

Quả Mạnh

Kiểm Khách

Tại

Đị Thể

Tác giả: Hằng Tâm

Lưu Manh Kiếm Khách Tại Dị Thế **(流氓剑客在异世)**

Tác Giả: Hằng Tâm

(恒心)

Thể loại: Xuyên Việt + Sắc Hiệp

-----o0o-----

Loại Vũ Hiệp Tu Chân. Diệp phong sinh viên đại học, gia truyền võ thuật, tính tình nhỏ nhen, mê gái lẫn mê tiền, cùng bạn đi vào ngôi mộ cổ vơ vét châu báu, tò mò mở mộ cuốn 'thiết bì thư', bị hắc khí xịt trúng, chết tốt cả hai tên lưu manh. Linh hồn theo cuốn sách quái dị đó được chuyển qua một thế giới khác, rớt trúng đầu, nhập vào nam tước Lôi Ân, vô cùng gian ác, 20 tuổi mà xoi tái không biết bao nhiêu cô gái, cậy quyền hiếp người, thiên nộ dân oán. gia thế tể tướng

Chương 1 : Đào Mộ Gặp Báo Ứng

Chương 2 : Thư tập cầm thú , dị thể trọng sanh

Chương 3 : hiệu trượng bốn tiễn

Chương 4 : Cầm thú dữ mỹ nam

Chương 5 : – Cầm thú phát uy , mỹ nam cật biết

Chương 6 : Kế hoạch ác độc

Chương 7 : Thượng sàng , thương tể lộ lộ

Chương 8 : – U Nguyệt Nhi , dâm cụ mật thất

Chương 9 : Tam cá lưu manh đoán kỳ sĩ

Chương 10 : Hắc sắc trình khiết hoa

Chương 11 : Kiếm đình thiên hạ - Ngự phong lôi .

Chương 12 : – Hoàng.gia tư lược đoàn

Chương 13 : Kỳ Linh hầu , Linh Ngưu nhân nô đãi

Chương 14 : Thu phục Linh Ngưu chiến sĩ , La Phi .

Chương 15 : – Nhân tước vị , thúc dục sát chất

Chương 16 : Cầm Thú ly đô , Quân dân hoan hô

Chương 17 : Lạp Phỉ Nhĩ cùng băng sương cự long

Chương 19 : kỳ sĩ trùng phong , vũ học kinh địch

Chương 20 : nhân tài , trang bị , kim tệ , thông sát

Chương 21 : – Vong Linh vu sư dữ bảo tàng

Chương 22 : chiến trận ngũ thức, sơ hiển thần uy

Chương 23 : phong mang ngạo thế VS thâm uyên lĩnh chủ

Chương 24 : ma tộc chí bảo, ám hắc ma kiếm

Chương 25 : – Hồn loạn hoang nguyên, hồ lô sơn cốc

Chương 26 : Cường gian thành thuận gian

Chương 27 : thiết huyết học viện, tĩnh hương đích phiến não

Chương 28 : Cầm thú nam tước cùng hoàng tử bá đạo .

Chương 29 : kỳ sĩ kinh nhân, hoàng tử cật biết

Chương 30 : phế phủ chi ngôn, hành động kế hoa

Chương 31 : – Đoàn trưởng cường gian thiếu nữ n ô lệ .

Chương 032 : – Phong thu ca xướng n đãi chủ nghĩa

Chương 33 : Xạ thủ trung đội, chủ tạo trung đội

Chương 33 : Xạ thủ trung đội, chủ tạo trung đội

Chương 34 : Bạch lang chiến sĩ - Linh ngư chiến sĩ

Chương 35 : Kẻ Phục Cừu, Diễm Vũ Tiêu Hồn

Chương 36 : Cốc khẩu công phòng, phát tử nhân tài .

Chương 37 : Kỳ sĩ khí mã, điện thiểm lôi minh .

Chương 38 : đột nhiên đảo lai đích viên quân

Chương 39 : diệt địch chước hoạch, tình anh nhập đoàn

Chương 40 : tam tiết côn, đại khảm đao

Chương 41 : liệt vật, bỉ nhĩ thương đoàn

Chương 42 : Cuồng vọng đả kiếp, tiến như vũ hạ

Chương 43 : Linh Ngư Bạch Lang phục binh, Hồn chiến đồ sát tây kiếp

Chương 44 : Bức cung, mộc dục tiêu hồn .

Chương 45 : đại sự kiện, ma thú tứ ngược

Chương 46 : Bộ tróc ma sủng, kinh văn đề thanh

Chương 47 : – Mĩ nữ Tuyết Lị, liệt diễm tiêu phong mã

Chương 48 : Gia đương đa liễu, bắt xá thượng giao

Chương 49 : Lệnh nhân nan đồng đích ma thú tụ tập .

Chương 50 : – Lĩnh tiên trùng phong, chiêu nhân trào tiểu

Chương 51 : – Côn ảnh cuồng đao VS tạt phong cự lang

Chương 52 : Mỹ nữ khởi năng thuyết đắc quá lưu manh

Chương 53 : Cật ma tinh đích hầu tử hoà cự long

Chương 54 : – Vì diệt địch , tưng hoả phân lâm

Chương 55 : – Phách địa , cuồng mãnh , thú nhân kinh địch

Chương 56 : Ma nữ trốn thoát , _Ngộ thượng thực nữ

Chương 58 : Bạo sa cứu đầu hoàng , mỹ nhân Mộng Hình

Chương 59 : – Lưu manh chăm yêu cứu mỹ đã bắt tượng anh hùng

Chương 60 : Tì chức , Thất vọng , Quái dị

Chương 61 : Ma Kiếm nhận chủ

Chương 62 : Tá Kiếm Chi Cố , Chánh Ma Sơ Hợp

Chương 63 : Cầm Thú Nam Tước trọng hồi để đô

Chương 64 : Cầu Hôn , Khó Xử

Chương 65 : – Vô sỉ ác xúc đích nan triền lưu manh

Chương 66 : Cầm thú giảo loạn hôn lễ , _Lâu la chân hám nhân cầu (1)

Chương 66 : Cầm thú giảo loạn hôn lễ , _Lâu la chân hám nhân cầu (2)

Chương 67 : luyện kim thuật sĩ dữ kì đặc quáng mạch

Chương 68 : Mông diện nhân , ám hắc cứu kiếm đoạt mệnh trăm

Chương 69 : Truyền tống quyền trục

Chương 70 : Vọng triều sơn , _Thâu khuy , _Thương tế mộng hình

Chương 71 : Tư lược đoàn VS Vong linh sanh vật

Chương 72 : – Khoáng mạch , _Khô lâu quỷ dị gian trá

Chương 73 : Bắt tử chi khu , _địa tinh thất tung chi mê

Chương 74 : Đại phong thu , bí mật trú địa

Chương 75 : Tỉnh chức , ám hắc , ma nữ , phong nguyệt

Chương 76 : Mỹ điểm phong tao , dẫn phát sắc dục

Chương 77 : diệt địch , _chước hoạch , _kì lạp tư cự nhân

Chương 78 : Vô sỉ lưu manh "chính phục" phong tao thực nữ .

Chương 79 : phục cừ , _mĩ thực gia dữ tham lam dong binh

Chương 80 : kinh địch , _đồ sát , _liêu âm thối

Chương 81 : – Thâu tình , sa than , khủng phỏ địa chấn .

Chương 82 : Tự nhiên tai hại , vong linh thánh giới

Chương 83 : Diệt vu sư , liên minh sa mạc bộ lạc

Chương 84 : thiết huyết , thâu tình , tung tích , ma nữ

Chương 85 : oanh tạc hắc ám giáo đình

Chương 86 : giam thị thủy tinh cầu , sanh mệnh chi tuyến

Chương 87 : Dẫn dụ , đồ sát , đại trảm

Chương 88 : dâm dăng dã chiến , hải tộc , cự giải , bạch sa

Chương 89 : chém giết , thu phục , động đất , biển gầm .

Chương 90 : – Nam bắc phân cách , quốc vương ., giáo hoàng , kế hoạch .

Chương 91 : – Thiên vũ điều binh , hắc ưng , cương giáp phong ngư

Chương 92 : Phỉ phỉ , hải tộc , địa tinh

Chương 93 : Thiết chiến xa , hoả thương , hoả pháo , nô lệ

Chương 94 : – Địa tinh đại lục , trú địa , cuồng bạo tiết dục .

Chương 95 : – Xích loã nữ thần , ác xúc niệm đầu

Chương 96 : Đan thuần tinh linh , độc khí pháo đạn

Chương 97 : Truyện tổng thủy tinh , địa đẽ đột tập lược đoạt

Chương 98 : phong thu hưu chinh , đại chiến bạo phát

Chương 99 : Triền miên , gia nông pháo , sử phôi mục tiêu

Chương 100 : Công thành chiến , thâu tập , viễn trình oanh tạc

Chương 101 : Kiểm phách thiên địa phá càn khôn , thượng tương thủ cấp

Chương 102 : Kế hoạch , hợp tác , thích khách địa đạo

Chương 103 : Lạc thạch kế , kì đãi linh thương

Chương 104 : Phong hậu thương tứ dữ dâm dăng tướng lệ

Chương 105 : Mĩ nam thất ý , lưu manh đắc ý

Chương 106 : Khoách sung kế hoa , ma thú biến động

Chương 107 : Dâm dăng tỵ hậu , lưỡng quân đại chiến

Chương 108 : Lưu manh đoàn trường “trí sái” sỏ X hoàng tử

Chương 109 : Hoàng tử tử , nguyên suất đảo , thiên vũ thảm bại

Chương 110 : Kinh biến , thí phụ gian mầu đích nghịch tử

Chương 111 : Bình tức bạo loạn , hoạt tróc súc sanh

Chương 112 : Lạc Khắc Địch Dĩ Tâm , Dâm Đãng , Điền Loa Dữ Áp Chủy

Chương 113 : Đánh Cuộc , Lưu Manh Và Công Chúa

Chương 114 : Man Hoành Lưu Manh Chinh Phục Nữ Vương Tương Lai

Chương 115 : Bất phục giả, ngã địch lão bà thị nữ vương

Chương 116 : Bí oạt nguyên suất phủ, hoạt tróc ba công tước

Chương 117 : Oanh phi nguyên suất phủ dữ tương quân trưởng

Chương 118 : Tương hồ bất tiết, hạnh phúc đích lưu manh

Chương 119 : Khả tiểu, uy hiếp, thắng lợi trao bộ

Chương 120 : Thiên Vũ Cử Động, Nhất Nam Ngũ Nữ Liễu Tâm Nguyên

Chương 121 : Độc kế, ma tộc dư nghiệt, đông bắc cầu viên

Chương 122 : Lưu manh dữ giáo hoàng

Chương 123 : Cự long nhận tử, đột nhiên đảo lại đích tam cổ thể lực

Chương 124 : Lưu manh hầu tử, oa nang giáo hoàng, ma thú vương giả

Chương 125 : Long vương dữ lưu manh liên minh, thánh ma thị xá ?

Chương 126 : Quang ám đồng thể, cổ quái cự long

Chương 127 : Cung Đình Dâm Lạc , Thê Mỹ Thực Nữ Ý Ngoại Thâu Thính

Chương 128 : Ác Xúc , Các Hoài Quỷ Thai Địch Giao Dịch

Chương 129 : Võ Thuật Học Viện , Cầu Trọ Đặc Sứ

Chương 130 : Tòng Kim Dĩ Hậu , Nghịch Ngã Giả Tử!

Chương 131 : Khô lâu thành viên , tam quốc cử động , khuyến thuyết nhạc mẫu

Chương 132 : Oanh tạc hoàng cung , cự bức kỳ sĩ , siêu cấp cường giả .

Chương 133 : – Vô chiêu thắng hữu chiêu , nhất định hủy diệt

Chương 134 : – Dương uy đại lực , mở rộng biên chế , nghỉ dưỡng

Chương 135 : Thần quang , dâm dãng nam nữ , nhất ngược nhất gian .

Chương 136 : – Vì tranh thần khí , cường giả tụ tập

Chương 137 : Địa đê lăng mộ , liệt diễm sáo trang dữ hỏa diễm viên vương

Chương 138 : Chánh khí cảm ứng , đại quy bốn đế quốc

Chương 139 : Dâm dãng đích lưu manh , thánh kiếm dữ thánh giới

Chương 140 : Nhất viên chiến quần cường , hỗn loạn đại đồ sát

Chương 141 : Hỗn loạn chiến huấn , sát , sát , sát

Chương 142 : Quy giả hiệu trương đăng trảng , tư lược đoàn kinh địch hiện thân

Chương 143 : Lưu manh đại hoạch toàn thắng , chúng cường úc muộn cật biết

Chương 144 : Chưng khí chiến hạm , phù không dâm thiên sử

Chương 145 : Hồ Kinh chiến sĩ , Mỹ Nhân Ngư công chúa

Chương 146 : Hiệp Trì công chúa , thừa long ngự nữ đích sắc lang

Chương 147 : Sắc lang suýt thành thái giám , Ma tộc quang lâm

Chương 148 : Chủ suất tụ tập , các hoài tâm tư

Chương 149 : Súc sanh dữ tiện hoá , giả công dữ chân công

Chương 150 : hầu tử miếu cự long , ngoan cường đích Ma tộc

Chương 151 : Chiến thắng hoàn mỹ

Chương 152 : Hắc Ám Đại Ma Vương

Chương 153 : Hắc ám hàng lâm , Quang minh quyến luyến .

Chương 154 : Thực lực của giáo hoàng , La Kiệt chết thảm .

Chương 155 : Giáo hoàng bại .

Chương 156 : Lưu Manh Vs Ma Vương

Chương 157 : Đại Tiểu Lưu Manh , Kích Bại Ma Vương

Chương 158 : Kinh Biến , Ma Thối , Vô Thị Thần Tượng Trình Dâm Uy

Chương 159 : Chư Quốc Chiến Loạn ,

Chương 160 : Vô Tình Hoàng Tử , Âm Hiểm Chủ Giáo , Giáo Hoạt Lưu Manh

Chương 161 : Chủ Giáo Hoàng Tử Vi Giáo Đình , Tiêu Sái Lưu Manh Đạp Long Hiện

Chương 162 : Huyền Băng , Đại Địa Hiểm Thần QuangGiáo Hoạt Lưu Manh

Chương 162 : Huyền Băng , Đại Địa Hiểm Thần Quang

Chương 163 : Đại Hốt Du , Pháo Chế Nữ Vương

Chương 164 : Ma Giới , Thần Giới , Long Ung Kỵ Sĩ

Chương 165 : Quang Minh Liệt Diễm Tề Đăng Trảng , Phu Thê Liên Thủ Chiến Cửu

Đầu

Chương 166 : Thánh Kiếm Ma Kiếm , Tru Cửu Đầu

Chương 167 : Phong Thu Khánh Chúc , Ngập Ngập Khả Nguy Địch Dực Nhân Vương

Quốc

Chương 168 : Tạp Tư Đặc Lộ , Độc Kế Đa Đoan

Chương 169 : Sái Lưu Manh Địch Gian Trá Công Tước

Chương 170 : Dẫn mỹ nữ thánh khiết tới chốn phong nguyệt

Chương 171 : Liên Minh Bạch Hồ Mỹ Nhân , Thương Tể Xích Lỗ Thiên Sứ

Chương 172 : Chiến Huống Ngụy Cơ , Lưu Manh Giá Đóa

Chương 173 : Đả Kiếp Liên Quân , Âm Hiểm Độc Kế

Chương 174 : Liên Hoàn , Phản Kích , Diên Cuồng , Chém Giết

Chương 175 : Vị Tri Truyện Tống Quyển Trục , Kinh Biển Cùng Thắng Lợi

Chương 176 : Vị Tri Địa Cảnh , Thần Khí Thất Linh

Chương 177 : Thế Giới Tối Nguy Hiểm , Tối Phục Tạt Địch Sanh Linh Tự Tập Địa

Chương 178 : Thảo Chi Dị Năng , Hắc Hùng Dị Năng

Chương 179 : Lưu Manh Kiếm Tru Hắc Hùng , Hảo Tiểu Dữ Mỹ Đào Ly

Chương 180 : Cổ Quái Tổ Hợp , Thất Sắc Linh Châu

Chương 181 : Thủy Tinh Thánh Thụ , Lâm Trung Địa Động

Chương 182 : Phong Chi Dị Năng Năng Giả , Cổ Quái Oán Linh

Chương 183 : Thạch Chi Dị Năng , Bí Mật Thông Đạo

Chương 184 : Đắc Thánh Thụ , Tru Oán Linh , Thu Quát Thiểm Nhân

Chương 185 : Bạch Si Hoàng Đế Dữ Tham Lam Lưu Manh

Chương 186 : Hoàng đế tử , hải tặc diệt , giả chí tôn tức tương hiện thế

Chương 187 : Nội ưu ngoại hoạn , lưu manh hoàng đế sơ kiến mỹ lệ hoàng hậu

Chương 188 : Thương tể mỹ lệ hoàng hậu , ý dâm lưỡng vị hoàng phi

Chương 189 : Lão tử tối thích hợp tổ hôn quân

Chương 190 : Câu tâm đầu giác , mĩ diễm thái hậu

Chương 191 : Thâu lưu xuất cung , đế đô binh quyền , hiền phi nương nương

Chương 192 : Giang hồ , mỹ nhân , cừu sát

Chương 193 : Kiếm thuật kinh địch , lưu manh sát thủ

Chương 194 : Lợi dụng tranh chấp , đoạt thủ binh quyền , u oán cầm âm

Chương 195 : Tinh minh hoàng phi , thiên cơ bí thuật , đả đổ chinh phục

Chương 196 : Hoàng hậu , hoàng phi , lưu manh dâm hoàng

Chương 197 : Hoài trung nữ mưu , bạch vũ dục vương

Chương 198 : Mưu hại trung thân , bạo nghịch thí quân

Chương 199 : Tru sát , toán mệnh

Chương 200 : Thần bí linh hồn , chư thần nghi hoặc

Chương 201 : Các hoài quỷ thai , viên trung khốc thanh .

Chương 202 : Tam hải cực thể , vô sỉ sắc lang , huyết tẩy hoàng thành

Chương 203 : Cung đình đại loạn , ma cung cung chủ , thiên kỵ lão nhân

Chương 204 : Chánh , tà , ma , hỗn loạn đại chiến

Chương 205 : Hủy diệt thiên khiên , lưu manh đăng tràng

Chương 206 : Hủy thiên diệt địa thương khung tuyết , sát!

Chương 207 : Tiêu diệt vạn nghịch , thủy tiên quan vị

Chương 208 : thâm khuy mỹ điểm thái hậu đích lưu manh

Chương 209 : Hoàng Kim Thủ Long phù , lưu manh hí thái hậu

Chương 210 : phong diệp hào để đạt , lập tháp lão đầu

Chương 211 : chu thị trường minh đế , nhất cá lão thần tiên

Chương 212 : Thần tiên , chiếu xao bắt ngộ , khai quốc chí bảo thiên tử kiếm

Chương 213 : lục quốc kết minh , cửu đạo long ngâm

Chương 214 : Lưu manh hợp kê VS cửu long vấn đỉnh vạn chúng phục tru

Chương 215 : bắc phương tiếp báo , toàn lực nghênh chiến

Chương 216 : binh lâm thành hạ bách quan sầu , hoàng đế trưởng trung nhạc du du

Chương 217 : Nhất kiếm chiến thiên quân

Chương 218 : Lưu manh phát uy , Tư lược đoàn diệt địch .

Chương 219 : Cử biệt trọng phùng , đông tây tương tụ

Chương 220 : Hạnh phúc của lưu manh .

Chương 221 : Vũ lâm thịnh hội , câu tâm đấu giác , thần tiên tái hiện

Chương 222 : Đại hội , ngẫu ngộ , phần thanh , danh thần

Chương 223 : Ngạo thị quân hùng

Chương 224 : Tu la vô tình đồ

Chương 225 : Diên phong hỏa binh , long hổ loạn vũ

Chương 226 : Phong thần , thân bạch hằng tâm

Chương 227 : Ngoại địch dữ tai hoang

Chương 228 : Thảo bao tổng đốc dữ lưu manh hoàng đế

Chương 229 : Trùng phạt , ngự sử , tai dân

Chương 230 : – Thế cực , Tây hải

Chương 231 : – Thánh ma và Băng thổ

Chương 232 : Thất hoàng tị tập

Chương 233 : Nộ chế giang hồ

Chương 234 : Như ý bình thai , thập tứ đế long

Chương 235 : Biến thái quân đội

Chương 236 : Vu Ma

Chương 237 : Thái hậu , giáo chủ , hai tỷ muội xinh đẹp

Chương 238 : Vô Sĩ

Chương 239 : Đế Long , Huyền Thạch , Thần Lực

Chương 240 : Tiệm Tân Thời Đại

Chương 1 : Đào Mộ Gặp Báo Ứng

“Diệp Phong, chúng ta mau rời khỏi đây. Ở đây chẳng những chẳng kiếm chác được gì mà còn là nơi đại hung, mạch tượng phong thủy bên ngoài đúng là gạt người.”

Cổ mộ thạch thất tĩnh lặng tối đen, Phong Thủy Bán Điều Tử Giang Minh dùng ánh sáng đèn pin quan sát bố trí xung quanh và những điều khắc trên vách tường. Miệng liên tục thúc giục Diệp Phong rời đi.

Hai bên hành lang thạch thất đều có những tượng điêu khắc linh gác, thân cao gần bằng người thường, dung mạo không giống nhau, điêu khắc sống động như thật.

Diệp Phong ngậm thuốc lá, đang cân nhắc xem làm sao mang số tượng binh sĩ nặng nề này ra ngoài. Nghe Giang Minh nói rõ ràng hơi sững sốt, liền hỏi lại: “Phong Thủy Bảo Địa thế nào lại biến thành Đại Hung Chi Địa? Cửa đá phía trước lại có thể không có chút vật bồi táng sao?”

“Loại Phong Thủy này ta nhất thời không thể nói cho người hiểu rõ được, tóm lại cái mộ này rất quý dị. Theo quy mô của nó mà xét, vật bồi táng nhất định không ít, nhưng đến bây giờ ngay cả một cơ quan chúng ta cũng không phát hiện ra. Ta thấy không lời thôi dài dòng nữa, tốt nhất là mau rời khỏi đây!” Giang Minh đáp lại, thân hình mập ú vì nóng vội mà hơi run lên.

Diệp Phong nghe bảo chắc chắn có vật bồi táng, mỉm cười yên tâm, chỉ vào thanh trường kiếm màu đen dài bốn xích sau lưng, cười hắc hắc nói : “Không có cơ quan là tốt còn yêu ma quỷ quái đều là truyền thuyết, không có thật. Vả lại dù là có thật đi nữa, ta cũng có thể tiêu diệt bọn chúng, chúng ta vất vả cực nhọc băng qua rừng rú nguyên thủy trong dãy Đại Hưng An để tìm mộ cổ không phải là vì những vật bồi táng sao? Đừng nghĩ đến yêu ma quỷ quái, nghĩ đến từ nay về sau phát tài phát lộc, ở nhà sang, ngủ với người đẹp, ngồi ô tô đúng là cuộc đời sung sướng.”

“Mặc dù yêu ma quỷ quái chỉ là truyền thuyết, nhưng có lẽ chúng ta cần thận vẫn hơn. Nằm trong khu rừng nguyên thủy này còn có hai tòa mộ cổ, chúng ta đổi một đi.” So với tài phú, Giang Minh có lẽ coi trọng mạng sống hơn, hẳn tin rằng phong thủy bí thuật tổ tiên truyền lại không hề sai, nếu không bọn hắn đã chẳng tìm thấy được cổ mộ.

“Gan lớn làm được việc lớn, gan nhỏ làm tiểu quỷ. Người không thể giống loại gan bé đó chứ? Hơn nữa không phải hai ngôi mộ đó người thấy không lớn bằng cái này sao? Muốn trộm thì trộm cái lớn, làm một lần là hòa vốn, trở về hưởng thụ nhân sinh, ta không thể cứ làm kẻ đào trộm mộ mãi được. Đi nhanh lên, vào thêm một gian thạch thất nữa xem thử.”

Diệp Phong tỏ thái độ thiếu kiên nhẫn, không đợi Giang Minh mở miệng nói, lại tiến bước về phía thạch môn đằng trước. Mặt cười gian trá, trong lòng khẳng định tên tiểu quỷ nhất gan Giang Minh không dám tự ý ly khai, chỉ có thể cùng vào với hắn. Đối với yêu ma quỷ quái từ trước tới giờ hắn vốn chẳng tin.

Giang Minh hiện giờ có cảm giác muốn khóc, thậm chí trách bản thân sao lại cùng tên vô lại không sợ trời không sợ đất này đi đào trộm mộ. Vậy chẳng phải mang cái mạng nhỏ này ra làm trò cười sao?

Bất quá cảm khái vẫn hoàn cảm khái, hắn có lẽ nên nhanh chân theo sau Diệp Phong. Bởi vì muốn rời khỏi cổ mộ, hắn phải vượt qua một hành lang âm u tối đen như mực, tự hắn rời đi thì hắn không đủ dũng cảm.

Diệp Phong là sinh viên năm 3 đại học kinh tế. Gia tộc nhiều đời truyền lại một bộ kiếm thuật cổ. Từ sáu tuổi hắn đã bị gia gia bắt buộc học kiếm thuật, thổ nạp luyện khí.

Thời cổ, mỗi đời Diệp gia đều là kiếm khách nổi danh. Bất quá hiện giờ khoa học kỹ thuật hiện đại, kiếm thuật không còn phong quang như trước, người nhà họ Diệp làm việc đều rất thấp kém. Đến thế hệ gia gia Diệp Phong, kinh doanh một tiệm ăn, một nhà năm miệng ăn đã có thể coi là chấp nhận được.

Nhưng Diệp Phong từ nhỏ được hun đúc trong thời đại kim tiền, đối với điều kiện sinh hoạt của gia đình rất bất mãn. Hiện giờ hắn đang học đại học, gia đình mỗi tháng đều cho tiền sinh hoạt phí, chỉ đủ chi phí thường nhật, căn bản không dư dả đồng nào.

Vào thời đại này, không có vẻ ngoài cao to đẹp trai, lại không có tiền bạc, mấy cô em xinh đẹp làm sao nguyện ý theo hắn đây? Trước mắt còn không tìm được một bạn gái, nỗi khổ “nam nhân trong trắng” của Diệp Phong, thực sự rất cảm khái.

Mỗi lần nhìn thấy mấy tên đẹp trai hay giàu có cặp kè với các cô em xinh đẹp, tiểu tử này lại thấy khó chịu và hơi ganh ghét. Nếu không phải ngại gia gia cảnh cáo không được tùy tiện gây khó dễ cho người khác, hắn chắc

chấn vì tâm tính ganh tỵ này mà kiếm mấy tên đẹp mã hay giàu có không vừa mắt mà tổng tiền chúng vào bệnh viện.

Lại nói, mấy ngày trước tên tiểu bàn tử Giang Minh này, ở trong trường tự khoe khả năng phong thủy của mình lợi hại thế này thế kia, chỗ nào có cỗ mộ đều có thể tìm ra, cuối cùng đã thu hút không ít sự chú ý của đám nữ sinh.

Diệp Phong thân là bạn cùng lớp với Giang Minh, hiểu rõ tên tiểu bàn tử này định hấp dẫn sự chú ý của đám nữ sinh. Nhưng khi nghe được hai chữ “cỗ mộ” hắn liền nghĩ đến vật bồi táng đi kèm trong mộ.

Bởi vậy tên tiểu tử xấu xa này liền nói với Giang Minh, bán vật bồi táng đi sẽ có vốn cưa cắm đàn bà, đề nghị Giang Minh cùng hắn đi tìm cỗ mộ để đào trộm vật bồi táng.

Thói đời bây giờ, ngoại trừ nội tâm hoặc sinh lý có vấn đề, có rất ít nam nhân không háo sắc. Giang Minh là loại sắc lang hạ cấp có gan thềm mà không có gan tán, vả lại điều kiện gia đình cũng không phải tốt lắm. Nghe Diệp Phong nói tốt đẹp giàu sang gì đó, tên tiểu tử này lập tức động lòng mà đồng ý tham gia.

Lúc đó, theo đề nghị của Giang Minh, hai tên bại loại nhân thời gian được nghỉ, đi tới nguyên thủy sâm lâm ở đông bắc dãy Đại An Hưng, ở vùng đất xa xôi không người, thăm dò tới lui thì phát hiện được ba ngôi mộ cổ. Nơi đang ở hiện giờ chính là ngôi mộ cổ lớn nhất.

“Diệp Phong, lúc ở ngoài cỗ mộ, ta thấy người dùng kiếm đôi phó với gấu sói thật lợi hại, có điều người khẳng định kiếm thuật có thể đối phó với yêu ma quỷ quái chứ? Sao ta thấy người một chút cũng không sợ ma quỷ vậy?” Đến trước cửa đá, Diệp Phong chuẩn bị đẩy cánh cửa ra, Giang Minh gấp gáp thăm dò.

Ài, tên gan nhỏ đúng là gan nhỏ thật, trên đời này có ma quỷ cái gì chứ? Diệp Phong lắc đầu bất lực, nhưng vẫn quay đầu lại nói với Giang Minh : “Yên tâm, ta tuyệt đối nắm chắc. Còn như người hỏi ta vì sao không sợ quỷ quái, hắc hắc, kỳ thực ta cũng sợ một loại quỷ!”

“Quỷ gì?”

“Quỷ nghèo”

“...” Giang Minh hoàn toàn bị Diệp Phong bốn cọt đến nỗi không thốt lên lời, tự động lùi lại vài bước, nhắc nhở hắn đẩy cửa cẩn thận cơ quan.

“Rẹt cạch...”

Cùng âm thanh vang lên, cửa đá cao hai mét bị đẩy ra, không thấy xuất hiện bất kỳ cơ quan nào, phía sau cửa đá là một gian thạch thất tối tăm. Khi hai người bọn Diệp Phong chiếu đèn quan sát, ánh mắt liền lộ vẻ giật mình, sau đó là tham lam và sung sướng điên người!

Diện tích thạch thất không lớn, đại khái khoảng 50 mét vuông, mặt đất bị phủ kín với các loại kim ngân châu báu, lấp lánh trong ánh đèn pin mê hoặc lòng người.

Bất quá so với kim ngân châu báu, nổi bật nhất trong thạch thất có lẽ là chiếc quan tài bạch ngọc nằm ở chính giữa, khiến người nhìn vào cảm thấy không ổn, trong không gian thạch thất đen kịt, có vẻ rất quỷ dị. Phía sau quan tài có một bệ thờ, trên mặt có một quyển sách bìa sắt màu đen.

“Ừc!” Giang Minh nuốt nước miếng : “Diệp Phong, chúng ta phát rồi, chúng ta phát tài rồi, số kim ngân châu báu này mang ra ngoài, chúng ta xài ba đời cũng không hết.”

“Gan lớn làm được việc lớn, gan nhỏ làm tiểu quỷ. Bây giờ tiểu tử ngươi biết câu nói đó không sai rồi chứ?” Diệp Phong cao hứng cười ha ha, bước vào thạch thất đặt cây bói đao xuống, tay vơ vét châu báu vào túi, không quay đầu đáp lại tiếng gọi của Giang Minh : “Đừng đứng đần người ra đó, chúng ta trước hết lấy một ít ra ngoài. Không thể tưởng tượng lại có nhiều như vậy, đúng là may thấy con mẹ nó!”

Việc này căn bản không cần hấn nhắc, Giang Minh cũng đã theo hấn tiến vào, vừa nghe hấn nói, tay không vẫn không ngừng vơ vét châu báu, miệng cười nói : “Sai quá, ngu quá, biết thế này lẽ ra mang bao lớn hơn”

“Ta thấy tên tiểu tử ngươi mắt bò mới lo làm chuồng. Lúc mới tiến vào mộ, ta nghe hình như ngươi nói muốn theo quy củ cái gì đó, mới rồi còn giảng đạo đức , còn không muốn lấy hết hả?” Diệp Phong cười m**** Giang Minh.

“Đạo đức? Ta với ngươi phải nói rằng : Đạo đức là cái thứ gì? Bao nhiêu tiền một kg?” Bắt đầu vơ vét tài bảo mà không gặp nguy hiểm gì, Giang Minh liền quẳng đạo đức lên chín tầng trời.

“Tiểu tử ngươi học nhanh thật!” Diệp Phong buồn cười nói, dứt bói đao vào vò, quan sát chiếc quan tài và quyển sách trên bệ thờ, hiếu kỳ bỏ bói đao xuống rồi bước tới.

Quyển sách dài chừng 15 cm, có hình vuông. Trên bìa sách có khắc họa một con rồng phương Đông đang giương nanh múa vuốt.

“Uy uy, tiểu bàn tử, đến đây xem sách gì đây!” Diệp Phong nghi hoặc cầm quyển sách lên, lật trang sách, mở miệng hỏi Giang Minh.

Giang Minh đang làm đầy túi châu báu nghe thấy vậy liền buông bối đao tiến lại, vừa mở miệng muốn nói, quyển sách đột nhiên tỏa ra một cỗ hắc khí, nhanh chóng lan tỏa xung quanh, vây hãm và Diệp Phong vào trong.

Diệp Phong kinh hãi thất sắc, liền muốn ném cuốn sách đi, nhưng đột nhiên cảm thấy đầu óc mơ hồ, miệng mũi không thể hít thở, chân mềm oặt, toàn thân ngã sập xuống đất.

Còn Giang Minh đã đi sớm hơn hắn một bước, hai mắt trợn ngược nằm trên mặt đất, không còn thở nữa.

Diệp Phong ngã xuống nhìn thấy Giang Minh đã chết, trong đầu thoáng qua một tia hồi hận, liền đó thì nhắm mắt đoạn khí.

Vừa lúc đó, phía trên thiết bì thư trong tay hắn đột nhiên xuất hiện một lỗ đen đường kính nửa mét, phát ra một hấp lực mạnh mẽ quỷ dị, hút quyển sách vào đó, rồi tiêu thất vô tung

Chương 2 : Thư tập cầm thú , dị thể trọng sanh

Lạc Khắc – Pháp Lôi Nhĩ, tể tướng Mạt La đế quốc, thế tập hầu tước, 63 tuổi, thân hình còi cọc thấp bé, tướng mạo rất đối bình thường, ria mép hình chữ Bát (八), tính tình âm hiểm tham lam, bốn sự lớn nhất của lão là nịnh nọt a dua, đầu não của hầu hết đám quý tộc tham lam trong đế quốc.

Hôm nay Lạc Khắc tể tướng cực kỳ tức giận, đưa cháu bảo bối Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ của lão ra ngoài tản bộ thì bị một quyền thiết bì thư từ trên trời rơi xuống đánh vỡ đầu, trọng thương hôn mê đến giờ vẫn chưa tỉnh lại. Tức khí, lão lôi toàn bộ đám hạ nhân theo hầu tôn tử ra, tất cả đều phải ngoan ngoãn nhận giáo huấn.

Có lẽ vì dính dáng đến quá nhiều việc xấu xa, con trai cả và con dâu của lão cùng với con trai thứ lần lượt rời xa lão, chỉ có con út tử tước Tây Tư – Pháp Lôi Nhĩ còn sống bình an.

Ba đứa con trai của Lạc Khắc chỉ có con cả sinh được cho lão một đứa cháu là Lôi Ân. Lão đối với đứa cháu này có thể nói vô cùng sủng ái.

Bởi vì được chiều chuộng lại bị ảnh hưởng của hoàn cảnh sinh hoạt, Lôi Ân bị mất cả cha lẫn mẹ, khi hơn mười tuổi đã có tâm địa xấu xa, trở thành đầu lĩnh của toàn bộ đám thanh niên bại hoại, phần tử cặn bã ở đế đô.

Đương nhiên tất cả đều phải nể mặt Lạc Khắc, bản thân Lôi Ân là đồ vô dụng, là tiêu chuẩn phế vật đời kế tiếp.

Hiện giờ hắn đã hai mươi tuổi, ngày thường những chuyện xấu khi nam phách nữ nhiều vô kể, cả bản thân hắn cũng không nhớ rõ có bao nhiêu nữa. May mà hắn cũng biết mình có bao nhiêu cân lượng, cho tới hiện giờ cũng không dám khi phụ đám rắn mặt, chỉ chuyên môn khiêu khích những kẻ yếu đuối thế cô lực bạc.

Cho nên những đại nhân vật tự coi là chính nghĩa cũng không muốn đụng đến thứ cầm thú này, bởi vì hắn cùng tể tướng đại nhân là một, thật sự không đáng.

Hôm nay Lôi Ân bị thiết bì thư từ trên trời rơi xuống đánh bị thương, một ít quan viên không ưa hắn cùng với cư dân thường ngày bị hắn khi dễ đều ồn ào cao hứng cho rằng chính là Quang Minh nữ thần hiển linh, trừng trị tên cầm thú đáng ghét ấy. Tốt nhất hắn vĩnh viễn không nên tỉnh lại.

Bởi vì thương thế ở đầu Lôi Ân khá nghiêm trọng, mặc dù đã được mục sư quang minh ma pháp điều trị, nhưng có lẽ cần tĩnh dưỡng nghỉ ngơi. Cho nên Lạc Khắc liền từ chối hết đám quý tộc đến thăm hỏi, để tỷ nữ ở ngoài phòng, bất luận kẻ nào cũng không được quấy rầy Lôi Ân tĩnh dưỡng.

Diệp Phong đối với tao ngộ hiện giờ, thật không hiểu phải nghĩ thế nào. Ký ức của hắn hết sức rõ ràng, hắn đã chết trong cổ mộ còn hiện giờ sống lại như kỳ tích.

Nhưng lại chiếm cứ thân thể và ký ức của Lôi Ân, trở thành cháu của Lạc Khắc tể tướng, một kẻ bản chất xấu xa, không điểm nào tốt, mới sinh ra đã được thụ nhận nam tước quý tộc.

Trời ạ! Rốt cuộc là thế nào? Ta chẳng phải đã chết rồi? Sao lại nhập vào cơ thể tên khốn kiếp so với ta còn xấu xa hơn này?

Ài, cha mẹ không tìm thấy ta, chắc chắn rất nóng ruột! Còn tên Giang mập đã chết, cũng là do ta hại hắn...

Hối hận, hiện giờ trong lòng Diệp Phong rất hối hận. Nếu có thể để hắn lựa chọn lại một lần, hắn nhất định sẽ ngoan ngoãn học đại học, tuyệt đối không dám khuyết đức đi đào tộm mộ.

Loại người chấp mê bất ngộ, rốt cuộc thường nhận lấy hậu quả rồi mới tỉnh lại. Nếu hiện giờ đang ngập trong châu báu bạc vàng, trong đầu hắn tuyệt đối sẽ không hối hận, ngược lại, chỉ biết nghĩ đến kim tiền và mỹ nhân.

Đúng rồi, thiết bì thư, trong quyển sách đó có lẽ sẽ có phương pháp trở về. Trong lúc hối hận Diệp Phong thành linh bùng tỉnh, mở miệng gọi lớn : “Lộ Lộ, người đến đây!”

Lộ Lộ - La Tây, tuổi tròn mười chín, duyên dáng yêu kiều, mắt phượng mày ngài, mũi cao môi đỏ, da trắng hơn tuyết, mái tóc dài phủ lên vai, phối hợp với một vẻ đẹp mỹ lệ thánh khiết, mười phần khiến người yêu thích, là mỹ nữ nổi danh trong dân chúng ở đế đô. Đáng tiếc xuất thân bình dân, vì mẫu thân bị bệnh nặng cần tiền mua thuốc mà bị phụ thân cắn răng đem bán vào phủ tể tướng.

Hôm trước vừa bị Lạc Khắc đưa làm thị nữ của Lôi Ân. Lôi Ân còn chưa kịp làm tổn hại nàng thì bị Diệp Phong chiếm lấy thân thể. Khi Diệp Phong dung hợp ký ức của Lôi Ân, tự nhiên hắn biết toàn bộ mọi việc.

Nghe thấy tiếng gọi của thiếu gia, Lộ Lộ mặc trên người chiếc váy lụa mỏng màu trắng lập tức đẩy cửa bước vào trong phòng, đến bên giường

cung kính thỉnh thị : “Thiếu gia, ngài có việc gì phân phó?”

Nếu là ở trên địa cầu, Diệp Phong thấy tiểu mỹ nữ thuần khiết xinh đẹp này Lộ Lộ này, lại nghe được thanh âm êm dịu của nàng, khẳng định đã nuốt nước miếng một tiếng thật to, có điều hiện giờ hẳn không có cái tâm tư đó, nhìn thoáng qua Lộ Lộ, rồi mở miệng hỏi : “Quyển thiết bì thư rơi xuống đâu ta hiện giờ ở đâu?”

“Thưa thiếu gia, ở chỗ lão gia.” Lộ Lộ trả lời.

“Người đến nói lão gia đưa quyển sách đó cho ta, bảo ta cần xem ngay lập tức.” Diệp Phong nhíu mày ra lệnh. “Lão gia” là cách Lôi Ân xưng hô với Lạc Khắc. Cháu gọi ông là “lão gia”, Lạc Khắc cũng không tức giận, lão sủng ái Lôi Ân thế nào cũng có thể tưởng tượng ra được.

Lộ Lộ thấy thiếu gia nhíu mày tựa hồ khó chịu, liền đáp một tiếng rồi đi tìm lão gia. Hạ nhân trong phủ tể tướng đều biết, những lúc thiếu gia khó chịu sẽ có người gặp xui xẻo.

Lộ Lộ mặc dù mới đến được hai ngày, nhưng đã có người nói cho nàng những việc xảy ra trong phủ. Nàng không muốn người xúi quẩy đó là mình.

Nằm trên giường, tay vò đầu, trong lòng Diệp Phong cảm thấy an ủi bởi vì mẫu thân của Lạc Khắc là người Đông phương đại lục rất khó gặp. Lạc Khắc thừa kế đôi mắt đen của mẫu thân lão, kết quả là con cháu của lão đều có đôi mắt màu đen.

“Cháu ngoan, cháu đã tỉnh rồi, thế nào, đầu còn đau không?” Lạc Khắc ục à ục ịch trong bộ quần áo quý tộc thùng thình, tự thân cầm thiết bì thư mang đến bên giường quan tâm hỏi han.

Nghe thấy hai chữ “cháu ngoan”, Diệp Phong thiếu chút nữa đã mắng trả “ngươi là cháu ông mày đây thì có!”. Bất quá nhìn dáng điệu quan tâm của Lạc Khắc, Diệp Phong mới nhin được. Dầu sao đây cũng là đế quốc tể tướng ác danh lấy lòng, nếu để lão biết mình không phải cháu lão, lúc đó chuyện ra sao cũng tưởng tượng được.

“Lão già, ta không sao, lão yên tâm đi.” Với giọng điệu của Lôi Ân, Diệp Phong thân mật nói vài câu khách sáo với Lạc Khắc, rồi mở quyển thiết bì thư ra xem xét.

Lạc Khắc thấy chái vắn giống trước kia, trong lòng tương đối yên tâm, thấy hẳn xem sách liền nói : “Chữ trên quyển sách đó rất kì quái, cả ta cũng xem không được.”

Hứ, văn tự địa cầu lão có thể đọc được mới là việc lạ. Diệp Phong lẩm bẩm. Ngẫm lại Lạc Khắc ở đây rất bất tiện, không đọc sách, đáp lời Lạc Khắc, rồi lại nói cần nghỉ ngơi, bảo Lạc Khắc rời khỏi, rồi quay lại ngồi trên giường ngâm cứu thiết bì thư.

Quyển sách này, nếu đổi thành một người bình thường trên địa cầu đọc, chắc chắn sẽ nghĩ đây là tiểu thuyết ảo tưởng giải trí, nhưng đối với người hiểu được vũ học như Diệp Phong mà đọc được sẽ phải giật nảy mình, bởi vì đây chính là một quyển tập hợp lớn của Trung Hoa võ học, tên là Trung Hoa Bảo Điển.

Nội dung trong bảo điển chia là mười ba thiên, cụ thể là : công pháp thiên, kiếm pháp thiên, đao pháp thiên, thương pháp thiên, côn pháp thiên, quyền pháp thiên, chưởng pháp thiên, thủ pháp thiên, chỉ pháp thiên, trảo pháp thiên, thối pháp thiên, bộ pháp thiên, tạp học thiên

Mỗi thiên có ít nhất hơn mười loại, nhiều có đến ba mươi loại, chính tà đều có, bao la vạn tượng. Mỗi loại đều là những tuyệt học mà người luyện võ mơ tưởng, trong đó có “Hiên Viên Chí Tôn Công” và “Xi Vưu Vô Cực Công” dung hợp thành “Thiên Địa Chí Tôn Công” cường hãn nhất!

Có điều tất cả vũ học cũng không bằng một tờ “Dị giới thứ nguyên trận” cuối cùng, có thể hấp dẫn ánh mắt của Diệp Phong. Chính bởi cái “Dị giới thứ nguyên trận” này là mấu chốt khiến hắn xuất hiện ở Quang Minh đại lục.

Soạn ra bộ Trung Hoa Bảo Điển này là một vị vương gia Tống triều, dùng võ ngộ đạo thành tu hành giả. Bởi vì lãng mộ của cha bị trộm cắp, lúc sinh thời y căm hận nhất chính là bọn “mộ tặc”, cho nên lúc đến lúc chết đã thỉnh cầu một vị pháp sư Tây phương, bố trí “Dị giới thứ nguyên trận” trên quyển kì thư.

Người vào mộ mang bảo điển đặt bên quan tài, đồng thời làm một lớp phòng bị trên quan tài và thi thể. Một khi có người mở quan tài sẽ hít phải khí độc, lập tức chết ngay mà không thể đẩy khí độc ra khỏi cơ thể.

“Dị giới thứ nguyên trận” có thể mở được cửa không gian thứ nguyên, khí tử vong nhập vào giết người, đem linh hồn trong thân thể người cầm bảo điển, tổng nhập vào dị giới. Và lại trận này chỉ xài một lần, một khi khởi động sẽ không thể dùng lần thứ hai. Bởi vì Tống triều vương gia cho rằng đào mộ tặc ở dị giới vĩnh viễn không được siêu sinh.

“Ta chết...”

Diệp Phong xem lại tờ cuối cùng trong bảo điển một lần nữa không nhìn được thóa mạ một tiếng, quần quyền sách lên giường. Chẳng biết phải nói sao, trong tình hình lúc đó, hoàn toàn do hấn tham lam đi đào trộm mộ, gặp phải báo ứng cũng không trách được ai.

Thật ra mà nói đây rốt cuộc là vận may của hấn, do cầm quyền bảo điển trong tay, linh hồn tiến vào thế giới này rồi nhập vào Lôi Ân. Giang Minh bị hấn làm liên lụy mới thực sự là táng mạng trên mặt đất.

“Thiếu gia, ngài sao vậy?” Lộ Lộ ở ngoài cửa phòng, nghe thấy thiếu gia kêu lớn “Ta chết...” , chẳng biết ý tứ ra sao liền cung kính tiến vào thỉnh thị.

“Ai bảo ngươi vào?” Diệp Phong tâm tình đang không tốt, thấy Lộ Lộ vào phòng thì nhíu mày trừng mắt nhìn nàng.

“Thiếu gia, xin lỗi, ** tỳ lần sau không dám nữa.” Lộ Lộ thấy thiếu gia nổi giận lập tức bị dọa khiếp quỳ mọp xuống đất. Hạ nhân trong phủ tể tướng dám là thiếu gia khó chịu, không có ai có kết cục tốt cả.

Diệp Phong nhìn hình dáng sợ sệt của Lộ Lộ, lại nghĩ đến hấn hiện giờ là Lôi Ân, một nam tước hành hạ kẻ dưới bất cần quan tâm kẻ khác, không khỏi rất ư bất lực, nhẹ giọng nói : “Ta đói bụng rồi, ngươi bảo nhà bếp làm đồ ăn cho ta.”

“Vâng” Lộ Lộ thấy thiếu gia không trách cứ mình, liền ứng lời đến phòng bếp, bảo đầu bếp làm món ăn thiếu gia ưa thích nhất mang đến.

Nhìn thấy đám hạ nhân bày lên bàn hơn 50 món ăn, Diệp Phong mặc dù sớm biết Lôi Ân từ trước tới nay vẫn vậy nhưng vẫn không khỏi ngấm ngầm cảm khái, như vậy quả thực quá xa xỉ.

Tính cách Diệp Phong từ trước tới giờ vốn rất cởi mở. Lúc trước khi tâm tình không tốt, hấn vẫn có biện pháp phân tán sự chú ý của mình, không nghĩ tới những việc phiền lòng. Hiện giờ ở đây không có mấy tính cũng chẳng có tiểu thuyết, hấn đành phải ăn uống để phân tán tư tưởng.

Trong sự hầu hạ của Lộ Lộ, quai hàm Diệp Phong ngấu nghiến nhai nuốt , giống như vật thực trên chiếc bàn đó có thù oán với hấn vậy. Khiến Lộ Lộ mắt tròn ngược mồm há hốc, cho tới giờ vẫn chưa nghe qua thiếu gia dùng bữa lại hung mãnh như vậy.

Quang Minh đại lục không có rau xào, hơn năm mươi món ăn nếu không phải món hầm thì là món nướng. Diệp Phong sau khi diệt gọn một khối thịt trâu nướng rốt cuộc đã không thể ăn thêm được.

Đám hạ nhân dọn dẹp bàn ăn, Diệp Phong sau khi ngừng ăn lại trút không ít Mạt La Quả Tửu vào bụng, tâm tình tốt hơn rất nhiều, bảo Lộ Lộ cầm đến cho hắn một điều thuốc “Thanh Sảng Tiêu Hồn” có bề ngoài giống điều xì gà mà chỉ giới quý tộc mới có thể sở hữu, nằm trên giường, miên man suy nghĩ về tình huống hiện giờ.

Nếu hắn bị Lạp Khắc phát hiện, chắc chắn hắn sẽ chết không nghi ngờ gì, nhưng cũng không thể cứ sống theo cách của Lôi Ân được, như vậy hắn còn là Diệp Phong sao?

Huống hồ bề ngoài của Lôi Ân rất hung hăng càn quấy, nhưng thúc thúc Tây Tư của hắn, là hầu tước thế tập giống như hắn, luôn ngấm ngầm “dạy bảo” hắn.

Lôi Ân sợ nhất chính là Tây Tư, bởi vì Tây Tư có thực lực của băng sương kiếm sĩ cấp 6, giết loại súc sinh phế vật như Lôi Ân, so với bóp con châu chấu còn dễ dàng hơn.

Có điều Tây Tư cũng chưa phải mạnh nhất, mạnh nhất chính là cháu của đế quốc lão nguyên soái, Mạt La đệ nhất mỹ nam tử, Phỉ Long – Chiêm Mỗ Tư, có thực lực của Quang Minh kỵ sĩ cấp 7, chương quân 1 vạn hoàng gia kỵ sĩ đoàn.

Bởi vì lão nguyên soái Uy Lợi và lão tể tướng Lạc Khắc, hai người từ trước tới giờ không hợp nhau, mình tranh ám đấu với bọn họ mà nói chỉ như bữa cơm gia đình. Cho nên Phỉ Long từ nhỏ đã không hợp với Lôi Ân, luôn luôn khó dễ Lôi Ân.

“Con mẹ nó, bảo điên sao lại không cho ta nhập vào Phỉ Long vậy? Hắn là cháu của nguyên soái, hoàng gia kỵ sĩ đoàn trưởng, Mạt La đệ nhất mỹ nam tử. Trời ạ! Lôi Ân so với hắn đúng là rác rưởi mà.”

Trong lòng Diệp Phong đầy ám ức, nhưng trong đầu lại hiểu rõ, tự mình phải gia tăng thực lực, nếu không chắc chắn sẽ lại chết một lần nữa.

Chết chẳng bằng sống, có thể sống vĩnh viễn vẫn là chuyện đáng mừng, huống hồ hắn hiện giờ còn trở thành cháu của tể tướng, kim tiền và mỹ nhân lúc trước hắn muốn mà không có được, bây giờ có dễ như trở bàn tay.

Muốn tăng cường thực lực, tu luyện tuyệt học trong Trung Hoa Bảo Điện đúng là lựa chọn tốt nhất, có điều việc này phải làm lén lút, nếu không thằng cháu cưng Tây Tư của Lạp Khắc chắc chắn sẽ không để hắn được tăng cường thực lực như ý nguyện.

Kiểm thuật tổ truyền của Diệp gia tên gọi là “Tùy Tâm”, chỉ có một số chiêu thức kiểm thuật là cốt lõi, chú trọng đến : ý đao thần đao, thần đao kiểm đao, kiểm đao khí đao, khí đao lực đao, bất câu nê vu chiêu thức, dĩ bất biến ứng vạn biến, dĩ vô chiêu thắng hữu chiêu (“ý” = ý nghĩ, “thần” = tinh thần. tạm dịch “ý đến thần đến, thần chảy kiểm đến, kiểm tới khí tới, khí tới lực tới, không câu nệ vào chiêu thức, dùng bất biến chống vạn biến, dùng vô chiêu thắng hữu chiêu.”)

Diệp Phong đối với tâm pháp gia truyền “Vô chiêu thắng hữu chiêu” thì mười phần đồng ý. Nhưng chân khí công pháp tu luyện gia truyền so với “Thiên Địa Chí Tôn Công” trong Trung Hoa Bảo Điện thực sự không ăn nhập. Kiểm thuật tối cao lại không có thực lực mạnh mẽ làm trụ cột, đứng là rác rưởi.

Địa cầu cùng Quang Minh đại lục cũng có các dạng nguyên tố tồn tại, bản chất nguyên tố hoàn toàn tương đồng, giống nhiều khác ít, như ở địa cầu Võ giả có chánh khí, ma khí thì tại Quang Minh đại lục lại có tên là quang minh nguyên tố, âm hắc nguyên tố.

Pháp sư của Quang Minh đại lục tìm được một loại nguyên tố phù hợp liền có thể bằng vào tinh thần lực điều động nguyên tố trong trời đất để hình thành ma pháp. Chiến sĩ lợi dụng công pháp để hấp thụ một loại nguyên tố vào trong cơ thể để hình thành đấu khí.

Bất luận là pháp sư hay chiến sĩ cũng không dám đồng thời tu luyện hai hệ ma pháp hoặc hai hệ đấu khí. Bởi vì làm như vậy tất sẽ dẫn đến hai loại nguyên tố bài xích nhau, nhẹ thì cả đời chịu nổi thống khổ hai loại nguyên tố bài xích, nặng thì cơ thể đột nhiên vỡ nát tử vong.

Hiên Viên Chí Tôn Công hấp nạp chánh khí nhập thể để dùng, chí cương chí dương.

Xi Vưu Vô Cực Công hấp nạp ma khí nhập thể để dùng, chí âm chí nhu.

Kết hợp hai loại công pháp này hình thành nên Thiên Địa Chí Tôn Công, xảo diệu lợi dụng đặc điểm chính – ma nhị khí tương sinh tương khắc, đồng thời tu luyện hai loại khí, âm dương hợp nhất, cương nhu song trùng, tổng cộng có 9 tầng. Lại có Hiên Viên Kiểm Pháp và Xi Vưu Đao Pháp, tổng hợp thành Chí Tôn Cửu Thức.

Chạy trốn xài Tiêu Diêu Kiền Khôn Bộ, đánh lên dùng Chân Khí Toàn Long Chỉ, phòng ngự dùng Như Lai Thiên Phật Thủ, chém giết dùng Thiên

Địa Phách Hoàng Quyền, Truy Phong Cuồng Long Toàn, bắt giữ dùng điểm huyết thuật Đó đều là những tuyệt học Diệp Phong chuẩn bị để tu luyện.

Hôm trước bị thương khiến Diệp Phong có lý do để dưỡng thương, mỗi ngày đều nằm trong phòng ngấm ngấm tu luyện Thiên Địa Chí Tôn Công. Cho nên bất luận là Lạc Khắc hay Tây Tư, kể cả người mỗi ngày đều hạ hấn là Lộ Lộ đều không phát hiện ra hắn đang tu luyện công pháp.

Cầm Thú Nam Tước của phủ tể tướng, Lôi Ân đại nhân đóng cửa dưỡng thương, đúng thực là sự kiện lớn khiến dân tình hoan hỉ, cả một số quan viên không hợp với tể tướng cũng đều mang “Trời giáng thiết thư xuống đầu cầm thú” làm đề tài tiêu khiển.

Chương 3 : hiền trượng bốn tiền

quang minh đại lục nằm trong một vùng biển rộng, chính thể thành phương hình, xung quanh có vô số hải đảo, trên mặt đất chủng tộc phồn đa, năng nhân bồi xuất, cường giả như vùn.

cùng chiếm cứ đại lục với Mạt La có Thiên Vũ, Quang Minh, tinh linh, ải nhân, thú nhân, dực nhân, cự nhân, tám đại quốc gia. ba trong số đó là nhân tộc đế quốc.

một ít tiểu chủng tộc, nếu không phụ thuộc vào các đế quốc này thì chỉ có thể ẩn tích hành sự. cự long phách chiếm các đỉnh núi, bất cứ chủng tộc nào cũng không muốn đắc tội với chúng nó.

Kiểm sĩ, kỵ sĩ, chiến sĩ, xạ thủ, ma pháp sư, mục sư, là tên gọi của các cường giả ở quang minh đại lục. Kỳ thật, kiểm sĩ, kỵ sĩ, xạ thủ thì chỉ cần có vũ khí thì có thể xưng như vậy rồi. Trang bị không phù hợp thì đều được gọi là chiến sĩ

Bởi vì năm trăm năm trước ma tộc xâm lấn, tại quang minh đại lục các tộc liên quân chiến đấu hơn tám mươi năm thì ma giới bại lui, nhưng vẫn để lại quang minh đại lục một ít nghiệt chủng và công pháp

cho nên tại đại lục vẫn có hắc ám cường giả. đương nhiên đây đều là đối tượng truy giết của quang minh giáo hội, cũng truy giết cả vong linh vụ sư vì họ tín phụng Minh thần.

Tương đương với tất cả các chức nghiệp, luyện kim thuật sĩ có thể nói gần như là đệ nhất danh hào, vì luyện kim thuật sĩ quả thật quá ít!

kể cả ma thú, tại quang minh đại lục, cường giả chia ra chín bậc, đạt đến cửu giai cấp bậc đều siêu cấp cường hãn. đương nhiên là cửu giai cấp bậc cũng thập phần hiếm thấy!

Ba nhĩ - khắc lỗ ni, mười tám tuổi, tóc ngắn màu vàng kim, dung mạo có chút ỏi tỏa, dáng người trung đẳng thanh sáu, từ nhỏ đã bị cha mẹ bán vào tể tướng phủ, giống với Lôi Ân, đầy mình phơi thủy. Lôi Ân làm chuyện xấu đều có hắn tham gia.

lúc này đã là hoàng hôn, Ba nhĩ mặc quần áo hạ nhân, đứng ở ngoài cửa phòng thiếu gia, trên mặt là nụ cười cao hứng

thiếu gia dưỡng thương đã hai tháng, cơ hồ mỗi ngày đều ở trong phòng, khiến cho hắn phải ở trong phủ không thể ngoại xuất, thật sự chán nản

hôm nay thiếu gia để cho thị nữ lộ lộ đến nói cho hấn, thương thế đã tốt, chuẩn bị ra ngoài, tin tức này làm cho hấn thập phần cao hứng, bởi vì thiếu gia mỗi lần ngoại xuất, đều cùng mấy vị quý tộc thiếu gia cuồng phong nguyệt trảng, hấn đều có thể đi theo tá quang hoa mấy người mỹ nữ!

Thiên Địa Chí Tôn công bốn tầng đầu đều rất dễ tu luyện, quang minh đại lục quang minh nguyên tố và hắc ám nguyên tố chính là chánh, ma hai khí. so với địa cầu còn hơn gấp mấy lần.

bảo điện ghi lại, tổng triệu Vương gia luyện một tháng đạt đến tầng thứ tư, Diệp phong tư chất bình phàm, phải dùng đến hai tháng thời gian mới luyện xong.

cũng may là chí tôn cửu thức cùng sáu loại tuyệt học hấn đã thuần thực không sai biệt lắm, có cơ hội thử nghiệm hấn rất vui mừng

hơn nữa bây giờ hấn vô nhu vận hành công pháp, trong cơ thể chánh ma hai khí cũng có thể chậm rãi hấp nạp quang minh nguyên tố và hắc ám nguyên tố vào cơ thể, hình thành chánh ma chân khí, tuy nhiên hấp tổng cũng bất cường

trước mắt, Thiên địa chí tôn công chánh ma chân khí luyện được đều hội tụ ở đan điền, chánh cư tả bộ, ma cư hữu bộ, còn chưa gặp tình trạng hai khí khác chế lẫn nhau.

bất quá, bảo điện có ghi lại từ tầng thứ tư đột phá lên tầng thứ năm sẽ gặp khó khăn. khi đó hai khí xung đột, vượt qua được mới có thể tiếp tục tu luyện, nếu không sẽ mãi mãi dừng ở tầng thứ tư, còn phải “hưởng thụ” tư vị hai khí xung phá sinh ra

bên trong phòng, diệp phong được Lộ lộ hầu hạ, thay đổi một bộ quý tộc trường y, tay trái còn cách lộ lộ một lớp tử sắc bạc sa, niết trụ song nhũ bảo mẫn của Lộ lộ, tay phải đưa nàng nhập vào *****ng ngực, nhìn hình dáng ngượng ngùng của nàng, trong miệng sắc mị mị phì tiếu.

Diệp phong đã dần hòa nhập vào cuộc sống hiện tại, sâu tự bị hấn tàng nhập trong lòng. Mỗi ngày đều nhìn thấy Lộ lộ xinh đẹp như vậy, lòng dạ sắc lang không khỏi bộc phát.

Một đoạn thời gian giả dưỡng thương để tu luyện, đối với Lộ lộ nhiều nhất chỉ là *****ng chạm, còn chưa có hoàn toàn thể nghiệm hương vị tuyệt vời của mỹ nhân, bây giờ không vội tu luyện, lập tức vô sỉ muốn giao thân xử nam của mình cho nàng.

Tại quang minh đại lục quan niệm giai cấp chế độ rất mạnh, thị nữ bồi chủ nhân ngũ thậm chí bồi khách nhân ngũ cũng là chuyện bình thường.

Lộ lộ bị thiếu gia ôm, ngượng ngùng xấu hổ, nhưng một chút ý niệm phản kháng cũng không có, một là không dám, hai là có thể được thiếu gia sung hạnh, đãi ngộ sẽ tốt hơn.

Lộ lộ là người ôn nhu, bất quá, chính là quá nhu nhược, không có chủ kiến riêng. làm thị nữ tể tướng phủ, mục tiêu cuộc sống của mình trở nên rất đơn giản, để thiếu gia vừa lòng với mình, làm cho cuộc sống của mình trở nên tốt hơn một chút.

đương nhiên, nếu có thể về nhà thăm cha mẹ và bảo bối đệ đệ thì đều coi đó là ân huệ!

Diệp phong từ trong trí nhớ của Lôi Ân, nhìn hình dáng ngượng ngùng của Lộ lộ, hiểu rất rõ hoàn cảnh bây giờ của nàng, đùa giỡn với mỹ nhân diệp phong cũng âm thầm cảm khái chế độ của thế giới này.

đối với cường giả mà nói, đây đích xác là việc rất tốt. nhưng đối với kẻ yếu, đây lại chính là bi ai.

nếu tại địa cầu, Lộ lộ có dung mạo như vậy, tuổi như vậy, nhất định sẽ là mỹ nhân ở trường đại học, hưởng cuộc sống mỹ mãn hạnh phúc. căn bản không có khả năng làm thị nữ của người khác

hắc hắc, ta thật sự càng ngày càng thích cái thế giới này. Diệp phong thấy chính mình được trọng sinh ở thế giới này mà vui mừng, dù sao còn hơn chết ở cổ mộ rất nhiều!

"Lộ lộ, ở nhà chờ ta, buổi tối trở về thiếu gia hảo hảo với ngươi!" tâm tình thoải mái, diệp phong cao hứng niết niết khuôn mặt Lộ lộ, hung hăng hôn nàng một cái, mang theo ma pháp tạp chứa kim tệ đi ra khỏi phòng.

"thiếu gia, ngài ra ngoài phải cẩn thận nha!" Lộ lộ trong đầu nghĩ đến điều thiếu gia vừa mới nói, ngoài miệng ngượng ngùng dẫn dò. Diệp phong quay đầu lại cho tặng cho nàng một cái mỉm cười xấu xa, hàm ý hãy yên tâm.

Ba nhĩ thấy thiếu gia ra khỏi phòng, lập tức cung kính cúi đầu nói: "thiếu gia, chúc mừng ngài thân thể khôi phục. hôm nay ngài muốn đến nơi nào?"

"Ân, đi huy hoàng phách mại tràng xem!" Diệp phong nhàn nhạt ứng thanh, mại bước đi trước.

Ba nhĩ theo sau, không dám cùng đồng hành, trong lòng nghi hoặc, thiếu gia thể nhưng lại đi phách mại tràng. bất quá, cũng không hỏi nhiều, làm hạ nhân, biết thiếu gia không nói thì cũng biết điều mà im lặng

trước kia thường nghe nói, Tể tướng đồ tử năng xanh thuyền, điệp phong đi ở nhà hấn bây giờ, cảm giác gia đại đích năng xanh hàng không mẫu hạm.

"Di, lô ân, thương thế của ngươi tốt lắm sao?"

Diệp phong cùng Ba nhĩ đi tới cửa tể tướng phủ, gặp ngay thúc thúc Tây Tư của Lô Ân, hướng trong phủ đi tới

Tây tư so với Lạc Khắc và Lô Ân thì tuấn mĩ hơn rất nhiều, thể cách cũng cao thiêu kiện tráng, lúc này mặc một bộ quý tộc trường y màu trắng, pha thêm phong cách tiêu sái!

"Ân, thương thế của ta đã tốt hơn. chuẩn bị ra ngoài!" Diệp phong nhìn Tây Tư, trong lòng bất sáng, nhàn nhạt ứng thanh.

Tây tư thấy chất tử hôm nay nhìn mình trong mắt không kính sợ như mọi ngày, mặc dù thấy kỳ quái, bất quá, nghe hấn muốn ra ngoài chơi, cũng nghĩ đến loại phế vật này chỉ biết hưởng thụ, gật gật đầu cất bước vào trong phủ

thấy lão đầu tử còn khỏe mạnh, ta cho tiểu tử ngươi sống lâu thêm vài ngày! Tây tư cười lạnh trong lòng

cái vẻ mặt khoa trương, nhìn ngươi mà bọn thiếu gia thấy khó chịu! Diệp phong âm thầm nghĩ.

Thiên Địa Chí Tôn công đạt tầng thứ tư, lại có tiêu điều càn khôn bộ, điệp phong có tính khoa trương như ở địa cầu, bây giờ rất muốn so sánh với người khác, xem thực lực của đạt đến mức nào!

hấn thầm nói: ta đường đường là đàn ông trung hoa, há có thể thua người nơi đây?

bất quá, nếu không tu luyện tuyệt học trong bảo điện trước, hấn tuyệt đối không thể cuồng vọng như vậy.

Chương 4 : Cầm thú dữ mỹ nam

Mạt La Đế Quốc nằm ở phía tây nam Quang Minh đại lục, đế đô nằm ngay trung tâm kéo dài khắp mọi hướng của đế quốc. Thương nhân tập trung nhiều nhất trong thành, làm cho đế quốc phồn vinh hưng thịnh và có một danh tiếng không ai sánh được.

Trường đấu giá Huy Hoàng, nằm ở khu đông của đế đô, là một trường đấu giá ngoài trời. Do danh tiếng nơi này rất lớn, lại được mở tại đế đô phồn hoa này, không chỉ có người ở đế đô, mà ngay cả người ở trấn chung quanh thành đều thích tới đây bán đấu giá vật phẩm của chính mình. Điều đó khiến cho nơi này cả ngày luôn diễn ra các cuộc bán đấu giá. Ngay cả giữa đêm việc bán đấu giá vẫn được tiến hành.

Diệp Phong đi thẳng đến trường bán đấu giá, phát hiện một việc rất hài hước. Chỉ cần hắn đi qua địa phương nào, cư dân nơi đó đều đồng loạt trốn đi như trốn tránh ôn thần. Chỉ còn lưu lại mấy tên lưu manh, nhao nhao xu nịnh.

Trường đấu giá đang vẫn đang hoạt động, một biển người đang chen chúc nhau, khiến cho nơi đây ngay cả giọt nước cũng không lọt qua.

Tuy nhiên khi Diệp Phong vừa đi đến, bọn họ lập tức giật mình, lùi lại nhường đường và không quên đánh tiếng với những người bên cạnh. Nhất thời những âm thanh đó đều lan truyền cả khu vực.

Đám đông vừa nghe được Lôi Ân Nam tức đến, lập tức quay đầu lại nhìn.

“Ai, các người xem, đúng là cầm thú Nam tức! Không nghĩ được hắn lại có thể hồi phục nhanh như thế. Cư dân đế đô lại gặp tai ương rồi!”

“Hừ, người muốn chết à, nếu để cầm thú Nam tức nghe được, hắn nhất định sẽ lột da ngươi đó!”

Nhìn thấy Diệp Phong chậm rãi tiến tới trường đấu giá, người xem ở phía trước đều lùi lại nhường đường, xung quanh mọi người đều nhỏ giọng nghị luận.

"Khó trách thường nghe người ta nói, nơi cầm thú đến, nhất định là người lẫn vật rời xa, hôm nay ta đã được chứng kiến rồi. Cầm thú quả thực so với ôn dịch còn đáng sợ hơn!"

Chung quanh đài bán đấu giá có một số ghế dành cho quý tộc. Tại một ghế đối diện đài bán đấu giá, có một người vẫn quay lưng về phía Diệp Phong và Ba Nhĩ. Nam tử tóc vàng mặc trang phục quý tộc màu trắng đỏ phát lên một trận cười nhạo khinh thường.

"Mẹ nó, tên hỗn đản này có phải là muốn chết?!" Ba Nhĩ nghe tiếng lập tức nhận ra ý tứ trong đó, phần nộ chỉ vào nam tử mắng to.

"Ồ? Muốn chết ư? Có một chút! Nhưng mà ngươi có khả năng giết chết ta sao?" Nam tử tóc vàng vẫn cười nhạo khinh thường như không có gì. Từ chỗ ngồi đứng lên, y xoay người nhìn về phía Ba Nhĩ và Diệp Phong.

"Ngươi, hửn" Ba Nhĩ thấy rõ dung mạo của nam tử tóc vàng, lời chửi mắng chưa kịp phát ra, thì toàn bộ nuốt lại trong bụng, sắc mặt trở nên khó coi hơn.

Bởi vì nam tử tóc vàng chính là đoàn trưởng hoàng gia kỵ sĩ đoàn, Mạt La đệ nhất mỹ nam tử, cao lớn anh tuấn, mới hai mươi ba tuổi, Phỉ Long – Chiêm Mỗ Tư.

Bên trái chỗ ngồi Phỉ Long có một vị tuyệt sắc mỹ nhân mặc trường y màu tím, cũng đứng lên với y, nhìn về phía Ba Nhĩ và Diệp Phong, trong ánh mắt lộ vẻ khinh thường.

Mỹ nhân tóc màu xanh dài xỏa ngang vai, mắt phượng mày ngài, mũi dọc dừa môi anh đào, da trắng nõn như tuyết, song phong trước ngực đầy đặn, đôi mắt phượng long lanh như nước, khoát lên một thần sắc vũ mị nhẹ nhàng.

"Hắc hắc, đây không phải là Phỉ Long đoàn trưởng sao? Hôm nay như thế nào lại thanh nhàn, đi đấu khẩu với hạ nhân? Ngươi không sợ mất hình tượng sao?"

Diệp Phong giờ đây là Lôi Ân, vô luận Lôi Ân trước kia làm bao chuyện xấu, Diệp Phong cũng không nhìn được Phỉ Long tại trước mặt mọi người hạ nhục mình.

Phỉ Long có phần bất ngờ không rõ, cái tên Lôi Ân này trước kia thường tránh mặt y, hôm nay lại dám lớn mật như thế, cùng y nói chuyện, không nhìn được cười nhạo: "Nam tước đại nhân khẩu khí hôm nay so với trước kia khác rất nhiều a! Đã thấy ta vậy mà không có lập tức li khai, có phải do bị thiết thư trên trời rơi xuống làm lớn lá gan ra không?"

Đám người chung quanh cùng mỹ nhân bên cạnh Phỉ Long, nghe xong hửn nói, đều cố gắng nhịn cười.

Diệp Phong quan sát đám người chung quanh cùng mỹ nhân tỏ ý xem thường bản thân hắn, cười lạnh: “Trước kia ta luôn thấy chó điên, đương nhiên muốn chạy rồi. Ai, Phỉ Long đoàn trưởng, vị mỹ nhân này là tình nhân của ngươi phải không? Không tồi, không tồi, Phỉ Long đoàn trưởng thật có nhãn quang. Chẳng biết Lị Na công chúa biết việc này sẽ nghĩ như thế nào?”

”

Lị Na công chúa đáng người vừa lùn vừa mập, tướng mạo khó có thể chấp nhận. Vậy mà quốc vương lại cực kì thương, muốn gả cho tên Phỉ Long anh tuấn này.

Tuyệt sắc mỹ nhân nghe được bốn chữ Lị Na công chúa, nhú mày nhìn về phía Phỉ Long, trên mặt lộ ra thần sắc bất mãn.

Phỉ Long vẫn bị Lị Na công chúa theo sát, có thể xem là nỗi sỉ nhục lớn nhất của chính y. Giờ phút này nghe được kẻ thù không đội trời chung hèn nhất này lại dám dưới sự theo dõi của nhiều người mà làm nhục y, trong lòng giận dữ, hừ lạnh một tiếng: “Lôi Ân, ngươi không có gia giáo, là tên cầm thú chuyên ý thể hiếp người. Hôm nay ta vì tất cả những người bị ngươi ức hiếp, đòi lại công đạo!”

“Được, Phỉ Long đoàn trưởng là thật tuyệt, giết cầm thú này đi!” Cũng không biết ai cầm đầu, đám người chung quanh nhất thời truyền ra liên tiếp tiếng kêu la, nhưng mà nhưng tên la hét đó lại không dám lộ mặt ra.

Diệp phong nghe tiếng mắng của Phỉ Long, cùng với âm thanh phụ họa của đám người chung quanh, khinh bỉ chỉ vào Phỉ Long mắng to: “Phỉ Long, ngươi thật mẹ nó đúng là ngụy quân tử! Rõ ràng ngươi vì ta bị nói đến nỗi đau của ngươi mà muốn đánh nhau với ta, không cần tại đây giả bộ nói cái gì là vì mọi người đòi công đạo. Mẹ nó, thật sự đạo đức giả, phì!”

“Tốt, tốt lắm, Lôi Ân, ngươi hôm nay rất có khí phách!” Phỉ Long bị Diệp Phong chửi mắng mặt lộ hận ý, đưa tay ý bảo mỹ nhân bên cạnh ý lui về phía sau.

Đám người chung quanh thấy Phỉ Long và cầm thú Nam tước muốn đánh nhau, sợ gặp phải phiền toái, lập tức bắt đầu lui về phía sau, rất nhanh chóng tạo cho hai người bọn họ một khoảng đất trống chừng trăm mét vuông.

“Phỉ Long đoàn trưởng giết cầm thú, Phỉ long đoàn trưởng cố lên!”

“Phỉ Long đoàn trưởng tất thắng!”

Một ít người trong đám thống hận Lôi Ân có gan lớn, không ngừng cổ vũ.

Người phụ trách nơi đấu giá nhìn thấy tất cả mọi người đều chú tâm xem náo nhiệt, đành phải tạm dừng cuộc đấu giá lại, trong lòng cảm thấy mơ hồ. Không hiểu được hai người bọn họ vì cái gì mà lại khích động như vậy?

“Thiếu... Thiếu gia, chúng ta lần này ra ngoài không có dẫn theo hộ vệ a!” Ba Nhĩ khẩn trương đứng ở bên cạnh Diệp Phong nhỏ giọng nhắc nhở. Y không thể ngờ được, thiếu gia nhát gan này lại có thể can đảm công khai mắng Phỉ Long.

Diệp Phong nghe vậy cũng không nói gì, phát tay ra lệnh cho Ba Nhĩ lùi về phía sau, một mình hấn đối mặt với Phỉ Long cao lớn và anh tuấn!

Kỳ thật hấn cũng không biết giờ thực lực của chính hấn hiện tại như thế nào, nhưng mà hấn còn có Tiêu Điều Kiện Khôn Bộ. Hấn chắc rằng, nếu đánh không lại thì cũng có thể chạy, để sau này tìm biện pháp chinh tên Phỉ Long. Bởi vì hấn từng là một người cho tới giờ chưa hề chịu thiệt.

Phỉ Long nhìn Diệp Phong với thái độ khinh thường, trong trí nhớ của hấn, tên tiểu tử đối diện này ngay cả người cường tráng bình thường đánh không lại, quát: “Tên súc sinh ỷ thế hiếp người kia, hôm nay ta muốn cho ngươi biết cái gì là muốn sống cũng được, muốn chết cũng không xong!”

“Tốt, để xem ai là tên súc sinh ỷ thế hiếp người?” Diệp Phong nhìn Phỉ Long rồi đáp lại.

“Thiếu trang chủ, súc sinh ỷ thế hiếp người là ngươi....” Phỉ Long mở miệng mắng, nhưng phát hiện có cái gì không đúng, nổi giận bước đến để giáo huấn Diệp Phong.

Vừa đúng lúc, có một cái đầu đỏ, là một trung niên cao lớn mặt một bộ đồ quý tộc màu đen, đột nhiên từ đám người nhảy ra, cầm kiếm chắn trước người Diệp Phong

Chương 5 : – Cầm thú phát uy , mỹ nam cật biết

Tân HNTD

Tây Lạp Nhĩ- Khoa Đức, tóc đỏ râu rậm, mặt mày đoan chính, một trong tứ đại thân vệ của Lạc Khắc, thất giai liệt diễm chiến sĩ. Chính là theo lệnh của Lạc Khắc bí mật theo bảo vệ thiếu gia, vừa rồi ẩn trong đám người do thấy Phỉ Long muốn động thủ nên hiện thân bảo vệ thiếu chủ.

Thực lực của cường giả không phải mắt thường có thể nhìn thấy, chỉ có chính thức động thủ mới có thể lãnh hội. Phỉ Long nhìn Tây Lạp Nhĩ, sớm nhận ra y, cũng biết thực lực của y, trên mặt lộ ra thần sắc nghiêm chỉnh, nhìn Diệp Phong cười nhạo nói: “Thì ra là có dẫn theo trợ thủ, khó trách hôm nay người khoa trương tự đắc như vậy!”

“Phỉ Long, hôm nay bốn thiếu gia không cần bất cứ kẻ nào hỗ trợ, tự thân ta sẽ lãnh giáo thực lực của ngươi!” Diệp Phong khinh thường hừ nhẹ, quay sang Tây Lạp Nhĩ nói: “Ngươi lùi lại phía sau!”

"Thiếu gia, ngài thực sự không đánh lại hắn, hãy để cho ta!". Tây Lạp Nhĩ quả thực không tưởng tượng được thiếu gia lại muốn động thủ, lại còn lớn mật đến thế, cứ như hắn trước đây thì đã để y động thủ mới đúng chứ?

“Lui ra phía sau, ta tự mình đến!” Diệp Phong trừng mắt nhìn Tây Lạp Nhĩ quát nhẹ, ánh mắt lộ ra thần sắc bất mãn.

Tây Lạp Nhĩ lập tức khó xử, không biết làm thế nào cho đúng. Phỉ Long cũng không để hắn có thời gian tự hỏi, mở miệng quát khế muốn cả hai cùng tiến lên. Tay phải y nắm lại thành quyền, ngưng tụ quang minh đấu khí, cất bước tiến về phía hai người.

Tây Lạp Nhĩ thấy vậy đang muốn nghênh tiếp Phỉ Long, đột nhiên cảm thấy mắt hoa lên, Diệp Phong đã xuất hiện phía trước y, nhanh chóng nhắm về phía Phỉ Long.

Phỉ Long cũng không thấy rõ Diệp Phong bằng cách nào chiếm lấy vị trí phía trước Tây Lạp Nhĩ. Nhưng mà y không thể nghĩ nhiều. lập duỗi quyền đang mang quang cầu quang minh đấu khí ra, quát khế một tiếng, dưới chân tăng tốc, tiếp tục vận dụng đấu khí.

Quang cầu trên hữu quyền nhất thời tăng mạnh, lấy bản thân y làm trung tâm hóa thành một quang cầu từ quang minh đấu khí lớn hơn cả thân người,

cùng cả người y vọt tới trước. Quang cầu cùng với kinh phong chạm nhau làm mặt đất sinh ra nứt vỡ, uy thế thật kinh người!

Diệp Phong chỉ nhìn thấy tình trạng của Phỉ Long lúc này như đồng nhất với quang cầu nhằm thẳng vào người hắn, còn bóng dáng của chính Phỉ Long đã không thấy đâu

Trong đầu mau chóng suy nghĩ nhằm tìm ra tuyệt học thích hợp, Diệp Phong nhún mình nhảy lên, vượt lên hắn ba trượng khỏi mặt đất, chân trái gập lại một nửa, chân phải vươn ra nhằm vào Phỉ Long ở dưới, vận hành chính khí trong thể nội, thân hình đột nhiên xoay tròn cực nhanh trong không trung.

“Truy Phong Cuồng Long toàn!”

Diệp Phong hét lên một tiếng lớn, chân khí cuộn cuộn tuôn ra khỏi cơ thể, bao bọc quanh người hắn rồi cũng xoay theo hướng xoay của hắn. Cả thân hình hắn trông như một đầu rồng bạch sắc đang xoay tròn, tập kích cực nhanh thẳng xuống vòng tròn màu trắng của Phỉ Long!

“Oanh...”

‘Đầu rồng’ ấy va chạm cùng với vòng tròn màu trắng, bạo phát ra tiếng ầm ầm, kinh phong nổi lên, cát bụi bay mù mịt, mặt đất bị vỡ ra vì không chịu nổi. Đám người chung quanh bị làm cho hoảng hốt phải lùi về phía sau sợ kinh phong quét trúng.

Cát bụi tạm lắng xuống, Diệp Phong và Phỉ Long đứng cách nhau không quá năm thước, không nói gì chỉ dừng lại nhìn đối phương.

Diệp Phong thấy cánh tay áo bên phải của Phỉ Long rách toạc, vẻ mặt đắc ý vô cùng

Phỉ Long dĩ nhiên có vẻ mặt như không tin được. Căn bản y không thể tưởng tượng được cái tên trong mắt hắn là phế vật này lại có khả năng xuất ra chiêu thức kỳ diệu như thế.

Quan trọng nhất là Quang Minh trùng kích đạn của y lại có thể bị long hình kinh ký của Diệp Phong dễ dàng hóa giải. Nếu không có đầu khí hộ thể thì một kích vừa rồi, cả cánh tay phải của hắn sẽ bị phế đi!

“Quang minh nữ thần tại thương, Phỉ Long đoàn trưởng lại bị bại trong tay của tên nam tước cầm thú này, sao lại có thể như thế được? Chưa từng nghe qua tên nam tước cầm thú này biết võ công. Hơn nữa hắn vừa mới sử dụng chiêu gì mà xuất hiện cả một đầu của một con cự long?”

“Đúng, đúng, chuyện này sao lại xảy ra? Hắn mà biết võ công, chẳng phải cả cư dân trong thành đều không còn đường sống với hắn nữa sao?”

Đám người chung quanh nhìn hai người bọn họ đang đứng giữa sân, vẫn như không có gì, đều đều bình luận.

Tây Lạp Nhĩ và Ba Nhĩ chăm chăm nhìn vào thiếu gia. Trên mặt họ lộ vẻ không thể tin được. Bọn họ ở trong phủ đã nhiều năm rồi, chưa từng thấy thiếu gia họ sử dụng võ công. Khí lực của thiếu gia ngay cả một hạ nhân cũng không bằng. Vậy mà bây giờ lại có thể đột ngột xuất chiêu?

“Không ngờ tên phế vật nguoi lại ẩn tàng thực lực!” Phi Long nhìn Diệp Phong rồi cười lạnh. Hắn bắt đầu vận hành đấu khí, chuẩn bị toàn lực đánh bại Diệp Phong, để lấy lại mặt mũi!

“Hắc hắc, ta cũng không ngờ nguoi nguy quân tử đến mức như vậy!” Diệp Phong đắc ý cười nhạo, vừa rồi uy lực của Truy Phong Cuồng Phong Toàn làm hắn thập phần hài lòng. Vì không muốn Quang Minh giáo đình gây phiền toái, hắn vẫn chưa có sử dụng ma khí.

Kì thật hắn biết rất rõ vừa rồi làm sao có thể phá được quang cầu của Phi Long. Tất cả bởi vì Truy Phong Cuồng Long Toàn này xoay tròn như hình đầu rồng công kích chỉ nhằm vào một điểm nên đã thắng lợi.

Nếu như chỉ so sánh về khí, hắn căn bản không thể mạnh mẽ bằng Phi Long. Mặc dù đấu khí có nhiều thì uy lực cũng không bằng chân khí, mà hắn vẫn chưa xuất ma khí. Bất quá đấu khí của Phi Long rất thâm hậu, hơn nữa còn là kỳ sĩ, vẫn chưa dùng tới Thần Túc Chi Thương và ma sủng “Quang Minh độc giác thú”. Thật sự mà nói thắng bại vẫn chưa xác định được.

Phi Long bị Diệp Phong lăng nhục đến mất cả mặt mũi. Từ không gia giới chỉ ở cánh tay bên phải lấy ra Thần Túc Chi Thương màu bạc dài ba thước, chỉ về phía Diệp Phong, không ngừng truy kích.

“Ha ha ha, nguy quân tử, nguoi nên lần nữa chiêu xuất tọa kỵ của nguoi đi!” Diệp Phong thản nhiên mở miệng cười nhạo. Cùng lúc chân hắn sử dụng “Tiêu điều càn khôn bộ”, đệ nhất giai “Tàn ảnh”, nhanh chóng lui ra sau hơn mười thước, để lại ba đạo tàn ảnh cho Phi Long phát tiết.

Hai ngón tay trở và ngón giữa khép lại, vận khởi chánh khí trong cơ thể nhắm về phía Phi Long. Chân khí Toàn Long Chỉ “xuy xuy” điên cuồng bắn ra. Từng đạo chánh khí hình rồng màu trắng từ hai ngón tay khiến cho Phi Long tránh trái né phải vô phương phản kích.

"Thiên Nột, như thế nào lại có võ công đáng sợ như vậy? Hẳn như thế nào có thể biến Quang Minh đấu khí thành hình dáng đầu rồng? Lại có thể vừa lớn vừa nhỏ, vừa dài vừa ngắn."

"Loại võ công này, ta xem giống ma pháp! Một loại võ công rất thần kỳ. Các người không thấy được vừa rồi của hắn? Liên tục để lại ba cái bóng, thật đáng sợ!"

Đám người chung quanh nhìn thấy đã ngó ngán. Thật sự khó có thể tưởng tượng, cảm thú nam tước lại lợi hại như vậy. Đoàn trưởng Liên Minh hoàng gia kỵ sĩ đoàn, thất giai Quang Minh kỵ sĩ, lại bị hắn làm cho không thể phản kích lại!

Chân khí Toàn Long Chỉ công kích cự li xa thật là bá đạo, tốc độ cực nhanh, kinh lực mạnh, Diệp Phong liền đó liên tục phát ra. Bởi vì hắn không có biện pháp nào trực tiếp cương ngành với đối thủ, thêm nữa hắn còn có Tiêu Diêu Kiều Khôn bộ!

Đối với mọi người thì Trung Hoa võ học lại bị hiểu lầm là võ công của Quang Minh đại lục, Diệp Phong tâm trạng rất khinh thường, tỏ vẻ không để ý đến mọi người. Khi thực lực của hắn trở nên mạnh mẽ tuyệt đối, chính là lúc Trung Hoa võ học dương danh cả đại lục!

"Lọc cọc lọc cọc ... lọc cọc lọc cọc ... lọc cọc ..."

Đang lúc Diệp Phong đánh chưa thoả mãn, Phỉ long vẫn còn chật vật, một đội toàn thân chiến mã đều mặc áo giáp màu bạc, cầm trong tay trường thương tam thước, đột nhiên phi tới. Tiếng vó ngựa lọc cọc càng ngày càng gần!

Ta khinh, thành viên của hoàng gia kỵ sĩ, thủ hạ của tên ngụy quân tử. Diệp phong nhìn đám kỵ sĩ tới gần, liền đình chỉ công kích, chuẩn bị xem bọn chúng đến làm để gì!

"Đoàn trưởng, bệ hạ ra lệnh cho ngài tức khắc vào cung!" Một gã kỵ sĩ xuống ngựa, với cặp mắt hung hăng nhìn Diệp Phong, rồi quay sang Phỉ Long thì lễ.

Phỉ Long nghe vậy nhú mày, trừng mắt nhìn Diệp Phong, giọng căm hận nói: "Lôi Ân, bệ hạ triệu kiến ta không thể không đi, hôm nay việc này tạm bỏ qua. Đợi ta làm xong công vụ, chúng ta cùng đấu lại!"

"Tốt thôi, Mạt La đệ nhất ngụy quân tử, mĩ nam chó má, bổn thiếu gia tùy thời phụng bồi!" Diệp phong như lão tử nói không ngừng, gật đầu cười

hì hì. Khả năng đánh cái thứ vật này cũng thật thách thức a. Nếu không có một điểm tự tin, thì ngay cả chiếc giày của hấn cũng biến mất luôn.

Phỉ Long nắm chặt bàn tay, cảm tức nhìn Diệp Phong, xoay người đưa tuyệt sắc mỹ nhân lên ngựa rồi rời đi khỏi chỗ đó.

Như thể trong lòng bị ủy khuất vì mất hứng, tuyệt sắc mỹ nhân lúc gần đi tức giận liếc mắt nhìn Diệp Phong, trong miệng còn nhẹ nhàng mắng: "cầm thú vô si!"

Đám người chung quanh thấy thế lại bắt đầu bàn tán, có một bộ phận người đã bắt đầu chạy đến mất dép, chính là đám người vừa chửi Cầm Thú Nam Tước, sợ sẽ bị trả thù!

"Thiếu ... thiếu gia ... người có võ công?" Ba Nhĩ đi tới gần Diệp Phong, liền khẩn trương hỏi. Tây Lạp Nhĩ thần tình cũng nghi hoặc nhìn thiếu gia của y.

"À, không cần kỳ quái, bốn thiếu gia là gần đây mới học, nên các người không biết là rất bình thường!" Chỉ một chút thì đã làm hạ uy danh của kẻ nguy quân tử Phỉ Long kia, Diệp Phong trong lòng rất thoải mái, nghe thấy lời hỏi han liền mỉm cười trả lời. Rồi hấn quay về phía phách mại đài hô to: "Này này, phách mại viên, tổ chức đấu giá nhanh lên một chút, mất thời gian của bốn thiếu gia!"

Trên phách mại đài, phách mại viên nghe tiếng lập tức gật đầu nghiêng mình tỏ ý đã hiểu. Căn bản là không cần Diệp Phong nói, bọn họ cũng phải tiếp tục công việc.

Sau khi nhân viên trường phách mại ổn định lại trật tự, cuộc đấu giá tiếp tục. Diệp Phong kiêu ngạo ngồi ở ghế phía dưới phách mại đài, quan sát đồ đấu giá ở trên. Tây Lạp Nhĩ nghĩ lại nên báo cáo việc này với lão gia, liền xin cáo lui rời khỏi.

Ba Nhĩ, chó săn trung thành của Diệp Phong, đứng ở phía sau thiếu gia, nhìn đi nhìn lại đám người chung quanh, tìm xem có ai giống tên hỗn đản vừa cổ vũ cho Phỉ Long. Làm tới mức đám người chu vi đều khẩn trương không dám nhìn y, đều không muốn bị cái con chó thú vị của tể tướng phủ tìm làm phiền.

Chương 6 : Kế hoạch ác độc

Dịch: Now or Never

Bằng hữu của Lôi Ân phần đông đều là bại hoại, trong đó hai tên thân với hắn nhất, gọi hắn là lão Đại. Chính là Ai Đức – Khổ Lí Nê và Khải Đặc – Mễ Liệt Tư.

Hai tên đó cùng tuổi với Lôi Ân. Phụ thân bọn chúng cũng đều là bá tước. Cả hai thuộc dạng háo sắc, tuy thua Lôi Ân, nhưng cũng rất bại hoại. Có điều bọn chúng cũng có chút bản lĩnh, không giống như tên cầu Lôi Ân trước đây một điểm cũng không có.

Ai Đức, tứ giai điện kiếm sĩ, tướng mạo quá xấu xí, thân hình thì mập mạp, thêm vào cái mớ tóc của hắn màu xanh, làm người ta nghĩ rằng hắn ăn ở rất dơ dáy.

Khải Đặc, tứ giai liệt điểm kỵ sĩ, đầu tóc thì màu tím, tướng mạo anh tuấn, thân hình cao lớn, trông có vẻ dễ nhìn!

Khi hai tên bại hoại này ở tại trường đấu giá, lúc Diệp Phong xuất hiện, bọn chúng muốn gặp mặt một chút. Nhưng khi thấy Diệp Phong muốn đánh nhau với Phỉ Long, bọn chúng bị hù dọa, phải đi cùng nhau ra ngoài. Trước kia Phỉ Long chưa *****ng chạm gì đến bọn chúng.

Ngay cả bọn chúng cũng thấy ngạc nhiên, lão Đại lại có thể cùng Phỉ Long đánh nhau. Bất kể chúng không rõ vì sao lão Đại trở nên lợi hại như thế, chúng cũng vội chạy đến bên cạnh lão Đại mà tăng tốc.

Hai tên bại hoại này ở trong đám người, hưng phấn chạy đến chỗ ngồi của Diệp Phong, ra vẻ quan tâm:” Lão Đại, chúng ta ở nhà thì nghe nói người có võ công, đúng thế không?”

Diệp Phong đang ở tại trường đấu giá, nhìn thấy Ai Đức và Khải Đặc, rồi đứng dậy gõ vào đầu mỗi tên một cái:” Ta xx hai người oo. Trong đám người xem, ta không thấy hai người ở đâu a? Lúc ta đánh nhau cũng không có mặt, đúng là một chút nghĩa khí cũng không có!”

“A, lão Đại, xin lỗi, chúng ta biết sai rồi, chúng ta thật sự bị Phỉ Long hù dọa đến phát sợ. Ô ô, người tha thứ cho chúng ta nha!” Ai Đức và Khải Đặc không nghĩ tới sẽ bị phát hiện, trong lòng không suy nghĩ bèn thốt lên xin tha thứ.

Diệp Phong nhìn bộ dạng đáng thương của hai tên bại hoại đó chỉ còn cách mỉm cười. Loại người như thế biết cái gì là nghĩ khí, mà lại giảng giải nghĩa khí cho chúng, thật nực cười. Nghĩ lại, tuyệt sắc mỹ nhân bên cạnh Phi Long thật kiêu kỳ và dùng nhãn thần câu dẫn nam nhân, trong lòng hẳn cảm thấy không tốt.

Vì vậy quay qua hai tên bại hoại mà hỏi:” Các người có biết tiểu nữ bên cạnh Phi Long kia là ai không? Trước kia ta chưa từng thấy qua?”

“Biết, biết, ả đó ngon lắm đó, là vũ cơ trong ca vũ song cơ chỉ bán nghệ không bán thân của Mạt La đế quốc chúng ta, U Nguyệt Nhi - Mễ Lạp. Mới gần đây vừa bị Phi Long câu được!” Ai Đức và Khải Đặc trả lời lưu loát.

“Ta khinh, làm như là ghê gớm lắm, nguyên lai là một kỹ nữ? Một ca kỹ bán nghệ không bán thân? Ha ha, đã làm kỹ nữ còn muốn thờ trình tiết nữa sao?” Diệp Phong ngồi lại xuống ghế, chỉnh lại hai đầu gối, thần tình khinh bỉ xem thường

“Đúng a, lão Đại, câu nói này thật mới lạ a. Nàng ta dĩ nhiên muốn thờ trình tiết đó!” Ai Đức và Khải Hoa tâng bốc không ngừng, như thể là các lời nói của Diệp Phong đều là mới lạ.

“Tiểu nữ đó lúc đi còn trừng mắt liếc ta, như thể đang thầm chửi rủa ta. Bốn thiếu gia cảm thấy rất tức giận. Nếu ả là người của Phi Long, các người nói thử xem ta nên xử lý như thế nào?” Diệp Phong lấy ra một gốc Thanh Sảng Tiêu Hồn, Ba Nhĩ tức khắc khản trương hơn.

“Lão Đại tức giận, hậu quả thật nghiêm trọng a!” Ai Đức và Khải Đặc hắc hắc cười gian, rồi kể vào tai Diệp Phong để nói về cái ‘kế hoạch ác độc’

Phi, hai tên xấu xa này, mẹ nó, nhưng mà kế hoạch đó cũng có chút ý tứ. Diệp Phong nghe xong cái kế hoạch đó cười thầm trong lòng, nhưng trong miệng thì tỏ vẻ khích lệ hai tên bại hoại xấu xa đó.

“Vật đấu giá tiếp theo là một thanh Quang Minh chi kiếm do cương thiết chế tạo, kèm theo ngũ cấp quang hệ ma tinh. Có thể làm tăng uy lực Quang Minh đấu khí và Quang Minh ma pháp lên hai tầng. Giá bắt đầu là hai vạn kim tệ, mỗi lần tăng giá ít nhất phải hai ngàn kim tệ!” Tên nhân viên phụ trách đấu giá cầm trên tay một thanh trường kiếm màu bạc dài bốn xích, khoan hai thốn, báo lên công hiệu và giá trị.

“Oa, tăng hai lần uy lực quang minh đấu khí và quang minh ma pháp? Đúng là bảo vật!” Mọi người tại đó đều lớn tiếng, Báo Giới Dục Đắc kiếm này chỉ trong chốc lát đã tăng giá lên đến ba vạn năm ngàn kim tệ.

Tầng hai tầng quanh mình đấu khí không phải là tầng hai tầng chân khí sao? Diệp Phong tham lam nhìn chăm chăm vào quang minh chi kiếm, nháy mắt Ba Nhĩ một cái. Ba Nhĩ lập tức hô lớn:” Lôi Ân thiếu gia chúng ta trả 4 vạn kim tệ!”

Không có Phỉ Long ở đây, mọi người chung quanh khi nghe cầm thú nam tước thích cây kiếm này, nhất thời không ai dám ra giá tiếp tục nữa. Bọn họ ai cũng không muốn đắc tội với tên cầm thú nam tước này, bởi vì phía sau lưng hắn còn một lão cầm thú, Lạc Khắc tể tướng!

Không có ai ra giá tiếp tục, nhân viên phụ trách đấu giá gõ ba hồi, rồi Diệp Phong lấy bộ ma pháp đưa cho Ba Nhĩ trả tiền. Quang Minh chi kiếm đã tới tay hắn dễ dàng. Ai Đức và Khải Đặc tiếp tục bỏ đít hơn, luôn miệng xưng tán lão Đại uy phong!

Diệp Phong đến trường đấu gia lần này, mục đích chỉ là lấy được một thanh kiếm tốt. Bởi vì Lạc Khắc thích nhất là kim tệ và nữ nhân, đối với vũ khí lão ta không có quan tâm. Ở Tể tướng phủ mà không tìm được một thanh kiếm tốt a.

Mục đích đã đạt được, Diệp Phong cũng không còn tâm trí ở lại nơi này. Hắn từ chối hảo ý của Ai Đức và Khải Đặc đến Tiêu Hồn lầu mua vui, cùng Ba Nhĩ đi về Tể tướng phủ.

Tại đại sảnh phủ Tể tướng, Lạc Khắc một chút võ công hay ma pháp đều không biết. Nhưng khi lão nghi Tây Lạp Nhĩ bẩm báo lại, biết được thằng cháu này lại có một thân võ công, thì cực kỳ chấn động. Lão nhất định ở tại đại sảnh chờ thằng cháu này trở về.

Diệp Phong về phủ từ trong miệng của hạ nhân biết được lão đang chờ hắn ở đại sảnh. Trong lòng hắn đã sớm nghĩ tới việc này, vì vậy hắn mỉm cười ung dung đi vào đại sảnh.

“Cháu yêu, ta nghe Tây Lạp Nhĩ nói người biết võ công, thật là điều khó hiểu a. Lại còn đối đầu với tên Phỉ Long, có đúng là sự thật không?” Lạc Khắc vừa thấy hắn tiến vào đại sảnh, lập tức tra hỏi hắn.

Diệp Phong chỉ cười rồi gật đầu:” Đúng, lão nhân, con cũng chỉ vừa mới học được một ít võ công thôi!”

“Cái gì? Vừa mới học được? Cháu học của ai?” Lạc Khắc nghi hoặc hỏi.

“Học trong mộng, có một vị là Trung Hoa chi thần, là học của thần linh!” Diệp Phong cất tiếng trả lời

Trung Hoa Chi Thần? Lạc Khắc nghe xong không khỏi cau mày nhìn Diệp Phong, như thể không tin vào lời nói của hắn. Lão đi một vòng quanh hắn, để ý đặc biệt đến phía sau cổ của hắn có một vết nhỏ màu đen. Lão chần chẫn đây là đúng là cháu của lão rồi mở miệng tiếp tục hỏi:

“ Trung Hoa Chi Thần là thần nào? Người đó trong mộng dạy cháu cách thức tu luyện hả? Mà người đó vì sao lại muốn dạy cho cháu?”

“Lão ta nói là lão ấy là một vị thần ngàn năm. Bởi vì quyển sách đánh trúng cháu, cho nên nói với cháu là cháu có duyên với lão. Vì thế lão dạy cho cháu, lão chỉ truyền khẩu quyết lại cho cháu, còn phần tu luyện được hay không thì phải do chính cháu thực hiện.” Diệp Phong cười thâm trong lòng, miệng thì nói liên tục.

Liên quan đến cái quyển sách đó ư? Lạc Khắc nghe xong tựa rất mê hồ, không thể biết đâu là thật giả.

Diệp Phong thấy thần tình lão ta cũng tỏ vẻ bất mãn:” Lão nhân, người lại dùng thái độ đó là sao vậy, không tin cháu sao?”

“ Cháu yêu, gia gia làm sao lại không tin người được. Chỉ có điều việc này hơi đột ngột, thật là cho giật mình được. Cháu yêu có thể cùng Phi Long đánh nhau làm cho gia gia thêm phần chán. Gia gia cao hứng còn không kịp nữa là!” Lạc Khắc vội vàng giải thích.

“ Ha ha, tốt thật, cháu về phòng trước. Người cấp cho cháu một thị nữ mới, cháu còn chưa vui vẻ với ả!” Diệp Phong ha ha cười lớn, chuẩn bị rời đi. Hắn chợt trông thấy tay trái của Lạc Khắc đang có ba giới chỉ màu vàng, nói:” Lão nhân, người một tay đeo một lúc ba cái không gian giới chỉ, thật xa xỉ quá. Người có thể tặng bớt cháu một cái để sau này còn có chỗ sử dụng.”

“Người, thật hỗn xược, lúc trước muốn người thì người không nhận, bây giờ lại nói ta xa xỉ!” Lạc Khắc tức giận, gõ vào đầu Diệp Phong một cái, rồi tiện tay lấy ra một cái không gian giới chỉ đưa cho hắn.

Loại không gian giới chỉ này không phải là của hiếm gì, nhưng dĩ nhiên là rất đắt. Giá của nó dựa vào cái khoảng không gian lớn nhỏ trong đó, do luyện kim thuật sĩ làm ra. Cái của Lạc Khắc tuy chỉ có hai mươi thước vuông, nhưng nếu đem đi bán đấu giá thế nào cũng bán được hơn hai trăm vạn kim tệ. Đúng là hỏi không đúng chỗ a!

Diệp Phong cười hì hì rồi đi. Lạc Khắc ngồi xuống ghế rồi nói thật nhỏ tiếng:” Trần Ny Phật, người có nghĩ là võ công của thiếu gia do vị thần linh

đó truyền lại không?”

Lão vừa dứt lời, từ nóc nhà của đại sảnh đột nhiên có một thân ảnh mặt bộ y phục màu đen, thân hình có đường cong thất mê người. Một nữ nhân tóc vàng che mặt, từ từ đáp xuống:” Những điều thiếu gia nói thật quá thần kỳ, thật có một chút nghi ngờ. Nhưng mà ta thấy lão gia đã xác định hẳn chính đích thị là thiếu gia, ta nghĩ người cũng không phải lo lắng gì thêm!”

“Ân, xem ra là ta quá đa tâm rồi. Lôi Ân có võ công cũng là chuyện tốt. Ít nhất Tây Tư không dám vì cái tước vị, mà dễ dàng xuống tay với nó!” Lạc Khắc nói rất nhỏ, trong mắt xuất hiện một tia ánh sáng

Chương 7 : Thượng sàng , thương tể lộ lộ

Tân NDGHNTD

Trong phòng Diệp Khai, Lộ Lộ thân mặc y phục bằng sa mỏng màu tím, đang cầm vải lau chùi bàn ghế, mái tóc mềm mại được vén lên sau tai, khuôn mặt xinh đẹp thuần khiết tràn đầy vẻ chân chất.

Diệp Phong cầm Quang Minh chi kiếm, lơ đãng tiến vào phòng, thấy Lộ Lộ đang cúi đầu sát cái bàn nên không chú ý đến cửa ra vào. Hắn liền cất kiếm vào không gian giới chỉ, lặng lẽ tới phía sau Lộ Lộ, hai tay từ sau ôm lấy eo lưng mềm mại như rắn nước của nàng, thổi nhẹ vào tai nàng một cách xấu xa.

Lộ Lộ bị Diệp Phong làm giật mình, quay đầu lại thấy thiếu gia liền thở phào nhẹ nhõm, nũng nịu nói nhỏ: “Thiếu gia, người thấy ta lau cái bàn này có được không?”

Hai bàn tay của Diệp Phong giở trò xấu, từ eo lưng tiến lên bộ ngực căng tròn nhô cao của Lộ Lộ, trước tiên sáng khoái nắm giữ trong tay, rồi buông nàng ra mỉm cười nói: “Lau bàn gì chứ, Lộ Lộ lười lười, mau gọi hạ nhân nấu nước để tắm, toàn thân mồ hôi thật khó chịu!”

Lộ Lộ bị Diệp Phong sờ nắn đến mặt mũi đỏ hồng, vừa nghe hắn nói lập tức vâng lời, khi đi còn lưu lại một trận u hương, bảo hạ nhân nấu nước đổ vào thùng gỗ lớn để tắm.

Quả thật thấy rõ, có tiền có quyền thật là tốt, lão tử nhất định vui vẻ ở lại thế giới này, tận tình hưởng thụ tất cả. Diệp Phong nhìn bọn hạ nhân bận rộn mà thâm nghĩ trong lòng.

Bọn hạ nhân bận rộn một lát thì cũng xong việc, Lộ Lộ đóng tất cả các cửa lại. Diệp Phong dưới sự phục vụ của Lộ Lộ đang thẹn thùng đã cởi hết y phục trên người rồi bước vào bồn tắm, từ miệng hắn phát ra âm thanh khoan khoái, cuộc sống thế này thật tuyệt diệu.

Lộ Lộ giúp Diệp Phong tắm không phải lần đầu, bất quá nàng vẫn là thiếu nữ, lần nào cũng mang gương mặt nhỏ đang xấu hổ đỏ bừng như quả táo chín.

Diệp Phong ngẩng đầu lên nhìn thấy Lộ Lộ đang sau lưng chà xát vai hắn, nảy ý ám muội, cười hắc hắc nói: “Lộ Lộ, nàng cũng đến tắm đi!”

"Cái này, cái này, thiếu gia, ** tỳ không dám, như vậy không đúng quy cũ. ** tỳ chỉ là hạ nhân, như thế nào có thể cùng ngài tắm chung, để ** tỳ giúp thiếu gia tắm!" Lộ Lộ then thùng đáp.

"Cái quy cũ chó má nào, bọn thiếu gia nói mới là vương đạo!" Diệp Phong muốn cùng Lộ Lộ tắm, cho nên chẳng dễ dàng buông tha nàng, từ miệng phát ra âm thanh nhẹ nhàng khoan khoái, liền đứng dậy mang Lộ Lộ bế lên, tháo đôi hài của nàng ra, rồi ngồi trở lại trong bồn tắm.

"Thiếu gia, người như vậy, ** tỳ không có cách nào phục vụ người tắm rửa..." Lộ Lộ mặc quần áo đã bị ôm chặt giữa bồn tắm, ngồi ở trên đùi thiếu gia, lập tức toàn thân như có gì xuyên qua, khẩn trương đến phát run.

"Hắc Hắc, không có gì, hôm nay thiếu gia tắm cho nàng!" Diệp Phong cười đậm dật rất vô sỉ, ma trảo nơi tay nhẹ nhàng vuốt ve ngọc đồn đầy đặn săn chắc. Hưởng thụ da thịt mềm mại, làm hấn cả người huyết mạch như phun trào, tiểu hòa thượng giữa hai chân, căng cứng dưới ngọc đồn của Lộ Lộ.

"Thiếu gia..." Lộ Lộ bị Diệp Phong làm vậy càng ngượng ngùng, chẳng biết như thế nào, thân thể mềm mại ngồi trên đùi hấn cảm giác như có gì đó cứng cứng chuyển động như đang uy hiếp nàng.

Diệp Phong chính là thích hình dáng ngượng ngùng của Lộ Lộ. Tiểu mỹ nhân này ôn nhu ân cần, nhu thuận nghe lời. Thật sự là một hảo nữ hài hiếm có.

Lấy cái miệng rộng hôn vào cặp môi anh đào, Diệp Phong tham lam hút chặt lưỡi Lộ Lộ tận hưởng hương thơm trong miệng nàng, cảm giác thật mềm mại dụ người, thầm kêu lên sướng khoái!

Lộ Lộ liên tục bị thiếu gia xâm phạm, nhưng mà trước kia đều không có thô bạo như lần này. Nghĩ đến thiếu gia đêm nay có thể cướp đi trinh tiết của chính nàng, Lộ Lộ cảm thấy rất khẩn trương.

Hơn hai tháng ở chung với nhau, Lộ Lộ hiểu được thiếu gia tịnh không giống như hạ nhân khác kể lại, hung tàn nóng nảy, Ngoại trừ luôn chiếm tiện nghi, khi thì nói ra một ít thô khẩu, thiếu gia rốt cuộc là người rất tốt.

"Thiếu gia, có thể người sẽ tặng ** tỳ cho quý tộc khác?" Trong đầu tâm trí cảm thấy rất xáo trộn, Lộ Lộ nghĩ tới lời hạ nhân nói, thiếu gia có sau khi hưởng thụ thị nữ thì sẽ cùng với những quý tộc khác trao đổi với nhau, trong lòng cảm thấy sợ hãi, không nịn được mở miệng hỏi.

Diệp Phong đang hôn lên cái gáy trắng mịn của Lộ Lộ, hai tay vuốt ve cặp đùi bóng loáng. Nghe nàng nói xong, nghĩ đến cái trò trao đổi nữ nhân của tên Lôi Ân trước kia, không nhịn được trong lòng mắng to đồ biến thái, miệng mỉm cười an ủi: “Lộ Lộ chu đáo như vậy, xinh đẹp như vậy, ta tuyệt đối sẽ không nhượng nàng cho nam nhân khác, nàng vĩnh viễn thuộc về ta!”

Lộ Lộ nghe vậy mới phần nào yên tâm, nghĩ lại lời thiếu gia nói nàng vĩnh viễn là của hắn, khuôn mặt lộ ra vẻ tươi cười, ngượng ngùng tựa vào vai trái của thiếu gia.

Diệp Phong thấy được nụ cười của Lộ Lộ, trong lòng cực kỳ đắc ý. Lộ Lộ, nàng thị nữ này tuy thân thể bị hắn dùng vũ lực chiếm giữ, nhưng đối với hắn lại có cảm tình, tuyệt đối trung thành, thật là càng thêm tuyệt vời!

Cảm thấy trong nước y phục trên người của Lộ Lộ vương vãi, Diệp Phong thô lỗ xé bỏ từ dưới lên trên. Bàn tay lợn càng thêm hung hăng khắp nơi, từ đôi chân mảnh mai lả lướt, đùi ngọc thon dài hoàn mỹ, đồn bộ đầy đặn mê hồn, đến thắt lưng mảnh khảnh mềm mại, cuối cùng tham lam ôm cả bộ ngực sữa no tròn.

Quần dài bị xé rách, Lộ Lộ trên người chỉ còn lại quần áo lót, nội y bị nước thấm ướt, trên bộ ngực sữa hai điểm hồng ửng hiện, thập phần dụ nhân.

Diệp Phong thấy dục hỏa đã lên cao, mà đã hôn đã sờ soạn đủ rồi, ôm lấy Lộ Lộ ra khỏi thùng tắm, cứ như vậy đặt Lộ Lộ vẫn đang ướt sũng lên trên giường. Liên sau đó phá bỏ đi phòng bị cuối cùng trên người nàng. Một thân thể mềm mại trần truồng hoàn toàn hiện lộ trước mắt sắc lang.

Tách cặp đùi ngọc thon dài kiện mỹ của Lộ Lộ ra. Diệp Phong thấy nàng ngượng ngùng nhắm mắt, hắn vui sướng cười hắc hắc, áp tới thân thượng Lộ Lộ, chuẩn bị tiến vào.

Mùi thơm từ cơ thể thiếu nữ tràn ngập khắp căn phòng, một đại sắc lang cùng một con cừu non đang trên giường lên xuống triền miên, lang sục dương ngâm, thật là tiêu hồn!

Đang lúc Diệp Phong tiêu hồn hưởng thụ, Tây Tư khi nghe được tin đồn Diệp Phong đánh nhau với Phỉ Long, thật sự là mê võng, không nghĩ ra cháu trai phế vật vì sao trở nên lợi hại như thế. Thế nhưng có thể cùng Phỉ Long đánh nhau, xem ra không thể xem thường nó, phải chú ý hơn, cần thiết thì cử người làm cho nó hoàn toàn biến mất.

Hoa viên phía sau hoàng cung, một trung niên anh tuấn uy nghiêm - chính là kim phát quốc vương Lao Nhĩ - Mạt La đang đứng dưới bầu trời

đây sao trong hoa viên, ngược nhìn lên trên trời, nhẹ nhàng nói: “Tả La, người nghĩ sao về việc Lôi Ân đột nhiên có võ công?”

Tả La – Da Lộ, cửu giai tật phong kiếm sĩ, anh tuấn tiêu sái, khí tức bất phàm, là bằng hữu tốt nhất kiêm thị vệ của Lão Nhĩ. Khi hắn đang đứng ở phía sau quốc vương, nghe xong bèn đáp:” Dựa vào tin tức của mật thám, Lôi Ân đã sử dụng võ công kỳ lạ. Nhưng có điều là đấu khí của hắn thật sự không mạnh, có thể mới tu luyện thôi. Lạc Khắc là người tuy tham lam, nhưng thành tựu của lão ta đều do bệ hạ người ân tứ. Lòng trung thành của lão ta còn phải hỏi sao, nhưng mà trong tay lão ta không có binh quyền, bệ hạ cần gì phải lo lắng!”

Lão Nhĩ gật đầu đồng ý. Do Tả La nói rất đúng, Lạc Khắc đối với lão cũng rất trung thành. Nhưng còn Chiêm Mỗ Tư gia, ba vị trọng thần thì không thể không đề phòng!

Hôm nay nếu không phải mật thám theo dõi Phỉ Long, thì lúc triệu kiến Phỉ Long để tách y với Lôi Ân hai người ra. Uy Nhĩ và Lạc Khắc lại một phen đấu đá nhau!

Tại đại sảnh phủ Nguyên soái, Phỉ Long khi được bệ hạ triệu kiến vào hoàng cung, thì đã kể lại những việc đều không đúng sự thật. Y muốn tự tay giáo huấn tên Lôi Ân, trong lòng cảm thấy không thoải mái.

Lão Nguyên soái uy phong Uy Nhĩ – Chiêm Mỗ Tư, nghe cháu mình kể về cuộc đấu võ với Lôi Ân. Lão ta với chuyện Lôi Ân biết võ công, thần tình cảm thấy nghi hoặc, khi nghe cháu mình nói đến quốc vương bệ hạ hỏi để vấn đề mê vọng, thì lập tức nhắc nhở:

“Phỉ Long, người đã đi qua những nơi nào, gặp những người nào. Tất cả đều được mật thám báo lại với bệ hạ. Cha người đang ở biên giới phương bắc, thống lĩnh một nửa binh lực, thì bệ hạ với chúng ta không thể không đề phòng. Hôm nay không nghĩ được người cùng Lôi Ân xảy ra tranh chấp, thế nào bệ hạ cũng lấy cớ tách hai người ra!”

Phỉ Long nghe xong đã tỉnh ngộ ra, nghĩ lại nếu mình thua về tay tên Lôi Ân, thật có hại a. Y trong lòng cũng không phục bèn thỉnh cầu:” Gia gia, con muốn khiêu chiến cùng tên Lôi Ân, tại võ trường đường đường chính chính đánh bại hắn, để lấy lại mặt mũi!”

Uy Nhĩ gật đầu đồng ý: “Ân, cái đó thì cũng có thể tìm ra chi tiết bản sự của hắn. Nhưng mà người phải suy nghĩ xem làm cách nào đối phó được

với thân pháp quý dị của hắn, rồi lúc đó đến khiêu chiến cũng không muộn!”

Chương 8 : – U Nguyệt Nhi , dân cụ mật thất

Hai ngày, thời gian gần hai ngày, cái thông báo về cuộc đối đầu của phe vật nhị thế tổ “cầm thú nam tước” Lôi Ân và đoàn trưởng hoàng gia kỵ sỹ đoàn Phỉ Long, khiến toàn bộ đề đề đều bàn luận sôi nổi, không ai không biết, không ai không hiểu.

Các đại nhân vật kinh ngạc, cầm thú nam tước vì sao lại đột nhiên trở nên lợi hại như thế!

Các tiểu nhân vật hoảng sợ, cầm thú nam tước trước đó đã rất ác độc, giờ đây khẳng định lại càng thêm tàn nhẫn.

Lộ Lộ ân cần ôn nhu, hai ngày này quả thật rất hạnh phúc bởi vì thiếu gia sung ái nàng rất nhiều. Không chỉ cho nàng biết sự vui sướng nhất thế gian, lại cấp cho nàng thẻ ma pháp có năm nghìn đồng tiền vàng để nàng quay về nhà gặp cha mẹ và đệ đệ.

Tại Quang Minh Đại Lục, một đồng tiền vàng tương đương với một trăm đồng tiền bạc, đủ để người bình thường sống trong một tháng. Lộ Lộ sau khi giao cho phụ mẫu chiếc thẻ ma pháp, rốt cuộc có thể không phải lo lắng đến cuộc sống của gia đình, số tiền vàng này đủ để người nhà sống cả đời vô ưu vô lự.

Diệp Phong thấy Lộ Lộ vui sướng khi đạt được điều mơ ước. Nhìn Lộ Lộ hạnh phúc hai ngày nay, đột nhiên phát hiện sự vui thích của việc cứu giúp người khác cũng là một điều không tồi. Rõ ràng, từ trước đến giờ không có cảm giác vui thích vì giúp người...

Vào chính Ngọ, mặt trời ở trên cao chiếu chói chang. Đêm qua Diệp Phong cuồng quá độ, dĩ nhiên hiện nay đang nằm trong giường ngủ gáy o o. Tư thế khá buồn cười.

Lộ Lộ mặc một bộ váy dài màu tím, đi vào phòng đánh thức hắn, bẩm báo nói: “Thiếu gia, Ai Đức thiếu gia cùng Khải Đặc thiếu gia tới!”

Diệp Phong mơ mơ màng màng nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, nhất thời nhú mày mắng: “tha nha địa, cặp hồn đản này thật sự muốn phá ta, giờ này đến tìm ta làm gì? Hãy cho bọn họ vào!”

Lộ Lộ sớm đã quen với những lời lẽ thô thiển của thiếu gia, nghĩ cho cùng cũng không thấy gãi quá xấu so với trong truyền ngôn. Lúc này vừa

nghe xong chỉ thị của thiếu gia, nàng liền cười cười xoay người đi ra ngoài mời Ai Đức và Khải Đặc vào phòng.

“Lão đại, kế hoạch thành công rồi, chúng ta đã bắt được người đó!” Một người dáng vẻ anh tuấn vừa vào đến nơi thì đã vội lên tiếng ngay, chính là Khải Đặc. Trên vai còn khoác một chiếc túi đen rất lớn.

Diệp Phong nghe vậy thì trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc. Hắn lập tức ra dấu cho Lộ Lộ đóng cửa lại, rồi đến bên cạnh Khải Đặc, để cho y thả chiếc bao xuống, rồi tò mò hỏi: “Người ở trong đó? Làm sao mà các người có thể hoàn thành một cách nhanh chóng vậy?”

Ai Đức và Khải Đặc đưa mắt liếc nhìn Lộ Lộ, rồi ghé sát miệng vào bên tai Diệp Phong, nhỏ giọng kể lại mọi sự tình đã trải qua cho hắn nghe.

Diệp Phong nghe xong thì cao hứng vô cùng, khẽ vỗ vỗ vai hai người, rồi cười nói: “Các người làm tốt lắm, đợi đến tối chúng ta đến Tiêu Hồn Lâu, ta sẽ để cho các người tận tình hưởng hết bao sướng khoái.”

Ai Đức và Khải Đặc nghe vậy liền vui mừng hơn hớn. Khải Đặc khẽ liếc Lộ Lộ, bật cười dâm dăng, nói: “Lão đại, người này có phải là thị nữ mới của người không? Xem ra có vẻ tương đương với Chánh Điểm Ni đó nhé, chỉ bằng chúng ta đánh đôi được không?”

Lộ Lộ vừa nghe hắn nói xong, nhất thời gương mặt tươi cười liền đổi sang trắng bệch. Nàng khẩn trương nhìn sang vị thiếu gia của mình, thần tình lộ vẻ đáng thương, thật khiến người ta sinh lòng thương tiếc.

Diệp Phong nghĩ đến cái việc đánh đôi nữ nhân thể này thật là có ác cảm, liền nhìn Khải Đặc bằng một mắt, rồi nói: “Ta sẽ không đổi Lộ Lộ với bất kỳ một ai. Nếu người muốn nữ nhân thì tối nay đến Tiêu Hồn Lâu, cứ tùy tiện mà chọn mỹ nữ, tất cả đều do ta đài thọ.”

Úi chà, lão đại thật chưa chơi qua thị nữ? Ai Đức và Khải Đặc nghe vậy thì vừa đưa mắt nhìn, vừa nghĩ thầm trong đầu như vậy. Lộ Lộ ở trước mắt này tuy rằng rất xinh đẹp, bất quá tối nay còn phải đến Tiêu Hồn Lâu hưởng thụ cho thật là thống khoái. Dù sao thì lão đại cũng có tiền, nhất định phải quây phá cho ra trò, hắc hắc.....

Diệp Phong nhìn thần tình dâm dăng của hai người, nghĩ thật buồn cười. Hắn cúi nhìn xuống cái bao lớn, ý bảo hai người rời đi trước, tối nay mình sẽ đến kiểm bọn họ.

“Thiếu gia, đa tạ người!” Hai người vừa đi thì Lộ Lộ lập tức lên tiếng tỏ lời cảm kích với Diệp Phong.

Diệp Phong vuốt nhẹ lên khuôn mặt của Lộ Lộ, hôn nhẹ lên chiếc miệng nhỏ nhắn của nàng một cái rồi cười nói: “Lộ Lộ, nàng cho rằng ta là loại người gì?”

“Thiếu gia đích thị là một người tốt!” Lộ Lộ gật đầu khẳng định.

Diệp Phong cảm thấy dở khóc dở cười, lắc đầu nói: “Nàng sai rồi, ta không phải là người tốt, chỉ là ta rất thích nàng, chỉ muốn đối xử với nàng thật tốt mà thôi. Nếu như ta thật xấu như truyền ngôn, nàng có sợ ta không?”

Lộ Lộ kinh ngạc nhìn thiếu gia, nhưng vẫn giữ vững thái độ không sợ sệt của mình.

Diệp Phong hài lòng, mỉm cười gật đầu rồi nói: “Như vậy có phải Lộ Lộ sẽ vĩnh viễn trung thành với ta? Hoặc giả nếu như ta có làm chuyện xấu hoặc là chuyện gì đó không hợp nhãn của nàng, nàng có phản bội ta không?”

“Tuyệt đối không bao giờ, thiếu gia, xin người đừng bao giờ nghi ngờ thiếp. Thiếp xin phát thệ trước Quang Minh nữ thần, vĩnh viễn trung thành với thiếu gia!” Lộ Lộ tưởng rằng trong lòng thiếu gia có điều nghi ngờ mình nên mới quỳ xuống đất mà phát thệ lên như thế.

Ở Quan Minh đại lục các chủng tộc đều thập phần kính sợ các vị thần linh. Mỗi khi có việc phát thệ trước thần linh thì đều là những việc cực kỳ trang trọng. Không ai dám phản bội lại lời thề ấy, bởi vì nếu có kẻ bị phát hiện đã phản bội lời thề trước thần linh thì sẽ bị các tín đồ điên cuồng đuổi giết.

Diệp Phong đỡ Lộ Lộ đứng dậy, ôm nàng vào lòng rồi cất giọng ôn nhu, nói: “Lộ Lộ, sở dĩ ta hoài nghi lòng trung thành của nàng đó là vì ta vốn là người xấu, mà nàng lại rất thiện lương. Nếu như ta quả là một người xấu, nhưng việc làm lại cần phải giữ bí mật, vậy nàng có sẽ tiết lộ bí mật của ta ra ngoài không?”

Lộ Lộ chăm chú nhìn thiếu gia của mình, kiên định lắc đầu, nói: “Thiếu gia, Lộ Lộ mặc kệ người là người tốt hay kẻ xấu, Lộ Lộ chỉ biết là người đối với thiếp rất tốt, đối với gia đình của thiếp cũng rất tốt. Vô luận người có việc gì, Lộ Lộ tuyệt đối sẽ không bao giờ tiết lộ ra ngoài!”

Hắc hắc, nữ nhân thanh thuần như Lộ Lộ thật là lung linh hảo huyền. Diệp Phong cao hứng cười thầm. Đối với Lộ Lộ hắn thật tâm yêu thích. Vì vậy để Lộ Lộ chấp nhận những hành động hắn gây nên sau này, hắn cần Lộ Lộ nói hắn là người xấu chính là để Lộ Lộ có sự chuẩn bị tâm lý!

Buông Lộ Lộ ra, Diệp Phong ngồi xổm xuống cởi nút chiếc bao lớn trên mặt đất. Bên trong là một mỹ nhân tóc lam mặc y phục trắng, chính là người hai hôm trước ở cùng Phi Long tại phách mại trường là vũ cơ U Nguyệt Nhi - Mễ Lạp.

Mỹ nhân này chính là biểu hiện của Ai Đức và Khải Đặc, bày cho Diệp Phong độc kế, cướp lấy nữ nhân của địch nhân vào tay mình đùa giỡn. Việc này tuyệt đối tương đương với việc giải hận.

Diệp Phong hiện tại không thiếu nữ nhân. Hắn không biết U Nguyệt Nhi có phải như đôi giày Phi Long đã mang đến mòn hay không, nhưng rất rất muốn biết kẻ nông nổi như Phi Long khi biết người trong lòng bị bắt cóc sẽ có biểu hiện gì. Do đó mới đồng ý kế hoạch bại hoại này của hai người.

Ai Đức và Khải Đặc không dám để nhiều người biết loại sự tình này, cho nên hai ngày nay vẫn mai phục tại nơi ở của U Nguyệt Nhi là Tiêu Hồn Lô. Hôm nay thấy nàng và thị nữ ra ngoài dạo chơi, Khải Đặc liền bịt mắt rồi nhanh chóng bắt trói lại, cùng Ai Đức đem đến cho Diệp Phong.

“Nàng thật xinh đẹp!” Lộ Lộ ngạc nhiên nhìn nhan sắc không chút thua kém mình của U Nguyệt Nhi, nhẹ giọng nói nhỏ. Ngẫm lại lời của Ai Đức cùng Khải Đặc nói với thiếu gia vừa rồi, Lộ Lộ đoán rằng đây là dân nữ bị Ai Đức và Khải Đặc bắt được, vội đem tới cho thiếu gia hưởng thụ.

Phía dưới cái tủ áo bên trái phòng Lôi Ân là một mật thất rộng hơn bốn mươi mét vuông, bên trong chứa đầy dâm cụ dùng để “dạy dỗ” các thiếu nữ. Nơi này được thiết kế để hắn có thể tận tình hoan lạc với những thiếu nữ bị đem đến một cách bí mật, chỉ có hắn cùng Lạc Khắc cùng với mấy người thân tín biết.

Diệp Phong ôm lấy U Nguyệt Nhi, rồi mở cơ quan, mang theo Lộ Lộ đi dọc xuống đó, đi vào nơi mật thất không người biết, rồi đốt đèn lên.

Lộ Lộ nhìn thấy bên trong là các dâm cụ dành cho nữ nhân, lập tức từ miệng nhỏ nhắn phát ra tiếng kinh hãi, ngượng ngùng nhìn vào Diệp Phong.

“Đừng hiểu lầm, nơi này là hồi trước lão nhân bố trí.” Diệp Phong sợ Lộ Lộ không đồng ý, vội vàng đính chính, rồi sau đó hắc hắc cười: “Cái loại này có lẽ thiếu gia đã hội dụng, nàng có phiền não sao?”

“Không có, thiếu gia ngài yên tâm đi, Lộ Lộ tuyệt đối không phản bội ngài đâu!” Lộ Lộ biểu hiện thần thái khẳng định

Nàng chỉ biết một điều là thiếu gia đối với nàng rất tốt. Cho nên dù thiếu gia có xấu cỡ nào, nàng là thị nữ làm sao quản được ngài. Và thiếu gia đã

nói việc này với nàng, cũng chính là nói cho nàng biết, nàng là người của hắn.

“Lộ Lộ khả ái, thiếu gia sau này sẽ đối xử tốt với nàng!” Diệp Phong nói như có chút tà ý, rồi hôn lên cái miệng nhỏ của Lộ Lộ.

Nghĩ một lúc Ai Đức nói U Nguyệt Nhi đã bị trúng khói mê, nhanh nhất thì đến tối mới có thể tỉnh lại. Diệp Phong điềm vào huyệt đạo của nàng ta, rồi đặt Mộc Chế Dâm lên giường, tiếp đó dẫn Lộ Lộ rời khỏi mật thất.

Khi Lộ Lộ ra khỏi mật thất, nhìn thấy phòng thiếu gia chưa dọn dẹp lại, nàng vội vàng tiến hành dọn dẹp. Đồn bộ cùng với cái đuôi ngọc có đường cong hoàn mỹ lập tức ập vào mắt Diệp Phong!

Ha ha.... Diệp Phong vừa đi vừa cười tới sau người Lộ Lộ, rồi kéo cái quần dài của nàng ta xuống để lộ ra cái đuôi ngọc trắng nõn. Hắn như con heo háo tình, liên tiếp ôn nhu hưởng thụ cái đuôi ngọc!

Lộ Lộ bị thiếu gia bất ngờ tập kích, kinh hoàng kêu lên một tiếng, rồi quay đầu lại như muốn chuyển thân. Diệp Phong ôm lấy eo nàng để nàng không thể động đậy, thân thủ từ từ tiến vào cái tiểu bảo khố của nàng, kiên định đã bắt đầu đứng lên, kết hợp với cái cảm địa kiêu điềm mê người kia!

“Thiếu gia....ngài đừng làm thế...Giờ là ban ngày mà, lỡ có người nhìn thấy, mắc cỡ chết đi được...”

“Bảo bối không nên lo nhiều, sẽ không có ai đến đây đâu, thiếu gia muốn hoan hảo cùng ngươi một lần nữa...”

Lộ Lộ nũng nịu uốn cong kiêu đồn lên van nài, Diệp Phong thì tinh quái cười xấu xa không màng tới cõi bỏ trường khố, hai tay nắm lấy da thịt quang khiết mềm mại nơi kiêu đồn, từ phía sau lưng nàng trường thương đã bắt đầu cứng lên, xung kích lung tung nơi tuyết đồn tròn trịa ấy, tận tình hưởng thụ vùng đất mềm mại này!

Chương 9 : Tam cá lưu manh đoán kỳ sĩ

Dịch:deathnote + niemdc + VII

Mĩ nam tử Phi Long, tại gian phòng Tiêu Hồn lâu đi tới đi lui, trong lòng như có lửa. Y thật sự không thể tưởng tượng, U Nguyệt Nhi tại giữa đường bị một kẻ bịt mặt bắt đi. Y đã phái đi rất nhiều người đi tìm, kết quả lại không có một điểm tin tức nào!

Bốn cửa thành của đế đô đều có người kiểm tra, vô cùng nghiêm cẩn, vô luận người nào cũng phải bị kiểm tra mới có thể tiến xuất. Phi Long cảm bức họa có hình U Nguyệt Nhi, tra hỏi cửa thành thủ vệ, đều chưa thấy ai như U Nguyệt Nhi rời khỏi thành, như vậy U Nguyệt Nhi vẫn còn trong thành.

Nhưng là đang ở tại địa phương nào? Là ai bắt nàng đi? Phi Long có cảm giác như đầu muốn nổ tung ra, trong sâu thẳm Phi Long lo sợ U Nguyệt Nhi bị Lôi Ân bắt đi. Bởi vì hắn chính xác là nổi danh cầm thú, xinh đẹp như U Nguyệt Nhi nhất định sẽ bị khi phụ!

Tiêu Hồn lâu, nằm tại phía tây đế đô, kiến trúc vô cùng hào hoa tráng lệ. Gồm mười tòa nhà bốn tầng bằng gỗ tạo thành một vòng tròn, ở giữa là một khoảng đất trống, hình thành nên một cái tiểu quảng trường, ở đó còn có một vũ đài, lúc nào cũng có những mỹ nữ mỹ lệ, đang ở đó mà biểu diễn thoát y vũ nhằm câu dẫn nam nhân. Tại đây chỉ cần có tiền, tuyệt đối có thể tìm được nữ nhân hài lòng cho ngươi.

Màn đêm buông xuống, Diệp Phong cùng Ba Nhĩ, Ai Đức, Khải Đặc ba người đi đến Tiêu Hồn lâu, để giải trí. Hắn cũng mang theo cả Lộ Lộ.

Lão bản của Tiêu Hồn lâu đồng thời cũng là người phục vụ Sa Na, năm nay đã ba mươi tuổi, là một quả phụ sắc đẹp động nhân, hai mắt ngấn nước đặc biệt như có thể phóng điện, mái tóc đỏ dài được buông xõa ra, tạo thành khi chất vũ mị câu hồn.

Nửa tháng trước, nàng đã mời U Nguyệt Nhi đến Tiêu Hồn lâu để biểu diễn vũ kỹ để thu hút khách. Kết quả là U Nguyệt Nhi đột nhiên bị mất tích, thật là làm mọi người đau đầu. Nhưng ngoài mặt thì làm như không có chuyện gì xảy ra, vẫn tiếp tục tiếp khách như bình thường.

Lôi Ân trước đây là khách quen của Tiêu Hồn lâu. Diệp Phong hôm nay lại dẫn Lộ Lộ đi chơi phong nguyệt, thật là một hành động kinh nhân.

Sa Na xinh đẹp dẫn Diệp Phong tiến đến tiểu quảng trường, dịu dàng nói:”nam tước đệ đệ của ta, đệ đến chỗ của ta thế nào lại dẫn theo nữ nhân vậy? Hay là đệ lo rằng mỹ nữ của ta phục thị không được chu đáo?”

Lôi Ân trước đây cùng với Sa Na đặc biệt biết rõ, giao tình cũng không nhạt. Diệp Phong nhìn nữ nhân phong tao vũ mị này, cũng thấy hứng thú, ôm lấy vòng eo nhỏ của nàng, vuốt ve cái mông phong mãn của nàng, cười nói:” Sa Na tỷ, ta hôm nay là bởi Ai Đức cùng Khải Đặc mà đến. Tối trọng yếu chính là để nhìn thấy nàng ta, vì vậy đâu có nghĩ đi tìm kiếm mỹ nhân.”

“Lạc lạc, nam tước đệ đệ của ta, lời của người thật làm ta cảm động”. Sa Na thân thể đang nằm trong vòng tay của Diệp Phong, vũ mị bên tai hân nói nhẹ nhàng, làm cho tâm Diệp Phong như nổi lửa.

Bởi vì dừng chân tại đế đô, Lạc Khắc đối với Sa Na quả thật là một đại nhân vật, vì vậy mà nàng ta tặng cho Lạc Khắc không ít lễ vật. Hơn nữa mỗi lần Lôi Ân đến Tiêu Hồn lâu, nàng ta đều nhiệt tình tiếp đón, làm cho những người ngoài căn bản không hiểu rõ bên trong.

Ai Đức cùng Khải Đặc đều vô cùng hâm mộ khi thấy lão đại mình chiếm tiện nghi của Sa Na, miệng trước sau nói:”Sa Na tỷ, người cố mà cùng lão đại hoan hỉ nha. Nếu mà có những cô nương mới, gọi vài người tới cho bọn ta thưởng thức đi!”

“lạc lạc, xem hai người bên chàng tốt chưa kìa, đến chỗ ta thế nào mà có ít mỹ nhân được chứ? Chờ một chút, ta sẽ lựa chọn cho hai người!”Sa Na vũ mị liếc hai người một cái rồi vừa cười vừa đi.

“Mẹ nó, nữ nhân này thật là xinh đẹp, thấy rồi ta chỉ muốn đồ gục!” Ai Đức nhìn thấy bóng lưng, đôi mắt nhỏ nhìn chằm chằm miệng thiếu điều nhỏ nước miếng!

Tiêu Hồn lâu toàn là khách nhân cùng kỹ nữ, Diệp Phong tại tiểu trường liền tìm kiếm chỗ ngồi xuống, ôm Lộ Lộ trên đùi, nhìn các ca kỹ đang biểu diễn thoát y.

Thời này thì không có ngăn cấm biểu diễn thoát y, như ở địa cầu thật là tốt, trang phục thật là gợi cảm. Trang phục Quang Minh đại lục thật là đa dạng. Diệp phong ôm Lộ Lộ nhìn biểu diễn, trong lòng lắc đầu cảm khái.

tuy nhiên, Ai Đức và Khải Đặc không nghiêm túc ngồi xem, luôn cười nói to tiếng, thúc giục vũ nữ mau mau thoát y nhanh nhanh, nhằm thỏa mãn ánh mắt mọi người.

Diệp Phong buồn cười, thấy Lộ Lộ ngượng ngùng, mắt lộ vẻ tò mò, nhẹ giọng hỏi: "lần đầu tiên đến nơi này, cảm giác như thế nào?"

Lộ Lộ nghe vậy nép vào lòng ngực Diệp Phong, nhẹ nhàng nói nhỏ: "Nơi này thật là nhiều nữ nhân đẹp, như Sa Na vừa rồi chẳng hạn. Thế nhưng thật là phóng đãng có ý câu dẫn thiếu gia!"

"hắc hắc, Lộ Lộ ăn phải giấm chua à?" Có nữ nhân vì mình ăn phải phải giấm chua, có nam nhân nào không thích, tự nhiên Diệp Phong cũng không ngoại lệ.

"Không dám, ** tỷ chỉ là thị nữ, làm gì có tư cách đó ..." Lộ Lộ tự ti, cái miệng nhỏ nhắn nhẹ giọng nỉ non.

Diệp Phong nhìn thấy nàng tự ti vừa định an ủi nàng, thì đột nhiên nghe một tiếng quát lớn: "Ai Đức, Khải Đặc, các người có im lặng xem biểu diễn không thì bảo, hay là các người muốn khóc?"

"Mẹ nhà người, người quản được chúng ta à, cút sang một bên!" Ai Đức cùng Khải Đặc đồng thời trừng mắt nhìn sang bên trái, thấy một thanh niên anh tuấn vừa quát mắng.

"Mẹ nó, các người là bọn hỗn đản, ý có chỗ dựa cảm thú phách lối nơi đây. Lão tử không quen nhìn cái lũ phế vật bọn người!" Thanh niên tên La Tây nhằm phía bọn họ mà quát mắng.

Trời, tiểu tử này thế nào lại cùng bọn ta gây hấn. Diệp Phong quay đầu nhìn về phía La Tây, trong ánh mắt lộ vẻ không hiểu.

La Tây xuất thân là quý tộc, hiện là trung đội trưởng hoàng gia kỵ sỹ đoàn, thống lĩnh cả trăm người, binh thường rất là oai vệ, bây giờ lại có kẻ bất kính.

"Hừ, tiểu tử kia đánh nhau không?" Ai Đức cùng Khải Đặc đập bàn đứng dậy, chỉ vào La Tây nói.

"Bằng vào hai phế vật bọn người, dám cùng chúng ta đoàn trưởng động thủ, dù sao cũng là đánh chết cảm thú, lão tử cũng không sợ!" La Tây trợn mắt khinh thường, ý cho rằng nam tước cảm thú không thua sút đoàn trưởng đánh nhau bất bại tất cả đều là vận khí!

Nếu là bình thường, Ai Đức cùng Khải Đặc thật không dám cùng La Tây động thủ, bất quá bây giờ La Tây chỉ có một người, bọn họ còn có chỗ dựa là lão Đại. Hai tên bại hoại liếc mắt nhìn nhau, đứng dậy nhằm phía La Tây cùng động thủ.

Ba quý tộc, tại đại sảnh Tiêu Hồn lâu người thì vung quyền kẻ thì tung cước, lập tức khiến cho mọi người chú ý.

La Tây là ngũ giai Quang Minh kỵ sĩ. Diệp Phong nhìn ba người đánh nhau, rõ ràng vì bọn họ sao lại đánh nhau. Vì vậy buông Lộ Lộ ra, cười nhẹ, nhằm chỗ ba người đang hỗn chiến đi đến.

Xem một hồi, Diệp Phong bại hoại thừa dịp La Tây bị hai người công kích không chú ý xung quanh, liền không có phong độ dùng Tiêu Diêu Kiền Khôn bộ, lén đến sau lưng La Tây, điểm vào ba đại huyệt trên người y, làm y toàn thân nhất thời không thể nhúc nhích, cũng không thể nói chuyện, liền hoảng sợ.

“A! Lão Đại, ngươi sử dụng ma pháp gì thế?” Ai Đức cùng Khải Đặc thấy La Tây bị Diệp Phong khống chế không thể nhúc nhích, giật mình há hốc, thập phần tò mò không biết Diệp Phong như thế nào làm được.

“Thứ ma pháp khôn kiếp gì, đây là tuyệt chiêu của lão tử. Đừng hỏi nhiều, xử lý hắn đi!” Diệp Phong khoa trương khẽ quát nhẹ, một cước hướng đến La Tây đang bất động trên mặt đất, nhằm thẳng khuôn mặt tuấn tú mà xuất chiêu.

Ai Đức cùng Khải Đặc thấy thế cũng không dám hàm hồ, cũng xuất cước nhằm vào La Tây. Đáng thương La Tây không thể nhúc nhích, toàn thân đau đớn, không thể đánh trả.

Ba tên nam tước quý tộc cầm thú giống như đám lưu manh, không có một chút phong độ điên cuồng đánh tên La Tây, miệng không ngừng quát mắng. Thấy tiểu trường toàn là khách nhân và kỹ nữ, trợn mắt há hốc mồm, sau lưng mồ dầy mồ hôi lạnh!

Nhìn mặt của La Tây, đội trưởng hoàng gia kỵ sĩ đoàn, Diệp Phong ba người không hề có ý định tha mạng. Dừng lại một chút nhìn y phục bị phá nát, toàn thân La Tây đều đầy thương tích. Ba tên bại hoại khoa trương dừng cước, đi về chỗ mình ngồi.

Nhật người nha địa, lão tử không đụng đến ngươi, thế mà ngươi cứ nhằm lão tử mà đâm đầu vào. Diệp Phong đi vài bước, trong lòng thầm mắng, cảm thấy không tốt, trở về mà không cam tâm định đá thêm vào cước.

“Lôi Ân, đồ súc sinh, như thế nào mà dám đánh người của hoàng gia kỵ sĩ đoàn!” Phi Long đang ở tại quảng trường nhỏ bên trái căn phòng của U Nguyệt Nhi nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn ào, đi ra nhìn thì thấy kẻ thù

của y đang đánh thủ hạ của y, tức thì đại nộ, trực tiếp từ trên lầu nhảy xuống.

“Ai nha, Phỉ Long đoàn trưởng người cũng đến chôn phong nguyệt này sao? Ta thật sự là lần đầu tiên thấy đây!” Diệp Phong biết rất rõ mục đích của Phỉ Long lúc này, nhưng mà cơ hội để xỉ nhục Phỉ Long thế này làm sao lại bỏ lỡ được:”Gọi người là nguy quân tử một điểm cũng không sai, cái gì là Mạt La đệ nhất mỹ nam tử chứ, ta phi!”

“Người muốn chết!” Phỉ Long nghiêng răng nhìn Diệp Phong, thật muốn động thủ. Sa Na đột nhiên đi đến, khuyên nhủ:” Phỉ Long đoàn trưởng, hạ thủ lưu tình, hạ thủ lưu tình. Các người sao có thể tại Tiêu Hồn lâu của ta đánh nhau được, các người có thể làm sập cả cơ nghiệp của tỷ tỷ đó a!”

Phỉ Long nghe thấy Sa Na nói, nghĩ lại chính y đường đường là hoàng gia kị sĩ đoàn trưởng, tại chỗ này đánh nhau cùng với cầm thú, truyền ra ngoài chắc người ta sẽ cười vào mũi, liền đó chỉ vào Diệp Phong nói:” Lôi Ân, ta dùng vinh dự của kị sĩ, hướng đến người khiêu chiến. Giữa trưa ngày mai, tại đấu trường chúng ta cùng phân cao thấp!”

“Dừng, nguy quân tử, giả đạo đức vừa vừa thôi, nói nhiều những lời phé thoại như vậy chỉ như là cưỡng gian lỗi tại ta mà thôi!” Diệp Phong trừng mắt nhìn Phỉ Long, tự thân đến bên La Tây, rồi giải khai huyết đạo của y, rồi đáp lại Phỉ Long:” trả lại bảo bối trung đội trưởng cho người. Trở về nhớ dạy dỗ y, không phải bất cứ ai cũng đắc tội được đâu!”

Phỉ Long tiếp được La Tây, nặng giọng hừ một tiếng, cất bước rời khỏi Tiêu Hồn lâu. Trong lòng nổi lên sát khí đối với cầm thú nam tước!

Hai bên đánh nhau mà một bên đã chạy mất, tự nhiên là sẽ không đánh nữa. Diệp Phong nghĩ đến hôm sau còn phải cùng Phỉ Long quyết đấu, không còn tâm tư đâu mà chờ đợi, liền nói Sa Na cấp cho Ba Nhĩ, Ai Đức, Khải Đặc vài người sử nữ, lại trả tiền thay cho họ, sau đó dẫn Lộ Lộ rời khỏi Tiêu Hồn lâu!

Chương 10 : Hắc sắc trình khiết hoa

Dịch vivarichmount

Quốc vương tâm cung, Lao Nhĩ bệ hạ lúc này đang thật sự có cảm giác bất đắc dĩ. Trong cuộc đấu giữa các đội trưởng của hoàng gia kỵ sĩ tại Tiêu Hồn Lâu, Lôi Ân đã chấp nhận sự khiêu chiến của Phỉ Long. Việc này sẽ trở nên một đầu đề sôi nổi tại đế đô.

Phỉ Long đã dùng đến danh dự của một kỵ sĩ mà khiêu chiến với Lôi Ân. Nếu Lao Nhĩ lại muốn ngăn cản không cho bọn họ quyết đấu, thì sự tình của Phỉ Long sẽ rất khó thu xếp.

“Tả La, người nhận xét xem giữa Phỉ Long và Lôi Ân, ai sẽ có cơ hội thắng nhiều hơn?” Lao Nhĩ với vẻ mặt cười cười hỏi Tả La.

“Ta nghĩ rằng Phỉ Long có cơ hội thắng nhiều hơn, bởi vì lần trước khi hắn và Lôi Ân giao đấu, không ngờ rằng Lôi Ân có võ công, nhất thời bị đánh mà không ứng phó kịp, cho nên đã không thể xuất toàn lực. Lần này, nếu như hắn sử dụng toàn lực, Lôi Ân hẳn sẽ không phải là đối thủ của hắn!” Tả La ứng thanh trả lời.

Vậy à? Nếu vậy thì đối với trận chiến này, vô luận là ai thắng hay bại, Nguyên Soái và Tể Tướng đều sẽ gia tăng địch ý với nhau. Lôi Ân và Phỉ Long bấy lâu nay vẫn luôn bất hòa với nhau, xem ra không thể vì đế đô mà điều đình. Ta phải bắt hai người bọn họ bỏ chạy một phen. Lao Nhĩ trong lòng thâm phân tích như vậy.

Tại đại sảnh của phủ Tể Tướng, Lạc Khắc đang nghe tôn tử của mình vừa về nhà kể lại, ngày một sẽ là ngày quyết đấu với Phỉ Long, lão nhíu mày nhìn cháu mình hỏi: “Quai tôn, người có nắm chắc sẽ thắng được Phỉ Long hay không?”

“Lão đầu tử hãy yên tâm, cho dù tiểu tôn không đánh lại hắn thì cũng sẽ có biện pháp giữ được cho kết quả bình phân.” Diệp Phong mỉm cười trả lời. Dù chưa thử qua toàn bộ thực lực của Phỉ Long, hắn cũng vẫn nắm chắc được khả năng đánh bại Phỉ Long.

“Quai tôn, không phải gia gia không tin vào bản lĩnh của người, nhưng nếu trong khi quyết đấu mà đánh không lại hắn thì cứ nhận thua, ngàn vạn lần đừng để hắn đả thương người!” Lạc Khắc quan tâm dặn dò.

“Hay lắm, tiểu tôn hiểu được, gia gia cứ yên tâm đi!” Diệp Phong bắt đắc dĩ phải chấp nhận, ở lại nghe thêm vài câu dặn dò của Lạc Khắc rồi rời khỏi đại sảnh để trở về phòng của mình.

Lộ Lộ đang ở trong phòng sửa sang lại giường chiếu, thấy thiếu gia trở về vội vàng mang nước nóng đến thì hầu gãi rửa mặt.

Diệp Phong thoải mái hưởng thụ sự hầu hạ của Lộ Lộ, trong lúc bàn tay nhỏ nhắn của Lộ Lộ đang xoa bóp bàn chân cho hắn thì đột nhiên lại nhớ đến U Nguyệt Nhi đang ở trong mật thất. Hắn vội kêu Lộ Lộ dừng lại, rồi dẫn nàng đi vào mật thất.

Khê đốt lên ngọn đèn dầu, tòa mật thất khôi phục lại ánh sáng. U Nguyệt Nhi vẫn còn nằm trên giường như trước, nhưng mà lúc này đã tỉnh lại, chỉ là bị Diệp Phong phong bế huyệt đạo nên không thể tự mình hành động và nói chuyện được.

U Nguyệt Nhi từ từ tỉnh lại, vốn tưởng là ai đó đã bắt mình đem đến nhốt tại cái địa phương này. Lúc này lại nhìn thấy tên nam tước cầm thú và một mỹ nhân xuất hiện ngay trước mặt, dù không thể mở miệng nói chuyện được, nhưng trong mắt tràn ngập sự tức giận.

“Khà khà, Lộ Lộ xem kìa, ánh mắt của nàng mỹ nhân này thật là đáng sợ. Nếu có thể dùng ánh mắt để giết người, ta bây giờ e rằng đã chết mất rồi!” Diệp Phong khinh khỉnh nhìn U Nguyệt Nhi đang giương mắt tức giận nhìn mình, trong miệng bật tiếng cười khẽ.

Lộ Lộ đứng đằng sau thiếu gia, nhìn thấy ánh mắt của mỹ nhân ở trên giường, hiểu được rằng ánh mắt đó quả thật rất đáng sợ, không giống với sự biểu hiện dễ dãi của thiếu gia chút nào.

“Thử nghe xem bây giờ mỹ nhân này muốn nói điều gì đây!” Diệp Phong cười hắc hắc mấy tiếng, bước đến giải khai á huyệt cho U Nguyệt Nhi.

“Lôi Ân, tên cầm thú kia, ngươi muốn bắt ta để làm gì?” Huyệt đạo vừa được giải khai, U Nguyệt Nhi vừa có thể phát thoại liền tức giận lên tiếng chất vấn ngay.

Diệp Phong khinh khỉnh thổi phồng một hơi, cười nói: “Bắt ngươi để làm gì ư? Nếu ngươi đã gọi ta là cầm thú, vậy thì ngươi nghĩ rằng ta bắt một mỹ nhân như ngươi đem về đây để làm gì chứ?”

“Phì, ngươi là đồ lưu manh, là loài cầm thú. Nếu ngươi dám đụng đến ta, Phỉ Long sẽ không buông tha cho ngươi!” U Nguyệt Nhi phun một bãi nước

bọt vào mặt Diệp Phong, rồi phẫn nộ mắng lớn.

Diệp Phong đưa tay lau nước miếng trên mặt, nói với giọng hung hăng: “Thật là không biết điều, nếu người không nhắc đến Phỉ Long thì ta sẽ còn chưa muốn đụng đến người. Nhưng người đã nói như thế, thì lão tử sẽ để cho đám hạ nhân luân phiên cưỡng gian người, sau đó thì mang người đến giữa đại đạo của đế đô mà triển lãm, ta muốn cho Phỉ Long biết ta là loại người thế nào!”

“Lôi Ân người thật đúng là đồ cầm thú vô sỉ nhất, nếu người dám đụng đến ta, thì toàn gia của người sẽ bị diệt môn!” Trong lòng U Nguyệt Nhi sợ hãi vô cùng, nên khẩn trương lớn tiếng dọa nạt.

Trong mắt Diệp Phong hiện lên thần sắc buồn cười, làm ra vẻ phẫn nộ, mắng: “Tiểu nương bì, còn dám cứng miệng? Lộ Lộ, mau lột sạch hết y phục của ả ra cho ta, rồi gọi đám hạ nhân vào đây, cho bọn họ hưởng thụ vị Đế quốc đệ nhất vũ cơ này!”

Thiếu gia thật sự muốn cho hạ nhân luân phiên cưỡng gian nàng ta? Lộ Lộ khẩn trương nghĩ thầm trong đầu, vừa thấy thiếu gia đang nhìn mình, mặc dù cảm thấy bất nhẫn, nhưng vẫn đi tới bên cạnh U Nguyệt Nhi, cởi hết y phục của nàng ra.

“Không được, người không được đụng đến ta.....” Thân thể U Nguyệt Nhi không thể nhúc nhích được, chỉ có thể kinh hoảng kêu loạn lên: “Lôi Ân, tên cầm thú kia, người mau kêu ả dừng tay lại!”

Diệp Phong quay đầu nhìn Lộ Lộ, nhưng không lên tiếng kêu nàng dừng tay lại. Lộ Lộ thấy thiếu gia không nói gì, chỉ đành tiếp tục cởi y phục của U Nguyệt Nhi.

Nhưng đến khi bộ ngực đầy đặn kiêu hãnh trắng như sữa của U Nguyệt Nhi vừa lộ ra ngoài thì đến cả Lộ Lộ và Diệp Phong đều phải giật mình sững sờ, thần tình lộ vẻ khiếp sợ.

Nguyên nhân là vì ở bên trên tòa nhũ phong bên trái của U Nguyệt Nhi hiện hiện hoa văn của một đóa trinh khiết hoa, hơn nữa lại là một đóa hắc sắc trinh khiết hoa.

Trinh khiết hoa là dấu ấn biểu thị cho xử nữ. Dấu ấn biểu tượng đặc trưng của các tộc không giống nhau, mà hắc sắc trinh khiết hoa đích thị là biểu tượng đặc trưng của Ma tộc.

“Hắc hắc, có ý nghĩa lắm. Xem ra người chính là hỗn huyết nhân mà trước kia Ma tộc đã để lại? Thế nhưng Ma tộc lại có loại hậu nhân nhu

nhược như người, không hề có võ công lẫn ma pháp, thật là tức cười.”

Hình dáng của người trong Ma tộc và các nhân tộc khác không giống nhau. U Nguyệt Nhi có hình dáng của nhân tộc, mà trong người lại có mang hắc sắc trinh khiết hoa, khẳng định nàng chính là hồn huyết nhân. Diệp Phong nhìn chăm chú vào đôi ngực kiêu hãnh trắng như sữa của U Nguyệt Nhi, trong miệng phát ra tràng cười khinh bạc, ra ý bảo Lộ Lộ dừng tay.

“Hừ, nếu đã bị người phát hiện, vậy ta cũng không cần phải che giấu nữa. Lôi Ân, người tốt nhất là nên thức thời mà thả ta ra, nếu không thì Hắc Ám Giáo Đình tuyệt sẽ không tha cho người!” U Nguyệt Nhi trên mặt lộ ra thần sắc có chút kinh hoảng, nghiêm mặt cảnh cáo Diệp Phong.

Chỉ cần mình vẫn nắm quyền chủ động trong việc này, Diệp Phong chỉ thích chịu mềm chứ không chịu cứng. Nghe xong lời cảnh cáo của U Nguyệt Nhi, gã lập tức nói với giọng khinh thường:“ Hắc Ám Giáo Đình thì là cái gì chứ? Lão tử chỉ có biết Quang Minh Giáo Đình. Nếu ta giao người cho bọn họ, khẳng định là sẽ hưởng không ít điều tốt lành.”

U Nguyệt Nhi nghe vậy thì vừa kinh vừa sợ, trừng mắt nhìn Diệp Phong rồi nói với giọng đầy căm hận:“ Nếu như người của Hắc Ám Giáo Đình bọn ta mà biết người giao ta cho Quang Minh Giáo Đình, người nhất định sẽ không được chết tử tế gì đâu.”

“Tiểu nương bì, xem ra nếu không giáo huấn người một phen thì người vĩnh viễn sẽ không biết được bản thân mình bây giờ đang là tù nhân a!” Diệp Phong hừ nhẹ một tiếng, nhìn sang chiếc tủ đựng quần áo của Lôi Ân trước kia, cầm lấy một bình Cực Lạc Tiêu Hồn Thủy, ép cho U Nguyệt Nhi uống một ngụm, rồi lại phong tỏa á huyết của nàng. Hắn mỉm cười ngụ ý bảo nàng chậm rãi hưởng thụ, sau đó thì cùng Lộ Lộ rời khỏi mật thất.

Cực Lạc Tiêu Hồn Thủy là một loại xuân dược rất lợi hại, một khi đã uống vào thì dù có là tu nữ luôn thanh tâm quả dục, nhưng cũng sẽ biến thành đảng phụ dâm đảng nhất.

U Nguyệt Nhi bị chuốc phải loại xuân dược này, lại không có nam nhân ở bên cạnh để cùng nàng hoan ái, dục hỏa trong lòng không nơi phát tiết, cảm giác thật khó chịu vô cùng.

Diệp Phong rời khỏi mật thất, để cho Lộ Lộ hầu hạ cởi y phục, rồi lên giường ôm lấy thân thể mềm mại không có lấy một mảnh y phục trên người của nàng, nghĩ đến việc U Nguyệt Nhi mang huyết thống của Ma tộc đích thị là hồn huyết nhân lại đi tiếp cận Phỉ Long thật là ngoài ý muốn.

Giờ đây Diệp Phong dám khẳng định rằng U Nguyệt Nhi không hề thích Phi Long. Sở dĩ nàng tiếp cận hắn là vì có âm mưu, nhưng đó là âm mưu gì? Hắc Ám Giáo Đình là một tổ chức thế nào?

Nghĩ tới nghĩ lui mà vẫn không nghĩ ra được gì cả, hắn liền nhìn lại thân thể lồ lộ của Lộ Lộ đang ở trong lòng mình, lập tức thầm mắng mình ngu muội, cái gì là âm mưu? Cái gì là Hắc Ám Giáo Đình? Những thứ đó nào có quan hệ với mình chứ? Trong lòng đang ôm mỹ nhân mà lại đi nghĩ những chuyện vu vơ không liên quan đến mình, quả thực là ngu ngốc.

Bất quá, U Nguyệt Nhi ở trong mật thất đó không thể thả ra được, nếu không thì sẽ tự rước lấy nhiều phiền toái. Huống hồ chi, một mỹ nhân xinh đẹp như vậy mà bỏ qua thì thật là đáng tiếc, nếu có biện pháp thì cũng phải thử lay động chân tình của nàng đối với mình xem sao.

Nếu không được thì cứ chơi qua đường cũng tốt. Tại cái thế giới tàn khốc này, ta phải một lòng hưởng thụ tất cả khoái lạc tiêu sái thì đó mới là điều chủ yếu. Dù sao thì cũng đã có Lộ Lộ phân chia cảm tình, còn lại những nữ nhân khác thì cứ thuận theo tự nhiên thôi.

Thật là muốn nhìn thấy cái vẻ mặt của Phi Long khi biết được U Nguyệt Nhi đã trở thành nữ nhân chân chính, không biết biểu tình của hắn sẽ như thế nào? Hắc hắc.....cầm thú Nam Tước lộ ra nụ cười gian tà.

Chương 11 : Kiểm định thiên hạ - Ngự phong lôi .

Dịch hknmt

Ngày trước, đoàn trưởng Hoàng gia kỵ sĩ đoàn, Mạt La đệ nhất mỹ nam, Phỉ Long - Chiêm Mỗ Tư tại Tiêu Hồn lâu lên tiếng khiêu chiến với cảm thú ma tước. Việc đại sự này liền được những người ưa hảo sự truyền đi, chỉ sau một ngày đã lan cả khắp đế đô!

Người nào nhiệt chuẩn bị đến xem trận đấu không thể đếm được là bao nhiêu. Tây Tư biết được tin tức này, trong lòng rất hi vọng Phỉ Long tại trận quyết đấu giết chết cháu trai của y. Có một số phú thương nhân coi lần quyết đấu này, như một thời cơ thật tốt để phát tài, góp phần tạo nên sự thích thú khi tham dự canh bạc này.

Khi Diệp Phong tỷ lệ cá cược hẳn thắng cao hơn Phỉ Long đến năm lần, nên nhất thời tức giận đến nóng cả mũi rồi trừng mắt. Hắn xin lão đầu tử Lạc Khắc tiếp tế cho thêm mười vạn kim tệ, để hắn cho Ba Nhĩ đặt vào cửa hẳn thắng!

U Nguyệt nhi bị dục hỏa hành hạ một đêm, được tính cuối cùng biến mất. Diệp Phong cùng Lộ Lộ tiến vào mật thất để xem xét nàng ta. Lúc đó toàn thân mỹ nhân đã bị thấm đẫm mồ hôi, nhìn thấy Diệp Phong đi vào lập mở miệng mắng chửi, không để ý tới hình tượng của nàng!

Diệp Phong bị sỉ nhục như chó, liền tức giận. Hắn để Lộ Lộ cho nàng ta ăn chút lót dạ xong, rồi tiếp tục cho nàng ta uống Cự Nhạc Tiêu Hồn Thủy, để nàng ta tiếp tục bị dày vò!

Vì biết thiếu gia thượng lôi đài rất cần uy phong, Lộ Lộ đã ra phố mua một chiếc áo choàng màu đen cùng với phối hợp chỉnh tề với quần áo toàn đen của thiếu gia. Khi khoát lên rất có phong độ a!

Diệp Phong khoác chiếc áo choàng lên cảm thấy rất thích thú, liền khen ngợi Lộ Lộ rất ân cần, và cũng có nhãn quang.

Tới ngày quyết đấu, mọi người đến xem trận đấu tập nập ngay cả một chỗ trống cũng không còn. Lao Nhĩ đệ hạ cũng đại giá quang lâm, ngồi tại nơi dành cho quý khách.

Tể tướng Lạc Khắc cũng với nguyên soái Uy Nhĩ và các quan viên thì dĩ nhiên ngồi cùng hàng!

Sân đấu rộng chừng ba trăm thước vuông. Trong không khí sôi nổi của vạn người, Diệp Phong và Phỉ Long đồng thời bước ra sân đấu!

Phỉ Long hôm nay mặc một bộ trang phục màu trắng bó sát người, cầm trong tay Thần Tộc Chi Thương, cười trên chiến mã toàn thân màu trắng, trên đầu có một cái sừng mùi thôn, đó là thất giai ma sủng, Quang Minh độc giác thú!

Vậy nha, thằng này thật là đáng ghét, cười ngựa trắng còn mặc đồ trắng, làm ra vẻ bạch mã vương tử. Diệp Phong và Phỉ Long nhìn nhau, thấy Phỉ Long như vậy Diệp Phong vô cùng khó chịu

Diệp Phong khi ra sân đấu đã đưa áo choàng cho Lộ Lộ. Lúc này hắn mặc một bộ quần áo màu đen, phía sau lưng là Quang Minh chi kiếm !

"Oa, các người nhìn xem, thì ra cầm thú nam tước là kiếm sĩ !?"

"Nghe nói hắn lần trước cùng với đoàn trưởng đánh nhau chính là dùng Quang Minh đấu khí, xem ra hắn là Quang Minh kiếm sĩ rồi !"

"Nhân phẩm của hắn cũng xứng là Quang Minh kiếm sĩ sao? Thật không biết Quang Minh nữ thần như thế nào lại có thể cho người như thế luyện thành Quang Minh đấu khí. Phỉ Long đoàn trưởng tất thắng, đánh ngã tên cầm thú vô sỉ đi!"

Đám người ngồi xem đều liên tục bàn luận, ngoài ra có một nhóm người thì thừa dịp lãng mạn nam tước đại nhân.

Việc Lôi Ân bị thóa mạ thì có gì mới lạ gì, cho nên Diệp Phong xem như không nghe thấy tất cả những tiếng mắng chửi, chỉ là có tên nói hắn là cái gì Quang Minh kiếm sĩ cảm giác rất không thoải mái. Bởi vì từ nhỏ hắn được ông nội của hắn kể rất nhiều về “kiếm khác, và từ đây hắn cảm thấy rất thích được gọi là kiếm khách, Trung Hoa kiếm khách!

Rồi cũng sẽ đến ngày, lão tử ta sẽ trở thành cường giả uy danh nhất, là người khai sáng Trung Hoa kiếm khách. Và tới lúc đó sẽ bắt mọi kiếm sĩ phải trở thành Trung Hoa kiếm khách. Thật là kiêu hãnh a. Diệp Phong khó có quyết định rõ ràng. Hắn biết rất rõ thực lực cũng như danh tiếng của hắn hiện tại. Thật không có khả năng khiến cả mọi người đều công nhận ngay lập tức cái tên Trung Hoa kiếm khách, việc này chỉ có thể làm từ từ mà thôi!

Quốc vương Lao Nhĩ nhìn thấy không khí ầm ĩ xung quanh, đứng dậy cao giọng tuyên bố trận đấu bắt đầu!

Phỉ Long nghe vậy giờ cây thương lên chỉ Diệp Phong, nghiêm giọng nói: "Lôi Ân, hôm nay ta Phỉ Long nhất định sẽ cho ngươi biết, cái gì mới gọi thực lực chân chính!"

"Chờ ngươi đánh bại ta rồi hãy kiêu ngạo đi, nguy quân tử!" Diệp Phong tay phải rút kiếm ra khỏi vỏ, hiên ngang đứng đó, trong miệng khinh thường cười khế.

Chỗ ngồi của khách quý, cửu giai tạt phong kiếm sĩ Tả La, nhìn Diệp Phong cầm kiếm hiên ngang tư thái mà đứng, cũng không thấy sơ hở, không nhìn được nhú mày kinh ngạc.

"Hừ, nói chuyện với loại tự cho mình là hào hoa phong nhã, thật sự là lãng phí nước bọt, tiếp chiêu đi!" Phỉ Long khinh bỉ quát nhẹ, cười trên Quang Minh độc giác thú, nhất thời tung vó chạy như điên nhằm phía Diệp Phong.

Hai người cách xa nhau không quá hai mươi thước, với tốc độ của Quang Minh độc giác thú, ngay lập tức liền vọt tới phía trước Diệp Phong, Phỉ Long cầm Thần Tốc Chi Thương xuất ra sáu đạo thương ảnh, toàn bộ đều tập trung vào Diệp Phong.

Với thực lực của Phỉ Long, hơn nữa với sự phụ trợ của Thần Tốc Chi Thương tốc độ được tăng lên gấp đôi, y ra chiêu tự nhiên mạnh mẽ như sóng cả!

"Hoa ..." một trận kinh hô, nhiều người xem thấy Phỉ Long đột nhiên xuất hiện phía trước và đâm cầm thú nam tước, mọi người đều chấn động.

Bất quá tiếng kinh hô của bọn họ lập tức dừng lại, bởi vì Phỉ Long căn bản đâm vào tàn ảnh của cầm thú nam tước lưu lại.

Cầm thú nam tước bản thân đã xuất hiện ở phía sau độc giác thú, huy kiếm chém ngang vào đuôi sau của độc giác thú.

"Đang!" Một tiếng chạm nhau của kim thiết vang lên. Phỉ Long nhanh chóng giờ thương lên chặn trường kiếm của Diệp Phong công kích, độc giác thú chân sau đá lên, cùng bức lui Diệp Phong.

Trời, con súc sanh này phối hợp rất là ăn ý. Diệp Phong tập kích không thành, trong lòng thầm mắng, đã nhảy ra giữ cự ly với Phỉ Long, tay trái nhanh chóng xuất Toàn Long Chỉ chân khí!

Đáng tiếc, Phỉ Long đã nếm thử qua Toàn Long Chỉ chân khí, nên hôm nay không có chột vật như lần trước. Độc giác thú tự nhiên thần tốc phóng ra Quang Minh quang hệ ma pháp cấp ba, nháy mắt nhanh chóng đã gia

tăng gấp đôi, bốn vó cất lên, cơ hồ vượt qua tốc độ của Tiêu Diêu Kiền Khôn Bộ của Diệp Phong.

Đang cưỡi trên lưng ngựa đuổi theo mục tiêu, Phỉ Long không ngừng huy vũ Thần Tốc Chi thương trong tay, cùng với Diệp Phong trên sân đánh với tốc độ kinh người. Trong lúc nhất thời khiến cho trên sân đấu nơi nơi đều là tàn ảnh của kiếm sĩ và kỵ sĩ. Có thể miêu tả kiếm khí mật bố, thương kính loạn vũ !

Trong một khoảng thời gian rất ngắn, Quang Minh chỉ kiếm trong tay Diệp Phong, múa tiêu sái như nước chảy mây trôi, luôn tấn công vào sơ hở từ phía sau của Phỉ Long, bức Phỉ Long thu chiêu về để phòng thủ, nhân cơ hội đó dùng chân khí Toàn Long Chi mà phóng ra. Quang minh chỉ kiếm làm tăng thêm hai tầng chánh khí, múa thanh kiếm trong tay, làm hấn thật hài lòng!

Cũng may lôi đài được các ma pháp sư phóng ra kết giới xung quanh, nếu không để cho kinh khí của chân khí toàn long chỉ bắn ra ngoài, thì lúc này sợ rằng người xem đã bị lĩnh thảm họa!

"Tốc độ Lôi Ân thật nhanh, Quang Minh độc giác thú nếu muốn gia tăng tốc độ để bắt kịp hấn e rằng không có biện pháp!" Lao Nhĩ bệ hạ nhìn trận quyết đấu phía dưới, lộ ra thần sắc hâm mộ.

"Kỹ thuật sử dụng kiếm của hấn cũng rất tốt!" Tả La cũng tán thưởng theo. Lao Nhĩ nghe vậy liền liếc y lộ vẻ kinh ngạc, tiếp tục chú ý trận đấu.

Quốc vương bệ hạ cùng với cửu giai kiếm sĩ Tả La tiên sinh đồng thời tán thưởng chính cháu mình. Lạc Khắc ngồi ở bên trái bệ hạ, trong lòng thật sự đang hạnh phúc như nở hoa.

Uy Nhĩ nhìn thấy Lạc Khắc trong lòng đang cao hứng, âm thầm hừ lạnh khinh thường.

"Quang Minh trùng kích đạn!"

Phỉ Long hét lớn một tiếng, lần trước khi đánh nhau đã sử dụng quang cầu công kích một lần giờ đây lại sử dụng một lần nữa. Nhưng lần này so với lần trước dĩ nhiên mạnh mẽ hơn nhiều lần, thêm nữa lại phối hợp với tốc độ của độc giác thú. Trên lôi đài chỉ nhìn thấy là một mảng quang minh trùng kích, lưu lại từng mảng tàn ảnh

"Thiên địa phách hoàng quyền !"

Diệp Phong thân hình di động tránh né đòn tấn công mãnh liệt của Phỉ Long, vận hành chánh khí ở tay trái giờ quyền thi triển tuyệt học. Chánh khí

phát ra hình thành nên một con thần long phương Đông đang giương nanh múa vuốt bay lượn, và há mồm gầm lên những tiếng hung hãn như cự hổ, đồng thời đánh về phía Phỉ Long.

Một tiếng nổ âm âm, trên lôi đài đá vụn bắn tứ tung, bụi đất bay lên mịt mù, Phỉ Long đang tấn công mãnh liệt thì bất buộc phải dừng lại, trên người dính không ít bụi đất, đang đứng trên lôi đài nhìn rất bất nhã. Diệp Phong cũng bị kinh khí thối lui về phía sau bốn bước mới đứng vững!

"Hoa !" người ngồi xem sôi trào kinh hô, bắt đầu thảo luận về chiêu thức mới của cảm thú nam tước, thật sự quá mức thần kỳ.

"Thiên địa phách hoàng quyền ? Cũng giống như Quang Minh đấu khí hình thành một phi thú và một cự hổ, thật là lợi hại, rất là bá đạo. Đáng tiếc đấu khí Lôi Ân quá yếu !" Tả La nhìn lôi đài trầm tư thở dài. Y cho tới bây giờ không có nghe nói qua loại võ công này.

Lao Nhĩ nhìn Lạc Khắc, vốn định hỏi hắc Lôi Ân là theo ai mà học được võ công như vậy, nghĩ lại ở đây có quá nhiều người, cuối cùng không có mở miệng.

"Không nghĩ tới người có rất nhiều tuyệt chiêu vậy!" Phỉ Long vỗ vỗ bụi đất trên người, nhìn Diệp Phong cười khế:" Đáng tiếc uy lực quá tầm thường!"

Y nói đúng là sự thật, Diệp Phong cũng không có mở miệng phản bác, chỉ bất quá tay trái dùng chân khí Toàn Long Chỉ bắn về phía cái miệng của Phỉ Long.

"Hàn tinh biến bố !"

Độc giác thú né tránh đòn công kích của Diệp Phong, nhanh chóng phóng về phía hắc. Phỉ Long khế quát một tiếng, trong tay thần tốc chỉ thương vây quanh Diệp Phong đâm ra vô số thương ảnh. Thương tiêm do Quang Minh đấu khí hiển hiện ra, giống như vô số hàn tinh công kích Diệp Phong, trông rất lôi cuốn!

Phía trên cùng với tả hữu hai bên đều bị phong sát, Diệp Phong chỉ còn cách múa kiếm ngăn cản thể thương, dưới chân thi triển Tiêu Diêu Kiềm Khôn Bộ lui về phía sau tránh né công kích. Nhưng mà còn có độc giác thú phi theo hắc đuổi sát không tha, Phỉ Long không có do dự, thi triển toàn lực khiến cho Diệp Phong lâm vào hiểm cảnh !

Người xem ngồi xem thống hận cảm thú nam tước thấy vậy lập tức ra sức hoan hô, cao hứng vì Phỉ Long cổ vũ.

Lộ Lộ nghe thấy những tiếng reo hò của người xem, cảm thấy rất không thoải mái, nhìn thiếu gia quyết đấu. Trong lòng nàng lo lắng không nguôi, không ngừng hướng tới Quang Minh nữ thần khẩn cầu, phù hộ cho thiếu gia bình an !

Tả La quan sát tình thế trên lôi đài bất diệu, nhưng thế kiếm của Diệp Phong vạn không loạn, thật hâm mộ bản lãnh sử dụng kiếm của hắn. Đáng tiếc chính là đấu khí quá kém, nếu không chính y có thể theo hắn học võ công !

Tể tướng đại nhân cũng đồng dạng lo lắng cho cháu, nghe thấy lửa giận trong sự hò hét của người xem. Nếu không phải quốc vương ở đây, lão giờ phút này khẳng định sẽ tìm tên xui xẻo nào đó thị uy, để cho đám hỗn đản này ngừng la!

"Phốc...phốc...phốc..."

Nếu cứ thủ hoài như vậy thế nào cũng thua. Diệp Phong cuối cùng cũng đã tới cực hạn, bị đâm trúng ba thương ở tay trái, sườn trái và đùi phải. Rồi bị Phỉ Long dụng cán thương đánh vào eo và lưng bên phải, đẩy hắn đến bên cạnh kết giới của lôi đài.

Lạc Khắc thấy thế lập tức kinh hãi từ chỗ ngòi đứng lên, quốc vương Lão Nhĩ cũng nhíu mày muốn ngăn cản trận đấu.

"Lôi Ân, người không phải đối thủ của ta, nhận thua đi!" Phỉ Long uy phong vô hạn cười trên độc giác thú, tay phải cầm thương chỉ về phía Diệp Phong đang nằm trên mặt đất. Nếu không phải là bệ hạ đích thân tới, y bây giờ thật muốn giết tên đối đầu này.

"Phốc !" Phun ra một ngụm máu ra, Diệp Phong nhin đau đứng lên, không để ý đến vết thương đang chảy máu trên người. Nghe Phỉ Long nói vậy cùng với chung quanh liên tục phát lên tiếng hoan hô, trong lòng hắn phần nộ cực độ, cắn răng chịu đựng, toàn lực vận hành chánh khí, mở miệng quát lên một tiếng. Chánh khí đột nhiên bắn ngoài cơ thể, nhanh chóng xoay tròn quanh thân hắn, sau đó bay vọt lên cao, thẳng phía chân trời!

Phỉ Long cùng với khách quý, mọi người ngòi xem, đều bị giật mình bởi hành động vừa rồi của Diệp Phong. Bọn họ càng thêm nghi hoặc, hắn vì sao tự nhiên phát đấu khí hướng lên trời?

Chánh khí vọt lên trời. Trong nháy mắt bầu trời tối sầm lại, mây đen mù mịt cuộn cuộn kéo tới, sấm sét liên hồi, thiểm điện như đao. Diệp Phong

đưa chánh khí vào trong thân kiếm, tung người nhảy lên, cách xa bốn trượng, về phía trước mặt Phỉ Long, trên không giờ kiếm bỏ xuống!

Chỉ tôn cửu thức, thức thứ nhất, kiếm định thiên hạ - ngự phong lôi !

Trong chớp mắt, kinh phong gào thét, hơn mười đạo thiểm điện từ trên trời cao đánh xuống, xé rách kết giới tràn vào thân kiếm, thuận theo thế kiếm đi vào, hình thành kiếm hình điện vòng, chụp xuống Phỉ Long với cái khí thể nghiêng trời lệch đất

Điện tích kiếm điện bao cả lôi đài. Phỉ Long trước khinh thường hành động của Diệp Phong, đột nhiên thấy mãnh chiêu này, vội vàng vận hành đấu khí hộ thể. Độc giác thú cũng phóng thích ra quang hệ ma pháp cấp bảy, hình thành kết giới hình tròn, quang minh tí Hộ.

Điện vòng cùng kinh phong liên tục đánh vào kết giới, lớp lớp liên tiếp đánh vào một cách hỗn loạn khi phá vỡ tạo nên âm thanh ầm ầm. Cả lôi đài giờ phút này sinh ra các vết nứt, bụi đất bay lên, dòng điện tản mát. Thấy việc đang diễn ra trên sân đấu mọi người trợn mắt há hốc mồm, lộ ra vẻ mặt không có thể tin?

Bụi đất lắng xuống, áo trắng của Phỉ Long cùng với độc giác thú lông trắng đều bị đánh điện khiến cho toàn bộ đen xì, rồi ngã xuống đất, thân hình co giật. Nhất là mỹ nam Phỉ Long anh tuấn, cả thân hình đều bị đốt cháy, hoàn toàn bị điện tiêu hủy mất hình tượng!

Trong ánh mắt Diệp Phong hiện lên một tia thống khổ, cầm kiếm phiêu nhiên rơi xuống đất, nhìn Phỉ Long ngã xuống đất rồi đang co giật, yên lặng không nói, tư thái tiêu sái !

"Điều này sao có thể? Dẫn phát tự nhiên thiểm điện để phối hợp ra chiêu ? Chẳng lẽ hắn là cực điện ma kiếm sĩ ? Không đúng, không có ma kiếm sĩ nào lợi hại như vậy, hơn nữa hắn rõ ràng là Quang Minh kiếm sĩ, không ai có thể cùng lúc tu luyện hai loại đấu khí không thể dung hòa này. Xem ra đây đều là năng lực chiêu thức cổ quái của hắn..." Tả La khó có thể tin được nói thào, đã rõ ràng là chính y đã quá coi thường Lôi Ân.

Tại Quang Minh đại lục, vô luận chiến sĩ hay là pháp sư, đều rất ít người đồng thời tu luyện đấu khí cùng với ma pháp. Bởi vì việc tu luyện này thường khó khăn, phải luyện tập ma pháp và đấu khí ở cấp ngang nhau. Cho nên ma kiếm sĩ rất hiếm, và số người lợi hại càng thêm hiếm, thậm chí chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay!

Nhìn chính cháu mình có thể đánh bại Phỉ Long, Lạc Khắc trong lòng vô cùng kích động. Dòng họ nhà Pháp Lôi Nhĩ cuối cùng cũng xuất hiện một cường giả chân chính, rốt cục có thể không còn bị kẻ thù cười chê là “thế tập nhược giả” (“dòng họ yếu đuối”) nữa!

So với Lạc Khắc, nguyên soái Uy Nhĩ đứng dậy nhìn trên lôi đài thấy Phỉ Long đang co giật không dậy nổi, sắc mặt cực vì khó coi. Lần này danh dự của đứa cháu xem như hoàn toàn bị mất trong tay của Lôi Ân!

Lao Nhĩ nhìn sang Lạc Khắc cùng với Uy Nhĩ, rồi đứng dậy cao giọng tuyên bố: “Trận quyết đấu này, người chiến thắng là Lôi Ân - Pháp Lôi Nhĩ nam tước!”

“Quang Minh nữ thần ơi, ngài như thế nào lại chiêu cổ tên cầm thú nam tước này. Hắn trở nên cường hãn như thế, cư dân đế đô sau này con có đường sống sao?”

“Ô ô, hắn có thể dẫn phát ra thiểm điện tự nhiên công kích, Nếu hắn đối với người thường chúng ta hung tàn như thế, chúng ta nên làm như thế nào thì tốt đây?”

Người xem bình thường oán giận cầm thú nam tước, nghe xong tuyên bố đều thở dài.

“Ta phi, Phỉ Long, con mẹ hắn, vậy mà khoe là đoàn trưởng Hoàng gia kỵ sĩ đoàn. Hắn ngay cả Lôi Ân cũng không đánh lại, làm hại lão tử thua tiền !”

“Thì ra tiểu tử này thường chỉ cậy chính hắn là cháu của nguyên soái. Đoàn trưởng hoàng gia kỵ sĩ đoàn, luôn đều là những tên không ra gì. Bây giờ hại chúng ta thua tiền, thiểm điện đó sao không bỏ hắn chết luôn đi!”

So với tiếng thở dài của cư dân, thì tiếng mắng chửi của những tín đồ cờ bạc lại càng thêm điên cuồng, cơ hồ Phỉ Long trong mắt bọn họ không đáng một xu !

Nhìn quang cảnh hỗn loạn của người ngồi xem, Lao Nhĩ lắc đầu, bãi giá hồi cung. Lạc Khắc, Uy Nhĩ thì lễ tiễn bệ hạ về cung. Hai bên đều nhìn nhau thù hận, cùng chạy lên lôi đài.

Phỉ Long cùng độc giác thú được hạ nhân của phủ nguyên soái nhanh chóng đưa đi.

Lạc Khắc lên đài vốn định ôm cháu mình hoan hô, Diệp Phong lại cầm lấy Quang Minh chi kiếm thu hồi vào không gian giới chỉ, và nhanh chóng nhắc nhở: “Lão nhân, đi mau, cháu không thể trụ được nữa!”

Chương 12 : – Hoàng gia tư lược đoàn

“Chỉ Tôn cửu thức” – thức thứ nhất, “Kiếm định thiên hạ - ngự phong lôi” làm tiêu hao rất nhiều chân khí. Khi thi triển Thiên Địa Chí Tôn công lên gấp bốn lần, chân khí lập tức chạy toàn thân

Diệp Phong nghĩ ra cái chiêu ác hiểm này để cứu lấy cái tiểu mạng của hắn, chân khí toàn thân đã tiêu hao hết. Hắn cũng bị nội thương, nhưng ở trước mặt người khác vẫn tiêu sái uy phong. Tuy thương thể trong ngoài đều nặng, hắn làm như không có việc gì cả!

Tuy nhiên lúc hắn trở lại Tể tướng phủ, hắn liền dựa vào cửa rồi phun huyết và ngã xuống đất, làm cho Lạc Khắc hoảng hồn, vội gọi hạ nhân đưa hắn vào trong phòng ngủ. Sau đó lão ta cho gọi Quang Minh mục sư đến chữa trị!

Dù vậy thì Quang Minh mục sư chỉ có thể chữa trị ngoại thương, còn nội thương thì không thể. Diệp Phong chỉ còn cách là chính mình tự vận công trị liệu.

Lạc Khắc giờ đây đã có chút tin rằng cháu lão sở hữu võ công của thần linh. Do bởi võ công của cháu lão thật thần kỳ, và quá lợi hại. Tất cả đều nằm ngoài dự đoán của mọi người!

“Lão nhân, người đừng quên kêu Ba Nhĩ đi lấy tiền thắng cược!” Lạc Khắc dẫn mọi người rời khỏi. Diệp Phong cố gắng dựng người lên, lập tức nhìn vào phía bên giường thấy Lộ Lộ đang đứng, tính háo sắc của hắn nổi lên:” Lộ Lộ, thiếu gia muốn ngủ. Đến đây, lên giường bồi tiếp thiếu gia một lúc!”

Lộ Lộ từ lúc thiếu gia thổ huyết rồi ngã xuống, những giọt nước mắt lo lắng vẫn chưa ngừng rơi. Khi mà bọn người kia cùng lão gia đã đi rồi, nàng cuối cùng cũng không nhịn nổi, nhào tới bên người thiếu gia mà khóc lớn, bởi vì sợ thiếu gia có chuyện gì.

Khi bọn người kia cùng lão gia ở đây, Lộ Lộ thân phận thị nữ nên không cách nào khác, nàng chỉ còn biết đứng nhìn lo lắng mà thôi.

“Lộ Lộ đừng khóc, đến đây bồi tiếp thiếu gia ngủ đi!” Diệp Phong thấy Lộ Lộ quan tâm đến mình, liền cảm thấy trong lòng rất vui sướng. Hắn liền dùng giọng ôn nhu để an ủi nàng, rồi ôm nàng vào lòng, dĩ nhiên cũng không nhịn được mà sờ loạn thân thể nàng.

Nếu trên địa cầu thì Diệp Phong căn bản không thể tưởng tượng sẽ có một mỹ nhân như Lộ Lộ quan tâm tới hắn, nhưng ở thế giới này mọi việc đối với hắn thật sự tuyệt vời. Từ lần đầu tiên chiếm hữu Lộ Lộ, hắn bây giờ đã có thói quen ôm Lộ Lộ ngủ mỗi ngày.

Cha ơi mẹ ơi, nhi tử sống tại thế giới này rất tốt, hai người cũng phải chăm sóc cho chính mình thật tốt a. Vừa khi phụ mỹ nhân trong lòng, vừa nói thầm trong tâm.

Tây Tư do có việc nên không đến xem quyết đấu, hồi phủ thì biết đưa cháu đánh trọng thương Phỉ Long trong cuộc quyết đấu nhưng bản thân cũng bị nội thương, không nhìn được bắt đầu lo lắng, muốn nhanh chóng giết chết đứa cháu này diệt trừ hậu họa.

Hậu hoa viên trong hoàng cung, trong một lương đình, quốc vương Lao Nhĩ nhìn Tả La hỏi: “Bây giờ ngươi có cái nhìn thế nào về tên tiểu tử Lôi Ân?”

Tả La cười nhạt nói: “Hâm mộ!”

“Hâm mộ? Ngươi hâm mộ chiêu thức thần kỳ của hắn à?” Lao Nhĩ mỉm cười hỏi.

“Không sai, trừ đấu khí của hắn ra, mọi chiêu thức của hắn đều làm thần hâm mộ. Nếu hắn không phải là người Mạt La đế quốc, thần nhất định dùng uy ép hắn dạy chiêu thức cho thần!” Tả La nghe hỏi đáp lời.

Lao Nhĩ nhìn Tả La, lập tức ha ha cười to: “Ngươi đó ngươi đó, lời này mà để người khác nghe được, uy danh Mạt La đế nhất kiếm sĩ của ngươi sẽ bị hủy ngay!”

“Thần vốn tưởng rằng tương lai Phỉ Long thực lực có thể đạt tới cửu giai, trở thành Mạt La đế nhất kỵ sĩ. Nhưng bây giờ thần có thể khẳng định Lôi Ân tương lai nhất định thay thế cái danh hiệu Mạt La đế nhất kiếm sĩ của thần!” Tả La mỉm cười cảm khái.

“Ô? Nói thế ta phải trọng dụng Lôi Ân như đã trọng dụng Phỉ Long?” Thấy Tả La cố gắng mà vẫn chưa thực sự minh bạch, liền trầm tư phân tích: “Bây giờ Mạt La chia làm hai phe, Uy Nhĩ và Lạc Khắc, nhằm không để cho một bên trở nên lớn mạnh, ta đã nhất mực yên lặng nhìn hai bên tranh đấu. Xem ra ta nên bồi dưỡng Phỉ Long và Lôi Ân thành người kế thừa của Uy Nhĩ và Lạc Khắc, để giữ nguyên sự cân bằng giữa các thế lực trong đế quốc. Bất quá để Lôi Ân kế thừa chức vị của Lạc Khắc, sợ rằng sẽ có chuyện, hắn tựa hồ không phải là người có thể liệu việc chu toàn được!”

Tả La gật đầu nói: “Bệ hạ anh minh, Lôi Ân tiểu cảm thú ở tại đế đô có danh đầu rất xấu, hơn nữa hấn lại có võ công cao như vậy mà không xông pha nơi chiến trường, mà ngược lại chỉ đi làm chính trị, thật là đáng tiếc!”

“À, Lôi Ân thật sự là không thích hợp để làm chính trị. Bất quá, lời của khanh cũng vừa mới nhắc cho ta nhớ, với tác phong thường ngày của Lôi Ân, hiện đang có một chức quan rất thích hợp cho hấn vô cùng, có thể dùng việc này để tôi luyện cho hấn một thời gian. Trong tương lai tất có thể sẽ hình thành thế lực quân bình trở lại!” Lao Nhĩ trầm tư phân tích.

Tả La tò mò hỏi: “Là chức quan gì vậy?”

Lao Nhĩ cười ha hả nói: “Hoàng Gia Tư Lược đoàn Đoàn Trưởng!”

“Ha ha ha, bệ hạ quả là cao kiến, quả là cao kiến. Đối với chức quan này, người khác có thể là không thích, nhưng đối với Lôi Ân thì hấn nhất định sẽ rất thích!” Tả La nhìn Lao Nhĩ bệ hạ mà lớn tiếng cười tán dương.

Phủ Nguyên Soái, Uy Nhĩ lão Nguyên Soái đang trị liệu thương thế cho tôn tử của mình, trong lòng vừa kinh vừa sợ, không nghĩ tới tôn tử của Lạc Khắc là Lôi Ân lại có môn tuyệt kỹ cường đại như thế. Lần này e rằng Phi Long chắc phải nằm trên giường nghỉ ngơi một đoạn thời gian dài thì mới có thể kháng phục, thật là khinh người quá đáng, nếu có cơ hội thì nhất định phải vắn hồi mặt mũi mới được!

Sáng hôm sau, do có rất nhiều người đến sân đấu hôm qua, sự việc Hoàng Gia Kỵ Sĩ đoàn Đoàn Trưởng Phi Long bị Cầm Thú Nam Tước đánh cho trọng thương đã trở thành câu chuyện đầu đề rất sôi nổi tại đế đô, danh vang gần xa. Lao Nhĩ bệ hạ phái người thông tri truyền cho Lạc Khắc và Lôi Ân cùng nhập cung tẩn kiến.

Vết nội thương của Diệp Phong sau khi trải qua điều tức đã ổn định lại. Nhưng mà vẫn phải tiếp tục điều dưỡng một khoảng thời gian nữa thì mới có thể vận dụng chính khí.

Ba Nhĩ đến báo tin cho hấn biết rằng đã đến lúc Quốc vương triệu kiến hấn. Bởi vì hôm qua hấn vừa thắng được năm mươi vạn kim tệ, là một con số chỉ có trong mộng mới có. Biết Quốc vương triệu kiến, hấn lau bầu thóa mạ trong miệng vài câu, rồi uể oải rời khỏi giường, để cho Lộ Lộ hầu hạ rửa mặt và thay y phục.

“Lộ Lộ, hãy chờ ta ở nhà, sau khi tiến cung trở về, ta sẽ đưa nàng ra ngoài du ngoạn. À, đừng quên đưa cơm cho tiểu nương bì ở trong mật thất

nhé!” Khi sắp ra khỏi cửa, Diệp Phong ôm thân hình mềm mại của Lộ Lộ rồi hôn nàng một cái, ôn nhu nhắc nhở.

“Biết rồi, thiếu gia, người lên đường cẩn thận!” Lộ Lộ đứng trước cửa phòng cất giọng ngọt ngào trả lời hắn, tựa như người vợ hiền, đưa mắt nhìn thiếu gia bỏ đi.

Quốc vương thư phòng, Lao Nhĩ bộ hạ đang cùng Tả La nói chuyện phiếm, nghe kẻ hầu vào báo rằng Tể Tướng và Lôi Ân Nam Tước đã đến, liền lập tức truyền cho hai người tấn kiến, rồi cười nói với Diệp Phong: “Lôi Ân Nam Tước hôm qua đột nhiên đại triển thần uy, thật là cho chúng ta được đại khai nhãn giới!”

“Thật đã làm cho bộ hạ chê cười!” Diệp Phong hiện xuất thần thái khí chất quý tộc, lễ phép đáp lời. Không cần nói, chỉ với bộ áo choàng màu đen do Lộ Lộ cố tình lựa cho hắn đang mặc trên người, lại thêm hắn cố ý tạo ra hình dáng, nên thoạt nhìn liền thấy ngay là người có phong phạm quý tộc.

“Lôi Ân Nam Tước, trước kia chưa từng nghe nói qua là người có võ công. Tả La đoán rằng người chỉ mới luyện tập gần đây, chẳng biết là ai đã dạy cho người thế?” Lao Nhĩ nhìn Diệp Phong, nhẹ nhàng hỏi.

Lạc Khắc nghe vậy thì sau lưng lập tức đổ mồ hôi lạnh, nếu tôn tử của mình mà nói với bộ hạ rằng hắn là do Trung Hoa chi thần truyền dạy võ công cho, thì bộ hạ khẳng định là sẽ không tin, nói không chừng còn sẽ khiến y tức giận nữa là khác.

Đáng tiếc, Diệp Phong không biết Lạc Khắc lo lắng, nên làm theo một kiểu như trước đáp rằng: “Bộ hạ, võ công của thần đã sử dụng, đều do một lão tự xưng là một thần linh gì đó gọi lại Trung Hoa chi thần, đã báo mộng dạy cho thần”

“Trung Hoa chi thần? Nằm mộng truyền thụ? Có vị thần này sao?” Lao Nhĩ nhíu mày hỏi, cũng quay sang Tả La cùng một dạng nghi hoặc. Căn bản không tin vào những gì Diệp Phong nói.

Lạc Khắc quan sát cận kề sắc mặt từ xưa đến nay cũng chỉ một kiểu. Thấy thần sắc của bộ hạ, cùng với ngữ khí của ngài, như biết được ngài không tin những gì tôn tử của mình nói, nóng ruột đến độ sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Bộ hạ, xác thực là Trung Hoa chi thần dạy cho thần. Thân là đế quốc nam tước, Lôi Ân nào dám khi mạn bộ hạ? Thần nay hướng tới Quang Minh nữ thần xin thề, vĩnh viễn trung thành với bộ hạ, nếu như vừa mới có

lời giả dối, nguyện chấp nhận thần linh khiển trách!" Diệp Phong khẳng khái thản thảng tuyên thệ.

Đa số nhân tộc này đều tin phụng Quang Minh nữ thần, không có ai dám bất kính với Quang Minh nữ thần. Lao Nhĩ cùng Tả La nghe xong lời tuyên thệ của Diệp Phong, mặc dù không giải thích được Trung Hoa chi thần là cái quái sự gì? Nhưng mà cũng không tra hỏi thêm nữa, hoàn toàn tin vào những điều hắn nói. Bằng không thì cũng như là hai người bọn họ không tin vào Quang Minh nữ thần vậy.

Ha ha ha! Thế giới nhân loại này thật là ngu muội. Quang Minh nữ thần thành linh đến lòng bắt người nhàn nhã chẳng qua đơn giản là sát thủ thôi. Quốc vương lại không dám hoài nghi lão tử. Sảng khoái thật. Diệp Phong trong lòng vui sướng như nở hoa.

Đối với lời tuyên thệ vừa rồi, việc này căn bản không có nghiêm túc. Đối với hạng người vô thần luận giả như hắn mà nói, Quang Minh nữ thần cho ta điều gì tốt? Nàng có rực rỡ như Lộ Lộ không?

Lạc Khắc nhìn tôn tử hướng tới Quang Minh nữ thần tuyên thệ trung thành với quốc vương, thần sắc của quốc vương và người cận vệ kia, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Lao Nhĩ nhìn hết Lạc Khắc rồi Diệp Phong, nói:" Lạc Khắc, Lôi Ân quả đúng là tôn tử của ngươi. Nếu hắn đã có thực lực đánh bại Phi Long, lại còn tuyên thệ trung thành, ta muốn hắn nhận một chức tư lược, phong hắn làm Hoàng Gia Tư Lược đoàn Đoàn Trưởng, như vậy ngươi bằng lòng chứ?"

"Tạ ơn bệ hạ ban ân, Pháp Lôi Nhĩ gia chúng thần xin tận lực hiệu trung với bệ hạ!" Lạc Khắc vui mừng kéo tay Diệp Phong tạ ân.

Đối với địa vị văn chức Tể tướng của Lạc Khắc này mà nói, buồn nhất là không nắm được binh quyền. Hiện tại quốc vương đã ban cho tôn tử mình quân hàm Hoàng Gia Tư Lược đoàn Đoàn Trưởng, thì việc chính lão có binh quyền không khác biệt gì mấy.

Hoàng Gia Tư Lược đoàn, không có giới hạn biên chế, không thuộc quân chánh quy. Thực ra mà nói nó là một nhánh cường đạo bộ đội lấy danh nghĩa hiệu trung hoàng thất, ngoại trừ Mạt La đế quốc, nó có thể tùy ý cướp đoạt thương nhân nước ngoài, cư dân, thậm chí quân đội, lợi dụng mở mang thực lực của chính nó.

Là Tư Lược đoàn Đoàn Trưởng, bản thân ôm giữ quyền hạn tuyệt đối điều phối Tư Lược quân đoàn. Hàng năm chỉ hướng về đế quốc giao nộp

mười phần trăm thu nhập mà đã có thể đoạt được. Bất quá quốc vương ủy phái một vị phó đoàn trưởng thống kê thu nhập của Tư Lược đoàn, đồng thời giám sát Tư Lược đoàn không cho hạ thủ đối với người dân trong nước.

Loại tổ chức đoàn đội này, là đề cao thu nhập quốc gia, là một phương pháp tốt để tăng cường quân lực quốc gia. Chỉ bất quá như vậy đoàn đội bởi vì quyền lực cường đoạt hội nhân, lại đắc tội với các quốc gia khác, bởi vì vậy người bình thường đều không muốn làm chức đoàn trưởng này. Nhưng Lạc Khắc vì chỉ có văn chức lại muốn ôm giữ binh quyền, đành bất hảo nhúng tay vào phương diện này. Vì thế trước mắt Mạt La đế quốc vẫn một mực không có cải tổ Hoàng Gia Tư Lược đoàn.

Cũng hay nha, lão tử cùng lắm chỉ tuyên thệ một lần mà thôi, lại cho ta cơ hội tổ chức binh lực cho chính mình? Vụ mua bán này quả là không tệ! Diệp Phong phi thường thích thú cái Hoàng Gia Tư Lược Đoàn, càng cảm thấy vị quốc vương trước mắt rất thuận nhãn.

“Lạc Khắc, người cũng biết Quang Minh đại lục quặng kim loại rất ít. Mạt La đế quốc chúng ta trong 8 đại quốc gia cũng là nơi có ít quặng nhất, trang bị cho quân chánh quy đã là một vấn đề. Cho nên ta sẽ không cấp Lôi Ân trang bị và vũ khí, chỉ có thể cho phép người trong toàn quốc chiêu tập binh lính” Lao Nhĩ nhẹ nhàng nhắc nhở

“Lão thần hiểu rõ, Lôi Ân muốn tự mình phát triển Tư Lược Đoàn !” Lạc Khắc cung kính đáp lời.

Lao Nhĩ nghe vậy gật gật đầu, thập phần cao hứng. Lúc này lấy ra chứng nhận Tư Lược, chính thức sắc phong Diệp Phong làm Hoàng Gia Tư Lược Đoàn Đoàn Trưởng!

Quần thần bốn người tại thư phòng đàm luận một trận, Lao Nhĩ nghĩ ngợi một chút rồi nói: ”Lôi Ân, ta cấp Tĩnh Hương – Ba Ni Lạp làm phó đoàn trưởng cho ngươi. Nàng ta hiện thời đang ở Hỗn Loạn Hoang Nguyên, Thiết Huyết Học Viện. Người cũng nhanh chuẩn bị trước cùng với nàng ta hội hợp. Ta sẽ sử dụng tín điều thông tri cho nàng ta.”

Hỗn Loạn Hoang Nguyên nằm ở trung ương đại lục, tại phía ngoài biên cảnh của tám nước. Tại đây gồm toàn khu vực bố ma lâm, ma thú hoành hành, là vùng đất không ai quản lý, là thiên đường của những tên phạm tội. Cả đại lục các đoàn thể phạm tội nổi danh nhất đại lục toàn thể tại nơi đây

Lao Nhĩ bệ hạ có ba trai, hai gái. Đại công chúa Lị Na – Mạt La trời sanh mập mạp, trí lực thấp kém, vẻ ngoài khỏi nói. Tiểu công chúa Liên Na – Mạt La, duyên dáng đáng yêu, thiên tư tuyệt sắc, lãnh diễm động nhân.

Tĩnh Hương – Ba Ni Lạp, thất giai Điện hệ pháp sư, là đại mỹ nhân của đế đô, có vô số người theo, là ma pháp đạo sư của Liên Na tiểu công chúa. Một tháng trước tiểu công chúa Liên Na và tam hoàng tử Đan Ni – Mạt La đến Thiết Huyết Học viện để luyện tập tăng cường kiến thức, Tĩnh Hương cũng đi kèm theo. Việc này cả quý tộc đế đô đều biết.

Phái bất cứ người nào cũng giống nhau đều là phó đoàn trưởng, có một mỹ nhân hợp tác, thật là hài lòng, không có gì là không tốt. Diệp Phong đối việc này không có ý kiến gì, tỏ vẻ sẽ nhanh chóng li khai, cùng với Tĩnh Hương hội hợp!

Chương 13 : Kỳ Linh hầu , Linh Ngưu nhân nô đãi

Trở lại phủ Tể tướng, Lạc Khắc liền cho gọi Diệp Phong đến đại sảnh. Lão nhìn thần thái của đứa cháu mình, rất cao hứng:” Quai tôn, ngày hôm qua, cháu đã làm rạng danh Pháp Lô Nhĩ gia của chúng ta. Hôm nay bệ hạ đã ngự tứ sắc phong cho cháu chức vị đoàn trưởng của Tư Lược đoàn. Cháu định sau nay phát triển nó như thế nào?”

Đứa cháu này đã phát sinh ra rất nhiều biến đổi thần kỳ, Lạc Khắc không còn coi hấn là một đứa nhỏ lúc trước không biết gì nữa.

“Xây dựng Tư Lược đoàn, dĩ nhiên cần phải tuyển thêm người. Tiền bạc thì không phải là vấn đề, mà tuyển tinh anh mới là chính yếu, cho nên không cần làm gấp gáp. Theo lời bệ hạ truyền, cháu trong mấy ngày tới đây sẽ phải đến Hỗn Loạn hoang nguyên, để gặp mặt vị Phó đoàn trưởng Tĩnh Hương kia, rồi bàn bạc kế hoạch phát triển Tư Lược đoàn!”

Miệng Diệp Phong thở ra khói, mỉm cười trả lời. Từ lúc bắt đầu, cái vấn đề phát triển gây nhiều phiền não, hấn đã có những kế hoạch sẵn trong lòng rồi!

Lạc Khắc thấy cháu mình tự tin, và trả lời cũng có đạo lý, liền gật đầu nói:” Tuyển tinh anh thì quả thật không sai, về phương diện tiền bạc, nếu không đủ thì gia gia sẽ cung cấp cho cháu. Chỉ có một điều là phần trang bị cho Tư Lược đoàn phải tốn rất nhiều kim tệ, gia gia sợ không thể giúp đỡ cháu được, cái việc này cháu phải tự lo liệu. Quai tôn, ta tin thế nào rồi cháu cũng đem lại vinh quang cho Pháp Lô Nhĩ gia chúng ta!”

“Ha ha ha, yên tâm đi lão nhân, người tuyệt đối sẽ không phải thất vọng!” Diệp Phong ha ha cười to. Những lời Lạc Khắc nói hấn đều hiểu được. Quang Minh đại lục thiếu nguồn khoáng nguyên, trang bị tốt quả thật rất quý, cũng rất khó mua được. Nhưng mà chỉ có nhân lực lại phải tự lo trang bị cho Tư Lược đoàn của hấn. Hắc hắc!

Hai người nói chuyện với nhau một hồi xong, Diệp Phong liền rời đại sảnh, tìm Ba Nhĩ để hấn đi thông tri cho Ai Đức và Khải Đặc, đến trường đấu giá Huy Hoàng hội hợp với hấn, sau đó trở lại phòng mình.

“Thiếu gia, ngài đã trở về!” Đúng lúc Lộ Lộ đang ngồi nhàn chán ở trong phòng, thấy thiếu gia trở về, lập tức cao hứng tiến đến thỉnh an, phụ giúp cởi áo bào xuống, mắc lên giá treo.

Diệp Phong thích được Lộ Lộ ôn nhu hầu hạ, ma trảo chớp lấy Lộ Lộ ôm vào lòng, ân cần hỏi: “Lộ Lộ, bệ hạ ban cho ta chức vị đoàn trưởng Hoàng Gia Tư Lược đoàn, ta phải sớm rời đế đô, nàng có sẵn sàng đi theo chứ?”

“Lộ Lộ là thị nữ của thiếu gia, ngài đi đâu, Lộ Lộ sẽ theo đó!” Lộ Lộ dựa vào trong ***g ngực thiếu gia nhu thuận trả lời, vì thiếu gia có được quan chức mà cao hứng.

Đối với Lộ Lộ mà nói, cha mẹ cùng đệ đệ đều đã ổn định, hoàn toàn không cần nàng phải lo lắng. Nàng không thể phân khai được với thiếu gia mình yêu thương. Huống hồ không đi theo thiếu gia, không chừng sẽ bị lão gia phái đi phục vụ người khác!

Hắc hắc, Lộ Lộ quả là một tiểu nữ nhân si tình. Diệp Phong ôm Lộ Lộ trong lòng thâm khoan khoái, nghĩ đến mật thất, hỏi: “Lộ Lộ, ngươi có đưa cơm cho U Nguyệt nhi không?”

“Đã đem, nhìn từ trong ánh mắt, hôm nay tính tình nàng bớt đi rất nhiều!” Lộ Lộ đáp nhẹ, lập tức cẩn thận hỏi: “Thiếu gia người dự định giữ nàng ta đến khi nào?”

Diệp Phong gãi gãi đầu nói: “Kỳ thật ta cũng không có ý định giữ nàng ta, nhưng nàng ta có huyết thống với Ma tộc, là hỗn huyết nhân, còn có hắc ám giáo đình, thả nàng ta nhất định sẽ phiền toái. Ngươi tạm thời tiếp tục cho nàng ta ăn cơm, cho nàng ta uống Cực Lạc Tiêu Hồn Thủy. Đợi ly khai đế đô, tính tình nóng nảy nàng ta hoàn toàn mất hết, ta sẽ xử lý lại vấn đề của nàng ta!”

Lộ Lộ dù rằng không đành lòng hỏi thế, nghe thiếu gia nói thế cũng không hỏi nhiều thêm nữa.

Diệp Phong thấy bộ dạng nhu thuận của nàng, hôn nàng một cái, nắm lấy tay ngọc nàng rời phủ đi tới trường đấu giá Huy Hoàng.

Cảnh tượng khi cầm thú nam tước ra ngoài dạo phố tiến đến gần. Uy lực quả nhiên không khác tiếng đồn, một ít cư dân nhát gan lập tức chuồn mất, chỉ còn lại loại lưu manh hỗn tạp có gan tiến lại vỗ mông ngựa nam tước đại nhân.

Diệp Phong đã quá quen với tình cảnh này, cũng chẳng quản những người này nghĩ gì, chỉ cần bản thân vui sướng tiêu sái là tốt rồi!

Cuộc bán đấu giá tại phách mại trường đang tiến hành, ba người bọn Ba Nhĩ chưa tới. Đám người vừa thấy Diệp Phong tới, sợ rắc rối vội tự giác nhường đường, không dám cản bước đại nhân cầm thú nam tước.

Cùng Lộ Lộ tìm chỗ ngồi phía dưới đài đấu giá, Diệp Phong ngồi xuống xem đấu giá, chờ ba người bọn Ba Nhĩ tới.

Không có loại tự cho là nhân sĩ chánh nghĩa như Phi Long ở đây, bọn nhân viên công tác ở phách mại trường tụ tập xung quanh phách giá, thấy cầm thú nam tước không gây chuyện, tự nhiên cũng không dám đến làm phiền hấn.

“Tiếp theo đây, đấu giá chính là một ma thú tam giai Ky Linh Hầu, vô cùng thông minh, thích bắt chước hành động của con người, là lựa chọn tốt nhất cho một sủng vật. Giá ban đầu là một trăm kim tệ, mỗi lần tăng giá không được ít hơn mười kim tệ!” Nhân viên đấu giá kéo dây thùng đang cột cổ một tiểu hắc hầu khả ái hình thể đều đặn như một quả túc cầu lớn, giới thiệu cho mọi người.

Ma thú ít nhất phải ngoài ngũ giai mới có ma tinh, loại Ky Linh Hầu này chỉ có thể làm vật cưng thôi, căn bản không có nhiều người muốn mua, gõ phách một hồi mới có người hô lên một trăm năm mươi kim tệ.

Lộ Lộ thấy Ky Linh Hầu bị cột giữ, bộ dạng giãy dụa rất đáng thương, trong lòng cảm thấy bất nhẫn, hiềm nỗi bản thân không có tiền, vì vậy liền quay sang Diệp Phong nói: “Thiếu gia, người xem tiểu hầu tử này thật đáng thương...”

"Như thế nào? Nàng thích chứ?" Diệp Phong mỉm cười nhìn Lộ Lộ hỏi, thấy Lộ Lộ gật đầu, lập tức ra hiệu với đấu giá viên: "Ta trả hai trăm kim tệ!"

Vừa nghe Cầm Thú Nam Tước ra giá mua linh hầu, mọi người bên cạnh hấn đều không hề ra giá. Vì một con vật mà đắc tội Cầm Thú Nam Tước, ai cũng không ngốc như vậy!

Đấu giá viên gõ lên ba tiếng, tinh linh hầu thuộc về Cầm Thú Nam Tước. Lộ lộ trên mặt lập tức lộ ra nụ cười cao hứng.

Ba Nhĩ lúc này theo Ai Đức cùng Khải Đặc cũng tới rồi. Hai tên quý tộc bại hoại vừa thấy lão đại lập tức mừng rỡ ra mặt, tán tụng lão đại quyết đấu với Phi Long thật là anh dũng!

Diệp Phong lại không muốn nghe hai tên nói nhảm, gọi Ba Nhĩ giao tiền rồi lấy tinh linh hầu, giao cho Lộ Lộ. Vừa muốn đi, một vật phẩm tiếp theo được đấu giá viên đưa ra, thu hút sự chú ý của hấn!

Hai đại hán tráng niên, cảm thiết liền kéo lên một ngư đầu, đó là linh ngư nhân của thú nhân vương quốc, đem lên đấu giá.

Linh ngư chiến sĩ mang một quần dài vải len thô màu xám, sau hông cử động, lộ ra đuôi ngư. Trên thân xích lửa tất cả đều là ngư mao (lông trâu) màu vàng, cơ thể thập phần cường tráng, trong ánh mắt tràn ngập tức giận!

A, người này hình như trong phim là Ngư Ma Vương. Diệp phong nhìn linh ngư nhân, hai mắt không ngừng xoay chuyển, chẳng biết suy nghĩ ra chủ ý quái quỷ gì.

"Tiếp theo cuộc đấu giá chính là linh ngư nhân đến từ thú nhân vương quốc, hẳn mặc dù không có đấu khí, nhưng do trời sanh có sức chịu đựng ngang bằng cường giả, khả năng địch nổi lực giai ma thú! Người bán đã cho hẳn dụng độc dược, người mua có thể dụng giải dược không chế hẳn. Nhưng mà chúng ta trước tiên nhắc nhở mọi người, hẳn tính tình bạo lực, nguy hiểm rất lớn. Giá bắt đầu là ba vạn kim tệ, mỗi lần tăng giá không dưới ba ngàn kim tệ!" Đấu giá viên chỉ vào linh ngư nhân cao giọng giới thiệu giá ban đầu.

"Chúa ơi, như vậy tên ** bọc này cũng tương đương uy phong !"

"Đúng vậy, bất quá hẳn một điểm nguy hiểm !"

Người đấu giá bên cạnh đều thảo luận, đang nghĩ nên báo giá hay không.

"Lôi Ân thiếu gia nhà ta trả ba vạn ba ngàn kim tệ!" Ba Nhĩ tay sai của Cẩm thú Nam Tước, nghe chỉ thị của thiếu gia, mở miệng hô to.

"Con mẹ nó, đồ tay sai, lần trước Quang Minh thần lực kiếm chính là khi hẳn nói lên làm lão tử phải thua. Hôm nay linh ngư nhân hẳn còn muốn, con mẹ nó thật vô lại, lão tử trả ba vạn sáu ngàn kim tệ!" Trong đám người cũng không biết là ai nói như vậy một tiếng.

"Mẹ nó, thật vô lại, dám nói với Lôi Ân thiếu gia nhà ta, có giỏi đứng ra!" Ba Nhĩ khoa trương tìm kiếm nơi có tiếng chửi.

"Thấy chưa, thật sự có người dám tranh với lão đại chúng ta? Ai a? Đứng ra cho huynh đệ chúng ta nhìn người so với Phi Long như thế nào!" Ai Đức cùng Khải Đặc cũng phóng thanh hô to.

Đám người đều tị hiềm, ý bảo không phải chính mình, thấy tình huống không ổn thậm chí đã bắt đầu căng thẳng. Đấu giá viên vừa nhìn giá, chạy nhanh lại gõ, miễn cho đánh nhau.

Ba thanh âm kêu lên, trước khi chủ nhân tức giận ra về, Ba Nhĩ liền giao tiền, nhận giải dược. Linh ngư nhân ** lệ dưới sự dẫn dắt của Ai Đức cùng Khải Đặc, đi theo Diệp Phong rời khỏi trường đấu giá!

Chương 14 : Thu phục Linh Ngưu chiến sĩ, La Phi.

Dịch barcamu

Linh Ngưu nhân của Thú Nhân vương quốc, bởi vì năng lực sinh đẻ kém, số lượng luôn luôn rất thưa thớt. Trong quân đội vương quốc, bọn họ vốn thuộc về bộ đội chủ lực.

Chiều theo Quang Minh đại lục tiêu đội quân chính quy có mười người, trung đội có trăm người, đại đội có nghìn người, binh đoàn có vạn người, quân đoàn có mười vạn người trong biên chế. Hiện nay Linh Ngưu chiến sĩ trong nội bộ quân đội Thú Nhân vương quốc, không tính sĩ quan, chỉ có vẹn vẹn năm nghìn người, vừa vặn biên chế năm đại đội, bằng nửa binh đoàn!

La Phi - Áo Đặc, phụ mẫu chết sớm, là thanh niên Linh Ngưu chiến sĩ, làm người tâm trực khẩu khoáng (tính tình ngay thẳng, có chuyện là nói), không có tâm cơ. Sở thích lớn nhất chính là uống rượu, thập phần ưa thích mùi vị của mỹ tửu nhân tộc!

Bởi vì trong quân đội hạn chế binh sĩ uống rượu không kiêng dè, La Phi cùng một số ít thanh niên bất hảo trong bộ lạc không vừa ý với đãi ngộ của quân đội, vẫn cự tuyệt kêu gọi của quân đội, không chịu gia nhập Linh Ngưu đại đội nào.

Ba tháng trước, gã li khai Thú Nhân vương quốc, muốn kinh qua Hỗn Loạn hoang nguyên, tiến đến Thiên Vũ đế quốc tìm người thích hợp kết thành nhóm dong binh, tốt cho việc hưởng thụ mỹ tửu nhân tộc mỗi ngày!

Thế nhưng, sự tình không có thuận lợi như gã mong muốn, tại Hỗn Loạn hoang nguyên hắn gặp một nhóm lái buôn ** lệ, muốn bắt hắn làm ** lệ, tới quốc gia nhân tộc bán đấu giá.

Hắn tốt chống không được bày sới, cuối cùng gã bị lái buôn ** lệ bắt được, đã cưỡng ếp dùng độc dược, bị bọn họ khống chế, đem tới Mạt La đế quốc.

Bước đi theo sau Diệp Phong, La Phi nhìn bóng lưng hắn, trong lòng cảm giác thập phần tuyệt vọng.

Bởi lẽ tên lái buôn ** lệ đi xem Diệp Phong cùng Phỉ Long quyết đấu, cũng dẫn La Phi theo. Gã đã từng chứng kiến thực lực Diệp Phong.

Hơn nữa vừa qua tại Mạt La đế đô, đối với đồn đại về cầm thú nam tước sớm đã nghe thấy, trong lòng gã hiểu được khẳng định không thể chạy trốn,

cho nên mới cảm thấy tuyệt vọng!

Từ lúc Lộ Lộ tháo dây thừng ra cho Ky Linh hầu lạnh lợi, rồi thân mật bắt nó ôm ở trong lòng vuốt ve. Tiểu tử kia liền cao hứng tại trong lòng Lộ Lộ mè nheo, bộ dáng thập phần đáng yêu, làm cho khuôn mặt Lộ Lộ vui vẻ tươi cười!

Diệp Phong thông dong đi tới ngoài cửa một gian tửu ba (quầy bar, quán rượu) xa hoa, dẫn theo Lộ Lộ bốn người, cùng với La Phi đi vào.

Tửu ba lão bản cùng người phục vụ vừa thấy cầm thú nam tước giá đắt, lập tức cung kính tiến lên hoan nghênh. Rồi chúng dẫn bọn họ tới một chỗ thanh tĩnh ở góc, nhiệt tình chiêu đãi, chỉ sợ nam tước đại nhân không cao hứng!

Gọi một bàn đồ ăn nướng cùng Mạt La quả tửu (rượu trái cây), Diệp Phong ra hiệu Lộ Lộ dừng lại phía sau mình, để Ai Đức mở xích sắt trên người La Phi ra.

La Phi gần đây cơ hồ mỗi ngày cơm ăn không đủ no, nhìn đầy các món nướng cùng với bình mỹ tửu, thêm đến nổi nuốt nước miếng. Gã thấy cầm thú nam tước cho phép người khác giải khai xích sắt cho chính mình, lộ ra thần sắc nghi hoặc.

Diệp Phong tả thủ ra hiệu Ba Nhĩ châm Thanh Sảng Tiêu Hồn (tạm nghĩa: tên một loại thuốc) cho mình, ngồi ở ghế trên, mỉm cười với La Phi nói: "Linh Ngưu chiến sĩ cường tráng, nói cho ta biết tên của ngươi!!"

Đối với thú nhân cường tráng xưng hô chiến sĩ, là một loại tôn kính. La Phi mặc dù không minh bạch nam tước ác danh rõ ràng trước mắt này, vì sao với mình khách khí như thế, nhưng cũng nghiêm mặt hồi đáp: "Nam tước tiên sinh cường đại, ta gọi là La Phi - Áo Đắc!"

"A, La Phi, mời ngồi. Có thể kể cho ta với thực lực của ngươi vì như thế nào lại bị nhân loại bắt được?" Diệp Phong miệng nhả khói, dò hỏi chuyện.

Vấn đề này không có cái gì không tốt để hồi đáp, La Phi ngồi xuống chọn lựa trọng điểm sự tình bị bắt đã trải qua, nói cho Diệp Phong.

Nguyên lai do thích uống rượu, có thể lợi dụng điểm này. Diệp Phong trong lòng sáng khoái, mỉm cười nói: "La Phi, ta biết không có thú nhân chiến sĩ thích làm ** lệ. Bất quá ta gần đây phụng mệnh thành lập Hoàng Gia Tư Lược đoàn, rất muốn thu ngươi làm thủ hạ, chỉ cần ngươi bằng lòng theo ta, ta cam đoan mỗi ngày cho ngươi uống không hết mỹ tửu. Nếu ngươi không chịu, chỉ cần có khả năng đánh bại ta, cũng có thể thả ngươi rời đi!"

Đi theo hần mỗi ngày đều có mĩ tửu uống không hết? Có loại hảo sự này? Ta làm sao cảm giác nam tước nay không xấu xa như đồn đại vậy? La Phi này là tên không có tâm cơ, nghe vậy ngây ngây nghĩ ngợi, liền theo đó gật đầu nói:

"Nam tước đại nhân, sự cường đại của ngài, ta tại trường thi đấu đã kiến thức qua, tự nhận không phải đối thủ của. Nếu ngài đồng ý mỗi ngày cung cấp cho ta mĩ tửu, ta nguyện ý vì ngài dốc sức!"

"Tốt, rất tốt, từ nay về sau người chính là thủ hạ của, mĩ tửu cam đoan người uống không hết!" Diệp Phong cao hứng cười to, nói: "Nào nào, mọi người uống rượu!"

La Phi đã ba tháng không có uống qua rượu, hiện tại vừa nghe Diệp Phong nói, lập tức cao hứng cầm lấy một bình tửu há mồm ngưu ẩm (trâu uống).

"Lão Đại, người vừa rồi là nói thật không? Người phụng mệnh thành lập Hoàng Gia Tư Lược đoàn?" Ai Đức cùng Khải Đặc vừa mới nghe Diệp Phong nói lời này, liền cực kỳ hoảng hốt, thấy hần nói xong, lập tức nhận không được hỏi dò.

"Đúng vậy, vài ngày gần đây ta đã muốn li khai đế đô để thành lập Tư Lược đoàn. Hai người các người muốn hay không theo ta cùng đi?" Diệp Phong lên tiếng hỏi lại. Châu châu B cũng là miếng thịt, hiện tại cái đoàn này cực thiếu nhân thủ, Ai Đức cùng Khải Đặc mặc dù thực lực mới cấp bốn, nhưng xem như là người giúp việc!

"Đương nhiên, đương nhiên, lão Đại, chúng ta nhất định đi theo người!" Ai Đức cùng Khải Đặc tỏ thái độ cao hứng mãnh liệt. Hoàng Gia Tư Lược đoàn đối với hi tên gia hỏa này dĩ nhiên thích hợp nhất, bởi vì có được thân phận, thì chẳng khác nào làm theo vương mệnh đi ăn cướp, ngấm lại thật quá ghiền!

Diệp phong nhìn nhìn hai kẻ bại hoại, hướng về La Phi ngưu ẩm nói: "La Phi, người còn có quen biết Linh Ngưu chiến sĩ đồng tộc nào không, để cho ta lôi kéo một ít. Bọn họ nếu có ham thích cái gì, ta có thể tận lực thỏa mãn. Sau khi gia nhập, ta cho người dẫn dắt đội đó!"

La Phi nghe vậy buông bình tửu xuống, tả thủ sờ sờ sừng trâu, nói: "Tại bộ lạc ta, đúng là còn có một số thanh niên Linh Ngưu chiến sĩ không vừa ý với đãi ngộ không tốt của quân đội, và không có đi tòng quân. Nếu nam tước đại nhân muốn thu hút, ta có thể thử đi xem!"

"Tốt, li khai đế đô ta muốn đi Hồn Loạn hoang nguyên hội hợp một người, vừa vận thuận đường đi Thú Nhân vương quốc!" Diệp Phong tỏ thái độ cao hứng, nâng chén cùng La Phi đối ẩm. Lôi kéo càng nhiều Linh Nguu chiến sĩ, mới là mục đích cuối cùng của Diệp Phong.

Lão Đại từ lúc nào trở nên biết lôi kéo lòng người như vậy a? Ai Đức cùng Khải Dặc uống Mạt La quả tửu, liếc mắt với nhau, đều là rất không minh bạch. Ba Nhĩ cũng là cùng một dạng tâm tình như bọn họ.

Chỉ có Lộ Lộ không có nghĩ nhiều như vậy, ôm con khỉ lanh lợi ngồi ở bên cạnh thiếu gia, cầm đồ ăn đút cho nó.

Hắn gần đây toàn ăn đồ nướng, hoài niệm tới rau xào rồi a, có cơ hội dạy cho Lộ Lộ, từ nay về sau bảo nàng làm cho ta, hắc hắc. Chiêu lãm La Phi xong, Diệp Phong trong lòng thật cao hứng. Trước nay thường xuyên theo lão tử hần, học xào rau theo kiểu chính mình thích!

Cơm no rượu say, một bàn năm người đều rất cao hứng, La Phi cũng đem xuất thân của mình nói cho bọn Diệp Phong bốn người. Diệp Phong kêu lão bản lại thanh toán, đối phương lại khẩn trương nói miễn phí, không dám lấy tiền. Diệp Phong buồn cười bảo Ba Nhĩ đưa cho hắn hai kim tệ, li khai tửu ba.

"Ta không có nhìn lầm chứ, cầm thú nam tước ăn cơm vậy mà trả tiền?"

"Có thể có âm mưu gì không? Lão bản người buổi tối có thể phải cẩn thận a!"

Bên trong tửu ba một vài khách nhân, nhìn cầm thú nam tước li khai, sôi nổi bàn luận điều khó mà tin tưởng. Tửu ba lão bản khẩn trương cả người xuất mồ hôi lạnh, cầu nguyện cầm thú nam tước có thể ngàn vạn lần đừng tìm chính mình gây phiền toái!

Chương 15 : – Nhân tước vị , thúc dục sát chất

Dịch Now or Never

Đêm khuya, một mảnh đen ở phía chân trời, tại hậu viện của Tể tướng phủ, chung quanh biệt viện của tên cầm thú nam tước này vẫn lặng yên như một, các binh lính tuần tra đều không được phép đến nơi này!

Khi màn đêm buông xuống, Tây Tư mình vận một bộ đồ màu đen, bịt mặt, đang ở gần cửa của biệt viện, rồi phát tay ra hiệu cho ba mươi tên kiếm sĩ bịt mặt hành động.

Chủ nhân vừa ra lệnh, cả ba mươi tên kiếm sĩ nhè nhẹ rút kiếm ra khỏi vỏ. Có tên treo tường, có tên chạy qua cửa, tất cả đều nhắm đến phòng của tên cầm thú nam tước này.

Ba mươi tên kiếm sĩ này đều do đích thân Tây Tư huấn luyện trở thành trợ thủ đắc lực, thực lực tứ giai băng sương kiếm sĩ. Tất cả đều tối trung thành với Tây Tư!

Quan sát tất cả đã đi vào biệt viện, Tây Tư cũng từ sau lưng rút một thanh tứ xích trường kiếm ra, rồi liền tiến vào.

Từ khi chất tử biết võ công, Tây Tư liền động sát khí. Hôm nay khi nghe lão nhân nói lại, Quốc Vương đã phong cho chất tử này chức vị đoàn trưởng Tư Lược đoàn. Gã cuối cùng không thể kiên trì nữa, liền dẫn suất bộ hạ, nhân khi tên chất tử này còn bị thương thế, phải nhanh chóng tiêu diệt hẳn. Nếu không thì khi đến lúc Pháp Lôi Nhĩ gia được phong hầu tước vị, thì sẽ không có phần của gã!

Ba mươi hắc y kiếm sĩ bịt mặt, tất cả đã vây quanh phòng của tên cầm thú nam tước này. Chỉ còn chờ lệnh của Tây Tư xuất ra, sẽ lập tức nhảy vào trong, hướng tới giường của tên nam tước mà cuồng trảm!

Thật không may, khi bọn chúng tiến vào trong, thì phát hiện trong phòng không có một ai, làm cho bọn chúng có phần nghi ngờ. Rõ ràng lúc động thủ đã xác định kỹ mục tiêu, sao lại không có ai ở đây?

“phanh”, mười tên kiếm sĩ thấy khó hiểu, đang chuẩn bị đào xuất. Từ vách tường bên phải trong phòng, đột ngột bắn ra cái gì. Khi phát hiện đã muộn, Linh Ngưu chiến sĩ La Phi đã ở trong phòng, không nói một lời, đã giơ quyền tấn công về phía đám kiếm sĩ bịt mặt đó

Linh Nguu chiến sĩ là người mà hôm nay mới được cầm thú nam tước thu phục được, và đã an bài cho hắn ở chỗ bên cạnh. Bọn kiếm sĩ đã rõ, liền lập tức giơ kiếm lên động thủ

“Xuy! Xuy! Xuy!”

Chỉ nghe một tiếng từ trên không vang lại, ba đạo kinh khí màu đen từ trên nóc nhà bắn xuống. Ba gã kiếm sĩ cảm giác được nguy hiểm từ trên đỉnh đầu, lập tức vận người tránh khỏi, sau đó trên mặt đất liền xuất hiện ba lỗ thủng.

Những tên kiếm sĩ kia dù không thấy rõ hình dạng của kinh khí như thế nào, nhưng chúng biết ở trên trần có người.

“Lên, mục tiêu ở trên!” một gã kiếm sĩ quát to, rồi phi người lên trên, giơ kiếm lên công kích mục tiêu phía trên

Đáng tiếc, chỉ trúng được vào cái quần của Diệp Phong. Lúc này đang ôm Lộ Lộ trong lòng, hắn từ trên trần nhà nhảy xuống. Tiểu Ky Linh hầu vẫn đang lo ăn đậu không có chút phản ứng.

La Phi thấy nam tước đại nhân xuất hiện, lập tức phóng tới, đứng bên cạnh, đối diện với địch nhân!

Trước đó, Diệp Phong cùng hoan ái với Lộ Lộ, không ngủ liền mà cùng nàng ta tâm sự. Bất chợt hắn nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân, cảm thấy có điều không ổn, liền nhảy lên phía trần nhà. Nếu không như thế thì khi mười tên kiếm sĩ kia cùng tấn công, tuy hắn có thể tránh được, nhưng Lộ Lộ chắc chắn bị mất mạng.

Ôm thân hình đang hoảng sợ của Lộ Lộ trong lòng, hắn liền từ trong không gian giới chỉ rút ra Quang minh chi kiếm. Rồi đứng phía bên trái La Phi, nhìn về hướng ba tên kiếm sĩ vừa bị công kích, nhíu mày cười lên:” Tuy là câu hỏi không cần thiết, nhưng ta vẫn muốn biết, các người là ai? Lại nửa đêm muốn hạ sát ta, cừu nhân à?!”

Mười tên kiếm sĩ không lên tiếng trả lời, đang chuẩn bị động thủ, cùng lúc đó Tây Tư đã mang theo mười tên khác tiến đến. Hắn nhìn thấy Diệp Phong và La Phi, phát tay ra hiệu cho bọn thủ hạ vây quanh hai người.

Mặc dù trong phòng của Diệp Phong không nhỏ, nhưng muốn dùng toàn lực để đối phó với hai mươi tên kiếm sĩ tại đây thật khó mà thi triển.

Nhìn cái tên chỉ huy tóc đen kia, cộng với thân hình của hắn, Diệp Phong rốt cuộc đã đoán biết hắn là ai, rồi cười lạnh:” Tây Tư, ngươi cũng thật sự lo lắng đến tước vị ha, vì thế không khách khí muốn giết ta!”

“Lôi Ân, tên tiểu tạp toái người thật sáng mắt, nhưng dù người biết cũng không có cách gì. Buổi tối hôm nay người nhất định phải chết, không còn nghi ngờ!” Tây Tư hung ác cười lạnh.

“Chỉ vì cái tước vị hầu tước, mà người lại đích thân giết chết, người thật quả người tàn nhẫn!” Diệp Phong nhú mày, quan sát hai mươi tên kiếm sĩ, trong miệng cười nhạo Tây Tư.

Đối với tình huống hiện giờ, Diệp Phong có thể dễ dàng cùng Lộ Lộ và La Phi đào thoát, nhưng mà hắn không có ý đó. Mặc dù trong người hắn vẫn còn thương tích không thể vận dụng chánh khí, nhưng có điều là không ai biết hắn còn có ma khí nữa!

Tây Tư không muốn nói nhiều để tốn thời gian, liền phát tay quát nhẹ một cái, hai mươi kiếm sĩ lập tức giờ kiếm công kích. Diệp Phong và La Phi trong nhất thời bị tấn công luống cuống cả tay chân!

“A...a...”

Hai tiếng la thảm đột nhiên từ bên ngoài truyền vào. Ngay sau đó là một loại tiếng kim thiết va chạm nhau vang lên. Tây Tư kinh hãi, xoay người phóng ra ngoài quan sát. Bên ngoài đã có tới hơn một trăm hắc ý kiếm sĩ đang công kích thủ hạ gã.

Có cứu binh? Diệp Phong và La Phi cũng bởi âm thanh bên ngoài mà nhất thời ngạc nhiên. Đúng theo trình tự, Tây Tư dẫn đám người kiếm sĩ bị mặt nào, đến từ biệt viện khác, dĩ nhiên là đã có chuẩn bị trước. Nhưng ai lại có thể cứu hai người họ?

“Bang bang...”, vách tường phía trước phòng bị đổ xuống một lỗ to. Mười bảy hắc ý kiếm sĩ lần lượt tiến vào gian phòng, trong đó có một người tóc đỏ, đó là Tây Lạp Nhĩ. Rốt cuộc Diệp Phong đã biết cứu binh là ai!

“Thiếu gia, chúng tôi đến cứu người!” Tây Lạp Nhĩ cao giọng hét to, rồi giờ kiếm lên công kích những tên kiếm sĩ bị mặt đang bao vây Diệp Phong.

Mấy tên kiếm sĩ đang bao vây Diệp Phong giờ đã mất mảy tấc. Bên ngoài tiếng la thảm vang lên không ngừng. Mười bảy tên mới đến cùng với chúng cũng là kiếm sĩ. Thật không biết bây giờ là ai tập kích ai?

Có bọn người Tây Lạp Nhĩ trợ công, Diệp Phong và La Phi đã phần nào được giảm bớt áp lực. Tên nam tước này cuối cùng cũng giao ba tên kiếm sĩ kia cho La Phi xử lý.

Căn phòng vốn đã chật chội, giờ thêm mười bảy kiếm sĩ vào, lại càng chật chội thêm. Nó làm trở ngại cho bọn kiếm sĩ, còn đối với La Phi thì lại

tăng ưu thế, hai quyền vung lên như kiên thạch đánh đầu trúng đó!

“kiếm khí như hồng ~ thiểm điện biến như phong ~ thử khứ đông phương hữu điều long ~ sát khí như phong ~ hình thể như trung không ~”

Diệp Phong ném Quang Minh chỉ kiếm vào trong không gian giới chỉ, rồi ôm Lộ Lộ lùi về góc tường phía bên trái. Trong tâm bất chợt nảy lên một bài hát được lưu hành ở địa cầu, Hoàng Kim Giáp của Chu Kiệt Luân. Nghĩ đến phim Hoàng Kim Giáp cũng gần giống cảnh tàn sát lúc này, nhưng mà nó lại diễn ra thực tế trước mắt mình, thể hiện rõ ràng từng chi tiết một!

Lộ Lộ nghe bài hát của thiếu gia, mặc dù không hiểu hết toàn bộ, nhưng lại có cảm giác phấn chấn trong lòng. Nếu thiếu gia muốn hát, thì dĩ nhiên là rất vui lòng lắng nghe!

Mĩ nữ này nghĩ không sai. Chỉ tiếc rằng một số người không có tế bào âm nhạc. Nếu kêu hấn hát, thì thà cho tiền người khác hát còn hơn, hấn hát thật kinh khủng a!

Ky Linh hầu thật không hổ với hai chữ Ky Linh. Khi thấy Diệp Phong và Lộ Lộ đã rút lui an toàn, nó lập tức từ ở trên nhảy xuống, đứng sát dưới chân hai người.

Bên ngoài phòng, mười tên thủ hạ của Tây Tư tất cả đã tử sát, chỉ còn lại một mình hấn chống lại với trăm tên hắc y kiếm sĩ bao vây hấn.

Ngoài đám người kiếm sĩ kia ra, còn thêm thất giai tạt phong xạ thụ, phong tinh linh mỹ nam tử, Lục Phát Nặc Nhĩ - Ba La. Thêm vào nữa là thất giai cuồng sa kiếm sĩ, cao lớn uy mãnh với mái tóc vàng Tạp Đặc – Lôi Tư

Tây Tư giờ đây cũng rõ ràng là gã không còn khả năng đào tẩu. Gã nhìn chung quang đám người kiếm sĩ, tuyệt vọng lắc đầu nói nhỏ:” Không nghĩ tới... thật sự là không nghĩ tới.... lão nhân lại bí mật bồi dưỡng nhiều tinh anh như vậy...”

Nặc Nhĩ, Tạp Đặc và đám kiếm sĩ bao vây Tây Tư kia, tất cả đều không cử động nghe gã nói, tuyệt không có kẻ nào lên tiếng hoặc động thủ tấn công. Chỉ có từ trong phòng liên tiếp truyền ra tiếng chém giết.

Lạc Khắc đứng ở tường bên ngoài biệt viện, trong lòng cảm thấy rất nổi bi ai.

Chỉ bởi vì một việc, lão đã nhất quyết sau này không truyền cái bá tước tước vị cho Tây Tư. Lão luôn ám chỉ Tây Tư đừng tranh đoạt, cũng đừng có

bất cứ hành động nào để giết Lôi Ân. Đáng tiếc Tây Tư lại không chịu nghe lời lão hết lần này đến lần khác!

Quả thật hôm nay khi Tây Tư chuẩn bị điều động nhân thủ, thì đã có người báo lại cho Lạc Khắc. Nhưng lão vẫn hy vọng cho Tây Tư đừng tiếp tục đi làm sai. Kết quả cuối cùng thì thật thất vọng!

Dồn nén tâm trạng bị thương lại, Lạc Khắc từ từ bước vào biệt viện, rồi nhìn về phía đứa con đang bị bao vây. Tây Tư cũng quay đầu nhìn hướng về phía phụ thân vừa mới bước vào. Cả hai đều yên lặng không nói một lời!

Lúc này, trong phòng tiếng chém giết đã ngừng, bọn người Tây Lạp Nhĩ, La Phi không tổn thất ai, chỉ có hai mươi tên kiếm sĩ kia toàn bộ bị giết hết.

Diệp Phong ra lệnh cho bọn Tây Lạp Nhĩ mang thi thể ra ngoài, rồi để Lộ Lộ đứng sau Ky Linh Hầu ở lại. Hắn một mình bước ra khỏi phòng, quan sát tình huống bên ngoài, lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Hắn không ngờ, lão nhân lại có nhân thủ nhiều như vậy. Thế mà Lôi Ân hẳn một điểm không biết gì?! Diệp Phong trong lòng có một chút khó chịu.

Lạc Khắc thấy đứa cháu mình không có bị thương, rồi quay về phía Tây Tư, thở dài một tiếng, nhàn nhạt hỏi:” Người còn gì để nói không?”

“ Con hận người!” Tây Tư chăm chăm nhìn Lạc Khắc:” Trước đây người luôn luôn thiên vị cho đại ca và nhị ca, giờ này người vẫn tiếp tục thiên vị Lôi Ân, người không nghĩ tới con? Con không làm vậy thì người sẽ không truyền cái tước vị bá tước cho con?!”

“Tước vị... tước vị...chỉ vì cái tước vị mà người đã lạm sát bao nhiêu người rồi?” Lạc Khắc phần nộ trùng mắt nhìn Tây Tư, rồi nổi giận đến nỗi toàn thân run rẩy:” Người cũng rõ ràng vì sao ta không truyền tước vị cho người. Người đừng có tưởng rằng, những sự việc của đại ca và nhị ca người ta không biết gì. Ta chỉ là không muốn truy cứu mà thôi, vì ta không muốn mất thêm đứa con nữa. Thế nhưng người lại vẫn muốn xuống tay với Lôi Ân. Hôm nay người cuối cùng cũng phải tới bên đại ca và nhị ca người mà sám hối đi!”

Tây Tư nghe Lạc Khắc nói như sấm nổ bên tai, toàn thân gã phát run. Nhìn đám kiếm sĩ đang bao vây mình, gã nhếch miệng cười thê lương, rồi giơ kiếm lên cổ, phang một tiếng!

Kỳ thật cái chết của hai đứa con trai Lạc Khắc trước đó không phải là tai nạn, mà tất cả đều do Tây Tư vì cái tước vị hầu tước mà sắp đặt sẵn âm mưu hại hai người đó.

Sau khi sự việc diễn ra, Lạc Khắc đã biết được, nhưng lão ta không muốn mất luôn đứa con còn lại, cũng không muốn người đời cười chê Pháp Lôi Nhĩ gia. Vì thế, lão làm ngơ là không biết gì!

Diệp Phong từ ý tứ của Lạc Khắc đã đoán ra được, nhưng tên gia hỏa này không có một chút bí ai, bởi vì cha mẹ hắn là người của Trái Đất. Cha mẹ của tên Lôi Ân bị giết, hắn cũng không để ý, đơn giản mà nói thì không biết gì!

Cái việc người nhà tàn sát lẫn nhau dĩ nhiên là chuyện không đáng tuyên dương. Bên ngoài biệt viện, Lạc Khắc đã sớm biết, bây giờ đã giải quyết xong, lão tiến đến thẳng cháu hỏi thăm vài câu quan tâm, rồi sau đó ra lệnh cho mọi người thủ tiêu toàn bộ thi thể.

“Cháu yêu, cháu dời đến một phòng khác để nghỉ ngơi đi. Ngày mai gia sẽ cho người tu sửa lại căn phòng.” Lạc Khắc tiến gần bên thẳng cháu để nói, sau đó thở dài một hơi rồi chuyển thân dẫn mọi người rời khỏi.

Nhì vào bóng lưng của Lạc Khắc, Diệp Phong bất chợt cảm thấy lão nhân này thật đáng thương. Rồi lắc đầu một cái, ý bảo La Phi về phòng, để một mình hắn ôm Lộ Lộ tới một gian phòng khác mà nghỉ ngơi.

“Tây Lạp Nhĩ, Tạp Đặc, các người dẫn bọn người này đến chỗ của Tây Tư, đem toàn bộ thân tín của hắn mà giết hết!” ngoài viện, Lạc Khắc đậm đậm phân phó.

“tuân lệnh” Tây Lạp Nhĩ và Tạp Đặc cùng một lúc lên tiếng, rồi dẫn người thi hành mệnh lệnh.

Tất cả nhi tử đã mất, Lạc Khắc cũng lo đến thân tín của các nhi tử lão. Sự việc hôm nay, lão ta tuyệt đối không muốn để người ngoài biết được rồi chê cười. Cho nên cái chết của Tây Tư cũng sẽ là một tai nạn ngoài ý muốn.

Chương 16 : Cầm Thú ly đô , Quân dân hoan hô

Dịch vivarichmount

Sau khi sự việc Lao Nhĩ bệ hạ tứ phong cho Cầm Thú Nam Tước thành Hoàng Gia Tư Lược đoàn Đoàn Trưởng, được công khai, không khí tại đế đô liền lập tức bùng nổ ra hai luồng hỷ nộ mâu thuẫn nhau.

Những kẻ vui mừng chính là cư dân của đế đô, bởi vì một khi Cầm Thú Nam Tước phải kiến lập Tư Lược đoàn thì sẽ không thể ở lại đế đô lâu dài, như vậy sau này sẽ không còn phải sợ bị hấn khi phụ bức hiếp nữa. Do đó bọn họ hoan hỷ ăn mừng là lẽ đương nhiên.

Những kẻ tức giận đương nhiên là phe quý tộc do Uy Nhĩ Nguyên Soái cầm đầu. Bởi vì sau khi Cầm Thú Nam Tước kiến lập được binh đoàn, vậy thì phe Tể Tướng vừa có thể quản lý chính sự, lại còn có binh đoàn làm hậu thuẫn. Đây chính là điều mà bọn chúng không mong muốn nhất. Chỉ đành hy vọng với phong cách xử sự làm người của Cầm Thú Nam Tước, hẳn vị tất đã có thể kiến lập Tư Lược đoàn thành công, coi như đây cũng là một an ủi.

Mạt La đệ nhất mỹ nam tử đang nằm trên giường dưỡng thương Phi Long gần đây trong lúc bị thương mà tưởng nhớ đến quan hệ với U Nguyệt Nhi, đột nhiên trở nên táo bạo dị thường. Y biết Cầm Thú Nam Tước đã trở thành Hoàng Gia Tư Lược đoàn Đoàn Trưởng, nhất thời khí tức xông lên cao tới ba trượng, thề nhất định phải tăng cường thực lực, hòng kiếm cơ hội báo thù.

Đối với Cầm Thú Nam Tước, đại sự kiến lập Hoàng Gia Tư Lược đoàn thật chỉ giống như là uống ba ly rượu, kết bè kéo đảng để phá trời phá đất. Nhưng so với cái chết ngoài ý muốn của Tây Tư, đứa con út Lạc Khắc Tể Tướng, thì đây quả là trái ngược.

Bất quá Tể Tướng đại nhân dù có hận thế nào đi nữa thì cũng đã mất một người con trai, khiến cho những người ghét hận ông ta đều cảm thấy thống khoái.

Tây Tư đã chết được bốn ngày, mọi việc hậu sự cho nhi tử đều do một tay Lạc Khắc lo liệu, tâm tình cho đến lúc này vẫn chưa được tốt. Giờ đây, tôn tử của lão lại quyết định rời khỏi đế đô trong ngày hôm nay, khiến ông lại càng thêm đau buồn. Nhưng đây chính là niềm vinh dự cho Pháp Lô

Nhĩ gia, cho nên lão hoàn toàn ủng hộ cho tôn tử của lão lên đường kiến lập Hoàng Gia Tư Lược đoàn.

Thời gian gần đây, trong lòng Diệp Phong cứ như được nở hoa. Đó là bởi vì Lạc Khắc đã âm thầm bồi dưỡng ba trăm tử sĩ trong đó có một trăm tứ giai Liệt Diễm kỵ sĩ, toàn bộ đều sẽ gia nhập Hoàng Gia Tư Lược đoàn để cho hắn sử dụng. Hơn nữa, lại còn cho hắn bốn mươi vạn kim tệ để chi dùng.

Từ Mạt La đế đô mà cưỡi ngựa đến hỗn loạn hoang nguyên thì cũng phải mất một tháng thời gian. Vì kẻ lâu dài, Diệp Phong gần đây đã sai người đi mua thật nhiều món đặc sản tại đế đô, chuẩn bị dọc hành trình đến hoang nguyên sẽ xem xét mà bán lại để kiếm tiền.

Vì để kiến lập Hoàng Gia Tư Lược đoàn, hôm nay gã có được trong tay chín mươi vạn kim tệ đủ để dùng vào việc chiêu mộ các thành viên tinh anh. Bất quá nếu lãng phí tiền bạc quá nhiều thì sẽ không có đủ để sắm sửa trang bị và vũ khí, lại thêm sức tiêu thụ của nhiều người trong lúc này cũng khá cao, căn bản là số tiền này không đủ để trang trải mọi thứ, mà lão nhân cũng không có khả năng trợ giúp thêm cho gã, vì vậy, hắn phải tận lực kiếm tiền. Đối với hắn mà nói, phương pháp để kiếm tiền nhiều nhất chính là làm thương mại và cướp bóc.

Ngoài cửa bắc của đế đô, đội ngũ của Diệp Phong đã sẵn sàng xuất phát. Những thanh niên quý tộc mà ngày thường vẫn qua lại với Lôi Ân cùng với các quan viên lớn nhỏ trong giới quý tộc thuộc phe Lạc Khắc cũng đều có mặt ở đây để tổng hành cho gã.

Lạc Khắc nhìn tôn tử của lão, chững chạc nói:” Quai tôn, ngươi bây giờ đã trưởng thành, gia gia cũng không cần phải nói nhiều những lời thừa nữa. Vì danh dự của gia tộc, hãy cố gắng lên!”

Diệp Phong cảm động, vỗ nhẹ lên vai Lạc Khắc, khuyên:“ Lão nhân yên tâm, cháu sẽ cố gắng. Ba Nhĩ có mang theo tín điều từ nhà, khi đến nơi sẽ thông tri cho gia gia biết địa điểm của bọn cháu. Nếu có việc gì gấp, gia gia hãy báo cho cháu biết, cháu sẽ lập tức trở về ngay!”

“Được!” Lạc Khắc gật đầu đáp lại, rồi quay sang Ba Nhĩ và Lộ Lộ, dặn: “Hai người các ngươi hãy hầu hạ thiếu gia cho tốt. Trên đường đi, mọi chuyện đều phải lo cho thiếu gia thật chu đáo, có biết chưa?”

“Dạ, lão gia!” Ba Nhĩ và Lộ Lộ cung kính gật đầu đáp lại.

Diệp Phong lại cùng Lạc Khắc nói thêm vài câu, sau đó thì hướng sang các quan viên quý tộc và những người đến tống tiễn phát tay chào. Hắn để Ba Nhĩ lên ngựa trước, rồi mới cùng Lộ Lộ tiến vào chiếc xe ngựa lộng lẫy, ra hiệu cho La Phi đánh xe xuất phát đi về hướng đông bắc.

Một trăm tên Liệt Diễm kỵ sĩ thân mặc trường y màu đỏ, tay cầm thiết thương dài ba thước, cưỡi toàn chiến mã màu đen, xếp thành đội ngũ chỉnh tề đi theo sau xe ngựa của thiếu gia.

Hai mươi chiếc xe ngựa dùng để chuyên chở các món hàng đặc sản được xa phu điều khiển chạy theo sau cùng. Ba Nhĩ, Ai Đức, Khải Đặc ba người sóng vai cưỡi ngựa đi phía trước đoàn người.

Các quan viên quý tộc và những người đến tống tiễn bắt đầu từ từ rời đi, còn Lạc Khắc thì vẫn đứng ngoài cửa thành dõi mắt nhìn theo đoàn người ngựa của tôn tử lão khuất dần ra khỏi tầm mắt thì mới thở dài một tiếng, rồi quay đầu bảo thị vệ rời khỏi bắc môn.

Những cư dân trong đế đô khi biết được Cầm Thú Nam Tước đã rời khỏi, liền phát ra những tiếng hoan hô thật lớn. Thậm chí, có người còn quỳ cả xuống mà khóc lớn, cảm thán rút cuộc Quang Minh nữ thần đã hiển linh, không để cho Cầm Thú Nam Tước tiếp tục gieo rắc tai họa cho bọn họ.

Cùng lúc đó, trong chiếc xe ngựa lộng lẫy của Diệp Phong, gã đang cười nhảu nhở ôm lấy U Nguyệt Nhi ngồi trên chiếc giường mềm mại, một tay thò vào bên trong bộ y phục trắng tinh của nàng xoa bóp lấy đôi ngực phong mãn và đôi mông mềm mại đàn hồi của nàng.

U Nguyệt Nhi vì không có võ công ma pháp nên gần đây đã bị Cực Lạc Tiêu Hồn thủy khiến cho mất đi bản tính, thân thể trở nên miễn cảm dị thường. Nàng thập phần sợ hãi tên Cầm Thú Nam Tước, kẻ vừa đánh bại Phỉ Long này, sẽ lại ép mình uống tiếp Cực Lạc Tiêu Hồn thủy.

Vả lại, với tác phong của Cầm Thú Nam Tước từ trước tới nay, hắn vẫn chưa cướp đi trinh thao của nàng thì đó đã là một kỳ tích. Giờ đây, đối với hành vi chiếm tiện nghi của hắn, nàng dù hận đến cực điểm nhưng cũng không dám phản kháng. Trong lòng không ngừng cảnh giác mình phải nhẫn nại, vô luận thế nào cũng phải ráng nhẫn nại, chỉ cần có thể thoát khỏi ma chướng của hắn thì sẽ có ngày tìm đến tên cầm thú này để báo thù.

Chiếc xe ngựa lộng lẫy này được Diệp Phong đặc biệt chọn mua ngày hôm qua. Bên ngoài có bốn thớt mã kéo xe, bên trong lại có sẵn chiếc giường mềm mại, rộng rãi thoáng mát, có thể dung chứa được ba người

ngủ ngơi trong xe. Tiểu Ky Linh hầu lúc này đang nằm trên giường ngủ một thoải mái tự nhiên.

Một thân ảnh bạch y khác đang quỳ gối ở khoảng giữa hai chân thiếu gia, người này chính là Lộ Lộ. Nàng đang ngượng ngùng dùng chiếc miệng anh đào và chiếc lưỡi thơm tho khiến cho tiểu bảo bối của thiếu gia tiêu hồn, sung sướng như tiên.

Diệp Phong lim dim hưởng thụ sự phục thị của Lộ Lộ, cánh tay phải thì ôm lấy U Nguyệt Nhi, xoa nhẹ lấy kiêu đồn của nàng ta. Hắn tận tình hưởng thụ nhục cảm xúc giác, nhìn ánh mắt tràn ngập sự khuất nhục của nàng, cười nói: “Lộ trình còn dài, thời gian còn dư giả, mỹ nhân nàng hãy kể cho ta nghe mọi sự tình của Hắc Ám Giáo Đình đi!”

“Không được!” U Nguyệt Nhi kiên quyết lắc đầu phản đối.

A! Thật là có ý tứ, tiểu nương bì đã bị ta chiếm tiện nghi như vậy mà vẫn nhất định không khai ra mọi sự tình có liên quan đến Hắc Ám Giáo Đình, chẳng lẽ Hắc Ám Giáo Đình lại quan trọng hơn là bản thân nàng sao? Trong đầu Diệp Phong thầm tính kế, hai mắt đảo nhanh một vòng rồi nói: “Mau nói thử xem nàng tiếp cận Phỉ Long với mục đích gì?”

“Hừ, đừng hòng, ta tuyệt đối sẽ không nói lộ ra bất cứ một chuyện gì cho người biết đâu!” U Nguyệt Nhi lộ biểu tình cương quyết, chính sắc nói: “Nếu bây giờ người thả ta ra, thì ta có thể xem như là không có chuyện gì. Bằng không, nếu để cho Hắc Ám Giáo Đình tìm được ta, người hẳn là sẽ bị chết không còn gì nghi ngờ nữa!”

Diệp Phong đối với Hắc Ám Giáo Đình không có hứng thú nhiều lắm, nhưng mà là đang gặp lúc nhàm chán nên mới chất vấn nàng ta như thế. Bây giờ hắn trông thấy thái độ kiên quyết của nàng ta nhất định không chịu nói, mà lại còn quay qua uy hiếp cả hắn. Hắn bất giác hừ lạnh một tiếng, nhìn sang Lộ Lộ mỉm cười nói: “Lộ Lộ, nàng nói xem, nếu để cho một xử nữ bị cả trăm nam nhân luân phiên cưỡng gian, liệu sẽ có cảm thụ như thế nào nhỉ?”

“Thiếu gia, việc đó.....ta không biết....” Lộ Lộ nhìn thoáng qua thần tình khấn trương của U Nguyệt Nhi, ngượng ngùng lắc đầu đáp nhỏ. Nàng chỉ biết là với một mình thiếu gia thôi mà nàng đã khó ứng phó rồi, nếu để một xử nữ bị cả hàng trăm nam nhân luân phiên cưỡng gian thì căn bản là người đó sẽ không có khả năng sống sót được.

Diệp Phong nhìn bộ dáng thẹn thùng của Lộ Lộ, trong lòng thấy yêu thích vô cùng, vội buông U Nguyệt Nhi ra rồi ngồi dậy hưởng thụ thân thể phong mãn của Lộ Lộ, lạnh lùng nhìn U Nguyệt Nhi, cười khinh bỉ: “U Nguyệt Nhi tiểu thư, ngươi có biết việc đó sẽ mang lại sự cảm thụ thể nào không?”

“Ngươi.....ngươi.....đồ lưu manh.....đồ ác ma.....” U Nguyệt Nhi nhìn ánh mắt lạnh lùng của Diệp Phong mà trong lòng hoảng sợ, khẩn trương nói nhỏ. Nàng sợ hấn sẽ làm thật mà kêu bọn người ở bên ngoài đến cưỡng gian mình.

“Ha ha ha....phải chăng ta vừa nghe câu nói đùa? Ác ma chuyên nghiệp của Ma tộc là hỗn huyết nhân mà lại kêu ta là ác ma?” Diệp Phong không kiềm được mà buông tiếng cười lớn. Đối với sự hung tàn bạo ngược của Ma tộc mà nói, hấn chỉ là vì cao hứng nhất thời mà lấy điều đó ra để đùa giỡn với mỹ nhân mà thôi. Chứ thật ra, hấn căn bản chẳng hề để tâm.

U Nguyệt Nhi nghe vậy thì quay đầu đi không thèm nhìn hấn nữa, cũng không thèm tranh cãi tiếp. Trong mắt U Nguyệt Nhi, Ma tộc là chính nghĩa nhất, Hắc Ám Giáo Đình là thần thánh nhất. Mặc dù việc nhiều người luân phiên cưỡng gian một người vốn chẳng đáng vào đâu đối với Ma tộc, nhưng nếu điều đó lại xảy ra chính ngay ở trên người nàng thì thật là khó chấp nhận được.

Diệp Phong qua hết lần này đến lần khác đều dùng lời lẽ khinh bạc để nói với U Nguyệt Nhi, tuyệt không nhường nhịn một chút, nhưng nay thấy nàng ta không tranh cãi với mình nữa thì cũng cụt hứng. Hấn liền đưa tay điểm vào huyết của nàng ta, sau đó lại lấy ra Cực Lạc Tiêu Hồn thủy từ trong Không Gian Giới Chỉ, ép cho nàng ta uống một ít, khiến cho nàng ta lại tiếp tục tiêu hồn.

Ha, xem ngươi có thể chịu đựng được bao lâu. Ta không tin là không thể chế phục được ngươi. Diệp Phong độc địa nghĩ trong đầu như thế, rồi lại quay sang tiếp tục hưởng thụ bảo bối Lộ Lộ. Trong lòng thầm cảm khái đây mới là nhân sinh, có được Lộ Lộ nhất mực ôn nhu và phục tùng, lại hết lòng yêu hấn. Đây quả thật là phúc khí lớn nhất của hấn.

Tại thư phòng của quốc vương trong Mạt La hoàng cung, Lao Nhĩ đang nhàn rỗi cùng Tả La chơi cờ, nghĩ tới sự việc thám tử vừa báo lại các việc của Lô Ân, mở miệng cười hỏi: “Tả La, ngươi cho rằng Lô Ân phải mất bao lâu mới có thể kiến lập được Hoàng Gia Tư Lược đoàn?”

“À, việc này thì.....mặc dù hấn có võ công rất cao, nhưng trong người hấn cũng có tổ chất của hạng cường đạo. Bây giờ nhìn lại những việc hấn đã làm trước đây, cho thấy tài chỉ huy và sự nhận xét của hấn không có gì là xuất chúng lắm. Có lẽ là phải mất ba hoặc bốn năm gì đó thì hấn may ra mới có thể thành lập được một nhóm cường đạo binh đoàn thôi.” Ta La nhạt nhẽo trả lời.

“Mặc dù là không dám nói chắc điều gì, bất quá ta chỉ mong tài đánh cướp của hấn có thể so với võ công kinh nhân của hấn. Nếu không chứng thực được tài chỉ huy và tầm nhận xét của hấn là bết bát, thì nhân tuyển dùng để cân bằng thế lực phải thay đổi!” Lao Nhĩ bệ hạ nhẹ nhàng mỉm cười, trong mắt lộ ra nét tính toán riêng.

Chương 17 : Lạp Phi Nhĩ cùng băng sương cự long

Tân NDGHNTD

Cách Đức Tư- Phúc Đặc, lục giai băng sương cự long, là một đại hán trung niên trọc đầu, con người hung ác tàn bạo, giết người không chớp mắt. Sinh ra ở Quang Minh đế quốc, khi còn là thanh niên đã bị truy nã do cướp của thương nhân quốc gia hãn, gã chạy đến Hồn Loạn hoang nguyên, tụ tập một đám cướp có chút tiếng tăm

Thủ hạ hiện nay có khoảng năm trăm tạp loạn nhị giai cự long, trong đó có hơn một trăm người được trang bị kinh khiết khinh kỵ như quân chính qui. Tại hồn loạn hoang nguyên cũng có chút danh tiếng!

Bởi vì Cách Đức Tư ba tháng trước tại biên giới tỉnh linh vương quốc, đánh cướp một số thổ tỉnh linh thôn có nhân số ít, và thu thập được một ít “tinh linh chủng tử” thần kỳ quý giá. Các đại thế lực trong hồn loạn hoang nguyên biết được, liền muốn hạ thủ chúng cướp đoạt chiến lợi phẩm đó.

Cách Đức Tư bị bức không có biện pháp, càng không muốn giao ra “tinh linh chủng tử”, nên liền tiến nhập đông bắc Mạt La đế quốc, chuẩn bị tại đó tạm tránh sự truy đuổi.

Chớ không quên ăn cút, Dã lang cường đạo đoàn của Cách Đức Tư tiến vào Mạt La đế quốc, theo thói quen mà kiếm ăn, nơi nơi cướp đoạt các thương đội, thập phần càn rỡ!

Rặng núi Tây Đức Lạp, nằm ở trung bộ đông bắc tỉnh Mạt La đế quốc, độ cao trung bình khoảng một nghìn thước, thế núi trải dài đến mấy trăm dặm. Trong núi quái thạch nhiều vô số, cây cối tươi tốt, cả một khu toàn màu xanh, chim hót hoa thơm, cảnh sắc thật mê say!

Dưới rặng Tây Đức Lạp một phiến sâm lâm tươi tốt, trung ương sâm lâm được nhân công mở ra một con đường, là lộ tuyến duy nhất để đi lên phía bắc của tỉnh bắc bộ. Đường rộng thênh thang, thường ngày có nhiều hành nhân, thương đội lui tới.

Màn đêm phủ xuống, trăng tròn trên cao, đêm cận đông có vẻ pha thêm chút hàn lãnh. Cách Đức Tư dẫn cường đạo đoàn của gã mai phục tại hai bên quan đạo giữa sâm lâm, chính đang đợi một chi thương đội đi tới.

Hai ngày trước, thủ hạ của Cách Đức Tư thám thính được có một chi thương đội, phải vận chuyển mười xe thanh sắc tiêu hồn, đi ngang qua

quan đạo này. Đi theo chỉ có hai trăm dong binh của Tiểu Hình dong binh đoàn, vì thế gã chuẩn bị làm chuyến mua bán này!

Trên quan đạo về hướng nam cách đó năm dặm, thương đội và dong binh đoàn gia cộng lại đã có đến ba trăm người cùng khởi hành lên đường. Bọn họ vừa đi vừa trò chuyện, chuẩn bị vượt qua thêm mười dặm nữa thì sẽ trú lại nghỉ ngơi.

Theo sau đội ngũ hậu phương là một thanh niên tóc vàng anh tuấn cao ráo, mình mặc y phục màu xám, chính là Lạp Phỉ Nhĩ – Phái Khắc. Lúc này đang yên tĩnh đi theo sau dong binh đoàn và quan sát cảnh đêm xung quanh. Theo sau chân y là một con tiểu quái thú mập mạp như một chú heo, chính là Thông Thê Băng Lam tiểu quái thú.

Tiểu quái thú này trên dọc chiều dài thân toàn đều có vẩy lân, hai chân ngắn theo sát đằng sau Lạp Phỉ Nhĩ, hai bàn tay thì dùng đưa theo từng nhịp bước chân, ở sau lưng là một chiếc đuôi dài, trên lưng có đôi cánh nhỏ màu lam thật tương phản với thân hình mập mạp của nó. Vừa nhìn đã biết là đôi cánh này không thể dùng để bay được.

“À, các người xem, tên Lạp Phỉ Nhĩ này thật là kỳ quái. Y đã đi theo Nại Đức dong binh đoàn của chúng ta đã được hai tháng, vậy mà vẫn không hề chủ động đến nói chuyện với chúng ta. Thật không hiểu tại sao đoàn trưởng lại dung nạp cho y đi theo đoàn!”

“Quản y làm chi, người này căn bản là máu lạnh, đừng để ý đến y. Có lẽ đoàn trưởng thấy y đáng thương cho nên mới để cho y đi theo dong binh đoàn của chúng ta mà kiếm ăn!”

“Đúng vậy, cho tới bây giờ vẫn chưa thấy y động thủ qua, có thể y chỉ là một phế vật. Nhưng mà nhìn con tiểu quái thú của y cũng thú vị đấy chứ. Nếu trên đầu nó mọc thêm một cái sừng nữa, thì hẳn sẽ là hình dạng của Băng Sương Cự Long. Đáng tiếc, bây giờ dù có nhìn theo kiểu nào đi nữa thì cũng không giống một loại nào cả. Lại thêm không có thực lực gì ngoài việc chỉ biết ăn, ha ha ha.....”

“Đúng vậy.....đúng vậy...”

Đám dong binh đang chạy trước mặt Lạp Phỉ Nhĩ cất tiếng cười to, đều xem thường Lạp Phỉ Nhĩ đang đứng im lặng đằng sau.

Dẫn Lạp Long đầu đoàn của Lạp Phỉ Nhĩ chính là một trung niên cao lớn, đoàn trưởng Bì Khắc - Nại Đức, nghe thấy những người dưới cười to, lập tức nhú mày bảo bọn họ ngừng lại.

Bỉ Khắc hoàn toàn hiểu rõ năng lực của Lạp Phi Nhĩ. Khi bắt gặp Lạp Phi Nhĩ trong núi, mọi người đã nhìn thấy Lạp Phi Nhĩ một quyền đánh vỡ đầu mãnh hổ, lột da ăn thịt.

Mặc dù không biết lai lịch của Lạp Phi Nhĩ thế nào, nhưng mà lúc đó Bỉ Khắc thấy y quần áo không chỉnh tề. Chỉ vì mền tài mà thu nạp y vào dong binh đoàn, cho ăn cho ở, còn phát lương cho y.

Thấy Lạp Phi Nhĩ không nhắc đến lai lịch với mình nên Bỉ Khắc cũng không tiện hỏi. Trong dong binh đoàn của gã mà có được một nhân tài như vậy thì chỉ là chuyện tốt mà thôi.

“Các huynh đệ, theo ta. Hãy thu thập tất cả, cứ việc cướp hết hàng hóa và vàng bạc!”

Cách Đức Tư thấy thương đội cách nơi mình đứng đợi không quá trăm thước. Gã lập tức xông ra khỏi rừng rậm, trong tay cầm thanh cương thiết có thể tạo nên Băng Hệ Ma Tinh bậc thứ năm, lại có thể tăng thêm hai tầng băng sương đầu khí cho thanh “Hàn Băng thương” dài ba thước, dẫn đầu chạy ra.

“Giết.....giết.....” Năm trăm tên cường đạo kỵ sĩ phóng theo đoàn trưởng của mình xông thẳng vào thương đội.

“Địch nhân đang tấn công, tất cả hãy cẩn thận, theo ta, lên!” Bỉ Khắc giật mình nhìn thấy những kẻ đang xông tới phía trước phân đông đều là kỵ sĩ, vì vậy mà sau lưng toát cả mồ hôi lạnh. Gã lập tức đứng vào chức trách của mình, thống lĩnh thuộc hạ xông ra nghênh địch.

Lão bản của thương đội có tướng mạo vừa thấp vừa xấu, là một trung niên mập mạp tóc màu hung, có tên là Tạp Lạp – Cáp La, đây chính là một mẫu người nhát gan. Y vừa nhìn thấy có nhiều cường đạo vọt tới hung hãn như vậy liền chỉ muốn chạy trốn. Nhưng y lại không nỡ bỏ lại hàng hóa, chỉ biết ngồi trong xe ngựa mà run cầm cập, không dám lộ đầu ra ngoài, chỉ hy vọng Bỉ Khắc có thể giúp hẩn thoát địch.

“Lam Lam, hãy ở lại đây chờ ta, đừng đi đâu.” Lạp Phi Nhĩ dặn dò với người bạn trung thành của mình một tiếng, Liên Long Giác chính là con Băng Sương Cự Long còn nhỏ tuổi chưa trưởng thành. Sau khi căn dặn xong, y liền nhanh chóng xông về phía bọn cường đạo.

Lam Lam nghe theo lời, đứng tại chỗ không đi đâu, chỉ ngoái đầu nhìn về phía trước xem sự thế.

Ngoại trừ Bỉ Khắc có thực lực là tứ giai Tật Phong kiếm sĩ, còn lại hai trăm người trong Nại Đức dong binh đoàn chỉ thuộc loại kiếm sĩ và chiến sĩ bậc một, bậc hai. Khi hỗn chiến với đám cường đạo tại cái nơi đồng hoang thanh vắng này thì bọn họ căn bản vốn không phải là đối thủ của chúng.

Hà hướng chi, nhân số của bọn cường đạo đông gấp đôi bọn họ, lại còn thêm lực lượng cường hãn là kỵ sĩ đang xông thẳng tới. Đợt tấn công đầu của năm trăm cường đạo kỵ sĩ đã xộc thẳng vào sâu trong đội hình của dong binh đoàn, nhanh không thể tả. Bọn họ chỉ còn cách cố gắng hết mình tác chiến để tự bảo vệ tính mạng mà thôi.

Dưới bầu trời đêm, nổi lên một dải hỗn độn cường đạo kỵ sĩ cùng Dong Binh môn trên quan đạo triển khai chém giết nhau.

Hỏa khí, quang mang, băng khí, kinh phong, cuồng sa, điện lưu, sáu loại đồng thời phát ra. Mặc dù song phương mọi người rất yếu, bên thắng là do đông nhân số hơn, trên quan đạo chiếu sáng rực rỡ huyền lệ!

"Ha ha ha, lão bản thương đội cùng dong binh đoàn trưởng, nghe lão tử đây. Nếu không muốn chết, lập tức nghe lão tử để lại hàng hóa cùng kim tệ, còn không ta sẽ đưa tất cả các người đi gặp minh thần!"

Cách Đức Tư vung Hàn Băng thương trong tay, giết chết biết bao dong binh chung quanh, lại còn từ miệng nói to.

"Phi, cậu cường đạo, ngươi nằm mơ à!" Bỉ Khắc giơ kiếm lên tiến tới gần Cách Đức Tư điên cuồng công kích.

"Ha ha, cuối cùng cũng có một tên khá rồi. Đáng tiếc, vẫn chưa đủ bản lĩnh là đối thủ của lão tử!" Cách Đức Tư vung Hàn Băng thương với tốc độ cực nhưng, đánh cho Bỉ Khắc mãnh tướng liên tiếp lùi lại!

"Tên Lạp Ngập chó má, sức của ngươi mà dám giao thủ với lão tử, muốn tìm chết à!" Cách Đức Tư quát một tiếng, làm cho Bỉ Khắc luống cuống tay chân, nhân thế hướng vào ngực trái của hắn.

Bỉ Khắc thấy trường thương của địch nhân đâm đến, nhưng không còn kịp để tránh né, chỉ đành nhắm mắt lại chờ chết.

"Đang!" Một tiếng kim loại va chạm nhau mãnh liệt vang lên. Lạp Phi Nhĩ nhặt lấy một thanh thiết thương từ một dong binh đã chết. Kịp thời xuất hiện múa thương đẩy lui Hàn Băng thương của Cách Đức Tư, cứu được một mạng của Bỉ Khắc!

"Tốt, tiểu tử ngươi cũng có chút khí lực ha!" Thương lực Cách Đức Tư bị Lạp Phi Nhĩ đánh tan, làm cho tay phải gã tê dại, rồi có chút giật mình

nhìn Lạp Phỉ Nhĩ

Tay phải giờ thiết thương, Lạp Phỉ Nhĩ không trả lời, nhanh chóng tấn công Cách Đức Tư. Với một thanh thiết thương bình thường đã là cho gã luống cuống, cộng thêm Băng Sương đấu khí, đã làm cho hàn khí bốc lên!

Băng Sương đấu khí của tiểu tử này thật mạnh, chẳng lẽ nó cũng là một Băng Sương kị sĩ? Cách Đức Tư bị đột kích làm mất đi ưu thế. Cái khoảng thời gian đình trệ thế công làm gã nghi hoặc.

Đại nạn không chết, Bỉ Khắc thấy Lạp Phỉ Nhĩ có thể ngăn cản Ba Nhĩ Tư, trong lòng rất cao hứng. Gã lập tức nhảy vào trợ giúp những kẻ khác.

Hai bên chém giết liên tục, nhưng tịnh không biết cách đó bốn dặm về hướng nam, có một nhóm kị sĩ đang yên tĩnh quan sát bọn họ chiến đấu!

Chương 19 : kỵ sĩ trùng phong, vũ học kinh dịch

dịch : hieproto

Mắt thấy tên thủ lĩnh cường đạo phái ra gần một trăm người đi lên ứng phó với mình, Diệp đại đoàn trưởng lộ ra một tia cười lạnh, huy kiếm hạ lệnh:” Liệt điểm kỵ sĩ, mau cho lũ ngu ngốc ở trước mặt này biết thế nào là chết chóc.”

“Sát.”

Liệt Điểm kỵ sĩ Khải Đặc cùng một trăm tên kỵ sĩ khác, nghe được mệnh lệnh của đoàn trưởng, đơn giản hiểu ra bèn hét lớn một tiếng, sát ý rung động lòng người, nắm chặt thương điều khiển ngựa phóng tới.

Kỵ sĩ với kỵ sĩ đối chiến, luôn luôn là trận huyết tinh chiến đấu nhanh nhất đại lục. Loại hỗn độn nhị giai cường đạo kỵ sĩ, căn bản vốn không phải là đối thủ của tứ giai Liệt điểm kỵ sĩ.

Thương ảnh tràn ngập, chiến mã hí vang, đầu khí lóe lên, tiếng kêu la thảm thiết vọng lại.

Qua một trận chém giết, cường đạo kỵ sĩ chỉ còn có hơn mười lăm người chạy thoát khỏi lưới kiếm của Liệt Điểm kỵ sĩ. Còn lại hơn một trăm người đã chết. Không hề có một Liệt Điểm kỵ sĩ nào thương vong, đây chính là sự chênh lệch thực lực.

“Ha ha...quả là một đội ngũ cực mạnh. Nếu có thể dạy cho bọn họ ngũ thức chiến trận, hiệu quả khẳng định rất tốt.” Diệp Phong cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, hú lên một tiếng, thúc chiến mã, huy vũ Quang Minh Chi Kiếm trong tay, nhằm phía trước mình kết thúc nốt những con cá lọt lưới của Liệt Điểm kỵ sĩ.

Bọn cường đạo Cách Đức Tư lần này, cùng với Lạp Phỉ Nhĩ và Bỉ Khắc, tất cả đều bị Liệt Điểm kỵ sĩ một trận giết hơn trăm mạng mà rung động. Bấy giờ mới nhận ra Liệt Điểm kỵ sĩ đều có tứ giai thực lực, khó trách chọn người khắc nghiệt như vậy, dám tự xưng là Mạt La Hoàng Gia tư lược đoàn, xem ra lời đồn là có thật.

“Liệt Điểm kỵ sĩ, xung phong !” Khải Đặc thấy bọn Cách Đức Tư còn đang bàng hoàng sững sờ lập tức huy động thủ hạ tiếp tục hướng tới truy sát.

“Các huynh đệ, lần này chỉ có mỗi một tên đầu lĩnh, chúng ta cùng làm thịt hắn.” Mười lăm tên cường đạo kỵ sĩ may mắn không chết, tưởng rằng đối phương chỉ có một người sẽ dễ dàng giết chết, đều hét to “Giết”, rồi nhắm hướng Diệp Phong phi tới.

Khinh thường hừ nhẹ một tiếng, Quang Minh Chi Kiếm trong tay Diệp Thanh đâm, đỡ, chém, phang, cắt....cương nhu tương tề, thần thái tự nhiên, tiêu sái nhẹ nhàng. Mười đạo kiếm khí màu trắng như nước chảy mây trôi tán phát ra bốn phương tám hướng.

Gần như cùng một lúc mười lăm tên cường đạo kỵ sĩ toàn bộ đều thành vong hồn dưới kiếm của hắn.

Cách Đức Tư tận mắt thấy Liệt Diễm kỵ sĩ một trận xung phong tiêu diệt hơn trăm thuộc hạ của mình, đã biết rất rõ những người này không phải loại đối thủ mà bản thân có thể đối phó được, muốn tìm đường tháo lui, lại bị Lạp Phi Nhĩ dây dưa làm cho không thể thoát thân. Trong lòng vạn phần lo lắng, tự trách bản thân mình đã quá đại ý khinh địch.

Khải Đặc cùng Liệt Diễm kỵ sĩ tiến vào trung quân của bọn cường đạo, giống như thả hổ vào giữa bầy dê, đầy trời thương ảnh cùng liệt diễm đấu khí, tận tình đồ sát bọn cường đạo kỵ sĩ. Khắp nơi vang lên những tiếng kêu thảm thiết, âm thanh ai oán.

Diệp Phong không muốn để cho một thuộc hạ nào của mình phải tổn thất. Lúc này thu kiếm trở vào sau lưng, thúc chiến mã lao vào bọn cường đạo, hú lên một tiếng, vận dụng chính khí xuất ra tuyệt học lấy ít chống nhiều:” Như Lai Thiên Phật Thủ.”

Vô số chưởng ảnh màu trắng xé gió chém ra. Mọi người quay đầu nhìn lại căn bản không thể nhìn thấy thân ảnh của Diệp Phong đâu, chỉ có thể thấy chiến mã của hắn xông trên lưng vô số bàn tay màu trắng nháy vào trong đám cường đạo, đánh ngã vô số tên đứng gần với hắn.

“Cái này....cái này....mạnh như vậy, đây là võ công gì đây?” Bọn cường đạo Cách Đức Tư, cùng với Lạp Phi Nhĩ và Bỉ Khắc, tất cả đều không thể tin được trên đời lại có loại võ công cường hãn đến thế.

“Võ công cường hãn của lão đại quả thật nhiều a. Nếu có thể dạy ta mấy chiêu thì hay biết mấy.” Khải Đặc thấy lão đại sử dụng mấy chiêu thức mà chính mình còn chưa thấy qua, một bên công kích bọn cường đạo kỵ sĩ, một bên hâm mộ thì thảo tự nói.

Phía nam quan đạo, mắt thấy Diệp Phong biểu lộ thực lực, Lộ Lộ, Ba Nhĩ, Ai Đức, La Phi bốn người cũng thấy vô cùng kinh ngạc trước những chiêu thức mới đó. U Nguyệt Nhi trái lại cảm thấy buồn bực vô cùng, gã nam tước cầm thú đó thực lực thật mạnh, hy vọng thoát thân của nàng xem ra ngày càng xa vời.

“Tất cả huynh đệ lùi lại theo ta.” Cách Đức Tư cao giọng hét lớn, huy thương dụng lực đánh bật Lạp Phi Nhĩ, thúc ngựa chạy trốn về phương Bắc. Gã lần này đột nhiên đụng phải binh đoàn Liệt Diễm kỵ sĩ, trong lòng vô cùng hoảng sợ. Tất cả cường đạo đoàn của gã gần như đã bị hủy diệt trên quan đạo này.

Cường đạo kỵ sĩ vốn đã bị Diệp Phong với võ công cường hãn, cùng với Liệt Diễm kỵ sĩ vừa xông lên đánh cho tơi bời hoa lá, vừa nghe đoàn trưởng hạ lệnh thôi lui, vội vàng thúc ngựa chạy trốn.

“Như Ảnh Tù Hình Thoái .“

Diệp Phong thấy Cách Đức Tư muốn chạy trốn, lúc này quát nhẹ một tiếng, từ lưng ngựa bay vọt lên, xuất ra môn công phu tối cường mãnh “Như Ảnh Tù Hình Thoái”, đầy trời cước ảnh, từ trên không hướng về phía Cách Đức Tư.

Đối mặt với tuyệt học thần kỳ như thế, Cách Đức Tư kinh hãi thất sắc, vội vàng đưa thương lên đỡ, một mặt vòng qua bên công kích Diệp Phong đang ở trên không.

“Thiên Kiếm Quyết, thức thứ nhất, Vô Ảnh Đoạn Hồn. “

Diệp Phong đang ở trên Cách Đức Tư, mượn lực tại một điểm, thân hình vọt lên cao hơn một trượng, rút kiếm ra khỏi vỏ, chỉ thẳng về hướng Cách Đức Tư. Kiếm quang lóe lên, thân hình trong nháy mắt giống như biến mất, đột nhiên xuất hiện trước mặt Cách Đức Tư.

Trước sau có lẽ chỉ nửa phút thời gian, Diệp Phong đã sử xuất ra lưỡng đại tối cường tuyệt học, làm rung động tâm thần của tất cả mọi người.

Tại chiến trường là một khoảng im lặng, cạnh đó là cánh tay trái của Cách Đức Tư còn giật giật trên mặt đất. Một tiếng kêu thảm thiết phát ra, cường đạo kỵ sĩ mới hoàn hồn được một chút lại kinh hoàng tháo chạy.

“Vốn định chặt cái đầu, ai ngờ lại trúng cái tay, xem ra đối với loại chiêu thức tinh chuẩn khoái tốc như vậy ta còn thiếu hỏa hầu.” Diệp Phong nhìn Cách Đức Tư đang kêu la thảm thiết, lắc đầu cảm khái.

“Các huynh đệ, đuổi theo cho ta, không tha cho bất cứ một tên cường đạo nào còn có trang bị khinh kỵ hết.” Khải Đặc kinh ngạc lẫn hăm mộ nhìn lão Đại, tiếp tục đốc thúc Liệt Diễm kỵ sĩ xông lên truy kích.

Không buông tha cho người nào có trang bị khinh kỵ ? Bọn kỵ sĩ cường đạo may mắn chạy trốn vừa nghe lời này, mọi trang bị khinh kỵ lập tức bị tháo bỏ, sợ vì những trang bị đó mà mất mạng.

“Con mẹ ngươi gì mà Quang Minh Kiếm Sĩ, lão tử tiếp ngươi một trận.” Cách Đức Tư cánh tay trái đoạn lìa, cặp mắt tràn đầy hận thù nhìn Diệp Phong, tay nắm chặt Hàn Băng Thương, thúc ngựa xông tới.

Song, chiến mã của gã còn chưa có chạy được năm thước, một thanh thiết thương đột nhiên từ sau lưng hắn xuyên qua, lộ ra từ tiểu phúc.

“Phốc...” Cách Đức Tư toàn thân đau đớn, phụt ra một ngụm máu tươi, tuyệt vọng nhìn xuống cây thương nhô ra từ tiểu phúc, từ trên chiến mã ngã xuống đất, chết không nhắm mắt.

Giết chết Cách Đức Tư chính là Lạp Phi Nhĩ. Nhìn chằm chằm vị Quang Minh Kiếm Sĩ mạnh mẽ, đang loạng choạng đi tới bên cạnh mình rồi ngã xuống không dậy nổi, chính là Bĩ Khắc. Vị này thực lực đã gần đạt đến tứ giai là tạt phong kiếm sĩ, do bị quá nhiều vết thương, giờ đang nằm thoi thóp trên mặt đất.

“Lạp Phi Nhĩ.....cảm ơn.....cảm ơn người đã theo ta.....chiến đấu đến cùng....” Bĩ Khắc đang bị trọng thương thống khổ rên rỉ :”Ta không xong rồi.....hãy giúp ta một lần.....đừng để ta chịu thống khổ thêm nữa....”

“Đoàn trưởng.....” Lạp Phi Nhĩ hiểu được Bĩ Khắc muốn thỉnh cầu mình giết gã. Nhìn ánh mắt kiên quyết của gã, Lạp Phi Nhĩ bi ai thở dài một tiếng, tay phải đặt lên ngực trái gã, nhắm mắt cắn chặt răng, vận khí chấn nát trái tim của gã, làm cho gã chết trong nháy mắt.

“Grao.....” Lam Lam thấy cuộc chiến đã chấm dứt, chạy tới dưới chân Lạp Phi Nhĩ, cái đầu nhỏ thân mật cọ cọ vào chân hắn.

Ý? Hình như có điểm giống Băng Sương Cự Long còn nhỏ? Khải Đặc đang dẫn Liệt Diễm kỵ sĩ đuổi sát bọn cường đạo, Diệp Phong nhìn Lạp Phi Nhĩ và Lam Lam ở dưới chân y, thập phần tò mò.

“Đa tạ các người đã trợ giúp.” Lạp Phi Nhĩ ôm Lam Lam, nhìn về phía Diệp Phong cảm tạ.

“Không cần khách khí, ta chỉ là thuận tay tương trợ mà thôi!” Diệp Phong mỉm cười đáp lời, rồi tò mò hỏi :” Người là Băng Sương kỵ sĩ? Đây

là một Dong Binh Đoàn?”

“Ta không phải là Băng Sương kỵ sĩ, chỉ là tu luyện Băng Sương Đấu Khí mà thôi.” Lạp Phỉ Nhĩ lãnh đạm trả lời.” Đây là Nại Đức Dong Binh Đoàn.”

Diệp Phong gật gật đầu nói :” Ta là Lôi Ân – Lôi Phỉ Nhĩ, không biết ngươi xưng hô thế nào ?”

“Lạp Phỉ Nhĩ – Phái Khắc.” Lạp Phỉ Nhĩ đơn giản báo tên mình ra.

“Dong Binh Đoàn của ngươi đã bị diệt, vậy sau này có ý định gì chưa?”
Diệp Phong tò mò hỏi. Trong lòng đối với Lạp Phỉ Nhĩ có chút chú ý. Tuổi còn nhỏ như vậy mà đã có thể luyện đến thất giai Băng Sương Đấu Khí, Diệp Phong bây giờ đang cần người, há lại có thể bỏ qua nhân tài như vậy ?

Chương 20 : nhân tài, trang bị, kim tệ, thông sát

dịch : kitbaby

Lạp Phỉ Nhĩ – Phái Khắc, hai mươi một tuổi, xuất thân từ Lạp Cách trấn, nằm ở tỉnh Tây bắc Mạt La đế quốc. Cách đây năm năm, Lạp Cách trấn bị một trận ôn dịch, phụ mẫu của y cũng vì thế mà qua đời, để lại mình y đi phiêu bạt khắp nơi.

Bi thương và cô độc đã khiến y trở thành người ít mở miệng nói chuyện với người khác.

Bốn năm trước, lúc y đang săn thỏ tại núi Trác Lĩnh, thì vô tình phát hiện được Lam Lam đang từ trong một cái trứng vỡ chui ra ở một sơn động, bên cạnh là một cỗ thi thể và một quyển sách hướng dẫn tu luyện băng sương đấu khí.

Từ ghi chép của quyển sách, y biết được Lam Lam có thân phận là một băng sương cự long. Người chủ của quyển sách này đã trộm nó từ ổ của mẹ nó. Đáng tiếc là người chủ quyển sách đã bị mẹ của Lam Lam đánh trọng thương, mặc dù có thể thoát khỏi, nhưng cuối cùng cũng phải bỏ mạng ở trong sơn động này.

Lạp Phỉ Nhĩ là người sống đầu tiên lúc Lam Lam chào đời mà nó nhìn thấy. Vì thế Lam Lam đặc biệt thân thiết với y. Lạp Phỉ Nhĩ cũng rất thích Lam Lam đáng yêu này, và một người một rồng cùng nương tựa nhau để sống, cùng đi phiêu bạt khắp nơi. Tới nửa tháng sau thì Lạp Phỉ Nhĩ được Bì Khắc chiêu lãm, và mới có sự tình ngày hôm nay.

Nghe Diệp Phong hỏi xong, Lạp Phỉ Nhĩ nhớ đến phụ mẫu quá cố. Dong binh đoàn đã bị tiêu diệt, y cũng không biết sẽ đi về đâu, không cảm được nỗi bi ai, lắc đầu rồi nói:” Ta không còn gì tốt cả.”

Diệp Phong thấy Lạp Phỉ Nhĩ không có mục tiêu, liền khách khí cười:” Gần đây ta đang thiết lập Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn, người nếu hiện không có mục tiêu gì, chỉ bằng gia nhập Tư Lược đoàn của ta được không? Ta có thể phát cho người lương mỗi tháng một ngàn kim tệ!”

Lạp Phỉ Nhĩ kinh ngạc nhìn Diệp Phong, cái người Quang Minh kiếm sĩ trẻ tuổi này là đoàn trưởng của Tư Lược đoàn, lại còn muốn dùng một số tiền lớn để chiêu lãm mình

Một ngàn kim tệ đối với Lạp Phi Nhĩ mà nói thì đó không phải là con số nhỏ. Lúc còn ở Nại Đức dong binh đoàn, y chỉ có được một mức lương hai kim tệ mỗi tháng. Nhưng y với kim tệ không có quan tâm nhiều, nếu không thì với thực lực của y tại cái thế giới tôn sùng cường giả mà nói, thì việc kiếm nhiều kim tệ hơn không mấy khó khăn.

Lạp Phi Nhĩ mặc dù trở thành người ít nói, nhưng không có nghĩa là y không muốn tụ tập với người khác. Y rất không thích sự cô độc, và rất thích nghe người khác vui vẻ bàn tán mọi chuyện. Cũng vì lý do này mà y đồng ý gia nhập Nại Đức dong binh đoàn!

“Ta đồng ý gia nhập hoàng gia Tư Lược đoàn của ngươi. Có điều là Lam Lam này rất háo ăn, hy vọng ngươi không phiền!” Lạp Phi Nhĩ có một chút lo lắng trả lời Diệp Phong.

“Ăn nhiều? Ha ha, không việc gì, ta đều có thể đáp ứng!” Nghe Lạp Phi Nhĩ đồng ý gia nhập, Diệp Phong dĩ nhiên cao hứng đáp ứng. Hắn quan sát Lam Lam, có điểm tò mò, nên hỏi:” Nếu ta không làm, thì đây là một con băng sương cự long lúc nhỏ?”

“Àn, đúng vậy!” Lạp Phi Nhĩ gật đầu xác nhận. Y chưa từng nghĩ phải giấu giếm thân phận của Lam Lam.

Cái câu hỏi của Diệp Phong cũng được đám dong binh của dong binh đoàn trước kia có hỏi qua, nhưng mà bọn họ tất cả đều không tin sùng vật của Lạp Phi Nhĩ là một con băng sương cự long. Khẩu khí cũng có ý cười nhạo, nên Lạp Phi Nhĩ không lý tới bọn họ nữa.

Bỉ Khắc thấy Lạp Phi Nhĩ không nói, thì gã cũng không quản chi. Do mọi người trong dong binh đoàn đều như vậy, vì thế tất cả đề không biết Lam Lam đích thực là một băng sương cự long.

Trời, đúng là một băng sương cự long. Đáng tiếc, thật đáng tiếc, tiểu tử kia mà có trường thành, thì lúc đó ta cũng đã biến thành một đồng tro xương rồi! Diệp Phong thật tiếc nuối về khả năng sống lâu của Lam Lam, thâm than trong lòng.

Đối với chuyện trước kia của Lạp Phi Nhĩ vào Lam Lam, y không kể ra, thì Diệp Phong cũng không thể mở miệng tra vấn. Dù sao sau khi ở cùng với nhau một thời gian dài, thì tình cảm sẽ từ từ tốt hơn. Huống hồ Diệp Phong rất coi trọng nghĩa khí không chịu bỏ lại đồng bọn mà chạy trốn của Lạp Phi Nhĩ. Người này thật sự rất đáng giá!

“ Ha ha ha, lão đại, chúng ta đã về. Tất cả khinh kỵ có trạng bị đều không một ai chạy thoát!” Từ phía bắc quan đạo Khải Đặc dẫn đám Liệt Diễm kỵ sĩ phi ngựa chạy về, trong miệng phát ra những tiếng sáng khoái!

Diệp Phong nghe vậy cũng thật cao hứng. Thu hoạch lần này không nhỏ, một trăm tên Liệt Diễm kỵ sĩ đều có thể trạng bị thêm cương thương và khải giáp chế tạo. Mặc dù khinh kỵ khải giáp không được như trọng kỵ trang bị bảo vệ hết toàn thân, chỉ có thể bảo vệ phần trên của thân hình. Nhưng vì thế mà sức phòng ngự cũng được nâng lên, làm giảm nguy cơ bị giết!

Được bọn bốn người Lộ Lộ cùng U Nguyệt Nhi đón tiếp ở phía nam, Diệp Phong chỉ vào Lạp Phi Nhĩ rồi giới thiệu:” Đây là Lạp Phi Nhĩ – Phái Khắc, còn kia là băng sương cự long còn nhỏ Lam Lam của hắn. Sau này cả hai đều trở thành thành viên của hoàng gia Tư Lược đoàn. Và bọn họ từ nay đều với chúng ta là người nhà, hiểu chưa?”

“ Hiểu!” Mọi người cùng đồng thanh lên tiếng. Tất cả đều tò mò đưa mắt quan sát con băng sương cự long còn nhỏ

Ai Đức và Khải Đặc rất hứng thú liền ra sức bắt thân với Lạp Phi Nhĩ. Thấy thế Diệp Phong trong lòng cười thầm hai tên bại hoại này thật lợi hại.

Bởi theo cá tính của Ai Đức và Khải Đặc, nếu không thấy trước được thực lực của Lạp Phi Nhĩ, khẳng định bọn họ sẽ xem thường Lạp Phi Nhĩ giống như bọn dong binh của Nại Đức dong binh đoàn!

Ngoại trừ U Nguyệt Nhi, bị cầm thú nam tước cưỡng bức, đối với y không hảo cảm, những người còn lại đều khiến Lạp Phi Nhĩ có cảm giác thoải mái, không bị xem thường như tại dong binh đoàn trước kia.

Quan sát số khinh kỵ trang bị trên đám thi thể kia, Diệp Phong ra lệnh cho Ba Nhĩ, Ai Đức, Khải Đặc, Lạp Phi bốn người lo liệu mọi việc. Lạp Phi Nhĩ cũng bỏ Lam Lam ra mà cùng hỗ trợ.

Ky Linh hầu đang ở trong lòng của Lộ Lộ, có hứng thú với Lam Lam, liền nhảy đến bên cạnh nó mà bắt thân. Chỉ một thời gian ngắn, cả hai đã làm rộn một góc!

“ Quang Minh nữ thần tại thượng, lão đại, người mau qua xem ta phát hiện cái gì! Ai Đức từ trong lòng ngực trên người Cách Đức Tư móc kim tệ, ma pháp tạp và hơn bốn mươi hai tinh linh chủng tử trong một cái túi nhỏ, rồi cao giọng gọi lão đại đến.

“ Tinh linh chủng tử?!” Diệp Phong và mọi người nghe xong, rồi liền tới đó nhìn tinh linh chủng tử, tất cả đều lộ ra vẻ mặt cao hứng.

“ Thụ ốc, thụ thích, thụ tháp. Ai! Nhìn mấy tinh linh chủng tử này, nếu mà đem tất cả gieo xuống, thì có thể tạo thành một tiểu doanh địa a!” Linh ngu chiến sĩ La Phi cao hứng cười khẽ.

“ A nha, không ngờ đám cường đạo này lại giàu có đến thế? Chẳng lẽ bọn cường đạo ở Hỗn Loạn hoang nguyên này cũng giàu như vậy sao?” Hai mắt Diệp Phong liên tục chuyển động, trong lòng thì thầm.

“ Ta trông cũng có thể là như vậy. Cái ma pháp tạp này có tới sáu vạn kim tệ đó!” Ai Đức cầm cái ma pháp tạp lên rồi ha ha cười to.

Hỗn Loạn hoang nguyên có rất nhiều loại cường đạo như thế này cùng đám ma thú, đúng là một địa phương lý tưởng để Tư Lược đoàn tung hoành khắp nơi? Cái Hỗn Loạn hoang nguyên này đối với lão tử thật là tuyệt. Diệp Phong trong lòng rất cao hứng cười thầm. Sau đó hắn liền quyết định trước khi gặp Tĩnh Hương, thì việc đầu tiên là phải tìm một nơi ở mà không bị ảnh hưởng với một quyền quý nào, và cuối cùng là xác định mục tiêu.

Cầm lấy hàn băng thương của Cách Đức Tư, Diệp Phong liền đưa cho Lạp Phi Nhĩ:” Cái trang bị ma pháp này sẽ làm tăng lên lực băng sương đấu khí, người dùng là thích hợp nhất!”

Xem ra ta sau này có thể trở thành băng sương kỵ sĩ? Lạp Phi Nhĩ cầm hàn băng thương dài ba thước lên, cảm giác rất vừa vặn, không gây trở ngại nào đối với kỵ sĩ!

“ Lão đại, người có nhiều võ công rất mạnh, có thể dạy cho ta hai chiêu không?” Khải Đặc nhìn Diệp Phong như mong chờ điều tốt gì.

Ngoại trừ Lộ Lộ và U Nguyệt Nhi, tất cả người còn lại đều nhìn về phía Diệp Phong, đều hâm mộ võ công cường đại của hắn. Đặc biệt là Lạp Phi Nhĩ, lúc đánh nhau thì chỉ dựa chính vào băng sương đấu khí và phản xạ thôi, căn bản không có một thế nào ra hồn.

Diệp Phong cũng từng nghĩ qua, sau này muốn thành viên Tư Lược đoàn sử dụng những binh khí xưa của Trung Hoa, và dạy cho chúng vài chiêu võ học Trung Hoa, nhằm tăng cường thực lực cho Tư Lược đoàn của mình.

Đã nghi kỵ thì không nên dùng, đã dùng thì không nên nghi kỵ. Về sự trung thành của thành viên Tư Lược đoàn, Diệp Phong không nghĩ tới phải hoài nghi, một chút hoài nghi cũng không muốn. Bởi vì không có

việc sư phụ sợ đồ đệ, và hắn cũng không đem hết khả năng truyền lại cho đồ đệ.

Mà nhìn vào tình trạng hiện giờ, Lộ Lộ, Ba Nhĩ cùng Liệt Diễm ký sĩ thì tuyệt đối trung thành, La Phi thì đối với hắn rất tốt, và hắn cũng với con người không chút tâm cơ này cũng tốt. Khải Đặc và Ai Đức chỉ cần tin tưởng bọn họ thêm một chút, thì bọn họ sẽ không có vấn đề gì với mình cả.

U Nguyệt Nhi thì thân phân coi như là ** lệ không cần tính tới. Còn Lạp Phi Nhĩ, đã không bỏ đồng bọn mà chạy trốn một mình, cái này chứng tỏ là một người có tình có nghĩa, và cũng không cần phải lo lắng y sẽ bán đứng mình.

Vì thế Diệp Phong nhìn ánh mắt hâm mộ của mọi người, liền nói:” Ta sẽ nghĩ sẽ dạy cho thành viên Tư Lược đoàn vài chiêu. Nhưng cái đó là chiêu thức của ta, không phải võ công, mà được gọi là võ học Trung Hoa. Cái khí mà ta sử dụng không phải là đấu khí, mà là chân khí, các ngươi phải nhớ kỹ điểm này!”

Mọi người nghe xong đều mừng rỡ. Mặc cho võ công hay đấu khí đều đổi tên như thế nào, tất cả đều đồng ý gật đầu tỏ vẻ đã ghi nhớ.

“ Hảo, nhanh chóng dọn dẹp chiến trường, rồi cùng đi tới sơn mạch Tây Đức Lạc, để tổ chức tiệc mừng Lạp Phi Nhĩ chính thức gia nhập đội ngũ của chúng ta. Ngày mai tất cả cùng ta luyện tập võ học Trung Hoa.” Diệp Phong mỉm cười ra lệnh.

“ A, lão đại vạn tuế!” Ai Đức và Khải Đặc lập tức hoan hô, liền thúc giục mọi người tiến hành, miệng không ngừng lầm bầm:” Sau này ta có thể lợi hại như lão đại rồi. Hừ hừ, Phi Long, chờ lão tử sau này sẽ tìm người mà báo thù!”

Chương 21 : – Vong Linh vụ sư dữ bảo tàng

dịch : Now or Never

Tại Chương Thụ rừng rậm thuộc đại phận tỉnh phía đông bắc của Mạt La đế, nằm ở trong một rừng núi vắng vẻ biên giới phía đông bắc, cách khoảng trăm dặm. Trong rừng toàn là những chương thụ cao lớn, cành lá xanh tốt

Lá của Chương thụ có thể tỏa ra những chương khí có độc bao phủ cả một vùng. Những chương khí này tích tụ quanh năm, nặng đến nỗi các loài chim cũng không dám bay ngang qua.

Nguy hiểm không chỉ có như thế, mà còn tồn tại một thiên nhiên mê cung ở đó. Tuy trong rừng có không có chương khí, nhưng bất luận là người hay thú dữ không thể dễ dàng tiến vào trong rừng đó!

Phất Lan Khoa – Ni Cổ Lạp Tư, thất giai vong linh vụ sư, tóc xanh ngang vai, tướng mạo anh tuấn, thân người bình thường. Do phải tu luyện vong linh ma pháp, cho nên sắc mặt của lão rất tái nhợt, nhìn không có một chút máu. Con người thì hung tàn độc ác, tiếng xấu đồn xa bởi việc biến người sống trở thành vong linh sinh vật. Lão là mục tiêu truy sát của Quang Minh giáo hội!

Ba tháng trước đây, Phất Lan Khoa vô tình phát hiện ở trong phòng ma pháp một bản đồ về một bảo tàng bí mật. Lão cảm thấy cái này chắc không phải đồ giả, cũng đang lúc rảnh rang. Vì thế lão xuất tiền ra, dùng bản đồ để đi tìm Chương Thụ rừng rậm!

Bởi vì gặp khó khăn do thiên nhiên mê cung ở Chương Thụ rừng rậm gây ra, Phất Lan Khoa phải lưu lại ở Hỗn Loạn hoang nguyên này. Lão ta bỏ tiền ra mua một tên phong tinh linh đẹp trai làm phục vụ, đồng thời cũng làm người dẫn đường cho lão!

Tại Quang Minh đại lục tinh linh trừ cái tai nhon ra, hình thể cũng tương tự với người thường, nhưng lại chia làm nhiều chủng tộc, tất cả bảy hệ bao gồm: quang, ám, thủy, hỏa, điện, phong, thổ. Mỗi hệ đều có năng lực ánh mắt trời sinh cũng như khả năng cảm ứng nguyên tố hệ. Phất Lan Khoa mua tên phong tinh linh này bởi vì gã là một hành giả rừng rậm. Gì chứ mê cung rừng rậm nào đều không thể làm gã bị khốn được!

Hoàng hôn xuống, bầu trời chỉ còn dư lại vài tia sáng yếu ớt, Phất Lan Khoa mặt một bộ pháp bào màu xám rộng thùng thình, rồi mang theo một

trăm tên tử vong kỵ sĩ gọi từ ‘ Minh giới’, rồi để tên phong tinh linh dẫn đường tiến vào khu Chương Khí rừng rậm, theo bản đồ để tìm kiếm bảo tàng!

Ở bên ngoài Chương Thụ rậm rậm thật dày đặt cây cối, nhưng bên trong thì không phải vậy, chỉ có những cây thụ thân to lớn hơn, cành lá tươi xanh thôi!

Tử Vong kỵ sĩ, tứ giai vong linh sinh vật, cả người những tên kỵ sĩ này cùng với chiến mã đều là những bộ xương khô. Chỉ có một điều bình thường duy nhất là trong tay bọn chúng đều cầm một thanh thiết thương dài ba thước.

Tại Minh Giới tất cả vong linh sinh vật đều giống nhau, chỉ có tử vong kỵ sĩ là sở hữu tư duy trí tuệ, tất cả tuyệt đối tuân lệnh những điều khiển của Vong Linh Vu sư nào gọi bọn chúng đến. Bọn chúng còn có khả năng sử dụng vong linh khí, ai mà bị bọn chúng giết, thì sinh linh sẽ bị vong linh khí đồng hóa, biến thành vong linh sinh vật, bị điều khiển bởi chúng!

Tại Quang Minh đại lục, vong linh ma pháp có thể nói là cực mạnh, cũng rất khó khăn để đạt đến cấp ma pháp này. Thật vậy, với thực lực của Phát Lan Khoa, thất giai vong linh vu sư, nếu cho lão thời gian thoải mái, chỉ cần một năm lão có thể gọi về một vạn tử vong kỵ sĩ, thành lập một tử vong kỵ binh đoàn

Tuy nhiên lão không có cơ hội như vậy, do Quang Minh giáo đình nhất định truy sát lão, nếu có một lượng lớn vong linh sinh vật tồn tại thì thế nào cũng bị để mất tới. Hơn nữa nếu lão kiếm một nơi bí mật rồi dùng vài năm thời gian liên tục gọi tử vong kỵ sĩ, một khi xuất thế, cũng không thể tránh được việc bị Quang minh giáo đình cùng các đại đế quốc tiêu diệt!

Ngoài bìa Chương thụ rừng rậm này, Mạt Lạ hoàng gia Tư Lược đoàn do Diệp đại đoàn trưởng dẫn đầu, hấn dẫn theo toàn bộ đi ngang qua nơi này rồi dừng lại.

Do bởi hấn cảm thấy được trong rừng này có một cỗ ma khí rất mạnh, cũng chính là cái nguyên tố đen sẫm đang tràn ngập. Từ lúc bắt đầu tu luyện Thiên Địa Chí Tôn công, hấn với chánh – ma, nhị khí rất miễn cảm.

Khi người tu luyện đấu khí, thì tất cả đều ở trạng thái tĩnh, không có muốn phát tán ra ngoài để bị phát hiện. Diệp phong có thể khẳng định đây không phải do người phát ra, nhưng nó là cái gì ?

Chẳng lẽ trong rừng rậm này lại có một con hắc ma thú cường đại? Diệp Phong chăm chăm nhìn vào khu rừng, rất không chịu được và tò mò.

Khải Đặc mặc một trường y dài màu đỏ, trên người trang bị giáp sắt, tay thì cầm một trường thương sắt dài ba thước, thấy được Diệp Phong lúc này, tò mò hỏi:” Lão đại, người cho đội ngũ dừng lại quan sát khu rừng này để làm gì?”

Lộ Lộ, U Nguyệt Nhi, Ba Nhĩ, Ai Đức, La Phi, Lạp Phi Nhĩ cùng một trăm tên Liệt Diễm kỵ sĩ tất cả đều không rõ tại vì sao Diệp Phong lại hạ lệnh dừng lại, rồi chăm chăm nhìn về phía Chương Thụ rừng rậm!

“ Bên trong khu rừng này có một cỗ hắc ám nguyên tố rất mạnh, ta muốn vào trong đó xem thử!” Diệp Phong biểu tình trầm tư.

“ Hả? Hắc ám nguyên tố?” mọi người nghe vậy ai nấy đều giật nảy người. Đặc biệt là U Nguyệt Nhi, là người bất ngờ nhất, nàng không thể tin được tên Diệp Phong này lại có thể cảm nhận được hắc ám nguyên tố.

“ Lão Đại, khu rừng rậm này có mê cung, đi vào đó rất nguy hiểm a. Hơn nữa trong đó có hắc ám nguyên tố, nói không chừng trong đó có người của Ma tộc, không vào có được không?” Ai Đức lo lắng nhìn về phía U Nguyệt Nhi để nhắc nhở. U Nguyệt Nhi là Ma tộc hỗn huyết nhân, việc này Diệp Phong đã nói cho mọi người biết.

“ Ma tộc không có thể ở địa phương này, nhưng mê cung này cũng thật tình khó vượt qua!” Diệp Phong gãi gãi đầu rồi nói.

“ Chi chi...” tiếng của hầu tử vang lên, đó là của Ky Linh hầu bị Lộ Lộ gọi là tiểu Hắc. Nó nhảy đến trước mặt Diệp Phong, rồi chỉ về chính nó sau đó chỉ về hướng khu rừng, rồi nhảy loạn lên.

“ Tiểu Hắc đi chỗ khác chơi, không được kêu loạn.” Diệp Phong gạt tay một cái bảo tiểu Hắc tránh chỗ. Tiểu Hắc vẫn không chịu rồi tiếp tục chỉ vào nó và khu rừng đó rồi kêu loạn.

Diệp Phong cảm thấy có chút nghi hoặc, liền hỏi:” Chẳng lẽ người biết cách tiến nhập mê cung của khu rừng này?”

“ Chi chi....” Đầu tiểu Hắc như cái dùi đánh trống liên tục gật xuống, rồi chuyển người chạy về hướng khu rừng

“ Chúng ta đi theo!” Diệp Phong nhìn thấy rất cao hứng, rồi ra lệnh cho mọi người đi theo Tiểu Hắc tiến vào khu rừng. Trong lòng hắn rất vui sướng, vì tên tiểu tử kia dù không biết tiếng người, rốt cuộc cũng có một chút hữu dụng.

Đề lại xe ngựa hào hoa bên ngoài, hơn một trăm người cùng tiến vào khu rừng. Do Diệp Phong cảm thấy ma khí ở đây, rồi thêm có tiểu Hắc dẫn đường, tất cả đều tiến vào rừng để tìm nguyên nhân phát ra ma khí này!

“ Các kỵ sĩ nên lưu ý, nơi này tất cả đều là chướng thụ, không thích cho các người công kích bình thường. Khi có việc xảy ra, nếu không thể phát huy, thì nên lập tức xuống ngựa. Ta dạy cho bọn người năm chiêu, so với việc sử dụng ngựa không thua kém!”

Đi từ từ, Diệp Phong quan sát địa hình chung quanh, rồi lên tiếng nhắc nhở những tên kỵ sĩ thủ hạ nên cẩn thận.

“Lão Đại yên tâm, khi có địch nhân, Liệt Diễm kỵ sĩ chúng sẽ sẽ cho bọn chúng thưởng thức tư vị năm chiêu đó!” Khải Đặc tự tin nói to, bộ dạng giống như đang đùa giỡn. Chỉ có U Nguyệt Nhi mắt đang trừng trừng!

Do chú tâm dạy cho mọi người võ học Trung Hoa, Diệp Phong dừng tốc độ tiến tới lại, cũng vì quá bận rộn, không để ý đến U Nguyệt Nhi. Thêm nữa, là do đã ở chung một tháng, từ tỉnh Đông Bắc trung bộ đến biên giới này.

Trải qua thời gian ở chung, bọn người Diệp Phong đã hiểu được cá tính Lạp Phi Nhĩ không chủ động nói chuyện với ai, và cũng đã biết thân thế của y, cùng với Lam Lam gặp nhau ở tại một nơi. Ai nấy đều than thở vì vận khí của y thật tốt!

Bây giờ ngoài U Nguyệt Nhi ra, tất cả đều được Diệp Phong dạy những miếng võ học Trung Hoa.

Lạp Phi Nhĩ, Khải Đặc cùng một trăm tên Liệt Diễm kỵ sĩ đều thông nhất học thương pháp để thích hợp phát huy trên chiến trận, tất cả có năm thức.

La Phi được Diệp Phong dạy đao pháp và côn pháp, hợp thành một tam thức kinh hoàng. Việc sử dụng đại trụ thì đối với linh ngưu chiến sĩ rất thích hợp, vì thế La Phi trên đường đã chọn một cây đại trụ rộng 20 ly, dài khoảng hai thước làm vũ khí.

Trên công pháp, Diệp Phong chỉ có thể từ Thiên Địa Chí Tôn mà có được “Băng hỏa cửu trọng thiên”, chia làm hai phần “Huyền Băng Quyết” và “Liệt Diễm công”

Lạp Phi Nhĩ luyện tập “Huyền Băng Quyết”, do trong cơ thể đã có băng sương đầu khí, nên có thể chuyển hóa thành huyền băng chân khí, cuối cùng có thể tiến đến cấp bảy của “Huyền Băng Quyết”

Khải Đặc và bốn người khác thì luyện “ Liệt Diễm công”, cũng tương tự với Liệt Diễm đấu khí, chuyển lửa thành chân khí, tiến đến cấp bốn “ Liệt Diễm công”!

Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên còn có thương pháp “ Băng hỏa cửu thức”, Diệp Phong cũng muốn để dành sau này truyền lại cho Lạp Phi Nhĩ và Khải Đặc để huấn luyện những kị sĩ mới.

Do thú nhân không thích hợp để luyện đấu khí, La Phi chỉ còn cách tốt nhất là luyện “ Hiên Viên Chí Tôn công”. Sự tiến bộ có thể nói là hơi chậm.

Cũng như Khải Đặc, Lạp Phi Nhĩ, La Phi bốn người này, Ai Đức được lão Đại thuyết phục từ bỏ thân phận cực diện kiếm sĩ, để tiến hành tu luyện lôi đình quyết và tam thức lôi đình đao pháp, dùng đấu khí chuyển lôi đình trở thành chân khí.

Lộ Lộ thì chỉ học được bộ vô ảnh vô tung và thuật điễm huyết, tiến bộ rất nhanh, chỉ để phòng thân. Diệp Phong không muốn nàng phải cùng địch nhận chém giết!

Còn Ba Nhĩ, Diệp Phong phát hiện y trời sinh là một âm hồn thể, thích hợp với việc luyện linh hồn đả giao đạo. Không để bị lãng phí, hắn dự định dạy cho y “ Hồn thể hunh linh công”

Nhưng mà công pháp mới mẻ này mặc dù rất mạnh mẽ nhưng lại cũng tà ác cực độ. Nếu Quang Minh giáo đình mà biết được, thì thế nào cũng bị phiên toái. Thế là Diệp Phong chỉ để y luyện Hồn Thể hunh linh công, còn về phần công pháp thì nói mai này khi thích hợp sẽ truyền dạy y!

Chương 22 : chiến trận ngũ thức, sơ hiển thần uy

Tân NDGHNTD

Ở trung tâm của khu rừng rậm, có một mảnh đất trống, diện tích khoảng năm mẫu. Nơi này không có cây cối, trên mặt đất phủ đầy hoa cỏ dại, thoát nhìn rất đẹp, nhưng ở giữa lại có một tòa mộ phần không tên, trông rất đáng sợ!

Kiệt Nã Tư - Lao Luân vô cùng anh tuấn, hình dáng thì nhìn rất nổi bật tóc màu xanh lá tai nhọn, là ** đái thanh niên phong tình linh. Khi đuổi tới mảnh đất trung ương, thấy tình cảnh ở đó, cảm thấy thập phần ngạc nhiên, không nghĩ tới lại có người được an táng ở chỗ này!

"Hắc hắc, xem ra tàng bảo đồ là thật, nếu không thì dưới phần mộ này chôn cái gì chứ?" Phất Lan Khoa cả hai mắt nhìn chăm chăm mộ phần, lộ ra thần sắc tham lam, trong miệng tự nói thì thào.

Kháo, thì ra lão ta là một tên trộm mộ? Phong chi nữa thân, vạn lần xin người đừng trách phạt ta vì đã dẫn lão đến đào mộ! Tay chân của Kiệt Nã Tư đều bị trói lại, trừng mắt nhìn lão vong linh vu sư kia, trong lòng liên tục chửi thề lão cho đỡ tức.

Phất Lan Khoa quan sát ngôi mộ rồi ngó qua Kiệt Nã Tư. Lão muốn cho tên phong tình linh này đến đó dò xét xem có cạm bẫy không, nhưng mà y lại không tự nguyện, thêm nữa nếu có chuyện gì xảy ra, lão một mình muốn rời khỏi khu rừng này cũng rất khó khăn. Cuối cùng, lão ra lệnh cho hai tên tử vong kỵ sĩ đến bên chung quanh phần mộ để dò xét

Hai tên tử vong kỵ sĩ ở bên xung quanh cái mộ đi vòng một lúc, không thấy xuất hiện cơ quan gì. Phất Lan Khoa liền ra lệnh cho mười tên tử vong kỵ sĩ tiến đến đào cái mộ lên!

Mất và lỗ tai của linh tinh rất nhạy cảm, Kiệt Nã Tư khi thấy bọn tử vong kỵ sĩ đang cố gắng đào bới cái mộ, thì bất chợt nghe được phía bên trái của khu rừng xuất hiện tiếng vó ngựa!

Không lẽ còn có người khác ở trong khu rừng này? Kiệt Nã Tư biểu tình nghi hoặc khó hiểu, mắt hướng về phía bên trái, để muốn xem mấy người đó là ai.

Trong khu rừng yên tĩnh này, khi có tiếng động rất dễ bị người khác phát hiện. Không bao lâu, Phất Lan Khoa cũng nghe được tiếng vó ngựa. Lão

cũng cảm thấy khó hiểu, liền lập tức ra lệnh cho vong linh kỵ sĩ núp vào chờ cơ hội. Bởi vì lão lo lắng bọn Quang Minh kỵ sĩ đã tìm ra tung tích của lão rồi!

Khi Diệp Phong cùng một trăm người theo Tiểu Hắc chạy đến vì đất trống ở trung tâm, nhìn thấy Phát Lan Khoa, Kiệt Nã Tư và một trăm tên tử vong kỵ sĩ, tất cả đều lộ thần sắc kinh ngạc.

Phát Lan Khoa nhìn thấy bọn người mới tới không phải là Quang Minh kỵ sĩ của Quang minh giá đình, trong lòng cũng tạm yên, và cũng không để cái đội kỵ sĩ này trong mắt nữa.

“Lão đại, người xác định là người phát hiện ra ma khí? Không phải đám tử vong kỵ sĩ này à?” Ai Đức nhìn vào đám bộ khô lâu chiến mã và khô lâu kỵ sĩ, nghi hoặc hỏi. Những người khác cũng đều trong tình trạng không thể giải thích được.

Diệp Phong nhìn vào người trung niên dễ nhìn bận pháp bào màu xám, rồi tiếp đó là tên tinh linh anh tuấn bị xiềng xích, sau cùng là ở đầu trên của ngôi mộ, khẽ nói với mọi người bên cạnh: ”Ma khí được ngôi mộ này xuất ra. Bọn người đó có lẽ là những tên đào trộm mộ!”

Trong mộ phát ra ma khí? Mọi người nghe xong đều ngạc nhiên, hướng về phía ngôi mộ quan sát lần nữa. Chỉ có Tiểu Hắc cùng Lam Lam ở phía sau đám người đùa giỡn với nhau.

“Mấy tên tiểu tử, nói cho ta biết các ngươi tới đây có mục đích gì!” Phát Lan Khoa thấy mỗi người đều nhìn chằm chằm vào phần mộ, nhíu mày nhàn nhạt hỏi. Lão đã động sát khí, không thể buông tha cho những người trước mặt.

Ác danh của vong linh vu sư ở Quang minh đại lục không ở dưới Ma tộc. Khải Đặc liếc nhìn Phát Lan Khoa, nói:“ Trước khi hỏi người khác, trước hết nên nghĩ đến thân phận của mình, vong linh vu sư tiên sinh!”

Phát Lan Khoa nhìn Khải Đặc hừ một tiếng, hung hăng nói:“ Tên ngu ngốc không biết sống chết, dám đối với một vong linh vu sư vĩ đại nói những lời như vậy. Hôm nay ta nhất định biến các ngươi thành ** phó của ta!”

“Bằng ngươi? Vong linh vu sư vĩ đại?!” Ai Đức cùng Khải Đặc chỉ vào Phát Lan Khoa ha ha cười lớn.

“Tên ngu ngốc ti vi, bằng các ngươi từng ấy nhân mã đã dám cuồng vọng. Hôm nay ta sẽ cho các ngươi biết, hậu quả của việc trêu vào một

vong linh vụ sư!” Phát Lan Khoa cắn răng cười độc ác, ra lệnh cho tử vong kỵ sĩ tiêu diệt địch nhân trước mắt.

“Đây thật là con mẹ nó xú thí (rắm thối)! Diệp Phong trong lòng không thoải mái lắm, vẫy tay ý bảo Khải Đặc dẫn liệt điểm kỵ sĩ động thủ!

“Các huynh đệ, mở cánh, để mấy bộ xương khô này thử trận chiến ngũ thức chúng ta mới học!” Khải Đặc vung cương thiết trong tay, trương cuồng đích khiêu hiêu.

Một trăm liệt điểm kỵ sĩ nghe tiếng nhanh chóng phân tán, mỗi kỵ sĩ cách nhau ba thước, lập thành hình chữ nhất. Theo Khải Đặc hét to một tiếng “Lên”, toàn bộ nhắm hướng tử vong kỵ sĩ.

Lấy Khải Đặc ở chính giữa làm trung tâm, một trăm Liệt Điểm kỵ sĩ quát ngựa tốc độ có nhanh có chậm. Kỵ sĩ ở hai cánh tốc độ nhanh nhất, Khải Đặc mấy người ở giữa tốc độ chậm nhất.

“Lũ ngu xuẩn, số lượng kỵ sĩ bằng nhau xông lên theo cánh sẽ phân tán hành động. Tưởng bằng đơn lẻ mấy tên kỵ sĩ đánh ngã một trăm tử vong kỵ sĩ?” Phát Lan Khoa nhìn hành động của Liệt Điểm kỵ sĩ, miệng khinh thường.

Kiệt Nã Tư đang đứng ngoài nhìn vào, không hiểu đám khinh trang kỵ sĩ này rốt cuộc muốn làm gì. Với sức chịu đựng tuyệt vời của tử vong kỵ sĩ, rất có thể chống lại được tứ giai kỵ sĩ a!

Sáu người Diệp Phong, Lộ Lộ, Ba Nhĩ, Ai Đức, Lạp Phi Nhĩ, La Phi thấy vong linh pháp sư không chỉ huy đám tử vong kỵ sĩ phân tán ra, trên mặt đều hiện nét cười cợt. Còn U Nguyệt Nhi chỉ lắc đầu, nàng đã từng xem qua diễn tập của các kỵ sĩ này.

Tất cả các Liệt Điểm kỵ sĩ, cơ hồ cùng một lúc lập thành đội hình vây quanh, bao lấy cánh quân trước và hai cánh tả hữu của đám tử vong kỵ sĩ.

“Đệ nhất thức, Hoàn hảo thiên quân!”

Khải Đặc hét lớn một tiếng, toàn quân Liệt Điểm kỵ sĩ cùng cao giọng hét theo, cương thương trong tay xuất hiện ngọn liệt điểm hung dũng quét ngang ra. Nhất thời kinh phong nổi mạnh mẽ, nhiệt lưu cuộn cuộn, tiền dục và hai bên tả hữu đều bị ngọn liệt điểm trên cương thương nướng cháy, nghiền nát tan tành

“Thu!”

Khải Đặc lớn tiếng hạ lệnh. Toàn bộ Liệt Điểm kỵ sĩ không xuất thêm một thương nào nữa, toàn bộ thúc ngựa quay đầu. Đám tử vong kỵ sĩ không

quan tâm đến sống chết này lập tức truy kích, không hề dừng lại.

“Đệ nhị thức, Hồi mã quán nhật!”

Chứng kiến tử vong kỳ sĩ đánh sâu vào, trong lòng Khải Đặc chợt thấy hưng phấn. Tất cả Liệt Diễm kỳ sĩ lập tức quay đầu vùng thương, cương thương hòa với liệt diễm trông như một con hỏa xà đâm thẳng vào tiền quân của tử vong kỳ sĩ, đầu thương chát nát toàn bộ bọn chúng!

“Trùy hình!”

Chiêu thức tung ra đã thành công. Khải Đặc cao hứng hạ lệnh, Liệt Diễm kỳ sĩ lập tức thúc ngựa tập hợp thành trận thức Trùy hình. Từ phía Khải Đặc, mệnh lệnh lại phát ra: “Đệ tam thức, trùng phong phá trận!”. Liệt diễm nhanh chóng hướng về chưa đến tử vong kỳ sĩ còn lại tấn công.

Một trăm tên chống không lại, hai mươi tên thì càn hết rồi. Tử vong kỳ sĩ vừa cùng với trùy hình của Liệt Diễm kỳ sĩ đối diện, liền bị Liệt Diễm kỳ sĩ cầm liệt diễm cương thương xoắn cho thất tinh bát lạc.

Trước sau không tới năm phút, thấy một trăm tử vong kỳ sĩ của mình toàn bộ bị diệt, Phát Lan Khoa hai mắt đăm đăm nhìn Liệt Diễm kỳ sĩ, thần sắc đều là khó có thể tin được.

Kiệt Nã Tư cũng là giật mình tốt đỉnh. Cái miệng khô mở ra đến không thể mở lớn hơn được, hai mắt nhìn chăm chăm Liệt Diễm kỳ sĩ, trong đầu không ngừng hồi tưởng lại xung đột vừa rồi.

Ân, phối hợp hoàn toàn ăn ý, đáng tiếc chỉ dùng thương để ra chiêu. Nếu như dùng kích mà nói thì hiệu quả rất tốt. Diệp Phong nhìn bọn người Khải Đặc gật đầu hài lòng, thầm nghĩ đến tạo ra cây kích mà tận khoái, cũng như Ai Đức có thể dùng trường đao

“Minh thần vĩ đại cao quý, người hầu trung thành nhất của ngài, Phát Lan Hoa-Ni Cổ Lạp Tư, hướng tới ngài thỉnh cầu hiện ra cửa U minh. Cầu xin ban cho ta vong linh chỉ lực cường đại...”

Phát Lan Khoa lo lắng một trận nên sốt ruột vội vàng niệm xuất chú ngữ. Trong nháy mắt bầu trời chợt tối sầm, mây đen dày đặc, điện quang phát ra. Một đạo chính cao rộng cỡ mười thước tạo hình thành khí môn màu tro, xuất hiện ngay trước thân của Phát Lan Khoa. Bọn người Diệp Phong nhìn thấy được mắc trùng miệng ngây ngốc.

"Hiện ra đi, Thâm uyên lĩnh chủ!" Phát Lan Khoa đối diện khí môn quát lớn một tiếng. Lập tức từ trong đó đi ra một con quái vật cự đại cao cỡ sáu thước.

Chương 23 : phong mang ngạo thế VS thâm uyên lĩnh chủ

Tân NDGHNTD

Thâm Uyên lĩnh chủ, thất giai vong linh sinh vật, thân cao sáu thước, trên đầu một đôi sừng màu xám, mắt lồi, mũi tẹt, tướng mạo xấu xí, toàn thân xích lỏa, lớp da trên thân thể thối rữa, phát tán xú khí. Trên vai vác một thiết trụ lớn, đường kính nửa thước, độ dài đạt tới ba thước.

Ai Đức nhất gan nhìn nhìn Thâm Uyên lĩnh chủ thân hình cao lớn, chỉ hướng Phát Lan Khoa, khẩn trương nói:“ Thảm rồi, lão ta là thất giai vong linh vu sư Phát Lan Khoa, nổi tiếng độc ác . Lão đại, chúng ta làm sao bây giờ?”

“Người nha, tiểu tử nhất gan, cho lão tử một chút thể diện!” Diệp Phong không có tức giận vùng quyền hướng gõ đầu Ai Đức, nhìn nhìn Thâm Uyên lĩnh chủ rồi mở miệng nói:“ Không nhìn ra có cái gì đặc biệt cả, cũng là một khối đầu so với chúng ta lớn hơn mà thôi!”

“Ha ha ha...” La Phi, Ba Nhĩ, Khải Đặc cùng một trăm Liệt Diễm kỵ sĩ nghe xong lời của đoàn trưởng, đều cười to. Lộ Lộ cũng che miệng lộ ra tiểu ý.

Ai Đức bị lão đại gõ đầu giáo huấn, lại thấy mọi người cười, lập tức xấu hổ ngây ngô cười theo vài tiếng.

“Hừ, đúng là trò hề hèn hạ, lần này các người chắc hẳn phải chết không sai!” Phát Lan Khoa nổi giận hung hăng nhìn bọn người Diệp Phong, trầm giọng quát: “Ra đi, Tham cật thi ma (ma tham ăn)!”

Tiếng quát vừa dứt, trong nháy mắt, từ cửa thoát khí màu xám lao ra mười tham ăn thi ma!”

Tham cật thi ma, ngũ giai vong linh sinh vật, cao đến ba thước, da thịt toàn thân thối rữa, đầy răng nanh, đầu óc đại ngốc, không tóc, trong tay cầm lang nha bổng bằng thép dài hai thước.

“Người, thần lực hơn cả địa tinh, thế nhưng có thể có khả năng gọi được Thâm Uyên lĩnh chủ cộng với mười Tham cật thi ma, thật không đơn giản chút nào!” Diệp Phong thô lỗ khen Phát Lan Khoa, có phần khâm phục thần lực của lão.

“Đồ sâu bọ đê tiện, ta nhất định sẽ khiến thằng hề xấu xí nhà ngươi biến thành một vong linh sinh vật!” Phát Lan Khoa chỉ vào Diệp Phong mắng to:

”Thâm uyên lĩnh chủ, lập tức xé xác tên sâu bọ đê tiện này cho ta!”

“Ngao!”

Thâm Uyên lĩnh chủ ngẩng đầu rít lên một tiếng, tay vung cây đại thiết trụ dài ba thước, chân bước về phía bọn Diệp Phong. Mặt đất bị đại cước của hắn từng bước đạp xuống liền có dấu chân lún sâu, rung động không ngừng.

Mười Tham Cật thi ma theo sát phía sau Thâm Uyên lĩnh chủ, không dám bước ngang hàng, nhìn mấy con mối phía trước, từ miệng nước dãi tham lam chảy ra.

Kiệt Nã Tư tay chân bị xiềng khóa, thấy hai bên chuẩn bị hành sự, vội chạy đến vùng chướng thụ tránh né. Để tránh tai vạ.

“Ta đối phó Thâm Uyên lĩnh chủ, kỳ sĩ phụ trách lũ tham cật thi ma. Lạp Phi Nhĩ, La Phi đến giết tên rầm chó Phất Lan Khoa. Ai Đức, Ba Nhĩ bảo vệ Lộ Lộ, xem chừng nữ nhân của ta. Tất cả theo ta cẩn thận hành động, không được làm theo ý khác!”

Diệp Phong từ không gian giới chỉ lấy ra Quang Minh chi kiếm, nhanh chóng mở lời phân phối mục tiêu, rồi lao về phía Thâm Uyên lĩnh chủ.

Những người còn lại lập tức triển khai hành động theo mệnh lệnh của đoàn trưởng đại nhân. Ai Đức cùng Lộ Lộ mang theo U Nguyệt Nhân đang buồn bực và Tiểu Hắc bắt đầu lùi về phía sau.

Phất Lan Khoa tuy tinh thần lực đã có chút duy trì, nhưng thấy đối phương là một kỳ sĩ anh tuấn cười bạch mã cùng La Phi xông về phía mình, đành phải triệu hồi một lực giai vong linh sinh vật, vong linh cự long, để nghênh địch.

Vong linh cự long toàn thân do xương ghép thành, dài đến mười thước, tuy nhiên so với cự long bình thường thì lực công kích chỉ bằng một nửa. Long tức chỉ có thể phun ra vong linh khí, cũng không có lực phòng ngự vật lý và ma pháp cường hãn.

Bất quá cho dù như thế, nó đột nhiên xuất hiện cũng làm Phi Nhĩ và La Phi bị dọa cho giật mình, không thể tiếp tục tiến về phía Phất Lan Khoa, phải chuyển tâm đối phó tên gia hỏa to lớn này.

“Truy phong cuồng long toàn!”.

Khoảng cách Diệp Phong và Thâm Uyên lĩnh chủ không quá mười thước, hắn liền sử dụng tuyệt chiêu, xuất bạch long đầu đương đầu với sự tiến đến của nó. Đáng tiếc là khi Thâm Uyên lĩnh chủ đưa tả thủ lên đối

kháng với tuyệt chiêu của hắn, chỉ một chút lực đã đẩy hắn ra ngoài. Lộ Lộ trông thấy thất thanh la lên, nhìn thiếu gia mà lo lắng!

Truy phong cuồng long toàn chỉ oanh toái đi hủ nhục ở tay trái của Thâm Uyên lĩnh chủ, đối với vong linh sinh vật không sợ đau đớn mà nói, đó căn bản không tính là thương tích!

“Hay thật, khí lực của ngươi không tệ” Diệp Phong bị Thâm Uyên lĩnh chủ làm choáng váng mặt này, hừ một tiếng, rồi lập tức thi triển Tiêu Diêu kiện khôn bộ. Cả người quay tròn, chân khí từ trên tay phát một đạo Toàn Long Chỉ!

“Ngao!”

Thâm Uyên lĩnh chủ không thể theo kịp tốc độ khoái tiệp của Diệp Phong, tức tối đến nỗi phải hét oa oa lên, ôm cây sắt cuồng đập, đập tới mức ổ gà đầy đất, đất cát bay mù mịt.

Mười tên Tham cật thi ma, căn bản không phải là đối thủ của Liệt Diễm kỵ sĩ. Mấy tên Liệt Diễm kỵ sĩ chỉ dùng hai chiêu “Hoàng Tảo thiên quân” và “trùng phong phá trận” đã chế trụ toàn bộ bọn chúng!

Diệp Phong đang đối đầu cùng Thâm Uyên lĩnh thủ, nhưng vẫn chú ý tình hình chiến sự chung quanh, thấy bọn Liệt Diễm kỵ sĩ đã giải quyết được mục tiêu, liền ra lệnh:” Khải Đặc, ngươi mau thủ tiêu cái lão Vu sư cho má đã gọi cái vong linh sinh vật này cho ta!”

“Vâng!” Khải Đặc cùng bọn Liệt Diễm kỵ sĩ cùng đồng thanh tuân lệnh, phóng ngựa nhằm về phía Phất Lan Khoa mang theo sát khí kinh người.

Thật là đáng hận, cái đồ súc sinh ấy vậy mà lại có võ công ghê gớm đến như thế, còn đám kỵ sĩ này ít ra thực lực cũng vào hàng tứ giai. Trong chiến trận thực tế, tứ giai lại càng trở nên lợi hại. Con bà nó, đồ biến thái!

Phất Lan Khoa thấy võ công kinh người của Diệp Phong, cùng với việc Thi cật tham ăn bị Liệt Diễm kỵ sĩ nhanh chóng tiêu diệt, nên trong lòng đang thóa mạ. Mắt thấy Liệt Diễm kỵ sĩ đang phóng về hướng của mình, lão vội khai mở U Minh môn, triệu hồi vong linh cự long đến để chờ lão chạy đi. Lão thà đối mặt với chương khí còn hơn là đối mặt với Liệt Diễm kỵ sĩ.

Đứng trên lưng cự long, Phất Lan Khoa nghĩ việc đã tới được rừng sâu đầy chương khí rồi mà không cách nào thấy được bồi táng phẩm ở trong mộ, thì cảm thấy cay đắng trong lòng, liền căm hận chỉ vào Diệp Phong ở

dưới mà mắng: “Tiểu tử đáng hận kia, món nợ này Phất Lan Khoa ta nhất định sẽ tìm người thanh toán. Người hãy chờ xem.”

“Chờ con bà người!” Diệp Phong tức giận lớn tiếng mắng trả lại lão. Từ trong tay bắn ra sáu đạo chân khí Long Chỉ công, nhắm thẳng vào Phất Lan Khoa mà bay tới.

“A...thật là khả ố, tên hỗn đản này, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người.....” Mông của Phất Lan Khoa bị một đạo chỉ kinh bắn trúng, máu thịt văng tứ tung. Lão đau đến nỗi phải kêu gào lên, rồi vội lấy tay áo che lấy miệng để không phải bật ra tiếng rên. Sau đó thì giục cự long rời khỏi rừng sâu đầy chướng khí.

Vong Linh vụ sư đã bỏ chạy, đối phương không còn nhân thủ có khả năng bay được nữa, Lạp Phi Nhĩ, Khải Đặc và các kỵ sĩ đều muốn tới trợ giúp Đoàn Trưởng đối phó với Thâm Uyên lĩnh chủ.

“Tổ cha nó, các người mau tránh ra. Hắn là của lão tử, các người không có phần!”

Đồng người thế này mà vẫn để cho tên vụ sư cẩu trệ chạy thoát được, Diệp Phong bức dọc quát lớn. Người hơi lui về sau một chút, hai tay cầm kiếm vận hành chân khí rót vào thân kiếm, quát lên một tiếng, sử xuất chiêu “Thiên Kiếm Quyết” thức thứ hai, kiếm khí tỏa sáng thật kinh nhân!

Chân khí toát ra từ cơ thể Diệp Phong cực nhanh, xoay tròn chung quanh thân kiếm rồi đột nhiên trong nháy mắt lại tăng vọt lên. Quang mang bắn ra bốn phía thật là chói mắt, hình thành một luồng kiếm khí màu trắng dài mười thước, nương theo kiếm của Diệp Phong, khí thế mạnh mẽ vô cùng, nhằm ngay đầu Thâm Uyên lĩnh chủ chém thẳng tới.

“Bang!” Một tiếng trầm đục vang lên. Thâm Uyên lĩnh chủ gào lên một tiếng thảm thiết, thân người bị chẻ làm hai trăm trọng rơi xuống, khiến cho bụi đất bay lên tứ tung.

“Má ơi, lão đại rút cuộc là có bao nhiêu chiêu thức cường hãn thế nhỉ? Kiếm khí thật là ghê gớm!” Khải Đặc liếm liếm môi, tự lẩm bầm một mình, còn những người khác cũng lắc đầu cảm khác, thốt không ra lời.

Đặc biệt là U Nguyệt Nhi, sắc mặt lại thập phần khó coi, càng lúc càng cảm thấy Cầm Thú Nam Tước thật là đáng sợ. Hắn lúc nào cũng sử dụng những chiêu thức cường hãn để đối địch, thật khiến người ta phải giật mình!

“Mẹ nó, nếu chân khí của lão tử có thể cường thịnh trở lại thì thật là tốt.” Diệp Phong thu kiếm vào Không Gian Giới chỉ, lẩm bầm không hài lòng

chút nào. Bọn Khải Đặc nghe được lời này thì cứ đứng đực ra đó mà tro mắt trắng dã nhìn hấn.

“Thiếu gia, người không việc gì chứ? Có phải là đã bị thương rồi không?” Lộ Lộ chạy đến gần thiếu gia, quan tâm hỏi.

“Yên tâm đi, không có đâu!” Diệp Phong bỏ mặc chúng nhân ở bên cạnh, âu yếm hôn chiếc miệng nhỏ nhắn xinh xắn của Lộ Lộ, rồi ra lệnh: “Khải Đặc, mau dẫn người tới khai quật phần mộ cho ta. Lão tử phải xem coi bên trong rớt cuộc có cái gì hấp dẫn hay không!”

“Tuân lệnh!” Khải Đặc nghe vậy, lập tức ứng thanh lĩnh mệnh, gọi mười tên Liệt Diễm kỵ sĩ đi đến khai quật phần mộ.

Chương 24 : ma tộc chỉ bảo, ám hắc ma kiếm

Tân NDGHNTD

Trời đất, lão tử hình như có chút may mắn a? Diệp Phong đang suy nghĩ, rồi nhìn sang ở cây chướng thụ mà tên Kiệt Nã Tư đang đứng, quay đầu ra lệnh: "Lập Phi Nhĩ, mang tên tinh linh dễ nhìn đó mở trời cho gã đi!"

"Tuân lệnh!" Lập Phi Nhĩ chỉ đáp một tiếng đơn giản, rồi bước đến bên cạnh Kiệt Nã Tư giờ thương lên đánh gãy những xiềng gông trên người gã.

"Đa tạ, đa tạ các người đã cứu. Ta tên là Kiệt Nã Tư – Lao Luân. Rất vinh hạnh được quen biết với các vị!" Kiệt Nã Tư hướng tới Diệp Phong gửi lời cảm ơn rồi tự động giới thiệu mình.

Diệp Phong gật gật đầu tự giới thiệu qua loa một chút, rồi lười biếng ngáp một cái, để Lộ Lộ điểm cho mình một căn thanh sáng tiêu hồn, hướng Kiệt Nã Tư Luân hỏi: "Chàng tinh linh dễ nhìn, có biết Phát Lan Khoa muốn đào cái gì hay không?"

Tinh linh dù là nam hay nữ đều đẹp, Kiệt Nã Tư cũng rất anh tuấn nhưng cũng tự phụ. Hai lần y nghe Diệp Phong gọi mình là dễ nhìn, trong lòng cũng có chút cao hứng: "Ta nghe lão nói rằng, có vậy gì gọi là bồi táng phẩm!"

"Bồi táng phẩm? Hắc, ta cũng thật là có duyên với mấy loại này!" Diệp Phong tức cười lắc đầu thì thầm.

Bọn người Khải Đặc từ cái mộ đã đào ra mộ cái quan tài dài chừng hai thước, mở ra xem, lập tức reo lên: "Lão Đại, người qua xem đi, trong quan tài có một thanh kiếm!"

"Kiếm?" Diệp Phong bây giờ chỉ quan tâm đến kiếm hơn là mỹ nữ và kim tiền, nghe vậy hần liền bước tới xem xét. Những người khác cũng cùng đến xem.

Trong quan tài là một bộ xương khô, trang phục cho thấy đó là một nam nhân. Trên người có một thanh kiếm màu đen dài bốn xích, dày hai thốn, chuôi kiếm thì có khắc đầu một con cự long, nhưng lại không biết do cái gì tạo nên, lại có rất nhiều sát khí!

Khải Đặc muốn đến cầm thanh kiếm lên, nhưng tay trái vừa tiếp xúc đến liền bị đánh bật ra. Từ tay trái bứt ra một cổ hắc khí!

"Trên thân kiếm này cũng có nguyên tố hắc ám?!" Khải Đặc lay động tay trái không thoả mái, nhìn trường kiếm màu đen nhúu mày nói thầm. Chung quanh gã, mấy người cũng nhìn thấy tình huống ấy, đều nhúu mày nghi hoặc.

Nguyên tố hắc ám có thể ăn mòn năng lực của thân thể sinh linh, và Khải Đặc vừa mới trải qua xong, sợ đến mức phải vận khí tương kì bức ra, mới may mắn thoát khỏi nguy hiểm!

Diệp Phong trong lúc đi tới nhìn thấy Khải Đặc bị ma khí ăn mòn. Hắn đi qua đó thì nhìn thấy trường kiếm màu đen, xác định chính nó là căn nguyên của ma khí, tò mò đưa tay xuống cầm lấy và nhắc lên, cẩn thận quan sát!

Khải Đặc vốn định mở miệng nhắc nhở, nhưng phát hiện lão đại một chút tổn thương đều không có, cảm thấy không hiểu trong đầu tự hỏi, không rõ vì cái gì chính mình lại bị nó ăn mòn, lão đại cũng cầm nó nhưng lại không có việc gì!

U Nguyệt Nhi buồn bực đi tới bên cạnh phần mộ, đã thấy trường kiếm màu đen trong tay Diệp Phong, đôi mắt phượng xinh đẹp nhất thời giật mình trợn lên, bật thốt kinh hô: "Hắc ám ma kiếm!?"

"Cái gì? Đây là hắc ám ma kiếm??" Mọi người nghe vậy đều kinh hô, mở to hai mắt nhìn trường kiếm màu đen trong tay Diệp Phong.

Quang minh, hắc ám, vong linh, huyền băng, liệt diễm, thiểm điện, tạt phong, tất cả đều là đại thần khí, là giác mộng mà tất cả các cường giả ở Quang Minh đại lục luôn theo đuổi. Gần ngàn năm về trước vô số sinh linh vì chúng mà mất mạng!

Hắc ám ma kiếm, chí bảo của ma tộc, một trong những bảo vật hắc ám, có thể kết hợp với hắc ám đấu khí cùng với hắc ám ma pháp thì uy lực sẽ tăng lên gấp đôi. Từ năm trăm năm trước ma tộc xâm lấn quang minh đại lục bị bại thì đã để lại cho đời sau. Một truyền thuyết, nếu đem tất cả bảo vật hắc ám tập hợp lại, thì thực lực chính mình có thể tương đương với của Hắc Ám ma thần!

Năm trăm năm qua, từng có mấy cường giả có được hắc ám ma kiếm, cuối cùng đều bị quang minh giáo đình đuổi giết, và không có được kết cục tốt.

Hắc ám giáo đình một mực cố gắng tìm thanh kiếm này, nhưng thủy chung vẫn không có kết quả. Hôm nay U Nguyệt Nhi vì đã từng thấy nó,

nên thật sự bị kích động không thôi, vì thế mới bật thốt lên kinh hô.

Nếu là bình thường, U Nguyệt Nhi hiện tại khẳng định sẽ hỏi hận nói ra tên của Hắc Ám ma kiếm. Nhưng lúc này lại cũng kinh ngạc nhìn Diệp Phong, khó tin nói: "Người, người tu luyện Quang Minh nguyên tố, cầm Hắc Ám ma kiếm mà không sao? Làm sao có khả năng?!"

"Đúng vậy lão đại, vừa rồi ta cầm Hắc Ám ma kiếm lập tức bị ám hắc nguyên tố ảnh hưởng, người cầm như thế nào lại không sao?" Khải Đặc cũng hiếu kì hỏi, lập tức nghi hoặc nói: "Thi thể trong phần mộ này là ai? Sao lại có Hắc Ám ma kiếm?"

"Ta cũng không biết tại sao ta cầm kiếm lại không có chuyện gì. Thi thể này cũng không cần đoán hắc là ai. Quan trọng nhất là hắc cho ta cơ hội có được Ma tộc chí bảo, ta thật rất cảm tạ hắc, ha ha..." Diệp Phong cao hứng giả ngốc cười to.

Ảnh hưởng của ám hắc nguyên tố đối với lực lượng đồng dạng thì là con số không. Hắc có ma khí tự nhiên không chịu ảnh hưởng. Bất quá, đối với việc chính mình có ma khí, hắc tạm thời không muốn để lộ, bởi vì nếu để Quang Minh giáo đình biết được khẳng định sẽ tìm hắc làm phiền. Với thi thể trong phần mộ, xác thật không cần nghĩ tới. Muốn xác nhận thân phận của người chết, đơn giản là thần kinh có vấn đề!

"Cũng đúng, so đo với một thi thể làm gì...ha ha ... Nghe nói Hắc Ám ma kiếm chém sắt như bùn, cùng Quang Minh thánh kiếm là sắc bén nhất thế gian. Lão đại sau này không biết tên nào hưởng cái xui xẻo đây!" Ai Đức, Khải Đặc, Ba Nhĩ ba người đều cao hứng chúc mừng.

U Nguyệt Nhi đối với thi thể trong mộ không có hứng thú. Mi phượng mĩ lệ nhìn Diệp Phong cùng Hắc Ám ma kiếm, không hiểu Diệp Phong vì sao không chịu ảnh hưởng. Nghĩ đến chính mình đem lai lịch của Hắc Ám ma kiếm nói cho lũ tham lam bại loại này, thật muốn cắt mấy cái miệng đó!

Nghe nói thần khí có thể tích huyết nhận chủ, mà chưa có tên nào lại muốn thử. Đáng tiếc tạm thời không thể sử dụng Hắc Ám ma kiếm, nếu không khẳng định sẽ bị Quang Minh giáo đình tìm tới làm phiền. Cái giáo đình đó thật thích quản chuyện không đâu. Trong đầu Diệp Phong đang suy tính, đáng tiếc là không có kế nào khả thi, bèn đi tới gần thiết trụ của thâm uyên lĩnh chủ, tùy ý vung kiếm chém một phát, liền dễ dàng cắt thành một khối: "Ha ha, Hắc Ám ma kiếm này quả nhiên chém sắt như bùn, bảo bối tốt!"

Khải Đặc cùng thành viên Tư Lược đoàn, đều hâm mộ nhìn Hắc Âm ma kiếm trong tay đoàn trưởng. Có hảo kiếm này, cùng người chém giết tuyệt đối thêm trợ lực lớn!

Diệp Phong ảo não nhìn U Nguyệt Nhi, tinh ngộ rằng hoặc là nhốt hoặc là thu phục nàng, không thể thả đi. Nếu không để nàng trước mặt người khác, đem chuyện mình có Hắc Âm ma kiếm nói cho bọn chúng. Náo nhiệt này có thể to lắm đây!

Đem Hắc Âm ma kiếm thu vào không gian giới chỉ, Diệp Phong nhìn nhìn Kiệt Nã Tư, mỉm cười hỏi: "Tinh linh suất ca, người như thế nào bị bắt làm ** đãi?"

"Nhân vì hai tháng trước ta đang trên đường đi đến Ải nhân vương quốc thì đụng độ với bọn người buôn bán ** lệ, rồi bị bọn chúng bắt đi."

"Vậy à? Tại sao không chống trả bọn chúng? Người là tinh linh xạ thủ, hay là tinh linh pháp sư?" Diệp Phong tò mò hỏi.

Kiệt Nã Tư ngạo nghễ nói: "Ta là ngũ giai Tật Phong xạ thủ. Nếu không phải bọn buôn ** lệ cậy vào thế đông người, bọn chúng căn bản là không có khả năng đụng được đến ta!"

Diệp Phong chịu khó hỏi han Kiệt Nã Tư là vì muốn xem thử coi giá trị của gã có đáng cho hắn thu dụng hay không. Nếu không đáng giá thì để tránh gã tiết lộ bí mật, chỉ có cách là bắt nhốt hoặc hạ thủ gã ngay. Bây giờ vừa nghe thấy gã là ngũ giai Tật Phong xạ thủ, liền gật đầu nói: "Kiệt Nã Tư, người là người biết hiểu chuyện. Vậy ta cũng không cần nói lời thừa thãi, Hắc Âm ma kiếm là bí mật tuyệt đại, không thể tiết lộ ra ngoài. Người có muốn gia nhập Hoàng Gia Tư Lược đoàn của ta chẳng?"

Hoàng Gia Tư Lược đoàn? Hà, ta vừa thoát khỏi miệng hùm thì lại rơi vào thuyền đao tặc... Kiệt Nã Tư buồn bực nghĩ bụng. Gã không phải là kẻ ngu đần, nếu nói không muốn gia nhập thì gã tất phải chết không còn nghi ngờ gì nữa. Vì vậy, chỉ đành gật đầu tỏ vẻ đồng ý gia nhập.

Kỳ thật vừa trải qua cuộc chém giết, Kiệt Nã Tư đối với võ công kinh nhân của bọn Diệp Phong, gã đã sinh ra hứng thú, lại thêm cá tính tò mò. Nếu bọn Diệp Phong để cho gã đồng hành trong vài ngày, gã sẽ có thể tìm ra lai lịch của bọn họ. Điều đáng tức cười đó là bây giờ gã không chỉ có hòa nhập trong vài ngày, mà là cả đời.

"Các huynh đệ, việc của Hắc Âm ma kiếm ngày hôm nay, tuyệt đối không được tiết lộ cho ngoại nhân biết, hiểu chưa?" Diệp Phong ngưỡng cổ

lên nhắc nhở đám thủ hạ.

"Vâng!" Tất cả đồng thanh, kể cả Kiệt Nã Tư trong đó, mọi thành viên trong Tư Lược đoàn đều lĩnh mệnh. Chỉ có U Nguyệt Nhi ngậm miệng đứng một bên, trong lòng rầu rĩ, không thể nào lý giải nổi tại sao Cầm Thú Nam Tước lại không bị ảnh hưởng bởi Hắc Ám ma kiếm.

Diệp Phong hài lòng nhìn qua Tư Lược đoàn một lượt, cuối cùng nhìn về phía U Nguyệt Nhi đang im lặng đứng kế bên, phát ra cái loại ánh mắt lưu manh nhìn khắp người nàng.

Chương 25 : – Hồn loạn hoang nguyên, hồ lô sơn cốc

Nguồn: hoanguyettaodan

Tại hoàng cung Mạt La đế quốc, Lao Nhĩ bệ hạ được mật thám báo tin, biết được Cầm Thú Nam Tước dẫn Tư Lực đoàn, tại tỉnh Đông Bắc đã tiêu diệt được một toáng dã lang cương đạo, cũng cướp được những vật khác để trang bị cho kỵ binh cùng một tên tinh linh. Y cảm thấy có chút hứng thú. Tại đại điện, quần thần đều không ngớt ca ngợi tài năng của Cầm Thú Nam Tước, đúng là có khả năng trời ban để làm đoàn trưởng Tư Lực đoàn!

Quốc Vương đang cùng quần thần tán dương đứa cháu của mình, Lạc Khắc tể tướng trong lòng như nở hoa, đôi mắt cũng không quên hướng về Uy Nhĩ nguyên soái để thị uy. Trước đây khi quốc vương tán dương Phi Long, Uy Nhĩ cũng làm như lão ta vậy. Hôm nay lão ta cũng đã có cơ hội trả thù, làm sao có thể bỏ lỡ được?

Uy Nhĩ thấy cái phong thái đắc ý của Lạc Khắc, trong lòng lão cực kỳ căm giận, nhưng cũng không thể làm gì, bởi vì quốc vương đang tán dương không phải là Phi Long cháu lão. Lão phải nghĩ kế hoạch để đả kích Lạc Khắc và Lôi Ân, không thể để cho địa vị của bọn họ trong lòng bệ hạ càng ngày càng tăng!

Lạc Khắc tể tướng trong lòng tuy cũng vui mừng, nhưng xác định rõ là quốc vương có phái người giám thị đứa cháu của mình. Cho nên lão cũng cần phải phái người thân tín để báo với cháu mình hành động nên cẩn thận. Không làm những việc quá quyền, chọc giận đến quốc vương, nếu không không biết hậu quả như thế nào!

Quả thật Lao Nhĩ bệ hạ từ tên mật thám truyền báo lại không chỉ có việc này. Y còn biết được vũ cơ mà Phi Long đang ra sức tìm kiếm, U Nguyệt Nhi – Thước Lạp, đang cùng ở chỗ bọn người Lôi Ân. Nhưng mà y không để ý đến sự việc này, coi như không biết gì, để cho Phi Long vì vũ cơ này mà tìm tên Lôi Ân gây phiền toái, khiến hai lão Lạc Khắc và Uy Nhĩ tranh đấu kịch liệt!

Tại Quang Minh đại lục căn bản có tám quốc gia, vị trí bao gồm: Tinh Linh vương quốc ở phía tây phương bắc, Ải Nhân vương quốc ở phía bắc, Thú Nhân vương ở đông bắc, Thiên Vũ đế quốc ở phương tây, Mạt La đế

quốc ở phía tây nam, Quang Minh đế quốc ở phương nam, Cự Nhân vương quốc ở đông nam, Dực Nhân vương quốc thì ở phương đông.

Tại trung ương đại lục, biên giới tám nước chính là Hỗn Loạn hoang nguyên. Nơi này rất hỗn tạp, có thể cho là một tỉnh đông bắc của Mạt La đế quốc.

Năm trăm năm trước, các tộc ở đại lục liên hợp cùng nhau để đánh bại Ma tộc. Sau khi phân chia thì lại có kỵ về Hỗn Loạn hoang nguyên ở Trung ương. Bởi ở đây ma thú cao cấp đều tập trung trong ma lâm. Cho nên chỗ này trở thành nơi hoang vu, tiện lợi những phần tử phạm tội trốn đến đây để ở!

Trải qua năm trăm năm phát triển, Hỗn Loạn hoang nguyên mặc dù vẫn bị đám ma thú hoành hành, nhưng cũng không còn là một hoang nguyên như trước. Sự phồn vinh phát triển một cách rất nhanh chóng, đây cũng là một thiên đường. Có thể nói nguy cơ cùng tài phú cùng nhau tồn tại.

Hồ Lô cốc, cách Mạt La đế quốc biên cảnh hướng đông bắc khoảng một trăm trượng, bên ngoài Hỗn Loạn hoang nguyên hướng tây nam. Chiếm diện tích không lớn, nhưng sơn cốc cao cũng tới ngàn thước, từ không trung nhìn xuống, cả sơn cốc như một cái hồ lô lớn ở trên mặt đất, thập phần thú vị!

Cửa vào sơn cốc rất nhỏ hẹp, dài khoảng một trăm thước, rộng chỉ có mười lăm thước. Trong cốc phân ra trước sau, phần sau có diện tích lớn gấp đôi phần trước. Còn có một thủy đầm, là do một cái tuyến nhân hình thành. Trên mặt đất đầy cỏ dại, hoa dại. Cả sơn cốc có thể cho cả vạn người ở!

Chỉ đáng tiếc, nơi này quá gần Mạt La đế quốc biên cảnh đông bắc, phụ cận tương đối hoang vu, lực lượng lớn thì không để vào mắt, lực lượng nhỏ thì không dám đến. Nếu không nơi này đã bị người ta chiếm lâu rồi!

Vào mùa đông giá rét, lúc hoàng hôn, Diệp Phong hai ngày trước đã rời đi khỏi khu rừng rậm, dẫn theo các thành viên Tư Lược đoàn tiến vào Hồ Lô cốc, chuẩn bị tá túc nghỉ ngơi, ngày mai tiến đến Thiết Huyết học viện.

Đi một vòng trong sơn cốc, Diệp Phong ngạc nhiên phát hiện nơi này rất thích hợp để Tư Lược đoàn ở lại. Núi cao ngàn thước, cửa vào nhỏ hẹp, có thể nói là dễ thủ khó công, chỉ cần chuẩn bị đủ lương thảo, cho dù có đại quân vây quanh cũng không sợ!

Diệp Phong sớm đã chuẩn bị tại Hỗn Loạn hoang nguyên làm lớn một chuyện, có loại địa phương tốt thế này sao có thể bỏ qua. Lúc này ở phía

trước sơn cốc gọi mọi người tập hợp, hấn chánh sắc tuyên bố:" Ta vừa rồi nhìn qua địa thế nơi này, cảm giác mười phân thích hợp làm căn cứ cho Tư Lược đoàn. Mọi người chuẩn bị đi, chúng ta ở phía trước sơn cốc trông tinh linh chủng tử. Sau này nơi đây là căn cứ của chúng ta!"

"Quá tốt rồi, cuối cùng cũng có thể không còn bôn ba chịu khổ nữa. Có một nơi dừng chân thì có thể tại Hỗn Loạn hoang nguyên đại triển quyền cước, đề cường đạo nơi này thử xem sự lợi hại của chúng ta!" Ai Đức mập mạp hưng phấn cười to.

Ở trên đường, Diệp Phong đã đem quyết định việc tại Hỗn Loạn hoang nguyên làm lớn một chuyến, nói cho mọi người. Sở dĩ mọi người trước đã có chuẩn bị tâm lý, nên nghe hấn nói xong cũng không có kinh ngạc, ngược lại đều rất cao hứng.

Bởi vì không người nào thích tác chiến ở đây trong mùa đông, huống chi Tư Lược đoàn là do Diệp Phong một tay nắm quyền, hấn nói làm sao thì phải làm như vậy, không ai phản đối!

Tinh linh suất ca Kiệt Nã Tư, sinh tại một thôn ở đông nam biên giới Tinh Linh vương quốc. Gia đình gã thuộc tầng lớp tinh linh phổ thông. Hàng năm gã đều ra ngoài đi đâu đó không về nhà. Phụ mẫu gã cũng không có biện pháp với gã!

Trải qua hai ngày ở chung, Kiệt Nã Tư đã thấy thoải mái, đi theo và thấy đám người hỗn độn của Khải Đặc có chút quen thuộc, và đem mọi chuyện của chính mình nói cho mọi người nghe. Cũng từ miệng Khải Đặc biết được võ công của mọi người kêu là võ học Trung Hoa, đều là do đoàn trưởng chỉ dạy. Nhất thời gã nảy sinh ra ý niệm muốn học ngay trong đầu, hạ quyết tâm theo đoàn trưởng này khắp nơi để có thể tập luyện tốt võ học Trung Hoa.

Cướp được bốn mươi lăm hạt giống của tinh linh, thổ nhượng ở mặt đất sơn cốc rất tốt, thích hợp để trồng trọt.

Diệp Phong từ không gian giới chỉ lấy ra hạt giống, chọn được ở phía dưới sườn núi bên trái của phía trước sơn cốc, xếp thành một hàng, đưa ba mươi hạt thụ ốc cùng năm hạt thụ thính, bỏ vào trong đất và tưới nước. Hạt giống tinh linh thần kỳ liền lập tức bắt đầu phát triển sinh trưởng mầm mống, phá thổ ra nhanh chóng lớn lên!

"Trời, nhanh như vậy sao? Thần kì như vậy sao?" Diệp Phong giật mình khi nhìn thấy hạt giống phát triển nhanh chóng, suy nghĩ một chút, hướng

sang phía Kiệt Nã Tư hỏi: "Tinh linh các ngươi là từ chỗ nào mà thu được các hạt giống tinh linh này?"

Kiệt Nã Tư nhìn thấy hình dáng của đoàn trưởng giật mình mỉm cười đáp: "Nói chính xác là không phải từ địa phương nào thu được, mà do chọn lựa cây cối đặc dị. Trải qua sanh mệnh chi tuyến xâm nhập vào mà hình thành!"

Sanh mạng chi tuyến thập phần trân quý, có thể cứu giúp mạng sống sanh linh lúc yếu ớt, nâng cao sức mạnh của sinh linh cùng với tốc độ sinh trưởng của thực vật. Đây là hiểu biết rất bình thường tại Quang Minh đại lục. Diệp Phong tự nhiên biết, nghe xong Kiệt Nã Tư nói, suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Kiệt Nã Tư, sanh mệnh chi tuyến tại tinh linh vương quốc các ngươi có bán hay không?"

Kiệt Nã Tư nhún nhún vai, lắc đầu đáp: "Không có, thành thị cùng với kinh đô đều do sanh mệnh tuyến nhân cũng với tinh linh tuyến nhân kiến tạo, mỗi một tuyến nhân đều do trọng binh trấn giữ. Gần như tinh linh không được tới gần, trừ quan thương mới có thể bán cho người thôi!"

"Kháo, Tinh Linh vương quốc các ngươi quả thật là rất độc đoán, không có một điểm dân chủ nào cả!" Diệp Phong than phiền những điều không tốt đó, rất muốn kiếm được sanh mạng chi tuyến trân quý đó, như vậy sau này muốn trồng cái gì, sẽ không cần phải chờ đợi. Đáng tiếc chúng lại không có được bán!

Kiệt Nã Tư cũng vì chính sách của Tinh Linh vương quốc mà bất mãn. Bất quá không phải gã có thể quản được chuyện này, nghe xong đoàn trưởng nói, chỉ có thể bất đắc dĩ bỏ qua!

Ba mươi lăm hạt giống đã được nhanh chóng thành hình. Lộ Lộ vẫn nhìn một cách ngạc nhiên, nhìn thấy thụ ốc thành hình, lập tức đi vào trong quan sát, tiểu Hắc cùng với Lam Lam thì chạy tán loạn khắp nơi!

Đề Kiệt Nã Tư ở lại bên ngoài canh gác, Diệp Phong cùng các thành viên của Tư Lược đoàn tiến vào thụ ốc xem xét, vừa vào đã ngửi thấy mùi thơm của cây cối tươi tốt. Ai nấy đều có thần sắc tò mò nhìn ngó khắp nơi, cảm nhận được sự thần kỳ của thụ ốc và thụ thính.

Mỗi gian thụ ốc đều cao độ sáu thước, không gian ở bên trong rộng chừng năm mươi thước. Mỗi gian thụ thính cũng cao mười thước, không gian rộng vừa chừa một trăm thước. Mặc dù nơi đây trống rỗng không có

bàn ghế, giường chiếu hay cửa sổ gì cả, nhưng những điều này cũng không khó giải quyết chút nào.

Diệp Phong sai Khải Đặc dẫn theo một số Liệt Diễm kỵ sĩ đi đến rừng cây nhỏ tại sơn cốc ở phía tây nam, đốn một số gỗ đem về, làm vài cánh cửa và cửa sổ đơn giản. Sau đó, hắn lấy ra một số vải vóc từ Không Gian Giới Chỉ phân phó cho mọi người đi bố trí khắp nơi trong thụ ốc.

Chỉ mất một lúc là mọi chuyện bố trí ổn thỏa ngay. Lúc này màn đêm đã phủ xuống, Diệp Phong chọn một gian thụ ốc cho mình, rồi sai người đưa chiếc xe ngựa lông lầy cùng với U Nguyệt Nhi đang bị điểm huyết vào trong đó, lại cấp cho nàng Cực Lạc Tiêu Hồn thủy. Đêm nay chính là thời khắc mà hắn sẽ xử lý U Nguyệt Nhi.

Đứng ở trước ba mươi gian thụ ốc, nhìn hàng cây cao lớn xanh biếc, cành lá tươi tốt, Diệp Phong đưa tay khoanh ngực, hài lòng gật đầu, nói với những người đang đứng bên cạnh: "Các huynh đệ, để chúc mừng có được chỗ trú chân tốt, đêm nay chúng ta hãy tận tình ca hát cho thật thống khoái!"

Mọi người nghe vậy liền vui vẻ hoan hô, rồi phân nhau ra bắt tay vào việc chuẩn bị, đặc biệt là tên nghiện rượu Linh Ngưu chiến sĩ La Phi lại càng hoan hỉ hơn ai hết, bởi vì trong suốt khoảng thời gian đi theo đoàn trưởng, gã những tưởng là đã phải cai rượu rồi. Tỉu lượng lúc trước của gã mỗi ngày có thể uống tới mấy vò.

Lò lửa được thắp lên, bao nhiêu thức ăn đều được đem ra nấu nướng thơm lừng, dưới bầu trời đêm, ai nấy đều vui vẻ thù tạc.

Lúc này nhờ đã chọn được nơi trú chân khá tốt nên tâm tình của Diệp Phong cũng cảm thấy vui vẻ thoải mái hơn, đưa mắt nhìn khắp xung quanh một lượt rồi đột nhiên muốn đồ nướng. Vì vậy hắn lại lấy từ Không Gian Giới Chỉ ra các loại dụng cụ và gia vị cần thiết đã chuẩn bị sẵn từ sớm. Nhìn các món rau quả ngay trước mắt, hắn gọi Lộ Lộ đến, rồi tự mình động thủ động cước, vừa xiên các miếng thịt đan kẻ với rau quả vừa giảng dạy lại cho Lộ Lộ. Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn hắn làm việc với vẻ đầy thắc mắc, thật không biết là hắn muốn làm gì.

Độ khoảng một, hai giờ sau, Diệp Phong rốt cuộc cũng làm xong các món đồ nướng khoái khẩu của mình là thịt nướng chua ngọt, thịt bò chiên, lại còn có cả cà chua chiên với trứng và các món rau quả khác.

Mọi người trong Tư Lược đoàn từ trước tới giờ chưa hề thấy qua các món ăn này, nên ai nấy đều lộ vẻ tò mò, nhưng sau khi nếm thử thì lại tán dương không ngớt.

Trước nay mọi người chưa bao giờ được ăn đồ nướng, giờ đây được nếm món này lần đầu, dĩ nhiên đều cảm thấy ngon. Kỳ thật thì Diệp Phong cũng tự biết đối với tài nấu nướng của cha hắn thì bản thân mình chẳng đáng là gì cả.

"Thiếu gia, người làm sao mà lại nấu những món này ngon như vậy?" Ba Nhĩ lúc này đang nhai những miếng thịt trong miệng, không nhịn được nên lên tiếng hỏi. Từ nhỏ đến lớn, hắn chưa từng thấy qua thiếu gia làm bếp.

"Đồ ngốc, người có bao giờ thấy được món ăn thế này chưa? Tất cả những điều này đều do Trung Hoa thần dạy cho ta ở trong mộng đấy!" Diệp Phong thuận miệng đáp bừa, vì không muốn đề cập đến vấn đề này nữa nên bảo mọi người cùng nâng ly tiếp tục nhậu nhẹt.

Chúng nhân đã nghe qua việc đoàn trưởng đã được Trung Hoa thần dạy cho võ công trong mộng, nên đối với việc hắn cũng học được những thứ khác ở trong mộng cũng không nghi ngờ gì. Khi thấy đoàn trưởng chúc rượu, tất cả đều cao hứng cạn chén.

"Lão đại, chúng ta bây giờ đã có nơi trú thân, vậy sau này sẽ phát triển như thế nào? Khi nào sẽ tấn công bọn cường đạo ở hoang nguyên?" Khải Đặc sau khi uống xong một ngụm Mạt La quả tửu liền hỏi với giọng đầy hưng phấn.

"Ta đã nghĩ đến vấn đề này, đợi sau khi hội họp với phó đoàn trưởng thì đó chính là thời khắc mà chúng ta sẽ chính thức phát triển Tư Lược đoàn. Bây giờ thì mọi người cứ việc tận tình uống cho say!" Diệp Phong đáp với vẻ nghiêm chỉnh, rồi lại tiếp rượu với mọi người.

Chương 26 : Cường gian thành thuận gian

Dịch: vivarichmount

Nguồn: hoanguyettaodan

Sau khi ăn uống no say, mọi người thu thập dọn dẹp vật dụng các thứ. Khải Đặc phân phối các Liệt Diễm ký sĩ luân phiên trực đêm. Diệp Phong có chút hơi say, để Lộ Lộ dìu mình trở về thụ ốc.

U Nguyệt Nhi lúc này vừa trải qua cơn hành hạ của Tiêu Hồn Cực Lạc thủy, vẫn nằm yên trên giường do vẫn bị chế trụ huyết đạo. Tuy đầu óc của nàng lúc này đã thanh tỉnh trở lại, nhưng dục hỏa vẫn chưa dứt hẳn, hơi thở vẫn còn dồn dập như cũ, đôi mắt phượng long lanh xinh đẹp lộ đầy vẻ xuân sắc.

Diệp Phong đi đến bên giường ngồi xuống, ngắm nhìn nét xuân sắc của U Nguyệt Nhi, rồi phát tay giải huyết đạo cho nàng.

Do vẫn còn bị ảnh hưởng của Cực Lạc Tiêu Hồn thủy, nên toàn thân của U Nguyệt Nhi trở nên mẫn cảm dị thường. Lúc này được tính của Cực Lạc Tiêu Hồn thủy đột nhiên tiêu tán, lại thêm bị cái phát tay của Diệp Phong đụng phải, lập tức khiến cho thân thể mềm mại của nàng run rẩy, thiếu chút nữa thì bật rên thành tiếng, chỉ đành trợn mắt trừng Diệp Phong một cái, vội ngồi dậy trên giường mà thở gấp.

Diệp Phong thấy vậy đang định mở miệng nói thì đã thấy Lộ Lộ bung một khay nước đến hầu hạ gãi rửa mặt. Đây là công việc mà Lộ Lộ vẫn làm hàng ngày nên Diệp Phong phối hợp rất ăn ý, để nàng giúp mình rửa ráy xong, rồi nhẹ nhàng giúp gãi cởi y phục để lên giường ngủ.

Khí hậu ở bên trong thụ ốc tuy khá tốt, nhưng dù sao thì bây giờ cũng đang vào tiết đông lạnh giá, sau khi cởi hết y phục ra chỉ còn lại chiếc khố ngắn, Diệp Phong chợt cảm thấy lạnh lạnh, liền ôm Lộ Lộ vào lòng, rồi cả hai cuộn người vào trong chăn, cảm giác thật là thoải mái, một bên có Lộ Lộ, còn một bên khác thì cũng có U Nguyệt Nhi.

Thời gian gần đây, U Nguyệt Nhi mỗi ngày đều bị điểm huyết và phải ngủ chung một giường với Diệp Phong và Lộ Lộ, tuy trong lòng vừa hận vừa thẹn, nhưng nàng vốn không có lựa chọn nào khác. Cầm Thú Nam Tước đã không dùng uy lực để cưỡng bức và cướp đi trinh thảo của nàng đã là một kỳ tích ghê gớm lắm rồi.

Diệp Phong không phải là một chính nhân quân tử, trái lại hẳn vốn chỉ biết có tư lợi, và lại càng tham tài háo sắc. Sở dĩ mỗi ngày đều ngủ chung giường với U Nguyệt Nhi mà không xâm phạm đến nàng, có lẽ chỉ bởi vì hẳn vừa muốn thân thể của nàng, đồng thời cũng muốn chiếm luôn trái tim của nàng.

Bất quá, Diệp Phong giờ đây cũng đã nhận ra, hẳn hoàn toàn không có chút my lực nào đối với nàng. Hẳn căn bản là không có cách nào chinh phục được phương tâm của nàng. Vì vậy, hẳn cũng chỉ có hai lựa chọn để đối xử với nàng, một là giết đi, hai là cầm cố nàng.

Nếu đem U Nguyệt Nhi mà giết đi, hẳn thật không đành lòng, cho nên phải chọn việc cầm cố nàng. Bất quá, đã không chiếm được trái tim của nàng, thì chiếm lấy thân thể của nàng cũng không tệ.

Diệp Phong để Lộ Lộ gác đầu lên cánh tay phải của mình, đồng thời nhìn về phía U Nguyệt Nhi, cười hỏi: “Có phải nàng vẫn đang hoài nghi không hiểu tại sao cho đến thời khắc này mà ta vẫn chưa cưỡng gian nàng, có phải không?”

U Nguyệt Nhi bị hẳn ôm ngang ngực, tuy nghe hỏi nhưng vẫn lặng thinh không trả lời, chỉ ngược đôi mắt phượng lên nhìn hẳn. Đúng như lời hẳn nói, U Nguyệt Nhi quả thật không hiểu nổi tại sao đến lúc này mà hẳn vẫn chưa cưỡng gian nàng.

Diệp Phong thấy U Nguyệt Nhi không trả lời, đột nhiên xoay người đặt thân thể mềm mại của nàng nằm lên trên người hẳn, rồi cười nói: “Đơn giản thôi, ta đã không mạnh bạo cưỡng gian nàng đó là vì ta còn muốn phải chiếm lấy trái tim của nàng trước. Nhưng trải qua sự quan sát của ta, chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra. Vì vậy, đêm nay ta nhất định sẽ chiếm hữu nàng, vĩnh viễn cầm cố nàng!”

“Lời này phải chăng chỉ là một lời dọa nạt?” U Nguyệt Nhi nhát nhẽo nhìn Diệp Phong, bình tĩnh hỏi. Trong thời khắc bị Cầm Thú Nam Tước ôm vào lòng, nàng đã biết là sẽ bị cưỡng bức nên đã chuẩn bị tinh thần. Giờ đây tuy trong lòng rất oán hận và không cam lòng, nhưng không hề có chút sợ hãi nào, chỉ càng tăng thêm hận ý mà thôi.

Diệp Phong thấy U Nguyệt Nhi không một chút sợ hãi, thì thoáng hơi kinh ngạc. Hẳn cười hắc hắc mấy tiếng, rồi đưa tay ấn lên đôi ngực cao vút đầy đặn của nàng, tận tình hưởng thụ xúc giác vi diệu, nói: “Xem như lời dọa nạt cũng được. Dù sao thì ở trong mắt nàng, ta cũng chỉ là một tên cầm

thú mà thôi. Đêm nay ta sẽ thật sự trở thành cảm thú cho nàng xem. Để ta thử nghiệm cái cảm giác cưỡng gian là như thế nào!”

Phì, bộ người chưa từng cưỡng gian nữ nhân sao? U Nguyệt Nhi nghĩ vậy liền hừ nhẹ một tiếng. Nàng biết rằng không thể nào thay đổi được hoàn cảnh trước mắt liền nảy ra một kế, chỉ bằng giờ đây giả ý thuận theo Cảm Thú Nam Tước, cố sức đạt được sự tín nhiệm của hắn, rồi lợi dụng cơ hội mà đánh cắp món vật chí bảo mà Giáo Đình vẫn hằng tìm kiếm bấy lâu, trốn đi khỏi miệng hùm mà trở về với Giáo Đình. Sau đó nàng sẽ xin Giáo Hoàng báo thù cho mình.

Thấy U Nguyệt Nhi không đáp lại lời mình, Diệp Phong khẽ cau mày, đưa tay xé toạc chiếc áo nàng đang mặc ra, rồi ra hiệu cho Lộ Lộ cởi luôn chiếc quần của U Nguyệt Nhi. Sau đó, hắn cúi đầu hôn nhẹ lên nụ anh đào đỏ hồng trên đôi ngực trái của nàng, còn hai tay thì vuốt ve nhẹ nhàng trên người nàng.

“Này, người đâu cần phải làm vậy chứ, bộ không dùng tới sức mạnh thì không được sao?” U Nguyệt Nhi làm ra vẻ ngượng ngùng, khẽ giãy dụa cầu xin, đôi mắt phượng u oán liếc nhìn Diệp Phong.

“Thế nào, không phải vừa rồi nàng đã nói là không sợ sao? Sao bây giờ lại giãy dụa rồi?” Diệp Phong ngẩng đầu hỏi, hai tay xoa nhẹ lên đôi ngực đầy đặn êm ái, thốt: “Ha, bất quá điều đó cũng không quan hệ gì, dù sao thì trong lúc đang cưỡng gian, nàng càng giãy dụa, thì ta càng được kích thích.....hắc hắc.....”

“Không cần thế, không cần thiết phải dùng sức mạnh mà. Đây là lần đầu tiên của người ta mà, chẳng phải người từng nói là muốn chiếm được trái tim của người ta hay sao? Không cần phải dùng sức mạnh.....ta.....ta cho người.....” U Nguyệt Nhi then thùng nói nhỏ, giọng càng lúc càng nhỏ dần, đáng vẻ thật kiều mỹ khả ái.

“A, nàng vừa nói gì? Ta không nghe lắm chứ?” Diệp Phong nhìn hình dáng kiều mỹ khả ái của nàng, thật không tin nàng lại có thể nhu thuận đối với mình như vậy. Lộ Lộ ở kế bên cũng hiện thần tình nghi hoặc, khó tin.

“Thật là chán à, ta đã nói là cho người, mà người lại còn hỏi như vậy? Người dùng mê dược đối phó với người ta lâu như vậy, lại còn ngủ chung giường với người ta, thử hỏi sau này người ta còn có thể gả cho ai được nữa?” U Nguyệt Nhi u oán cất giọng trách.

Ma quỷ gì đây? Diệp Phong bị lời nói của U Nguyệt Nhi làm cho trở nên hồ đồ, nhìn thần thái kiêu my của nàng, nghi hoặc hỏi: “Lời này của nàng có ý gì đây?”

U Nguyệt Nhi vòng tay ôm lấy Diệp Phong, ôn nhu đặt lên miệng hắn một nụ hôn, rồi ngượng ngùng nói: “Nếu chàng muốn chiếm được trái tim của người ta, thì cũng không cần phải dùng đến sức mạnh, mà trái lại nên ôn nhu với người ta. Người ta sẽ phục tùng chàng, sau này chàng phải cưới người ta.....” Nói xong thì ngượng ngùng thở dài một tiếng, hai tay đặt lên ngực của Diệp Phong.

Tiểu.....tiểu.....tiểu nương bì này đang làm cái gì đây? Diệp Phong thật sự không ngờ tới vào cái lúc hắn sắp cưỡng gian nàng thì nàng lại trở thành nhu thuận đối với hắn, lại còn tình ý triền miên nữa. Hắn khẽ liếc sang hướng Lộ Lộ, thấy gương mặt của Lộ Lộ cũng hiện thần sắc nghi hoặc. Diệp Phong nhú mày, nhìn U Nguyệt Nhi hỏi: “Nàng không hận ta sao?”

“Nếu nói không hận chàng thì chỉ là gạt người, nhưng người ta cũng có tâm tình của nữ nhân. Chàng có biết rằng đã dùng được vật khiến cho người ta phải động tình với chàng bao nhiêu lần rồi không? Người ta không muốn chống đối với chàng nữa. Nếu chàng muốn biết rõ việc của Hắc Ám Giáo Đình, người ta sẽ kể ra hết cho chàng nghe!” U Nguyệt Nhi cất giọng ôn nhu, nhẹ nhàng nói. Hai hàng nước mắt trong suốt chảy ra từ đôi mắt phượng: “Đồ bại hoại đáng hận, chàng đã khiến cho người ta bất tri bất giác rơi vào lưới tình của chàng từ lúc nào mà cũng không hay!”

Rơi vào lưới tình của ta? Lại sẵn sàng nói ra bí mật của Hắc Ám Giáo Đình? Diệp Phong ngỡ ngàng nhìn sang Lộ Lộ, thấy nàng cũng đang sửng sờ nhìn trả lại mình. Hắn nghĩ đến lời vừa rồi của U Nguyệt Nhi, thật không cách nào tin rằng ái tình của nàng lại đến đột ngột như vậy.

U Nguyệt Nhi thấy Diệp Phong sửng sờ ngơ ngác, liền ngẩng đầu hôn hắn, đôi môi anh đào hé mở, từ từ đưa chiếc lưỡi thơm tho của mình tiến vào bên trong miệng của hắn.

Mẹ nó, mặc kệ nàng nói thật hay giả, lúc này không cần thiết phải lời thôi dài dòng gì nữa. Hắn buông Lộ Lộ ra, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve thân thể của U Nguyệt Nhi. Diệp Phong bị câu dẫn dục hỏa, lập tức phát huy bản sắc của một kẻ lưu manh, mặc kệ ba bảy hai mươi mốt, chiếc miệng rộng của hắn liền tham lam hút lấy chiếc lưỡi thơm tho mềm mại của U Nguyệt

Nhi. Hai tay dùng lực xé toạc tất cả y phục trên người nàng, tận tình vuốt ve chiếc đùi ngọc và bờ mông tròn trịa của nàng.

“Y, đừng mà....nhẹ nhẹ thôi.....xin chàng hãy ôn nhu với người ta mà.....”

Thân thể mềm mại mẫn cảm của U Nguyệt Nhi bị Diệp Phong gọi lên dục hỏa dâng trào, hà hướng lại cố ý câu dẫn hần, nên bắt đầu nhẹ nhàng rên rỉ bên tai hần.

Trong thời khắc này, nữ nhân càng rên rỉ, thì nam nhân càng kích thích. Đôi tay của Diệp Phong ôm lấy đôi bờ mông tròn trịa của nàng nâng cao lên, tận tình hưởng thụ xúc giác mỹ diệu. Đồng thời chiếc miệng rộng của hần tham lam ngấu nghiêng lên đôi môi anh đào, triền miên miêng lưỡi một trận thật lâu.

Lộ Lộ ở bên cạnh thấy thiếu gia và U Nguyệt Nhi âu yếm với nhau, trong lòng chột cảm thấy không thoải mái, hơn nữa lại thập phần hoài nghi thái độ chột thay đổi một cách đột ngột của U Nguyệt Nhi.

Diệp Phong vốn không xem tình ái là gì, và cũng không thềm để ý đến suy nghĩ của người khác, nhưng hần đối với Lộ Lộ thì rất quan tâm lo lắng. Lúc này thấy thần sắc thiếu tự nhiên của nàng, liền cất giọng ôn nhu nói:“Lộ Lộ khả ái của ta, thiếu gia âu yếm nàng ta trước, rồi lại sẽ đến yêu thương nàng nhé!”

“Ừm!” Lộ Lộ thấy thiếu gia không quên mình, tâm trạng liền khoan khoái trở lại, nhẹ nhàng gật đầu đáp lại.

Diệp Phong âu yếm vuốt nhẹ lên khuôn mặt đang mỉm cười của Lộ Lộ, rồi kéo hai chân ngọc thon dài của U Nguyệt Nhi gác lên vai mình, cúi người hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng. Tiếp theo thì đưa tay cầm lấy đôi gót ngọc, tiểu hòa thượng ở hạ thể dựng đứng lên ngay tại cửa quan, từ từ tiến nhập vào bảo địa mềm mại của mỹ nhân.

“A....”

U Nguyệt Nhi đau đớn kêu lên, hai tay ôm chặt lấy Diệp Phong, ráng cắn răng chịu đựng, nước mắt bắt đầu tuôn ra, trong lòng bị ai thăm nhủ:“Tên cầm thù Lôi Ân ngươi, mỗi hận bị chiếm đoạt trinh tiết của ta ngày hôm nay, trong tương lai ta sẽ trả lại cho ngươi gấp trăm lần.....”

Chương 27 : thiết huyết học viện, tinh hương đích phiến não

Tân NDGHNTD

Sáng sớm, gió mát thổi nhẹ, không khí trong lành, khiến cho con người cảm thấy tâm thần sảng khoái. Diệp Phong sau một đêm hoang dã, hiện tại do Lộ Lộ ôn nhu hầu hạ mặc áo rửa mặt. Hai người cùng đi ra khỏi thụ ốc. Để lại U Nguyệt Nhi túng dục quá độ, toàn thân bủn rủn, bị điểm huyết đang ngủ mê man trên giường.

Tối hôm qua có thể nói Diệp Phong đã lần lượt thử nghiệm những phương pháp kích thích tinh sảng khoái nhất. Bởi vì vũ cơ U Nguyệt Nhi vốn tại Phong Nguyệt Trường, tuy vẫn là xử nữ, nhưng đối với thuật phòng the vốn có tâm đắc, hiểu được như thế nào làm đẹp lòng nam nhân. Diệp Phong tận tình yêu thương Lộ Lộ nên bình thường không nỡ đùa cợt hoa dạng. Tất cả phát tiết lên người của U Nguyệt Nhi, làm nàng xuân ý dâng tràn, sung sướng muốn chết đi được, không ngừng kêu lên xin tha!

Do không tin U Nguyệt Nhi đột nhiên thay đổi quan hệ với mình, Diệp Phong đương nhiên sẽ không để một sát cơ bên người khi ngủ. Vì vậy sau khi phát tiết, hắn đã điểm huyết ngủ của U Nguyệt Nhi.

Khải Đặc cùng toàn bộ Liệt Diễm chiến sĩ đã ra khỏi phòng, lên ngựa bày trận, luyện tập chiến trận ngũ thức, tăng cường khả năng phối hợp ăn ý, trông qua quả rất có khí thế.

Lam Lam mập mập đang cầm đá vụn đang đuổi theo tiểu Hắc nhanh nhẹn. Tiểu trảo liên tục dùng đá nhỏ công kích, xem ra chắc lại bị tiểu Hắc chọc giận. Không bắt được, liền dùng đá phát tiết cơn giận.

Đứng ngoài cửa thụ ốc, Lộ Lộ nhìn U Nguyệt Nhi đang nằm trên giường, đóng cửa phòng lại, hướng về Diệp Phong hỏi: “Thiếu gia, ngài không nghi ngờ chuyện nàng ta đột nhiên thay đổi thái độ sao?”

“Đương nhiên là hoài nghi, tiểu bì nương này nhất định là có âm mưu!” Diệp Phong gật đầu nói, cầm lấy tay của Lộ Lộ, cười xấu xa và nói: “Bất quá nàng ta đã có âm mưu đùa bỡn với ta. Ta cứ mỗi ngày vui vẻ thưởng ngoạn nàng ta, để xem nàng ta bày trò hoa dạng gì. Nàng bình thường giám thị nàng ta cho ta. Nếu có người ngoài, nàng ta muốn tiết lộ bí mật của Hắc Ám ma kiếm, lập tức điểm tử huyết hoặc huyết ngủ của nàng ta. Ta đi đón

Tĩnh Hương về đây. Sau đó sẽ hỏi lại nàng ta về vấn đề của Hắc Âm giáo đình, xem nàng ta nói thế nào!”

“Ân, thiệp biết rồi!” Lộ Lộ ôn nhu trả lời.

Diệp Phong mỉm cười hôn vào má trái của nàng một cái, gọi mọi người lại cùng ăn điểm tâm. Ăn xong cùng với Lạp Phi Nhĩ, La Phi, Khải Đặc cùng mười tên liệt diễm chiến sĩ xuất cốc chạy tới Thiết Huyết học viện.

Lộ Lộ tiến ra đến cốc khẩu, nhìn vào dáng lưng của thiếu gia rồi cất tiếng dặn dò đầy vẻ quan thiết: “Thiếu gia, trên đường hãy cẩn thận, nhớ sớm trở về nhé!”

“Yên tâm đi, trễ lắm là đến tối ta sẽ về!” Diệp Phong quay đầu nhìn Lộ Lộ, mỉm cười đáp lời, trong lòng tràn ngập vạn ý nhu tình đối với Lộ Lộ.

Lộ Lộ đứng nhìn cho tới khi thiếu gia khuất dạng, rồi mới quyền luyện quay trở lại cốc. Ai Đức và Ba Nhĩ thấy vậy thì liền hiểu ngay, mỉm cười lấy lòng với nàng tỳ nữ được Diệp Phong rất mực sủng ái này. Bởi vì Diệp Phong đã từng tuyên bố trước mặt mọi người, ai ai cũng phải nghe lời của Lộ Lộ, nếu không tức là chống đối với hắn.

Thiết Huyết học viện, là võ học viện lớn nhất tại Quang Minh đại lục, tọa lạc tại hướng tây nam của Hỗn Loạn Hoang Nguyên, nó không khác gì một tòa thành thị nhỏ. Vào khoảng ba trăm năm trước, nhân vật đầu tiên tại đại lục đạt tới trình độ cửu giai Băng Sương kiếm sĩ là Mã Đình – Cơ Nỗ, đã cùng với Sử Mật Tư – Khắc La, một cửu giai pháp sư điện hệ sáng lập nên.

Ngày nay, viện trưởng của Thiết Huyết học viện chính là hậu nhân của Mã Đình, cửu giai Băng Sương kiếm sĩ, Nặc Đốn – Cơ Nỗ, còn phó viện trưởng chính là hậu nhân của Sử Mật Tư, bát giai pháp sư điện hệ, Quỳnh Tư – Khắc La. Hai vị Viện Trưởng hiện nay đều có niên kỷ quá lục tuần.

Trong vòng ba trăm năm trở lại đây, bởi vì Cơ Nỗ và Khắc La hai nhà đời đời đều có sản sinh anh tài, lại bồi dưỡng nên vô số nhân tài, vì vậy mà uy danh của Thiết Huyết học viện càng ngày càng tăng. Những ai muốn được ghi danh vào học tại học viện, không những là chỉ phải thông qua khảo hạch khắc khe, mà lại còn phải ký sinh tử trạng, bởi vì học viện hàng năm đều trải qua quyết đấu và chỉ cho phép một trăm người đầu tiên thắng cuộc được tốt nghiệp.

Vì để tốt nghiệp, các học viên có thể tự chọn lấy đối thủ cho mình trong thời gian quyết đấu. Cho nên việc các học viên tranh dành chém giết lẫn nhau xảy ra như cơm bữa hàng ngày. Vì học viện muốn bồi dưỡng cho bọn

họ thu thập được kinh nghiệm thực chiến nên không hề ngăn cản các loại hành vi kiểu này. Nếu trong lúc quyết đấu mà có ai bị tử thương thì chỉ có thể tự trách mình học nghệ kém cỏi, không bằng người mà thôi.

Dù giáo trình của Thiết Huyết học viện nghiêm khắc đến mức gần như tàn khốc như thế, nhưng số lượng học viên đến tham gia khảo hạch trước Lạc Dịch nhiều vô số kể. Bởi vì những học viên tốt nghiệp từ học viện này đều là những nhân tài mà mọi quốc gia đều tranh nhau thu dụng.

Học viên của Thiết Huyết học viện đến từ đủ các loại chủng tộc, loại nào cũng có. Những năm gần đây, quốc vương của nhiều quốc gia khác nhau vì muốn bồi dưỡng công phu và kinh nghiệm cho nhân tài của nước mình đều đưa người vào học tại Thiết Huyết học viện.

Hành động này của các quốc vương đã làm tăng thêm phân uy danh của học viện, đồng thời cũng mang đến không ít phiền não cho học viện. Bởi vì những hoàng tử hoặc công chúa tham gia học viện, lập tức sẽ hấp dẫn một số lượng lớn những người đi theo phụng thờ. Vì thế, mỗi khi những hoàng tử hoặc công chúa này có xảy ra bất hòa hoặc xích mích đối địch thì sẽ dẫn tới một trường đại chém giết thảm liệt ngay tại bên trong học viện.

Do viện trưởng các đời của Thiết Huyết học viện đều là cửu giai cường giả, lại thêm trong ba trăm năm nay vẫn luôn duy trì một đại đội Băng Sương kiếm sĩ do các đời viện trưởng thành lập, cho nên trong vòng một trăm dặm xung quanh học viện cũng như khu ma lâm khủng bố, phần đông các phe phái cường đại tại Hỗn Loạn hoang nguyên đều không dám bước vào.

Tĩnh Hương – Ba Ni Lạp, hai mươi tám tuổi, thuở nhỏ cha mẹ chết sớm, kế thừa tước vị Tử Tước cha truyền con nối, tuân theo di ngôn của cha nên một lòng tận trung với Mật La đế quốc. Nàng được quốc vương Lao Nhĩ tín nhiệm, giao cho trách nhiệm truyền dạy ma pháp cho công chúa Tổ Liên Na. Bởi vì bấy lâu nay nàng có yêu cầu quá cao nên đã từ chối tất cả những người theo đuổi mình, vì vậy mà cho đến nay vẫn còn độc thân.

Chính ngọ, nàng Tĩnh Hương đoan trang tú lệ đang đứng một mình bên một tiểu hồ tại Thiết Huyết học viện, thân hình mềm mại đầy đặn, làn da trắng nõn, mặc bộ y phục màu khiết bạch chỉnh tề, phối hợp với mái tóc dài màu hồng càng làm tăng thêm phong vận đoan trang thành thực, chỉ có điều là đôi mắt phượng xinh đẹp thoáng vờn nhẹ nét sầu tư.

Từ khi biết được quốc vương phái mình đi theo cầm thú nam tước để đảm đương chức vụ phó đoàn trưởng của Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn, thời khắc nào nàng cũng rầu rĩ không vui. Thật không thể ngờ được mình lại phải hợp tác với tên cầm thú nam tước có ác danh đồn xa như thế, chẳng biết sẽ có biết bao phiền não đây.

“Tĩnh Hương, thì ra nàng ở đây à, chẳng trách ta tìm người khắp nơi mà không gặp!” Người vừa lên tiếng là một nam nhân anh tuấn tóc xanh, là đại hoàng tử của Thiên Vũ đế quốc, Bảo La – Cách Nhĩ Cáp Đặc. Hắn vừa đi đến bên tiểu hồ, vừa lên tiếng gọi Tĩnh Hương.

Bảo La – Cách Nhĩ Cáp Đặc được hai mươi bốn tuổi, là một lục giai cường sa kiếm, nhập học tại Thiết Huyết học viện đã được một năm. Hắn là một kẻ hay khoa trương và rất bá đạo. Mỗi khi hắn muốn đạt được một vật gì đó thì sẽ bất chấp mọi thủ đoạn để đạt cho bằng được mới thôi.

Tĩnh Hương đoan trang thành thực, đi cùng Liên Na vào Thiết Huyết Học Viện. Bảo La đã bị khí chất thành thực và đáng điệu mỹ lệ của nàng thu hút. Y mặc kệ nàng lớn hơn mình bốn tuổi, nhất thiết muốn nàng trở thành nữ nhân của hắn. Nếu không phải ngại Liên Na công chúa và Đan Ni hoàng tử, với cá tính bá đạo của hắn, chắc chắn hắn đã sớm sử dụng thủ đoạn cường bức để đạt được Tĩnh Hương!

Đối với tên hoàng tử bá đạo này, Tĩnh Hương cũng rất đau đầu. Đã nói là không có thích hắn, nhưng hắn vẫn cứ tiếp tục dây dưa. Thật sự là phiền a. Hiện tại, thấy hắn đến tiếp đón mình, cơ bản giữ lễ nghi, khách khí hỏi: “Bảo La hoàng tử tìm ta có việc gì không?”

Bảo La đi tới gần bên Tĩnh Hương, mang theo khẩu khí như chất vấn, hỏi: “Tĩnh Hương, cái việc nàng phải rời học viện để nhận chức phó đoàn trưởng của Tư Lược đoàn, tại sao lại không nói cho ta biết? Nếu không phải Liên Na công chúa nói cho ta, không biết nàng sẽ định giấu ta bao lâu nữa?”

“Bảo La hoàng tử, người hỏi thật là kỳ lạ. Ta phải nhận chức phó đoàn trưởng Tư Lược đoàn, tại sao lại phải nói cho người biết?” Tĩnh Hương nhú mày hỏi ngược lại, tỏ vẻ rất bất mãn với cái bộ dạng chất vấn bá đạo của Bảo La, thể như mình và hắn có một cái quan hệ nào đó.

Bảo La bị Tĩnh Hương hỏi lại khiến cho y có chút lúng túng, nhú mày nói: “Nàng biết rõ là ta thích nàng. Vái việc nàng nhận chức phó đoàn trưởng của Tư Lược đoàn, chỉ là muốn tránh né ta phải không?”

“Bảo La hoàng tử, ta nhận chức phó đoàn trưởng của Tư Lược đoàn là do lệnh của Lao Nhĩ bệ hạ. Ta cũng không cố ý giấu người. Thất lễ, ta cảm thấy không khỏe, ta phải cáo từ!” Tĩnh Hương đã vì cái việc về Tư Lược đoàn mà không vui, lại thêm gặp tên phiến hà Bảo La, thật sự là nhức đầu, nhưng cũng lên tiếng một cái, rồi rời đi.

Liên Na công chúa bởi vì chán ghét việc hần luôn tìm nàng để hỏi thăm về tình hình của Tĩnh Hương, chỉ còn cách nói cho hần biết việc Tĩnh Hương phải nhận chức phó đoàn trưởng của Tư Lược đoàn, khuyên hần đừng hao phí tâm tư nữa. Nhưng cái chi tiết cụ thể là chủ ý của Lao Nhĩ bệ hạ thì không nói rõ.

Vì thế khi Bảo La nghe đó là Lao Nhĩ muốn Tĩnh Hương nhận chức phó đoàn trưởng, nhất thời không khỏi bàng hoàng, cũng không biết nói làm sao cho tốt. Có chỉ ý của quốc vương, cho dù Tĩnh Hương không thích thì cũng không thể từ chối. Nhưng khi Tĩnh Hương rời học viện để nhận chức phó đoàn trưởng, thì hần không có cơ hội để theo đuổi, điều đó thật không cam lòng.

Không được, ta không cam lòng cứ như vậy buông tha cho Tĩnh Hương. Ta phải tìm biện pháp đoạt được nàng. Bảo La không cam lòng âm thầm suy tính, lấy cớ tiễn Tĩnh Hương về phòng nghỉ, mặt dày đi theo nàng.

Chương 28 : Cầm thú nam tước cùng hoàng tử bá đạo .

dịchbarcamu

Bên ngoài tường thành cao tới mười thước của Thiết Huyết học viện, từ núi cao xa xa nhìn lại nơi này tựa như một tòa tiểu thành trì, mười phần tinh tế!

Phụ trách bảo vệ an toàn cho học viện là đại đội băng sương kiếm sĩ, rất có tính kỷ luật của quân chánh quy. Bọn người Diệp Phong đi tới cửa thành, giải thích rõ mục đích đến. Một gã trung đội trưởng lập tức phái thủ hạ đi thông tri cho Tĩnh Hương, dẫn bọn người Diệp Phong tiến vào trong viện, tại bên trong đại môn chờ đợi.

"Học viện xây dựng thành quy mô này, thật sự là không đơn giản!" Diệp Phong xuống ngựa xem xét kiến trúc trong học viện, bội phục tán thưởng không ngừng.

"Đúng vậy, thanh niên của các đế quốc có thể được nhập học nơi này thì đã vinh hiển rồi!" Khải Đặc mỉm cười nói tiếp, rồi tiếp tục nói chen vào:" Nếu trước kia ta có thực lực như bây giờ, khẳng định cũng tới tham gia khảo hạch. Bất quá hiện tại đi theo lão Đại học tập, tuyệt đối so với tại đây còn tốt hơn rất nhiều!"

"Võ mông ngựa ít thôi. Ta không tin sắc lang này hiện tại đối với mỹ nữ học trong viện không có hứng thú!" Diệp Phong móc ra điều thanh sắc tiêu hồn châm lên, bĩu môi chế giễu Khải Đặc.

"Hắc hắc, vẫn là lão Đại hiểu rõ ta!" Khải Đặc nhún vai trả lời, vẻ mặt lúng túng cười của kẻ bị phát hiện tâm sự. Thiết Huyết học viện ngoài trừ ngoài việc sản xuất nhân tài, cũng là nơi mỹ nữ tụ tập. Ở đây có thể hân thưởng tới các tộc mỹ nữ!

La Phi và mười tên Liệt Diễm kỵ sĩ nhìn hình dáng xấu hổ của Khải Đặc, đều nén cười. Lạp Phi Nhĩ thì rất có hứng thú đích đánh giá kiến trúc học viện.

"Tên hỗn đản nào là đoàn trưởng Mạt La Hoàng Gia Tư Lược Đoàn, đứng ra cho ta!" Bảo La dẫn theo ba mươi tên kiếm sĩ từ bên trong học viện nhằm phía đại môn, từ trong miệng cao giọng hét lớn.

Vừa vặn Bảo La tiến Tĩnh Hương về tầm thất, thì gặp kiếm sĩ tới truyền tin nói đoàn trưởng Mạt La hoàng gia Tư Lược Đoàn đến tìm Tĩnh Hương.

Bảo La đang lo không có biện pháp lưu trụ Tĩnh Hương, nhất thời nghĩ muốn giết đoàn trưởng này, để làm Tư Lược Đoàn giải tán, và Tĩnh Hương có thể lưu lại đây. Bởi thế nhanh chóng rời đi, vượt trước Tĩnh Hương, gọi theo một ít thủ hạ vội tới đây!

Bỗng dưng vô cớ bị người tùy tiện gọi là hỗn đản, từ trước đến nay không chịu thiệt thòi, Diệp đại đoàn trưởng nhất thời nóng giận, trong miệng đang ngậm thuốc, hướng nơi phát ra âm thanh mà quan sát. Muốn xem là ai đang mắng chửi hần.

"Mẹ nó chứ, ai chán sống dám mắng lão Đại ta?!" Bại hoại Khải Đặc so với đối phương chửi bới càng thêm hung hăng hơn. Lạp Phi Nhĩ, La Phi cùng với mười tên Liệt Diễm kỵ sĩ đều sẵn sàng chuẩn bị chiến đấu!

Trung đội trưởng băng sương kiếm sĩ đang ở trên tường thành, thấy Bảo La hoàng tử của Thiên Vũ đế quốc, dường như muốn tìm Mạt La đế quốc hoàng gia Tư Lược đoàn gây phiền toái, nhất thời nhúc nhích, sai thủ hạ đi thông tri cho viện trưởng, điều động nhân thủ chuẩn bị tới ngăn cản bọn họ. Loại sự tình này có thể không nên làm ầm ĩ, làm không tốt sẽ dẫn tới bất hòa giữa hai nước!

Bảo La dẫn theo thủ hạ đi tới đối diện bọn người Diệp Phong mười thước thì dừng lại, không thèm nhìn Khải Đặc được trang bị khinh kỵ, trong ánh mắt hiện lên một tia sát khí, đối với bọn người Diệp Phong nói: "Ai là đoàn trưởng Tư Lược đoàn, lập tức bước ra cho ta!"

Bảo La hai mươi bốn năm làm hoàng tử không phải vô ích, dùng lời nói nghiêm túc tự nhiên rất có uy nghiêm. Diệp Phong kỹ lưỡng đánh giá Bảo La một phen, cảm giác ngay cả hần chưa thấy qua tiểu tử này, cũng không rõ hần vì lẽ gì mà chính mình, nhả thuốc ra khỏi miệng, nhàn nhạt nói: "Ta chính là đoàn trưởng, ngươi có ý kiến gì?"

"Ý kiến thì không có, chỉ muốn mạng ngươi thôi!" Bảo La khinh rẻ nhìn Diệp Phong, khẽ cười tỏ thái độ. Hần căn bản không để gã thanh niên lưu manh này vào trong mắt.

"Ân? Có ý tứ!" Diệp Phong nghe vậy lời nói có chút bất ngờ, nhìn Bảo La trong ánh mắt hiện lên một tia hàn mang, cười hỏi: "Này vị suy ca, có thể hỏi ngươi vì sao muốn giết ta vậy hay không?"

Bảo La tưởng rằng Diệp Phong nói là suất ca, không có phát giác ý tứ trong lời thoại, cười lạnh nói: "Bởi vì ngươi không nên tìm đến Tĩnh Hương. Muốn trách tự trách ngươi xui xẻo!"

Chẳng lẽ đây là kẻ theo đuổi Tĩnh Hương? Diệp Phong nhìn Bảo La trong lòng có chút hiếu kỳ. Đại mỹ nhân Tĩnh Hương tại đế đô những kẻ theo đuổi không thể đếm nổi, cho nên Diệp Phong tự nhiên mang Bảo La gộp vào nhóm những kẻ theo đuổi đó.

"Giết cho ta!" Bảo La thấy Diệp Phong hình dáng hiếu kỳ, lộ ra thần sắc khinh thường, rồi hạ lệnh cho thủ hạ.

"Vâng!" Ba mươi kiếm sĩ nghe vậy đều lĩnh mệnh, rút kiếm ra khỏi vỏ nhằm về phía Diệp Phong.

Bởi vì thời gian gấp gáp, Bảo La nhất thời không có thông tri tới thủ hạ mạnh nhất. Bất quá hẳn đối với ba mươi tên thủ hạ này đều có thực lực tứ giai kiếm sĩ thì rất tự tin. Và lại hẳn có nhiều hơn đôi phương một nửa nhân số, nhất định có thể mang đôi phương toàn bộ giết chết.

"Trùy hình!"

Khải Đặc thấy đôi phương so với bên mình đông hơn, hơn nữa có tập trung thành trạng thái xung phong, lập tức quá lớn hạ lệnh. Mười tên Liệt Diễm kỵ sĩ vội vàng thúc ngựa lấy Khải Đặc làm trung tâm tập hợp, tạo thành trùy hình trận thức, nhằm phía tốp kiếm sĩ đối phương!

Lạp Phi Nhĩ cùng La Phi đang khiêng thiết trụ, cũng một tả một hữu đi theo Liệt Diễm kỵ sĩ tạo thành hai cánh xung phong. Chỉ có Diệp Phong vẫn như trước ngậm thuốc đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Trung đội trưởng băng sương kiếm sĩ đang chuẩn bị ngăn cản song phương tranh chấp, lại không ngờ song phương nhanh như vậy đã động thủ, tâm trạng thâm hô không xong. Gã không có cách nào khác nhúng tay, hiện tại nếu gã dẫn người tiến vào hòa lẫn vòng chiến, tình huống ắt sẽ càng thêm hỗn loạn. Bảo La hoàng tử nếu như tại đây giết đoàn trưởng Mạt La hoàng hia Tư Lược đoàn, hoàng tử cùng công chúa của Mạt La đế quốc khẳng định không bỏ qua. Vấn đề trở nên âm ỉ hơn. Hai đại đế quốc bất luận bên nào gã đều không có khả năng đắc tội được. Gã chỉ còn cách đợi viện trường tới xử lý đi!

"Đệ tam thức, xung phong phá trận!"

Khoảng cách song phương chỉ có mười thước, chiến mã xung phong trong chớp mắt liền chạm mặt nhau. Khải Đặc vung vẩy cương thương hét lớn một tiếng, Liệt Diễm kỵ sĩ nhất thời vung thương xuất ra dày đặc liệt diễm thương ảnh, nhảy vào tốp kiếm sĩ, hợp lực trùng sát. Lạp Phi Nhĩ cùng La Phi cũng từ hai bên ba mươi kiếm sĩ hai cánh triển khai công kích.

Ba mươi tên tứ giai kiếm sĩ kia lần đầu tiên nhìn thấy hình thức trận của Khái Đặc bọn người nhất thời cường lực đánh sâu vào làm cho luống cuống tay chân, chật vật vô cùng.

Hỏa diễm, quang mang, băng khí, kinh phong, cuồng sa, dòng điện, hỗn chiến triển khai. Song phương cùng thi triển mọi khả năng có thể, chân khí đấu khí lập tức đều lóe ra, vô cùng rực rỡ!

Bảo La vừa mới còn vô cùng tự tin, thấy thủ hạ của chính mình vậy mà bị mười hai kỵ sĩ cùng một Linh Ngưu chiến sĩ của đối phương đánh cho tay chân rối loạn, liên tiếp xuất hiện tử thương, trong lòng vô cùng tức giận, mở miệng hét lớn: "Các người lũ đàn độn này, hôm nay sao yếu đến như vậy? Lập tức làm thịt bọn họ cho ta!"

Chúng kiếm sĩ nghe hoàng tử nói xong, trong lòng là có nổi khổ khó nói ra. Phương thức công kích của quân địch quá lợi hại. Đặc biệt là tổ hợp mười một gã Liệt Diễm kỵ sĩ xung phong, thật sự nguy hiểm.

Hai bên tả hữu Băng sương kỵ sĩ cùng linh ngưu chiến sĩ cũng không dễ gặm. Thực lực của băng sương kỵ sĩ tối thiểu là thất giai, hơn nữa đấu khí đặc biệt tinh thuần. Linh ngưu chiến sĩ có thể so với thực lực của lục giai cường giả, trong tay sử dụng thiết trụ xuất chiêu quái dị, lực đạo mạnh mẽ, căn bản không ai có khả năng ngăn cản gã.

"Dừng lại, tất cả dừng lại, Lôi Ân, Bảo La, các người mau bảo bọn họ dừng lại!" Tĩnh Hương tới đại môn, đã thấy Bảo La hoàng tử cùng cầm thú nam tước đối lập, tại trung ương song phương chém giết, lập tức mở miệng kêu lên!

Chương 29 : kỵ sĩ kinh nhân, hoàng tử cật biết

Tân NDGHNTD

Lôi Ân cùng Tĩnh Hương trước cũng đã gặp qua, Diệp Phong tự nhiên nhận ra thực nữ đoàn trang tú lệ trước mắt này. Nghe tiếng nàng vốn muốn cho bọn Khải Đặc dừng tay, thì Bảo La đột nhiên hô: “Không cho dừng, nhanh giết chết đoàn trưởng Tư Lược đoàn cho ta!”

Người cái tên vương bát đản không biết tốt xấu. Diệp Phong thấy Bảo La còn muốn giết mình, lập tức giận dữ hét: “Khải Đặc, giết hết mấy tên kiếm sĩ này cho ta. Lạp Phi Nhĩ, La Phi bắt cái tên lông xanh này lại!”

“Rõ!” Đám người Tư Lược đoàn nghe tiếng lĩnh mệnh. Lạp Phi Nhĩ cùng La Phi xông hướng Bảo La. Khải Đặc hét lớn một tiếng: “Viên trận”, Liệt Diễm kỵ sĩ nhanh chóng thay đổi trận hình, tạo thành một vòng tròn cùng địch nhân bên ngoài chém giết.

“Đệ ngũ thức, tung hoành thiên hạ!”

Khải Đặc thấy trận hình thay đổi xong, kiếm sĩ đối phương vây quanh kỵ sĩ, nhất thời hét một tiếng, tất cả liệt diễm kỵ sĩ đồng thời đem cương thương trong tay ở phía trước cùng tả hữu hai bên hợp lực huy vũ. Thoạt nhìn chả có rõ ràng chiêu nào, nhưng liệt diễm chân khí lại điên cuồng mãnh liệt, đem theo kinh phong cường liệt cùng sí diễm nhiệt lưu, giống như mười một đầu liệt diễm cự long, từ trong vòng vây trùng sát ra!

Nhìn lại kiếm sĩ vây quanh bọn họ, đã toàn bộ tại cương thương liệt diễm trùng kích mất mạng, không ai may mắn sống sót!

Bảo La cùng Tĩnh Hương đều choáng cả mắt, vừa mới rồi có chừng mười chín tứ giai kiếm sĩ vây công Liệt Diễm kỵ sĩ. Chỉ với loại công phu này, Liệt Diễm kỵ sĩ xuất ra chiêu thức mạnh mẽ, đem mười chín tứ giai kiếm sĩ toàn bộ giết chết. Đây thật là làm hai người khó tin!

“Lôi Ân đoàn trưởng, nhanh bảo thủ hạ của người dừng tay. Đây là đại hoàng tử của Thiên Vũ đế quốc, các người ngàn vạn lần đừng làm hắn bị thương. Nếu không sẽ dẫn tới hai nước có xích mích!” Tĩnh Hương lý trí thành thực, giật mình nhìn Lạp Phi Nhĩ cùng La Phi xông hướng Bảo La, lập tức khẩn trương đề tỉnh.

Lạp Phi Nhĩ cùng La Phi nghe vậy đều kinh ngạc dừng tay, quay đầu nhìn hướng đoàn trưởng.

Nhật, khó trách kiêu ngạo như vậy, nguyên lai là một hoàng tử. Diệp Phong trong lòng thầm mắng, tuy nhiên không thoải mái, nhưng cũng không thể không bảo hai người dừng tay. Như quả làm bị thương tên hoàng tử ngốc này, Thiên Vũ đế quốc khẳng định sẽ kiếm chuyện, đến lúc đó thật khó quản!

Tĩnh Hương thấy Diệp Phong bảo Lạp Phi Nhĩ cùng La Phi dừng tay, trong lòng có chút yên tâm, quay đầu nhìn hướng Bảo La hỏi: “Bảo La hoàng tử, người vì cái gì muốn giết Lôi Ân đoàn trưởng?”

“Bởi vì ta giết hắn rồi, nàng không phải tới hoàng gia Tư Lược đoàn!” Bảo La trầm giọng trả lời, hai mắt nhìn Diệp Phong đầy hận ý. Hắn thân làm hoàng tử đến nay chưa có từng chịu thiệt thòi lớn như vậy. Một lần bị người khác giết ba mươi thủ hạ, ngay cả mình còn bị chửi là ngu ngốc. Đây đơn giản là đại sỉ nhục, nhất định phải giết tên hỗn đản này mới có thể hả mối hận trong lòng.

Tĩnh Hương nghe hắn nói xong, nhất thời đau đầu tức giận, nhìn Diệp Phong như có ý xin lỗi, mở miệng nói: “Bảo La hoàng tử, ta đã cùng người nói qua. Ta tới làm phó đoàn trưởng là ý của Lao Nhĩ tệ hạ. Điều này cùng Lôi Ân đoàn trưởng không có quan hệ, Huống chi chúng ta hai người không thích hợp, mong người buông tha ta!”

Ha, nguyên lai tên hoàng tử ngốc này thật sự là người theo đuổi Tĩnh Hương, đại mỹ nhân chính là có mị lực a. Diệp Phong nhìn vẻ thần tình của Bảo La rồi cười nhạo. Đường đường một hoàng tử lại bị công khai cự tuyệt, thật là mất mặt, nhanh đâm đầu vào tường tự sát đi!

Bảo La nghe Tĩnh Hương nói xong, nhìn vẻ mặt Diệp Phong, trong nháy mắt tức giận bộc phát tới cực điểm. Cũng không quản đánh không thắng được đối phương, trong nháy mắt hắn gọi ra ma sủng cấp sáu là cuồng bạo sa hùng, tưởng như phải giết được Diệp Phong mới có thể tiết hận!

Bọn người Diệp Phong chợt thấy đột ngột xuất hiện cuồng bạo sa hùng. Tất cả đều có một chút sửng sốt, bất quá ngay lập tức lấy lại được vẻ bình tĩnh, bởi vì hoàng tử của một nước chính mình có một ma sủng là rất bình thường. Nếu không phải chính mình chỉ có thể sở hữu một ma sủng, thì đâu sở hữu cả trăm con đều không phải là việc lạ. Hơn nữa việc gọi hắn ra một ma sủng, thì bọn người Diệp Phong cũng không có để hắn trong mắt!

"Khái!"

Một tiếng ho khan trong trẻo vang lên, đầu đầy tóc xanh, thần thái tiêu sái đó là lục giai băng sương kiếm sĩ, Nặc Đốn - Cơ Nỗ, lão viện trưởng, mặc một bộ y phục màu xám, đã đi tới từ lúc. Long mày toát lên thần thái không giận mà uy.

Bọn người Diệp Phong lần đầu tiên đến Thiết Huyết học viện nên không nhận ra Nặc Đốn, chợt nhìn thấy lão nhân thần thái bất phàm, nên đều tò mò đánh giá.

Bảo La đang chuẩn bị lệnh cho cuồng bạo sa hùng công kích, thấy lão viện trưởng tới nơi, cũng tạm thời nhẫn hạ lửa giận xuống. Lão đầu này, cho dù là phụ vương hắn, đều phải nhượng ba phần.

"Vị đoàn trưởng đại nhân này, nơi đây là Thiết Huyết học viện, không phải là nơi để các người gây sự đánh nhau. Nếu không có việc gì thì mời các người tức khắc rời đi!" Nặc Đốn không khách khí chút nào đối với biểu hiện và thái độ của Diệp Phong, sau đó quay sang Bảo La nói:" Bảo La hoàng tử, nơi này là học viện, không phải là Thiên Vũ đế quốc. Ta không hy vọng lại được nhìn thấy người chủ động gây sự với các quyền quý khác. Nếu không người sẽ là người đệ tử thứ hai trong lịch sử bị khai trừ khỏi Thiết Huyết học viện!"

Vô luận là ai đúng, Diệp Phong hay Bảo La, vị cường giả siêu cấp này đều không khách khí một chút nào. Diệp Phong đối với việc này không có ý kiến gì, ngược lại rất bội phục lão nhân này. Hiểu được lão đối đãi trên hai phương diện rất công bằng, không có thiên vị về phía hoàng tử!

Còn đối với tên Bảo La độc đoán kia, thì mặc dù trong thâm tâm hắn rất bất mãn với Nặc Đốn, nhưng cũng không muốn nghĩ tới việc bị học viện khai trừ. Bởi vì người đệ tử thứ nhất bị khai trừ đã trở thành trò cười cho lịch sử, bị tất cả các đệ tử chuẩn bị nhập học xem thường. Hắn lại đường đường là hoàng tử nên không muốn trở thành người đệ tử thứ hai bị khai trừ, và vì thế không thể ngóc đầu dậy với người khác!

"Hoàng tử điện hạ!" Một đám năm mươi tên thủ hạ của Bảo La, vội vã chạy từ bên trong học viện ra, nhìn trên mặt đất thi thể của các kiếm sĩ, rồi kinh ngạc nhìn về phía đối phương, và hướng tới Bảo La thi lễ.

Hoàng tử Đan Ni anh tuấn cùng với công chúa Liên Na xinh đẹp lạnh lẽo, cũng mang theo một đám thủ hạ đi tới. Phía sau còn có rất nhiều văn phong đệ tử đến xem náo nhiệt.

Ngoại trừ linh ngưu chiến sĩ La Phi, Diệp Phong và thành viên Tư Lược đoàn, đều đáp trả lễ nghi, quay sang Đan Ni hoàng tử và Liên Na công chúa gật đầu thi lễ. Tĩnh Hương lập tức đi tới phía hai người thuật thuyết lại tình huống.

Bởi vì chuyện cầm thú nam tước tại đế đô đánh bại Phi Long, không có truyền tới nơi đây. Bởi vậy thiên tư tuyệt sắc, Liên Na công chúa lãnh diễm động lòng người nghe Tĩnh Hương thuật thuyết lại xong, nhìn các thi thể trên mặt đất, và sắc mặt khó chịu của Bảo La khó chịu, đôi mắt phượng nhìn một chút rồi lộ ra thần sắc kinh ngạc hướng tới tên cầm thú nam tước xầu xa. Nàng không nghĩ tới thủ hạ của hắn lại lợi hại như vậy.

Đan Ni hoàng tử anh tuấn tiêu sái, đi tới trước mặt Diệp Phong vỗ vỗ vào bả vai hắn, dùng giọng nói nhẹ nhàng khích lệ hắn, nhưng ngay lập tức giả ý khiển trách nói: "Lôi Ân đoàn trưởng, các người giết chết nhiều người như vậy, thật sự là quá quắt. Sau này không được làm như vậy nữa, hiểu chưa?"

"Rõ!" Diệp Phong lên tiếng mỉm cười, hiểu được ý tứ của Đan Ni hoàng tử này. Bởi vì trước kia Lạc Khắc từng nói qua với Lôi Ân, trong ba vị hoàng tử, chỉ có Đan Ni hoàng tử là tinh minh nhất, tâm cơ sâu xa nhất. Mặc dù có quy định ngôi vị hoàng đế phải truyền cho đại hoàng tử, bất quá đối với vị tam hoàng tử này, Lao Nhĩ bệ hạ đã quyết truyền cho hắn, nhưng chính hắn lại không biết!

Bảo La nhìn Đan Ni và Diệp Phong người hát người bè, trong lòng thông hận, trừng mắt nhìn Diệp Phong rồi cười lạnh: "Lôi Ân đoàn trưởng, hôm nay ta đã được lĩnh giáo thực lực của quý đoàn, khi có dịp, sẽ tìm người để xin chỉ giáo!"

Thao, người tướng lão tử sợ người a? Diệp Phong cũng trừng mắt liếc xéo Bảo La, hắn cũng không muốn phải ở vào thế yếu, rồi thâm ý nói: "Chỉ giáo thì không có vấn đề gì, nếu Bảo La hoàng tử có hứng thú, cứ việc yêu cầu tỷ thí, ta tùy thời mà phụng bồi!"

Thiên nột, tên Lôi Ân này không phải điên chứ? Tùy thời phụng bồi tỷ thí, không phải là tùy thời liều mạng với tên Bảo La sao? Hắn từ lúc nào lớn gan vậy? Tĩnh Hương không thể tin được, nhìn Diệp Phong, thật sự không nghĩ rằng tên cầm thú nam tước hay cậy thế hiếp yếu giờ lại lớn mật như thế.

Mà không chỉ có một mình nàng là giật mình, lời nói của Diệp Phong, ngay cả Liên Na công chúa cũng như Đan Ni hoàng tử hay cười, đều để lộ

thần sắc khó hiểu. Họ cảm giác như đó không phải là tác phong thường ngày của tên cầm thú nam tước hay cây thế hiệp người này.

Cái tên đoàn trưởng của Tư Lược đoàn này thật chẳng biết sống chết là gì. Một tên tiểu đoàn trưởng lại dám đối mặt với một hoàng tử của một quốc gia, thật muốn chết mà? Lão viện trưởng Nặc Đồn nhìn Diệp Phong trong lòng thở dài một tiếng, rồi ra lệnh cho băng sương kiểm sĩ trung đội trưởng cho người dọn dẹp thi thể!

Tất cả mọi người có thể nghe được ý tứ của Diệp Phong, Bảo La tự nhiên cũng có thể hiểu được, nhìn xung quanh rồi cố ý tránh né ánh mắt của Tĩnh Hương. Hắn đành phải quay người đi, ra lệnh cho thủ hạ rút về bên trong học viện. Trong lòng hắn phát thề phải tiêu diệt được cái Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn này, xem Lôi Ân như là cừu hận. Phải để cho nữ nhân Tĩnh Hương này biết hắn lợi hại như thế nào.

Thiết Huyết học viện đa số là hoàng tộc của Mạt La đế quốc và Thiên Vũ đế quốc. Ngày thường có một số là địch nhân của Bảo La, thấy hắn hôm nay bại, lại bị giết chết hết ba mươi thủ hạ, đều âm thầm kêu thật tốt.

Nặc Đồn quan sát bọn đệ tử đang xem náo nhiệt, rồi lớn tiếng kêu bọn họ rút đi, cũng không quên nhắc nhở Diệp Phong rời khỏi học viện. Sau đó lão không quan tâm đến hắn, hướng về phía học viện đi vào bên trong.

Diệp Phong cũng không muốn ở cái học viện này lâu nữa, rồi nhìn chăm chăm về phía Tĩnh Hương, hỏi:” Phó đoàn trưởng, ta hôm nay đặc biệt đến đón người, không nghĩ lại xảy ra sự việc hôm nay. Người bây giờ cũng nên khởi hành cùng bọn ta?”

Ai, tới sớm hay tới muộn cũng vậy. Tĩnh Hương thở dài rồi miễn cưỡng đáp ứng:” Đã làm phiền Lôi Ân đoàn trưởng rồi, ta thật thất lễ. Chờ ta vào thu thập hành trang, rồi sẽ lập tức khởi hành cùng các người!”

“Lôi Ân, cho phép Tĩnh Hương đạo sư làm Phó đoàn trưởng cho ngươi, phụ vương cũng thật tín nhiệm ngươi lắm. Ta hi vọng ngươi không nên để Tĩnh Hương đạo sư có khó khăn gì, bằng không ta nhất định sẽ không buông tha ngươi!” Liên Na công chúa lãnh diễm nhìn chăm chăm Diệp Phong ngụ ý nhắc nhở.

“Rõ rồi, rõ rồi, hiểu, hiểu, ta nhất định không để Tĩnh Hương phó đoàn trưởng gặp khó khăn gì!” Diệp Phong ngáp một cái, biểu tình uể oải. Trong lòng hắn rất khinh thường cái khẩu khí của Liên Na: Lôi kéo cái gì, không

phải là có xuất thân từ hoàng tộc à? Nha địa, lão tử nếu có thân phận hoàng tử, cũng sẽ lấy người ra mà lôi kéo!

Chương 30 : phé phủ chi ngôn, hành động kể hoa

Dịch: Tân NDGHNTD

Nguồn: hoanguyettaodan

Màn đêm buông xuống, Lộ Lộ ban ngày vẫn đang đợi thiếu gia, nhớ là thiếu gia đã nói tối đa tới tối là có thể quay về, lo lắng đứng trong đêm lạnh. Đứng ở cửa cốc đợi đã hơn một canh giờ, rốt cục nàng cũng hiện lên nét vui mừng trong ánh mắt, đã thấy thiếu gia cười ngựa chạy về sơn cốc!

Diệp Phong cười ngựa rất nhanh, đã thấy Lộ Lộ trên người vận một bộ áo tím, bản thân đứng trong gió lạnh, nhất thời vô cùng kích động, liền cười ngựa nhanh chóng chạy tới phía trước, nhảy xuống rồi nói: "Lộ Lộ, trời lạnh như vậy ai bảo nàng đợi ở đây vậy? Bị cảm thì làm sao?"

"Thiếu gia, thiệp không lạnh" Lộ Lộ thấy thiếu gia quan tâm nên rất vui mừng, mỉm cười ngọt ngào: "Người cười ngựa chạy lâu như vậy nhất định rất mệt phải không? Thiệp đi chuẩn bị nước nóng cho người tắm!" Nói xong, cũng không đợi Diệp Phong trả lời, vui mừng đi vào cốc.

Thật là một nữ nhân tốt. Diệp Phong nhìn theo bóng lưng của Lộ Lộ, trên mặt hiện ra nụ cười hạnh phúc, đợi bọn Khải Đặc đuổi tới, cùng họ đi vào trong cốc.

Tĩnh Hương trên đường tới sơn cốc tâm tình không tốt, một mực yên lặng không nói gì, không hỏi gì cảm thú nam tước về sự tình Tư Lược đoàn. Lúc này thấy cảm thú nam tước dẫn nàng đi tới Hồ Lô sơn cốc, ở đó còn có hơn ba mươi gian tinh linh thụ ốc, lập tức lộ ra thần sắc tò mò.

Ai Đức, Ba Nhĩ cùng với những Liệt Diễm kỵ sĩ còn lại thấy Đoàn trưởng quay về, đều cao hứng tiến đến vấn an. Diệp Phong chỉ Tĩnh Hương, hướng bọn người Ai Đức nói: "Vị này chính là người nhận mệnh của bộ hạ đến đây làm phó đoàn trưởng Tư Lược đoàn, Tĩnh Hương - Ba Ni Lạp. Sau này các người cần phải cùng Tĩnh Hương phó đoàn trưởng hòa thuận tương xử, hiểu chưa?"

"Dạ hiểu!" Bọn người Ai Đức đều lĩnh mệnh. Tĩnh Hương nhìn thấy lưu lại trong cốc có chín mươi Liệt Diễm kỵ sĩ danh tiếng mặc trang bị được chế bằng thép, thì giật mình trong lòng. Nàng không nghĩ tới cảm thú nam tước còn có chín mươi Liệt Diễm kỵ sĩ danh tiếng!

Diệp Phong nhìn Tĩnh Hương, chỉ vào thụ ốc nói: "Phó đoàn trưởng, nơi này là trú địa sau này của Tư Lược đoàn chúng ta, xem ra người thích căn thụ ốc đó, tùy tiện chọn lựa. Thiếu dụng cụ gì ta sẽ giúp người sắp xếp sau!"

"Sao? Lôi Ân Đoàn trưởng người chuẩn bị phát triển Tư Lược đoàn ở Hỗn Loạn hoang nguyên từ nơi này?" Tĩnh Hương quả là một nữ nhân thành thực thông minh, nghe vậy lập tức hiểu được ý tứ của Diệp Phong, hơi kinh ngạc hỏi.

Đối với phương diện chỗ dừng chân, nàng không có yêu cầu gì lớn lắm. Bất quá nghe Diệp Phong nói sơn cốc này sẽ là căn cứ của Tư Lược đoàn, trong lòng còn có pha chút may mắn. Bởi vì như quả Diệp Phong làm giống như Tư Lược đoàn các nước khác chuyên đánh du kích, nàng pháp sư này sẽ phải chịu mùa đông lạnh giá rồi, cùng đám nam nhân này nơi nơi du đãng, có bao nhiêu khổ sở có thể tưởng tượng được!

"Đúng vậy, ta thấy trước mắt ở Hỗn Loạn hoang nguyên thì nơi thích hợp nhất cho Tư Lược đoàn phát triển. Bởi vì nơi này có hơn vạn cường đạo, gian thương cùng bọn buôn ** lệt. Chúng ta chỉ cần tập trung mục tiêu trên người bọn chúng, ngày Tư Lược đoàn lớn mạnh sẽ tới. Hơn nữa như quả nơi này có một ngày không còn tốt, chúng ta cũng có thể tìm mục tiêu khác. Tĩnh Hương phó đoàn trưởng, từ vẻ mặt của người trên đường, ta có thể thấy nàng đối với ý chỉ của bộ hạ phái nàng tới làm Phó đoàn trưởng rất bất mãn. Nhưng hoàng mệnh không thể làm trái, hy vọng chúng ta có thể hợp tác, không để xuất hiện nội bộ mâu thuẫn!" Diệp Phong nhìn Tĩnh Hương khản khản nói.

Tĩnh Hương nghe cảm thú nam tước nói xong, sững sờ nhìn hắn. Nàng thật không thể tin nổi những lời vừa rồi, phát ra từ miệng cảm thú nam tước bị coi là phế vật này. Nghĩ lại cảm thú nam tước lớn mật tại Thiết Huyết Học Viện, lại xem ngôn ngữ hắn lúc này mang thần thái ung dung, Tĩnh Hương cảm thấy rất nghi hoặc, trong lòng thầm đoán cảm thú nam tước tại đế đô có phải là giả ngốc?

"Khải Đặc, trời cũng không còn sớm, người đưa Tĩnh Hương Phó đoàn trưởng đi chọn thụ ốc. Ngày mai sẽ chính thức thương nghị đại kế phát triển Tư Lược đoàn!" Diệp Phong nhìn vẻ giật mình của Tĩnh Hương, nhàn nhạt phân phó, từng bước đi vào ốc thụ của mình. Hắn mặc dù đối với Tĩnh

Hương đại mỹ nhân này cũng rất có hứng thú, bất quá hiện tại hắn càng muốn đi tìm Lộ Lộ cùng U Nguyệt Nhi tiêu hồn.

Xem ra ta không nên lấy hành vi của hắn trong quá khứ mà phán đoán con người hắn. Tĩnh Hương nhìn bóng lưng của Diệp Phong, trong lòng trầm tư, theo Khải Đặc đi chọn thụ ốc. Sau này mình sẽ cùng đám nam nhân này cùng sinh hoạt trong sơn cốc, hy vọng không xảy ra cái gì ngoài ý muốn thì tốt.

Thụ ốc của Diệp Phong, Lộ Lộ vừa bảo Liệt Diễm ký sổ chuẩn bị nước nóng, đem nước sôi vào thụ ốc, thấy thiếu gia vào lập tức tiến tới giúp hắn thoát y.

Thụ huyết bị điểm chỉ có thể ngủ mê mười hai thì thần, quá thời gian sẽ tự tỉnh lại. U Nguyệt Nhi tỉnh dậy căn bản không biết chính mình tại sao lại ngủ như vậy, hơn nữa hạ thể lưỡng đại diệu xử đều bị cầm thú nam tước khai bao, cử động một cái liền thấy đau đớn khó thể chịu được, căn bản không thể xuống giường.

Nàng suốt ban ngày đều trong lòng thầm nguyện rửa cầm thú nam tước. Lúc này vì để cầm thú nam tước triệt để tin tưởng mình, nhịn đau đớn ở hạ thể, giả bộ muốn tới giúp, sau đó cố ý ngã trên mặt đất.

Diệp Phong vẫn không tin U Nguyệt Nhi đột nhiên cải biến, vào thụ ốc liền thăm quan sát biểu tình của nàng. Lúc này thấy nàng cố ý ngã xuống, trong lòng cười thầm, đi tới ôm lấy nàng để trên giường, mỉm cười nói: "Thân thể không thoải mái thì đừng loạn động!"

"Ô ngô, người ta biến thành như vậy, đều tại chàng, một chút cũng không thương tiếc người ta..." U Nguyệt Nhi kéo cánh tay Diệp Phong làm nũng, trong hai mắt lộ thần sắc vũ mị, rất là dụ nhân!

Tiểu nương bí này ngoài quả thật rất câu dẫn nam nhân. Diệp Phong âm thầm nhận xét, ôm U Nguyệt Nhi vào trong lòng, bàn tay tham lam luôn vào trong quần tử thám hiểm khu vực cúc hoa thân bí của nàng, miệng cười dâm đãng: "Lại đây, ta sờ xem thương thể Nguyệt nhi như thế nào!"

"Thôi, không muốn, rất đau a!" Từ cái miệng nhỏ nhắn của U Nguyệt Nhi la lên không đồng ý liền kéo bàn tay ra khỏi chỗ đó. Diệp Phong cũng không cưỡng ép nữa, nói sang chuyện khác: "Nguyệt Nhi, nếu ta hỏi nàng sự tình của Hắc Ám giáo đình, nàng hiện tại nói cho ta biết nha? Liệu nàng có thể tiết lộ cho ngoại nhân biết để Hắc Ám ma kiếm về tay ta không?"

"Nhân gia đã là người của chàng rồi. Chàng muốn biết sự tình của giáo đình, thiếp lập tức nói cho chàng. Hắc Ám ma kiếm là Ma tộc chí bảo, đương nhiên phải ở trong tay nam nhân của mình mới được!" U Nguyệt Nhi ngọt ngào ứng thanh.

Trước khi cầm thú nam tước chiếm hữu nàng hai ngày, nàng bởi vì không chịu được ảnh hưởng của Cực Lạc Tiêu Hồn thủy, bịa ra những câu nói bịa đặt để lừa cầm thú nam tước, Dù sao hắn cũng không biết sự tình của Hắc Ám giáo đình, chỉ cần bịa đặt tự nhiên là được. Cho nên vấn đề về Hắc Ám ma kiếm, nàng sẽ không ngốc nghếch để ngoại nhân biết. Để mình có thể cướp đoạt, nàng phải thất thân để được tín nhiệm vì nguyên do chính là muốn trộm đi Hắc Ám ma kiếm.

"Nàng bây giờ nói ngay cho ta biết sự tình của Hắc Ám giáo đình, còn việc nàng tiếp cận Phỉ Long!" Diệp Phong theo đó mỉm cười, bàn tay sờ mó trên cặp đùi ngọc trắng nõn thon dài của U Nguyệt Nhi, hưởng thụ những xúc cảm của da thịt mịn màng.

U Nguyệt Nhi dựa vào trong lòng ngực Diệp Phong, theo sự chuẩn bị sẵn trước đó nhẹ giọng nói dối:" Kỳ thật Hắc Ám giáo đình chính là một số Ma tộc hỗn huyết nhân không muốn bị Quang Minh giáo đình giết hại, âm thầm kết thành tổ chức để tự vệ. Đa số trong đó vì ma pháp và võ công đều kém như ta, gia nhập giáo đình chính là muốn nhận sự chăm sóc. Cho nên mục đích ta tiếp cận Phỉ Long, là muốn dựa vào thế lực của Chiêm mỗ tư gia bọn họ âm thầm bảo vệ Hắc Ám giáo đình!"

Diệp Phong nghe U Nguyệt Nhi nói xong, nhìn nàng. Tin lý do là nàng muốn dựa vào thế lực của Chiêm mỗ tư gia, nhưng lại không tin Hắc Ám giáo đình là một số người đa phần yếu đuối do hỗn huyết nhân của Ma tộc tạo thành. Nàng còn có thể tiết lộ về Hắc Ám ma kiếm hay không là một chuyện. Để Lộ Lộ giám thị nàng, khỏi cho tiết lộ ra ngoài để gây phiền toái lớn!

U Nguyệt Nhi không muốn cầm thú nam tước có thời gian để nghĩ ngợi, song chương ôm lấy eo hắn, thân thể mềm mại dựa vào trong ngực hắn, làm nũng nói:" Chàng cướp đi trinh tiết của nhân gia, có phải là nên cưới thiếp không?"

Xem ra tiểu nương bì muốn nói lảng sang chuyện khác, dù sao lão tử đối với Hắc Ám giáo đình không có hứng thú, chính là đùa mỹ nhân này. Diệp Phong tính kế trong đầu, ôm U Nguyệt Nhi cười hắc hắc nói:" Nàng như

vậy cần phải gả cho ta? Có phải là muốn ta mỗi tối thường ngoạn người ở trong phòng ngủ không?"

"Đáng ghét, người nói chuyện không khác gì tên lưu manh, đoạt trinh tiết nhân gia nên phải cho nhân gia danh phận!" U Nguyệt Nhi không nghe theo làm nũng.

"Nếu nói đoạt trinh tiết rồi phải cho danh phận, vậy ta sao không phải cũng nợ Lộ Lộ một danh phận sao?" Diệp Phong không nhìn U Nguyệt Nhi làm nũng, nhìn về phía Lộ Lộ đang đứng ở bên mình.

U Nguyệt Nhi liếc mắt nhìn Lộ Lộ, nằm trong lòng Diệp Phong làm nũng: "Nàng ta bắt quá chỉ là một thị nữ mà thôi, cần gì đến danh phận? Nhân gia khác với nàng ta, chàng không cho ta danh phận, nhân gia không tính toán gì với chàng!"

Diệp Phong thấy U Nguyệt Nhi xem thường Lộ Lộ, nhất thời tức giận, bế nàng ném lên trên giường, sủng ái bế Lộ Lộ ôm vào trong lòng, quay về U Nguyệt Nhi nói: "Nói cho nàng biết, lão tử nếu có lập thê, thì nữ nhân ấy nhất định là Lộ Lộ. Bắt đầu từ hôm nay, chính người mới là thị nữ của ta, ta muốn xem nàng và Lộ Lộ khác nhau ở điểm nào!"

"Thiếu gia ..." Lộ Lộ nghe vậy cảm động, dựa vào trong lòng thiếu gia khóc. Nàng thực sự không nghĩ tới chính mình ở trong lòng thiếu gia lại có địa vị cao như thế.

U Nguyệt Nhi cũng theo đó giả ý khóc, trong lòng kinh ngạc vì cảm thú nam tước sao lại sủng ái thị nữ Lộ Lộ này như thế. Thật sự là nàng khó có thể tin được.

"Thật là đáng hận, chẳng lẽ ta đối với cả một thị nữ cũng không bằng? Ta có chỗ nào mà giống với thị nữ chứ? Đồ xú lưu manh đáng hận, đồ cảm thú chết tiệt....." Nghĩ đến việc mình phải làm một thị nữ, U Nguyệt Nhi lại bắt đầu nguyên rửa cảm thú nam tước trong lòng.

"Lộ Lộ yêu, đừng khóc, lại đây giúp thiếu gia tắm rửa!" Diệp Phong ôn nhu lau nước mắt trên mặt Lộ Lộ, rồi mỉm cười kéo nàng cùng đi tắm, để U Nguyệt Nhi qua một bên.

Đối với Lộ Lộ, Diệp Phong thích nàng xuất phát từ nội tâm, vừa nãy hắn nói muốn Lộ Lộ chân chính là nữ nhân của hắn, tất cả điều này là từ trong tâm phát ra. U Nguyệt Nhi này xem thường Lộ Lộ, chỉ có bộ dạng của một nữ nhân giả ý thuận tòng mà thôi, bây giờ trong mắt hắn chỉ là thứ đồ chơi.

Những cái mà không thể cùng Lộ Lộ tiến hành, thế nào cũng phải áp dụng mạnh mẽ với ả ta!

Không kể về cảm tình, trong mắt Diệp Phong, Lộ Lộ thanh thuần lương lệ hay U Nguyệt Nhi vũ mi yêu nhiên, mỗi người đều có đặc điểm riêng. Mà đặc biệt là chỉ mình hắn mới nhận xét được những điểm riêng đó, tất cả đều làm hắn yêu thích. Lộ Lộ thì một dạng thủy xà yêu (mềm mại như rắn nước) còn U Nguyệt Nhi thì có điện loa bảo huyệt. Lúc hưởng thụ, chỉ cần ở trên giường là hắn có thể nhận biết được.

Đã tắm nước nóng thoải mái xong, Diệp Phong tối nay muốn trên giường làm Lộ Lộ và U Nguyệt Nhi liên tục đến chết, rồi làm một giấc tới sáng. Hắn đến phòng hội nghị của Tư Lược đoàn, rồi cho gọi bảy người Khải Đặc, Ai Đức, Ba Nhĩ, La Phi, Lạp Phi Nhĩ, Kiệt Nã Tư, Tĩnh Hương đến để tiến hành nghị sự.

Thiết Huyết học viện luôn đề ý đến biến hóa của các thế lực tại Hỗn Loạn hoang nguyên, vì thế địa hình của hoang nguyên này nắm rõ như lòng bàn tay. Tại Học Viện, một lần Tĩnh Hương đã xem được cái bản đồ đó trong thư quán, ở trên vẽ chi tiết về địa hình hoang nguyên cũng như vị trí của các thế lực. Hiện giờ mở cuộc nghị sự tức là có thể dùng đến nó, cho nên đã mang tới cho Diệp Phong xem qua.

Có được bản đồ chi tiết, trong lòng Diệp Phong thật sự như nở hoa. Bây giờ có thể hiểu rõ được vị trí các thế lực lớn tại Hỗn Loạn hoang nguyên, đối với hắn mà nói đó thật sự quý giá. Mặc dù hắn không khó cho người đi khảo sát, nhưng phải chờ đợi, thật là rất mất công.

“Lôi Ân Đoàn trưởng, kế hoạch phát triển của người như thế nào, có thể nói chi tiết cho chúng ta được chăng?” Tĩnh Hương nhìn vào bản đồ của Diệp Phong hỏi.

Diệp Phong hiện rất thoải mái, nói: ”Kỳ thật thì phương thức phát triển Tư Lược đoàn rất đơn giản. Thành viên chúng ta hiện tại ít, trú địa thì nghèo nàn, vì thế mục tiêu chính là tuyển thêm nhân thủ và đánh cướp. Tiếp đó thì sẽ từ từ nâng cấp trú địa và vị trí!”

Tại Hỗn Loạn hoang nguyên, ngoài bốn thế lực lớn Huyết Sát cường đạo đoàn, Uy Liêm thương đoàn, Tật Phong cường đoàn, Mỹ Nữ ** Đãi đoàn, thì cũng có thêm một vài đoàn đội lớn nhỏ từ một trăm đến nghìn người. Tĩnh Hương suy nghĩ một chút rồi hỏi: ”Mục tiêu để đánh cướp ở Hỗn Loạn

hoang nguyên rất nhiều, nhưng còn thành viên mà người muốn thu nạp thì sao?”

“Chúng ta không phải phát triển quân đội chính quy, cho nên chỉ thu nạp thành viên tinh anh thôi!” Diệp Thanh mở miệng cười rồi trả lời, sau đó chỉ vào một chỗ trên bản đồ: ”Cái Dịch Lạp ** dải đoàn này tập trung chủ yếu là Tinh Linh và ả nhân. Ta muốn thu nạp tinh linh xạ thủ và ả nhân công tượng. Vì thế mục tiêu chính đầu tiên của chúng ta là Dịch Lạp ** dải đoàn!”

“Hả? Cái Dịch Lạp ** dải đoàn cách một trăm dặm về phía đông? Lôi Ân Đoàn trưởng, cái đó là mục tiêu của người? Dịch Lạp ** dải đoàn có tất cả ba trăm nhị giai kiếm sĩ, một trăm nhị giai xạ thủ. Mặc dù trang bị bình thường, nhưng mà chúng ta với bao nhiêu nhân thủ ở đây làm sao có thể đánh cướp chúng? Đầu tiên chúng ta nên bắt đầu từ các nhóm nhỏ và yếu hơn không được sao?” Tĩnh Hương nhíu mày đưa ra đề nghị, bởi nàng cảm thấy cái kế hoạch đó như là tìm đường chết.

“Hắc hắc, Tĩnh Hương Phó đoàn trưởng, không nên lo lắng quá, chúng ta có thể giải quyết...” Diệp Phong miệng cười đối diện Tĩnh Hương cùng những người khác, nói như thể đó là một kế hoạch rất dễ thực hiện!

Chương 31 : – Đoàn trưởng cường gian thiếu nữ n ô lệ .

Dịch: rongbang

Nguồn: hoanguyettaodan

Mễ Khắc - Dịch Lạp, ngũ giai cường sa kiếm sĩ, dáng người thấp bé, một trung niên đầu hói tướng mạo bình thường, đầu tóc màu tím, lưu lại một hàng râu nhỏ, là người Thiên Vũ đế quốc, đoàn trưởng Dịch Lạp ** nãi đoàn. Gã là người khéo léo tham lam, vô cùng háo sắc. Bởi vì bắt cóc thiếu nữ làm ** lệ đem bán, nên bị Thiên Vũ đế quốc truy nã hàng chục năm nay.

Mễ Khắc có thể xây dựng Dịch Lạp ** nãi đoàn, hoàn toàn bởi vì tỷ phụ gã là bá tước Ốc Đặc - Khố Lỗ, đóng tại một tỉnh phía đông bắc Mạt La đế quốc có một dải lãnh địa lớn cùng với hai vạn hộ vệ làm chỗ dựa cho gã. Nếu không gã căn bản không có khả năng thành lập ** nãi đoàn.

Thiên Vũ đế quốc không thể dung nạp gã. Vì để những việc thất đức này không ảnh hưởng tới thanh danh của tỷ phụ, dựa vào sự uy tín của tỷ phụ, gã mới có thể đóng tại Hỗn Loạn hoang nguyên tiền tài cùng nguy hiểm này!

Màn đêm buông xuống, dãy núi Qua Nhĩ là trú địa của Dịch Lạp ** nãi đoàn, sắc lang Mễ Khắc đang ở trong doanh trướng của gã nằm ở giữa trú địa, cường gian một thiếu nữ tóc vàng xinh đẹp.

“Ô... không muốn a... Mễ Khắc lão gia cầu xin ngài tha cho tôi... xin ngài...”

Y phục màu trắng của thiếu nữ tóc vàng đã bị Mễ Khắc xé rách rải rác khắp nơi, thân thể xinh đẹp mềm mại bị thân thể to béo của Mễ Khắc đè chặt không thể tránh thoát, trong miệng khóc lóc cầu khẩn một cách bất lực.

“Xú biểu tử, con mẹ ngươi ngoan ngoãn một chút không được ngo ngoạy cho ta. Đêm nay lão tử không thể không ngắt đoá hoa của ngươi!”

Mễ Khắc hung hăng quát nhẹ, hai tay tách ra đôi chân ngọc thon dài đang khép chặt của thiếu nữ, thân hình to béo dùng sức đè xuống, cái miệng to lớn hôi thối tách đôi môi anh đào của thiếu nữ, tham lam hút lấy chiếc lưỡi thơm tho. Đoạn thương xấu xí dưới hông lúc này cũng đột nhiên đâm vào vùng cấm địa mềm mại.

“A...”

Thiếu nữ đau đớn kêu lên, hết sức giãy dụa cầu cứu. Mễ Khắc lại thập phần hung phấn tiếp tục huỷ hoại, cực kỳ hưởng thụ sự vùng vẫy của thiếu nữ mang theo ma sát khoái cảm cho gã.

“Đoàn trưởng, đoàn trưởng, không tốt rồi, doanh địa bốc cháy rồi...” Mễ Khắc đang tận hưởng khoái cảm, ngoài trống bỗng truyền tới tiếng kêu của thủ hạ.

Bất luận kẻ nào bị quấy rầy vào thời khắc mấu chốt này, tâm tình đều không thể tốt được. Mễ Khắc nghe tiếng nhú mảy, thân thể vẫn tiếp tục lộng hành trên người thiếu nữ, trong miệng phần nộ chửi lớn: “Con mẹ nó, doanh địa bốc cháy các người không thể dập tắt sao? Lão tử đang tận hưởng, cút đi!”

“Đoàn trưởng, thế lửa rất lớn. Ngài mau ra đi, còn có địch nhân tập kích chúng ta!”

Bên ngoài trống lại truyền đến tiếng kêu, Mễ Khắc vừa nghe thấy lời này, dâm tính cùng tức giận tức thì tiêu tán. Gã từ trên người thiếu nữ bò dậy, khẩn cấp mặc y phục, cầm lấy kiếm chạy ra khỏi doanh trường.

Lúc này trong doanh địa có một nửa đã bốc cháy lớn, doanh địa ** lệ phía sau cùng càng là một mảnh hỗn loạn. Mễ Khắc quơ tay tóm lấy kiếm sĩ gầy gò vừa báo cáo với mình, phần nộ hỏi: “Mẹ nó, người nói cho ta biết sao lại thế này. Chuyện này rốt cuộc là sao?”

“Đoàn trưởng, phía trước doanh địa có một nhóm kị sỹ đến tập kích. Trong doanh bị người châm lửa, doanh địa giam giữ ** lệ toàn bộ đã bị người thả ra, một ít ** lệ đang muốn nhân cơ hội chạy trốn!” Kiếm sĩ gầy gò khẩn trương trả lời.

“Mẹ nó, lập tức thông báo toàn bộ kiếm sĩ đến phía trước doanh địa tập hợp. Xạ thủ tới trấn áp ** lệ cho ta, ai dám can đảm phản kháng giết chết không tha!” Mễ Khắc trước hoảng sợ sau thì chửi bới, rút kiếm chạy về phía trước doanh địa.

Trú địa của Dịch Lạp ** nãi đoàn rất có quy mô, phần phía trước cùng phần giữa là nơi ở của đoàn trưởng cùng thành viên ** lệ đoàn, phía sau là doanh địa của ** lệ. Có trên bốn trăm ** lệ, trong đó đáng giá nhất là tinh linh mỹ nữ cùng phần lớn thợ thủ công ả nhân.

Phía trước doanh địa, Diệp Phong người khoác áo choàng màu đen, cười trên chiến mã màu đen, tay cầm Quang Minh Chi Kiếm, trong miệng ngâm Thanh Sảng Tiêu Hồn. Hắn đang nhàn nhã nhìn Khải Đặc, Lạp Phỉ Nhĩ, La

Phi, Ai Đức bốn người dẫn Liệt Diễm kỵ sĩ đang cùng với hai trăm nhị giai kiếm sĩ chém giết.

Kiệt Nã Tư cười ngựa ở phía bên phải đoàn trường, thiết cung trong tay mỗi lần phát tiễn đều có thể giết chết hoặc bị thương một gã địch nhân. Thấy Ba Nhĩ tay nắm chặt thiết côn đứng ở bên toát mồ hôi lạnh, cảm khái nếu là chính mình bị tiễn này tập kích, khẳng định là không hay. Y bây giờ mới chỉ học Hồn Thế Hung Linh Côn, không có học tập công pháp, cho nên thực lực rất yếu.

Lộ Lộ cùng U Nguyệt Nhi đứng sừng sững, đứng ở bên trái thiếu gia ba thước. Thiếu gia giao cho nàng nhiệm vụ là giám sát U Nguyệt Nhi, không thể để U Nguyệt Nhi trốn mất. Đối với Lộ Lộ biết Vô Ảnh Vô Tung Bộ và một chút học thuật mà nói, thu thập U Nguyệt Nhi rất dễ dàng.

Tĩnh Hương cười ngựa nhìn bốn người Khải Đặc phía trước chém giết, cùng với Kiệt Nã Tư không ngừng bắn tên, trong lòng ngạc nhiên không thôi. Nàng cuối cùng đã biết cảm thú nam tước vì sao đối với lần cướp đoạt này cực kỳ chắc chắn.

Từ lúc triển khai chiến đấu tới giờ, ngoại trừ cảm thú nam tước cùng hai người thị nữ và Ba Nhĩ không có hiển lộ thực lực, thì thực lực mọi người còn lại đều khiến Tĩnh Hương giật mình không ngớt. Khải Đặc, Lạp Phi Nhĩ hai kỵ sĩ với chiến trận ngũ thức, La Phi với Kinh Hồn tam thức, Ai Đức với Lôi Đình tam thức, đều là võ công cường đại mà nàng tới bây giờ mới thấy.

Mễ Khắc dẫn dắt một bộ phận kiếm sĩ tập trung phía sau, chạy tới phía trước doanh địa, đã thấy kiếm sĩ bên mình cùng kiếm sĩ bên địch đang chém giết. Gã quan sát nhân số đối phương không được một nửa bên mình, nhất thời yên tâm một chút, mở miệng hét lớn: “Tất cả thành viên ** lệ đoàn nghe lệnh, nhanh chóng tập hợp gần ta.”

Những kiếm sĩ đang chiến đấu thấy đoàn trưởng kêu gọi, đều bỏ đối thủ nhanh chóng lui về phía sau, chạy tới tập hợp trước mặt đoàn trưởng.

Khải Đặc thấy thế lập tức hạ lệnh Liệt Diễm kỵ sĩ lập đội hình, cùng địch nhân bảo trì khoảng cách hai mươi thước, hình thành trận thức ‘Truyền hình’. Lạp Phi Nhĩ, Ai Đức, La Phi ba người lui về bên trái trận thức, để khỏi trở ngại kỵ sĩ tấn công. Kiệt Nã Tư cũng ngừng bắn tên.

“Hắc hắc, chính chủ cuối cùng còn biết đi ra.” Diệp Phong nhìn Mễ Khắc cười gian xảo. Trước khi hành động hẳn dựa vào tốc độ của Tiêu Diêu

Càn Khôn Bộ, tiến vào doanh địa châm lửa. Trong lúc giải quyết nơi giam giữ ** lệ đoàn, thì phát hiện trong doanh trưởng Mễ Khắc truyền ra tiếng giấy dựa cầu cứu, biết lão tiểu tử này khẳng định là đang chơi đùa nữ nhân.

Lần này kế hoạch của Diệp Phong trước tiên chính là tạo ra hỗn loạn ở doanh địa Mễ Khắc, cung cấp cho những ** lệ cơ hội chạy trốn, làm cho bọn họ bạo động, khiến cho Mễ Khắc phải chia nhân thủ tới trấn áp ** lệ. Như vậy có thể giảm thiểu ưu thế nhiều người của hắn.

Toàn bộ kiếm sĩ dưới tay tập hợp, đại khái có trên hai ba trăm người, so với đối phương nhiều gấp bội. Mễ Khắc trong lòng ổn định, bắt đầu cẩn thận đánh giá khinh kỵ trang bị khải giáp bằng thép cứng, quan sát cẩn thận Liệt Diễm kỵ sĩ, thấy rằng cho tới giờ chưa thấy qua, không nhìn được nghi hoặc hỏi: “Kỵ sĩ đối diện, các ngươi là ai?”

“Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn!” Khải Đặc mở miệng vênh váo nói rõ thân phận.

Mạt La đế quốc khi nào có Tư Lược đoàn? Mễ Khắc nghe vậy trong lòng nghi hoặc, nhíu mày cả giận nói: “Các ngươi nếu là Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn, tại sao lại tới chỗ ta làm loạn? Chẳng lẽ các ngươi không biết bá tước tỉnh đông bắc Mạt La đế quốc Ốc Đặc – Khố Lỗ là tỷ phu của ta hay sao?”

“Ốc Đặc - Khố Lỗ là ai?” Diệp Phong cùng những người tư lược đoàn sôi nổi bàn tán, không biết người Mễ Khắc nói là ai.

Tĩnh Hương nhíu mày nói với Diệp Phong: “Lần này chúng ta hình như tìm tới phiền phức rồi. Ốc Đặc - Khố Lỗ bá tước tỉnh đông bắc có một dải lãnh địa lớn, thủ hạ có khoảng hai vạn hộ vệ.”

“Ồ, nguyên lai là có hậu thuẫn vững chắc như vậy, khó trách vừa mới nghe chúng ta là người Mạt La liền lập tức nổi giận!” Diệp Phong buồn cười lắc đầu, khuôn mặt ra vẻ không có gì.

Quang Minh đại lục là quốc gia đặc biệt ngoại trừ thành trấn bên ngoài, có tước vị quý tộc, còn có thể đạt được phong địa do quốc vương ban thưởng. Ngoại trừ hàng năm theo quy định phải giao nộp thuế kim cho quốc vương, tuân thủ pháp luật đế quốc, tước sĩ tại lãnh địa của mình, có quyền lực tuyệt đối.

Bất quá phong địa thông thường là vùng hoang vu không được quốc gia chiếu cố không tới, thường thường phải một vài đời phát triển mới có thể lên tới phồn vinh. Đó cũng là một loại thủ đoạn phát triển quốc gia, giống

như Lạc Khắc vậy, tại đế đô là quan to đại quý tộc có quyền thế, căn bản không có tâm tư tới cái loại lãnh địa hoang vu này kinh doanh.

“Các người, ai là đoàn trưởng đứng ra cho ta. Mau nói vì sao tới chỗ ta làm loạn!” Mễ Khắc hung hăng quát tháo, Gã còn chưa thấy có người Mạt La nào biết danh tiếng của tử phụ mà không nể mặt. Bá tước có hai vạn hộ vệ, cả Mạt La cũng chỉ có vài vị, tổn thất hôm nay nhất định bắt hồn đàn này bồi thường.

“Lão tử chính là đoàn trưởng.” Diệp Phong khẽ cười một tiếng, thúc ngựa từ bên phải liệt diễm kỵ sĩ đi tới, nhìn Mễ Khắc cười mắg: “Người có phải là kẻ ngu không? Có biết Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn là làm gì hay không? Nói cho người tên tuổi lại còn hỏi chúng ta tới làm gì? Người không có mắt hả?”

Chương 032 : – Phong thu ca xưởng n dãi chủ nghĩa

Dịch: rongbang

Mễ Khắc không nghĩ tới đoàn trưởng trẻ tuổi trước mắt này, biết danh tiếng của tử phu mình còn dám can rở như vậy. Lẽ nào hắn coi những kiếm sĩ dưới tay mình đều là đồ vô dụng sao? Càng nghĩ càng phẫn nộ, Mễ Khắc chỉ vào Diệp Phong cao giọng quát lớn: “Tốt lắm, ngươi rất có dũng khí! Kiếm sĩ đâu giết cho ta, ai có thể tiêu diệt đoàn trưởng này, thưởng một vạn kim tệ.”

Những kiếm sĩ nghe thấy giết chết đoàn trưởng đối phương là có thể có phần thưởng một vạn kim tệ, thi nhau động tâm, theo lời nhận lệnh, lũ lượt huy kiếm hướng về phía Diệp Phong.

Khải Đặc thấy địch nhân đánh về phía lão đại, lập tức hạ lệnh Liệt Diễm kỵ sĩ tấn công. Lạp Phi Nhĩ, la Phi, Ai Đức cũng đều từ cánh trái xông lên.

“Muốn thưởng tiền thì xông đến lão tử đi!”

Diệp Phong rút kiếm khỏi vỏ, tung người nhảy xuống chiến mã, xông vào đoàn kiếm sĩ đối phương. Quang Minh chỉ kiếm trong tay, nào đâm, chém, bổ, chiêu thức tàn nhẫn, tốc độ nhanh mạnh, giống như mây trôi nước chảy kéo theo kiếm khí màu trắng bay lượn, địch nhân đến gần đều khó thoát khỏi vận rủi.

Khải Đặc cùng Liệt Diễm kỵ sĩ dùng trận thức ‘Truyền hình’, thi triển ‘Trùng phong phá trận’ đánh vào đoàn kỵ sĩ. Lạp Phi Nhĩ, La Phi, Ai Đức ba người hình thành một tam giác nhỏ, trùng sát tại cánh trái Liệt Diễm kỵ sĩ. Kiệt Nã Tử cũng lại bắt đầu bắn tên.

“Đều đi tìm chết!”

Mắt thấy kiếm sĩ địch nhân hướng về phía mình không cần mạng, trên mặt Diệp Phong lộ ra nụ cười lạnh tàn khốc, quát nhẹ một tiếng, huy kiếm bức lui kiếm sĩ xung quanh. Hắn vận hành chính khí trong cơ thể, hai tay cầm kiếm cắm vào mặt đất, kiếm khí màu trắng lập tức lấy Quang Minh chỉ kiếm làm trung tâm, xuôi theo mặt đất điên cuồng tấn công ra tứ phía, khiến mặt đất xé rách hiện ra từng đường nứt. Không ít kiếm sĩ bởi vì hai chân bị thương bởi kiếm khí mà ngã xuống đất kêu đau đớn.

Diệp Phong lại quát nhẹ một tiếng, rút kiếm ra giương lên đỉnh đầu, toàn thân chính khí phát tán ra ngoài, hình thành một đạo khí đoàn vây quanh lấy

hắn. Kiếm khí vừa mới tấn công vào mặt đất giống như nhận được điều khiển, nhanh chóng bay lên trên không trung, mang theo vô số đất đá mảnh liệt bốc lên, đưa mười mấy tên kiếm sĩ trong vòng trăm thước quanh thân bị bắn giống như tổ ong vỡ vỡ, kêu lên thảm thiết ngã xuống đất.

Địa kiếm quyết, đệ nhị thức, Thạch Thổ Phi Thăng, dùng kiếm khí đâm đất đá hất tung lên, sử dụng thích hợp nhất khi bị vây công trên mặt đất.

Ngoại trừ thành viên Tư Lược đoàn đã thấy qua Diệp Phong biểu hiện võ công cường hãn, Tĩnh Hương cùng với Mễ Khắc cấp bậc kiếm sĩ đều bị chiêu thức mạnh mẽ như vậy làm cho trợn mắt há mồm.

Hoá ra Lôi Ân lợi hại như vậy sao? Tĩnh Hương trong lòng thì thầm, hai con mắt sững sờ nhìn Diệp Phong. Đã quên mất chính mình là một thất giai điện hệ pháp sư, lúc này nên trở mặt phe mình...

Bọn người Khải Đặc thừa dịp các kiếm sĩ giật mình phân tâm, tăng tốc chém giết, chiến trận ngũ thức luân phiên thi triển, xen lẫn với cương thương liệt diễm giống như rắn lửa tung hoành khắp nơi. Chưa tới vài vòng thời gian, toàn bộ những kiếm sĩ còn lại đều bị giải quyết. Mễ Khắc sớm thấy tình thế không ổn liền xoay người chạy tới khu ** lệ phía sau doanh địa, muốn triệu tập xạ thủ nghênh địch.

Đáng tiếc, bọn người Diệp Phong không có đề cho gã đạt được ý muốn. Trước khi chạy tới khu ** lệ phía sau doanh địa, bọn người Diệp Phong cùng với cương thương liệt diễm kỵ sĩ cũng theo tới xông vào trong nhóm xạ thủ.

Tiêu Diêu Càn Khôn Bộ, Chân Khí Toàn Long Chỉ, Thiên Địa Phách Hoàng Quyền, Như Lai Thiên Phật Thủ, Như Ảnh Tuỳ Hình Thối, Truy Phong Cuồng Long Toàn. Diệp Phong trong lúc huy kiếm giết địch, các thức các dạng tuyệt chiêu tuỳ thời phát ra, khiến cho Tĩnh Hương cùng với địch nhân và các ** lệ đều nhìn hắn giật mình. Không thể tin một người có thể có nhiều võ công cường hãn hùng mãnh như vậy.

Mễ Khắc quan sát tình thế nguy hiểm phe mình, trong lòng biết đại thế đã mất, ôm hận liếc mắt nhìn Diệp Phong, triệu hoán ra tứ giai ma súng ‘Hắc vũ ngọc thụ’ cao trên hai mét, chờ hắn phi không chạy trốn, trong miệng hét: “Đoàn trưởng Tư Lược đoàn, món nợ này ta sớm muộn gì cũng tính toán với ngươi, chúng ta đi hãy chờ xem!”

“Đồ chết tiệt, sau này lão tử nhất định phải có phi hành bộ đội, xem bọn chúng chạy trốn như thế nào!” Diệp Phong nhìn Mễ Khắc kêu gào chạy trốn

trên không trung, chửi bới thập phần căm tức. Lần trước chính bởi vì Phất Lan Hoa có vong linh cự long có thể bay, để lão chạy thoát, lần này Mễ Khắc lại sử dụng chiêu này, thật sự là khiến Diệp Phong tức giận.

Tĩnh Hương nhìn Mễ Khắc cười ‘Hắc vũ ngọc thú’ nhanh chóng bay khỏi, đột nhiên giật mình nghĩ tới chính mình đọc mời tới, đã quên hỗ trợ. Nếu niệm chú sớm một chút, khẳng định có thể sử dụng điện hệ ma pháp đem Mễ Khắc đánh rơi xuống. Đáng tiếc bây giờ ‘Hắc vũ ngọc thú’ bay đi quá nhanh, nàng muốn niệm chú thi phóng ma pháp đã không kịp rồi.

Kết thúc chém giết, phần đông ** lệ của Dịch Lạp ** nãi đoàn thấy Mễ Khắc hay ngược đãi bọn họ bị đánh chạy, trong lòng cao hứng, đồng thời cũng bắt đầu lo lắng Quang Minh kiếm sĩ cường đại này cùng thủ hạ của hắn, sẽ đối đãi với mình như thế nào.

Tĩnh Hương nhìn thi thể một trăm tên xạ thủ trên mặt đất, trong lúc cảm khái võ công khác thường của cầm thú nam tước. Cũng là đối với thủ hạ của hắn thập phần bội phục, tiểu bộ đội này đặt trong quân chính quy đều có thể gọi là vương bài.

Trong chúng ** lệ, điện tinh linh, phong tinh linh và tinh linh mỹ nữ các hệ, cùng với nam ả nhân thân cao khoảng hai mét, số lượng chiếm hơn một nửa, còn lại đều là nhân tộc nữ tính rất có tư sắc.

Diệp Phong nhìn tinh linh mỹ nữ cùng ả nhân, trong lòng thầm sáng khoái, chiêm một cái Thanh Sáng Tiêu Hồn, nói với chúng ** lệ: “Chư vị, từ hôm nay chủ nhân của các ngươi không phải là Mễ Khắc, mà là ta Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ nam tước, đoàn trưởng Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn. Chỉ cần các ngươi phục tùng mệnh lệnh của ta, ta có thể cam đoan không đem các ngươi bán đi, cho các ngươi ăn no, ở ấm. Nhưng nếu có ai dám can đảm phản kháng không phục, hậu quả của hắn nhất định sẽ thập phần thâm trọng. Ta sẽ cho hắn muốn sống không được, muốn chết không xong!”

Chúng ** lệ nghe xong câu trước, đều không tin có người sẽ cho ** lệ ăn no mặc ấm. Nghe xong hai câu sau đều thay nhau rung mình một cái, cúi đầu không dám nhìn Diệp Phong, sợ đắc tội tới kiếm sĩ cường đại này.

Diệp Phong quan sát rất nhiều ** lệ căng thẳng không lên tiếng, phân phó Khải Đặc, Ai Đức, Ba Nhĩ, La Phi bốn người, dẫn theo Liệt Diễm kỵ sĩ giải đám ** lệ tới doanh trường phía trước không có đốt cháy, thu hoạch chiến lợi phẩm.

“Lôi Ân đoàn trưởng, chúng ta bây giờ chỉ có một trăm người, lưu lại nhiều ** lệ như vậy không quá ổn thoả chứ? Nếu bọn họ bạo động chúng ta sẽ rất phiền hà!” Tỉnh Hương nhìn ** lệ bị giải đi, hướng Diệp Phong hỏi: “Còn có Mễ Khắc chạy trốn nữa khẳng định sẽ đi tìm Ốc Đặc. Nếu Ốc Đặc dẫn người đến tìm phiền toái, người chuẩn bị làm sao bây giờ?”

Diệp Phong nghe vậy miệng thả ra một làn khói, cười nói: “Nhìn những ** lệ bộ dạng khản trương như vậy, thì biết bọn họ đã bị Mễ Khắc ngược đãi quen rồi. Bọn họ đã kiến thức thực lực của chúng ta, cho bọn họ mấy lá gan nữa cũng không dám bạo động. Điểm ấy không cần lo lắng. Còn về Ốc Đặc cũng không cần để ý tới y. Ta là đoàn trưởng Tư Lược đoàn do quốc vương thân phong, y dám làm gì ta? Vả lại là một bá tước mà thôi, chỉ đáng làm tôn tử của ta!”

Tỉnh Hương nghe xong Diệp Phong nói câu trước còn không sai, câu sau thì không lịch sự lắm, thật sự khó hiểu, chỉ còn lắc đầu chịu thua không bày tỏ thái độ nữa.

Bọn người Khải Đặc thu hoạch được không tồi, ba trăm thiết kiếm, một trăm thiết cung cộng thêm mấy trăm mũi tên, quần áo dùng trong mùa đông bốn trăm bộ, còn có thực phẩm đủ cho bốn trăm ** lệ dùng trong hai tháng, cùng với vật dụng và chăn chiếu trong doanh trướng. Nữ nhân bị Mễ Khắc cưỡng gian kia, đã tự sát.

Diệp Phong đối với lần cướp đoạt này thập phần hài lòng, mai táng thi thể thiếu nữ xong, để bọn người Khải Đặc sử dụng xe ngựa của ** lệ đoàn, mang đi tất cả những gì có thể sử dụng. Một đám người cùng ** lệ li khai dãy núi Qua Nhĩ bao la hùng vĩ, quay trở lại Hồ Lô sơn cốc

Dưới bầu trời đêm, Diệp đại đoàn trưởng ôm Lộ Lộ trong lòng, đang cười chiến mã, nghe mùi thơm nhàn nhạt phát ra trên người Lộ Lộ. Hắn quay đầu nhìn chiến lợi phẩm cùng ** lệ, trong lòng quả thực thoả mái tự nhiên, trong miệng vô sỉ mang ‘Cộng sản chủ nghĩa hảo’ thay đổi từ ngữ, cười hề hề ngâm nga: “Nô lệ chủ nghĩa hảo... ** lệ chủ nghĩa hảo...”

Chương 33 : Xạ thủ trung đội , chủ tạo trung đội

Dịch: rongbang

Ôc Đặc - Khổ Lỗ, thất giai cực diện kỳ sĩ, cao lớn gầy gò, tóc đỏ khuôn mặt anh tuấn, dáng vẻ đường hoàng. Ba mươi tuổi hấn kế thừa phụ thân thế tập tước vị bá tước, đến năm nay đã bốn mươi lăm tuổi, quản lý lãnh địa gia tộc trật tự kỷ cương. Hấn co thực lực cường đại, trong tầng lớp quý tộc tại Mạt La đế quốc có một địa vị vững chắc.

Lãnh địa của Ôc Đặc bá tước nằm ở phía tây tỉnh Đông Bắc Mạt La đế quốc. Mức độ phồn thịnh trong lãnh địa không thua kém bất cứ thành thị to lớn nào. Phủ đệ toạ lạc tại thành trì ở trung tâm lãnh địa.

Lúc này, Mễ Khắc cười Hắc Vũ Ngọc Thụ chạy trời chết tới đây. Tại đại sảnh đang rơi lệ đầy mặt kẻ khổ với tỷ phu, nói đoàn trưởng Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn bá đạo như thế nào, hung tàn ra sao. Chính mình đã báo ra danh tính của tỷ phu, đối phương đều không tính đến.

Ôc Đặc này cái gì cũng tốt, đúng là thể diện càng cần thiết. Luận quan hệ thuộc về đảng phái của Uy Nhĩ nguyên soái, cùng với Lạc Khắc tể tướng không hợp. Hấn sớm đã nghe qua cảm thú nam tước cháu của tể tướng, về cái việc phong chức làm đoàn trưởng Tư Lược đoàn. Bất quá không nghĩ tới cảm thú nam tước lại cướp đoạt tiểu cữu tử của hấn trước nhất. Nói ra danh tính của hấn cũng không tính đến, quả thực là khinh người quá đáng.

“Tỷ phu, lần này toàn bộ gia sản của đệ đều bị huỷ trong tay Lôi Ân. Người nhất định phải làm chủ cho ta... ô ô...” Mễ Khắc khóc không thành tiếng cầu khẩn.

Ôc Đặc nhìn tiểu cữu tử bất thành tài này, thở dài một tiếng bất đắc dĩ, khuyên nhủ: “Đừng khóc nữa, chuyện này ta nhất định sẽ ra mặt giúp ngươi.”

“Cảm tạ tỷ phu... Cảm tạ tỷ phu... Chúng ta khi nào thì đi tìm Lôi Ân báo thù?” Mễ Khắc nghe tỷ phu chịu hỗ trợ, lập tức ngừng khóc, vội vàng không kịp đợi đã hỏi khi nào thì đi báo thù.

“Gấp cái gì? Nhìn tình cảnh của ngươi một chút. Hiện tại ngươi ngay cả Lôi Ân ở địa phương nào đều không biết, làm cách nào tìm hấn báo thù? Đợi điều tra rõ ràng nơi ở của hấn hãy nói. Lần này ta tự mình dẫn ngươi hành động. Ngươi nhớ lấy cho ta không được truyền ra ngoài, nếu không

quốc vương cùng tể tướng đều sẽ không buông tha cho ta!” Ốc Đặc nhú mày quát nhẹ.

“Vâng, vâng, tỳ phu yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không truyền ra ngoài.” Mễ Khắc nghe tỳ phu nói sẽ tự thân xuất mã, lập tức vui mừng lên tiếng. Trong đầu gã hiện lên kết cục của cầm thú nam tước khi rơi vào tay hắn.

Diệp Phong đem ** lệ mang về Hồ Lô sơn cốc, mang y phục mùa đông đoạt được cho bọn họ thay, an bài tại phía sau sơn cốc, đồng thời cung cấp cho họ ăn uống đầy đủ. Hắn cảm giác mùa đông khiến cho họ ở trong doanh trường không phải là kẻ sách lâu dài. Vì vậy mệnh lệnh cho đám ả nhân ** lệ ở vách núi phía sau khai phá một sơn động, để tất cả ** lệ ở trong động, đồng thời chế tạo một cái động rộng lớn.

Hiện tại ** lệ trong cốc là nơi nam ả nhân cùng với một trăm gã tinh linh ở. Còn một trăm năm mươi nữ tinh linh, một trăm sáu mươi ba nữ nhân toàn bộ xanh như tàu lá. Đại đoàn trưởng vừa nhìn thấy bọn họ liền cho ăn no ở ấm. Trong lòng họ rất cảm kích đối với vị chủ nhân không giống như những người khác này.

Trước kia Mễ Khắc chưa bao giờ cho họ ăn no, bình thường còn luôn ngược đãi họ. Hiện tại bọn họ đã quen bị ** dịch ngược đãi, khi sinh hoạt được cải thiện, trong lòng tất nhiên cao hứng.

Diệp Phong đối với việc cuộc sống của các ** lệ được cải thiện một chút thì đáng vẻ cao hứng, trong lòng cảm khái không thôi. Mục đích hắn cho ** lệ ăn no mặc ấm, chính là không muốn để bọn họ phát sinh ngoài ý muốn, có tinh lực lao động cho mình mà thôi.

Khải Đặc, Ai Đức, Ba Nhĩ ba kẻ bại hoại này, vừa mới đem ** lệ áp trở về trong sơn cốc, đã muốn dẫn Liệt Diễm kỵ sĩ đi hưởng thụ tinh linh mỹ nữ, nhưng Diệp Phong không cho. Hắn nhắc nhở rằng, tinh linh mỹ nữ cần phải thành lập tinh linh xạ thủ trung đội. Cho nên bọn họ đành phải thay đổi mục tiêu đi hưởng thụ nữ nhân xinh đẹp.

Mễ Khắc vì muốn để tinh linh mỹ nữ bán được giá, vẫn không có làm vậy bản sự trong trắng của các nàng. Còn đám nữ nhân kia đã sớm trở thành ** lệ tình dục cho các thành viên ** Nãi đoàn. Do đó nữ nhân bị bọn Khải Đặc xâm phạm cũng tuyệt không có phản kháng, mặc cho bọn họ phát tiết trên người mình.

Tĩnh Hương đối với sự dâm loạn của bọn Khải Đặc có chút bất mãn, đề nghị với Diệp Phong bảo hắn ngăn trở hành vi của bọn Khải Đặc. Diệp

Phong lại không quan tâm đến đề nghị của nàng, đối với hành vi của bọn Khải Đặc cũng mắt nhắm mắt mở, thấy thì nói vài câu, không thấy thì giả bộ hồ đồ.

Đồng dạng thân là nam nhân háo sắc, Diệp Phong rất hiểu rõ nỗi thống khổ không có nữ nhân của bọn người Khải Đặc trong khoảng thời gian này. Hắn chính mình có Lộ Lộ cùng món đồ chơi U Nguyệt Nhi. Thủ hạ muốn chơi đùa tinh linh mỹ nữ không được, nữ nhân ** lệ lại không cho, hắn đoán trưởng này sợ rằng sẽ phải nhận hắc đao của thủ hạ mất.

Tĩnh Hương đối với bọn Khải Đặc không biết làm thế nào, chỉ phải ra vẻ không nhìn thấy, thực hiện chức trách của mình. Nàng mỗi ngày tính toán giá trị những vật phẩm Tư Lược đoàn cướp được, lập sổ ghi chép, để tương lai giao nộp cho quốc vương.

Từ khi ** lệ tiến vào cốc đến giờ, đã được thời gian nửa tháng. Vào sáng sớm ngày thứ hai, Diệp Phong nghĩ đến vấn đề thu hút linh ngu chiến sĩ, sai Lạp Phi Nhĩ cùng với La Phi đi tới thú nhân vương quốc. Đồng thời giao cho La Phi tối thiểu cũng phải chiêu mộ được năm mươi linh ngu chiến sĩ. Bọn họ thấy điều kiện có thể làm được liền đáp ứng.

Vào giữa trưa, mặt trời mùa đông lên cao, làm cho khí trời lạnh lẽo có chút hơi ẩm. Phía sau sơn cốc, Diệp Phong đang khoác áo choàng màu đen, ngồi trên ghế tựa mà U Nguyệt Nhi chuẩn bị cho hắn, vừa hút thuốc vừa hưởng thụ Lộ Lộ xoa bóp vai hắn.

“Đoàn trưởng, toàn bộ tinh linh ** lệ đã dẫn đến.”

Cầm đầu tinh linh là Kiệt Nã Tư tay nắm thiết cung, cao hứng dắt theo một trăm năm mươi người đã thay đổi y phục mùa đông mới. Tinh linh mỹ nữ tắm rửa sạch sẽ, đi tới trước mặt Diệp Phong.

Cướp đoạt Dịch Lạp ** nãi đoàn, mục tiêu lớn nhất của Diệp Phong chính là muốn có tinh linh xạ thủ cùng thợ thủ công ả nhân. Cho nên hôm qua giao cho Kiệt Nã Tư một nhiệm vụ may mắn lại lãng mạn, cho phép gã lãnh đạo một trăm tinh linh mỹ nữ làm thành tinh linh xạ thủ trung đội. Đến lúc đó sẽ dạy bọn họ tu luyện công pháp chân khí cùng tiên thuật.

Bất quá điều này cũng có điều kiện. Diệp Phong yêu cầu gã vô luận sử dụng biện pháp gì, đều phải lấy ra một đội tinh linh xạ thủ trung thành. Tức là bảo gã đem tất cả tinh linh mỹ nữ đều thu vào làm lão bà. Chỉ cần các nàng chịu trung thành, cũng không quan hệ.

Như thế này vừa có thể luyện võ học Trung Hoa, lại có thể làm chuyện tốt với một trăm tinh linh mỹ nữ do đoàn trưởng cấp cho mình, Kiệt Nã Tư lúc ấy cảm động thiếu chút nữa đã ôm đoàn trưởng hôn một cái.

Nhả ra một hơi khói, Diệp Phong chỉ trên mặt đất bên trái đặt một đôi thiết cung, nói với chúng tinh linh mỹ nữ:” Tinh linh đều là xạ thủ trời sinh. Hôm nay ta cho các ngươi tập hợp, là muốn từ trong các ngươi tuyển ra một trăm tinh linh xạ thủ. Hy vọng các ngươi đều cố gắng thi triển tiễn thuật, bởi vì năm mươi người không trúng tuyển toàn bộ phải đi làm ** lệ, hiểu chưa?”

Tinh linh cho tới nay chú trọng nhất là trình tiết. Chúng tinh linh mỹ nữ nghe vậy nhất thời khản trương, đều mở miệng biểu thị đã hiểu. Dưới sự chỉ huy của Kiệt Nã Tư từng người tới cầm lên thiết cung, biểu diễn tiễn thuật cho Kiệt Nã Tư và Diệp Phong quan sát.

“Thiếu gia, lão gia gửi thư tới!” Ba Nhĩ trong miệng la, từ trước sơn cốc chạy bộ đến trước thiếu gia, mang một cuộn giấy giao cho thiếu gia.

Diệp Phong vừa nhìn cuộn giấy thì biết lão đầu tử dùng tín điều truyền tin. Buổi tối hôm hán quyết định chọn Hồ Lô sơn cốc làm nơi trú quân, đã bảo Ba Nhĩ thả tín điều truyền tin tới cho lão đầu tử.

Mở cuộn giấy ra, Diệp Phong xem nội dung trên mặt xong liền nhíu mày. Lão đầu tử vừa thông tri cho hán, bệ hạ La Nhĩ có phái mật thám giám thị hán, bảo hán đừng làm ra việc gì quá mức, chộc tức quân uy, nếu không hậu quả không thể tưởng tượng.

Xú quốc vương này tai mắt còn nhiều ghê. Đợi xem lão tử sau này thu thập chúng như thế nào. Diệp Phong nhả ra một hơi trong lòng suy tính, sai Ba Nhĩ mang cuộn giấy thiêu hủy, đem thả tín điều truyền tin cho lão đầu tử, tỏ ý đã nhận được thông tin.

Tinh linh không hổ là xạ thủ trời sinh, hầu hết tinh linh mỹ nữ tiễn thuật cơ hồ khả năng tương đương nhau. Kiệt Nã Tư phải mất rất nhiều sức lực mới đưa phân ra yếu mạnh. Từ quang, thủy, hỏa, điện, phong ngũ hệ trong mỗi hệ chọn ra hai mươi người, còn lại năm mươi người bị loại trừ.

Đa số những tinh linh mỹ nữ trong lúc bắn tên thì trong lòng nặng nề, sợ hãi không trúng tuyển phải đi làm ** lệ. Bây giờ kết quả xuất hiện lập tức có người vui mừng có người lo âu, một ít kẻ thất bại sợ hãi thậm chí bắt đầu khóc lóc.

“Khụ khụ!”

Diệp Phong nhìn những kẻ thất bại ấy khóc lóc buồn cười ho khan hai tiếng, đứng dậy quát: “Tiến thuật của các người đều không tồi, bốn đoàn trưởng thập phần hài lòng. Lần này những mỹ nữ không có thông qua đều không phải đi làm ** lệ, tạm thời đảm nhiệm thị nữ Tư Lược đoàn, nghe chỉ thị từ Lộ Lộ!”

“Cảm ơn đoàn trưởng đại nhân... Cảm ơn đoàn trưởng đại nhân...” Năm mươi tinh linh mỹ nữ thất bại nghe vậy đều thở phào nhẹ nhõm, hướng tới Diệp Phong nói lời cảm tạ.

Diệp Phong nhìn các nàng, đối với tinh linh mỹ nữ đã thông qua hô: “Bắt đầu từ hôm nay, các người chính là tinh linh xạ thủ Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn, sẽ không bị đối đãi như ** lệ nữa. Đều phải phục tùng mệnh lệnh của ta, nghe Kiệt Nãi Tư chỉ huy, rõ chưa?”

“Rõ!” Tinh linh mỹ nữ thông qua đều lĩnh mệnh. Thời gian dài làm ** dịch tại ** nãi đoàn, các nàng đã có thói quen nghe mệnh lệnh từ chủ nhân. Huống chi bây giờ có thể không phải làm ** lệ, tất nhiên sẽ không có ý kiến phản đối.

Diệp Phong nhìn Kiệt Nãi Tư, nhẹ giọng cười nói: “Sau này vấn đề trung thành của các nàng, ta đều giao cho tiểu tử người. Người muốn làm thế nào đều không có vấn đề. Bất quá nếu như người làm không ổn, để các nàng nảy sinh phản nghịch, coi chừng ta thiên người đó!”

“Hắc hắc, đoàn trưởng ngài yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không để ngài thất vọng.” Kiệt Nãi Tư mang theo cảm kích cam đoan, nhìn về những tinh linh mỹ nữ thần tình đều là hạnh phúc tươi cười. Nếu có thể mang những mỹ nữ này đều thu lấy, gã có thể so sánh với ngựa giống siêu cấp nói tới trong tiểu thuyết giả tưởng.

Để Kiệt Nãi Tư dẫn chúng tinh linh mỹ nữ trở về. Diệp Phong phân phó Lộ Lộ trở về phòng ở, mang tới cho hắc phương thiên họa kích cầu đồ vẽ vài ngày mới miễn cưỡng thành công. Rồi hắc mệnh lệnh Khải Đặc cùng Liệt Diễm kỵ sĩ mang ả nhân dẫn tới trước đứng mặt mình, mở miệng nói: “Lạc Tư, lão tới xem bức tranh này.”

Lão ả nhân tóc vàng râu quăn, Lạc Tư – Tây Nại, vì lớn tuổi nhất, kỹ thuật chú tạo cao nhất, được tôn kính nhất trong chúng ả nhân. Nghe đoàn trưởng đại nhân nói xong, Lạc Tư đi bộ tới tiếp nhận cầu đồ quan sát, hai mắt nhất thời trợn ngược lên, không ngừng nhìn bức vẽ trùng trùng không chớp mắt.

Bởi vì trên cầu đồ có một cây quái thương lão chưa bao giờ thấy qua. Mũi thương hơi xiên lưỡi dao sắc bén hình lưỡi liềm, thông qua hai nhánh nhỏ liên kết với mũi thương, làm cho cây vũ khí này trên cơ sở một cây thương, trở thành vừa đâm vừa chém được. Hơn nữa thân thương đều có hoa văn đẹp mắt. Nếu có thể chế tạo ra, tất sẽ là vũ khí thực dụng được lưu truyền lâu dài.

“Thế nào, nhìn xem phương thiên họa kích cầu đồ này của ta không tồi chứ?” Diệp Phong mỉm cười nhìn Lạc Tư hỏi.

Phương thiên họa kích? Lạc Tư đang nhìn chằm chằm nghe vậy, ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Phong, nghi hoặc hỏi: “Đoàn trưởng, cái hình vũ khí trên bản vẽ này là ngài sáng tạo ra ư?”

“Đúng vậy!” Diệp Phong mặt dày vô sỉ thừa nhận phương thiên họa kích là hắn sáng tạo ra, lập tức lạnh nhạt hỏi: “Người có tự tin chế tạo ra loại vũ khí mới này không? Nếu không được, ta đi tìm nơi khác yêu cầu!”

“Được, ta có chắc chắn, chế tạo vũ khí không có ai so với ả nhân chúng ta thành thạo hơn!” Lạc Tư nắm chặt cầu đồ, nghiêm trang bày tỏ. Sợ đoàn trưởng muốn để người khác chế tạo.

Những ả nhân còn lại thấy thế đều tò mò, muốn biết trên cầu đồ là vũ khí gì có thể khiến Lạc Tư khát vọng chế tạo như vậy. Bất quá ngại với đoàn trưởng đại nhân ở đây, bọn họ không dám tiến lên.

Ả nhân từ trước tới nay có tiếng là chế tạo điên cuồng. Diệp Phong sẽ lợi dụng điểm ấy để cho bọn họ dốc sức vì mình. Nhìn những ả nhân còn lại tò mò, giả hoả ha ha cười nói: “Lạc Tư, đến cho đồng bọn của ngươi xem cầu đồ đi!”

Lạc Tư nghe vậy lập tức gật đầu nhận lệnh, tới cho đồng bạn xem cầu đồ.

“Ồ... ý tưởng phương thiên họa kích này của đoàn trưởng, thật sự là một sáng tạo a!”

“Ả nhân chi thân trên cao, có thể chế tạo loại vũ khí lưu truyền lâu dài như thế này, thật sự là một chủ đề đáng phô trương.”

Những ả nhân còn lại đã thấy trên cầu đồ miêu tả phương thiên họa kích, nhất thời vang lên một trận âm thanh giạt mình thảo luận.

Diệp Phong nhìn bộ dạng những ả nhân này, trong lòng thầm khoan khoái, trong miệng hỏi: “Thế nào, các người đều có tự tin chế tạo vũ khí

mới này chứ? Nếu được, sau này ta còn vẽ ra vài vũ khí mới nữa cho các người chế tạo!”

“Có, đoàn trưởng yên tâm giao cho chúng ta đi!” Lạc Tư cùng chúng ải nhân đều lĩnh mệnh, thập phần chờ mong nhìn xem đoàn trưởng còn có cầu đồ tân hình vũ khí gì.

Đạt được hiệu quả chính mình mong muốn, Diệp Phong lộ ra nụ cười đắc ý nói: “Rất tốt, từ nay về sau các người chính là chế tạo trung đội Tư Lược đoàn, Lạc Tư là trung đội trưởng, tất cả mọi người phải nghe lão chỉ huy, rõ chưa?”

“Rõ!” Chúng ải nhân đồng thanh lĩnh mệnh. Bọn họ đối với cái gì chế tạo đội không có hứng thú, chỉ cảm thấy hứng thú với chế tạo vũ khí kiểu mới, nghe đoàn trưởng nói xong, không có ý kiến chút nào.

Chương 33 : Xạ thủ trung đội , chủ tạo trung đội

Dịch: rongbang

Ôc Đặc - Khổ Lỗ, thất giai cực diện kỳ sĩ, cao lớn gầy gò, tóc đỏ khuôn mặt anh tuấn, dáng vẻ đường hoàng. Ba mươi tuổi hấn kế thừa phụ thân thế tập tước vị bá tước, đến năm nay đã bốn mươi lăm tuổi, quản lý lãnh địa gia tộc trật tự kỷ cương. Hấn co thực lực cường đại, trong tầng lớp quý tộc tại Mạt La đế quốc có một địa vị vững chắc.

Lãnh địa của Ôc Đặc bá tước nằm ở phía tây tỉnh Đông Bắc Mạt La đế quốc. Mức độ phồn thịnh trong lãnh địa không thua kém bất cứ thành thị to lớn nào. Phủ đệ toạ lạc tại thành trì ở trung tâm lãnh địa.

Lúc này, Mễ Khắc cười Hắc Vũ Ngọc Thụ chạy trời chết tới đây. Tại đại sảnh đang rơi lệ đầy mặt kẻ khổ với tỷ phu, nói đoàn trưởng Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn bá đạo như thế nào, hung tàn ra sao. Chính mình đã báo ra danh tính của tỷ phu, đối phương đều không tính đến.

Ôc Đặc này cái gì cũng tốt, đúng là thể diện càng cần thiết. Luận quan hệ thuộc về đảng phái của Uy Nhĩ nguyên soái, cùng với Lạc Khắc tể tướng không hợp. Hấn sớm đã nghe qua cảm thú nam tước cháu của tể tướng, về cái việc phong chức làm đoàn trưởng Tư Lược đoàn. Bất quá không nghĩ tới cảm thú nam tước lại cướp đoạt tiểu cữu tử của hấn trước nhất. Nói ra danh tính của hấn cũng không tính đến, quả thực là khinh người quá đáng.

“Tỷ phu, lần này toàn bộ gia sản của đệ đều bị huỷ trong tay Lôi Ân. Người nhất định phải làm chủ cho ta... ô ô...” Mễ Khắc khóc không thành tiếng cầu khẩn.

Ôc Đặc nhìn tiểu cữu tử bất thành tài này, thở dài một tiếng bất đắc dĩ, khuyên nhủ: “Đừng khóc nữa, chuyện này ta nhất định sẽ ra mặt giúp ngươi.”

“Cảm tạ tỷ phu... Cảm tạ tỷ phu... Chúng ta khi nào thì đi tìm Lôi Ân báo thù?” Mễ Khắc nghe tỷ phu chịu hỗ trợ, lập tức ngừng khóc, vội vàng không kịp đợi đã hỏi khi nào thì đi báo thù.

“Gấp cái gì? Nhìn tình cảnh của ngươi một chút. Hiện tại ngươi ngay cả Lôi Ân ở địa phương nào đều không biết, làm cách nào tìm hấn báo thù? Đợi điều tra rõ ràng nơi ở của hấn hãy nói. Lần này ta tự mình dẫn ngươi hành động. Ngươi nhớ lấy cho ta không được truyền ra ngoài, nếu không

quốc vương cùng tể tướng đều sẽ không buông tha cho ta!” Ốc Đặc nhú mày quát nhẹ.

“Vâng, vâng, tỳ phu yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không truyền ra ngoài.” Mễ Khắc nghe tỳ phu nói sẽ tự thân xuất mã, lập tức vui mừng lên tiếng. Trong đầu gã hiện lên kết cục của cầm thú nam tước khi rơi vào tay hắn.

Diệp Phong đem ** lệ mang về Hồ Lô sơn cốc, mang y phục mùa đông đoạt được cho bọn họ thay, an bài tại phía sau sơn cốc, đồng thời cung cấp cho họ ăn uống đầy đủ. Hắn cảm giác mùa đông khiến cho họ ở trong doanh trướng không phải là kẻ sách lâu dài. Vì vậy mệnh lệnh cho đám ả nhân ** lệ ở vách núi phía sau khai phá một sơn động, để tất cả ** lệ ở trong động, đồng thời chế tạo một cái động rộng lớn.

Hiện tại ** lệ trong cốc là nơi nam ả nhân cùng với một trăm gã tinh linh ở. Còn một trăm năm mươi nữ tinh linh, một trăm sáu mươi ba nữ nhân toàn bộ xanh như tàu lá. Đại đoàn trưởng vừa nhìn thấy bọn họ liền cho ăn no ở ấm. Trong lòng họ rất cảm kích đối với vị chủ nhân không giống như những người khác này.

Trước kia Mễ Khắc chưa bao giờ cho họ ăn no, bình thường còn luôn ngược đãi họ. Hiện tại bọn họ đã quen bị ** dịch ngược đãi, khi sinh hoạt được cải thiện, trong lòng tất nhiên cao hứng.

Diệp Phong đối với việc cuộc sống của các ** lệ được cải thiện một chút thì đáng vẻ cao hứng, trong lòng cảm khái không thôi. Mục đích hắn cho ** lệ ăn no mặc ấm, chính là không muốn để bọn họ phát sinh ngoài ý muốn, có tinh lực lao động cho mình mà thôi.

Khải Đặc, Ai Đức, Ba Nhĩ ba kẻ bại hoại này, vừa mới đem ** lệ áp trở về trong sơn cốc, đã muốn dẫn Liệt Diễm kỵ sĩ đi hưởng thụ tinh linh mỹ nữ, nhưng Diệp Phong không cho. Hắn nhắc nhở rằng, tinh linh mỹ nữ cần phải thành lập tinh linh xạ thủ trung đội. Cho nên bọn họ đành phải thay đổi mục tiêu đi hưởng thụ nữ nhân xinh đẹp.

Mễ Khắc vì muốn để tinh linh mỹ nữ bán được giá, vẫn không có làm vậy bản sự trong trắng của các nàng. Còn đám nữ nhân kia đã sớm trở thành ** lệ tình dục cho các thành viên ** Nãi đoàn. Do đó nữ nhân bị bọn Khải Đặc xâm phạm cũng tuyệt không có phản kháng, mặc cho bọn họ phát tiết trên người mình.

Tĩnh Hương đối với sự dâm loạn của bọn Khải Đặc có chút bất mãn, đề nghị với Diệp Phong bảo hắn ngăn trở hành vi của bọn Khải Đặc. Diệp

Phong lại không quan tâm đến đề nghị của nàng, đối với hành vi của bọn Khải Đặc cũng mắt nhắm mắt mở, thấy thì nói vài câu, không thấy thì giả bộ hồ đồ.

Đồng dạng thân là nam nhân háo sắc, Diệp Phong rất hiểu rõ nỗi thống khổ không có nữ nhân của bọn người Khải Đặc trong khoảng thời gian này. Hắn chính mình có Lộ Lộ cùng món đồ chơi U Nguyệt Nhi. Thủ hạ muốn chơi đùa tinh linh mỹ nữ không được, nữ nhân ** lệ lại không cho, hắn đoàn trưởng này sợ rằng sẽ phải nhận hắc đao của thủ hạ mất.

Tĩnh Hương đối với bọn Khải Đặc không biết làm thế nào, chỉ phải ra vẻ không nhìn thấy, thực hiện chức trách của mình. Nàng mỗi ngày tính toán giá trị những vật phẩm Tư Lược đoàn cướp được, lập sổ ghi chép, để tương lai giao nộp cho quốc vương.

Từ khi ** lệ tiến vào cốc đến giờ, đã được thời gian nửa tháng. Vào sáng sớm ngày thứ hai, Diệp Phong nghĩ đến vấn đề thu hút linh ngu chiến sĩ, sai Lạp Phi Nhĩ cùng với La Phi đi tới thú nhân vương quốc. Đồng thời giao cho La Phi tối thiểu cũng phải chiêu mộ được năm mươi linh ngu chiến sĩ. Bọn họ thấy điều kiện có thể làm được liền đáp ứng.

Vào giữa trưa, mặt trời mùa đông lên cao, làm cho khí trời lạnh lẽo có chút hơi ẩm. Phía sau sơn cốc, Diệp Phong đang khoác áo choàng màu đen, ngồi trên ghế tựa mà U Nguyệt Nhi chuẩn bị cho hắn, vừa hút thuốc vừa hưởng thụ Lộ Lộ xoa bóp vai hắn.

“Đoàn trưởng, toàn bộ tinh linh ** lệ đã dẫn đến.”

Cầm đầu tinh linh là Kiệt Nã Tư tay nắm thiết cung, cao hứng dắt theo một trăm năm mươi người đã thay đổi y phục mùa đông mới. Tinh linh mỹ nữ tắm rửa sạch sẽ, đi tới trước mặt Diệp Phong.

Cướp đoạt Dịch Lạp ** nãi đoàn, mục tiêu lớn nhất của Diệp Phong chính là muốn có tinh linh xạ thủ cùng thợ thủ công ả nhân. Cho nên hôm qua giao cho Kiệt Nã Tư một nhiệm vụ may mắn lại lãng mạn, cho phép gã lãnh đạo một trăm tinh linh mỹ nữ làm thành tinh linh xạ thủ trung đội. Đến lúc đó sẽ dạy bọn họ tu luyện công pháp chân khí cùng tiên thuật.

Bất quá điều này cũng có điều kiện. Diệp Phong yêu cầu gã vô luận sử dụng biện pháp gì, đều phải lấy ra một đội tinh linh xạ thủ trung thành. Tức là bảo gã đem tất cả tinh linh mỹ nữ đều thu vào làm lão bà. Chỉ cần các nàng chịu trung thành, cũng không quan hệ.

Như thế này vừa có thể luyện võ học Trung Hoa, lại có thể làm chuyện tốt với một trăm tinh linh mỹ nữ do đoàn trưởng cấp cho mình, Kiệt Nã Tư lúc ấy cảm động thiếu chút nữa đã ôm đoàn trưởng hôn một cái.

Nhả ra một hơi khói, Diệp Phong chỉ trên mặt đất bên trái đặt một đôi thiết cung, nói với chúng tinh linh mỹ nữ:” Tinh linh đều là xạ thủ trời sinh. Hôm nay ta cho các ngươi tập hợp, là muốn từ trong các ngươi tuyển ra một trăm tinh linh xạ thủ. Hy vọng các ngươi đều cố gắng thi triển tiền thuật, bởi vì năm mươi người không trúng tuyển toàn bộ phải đi làm ** lệ, hiểu chưa?”

Tinh linh cho tới nay chú trọng nhất là trình tiết. Chúng tinh linh mỹ nữ nghe vậy nhất thời khản trương, đều mở miệng biểu thị đã hiểu. Dưới sự chỉ huy của Kiệt Nã Tư từng người tới cầm lên thiết cung, biểu diễn tiền thuật cho Kiệt Nã Tư và Diệp Phong quan sát.

“Thiếu gia, lão gia gửi thư tới!” Ba Nhĩ trong miệng la, từ trước sơn cốc chạy bộ đến trước thiếu gia, mang một cuộn giấy giao cho thiếu gia.

Diệp Phong vừa nhìn cuộn giấy thì biết lão đầu tử dùng tín điều truyền tin. Buổi tối hôm hán quyết định chọn Hồ Lô sơn cốc làm nơi trú quân, đã bảo Ba Nhĩ thả tín điều truyền tin tới cho lão đầu tử.

Mở cuộn giấy ra, Diệp Phong xem nội dung trên mặt xong liền nhíu mày. Lão đầu tử vừa thông tri cho hán, bệ hạ La Nhĩ có phái mật thám giám thị hán, bảo hán đừng làm ra việc gì quá mức, chộc tức quân uy, nếu không hậu quả không thể tưởng tượng.

Xú quốc vương này tai mắt còn nhiều ghê. Đợi xem lão tử sau này thu thập chúng như thế nào. Diệp Phong nhả ra một hơi trong lòng suy tính, sai Ba Nhĩ mang cuộn giấy thiêu hủy, đem thả tín điều truyền tin cho lão đầu tử, tỏ ý đã nhận được thông tin.

Tinh linh không hổ là xạ thủ trời sinh, hầu hết tinh linh mỹ nữ tiền thuật cơ hồ khả năng tương đương nhau. Kiệt Nã Tư phải mất rất nhiều sức lực mới đưa phân ra yếu mạnh. Từ quang, thủy, hỏa, điện, phong ngũ hệ trong mỗi hệ chọn ra hai mươi người, còn lại năm mươi người bị loại trừ.

Đa số những tinh linh mỹ nữ trong lúc bắn tên thì trong lòng nặng nề, sợ hãi không trúng tuyển phải đi làm ** lệ. Bây giờ kết quả xuất hiện lập tức có người vui mừng có người lo âu, một ít kẻ thất bại sợ hãi thậm chí bắt đầu khóc lóc.

“Khụ khụ!”

Diệp Phong nhìn những kẻ thất bại ấy khóc lóc buồn cười ho khan hai tiếng, đứng dậy quát: “Tiến thuật của các người đều không tồi, bốn đoàn trưởng thập phần hài lòng. Lần này những mỹ nữ không có thông qua đều không phải đi làm ** lệ, tạm thời đảm nhiệm thị nữ Tư Lược đoàn, nghe chỉ thị từ Lộ Lộ!”

“Cảm ơn đoàn trưởng đại nhân... Cảm ơn đoàn trưởng đại nhân...” Năm mươi tinh linh mỹ nữ thất bại nghe vậy đều thở phào nhẹ nhõm, hướng tới Diệp Phong nói lời cảm tạ.

Diệp Phong nhìn các nàng, đối với tinh linh mỹ nữ đã thông qua hô: “Bắt đầu từ hôm nay, các người chính là tinh linh xạ thủ Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn, sẽ không bị đối đãi như ** lệ nữa. Đều phải phục tùng mệnh lệnh của ta, nghe Kiệt Nã Tư chỉ huy, rõ chưa?”

“Rõ!” Tinh linh mỹ nữ thông qua đều lĩnh mệnh. Thời gian dài làm ** dịch tại ** nãi đoàn, các nàng đã có thói quen nghe mệnh lệnh từ chủ nhân. Huống chi bây giờ có thể không phải làm ** lệ, tất nhiên sẽ không có ý kiến phản đối.

Diệp Phong nhìn Kiệt Nã Tư, nhẹ giọng cười nói: “Sau này vấn đề trung thành của các nàng, ta đều giao cho tiểu tử người. Người muốn làm thế nào đều không có vấn đề. Bất quá nếu như người làm không ổn, để các nàng nảy sinh phản nghịch, coi chừng ta thiên người đó!”

“Hắc hắc, đoàn trưởng ngài yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không để ngài thất vọng.” Kiệt Nã Tư mang theo cảm kích cam đoan, nhìn về những tinh linh mỹ nữ thần tình đều là hạnh phúc tươi cười. Nếu có thể mang những mỹ nữ này đều thu lấy, gã có thể so sánh với ngựa giống siêu cấp nói tới trong tiểu thuyết giả tưởng.

Để Kiệt Nã Tư dẫn chúng tinh linh mỹ nữ trở về. Diệp Phong phân phó Lộ Lộ trở về phòng ở, mang tới cho hắc phương thiên họa kích cầu đồ vẽ vài ngày mới miễn cưỡng thành công. Rồi hắc mệnh lệnh Khải Đặc cùng Liệt Diễm kỵ sĩ mang ả nhân dẫn tới trước đứng mặt mình, mở miệng nói: “Lạc Tư, lão tới xem bức tranh này.”

Lão ả nhân tóc vàng râu quăn, Lạc Tư – Tây Nại, vì lớn tuổi nhất, kỹ thuật chú tạo cao nhất, được tôn kính nhất trong chúng ả nhân. Nghe đoàn trưởng đại nhân nói xong, Lạc Tư đi bộ tới tiếp nhận cầu đồ quan sát, hai mắt nhất thời trợn ngược lên, không ngừng nhìn bức vẽ trùng trùng không chớp mắt.

Bởi vì trên cầu đồ có một cây quái thương lão chưa bao giờ thấy qua. Mũi thương hơi xiên lưỡi dao sắc bén hình lưỡi liềm, thông qua hai nhánh nhỏ liên kết với mũi thương, làm cho cây vũ khí này trên cơ sở một cây thương, trở thành vừa đâm vừa chém được. Hơn nữa thân thương đều có hoa văn đẹp mắt. Nếu có thể chế tạo ra, tất sẽ là vũ khí thực dụng được lưu truyền lâu dài.

“ Thế nào, nhìn xem phương thiên họa kích cầu đồ này của ta không tồi chứ?” Diệp Phong mỉm cười nhìn Lạc Tư hỏi.

Phương thiên họa kích? Lạc Tư đang nhìn chăm chăm nghe vậy, ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Phong, nghi hoặc hỏi: “Đoàn trưởng, cái hình vũ khí trên bản vẽ này là ngài sáng tạo ra ư?”

“Đúng vậy!” Diệp Phong mặt dày vô sỉ thừa nhận phương thiên họa kích là hắn sáng tạo ra, lập tức lạnh nhạt hỏi: “Người có tự tin chế tạo ra loại vũ khí mới này không? Nếu không được, ta đi tìm nơi khác yêu cầu!”

“Được, ta có chắc chắn, chế tạo vũ khí không có ai so với ả nhân chúng ta thành thạo hơn!” Lạc Tư nắm chặt cầu đồ, nghiêm trang bày tỏ. Sợ đoàn trưởng muốn để người khác chế tạo.

Những ả nhân còn lại thấy thế đều tò mò, muốn biết trên cầu đồ là vũ khí gì có thể khiến Lạc Tư khát vọng chế tạo như vậy. Bất quá ngại với đoàn trưởng đại nhân ở đây, bọn họ không dám tiến lên.

Ả nhân từ trước tới nay có tiếng là chế tạo điên cuồng. Diệp Phong sẽ lợi dụng điểm ấy để cho bọn họ dốc sức vì mình. Nhìn những ả nhân còn lại tò mò, giả hoả ha ha cười nói: “Lạc Tư, đến cho đồng bọn của ngươi xem cầu đồ đi!”

Lạc Tư nghe vậy lập tức gật đầu nhận lệnh, tới cho đồng bạn xem cầu đồ.

“Ồ... ý tưởng phương thiên họa kích này của đoàn trưởng, thật sự là một sáng tạo a!”

“Ả nhân chi thân trên cao, có thể chế tạo loại vũ khí lưu truyền lâu dài như thế này, thật sự là một chủ đề đáng phô trương.”

Những ả nhân còn lại đã thấy trên cầu đồ miêu tả phương thiên họa kích, nhất thời vang lên một trận âm thanh giạt mình thảo luận.

Diệp Phong nhìn bộ dạng những ả nhân này, trong lòng thầm khoan khoái, trong miệng hỏi: “Thế nào, các người đều có tự tin chế tạo vũ khí

mới này chứ? Nếu được, sau này ta còn vẽ ra vài vũ khí mới nữa cho các người chế tạo!”

“Có, đoàn trưởng yên tâm giao cho chúng ta đi!” Lạc Tư cùng chúng ải nhân đều lĩnh mệnh, thập phần chờ mong nhìn xem đoàn trưởng còn có cầu đồ tân hình vũ khí gì.

Đạt được hiệu quả chính mình mong muốn, Diệp Phong lộ ra nụ cười đắc ý nói: “Rất tốt, từ nay về sau các người chính là chế tạo trung đội Tư Lược đoàn, Lạc Tư là trung đội trưởng, tất cả mọi người phải nghe lão chỉ huy, rõ chưa?”

“Rõ!” Chúng ải nhân đồng thanh lĩnh mệnh. Bọn họ đối với cái gì chế tạo đội không có hứng thú, chỉ cảm thấy hứng thú với chế tạo vũ khí kiểu mới, nghe đoàn trưởng nói xong, không có ý kiến chút nào.

Chương 34 : Bạch lang chiến sĩ - Linh ngư chiến sĩ

Dịch: Now or Never

Nguồn: hoanguyettaodan

Hiệu đính: binh-hoi

Tây Nam biên giới thú nhân vương quốc, Trác Lâm thảo nguyên, Kiệt Khắc – Thi Nại Đức, trung niên bạch lang chiến sĩ, đang ra sức hướng về phía tây nam mà chạy trốn. Phía sau y khoản chừng trăm tên Hôi lang chiến sĩ cũng cố gắng truy giết y.

Ở thú nhân vương quốc tình hình rất phức tạp, và tồn tại những bất đồng rất sâu sắc giữa các chủng tộc cũng như các giai cấp ở đó. Ngoài người đứng đầu vương quốc là một Hoàng Kim sư vương, mỗi thú nhân tộc đều có riêng một vua cho họ, ví dụ: Hùng nhân vương, Tượng nhân vương, Ưng nhân vương... vân vân và vân vân....

Phục vụ dưới mỗi thú nhân tộc vương là những tộc nhân các loại. Cụ thể như, Lang nhân vương cai quản Hôi lang, Hồng lang, Bạch lang và những tộc nhân khác. Lang nhân vương có cùng dòng máu với Hôi lang nhân, vì vậy Hôi lang nhân có địa vị như là vương tộc trong lang nhân.

Bạch lang nhân chính là hậu duệ của Hôi lang nhân, có một năng lực cao gấp hai lần so với Hôi lang nhân. Do ba trăm năm trước, thủ lĩnh của Bạch lang nhân, đã dẫn đầu ba trăm Bạch lang nhân đứng lên chống lại người đứng đầu của Hôi lang nhân. Lúc ấy, Lang nhân vương nổi giận đem hết thủy bộ người đó toàn bộ giết đi. Tiếp sau thì cho tất cả truy giết toàn bộ Bạch lang nhân. Tất cả đại Lang nhân vương cấp dưới đều chấp hành mệnh lệnh, khiến cho Bạch lang nhân có thể nói là tuyệt chủng hoàn toàn!

Các tộc vương của các thú nhân tộc tuy hiệu trung với Hoàng kim sư vương, nhưng bọn họ cũng có một quyền lực tuyệt đối với các tộc nhân dưới trướng. Việc Lang nhân vương muốn Bạch lang nhân không còn một móng, Hoàng kim sư vương không hỏi tới mà cũng không tra vấn. Cuối cùng trải qua ba trăm năm bị truy giết, Bạch lang nhân hiện tại gần như đã ở trên con đường tuyệt chủng.

Bạch lang chiến sĩ Kiệt Khắc là thủ lĩnh của một tiểu bộ lạc Bạch lang đang ẩn nấp sâu trong rừng. Do bộ lạc của y bị Lang nhân vương hiện giờ phát hiện ra, đã ra lệnh cho Hôi lang chiến sĩ đến truy giết bọn họ. Kiệt

Khắc bất đắc dĩ phải dẫn bộ lạc chỉ gồm năm trăm tộc nhân mà trốn đi. Kết quả là bốn trăm tộc nhân đã bị giết chết. Y và những tên còn sống sót chạy tới Trác Lâm thảo nguyên để có thể đến được Hỗn Loạn hoang nguyên, biên cảnh của tám nước.

Do không muốn tộc nhân của mình bị thương tổn tiếp, Kiệt Khắc để bọn họ trú ở một nơi bí mật trong Trác Lâm thảo nguyên. Rồi tự mình y đi trước tới Hỗn Loạn hoang nguyên để tìm một nơi khả dĩ trú thân, và sau đó sẽ trở về liên lạc với đám tộc nhân đó.

Tuy vậy mọi việc lại diễn ra không thuận lợi như y tính toán. Hai ngày sau khi y rời khỏi nơi bí mật, thì đã bị một nhóm Hôi lang chiến sĩ phát hiện, và truy giết y. Vì không muốn dẫn đám Hôi lang chiến sĩ này đến nơi tộc nhân y đang trú, y chỉ còn có cách là nhắm về phía bắc mà chạy!

“Thú nhân chi thần vĩ đại, người thật sự không thể cứu Bạch lang chúng tôi ư?” Chạy, chạy cho đến một lúc Kiệt Khắc không còn sức để tiếp tục rồi đứng yên bất động, nhìn đám Hôi lang chiến sĩ đang đuổi giết không tha ở phía sau. Y trong lòng cảm thấy tuyệt vọng khàn giọng rống to.

“Bạch lang tạp toái, người chạy không thoát đâu, còn không mau chấp nhận cùng bọn ta đi về để nhận hình phạt của Lang nhân vương sao?” Hôi lang chiến sĩ phía sau cao giọng khiêu khích.

‘Bạch lang tạp toái’ chính là cái tên mà Lang nhân dùng để gọi Bạch lang nhân. Cái tên gọi này thật sự là một sự sỉ nhục đối với Bạch lang nhân. Kiệt Khắc thấy phía trước là bãi đất trống trơn, nghe thấy tiếng sỉ nhục phía sau, trong tâm đã quyết, thở dài một tiếng, rồi dừng lại quay người đối mặt với nhóm Hôi lang chiến sĩ ở phía sau.

Một lang nhân thì gồm lang thủ nhân thân, lông mọc đầy thân, phía sau còn có một cái đuôi.

Trên người Kiệt Khắc chỉ có một cái khố dài, tay thì không có gì. So với tên Hôi lang chiến sĩ trang bị quân trang, tay thì cầm một lang nha thiết bổng. Mới nhìn sơ đã biết ai chiếm ưu thế!

“Hắc hắc, Bạch lang tạp toái này cuối cùng đã nghĩ thông, không còn muốn chạy trốn nữa. Các huynh đệ xông lên cùng bắt hấn về lãnh thưởng!”

“Cần chi gấp gáp vậy, trước hết phải hỏi hấn về nơi trú thân của bọn Bạch lang nhân khác nữa!”

“Đúng, Bạch lang tạp toái, mau nói cho đại gia người biết còn có tên tộc nhân nào không? Nếu khai ra thì bọn ta sẽ không giết người, còn không,

hanh hanh...”

Cả đám một trăm mười tên Hôi lang chiến sĩ liền vây quanh Kiệt Khắc để y khỏi có đường trốn thoát, rồi mở miệng cười nhạo tra vấn.

“Bạch lang chiến sĩ vĩnh viễn không bán đứng tộc nhân của mình. Đồ rác rưởi cái nguoi muốn bắt ta thì động thủ đi!” Kiệt Khắc khinh thường hừ nhẹ. Y đã chuẩn bị liền chết tại nơi này, cũng muốn kéo thêm vài tên trong đó mà bồi táng!

“Cái tên tạp toái chẳng biết sống chết, các huynh đệ mau trói chân tay hắn lại, phải bắt sống hắn để còn về lãnh thưởng!” Hôi lang chiến sĩ lớn tiếng hô lên, rất nhanh tiến về phía Kiệt Khắc.

Bạch lang chiến sĩ có thể như là ngũ giai cường giả, còn Hôi lang chiến sĩ chỉ là tứ giai cường giả. Nhưng lại phải đối mặt với một trăm tên Hôi lang chiến sĩ, Kiệt Khắc làm sao có thể là đối thủ của bọn chúng. Mặc dù mỗi lần lên chỉ có tám tên, y cũng không thể nào chống lại thế trận xa luân chiến của bọn chúng, được một lúc thì toàn thân y bị thương.

“Ha...ha... ha, các huynh đệ mau giữ tay chân của tên tạp toái này, ngàn vạn lần đừng có giết hắn...”

Một Hôi lang chiến sĩ ở bên ngoài không cách gì công kích Kiệt Khắc cười cuồng dại, rồi sau đó một chữ "chết" vừa phát ra gã đã bị một ngọn thương cứng mang theo khí băng hàn đâm trúng vào tim.

Đúng lúc đó, một tràng “moo moo” từ phía đông bắc vang lên. Một thiết trụ dài một trăm lẻ hai mét đột nhiên từ đâu bay phía đám Hôi lang chiến sĩ, đã làm cho hơn một nửa số Hôi lang chiến sĩ nguời bị thương kẻ thì chết.

Cách đó năm mươi thước về hướng đông bắc, xuất hiện một anh tuấn suất ca đang cười một chiến mã trắng, khoác một bộ y phụ màu xanh, chính là Lạp Phi Nhĩ, đang cùng với Linh nguư chiến sĩ La Phi dẫn đầu một trăm tên Linh nguư chiến sĩ phi đến rất nhanh chóng.

“Linh nguư chiến sĩ, bọn nguời vì sao đột nhiên công kích bọn ta?”

Linh nguư nhân là một trong những chủng tộc tối cường hãn ở Thú nhân vương quốc. Mấy tên Hôi lang chiến sĩ bị thương mặc dù trong lòng rất phần nổi, nhưng trong ngôn từ của bọn chúng không có điểm nào xúc phạm, chỉ là lớn tiếng hỏi han.

“Bởi vì bọn ta không thích bọn nguời vây công cả đồng bào của mình, lại còn có hành vi vũ nhục!” La Phi đang phần nộ liền trả lời.

“Bạch lang nhân là phản đồ của Lang nhân tộc bọn ta. Tại sao bọn ta không được giết y?” Hôi lang chiến sĩ đã bắt đầu không kiềm chế được, tức giận hỏi.

“Hừ, bọn người tưởng cái chuyện xảy ra ở Lang nhân tộc thì mọi người trong Thú nhân vương quốc không biết sao? Bởi vì một nhóm Bạch lang ba trăm năm trước phản bội, cho nên bọn người phải truy giết Bạch lang nhân đến lúc tuyệt chủng mới thôi. Điều đó quả thực là biến thái!” La Phi và phần đông Linh ngư chiến sĩ phía sau tỏ vẻ khinh thường hừ một tiếng.

“Thật là giận, Linh ngư chiến sĩ bọn người đừng nghĩ là cường tráng thì có thể vũ nhục quyết định của Lang nhân vương bọn ta. Hôm nay Hôi lang chiến sĩ bọn ta quyết phân cao thấp cùng bọn người!” Một nửa số Hôi lang nhân còn lại không bị thương thấy La Phi và đồng bọn liên tục vũ nhục Lang nhân vương của chúng, tất cả đều liều mạng chạy đến, như muốn lấy lại danh dự cho cả Lang nhân vương và Lang tộc!

La Phi nhìn thấy bọn Hôi lang chiến sĩ muốn liều mạng, vì không muốn bọn chúng cười rằng mình lấy đông hiếp ít, cho nên gã chỉ dẫn theo mười tên Linh ngư chiến sĩ ra chào hỏi bọn chúng.

“Kính hôn tam thức- Thứ thứ nhất: Phá Quân Thức!”

Xông vào giữa đám Hôi lang chiến sĩ, La Phi cố ý khoe khoang trước mặt đám Linh ngư chiến sĩ phe mình bèn hét lên một tiếng lớn, sử dụng tuyệt chiêu mà đoàn trưởng dạy gã. Lấy mũi chân trái làm trọng tâm, thân hình mang theo thiết trụ xoay tròn mau chóng, chính khí vừa mới tu luyện được theo đó tán phát, nhất thời đánh chết ngay mười ba Hôi lang chiến sĩ vây quanh.

“Cái này, cái này sao lại có thể được chứ? Tên Linh ngư chiến sĩ này không tưởng lại tu luyện Quang minh đấu khí?”

Một kích vừa rồi đã đánh ngã cả mười ba tên Hôi lang chiến sĩ, làm cho những tên Hôi lang còn lại đại kinh. Bọn chúng không thể hình dung được một Linh ngư chiến sĩ lại có võ công như thế, lại còn có thể tu luyện đấu khí thành công, mà trước đây chưa một thú nhân nào luyện được!

Bọn Linh ngư chiến sĩ kia thấy xong chiêu này tỏ vẻ hâm mộ, nhưng không có giật mình. Bởi vì lúc La Phi trở về bộ lạc chiêu lãm bọn họ, thì đã cho bọn họ kiến thức được Quang Minh đấu khí và võ công. Thật là hâm mộ a!

Tu luyện được đấu khí với thú nhân đúng là một kỳ tích. Cũng chính nguyên nhân này, mà bọn họ đã đồng ý đi theo La Phi đầu quân, chứ chưa từng gặp Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ đoàn trưởng. Và bọn họ cũng muốn mỗi ngày được uống rượu ngon, được luyện tập võ học Trung Hoa như lời kể của La Phi!

Linh ngư chiến sĩ có thể so với lục giai cường giả. Mặc dù số lượng Hôi lang chiến sĩ nhiều hơn, nhưng mà bọn chúng không còn là đối thủ của Linh ngư chiến sĩ nữa. Chỉ qua vài hiệp tất cả đều bị đánh bại.

Kiệt Khắc vẫn chăm chú quan sát bọn Linh ngư chiến sĩ, không bỏ lỡ cái cảnh La Phi xuất chiêu võ công cùng đấu khí. Khi thấy trận chiến đã kết thúc, trong lòng có chút bị thương, mở miệng nói:” Linh ngư chiến sĩ cường tráng và kỳ sĩ nhân tộc này, đa tạ đã giúp đỡ ta!”

“A a, không cần phải khách khí, ta chỉ là không vừa mắt bọn chúng lấy nhiều đánh ít, cũng như việc vũ nhục cái tên người.”

La Phi đơn giản và thành thật cười to. Quả thật gã coi trọng Kiệt Khắc bởi cái việc không khai đồng bọn ra. Khi Kiệt Khắc bị vây công, gã và Lạp Phi Nhĩ cùng một trăm tên Linh ngư chiến cũng đứng lúc tới nơi và nghe được những lời Kiệt Khắc nói.

Lạp Phi Nhĩ tuy không biết rõ ràng lịch sử của Lang nhân tộc, nhưng sau khi nghe xong những lời đối thoại của Bạch lang chiến sĩ và La Phi, y cũng phần nào hiểu được Thú nhân vương quốc không có chỗ cho Bạch lang chiến sĩ. Nghĩ đến đoàn trưởng đang muốn chiêu lãm nhân thủ, Lạp Phi Nhĩ liền kẻ sát tại La Phi nói vài câu.

La Phi nghe xong rồi quan sát bọn Hôi lang chiến sĩ bị trọng thương nằm trên mặt đất, rồi quay qua bọn Linh ngư chiến sĩ nháy mắt, nói:” Các huynh đệ, hôm nay chúng ta đã kết oán với Lang nhân tộc. Vì thế chúng ta phải giết chết toàn bộ những tên này, để việc này không bị tiết lộ ra ngoài, làm liên lụy đến người thân!”

Lang nhân tộc luôn luôn thù dai, điều này tất cả thú nhân đều biết. Đám Linh ngư chiến sĩ nghe La Phi nói có đạo lý, liền đi theo sau, đem đám Hôi lang nhân còn sống kết liễu hết thảy!

La Phi nhìn Kiệt Khắc rồi nói:” Bạch lang chiến sĩ, bọn ta là thủ hạ của Lôi Ân đoàn trưởng Tư Lược đoàn Mạt La đế quốc, đang đóng tại Hồ Lô sơn cốc ở Hỗn Loạn hoang nguyên. Nếu các hạ không có nơi trú thân,

không bằng theo chúng tôi đến Hỗn Loạn hoang nguyên. Đoàn trưởng nhất định tiếp đón người như là một chiến sĩ!”

Kiệt Khắc vốn đã nghĩ tới việc đến Hỗn Loạn hoang nguyên. Nếu có thể đầu kháo một quyền quý nào đó, thì có thể đảm bảo được tính mạng của tộc nhân y. Nghe xong điều đó tâm y có chút dao động, mở miệng nói:” Ta cũng muốn cũng muốn đến Hỗn Loạn hoang nguyên, nhưng mà trong tộc ta còn có một trăm người đang trú ở một nơi bí mật. Ta trước tiên phải đi hội họp với bọn họ!”

“Ồ? Không thành vấn đề, bọn ta có thể đi cùng người!”

La Phi cao hứng mở miệng cười. Trong đầu suy nghĩ khi đi chỉ nói với đoàn trưởng là chiêu dụ Linh ngưu chiến sĩ, giờ này lại chiêu nạp thêm hơn một trăm Bạch lang chiến sĩ, lúc trở về thế nào cũng rất có mặt mũi a, ha ha!

Chương 35 : Kể Phục Cừu , Diễm Vũ Tiêu Hồn

Dịch: vivarichmount

Nguồn: hoanguyettaodan

Hoàng hôn, vài ánh tịch dương vẫn còn sót lại đang chiếu lên mặt đất. Cách Hồ Lô sơn cốc độ tám mươi dặm về hướng tây nam, Mễ Khắc cùng với Ốc Đặc và đại đội vương bài khinh trang Cực điện kỵ sĩ do Ốc Đặc chỉ huy đang nghỉ ngơi tại đây. Hắn đã điều tra được nơi trú chân của Lôi Ân, nên chuẩn bị đêm nay sẽ đột kích Hồ Lô sơn cốc, tàn sát tất cả mọi người.

“Lôi Ân, lão tử sẽ lột da lóc xương ngươi sau khi để cho ngươi chứng kiến thấy cảnh ba mỹ nhân của ngươi bị thiên hạ gian dân cho đến chết.” Lão mập Mễ Khắc vừa nhìn về hướng Hồ Lô sơn cốc, vừa day nghiêng nhủ thầm.

Ốc Đặc nhìn nét mặt đầy vẻ thông hận của Mễ Khắc, rồi cũng quay đầu nhìn về phía Hồ Lô sơn cốc. Căn cứ vào tin tức điều tra được, thành viên của Tư Lược đoàn ở trong sơn cốc có hơn trăm người, còn lại những người khác đều là những kẻ ** bọc, vì vậy nên đối với hành động lần này, Ốc Đặc nắm chắc mười phần thắng trận.

Đại đội khinh trang Cực điện kỵ sĩ của hắn, gồm một ngàn Thiên Danh kỵ sĩ và một trăm tiểu đội trưởng tất cả đều có thực lực vào hàng tam giai, mười tên trung đội trưởng có thực lực vào hàng tứ giai, hơn nữa toàn thể thành viên lại có trang bị khinh kỵ bằng cương thiết đặc chế. Nếu để đối phó với hơn trăm người thì quả thực là quá dễ dàng, bất quá trận này phải đánh nhanh thắng nhanh, không thể để cho Quốc Vương và Tể Tướng biết được việc này.

Tại bên ngoài các sơn động vừa được sửa sang lại của Hồ Lô sơn cốc, Khải Đặc cùng với một trăm Liệt Diễm kỵ sĩ đang cầm trong tay những thanh Phương Thiên họa kích màu bạc sáng sáng vừa được đúc xong, trên người lại mặc các bộ giáp khinh kỵ cũng màu bạc, đứng dàn hàng trước cửa sơn cốc, trông ai nấy đều oai phong lẫm lẫm, sát khí đằng đằng.

“Lạc Tư đại thúc, hãy trông những kỵ sĩ cường hãn đang cầm Phương Thiên họa kích này, thật là oai phong làm sao. Nghĩ tới việc chính tay ta đã chế tạo ra những món vũ khí đó thật khiến cho ta vô cùng hưng phấn.” Một

ải nhân trẻ tuổi nhìn Khải Đặc và những Liệt Diễm kỵ sĩ mà lên tiếng nói với Lạc Tư, giọng đầy hưng phấn.

Lạc Tư nhìn các Liệt Diễm kỵ sĩ rồi nhìn sang Đoàn Trưởng đại nhân đang mỉm cười đứng kế bên, lớn tiếng cười ha hả rồi nói: “Chiêm ngưỡng một món vũ khí được chế tạo thành công còn chưa phải là niềm vui thích lớn nhất. Nếu giờ đây Đoàn Trưởng lại có thể vẽ ra đồ hình của một món binh khí tân kỳ khác để cho chúng ta chế tạo, thì đó mới là lạc thú lớn nhất.”

Hà, nhóm Ải nhân này quả không hổ danh là những kẻ chuyên chế tạo binh khí, chỉ lấy việc quanh quẩn bên lò lửa mà làm vui. Ba Nhĩ và Ai Đức không có được đồ trang bị mới, đang buồn bực đứng một bên hâm mộ nhìn bọn họ. Sau khi nghe những lời vừa nói của những ải nhân thì hai người chỉ liếc mắt cười thâm trong lòng.

“Lạc Tư, không cần phải gấp. Bây giờ những thanh thiết kiếm của đoàn buôn ** lệ đã bị các người dùng để đúc cung tiễn cho nhóm Tinh linh xạ thủ của chúng ta. Dù ngay lúc này ta có vẽ ra thêm cầu đồ cho người thì chúng ta cũng không có vật liệu để chế tạo. Cứ đợi đến khi có thêm cương thiết, ta nhất định sẽ cấp thêm cho người cầu đồ.” Diệp Phong mỉm cười hứa hẹn với Lạc Tư.

“Tạ ơn Đoàn Trưởng, đến lúc đó thì toàn thể Trung đội ải nhân nhất định sẽ tận lực vì Ngài mà chế tác vũ khí!” Lạc Tư đáp với giọng đầy cao hứng, những ải nhân khác cũng phụ họa theo.

“Ha ha, hôm nay bốn Đoàn Trưởng thật là cao hứng. Mọi người hãy chuẩn bị mở đại yến để khánh chúc một phen. Toàn thể mọi người trong cốc đều có thể tham gia!” Diệp Phong cười to tuyên bố.

Toàn thể các thành viên của Tư Lược đoàn trong cốc cùng với năm mươi tinh linh thị nữ đều cao hứng cất tiếng hoan hô, bắt đầu quay ra chuẩn bị các thứ, cả những nữ ** thuộc nhân tộc cũng lộ ra nụ cười vui vẻ.

Nhân vì mấy hôm trước Đoàn Trưởng đã cử yến tiệc một lần. Hôm đó hẳn cùng với Lộ Lộ đích thân nướng thức ăn chia xẻ với tất cả mọi người nên ai nấy đều cao hứng phi thường. Dù là người có thân phận ** bộc hay là các thành viên của Tư Lược đoàn đều cảm thấy Đoàn Trưởng rất dễ gần gũi và thân thiết.

Hắn chẳng những là không phân biệt quan hệ chủ bộc, mà còn đích thân ra tay làm bếp cho những thủ hạ và ** bộc của mình.

Hiện nay, những ** bọc này đã đến sơn cốc được hơn một tháng, Diệp Phong đối đãi với bọn họ rất tốt. Hắn sai bọn Khải Đặc đến vùng thành thị nơi biên cảnh phía đông bắc của Mạt La để mua lương thực về cấp cho bọn họ thật sung túc, lại còn đặc biệt chiêu đãi những ả nhân chuyên chế tạo binh khí bằng những loại mỹ tửu cực ngon nữa.

Đổi lại với tình hình trước kia của một trăm người, thì tình hình hiện nay trong sơn cốc có thể nói là náo nhiệt hơn nhiều.

Năm mươi tinh linh mỹ nữ không trúng tuyển làm xạ thủ thì hàng ngày được Lộ Lộ chỉ huy lo đảm đương các việc vặt vãnh. Đám sắc lang Khải Đặc hẳn không có việc gì làm liền đi theo bọn họ ra sức tán tỉnh, mong có thể hưởng thụ những đêm đầu của các nàng.

Diệp Phong đối với những nàng tinh linh mỹ nữ này không có hứng thú nhiều lắm, tất nhiên là cũng không ngăn cản hành vi của đám sắc lang Khải Đặc.

Những tinh linh mỹ nữ này mặc dù cũng khá xinh đẹp, nhưng chưa thể coi là tuyệt sắc được, vì bọn họ so với Lộ Lộ và U Nguyệt Nhi thì vẫn còn kém một chút. Nếu có đùa giỡn với mỹ nhân thì cũng nên chọn lựa hàng thượng phẩm mới được, còn nếu chỉ là hàng thứ phẩm thì thật chẳng có ý nghĩa gì. Bất quá, nếu có loại tinh linh mỹ nữ thuộc hàng giai nhân tuyệt sắc, thì ta nhất định phải thưởng thức cho bằng được, để xem cái tư vị đó là thế nào, hắc hắc!

Bởi vì một trăm Tinh linh xạ thủ có đủ các loại như quang, thủy, hỏa, điện, và phong là Ngũ chủng hệ, cho nên Diệp Phong chỉ việc phân biệt mà truyền thụ cho các nàng những tâm quyết và công pháp khác nhau ứng với ngũ chủng như: Thanh Tâm quyết, Huyền Băng quyết, Liệt Diễm công, Lôi Đình quyết, Ngự Phong kính. Thân là Phong tinh linh, nên Kiệt Nã Tư cũng đồng thời tu luyện Ngự Phong kính, và mỗi ngày đều thống lĩnh một trăm Tinh Linh mỹ nữ luyện tập Thần Tiên tam thức và những tâm quyết mà Đoàn Trường đã dạy cho.

Mỗi hệ Tinh Linh đều có bản lãnh xạ thủ trời sinh, lại có được nguyên tố cảm ứng đặc biệt, nên việc tu luyện tiên thuật và ma pháp, cùng với tư chất đấu khí của chủng tộc rất cao, do vậy mà nhờ có sự truyền thụ của Diệp Phong, nên công pháp và Thần Tiên tam thức của Kiệt Nã Tư đã tiến bộ nhanh chóng, hiện nay đã có được một chút thành tựu.

Lạc Tư và các ả nhân thì nhàn hạ không có chuyện gì làm, mỗi ngày đều ngồi ở bên bờ thủy đàm đằng sau sơn cốc mà thưởng thức rượu ngon do Đoàn Trưởng ban cho bọn hắn.

Một trăm sáu mươi ba nữ ** thuộc nhân tộc lúc trước khi còn ở đoàn buôn ** lệ thì thường xuyên bị mười mấy nam nhân luân phiên cưỡng gian. Ngày nay ở Tư Lược đoàn tuy vẫn bị đám sắc lang Khải Đặc thường xuyên quấy nhiễu, nhưng ít ra thì bọn họ cũng bị Đoàn Trưởng hạn chế bớt, chỉ cho phép bọn chúng tìm các nàng vui vầy nhưng không cho phép luân phiên cưỡng gian.

Có mấy nàng nữ ** phải đồng thời hầu hạ gã mập Ai Đức. Kết quả là tên mập sắc lang ấy cũng không nhớ rõ là mình đã xuất tinh bao nhiêu lần, đến nỗi ngày thứ hai đi đường mà hai chân cứ run lên, khiến cho Diệp Phong cứ cười hắc hắc đến cả nửa ngày, còn Khải Đặc thì cười đến không ngậm miệng lại được, hai ngón cái thì cứ chỉ xuống đất, tỏ ý chê bai hắn.

Nói chung, phần đông các ** bực đối với hoàn cảnh đời sống bây giờ có vẻ thoải mái và thỏa mãn hơn nhiều, vì nơi này so với đoàn buôn ** lệ thì quả thực chính là thiên đường vậy.

Ngoại trừ Diệp Phong, thời gian gần đây kẻ vui vẻ nhất ở trong sơn cốc chính là Tiểu Hắc và Lam Lam, với thân hình nhỏ nhắn của tụi nó nên được các nữ nhân rất sủng ái. Tất cả nữ nhân trong cốc đều yêu thích những trò hề của bọn chúng.

Trong số những người ở đây, có người vui vẻ và cũng có người không vui vẻ chút nào. U Nguyệt Nhi là người mang tâm trạng buồn bực đến cực độ nhất ở đây.

Nàng đã dâng hiến đêm đầu tiên của mình, lại ra sức lấy lòng để được sự tín nhiệm của Cẩm Thú Nam Tước như vậy. Nhưng điều khiến cho nàng buồn bực chính là sau mỗi lần hoan lạc với Cẩm Thú Nam Tước, nàng đều hồ đồ lăn ra ngủ. Điều này khiến cho nàng không có cách nào lý giải được, nên đã bắt đầu hoài nghi không biết có phải Cẩm Thú Nam Tước đã giở trò quỷ hay không.

Vì tự do, vì Hắc Ám ma kiếm, nàng chỉ có thể tiếp tục dâng hiến my lực của mình.

Tĩnh Hương hôm nay đã hoàn toàn không thể xem Lôi Ân Đoàn Trưởng như là Cẩm Thú Nam Tước trước kia nữa rồi. Bởi vì nàng từ miệng bọn Khải Đặc và mọi người ở đây mà biết được, võ công của bọn họ có tên gọi

là Trung Hoa võ học, tất cả đều là do Đoàn Trưởng truyền dạy. Hơn nữa, lại còn biết việc Trung Hoa thần nhập mộng, cùng với việc Đoàn Trưởng đánh bại Hoàng Gia kỵ sĩ đoàn Đoàn Trưởng Phi Long. Tất cả những việc này đều khiến nàng rung động, đối với Đoàn Trưởng hết sức tò mò, cảm thấy nếu như hắn có thể cải sửa được bản tính lưu manh thì hắn tuyệt đối xứng đáng với chức vụ Đoàn Trưởng.

Mọi người trong cốc sửa soạn đón màn đêm phủ xuống, rốt cuộc cũng lại có thể thưởng thức món nướng do Đoàn Trưởng và Lộ Lộ đích thân làm ra, buổi yến tiệc xảy ra trong không khí vui vẻ cao hứng phi thường. Lộ Lộ trải qua nhiều cố gắng học hỏi, giờ đây trên phương diện làm món nướng đã đạt đến mức rất chuẩn, có thể nói là hoàn toàn siêu việt không thua gì Diệp Phong.

Buổi yến tiệc kết thúc, sau khi phân phó cho Khải Đặc đi an bài thủ hạ trực đêm, Diệp Phong cùng với Lộ Lộ và U Nguyệt Nhi trở về thụ ốc của mình. Tĩnh Hương nhìn thấy vẻ mặt cười cợt của hắn, thì biết rằng hắn lại muốn cùng hai mỹ nhân đó hoan lạc. Bất giác, nàng không nhìn được mà lắc đầu cảm khái.

Đoàn Trưởng thế nào thì cả đám thủ hạ cũng sẽ như thế mà thôi.

Diệp Phong để cho Lộ Lộ và U Nguyệt Nhi giúp hắn thoát y. Sau khi rửa mặt xong liền ngồi lên giường để cho Lộ Lộ rửa chân giùm hắn, rồi ra ý bảo U Nguyệt Nhi đến xoa bóp hai vai cho hắn.

U Nguyệt Nhi yêu kiều cởi bỏ áo ngoài, chỉ để lại tấm lưng trắng bạch và chiếc tiểu khố, ngồi dựa sát vào một bên eo của Cẩm Thú Nam Tước, một mặt thăm rửa hắn ở trong lòng, còn mặt khác thì yêu kiều xoa bóp hai bờ vai cho hắn.

Diệp Phong kéo Lộ Lộ ngồi bên cạnh mình, âu yếm vuốt ve bộ ngực đầy đặn cao vút và cặp đùi ngọc, hưởng thụ những cảm giác tuyệt vời, sau đó quay lại nói với U Nguyệt Nhi: “Nguyệt Nhi, hãy thay đổi y phục đi, để cho thiếu gia được thưởng thức lại điệu vũ mê ly của nàng!”

“A, chàng nhất định phải hảo hảo yêu thương người ta đây, không được lại điên cuồng khi dễ người ta!” U Nguyệt Nhi vui vẻ cười duyên, thần sắc phong tao vũ mỵ vô cùng. Nàng bước xuống giường lấy ra một bộ y phục áo liền quần bằng lụa mỏng trong suốt, rồi thay đổi y phục ở ngay trước mặt Diệp Phong, sau đó thì bắt đầu từng bước nhảy nhẹ nhàng phiêu phưởng động lòng người.

Thân là một vũ cơ của Phong Nguyệt Trường, nên U Nguyệt Nhi sở đắc một bản lĩnh nhảy múa rất dễ làm say đắm lòng người.

Lộ Lộ biết rõ thiếu gia rất thích xem U Nguyệt Nhi nhảy múa, những lúc như thế thì hẳn sẽ không quân quýt lấy mình, cho nên nàng không đợi thiếu gia mở miệng, liền hạ người quỳ xuống giữa hai chân của thiếu gia, định dùng đôi môi anh đào và chiếc lưỡi thơm tho làm cho thiếu gia thoải mái.

Bất quá lúc này Diệp Phong lại không muốn để cho nàng làm vậy, chỉ kéo nàng lên và ôm vào lòng, sau đó thì đưa tay cởi hết y phục của nàng ra. Lúc này thì hẳn vừa đưa mắt ngắm nhìn điệu vũ câu hồn của U Nguyệt Nhi, còn tiểu hòa thượng ở bên dưới thì tiến thẳng vào cảm địa mềm mại của Lộ Lộ.

Từ trong thâm tâm, Lộ Lộ yêu thiếu gia rất sâu đậm, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến việc khiến cho thiếu gia được vui vẻ cao hứng, nên cho tới thời khắc này, nàng vẫn chưa bao giờ làm trái lời của thiếu gia. Lúc này trông thấy bộ dạng hoan hỷ của thiếu gia như vậy, liền ngưng ngừng chủ động vận vẹo chiếc eo nhỏ ở trong lòng thiếu gia, đem đến cho hắn vô vàn khoái cảm.

U Nguyệt Nhi từ sau khi được Diệp Phong khai mở động đào, thân thể của nàng càng lúc càng trở nên đầy đặn hơn. Diệp Phong lúc này ngồi ở trên giường ngắm nhìn điệu múa vũ mỹ xinh đẹp của nàng, bộ ngực trắng nõn phập phồng lên xuống, đùi ngọc rung rinh chuyển động, cùng với những động tác mê người như ẩn như hiện, còn hạ thể thì hưởng thụ thân thể mềm mại của Lộ Lộ, nên trong lòng thầm kêu thỏa mãn, toàn thân thư thái sung sướng như tiên.

U Nguyệt Nhi không cam lòng để một mình Lộ Lộ chiếm hết khoái lạc, nên cũng bước đến quyến rũ Cẩm Thú Nam Tước, khiến cho sắc tâm của hắn đại động, liền đề cả hai ngã lên giường, sau đó thì nổi lên một trận hương diễm nhất nam nhị nữ, phong lưu khoái hoạt vô cùng.

Chương 36 : Cốc khẩu công phòng , phát tử nhân tài .

Tân NDGHNTD

rạng sáng, phía chân trời vẫn còn màn đêm, Diệp Phong trái ôm phải áp Lộ Lộ và U Nguyệt Nhi vẫn còn ngủ. Bên ngoài Hồ Lô sơn cốc vốn yên tĩnh, đột nhiên lại một tràng vó ngựa dồn dập vang lên, làm hấn từ trong mộng tỉnh dậy.

“Đoàn trưởng, phía tây nam có một đại đội khinh trang kỵ sĩ đang chạy tới sơn cốc, khoảng cách không quá ba dặm!” Một tên Liệt Diễm kỵ sĩ đang tuần tra, phát hiện được, liền nhanh chóng chạy đến bên ngoài phòng của đoàn trưởng mà bẩm báo!

“Tên trời đánh nào nửa đêm lại đến gặp lão tử đây? Không lẽ là muốn đột kích?” Diệp Phong nghi hoặc thì thầm. Lộ Lộ cũng từ trong giấc mộng tỉnh dậy, khẩn trương nhìn thiếu gia. U Nguyệt Nhi bị điểm thủy huyết cho nên vẫn còn đang ngủ say.

Diệp Phong nhìn Lộ Lộ rồi mỉm cười nói nàng đừng sợ, cứ chờ đợi tại thụ ốc. Sau đó hấn đứng dậy mặc y phục vào rồi đi ra khỏi thụ ốc.

Mọi người trong cốc lúc này đều đã tỉnh dậy, và đến phía trước sơn cốc mà quan sát tình hình. Tình hình tương đối hoảng loạn.

Diệp Phong thấy mọi người, rồi ra lệnh cho Khải Đặc và Kiệt Nã Tư, mỗi người dẫn theo Liệt Diễm kỵ sĩ và tinh linh xạ thủ, theo hấn ra cốc khẩu. Lưu Tĩnh Hương, Ba Nhĩ, Ai Đức lại để còn hỗ trợ cho người khác.

Ở phía tây nam sơn cốc, Ốc Đặc và Mễ Đặc đang cầm đầu một ngàn khinh trang băng sương kỵ sĩ, rất nhanh phi tới cách cốc khẩu một trăm mét, muốn bao vây tất cả không chừa một lối thoát!

“Nguyên lai là tên bản tử (mập mập) của ** nãi đoàn!”

Diệp Phong đang đứng trước đám thủ hạ, nhìn Mễ Khắc cười ngựa phi đến, cảm thấy không tốt liền thì thầm. Hai mắt hấn quan sát một ngàn tên kỵ sĩ có trang bị khinh kỵ bằng cương thiết. Do nắm được ưu thế địa hình của Hồ Lô sơn cốc, tên gia hỏa này căn bản không ngại bên đối phương đông người.

Bởi vì cách đây không lâu tinh linh xạ thủ từng bị Mễ Khắc lãng nhục, lúc này khi thấy gã dẫn nhiều kỵ sĩ đến như vậy tới sơn cốc, trong lòng dù có lo lắng, nhưng không có che giấu ánh mắt cừ hận đối với gã!

“ Hắc hắc, Lôi Ân, chắc ngươi không nghĩ ta sẽ tìm ngươi trả thù nhanh như vậy hả? Hôm nay lão tử nhất định phải lột da lóc xương ngươi!” Mễ Khắc hung tợn nhìn Diệp Phong, rồi lập tức nhìn về phía đám tinh linh nữ ** mà mắng: “Các ngươi bọn tiêu biểu tử này, cầm cung tên đến đây làm gì? Không muốn ta là chủ nhân của bọn ngươi sao? Coi chừng lão tử đem các ngươi cho con người thay phiên hưởng thụ!”

“Con heo mập chết kia, cầm cái miệng thôi ngươi lại!” Kiệt Nã Tư thấy mỹ nữ thủ hạ của gã bị chọc tức, liền không nhịn được phẫn nộ chửi lên một câu, rồi nhanh chóng giơ cung tên bắn một tên về phía Mễ Khắc

“ Hừ, ngờ nghệch, chỉ một cây tên mà muốn lấy mạng lão tử?” Mễ Khắc thực lực cũng là lục giai cường sa kiếm sĩ, dù cây tên của Kiệt Nã Tư vừa bắn ra rất nhanh, nhưng gã vẫn đủ sức để tránh né.

Thân là kỵ sĩ, Ốc Đặc có chút hứng thú với trường thương trong tay của đám Liệt Diễm kỵ sĩ kia. Thấy trường thương của bọn chúng không giống với trường thương bình thường sử dụng, hắn trong lòng đã quyết định phải mang cái trường thương cổ quái này về để nghiên cứu cẩn thận.

So sánh với cái này, Ốc Đặc cũng không nghĩ tới tinh linh nữ ** sẽ bị Lôi Ân thu thành xạ thủ nhanh như vậy, có chút ngoài ý muốn, bất quá hắn cũng không để bọn họ vào mắt. Hắn mang theo vương bài là cực diện kỵ sĩ đại đội, đối phó với trước mắt chỉ có một trăm Liệt Diễm kỵ sĩ cùng một trăm tinh linh xạ thủ, quả thực là dễ dàng!

“Các vị suất cao mỹ nữ của ta, hà tất cùng một cái đầu trư đầu khẩu, không để ý đến hắn!” Diệp Phong mỉm cười nhìn vào đám xạ thủ Kiệt Nã Tư, rồi quay sang hướng Ốc Đặc trên người mang khinh trang khải giáp, khí vũ bất phàm nói: “Ngươi là Ốc Đặc – Khó Lỡ bá tước ư? Mễ Khắc không phải là người Mạt La đế quốc, ta cướp của hắn hoàn toàn phù hợp với pháp chế của đế quốc, chẳng lẽ ngươi muốn vì tiểu cửu báo thù, hướng Tư Lược đoàn được quốc vương thân phong động thủ?”

Ốc Đặc nghe Diệp Phong nói, xác định dưới tình huống cướp đoạt lúc trước hắn đã biết mình là tì phu của Mễ Khắc, lúc này hừ lạnh nói: “Lôi Ân, ngươi không cần đem quốc vương ra ép ta, đây là Hỗn Loạn hoang nguyên, không phải Mạt La đế quốc, đêm nay ta sẽ giết sạch người trong cốc, ai biết được chuyện này?”

“Ốc Đặc bá tước, lời này của ngươi rõ ràng là không để bụng hạ vào mắt, chuyện hôm nay ta nhất định sẽ băm băm với bụng!”

Bởi vì Lạc Tư chúng ải nhân, thấy cửa cốc bị bao vây, đoán rằng có địch nhân tới xâm phạm, mãnh liệt yêu cầu muốn giúp đoàn trưởng kháng địch, Tĩnh Hương cũng tương đối lo lắng tình huống ở cốc khẩu, cho nên liền dẫn bọn họ tới, lập tức phần nộ kêu lên.

“Hừ, chờ người có mệnh còn sống trở về bẩm báo lại đi!” Ốc Đặc liếc nhìn thực nữ mĩ mạo, khinh thường cười nhẹ. Mễ Khắc hắc hắc nói tiếp: “Đại mĩ nhân không cần vội, đợi Lôi Ân chết rồi, ta sẽ tự mình ném thử tư vị của nàng!”

“Vô sỉ!” Tĩnh Hương phần nộ nhìn chằm chằm hướng Mễ Khắc hét lên, muốn niệm chú phóng thích ma pháp. Diệp Phong vỗ vỗ vai nàng, tự tin nói nhỏ: “Đừng cùng đầu heo này đấu, bọn họ người đông chúng ta không thể ngạnh đấu, lui về mượn địa hình có lợi dùng chiến thuật phòng ngự, không thì đối với chúng ta bất lợi!”

Tĩnh Hương không phải là một nữ nhân xúc động không biết gì cả, nghe vậy biết là có lý, nhịn xuống lửa giận, gật đầu theo đoàn trưởng đại nhân dẫn chúng nhân Tư lược đoàn hướng phía cửa cốc lui lại.

Ốc Đặc thấy đối phương lui về phía sau, lập tức cao giọng hạ lệnh: “Trung đội thứ nhất thứ hai, giết cho ta.”

“Rõ!” Hai trung đội trưởng nghe lệnh, cùng ứng tiếng suất lĩnh trung đội của mình, quật ngựa hướng bọn người Diệp Phong

Cốc khẩu dài khoảng trăm thước, rộng chỉ có mười lăm thước, Diệp Phong thấy kỵ sĩ của đối phương chỉ vào được có tám người, không phát huy được thế trận, thì lộ ra nụ cười tàn khốc, đài lĩnh mọi người lùi lại năm mươi thước, lệnh cho tất cả Liệt Diễm kỵ sĩ xuống ngựa, mười người làm một tổ theo đội hình chữ nhất, phòng thủ trong cốc khẩu nhỏ, chống đỡ kỵ sĩ đối phương đánh vào!

“Khải Đặc, chú ý chỉ huy kỵ sĩ lùi lại, không được để xảy ra tử vong, Kiệt Nã Tư, đem theo xạ thủ bắn tên cho ta!” Diệp Phong lớn tiếng hạ lệnh.

"Dạ" Khải Đặc và Kiệt Nã Tư cùng lên tiếng lĩnh mệnh, rồi bắt đầu triển khai hành động.

Diệp Phong mặc dù không hiểu binh pháp, nhưng ở địa cầu thì biết rất rõ về thương binh và kỵ binh. Liệt Diễm kỵ sĩ xuống ngựa trở thành Liệt Diễm kỵ sĩ trường kích, cùng với các kỵ sĩ đột kích giao thủ, liền sẽ chiếm được ưu thế về binh chủng tương khắc

Một trăm Liệt Diễm kỵ sĩ chia thành hai mươi người một nhóm, tay cầm phương thiên họa kích dài ba thước, đôi phương chỉ có tám kỵ sĩ tiến lên, thêm nữa là tam giai kỵ sĩ đối mặt với hai mươi kỵ sĩ tứ giai, kết quả chỉ có chết, không cách nào phá được phòng tuyến!

Dưới sự an bài của Khải Đặc, một trăm Liệt Diễm kỵ sĩ chia thành năm phần, luân lưu lên trận, bảo trì thế lực sung túc.

Kiệt Nã Tư chỉ huy trung đội tinh linh xạ thủ, sử dụng “thần tiễn tam thức” đệ nhất thức “tiễn tạt vô ảnh” đoàn trưởng giao cho bọn họ, ở phía sau chuyên nhằm địch nhân Liệt Diễm kỵ sĩ đánh không tới bắn tên. Những mũi tên nhọn liên tục được phóng ra, mang theo tiếng kêu phá không mà bay, nhanh đến vô ảnh, dưới bầu trời đêm làm địch nhân khó có thể phòng bị, liên tục bị trúng tên, kêu thảm liên tục!

Liệt Diễm kỵ sĩ cùng tinh linh xạ thủ thấy kế hoạch của đoàn trưởng hữu hiệu như vậy, đều hăng hái thập phần. Lão ả nhân Lạc Tư thấy mọi người đều có thể trước mặt đoàn trưởng hiển lộ thân thủ, biểu hiện kích động đối đoàn trưởng nói: “Đoàn trưởng, chúng ta ả nhân cũng có thể như vậy giúp đỡ ngài ngăn cản địch nhân tập kích, cho chúng ta ra trận đi!”

“Không cần, chú tào trung đội phụ trách chính là chế tạo, đánh nhau không cần các người tham dự. Ta không hi vọng bất luận kẻ nào trong các người có chuyện!” Diệp Phong đối với biểu hiện của lão rất cao hứng, bất quá hẳn chỉ mỉm cười cự tuyệt. Bởi vì những ả nhân này hiện nay đều là bảo vật của hắn, cũng chỉ để bọn họ chế tạo vũ khí, nếu xuất hiện tử thương hẳn sẽ đau lòng!

Lạc Tư đối với quan tâm của đoàn trưởng rất cảm động, bất quá đều là thành viên Tư lược đoàn, Liệt Diễm kỵ sĩ cùng tinh linh xạ thủ đều đang chiến đấu, bọn họ chỉ có thể ở phía sau nhìn, không khỏi rất buồn phiền. Những ả nhân còn lại cũng có cảm giác như vậy.

Diệp Phong thấy tình huống này, nhìn tình trạng chiến đấu ở phía trước, thấy trang bị bằng cương thiết của kỵ sĩ bị giết, hắc hắc cười nói: “Lạc Tư, dẫn người của ngươi tới đem thi thể cùng cương thương của địch nhân vào sơn cốc, lấy cương thiết khai giáp của bọn chúng. Đây là để sau này chúng ta chế tạo cương thiết vũ khí hình dạng mới!”

A, đúng vậy. Lạc Tư nghe vậy hai mắt phát sáng, gọi chúng ả nhân bắt đầu hành động. Diệp Phong ra hiệu Khải Đặc mệnh lệnh Liệt Diễm kỵ sĩ cho bọn họ có chỗ lấy thi thể.

“Hừ, muốn lấy binh chủng ưu thế đánh phòng ngự chiến, ta sẽ cùng người chơi thương đối thương!”

Ôc Đặc ở bên ngoài cốc khẩu nhìn thấy kỵ sĩ phe mình không ngừng ngã xuống, địch nhân không chút bị thương, lại phái ả nhân lấy thi thể cùng cương thương, minh bạch bọn họ muốn chiếm tiện nghi, khinh thường hừ nhẹ một tiếng, mệnh lệnh hai trung đội phía trước đã tổn thất nghiêm trọng triệt hồi. Sau đó gã lệnh hai trung đội khác xuống ngựa cầm thương tiến công.

Chương 37 : Kỵ sĩ khí mã , điện thiểm lôi minh .

Dịch:soigia2006

nguồn Hoanguyettaodan.org

Tĩnh Hương thấy bên mình dưới sự bố trí ở Diệp Phong, vẫn chiếm ưu thế, liền không có xuất ra ma pháp, mà đứng ở bên cạnh Diệp Phong an tĩnh, im lặng đang xem cuộc chiến. Lúc này thấy kỵ sĩ quân địch xuống ngựa, muốn cùng bên mình ngạnh đấu, không nhìn được lo lắng nhìn Diệp Phong hỏi:“ Lôi Ân đoàn trưởng, bọn chúng nhân số quá đông, nếu xuống ngựa cùng chúng ta ngạnh đấu, sợ là chúng ta tiến lên không được bao lâu a!”

“Đừng lo lắng, bọn họ xuống ngựa, chúng ta xông lên, ngũ thức chiến trận của Liệt Diễm kỵ sĩ, phối hợp Thần Tiến Tam Thức của tinh linh xạ thủ. Trước tiên ta phải giết sạch một nhóm kỵ sĩ bọn chúng, sau đó liền theo dấu bọn chúng đi xuống, chiếm cứ địa hình có lợi chúng ta nhất định sẽ đứng vững!”

Diệp Phong cười lạnh phân tích, lệnh Khải Đặc chỉ huy Liệt Diễm kỵ sĩ, một tổ hai mươi người xếp hàng ngang tạo thành năm đội “Trùy hình” trận thức, hướng về địch nhân không tiến lên. Kiệt Nã Tư mang theo tinh linh xạ thủ ở phía sau trợ công. Lạc Tư cùng ả nhân tạm dừng việc lấy trang bị!

Ốc Đặc quan sát đối phương bất ngờ xung phong, nhất thời đứng lên nở nụ cười khinh thường, cảm khái cho Lôi Ân thật sự non nớt, có chút xiu nhân thủ mà cũng đòi ngạnh đấu với mình, thật sự là muốn chết!

Tĩnh Hương mặc dù rất lo lắng, bất quá thấy biểu tình tự tin trên vẻ mặt Diệp Phong, lại nói có điều gì không tốt, thì sẽ phóng ra ma pháp hỗ trợ Liệt Diễm kỵ sĩ tiến lên!

“Tổ thứ nhất, tiến lên phá trận!”

Địch ta song phương ngay lập tức tiếp xúc với nhau, Khải Đặc hét lớn hạ lệnh. Một đội tiền phương Liệt Diễm kỵ sĩ hét lớn, lập tức dùng Truy Hình trận thức sử dụng tuyệt chiêu, Phương Thiên Hoạ Kích mang theo ngọn lửa mãnh liệt, đánh ra vô số tàn ảnh, sát nhập đám quân địch phía trước vào trong, uy lực mà theo đó tăng lên.

Khải Đặc thấy một tổ tiến lên thành công, lập tức hạ lệnh lùi lại, bốn tổ còn lại xoay vòng cùng xông lên phá trận đánh sâu vào phía quân địch. Ở

phía sau có tinh linh xạ thủ, thế trận xa luân, liền đem đối phương đánh đầu một trung đội toàn bộ giết sạch!

“Điều này, điều này có thể như thế sao?” Ốc Đặc ở ngoài cốc khẩu đã thấy tình huống phía trước, hai mắt tròng lên, sắc mặt không thể tin vào mắt mình, không thể tưởng tượng được đám Liệt Diễm kỵ sĩ này lại lợi hại đến như vậy, đặc biệt là uy lực của đội hình tiến công của bọn chúng, quả thực siêu việt hơn hẳn năng lực của tứ giai kỵ sĩ.

“Hỡi điện nguyên tố trong thiên địa, hãy hưởng ứng lời kêu gọi của ta, ban cho ta sức mạnh vô biên của thiểm điện, tập trung vào địch nhân của ta - Thiểm điện lôi mình!”

Lúc này Ốc Đặc giật mình kinh hoàng, Tĩnh Hương xuất ra chú ngữ ngũ giai điện hệ ma pháp “Thiểm điện lôi mình”, từ chân trời trong nháy mắt sấm sét dồn dập, ánh chớp ẩn hiện như thoi đưa. Hơn mười đạo thiểm điện mang theo quang mang chói mắt, ầm ầm đánh mạnh vào giữa đám Cực Điện kỵ sĩ ở cốc khẩu, lập tức có hơn năm mươi kỵ sĩ bị điện thương, mất đi năng lực chiến đấu!

“Bọn chúng làm sao lại có pháp sư?” Ốc Đặc lại giật mình, thế nhưng Mễ Khắc cùng thám tử đều không biết đối phương có pháp sư, thật sự là thất sách. Luồng quân giao chiến, sát thương của pháp sư tuyệt đối được xếp vào đội quân cường hãn nhất. Trong trận doanh quân địch lại có pháp sư phóng xuất ra ngũ giai ma pháp Thiểm điện lôi mình, lại còn thêm đám Liệt Diễm kỵ sĩ cường hãn này, lần này cho dù bọn họ tàn sát ở trong cốc, sợ rằng tổn thất cũng phải trầm trọng!

Khải Đặc thừa dịp quân địch đối phó với ảnh hưởng của ma pháp, mang theo Liệt Diễm kỵ sĩ nhanh chóng tiến công. Còn dư lại một trung đội cực điện kỵ sĩ, tất cả đều vĩnh viễn nằm lại trên mặt đất của cốc khẩu, sau đó nhanh chóng lui về.

“Đáng giận, cái đám gia hỏa này thật sự lợi hại. Tỷ phu, chúng ta nên làm gì bây giờ?” Mễ Khắc thấy quân địch đã giết hơn hai trăm tam giai cực điện kỵ sĩ bên mình, trong lòng có chút lo lắng hôm nay không thể giết được Lôi Ân

“Sát, nhất định cần thiết giết sạch toàn bộ bọn chúng, nếu không quốc vương cùng tể tướng đều sẽ không buông tha cho ta!” Ốc Đặc cắn răng biểu lộ, nhìn xem sắc trời đã nhen nhóm hừng sáng, mở miệng quát: “Tất cả Cực Điện kỵ sĩ nghe lệnh, toàn bộ xuống ngựa tiến lên, trước hùng đông cần

phải giết sạch toàn bộ người trong cốc cho ta. Nếu có thể giết chết Lôi Ân đó, thưởng năm vạn kim tệ!”

“ Vâng!” Hơn bảy trăm cực điện kỵ sĩ đồng thanh lĩnh mệnh, dưới sự dẫn đầu của trung đội trưởng, xuống ngựa cầm súng nhắm phía sơn cốc. Có thể ra mặt trước bá tước đại nhân, còn có năm vạn tiền thưởng có thể lấy, ấy quả thực là người làm việc tốt đáng giá để liều mạng

Diệp Phong nhìn tình huống này, lập tức ra lệnh tinh linh xạ thủ toàn lực bắn tên, Liệt Diễm kỵ sĩ tiến lên đón địch. Tỉnh Hương cũng bắt đầu niệm chú trở lại, ngũ giai điện hệ ma pháp “Điện thiểm lôi minh” rất thích hợp trên phạm vi công kích lớn.

Trong cốc nhỏ hẹp, song phương kỵ sĩ xuống ngựa cầm thương tàn sát đùa bỡn với số mạng, giao tiếp giữa điện lưu cùng liệt diễm loé sáng, tử vong với la hét cùng tồn tại, Liệt Diễm kỵ sĩ có xạ thủ cùng với pháp sư trợ công, càng đánh càng dũng mãnh. Cực Điện kỵ sĩ ỷ vào phía mình người đông, đã có cân nhắc, tình huống trận chiến kịch liệt dị thường!

Diệp Phong đứng ở trong cốc, nhìn cảnh chém giết phía trước, đột nhiên nhớ tới tín thư của lão nhân, nói quốc vương có phái mật thám giám thị tình huống của chính mình. Ngẫm lại mật thám nên có phát hiện tình huống lúc này, trong tâm lúc này liên tục cười lạnh, quay đầu hô:” Ba Nhĩ, lập tức đem tình huống ở đây dùng tín điều thông tri cho lão nhân. Nhờ lão nhân thay ta dâng cáo trạng lên bệ hạ. Lão tử ngang ngược muốn xem Ốc Đặc làm thế nào giải thích với bệ hạ!”

Ba Nhĩ nghe vậy lập tức lĩnh mệnh đi làm. Diệp Phong đang chuẩn bị tiếp tục quan sát trận chiến phía trước, cũng phát hiện Lộ Lộ chẳng biết từ khi nào đã đứng ở phía bên trái của hắn cách đó không xa, không nhìn được nhú mày nói: “Lộ Lộ, ta không phải cho ngươi ở nhà gỗ đợi sao? Nàng như thế nào đến được? Mau trở về!”

“Thiếu gia, ngài hãy để ta ở đây chờ xem, quay về không nhìn thấy ngài ta sợ lắm!” Lộ Lộ biểu hiện vẻ mặt đau đớn đáng thương, nhẹ giọng cầu khẩn. Nghĩ đến thiếu gia ở đây cùng địch nhân chiến đấu, nàng ở trong nhà gỗ thật sự không đợi được!

Ai. Diệp Phong thấy tình huống này, thở dài một tiếng, bỏ không được, việc cự tuyệt lời Lộ Lộ là quá khó, liền gật đầu đồng ý để nàng ở phía sau, đi theo bên cạnh mình.

Ốc Đặc ở ngoài cốc quan sát tình huống chiến đấu quyết liệt phía trước, trong lòng bắt đầu lo lắng. Lần này vì hành quân quá nhanh, đạt tới hiệu quả tàn sát xong lập tức rút lui, hấn lại chỉ mang theo thuộc hạ tinh nhuệ vương bài Cực Điện kỵ sĩ đại đội. Thực sự vạn lần không nghĩ tới Lôi Ân có Liệt Diễm kỵ sĩ mạnh mẽ như thế, lại còn thu nạp hơn trăm tinh linh xạ thủ, nếu nhất thời không thể tàn sát nơi đây, bị quốc vương cùng tể tướng biết chắc chắn là không ổn rồi!

Điện lưu kích động, liệt diễm mãnh liệt, tiếng tiễn bắn không ngừng, thiểm điện không dừng. Phía chân trời bắt đầu từ từ sáng lên, song phương kịch chiến rốt cục cũng phân ra một ít cao thấp, Liệt Diễm kỵ sĩ quá nửa với vết thương nhẹ, nghe lệnh từ Khải Đặc từ từ lui về phía sau phòng ngự, không tiếp tục tiến lên chém giết.

Cực Điện kỵ sĩ tử vong hơn ba trăm, lúc này chỉ còn lại hơn bốn trăm người ở thế thắng điên cuồng công kích Liệt Diễm kỵ sĩ, muốn một hơi tiêu diệt hết đội hình bọn họ, tinh linh xạ thủ cùng pháp sư

Ốc Đặc nhìn thế trận phía trước, tuy đau lòng vì tổn thất đến hơn nửa Cực Điện kỵ sĩ, nhưng hiện tại chỉ cần giết sạch đối phương thì sao cũng được. Muốn trách thì cũng chỉ có thể tự trách mình quá đắc ý, không ngờ tới sự mạnh mẽ của đối phương quá cường hãn cùng với lại xuất hiện quá nhiều xạ thủ và pháp sư.

So với Ốc Đặc, Mễ Khắc hai mắt đã tràn ngập hung mang muốn hành hạ Lôi Ân cho đến chết, trong tâm lại không ngừng nguyên rửa hấn.

Diệp Phong nhìn tình huống phía trước, dặn dò Lộ Lộ cẩn thận, từ trong không gian giới chỉ lấy ra Quang Minh Chi Kiếm, dẫn theo Ai Đức tay cầm thiết đao dài mảnh, nhanh chóng chỉ viện Liệt Diễm kỵ sĩ

Chương 38 : đột nhiên đảo lai đích viên quân

Tân NDGHNTD

Hai bên đang hỗn chiến trong cốc. Sau khi Diệp Phong cầm kiếm tham gia, thì càng trở nên kịch liệt hơn. Cục diện kỵ sĩ như điên cuồng muốn giết hấn cho nhanh để nhận được hân thưởng của bá tước đại nhân, cùng với năm vạn kim tệ tiền thưởng.

Tại hỗn chiến Diệp Phong liên tục chém giết. Quang Minh chỉ kiếm ở tay phải tỏa kiếm khí tràn ngập, chiêu nào cũng tàn nhẫn, không hề lưu tình. Khải Đặc, Ai Đức cùng nhóm Liệt Diễm kỵ sĩ phía trước thì bảo vệ đoàn trưởng. Tất cả ra sức nghênh tiếp những tên Cục diện kỵ sĩ đang công kích đoàn trưởng.

“Thân là lãnh đạo cả một đội ngũ, thế mà lại đích thân ra chém giết. Thật sự không biết nói sao về tên Lôi Ân này!” Ốc Đặc đang đứng tại cốc khẩu, nhìn Diệp Phong trong hỗn chiến đang chém giết, khinh thường cười nhạo.

Đã từng biết được thực lực của Diệp Phong, Mễ Khắc có chút lo lắng, rồi mở miệng nhắc nhở:” Tỷ phu, võ công của Lôi Ân rất cường hãn. Nếu để hấn cứ chém giết như thế này, sợ rằng sẽ gây ra tổn thất lớn cho Cục Diện kỵ sĩ!”

“ Ta nghĩ ngươi bị hấn hù dọa rồi. Khả năng của hấn quả thật không tệ, nhưng hấn chỉ có một mình thì làm sao có thể gây tổn thất lớn cho Cục Diện kỵ sĩ chứ? Chỉ cần hấn bị giết ở trong hỗn chiến này, Tư Lược đoàn chắc chắn phải tan rã!” Ốc Đặc nhíu mày trừng mắt vào Mễ Khắc rồi nổi giận khiển trách.

Mễ Khắc nghe xong cảm thấy xấu hổ rồi cúi đầu không nói thêm nữa. Gã quả thật rất sợ võ công của Lôi Ân.

Lúc này trời cũng đã sáng, sắc trời thật tốt, Diệp Phong bị Cục Diện kỵ sĩ điên cuồng nhằm vào chính mình mà công kích, làm hấn rất tức giận. Trên mặt hiện ra một nụ cười tà ác, rồi vận hành chánh khí, kiếm chỉ phía trước, gập người và bắn ra, sử dụng “Thiên Kiếm Quyết” đệ tam thức –“Kiếm khí phong bạo”. Thân hình cầm Quang Minh chỉ kiếm bay lên không trung rồi xoay tròn, phát ra những tiếng ông ông, rồi vô số kiếm khí màu trắng được phóng ra, bay cùng với kinh phong mãnh liệt, tựa như cơn lốc

xoáy có hình con rồng hướng về phía đám Cự Điện kỵ sĩ. Chỉ một chớp mắt, huyết nhục bay tứ tung, tiếng kêu rên khắp cả một vùng!

Khải Đặc, Ai Đức và đám Liệt Diễm kỵ sĩ thấy đoàn trưởng xuất tuyệt chiêu bất ngờ đánh gục cả một lượng lớn địch nhân, thì lập tức chạy theo, hỗ trợ đoàn trưởng công kích. Tình Hương cũng gia tăng niệm chú để phóng điện hệ ma pháp cùng phối hợp!

Bọn Cự Điện kỵ sĩ đột nhiên bị Diệp Phong dùng chiêu thức cường hãn, đánh cho tới giật mình. Lại còn ở phía trước có một nhóm người của Khải Đặc xông lên, làm cho bọn chúng luống cuống tay chân, lần lượt bị đánh chiêu!

Cái này, cái này là võ công? Ốc Đặc lúc trước không thèm để ý đến Diệp Phong, giờ đây thấy được tình huống này, sắc mặt thật là khó coi, trách mình không nghe lời cảnh báo của tiểu cử tử. Hắn cắn chặt hàm răng, giờ thương lên rồi phi mã nhằm về phía cốc khẩu, chuẩn bị tự mình đánh với Lôi Ân.

Mễ Khắc không thể để tử phụ mất mặt mũi, vì thế làm như không thấy sắc mặt của hắn. Lúc này gã thấy hắn cười ngửa đánh tới, nghĩ đến thực lực của tử phụ cao cường, nhất thời liền phóng theo sau, và nghĩ thầm, nếu phối hợp thực lực của gã và tử phụ thì tuyệt đối có thể giết được Lôi Ân.

Mẹ cha hai con đại nư này cũng dám tiến đến. Diệp Phong nhìn thấy Ốc Đặc và Mễ Khắc trước sau phi ngựa phóng đến cốc khẩu, lộ ra thần sắc kinh hãi, nhanh chóng giơ kiếm chém giết địch nhân xung quanh, muốn đối đầu với Ốc Đặc. Bởi vì chỉ cần giết chết Ốc Đặc thì bọn Cự Điện kỵ sĩ này sẽ loạn lên, và chiến thắng sẽ nghiêng hoàn toàn về bên phía hắn!

Tuy nhiên, việc thuận lợi thì đâu có thuận lợi như vậy. Khi Ốc Đặc cùng Mễ Khắc tiến vào cốc khẩu để chi viện, thì cùng lúc đó một trận ngư ngâm “moo moo” và tiếng sói tru “ngao ngao, đột nhiên từ hướng đông bắc vang lên, hơn nữa ngày càng tiến gần!

Sao lại thế nào?

Tất cả mọi người bị tiếng trâu rồng cùng sói gào đột nhiên xuất hiện làm ngơ ngẩn khó hiểu. Mễ Khắc tò mò đánh ngựa đến ngoài cốc, nhìn về phía đông bắc quan sát tình huống, trên mặt lập tức lộ ra thần sắc hoảng sợ.

Bởi vì phía đông bắc sơn cốc, Lạp Phi Nhĩ, La Phi, Kiệt Khắc mang theo một trăm linh ngư chiến sĩ vai mang thiết trụ, cũng như một trăm tên bạch

lang chiến sĩ di chuyển nhanh nhẹn, chính là đang hướng về phía cốc khẩu tiến tới, tiếng quát dồn dập, thanh thế kinh người.

“ Không hay, tỷ phu, tại phía đông bắc dẫn đầu kỵ sĩ cùng linh ngưu chiến sĩ là người của Lôi Ân. Thiên nột, chúng thế nào lại mang đến được hai trăm linh ngưu chiến sĩ và bạch lang chiến sĩ, chúng ta làm sao bây giờ?” Mễ Khắc kinh hoảng đến bên cạnh Ốc Đặc báo cáo.

Linh ngưu chiến sĩ và bạch lang chiến sĩ? Có đến hai trăm người? Ốc Đặc nghe vậy như bị sét đánh, ngơ ngác sững sờ, không thể ngờ Lôi Ân lại có một nhánh viện binh cường hãn đến vậy.

“ Ha ha ha, các huynh đệ, Lạp Phi Nhĩ và La Phi mang viện binh từ thú nhân vương quốc đến, bắt giữ toàn bộ địch nhân cho ta, cướp hết tất cả vũ khí trang bị!” Diệp Phong nghe Mễ Khắc nói chuyện, hưng phấn hô to. Dù hẳn chẳng biết tại sao có cả Bạch Lang chiến sĩ đến, bất quá có quân viện trợ tới thì cũng là chuyện tốt. Bây giờ giết Ốc Đặc không chỉ có hả giận mà sau này có thể giảm bớt phiền hà khi đưa cáo trạng cho quốc vương.

Liệt Diễm kỵ sĩ nghe được mệnh lệnh của đoàn trưởng, từ hậu phương mà tiến lên chém giết. Mễ Khắc thấy thế bối rối nhìn Ốc Đặc hỏi: “Tỷ phu, làm sao bây giờ, chúng ta làm sao bây giờ.”

“ Tất cả Cục Điện chiến sĩ nghe lệnh, nhanh chóng rút lui khỏi đây!” Ốc Đặc không thể cố kị sau này bị quốc vương biết sự tình thất bại, lớn tiếng kêu gọi kỵ sĩ dưới quyền rút lui. Dù sao bây giờ thoát ly hiểm cảnh mới quan trọng.

Đại danh của linh ngưu chiến sĩ đối với phần đông Cục Điện chiến sĩ là như sấm nổ bên tai. Với số tàn quân hiện tại mà cùng hai trăm linh ngưu chiến sĩ và bạch lang chiến sĩ chém giết, tuyệt đối là hành vi tự sát. Nên vừa nghe mệnh lệnh của Bá Tước đại nhân, tất cả theo lệnh rút về phía ngoài cốc.

“Giết! Giết cho ta!”

Diệp Phong hưng phấn hô to, dưới chân thi triển tiêu điều càn khôn bộ, điên cuồng huy vũ Quang Minh chỉ kiếm trong tay, liên tục đuổi giết cục điện kỵ sĩ. Nhìn qua tư thế tiêu sái nhưng chiêu thức độc ác, kiếm khí tràn ngập, không chút lưu tình!

Liệt Diễm kỵ sĩ do Khải Đặc chỉ huy dùng truy hình trận thức tấn công điên cuồng, các tinh linh xạ thủ đuổi bắn những kẻ chạy trốn. Đám cục điện kỵ sĩ kêu la thảm thiết, ngã xuống đất bỏ mạng!

Viện quân đã đến, cả chiến trường duy nhất một pháp sư, đại mỹ nhân Tĩnh Hương rút cục cũng thở phào nhẹ nhõm. Vì nếu cứ tiếp tục, tinh thần lực của nàng đã không thể xuất ra ma pháp được nữa.

Nhìn phía trước đuổi giết cực diện kỵ sĩ chính là đoàn trưởng, Tĩnh Hương muốn đi nhắc nhở hắn đừng giết Ốc Đặc bá tước, mà đưa hắn giao cho quốc vương xử trí. Bất quá với tốc độ của hắn chỉ biết chính mình cũng không đuổi kịp, chỉ còn có nước từ bỏ. Ngắm lại đoàn trưởng cũng là quý tộc, nên biết từ bá tước quý tộc trở lên mà phạm pháp phải để quốc vương tự mình thẩm vấn mới có thể xử quyết.

Lạc Tư thấy đoàn trưởng mang theo Liệt Diễm kỵ sĩ cùng tinh linh xạ thủ truy kích địch nhân, nhìn dưới mặt đất là vũ khí cùng thi thể trên đó là khảo giáp, nụ cười lộ ra hưng phấn, liền gọi thủ hạ theo lão thu thập trang bị!

Lạc Phi Nhi, La Phi, cấp tốc truy kích đám kỵ sĩ, đem bọn họ tiêu diệt toàn bộ!

Diệp Phong giết sạch đám theo đuổi cực diện kỵ sĩ, rời khỏi cốc khẩu, hướng đông bắc phương đuổi tới Lạc Phi Nhi bọn họ hô to, tiếp tục truy kích hướng tây nam phương rút lui của Ốc Đặc kỵ sĩ. Chân dùng tiêu điều kiên khôn bộ tốc độ quả nhiên nhanh hơn cả chiến mã, phía sau lưng cực diện kỵ sĩ không dám lưu tâm đến sợ trúng phải hàn kiếm hoặc chân khí toàn long chỉ.

“Thú nhân chi thần tại thượng, đây là tốc độ gì a?” Lần đầu nhìn thấy Diệp Phong thi triển linh ngưu chiến sĩ cùng bạch lang chiến sĩ, đều tròn mắt há hốc mồm chỉ thấy hắn để lại từng đạo tàn ảnh đuổi giết địch nhân. Sớm thấy qua tình huống này Lạc Phi Nhi cùng La Phi bắt chước chiêu hô chúng thú nhân đuổi theo truy kích địch nhân.

Liệt Diễm kỵ sĩ nhanh chóng thành lập truy hình trận thức, xung phong!

Vừa ra cốc khẩu nhỏ hẹp, Khải Đặc lập tức hạ lệnh đội ngũ Liệt diễm kỵ sĩ kết thành một trận thức, điên cuồng lao đi. Ai Đức và Kiệt Nã Tư cùng tinh linh xạ thủ không có chiến mã với thú nhân chỉ chạy bộ, đành phải ngừng truy kích.

Chương 39 : diệt địch chước hoạch, tinh anh nhập đoàn

Dịch:bach thu pham

Linh ngưu chiến sĩ và bạch lang chiến sĩ đều là thú nhân có thể chạy nhanh, Diệp Phong, Lạp Phi Nhĩ, Khải Đặc thống lĩnh Liệt Diễm kỵ sĩ tại phía sau truy sát cực điện kỵ sĩ. Không lâu sau La Phi và Kiệt khắc đã thống lĩnh thuộc hạ quấy rối hai cánh quân cực điện kỵ sĩ, ngăn cản đường rút phía trước của bọn chúng!

“Giết, La Phi, giết cho ta, không cho chúng cơ hội để thở!”

Diệp Phong thấy bọn thú nhân La Phi đang ngăn cản quân địch, lập tức cao giọng hét lớn. Hữu thủ cầm Quang Minh chi kiếm mà chém liên tục, thống lĩnh bọn người Khải Đặc điên cuồng chém giết cực điện kỵ sĩ ở phía sau.

“Xong hết rồi, xong hết rồi, lần này sợ là chúng ta sẽ mất mạng ở tại Hồn Loạn hoang nguyên...” Mễ Khắc mắt thấy phía trước linh ngưu chiến sĩ và bạch lang chiến sĩ cản đường, trong lòng khẩn trương, miệng thì thầm.

“Phế vật, người như vậy mà là một lực giai cường sa chiến sĩ, đơn giản là ngay cả đầu heo cũng không bằng!” Ốc Đặc bị Mễ Khắc làm cho tức giận lửa giận bốc cao ba trượng , ra lệnh cực điện kỵ sĩ cùng hấn tiến về phía bạch lang chiến sĩ, muốn thử đột phá vòng vây!

Mễ Khắc hiện tại đã hoảng sợ cùng cực, thấy tỷ phụ hành động, lập tức phi ngựa chạy theo, sợ cuối cùng bị lạc lóu sẽ bị đám người Diệp Phong giết chết!

Những bạch lang chiến sĩ mà Kiệt Khắc chỉ huy, đều đã trưởng thành, có thể so sánh với ngũ giai cường giả, hơn nữa còn phối hợp với nhau rất ăn ý, tự nhiên không để cho bọn người Ốc Đặc dễ dàng đột phá vòng vây. Huống hồ linh ngưu chiến sĩ đang nhanh chóng áp sát, bọn người Ốc đặc bị giáp kích căn bản vô pháp thoát thân!

Bạch lang chiến sĩ móng tay sắc bén cùng hàm răng bén nhọn, linh ngưu chiến sĩ huy vũ thiết trụ, hoàn toàn đánh tan cực điện kỵ sĩ đang sợ hãi. Bọn chúng không dám tiến đến gần, bắt đầu chạy đi một cách vô tổ chức !

“ Ta không thể chết, tuyệt đối không thể chết.” Ốc Đặc nhìn thấy đám cực điện kỵ sĩ thủ hạ bỏ chạy tứ tán, trong lòng lo lắng vạn phần, không

cam tâm sẽ chết ở đây. Hắn cười ngựa du đầu trong vòng vây của bạch lang chiến sĩ và linh ngưu chiến sĩ, muốn nghĩ cách đột phá vòng vây!

“ Từ bàn tử, cuối cùng cũng chờ được ngươi, đừng mong lại dùng đại điều của ngươi để bay thoát nữa, chết cho lão tử!”

Mễ Khắc vừa mới kinh hoàng triệu hoán tứ giai ma sủng Hắc Vũ Ngốc thúu, muốn tự mình bỏ chạy. Diệp phong đột nhiên hai tay nắm chặt kiếm, xuất hiện ở sau lưng của gã hét lớn, xử ra “thiên kiếm quyết” đệ nhị thức “phong mang ngạo thế”, chánh khí nhanh chóng từ thể nội dũng xuất, hướng về phía thân kiếm, trong chớp mắt bạo trướng. Quang mang phát xạ, hình thành một đạo bạch sắc kiếm khí dài hơn thập trượng, mang theo khí thế cường hoành vô cùng, đem gã và Hắc Vũ Ngốc Thúu một chiêu phân thân!

“ Chiêu thức quá mạnh...”

Ngay khi Ốc Đặc thấy Diệp Phong một kích cường mãnh phân thân Mễ Khắc, bị dọa đến nổi đổ mồ hôi lạnh ở sau lưng. Hắn thập phần hối hận vì đã đáp ứng bang trợ Mễ Khắc đến báo thù.

Cực điện kỵ sĩ bỏ chạy bốn phía thấy sự cường hãn của diệp phong, càng trở nên kinh hoàng hơn, bị bọn người Tư Lược đoàn cùng bọn thú nhân chiến sĩ La Phi giết đến kêu thảm một góc trời. Đồng thời trong lòng của Kiệt Khắc và bạch lang chiến sĩ cùng linh ngưu chiến sĩ, đang truy sát cực điện kỵ sĩ, đều cảm khái bởi chiêu thức cường hãn của Diệp Phong!

Sau khi Diệp Phong giải quyết xong Mễ Khắc, liền hướng về phía của Ốc Đặc, muốn giết luôn tên bá tước chó má. Bất quá Khải Đặc và Liệt Diễm kỵ sĩ đã nhanh hơn một bước bao vây Ốc Đặc!

“ Hắc hắc, con mẹ ngươi không phải là muốn đồ sát toàn cốc à? Bây giờ lão tử muốn giết ngươi !”Khải Đặc cười một cách tàn nhẫn, chiêu hô Liệt Diễm kỵ sĩ tiến về phía Ốc Đặc đang bị bao vây ở giữa.

“ Tạt toái, ta liều mạng với các ngươi! “Ốc Đặc đối diện với vòng vây của hơn trăm Liệt Diễm kỵ sĩ, tuyệt vọng hét lên một tiếng, xử ra tuyệt chiêu của hắn “điện ung giang cánh”, thương ảnh dày đặc mang theo từng dòng điện lưu, bay lượn quanh thân người của hắn, như một đôi cánh chim ung đang bảo hộ toàn thân của hắn !

“ Tung hoành thiên hạ!”

Khải Đặc hét lớn ra lệnh, rồi vọt lên trước, tiến tới gần mười Liệt Diễm kỵ sĩ khác đang ở trước mặt Ốc Đặc, đồng thời xử ra chiêu mạnh nhất của

chiến trận ngũ thức, kích thế lãng loạn dẫn theo liệt hỏa mãnh liệt, giống như mười một con Liệt Diễm cự long tấn công lên đôi cánh ung của Ốc Đặc!

“Bang!”

Một tiếng bạo phá to lớn, điện lưu và liệt diễm văng ra bốn phía, ngựa của Khải Đặc và mười Liệt Diễm kỵ sĩ đều bị liên lụy, ngã xuống đất chết một cách thê thảm, làm bọn họ nhảy xuống một cách chật vật.

Nhìn lại Ốc Đặc và chiến mã bị bọn họ quần công ở giữa, đều đã bị liệt diễm thiêu trụi, té xuống đất rồi chết. Đồng tử trong song nhãn của Ốc Đặc khi bị thiêu chết vẫn đang trong trạng thái phẫn nộ, có thể tưởng tượng hẳn chết không có cam tâm!

Chủ mưu đã chết, những cự điện kỵ sĩ còn lại đều không kham nổi một kích. La Phi cùng Kiệt Khắc và chúng thú nhân chiến sĩ không tốn bao lâu đã diệt sạch bọn họ!

“Người làm cái gì vậy Khải Đặc. Tên tiểu tử người không thấy ta đang tiến về phía Ốc Đặc à ? Vậy mà còn dám dành lấy chiến lợi phẩm của lão tử, có phải là gây sự không ?!” Diệp Phong vừa nói vừa chửi rồi tiến gần Khải Đặc, gõ gõ ba cái không thương xót.

“Lão đại, ta không có chú ý thấy người đang tiến gần Ốc Đặc, nếu không ta làm sao dám giành công của người được... Heh heh... Lỗi rồi ... Lỗi rồi ...” Khải Đặc ăn nỗi đau ở đầu rồi cười cười hướng lão đại xin lỗi

La Phi dẫn Kiệt Khắc đi đến gần Diệp Phong, nói:” Đoàn trưởng, thuộc hạ tại bộ lạc chiêu nhận được một trăm thanh niên linh ngưu chiến sĩ. Họ hi vọng được tham gia Tư Lược đoàn, theo người học võ học Trung Hoa. Còn đây là bạch lang chiến sĩ Kiệt Khắc – Thi Nại Đức. Do lang nhân tộc của thú nhân vương quốc muốn giết sạch bạch lang nhân, bọn họ không có nơi nào để đi. Cho nên họ đặc biệt muốn cùng thuộc hạ đầu về Tư Lược đoàn!”

Ha ha ha, hôm nay đúng là ngày may mắn của lão tử, một trăm linh ngưu chiến sĩ và một trăm bạch lang chiến sĩ, chiến đấu lực tăng thêm rất nhiều. Sau này ta có thể ở Hỗn Loạn hoang nguyên tranh dành đặc thưởng. Diệp Phong song nhãn hưng phấn nhìn chúng bạch lang chiến sĩ, cao hứng cười nói:“ Linh ngưu chiến sĩ và bạch lang chiến sĩ cường tráng, Tư Lược đoàn của ta thập phần hoan nghênh các người gia nhập. Sau này mọi người đều là người của mình, có gì cần cứ mở miệng !”

Một trăm linh ngưu thấy đoàn trưởng biết mình muốn học võ học Trung Nguyên, lại không hề phản đối. Tất cả đều cười một cách cao hứng, mong chờ sau này sẽ giống như La Phi cùng đoàn trưởng tu luyện võ học Trung Hoa, trở thành kì tích của thú nhân!

Kiệt Khắc và bạch lang chiến sĩ đều cảm tạ đoàn trưởng đại nhân. Có thể theo vị đoàn trưởng có võ công cường tráng như vậy, cùng với Liệt Diễm kỵ sĩ của đoàn trưởng, linh ngưu chiến sĩ, tinh linh xạ thủ trở thành đồng bạn. Sau này trừ phi lang nhân vương phái quân đội đi tiêu trừ, bằng không chúng lang nhân Kiệt Khắc không phải lo lắng bị lang nhân khác khi phụ truy sát!

Diệp Phong thể hiện tình cảm thân thiết, cùng với Kiệt Khắc chứng thú nhân mới gia nhập khách sáo một phen, biết được bọn họ đang được La Phi thống lĩnh trên đường quay về, nghe trong cốc có tiếng chém giết, cho nên mới nhanh chóng tới trợ giúp. Phía đông bắc sơn cốc còn có năm mươi ba phụ nữ bạch lang và hài tử. Toàn bộ bạch lang nhân cộng lại khoảng một trăm sáu mươi sáu người. Vì vậy ra lệnh cho một số người, cởi bỏ chiến giáp, dẫn theo chiến mã, lưu lại thân thể bọn địch nhân Ốc Đặc cho dã thú xử lý. Rồi quay về hội hợp với bạch lang phụ nữ và tiểu hài, trở về hồ lô sơn cốc.

Cương thương khai giáp ở cốc khẩu, đã bị Lạc Tư chứng ải nhân đưa vào chế tạo sơn động. Lúc này bọn họ đang ở đó thanh lí thi thể. Diệp Phong thấy vậy liền ra lệnh đưa những Liệt Diễm kỵ sĩ bị thụ thương đi băng bó vết thương, nhường La Phi, Kiệt Khắc dẫn linh ngưu chiến sĩ và bạch lang chiến sĩ đem trang bị và chiến qua đưa ra sau sơn cốc, đến giúp đỡ thanh lí thi thể!

Lộ Lộ thấy thiếu gia quay lại, liền bước lên trước hỏi thử xem có bị thụ thương ở đâu hay không. Tĩnh Hương kinh ngạc nhìn Kiệt Khắc chứng thú nhân mới đến, cũng chạy tới hỏi:” Đoàn trưởng, Ốc Đặc và Mễ Khắc đã chạy thoát à?”

Khải Đặc nghe vậy liền ha hả cười to:” Chạy thoát? Bọn chúng có thể chạy đi đâu? Bọn chúng có thể chạy qua linh ngưu chiến sĩ và bạch lang chiến sĩ sao? Toàn bộ đã bị bọn ta đưa đi gặp minh thần hết rồi... ha... ha...”

“Cái gì! ? Đoàn trưởng, các người đã giết chết Ốc Đặc rồi à?” Tĩnh Hương nhíu mày nhìn diệp phong, hỏi .

Diệp Phong chính là đang ôm Lộ Lộ cáo tố cho nàng biết là mình không có chuyện gì, nghe Tĩnh Hương hỏi, hiểu kỳ hỏi lại:” Thế nào, ta không thể giết Ốc Đặc à?”

“Thiên nột, không lẽ người đã quên điều lệ pháp chế của đế quốc. Quý tộc từ bá tước trở lên phạm lỗi, tất phải do bộ hạ đích thân thẩm tra sau đó mới có thể xử quyết ?“ Tĩnh Hương thật sự bị vị đoàn trưởng khiến người ta không thể hiểu được, đùa giỡn đến thập phần buồn bực .

“A, ta đã quên rồi!”Diệp Phong xấu hổ gãi đầu hồi đáp. Khi Tĩnh Hương nhắc tới, hẳn nhớ quả thật là có một điều lệ như vậy.

Tĩnh Hương nhìn Diệp Phong vẻ mặt biểu tình xấu hổ cực kỳ , bất đắc dĩ lắc đầu hỏi:” Một vị bá tước ủng hộ bất phạm phong địa và lương vạn hộ vệ, đã bị ngài giết rồi. Việc này phải làm sao cho tốt đây!?”

“Như thế nào là tốt ? Nếu đã như thế thì cứ thế đi, sợ gì chứ. Dù sao cũng là Ốc Đặc tìm ta làm phiền trước!” Diệp Phong hừ nhẹ như không có gì, nhìn Ba Nhĩ đang hỗ trợ thanh lý thi thể, hô: ” Ba Nhĩ, tin tức cấp lão đầu tử đã truyền đi hay chưa?”

“ Thiếu gia, đã truyền đi rồi ạ!” ba nhĩ cung kính hồi đáp.

Diệp Phong gật đầu nói:“ Người viết thêm một phong thư khác, nói khi viện quân chúng ta đến, Ốc Đặc bọn họ đều đã tử trận, để lão đầu tử đi tìm bộ hạ chỉ trích Ốc Đặc vì muốn giúp cứu tử mình báo thù, đã muốn hạ sát thủ với hoàng gia Tư Lược đoàn. Mhư quả không phải chúng ta có viện quân thì đã bị họ giết sạch cả sơn cốc rồi!”

Ba Nhĩ nghe vậy liền lĩnh mệnh đi làm. Tĩnh Hương nhú mày nói:” Đoàn trưởng, người để Lạc Khắc tể tướng cáo trạng như thế có được không?”

Diệp Phong đắc ý, cười nói:“ Yên tâm, ta để lão đầu tử đi chỉ trích Ốc Đặc chỉ là tạo hình thức thôi. Cho dù ta không làm như vậy thì bộ hạ cũng sẽ biết việc này rất nhanh, bởi vì ông ta luôn phái mật thám giám thị Tư Lược đoàn, cho nên sự tình của ngày hôm nay khẳng định đã thông tri đến cho ông ta!”

Ô, nguyên lai bộ hạ có phái mật thám giám thị Tư Lược đoàn? Tĩnh Hương kinh ngạc đánh giá lại, suy nghĩ Tư Lược đoàn đánh cướp ** đãi đoàn hoàn toàn phù hợp với Mật La pháp chế. Sự tình này vốn là Ốc Đặc có ý đến tầm cừ. Mật thám quả như bấm báo, chỉ có thể tính là Tư Lược đoàn chính là đang phòng vệ, nên sẽ không có vấn đề gì cả.

Bất quá gia nhân Ốc Đặc bá tước và các hộ vệ khác có đến tầm cù không? Tĩnh Hương trong đầu không ngừng tính toán.

“Hừ, gia nhân của hắn đến bao cù? Chúng ta hiện tại có linh ngưu chiến sĩ và bạch lang chiến sĩ mới gia nhập, lại có địa hình có lợi. Bọn chúng đến bao nhiêu người, lão tử đều không sợ!” Diệp Phong hừ nhẹ hiêu trương bạt hổ.

Tĩnh Hương đang rất kinh ngạc với mục đích của những thú nhân mới tới. Lúc này nghe nói là muốn gia nhập trở thành thành viên của Tư Lược đoàn, không kiềm được lộ ra thần sắc yên tâm. Có linh ngưu chiến sĩ có sức chịu đựng siêu cường không hề biết mệt mỏi, chiếm cứ địa hình thuận lợi. Bọn họ quả thật là không cần phải sợ gia nhân của Ốc Đặc xuất đại quân đến tầm cù.

Diệp Phong thấy Tĩnh Hương không có nghi vấn nữa, chờ toàn bộ thi thể đã được thu thập xong, lập tức triệu tập mọi người trong cốc lại, giới thiệu linh ngưu chiến sĩ và bạch lang chiến sĩ mới đến để mọi người quen biết. Hơn nữa còn tổ chức yến tiệc chung vui!

Chương 40 : tam tiệt côn , đại khảm đao

Dịch:deathnote

Biên dịch: Now or Never

Nguồn: www.hoanguyettaodan.org

Uy Liêm thương thành, nằm ở phía tây trung tâm của Hỗn Loạn hoang nguyên, những người trong thành đều là tay gian thương, có thể nói là vô cùng phồn vinh. Gian thương tụ tập, biến cả hoang nguyên trở thành một thành thị mật dịch lớn nhất, là một trong bốn thế lực mạnh tại Hỗn Loạn hoang nguyên. Uy Liêm thương đoàn đặt tổng bộ trên mặt đất, sở hữu một binh đoàn tam giai tạp hệ kỵ sĩ, một binh đoàn tam giai tạp hệ xạ thủ, cùng với một đại đội tứ giai tạp hệ pháp sư, tính ra hai mươi một ngàn hộ vệ!

Bố Lô Tư – Uy Liêm, bốn mươi tuổi, bát giai cường sa kiếm sĩ, thân cao, cao lớn đẹp trai, mái tóc màu vàng, kế thừa quyền điều khiển thương đoàn từ phụ thân. Hiện giờ gã là đương nhiệm Uy Liêm thương đoàn trưởng!

Diệp Phong tính tiêu diệt bọn chúng vào ban đêm. Bố Lô Tư từ trong miệng thám tử mà biết tin tức, rất là giật mình về Mạt La hoàng gia Tư Lược binh đoàn trưởng này. Sự phát triển tại Hỗn Loạn hoang nguyên thật không thể tưởng tượng. Với bọn thủ hạ gồm tứ giai Liệt Diễm kỵ sĩ, tinh linh xạ thủ, linh ngưu chiến sĩ, bạch lang chiến sĩ, hợp thành bốn chủng cường hãn trung đội, làm cho thế lực không ngừng lớn mạnh. Lại có Mạt La đế quốc chống lưng, muốn lấy danh tiếng là đệ nhất thế lực ở tây bộ, sợ rằng dễ như trở bàn tay.

Một núi không thể có hai hổ, Bố Lô Tư không thể để dung dưỡng nhìn cho một thế lực khác tại tây bộ gần mình mà phát triển ngang bằng, thậm chí có thể vượt qua mình. Cho nên gã đã lệnh cho thám tử, chú ý tới nhất cử nhất động của Hồ Lô sơn cốc, nơi đóng quân của Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn. Gã không muốn cho nó lớn mạnh tiếp, không biết là nên đuổi khỏi đất Tây Bộ, hay là tàn tảo tiêu diệt!

Mặc dù làm như vậy là có thể mắc tội với Mạt La đế quốc, bất quá vì lợi ích, gã chỉ có thể làm như vậy. Hướng hồ nơi đây là Hỗn Loạn hoang nguyên không phải là Mạt La đế quốc, với điều này gã có quyền tiêu diệt Tư Lược đoàn, và Mạt La đế quốc lại không thể vì Tư Lược đoàn mà phải

quân đánh mình. Bởi vì Hỗn Loạn hoang nguyên là biên giới tám quốc gia. Một khi khởi động quân đội tiến nhập nơi đây, sẽ khiến bảy nước kia đề cao cảnh giới, tạo nên một trận ảnh hưởng lớn, xấu hơn nữa là phát động chiến tranh phạm vi lớn.

Hơn nữa Uy Liêm thương đoàn của gã còn có thành trì chắc chắn để thủ, thêm vào còn có quan hệ tốt với các thế lực trung bình ở tây bộ. Nếu Mạt La đế quốc vẫn muốn trả thù vì một Tư lược đoàn mà tiến công, gã tự tin có thể ngăn cản. Dù trường hợp xấu nhất là Mạt La đế quốc mở cuộc viễn chinh thì dựa vào số lương thảo dồi dào, gã có thể cố kéo dài khiến Mạt La đế quốc phải lui binh!

Vào giữa trưa, mặt trời lên cao, tất cả thành viên Tư Lược đoàn trong sơn cốc đều ở phía trước căn phòng của đoàn trưởng đại nhân mà chờ đợi hắc ra đưa chỉ thị.

Đêm qua, Diệp Phong nhân linh ngu chiến sĩ cùng bạch lang chiến sĩ cùng gia nhập nên vô cùng cao hứng, hát thật nhiều, lại cùng sủng hạnh Lộ Lộ một phen, tại trên người U Nguyệt Nhi mà phát tiết. Kết quả là ngủ thẳng tới giữa trưa mới dậy, tỉnh lại một hồi, mới nhớ tới những thú nhân chiến sĩ còn chưa có biên chế, kêu Lộ Lộ báo cho bọn họ tập hợp lại.

Dưới sự hầu hạ của Lộ Lộ cùng U Nguyệt Nhi, Diệp Phong tức tốc mặc xong bộ y phục màu đen cùng màu với cái áo choàng, dẫn hai nữ nhân đi ra khỏi phòng

“Đoàn trưởng!”

Khải Đặc, Ai Đức, Ba Nhĩ, Kiệt Nã Tư, Lạc Tư, La Phi, Kiệt Khắc bảy người cùng với Liệt Diễm kỵ sĩ, tinh linh xạ thủ, ả nhân công tượng, linh ngu chiến sĩ và bạch lang chiến sĩ các thành viên đều thi lễ khi thấy đoàn trưởng đi ra.

Chỉ có Lạp Phi Nhĩ và Tĩnh Hương không lên tiếng. Người trước thì chỉ thi lễ vì ít khi mở miệng nói chuyện. Còn người sau thì vì sau một đêm hoang dã của thành viên ở đây, nên tỏ ra bất mãn với vị đoàn trưởng đại nhân này, vì thế không muốn thi lễ.

Diệp Phong mỉm cười nhìn nhìn gương mặt bất mãn của Tĩnh Hương, rồi quay qua những thành viên Tư Lược đoàn khách sáo vài câu. Xong xuôi hắc chính sắt tuyên bố: “La Phi, người mang đến số linh ngu chiến sĩ vừa đủ để làm một trung đội, sau này người trở thành đội trưởng. Ta dạy cho

người võ học Trung Hoa, người có thể dạy cho mỗi cá nhân linh ngưu chiến sĩ.”

“Vâng, tạ đoàn trưởng đại nhân!” La Phi cao hứng lĩnh mệnh. Linh ngưu chiến sĩ lại có thể tu luyện Trung Hoa võ học, tất cả đều lộ vẻ mặt vui mừng.

Diệp Phong nghiêm chỉnh gật gật nói tiếp:“ Kiệt Khắc, người từ bạch lang chiến sĩ trung đoàn chọn ra một trăm người, tạo thành một trung đội, đảm nhiệm vị trí đội trưởng, không vấn đề chứ?”

Kiệt Khắc nghe vậy cung kính trả lời:“ Không có vấn đề gì thừa đoàn trưởng, bất quá chúng tôi những bạch lang chiến sĩ chiến đấu quả thật là một trăm mười người là phù hợp nhất. Đoàn trưởng có thể dùng những chiến sĩ còn lại một ít nhiệm vụ khác. Bọn họ đều hy vọng có thể vì đoàn trưởng mà xuất lực, báo đáp ơn đãi ngộ!”

“Vậy cho họ phụ trách công tác truyền tin nha, tin tưởng rằng mọi người có thể đảm nhiệm chức vụ này!” Diệp Phong mỉm cười ứng tiếp.

Kiệt Khắc nghĩ nghĩ: “Đoàn trưởng, nếu quả là người truyền tin, thỉnh cho phép họ lấy mười bạch lang thiếu niên sắp trưởng thành chấp thành nhiệm vụ, gia tăng một ít kinh nghiệm!”

“Có thể!” Diệp Phong gật đầu đồng ý, ngoài trừ Lạc Tư, còn lại thành viên đều rời khỏi. Hắn dẫn Lạc Tư đi vào thụ ốc. Lộ Lộ cùng U Nguyệt Nhi tự nhiên đi theo vào.

“Lạc Tư, ngày hôm qua góp nhặt nhiều cương thiết, tâm tình không tốt chứ?” Diệp Phong vào nhà cúi đầu xuống mỉm cười hỏi.

Lạc Tư cao hứng ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Phong, cười nói “Đương nhiên là cao hứng. Đoàn trưởng, một ngàn linh một trang phục khinh trang kỵ sĩ, cùng trọng trang liệt diễm kỵ sĩ quả thật là đủ!”

“À, trọng trang kỵ sĩ trang bị quả thật làm mê người. Bất quá bây giờ bạch lang chiến sĩ còn không có vũ khí, việc đầu tiên là cấp vũ khí cho họ!” Diệp Phong gật đầu nói

Lạc Tư nghe vậy hai mắt sáng lên, hỏi “Đoàn trưởng, người định cấp cho bạch lang chiến sĩ loại vũ khí gì? Hình dạng như thế nào?”

“À, đúng vậy, ta tính làm cho họ dùng cương côn, hơn nữa lại là tam liệt cương côn, người tới, ta họa cho lão xem!” Diệp Phong mỉm cười lên tiếng kéo Lạc Tư tới trác án, cầm bút trên tay hắn họa nên hình vẽ của tam tiết cương côn đồ dạng. Cuối cùng hình vẽ không đẹp lắm.

Lạc Tư vốn kinh nghiệm chế tạo phong phú, vừa nghe đã hiểu, càng nghe càng hưng phấn, một lúc sau đã hiểu được ý tứ của Diệp Phong. Lão lập tức rời khỏi thụ ốc, tiến thành đả tạo tam tiết côn!

Diệp Phong thấy thế vội nói “Đừng nóng vội, ta còn chưa nói hết, tam tiết côn trong hai đoạn có ông dẫn tiêm, có thể phát huy tác dụng ám sát. Mặt khác ta còn cho gắn thêm một mẫu đao nhỏ cấp cho ả nhân công tạo, bản thảo tới người mang đi không muộn!”

“Ả nhân chi thần tại thượng, đoàn trưởng, người quả thật có sự tương tượng sánh bằng thần linh!” Lạc Tư vừa nghe đến khoảng hình mẫu đao mới, nhất thời hai mắt sáng lên, kích động cảm khoái!

Lộ Lộ một bên nhìn thiếu gia với ánh mắt sùng bái, kể cả U Nguyệt Nhi đều rất là bội phục sức tương tượng của Diệp Phong, cảm khái tên cầm thú thực sự là biến thái!

Hiện tại đao ở Quang Minh đại lục phổ biến chỉ là những loại nâng cấp từ kiếm, dài và có khúc uốn. Diệp Phong cấp Lạc Tư chính là hình dáng của đại khảm đao của Trung Quốc cổ đại, tuyệt đối thuận lợi cho việc chém chặt!

Lạc Tư nhìn khảm đao đồ hình, miệng cười lớn. Nghe đoàn trưởng dặn dò chỉnh sửa cải tạo lại cương thiết khải giáp, phân phối cấp cho linh ngu chiến sĩ cùng bạch lang chiến sĩ bảo vệ phía sau lưng, lão lập tức hưng phấn vội vã cầm hai bản chạy ra khỏi thụ ốc, triệu tập chú tạo trung đội bắt đầu mang lục đả tạo hình dáng vũ khí mới, tu cải tiến lại thiết khải giáp. Trong cốc vang lên trận trận tiếng hoan hô của ả nhân!

Trong cốc những thành viên vô sự nghe nói sẽ có hình dáng vũ khí mới, đều tới chú tạo sơn động, chuẩn bị nhìn xem là loại vũ khí gì.

Tĩnh Hương đang ở trong phòng mình lắc đầu cảm khái đoàn trưởng thực sự cổ quái. Việc cùng hắn ở chung, cảm giác bên cạnh hắn có vô số bí mật, khiến cho kẻ khác thập phần tò mò.

“Lạc Tư thật sự là rất mê chú tạo!” Lộ Lộ nhu thuận đứng ở bên trái thiếu gia, nghe bên ngoài hoan hô, gương mặt cùng với nụ cười xinh đẹp làm cho mê lòng người.

Diệp Phong sủng ái cái miệng nhỏ bé xinh đẹp nàng một cái, rồi ngã xuống trên giường, để đầu ngay giữa đùi ngọc nàng, còn nàng ngồi trên bả vai, dưới thì U Nguyệt Nhi quỳ gối. Hắn cảm giác chính mình tựa như hình ảnh trên đã từng coi giống như một lão địa chủ hưởng thụ.

Bây giờ Tư Lược đoàn gồm có Liệt Diễm kỵ sĩ, tinh linh xạ thủ, linh ngưu chiến sĩ, bạch lang chiến sĩ, bốn loại trung đoàn cường hãn tác chiến. Diệp Phong có trong tay bốn trung tiểu đoàn sẽ tiến hành cướp bóc nhằm tạo tiền vốn. Chỉ cần chú tạo trung đội tạo thành tam tiết côn, cải tổ hoàn hảo khai giáp, hẳn có thể chuyên tâm hoàn thành mục tiêu, tiếp tục mở rộng Tư Lược binh đoàn!

Bất quá lúc này, hẳn chọn lựa một bộ côn pháp cùng công pháp dạy Kiệt Khắc cùng bạch lang chiến sĩ tu luyện. Còn có thương pháp “Băng hỏa cửu thức” lẫn giữa huyền băng chân khí cùng với liệt diễm chân khí, phân khai sử dụng bát thức, cũng là dạy cho Lạp Phi Nhĩ, Khai Đặc cùng Liệt Diễm kỵ sĩ. Có như thế họ mới có thể phát huy chân khí tấn công tốt nhất!

Chương 41 : liệt vật, bỉ nhĩ thương đoàn

Ngày thứ tư sau khi Ốc Đặc bị giết ở Hỗn Loạn hoang nguyên, tại hoàng cung của Mạt La đế quốc, trong thư phòng của quốc vương, Lao Nhĩ bệ hạ vừa vì nghe xong tường trình của Lạc Khắc. Ông ta vẫn ngồi trên ghế thâm than tên Lôi Ân này lại gây chuyện, thật sự đem phiền toái đến cho ông ta!

Nhận được tín điều của mật thám truyền báo, Lao Nhĩ đã sớm biết Lôi Ân đóng tại Hồ Lô sơn cốc, sát tử ba mươi danh kiếm sĩ của Đại hoàng tử Thiên Vũ đế quốc, và cả cuộc tấn công Dịch Lạp ** đãi đoàn. Nhưng mà ông ta lại không ngờ tới việc Ốc Đặc vì tên cứu tử của hắn mà tìm Lôi Ân trả thù. Hơn nữa không nghĩ là Lôi Ân lại đột nhiên có quân tiếp viện, đem toàn bộ bọn người Ốc Đặc mà sát tử!

“Hình như đã lâu không thấy một người không xem oan uổng ra gì, Tể tướng Lạc Khắc, lại có thể khóc thét vì oan uổng? Thật là thú vị! Lão nhân này nói có vẻ thành thật, có lẽ không biết bệ hạ đã được mật thám từ sớm báo cáo việc này!” Tả La tiêu sái đứng bên cạnh Lao Nhĩ, cười nhẹ: “Nhưng mà tên Lôi Ân lại có thể thu phục được hai trăm linh ngu chiến sĩ và bạch lang chiến sĩ. Điều đó thật là ngoài sức tưởng tượng của mỗi người!”

“Tiểu tử này quả thật có khả năng làm những điều mà người khác không nghĩ đến. Trầm đoán rằng hắn đã dạy cho một trăm tên Liệt Diễm kỵ sĩ những võ công tác chiến mới, nếu không thì Liệt Diễm kỵ sĩ không có khả năng lợi hại như vậy!” Lao Nhĩ thờ dãi than:” Nhưng mà hắn lại gây ra sự tình ngoài ý muốn như vậy, tổng lại thì cũng có chút phiền toái!”

Tả La nghe vậy liền cười, rồi hỏi:” Bệ hạ định xử lý cái chết của Ốc Đặc lần này như thế nào? Thần nghĩ người thân của hắn sẽ không bỏ qua dễ dàng đâu!”

Lao Nhĩ trầm tư một lát rồi nói:” Lôi Ân tấn công ** đãi đoàn của Mễ Khắc – Dịch Lạp thì không có phạm vào pháp chế. Ốc Đặc với ta không có ảnh hưởng gì, bị giết chết cũng không quá đáng tiếc. Để tránh cho người thân của y cùng thủ hạ tìm Lôi Ân báo thù, người đi phái người thông tri với Uy Nhĩ nguyên soái, lấy cái tội coi thường hoàng quyền mà thu biên lãnh địa của Ốc Đặc và hai vạn hộ vệ, xóa bỏ tước vị bá tước của Khố Lỗ gia

“Vâng!” Tả La ứng thanh tuân mệnh, rồi phái người thông tri cho Uy Nhĩ

Khi Uy Nhĩ nguyên soái biết việc Ốc Đặc bá tước bị tên cầm thú nam tước giết chết, còn quốc vương thì lại dùng tội danh coi thường hoàng quyền mà tịch thu hộ vệ, xóa bỏ tước vị bá tước, liền không nhìn được phát tác ngọn lửa nổi giận cao hơn ba trượng. Lão hận cầm thú nam tước cũng bằng với lão Lạc Khắc!

Phỉ Long gần đây điên cuồng tập luyện. Y từ miệng của gia gia biết được sự việc này, trong lòng càng thêm quyết tâm tăng cường thực lực bản thân, để tìm kiếm cơ hội đánh bại tên Lôi Ân này nhằm lấy lại thể diện, và cũng đưa hân đi gặp Minh thần luôn!

Cùng lúc đó, tại Thiết Huyết học viện, Đại hoàng tử Thiên Vũ đế quốc Bảo La- Cách Nhĩ Cáp Đặc đang ở trong phòng của hân, nghe thủ hạ Bỉ Đặc – Lạp Kỳ bẩm báo về việc tìm kiếm nơi Tư Lược đoàn của Lôi Ân đóng trú!

“Ân? Nói vậy thám tử đã tìm ra nơi đóng trú của Lôi Ân rồi à?” Bảo La nghe báo cáo lại xong, nhìn Bỉ Đặc hỏi nhỏ.

Hồng phát trung niên cao lớn anh tuấn Bỉ Đặc cung kính đáp:” Hoàng tử điện hạ, thám tử của chúng ta quả thật đã tìm ra nơi mà Tư Lược đoàn của Lôi Ân đóng trú. Nhưng mà trong Tư Lược đoàn lại đột nhiên xuất hiện thêm tinh linh xạ thủ, linh ngưu chiến sĩ, bạch lang chiến sĩ, ba nhóm cường lực này đều tạo thành một trung đội. Cho nên để chắc chắn tiêu diệt bọn chúng, thỉnh hoàng tử điện hạ quyết định!”

“Hừ, chỉ có thêm ba trung đội mà thôi. Người đi thông tri đến Lâm tướng quân đang đóng tại phía đông biên giới, lệnh cho hân dẫn người tiêu diệt Tư Lược đoàn cho ta, bắt Lôi Ân và cái con tiện nhân Tĩnh Hương về đế quốc. Chờ ta hoàn tất việc học ở học viện, thì sẽ tự mình trở về giáo huấn họ!” Bảo La trong lòng đầy hận thù ra lệnh.

“Vâng!” Bỉ Đặc ứng thanh lĩnh mệnh rồi rời khỏi phòng, chiến theo mệnh lệnh của Hoàng tử điện hạ mà thực hiện!

Cái ngày tại học viện bị vũ nhục, đối với Bảo La mà nói thì đó là lần đầu tiên trong đời. Nếu không phải Thiết Huyết học viện không cho phép đệ tử đang học tập được rời đi, Bảo La nhất định đã tự mình dẫn người đến tiêu diệt cái Tư Lược đoàn rồi. Đem Lôi Ân mà trí tử, bắt Tĩnh Hương biết cái lỗi của nàng gây ra.

Ngày thứ năm sau khi Ốc Đặc bị giết tại Hỗn Loạn hoang nguyên, hoàng hôn đã buông xuống, phía sau Hồ Lô sơn cốc, đoàn trưởng Diệp Phong đang tán dương linh ngưu chiến sĩ và bạch lang chiến sĩ, trên người là khải giáp bằng cương thiết, nhằm tăng cường khả năng phòng thủ trên thân người.

Ngày hôm qua hắn đã nhận được tín điều truyền thư của Lạc Khắc. Biết được việc quốc vương bệ hạ đã thu biên hộ vệ của Ốc Đặc, xóa bỏ tước vị bá tước của Khố Lỗ gia, trong lòng cảm thấy cao hứng.

Sau nửa tháng tập trung làm việc, rốt cuộc một trăm hai mươi một bộ tam tiết côn và Đại khảm đao được chế tạo xong, và cũng chỉnh sửa xong khinh khải giáp thích hợp cho linh ngưu chiến sĩ và bạch lang chiến sĩ.

Tiệc là thời gian qua ngắn, thể chất của thú nhân quá tồi, bọn bạch lang chiến sĩ Kiệt Khắc tiếp xúc với võ công, luyện tập “Ngự Phong Quyết” và “Vô Tình Tứ tuyệt côn” không có tiến triển gì cả. Những tên linh ngưu chiến sĩ mới thì luyện tập “hiên viên chí tôn công” và “kinh hồn tam thức” cũng đồng dạng không khá hơn.

Trong lúc đó bọn ải nhân Lạc Tư nhìn Kiệt Khắc và đám bạch lang chiến sĩ đang cầm trong tay rường thương côn màu bạc dài ba thước, và trong tay Ai Đức là Đại khảm đao dài bốn xích, trên mặt đều hiện nụ cười cao hứng. Máy loại vũ khí mới này cũng có thể cho là bọn họ sáng chế ra, thật sự là một vinh dự a!

Nếu cái thứ đồ chơi này dùng để chém người, so với cái thanh đao trước kia thì nặng hơn. Trong tay Ai Đức là thanh Đại Khảm đao mà lão đại lệnh cho ải nhân đặc biệt làm cho gã, trong lòng đang tà ác liên tưởng đến cảnh chém giết!

“Lão đại, bây giờ La Phi và Kiệt Khắc bọn họ đều có khải giáp và vũ khí cả rồi, chúng ta cũng nên đi tìm con mồi được rồi đó?” Khải Đặc đứng bên Diệp Phong hỏi như chờ đợi điều gì.

Đệ ngũ, đệ lục, đệ thất, đệ bát của Băng hỏa cửu thức, cả bốn thức đều là thương pháp rất thích hợp cho Liệt Diễm kỵ sĩ tập luyện. Trong một thời gian cố gắng tập luyện, bọn họ đã hoàn thành đệ ngũ thức, cho nên Khải Đặc tâm tình muốn đi đánh giết để thử nghiệm uy lực chính thức của nó!

“Đúng vậy lão đại, giờ chúng ta có thêm bọn người Kiệt Khắc gia nhập làm tăng thêm thực lực của chúng ta, phải tìm kiếm con mồi thôi, ít nhất là ** đãi đoàn có mỹ nữ!” Ai Đức cũng hòa theo.

Tĩnh Hương nghe vậy rồi nghĩ tới cảnh tượng Ai Đức hoan hảo một đám nữ nhún đến nỗi hai chân đều run lên, có cảm giác tức cười. Nàng lại nghe tên tử bản tử này còn muốn cướp mỹ nữ, không nhịn được hừ nhẹ một tiếng: "Tử tính bất cải, cẩn thận không thì hai chân phát run đến tàn tật đó!"

"Ha ha.... Ai Đức, hai chân run đến tàn tật ư!" Có nhiều tên trong Tư Lược đoàn vẫn chưa biết việc hai chân run của tên Ai Đức này, trước sau nhìn không nổi liền bật cười. Trong đám người tham gia có Khải Đặc và Ba Nhĩ, hai người bọn họ với Ai Đức quen lâu nhất, cười lên hung hăng không kiêng kị ai

Diệp Phong với thần sắc mê mẩn nhìn Tĩnh Hương vừa chọc một đám người cười đùa, hai mắt nhìn vào cái áo trắng trước ngực của nàng, trong lòng tiếc nuối cái bộ ngực sữa đầy đặn của nàng, quả thực so với U Nguyệt Nhi đều to.

Dáng người thực nữ thật là tuyệt, bộ ngực sữa này dùng tay có thể nắm hết chăng? Nếu được sờ mó không biết sướng khoái bao nhiêu? Tên cầm thú nhìn chằm chằm bộ ngực Tĩnh Hương, sắc mê mê đích ý dâm.

Tên sắc lang đáng chết. Tĩnh Hương phát hiện hai mắt Diệp Phong nhìn chằm chằm vào hai đầu vú của nàng, nhất thời cảm thấy không tốt, trừng mắt nhìn hấn mà nói: "Đoàn trưởng! Ngài mau nói mục tiêu đánh cướp tiếp theo của chúng ta!"

"A, A, đúng, nói mục tiêu!" Diệp Phong thấy Tĩnh Hương đang tức giận với hấn, thần sắc có chút không đúng, vội vàng hít một hơi mạnh, rồi nói: "Mục tiêu lần này của chúng ta là Bĩ Nhĩ thương đoàn, ở phía bắc, cách chúng ta năm mươi lí. Tổng bộ của bọn họ là một trấn nhỏ còn có một lượng lớn mễ lương (gạo). Tuyệt đối không thể bỏ qua!"

Quang Minh nữ thần tại thường, tên gia hỏa này chẳng lẽ không biết cái gì gọi là chọn mục tiêu nhỏ sao? Tĩnh Hương nghe Diệp Phong nói xong, trong lòng buồn bực hết cả, mở miệng hỏi: "Đoàn trưởng, người không thể trước tiên đi tiêu diệt những thế lực nhỏ và yếu sao? Bĩ Nhĩ thương đoàn mặc dù vậy cũng có trong tay một đại đội nhị giai kiếm sĩ, năm trung đội nhị giai kỵ sĩ, năm trung đội nhị giai xạ thủ. Tuy bọn chúng được trang bị bình thường, nhưng chúng ta chỉ có thể đem bốn trung đội đi, cái này không phải là thực lực quá chênh lệch sao!"

"Tĩnh Hương phó đoàn trưởng, người nên là cho cái lá gan người lớn một chút. Bĩ Nhĩ thương đoàn có thể coi là một thế lực lớn tại Hỗn Loạn

hoang nguyên được sao? Lão tử muốn đánh cướp, chỉ một lần là hốt sạch, chứ cướp mấy cái nhóm nhỏ tôm tép khác thật chẳng ra làm sao?” Diệp Phong có chút bất sảng khi thấy Tĩnh Hương luôn phản đối ý kiến của hắn, rồi sau đó thần tình trấn tĩnh lại, quát to:” Liệt Diễm kỵ sĩ, tinh linh xạ thủ, linh ngưu chiến sĩ cùng bạch lang chiến sĩ nghe lệnh. Lập tức cùng ta đến Bĩ Nhĩ thương đoàn mà đánh cướp!”

“Vâng!” Chủ lực của bốn trung đội đều đồng thanh một tiếng nhận lệnh!

Chương 42 : Cuồng vọng đả kiếp , tiền như vũ hạ

Dịch : phongvan15

Biên dịch: Now or Never

Nguồn: HNTD

Bĩ Nhĩ thương trấn nằm ở phía tây nam của Hỗn Loạn hoang nguyên. Tổng bộ của Bĩ Nhĩ thương đoàn không lớn lắm, chỉ là một thị trấn mật dịch nhỏ. Không giống với mô hình mật dịch ở Uy Liêm thương thành, đối ngoại chỉ cho thương nhân thuê đất trong thành để mua bán. Nơi này chính là cho Bĩ Nhĩ thương đoàn và các thương nhân khác giao dịch với nhau, mặt hàng trao đổi chủ yếu chính là mẽ lương!

Khố Mạt - Kì Lạp xuất thân từ Quang Minh đế quốc nhưng ma pháp và võ công đều không biết. Bề ngoài của hắn vô cùng bản thủ với mái tóc ngắn màu đỏ và đôi mắt màu xanh đậm trông cực kì gian ác. Thân thể hắn trông xanh xao, gầy gò nhưng con người hắn thập phần tham lam. Thứ mà hắn yêu thích nhất chính là kim tệ. Vì hắn làm quá nhiều chuyện phi pháp nên bị Quang Minh đế quốc truy nã, vì thế hắn mới lưu lạc đến Hỗn Loạn hoang nguyên. Trong bao nhiêu năm hắn tích cóp nhờ sanh ý mẽ lương, nên cũng có chút đỉnh!

Phòng ốc ở Bĩ Nhĩ thương trấn đều được dựng lên bằng gỗ một cách vội vã. Bên ngoài đóng cọc nhọn làm hàng rào để đề phòng kỵ sĩ của địch nhân tập kích đột ngột .

Đêm xuống trăng tròn vành vạnh toả sáng khắp nơi, sao sáng đầy trời, trung đội tạt phong kiếm sĩ phụ trách việc gác đêm tại cửa phía Nam của thương trấn. Đột nhiên phát hiện một đám kỵ sĩ từ phía Nam phi tới liền cảnh giác rút kiếm ra, chuẩn bị gõ chuông báo động

Diệp phong cùng Khải Đặc dẫn đầu Liệt Diễm kỵ sĩ đuổi tới, cách cửa vào thương trấn năm mươi thước thì dừng lại. sắp xếp chỉnh tề lại đội ngũ. Phía sau là Kiệt Nã Tư dẫn đầu tinh linh xạ thủ, đứng ở phía trước là Liệt Diễm kỵ sĩ

“Uy, kỵ sĩ và xạ thủ bên ngoài trấn nghe rõ ban đêm thương trấn không buôn bán, nếu các người muốn mua mẽ lương thì sớm mai hãy quay lại!” Tên kiếm sĩ tuần tra đêm thấy đối phương chỉ có khoảng hai trăm người,

nghĩ rằng bọn họ không phải đến tập kích mà là những khách thành thị đến muốn mua mẽ lương.

“Tên ngốc, lão tử không phải đến mua mẽ lương!” Diệp Phong cười to, tay phải liền vung lên, Kiệt Nã Tư chỉ huy tinh linh xạ thủ lập tức bắn tên công kích vào những tên kiếm sĩ đi tuần đêm. Các mũi tên nhanh chóng được bắn ra khỏi dây cung, mang theo chân khí có màu sắc sỡ như điện bắn ra phá không mà bay, nhanh đến nỗi không thấy bóng, nhất thời trận trận tiếng la thảm!

Những kiếm sĩ tuần đêm căn bản chẳng thể nào tưởng tượng rằng đối phương chỉ khoảng trăm người mà dám đến đánh cướp Bĩ Nhĩ thương trấn, nhất thời đã sai lầm vì có ý khinh thường thực lực. Khi đến cự ly phù hợp, Kiệt Nã Tư chỉ huy mọi người tiến lên bắn giết được khoảng năm mươi tên, trong đó có cả tên trung đội trưởng!

"Đang đang ... đang đang ..."

Một gã kiếm sĩ chớp thời cơ nhanh chóng rung chuông báo động nhưng đáng tiếc sau đó liền bị bọn người Kiệt Nã Tư giết chết trong đợt tấn công lần hai. Cả một trung đội kiếm sĩ tuần đêm toàn bộ bị giết sạch bởi vì khinh thường tài nghệ xạ tiễn của đám tinh linh!

“Ha ha, Kiệt Nã Tư, chiêu “tật tiến vô ảnh” của xạ thủ bọn người thật hiệu quả a!” Khải Đặc nhìn bọn kiếm sĩ chạy trốn phía trước, trong miệng cao hứng cười to.

“Đó là do tiền thuật của Đoàn trưởng dạy làm sao kém được? Đợi chút nữa trung đội kỵ sĩ các người thử dùng chiêu thức mới, hiệu quả khẳng định cũng không kém!” Kiệt Nã Tư đắc ý đáp lời.

“Tốt lắm, tiểu tử công phu võ mông ngựa của người thật sự ngày càng tinh thuần. Chuẩn bị chiến đấu nào. Tiếng chuông báo động vừa vang lên, khẳng định địch nhân phần lớn đều chạy về phía Nam, đừng quên mục đích của chúng ta!” Diệp Phong châm thanh sản tiêu hồn rồi cười to để nhắc nhở Kiệt Nã Tư.

“Vâng, đoàn trưởng cứ yên tâm!” Kiệt Nã Tư cười đắc ý đáp lời, triệu tập mã nữ tinh linh xạ thủ, kéo cung lắp tên, nhắm về phía cửa Nam thương trấn mà chuẩn bị bắn.

Khố Lỗ đang tính sổ sách ngay tại trong trướng, bỗng nghe từ phía nam của trấn có tiếng chuông báo động vang lên, nhất thời kinh hãi rồi vọt chạy

ra khỏi trường triệu tập thuộc hạ phân một bộ phận trấn thủ cửa phía Bắc, rồi đại lĩnh đại bộ phận chạy tới cửa phía nam thương trấn.

Khi Khố Lỗ chạy tới cửa phía nam, thì thấy dưới mặt đất đầy thi thể thuộc hạ của mình. Đầu tiên hắn kinh người, sau đó lại thấy bên ngoài trấn có một trăm người lạ mặt, tay cầm những trường thương cổ quái. Nhìn thoáng qua các kỵ sĩ này được trang bị giáp nhẹ làm bằng thép, cùng với một trăm tinh linh xạ thủ, vì vậy không giải thích nổi vì sao thủ hạ của mình lại chết nhanh như thế. Hắn càng không giải thích được vì sao đối phương chỉ bằng chừng ấy người mà dám tập kích chỗ này của hắn?!

“Chư vị ngoài trấn, không biết Bĩ Nhĩ thương đoàn chúng ta đã đất tội các vị khi nào. Vì sao phải thừa dịp đêm đến mà tập kích chúng ta?” Khố Lỗ bất mãn lên tiếng mà hỏi.

Diệp Phong nghe vậy rồi quan sát đại quân phía sau Khố Lỗ, ước chừng có khoảng một ngàn người, và tiêu sái cười nói: “Ta chính là Đoàn trưởng Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn. Người còn muốn hỏi chúng ta thừa dịp đêm đến mà tập kích các ngươi là vì cái gì?”

Khố Lỗ chính là một thương nhân, không hề có điểm nào của cường giả, tâm lý nhất thời rung sợ. Đối với việc tổn thất lần này hắn thật sự không thích. Bất quá lúc này đối phương lại là đoàn trưởng Mạt La hoàng gia tư lược đoàn, lập tức hiểu được, tên này chỉ đơn thuần là đến đây để cướp bóc.

Bằng vào hai trăm người mà muốn đánh cướp thương đoàn này, thật sự là khi người ta quá mà. Khố Lỗ nhìn trận tuyến của đối phương, giận dữ hừ trong lòng, mở miệng cười lạnh: “Vị đoàn trưởng đại nhân này, Hỗn Loạn hoang nguyên không phải của Mạt La đế quốc. Người dẫn chỉ mấy trăm người đến đây muốn đánh cướp thương đoàn của ta, không phải quá coi thường thương đoàn của ta không có người. Hôm nay ta phải xem xem ai cướp của ai. Hộ vệ thương đoàn nghe lệnh, hãy tiêu diệt bọn địch nhân cho ta, rồi sau đó cướp lấy trang bị bằng cương thiết!”

“Vâng!”

Phần đông thủ hạ của Khố Lỗ nhận lệnh. Đầu tiên kỵ sĩ thúc ngựa phóng tới, rồi tới các kiếm sĩ tiến theo sau, và cuối cùng là các xạ thủ lắp tên chuẩn bị xạ kích. Bọn họ không để hai trăm người trước mặt vào trong mắt. Trừ đám người đang trấn thủ phía bắc, đội ngũ của bọn họ bây giờ gồm năm trăm kỵ sĩ, năm trăm kiếm sĩ, năm trăm xạ thủ. Làm cái gì mà phải sợ hai trăm người của đối phương?

“Đệ nhị thức, ‘Tiến như vũ hạ’ !”

Kiệt Nã Tư nhìn thấy đối phương để kỵ sĩ tiến lên trước, liền hét lớn ra lệnh. Tất cả tinh linh xạ thủ liền tay trái cầm cung, tay phải lấp tên vào rồi bắn. Tốc độ căn bản thật nhanh đến nỗi không thể thấy rõ động tác của bọn họ, mà chỉ thấy nhưng luồng khí màu sắc bay vùn vụt. Liên tục liên tục, trận tên bay như mưa nhắm vào đám kỵ sĩ đối phương đang tiến lên!

"A ... a a ... oa ..."

Tiếng kêu la thảm thiết vang lên, đám kỵ sĩ của thương đoàn bị trúng tên, lộp lộp ngã xuống, liền bị những chiến mã của kỵ sĩ phía sau dẫm đạp lên, dĩ nhiên không thể sống nổi. Tình hình trở nên hoảng loạn hơn!

“Bình tĩnh, bình tĩnh, tấn công xạ thủ đối phương mau!”

Khô Lỗ nhìn đám kỵ sĩ của mình liên tục ngã xuống, tổn thất lúc này đã lên tới hai trăm mạng, cảm thấy cực kỳ đau lòng, lại kinh ngạc tiền thuật cường hãn của đám tinh linh xạ thủ này, từ miệng liền lên tiếng trấn an, mệnh cho đám xạ thủ của mình nhắm vào địch nhân mà bắn. Tổn thất nhiều người như vậy, nếu không giết hết hai trăm tên này, mặt mũi của hắn sẽ không biết đặt vào đâu?

Kiệt Nã Tư thấy cuộc tấn công nào đã thành công, bọn xạ thủ bên địch cũng bắt đầu phản kích, liền ra lệnh cho tinh linh xạ thủ hạ rút lui về sau. Diệp Phong và Khải Đặc dẫn đầu Liệt Diễm kỵ sĩ cũng từ từ lùi về, để cản trở sự công kích của xạ thủ của địch nhân!

“Đuổi theo, đuổi theo nhanh lên, đừng cho bọn họ thoát khỏi cự ly công kích của xạ thủ!” Khô Lỗ nhìn bọn người Diệp Phong lui về phía sau, cao giọng nhắc nhở thuộc hạ mau mau đuổi theo.

Diệp phong nhìn thuộc hạ Khô lỗ nhận lệnh toàn lực truy kích, xạ thủ liên tục vừa đuổi vừa bắn tên, nhất thời lộ ra nụ cười gian trá, rồi lớn tiếng bảo tinh linh xạ thủ cùng Liệt Diễm kỵ sĩ lùi về phía sau bảo trì cự ly công kích!

Chương 43 : Linh Ngưu Bạch Lang phục binh , Hồn chiến đồ sát tẩy kiếp

dịch xXxQuyLexXx

biên dịch - Now or Never

Nguồn: HNTD

Diệp Phong lần này đánh nhau với Bỉ Nhĩ thương đoàn, thành viên xuất kích chỉ có Khải Đặc, Kiệt Nã Tư, La Phi, Kiệt Khắc cùng với bốn trung đội, còn lại bọn người Lộ Lộ và Ai Đức đều ở lại Hồ Lô sơn cốc!

Trên đường tới Bỉ Nhĩ thương trấn, Diệp Phong nghĩ đến việc phòng ngừa kỵ sĩ tập kích bên ngoài thương trấn để bảo vệ mọi người, cùng với vấn đề bên trong trấn quá mức chật chội, làm ra một kế hoạch đơn giản, tự mình mang theo Liệt Diễm kỵ sĩ và tinh linh xạ thủ dẫn dụ địch nhân rời khỏi trấn, La Phi và Kiệt Khắc dẫn linh ngưu chiến sĩ và bạch lang chiến sĩ mai phục tại hai hướng đông, tây thương trấn. Một khi địch nhân xuất trấn, lập tức lao ra giáp công!

Khi bọn chúng đuổi theo ta hai bên cùng rời khỏi thương trấn càng lôi kéo nhau càng xa. La Phi ẩn tàng phía đông và Kiệt Khắc phía tây, cả hai đều mang theo chiến sĩ thủ hạ, thừa dịp bóng đêm tăm tối, lặng lẽ hướng tới chỗ song phương kịch chiến đánh đòn!

Kiệt Nã cùng tinh linh xạ thủ quay lại công kích phía dưới, thương đoàn kỵ sĩ tổn thất thật lớn ở cả hai mặt, còn sót lại một hai trăm người, bất quá không có ảnh hưởng đến tin tưởng có thể hộ vệ thương đoàn còn lại. Bởi vì bọn họ chỉ muốn lập tức đuổi kịp đối phương, chỉ cần tiếp xúc ở cự ly gần, xạ thủ đối phương tất chết không thể nghi ngờ!

“Tấn công, mọi người mau tấn công, nhất định phải giết bọn hồn đản này! Ai giết được tên đoàn trưởng, thưởng năm ngàn kim tệ!” Khổ Lỗ được mười mấy kiếm sĩ bảo vệ, đuổi theo đội ngũ đối phương, giọng nói ẩn chứa hận ý. Tư Lược đoàn đáng chết này đã làm cho hắn tổn thất một phần tư số hộ vệ, nói thế nào hắn cũng muốn giết chết bọn họ!

“Moo Sát!”

Ngay khi Khổ Lỗ vừa dứt lời, mọi thủ hạ đều vọt tới trước mong đoạt tiền thưởng, La Phi lặng lẽ lại gần rồi gầm lên một tiếng trêu rống, gọi thủ hạ linh mngưu chiến sĩ từ phía đông nhanh chóng lao về phía địch nhân.

Cùng lúc đó, Kiệt Khắc cũng tru lên một tiếng, gọi bạch lang chiến sĩ, huy vũ cương côn trong tay, đằng đằng sát khí nhắm địch nhân phóng tới, rất có phong phạm của một bày sói!

“Mẹ ơi, đôi phương có phục binh, linh ngưu chiến sĩ và bạch lang chiến sĩ, mà lại còn mặc cương thiết khai giáp!”

“Thiên nột, chúng ta có khả năng đánh với bao nhiêu linh ngưu chiến sĩ và bạch lang chiến sĩ của đôi phương?”

Nhiều hộ vệ thương đoàn kinh hãi hô lên, tình huống thập phần hoảng loạn. Khó Lỗ chưa kịp vũ động ma pháp, đã thấy Linh Ngưu chiến sĩ và Bạch Lang chiến sĩ làm cho thủ hạ sợ hãi, khẩn trương gọi thủ hạ triệt thoái về trong trấn!

“Dàn quân!”

Khai Đặc đã sớm phải lui không nhìn được, thấy La Phi và Kiệt Khắc xuất hiện, lập tức hạ lệnh cho Liệt Diễm kỵ sĩ bày thành trận thế, tể ngựa múa thương, hướng về phía địch nhân, sử xuất đệ ngũ thức trong Băng Hỏa Cửu Thức: Liệt Diễm Thao Thiên, bao vây Liệt Diễm kỵ sĩ của địch nhân. Phương thiên họa kích trong tay múa lên dày đặc, mang theo liệt diễm nóng bỏng, giống như vô số con rắn lửa bay lượn tán loạn, từ xa nhìn lại giống như cự diễm ngập trời thiêu đốt, giết chết thương đoàn hộ vệ liên miên. Tiếng kêu khóc không ngừng, khó tin được võ công của đám kỵ sĩ này đáng sợ đến thế!

“Kiệt Nã Tư, đem theo xạ thủ của người chặn ở phía sau!” Diệp Phong nhìn Liệt Diễm kỵ sĩ hung mãnh công kích phía trước, bèn lấy Quang Minh kiếm sang bên trái tấn công cùng Liệt Diễm kỵ sĩ, thầm ra lệnh cho Kiệt Nã Tư.

Liệt Diễm kỵ sĩ tấn công chính diện, linh ngưu chiến sĩ và bạch lang chiến sĩ hai bên đông tây giáp kích, tinh linh xạ thủ đứng sau Liệt Diễm kỵ sĩ bắn tên. Dưới sự tấn công mọi mặt, hộ vệ thương trấn căn bản không phải đối thủ, hỗn loạn muốn bỏ chạy.

Trong trận hỗn chiến, thương đoàn hộ vệ không bị phương thiên họa kích của Liệt Diễm kỵ sĩ làm tê liệt, thì cũng bị thiết trụ của linh ngưu chiến sĩ đập toi bời, bị cương côn của bạch lang chiến sĩ cản xé.

Diệp Phong cười trên lưng chiến mã, nhắm về phía đông địch nhân nhất, sử dụng đệ nhị thức “Phong Mang Ngạo Thị” của “Thiên Kiếm Quyết” tấn công. Kiếm khí dài đến mười thước huyền lệ sáng trắng chói mắt, giống

như câu liêm đoạt hồn của tử thần, xuyên qua thân thể hộ vệ giống như xuyên qua đậu hũ. Bọn người Khố Lỗ trong lòng run sợ, không thể tưởng tượng được đoàn trưởng này có võ công kinh khủng đến thế!

Chân khí đầu khí huyền lệ nhanh lẹ, cộng thêm tiếng kêu thảm thiết, chiến trường hỗn loạn bị phá vỡ kinh khủng quỷ dị. Khố Lỗ bị dọa đến toàn thân phát run, thật sự khó có thể tin được đối phương vừa mới cúp đuôi chạy lại có kỳ sĩ lợi hại như vậy, càng không tưởng tượng được lại gặp phải phục binh linh ngưu chiến sĩ và bạch lang chiến sĩ cường hãn đến thế!

Tại phía Bắc thương trấn có đồn trú bốn trăm kiếm sĩ, thấy phương bắc xuất hiện địch nhân, phía nam lại có tiếng kêu la rầm trời, đều tới trợ giúp, thấy sức mạnh của địch nhân, ai nấy đều giật mình sửng sờ.

“Các người làm cái gì vậy, mau tới trợ giúp!” Khố Lỗ thấy kiếm sĩ từ phía Bắc đã tới, lập tức ra lệnh bọn họ gia nhập chiến trường, tưởng rằng hơn bốn trăm kiếm sĩ có thể thay đổi cục diện!

Song sự thật quá mức tàn khốc, bốn trăm danh kiếm sĩ gia nhập, cũng không gây được bao nhiêu áp lực, bởi vì đối phương trên thân mặc cương thiết khai giáp, có đánh vào cũng chẳng làm cho họ bận tâm, thế công vẫn thập phần hung mãnh. Nhất là cự hình kiếm khí của đoàn trưởng đó, chỉ cần bị chém phải là không một ai may mắn sống sót.

“Quang Minh nữ thần ơi, chẳng lẽ ngài đang trừng phạt ta vì đã làm nhiều chuyện xấu hay sao?” Khố Lỗ nhìn quanh mình chiến trường tràn ngập người chết, thấy đám hộ vệ của mình kêu thảm thiết tử vong, trong lòng tuyệt vọng thâm than.

Cả trận hỗn chiến, chỉ có đám tinh linh xạ thủ Kiệt Nã Tư ở bên ngoài mới có thể thấy được huyết tinh của cả trận chiến. Bất luận Liệt Diễm kỳ sĩ trùng sát hung mãnh, bạch lang chiến sĩ xuất chiêu âm ngoan, cùng với thiết trụ trong tay linh ngưu chiến sĩ, một lần lên đều thấy tiếng la thảm thiết, thêm vào huyết nhục bay tứ tung. Thật sự là kinh khủng!

Hiện tại cái này như là một trận đồ sát, hộ vệ của thương đoàn căn bản không dám tái chiến nữa, không còn để ý gì đến thương trấn nữa, bắt đầu chạy trốn tứ hướng. Dù sao bảo vệ được tính mạng cũng là điều quan trọng nhất.

Trong thương trấn, Khố Lộ này chỉ tham tài bạc tình với thê tử. Dẫn đám hộ vệ thương đoàn quay về, hắn không để ý đến tình nhĩ phu thê, chỉ một mình đem sổ kim tệ từ trong phòng riêng lấy ra, rồi dẫn nhi tử chạy trốn.

Một đám nhân viên được mượn cùng với hạ nhân cũng ly khai khỏi, vì sợ bị liên lụy!

“Các huynh đệ, thắng lợi đã về tay ta, đánh cho bọn chúng hoàn toàn tan vỡ!” Song thủ Diệp Phong cầm kiếm huy vũ tạo thành kiếm khí phong mang ngạo thế không lồ, hét to uy phong vô hạn.

Tur Lược đoàn nghe vậy đều hô to đáp lời, thủ hạ càng thêm điên cuồng công kích. Đánh cho thương đoàn hộ vệ hoảng sợ, kêu thảm tìm đường thoát.

Diệp Phong thấy tình huống này, cao giọng nhắc nhở mọi người Tur Lược đoàn: “Không cần để ý tới những địch nhân chạy trốn, tìm xem đoàn trưởng thương đoàn đang ở đâu, ngàn vạn lần đừng cho hắn chạy thoát!”

“Vâng!”

Thành viên Tur Lược đoàn hò reo lĩnh mệnh, bắt đầu truy tìm đoàn trưởng thương đoàn. Khó Lỗ vừa hô hào thưởng kim tệ cho người giết Diệp Phong, tất cả mọi người đối với tên gian thương ác độc này đều rất có ấn tượng.

Hộ vệ thương đoàn thấy đối phương thả cho bọn họ thoát đi, lập tức dốc hết sức bình sinh ra chạy với tốc độ nhanh nhất, sợ đối phương hối hận quay lại giết mình.

“Đoàn trưởng, tên đoàn trưởng lông tóc đỏ của thương đoàn đã bị chiến mã giẫm chết!” Một gã bạch lang chiến sĩ mang thi thể Khó Lỗ đến, xương sống lưng đã bị chiến mã giẫm gãy.

“Tên này, hóa ra một chút tài năng cũng không có à?” Diệp Phong cười nhìn thi thể Khó Lỗ, lắc đầu cảm khái: “Bất quá, không chạy mất là tốt rồi, đỡ phải lưu lại họa căn cho lão tử phiền toái, xảy ra những chuyện tương tự!”

Khải Đặc thấy thương đoàn chạy trốn tứ tán không còn ai, hưng phấn hỏi Diệp Phong: “Lão đại, có phải bây giờ chúng ta vào trấn thu lượm tài phú không?”

“Nói nhảm, thế ta đến đây làm gì?” Diệp Phong nhìn Khải Đặc nói đùa, giờ kiếm chỉ hướng thương trấn: “Các huynh đệ đến đó cho ta, cái gì có thể sử dụng được đều mang đi hết!”

Mọi người hoan hô một trận, sau đó tất cả tiến vào thương trấn bắt đầu thu hoạch.

Hộ vệ thương đội bị diệt, người trong trấn đều chạy sạch, chỉ để lại một lượng lương thực cực lớn, thấy vậy chúng nhân Tư Lược đoàn đều cao hứng cười to. Số lương thực này đủ cho mọi người trong Hồ Lô sơn cốc dùng đến một năm!

Diệp Phong sai Khải Đặc đem theo Liệt Diễm kỵ sĩ thu lượm ở phủ đệ của Khố Lỗ, tự mình đem số người còn lại tìm được xe ngựa vận chuyển của Bỉ Nhĩ thương đoàn, đem vào trong trấn chất hết lương thực lên trên. Sau khi La Phi và Kiệt Khắc cùng với thú nhân thu thập sắt thép để tinh chế vũ khí trên chiến trường, cùng nhau lên xe ngựa, chuẩn bị trở về.

Khải Đặc mang theo Liệt Diễm kỵ sĩ thu lượm ở phủ đệ, thu hoạch rất nhiều, có đến hơn mười kiện tinh mỹ hoàng kim trang sức, còn ma pháp tạp đáng giá hơn bốn mươi vạn kim tệ, cùng với băng thổ miêu nhân tương đương năm giai ma tinh lớn nhỏ.

Tư Lược đoàn vừa tính toán thu về các thứ cho Diệp Phong đến hơn hai mươi vạn kim tệ, bây giờ còn thấy ma pháp tạp với bốn mươi vạn kim tệ, làm hắn lập tức lộ ra nụ cười cao hứng, tiếp đón mọi người đánh xe trở về!

Chương 44 : Bức cung , mộc dục tiêu hồn .

dịch rongbang + kitbaby

Nguồn: www.hoanguyettaodan.org

Sáng sớm, chân trời mù sương đang toả sáng, một gian trong Hồ Lô sơn cốc được Ai Đức chọn làm phòng thẩm vấn là phòng khách của thụ ốc. Ba Nhĩ đang cầm một sợi roi da đánh một thanh niên anh tuấn bị trói trên vách nhà, trong miệng phẫn nộ chửi bới: “Con mẹ ngươi, mau nói, ai phái ngươi tới giám thị chúng ta? Không nói lão tử sẽ khiến ngươi muốn sống không được muốn chết không xong.”

Thanh niên anh tuấn đã bị đánh đến thương tích toàn thân, máu thấm đầm lam y trên người, nghe tiếng quát hỏi của Ba Nhĩ, nghiêng răng quay đầu không để ý đến y, nét mặt làm ra vẻ không gì có thể đe dọa.

Ai Đức nhìn thanh niên, cặp mắt màu xanh đảo liên hồi, cười hắc hắc nói: “Con rùa con này mồm miệng thực là ngang ngạnh, đã đánh trên trăm roi rồi còn không chịu cung khai. Ba Nhĩ, ngươi không thể dùng chiêu này với hắn được, tụt quần hắn ra, xem ta thu thập hắn!”

“Tụt quần? Ai Đức ngươi muốn làm cái gì? Không phải là gần đây thích thú với địa phương kia của nam nhân chứ?” Ba Nhĩ nghe vậy tò mò, hỏi một cách bần thiêu.

“Com mẹ ngươi đi chết đi, lão tử chỉ thích vui vẻ với nữ nhân!” Ai Đức khó chịu chửi một câu, xoay người đi khỏi thụ ốc, không lâu sau cầm một cây cương châm dài mảnh đi tới. Thanh niên thấy vậy lộ ra một tia tươi cười không sợ sệt.

“Ai Đức, ngươi cầm một cây châm tới làm gì? Roi đánh còn không có tác dụng, chẳng lẽ gã muốn đâm hắn.” Ba Nhĩ nghi hoặc hỏi.

Ai Đức lộ ra nụ cười tàn ác, đi tới trước mặt thanh niên, tụt quần hắn ra, buột miệng kinh hô: “dừng, cái tiểu điều của tên gia hỏa này tốt a?”

Nam nhân bị chê là nhỏ, thì cũng như sự sỉ nhục. Thanh niên cúi đầu nhìn Ai Đức, trong mắt tràn ngập nhưng tia hận.

“Ai, tiểu tử ngươi rốt cuộc muốn làm gì? Tụt quần ra còn thảo luận về tiểu điều?” Ba Nhĩ nhìn hành động khó hiểu của Ai Đức hỏi, tức thì linh cơ vừa động, cười xấu xa nói: “Tiểu tử ngươi không phải muốn sử dụng chiêu đó chứ?”

“Hắc hắc, chính là muốn giờ chiều đó, ta không tin là hắc không sợ.” Ai Đức cười xấu xa bỉ ổi, dùng đũa cương châm trước mặt thanh niên, độc ác nói: “Đã thấy cây chương châm này rồi chứ? Nếu ta đem nó cắm vào trong niệu đạo của ngươi, ngươi có thể tưởng tượng có cảm giác thế nào. Nói, là muốn cung khai, hay là muốn thử xem mùi vị này?”

“Ngươi... Súc sanh.... Ngươi không phải là người....” Thanh niên này hiểu được cái ý tứ từ trong câu nói của Ai Đức, khẩn trương nhìn gã mà chửi mắng. Cái chỗ quan trọng nhất của nam nhân mà bị dùng cây châm cắm vào đó, dĩ nhiên phải có cảm giác gì rồi. Nghĩ mà phát sợ!

“Con mẹ ngươi, ta xem ngươi có cứng rắn không!” Ai Đức trừng mắt tên thanh niên rồi mắng to, tát cho một phát, rồi để Ba Nhĩ giữ chặt tiêu điều của hắn, dùng cây châm chuẩn bị cắm vào niệu đạo.

“Dừng.... đừng cắm vào... ta khai... ta khai...” Thanh niên khẩn trương lắc đầu nói lớn:” Ta là thám tử của Uy Liêm thương đoàn, theo mệnh lệnh của đoàn trưởng Bồ Lô Tư – Uy Liêm đến giám thị nhất cử nhất động của các người!”

Tại Hỗn Loạn hoang nguyên Uy Liêm thương đoàn là một thế lực lớn. Ai Đức và Ba Nhĩ đều biết rõ, nghe xong không khỏi giật mình liếc mắt, rồi hỏi:” Vì sao Bồ Lô Tư phải giám thị chúng ta?”

“Cái này ta cũng không biết...” Thanh niên lắc đầu trả lời, lo lắng hai người kia không tin tưởng mình, bổ sung thêm:” Bất quá đối với các thế lực ở đây, Uy Liêm thương đoàn chúng ta đều phải thám tử giám thị!”

Ai Đức và Ba Nhĩ nghe tên thanh niên nói không giống như là dối trá, tạm thời buông tha hắn, rồi quay người rời khỏi thụ ốc đại sảnh, đi tới nơi hội nghị ở giữa.

Cuộc thẩm vấn thanh niên này, là không lâu sau khi bọn người Diệp Phong rời đi để đánh cướp. Bạch lang chiến sĩ tuần tra đã phát hiện ra hắn. Đoàn trưởng đại nhân công đạo quá, hắn không nghe lời khuyên của Lộ Lộ, chỉ còn cách giao hắn cho người khác xử lý. Ai Đức và Ba Nhĩ trước kia thường xuyên cùng Lôi Ân ngược đãi người. Việc bức cung cũng có thể giống với việc đó, cho nên nhiệm vụ này do hai người bọn thực hiện là phải nhất!

Năm người Lộ Lộ, U Nguyệt Nhi, Lạp Phi Nhĩ, Tĩnh Hương, Lạc Tư đang đợi tại hội nghị thụ thính. Thấy Ai Đức và Ba Nhĩ đi vào, Tĩnh Hương lập tức mở miệng hỏi:” Thế nào? Có tra ra được điều gì không?”

“Đương nhiên, cái việc bức cung đơn giản như thế thì làm sao làm khó được bọn ta?” Ai Đức và Ba Nhĩ đắc ý cười lên, rồi đem lời khai của tên thanh niên mà kê lại cho năm người rõ.

“Nếu cả các thế lực phía tây đều bị giám thị, vậy thì Uy Liêm thương đoàn không phải nhằm vào chúng ta!” Tĩnh Hương yên tâm một chút rồi phân tích.

Lộ Lộ đang vì sợ thiếu gia bị đám kia cướp bóc, lắng nghe Tĩnh Hương nói việc đó không có gì phải lo lắng. Nàng liền cùng U Nguyệt Nhi dẫn đám tinh linh thị nữ chuẩn bị nước và thức ăn, để thiếu gia trở về thì có thể tắm rửa rồi ăn sáng.

Đoàn trưởng đại nhân dẫn đội đi đánh cướp, các vị nhân vật cấp đầu lĩnh đều đang đợi tin tức, vô tâm ngủ ngon, nhất là Tĩnh Hương vốn ôm ý kiến phản đối, rất lo lắng đoàn trưởng lần này sẽ bị lỗ nặng trước Bỉ Nhĩ thương đoàn.

Tuy nhiên cái sự lo lắng của đại mỹ nhân này thật không cần thiết. Bầu trời tươi đẹp, từ trong cốc vang lên những âm thanh của bạch lang chiến sĩ, báo hiệu cho mọi người là đoàn trưởng đã trở về!

Mọi người liền chạy ra cốc khẩu mà nghênh đón. Diệp Phong đang cao hứng thống lĩnh thành viên bốn trung đội, áp tải xe ngựa tiến vào trong cốc. Rồi mọi người tiếp đón phụ giúp chuyển mễ lương vào trong sơn động.

Tĩnh Hương thấy hành động lần này của đoàn trưởng lại đem về rất nhiều mễ lương, còn không có thiếu mất một ai, trên mặt mỗi người chỉ có một chút mỏi mệt. Nàng liền tò mò hỏi bọn họ làm như thế nào mà cướp được nhiều mễ lương của Bỉ Nhĩ thương đoàn!

Khi mà mọi người trong bốn đội kể lại cho nàng tường tận sự tình đã qua, nàng đã rõ ràng cái kế phục binh của đoàn trưởng. Nhưng mà chỉ một lúc đã tiêu diệt cả Bỉ Nhĩ thương đoàn, nàng ta giật mình, cùng với sự bội phục với vị đoàn trưởng này

“Ha ha, Tĩnh Hương phó đoàn trưởng, ta khuyên người nên phóng cái lá gan to lên một chút. Với mấy cái đám thế lực như Bỉ Nhĩ thương đoàn, thì Tư Lược đoàn chúng ta đều còn có đất dụng ở Hỗn Loạn hoang nguyên không?” Diệp đại đoàn trưởng trên miệng mở một nụ cười khoan khoái, tả hữu ôm Lộ Lộ và U Nguyệt Nhi, nhìn đại mỹ nhân Tĩnh Hương mà cười lớn liên tục.

Tĩnh Hương thấy tính tình cổ quái của hắn lại hiện ra. Cảm giác bội phục vừa mới có đã lập tức biến mất, chu mỏ rồi liếc hắn một cái. Sau đó nàng kể lại cái việc Uy Liêm thương đoàn phái thám tử giám thị sơn cốc cho hắn, và hỏi hắn có cái nhìn như thế nào

Diệp Phong suy nghĩ, rồi vẫn tiếp tục cười:” Mặc kệ ông ta phái mật thám nhằm mục đích gì. Nếu ông ta không có làm điều gì bất lợi với chúng ta, thì tạm thời không cần để ý tới gã. Còn việc mấy tên thám tử kia, gã gửi đến bao nhiêu thì cứ việc giết hết bấy nhiêu, không cần cho gã mặt mũi nào. Thế lực phía tây lớn thế nào, thì hiện tại lão tử ta có tinh binh lương nhiều, còn thêm Hồ Lô sơn cốc dễ thủ khó công, lo gì tên đoàn trưởng chó má của Uy Liêm thương đoàn kia!”

Ài, con người này không còn thể biết tả như thế nào nữa, làm sao lại biến hình dáng như thế? Có phải vì cái quan hệ với Trung hoa chi thần gì gì đó? Trong đầu Tĩnh Hương nhanh chóng suy nghĩ. Không màng tới Lôi Ân nữa, nàng đi về phía trước chỉ huy mọi người chuyển gạo.

Ân? Đại mỹ nhân này không chỉ có bộ ngực đầy đặn. Diệp Phong nhìn bóng lưng của Tĩnh Hương, hai con mắt cứ chăm chăm vào cái kiêu đồn phong mãn, lộ ra thần sắc như thể là anh em của lão trư.

“Thiếu gia, trên người ngài có nhiều vết máu, mau trở về phòng tắm rửa thay đồ!” Lộ Lộ cười cười khi thấy cái ánh mắt sắc mị mị của thiếu gia, đang dựa trên ngực hắn rồi ôn nhu đề nghị

Diệp Phong nghe vậy liền đáp ứng, đem Lộ Lộ và U Nguyệt Nhi về thụ ốc, để người khác đem nước nóng tới đây, ngồi trong bồn tắm mà hưởng thụ sự phục vụ của hai nàng.

U Nguyệt Nhi suy nghĩ về cái ánh mắt sắc mị mị nhìn Tĩnh Hương của Diệp Phong, rồi đưa ngọc thủ ấn nhẹ nhẹ lên vai hắn, trong miệng phát ra lời ngọt ngào:” Thiếu gia, ta xem ngài thích Tĩnh Hương, vậy sao không chiếm lấy nàng ta đi?”

Tên sắc lang Diệp Phong này đối với sắc đẹp và thân thể mềm mại đầy đặn của Tĩnh Hương rất có hứng thú, nghe U Nguyệt Nhi nói xong, quay đầu lại mỉm cười:” Nàng ủng hộ thiếu gia thực phục nàng ta?”

“Đương nhiên, nữ nhân trong Tư Lược đoàn đền của thiếu gia, có một vị đại mỹ nhân tuyệt sắc bên cạnh như vậy, ngài sẽ bỏ qua à?” U Nguyệt Nhi cười thật duyên

“Ha ha, Nguyệt Nhi nàng tiểu nương bì này, thật làm lão tử vui vẻ. Đáng tiếc đại mỹ nhân Tĩnh Hương kia lại là đạo sư của Liên Na công chúa, một chút hảo cảm với ta cũng không có. Việc muốn nàng ta thật khó khăn a!” Diệp Phong cao hứng cười to, rồi đứng dậy từ trong thùng tắm ôm lấy nhị nữ, xoa xoa lên cái kiêu đồn, mà hưởng thụ nhục cảm

“Lạc lạc, cứ cho nàng ta uống Cực Lạc tiêu hồn thủy. Hơn nữa thiếu gia lại dũng mãnh, ta cam đoan thiếu gia sẽ chinh phục được nàng ta. Nam nhân và nữ nhân đều háo sắc, nàng ta là đại mỹ nhân thì có thể khẳng định đang chờ mong sự sung hạnh của nam nhân! U Nguyệt Nhi ngồi trên đùi của Diệp Phong mà nói.

“Tốt, nam nhân và nữ nhân đều háo sắc. Đáng tiếc Tĩnh Hương là loại nữ nhân không dễ bị chinh phục. Nếu mà để nàng ta sau việc đó trở về cáo trạng với quốc vương và công chúa, ta sẽ gặp phiền phức lớn đây!” Diệp Phong thở dài, ngấm bảo bối Lộ Lộ đang tựa trên ngực của mình, liền lên tiếng yêu thương:” Thêm nữa tốn thời gian mà mê gian Tĩnh Hương, không bằng cái việc ta cùng hảo hảo với Lộ Lộ!”

“Thiếu gia...” Lộ Lộ nghe vậy trong lòng cảm thấy thật ngọt ngào. U Nguyệt Nhi lập tức mở cái miệng nhỏ nhắn mà làm nũng, trách Diệp Phong thiên vị, chỉ biết thương yêu một mình Lộ Lộ

“Ha ha ha, tiểu lãng hóa, có phải tối hôm qua bị ta sung hạnh nên không nhìn được dục hỏa không? Đến đây để bản thiếu gia sung hạnh nàng lần nữa!”

Diệp Phong cười đậm, rồi đem U Nguyệt Nhi lột sạch sẽ, đặt nàng đứng ở trong bồn tắm, hai tay rắn chắc vuốt ve nhục đồn bóng láng. từ phía sau nàng vác thương lên ngựa, hùng hổ tấn công nhục đồn tròn lẳn, tận tình hưởng thụ tiểu điền loa của nàng!

Chương 45 : đại sự kiện, ma thú tứ ngược

dịch Huyết Vô Tình

biên dịch - Now or Never

Nguồn: www.hoanguyettaodan.org

Ngày thứ tư sau khi Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn tiêu diệt Bì Nhĩ thương đoàn, Quang Minh lịch năm 9718 tháng 12 ngày 7, đó là ngày mà tất cả thế lực tại Hỗn Loạn hoang nguyên khó có thể nào quên được .

Nhân vì ngày đã gần tàn, từ khu ma lâm khủng bố ở chính giữa, một phần năm diện tích hoang nguyên, ma thú đột nhiên lao ra vô số, quần kết thành đội, nơi nơi hoành hành. Một số thế lực nhỏ căn bản không thể ngăn cản thế công hung mãnh của chúng, các tộc sanh linh cũng bị ma thú ăn thịt rất nhiều!

Trước kia, ma thú từ trong khủng bố ma lâm đi ra một ít để kiếm ăn, là loại sự tình rất bình thường. Nhưng tình trạng hôm nay lại xuất hiện với quy mô lớn như vậy, từ trước cho tới bây giờ không có phát sinh qua. Tất cả mọi người không nghĩ ra ma thú vì sao lại đột nhiên có thể tổ chức nơi nơi hoành hành!

Các thế lực lớn ở Hỗn Loạn hoang nguyên đều khẩn mật phòng thủ, thế lực nhỏ đều chạy trốn, sợ phải làm thức ăn cho ma thú no bụng. Tám đế quốc trên đại lục cũng điều quân đến biên cảnh tại hoang nguyên, để tránh bị một lượng lớn ma thú tiến vào!

Kế hoạch phái binh từ biên cảnh tiêu diệt Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn của Bảo La hoàng tử, đối mặt sự xâm lấn của ma thú là sự kiện lớn, cũng không thể không mệnh lệnh thủ hạ tạm đình việc này, để tránh bộ đội đến Hồ Lô sơn cốc bị ma thú ngăn cản khốc liệt!

Uy Liêm thương đoàn của Bồ Lỗ Tư, từ lần đầu tiên thám tử bị Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn bắt được, liên tục bốn ngày phái ra bốn gã thám tử cũng toàn bộ bị bắt. Gã vốn đang chuẩn bị tự mình đi tìm đoàn trưởng nói chuyện, khuyên hãn rời khỏi Tây Bộ, nếu không nghe sẽ phái quân đến tiêu diệt. Nhưng gã không ngờ một lượng lớn ma thú đột nhiên hoành hành, nên tạm thời không để ý tới hãn!

Giống như với Bồ Lỗ Tư, Lao Nhĩ bộ hạ phái ra mật thám, cũng không thể đến gần Hồ Lô sơn cốc tiến hành giám thị, bởi vì bạch lang chiến sĩ

khứu giác cùng thính giác rất linh mẫn. Trong cốc ban ngày có trên trăm tên bạch lang chiến sĩ hoạt động, ban đêm lại có hai mươi tên đi tuần đêm, mật thám đã có vài lần thiếu chút nữa bị bọn họ bắt được!

Lao Nhĩ không muốn mật thám bị Lôi Ân bắt được, rồi biết chính mình giám thị hấn, bởi vậy đành phải từ bỏ việc giám thị. Dù sao còn có Tĩnh Hương , nếu có đại sự nàng sẽ truyền báo.

Lạc Khắc lo lắng cháu mình tại Hỗn Loạn hoang nguyên khó có thể ngăn cản một lượng lớn ma thú, liền dùng tín hiệu truyền thư khuyên hấn rời khỏi Hỗn Loạn hoang nguyên. Đáng tiếc, Diệp Phong lại cho rằng đó là một thời cơ lớn thật tốt để phát tài. Nhận được truyền thư, lập tức hồi tin nói cho Lạc Khắc chính mình muốn làm giàu tại Hỗn Loạn hoang nguyên, không cần lo lắng!

Diệp Phong mặc dù cũng giống như mọi người đều không giải thích được ma thú vì sao lại đột nhiên tập thể lao ra khỏi ma lâm. Bất quá tại biết tin tức trong thời gian ngắn, hấn vốn tham lam nghĩ tới cuối cùng có thể bắt lấy ma thú thuộc tính, rồi để thành viên Tư Lược đoàn thực hiện thêm ước, biến chúng trở thành ma sủng, đưa thực lực Tư Lược đoàn lên một cấp lớn hơn. Nhưng lại cũng có thể giết đám ma thú thuộc tính, thu tập ma tinh đi bán đấu giá.

Ngoại trừ Tĩnh Hương lo lắng sẽ có nguy hiểm, tất cả mọi người trong Tư Lược đoàn đều tán thành với ý kiến của Diệp Phong. Đặc biệt bọn ả nhân Lạc Tư, mãnh liệt thỉnh cầu đoàn trưởng cung cấp ma tinh cho bọn họ chế tạo ma pháp vũ khí!

Đáng tiếc ma thú đang hoành hành tại xung quanh Hồ Lô sơn cốc, đều có thuộc tính dưới tứ giai. Tư Lược đoàn đối mặt với sự xâm lấn của ma thú, căn bản không thể tiếp tục phụ thuộc địa hình thuận lợi, tốt hơn trực tiếp rời sơn cốc mà đánh là có thể dễ dàng giải quyết !

Để tìm kiếm ma thú ngũ giai trở lên, Diệp Phong phái La Phi cùng Kiệt Khắc, mỗi ngày thống lĩnh linh ngưu chiến sĩ cùng bạch lang chiến sĩ, tìm kiếm khắp nơi. Nhưng kết quả tìm kiếm không như lý tưởng, hoặc là phát hiện loại cần nhưng số lượng quá nhiều, hoặc là đám rác rưởi ma thú tứ giai trở xuống.

Hoàng hôn trời mùa đông, mặt trời chiều ngã về tây, khí trời ẩm áp một cách bất thường, Diệp Phong có phần cao hứng, lười biếng ngả người trên bãi cỏ tại mặt trước sơn cốc, đầu gối trên đùi ngọc thon dài Lộ Lộ, hưởng

thụ ánh tịch dương đang chiếu rọi. U Nguyệt Nhi ngồi ở bên cạnh, bàn tay thon nhỏ nhẹ nhàng đấm bóp cho đùi hấn, trong lòng khinh bỉ hấn đang hưởng thụ!

Khải Đặc cách lão Đại không xa, đang chỉ huy Liệt Diễm kỵ sĩ chia làm hai đội, cưỡi ngựa đối kháng nhau, luyện tập trùng phong chém giết. Kiệt Nã Tư cũng thống lĩnh tinh linh mỹ nữ đang luyện tập bắn tên.

Trong cốc tất cả cương thiết đều được dùng để chế tạo cung tên cho tinh linh xạ thủ, cương thiết còn thừa được lưu lại chế tạo loại vũ khí mới. Lạc Tư cùng ái nhân nhàn hạ vô sự đều cầm bình rượu, vừa uống vừa xem Liệt Diễm kỵ sĩ đang xung phong biểu diễn.

"Đoàn trưởng, hiện tại tìm không được ma thú trên ngũ giai, ta xem sao không thừa lúc này rời Hỗn Loạn hoang nguyên mà tìm kiếm nơi phát triển khác tốt hơn. Vạn nhất có đại quân cường hấn của ma thú tới tập kích, chúng ta rất khó ngăn cản. Với lực lượng hiện nay của chúng ta, có thể tìm nơi khác mà phát triển!" Tĩnh Hương khoan thai nhẹ nhàng, đi tới bên cạnh Diệp Phong đang hưởng thụ ánh tịch dương chiếu rọi, ôn nhu đề nghị.

"Tĩnh Hương phó đoàn trưởng, ta có thể hỏi người một chuyện chứ?" Diệp Phong thoải mái gối trên đùi ngọc Lộ Lộ, trong miệng nhàn nhạt hỏi.

Tĩnh Hương hướng Diệp Phong đề nghị rời khỏi Hồ Lô sơn cốc, đã không phải một hai lần. Trước đó mỗi lần đều bị Diệp Phong lập tức cự tuyệt, thế nhưng lần này không có cự tuyệt, ngược lại còn có chuyện muốn hỏi nàng. Nàng không nhìn được cảm thấy rất là tò mò, ứng tiếng nói: "Đoàn trưởng có chuyện gì xin cứ hỏi!"

Diệp Phong nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Tĩnh Hương, cười hỏi: "Người không nhận thấy làm người tâm tư vui vẻ thì cuộc sống mới tốt, hay là luôn chứa đựng tâm sự, kìm nén buồn bực thì sống tốt?"

"Đương nhiên tâm tư vui vẻ sẽ tốt!" Tĩnh Hương không hề nghĩ ngợi lập tức trả lời, một chuyện thật đơn giản, ai lại không muốn sống vui vẻ chứ?

Diệp Phong cười cười nhìn nàng, hỏi tiếp: "Nàng nhận thấy mình thật sự vui vẻ chứ?"

Cái này..... Tĩnh Hương nghe hỏi xong lẳng lặng đáp không ra lời. Từ lúc lên tám nàng đã mất cha mẹ, nàng tự chính mình kiên cường đối mặt để sống, cố gắng học tập ma pháp, thật không có mấy lúc vui vẻ.

Lôi Ân trước kia đối với Tĩnh Hương đại mỹ nhân này cảm thấy ganh tị, rất là chú ý, hơn nữa gần đây ở chung có quan sát, Diệp Phong cảm thấy

Tĩnh Hương không vui. Nhưng đại mỹ nhân thật sự quá cẩn thận, không có việc nào mà không cẩn thận!

"Tĩnh Hương phó đoàn trưởng, ở chung thời gian dài như vậy, ta phát hiện nàng, có điểm quá cẩn thận, không có việc nào không quan tâm chú ý tới. Có lẽ nàng không thích tác phong của ta, bất quá nàng nên học theo ta, để ý chính mình, hay tốt hơn là tùy ý một chút, muốn làm gì thì làm. Con người sống theo ý mình mới có thể vui vẻ!" Diệp Phong nhìn Tĩnh Hương mỉm cười khuyên bảo.

"Đoàn trưởng nói tựa hồ rất có đạo lý, xem ra ta đúng là vẫn không thể khuyên bảo người rời sơn cốc!" Tĩnh Hương nhìn Diệp Phong nhẹ giọng mỉm cười.

Diệp Phong vừa mới nói mặc dù đều rất rõ ràng, nhưng đều đánh đúng vào điểm. Nàng quả thật cẩn thận quá mức, mọi việc đều quan tâm kỹ lưỡng, không thể như Diệp Phong vì vậy khoái ý tiêu sái.

Diệp Phong nhìn nụ cười thật đoan trang mê người của Tĩnh Hương, sắc động lòng người miệng khẽ nuốt nước miếng vừa muốn nói chuyện. Đột nhiên đã thấy La Phi cùng Lạc Khắc, xuất ngoại tìm kiếm ma thú, đang vội vã tiến vào sơn cốc.

"Đoàn trưởng, chúng ta tại phía tây sơn cốc cách hai trăm dặm, phát hiện có quang hệ lục giai ma thú "Quang minh bạch vũ điêu ", số lượng có trên hai trăm, trong đó có duy nhất thất giai " Quang minh bạch vũ vương ", rất thích hợp cho chúng ta tới săn!" La Phi cao hứng báo cáo.

"Được rồi, rốt cục cũng có mục tiêu thích hợp. Tuy vậy chúng là ác điều, Khải Đặc, Kiệt Nã Tư, lập tức tập hợp trung đội các người, cùng lão tử đi săn!" Diệp Phong từ bãi cỏ nhảy dựng lên, cao hứng hô to.

Chương 46 : Bộ tróc ma sùng, kinh văn đề thanh

dịch Now or Never

Nguồn: www.hoanguyettaodan.org

Cách hai trăm lý phía tây Hồ Lô sơn cốc có một ngọn núi nhỏ không tên, quái thạch tồn tại rất nhiều, cỏ cây thì không thể sinh trưởng, rất hoang vu. Bình thường rất có ít vật sống ở đây, nhưng mà hôm nay lại có một đám Quang Minh bạch vũ điều xé trời bay đến, dùng nơi đây làm chỗ tạm nghỉ.

Quang Minh bạch vũ điều, quang hệ lục giai ma thú, thân dài hai thước, hai cánh rộng một thước rưỡi, lông vũ toàn thân một màu trắng như tuyết, mỏ thì màu vàng, móng vuốt sắc bén như cái mỏ đồng sắc. Nó là ác điều trong nhóm lục giai ma thú, có khả năng phóng ra quang hệ lục giai ma pháp.

Quang Minh bạch vũ vương, là một biến chủng của bạch vũ điều, hình dạng tương tự như bạch vũ điều, chỉ có hai móng và mỏ đều màu vàng là điểm bất đồng với những con còn lại. Nhưng nó có thể phát ra quang hệ thất giai ma pháp. Và lại tỷ lệ sinh sản không cao lắm, trong một trăm trứng bạch vũ điều thì mới có một con bạch vũ vương thôi.

Ma thú tại quang minh đại lục, trong tình trạng bình thường, gồm hai trăm sống tập trung, thì đều có một con vương giả biến chủng. Truyền thuyết đó là sự ân tứ của ma thú chi thần.

Màn đêm phủ xuống, trên trời không một ngôi sao, tất cả đều một màu đen. Quang Minh bạch vũ vương dẫn đầu hai trăm hai mươi Quang Minh bạch vũ điều đáp xuống tại ngọn núi này mà nghỉ ngơi. Diệp Phong cùng thành viên của bốn trung đội Tư Lược đoàn lặng lẽ bao vây bọn chúng ngoài bốn mươi thước. Nấp dưới loạn thạch, quan sát hình dáng đang ngủ của bọn điều, trên mặt hẳn lộ ra nụ cười tham lam!

Để tránh bị phát hiện, toàn bộ Liệt Diễm kỵ sĩ đều bỏ ngựa cách đó năm dặm, rồi đi bộ tới. Hiện tại Liệt Diễm kỵ sĩ, linh ngưu chiến sĩ, bạch lang chiến sĩ đã phân toán ra bảo vệ đám tinh linh xạ thủ cùng vây quanh bọn điều tại trung tâm, chờ lệnh tấn công của đoàn trưởng!

Tốc độ bay của Quang Minh bạch vũ điều rất nhanh, nếu một khi bọn chúng bừng tỉnh rồi cất cánh lên không, thì việc bắt chúng là điều vọng tưởng. Cho nên Diệp Phong lần này phải núp trong bóng tối, để tinh linh xạ

thụ vây quanh bọn chúng, rồi bắt cho một phần bị thương không thể cất cánh, và xông đến bắt lấy chúng. Như vậy thì thế nào cũng gây ra tử vong, nhưng mà cũng không còn biện pháp nào hơn, chỉ cần có được một nửa số đó là coi như thành công!

“Đát đát...đát đát...”

Diệp Phong quan sát bọn điều, vừa muốn ra lệnh tinh linh xạ thủ bắn tên, thì phương bắc đột nhiên có một tràng âm thanh vang lên. Hấn sợ cái đó làm kinh hãi bọn gia hỏa này, liền lập tức đứng lên quát to “bắn tên”

Cái âm thanh kia đã làm bọn điều tỉnh lại. Tinh linh xạ thủ nghe cái âm thanh kia cũng có cảm giác không tốt. Vừa nghe đoàn trưởng ra lệnh bắn tên, thì bọn họ đã lập tức nhắm vào cánh của bọn điều mà bắn!

"Dát ... dát ..."

Tiếng vó ngựa cùng tiếng phá không của cung tên đã làm cho bọn điều giật mình. Một nửa số lượng đã bị bắn trúng đôi cánh. Bọn chúng phát ra những tiếng kêu rất thê lương. Âm thanh tựa như vang đến cả một ngọn núi gần!

“Nhanh, bắt bọn chúng lại cho lão tử!”

Diệp Phong lo lắng bọn điều còn lại tìm cách tránh tên, cũng đang nghi hoặc về cái âm thanh đột nhiên truyền đến kia. Thấy có không ít bạch vũ điều bị trúng tên, thì hấn lập tức quát to, cầm Quang Minh chi kiếm trong tay, nhanh chóng phóng tới bọn điều!

Những tên Liệt Diễm kỵ sĩ đi bộ, cùng với linh ngưu chiến sĩ và bạch lang chiến sĩ vừa nghe đoàn trưởng ra lệnh, đã lập tức xung phong lên. Tinh linh xạ thủ thì vẫn giữ nguyên vị trí, tiếp tục xạ kích những con điều bay lên không.

"Dát! Dát!"

Quang Minh bạch vũ vương đang bay tại không trung cũng không ngừng phát ra những tiếng điều, rồi phóng ra một quang hệ thất giai ma pháp “Quang Minh tí hộ”, tạo thành một kết giới hình tròn màu trắng, bao lấy bảo vệ thân thể nó.

Những Quang Minh bạch vũ điều không bị thương còn lại cũng phóng ta tam giai quang hệ ma pháp “Quang Minh thần tốc” để tăng tốc độ bay, rồi theo Quang Minh bạch vũ vương tấn công về phía bọn người đã tập kích chúng. Đồng thời chúng cũng phóng ra quang hệ nhị giai ma pháp “Quang Minh khôi phục” để chữa trị cho những đồng bọn bị thương ở trên mặt đất!

Diệp Phong thấy Quang Minh bạch vũ vương không có dẫn bọn điều chạy trốn, nhất thời tỏ ra cao hứng. Rồi hất cho tinh linh xạ thủ nhắm vào những “Quang Minh không phục” của bạch vũ điều mà bắn, lệnh cho bọn người Khải Đặc mau bắt lấy những con bạch vũ điều bị thương nằm trên mặt đất.

Nếu là hai trăm lục giai ma thú hệ khác, Diệp Phong tuyệt đối không dám liều lĩnh như vậy. Nhưng vì quang hệ có đều có điểm bất đồng. Bởi thế trừ bát giai quang hệ ma pháp tác chiến từ hình thành nguyên tố của Quang Minh cự long, tất cả còn lại chỉ là ma pháp phụ trợ, có thể nói là không có tính công kích nào!

Quang Minh bạch vũ vương thấy địch nhân đả thương bộ hạ của nó, lệnh cho bọn chúng khôi phục lại nhưng cũng không thể phi hành để phản kích. Nó rất tức giận, kêu “dát dát” liên tục, rồi bắn thẳng về hướng Diệp Phong, người vừa ra lệnh tấn công bọn chúng.

Những con Quang Minh bạch vũ điều còn lại thì như biến thành mưa tên, công kích tinh linh xạ thủ. Đáng tiếc là bọn tinh linh Kiệt Nã Tư đã dùng Liễu thần tiên tam thức “Tiến như vũ hạ”, vì thế bọn chúng căn bản không thể thoát khỏi trận tên như mưa, ngược lại liên tiếp còn bị trúng những mũi tên đó, dẫn đến bị thương rơi xuống mặt đất.

Hắc hắc, tên gia hỏa này cũng có chút anh hùng. Tình huống bất lợi như thế mà vẫn không trốn, thật sự đúng là “sỏ điều” (chim ngu ngốc). Diệp Phong thấy Quang Minh bạch vũ vương nhắm về hướng của hắn bay tới, cùng lúc thì cái âm thanh từ phương bắc đó càng ngày càng gần. Hắn liền muốn nhanh chóng xử lý hết đám điều này, rồi lập tức vận hành chánh khí, hai tay cầm kiếm xuất “Thiên Kiếm Quyết” thức thứ hai, “Phong Mang ngạo thế”, tạo thành một kiếm khí dài khoảng mười thước, mang theo kinh phong mạnh mẽ, và giơ lên nhắm về phía Quang Minh bạch vũ vương mà chém xuống!

Đối mặt với kiếm khí mạnh mẽ này, Quang Minh bạch vũ vương mặc dù là ma thú, nhưng cũng không ngu đến nỗi đối đầu trực tiếp. Nó tiếp tục kêu “dát dát”, quạt hai cánh rồi bay quanh Diệp Phong, để tấn công hắn.

Mẹ, tên sỏ điều này tốc độ nhanh thật. Diệp Phong múa kiếm khí liên tục mà không tài nào trúng Quang Minh bạch vũ vương. Trong lòng không vui liền quát lớn, tay phải phóng ra Toàn Long chỉ chân khí. Đáng tiếc, tốc

độ của Quang Minh bạch vũ vương quá nhanh, hơn nữa đang bay trên không, Diệp Phong hiện tại không có biện pháp nào để đối phó.

So sánh thể trận giằng co của Diệp Phong và Quang Minh bạch vũ vương, trận chiến giữa các thành viên Tư Lược đoàn và Quang Minh bạch vũ điều đã kết thúc. Dưới sự công kích của hàng loạt mũi tên do tinh linh xạ thủ bắn ra, Quang Minh bạch vũ điều đa số bị giết chết, chỉ còn lại một số ít bị thương mà rơi xuống đất, lập tức bị bọn người Khải Đặc thuốc cho mê đi!

Diệp Phong vẫn không thể giải quyết được Quang Minh bạch vũ vương. Tâm trạng đang giận bùng bùng. Thấy bọn tinh linh Kiệt Nã Tư không còn làm gì, liền mở miệng hét to:” Tinh linh xạ thủ, mau bắn con xú điều này thành heo cho lão tử!”

“Tuân lệnh” Bọn tinh linh xạ thủ Kiệt Nã Tư thấy thần sắc đoàn trưởng như vậy thần tình không đổi, toàn bộ đồng thanh lĩnh mệnh, thi triển “thần tiến tam thức” thức thứ nhất, “Tật tiến vô ảnh”, xả kích bạch vũ vương.

Mũi tên từ cung tên bắn ra cực nhanh, mang theo nhiều loại chân khí khác nhau, tốc độ như điện xẹt. Kết giới “ Quang Minh tí hộ” của Quang Minh bạch vũ vương liên tục bị công kích, hai cánh cùng chân trái của nó đều bị trúng tên, rồi rơi xuống đất. Tên gia hỏa này có tốc độ nhanh thật, nếu không thế nào cũng bị đám mũi tên kia biến thành heo rồi!

“Như vậy mà cũng có thể tránh né được.Tốc độ tên quái vật như người quả không bình thường!” Diệp Phong nhìn con Quang Minh bạch vũ vương vừa rơi xuống đất, trên mặt lộ ra một nụ cười, rồi quát tinh linh xạ thủ:” Mau, cái thanh âm từ phương bắc đã đến gần chúng ta. Các người còn không đem bọn bạch vũ điều mà lập khế ước đi!”

Cái việc sở hữu ma sủng thì thật vô giá. Tinh linh xạ thủ tất cả đều không nghĩ rằng đoàn trưởng lại cấp toàn bộ ma thú này cho mình, nhất thời lộ ra thần sắc kinh hãi. Tên gia hỏa Kiệt Nã Tư này thì cười hì hì đến gần đoàn trưởng, mở miệng muốn thu bạch vũ vương làm ma sủng cho gã!

Diệp Phong nghĩ gã có một ma sủng cường mạnh thì cũng tốt, vì vậy liền gật đầu đồng ý yêu cầu của gã. Và để thành viên của ba trung đội còn lại, từ xác của đám bạch vũ điều mà lấy ma tinh!

Kiệt Nã Tư cao hứng rồi tán dương đoàn trưởng vài câu. Gã rút mũi tên trên thân của bạch vũ vương ra, giống như đám tinh linh xạ thủ, cắt ngón tay của chính mình, để máu của gã nhỏ lên trán của bạch vũ vương, rồi

niệm chú ngữ.” Sang thể thần vĩ đại, ta nguyện dùng máu của mình là vật dẫn, cùng Quang Minh bạch vũ vương ở đây lập khế ước. Ta là chủ, nó là phó, không chết không rời...”

Chú ngữ vừa đọc xong, máu Kiệt Nã Tư tại trán của bạch vũ vương lóe lên một đạo hồng quang. Bạch vũ vương đầu tiên thả ra một “quang minh khôi phục”, rồi biến hóa thành một đạo bạch mang, dung nhập vào thân thể của Kiệt Nã Tư.

Chủ phó khế ước là khế ước bá đạo. Người thụ ước thì tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của người đưa ra khế ước, trở thành ** phó trung thành, linh nhục tồn tại cùng nhau trong nội thể. Thức ăn là một lượng máu ít từ người lập khế ước, rồi chờ đợi sự sai khiến!

Ma sung bị thương thì có thể hấp thu một ít máu của chủ nhân để hồi phục lại. Kiệt Nã Tư thấy khế ước đã hoàn thành, cũng muốn bạch vũ vương phóng ma pháp chữa trị, rồi tiến vào trong cơ thể gã mà nghỉ ngơi. Vì thế bạch vũ vương mới có thể vào trong cơ thể của gã.

Tất cả tinh linh xạ luân phiên tiến hành lập khế ước, chữa thương cho bạch vũ điều. Bọn tinh linh xạ thủ thử ra lệnh, thì tất cả đều tiến vào trong cơ thể họ.

Khải Đặc, La Phi, Kiệt Khắc cùng thành viên của ba trung đội quan sát thấy bạch mang của ma sung liên tiếp nhập thể. Tất cả đều lộ vẻ si mê, cùng nhìn về phía mười con bạch vũ điều còn chưa chết. Trong mắt họ hiện lên một thỉnh cầu muốn đoàn trưởng cho phép họ lập thêm ước.

Đáng tiếc vào lúc này, âm thanh phát ra từ phương bắc đã hiện ra. Tất cả mọi người giật mình nhìn một cảnh tượng khoa trương!

Chương 47 : – Mĩ nữ Tuyết Lị, liệt diễm tiêu phong mã

dịch Now or Never

Nguồn: www.hoanguyettaodan.org

Tuyết Lị - Đan Trạch Nhĩ, hai mươi tuổi, là con gái duy nhất của đại công Ước Hàn – Đan Trạch Nhĩ ở dực nhân vương quốc, thiên sanh lệ chất, mày liễu mắt phượng, mũi ngọc môi anh đào, tư sắc tuyệt giai, còn thêm một mái tóc dài màu trắng biểu tượng của dực nhân tộc. Phía sau là đôi cánh màu trắng, phẩm chất cao quý thánh khiết, có điểm nổi bật khác biệt!

Do đặc thù của quang ám lưỡng hệ cùng với vấn đề tín ngưỡng, người tu luyện cùng lúc lưỡng hệ ma pháp, thì được gọi là mục sư, mà không được gọi là pháp sư. Trời sanh dực nhân có được năng lực cảm ứng quang nguyên tố. Tuyết Lị từ thuở nhỏ đã ma vũ song tu, mười tám tuổi thì đã được phụ thân gửi vào Thiết Huyết học viện. Sau hai năm gian khổ tu luyện, từ ngũ giai quang minh ma kiếm sĩ, nàng ta đã thăng lên thất giai quang minh ma kiếm sĩ. Nói cách khác thì hiện tại nàng là thất giai quang minh mục sư, cũng đồng thời có thực lực thất giai quang minh kiếm sĩ

Từ khi bọn ma thú bắt đầu tiến hành tàn phá, Thiết Huyết học viện một mặt muốn làm giảm số lượng ma thú, mặt khác muốn đệ tử có thêm kinh nghiệm thực chiến, nên đã cho phép những nhóm đệ tử xuất ngoại, để săn bắt hay thu phục bọn ma thú.

Tuyết Lị ở học viện là một trong tứ đại mĩ nhân, là Quang minh kiếm sĩ mạnh nhất, đồng thời có nhiều mị lực. Bởi thế đạo sư của nàng đã cho phép nàng dẫn hơn bốn trăm dực nhân đệ tử phi hành tại Hỗn Loạn hoang nguyên tìm kiếm ma thú để săn bắt hay thu phục chúng. Đáng tiếc là những loại ma thú cấp cao mà bọn người của nàng tìm được không nhiều, chỉ là đồng rác rưởi tứ giai trở xuống. Ma thú bị giết không ít, có thể nói là có cũng còn hơn không!

Vào đêm nay, bọn người Tuyết Lị truy giết sau một ngày, đang chuẩn bị rút về học viện, thì phát hiện một thất giai hỏa hệ ma thú, “Liệt Diễm tiêu phong vương”, và một trăm lục giai hỏa hệ ma thú “Liệt Diễm tiêu phong mã”. Bọn nàng lập tức mừng rỡ, liền triển khai truy kích. Nhưng lại không ngờ cái con Liệt Diễm tiêu phong vương này lại quá ranh mãnh, vừa thấy bọn nàng đông người, đánh không lại liền bỏ chạy.

Dù Liệt Diễm tiêu phong vương chỉ có thể chạy trên đường, đối với bọn dục nhân thật dễ đối phó. Nhưng mà đám lục giai hỏa hệ ma tinh thì cũng có giá trị không thấp, và bọn người Tuyết Li dĩ nhiên không tha cho chúng, liền truy giết không ngừng đến cái ngọn núi không tên đó. Những tiếng điêu kêu thất thanh từ phía nam làm bọn nàng cảm thấy tò mò, lại thêm trùng hợp con Liệt Diễm tiêu phong vương dẫn đám Liệt Diễm tiêu phong mã hướng về phía nam mà chạy. Các nàng dĩ nhiên bay theo bọn chúng.

Bọn người Tư Lược đoàn cùng Diệp Phong thấy đột nhiên có đến hơn bốn trăm dục nhân xuất hiện, và trên mặt đất thì có con Liệt Diễm tiêu phong vương cùng đám Liệt Diễm tiêu phong mã. Tất cả đều giật mình ngây ngốc.

Con Liệt Diễm tiêu phong vương nhìn thấy bên cạnh bọn họ là một trăm cái xác của Quang Minh bạch vũ điều, thì cũng tự động hiểu được đám Quang Minh bạch vũ điều này do bọn họ giết chết. Nó liền ngâm lên một tiếng, thống lĩnh đám Liệt Diễm tiêu phong mã còn lại dừng cước bộ. Phía trước có người cản, phía sau có truy binh, hai bên tả hữu thì đều là những đốc đá gập ghềnh không thể trốn. Nó cảm thấy rất tuyệt vọng!

Bọn dục nhân Tuyết Li quan sát có đến một trăm cái xác của Quang Minh bạch vũ điều, rồi cũng nhìn vào đám linh ngư chiến sĩ mặc cương thiết khải giáp, bạch lang chiến sĩ với cây trường thương cổ quái, và đám tinh linh xạ thủ tối kỵ của dục nhân. Bọn họ đã khẳng định đám Quang Minh bạch vũ điều này do đám người đó giết. Bởi vậy bọn họ dừng lại việc tấn công Liệt Diễm tiêu phong mã, để tránh gây ra hiểu lầm với đám người phía dưới!

“Thật là ngựa tốt a!” Diệp Phong nhìn con Liệt Diễm tiêu phong mã lông đỏ toàn thân, hai mắt hấn cứ đảo qua đảo lại, lộ ra vẻ tham lam.

Thành viên Tư Lược đoàn đã sớm thấu hiểu tính tình của vị đoàn trưởng, vừa thấy vẻ mặt, thì đã biết hắn muốn xử lý đám Liệt Diễm tiêu phong mã này, tất cả đều đã vào tư thế sẵn sàng. Đặc biệt là đám Liệt Diễm kỵ sĩ của Khải Đặc, đối với đám Liệt Diễm tiêu phong mã này đúng là chiến mã tốt, nếu có được thì chắc chắn thuộc về phần bọn chúng.

“Vị tiên sinh kiếm sĩ này, Liệt Diễm tiêu phong mã là con mồi của bọn ta!” Tuyết Li nghe Diệp Phong nói xong, rồi thấy vẻ mặt tham lam của hắn, thập phần khinh thường, và lên tiếng nhắc nhở nhỏ.

Đang lúc Diệp Phong quan sát đám Liệt Diễm tiêu phong mã, nghe tiếng của Tuyết Lị, thì giờ này mới chú ý đến dực nhân mỹ nữ trên không trung. Nhưng mà bắt gặp vẻ mặt xem thường mình của nàng ta, trên mặt hiện lên vẻ không vừa lòng, cũng không để vẻ đẹp của nàng ta vào đâu, hừ nhẹ một tiếng rồi nói:” Vị điều.... dực nhân tiểu tử, trên thân của Liệt Diễm tiêu phong mã có khắc tên của ngươi à?”

“Đương nhiên là không có” Tuyết Lị trả lời đơn giản. Diệp Phong nhìn nàng, rồi mỉm cười:” Thế ngươi dựa vào cái gì mà nói bọn chúng là con mồi của bọn ngươi!”

“Ngươi không thấy bọn ta đang đuổi theo bọn chúng sao?” Tuyết Lị nhúu mà trả lời.

Diệp Phong làm như hiểu ra, gật gật đầu:” Ồ..... Thì ra là như vậy. Các ngươi truy bắt con mồi của các ngươi? Ta đây cũng truy bắt con mồi của bọn ta không được sao?!”

“Tuyết Lị, không cần nói nhảm với hần. Hần đã có ý với Liệt Diễm tiêu phong mã, chúng ta cũng tiêu diệt luôn bọn chúng đi!” Một đám nam dực nhân tức giận la mắng.

“ Sách sách, thật không nghĩ tới. Nguyên lai dực nhân cũng vì tình ái mà trở nên ngu B (ngu ngốc).” Khải Đặc khinh thường cười nhỏ. Trừ lão đại ra, công phu miệng của gã chưa từ một ai mà thi triển.

Tuyết Lị tức giận nhìn Khải Đặc, rồi nhúu mày sang Diệp Phong nói:” Kiểm sĩ tiên sinh, đám Liệt Diễm tiêu phong mã này là của chúng tôi, hy vọng ngài đừng làm mất hòa nhã. Nếu không đám dực nhân Thiết Huyết học viện bọn ta chỉ còn cách động thủ với bọn ngài!”

Ta không hiểu đám dực nhân tự nhiên lại đến đây, nguyên lai là đệ tử của Thiết Huyết học viện. Diệp Phong trầm suy tính một lúc. Hiện giờ dân số của dực nhân không lên không xuống, muốn vào Thiết Huyết học viện thì thực lực ít nhất phải thuộc hàng tứ giai. Hơn nữa bọn họ lại có lợi thế ở trên không trung, nếu mà đối đầu nhau, dù có thể thắng, nhưng thế nào cũng chết một mớ. Hơn nữa đám Liệt Diễm tiêu phong mã sẽ nhân cơ hội này mà chạy thoát!

Nhanh chóng đánh giá thực lực của đối phương, hai mắt Diệp Phong bình tĩnh lại, có điểm khác khác, nhìn Tuyết Lị rồi nói:” Dực nhân tiểu tử mỹ lệ, nếu mà hai bên chúng ta đánh nhau thì ắt sẽ có tử thương, lại cho bọn

Liệt Diễm tiêu phong mã này có cơ hội chạy trốn. Không bằng chúng ta thực hiện một cuộc giao dịch có được không?”

Với đám linh ngưu chiến sĩ, bạch lang chiến sĩ và tối kỵ của dực nhân là tinh linh xạ thủ, Tuyết Li cũng không muốn cùng bọn họ chém giết, nếu mà chết quá nhiều, thế nào đạo sư cũng quở trách. Khi thấy Diệp Phong đưa ra yêu cầu giao dịch, liền không nhịn được ngạc nhiên hỏi:” Cái giao dịch đó là gì?”

Diệp Phong mỉm cười:” Hiện ở chỗ này có một trăm lẻ sáu Liệt Diễm tiêu phong mã. Ta vừa mới mới giết một trăm mười Quang Minh bạch vũ điêu. Ta đưa ma tinh của bọn nó cho các người, các người nhượng lại đám Liệt Diễm tiêu phong mã cho ta. Giao dịch như thế có được không?”

Mục đích bọn dực nhân Tuyết Li đuổi giết đám Liệt Diễm tiêu phong mã là cái lục giai hỏa hệ ma tinh. Giờ đây lại có được lục giai quang hệ ma tinh, đối với dực nhân thì rất hữu dụng, vả lại không cần phải ra sức tốn thời gian giết đám Liệt Diễm tiêu phong mã kia. Chuyện này dĩ nhiên tốt a!

“Tuyết Li, mặc dù Liệt Diễm tiêu phong vương có thất giai ma tinh, nhưng mà bọn họ đổi với chúng ta một trăm mười quang hệ lục giai ma tinh. Đối với chúng ta thì sẽ không bị thua thiệt đâu!”

“Đúng vậy, đám gia hỏa này cũng biết điều đó. Chúng ta cũng không cần đánh bọn chúng, giao dịch với chúng là được!”

Tất cả dực nhân đều nghĩ cuộc giao dịch này bọn họ được phần hơn, kể nói một câu người khuyên một lời. Tuyết Li thấy thế cũng quyết định, đối diện với Diệp Phong nói:” Kiếm sĩ tiên sinh, điều kiện của người đưa ra thật tốt, vì vậy chúng tôi đồng ý giao dịch!”

Diệp Phong thấy đối phương đồng ý, liền lộ ra một nụ cười cao hứng. Rồi hắn sai La Phi giao ma tinh cho Tuyết Li, đồng thời ra lệnh cho thành viên Tư Lược đoàn bao vây đám Liệt Diễm tiêu phong mã kia!

Dực nhân là chủng tộc cao ngạo cũng trọng tín. Nếu đã lấy được ma tinh của đối phương, Tuyết Li sẽ không còn chú ý tới đám Liệt Diễm tiêu phong mã kia, đối diện Diệp Phong rồi cáo biệt một tiếng. Nàng ta dẫn đám dực nhân bay về Thiết Huyết học việc. Hôm nay có thể nói rằng bọn nàng có được mẻ thu hoạch lớn!

Nhìn đám dực nhân bay đi, Diệp Phong dù mất một trăm mười lục giai quang hệ ma tinh, nhưng lại có thể xử lý đám Liệt Diễm tiêu phong mã, trong lòng thập phần cao hứng. Nếu có đám ma sủng này, trung đội Liệt

Diễm kỳ sẽ càng thêm mạnh mẽ. Việc ma tinh đã mất cũng có thể kiếm cái khác. Buổi tối hôm nay hẳn lại có thể củng cố thêm thực lực!

Chương 48 : Gia đương đa liễu, bất xá thượng giao

Dịch Now or Never

Nguồn: www.hoanguyettaodan.org

Liệt Diễm tiêu phong mã, lục giai hỏa hệ ma thú, hình dạng so với chiến mã thường gần giống nhau, toàn thân như là ngọn lửa, tỏa ra nhiệt độ cao, tốc độ cực nhanh, phi như bay, có thể phát ra lục giai hỏa hệ ma pháp.

Liệt Diễm tiêu phong vương, thất giai hỏa hệ ma thú, là loại biến chủng của Liệt Diễm tiêu phong mã, hình dạng giống như tiêu phong mã, chỉ khác ở chỗ là trên trán có chùm lông vàng, có khả năng phát ra thất giai hỏa hệ ma pháp!

Đám dực nhân Tuyết Lị đã đi, Liệt Diễm tiêu phong vương liền dẫn đám Liệt Diễm tiêu phong mã muốn thoát khỏi sự vây quanh của thành viên Tư Lược đoàn. Đáng tiếc bọn chúng cảm giác được thực lực của đối phương hiện tại không kém so với đám dực nhân. Căn bản không thể thoát khỏi vòng vây, chỉ còn có cách là đối đầu!

Bọn người Diệp Phong đối phó với đám Liệt Diễm tiêu phong mã, giống như đối phó với Quang Minh bạch vũ điều, tốn rất nhiều sức lực. Bởi vì bọn chúng có thể phóng ra hỏa hệ ma pháp để công kích, chất lượng cũng rất quý hiếm, cho nên không thể bắn tên bừa bãi được, chỉ có thể đánh trọng thương hoặc bất tỉnh chúng.

Cũng may là trước đó do bị đám dực nhân đuổi giết, mà đám Liệt Diễm tiêu phong mã này trở nên mệt mỏi. Cho đến khi phía chân trời có những tia sáng đầu tiên thì cuối cùng Liệt Diễm tiêu phong vương và Liệt Diễm tiêu phong mã toàn bộ bị chế phục. Đám Liệt Diễm kỵ sĩ Khải Đặc cũng thực hiện khế ước chủ phó với Liệt Diễm tiêu phong vương và một trăm con Liệt Diễm tiêu phong mã

Sau một đêm săn bắt ma sủng, bọn người Diệp Phong cũng thấm mệt, nhưng do thu hoạch nhiều nên cũng rất cao hứng. Rồi bọn họ cho lần lượt đem những con Quang Minh bạch vũ điều và Liệt Diễm tiêu phong mã còn hôn mê trở về đến Hồ Lô sơn còn vào lúc bình minh!

Bọn người Lộ Lộ, Tĩnh Hương ở lại sơn cốc thấy bọn người đoàn trưởng mệt mỏi trở về. Đầu tiên là bất ngờ, sau đó biết được bọn họ săn bắt không

chỉ Quang Minh bạch vũ điều, mà còn thêm Liệt Diễm tiêu phong mã, tất cả đều lộ ra nộ cường cao hừng!

Quay về thụ ốc, Diệp Phong được Lộ Lộ và U Nguyệt Nhi đích thân hầu hạ, thư thư phục phục ngâm mình trong nước nóng. Sau đó hắn vốn muốn làm một giấc cho thoải mái, thì bên ngoài có tiếng gõ cửa của Tĩnh Hương, muốn bàn một số việc với hắn!

Tâm trạng buồn bực rồi thay y phục, Diệp Phong ôm Lộ Lộ ngồi trên giường, để U Nguyệt Nhi ra mở cửa.

Tĩnh Hương đi vào trong thụ ốc, nhìn thấy Diệp Phong vẫn đang vui vẻ ôm Lộ Lộ, bèn thầm than trong lòng không có cách nào với tánh tình của tên gia hỏa này, mở cái môi anh đào nói:” Đoàn trưởng, lần này người săn bắt được nhiều ma thú như vậy, ta phải ghi vào trưng mục như thế nào? Lục giai ma thú tại trường đấu giá thì ít nhất đáng giá năm vạn kim tệ, chỉ tính mười phần trăm của hai trăm con, thì phải giao cho quốc vương khoảng một trăm vạn kim tệ. Nhưng mà sau khi kiểm kê, tư kim của người hiện nay dường như không đủ để giao!”

“Trời đất! Không chứ? Cái này đâu phải là cướp, ma thú cũng phải tính chung với tổng thu nhập sao?” Diệp Phong giật mình rồi đứng dậy nhìn Tĩnh Hương mà hỏi.

“Không có cách khác, tất cả những thu ích của Tư Lược đoàn thì đều phải giao cho quốc vương mười phần trăm tổng lợi nhuận. Đây là quy cũ. Tổng thu nhập gần đây của Tư Lược đoàn, tính ra người phải nộp cho quốc vương khoảng một trăm năm mươi vạn kim tệ!” Tĩnh Hương dù không muốn nhưng cũng phải nói thẳng ra.

“Trời, cái này không phải là hút máu của ta sao? Bây giờ làm sao đào đâu ra một trăm năm mươi vạn kim tệ! Ta cũng dùng nó cho cái gia đình này mà?” Diệp Phong tức giận cực độ

Tĩnh Hương nhìn vẻ mặt thống khổ của hắn, rồi vẫn cười:” Cái này đừng để ta kể ra, Tư Lược đoàn đánh cướp Dịch Lạp ** đãi đoàn, lấy được nhiều ** đãi và vật tư; tiêu diệt đám Băng sương kỵ sĩ Ốc Đặc, thu về một ngày cương thiết khinh kỵ trang bị; đánh cướp Bỉ Nhĩ thương đoàn, chiếm được một lượng mẽ lương lớn, thêm lần săn bắt ma thú này, thì số tiền nộp là một trăm năm mươi vạn kim tệ căn bản không phải nhiều lắm!”

“Thiên nột, cái này muốn ám sát ta hả? Ta làm sao có một trăm năm mươi vạn kim tệ để giao nộp?” Diệp Phong rầu rĩ nói, nhìn nhìn Tĩnh

Hương, rồi đi đến bên cạnh này thì thăm.” Tĩnh Hương tỷ tỷ, không bằng chúng ta giảm xuống phân nửa, chỉ báo là bảy mươi lăm vạn kim tệ được không?”

Tĩnh Hương nghe xong liền trừng mắt vào Diệp Phong, kiên quyết:” Không được, giả báo trưng mục là tội khi quân. Thân là tử tôn Ba Ni Lạp, đại hiệu trung của Mạt La đế quốc, ta tuyệt đối không làm ra những sự việc này.”

“Không được cũng không sao. Dù sao lão tử hiện giờ không có nhiều tiền, giao nộp bảy mươi lăm vạn kim tệ trước, còn lại để sau này từ từ trả!” Nói như không được, Diệp Phong chỉ còn biết dùng cách vô lại, ngồi xuống giường, nhìn Tĩnh Hương rồi lộ ra biểu tình như vậy!

Tĩnh Hương gằn đây đã mặc dù sớm hiểu tính tình của hắn, nhưng đây là lần đầu mới thấy hắn bởi vì chuyện kim tệ mà tỏ ra vô lại như vậy, không nhịn được liền mở miệng cười:” Không giao kim tệ thì có thể giao ma thú, trang bị, hay là mẽ lương. Người đã cho thành viên Tư Lược đoàn lập khế ước với hai trăm ma thú, còn cái khác cũng có thể giao nộp!”

Diệp Phong lắc đầu:” Cái này không đúng. Thành viên Tư Lược đoàn toàn là những thủ hạ bán mạng cho ta, ta đương nhiên phải tăng cường thực lực cho bọn họ. Lao Nhĩ bộ hạ lo cả Mạt La đế quốc, sao có thể quan tâm đến đám người của chúng ta?”

“Thu nhập của Tư Lược đoàn, ta sẽ báo cáo chi tiết cho bộ hạ, vì thế người nên chuẩn bị mà giải quyết!” Tĩnh Hương thấy Diệp Phong vẫn cứ cù cưa không sẵn sàng giao nộp, bất đắc dĩ lắc đầu, rồi quay người rời khỏi thụ ốc.

“Trời, lần tới có thứ gì, ta nhất định phải giết nữ nhân này!” Diệp Phong buồn bực ngồi trên người mà sầu não.

Lộ Lộ thấy thế liền lo lắng khuyên nhủ: ”Thiếu gia, ngài hay là giao nộp thực tế chút, nếu không Tĩnh Hương phó đoàn trưởng mà báo cáo toàn bộ thu nhập cho quốc vương, trong khi người chỉ nộp phân nửa. Điều đó khẳng định tội phản lại quốc vương!”

“Đúng đó, thiếu gia, hiện giờ người đang phát triển cái gia đình này, giao một phần mười thì cứ giao. Rồi dễ dàng có được những cái khác từ quốc vương!” U Nguyệt Nhi đang dựa trên ngực của Diệp Phong mà khuyên bảo, nhưng thực ra trong lòng nàng thì muốn hắn chết quách đi cho xong.

Nếu Tĩnh Hương mà nắm bắt toàn bộ số thu nhập, và Diệp Phong không gia đủ một phần mười số đó, thì chính là khinh thường quốc vương, cái tội này không nhẹ, có thể dẫn đến bị diệt môn. Nghe nhị nữ khuyên bảo, hắn không muốn cũng phải cười lên, rồi quay sang U Nguyệt Nhi nói:” Đúng vậy, ai biểu người khác làm quốc vương, giao thì giao!”

Lộ Lộ thấy thiếu gia đã chấp nhận thì tỏ ra an tâm rồi mỉm cười. Diệp Phong ngắm cái mặt xinh đẹp của nàng, cái bàn tay tham lam từ từ đi xuống dưới, vuốt ve làn da mịn màng của nàng, rồi cười hắc hắc:” Nguyệt Nhi, thiếu gia đang nóng trong người, mau cùng thiếu gia tiết hỏa!”

U Nguyệt Nhi nghe xong liền hiểu ra ý tứ của cầm thú nam tước này, trong lòng thầm mắng hắn, đồng thời quỳ xuống dưới hai chân hắn đang đang, đem cái bảo bối của hắn mà đưa vào cái miệng của nàng.

Do không thể thay đổi được sự thật trước mắt, Diệp Phong chỉ có cách điên cuồng phát tiết lên thân thể của U Nguyệt Nhi, rồi lăn ra ngủ. Khi tỉnh dậy, tâm tình của hắn tốt hơn rất nhiều, không còn vì cái vấn đề giao nộp mà buồn rầu. Sau đó nói cho Tĩnh Hương lấy mười con Quang Minh bạch vũ điêu, năm con Liệt Diễm tiêu phong mã cộng thêm kim tệ để vừa tròn số kim tệ phải nộp

Hôm nay Liệt Diễm kỵ sĩ và tinh linh xạ thủ đã đắc thủ ma súng, và việc cưới chúng cũng là một việc cần giải quyết. Vì thế Diệp Phong lệnh cho Khải Đặc và Kiệt Nã Tư, mỗi ngày phải đưa đội viên luyện tập kỵ thuật. Cũng may Liệt Diễm kỵ sĩ tu luyện liệt diễm chân khí, cho nên ngọn lửa trên thân của Liệt Diễm tiêu phong mã không gây tổn hại nào đến bọn họ. Nếu không vừa lên yên thì thế nào cũng bị thiêu cháy hết y phục.

Nghĩ đến việc tinh linh xạ thủ có không kỵ, và Liệt Diễm kỵ sĩ có Liệt Diễm tiêu phong mã, Diệp đại đoàn trưởng cảm thấy rất cao hứng.

La Phi, Kiệt Khắc và thành viên hai trung đội kia, thấy Liệt Diễm kỵ sĩ và tinh linh xạ thủ đều đã có ma súng, quả thực vừa hâm mộ vừa ganh tỵ. Vì thế thường xuyên thỉnh đoàn trưởng cho phép bọn họ ra ngoài mà săn bắt ma súng. Lạc Tư vì muốn có thêm ma tinh để chế tạo vũ khí, cũng muốn đi theo cho vui

Diệp Phong đối với cái này chỉ mỉm cười, để Kiệt Khắc dẫn đám bạch lang chiến sĩ mà dò xét. Chỉ cần có mục tiêu thích hợp, thì nhất định sẽ giúp cho bọn chúng săn bắt ma súng, lấy ma tinh về cho Lạc Tư mà chế tạo vũ khí ma pháp

Tĩnh Hương nhìn thấy Tư Lược đoàn từng bước từng bước phát triển mạnh, trong lòng rất khâm phục năng lực của Diệp Phong. Nghĩ lại chỉ bởi phải giao một trăm năm mươi vạn kim tệ, mà hắn làm ra vẻ vô lại, cũng rất muốn cười. Nàng có cảm giá nhưng cả mình cũng không thể nhìn thấy hắn rốt cuộc là loại người nào!

Chương 49 : Lệnh nhân nan đồng đích ma thú tụ tập .

Tân NDGHNTD

Nguồn: hoanguyettaodan (<http://www.hoanguyettaodan>)

Trong khi Liệt Diễm kỵ sĩ và tinh linh xạ thủ của Tư Lược đang luyện nâng cao kỹ thuật, bạch lang chiến sĩ thì đồng thời tìm những mục tiêu để săn bắt. Những hoạt động săn bắt ma thú của Thiết Huyết học viện đều bị các thế lực lớn ở Hỗn Loạn hoang nguyên bắt chước. Vì thế trong nhất thời tất cả các thế lực lớn cũng tham gia săn bắt, muốn nhân cơ hội này mà thu phục hay giết chết những con có thuộc tính ma thú, nhằm tăng cường thực lực của chính mình.

Đáng tiếc, từ sau khi Diệp Phong xử lý hai đám ma thú Quang Minh bạch vũ điều và Liệt Diễm tiêu phong mã, thì những con ma thú còn lại đột nhiên giống như nhận được mệnh lệnh, bắt đầu tụ tập lại một chỗ. Bất luận là có thuộc tính hay không có thuộc tính ma thú, tất cả bọn chúng đều tụ tập lại thành một nhóm lớn, tạo nên một thực lực lớn ở Hỗn Loạn hoang nguyên. Tất cả không còn dễ dàng mà chém giết chúng nó.

Trước mắt, Thiết Huyết học viện đã giết hơn vạn con không có thuộc tính ma thú, còn những con có thuộc tính ma thú thì ba trăm con. Nhưng mà đa số đều bị giết chết để lấy ma tinh, chỉ có một số ít ỏi là thu về làm ma sủng. Tuyết Lị đem về một trăm mười lục giai quang hệ ma tinh cũng bị tính chung vào số đó.

Cho nên khi các thế lực tiến hành thì đã quá trễ, săn bắt được ma thú chất lượng tốt thì rất ít, ngay cả thuộc tính ma thú thường cũng chẳng có.

Trong khi không lý giải được tại sao ma thú lại có ý thức như vậy, hai vị đạo trưởng của Thiết Huyết học viện lo lắng đám ma thú này sẽ chạy xuống rừng núi, sớm muộn cũng biến Hỗn Loạn hoang nguyên thì một nhạc viên cho ma thú. Vì thế họ không để bọn đệ tử phân tán ra nữa, mà tập hợp lại một chỗ, phối hợp với đại đội băng sương kiếm sĩ và đại đội điện hệ pháp sư, đó là cách tốt nhất để săn bắt đám thú không có thuộc tính ma thú. Chọn lựa từ nhỏ đến lớn mà tấn công, đồng thời gửi ra đề nghị này với các thế lực lớn ở Hỗn Loạn hoang nguyên.

Việc ma thú chạy xuống sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến sự phát triển của các thế lực ở Hỗn Loạn hoang nguyên này. Bởi vậy tất cả các thế lực đều cố

gắng diệt trừ bọn chúng, và khi nhận được đề nghị của Thiết Huyết học viện, thì đồng ý lập tức. Lần đầu tiên tổ chức một lượng nhân thủ chưa từng có để triển khai săn bắt ma thú!

Hai vị viện trưởng Thiết Huyết học viện luôn chú ý đến thế lực ở Hỗn Loạn hoang nguyên. Trước khi đám bạch lang chiến sĩ rời khỏi Hồ Lô sơn cổ, bọn họ có dò xét thực lực của Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn. Mặc dù bây giờ nhân số của Tư Lược đoàn chỉ là một thế lực nhỏ, nhưng trên thực tế lại là dựa vào năng lực thế lực trung bình, cho nên bọn họ miễn cưỡng cho tham gia vào đề nghị săn bắt ma thú này.

Diệp Phong dựa vào trinh sát của bạch lang chiến sĩ, đối với tình hình ma thú ở Hỗn Loạn hoang nguyên giờ này hiểu được chút ít. Nghe được cái đề nghị của Thiết Huyết học viện, cảm giác có chút ý tứ, liền cho đám tinh linh xạ thủ Kiệt Nã Tư thuần thực, cùng bạch lang chiến sĩ mỗi ngày cưỡi Quang Minh bạch vũ điều đi dò xét tình hình khắp nơi. Chuẩn bị tung một mẻ lưới, chiếm đại tiện nghi!

Tạp La rừng rậm, nằm ở phía tây phương bắc Hỗn Loạn hoang nguyên. Trong rừng cây cối tươi tốt, cỏ dại mọc khắp nơi. Trước đây ma thú không có chạy ra nhiều như vậy, hiện tại nơi này trở thành thiên đường của chúng. Đáng tiếc là có hơn sáu ngàn con tứ giai ma thú hắc hung lang, lấy nơi tây bắc làm cứ địa của chúng. Tất cả những ma thú thường đều làm thức ăn no bụng cho bọn hắc hung lang này!

Những con hắc hung lang này có thể nói là lớn mạnh nhất trong các loại ma thú ở Tây Bộ, và chúng đã hình thành nên một quần thể chúc tính ma thú lớn mạnh tại Tây Bộ. Vì vậy mà Thiết Huyết học viện liền liên thủ với thế lực lớn nhất tại Tây Bộ là Uy Liêm thương đoàn, chuẩn bị nhất cử tiêu diệt hết những con hắc lang này.

Một hành động có đại quy mô như thế, tất nhiên là không thể qua mắt được đoàn trinh sát của Tinh Linh trung đội. Diệp đại đoàn trưởng biết được kế hoạch của Thiết Huyết Học Viện và Uy Liêm thương đoàn, nhất thời nhớ đến việc các tinh linh xạ thủ đã nhìn thấy một trăm năm mươi con phong hệ ngũ giai ma thú tạt phong cự lang tại dải đất của khu rừng Tạp La.

Tinh linh xạ thủ đã phát hiện đám tạt phong cự lang, tuy nhiên, vì Diệp Phong còn ngại việc chúng bị những con hắc hung lang vây quanh ở giữa nên chưa thể động thủ bắt đi. Giờ đây đã có Thiết Huyết Học Viện và Uy

Liên thương đoàn liên thủ tiêu diệt những con hắc hung lang kia thì hẳn sẽ thừa cơ hội này mà đột nhập vào sâm lâm để phát tài một phen, hắc hắc!

Màn đêm phủ xuống, trăng sao ẩn tàng lơ mờ tại phía chân trời, bầu trời lúc này chỉ là một mảng đen nhánh. Bồ Lô Tư – Uy Liêm thống lĩnh hai đại đội được trang bị cương thiết trọng trang là tam giai băng sương kỵ sĩ và ngũ chi tam giai Tập Hệ xạ thủ, còn Dữ Nặc Đốn – Cơ Nỗ thì thống lĩnh đại đội băng sương kiếm sĩ cùng với năm ngàn đệ tử, tất cả đều đều tập chung vây quanh khu rừng Tập La.

Những con hắc hung lang kia, vừa hung tàn lại vừa rất giảo hoạt, biết đoàn kết lại với nhau. Hình thể của bọn chúng so với những con lang thường thì lớn gấp đôi, toàn thân đều phủ đầy lông mao đen tuyền, răng nanh lại cực kỳ bén nhọn, trông bộ dáng rất hung mãnh.

Dù chúng không khác với những con lang thường bao nhiêu, nhưng chúng lại thập phần cơ cảnh. Khi phát hiện được một số đông người đang triển khai bao vây bọn chúng, chúng liền lập tức đứng lên chuẩn bị xông vào địch nhân cắn xé.

Tại phía bắc cánh rừng, Nặc Đốn lão viện trưởng biết rõ Bồ Lô Tư là một gian thương, vào tình huống trước mắt này vốn sẽ không đi trước tiên phong, cũng không muốn phí lời với gã, nên trực tiếp truyền lệnh cho đại đội băng sương kiếm sĩ và các đạo sư cùng đệ tử của học viện giữ nguyên đội hình bao vây mà tấn công vào sâm lâm.

Đại đội băng sương kiếm sĩ và các đệ tử của Thiết Huyết học viện đều giống nhau, đều có tứ giai thực lực. Bồ Lô Tư thấy Nặc Đốn đã đi trước tiên phong, nên trong lòng rất cao hứng, lập tức hạ lệnh cho hai đại đội trọng trang băng sương kỵ sĩ tiến lên cùng với Thiết Huyết Học Viện, chỉ lưu lại đại đội ngũ chi tập hệ xạ thủ ở phía sau để bắn hạ hắc hung lang.

Hai cánh đại đội băng sương trọng kỵ nhận được mệnh lệnh của Bồ Lô Tư liền nhanh chóng thúc ngựa xông thẳng vào sâm lâm. Mặc dù đối với kỵ sĩ thì việc tác chiến trong rừng rậm rất ư là bất lợi, nhưng bọn họ ỷ vào trang bị hạng nặng của mình mà xem thường rằng nanh nhọn và móng vuốt sắc bén của hắc lang, vì thế mà bọn họ không hề do dự chút nào.

Bảy ngàn hộ vệ của Uy Liêm thương đoàn, cộng thêm đại đội băng sương kiếm sĩ và năm ngàn đệ tử của Thiết Huyết Học Viện, vị chi là một vạn ba ngàn nhân mã, trùng trùng vây lấy sâm lâm mà tấn công vào. Nhất

thời người ngựa giao chiến với hắc hung lang, khiến cho chúng phải tháo lui, khắp nơi đều vang lên tiếng sói tru không ngừng.

Bồ Lỗ Tư nhìn thấy uy phong của trọng kị đang tới, trong lòng nổi lên thiên vạn hào tình, thấy Nặc Đôn cũng đang đi vào sâm lâm, tự bản thân đi tới để chấn chỉnh hùng phong, trong lòng không khỏi cảm khái nếu sâm lâm này mà không có diện tích lớn như vậy, bao vây ở ngoài dùng hỏa công thì chắc sẽ có công hiệu đặc biệt

Chỉ là sâm lâm diện tích quá lớn, một khi dùng hỏa công bọn hắc hung lang chắc chắn sẽ chạy trốn, đến lúc đó đang là bao vây, nhân mã bị phân tán, căn bản không thể ngăn cản được tốc độ nhanh của hắc hung lang. Lúc đó mà truy đuổi theo bọn chúng chắc sẽ tốn nhiều sức lắm.

Tham dự vào hành động này cơ hồ toàn bộ thành viên đều đi vào sâm lâm, ở bên ngoài chỉ còn lại Bồ Lỗ Tư cùng hai kiếm sĩ hộ vệ đang đang quan sát.

Bồ Lỗ Tư đang đứng đối diện với phía nam của sâm lâm, Diệp Phong dẫn đầu linh ngưu chiến sĩ, bạch lang chiến sĩ, cùng với Liệt Diễm kỵ sĩ không gọi ra ma sủng, đứng tại bên ngoài sâm lâm, nhìn thấy tình hình giết chóc, trên mặt hơi có ý cười cùng tặc tặc lưỡi.

Không ai chú ý trên bầu trời của sâm lâm, kiệt nã tư cùng với Quang Minh bạch vũ vương, dẫn tinh linh trung đội cười Quang Minh bạch vũ điều, quan sát kỹ lưỡng tình huống ở bên dưới, và chờ đoàn trưởng triển khai hành động.

“Lão đại, phía trước so với cái đánh dấu trên bản đồ không có khác biệt lắm, chúng ta nhanh chóng tới bắt tạt phong cự lang!” Khải Đặc vũ lộng cây phương thiên họa kích, liên tục thúc giục.

“Hảo, các huynh đệ, nhanh chóng theo ta bắt tạt phong cự lang!”

Diệp Phong quát nhẹ một tiếng, lấy ra Quang Minh chi kiếm, rồi dẫn ba người Khải Đặc, La Phi, Kiệt Khắc cùng ba trung đội chỉnh tề tiến vào.

Từ trên cao, Kiệt Nã Tư thấy đoàn trưởng đã hành động, liền giương cung lên lên, ra lên tinh linh trung đội đang cười tọa kỵ trên cao, nhắm bắn về phía rừng rậm, mục tiêu là giải đất trung tâm!

Chương 50 : – Lĩnh tiên trùng phong , chiêu nhân trào tiếu

Tân NDGHNTD

Nguồn:hoanguyettaodan (<http://www.hoanguyettaodan>)

Bảo La hoàng tử thấy đại mỹ nhân Tĩnh Hương rời khỏi Thiết Huyết học viện liền chuyển mục tiêu, bắt đầu theo đuổi dực nhân Tuyết Lị xinh đẹp mà hấn hăm mộ đã lâu. Song, Tuyết Lị sớm đã không thuận mắt với những hành vi của hấn, nàng tuyết không như Tĩnh Hương quan tâm đến thể diện hoàng tử của hấn. Mỗi lần hấn mặt dày khơi chuyện, Tuyết Lị đều dùng những lời đáp lạnh lùng.

Đối với sự việc này này, Bảo La trong lòng vô cùng tức giận, lại càng thêm quyết tâm chiếm cho được Tuyết Lị. Hấn muốn chơi đùa nàng xong rồi một cước đá đi, cho nàng ném thử tư vị bị lạnh lùng.

Cái này không thể nói là tốt, nhưng những lời này dụng trên người Bảo La tuyết đối phù hợp. Biết được Tuyết Lị được phân phó chỉ huy nhóm dực nhân đệ tử tại bầu trời phương nam, phối hợp với các đạo sư dẫn theo đệ tử sẵn lòng hắc hung lang, Bảo La tự mình dẫn theo hơn trăm tên hộ vệ, đi theo sau Tuyết Lị.

“Thiên nột, đạo sư, đạo sư, phía sau chúng ta có một đội ngũ đang tiến tới, trong đó có cả linh ngưu chiến sĩ và bạch lang chiến sĩ!”

Diệp Phong dẫn theo các thành viên của Tư Lược đoàn tiến vào sâm lâm, chẳng bao lâu liền chứng kiến một phường đồ sát giữa hắc hung lang với thương đoàn hộ vệ và bọn Thiết Huyết đệ tử. Một gã đệ tử nhìn thấy bọn họ liền thông tri cho đạo sư.

Mọi người xung quanh đang cùng bọn hắc hung lang đánh đến thất điên bát đảo, đột nhiên nghe thấy gã đến đều cả kinh, vội cố gắng bức lui hắc hung lang, rồi quay về phía sau nhìn, thấy Diệp Phong cùng đám người mặc cương thiết khải giáp của Tư Lược đoàn.

Trên không dực nhân Tuyết Lị xinh đẹp lộ ra thần sắc kinh ngạc mà nhìn những người mới đến. Chẳng phải mấy ngày trước họ đã nhìn thấy đội ngũ này ư!

Cừu nhân gặp nhau dĩ nhiên là đồ kỵ nhau. Bảo La thấy Diệp Phong liền dẫn bọn thủ hạ từ trong đám người vọt đến, chặn giữa đường, quát: “Lôi Ân, ngươi thừa dịp bọn ta cùng hắc lang chém giết mà đến là có ý đồ gì?”

Hoàng tử ngọc này tại sao cũng ở đây? Diệp Phong ngoài ý muốn gặp Bảo La ở đây, cười nhạt: “Hoàng gia Tư Lược đoàn chúng ta ngẫu nhiên đi qua đây, nhìn thấy có người cùng ma thú đánh nhau muốn tới hỗ trợ mà thôi!”

“Hừ, người tưởng ta không biết đại danh của Lôi Ân-Pháp Lôi Nhĩ người sao. Gần đây ta đã cho điều tra về người. Kẻ xưng danh cầm thú nam tước mà lại muốn giúp người khác? Người nói dối cũng tức cười thật!” Bảo La mắt chứa hận ý nhìn Diệp Phong, khinh thường hừ lạnh.

“Đúng thế đúng thế, loại người như người sao lại có hảo tâm giúp chúng ta được? Ta xem người căn bản là có ác ý!” Thủ hạ của Bảo La đều mở miệng nói phụ họa.

“Ha ha, đường đường là đại hoàng tử của Thiên Vũ đế quốc mà lại không có chút độ lượng, thật sự là làm người ta không nghĩ tới!” Diệp Phong nhìn Bảo La lắc lắc đầu, liếc mắt nhìn thủ hạ của hắn, cười lạnh nói: “Bọn ** tài các người trong đầu không có não à? Ta có khả năng dùng vốn vẹn ba trung đội tập kích vài vạn người bọn người sao? Trước khi nói chuyện thì hãy sử dụng bộ não có được không?”

“Lôi Ân, người muốn chết!” Bảo La nghe Diệp Phong nói liền nổi giận. Thủ hạ của hắn cũng động nộ, muốn xông lên giết Diệp Phong, hoàn toàn không để Tư Lược đoàn vào mắt.

“Bảo La hoàng tử, bây giờ chúng ta đang đối phó hắc hung lang, nếu Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn muốn hỗ trợ, đây là chuyện tốt, xin đừng vì ân oán riêng tư khiến mọi người phải chiến đấu vô ích với nhau!”

Bốn vị nam đạo sư của học viện đang phân phối đệ tử ứng phó, muốn nhân cơ hội phản công hắc hung lang, thấy Bảo La cùng thủ hạ muốn động thủ với Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn, trước sau lên tiếng tỏ thái độ.

Đối với việc Bảo La cùng đoàn trưởng của Mạt La hoàng gia tư lược đoàn tại Thiết Huyết học viện phát sinh, được các học viên truyền đi, cả học viện cơ hồ không ai không biết, không ai không hay. Bốn vị đạo sư ở đây đương nhiên đều biết. Họ cũng không thể để Bảo La cùng Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn đánh nhau tại đây, nếu không khẳng định sẽ làm loạn cục diện thanh trừ hắc hung lang.

Hơn nữa Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn mặc dù người ít, nhưng thật sự là đến đây lên tiếng muốn trợ giúp. Nếu để xảy ra tình huống những học viên gia nhập bọn Bảo La đánh nhau với họ, ý vào số đông đả thương hay

giết chết họ, thế thì thể diện của Thiết Huyết học viện làm sao còn tồn tại? Rồi còn làm thế nào giải thích với Mạt La đế quốc?

Bảo La thấy bốn vị đạo sư dẫn đầu đều tỏ thái độ khuyen bảo, rõ ràng nếu có đả đầu sẽ không giúp mình, trơ mắt quan sát lũ hộ vệ bạc nhược của mình so với Tư Lược đoàn, chỉ đành cố nén giận tỏ ra phong độ nhìn Diệp Phong nói: “Lôi Ân đoàn trưởng, ngày sau ta nhất định có cơ hội sẽ cùng Tư Lược đoàn của ngươi tỉ thí!”

Diệp Phong nhìn bộ dạng của Bảo La càng ra vẻ phong độ càng có cảm giác buồn nôn, cũng chẳng muốn để ý, nhìn bốn vị đạo sư không muốn tìm phiền toái kia và cười nói: “Bốn vị đạo sư, chúng tôi đã tiến vào sâm lâm, xin cho phép chúng tôi hỗ trợ đôi phó hắc hung lang!”

“Đương nhiên, Lôi Ân đoàn trưởng nguyện ý hỗ trợ thanh trừng ma thú, chúng ta tự nhiên rất hoan nghênh.” Bốn vị đạo sư đều khách khí trả lời.

Vài ngày trước Bồ Lỗ Tư phái thám tử đến điều tra Hồ Lô sơn cốc, kết quả đều bị Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn giết hết. Chuyện này các thủ hạ trọng yếu của Uy Liêm thương đoàn đều biết.

Tây Khoa - Bành Lạp, một người trung niên tóc đỏ râu ngắn trắng kiện, là đại đội trưởng của tập hệ xạ thủ đại đội thứ năm của Uy Liêm thương đoàn, lần này phụ trách đồ sát hắc hung lang tại khu vực phía nam sâm lâm. Y thấy bốn vị Thiết Huyết đạo sư đồng ý sự giúp đỡ của Diệp Phong, trong lòng bực bội, rồi bước ra khỏi đám đông, khinh thường nhìn Diệp Phong, nhắc nhở: “Lôi Ân đoàn trưởng, hy vọng ngươi mang ba trung đoàn nhỏ nhoi đến đây là thành tâm giúp đỡ, đừng có âm mưu gì. Nếu không chúng ta nhất định không để ngươi sống sót rời khỏi sâm lâm!”

“Ngươi làm...” Khải Đặc nghe Tây Khoa nói, nhất thời nổi giận mở miệng định mắng. Diệp Phong cướp lời ngăn cản gã rồi hướng về Tây Khoa cười nói: “Nếu vị tiên sinh đây hoài nghi thành ý của chúng tôi, vậy hãy để Tư Lược đoàn của ta đi ở vị trí đầu vậy!”

“Ha ha, dũng khí của Lôi Ân đoàn trưởng thật đáng khen, ba trung đội ít ỏi dám chịu nguy hiểm tập kích của hắc hung lang, nhận lấy trách nhiệm tiên phong tại tiền tuyến. Nếu ta không đáp ứng thì thật không nể mặt ngươi, cứ theo ngươi nói mà làm theo vậy!” Tây Khoa lộ ra một nụ cười khinh thường. Hiện tại không chỉ có xem thường Diệp Phong mà còn cảm thấy hân là một thằng ngốc.

“Hừ, không biết sống chết, với vốn vẹn ba trung đội mà muốn đánh tiên phong!” Bảo La cùng với bọn thủ hạ, cũng như xạ thủ của Uy Liêm thương đoàn, tất cả đều khinh thường nhìn Diệp Phong, nhận thấy hấn ngu ngốc đến cực hạn.

Bốn vị đạo sư cùng chúng đệ tử của Thiết Huyết học việc đều thầm nghĩ tên Lôi Ân đoàn trưởng này thật vô tri, nhưng lại không dám mạnh miệng nói trắng ra. Hôm nay hấn thế nào cũng phải trả giá đắt.

Người vẫn đang im lặng tấn công hắc hung lang, Tuyết Li, vừa nghe nói xong, lại không tưởng phía dưới chính là Diệp Phong, đoàn trưởng của Mạt La Hoàng gia Tư Lược đoàn. Giờ phút này khi mọi người đang bàn luận mà không để ý gì tới Diệp Phong, nàng lộ ra một chút tò mò. Bởi vì nàng và Diệp Phong có gặp qua một lần, lúc trước khi định đánh nhau thì gợi ý một cuộc giao dịch thông minh. Vì thế nàng nghĩ cái con người này đã nắm bắt được tình hình rồi, nên sẽ không vô duyên vô cớ mà được ra một quyết định mà không có lí do nào!

“Khải Đặc, nhớ canh chừng tên hỗn đản này cho kỹ.” Diệp Phong nhìn Tây Khoa rồi nhẹ nhàng ra lệnh cho Khải Đặc một tiếng. Sau đó hấn dẫn thành viên Tư Lược đoàn đồng loạt tiến vào sâu trong rừng rậm.

Khải Đặc nghe lão đại nói xong trong lòng hơi buồn, đi theo tiến vào sâu, luôn để ý đến tên Tây Khoa, hi vọng lão đại sẽ nghĩ đến tình cảnh của hấn.

Diệp Phong tiến vào một cách táo bạo nhưng là vì tật phong cự lang tại trung tâm của vùng đất này. Dĩ nhiên không nghĩ phải đi theo Uy Liêm thương đoàn và Thiết Huyết học viện từ từ tiến tới. Do cái việc của Tây Khoa mà hấn có cớ để tiến vào vùng đất trước. Cho dù có những lời chê cười, hấn mặc dù rất giận, nhưng mà vì tật phong cự lang, chỉ có thể tạm thời nhẫn nại!

Bảo La đứng yên một chỗ, nhìn cái bóng đang chạy của Diệp Phong, thầm nghĩ cho dù lần này hấn không chết, thì chính mình cũng nhanh chóng điều động nhân thủ mà bắt hấn và Tĩnh Hương.

Uy Liêm thương đoàn Tây Khoa cùng thủ hạ nhìn bọn người Diệp Phong thầm cười khế, nghĩ rằng bọn họ phải trả một cái giá rất lớn.

Chương 51 : – Côn ảnh cuồng đao VS tật phong cự lang

Tân NDGHNTD

Nguồn: hoanguyettaodan (<http://www.hoanguyettaodan>)

Diệp Phong thống lĩnh Liệt Diễm, linh ngư, bạch lang ba trung đội đi tiên phong, giống như cuồng long xuất hải, trở lộ bình thường đều bị bọn họ nhanh chóng quét sạch. Cho nên dọc đường bọn họ căn bản không bị công kích, ngăn cản nào đáng kể.

Ở hậu phương thiết huyết học viên cùng thương đoàn hộ vệ đang kịch liệt chém giết một đám lớn hắc hung lang, nhìn thế công bọn họ tịnh không quá kinh ngạc bởi vì có linh ngư trung đội cùng bạch lang trung đội đối phó với hắc hung lang tự nhiên không khó. Bất quá nhìn thấy bọn họ qua khỏi đám hắc hung lang trực tiếp chạy sâu vào trong rừng, đều không nhìn được cảm khái muốn chết.

Xem ra không cần tự mình phái người, Lôi Ân có thể tự mình hại chết mình. Bảo La nhìn tiên phương không ngừng điên cuồng công kích Tư Lược đoàn, trong lòng có chút khinh thường, cảm giác bản thân không thể hành hạ Lôi Ân đến chết trong lòng có chút tiếc nuối.

Chẳng lẽ ta xem sai rồi sao? Hắc như là thằng ngốc không có lý trí? Tuyết Lị trên không hạ xuống dưới dần đi tới Tư Lược đoàn, nghĩ không ra trưởng đoàn muốn làm gì!

Tật phong cự lang, ngũ giai ma thú phong hệ, hình thể vượt qua chó sói bình thường thậm chí gần bằng chiến mã, toàn thân lông màu xám, răng nanh móng vuốt đều hung tàn, có thể phát ra ngũ giai phong hệ ma pháp.

Cũng giống với nó, lục giai phong hệ ma thú tật phong lang vương là loại đặc biệt của loài tật phong cự lang. Hình thù cơ bản giống tật phong cự lang, chỉ có trước ngực có dải lông màu vàng, có thể phát ra lục giai hạ phong hệ ma pháp.

Giải đất trung tâm phía bên phải của Tập La sâm lâm là khoảng đất trống, phía đông có một dòng suối nhỏ. Tật phong cự lang dưới sự chỉ huy của tật phong lang vương đang nghỉ ở nơi này.

Kiệt Nã Tư dẫn tinh linh trung đội ngăn cản ở đây, triển khai đề đầu với tật phong cự lang. Bởi vì đoàn trưởng muốn bắt sống ma thú này, bọn họ

không dám sử dụng tiên thuật trên diện rộng, chỉ dùng “Thần tiên tam thức” - thức thứ nhất “Tật tiên vô ảnh” bắn thương tật phong cự lang.

“Suru suru” tiếng xé gió không ngừng vang lên, mũi tên lao đi với vận tốc cực nhanh, chân khí nhiều màu sắc nhanh chóng lóe ra, tật phong cự lang bị bắn tức giận dị thường, tru lên liên tục.

Bất quá tật phong cự lang có tốc độ rất nhanh, lại còn phóng ra phong hệ nhị giai ma pháp "toàn phong hộ thuẫn" bảo vệ chính mình. Cho nên Kiệt Nã Tư cùng tinh linh không thể nhanh chóng bắt chúng, lại bị chúng phóng thích ma pháp phản kích.

Tam giai ma pháp "tật phong chi thi", tứ giai ma pháp "phong nhận tật vũ", ngũ giai ma pháp "long quyền phong bạo", ba loại ma pháp công kích cùng lúc phóng ra tại giải đất trung tâm của sâm lâm. Gió làm cản sức bay của tên, gió liên tục nổi lên, tạo thành một cái vòi rồng cao hơn mười thước. Kinh phong cuồng dũng, thổi gãy cả cây to, cành rung lá rụng. Tại giải đất trung tâm một ít hắc hung lang đều rời xa tránh né.

Khổ nỗi ma sủng của Kiệt Nã Tư cùng chúng tinh linh không có ma pháp công kích, đành lệnh chúng cấp chính mình "quang minh thần tốc", "quang minh phòng ngự" và "quang minh thần lực" ba loại ma pháp phụ trợ, nhằm tăng gấp bội gia tốc công kích lẫn phòng ngự!

"Kỳ quái, giải đất trung tâm như thế nào lại có mãnh liệt kinh phong vậy?"

Tuyệt Li cùng chúng dực nhân trên bầu trời phía nam của sâm lâm đang phụ trợ phía dưới đồng bạn công kích hắc hung lang, giạt mình phát hiện trung tâm sâm lâm có hiện tượng kỳ lạ.

"Thiên nột, các người nhìn đám Quang Minh bạch vũ điều, phía trên hình như có kị sĩ!" Một dực nhân thiếu nữ thấy từ trong sâm lâm, Kiệt Nã Tư cùng chúng tinh linh đang tránh né tật phong cự lang ma pháp, giạt mình kêu to.

"Quang Minh nữ thần tại thượng, chẳng lẽ Quang Minh bạch vũ điều là ma sủng của đám người ấy? Hơn một trăm con lục giai ma thú a!"

"Rất khó có thể tin, thế nhưng có nhiều lục giai ma sủng, chẳng lẽ bọn họ là vương bài không quân?"

Phần đông dực nhân đệ tử bàn tán sôi nổi như cãi nhau. Trên trăm chủng loại lục giai phi hành, sợ rằng chỉ có quốc gia mới có thực lực này. Tuyệt Li thấy tình huống này, nhú mày bay tới đạo sư bẩm báo một tiếng, dẫn đầu

dực nhân đệ tử bay về phía giải đất trung tâm của sâm lâm, muốn xem rốt cuộc sao lại thế này.

“Ha ha ha, Kiệt Nã Tư, tinh linh trung đội các ngươi như thế nào mà với đám quần lang đều thu thập không được a?”

Diệp Phong mang theo Liệt Diễm, linh ngư, bạch lang ba trung đội, một đường chém giết thẳng đường hắc hung lang, thuận lợi tới trung tâm giải đất, thấy được thế trận song phương, Khải Đặc ha ha cười to.

“Mới sáng ra Khải Đặc ngươi lại ở đó đánh rắm, mau nhanh hỗ trợ!” Kiệt Nã Tư học tập khẩu khí của đoàn trưởng, tại không trung cười mắng.

“Lên, nhanh chóng giải quyết trận chiến, chúng ta rời khỏi nơi đây!” Diệp Phong nghiêm sắc hạ lệnh, ý bảo cả ba trung đội hành động.

Kiệt Khắc cùng bạch lang chiến sĩ với đám La Phi cùng linh ngư chiến sĩ nghe xong mệnh lệnh của đoàn trưởng, nhất thời gào lên một tiếng, huy động cương côn cùng thiết trụ lao lên, chuyên dùng đánh vào đầu tạt phong cự lang, để đánh ngất mà bắt sống toàn bộ!

Tùng đạo hồng sắc quang mang loé lên. Liệt Diễm tiêu phong vương cùng một trăm Liệt Diễm tiêu phong mã được Khải Đặc cùng Liệt Diễm kỵ sĩ gọi ra, nhanh chóng xuất hiện. Liệt Diễm kỵ sĩ cùng Liệt Diễm chiến mã, trông uy thế hung mãnh vô cùng, lúc đó tạt phong cự lang cũng hợp lại ngao ngao tru lên. Toàn trường thật hỗn loạn!

Diệp Phong vẫn đứng tại chỗ khoan khoái quan sát, nhìn Liệt Diễm kỵ sĩ anh tư uy phong lẫm liệt, trong lòng thập phần cao hứng, là đội thân tín sớm nhất của hắn!

“Vô tình tứ tuyệt côn, thức thứ nhất, côn ảnh cuồng đao!”

Kiệt Khắc dẫn đám bạch lang chiến sĩ san bằng đám tạt phong cự lang đang hỗn loạn. Y cao giọng hạ lệnh, liền tất cả bạch lang chiến sĩ đồng thời giơ cây côn lên mà công kích cự lang. Côn thế thật mãnh liệt, tràn ngập vô hạn. Côn ảnh như một con lốc muốn là tê liệt cả thiên địa, bảo phủ cả vạn vật!

"Ngao!"

Hơn một nửa số tạt phong cự lang bị tuyệt chiến của bọn bạch lang chiến sĩ Kiệt Khắc đánh trúng, kêu thảm rồi ngã xuống đất. Số thì trọng thương số thì bị hôn mê, toàn bộ năng lực chiến đấu cũng mất đi, kể cả con tạt phong lang vương ở giữa.

“Tuyệt, tuyệt, chiêu thức thật tuyệt. Chờ đến khi chân khi trong người các người mạnh mẽ, thì chiêu này khẳng định sẽ càng thêm hung mãnh!” Diệp Phong đứng yên một bên mà vỗ tay khen.

Gần đây bọn bạch lang chiến sĩ Kiệt Khắc và bọn linh ngưu chiến sĩ mới đã luyện thành thục các chiêu thức, nhưng mà chân khí lại quá ít, cho nên tiến bộ không thể nhanh được.

La Phi thấy bọn Kiệt Khắc được đoàn trưởng tán thưởng, cũng muốn đem đám linh ngưu chiến sĩ ra sử dụng Kinh hồn tam thức, nhưng mà cái ý nghĩ này có điểm không ổn. Khí lực của linh ngưu chiến sĩ thì cường đại hơn so với bạch lang chiến sĩ, nếu dùng thiết trụ mà sử dụng vào đầu đám tặc phong cự lang này, không chừng tất cả bị nát bấy. Đến lúc đó khích lệ còn không có nữa, chỉ có bị bọn Khái Đặc giễu cợt thôi!

Vừa thấy địch nhân mạnh mẽ như vậy, những con tặc phong cự lang còn lại muốn cứu con lang vương đang hôn mê để thoát đi. Diệp Phong thấy thế liền cười lớn: “Nhanh, mau chóng giải quyết toàn bộ đám cự lang con lại cho lão tử!”

Thành viên bốn trung đội liền lĩnh mệnh, rồi đồng thời tiến lên, luân phiên công kích đám tặc phong cự lang còn lại. Đám bạch lang chiến sĩ Kiệt Khắc hiểu được tiếng cười tham lam và cái ánh mắt đó của đoàn trưởng, lập tức chạy tới tặc phong lang vương và cự lang mà thực hiện thêm ước. Thấy vậy bọn linh ngưu chiến sĩ La Phi đều đâm ra hâm mộ. Bây giờ bốn trung đội chủ lực, thì chỉ còn có một mình bọn họ là chưa có ma sủng...

Chương 52 : Mỹ nữ khởi năng thuyết đắc quá lưu manh

Tân NDGHNTD

Nguồn: hoanguyettaodan.org (<http://hoanguyettaodan.org/>)

“Trời ơi, đây là Mặt La hoàng gia Tư Lược đoàn? Bọn họ thế nào không có tử thương lại đến tận trung tâm sâm lâm? Còn bắt sống nhiều tật phong cự lang như vậy?!”

“Ô.. Quang minh nữ thần trên cao, các người nhìn xem toạ kỵ của kỵ sĩ bọn họ, thế nào lại là Liệt Diễm tiêu phong vương cùng tiêu phong mã. Còn có Quang Minh bạch vũ điều của mấy tinh linh mỹ nữ. Thiên nột, đây là giá trị gì? Đội ngũ này quả thực là quá giàu!”

Phản đông dực nhân học viên đi theo Tuyết Lị, trên không trung nhìn thấy thành viên Tư Lược đoàn trên không và mặt đất, đều kinh ngạc, luôn miệng bàn luận. Trong ánh mắt tràn ngập vẻ hâm mộ cùng vẻ đồ kỵ!

Xem ra mấy người này không phải đi tới hỗ trợ, mà sớm đã có dự mưu muốn thừa dịp loạn bắt sống tật phong cự lang, thật giáo hoạt. Tuyết Lị nhìn phía dưới tên Diệp Phong vô lại đang ung dung thả khói thuốc, trong lòng tức giận. Nhiều người như vậy lại bị người này lừa, hơn trăm tật phong cự lang là giá trị bao nhiêu a?

“Kháo, thế này là quá không công bình rồi, chúng ta liều sống liều chết đồ sát hắc hung lang, tiện nghi bọn họ tới bắt sống tật phong cự lang, đâu có loại chuyện tốt như vậy?”

“Tuyết Lị, chúng ta nên tới tìm bọn họ nói chuyện!” Mang lòng đồ kỵ, mấy dực nhân học viên bắt đầu có vẻ bất mãn.

Tuyết Lị trong lòng cũng không yên bình, nghe chúng đồng bạn nói, liền dẫn bọn họ bay tới chỗ bọn người Diệp Phong, muốn cùng bọn họ nói chuyện.

Diệp Phong cặp mắt tặc lưu lưu, sớm đã thấy siêu cấp mỹ nữ mấy ngày trước cùng hắc giao dịch, dẫn một đám dực nhân từ phía nam bay tới. Hắn thấy bọn họ đang nghị luật, lại mang sắc mặt bất duyệt hướng mình bay tới, lập tức minh bạch là chuyện gì. Rồi hắn để bạch lang chiến sĩ đem ma sủng thu vào trong người, ra hiệu Kiệt Nã Tư chuẩn bị dẫn tinh linh trung đội, đem năm mươi hai tật phong cự lang hôn mê trên mặt đất chuyển đi.

Tuyệt Lị dẫn chúng dục nhân bay tới đối diện Diệp Phong, nhìn hấn khê mở môi anh đào, nhàn nhạt nói: “Lôi Ân đoàn trưởng, người thật sự là đã tính a, thế nào đánh tới hỗ trợ giết hắc hung lang, đến bắt tạt phong cự lang!”

“Dục nhân tiểu thư xinh đẹp, người nói vậy là không đúng rồi, ta xác thật là tới hỗ trợ giết hắc hung lang, chẳng nhẽ người không thấy Tư Lược đoàn của ta mạo hiểm trùng sát ở tiền phương ư? Cho nên gặp được tạt phong cự lang này chỉ có thể xem ngoài ý muốn. Có cơ hội thu phục ma súng ta cũng không thể bỏ qua a!” Diệp Phong một chút cũng không đỏ mặt nói!

Tư Lược đoàn quả thật mạo hiểm trùng sát vào tối hôm trước, lại cũng không có ai chịu bỏ qua không thu lấy ma súng. Tuyệt Lị nghe Diệp Phong nói xong, nhất thời xấu hổ nhìn hấn, không thể nói ra được lời phản bác nào.

Diệp Phong thấy thế liền truy tới cùng, thông thả cười nói: “Dục nhân tiểu thư, lần trước ta muốn có Liệt Diễm Tiêu Phong mã, nhưng nàng nói nó là vật sẵn của các nàng, cho nên ta phải dùng quang hệ lực giai ma tinh mà trao đổi. Lần này, nếu nàng muốn có Tạt Phong Cự Lang, ta hiện đang có năm mươi hai con, chỉ cần nàng có ngũ giai ma tinh nhiều hơn số đó thì ta có thể trao đổi với nàng, xem như trả lại một mối nhân tình!”

Đối với mỹ nữ há có thể nói chuyện lưu manh như thế? Tuyệt Lị nghe Diệp Phong nói xong, thì chẳng biết phải nói lời gì cho tốt. Nàng chỉ tức giận liếc hấn một cái. Trong lòng cảm thấy người này quả là giáo hoạt, có ai lại mang năm mươi hai viên ma tinh trên người trong một lúc chứ?

Chúng dục nhân đệ tử thấy Tuyệt Lị không còn lời phản bác với đối phương, vừa định dùng cường từ để nói lý với hấn, chợt lại thấy Diệp Phong nói: “Ai ai cũng biết, dục nhân là chủng tộc cao quý tối thượng, ta nghĩ các người sẽ không vì việc ta thu phục được một trăm năm mươi ba con tạt phong cự lang mà định động thủ với ta đó chứ?”

Vừa nghe xong những lời này, chúng dục nhân đều tức giận đến nói không ra lời. Giờ đây đạo lý đều ở về phía đối phương, bọn họ căn bản là không có lấy một lý do để lên tiếng, lại càng không thể động thủ trong lúc này. Nếu không, tất sẽ hủy đi cái mỹ danh cao quý của chủng tộc.

“Ta biết được dục nhân đều là những người quý phái và hiểu đạo lý, những ưu điểm này lại càng được thể hiện rất rõ trên người của chư vị!” Diệp Phong chính sắc, làm ra vẻ rất thành thật mà lên tiếng tán thưởng, rồi

nhìn Tuyết Li cười cười nói: “Tiểu thư dực nhân mỹ lệ, hiện giờ còn rất nhiều hắc hung lang còn chưa bị giết, ta phải đem Tur Lược đoàn đến phía tây để săn chúng, gặp lại sau!”

Nói xong, hắn liền phát tay một cái, vui vẻ thông lĩnh Liệt Diễm, linh ngư, bạch lang ba trung đội tiến về hướng rừng rậm ở phía tây. Kiệt Nã Tư để tinh linh mỹ nữ hạ lệnh cho Quan Minh bạch vũ điều cấp lấy Tật Phong Cự Lang mang đi, theo sát sau lưng đoàn trưởng đại nhân cũng tiến về hướng tây.

Tuyết Li nhìn bóng lưng của Diệp Phong đang cao hứng, trong lòng nhớ tới khuôn mặt tươi cười của hắn, thầm thở dài, gặp phải loại người như thế chỉ có thể xem là vận xui.

Chúng dực nhân đệ tử dù không cam lòng để cho tật phong cự lang bị mang đi hết, chỉ vì không có lấy một biện pháp để đối phó với đối phương, nên chỉ đành buồn bực trong lòng mà không dám làm gì.

Sau khi thông lĩnh các đồng môn trở về nơi sư phụ, Tuyết Li liền đem mọi sự tình kể lại rất tường tận. Sau khi nghe xong thì mọi người lập tức chấn động, không ngờ rằng Mạt La hoàng gia Tur Lược đoàn chẳng những không chết, mà còn có thể nhanh chóng tiến tới trung tâm của sâm lâm để đuổi bắt tật phong lang vương và một trăm năm mươi hai con tật phong cự lang. Điều khiến cho người ta bất ngờ nhất chính là hiện nay hắn đang sở hữu ba chi ma sủng trung đội. Đây không phải là một lực lượng nhỏ trong chiến đấu a.

Đáng giận, Lôi Ân, tên hỗn đản này thật sự may mắn. Ta nhất quyết phải tiêu diệt ngươi. Bao La trong lòng đang thầm thề độc.

Tây Khoa cũng đồng thời giật mình. Tại Thiết Huyết học viện, mọi người một chủ ý với cái tình huống trên, gã liền nói vài lời, sau đó nhanh chóng chạy đi tìm đoàn trưởng, đem hết sự việc này tường trình lại, rồi bày mưu lúc này nên tiêu diệt Mạt La hoàng gia Tur Lược đoàn. Một mặt có thể diệt trừ hậu hoạn, mặt khác đó là hơn ba trăm năm mươi ma sủng!

Với cái khế ước chủ phó, chủ nhân chết, thì ma sủng sẽ được tự do. Tây Khoa cảm thấy cái việc này tốt vô cùng, nhưng mà khi gã nói cho Bồ Lỗ Tư, liền triệu tập nhân thủ đi tìm Mạt La hoàng gia Tur Lược đoàn, thì đã không còn thấy bóng dáng của một ai!

Bồ Lỗ Tư vốn muốn để Mạt La hoàng gia Tur Lược đoàn ở phía tây để phát triển. Nhưng hiện tại biết được bọn họ có hơn ba trăm năm mươi ma

sủng các loại, Bồ Lỗ Tư liền nổi lòng tham. Hắn dự định trở về chuẩn bị nhân lực rồi lập tức tiến đến tiêu diệt Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn!

Thiết Huyết học viện và Uy Liêm thương đoàn vẫn tiếp tục tiến hành săn hắc hung lang. Bọn họ hành động rất mau lẹ, đám ma sủng ở giữa khiến bọn họ thêm muốn không thôi. Hai thế lực lớn cùng hành động, thì chỉ trong một thời gian ngắn, toàn bộ hắc hung lang trong rừng đều bị giết sạch.

Khi lão viện trưởng Nặc Đôn biết được Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn đắc thủ được hơn ba trăm năm mươi ma sủng, thì ngây ngốc cả nửa ngày, lại thêm một tiếc nuối về tật phong cự lang, để cho Tư Lược đoàn chiếm tiện nghi!

Nhưng mà cao thủ thì có cái suy nghĩ của cao thủ. Một lúc sau Nặc Đôn trở lại bình thường, vì với nhân số của Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn hiện nay, cho dù có được hơn ba trăm ma sủng, thì lão cũng không để vào mắt. Hơn nữa Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn phát triển tại Hỗn Loạn hoang nguyên, lại không gây chuyện gì làm ảnh hưởng đến Thiết Huyết học viện cả!

Chương 53 : Cật ma tinh đích hầu tử hoà cự long

Tân NDGHNTD

Nguồn hoanguyettaodan.org

Bồ Lỗ Tư tại Tập La sâm lâm không tìm được Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn, bởi vì Diệp Phong nhanh chóng dẫn thành viên Tư Lược đoàn rời khỏi vùng đất trung tâm chém giết ngoài sâm lâm. Hắn nói với Tuyết Li là đến phía tây giết hắc hung lang, căn bản chỉ là cái cớ để rời đi. Hắn không nghĩ đến chuyện chờ cho hai bên thế lực đều biết việc hắn bắt sống bọn tặc phong cự lang rồi đến gây phiền phức cho hắn.

Sáng sớm, tại phía trước Hồ Lô sơn cốc, đoàn trưởng đại nhân khai hoàn trở về, bắt sống toàn bộ tặc phong cự lang, nhất thời làm cho toàn bộ thành viên còn lại trong cốc cao hứng lên tiếng hoan hô.

Tĩnh Hương biết Kiệt Khắc cùng bạch lang chiến sĩ đã thu tặc phong lang vương cùng một trăm lẻ một tặc phong cự lang làm ma sủng, liền đếm số tặc phong cự lang còn lại, quay người về phòng ghi chép sổ sách.

Diệp Phong nhìn bóng lưng của Tĩnh Hương, nghĩ đến nàng quay về để ghi lại thu nhập của hắn, rồi đoạt đi một phần mười, trong lòng vô cùng buồn bực. Nếu nàng không phải là đạo sư của Liên Na công chúa, không phải là tử tước được quốc vương tín nhiệm, Diệp Phong thật muốn làm “bá vương ngành thương cung”, cường bạo chiếm lấy nàng.

“Đoàn trưởng, còn thừa năm mươi hai tặc phong cự lang không cần làm ma sủng, không bằng lấy ra ma tinh để chúng ta chế tạo ma pháp vũ khí?” Lạc Tư có chút kích động hướng về đoàn trưởng đại nhân đề nghị.

“Không gấp, đem ma thú còn sống lấy ra ma tinh chế tạo vũ khí thì quá lãng phí, sau này tìm ma tinh chế tạo cũng không muộn.” Diệp Phong mỉm cười trả lời, an ủi để Lạc Tư không lo lắng, rồi để Kiệt Khắc đem hai mươi tặc phong cự lang, cấp cho hai mươi bạch lang chiến sĩ phụ trách tuần tra đêm làm ma sủng.

Kiệt Khắc thấy đoàn trưởng chiêu mộ bạch lang chiến sĩ như vậy, trong lòng mười phần cảm kích, chọn ra hai mươi tặc phong cự lang tốt nhất cho hai mươi bạch lang chiến sĩ phụ trách tuần tra đêm làm ma sủng. Bọn họ là bạch lang chiến sĩ sau khi có tọa kỵ là ma sủng trở thành bạch lang kỵ sĩ.

Lạc Tư nhìn bộ dạng cao hứng của Kiệt Khắc, thoáng cảm thấy mắt mát. Diệp Phong thấy thế bảo Lộ Lộ đi về thụ ốc, mang tới hai viên băng thổ ngũ giai ma tinh mà lúc trước lấy được khi tiêu diệt Bỉ Nhĩ thương đoàn, đem giao cho Lạc Tư. Không ngờ Tiểu Hắc đang chạy giỡn dưới chân mọi người lại đột nhiên nhảy lên đoạt lấy hai viên ma tinh trong tay hắn.

“Trời, tốc độ người cũng nhanh thật!” Diệp Phong không cẩn thận bị Tiểu Hắc đoạt mất ma tinh, bực bội cười mắng, vẫy vẫy tay nói: “Tiểu Hắc đừng làm loạn, đưa ma tinh cho ta!”

“Chi chi”

Tiểu Hắc lắc đầu kêu vài tiếng, không chỉ một ngụm đã nuốt thổ hệ ma tinh vào bụng mà còn đem băng hệ ma tinh trong tay ném cho Lam Lam mập mập.

“Nha, Tiểu Hắc, người làm thế nào lại nuốt ma tinh? Mau nhả ra!” Lộ Lộ lo lắng Tiểu Hắc ăn ma tinh sẽ gặp nguy hiểm, dùng tay nhắc nó lên vội vã thúc giục.

Một viên ma tinh đáng giá hơn hai vạn kim tệ lại bị con khỉ ăn mất. Diệp Phong vỗ vỗ đầu định lên tiếng thì bên kia Lam Lam cũng nuốt băng hệ ma tinh vào bụng, khiến cho Lạp Phi Nhĩ đang yên lặng cũng bị dọa cho nhảy dựng lên, mở miệng bảo Lam Lam mau nhả ra.

“Chi!”

Tiểu Hắc bị Lộ Lộ chụp trúng, nên đầu choáng mắt hoa, kêu lớn một tiếng, hai tay cố dùng lực để tháo gỡ đôi tay của Lộ Lộ rồi nhảy xuống đất.

Bọn người Diệp Phong thấy vậy thì đều kinh hãi, không ngờ ngày Tiểu Hắc suy nhược là thế, vậy mà hôm nay lại có thể tháo gỡ hai tay nắm chặt của Lộ Lộ.

“Ha, lão tử hiểu ra rồi, Tiểu Hắc là tam giai ma thú, khi ăn vào ma tinh thì có thể tăng cường lực!” Diệp Phong giật mình tỉnh ngộ, vỗ tay một cái, nói.

Đối với ma thú mà nói, bọn chúng có thể ăn được ma tinh. Ma tính của viên ma tinh mà chúng nuốt chửng, có thể đạt được phân nửa lực lượng của ma tinh nguyên chủ. Còn nếu ma thú nào ăn được loại ma tinh có cùng chất ma tính với nó, tất sẽ đạt được phân nửa lực lượng của ma tinh nguyên chủ, đồng thời cũng gia tăng năng lực của ma tính.

Điều này vốn là một kiến thức cơ bản nhưng lại không thu hút sự chú ý của người ta. Giờ đây nghe Diệp Phong nhắc tới, mọi người tại trường đồng

thời nghỉ tới điểm đó, lập tức thấy lời đó rất chính xác.

“Đoàn trưởng, Lam Lam mọc sừng rồi!” Lạp Phi Nhĩ ôm Lam Lam, nhìn đỉnh đầu của nó đang mọc ra một đôi sừng nhỏ, liền cao hứng hô lớn.

“Không thể nào! Cự long ăn đồng chúc tính ma tinh liền khai mở tiềm năng bẩm sinh sao?” Mọi người đều nhìn thấy đôi sừng nhỏ trên đầu Lam lam, liền lớn tiếng nghị luận.

“Ha! Ăn một viên ngũ giai băng hệ ma tinh thì có thể mọc sừng rồng sao? Hắc hắc, nếu ma tinh đối với cự long có tác dụng khai mở tiềm năng. Vậy đợi đến khi Lam Lam lớn lên và trở thành Băng Sương Cự Long rồi đem làm thịt, vậy chẳng phải lão tử sẽ có nhiều cao thủ siêu cấp cường hãn sao?” Diệp Phong gật gù đầy vẻ khoan khoái, nghĩ thầm trong đầu.

“Ha ha, nếu có thể ăn thịt của Lam Lam sau khi trở thành Băng Sương Cự Long, vậy Lạp Phi Nhĩ không phải sẽ trở thành một siêu cấp Long kỵ sĩ rất hiếm có ư?” Bọn ba người Khải Đặc, Ai Đức, và Ba Nhĩ đều nhìn Lạp Phi Nhĩ với nụ cười bại hoại.

Điều đó làm cho Lạp Phi Nhĩ có cảm giác dở khóc dở cười, chỉ là trong lòng cũng rất mong chờ cho Lam Lam có thể sớm trở thành Băng Sương Cự Long, bởi vì uy danh của Long kỵ sĩ quả thật rất mê người. Y muốn thử xem cái mùi vị cười trên lưng Lam Lam bay lượn đến chân trời góc biển sẽ như thế nào.

“Chi chi!”

Tiểu Hắc đang dùng hai tay ôm lấy ngọn Phương Thiên họa kích của Khải Đặc ở trên đất, quơ loạn lên để diễu võ dương oai, muốn phô trương khoe khoang khí lực của mình, tựa hồ như đang tức giận mọi người vì không thèm để ý đến nó.

“Xem ra tiểu thí hầu đã ăn phải thổ hệ ma tinh nguyên chủ, khí lực cũng không nhỏ à nha.” Diệp Phong nhìn Tiểu Hắc rồi cao hứng cười to. Phương Thiên họa kích của Liệt Diễm kỵ sĩ nặng hơn trăm cân. Sau khi Tiểu Hắc hấp thụ phân nửa lực lượng của ma tinh nguyên chủ liền có thể huy động họa kích. Điều đó đủ chứng minh lực lượng của ma tinh nguyên chủ quả là không kém.

Tĩnh Hương vừa hoàn tất ghi chép, liền rời khỏi thụ ốc. Từ miệng chúng nhân mà biết được việc Tiểu Hắc và Lam Lam ăn ma tinh, nên cũng không khỏi thập phần tò mò.

Diệp Phong vốn muốn cấp ma tinh cho Lạc Tư để chế tạo vũ khí ma pháp, lại không ngờ tới hai tên gia hỏa tiểu Hắc và Lam Lam, nhưng mà như vậy cũng tốt, sau này sẽ cấp bằng hệ ma tinh cho Lam Lam. Nhìn về phía Tĩnh Hương đi tới, gia hỏa này lại muốn thay đổi số thu nhập mà không được, liền buồn bực than: “Bây giờ sổ sách của Tĩnh Hương phó đoàn thật là giá trị a!”

“A, đây đều là bản lãnh của đoàn trưởng đại nhân. Nếu người không có bản lãnh như vậy, thì ta làm gì có cơ hội tính sổ sách?” Tĩnh Hương nhìn hình dạng buồn bực của Diệp Phong, mỉm cười đáp lại. Nàng hiểu được hắn đang buồn rầu về chuyện hoạch sổ thu nhập.

Diệp Phong nghe Tĩnh Hương nói như vậy, mặt lại sầu thêm. Hắn để lại mọi người xử lý sự vụ, rồi chính mình dẫn Lộ Lộ và U Nguyệt Nhi về thụ ốc.

“Thiếu gia, thiếp muốn ngài chinh phục ả Tĩnh Hương kia, để cho ả ta khỏi phải làm ngài mất hứng hoài!” U Nguyệt Nhi cười cười rồi đi đến ngồi xuống trên đùi của Diệp Phong đang ngồi ở trên giường.

“Kháo, bọn thiếu gia sớm muộn gì cũng thực hiện, đáng tiếc là nàng ta lại quá khó tính!” Diệp Phong thì thầm, bàn tay heo thì xuyên qua áo rồi đặt lên bộ ngực phong mãn của U Nguyệt Nhi, rồi quay người ôm nàng đặt lên giường, cười hắc hắc: “Thiếu gia ta muốn cùng nàng ngoạn ngoạn....”

<!--spoiler-wrap-->

Chương 54 : – Vì diệt địch , tung hoả phần lâm

Tân NDGHNTD

Nguồn hoanguyettaodan.org

Ốc Mễ sâm lâm nằm trong trung tâm giải đất tây nam Hồn Loạn hoang nguyên. Cây cối trong rừng cao lớn nhưng không dày đặc. Trung tâm giải đất thì trống trải, dã thú vẫn thường xuất hiện tại nơi này. Nhưng mà sau khi đám ma thú bị săn bắt quá độ, hiện nay dấu vết của đám dã thú cũng ít đi!

Ngũ giai băng sương xạ thủ Tây Khoa – Bành Lạp là đại đội trưởng của năm đại đội tạp hệ xạ thủ, người mà Bố Lỗ Tư tính nhiệm nhất. Đêm hôm nay gã được Bố Lỗ Tư ra lệnh dẫn hai đại đội tạp hệ xạ thủ, hai đại đội tam giai tạp hệ kỵ sĩ, một chi đại đội băng sương kỵ sĩ trang bị hạng nặng, tiến vào Ốc Mễ sâm lâm mà nghỉ ngơi, chuẩn bị ngày mai tiêu diệt Mạt La hoàng gia Tư Liệt Đoàn!

Bố Lỗ Tư với Kì Mễ - Khắc Đặc tướng quân đóng ở đông bắc biên cảnh Mạt La đế quốc, có một ít giao tình. Trước khi hãn phái Tây Khoa đi, thì cũng có tìm hiểu qua chuyện của Kì Mễ, biết được Kì Mễ và tể tướng Lạc Khắc có chút bất hòa. Hãn liền biểu cho Kì Mễ một phần hậu lễ, và nói cho y biết là mình muốn đánh Lôi Ân- Pháp Lôi Nhĩ, hi vọng Kì Mễ đừng gửi quân tiếp viện cho hãn!

Kì Mễ được làm tướng quân đều nhờ sự đề bạt của Uy Nhĩ. Y có thể nói là hết mực trung thành với Uy Nhĩ. Vì đã sớm hận Lôi Ân về cái việc hãn đả thương Phỉ Long, nhưng mà do ngại thân phận nên không thể trả thù. Khi thấy Bố Lỗ Tư muốn đánh Lôi Ân, y dĩ nhiên mừng rỡ, muốn mượn đao giết người, liền tỏ ra thái độ nhất quyết không gửi quân tiếp viện.

Có được sự tiếp tay của Kì Mễ, Bố Lỗ Tư liền lập tức lên kế hoạch tiêu diệt Tư Lược đoàn. Sau ba ngày chuẩn bị, hãn liền ra lệnh cho Tây Khoa xuất quân, tránh những khu mà ma thú tụ tập, để đến Hồ Lô sơn cốc mà tiêu diệt Tư Lược đoàn.

Gió bắc thổi trong mùa đông, đêm xuống, vì muốn đảm bảo đám quân, Tây Khoa cho mọi người trú lại để tránh bão tại Ốc Mễ sâm lâm. Hiện nay gã cùng bốn đội trưởng của bốn đại đội cùng đi vừa uống rượu vừa bàn luận trong trướng nội!

“Lần này đoàn trưởng ra lệnh ta lãnh đội tiêu diệt Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn, bốn vị lão huynh cố gắng hỗ trợ ta, để cho huynh đệ ta hoàn thành tốt việc được giao!” Tây Khoa giờ chén rượu lên, rồi cao hứng nói với bốn gã đại đội trưởng, cùng nhau uống cho thỏa thích!

“Ha ha, Tây Khoa đại ca quả khách khí. Các huynh đệ chúng ta đã sống chung nhiều năm rồi, vô luận đoàn trưởng để ai thống lĩnh đội, thì tất cả mọi người đều toàn lực góp sức!” Bốn gã đại đội trưởng đều uống rất vui vẻ!

“Lần này đoàn trưởng phái đến năm đại đội chúng ta để chỉ đối phó một Tư Lược đoàn nhỏ bé, thật sự giống như dùng dao mổ trâu để giết gà, quả nể mặt địch nhân a!” Trọng trang băng sương kỵ sĩ đại đội trưởng lắc đầu, căn bản là không để Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn trong mắt.

“Đúng vậy, Tư Lược đoàn chỉ vồn vện bốn trăm người, cho dù chúng có ba trăm ma súng, cũng không cần phái đến năm đại đội chúng ta hành động!” Hai gã đại đội trưởng của tập hệ kỵ sĩ đại đội lên tiếng phụ họa.

“Đoàn trưởng mười phần coi trọng ma súng của Tư Lược đoàn, lần này mục đích lớn nhất của chúng ta là bắt sống lũ ma súng này. Cho nên nhân thủ nhiều cũng không phải là chuyện xấu. Các huynh đệ tiếp tục uống rượu, sáng sớm mai lên đường gấp, đến chiều phải đến Hồ Lô sơn cốc nhanh chóng tiêu diệt bọn chúng!” Tây Khoa nâng chén biểu thị rất cao hứng.

“Đúng đúng, huynh đệ hôm nay ăn uống thông khoái trước, tiêu diệt Tư Lược đoàn xong chúng ta lại tổ chức tiệc mừng. Nghe nói trong cốc của bọn chúng có không ít mỹ nữ, đến lúc đó chúng ta bắt về cho huynh đệ cùng vui vẻ a!” Bốn tên đại đội trưởng còn lại dậm tiểu phụ họa.

Cả bàn năm người đều không để Tư Lược đoàn vào mắt.

Ngoài năm dặm phía tây Ốc Mê sâm lâm, trên một đồi đất nhỏ, Diệp Phong mặc y phục quý tộc màu đen bó sát người, khoác lên cái áo khoác màu đen mà hắn thích nhất do chính Lộ Lộ mua, miệng nhả khói thuốc, nhìn vào ánh lửa lập lòe trong Ốc Mê sâm lâm, trên mặt lộ ra nụ cười tà dị.

Hôm nay hắn đề tinh linh trung đội trên không trung dò xét tình huống, dù không thể giám thị cả hoang nguyên nhưng thừa sức giám thị khu vực phía tây nơi bọn người kia ở. Có ưu thế này, cộng thêm bạch lang chiến sĩ tuần tra, tại khu phía tây chỉ có hắn đánh lén người khác, còn lại không ai có thể mơ tập kích lén hắn được.

Từ Uy Liêm thương đoàn xuất ra năm đại đội mở đường. Kiệt Nã Tư cùng tinh linh liền nghiêm mật điều tra, từ trong lời nói của một ít hộ vệ lúc tán chuyện, biết được bọn họ muốn tiêu diệt Tư Lược đoàn của mình.

Diệp Phong là loại người mà người không động chạm hấn, hấn còn có thể tùy lúc mà tìm người gây sự, vốn đã thành bản sắc. Hấn mấy ngày nay không làm phiền người khác, đã là rất an phận. Bây giờ biết có người muốn mạo phạm Tư Lược đoàn của hấn, có trong tay bốn trung đoàn chủ lực lại thêm ba trăm ma súng, hấn há có thể ngồi chờ chết?

Do thế, khi tinh linh trung đội do thám thấy đội ngũ địch nhân trú trong Mê Ốc sâm lâm, Diệp Phong đẩy một bụng xấu xa đã nghĩ ra một kế hoạch diệt địch tàn nhẫn ---hỏa công!

“Đoàn trưởng, mọi thứ đã chuẩn bị xong. Khi nào chúng ta hành động?” Kiệt Nã Tư đi đến phía sau Diệp Phong hỏi.

Bốn trung đội chủ lực của Tư Lược đoàn đang đội ngũ chỉnh tề yên tĩnh đứng phía sau đoàn trưởng đại nhân, không có triệu hồi ma súng. Do mối quan hệ gần gũi về chủng tộc, bạch lang chiến sĩ phối hợp với tật phong cự lang mười phần thuận lợi. Trong mấy ngày ngắn ngủi đã dễ dàng cưỡi tật phong cự lang, thực lực tăng lên rất nhiều.

Diệp Phong nghe Kiệt Nã Tư hỏi, tính toán thời gian, xoay người về phía mọi người nói: “Bây giờ bắt đầu hành động, chú ý không để xuất hiện rò rỉ. Bên ngoài sâm lâm phải rải đều dầu hỏa đen!”

“Vâng!” Các thành viên của chủ lực tứ trung đội đồng thanh nhận lệnh rồi phân tán ra khắp sâm lâm. Trong tay mọi người đều mang theo một túi dầu đen được làm từ một loại gỗ. Loại nhiên liệu này có thể tăng cường thể lửa, cháy liên miên và không thể dập tắt.

Tây Khoa ở bên ngoài rừng rậm, để xạ thủ đi tuần tra đêm. Chúng nấp ở giữa rừng để giám thị tình huống bên ngoài. Bất quá chúng không qua được khứu giác cùng thính giác cực kì linh mãnh của bạch lang chiến sĩ, tất cả bọn xạ thủ đều bị bọn họ vô thanh vô tức lấy đi tính mệnh.

Trong rừng bọn Tây Khoa đã ngủ, Liệt Diễm, linh ngư, bạch lang tam trung đội ở ngoài rừng đã rải dầu hắc xong, giờ đã đến rạng sáng. Cả rừng rậm ngoại trừ tiếng rít của gió bắc không nghe được bất kì tiếng gì khác!

Kiệt Nã Tư cùng tinh linh vô thanh vô tức xuất hiện, Quang Minh bạch vũ vương cùng với Quang Minh bạch vũ điều mang theo các thùng gỗ mau chóng bay lên không, hướng về phía đoàn trưởng bên kia.

Diệp Phong thấy bọn họ bay trên không trung, biết là ba trung đội kia cũng đã rải dầu xong, tay trái duỗi ra chỉ lên trời thả một đạo toàn phong chỉ.

Đoàn trưởng vừa phát ra tín hiệu, Kiệt Nã Tư lập tức dẫn tinh linh trung đội, xung quanh khoảng rừng rậm, rải dầu đen xuống dưới. Dầu đen rơi xuống như là mưa phùn, chảy vào trong rừng, nơi quân địch đang đóng trại, cùng với lên những cây cao chung quanh.

Lập tức, hai mươi danh hỏa tinh linh lấp cung bắn tên, mũi tên có liệt diễm chân khí bắn trúng hai mươi cây dính dầu, nhất thời dấy lên trận lửa lớn. Cơn gió bắc thổi. Làm thế lửa càng ngày lan qua những cây khác, tốc độ cực nhanh. Tại bên ngoài sâm lâm nơi Khải Đặc cùng Liệt Diễm kỵ sĩ, cũng chỉ huy ma súng, hướng những chỗ dầu lan mà phóng hỏa hệ ma pháp, làm cho cả sâm lâm biến thành một biển lửa lớn ngập trời!

“Má ơi, không tốt rồi, đã bắt lửa. Mọi người mau cứu hỏa a!”

Thương đoàn hộ vệ còn đang ngủ, trước sau đều bừng tỉnh, phát hiện chính mình đã bị lửa lớn bao vây, lập tức kinh hoàng hô to. Một ít hộ vệ không may bị thiêu đốt toàn thân ngập trong biển lửa. Khắp nơi đều nghe thấy tiếng la hét, tình cảnh cực kỳ hỗn loạn!

“Sao lại thế này? Tại sao đột nhiên lại có lửa cháy?” Tây Khoa lao ra khỏi doanh trại, quan sát tình hình xung quanh rồi cả kinh thất sắc, qua sang hỏi các hộ vệ.

Song, những hộ vệ này cũng mới tỉnh dậy, vẫn còn mơ mơ hồ hồ chưa rõ chuyện gì. So với gã càn kinh hãi hơn, không biết giải thích thế nào, mà cũng chẳng biết tại sao lại có lửa cháy, nhất thời không thể trả lời hẳn.

“Tây Khoa đại ca, chúng ta hãy chạy ra khỏi rừng càng sớm càng tốt, nếu không tất sẽ bị thiêu chết!” Bốn gã đội trưởng trước sau chạy đến trước mặt Tây Khoa, lớn tiếng nhắc nhở.

“Ta cũng biết là phải chạy ra khỏi rừng, nhưng nơi nơi đều có lửa cháy, phải chạy theo hướng nào mới được chứ?” Tây Khoa nhìn thế lửa đang cháy khắp nơi, rồi nói với đám hộ vệ, trong lòng rất hối hận vì đã vào rừng trú chân.

“Không cần phải lo lắng điều đó, tất cả sẽ do trọng trang băng sương kỵ sĩ dẫn đường, phá vây chạy về phía tây!” Đại đội trưởng của trọng trang băng sương kỵ sĩ gấp rút kêu lên, lớn tiếng hô hào đám thủ hạ phá vây. Bọn Tây Khoa bốn người cũng theo đó mà động thân.

Chương 55 : – Phách địa , cuồng mãnh , thú nhân kinh địch

Tân NDGHNTD

Nguồn: hoanguyettaodan.org (<http://hoanguyettaodan.org/>)

Dầu đen lan đầy trong rừng, lửa cháy cực lớn. Tây Khoa cùng năm người kia tập hợp lại. Đã có rất nhiều thương đoàn hộ vệ bị hãm trong biển lửa, bị ngọn lửa vô tình thiêu cháy cả. Bọn họ sĩ khí đã mất, hiện giờ chỉ còn có cách tập hợp lại số ít trọng trang băng sương kỵ sĩ làm hộ vệ, rồi cùng bọn họ nhằm về hướng tây mà phá vòng vây!

Quang Minh nữ thần, vì cái gì lửa tự nhiên lại bốc lên? Còn chưa đến Hồ Lô sơn cốc, mà năm đại đội chỉ còn lại không quá một ngàn người. Ta làm sao có thể trở về nói công đạo với đoàn trưởng đây?! Vừa phá vòng vây ra ngoài rừng, Tây Khoa nhìn đám thành viên mà trong lòng uể oải suy nghĩ.

Bầu trời bên ngoài sâm lâm, Kiệt Nã Tư dẫn trung đội tinh linh xạ thủ quan sát tình hình trong sâm lâm. Thấy địch quân đã theo hướng tây mà phá vòng vây để chạy đi, thì lập tức về bẩm báo với đoàn trưởng!

Diệp Phong lần này thừa dịp địch nhân sai lầm khi dựng trại nơi này, dĩ nhiên cũng có phần góp sức của cơn gió bắc kia, mà tiến hành kế hỏa thiêu doanh trại. Hắn cũng đã tính tới việc đối phương phá vòng vây. Sau khi nghe bẩm báo xong, hắn liền lập tức xuất lĩnh Liệt Diễm, linh ngưu, bạch lang ba trung đội đến mai phục bên ngoài phía tây sâm lâm, để chờ đối phương chạy khỏi biển lửa mà phục kích, khiến bọn chúng không kịp trở tay!

Hỏa thế trong sâm lâm càng lúc càng lớn, bởi sự hung mãnh vô tình của đám lửa xung quanh, Tây Khoa cùng với bốn gã đại đội trưởng cũng phải nhằm hướng tây mà thoát ra. Đáng tiếc bọn họ lại bị phục kích tổn thất thêm nhân mã.

Hiện giờ trọng trang băng sương kỵ sĩ chỉ còn lại chín trăm người, tạp hệ kỵ sĩ và xạ thủ tinh chung cũng chỉ đến một trăm. Tổn thất có thể nói là cực kỳ thảm trọng!

“Năm đại đội, giờ còn lại không đến một đại đội, ta làm sao có thể giải thích với đoàn trưởng đây....” Đứng ở bìa sâm lâm, Tây Khoa đang đếm số nhân mã còn lại, trong miệng thì thầm.

“Đám cháy này bắt lên từ khi nào, sao đám xạ thủ tuần tra của chúng ta không lên tiếng báo động?” Vừa thoát khỏi hiểm cảnh, đại đội trưởng của trọng trang băng sương kỵ sĩ nghi hoặc.

“Đúng vậy, cái này quả thật có chút quái lạ!” Ba gã đại đội trưởng khi cũng phụ họa theo.

“Thành viên Tư lược đoàn nghe lệnh, giết hết bọn tạp toái này cho lão tử!” Hiện tại bốn gã đại đội trưởng có ý nghi ngờ, Liệt Diễm kỵ sĩ ẩn mình trong bóng tối, phía trước là Diệp Phong đang cúi người đột nhiên đứng dậy hét lớn.

Vì ẩn tàng mai phục mà Liệt Diễm kỵ sĩ phải thu hồi ma súng. Vừa nghe đoàn trưởng ra mệnh lệnh, đầu tiên chiêu xuất ma súng phóng hỏa hệ ngũ giai ma pháp “Hỏa diễm liên đạn” nhắm đối phương triển khai một vòng ma pháp oanh tạc, sau đó lập tức lên ngựa phi đến. Linh ngưu chiến sĩ bên trái, cùng lúc ở bên phải ma súng của bạch lang kỵ sĩ phóng ra phong hệ tứ giai ma pháp “Phong nhận tạt vũ”, đồng thời từ hai bên nhằm phía quân địch!

“Tư Lược đoàn?!”

Bọn người Tây Khoa đã thấy ba trung đội của Tư Lược đoàn, cùng với ma súng tập kích phóng ra hỏa cầu và phong nhận để tập kích, đều kinh hãi thất sắc, rồi cố gắng tránh né. Lúc này bọn chúng hiểu được vụ hỏa hoạn lớn này chắc chắn có quan hệ quân địch. Bây giờ bọn họ vừa mới chạy ra biển lửa, người ngựa đều đã mệt mỏi không chịu nổi, căn bản không có khả năng cùng Tư Lược đoàn đối địch!

“Giết chủ soái trước. Các huynh đệ, bắt được đoàn trưởng quân địch thì chúng ta mới có đường sống, lên...” Tây Khoa cất cao giọng hét. Chúng hộ vệ thương đoàn nghe vậy dấy lên hi vọng, khơi dậy tinh thần cùng theo gã hướng về phía trước, để có thể bắt được đoàn trưởng quân địch.

“Giết!”

Khải Đặc ra lệnh, Liệt Diễm kỵ sĩ hình thành trận thế bao vây, kết hợp với linh ngưu chiến sĩ cùng bạch lang kỵ sĩ gầm lên làm hạ sĩ khí địch, rồi anh dũng nhảy vào quân địch, chém giết không ngừng!

“Dát dát...”

Trận trận tiếng điêu vang lên, Kiệt Nã Tư dẫn theo tinh linh trung đội từ trên không hạ thấp xuống. Khi quân địch đã vào cự li bắn, thì các mũi tên chân khí mang nhiều màu sắc được bắn ra cực nhanh như mưa trút. Đồng

thời cũng lệnh mỗi thành viên để các ma súng phóng ra quang hệ tam giai ma pháp “quang minh thần tốc”, tứ giai ma pháp “quang minh thần hộ”, ngũ giai ma pháp “quang minh thần lực”. Gia tốc, gia phòng, gia công làm cho thể công của mỗi thành viên đều nhanh hơn mạnh mẽ hơn!

Khi bọn thương đoàn hộ vệ nhìn thấy tinh linh xạ thủ xuất hiện trên không thì trong lòng càng thêm hoảng loạn. Tây Khoa cùng năm tên đại đội trưởng ra sức hạ lệnh, vất vả lắm mới tập hợp được một số băng sương kỵ sĩ làm tiên phong, bọn tập hệ kỵ sĩ và xạ thủ ở phía sau phụ trợ, hy vọng có thể đột phá vòng vây, để tiến lên trước mà bắt đoàn trưởng của địch nhân!

Đáng tiếc, thứ mà băng sương kỵ sĩ đối mặt chính là ngũ thức trận, triển dục trận, của Liệt Diễm kỵ sĩ cười trên Liệt Diễm tiêu phong mã. Mặc dù có trọng kỵ khai giáp trên người nhưng cũng chịu được những đòn mạnh mẽ từ phương thiên họa kích của Liệt Diễm kỵ sĩ. Huống chi khi bọn họ vừa mới thoát li biển lửa, cả người lẫn chiến mã đều mệt mỏi đến cực độ, còn phải chống lại sự quần công và ma pháp hỏa diễm liên đạn của Liệt Diễm tiêu phong mã!

Cũng là sử dụng cương thiết chế vũ khí, nhưng khi Liệt Diễm kỵ sĩ toàn lực thi triển, phương thiên họa kích hoàn toàn có thể phá hỏng trọng kỵ khai giáp của băng sương kỵ sĩ, gây nên vết thương trí mạng.

"Phách địa thức!"

La Phi dẫn linh ngưu chiến sĩ phân tán bao vây địch nhân, cao giọng hạ lệnh, sử dụng “kinh hồn tam thức”, đệ nhị thức, “phách địa thức”. Tất cả linh ngưu chiến sĩ hai tay nắm chặt thiết trụ, dụng toàn thân khí lực cùng với một ít chánh khí đã tu luyện nâng thiết trụ lên cao quá đỉnh đầu, liên tục hướng về phía địch nhân mà điên cuồng phóng tới. Trụ ảnh chớp động, xác địch ngã xuống, mặt đất vỡ tan, bụi đất tứ tung, thanh thế kinh người!

“Cuồng mãnh xuất động!”

Kiệt Khắc ở cánh bên phải của địch nhân, thấy linh ngưu chiến sĩ đã tấn công, lập tức hạ lệnh sử dụng “Vô Tình Tứ Tuyệt Côn” đệ nhị thức “Cuồng mãnh xuất động”. Tất cả bạch lang kỵ sĩ liền nhanh chóng múa động tam tiết cương côn, hợp với tốc độ như gió của tọa kỵ, lại sử dụng thêm một ít ngự phong chân khí. Tay phải vũ lộng tam tiết côn xoay tít trên thân tọa kỵ, làm phát tán ra rất nhiều kinh phong mãnh liệt, tạo thành một cơn xoáy cuồng mãnh bao lấy quanh thân tọa kỵ, xông thẳng vào bên trong để lấy tính mạng địch nhân!

Trên không có tinh linh xạ thủ bắn tên xuống, phía trước có Liệt Diễm kỵ sĩ thi triển triển dực trận cùng với hỏa hệ ma pháp của Liệt Diễm tiêu phong mã oanh tạc, lại thêm hai bên có linh ngưu chiến sĩ và bạch lang kỵ sĩ đột nhiên sử dụng võ công và đấu khí công kích.

Đôi mắt bốn trung đội chủ lực của Tư Lược đoàn đang toàn lực tung sát chiêu, bọn trọng trang Băng Sương kỵ sĩ và gần một trăm tạp hệ kỵ sĩ cùng xạ thủ cơ bản không thể đột phá vòng vây, bị chém giết đến toàn quân tan rã, kinh hoàng thất thố. Đám tạp hệ kỵ sĩ và xạ thủ không bao lâu toàn bộ bị giết chết!

“Thế này, thế này, làm thế nào có thể? Cường côn của lang nhân sao biến thành tam tiết côn? Thú nhân chẳng phải không thể tu luyện đấu khí sao? Tại sao chúng có võ công mạnh mẽ như vậy, lại còn có thể sử dụng đấu khí?” Tây Khoa cùng bốn gã đội trưởng còn lại, vốn đã từng kiến thức được sự lợi hại của Tư Lược đoàn. Nay lại thấy linh ngưu chiến sĩ và bạch lang chiến sĩ xuất ra tuyệt chiêu, tất cả đều lộ ra thần sắc khó có thể tin.

“Chúng ta căn bản không phải là đối thủ của chúng, mau chạy đi!”

Dưới sự tấn công điên cuồng của thành viên Tư Lược đoàn, cũng không biết ai đã hô lên như thế, những trọng trang băng dương kỵ sĩ đều kinh hoảng thi nhau bỏ chạy, không dám tiếp tục cùng địch nhân chém giết.

Năm người bọn Tây Khoa giật mình khi thấy tình huống này, đưa mắt nhìn nhau. Tất cả đều hiểu đại thế đã mất, đành phải thừa dịp hỗn loạn trốn khỏi đây, sau này sẽ tìm địch quân báo thù!

Tuy nhiên, Diệp Phong luôn thêm muốn những trọng trang của kỵ binh nên không thể buông tha chúng. Liệt Diễm kỵ sĩ nhanh chóng bao vây bắt sống năm tên đầu sỏ. Bạch lang kỵ sĩ và linh ngưu chiến sĩ chia ra giải quyết toàn bộ băng sương kỵ sĩ chạy trốn.

“Ây da, vị này không phải lúc trước đã gặp tại Tạp La sâm lâm. Vị đại đội trưởng của xạ thủ đại đội đã rất xem thường chúng ta đó sao?” Diệp Phong đi đến sát bên Tây Khoa, lúc này bị Liệt Diễm kỵ sĩ ấn chặt trên mặt đất không thể nhúc nhích, ra vẻ giật mình cười khẽ. Kỳ thật hắn đã sớm thấy Tây Khoa, chỉ là có cơ hội liền châm chọc hắn.

“Lôi Ân, con mẹ ngươi bớt nói nhảm đi, là nam nhân thì cho lão tử chút thống khoái!” Tây Khoa nhú mắt nhìn Diệp Phong, phần nộ hừ lạnh một tiếng

“Ha ha, người thật sự cũng có phong cách đó!” Diệp Phong gật gật đầu tỏ vẻ tán thưởng, sắc mặt bỗng biến đổi, trong mắt lóe ra một tia hàn quang, nhấc chân phải đá mạnh vào mắt trái Tây Khoa. Nghe hấn đau đớn kêu gào, cười lạnh nói: “Khải Đặc, giao cho người xử lý, để hấn trước khi chết biết là không phải ai cũng có thể đắc tội.”

“Hắc hắc, lão đại, loại sự tình này người yên tâm đi, ta nhất định dạy dỗ hấn cẩn thận, rồi đưa hấn đi gặp Minh Thần sau!” Khải Đặc nhìn Tây Khoa cười ác độc.

Diệp Phong hừ lạnh gật đầu, ra lệnh những người còn lại tháo lấy những trang bị của trọng kỵ binh trên người bọn băng sương kỵ sĩ. Lửa lớn ngút trời bao lấy sâm lâm, với sức lửa thế này trang bị bên trong khẳng định đã bị tiêu hủy. Bất quá xét đến việc còn lại đến chín trăm bộ trang bị của trọng kỵ binh ở đây, có thể nói hôm nay cầm thú nam tước chỉ một đòn đánh đã phát tài to.

Chương 56 : Ma nữ trốn thoát , Ngộ thượng thực nữ

Dịch: X_GDesign

Nguồn: hoanguyettaodan.org (<http://hoanguyettaodan.org/>)

Do bởi Quang Minh Bạch Vũ Vương, Liệt Diễm Tiêu Phong Vương, Tật Phong Lang Vương đã trở thành ma sủng của Tư Lược Đoàn, vì thế ba loại ma thú Quang Minh bạch vũ điêu, Liệt Diễm tiêu phong mã, tật phong cự lang còn lại đều ngoan ngoãn ở sơn động đằng sau sơn cốc.

U Nguyệt Nhi từ khi biết được Quang Minh bạch vũ điêu còn lại bị bắt về được nuôi dưỡng đằng sau sơn động, trong đầu liền nảy ra một ý nghĩ muốn cùng quang minh bạch vũ điêu lập thêm ước, rồi sắp xếp kế hoạch cưới điêu trốn đi. Bởi vì nàng phát hiện vô luận chính mình dùng cách nào để lấy lòng cảm thú nam tước, hắn vẫn luôn còn cảnh giác đối với nàng, căn bản không tín nhiệm nàng!

Cho nên nàng không muốn ở lại tiếp tục lấy lòng. Trước tiên nàng chuẩn bị trốn thoát miệng hồ, sau đó về Hắc Ám giáo đường thỉnh giáo hoàng tự phái người đến cướp lấy Hắc Ám ma kiếm, vì nàng báo thù. Mặc dù thân thể hắc ám trời sanh cùng Quang Minh bạch vũ điêu lập thêm ước, sẽ làm cho thực lực chủ phó song phương sẽ giảm đi, nhưng bản thân nàng lại không có thực lực, căn bản không quan tâm điểm ấy, khả năng chạy trốn mới là điều quan trọng nhất!

Tính tình Lộ Lộ thật sự rất tốt, đối với người nào chưa bao giờ nổi nóng. Mặc dù Diệp Phong để cho nàng coi giữ U Nguyệt Nhi, nhưng cho tới bây giờ nàng vẫn không gây khó khăn cho U Nguyệt Nhi. Để cho U Nguyệt Nhi thân mật tới gần nàng lấy lòng, nhằm tìm hiểu về thói quen và tính cách của nàng.

Lộ Lộ rất thích tự mình lo lắng cuộc sống hàng ngày của thiếu gia. U Nguyệt Nhi gần đây bắt đầu hiểu rõ Lộ Lộ mỗi lần bận rộn lo cho cảm thú nam tước, là lúc không chú ý chính mình. Nàng mang theo thức ăn lấy được tới sơn động nuôi dưỡng Quang Minh bạch vũ điêu, tìm cách làm thân với bọn điêu.

Đêm qua, cảm thú nam tước mang theo bốn trung đội chủ lực của Tư Lược Đoàn, chống cự lại trận tập kích của Uy Liêm Thương Đoàn. Lộ Lộ và Tĩnh Hương tương đối lo lắng, không thể ngủ yên. U Nguyệt Nhi liền

nhân cơ hội này liền mời Tĩnh Hương tới thụ ốc mà nàng cùng cầm thú Nam Tước và Lộ Lộ ở. Lộ Lộ đang cùng Tĩnh Hương nói chuyện này chuyện kia. Trong khi nhị nữ không chú ý, nàng liền lấy lọ cực lạc tiêu hồn thủy ở đầu giường cầm thú nam tước, rồi hòa vào trong nước trà. Sau đó nàng dựa vào lý do trời sáng cần uống trà để tỉnh táo, nên mời nhị nữ uống.

Dược tính cực lạc tiêu hồn thủy vừa lên, lập tức sẽ đục hỏa phân thân không thể tự kiềm chế, hơn nữa toàn thân vô lực. Lộ Lộ và Tĩnh Hương cảm giác có chút khác thường, không biết được chuyện gì đã xảy ra. Đôi mắt mờ màng chỉ nhìn thấy U Nguyệt Nhi dùng gậy đập vào đầu mình, rồi ngã xuống mê mang.

Trên đường trở về Hắc Ám giáo đường cần ăn uống và nghỉ ngơi, U Nguyệt Nhi vui mừng khi kế hoạch khởi đầu thành công. Nhìn nhị nữ ôm nhau trên giường, biết rõ Lộ Lộ trên người không có tiền, từ túi áo giữa của Tĩnh Hương lấy được mười đồng tiền vàng, cùng với số thức ăn đã bí mật lấy được. Nàng lừa được bọn họ rồi rời khỏi thụ ốc, thừa dịp bốn gã bạch lang kỵ sĩ trong cốc đối ca trực với bạch lang kỵ sĩ ngoài cốc, lặng lẽ lên tới sơn động đằng sau sơn cốc chứa bạch vũ điều. Nàng lập khế ước chủ phó với một con bạch vũ điều thân nhất, nhân lúc không ai phát hiện, liền trong lòng vui mừng rồi nhanh chóng bay ra khỏi Hồ Lô sơn cốc!

Cùng lúc đó, phía chân trời đã bắt đầu có những tia sáng yếu ớt, U Nguyệt Nhi đã bay đi không bao lâu, Diệp Phong cười chiến mã thống lãnh bốn trung đội chủ lực đang mang theo trang bị thu hoạch được, nặng nề về tới sơn cốc !

Tây Khoa cùng đồng bọn của hắn bị Khải Đặc giết, rồi đem ném vào trong biển lửa ở Ốc Mễ sâm lâm!

Lạp Phỉ Nhĩ, Ai Đức, Ba Nhĩ cùng với bọn ải nhân Lạc Tư nghe được tiếng tru cao hừng của bạch lang kỵ sĩ, hấp tấp mặc y phục rồi chạy ra nghênh đón. Bọn họ thấy đoàn trưởng đại nhân cười chiến mã trở về, còn mang theo nhiều cương thiết chế trọng trang bị như vậy, rồi rít cao hừng hỗ trợ chuyển vào phía sau sơn cốc!

Kỳ quái? Lộ Lộ hôm nay như thế nào không đợi ta? Chắc là đang ngủ? Diệp Phong nhìn thấy mọi người bận rộn, không có nhìn thấy Lộ Lộ cảm giác có chút kỳ quái. Bởi vì bình thường hắn xuất ngoại chiến tranh, sau khi về cốc Lộ Lộ nhất định dẫn đầu chạy ra xem xét hắn có bị thương hay không!

Phỏng chừng Lộ Lộ nàng quá mệt mỏi đang ngủ. Diệp Phong nhớ lại Lộ Lộ mỗi lần chạy đến bên cạnh chính mình lo lắng xem xét với thái độ quan tâm, không nhìn được, lộ ra mỉm cười hạnh phúc. Rồi hắn ra lệnh cho bọn người Khải Đặc xử lý sự tình bên này, cuối cùng cất bước về thụ ốc của mình.

Tuy nhiên khi hắn mới vừa vào thụ ốc thì đèn thui không có ngọn đèn, đã nghe bên trong một âm thanh khiêu gợi. Bởi vì được tính của cực lạc tiêu hồn thủy đang hành hạ Lộ Lộ và Tĩnh Hương, khiến hai nàng đã tỉnh giấc, nhưng không nhìn được dục hỏa cùng ôm nhau rên rỉ ở trên giường và vuốt ve đối phương.

Ai nha? Chẳng lẽ Lộ Lộ và U Nguyệt Nhi không nhìn được dục hỏa?

Bởi vì không có ánh đèn, gian thụ ốc tối thui, Diệp Phong chỉ biết là trên giường giữa chăn mềm là hai nữ nhân, vì vậy đương nhiên tưởng là Lộ Lộ và U Nguyệt Nhi. Hơn nữa âm thanh rên rỉ của Lộ Lộ trong trẻo rõ ràng, hoàn toàn làm lu mờ tiếng rên rỉ của Tĩnh Hương, vì thế hắn căn bản không có chú ý điểm khác thường ấy.

"Hắc hắc, vậy Lộ Lộ bảo bối hôm nay lại có hứng thú, thiếu gia sẽ chịu theo ý nàng mà hảo hảo!" Lộ Lộ biểu hiện không nhìn được dục hỏa, chính lần đầu Diệp Phong thấy được, bèn nở một nụ cười thâm đáng, nhanh chóng lên giường chui vào giữa trong chăn mềm.

Nhị nữ đang bị cực lạc tiêu hồn thủy hành hạ không chịu được, Lộ Lộ mơ màng nghe ra âm thanh thiếu gia của nàng, lập tức xích gần muốn cọ xát nhẹ nhàng cầu hoan. Tĩnh Hương tự nhiên cũng khó nhìn dục hỏa xích lại gần Diệp Phong.

Nhị nữ đồng thời xích gần lại, Diệp Phong sáng khoái, mỉm cười xấu xa y phục của nhị nữ bị xé rách ngổ ngang trong chăn mềm. Thân thể đặt ở giữa nhị nữ, hết thấy hai tay hắn trái phải ôm gọn bộ ngực nhị nữ, hung hăng xoa bóp.

Chao ôi, bộ ngực của Nguyệt Nhi hình như lớn rất nhiều? Hắc hắc, cảm giác thật sáng khoái ... Tay phải Diệp Phong ôm trọn một bên ngực Tĩnh Hương, cảm giác đầy đặn to lớn, săn chắc mềm mại, thập phần thỏa mãn nên phát ra tiếng cười thâm, mà không có phát giác khác thường. Cả thân thể nằm trên thân người lửa thể mềm mại của Tĩnh Hương, hai tay phân biệt mà nắn bóp bộ ngực, tận tình hưởng thụ nhục cảm. Miệng giữ chặt môi anh

đào của Tĩnh Hương, nạy mở hàm răng, tham lam chọc cái lưỡi thơm tho trơn tru.

Tĩnh Hương đột nhiên thân thể khao khát được vuốt ve, hoàn toàn mất đi lý trí, hai tay mềm mại ôm lấy cổ của Diệp Phong, hai đùi ngọc thon dài trắng nõn cặp vào hai bên hông hắn, cái lưỡi thơm tho nhiệt tình hưởng ứng cùng hắn!

Thiếu gia đột nhiên không vuốt ve chính mình, Lộ Lộ nhất thời không nhìn được xích lại gần ôm ái dẫn dụ. Diệp Phong phát giác Lộ Lộ xích lại gần, lập tức vươn cánh tay trái choàng lấy ôm nàng vào lồng ngực, ngẩng đầu cùng với nàng hôn hít, nuốt lấy cái lưỡi thơm tho. Tĩnh Hương mất đi cái miệng hôn, gắt gao quán quít lấy Diệp Phong không tha. Mỗi anh đào cuống quít hôn hít trước ngực của hắn.

Diệp Phong bị Tĩnh Hương hai chân quán chặt vào hông, vừa vặn chân nàng hình thành tư thế nam trên nữ dưới. Tay trái ôm Lộ Lộ hôn hít vuốt ve mạnh mẽ, tay phải dọc theo đùi đẹp thon dài bóng loáng của Tĩnh Hương, đụng đến ngọc đồn đầy đặn to lớn của nàng, bắt đầu xoa hưởng thụ nhục cảm cực độ, thập phần thỏa mãn, căn bản không có để ý điểm khác thường, hắc hắc cười dâm. Tiểu hòa thượng bên dưới tà ác cứng cáp, với tư thế nam trên nữ dưới, mãnh liệt tiến vào cấm địa của Tĩnh Hương.

Diệp Phong khi hoan hỉ đối với U Nguyệt Nhi luôn luôn dừng mãi. Nhưng mà lần này khi hắn vừa mới tiến vào lập tức có cảm giác không đúng, đồng thời một âm thanh kêu đau của Tĩnh Hương vang lên. Vì thế hắn hoàn toàn mới biết được dưới thân mình không phải của U Nguyệt Nhi!

Bởi vì U Nguyệt Nhi trước đã bị hắn phá thân, căn bản không có khả năng lại để cho hắn phá một lần nữa...

"Trời, Nguyệt Nhi đang ở đâu? Bên dưới ta là ai??" Diệp Phong nghi hoặc la lớn, nắm lấy tám chân ở trên người bị nạn xóc lên, thấy rõ dưới thân tướng mạo của nàng ấy, nhất thời hai mắt tròn, sợ hãi nhảy lên!

Không thể nào? Tĩnh Hương như thế nào đã ở trên giường ta? Còn một bộ hình dáng không nhìn được dục hỏa? Chẳng lẽ ... Diệp Phong nhú mày ngẫm nghĩ, đưa tay đến đầu giường sờ sờ, phát hiện lọ cực lạc tiêu hồn thủy quý báu bình thường dùng để du hí với U Nguyệt Nhi, cho nàng trợ hứng, đã biến mất. Trong lòng đoán rằng hắn Tĩnh Hương và Lộ Lộ các nàng đã uống cực lạc tiêu hồn thủy, nên mới có thể trở nên bị dục hỏa kích thích.

"Mẹ nó, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Nguyệt Nhi cái cô tiểu nương bị kia đang ở đâu? Sau khi Tĩnh Hương tỉnh lại không thể không liều mạng với ta?"

Diệp Phong nhìn thấy vết máu đỏ trên giường, nghi hoặc nói thầm. Cảm giác sự tình không bình thường, muốn làm sáng tỏ càng nhanh càng tốt rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra các nàng. Nhị nữ uống cực lực tiêu hồn thủy, muốn cho các nàng tỉnh lại dò hỏi tình huống đã qua, ngoại trừ chờ đợi, không thể cùng các nàng làm tình. Bây giờ lại chẳng biết U Nguyệt Nhi đi địa phương nào. Hắn vốn không có thời gian cùng nhị nữ làm tình, chỉ muốn tìm U Nguyệt Nhi trước!

Chương 57 - Thất trình li khứ

Dịch: X_GDesign

Nguồn hoanguyettaodan.org (<http://hoanguyettaodan.org/>)

Nhanh chóng thoát khỏi sự dây dưa cầu hoan của nhị nữ, mặc xong y phục, điểm vào thủy huyết các nàng, rời khỏi thực ốc, Diệp Phong mệnh lệnh toàn thể thành viên Tư Lược Đoàn tìm kiếm cả mọi nơi sơn cốc, mà cũng không có phát hiện tung tích của U Nguyệt Nhi. Đặc biệt bạch lang kỵ sĩ trực đêm hoàn toàn dứt khoát tỏ vẻ không thấy được U Nguyệt Nhi từ cốc khẩu đi ra ngoài, làm hắn cảm giác thập phần bối rối, không giải thích được nàng U Nguyệt Nhi bằng cách nào rời khỏi sơn cốc!

Đến khi Kiệt Nã Tư phát hiện trong sơn động của Quang Minh bạch vũ điều thiếu mất một con, Diệp Phong mới rõ ràng U Nguyệt Nhi nhất định đã cười bạch vũ điều bay ra khỏi sơn cốc. Nhưng hắn chẳng biết nàng bay đi nơi nào, căn bản không thể đuổi theo, trong lòng tức giận nghiêng răng. Hắc cũng không trách ai, chỉ có thể tự trách mình xem thường U Nguyệt Nhi.

Đa số thành viên Tư Lược Đoàn không rõ ràng lắm quan hệ của U Nguyệt Nhi và Diệp Phong, chỉ có bọn Khải Đặc biết U Nguyệt Nhi từ *** lệ trở thành thị nữ của Diệp Phong. Bọn họ thấy U Nguyệt Nhi luôn luôn quyến rũ lấy lòng Diệp Phong, nên tưởng rằng nàng đã bị chinh phục. Bây giờ đối với việc nàng đột nhiên trộm đi bạch vũ điều để chạy trốn, cũng đều rất bối rối, không hiểu rõ quan hệ của Diệp Phong và nàng ta là như thế nào. Bất quá lại thấy Diệp Phong sắc mặt cực độ khó coi, không ai dám hỏi!

U Nguyệt Nhi đào tẩu, chắc chắn sẽ về thông tri cho Hắc Ám giáo đường, tin tức ma tộc chí bảo Hắc Ám ma kiếm đang ở trong tay mình. Diệp Phong nghĩ vậy có cảm giác không tốt, hơn nữa vì vấn đề của Tĩnh

Hương, mà tâm tình cực độ phiền muộn. Hắn trở lại thụ ốc, giải khai huyết đạo của Lộ Lộ, không đành lòng để nàng chịu đựng dục hỏa hành hạ, giúp nàng phát tiết dục hỏa, chậm rãi khôi phục lý trí.

Sau khi Lộ Lộ hoàn toàn tỉnh lại, cảm giác thân thể đột nhiên có điểm khác thường, kể lại cho thiếu gia việc U Nguyệt Nhi đánh ngất nàng và Tĩnh Hương. Biết được thiếu gia ngộ nhận Tĩnh Hương thành U Nguyệt Nhi, đã lấy trình tiết của nàng ta, nàng lập tức lo lắng nước mắt chảy ra, hối hận: "Thiếu gia, xin lỗi, thiếp không có khả năng canh chừng U Nguyệt Nhi, lại hại chàng bây giờ không có cách nào để nói công đạo cùng phó đoàn trưởng Tĩnh Hương. Là thiếp không tốt ..."

"Mọi việc đã qua, không thể trách nàng chuyện này. U Nguyệt Nhi tiểu nương bì này rất giáo hoạt, tâm tư nàng căn bản không phải đối thủ của nàng ta." Diệp Phong ngồi ở trên giường liền ôm Lộ Lộ vào lòng ngực nhẹ giọng an ủi, ý bảo nàng mặc y phục vào cho khỏi bị cảm.

Lộ Lộ thấy thiếu gia không có một chút ý tứ khiển trách mình, tâm tình càng áy náy hơn. Nàng vừa mặc y phục vừa nhìn Tĩnh Hương bị điểm thụ huyết đang nằm trên giường, hướng Diệp Phong dò hỏi: "Thiếu gia, sau khi phó đoàn trưởng Tĩnh Hương tỉnh lại sẽ tính làm sao?"

"Không biết nữa, phỏng chừng sau khi nàng ta tỉnh lại sẽ muốn liều mạng với ta!" Diệp Phong hít một hơi từ cây Thanh sắc tiêu hồn, nhìn Tĩnh Hương nằm trong chăn mềm, bất đắc dĩ lắc đầu thở dài.

Lộ Lộ nghe vậy trong tim lo lắng, đề nghị: "Thiếu gia, trước tiên hãy đợi cho thiếp giải thích cho phó đoàn trưởng Tĩnh Hương. Nàng ta cũng biết là U Nguyệt Nhi đánh mê chúng thiếp. Thiếp nói cho nàng ta rằng chàng tưởng nàng ta là U Nguyệt Nhi. Nàng ta hẳn là có thể tha thứ cho chàng!"

Ai, loại vấn đề này nàng tưởng dễ dàng như vậy sao. Diệp Phong trong lòng bất đắc dĩ thầm than Lộ Lộ rất đơn thuần. Bất quá cũng không biết phải làm thế nào để đối mặt sau khi Tĩnh Hương tỉnh lại, không thể làm gì khác hơn là gật đầu đồng ý để cho Lộ Lộ giải thích trước!

Trái ngược với phỏng đoán của Diệp Phong.

Sau khi Tĩnh Hương tỉnh lại, phát hiện toàn thân lỏa lồ của mình ở trên giường đoàn trưởng, hạ thể có chút cảm giác đau đớn. Mặc dù nàng lập tức kinh ngạc phát ra tiếng êm ái, nhưng Lộ Lộ tại bên giường kiên nhẫn giải thích. Biết rõ sự việc đã trải qua, nhớ lại quả thật chính là nàng đã bị U Nguyệt Nhi đánh ngất. Tuy tức giận Diệp Phong hoang dã vô độ, không

thấy rõ nàng là ai mà loạn lai. Nhưng cũng không có đi tìm hấn liều mạng, chỉ là ôm mền ở trên giường mà khóc. Không cách nào tiếp nhận sự thật đêm qua bị Diệp Phong vô lý hờ đồ cướp đi trinh tiết!

Lộ Lộ nhìn thấy Tĩnh Hương thút thít, không ngừng khuyên bảo, nhưng không có bất cứ hiệu quả. Diệp Phong đang ở ngoài thụ ốc, nghe được tiếng khóc của Tĩnh Hương, cảm giác vô cùng đau đầu, chẳng biết sau này hấn làm sao đối mặt với Tĩnh Hương. Nếu Tĩnh Hương đi tìm Liên Na công chúa và Lao Nhĩ bệ hạ cáo trạng, nhất định hấn không có kết quả tốt!

Trong sơn cốc thành viên Tư Lược đoàn nghe được tiếng khóc của Tĩnh Hương tại trong phòng Diệp Phong, đa số đúng không rõ chuyện gì xảy ra cho nàng. Chỉ có Khải Đặc, Ai Đức, Ba Nhĩ ba tên bại hoại, đưa mắt nhìn nhau, mặt đầy tắc tiếu, có ý hiểu ngầm, âm thầm dị thường hâm mộ.

Tĩnh Hương nhớ lại tâm tình phức tạp, khóc suốt nguyên một ngày. Tới đêm dưới sự khuyên bảo của Lộ Lộ, nàng mặc vào y phục rời khỏi thụ ốc, về tới chỗ ở của chính mình, thu thập đồ đạc chuẩn bị ngày mai rời khỏi Hồ Lô sơn cốc, trở về nước thỉnh bệ hạ thay đổi phó đoàn trưởng Tư Lược Đoàn, không muốn đối mặt với Diệp Phong!

Tĩnh Hương không phải người nữ nhân không biết chuyện. Sự tình lần này quy kết lại thì U Nguyệt Nhi mới là người gây tội lỗi, không thể đổ lỗi Diệp Phong. Nhưng nàng và Diệp Phong không có nam nữ cảm tình, bây giờ bị Diệp Phong vô lý hờ đồ chiếm hữu. Nếu nói trong lòng không trách Diệp Phong, nàng căn bản không có khả năng, cho nên nàng không muốn lưu lại đối diện với Diệp Phong, thậm chí còn muốn không nhìn thấy hấn!

Sáng sớm hôm sau, Diệp Phong nghĩ nác óc một đêm không có nghĩ ra bất cứ biện pháp giải quyết nào, đang cùng Lộ Lộ ăn bữa sáng.

Kiểm tra lần nữa trang bị thu về của Tư Lược đoàn đêm qua chiếm đoạt, ghi vào trưng mục, Tĩnh Hương mang theo hành trang đi vào thụ ốc, nhìn thấy ánh mắt phức tạp của Diệp Phong, " Lôi Ân đoàn trưởng, ta phải trở về nước gặp bệ hạ từ chức vụ phó đoàn trưởng, thỉnh ngài cho ta một con bạch vũ điều. Mọi việc khi ta đảm nhận phó đoàn trưởng, sau khi về nước ta sẽ gặp bệ hạ bẩm báo!"

Tĩnh Hương âm thanh rất khàn khàn, hai mắt rất đỏ, rõ ràng nàng ngày hôm qua đã khóc rất nhiều. Diệp Phong nghe nàng nói xong, xấu hổ nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của nàng, trong lòng tràn ngập hối hận, vốn định mở miệng giữ lại, thật sự tìm không được bất cứ cớ nào.

Trước mắt Diệp Phong có thể xử dụng lại cái này để giữ lại Tĩnh Hương, đó là mình sẽ chịu trách nhiệm với Tĩnh Hương. Nhưng từ ngày sống chung (chung nhà không chung giường) với nhau, mặt khác nàng chưa từng nói thích hẳn. Vì thế hẳn muốn chịu trách nhiệm cho việc này, thuận túy chỉ là trốn tránh. Điều này sẽ khiến quan hệ của bọn họ xấu thêm!

Bởi vậy, Diệp Phong đối diện với Tĩnh Hương chỉ có cách hồi hận cười khổ. Lời xin lỗi bình thường hiện tại không có tác dụng, rồi cùng Lộ Lộ đi với Tĩnh Hương đến sơn động nuôi dưỡng bạch vũ điêu.

Tĩnh Hương lựa một con bạch vũ điêu rồi thực hiện thêm ước chủ phó, nhìn Diệp Phong một cái, nhưng không nói một lời nào, leo lên bạch vũ điêu rồi bay lên trời bay hướng về phía Mạt La đế quốc. Tuy nhiên, trong khi bay khỏi sơn cốc, chính bản thân nàng cũng chẳng biết vì sao, hai mắt đột nhiên không nhìn nước mắt được chảy ra!

Trong sơn cốc mọi người đều thấy được phó đoàn trưởng Tĩnh Hương cười điêu bay về hướng tây nam, tuy không giải thích được, vì sao có việc khó hiểu này. Bất quá ngày hôm qua nghe được tiếng khóc của phó đoàn trưởng Tĩnh Hương từ trong thụ ốc của đoàn trưởng đại nhân, kẻ ngu cũng biết nhất định sự tình không hay đã xảy ra. Cho dù là sự tình gì, nhìn vào sắc mặt khó coi của đoàn trưởng đại nhân, ai dám đi hỏi?!

“Ai, thế sự thật vô thường a ...”

Diệp Phong nhìn thấy trên bầu trời thấy Tĩnh Hương dần dần đi xa, tâm tình thập phần xuống thấp, lắc đầu thở dài một tiếng, ra vẻ như không có chuyện gì rồi nhìn về phía Lộ Lộ bên cạnh, cười nói: "Cái bụng đói rồi, chúng ta trở về tiếp tục ăn cơm!"

Lộ Lộ nhìn thấy thiếu gia đột nhiên từ thái độ mất mát trở thành một bộ hình dáng không có việc gì, trong lòng biết thiếu gia đang nguy trang. Nàng tự trách mình không để ý kỹ lưỡng U Nguyệt Nhi, mới có thể hại thiếu gia như vậy, không nhìn được rất là áy náy. Nàng mỉm cười với thiếu gia, rồi cùng nhau trở lại nhà gỗ!

Chương 58 : Bạo sa cửu đầu hoàng , mỹ nhân Mộng Hình

Tân NDGHNTD

Nguồn: hoanguyettaodan.org (<http://hoanguyettaodan.org/>)

Quang Minh lịch năm 9719 tháng 1 ngày 10, tại ma lâm khủng bố ở Hỗn Loạn hoang nguyên, xuất hiện cửu giai ma thú biến chủng vương giả ngàn năm khó gặp, Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng, thống lĩnh cực băng cự ô, liệt dương bất tử điều, điện quang bên lõi hạt, tiêu phong cự dực điều, Quang Minh kim văn hồ, Hắc Ám ngạc giáp quy, sáu cửu giai ma thú siêu cấp cường hãn, dẫn đầu vô số ma thú lâu la chạy ra ma lâm khủng bố. Đối với tất cả sinh linh quanh chúng mà tiến hành huyết tẩy giết hại kinh thiên động địa!

Bạo sa cửu đầu hoàng là biến chủ vương giả của bạo sa cửu đầu mãng, thân dài hơn một trăm hai mươi thước, chỗ nhỏ nhất cũng có đường kính đến bốn thước, toàn thân màu vàng kim, da cứng như là kim cương, có sức mạnh cực kỳ cường hãn. Nó lấy đầu ở giữa để làm chính, còn lại tám đầu là phụ, tất cả gần như phát ra thổ hệ ma pháp, có thể cùng vạn vật sinh linh nói chuyện với nhau. Tinh thần lực của nó siêu việt hơn tất cả cửu giai ma thú!

Trước đây Hỗn Loạn hoang nguyên đã có số lượng lớn ma thú tụ tập. Hôm nay bạo sa cửu đầu hoàng lại thống lĩnh lực đại cửu giai ma thú ra khỏi ma lâm. Trong vòng hai ngày, bọn chúng tiến hành đồ sát tất cả thế lực gần quanh ma lâm khủng bố. Thế tiến thật mạnh mẽ không thể ngăn chặn, làm rung động cả Quang Minh đại lục.

Thiết Huyết học viện, Huyết lang cường đạo đoàn, Mỹ nữ ** đãi đoàn, Tật phong cường đạo đoàn, vô luận thế lực lớn hay nhỏ ở Hỗn Loạn hoang nguyên, tất cả đều phải nhún nhường từ bỏ cơ nghiệp hiện tại của mình, rồi hướng chung quanh tám nước mà đi sơ tán. Bởi vì thế công lần này của ma thú càng lúc càng mạnh mẽ, các thế lực ở Hỗn Loạn hoang nguyên căn bản không có thể chống trả được.

Vốn phần nộ về việc Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn năm ngày trước đó đã hỏa thiêu bộ hạ của Bồ Lỗ Tư – Uy Liêm, hãn tuyên bố sẽ bắt chấp tất cả mà tìm Tư Lược đoàn để báo thù. Nhưng cũng phải điều động tất cả tư sản có thể mang đi, cẩn rằng rời khỏi Uy Liêm thương thành!

Tổ chức cứu giai cấp ma thú thống lãnh vô số ma thú công kích tất cả sanh linh, mà nguyên nhân đằng sau đó rất mơ hồ. Bất quá, bây giờ căn bản không ai có tâm tư đi điều tra nguyên nhân này. Trước mắt việc giải quyết sự công kích của ma thú mới là vấn đề tối trọng nhất. Toàn bộ quốc vương tám nước trên đại lục hạ lệnh tu kiến những điểm phòng ngự tại biên cảnh với hoang nguyên, phái tăng thêm binh lực. Đồng thời ngăn chặn các thế lực phạm tội ở Hỗn Loạn hoang nguyên, không cho bọn họ tiến vào nước của mình!

Tất cả thế lực của hoang nguyên cũng đã rút lui, tự nhiên có cả Hồ Lô sơn cốc Mạt La hoàng gia Tư Lược Đoàn. Đối mặt sự thật phải rời đi Hồ Lô Sơn Cốc, Diệp Phong trong lòng mặc dù có chút không nỡ, nhưng cũng chỉ có thể hạ lệnh thu thập đồ vật tư, đi tới Mạt La Đế Quốc.

Không có biện pháp, trước tiên không nói cứu giai cấp ma thú, hãy nói đàn ma thú ác điều có khả năng bay thì nhiều như sông hằng hà, hấn muốn thủ kín tại Hồ Lô sơn cốc căn bản không thể nào. Hơn nữa hướng chỉ U Nguyệt Nhi đã chạy trốn, Hắc Ám giáo đình thần bí sợ rằng sẽ tìm đến hấn mà cướp đoạt Hắc Ám ma kiếm. Cuối cùng cũng phải quay về đế đô rồi lên kế hoạch lần nữa. Quan trọng nhất là càng nhanh càng tốt làm cho Hắc Ám ma kiếm dung hợp nhận chủ.

Ma khí gì đó nếu đi vào thân thể, sợ rằng sẽ có ảnh hưởng không tốt, Diệp Phong vẫn có chút lo lắng về vấn đề này, cho nên chậm chạp không để cho ma kiếm nhận chủ. Bất quá bây giờ để U Nguyệt Nhi chạy thoát, hấn phải nhanh chóng tiến hành, ma kiếm với hấn hợp nhất, muốn cướp kiếm trước hết phải giết hấn. Cái này khó khăn mới lấy được, há có thể dễ dàng vất bỏ đi?

Cái cũ không đi, thì cái mới sẽ không đến. Từ khi Hỗn Loạn hoang nguyên không còn giá trị nữa, có sẽ tính đến tiêu khác trong tương lai. Diệp Phong có một ưu điểm, đó là tư tưởng phóng khoáng, thích tự do tự tại, hưởng thụ vui vẻ trên thế giới này!

Bảo La hoàng tử đã mệnh lệnh cho tướng quân ở biên cảnh dẫn theo bộ đội, chuẩn bị đi tiêu diệt Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn, thế nhưng lại gặp phải ma thú nổi loạn, đành tạm thời bỏ qua, quay trở về nước mới nói sau.

Sơn lĩnh Cát Kỳ nằm ở biên cảnh đông bắc Mạt La đế quốc, trên núi rất nhiều quái thạch, cỏ cây không mọc nổi, rất hoang vu, là con đường duy

nhất từ Hỗn Loạn hoang nguyên tiến vào tỉnh phía đông bắc của Mạt La đế quốc.

Trong lúc hoàng hôn, mặt trời ngã về phía tây, có một mỹ nữ đông phương tuyệt sắc, Mộng Hình - Lâm, mặc một bộ đồ tím, trong tay cầm kiếm đang dẫn đầu gần một trăm tên tứ giai cực diện kiếm sĩ, hộ vệ của phụ thân, đang chạy qua Cát Kỳ sơn lĩnh. Mái tóc đen dài mềm mại bay trong gió, trong đôi mắt phượng xinh đẹp lộ ra vẻ lo lắng!

Ở phía sau bọn họ khoảng năm mươi thước có sáu trăm tam giai tạp hệ kỵ sĩ phản bội Lâm gia, đang điên cuồng phóng ngựa đuổi theo, khoảng cách ngày càng gần hơn!

“Tiểu thư, đi như vậy chúng ta sớm muộn gì cũng bị đuổi kịp, không bằng chia một nửa nhân thủ ngăn cản bọn chúng, người chạy trước đi!” Thanh niên kiếm sĩ hộ vệ Luân Dịch trung thành, bảo vệ cho Mộng Hình chạy trốn, lên tiếng đề nghị.

Mộng Hình nghe xong đề nghị thập phần cảm động, biết mình không thể thoát khỏi bọn truy sát, lại không muốn bọn hộ vệ phải chết nữa. Cước bộ một mình dừng lại, xoay người ý muốn hộ vệ xung quanh dừng lại, chánh sắc nói: “Cho dù các người ngăn cản một lần, nhưng cũng không tránh được bọn chúng tiếp tục truy sát. Người dẫn mọi người đi đi, ta theo bọn họ trở về!”

“Nhưng tiểu thư, chúng tôi không thể cho bọn chúng đem người trở về được!” Luân Dịch cùng tất cả hộ vệ đều kiên quyết không đồng ý.

Mộng Hình thấy vậy rất cảm động, hai mắt rung rung, lắc đầu thở dài: “Tính ra, chúng ta trốn cũng không thoát, đánh cũng không lại bọn họ. Ta không muốn vì ta mà các người mất mạng. Hãy rời nơi này đi, sống cuộc sống của mình, ta theo bọn chúng trở về!”

“Tiểu thư, người nếu rơi vào tay bọn chúng sẽ bị dày vò đến chết. Chúng tôi nguyện chết trong trận chiến, cũng không bỏ người ở lại!” Luân Dịch cùng hộ vệ vẫn giữ thái độ như trước, cương kiếm rút ra xoay người đối mặt phía sau nhằm tới tạp hệ kỵ sĩ, vì tiểu thư mà sẵn sàng hi sinh!

“Không cần hi sinh thêm tính mạng oan uổng, ta lệnh các người lập tức rời đi!” Mộng Hình nhìn Luân Dịch cùng đám hộ vệ nghiêm sắc ra lệnh. Tất cả hộ vệ đều là từ nhỏ được cha nàng nuôi dạy, đối với Lâm gia trong tình cảnh này. Lại không thể thay đổi sự thật trước mắt được, nàng không nghĩ lãng phí tính mạng bọn hộ vệ!

Nếu là trước kia Luân Địch cùng hộ vệ nghe mệnh lệnh của tiểu thư xong, nhất định là tuyệt đối phục tùng. Nhưng bây giờ bọn họ không một người nghe lệnh rời đi, quyết đều không rời tiểu thư, ngưng thần chuẩn bị đối mặt với sự tấn công của tập hệ kỵ sĩ.

Ai, vì sao khổ vậy. Mộng Hinh thấy Luân Địch cùng mọi người đều không tuân mệnh lệnh của mình, hiểu được bọn họ sẽ không bỏ rơi mình mà rời đi, không nhịn được bất đắc dĩ đành thở dài, rút ra bội kiếm (sabre – kiếm lưỡi cong), chuẩn bị cùng đối phương liều chết một trận!

Mộng Hinh - Lâm, là nhi nữ của Hải Sơn- Lâm, đoàn trưởng của Hải Sơn thương đoàn, thế lực trung bình ở Hỗn Loạn hoang nguyên, mất mẹ từ thuở nhỏ. Tổ tiên là di dân từ đông phương đại lục tời quang minh đại lục. Trong thời đại kinh thương, vốn định cư tại Thiên Vũ đế quốc, vì Hải Sơn nghe lời vợ kế Mai Lệ Nhĩ lôi kéo, mới tới Hỗn Loạn hoang nguyên bắt đầu làm gian thương!

Bao sa cửu đầu hoàng dần dần ma thú vô cùng bạo ngược. Tất cả thế lực hoang nguyên đều thoát đi. Hải Sơn muốn quay lại Thiên Vũ đế quốc, nhưng Mai Lệ Nhĩ phản đối, muốn đi Quang Minh đế quốc. Hai người ý kiến bất đồng sinh ra tranh chấp.

Mai Lệ Nhĩ lấy Hải Sơn cũng vì tiền tài. Trải qua bao nhiêu năm lừa gạt, ả ta cũng đã nắm trong tay một nửa sự vụ của thương đoàn. Thấy Hải Sơn không muốn đến Quang Minh đế quốc, lại thêm ma thú hoành hành dữ dội, không có thời gian để tranh luận với lão. ả dứt bỏ cả tình cả phu thê với lão, mà dẫn những tên hộ vệ do ả cầm đầu gây nên bạo loạn, đem Hải Sơn giết chết đi.

Mộng Hinh rất khó chịu với Mai Lệ Nhĩ, được Luân Địch và hai trăm kiếm sĩ trung thành liều mạng bảo vệ, miễn cưỡng thoát ra khỏi Hải Sơn thương trấn. Mai Lệ Nhĩ không muốn để lại họa căn, liền phái ra một lượng lớn kỵ sĩ mà đuổi giết. Một đường đánh cho đám hai trăm hộ vệ của Mộng Hinh chỉ còn lại phân nửa.

“Ha ha, tiểu thư, người không trốn sao, vậy người cũng nên chấp nhận theo chúng ta quay về gặp Mai Lệ Nhĩ phu nhân đi?” Đám tập hệ kỵ sĩ đang truy kích thấy bọn người Mộng Hinh không còn chạy trốn nữa, liền thúc ngựa chạy đến cách mười thước trước mặt bọn nàng, rồi cười to.

“Phi, bọn người ngay cả chó lợn cũng không bằng. Đoàn trưởng thường ngày đối với bọn người không tệ. Thế nhưng bọn người lại cùng ả tiện nhân

Mai Lệ Nhĩ mà làm loạn, đúng là lương tâm của súc sinh!” Đám hộ vệ Luân Địch mắng nhiếc.

“Hừ, bọn ngu ngốc các ngươi là một lũ ngu trung mù quán. Mai Lệ Nhĩ phu nhân dĩ nhiên đã cho bọn ta nhiều thứ tốt hơn, hơn nữa nếu bắt được tiểu thư, bọn ta còn có thể lần lượt làm trượng phu một đêm của nàng ta. Cái này là cái mà bọn ta rất muốn, ha ha ha....” Chúng tạp hệ kỵ sĩ nhìn Mộng Hinh rồi cười gian dân dăng.

Mộng Hinh nghe thấy tiếng cười dân loạn của bọn chúng xong, liền dân ra hoảng sợ, không nghĩ tới Mai Lệ Nhĩ lại dùng cách này để ô nhục nàng. Trong lòng bọn hộ vệ Luân Địch đều phần nổi, dùng ánh mắt mà truyền tin, chuẩn bị liều mạng với đám tạp chủng súc sanh này!

“Cáp, hôm nay ta được kiến thức thiệt nhiều, nguyên lai phản đồ có thể vô sỉ đến nước này!”

Ở phía bên trái của bọn người Mộng Hinh và đám tạp hệ kỵ sĩ, trên một ngọn đồi nhỏ cao khoảng mười lăm thước, có một người trong miệng đang ngâm một Thanh sắc tiêu hồn, mình khoác bộ áo choàng màu đen, y phục cũng cùng một màu đen quý tộc, là một thanh niên tóc đen, đang đứng trên đỉnh của ngọn đồi, miệng thì nhả khói, đầu thì cứ lắc lắc như than thở.

Chương 59 : – Lưu manh chăm yêu cứu mỹ dã bất tượng anh hùng

Dịch: Tân NDGHNTD

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Hiện giờ cả song phương đều đã thấy gã thanh niên đột ngột xuất hiện ngoài ý muốn kia, chẳng biết hắn đến từ lúc nào, bởi khi này còn không thấy có người trên núi?

“Uy, tiểu tử ngươi làm gì ở đó, có phải ngươi vừa mới lên tiếng mắng không?” Mấy tên tạp hệ kỳ sĩ nâng thiết thương chỉ về phía thanh niên lớn tiếng hỏi!

“Trời ạ, hóa ra các ngươi không chỉ có vô sỉ mà còn rất là ngu ngốc nữa, chỉ với mấy điểm đó là đã chắc chắn thất bại rồi!” Thanh niên miệng hút điếu thuốc, lắc đầu thở dài.

“Con mẹ nó, tiểu tử này dám nhục mạ chúng ta, các huynh đệ giết hắn!”

Mắt thấy đối phương chỉ có một người mà dám điên cuồng nhục mạ mình, phần đông tạp hệ kỳ sĩ đều giận dữ, muốn bắt được tiểu tử này giết chết hắn!

Mộng Hình nghi hoặc nhìn lên trên núi, thanh niên này cũng có huyết thống đông phương đại lục giống mình, lấy làm khó hiểu vì sao hắn phải đắc tội với lũ này, chẳng lẽ là vì giúp mình? Chỉ bằng vào một mình hắn?

Rút đầu thuốc ra, thanh niên nhìn mấy tên tạp hệ kỳ sĩ đang xuống ngựa để đến thu thập chính mình, đưa tay lên miệng huýt sáo một tiếng. Nhất thời xung quanh đột nhiên vang lên tiếng ngư ngâm, tiếng sói tru cùng tiếng chim rít.

Liệt Diễm kỳ sĩ cười Liệt Diễm tiêu phong mã tay cầm phương thiên họa kích, linh ngư chiến sĩ tay cầm thiết trụ; bạch lang kỳ sĩ cười tạt phong cự tay cầm tam tiết cương côn, tinh linh xạ thủ cười Quang Minh bạch vũ điêu, bốn trung đội chủ lực của Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn cơ hồ đồng thời trong cùng một lúc, từ tả hữu hai bên, phía sau cùng với trên bầu trời xuất hiện vây tạp hệ kỳ sĩ lại.

Chung quanh như thế nào lại nhiều người thế? Bọn người Mộng Hình cùng các tạp hệ kỳ sĩ đều choáng váng, không nghĩ thanh niên vừa cười lại dẫn đến bốn trung đội cường hãn.

"cái này, cái này như thế nào có thể? Hơn ba trăm ma súng? Đây là bộ đội gì?" Một ít tạp hệ kỵ sĩ khó thể tin, nhìn thành viên Tur Lược đoàn giật mình lên tiếng.

"Giết"

Diệp Phong cười lạnh nhìn tạp hệ kỵ sĩ phía dưới, nhàn nhạt mở miệng nói, thanh âm như mang theo lạnh như băng sát ý, truyền vào tai mỗi người!

"Giết" Thành viên bốn trung đội chủ lực của Tur Lược đoàn nhận được mệnh lệnh của đoàn trưởng, cùng lúc hét lớn, đối với tạp hệ kỵ sĩ triển khai tấn công.

Liệt diễm kỵ sĩ hung mãnh vùng phương thiên họa kích, Liệt Diễm tiêu phong mã phóng tam giai ma pháp "hỏa diễm chi cầu", tứ giai ma pháp "hỏa diễm chi nhận", ngũ giai ma pháp "hỏa diễm liên đạn". Bạch lang kỵ sĩ cầm tam tiết cương côn, tạt phong cự lang phóng tam giai ma pháp "tạt phong chi thi", tứ giai ma pháp "phong nhận tạt vũ", ngũ giai ma pháp "long quyền phong bạo". Hai trung đội kỵ sĩ cùng tọa kỵ đồng thời phát uy, nhất thời hình thành một cơn bão lửa ngập trời mạnh mẽ đánh về phía địch nhân.

Linh ngư chiến sĩ tay cầm những cây thiết trụ lớn kinh người cùng tinh linh xạ thủ thả tên như mưa. Quang Minh bạch vũ điều phóng xuất Quang Minh ma pháp để phụ trợ, trước sau cùng tấn công.

Thành viên Tur Lược đoàn vừa xuất thủ toàn lực thi triển sát chiêu. Sáu trăm tam giai tạp hệ kỵ sĩ trang bị bình thường vốn không phải là đối thủ, bị giết rất nhiều. Tất cả đều vô cùng hỗn loạn, chúng hướng về phía Mộng Hình muốn phá vòng vây chạy trốn.

Đáng tiếc, bọn người Mộng Hình, Luân Dịch đã hận chúng thấu xương, thấy chúng đến liền lập tức huy kiếm đón nhận, chặn lấy đường đi. Mộng Hình tuy là nữ lưu nhưng cũng có thực lực của ngũ giai Liệt Diễm kỵ sĩ, cầm kiếm giết người cũng tỏ ra tư thái nhẹ nhàng, thập phần mê người.

Kình phong loạn vũ, lửa cháy rợp trời, tên bay khắp nơi, chân khí cùng đấu khí tranh đấu, bọn tạp hệ kỵ sĩ bị chém giết rên la thảm thiết, một trường hỗn chiến tràn ngập huyết tinh!

Bốn trung đội chủ lực của Tur Lược đoàn cùng bọn kiếm sĩ của Mộng Hình đánh với sáu trăm tam giai tạp hệ kỵ sĩ, loại này có vẻ giống như một phường thám sát hơn là chiến đấu. Kết quả đương nhiên là bọn tạp hệ kỵ sĩ

toàn bộ bị tiêu diệt, vũ khí cùng với chiến mã còn sống bị tư lược đoàn chiếm đoạt!

"Vị tiên sinh, đa tạ sự trợ giúp của ngài, ân hôm nay chúng tôi không bao giờ quên!" Cuộc chiến chấm dứt, Mộng Hình tránh được một kiếp nạn, dẫn bọn hộ về Luân Địch, ngỏ lời đa tạ cảm kích hướng về Diệp Phong.

"Chỉ một chút không đáng gì, tiểu thư không cần khách khí. Tại hạ Lôi Ân-Pháp Lôi Nhĩ, đoàn trưởng Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn, chẳng biết tiểu thư xưng hô thế nào?" Diệp Phong rất có phong độ thân sĩ ứng thanh hỏi. Nhìn mái tóc dài đen nhánh của tuyệt sắc mỹ nhân, trong lòng thầm đánh giá Kiệt Nã Tư đúng là một si ngưu. Mỹ nhân này quả thật vô cùng hấp dẫn, đáng để hấn tạt mình tới cứu!

"Ta gọi là Mộng Hình-Lâm, tổ tiên là người ở Đông Phương đại lục!" Mộng Hình khách khí trả lời.

Mộng Hình? Chà, tên thật là hay, thật lôi cuốn người, chẳng biết nàng đã có nam nhân hay chưa? Diệp Phong xấu xa nghĩ nghĩ, cười nhẹ hỏi: "Mộng Hình tiểu thư, vừa mới nghe kỵ sĩ này nói, bọn họ dường như vốn là gia đình hộ vệ của nàng?"

"Đúng vậy..." Mộng Hình thất lạc gật đầu đáp, rồi đơn giản kể lại sự tình kể mẫu phản bội cho ân nhân cứu mạng ở trước mặt!

"Ta thật vô ý quá, lại nhắc đến sự việc thương tâm của tiểu thư" Diệp Phong khách khí xin lỗi, lập tức mỉm cười hỏi: "Mộng Hình tiểu thư chuẩn bị đi đâu? Chi bằng để ta hộ tống tiểu thư?"

"Việc này... không cần phiền đến Lôi Ân đoàn trưởng, ta chẳng còn nghĩ được nơi nào tốt để đi." Mộng Hình nghĩ đến việc bản thân mình cùng với những hộ vệ đã không còn nhà để về, hơn nữa trong lúc kinh hoảng chạy trốn lại không mang theo tiền tài, đối với tương lai không khỏi có cảm giác chán nản.

Hắc hắc, không còn nơi nào tốt để đi, điều này không phải lão thiên gia đã cho ta cơ hội sao? Diệp Phong nhìn thấy Mộng Hình không còn nơi nào để đi, trong lòng thầm sướng khoái, cười nhẹ nói: "Tư Lược đoàn của ta hôm nay đang chiêu lãm nhân thủ. Mộng Hình tiểu thư nếu không còn nơi nào để đi, chi bằng gia nhập Tư Lược đoàn được không? Bây giờ những những tên kỵ sĩ này đã bị giết, chẳng biết kẻ mẫu nàng ở nơi đâu, nhưng nếu nàng gia nhập Tư Lược đoàn của ta, ngày sau khi tìm được nơi ở của bà ta, Tư Lược đoàn nhất định toàn lực giúp nàng báo thù!"

Giúp ta báo thù...? Mộng Hinh hiện tại đang gặp đại nạn, vừa mới được cứu giúp lại gặp phải vấn đề trước khi đi, trong lòng cảm thấy chán nản, vừa nghe trước mắt có bộ đội cường hãn của Tư Tước đoàn đoàn trưởng này muốn chiêu lãm mình, trong lòng không nhịn được muốn mượn thực lực của Tư Lược đoàn nhanh chóng báo thù cho cha.

“Ta quyết định gia nhập Tư Lược đoàn, các người có muốn cùng gia nhập không?” Mặc dù đoàn trưởng Tư Lược đoàn này có chút lưu manh, nhưng lại đối với chính mình thật khách khí, trong lòng Mộng Hinh đã quyết định, liền quay đầu sang đám hộ vệ của mình mà hỏi.

“Chúng tôi vĩnh viễn đi theo tiểu thư!” Chúng hộ vệ đồng thanh trả lời. Bọn họ vốn là cô nhi được Hải Sơn đem về nuôi, cho nên từ nhỏ chỉ trung thành với Lâm gia.

Hắc hắc, đám tiểu tử này cũng thật trung thành. Lão tử hôm nay ra tay cứu mỹ nhân cũng là một lựa chọn rất thông minh. Diệp Phong trong lòng đắc ý cười gian, rồi cao hứng nói với bọn người Mộng Hinh vài câu khách sáo. Sau đó hắn để đám Liệt Diễm kỵ sĩ nhường ngựa, để bọn nàng cười lên. Một đám người vừa đi vừa nói hướng tới ngọn núi phía tây, để hội họp với đám người Lộ Lộ đang chờ ở đó!

Lúc Diệp Phong đang chuẩn bị quay về đế đô, rồi lại có thể cứu Mộng Hinh, tất cả đều do cái gã Kiệt Nã Tư ngày càng có phong phạm của sắc lang bại hoại tinh linh kia. Lúc nhằm chán gã dẫn trung đội tinh linh bay khắp cả bầu trời, thì phát hiện ra bọn Mộng Hinh đang bị truy đuổi. Nhìn thấy nàng có thể so sánh với ba vị tuyệt sắc mỹ nữ Lộ Lộ, U Nguyệt Nhi, Tĩnh Hương, liền bay tới báo tin cho Diệp Phong. Gã tả cho Diệp Phong biết Mộng Hinh đẹp như thế nào, mỹ lệ ra sao. Diệp Phong dĩ nhiên trong lòng thật cao hứng, hồi trước cha hắn có nói qua việc anh hùng cứu mỹ nhân là một việc tốt. Dĩ nhiên hắn liền dẫn bốn trung đội chủ lực để đi cứu!

Bọn người Lộ Lộ được Diệp Phong phân phó, tạm đến khoảng đất trống của ngọn núi phía tây. Lúc Diệp Phong dẫn đội trở về doanh địa, màn đêm đã phủ xuống. Bọn người Lộ Lộ thấy hắn trở về cùng một vị mỹ nhân và một trăm kiếm sĩ, tất cả đều lộ ra những nụ cười, hiểu được hắn đã thành công trong việc anh hùng cứu mỹ nhân!

“Thiếu gia, ngài đói chưa? Đồ ăn đã chuẩn bị xong, chỉ chờ ngài trở về thôi!” Lộ Lộ ôn nhu đi đến bên cạnh thiếu gia, quan sát thiếu gia có bị

thương hay không. Cái này là việc thường xuyên của nàng mỗi lần thiếu gia xong việc trở về.

“Đương nhiên là đói rồi, cũng định tối nay để ăn tiểu sao của Lộ Lộ!” Diệp Phong sủng ái mỉm cười với Lộ Lộ. Rồi hắn từ từ giới thiệu bọn người Mộng Hình với thành viên Tư Lược đoàn.

Mộng Hình thấy Tư Lược đoàn không chỉ có tinh linh mỹ nữ, còn có một mỹ nhân có thể phân cao thấp với mình, cảm giác thật kinh ngạc, rồi nhìn nhìn Lộ Lộ vài lần.

Nếu U Nguyệt Nhi và Tĩnh Hương giờ có mặt, Tư Lược đoàn của lão tử hiện tại sẽ có bốn vị tuyệt sắc mỹ nhân, đáng tiếc a...Diệp Phong nhìn Lộ Lộ và Mộng Hình, trong lòng một thoáng cảm giác tiếc nuối than. Liền lập tức kinh hãi nhắc nhở chính mình, U Nguyệt Nhi có thể trở về thông tri với Hắc Ám giáo đình, sẽ đem nhiều phiền toái đến, cho nên cần phải cẩn thận hơn!

Phân phó trung đội chế tạo làm thêm lều cho bọn người Mộng Hình, rồi Diệp Phong bảo Lộ Lộ cùng tinh linh thị nữ chuẩn bị yến tiệc, để chúc mừng bọn người Mộng Hình gia nhập Tư Lược đoàn!

Bọn người Khải Đặc nghe thấy liền hoan hô, để đến hỗ trợ chuẩn bị. Không khí vui vẻ có thể làm cho tâm tình con người tốt hơn. Vừa thoát khỏi đại nạn, tâm tình của bọn người Mộng Hình đang không tốt, thấy mọi người đang vui vui vẻ vẻ, tâm tình cũng vì thế mà tốt hơn rất nhiều.

Hơn nữa, khi bắt đầu yến tiệc, đám người Mộng Hình nếm thử những món nướng rất ngon. Khi biết được những món này do đoàn trưởng đại nhân sáng chế, cùng với việc bội phục về việc hắn có một gia thế bất phàm, cũng thập phần hâm mộ tài trù nghệ của hắn!

Lấy được lòng cũng một tuyệt sắc mỹ nhân, lại còn thêm một trăm tứ giai cực diện kiêu sĩ, Diệp Phong trong lòng không ngừng sáng khoái, nâng chén rượu lên cùng bọn Khải Đặc, Ai Đức uống cho thỏa thích!

Chương 60 : Từ chức, Thất vọng, Quái dị

Dịch: Now or Never

Nguồn: hoanguyettaodan.org (<http://hoanguyettaodan.org/>)

Hoàng cung Mạt La đế quốc, thư phòng quốc vương, Tĩnh Hương tâm tình đang rất xấu, cỡi điều bay trở về, rồi báo cáo về thu nhập của Tư Lược đoàn trong lúc nàng nhậm chức phó đoàn trưởng cho quốc vương bệ hạ. Đồng thời nàng cũng xin từ chức phó đoàn trưởng!

“Thật không thể tưởng nổi Tư Lược đoàn năm đầu tiên đã có được thu nhập như thế này?!”

Lao Nhĩ cảm tò trình về các trương mục của Tĩnh Hương, càng đọc càng giật mình. Thêm cái việc Lôi Ân dùng ba trăm ma sủng để nâng cao khả năng chiến đấu, cũng làm cho ông có cảm giác mơ hồ. Nhờ vào thu nhập của Tư Lược đoàn năm nay thì ông ta đã có được khoảng hai trăm vạn kim tệ. Nói không quá thì không có một Tư Lược đoàn của các quốc gia khác ngay năm đầu có thể đạt được mức thu nhập nhiều như vậy!

Tên Lôi Ân này quả thật không đơn giản. Tả La đang đứng ở phía sau chỗ Lao Nhĩ ngồi, nhìn thấy trương mục mà thở dài. Y nghĩ mình lại quá xem thường tên Lôi Ân

“Tĩnh Hương, người vì sao đột nhiên lại không tiếp tục nhận chức Phó đoàn trưởng nữa?” Lao Nhĩ hoảng hốt không nghĩ tới việc Tĩnh Hương không chịu tái nhậm chức phó đoàn trưởng, nghi hoặc hỏi.

Mỗi nữ nhân đều không có khả năng quên nam nhân đầu tiên của mình. Lúc rời Hồ Lô sơn cốc, trong đầu nàng luôn hiện ra những cảnh ở chung cùng Diệp Phong. Trong lòng rất mệt mỏi vì không muốn mọi người biết chuyện đã xảy ra giữa nàng và Diệp Phong. Và nàng cũng muốn dùng thời gian để mà quên nó đi. Khi nghe Lao Nhĩ hỏi xong, nàng liền lập tức cung kính quỳ xuống thỉnh cầu: “Bệ hạ, thần và Lôi Ân đoàn trưởng có chút hiểu lầm, không thể tiếp tục hợp tác. Thỉnh người cho phép thần được từ chức phó đoàn trưởng!”

“Người và Lôi Ân vì vấn đề gì mà hiểu lầm? Không thể hòa giải sao?” Lao Nhĩ tò mò hỏi.

“Cái này thuộc về tác phong sống. Bọn thần căn bản không thể ở chung được. Thỉnh bệ hạ đồng ý cho thần được từ chức!” Tĩnh Hương lần đầu tiên

phải nói dối với quốc vương bệ hạ!

Tác phong sống của Lôi Ân cực kỳ hoang dã, điều này đa số người ở đế đều đều biết rõ. Lao Nhĩ lại rất tín nhiệm Tĩnh Hương, thấy thái độ kiên quyết của nàng, không muốn tiếp tục đảm nhiệm chức phó đoàn trưởng nữa. Mặc dù việc tìm người thay thế rất khó khăn, nhưng ông cũng không miễn cưỡng Tĩnh Hương, gật đầu đồng ý, rồi bảo nàng lui đi!

“Bệ hạ, Tĩnh Hương từ chối không còn giữ chức Phó đoàn trưởng, ngài có nhân tuyển thích hợp thay thế thích hợp chưa?” Tả La nhìn Tĩnh Hương lui xuống, rồi tò mò hỏi quốc vương.

Lôi Ân là tôn tử của Lạc Khắc, muốn tìm người nhận chức phó đoàn trưởng Tư Lược đoàn, dĩ nhiên không thể dùng người của Lạc Khắc được. Nếu không thì phó đoàn trưởng đó sẽ hoàn toàn nghe lệnh của Lôi Ân. Nhưng cũng không thể dùng người của Uy Nhĩ, bởi vì sợ rằng được một vài ngày thì phó đoàn trưởng này đột nhiên chết không biết lý do.

Không thể dùng người của hai phe phái, còn dùng người mà mình tín nhiệm, thì không chừng lại giống như Tĩnh Hương không chịu được lối sống của Lôi Ân. Việc này thật sự là một điều phiền não đây. Mặc dù trong lòng ông có vài nhân tuyển, nhưng nhất thời không thể chọn ra người thích hợp, vì thế đành phải để việc đó sau này xem xét lại!

Sơn mạch Trác Lạc Tư, nằm ở phía tây biên cảnh của Thiên Vũ đế quốc và Mạt La đế quốc. Thế núi thì gập ghềnh khó khăn, trên trời thì mây phủ đầy, không khí dịu mát, cảnh sắc mê người. Phía sau sơn mạch có một cái động không đáy lớn. Đó là nơi tọa lạc của Hắc Âm giáo đình!

Hắc Âm giáo đình, bốn trăm năm trước, do Áo Kỳ – Bỉ Nại, cửu giai hắc ám mục sư, có huyết thống của ma tộc và nhân tộc, tập hợp một ít nhưng người có huyết thống ma tộc, tức hỗn huyết nhân, sáng lập nên. Mục đích lúc ấy, quả thật như lời của U Nguyệt Nhi, vì sợ Quang Minh giáo đình giết hại, mà âm thầm tạo nên một tổ chức để tự vệ.

Nhưng mà trải qua nhiều năm phát triển, Hắc Âm giáo đình dần dần lớn mạnh, càng ngày càng nhiều hỗn huyết nhân gia nhập. Điều này làm cho dã tâm của giáo hoàng lớn lên theo thế hệ. Chúng muốn đứng lên tiêu diệt Quang Minh giáo đình, để khiến hậu thế trong đầu thờ phụng Hắc Âm giáo đình!

Tác Tư – Lỗ Đức Nại, bốn mươi tuổi, cửu giai hắc ám ma kiếm sĩ, là giáo hoàng hiện nhiệm của Hắc Âm giáo đình. Y là hỗn huyết nhân của

thiên sứ ma tộc với tinh linh tộc. Bên ngoài thì là hình dáng của đọa lạc thiên sứ, cánh đã biến thành màu đen, anh tuấn bất phàm!

So với giáo hoàng tiền nhiệm trước, dã tâm của Tắc Tư lớn hơn. Y không chỉ muốn tiêu diệt Quang Minh giáo đình, đem Hắc Ám giáo đình ra ngoài nơi sáng, mà còn muốn mở cánh cửa ma giới cấm kỵ, để đại quân của ma tộc lần nữa tiến đập Quang Minh đại lục!

Toàn bộ kiến trúc của Hắc Ám giáo đình được đặt ở khe núi, diện tích có thể bằng một cái thành thị nhỏ. Thành viên của giáo đình gồm hỗn huyết nhân của nhân tộc, thú nhân, tinh linh, dực nhân, ả nhân với ma tộc. Nhưng tại đây chỉ là những thành viên trọng yếu, còn lại đều phân bố ở khắp nơi đại lục!

U Nguyệt Nhi – Thước Lạp, là một trong những nhân tuyển cho chức thánh nữ của Hắc Ám giáo đình. Khi mười sáu tuổi phụ mẫu đang thi hành nhiệm vụ thì bị Quang Minh giáo đình giết chết, có thể nói nàng bây giờ coi Hắc Ám giáo đình là nhà của nàng.

U Nguyệt Nhi cười bạch vũ điều trốn từ phía sau Hồ Lô sơn cốc, nhanh chóng bay về Hắc Ám giáo đình. Nàng hướng tới giáo hoàng để bẩm báo về việc bị Lôi Ân – Pháp Nhĩ Lôi lãng nhục, cùng với việc Lôi Ân có Hắc Ám ma kiếm, rồi thỉnh cầu giáo hoàng phái người đoạt Hắc Ám ma kiếm, đồng thời cũng vì nàng mà báo thù!

Tắc Tư không nghĩ tới U Nguyệt Nhi mất tích lại đột ngột trở về, hơn nữa còn mang về tin tức hạ lạc của Ma tộc chí bảo, Hắc Ám ma kiếm. Tâm trạng y rất cao hứng, nhưng mà có việc U Nguyệt Nhi bị Lôi Ân – Pháp Nhĩ Lôi lấy đi trinh tiết, thì cảm thấy không vui.

Theo qui định, hậu tuyển thánh nữ mà mất trinh tiết sẽ bị xử hỏa hình. Nhưng Tắc Tư lại thấy U Nguyệt Nhi mang về hạ lạc của Hắc Ám ma kiếm, hơn nữa là do bất đắc dĩ mới thất trinh, vì thế không có dùng hành hình nào. Nhưng lại tước đi tư cách hậu tuyển thánh nữ của nàng, lệnh cho nàng tạm thời ở lại giáo đình, sau này sẽ để cho người có công nạp làm thiếp!

Thân thể thánh nữ thì phải thuần khiết. U Nguyệt Nhi sớm đã biết được việc mất tư cách này. Nhưng mà nàng vạn lần không nghĩ tới việc mình bất đắc dĩ thất trinh, và đem tin tức hạ lạc của Ma tộc chí bảo Hắc Ám ma kiếm, giáo hoàng đã miễn không dùng hỏa hình đối với nàng, cũng không có phái người trả thù cho nàng, mà còn tặng nàng cho người có công!

Thất vọng, giờ khắc này, U Nguyệt Nhi đối với Hắc Âm giáo đình và giáo hoàng đại nhân chỉ có một chữ “ thất vọng”. Nàng một mực trung thành với giáo đình, đem về tin tức hạ lạc của Hắc Âm ma kiếm, lại còn phải trở thành thê thiếp của người có công. Việc này đối với hậu nhân tuyên thánh nữ quả thật là một sỉ nhục. Nàng thật không cam lòng!

Cùng lúc đó, vì phải đối mặt với việc ngăn chặn của bát quốc đại lực tại biên cảnh hoang nguyên, các thế lực tại Hỗn Loạn hoang nguyên đều bắt đầu thay đổi lộ tuyến. Muốn đi tới vùng thế lực ở hướng tây nam của Mạt La đế quốc, cùng với Mạt La đế quốc và Thiên Vũ đế quốc ở hướng tây, hoặc giả tới nơi biên cảnh giáp với Quang Minh đế quốc ở phương nam mà tranh thủ chỗ trống ấy. Huống chi, bọn họ có cầu kết với đám quý tộc và quan viên tham lam của các nước nơi biên cảnh. Thành thử, đa số những thế lực phạm tội sẽ lợi dụng phương pháp sử dụng khoảng đất trống, rồi thuận lợi tiến nhập nội địa của tám nước. Có lẽ chỉ có một số nhỏ là bị quân binh ở biên cảnh tiêu diệt.

Tất cả các thế lực toàn bộ rút đi, cả hoang nguyên hoàn toàn trở nên ma thú nhạc viên. Thành trấn bị phá hủy, dã thú bị nuốt chửng, giống như tình hình năm trăm năm trước ở Hỗn Loạn hoang nguyên này. Nơi nơi đều ra vẻ hoang vu, không hề có một bóng người!

Và có nhiều điều mà con người không thể lý giải, ma thú lại có thể phân bố một cách có trật tự như vậy. Những ma thú biết bay thì toàn bộ tập trung ở bắc bộ, còn lại thì tập trung ở nam bộ. Giải đất ma lâm khủng bố tại trung tâm thì không có một bóng đánh ma thú nào. Tất cả ma thú đều tránh nơi này như tránh ôn dịch, tuyệt không ghé qua nơi này!

Hơn nữa, Bao Sa cửu đầu hoàng không còn tiếp tục dẫn đám ma thú xâm phạm bát quốc, mà chỉ chiếm cứ Hỗn Loạn hoang nguyên, và không có một động tĩnh nào. Điều này làm cho tám nước tạm thời yên ắng. Giờ thì tất cả bắt đầu suy đoán về những hành vi quái dị của đám ma thú này.

Chương 61 : Ma Kiểm nhận chủ

Dịch: vivarichmount

Nguồn: hoanguyettaodan.org (<http://hoanguyettaodan.org/>)

Hồ Tĩnh Ba, nằm tại trung tâm của Mạt La đế quốc, cách đế đô chừng ba trăm dặm về hướng đông bắc. Mặt hồ rộng lớn rất phẳng lặng, dòng nước trong suốt có thể thấy đáy, dọc ven bờ hồ là những hàng cây rậm rạp, cảnh sắc tuyệt đẹp.

Hoàng hôn phủ xuống, ánh nắng còn sót lại rơi trên mặt hồ, phản chiếu lại từng mảnh kim quang lấp lánh rất đẹp mắt. Điều duy nhất làm chúm mắt vào lúc này chính là cảnh Diệp Phong cùng với Lộ Lộ và Mộng Hình đang nghịch nước trong hồ, phá hỏng đi sự thanh tĩnh bình lặng vốn có của mặt hồ.

Ở khoảng đất trống phía sau ba người là bốn bốn người Lạp Phỉ Nhĩ, Ai Đức, Ba Nhĩ và Lạc Tư. Bốn họ đang chỉ huy trung đội chú tảo, tinh linh thị nữ, bạch lang phụ nhân, cùng với bốn cực điện kiểm sĩ Luân Dịch nổi lửa nấu cơm tại doanh địa.

Tiểu Hắc và Lam Lam đang nghịch nước ở bên trái của ba người. Bốn chúng không ngừng tát nước lẫn nhau, miệng thì kêu chí chóe luôn miệng, khiến cho không khí của bờ hồ rất náo nhiệt. Hai mươi bạch lang kỵ sĩ chuyên việc phụ trách tuần đêm tại Hồ Lô cốc thì lúc này đều thủ sẵn Tam tiết cương côn bên mình mà đi tuần tra khắp nơi.

Từ lúc tiến sâu vào trong lãnh thổ của Mạt La đế quốc, Diệp Phong đã hào phóng phân phát cho mỗi một nữ ** của nhân tộc một trăm kim tệ, rồi để cho các nàng tự do đi tìm tương lai cho chính mình. Vì Tư Lược đoàn không có nơi trú địa nhất định, nên việc mang các nàng theo sớm muộn gì cũng sẽ trở thành một gánh nặng.

Và để rèn luyện thêm cho bốn trung đội chủ lực cùng với năng lực đơn độc tác chiến, Diệp Phong đã thả đi các nữ ** thuộc nhân tộc, đồng thời cũng phái Liệp Diễm, linh ngư, bạch lang tam trung đội ra ngoài, và hạ lệnh cho họ dọc đường đến đế đô phải tìm kiếm những thế lực phạm tội đào thoát khỏi Hỗn Loạn hoang nguyên đã trốn đến Mạt La đế quốc để trừ đi. Còn Kiệt Nã Tư thì thống lĩnh một nửa số thành viên của trung đội tinh linh, đi theo ba trung đội chủ lực để phụ trách vấn đề liên lạc.

U Nguyệt Nhi đã đào tẩu, nên cũng không cần phải đề phòng Hắc Âm Giáo Đình thần bí nữa. Còn lại nửa số tinh linh xạ thủ, hầu như ngày nào cũng đều giám thị những khách bộ hành có khả năng uy hiếp đến cả đoàn trong vòng năm mươi dặm. Các nàng hợp cùng với hai mươi bạch lang kỵ sĩ, kiến tạo nên một mạng lưới tuần tra chặt chẽ từ trên không lẫn trên bộ, cho dù có địch nhân xâm phạm thì đội ngũ cũng có thể nhanh chóng chuẩn bị ứng phó.

“Ha ha....Đoàn trưởng, cái trò ném đá này cũng hay ho đó chứ.” Mộng Hình học theo cách Diệp Phong thủ thế, rồi ném cho viên đá trượt đi trên nước, lòng cảm thấy hứng thú vô cùng.

“Chỉ cần nàng thích, sau này sẽ có dịp chơi tiếp.” Diệp Phong nheo nheo mắt nhìn Mộng Hình, vui vẻ đáp lời. Lộ Lộ lúc này vừa ném một viên đá đi, đôi mắt sáng tỏ nhìn thần sắc si mê của thiếu gia mà thấy buồn cười.

Mộng Hình nhìn thấy thần thái si mê của Đoàn trưởng đại nhân, chỉ mỉm cười không nói gì. Trải qua thời gian ở chung với nhau suốt cả lộ trình từ đông bắc đến trung bộ, Mộng Hình rất thích thú đối với sự náo nhiệt của Tư Lược đoàn, mà mọi người ở đây cũng rất dễ thân cận và hòa hợp.

Đối với cái loại ánh mắt si si mê mê như của Đoàn trưởng thì Mộng Hình đã từng gặp nhiều, tất nhiên là biết rõ ý đồ đằng sau vẻ si mê đó. Nhưng nàng chẳng những không tỏ ra bất mãn, mà trái lại còn rất cảm kích sự chiếu cố rất nhiệt tình của Đoàn trưởng. Giả như Đoàn trưởng có thể chuyên tâm theo đuổi nàng mà không màng đến những nữ nhân khác, có lẽ nàng sẽ không ngại trở thành nữ nhân của hắn.

Trong khoảng thời gian sống chung vừa qua, Mộng Hình cũng bắt đầu hiểu được chút ít về Đoàn trưởng. Nàng biết rõ mối quan hệ giữa hắn và Lộ Lộ, cùng với những sự việc kinh người của hắn ở bên ngoài. Hắn là một nam nhân có thực lực mạnh, vì vậy, việc hắn có ấn tượng tốt và rất nhiệt tâm với nàng là một chuyện tốt. Đây quả là một cơ hội hiếm có, nhưng nếu hắn muốn có được nàng thì điều kiện tiên quyết là chỉ có thể có một nữ nhân duy nhất là nàng.

Nữ nhân vốn không cần gì nhiều, chỉ cần mỗi tối có thể được an ủi chiếu cố là được rồi. À, lời này ta đã nghe thấy ở đâu rồi nhỉ? Kệ bà nó, hắc hắc, mỹ nhân Mộng Hình này có hảo cảm với ta, ta nhất định phải tìm cơ hội chiếm hữu nàng mới được. Diệp Phong nhìn Mộng Hình mỉm cười tươi rói, thần sắc rất giống một lão trư, rồi tự nhủ trong lòng như thế.

Sau khi nhanh chóng khảo sát doanh địa, thì thức ăn cũng vừa vắn được nấu xong. Diệp Phong phái mấy ả nhân đi triệu hồi những Bạch Lang kỵ sĩ đang tuần tra trở về, rồi cùng đến dự buổi tiêu yến tại doanh địa.

Ngồi thưởng thức rượu trái cây của Mạt La đế quốc, Diệp Phong ngầm quan sát ba mươi một bạch lang phụ nhân và mười một đứa bé khoảng ba, bốn tuổi trong tương lai sẽ trở thành các bạch lang thiếu niên anh dũng. Sau đó hắn quay sang phân phó cho bạch lang kỵ sĩ Hy Ân hướng dẫn mười một đứa bé đó đến bên những chiếc xe ngựa đang nhốt ba mươi hai con Tật Phong cự lang còn dư mà lấy đi mười một tổ ma sủng, để bọn chúng sử dụng. Những đứa bé này sẽ lập thành một tiểu đội, có thể học hỏi Ngự Phong quyết và Vô Tình Tứ Tuyệt côn, sau này sẽ theo Hy Ân tham gia vào các công tác tuần tra.

Hy Ân hiện nay có trong tay hai mươi bạch lang kỵ sĩ do gã chủ quản, và những bạch lang kỵ sĩ này đều đã luyện qua Trung Hoa võ học. Do bởi vì nhân số trong đoàn quá đông, nên đội tuần tra bị thiếu nhân lực, lúc nào cũng cần có thêm người. Giờ đây nghe được Đoàn trưởng đại nhân giao cho hắn thêm mười một bạch lang thiếu nhi phối hợp với ma sủng và rèn luyện thêm võ học, nhất thời quá cao hứng mà để lộ cảm xúc ra ngoài, rồi cảm kích nhận lệnh lui ra. Cả Tư Lược đoàn đều cảm nhận được rằng Đoàn trưởng đối với những bạch lang nhân này thật là hết lòng chiều cố.

Từ khi Luân Dịch và các Cự Điện kiếm sĩ biết được các thành viên của Tư Lược đoàn đều học được võ công cường hãn từ Đoàn trưởng này, nên gã vô cùng hâm mộ. Hơn nữa, bấy lâu nay các loại ma sủng chỉ do các vị Đoàn trưởng sử dụng, nhưng giờ đây lại thấy Đoàn trưởng này phân phát ma sủng cho bạch lang nhân, thì gã lại càng thập phần ngưỡng mộ.

Mộng Hình nhìn thấy thần tình của những vệ sĩ của mình thì liền hiểu được suy nghĩ của bọn họ. Không chỉ có bọn họ hâm mộ mà thôi, cả nàng cũng rất hâm mộ và khâm phục bản lĩnh của Diệp Phong, thế nhưng vẫn phải tuân thủ mọi điều luật của binh đoàn cường hãn này.

Diệp Phong trông thấy thần tình ngưỡng mộ của Luân Dịch và các Cự Điện kiếm sĩ thì trong lòng rất đắc ý, chỉ cần bọn họ nảy sinh lòng ngưỡng mộ với mình thì sau này sẽ không khó thu phục bọn họ. Bọn họ là những nhân tài khó kiếm, lại rất trung thành, tất nhiên Diệp Phong sẽ không bỏ qua cơ hội thu phục bọn họ. Chỉ cần hắn có thể khiến cho Cự Điện kiếm sĩ đổi kiếm sang đao, rồi theo Ai Đức tu luyện Lôi Đình quyết và Lôi Đình

tam thức, đến lúc đó thì hẳn sẽ có thêm một cánh quân biết sử dụng Đại Khảm đao, rồi để cho bọn họ lập thành lõi đình trung đội, thật là tuyệt, hắc hắc.

Sau khi mọi người ăn uống no say xong, thì cũng là lúc màn đêm phủ xuống mặt đất hoàn toàn. Diệp Phong đích mắt trông thấy mười một bạch lang thiếu nhi cùng với mười một con Tật Phong cự lang hoàn tất việc nhận chủ xong thì mới cao hứng cùng với Lộ Lộ trở về doanh trướng của mình.

Tại Quang Minh đại lục, việc tỳ nữ hầu hạ chủ nhân qua đêm cũng là lẽ thường. Đối với những sự tình thế này thì Mộng Hình cũng đã thấy nhiều, và nàng vốn cũng không để ý đến, nhưng sau khi sống chung một thời gian, nàng phát hiện ra Đoàn trưởng đối với nàng tỳ nữ Lộ Lộ này đặc biệt tốt. Mặt khác, các thành viên của Tư Lược đoàn đối Lộ Lộ cũng rất cung kính. Nếu không phải chính mắt nàng trông thấy Lộ Lộ hàng ngày vẫn làm công việc của một tỳ nữ thì nàng căn bản không thể biết được thân phận tỳ nữ của Lộ Lộ.

Trước sự hầu hạ của Lộ Lộ, Diệp Phong nhàn nhã rửa sạch tay chân mặt mũi một phen, rồi thò tay vào Không Gian Giới Chỉ lấy ra thanh Hắc Ám ma kiếm, chuẩn bị cho ma kiếm lấy máu nhận chủ.

Hàng đêm bầu bạn với thiếu gia, Lộ Lộ sớm đã biết hẳn muốn dung hợp với Hắc Ám ma kiếm, giờ đây lại thấy thiếu gia lấy ma kiếm ra, liền lo lắng hỏi: “Thiếu gia, ngài vốn tu luyện chánh khí mà, nếu bây giờ lại để cho ma kiếm nhập thể, lỡ như có ảnh hưởng không tốt thì làm sao?”

“Đừng lo lắng, ma kiếm đối với ta vốn không có ảnh hưởng gì, nên việc dung hợp món bảo bối này vào cơ thể của ta là một chuyện tốt.” Diệp Phong còn chưa nói cho Lộ Lộ biết việc mình cũng kiên tu luôn cả ma khí, chỉ mỉm cười khuyên Lộ Lộ yên tâm, rồi cắt nhẹ ngón tay, nhỏ một giọt máu lên trên thân ma kiếm.

Liên ngay lúc đó, giọt máu trên thân ma kiếm lóe lên một đạo hồng quang rồi biến mất vô tung vô ảnh, còn ma kiếm thì hóa thành một đạo hắc quang, lượn quanh thân thể Diệp Phong một vòng, và sau đó thì tiến nhập vào cơ thể của hắn.

“Ha ha, cảm giác thật là thoải mái!” Sau khi Hắc Ám ma kiếm nhập thể, Diệp Phong cảm thấy có sự thoải mái và thân thiết vô cùng, đồng thời, cũng không cảm thấy bất cứ một ảnh hưởng không tốt nào. Lộ Lộ thấy thế thì thở phào nhẹ nhõm, vừa định lên tiếng nói gì thì thấy Diệp Phong đột nhiên

nhúu mảy, rồi ngồi xếp bằng xuống đất, vận khởi Thiên Địa Chí Tôn công lưu chuyển khắp toàn thân.

Lộ Lộ trước kia vẫn thường thấy thiếu gia luyện công, nhưng vì lúc này thiếu gia vừa mới dung hợp Hắc Âm ma kiếm, liền phải nhúu mảy vận công, trên sắc mặt lại hiện ra nét đau đớn, bất giác khiến cho phương tâm của nàng thập phần lo lắng. Tuy nhiên, nàng biết hẳn phải luyện công nên không dám quấy rầy, chỉ ngồi một bên hết sức lo lắng cho hắn.

Diệp Phong lúc này có lẽ cũng có hơi hối hận việc đã dung hợp Hắc Âm ma kiếm, bởi vì sự thoải mái và cảm giác thân thiết lúc ban đầu đã không còn nữa, mà ma khí trong cơ thể hắn lúc này đột nhiên tăng trưởng gấp đôi, khiến hắn không thể không chế. Luồng chánh khí trong người hắn bị chèn ép một cách điên cuồng, lúc này lại không thể bì với luồng ma khí mạnh mẽ, thế nhưng luồng chánh khí đó lại có thể hấp thu quang minh nguyên tố từ bên ngoài rồi đưa vào nội thể của hắn để chuyển hóa từ từ. Tuy điều đó khả dĩ có thể chống đỡ với luồng ma khí, nhưng lại khiến cho cơ thể của hắn đau đớn vô cùng, buộc phải vận công ngăn trở.

Đây chính là tình huống Thiên Địa Chí Tôn công đột phá tầng thứ tư mà tiến vào tầng thứ năm, chỉ là trong lúc này lại có chỗ bất đồng, bởi vì nếu trong lúc bình thường mà tu luyện cho đến lúc hai luồng chánh khí và ma khí cùng kiềm chế lẫn nhau một cách tự nhiên, thì mới có thể cùng lúc hấp thu quang minh nguyên tố ở bên ngoài để đưa vào cơ thể. Còn hiện nay thì chỉ là luồng chánh khí hấp thu quang minh nguyên tố để đối kháng với sự chèn ép của ma khí, căn bản là không đúng với công pháp và lý thuyết, nếu có điều sai trái, thì Diệp Phong hẳn là sẽ phải dừng lại ở tầng thứ tư, vĩnh viễn không bao giờ thăng tiến được nữa, lại còn tùy thời tùy khắc mà phải gánh chịu lấy sự đau đớn dày vò như trong lúc này.

Chương 62 : Tá Kiếm Chi Cổ , Chánh Ma Sơ Hợp

Dịch: vivarichmount

Nguồn: hoanguyettaodan.org (<http://hoanguyettaodan.org/>)

Chánh khí càng lúc càng hấp thu thật nhiều nguyên tố quang minh từ bên ngoài, Lộ Lộ lúc này đã thấy được luồng khí thể màu trắng toát ra từ người thiếu gia rất mãnh liệt. Trước kia, nàng chưa bao giờ trông thấy hiện tượng thể này, nên giờ đây nàng đã rửa nước mắt vì lo cho thiếu gia sẽ có nguy hiểm.

“A.....đau quá.....lạnh....lạnh chết lão tử....a.....”

Chánh ma nhị khí ở trong người đang tranh đấu điên cuồng, khiến cho Diệp Phong bị chiết ma hành hạ rất thống khổ, thật không muốn sống nữa. Hắn lúc này không vận công được nữa, mà chỉ đưa hai tay ôm đầu lăn lộn trên mặt đất, kêu la thảm thiết.

“Thiếu gia, thiếu gia, ngài làm sao vậy? Làm sao vậy.....?” Lộ Lộ thấy cảnh đó lập tức khóc rống lên, bước đến sát bên cạnh hắn, nhìn thấy hắn lăn lộn đau đớn mà không biết làm sao để hỗ trợ hắn.

Người ở bên ngoài tưởng nghe tiếng kêu la đau khổ của Đoàn trưởng đại nhân, Lạp Phi Nhĩ, Ai Đức, Ba Nhĩ, Lạc Tư, và Mộng Hình năm người lập tức giật mình, cùng xông cả vào. Khi vào tới nơi thì họ mới phát hiện ra thần tình thống khổ của Đoàn Trưởng, lăn lộn trên đất kêu la rất đau đớn, ai nấy đều lộ vẻ nghi hoặc không hiểu tại sao cả.

“Lộ Lộ, lão đại sao lại như thế?” Gã mập Ai Đức lên tiếng hỏi Lộ Lộ.

“Ta không biết, thiếu gia lấy máu dung hợp Hắc Ám ma kiếm, rồi đột nhiên biến thành như vậy.” Lộ Lộ vừa kinh hoàng vừa khóc nói.

“Cái gì? Lão đại dung hợp Hắc Ám ma kiếm sao? Hắn bị điên chắc?” Ai Đức kinh hãi bật thốt lên. Lạp Phi Nhĩ và Ba Nhĩ cũng đều giật mình.

“Đoàn trưởng đại nhân có Hắc Ám ma kiếm ư?” Lạc Tư và Mộng Hình đều không tin nhìn sang bọn Lộ Lộ bốn người. Ngoài những người có mặt tại rừng long não (chương thụ sâm lâm) ngày trước, còn lại những thành viên khác của Tur Lược đoàn đều không hay biết được Đoàn trưởng đại nhân lại sở hữu Ma tộc chí bảo, Hắc Ám ma kiếm.

“Lúc này không phải là lúc giải thích sự việc. Trước hết hãy nghĩ biện pháp để giúp lão đại thoát ly sự thống khổ cái đã.” Ai Đức nhìn hình dáng

lăn lộn đau khổ của lão đại, cố dùng hai tay cào bứt lấy đầu mà rít gào không ngớt.

Lúc này, chánh khí đã hấp thụ cũng đủ nguyên tố quang minh từ bên ngoài rồi chuyển hóa thành chánh khí để ngăn cản sự chèn ép của ma khí, nhưng rồi luồng chánh khí đó bắt đầu xoay chuyển tình huống mà quật trở lại lần át luồng ma khí. Ma Khí không cam lòng yếu thế, cũng bắt đầu hấp thụ nguyên tố hắc ám từ bên ngoài để chuyển hóa thành ma khí.

Diệp Phong phát hiện nhị khí đồng thời hướng ra bên ngoài mà hấp thụ chánh khí và ma khí, sự đau đớn trong người cũng từ từ ổn định lại. Hắn nghĩ đến việc nhị khí đồng thời hấp thụ nguyên tố, tất sẽ có hy vọng tiến nhập vào tầng thứ năm. Vì vậy nên hắn cố nhịn đau, nói với Lộ Lộ:

“Thiên....địa.....chí tôn công....của ta.....phải có đột phá....các người....hãy.....ra ngoài trước đi.”

“Thiếu gia.....” Lộ Lộ nhìn bộ dạng đau đớn của thiếu gia, trong lòng giống như là bị kim đâm rất khó chịu. Nghe thiếu gia nói Thiên Địa Chí Tôn công phải có đột phá thì tâm tình tràn ngập sự quan thiết, rồi cùng với bọn Ai Đức các người kéo nhau rời khỏi doanh trướng, chỉ để lại một mình Diệp Phong vẫn đang lăn lộn trên đất.

“Ai Đức, hãy mau nói cho ta biết, tại sao Đoàn trưởng lại có Hắc Ám ma kiếm?” Chú tào phong tử Lạc Tư vừa ra khỏi doanh trướng, liền tò mò hỏi Ai Đức. Mộng Hình cũng lộ ra thần sắc tò mò muốn biết.

Các thành viên của Tư Lược đoàn đang vây quanh bên ngoài doanh trướng lúc này nghe Lạc Tư hỏi vậy cũng đều giật mình, mở to hai mắt như không tin tưởng vào tai mình. Làm cách nào mà Đoàn Trưởng có được Hắc Ám ma kiếm?

Các thành viên của Tư Lược đoàn trong thời gian gần đây đối với Mộng Hình rất gần gũi, thân thiện, vì vậy Ai Đức thấy việc này đã bị tiết lộ liền đem mọi việc xảy ra tại rừng long não và làm thế nào lấy được Hắc Ám ma kiếm mà kể ra tất cả.

“Ài nhân thần ở trên cao, Đoàn Trưởng đã cầm vào Hắc Ám ma kiếm nhưng không bị chuyện gì, mà hắn lại tu luyện chánh khí, tất có đồng nguyên Quang Minh đấu khí. Điều đó chắc chắn là tử đối đầu xung khắc với lại nguyên tố của Hắc Ám ma kiếm. Vậy mà cũng có việc gì, thật là không thể tin nổi.....”

Thần tình của Lạc Tư giống như là vừa phát hiện ra một sự kiện kỳ quái nhất thiên hạ, chỉ lẩm bẩm tự nói với mình, trong tâm nảy sinh lòng tò mò, muốn xem cho biết thanh Hắc Ám ma kiếm trong truyền thuyết kia rốt cuộc lại có hình dáng như thế nào.

Những ai nhân còn lại cũng vô cùng kinh ngạc, đồng thời cũng rất muốn được kiến thức thanh thần khí trong truyền thuyết kia. Chỉ có Mộng Hình là người kinh hãi nhất khi biết được Đoàn trưởng tu luyện đồng nguyên Quang Minh đấu khí mà khi cầm đến thanh ma kiếm lại không bị việc gì.

Chánh ma nhị khí càng đấu càng hung, nguyên tố quang minh và nguyên tố hắc ám từ bên ngoài vẫn không ngừng bị hút vào cơ thể Diệp Phong một cách điên cuồng, rồi chuyển hóa thành chánh ma nhị khí tranh đấu lẫn nhau, khiến cho khắp nơi trong toàn thân Diệp Phong đều đau nhức vô cùng.

“A.....”

Áp lực của sự đau đớn quá mạnh, khiến cho Diệp Phong chịu không nổi, phải há miệng rống lên một tiếng để phát tiết. Ngay vào lúc này, hai luồng chánh ma nhị khí trong nội thể của hắn đột nhiên hùng dũng bộc phát ra bên ngoài hết một nửa, rồi vây quanh lấy thân người hắn, hòa lẫn vào nhau mà tạo thành một luồng kinh phong mạnh mẽ, châm chích lẫn nhau, vận tốc đạt tới cực điểm, rồi biến mất vô tung.

“Thành công rồi ư? Ta đã tiến vào tầng thứ năm của Thiên Địa Chí Tôn công rồi sao?”

Hai luồng chánh ma nhị khí vừa rời thân rồi biến mất, còn hai luồng chánh ma nhị khí còn lại trong nội thể thì lập tức dừng lại, quấn lấy nhau rồi hạ xuống ngưng tụ tại đan điền, so với trước kia còn có vẻ sung mãn hơn. Đây chính là dấu hiệu Thiên Địa Chí Tôn công tiến vào tầng thứ năm, biểu thị chánh ma nhị khí của hắn bước đầu dung hợp với nhau. Chỉ có điều, nếu muốn dung hợp triệt để hai luồng chân khí này thì phải đợi hoàn thành tầng thứ tám rồi tiến vào tầng thứ chín, như vậy mới mong có thể đạt được.

“Thiếu gia, ngài không sao chứ?”

Lộ Lộ ở bên ngoài đã thấy hắc bạch khí thể phá trướng bay ra rồi tiêu thất, nên khẩn trương chạy vào xem xét tình trạng của hắn, Lạp Phỉ Nhĩ, Ai Đức, Ba Nhĩ, Mộng Hình, Lạc Tư năm người cũng theo vào sau.

Lúc này Diệp Phong đang đảo ngược thân người mà vận khí hành công ngay trên mặt đất, vừa thấy vẻ mặt quan hoài của Lộ Lộ, hắn liền xoay người ngược trở lại, hạ thân xuống đất, thông thả cười nói: “Không sao nữa

rồi, ta đã vượt qua cửa ải khó khăn, và đã tiến vào cảnh giới tầng thứ năm của Thiên Địa Chí Tôn công.”

“Hắc, thật là nhân họa đắc phúc, chúc mừng lão đại, chúc mừng lão đại!” Ai Đức thấy Diệp Phong chẳng những là được an toàn vô sự mà lại còn thăng tiến võ công, nên cực kỳ vui vẻ, vội vàng chúc mừng thiếu gia được tăng cường thực lực.

“Đó chẳng qua là nhờ vào sự ảnh hưởng của ma kiếm, rồi tình cờ tiến nhập vào cảnh giới của tầng thứ năm. Tất cả mọi việc đều xuất hiện ngoài ý muốn. Trong cơ thể của ta giờ đây ngoài chánh khí ra thì còn có ma khí do sự tồn tại của ma kiếm.”

Sau khi biết mọi người đã nhìn thấy ma khí từ trong người của mình bức thoát ra, Diệp Phong liền viện đại một lý do để tiếp tục giấu diếm nguyên nhân trong người hẳn có ma khí.

“Cái gì? Chánh khí và ma khí cùng tồn tại? Nói một cách khác là trong cơ thể của người hiện nay sở hữu nguyên tố của hai luồng chân khí tương phản nhau là quang minh và hắc ám?” Mộng Hình hỏi Diệp Phong với giọng khó tin.

“Điều này thật là khó tin, làm sao mà nguyên tố của quang minh và hắc ám lại có thể cùng ở trong một cơ thể?” Lạp Phi Nhĩ, Lạc Tư, Ai Đức, Ba Nhĩ nhất thời cũng khó có thể tiếp nhận được sự thật này.

Chỉ có Lộ Lộ vì thấy thiếu gia không việc gì thì mới bình tâm lại, không hề để ý đến vấn đề của nhị khí, nàng chỉ cần thiếu gia không gặp chuyện gì hung hiểm, còn những việc khác đều không quan trọng.

Diệp Phong nhìn thần tình không tin tưởng của Mộng Hình và đám năm người của Ai Đức, liền xòe năm ngón tay phải hơi chéch lên trên, từ lòng bàn tay ngưng tụ ma khí rồi xuất ra một quả hắc cầu, dùng sự thật để chứng minh và khiến cho bọn họ tin tưởng.

“Ồi trời ơi, Đoàn trưởng ngài không phải là thần linh xuất thế đó chứ?”

Quang Minh đại lục từ trước tới nay chưa từng có một cường giả nào có thể đồng thời kiêm luyện hai luồng chân khí, bởi vì chúng luôn đối chọi với nhau. Giờ đây, Đoàn trưởng đại nhân lại có thể đồng thời kiêm tu quang minh và hắc ám chân khí, lập nên kỳ tích. Lạp Tư hết sức sùng bái đối với Đoàn trưởng, lòng tin đó giống như lưu thủy hành vân (nước chảy mây trôi), liên miên không dứt, thậm chí còn hoài nghi Đoàn trưởng chính là thần thánh nữa.

“Hắc hắc, người đã trông thấy tượng thần giống như ta rồi sao?” Diệp Phong nhìn thần sắc sùng bái của Lạc Tư mà bật tiếng cười vang, có vẻ hơi vô sỉ một chút, trên mặt cũng lộ ra thần tình đắc ý vô cùng.

Lộ Lộ và Mộng Hình thấy thần sắc hý hứng của hắn, bất giác không nhịn được mà phải phì cười. Hai người thấy hắn có thể sở hữu được cả chánh ma khí thì đều cao hứng giùm cho hắn. Còn Ai Đức và Ba Nhĩ thì lại càng vui mừng hơn.

“Đoàn Trưởng, có thể cho ta xem qua Hắc Ám ma kiếm được chẳng?” Lạc Tư thành khẩn thỉnh cầu. Diệp Phong thấy thế liền hơi cúi đầu, trong lòng nổi lên ý niệm triệu hoán, ngay lúc đó liền có một đạo hắc ảnh chớp lên, thanh Hắc Ám ma kiếm lập tức xuất hiện trong tay lão.

Lạc Tư không có đại năng lực như Đoàn Trưởng nên không dám cầm lấy thanh Hắc Ám ma kiếm, chỉ có thể mở mắt thật to mà quan sát thanh thần khí trong truyền thuyết này. Mộng Hình cũng là người chưa từng thấy qua Hắc Ám ma kiếm, cũng tò mò bước theo quan sát.

Chương 63 : Cầm Thú Nam Tước trọng hời đế đô

Dịch: vivarichmount

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Sáng sớm, các vùng phụ cận của trung tâm đế đô Mạt La đế quốc vừa trải qua một cơn mưa phùn, lúc này sắc trời hôn ám, trong làn không khí trong lành có pha lẫn mùi bùn đất, chợt một làn gió nhẹ thổi qua, khiến cho người ta cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Cư dân đế đô đang lục tục bày biện hàng quán ra để bắt đầu buôn bán. Hôm nay bọn họ có kẻ vừa nghe hoặc thấy được nam nhân khiến cho bọn họ sợ nhất, Cầm Thú Nam Tước.

Đúng vậy, chính là Cầm Thú Nam Tước. Hắn đã về tới đế đô và còn mang theo Bạch Lang nhân, ải nhân, cùng với tinh linh mỹ nữ. Với tác phong cổ hủ hàng ngày của Cầm Thú Nam Tước, những lang nhân, ải nhân và tinh linh mỹ nữ này hẳn đều là những người vô tội bị hắn bắt về làm ** lệ.

Người nhiều thì lời tạp cũng nhiều, thật có nhiều người không thể tưởng rằng Cầm Thú Nam Tước vừa về đến đế đô thì cư dân đã hoảng sợ mà đồn đãi ầm cả lên, khiến cho sự việc này cứ như là sóng thủy triều, nhanh chóng lan ra khắp nơi.

Trái ngược lại với sự kinh hoảng của cư dân, Lạc Khắc tể tướng ngày hôm nay thật đúng là cười không ngậm miệng lại được. Ông ta đã đích thân ra cửa nghênh đón tôn tử của mình hồi phủ, rồi kéo hắn vào thẳng đại sảnh hỏi hỏi nọ không ngớt, khiến cho Diệp Phong phải trả lời bở hơi tai.

Hồ Tĩnh Ba cách đế đô không xa, đêm hôm qua Diệp Phong dung hợp Hắc Ám ma kiếm khiến cho Thiên Địa Chí Tôn công có sự đột phá, vì tránh cho việc kiêm tu nhị khí hấp dẫn sự chú ý của ngoại nhân nên hắn đã hạ nghiêm lệnh không cho thành viên của Tư Lược đoàn tiết lộ ra ngoài. Rồi ngay trong đêm liền thống lĩnh mọi người rời khỏi Tĩnh Ba hồ mà chạy về đế đô.

Tể tướng phủ chính là nơi chốn của mình, Ba Nhĩ là người rất quen thuộc địa hình ở đây nên lãnh mệnh của Diệp Phong mà đi an bài cho bọn người của Lạp Phỉ Nhĩ, Lạc Tư, và Mộng Hình đến ở những khu phụ cận bên cạnh thiếu gia biệt viện. Còn Ai Đức thì đã sớm về gặp song thân.

“Ha ha, quai tôn, con quả thật là có bản lĩnh, đã thu hoạch được hơn ba trăm ma súng, tương đương với một khoảng tài phú khá lớn đấy!”

Sau khi Lạc Khắc nghe Diệp Phong kể lại mọi việc, hiểu được sự thu hoạch trong thời gian gần đây của hắn thì trong lòng rất lấy làm tự hào.

“Lão đầu tử, gia gia hiện nay có bao nhiêu kim tệ? Sự chi dụng của Tư Lược đoàn khá là tốn kém, tiểu tôn bây giờ chỉ có một trăm vạn, nhưng sẽ phải cống nộp lên cho quốc vương một nửa. Nếu lấy ma súng để thay thế kim tệ thì thật là uổng phí, chi bằng cứ cho hộ vệ trong phủ sử dụng chúng, như vậy sẽ có thể tăng cường thực lực bảo vệ an toàn cho gia gia.” Diệp Phong trong lòng thấy khoan khoái vui vẻ, nghiêng đầu nói nhỏ với Lạc Khắc.

“Không có vấn đề gì, việc đó ngươi không cần phải quan tâm, gia gia sẽ xuất ra cho ngươi ngay hai trăm vạn kim tệ.” Lạc Khắc thấy quai tôn biết quan tâm đến mình, trong lòng lão rất an ủi, nên thập phần cao hứng nói tiếp: “Được rồi, lần này rời khỏi Hỗn Loạn hoang nguyên, ngươi định phát triển Tư Lược đoàn thế nào?”

“Tạm thời, tiểu tôn vẫn chưa nghĩ đến việc phát triển của Tư Lược đoàn về sau này. Trước tiên hãy nghỉ ngơi vài ngày nữa đã!” Diệp Phong nghe Lạc Khắc nói có tiền thì lập tức cao hứng ửng thanh, đưa tay nhận lấy kim tệ, nói thêm vài câu nữa rồi cáo từ. Hắn đến gặp Lộ Lộ và Mộng Hình rồi đưa các nàng đến nơi nhốt giữ ma thú, lựa ra hai con Quang Minh bạch vũ điêu, rồi để cho các nàng tiến hành việc ký nhận chủ.

Mộng Hình tự nhiên có được một con phi hành ma súng, trong lòng thập phần cao hứng, nên nở nụ cười rất tươi. Diệp Phong thấy thế liền nhân cơ hội này mà châm chọc hai nàng, khiến cả hai đều bật cười khúc khích rất đáng yêu.

Quang Minh bạch vũ điêu mặc dù chỉ là lục giai ma súng, nhưng chúng có thể chở chủ nhân bay trên không. Diệp Phong để cho hai nàng thu nhận loại ma súng này, vốn là có hai chủ ý, thứ nhất là sẽ giúp cho hai nàng có phương tiện giao thông, thứ hai là khi cần thiết tất chúng sẽ có thể cứu mạng các nàng. Sở dĩ hắn chưa ký nhận với loại ma súng này là bởi vì cấp bậc của lục giai ma súng còn quá kém, hắn chưa vừa nhãn.

Lần này trở về đế đô, tất phải đi báo kiến quốc vương và dâng nộp thu nhập. Diệp Phong vui đùa cùng hai nàng một lúc, rồi rời phủ đệ để nhập cung. Trên đường đi, cư dân gặp được hắn thì đều hoảng sợ, cúi mặt xuống

không dám nhìn hấn, nhưng hấn cứ lờ đi mà tiến thẳng vào cung, cầu kiến quốc vương bệ hạ.

Lao Nhĩ đang bận rộn tại thư phòng, khi biết được Nam Tước Lôi Ân cầu kiến, y lập tức hạ lệnh cho thị vệ đưa hấn vào.

“Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ tham kiến quốc vương bệ hạ!” Diệp Phong vừa vào thư phòng, thấy Tả La đang đứng ở bên trái quốc vương, liền dừng nghi lễ của giới quý tộc, cúi người tham kiến.

“À, à, trăm nghe Tĩnh Hương báo lại, gần đây Nam Tước Lôi Ân đã có thu hoạch rất phong phú!” Lao Nhĩ mỉm cười nhìn Diệp Phong nói.

“Đây đều là do bệ hạ ân tứ nên hạ thần mới có được ngày nay!” Diệp Phong trong lòng nghĩ đến Tĩnh Hương, nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười trả lời, rồi sau đó dâng nộp lên hai trăm vạn kim tệ.

Vị quốc vương nào cũng ưa thích thần tử làm được việc. Đối với vị Đoàn Trường Tư Lược đoàn này chỉ trong năm đầu tiên mà đã có thể dâng nộp lên hai trăm vạn kim tệ, tất nhiên là Lao Nhĩ rất hân thưởng. Mặc dù tác phong sinh hoạt và phẩm tính của vị thần tử này không được tốt lành gì, nhưng chỉ cần hấn hữu dụng thì ông ta có thể tiếp tục sử dụng vị thần tử này, để hấn mang đến thêm nhiều điều ích lợi cho ông ta.

“Lôi Ân, người đối với việc ma thú tàn phá Hỗn Loạn hoang nguyên thì có cái nhìn thế nào?” Lao Nhĩ hỏi Diệp Phong.

“Bệ hạ, thần còn suy nghĩ kỹ càng về vấn đề này, nhưng có lẽ việc ma thú đột nhiên lại có nhiều hành động quái dị hấn là có nguyên nhân.” Diệp Phong mỉm cười trả lời.

“Thật là đáng tiếc, không ai có thể biết nguyên nhân mà ma thú tàn phá Hỗn Loạn hoang nguyên. Chỉ việc phòng bị chúng nó cũng đã khiến ta rất nhất đầu rồi a!” Lao Nhĩ lắc đầu cảm khái nói, rồi không nhắc đến đề tài đó nữa, thấy Diệp Phong vô sự thì cùng hấn nói vài câu chuyện phiếm nữa rồi cho hấn lui ra.

“Tiểu tử này e rằng khó có thể kiềm chế sự khoa trương được. Vốn tưởng rằng hấn là người có đầu óc, thật không ngờ hấn lại không hề nghĩ tới vấn đề ma thú quấy phá.” Tả La lắc đầu cảm khái nói.

“Đúng vậy, việc đại sự như thế mà không thấy hấn cẩn thận nghĩ tới....” Lao Nhĩ phì cười ứng tiếng, trong mắt lóe lên nét trầm tư.

Ta phải mau chóng đến thăm Tĩnh Hương mới phải chứ nhỉ? Diệp Phong rời khỏi hoàng cung, vừa đi trên đường vừa suy nghĩ. Hấn muốn sớm đến

thăm Tĩnh Hương, nhưng lại không tìm được lý do.

“Hê, đây chẳng phải là Lôi Ân Đoàn Trưởng sao?” Tam hoàng tử Đan Ni – Mạt La, cùng với Phỉ Long và Liên Na công chúa vừa đi dạo phố, đang trên đường hồi cung, thấy Diệp Phong từ hướng hoàng cung đi tới nên mỉm cười chào hỏi.

“- Hừ!” Mạt La đê nhất mỹ nam tử, Phỉ Long, nhìn Diệp Phong với hai mắt tràn đầy hận ý. Ánh mắt của Liên Na công chúa cũng đầy vẻ bất thiện. Hai người đồng thời hừ nhẹ một tiếng nhưng không nói gì.

Phỉ Long gần đây cũng không hề thay đổi chút nào, vẫn là cái dáng vẻ anh hùng đạo mạo đó. Diệp Phong nhìn ba người đối diện, khách khí thi lễ với Đan Ni hoàng tử và Liên Na công chúa, nhưng hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của Phỉ Long.

“Ta nghe nói Tư Lược đoàn lần này từ Hỗn Loạn hoang nguyên trở về, thì có một ít kiếm sĩ, tinh linh mỹ nữ, ả nhân và lang nhân phụ nữ và thiếu niên cùng với một số Liệt Diễm kỵ sĩ không trở về chung. Có phải bọn họ đều là do Đoàn Trưởng hại chết không?” Phỉ Long khinh khỉnh nhìn Diệp Phong rồi nói với giọng mỉa mai.

“Có kẻ lần trước muốn làm một bạch mã vương tử mà không thành, lại trở thành hắc tiêu tán. Người có muốn thử lại không?” Diệp Phong hung hăng thách thức Phỉ Long, rất muốn tái đấu với hắn.

“Hừ, bọn ta chờ ngày này đã lâu rồi!” Phỉ Long cười lạnh, nói. Trải qua một thời gian tu luyện, hắn từ thất giai Quang Minh kỵ sĩ, nay đã tăng lên tới bát giai, nên có thể nắm chắc sẽ rửa được nhục.

“Ha, sắc trời không còn sớm nữa. Phỉ Long Đoàn Trưởng, người còn phải thi hành nhiệm vụ nữa. Hãy theo chúng ta hồi cung đã, không cần thiết phải lãng phí thời gian!” Đan Ni hoàng tử không muốn thấy Lôi Ân và Phỉ Long lại xảy ra ẩu đả ngay ở trên đường đi nên lúc này phải lên tiếng nhắc nhở Phỉ Long.

Phỉ Long thấy hoàng tử điện hạ lên tiếng, chỉ đành bất đắc dĩ phải lĩnh mệnh, hai mắt oán hận nhìn Diệp Phong, đang định ước hẹn thời gian quyết đấu tại kỹ trường để tỷ thí thì Diệp Phong đã giành nói: “Người đừng có tính dùng cái gì danh dự của kỵ sĩ mà khiêu chiến với ta đó, ta không có lòng thượng đài mà đùa giỡn với người. Nếu có gan thì tìm một nơi vắng người, rồi đến báo cho ta biết thời gian để tỷ thí!”

Hắn nói đến đây liền thi lễ với Đan Ni hoàng tử và Liên Na công chúa, rồi tiêu sái bỏ đi.

Phỉ Long một lòng muốn giết Diệp Phong, nay thấy hắn đề nghị ước hẹn thời gian và muốn tìm đến địa điểm vắng người mà tử thí, nên trong lòng có vẻ đắc ý, thậm nghĩ có lẽ đây chính là cơ hội để tổng hắn đi gặp Minh thần mà cũng không lưu lại dấu tích cho quốc vương nắm được mà trách tội.

“Hai người này làm sao mà từ nhỏ đến lớn vẫn không bao giờ hòa thuận với nhau được nhỉ?” Đan Ni hoàng tử nhìn Diệp Phong rời khỏi và Phỉ Long đang đứng bên cạnh mà trong lòng không khỏi cảm khái.

Liên Na công chúa vốn muốn hỏi Diệp Phong đã làm gì mà khiến cho Tĩnh Hương đạo sư tức giận đến mức phải từ bỏ chức vị Tư Lược đoàn Phó Đoàn Trưởng, nhưng vì nàng ngại sự có mặt của ca ca và Phỉ Long nên tạm thời phải nhẫn nại.

Chương 64 : Cầu Hôn , Khó Xử

Dịch: vivarichmount

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Khải Văn – Lạc Nhĩ Tư là lục giai Quang Minh kỵ sĩ, diện mạo anh tuấn tiêu sái, tóc vàng, khí vũ bất phàm. Hắn là con trai của Mạt La đế quốc Nặc Liên – Lạc Nhĩ Tư Bá Tước, và hiện nay đang đảm nhiệm chức vị Đại Đội Trưởng đệ nhị đại đội Hoàng Gia kỵ sĩ đoàn.

Bấy lâu nay Khải Văn vẫn yêu thích Tĩnh Hương, một lòng theo đuổi nàng đến điên cuồng. Điều này toàn thể giới quý tộc tại đế đô đều biết.

Tĩnh Hương trước sau bị quốc vương phái đến Hỗn Loạn hoang nguyên không làm bạn với Liên Na công chúa thì là đảm nhiệm chức vị Phó Đoàn Trưởng Tư Lược đoàn, điều đó chính là đả kích rất lớn với Khải Văn, bởi vì hắn không thể rời khỏi đế đô để đuổi theo truy cầu Tĩnh Hương. Hắn chỉ còn có thể đơn thương tương tư đối với nàng mà thôi.

Nhưng bắt đầu từ khi Tĩnh Hương từ bỏ chức vị Phó Đoàn Trưởng và trở về đế đô, Khải Văn liền trở lại cuộc sống như trước kia, vẫn tràn ngập sinh khí. Mỗi ngày hắn đều dạo quanh bên cạnh Tĩnh Hương, muốn chiếm được phương tâm của giai nhân.

Tĩnh Hương trong thời gian gần đây căn bản là vẫn không thể quên được Diệp Phong. Mỗi khi không có người là nàng lại nghĩ đến tình cảnh lúc mình ở chung với Diệp Phong, những lúc bị hắn làm cho bức mình và chọc cười.....những suy nghĩ này thật khiến cho nàng mệt mỏi, càng lúc càng trở nên tiêu tụy, chỉ mong có người có thể an ủi mình. Bởi vậy nên trong khoảng thời gian gần đây, nàng không hề cự tuyệt sự theo đuổi điên cuồng của Khải Văn.

Lúc này trời đã vào lúc hoàng hôn, mặt trời chiều đã ngã về hướng tây. Tĩnh Hương đang mặc một bộ y phục quý tộc màu tím, một mình ngồi trong thư phòng ngắm nhìn mặt trời lặn. Tâm tình của nàng lúc này rất nặng nề, kể cũng lạ, trong đầu nàng lúc nào cũng hiện ra từng lời nói tiếng cười của Diệp Phong. Hôm qua, nàng đã nghe tỷ nữ trong nhà nói lại rằng Cầm Thú Nam Tước đã trở về đế đô.

Tại sao? Tại sao mà ta không thể quên được hắn? Tại sao ta lại như vậy chứ? Tĩnh Hương cau mày, buồn rầu suy nghĩ đến vấn đề đã khiến cho thân

tâm nàng mỗi mết.

“Tử Tước đại nhân, Khải Văn Đội Trưởng cầu kiến!” Tỳ nữ đứng bên ngoài thư phòng bẩm báo với Tĩnh Hương.

“Mời hần vào!” Tĩnh Hương ở trong phòng nhàn nhạt ứng thanh. Tỳ nữ vội vàng đưa một thanh niên mặc y phục quý tộc màu trắng bước vào thư phòng. Người ấy chính là Khải Văn.

Khải Văn tay phải vòng ở sau lưng, đợi sau khi tỳ nữ rời khỏi, thì khuôn mặt liền lộ vẻ khẩn trương nhìn sang Tĩnh Hương đang ngồi trên ghế, rồi đột nhiên hần quỳ xuống, bàn tay đang dấu sau lưng đưa ra phía trước. Thì ra bàn tay này của hần đang nắm một đóa mân côi (hoa hồng) đỏ tươi. Hần cất giọng trình trọng nói với Tĩnh Hương: “Tĩnh Hương, hãy gả cho ta! Ta sẽ dùng cả một đời của mình để yêu thương nàng, hết lòng chiều cố cho nàng.”

“Việc này.....” Tĩnh Hương giật mình đứng dậy nhìn Khải Văn, nhất thời chẳng biết nên nói lời gì cho tốt. Trước kia tuy Khải Văn vẫn theo đuổi nàng điên cuồng, nhưng chưa đến nỗi quỳ xuống mà cầu hôn như thế này. Hôm nay gã đột nhiên lại có hành động như vậy, thật là ngoài ý muốn của nàng. Huống chi, lúc này thân của nàng không còn thuần khiết nữa, làm sao có thể đối diện với sự cầu hôn của Khải Văn?

“Tĩnh Hương, ta đã yêu thích nàng suốt mười năm nay, hần là nàng cũng hiểu tâm ý của ta. Xin đừng cự tuyệt ta, hãy đáp ứng với ta!” Khải Văn tiếp tục biểu lộ tâm ý của mình qua lời nói, trong ánh mắt lộ rõ vẻ lo lắng và chờ mong. Hôm qua Cầm Thú Nam Tước và Tư Lược đoàn vừa trở về, hần sợ Tĩnh Hương sẽ gặp lại Đoàn Trưởng, cho nên không thể đợi được nữa.

Tĩnh Hương nhìn Khải Văn, trong lòng thê lương thở dài, xấu hổ lắc đầu, nói: “Khải Văn Đội Trưởng, không phải ta không muốn đáp ứng ngươi, nhưng ta đã mất đi sự trinh khiết quý giá của một tân nương, ta không xứng với ngươi.”

Sự trinh khiết quý giá của một tân nương? Dù Khải Văn không hề có tác phong của bậc quân tử, nhưng hần cũng hiểu được ý tứ của câu nói này, vừa nghe xong đã như bị sét đánh ngang tai, ngây ngốc quỳ tại chỗ mà chẳng nói lên được lời gì.

“Khải Văn Đội Trưởng, với điều kiện của ngươi, nhất định sẽ tìm được một nữ nhân thích hợp hơn, không cần phải lãng phí thời gian với ta.” Tĩnh Hương nghĩ tới nam nhân đã cướp đi trinh tiết của mình, chỉ đành cười khỏ

khuyên hấn, rồi cất bước rời khỏi thư phòng, không muốn tiếp tục đối mặt với Khải Văn nữa.

“Không, Tĩnh Hương, ta bất kể trước kia nàng đã gặp chuyện gì, chẳng phải bây giờ nàng vẫn chưa có trượng phu sao? Hãy gả cho ta, cả đời này của ta sẽ đối tốt với nàng!” Khải Văn thấy Tĩnh Hương bước đi, chợt giật mình đứng dậy. Hấn theo đuổi Tĩnh Hương suốt mười năm, nhưng ý chí của Tĩnh Hương rất kiên định. Tuy hấn thấy tiếc vì không thể có được đêm đầu tiên của Tĩnh Hương, nhưng hấn cũng không vì điều đó mà bỏ qua nàng được.

Trong giới quý tộc, không có nam nhân nào là có thể chấp nhận cho tân nương của mình đã qua tay nam nhân khác. Nếu sự việc đó bị những kẻ quý tộc khác biết được thì sẽ bị bọn họ cười chê cả đời. Tĩnh Hương nghe xong lời của hấn, liền giật mình dừng bước, quay lại nhìn hấn. Nàng khó tin rằng hấn sẽ có thể không màng đến quá khứ của mình.

Khải Văn nhìn Tĩnh Hương, rồi cất giọng đầy thâm tình, nói: “Tĩnh Hương, ta yêu nàng! Ta sẽ không hỏi đến chuyện gì đã xảy ra trong quá khứ của nàng, mà chỉ cần đến tương lai của nàng. Nàng có thể cho ta quãng đời còn lại của nàng không?”

“Điều này.....ta.....” Tĩnh Hương cảm thấy khó xử nhìn Khải Văn, chẳng biết có nên chấp nhận hay không. Nàng rất cảm kích đối với Khải Văn, nhưng cho đến nay, nàng vẫn chưa thể quên được Diệp Phong. Nàng đối với Khải Văn chỉ là có hảo cảm, chứ tuyệt không phải là tình yêu, mà Khải Văn thân là Đại Đội Trưởng Hoàng Gia kỵ sĩ đoàn, tiền đồ rất sáng lạn. Được một nam nhân như vậy yêu thương nàng, điều này quả là hiếm có. Nhưng nàng đã mất đi sự trinh khiết, thì làm gì còn điều kiện để lựa chọn trượng phu? Nếu lúc này cự tuyệt hấn thì sau này e rằng sẽ không còn cơ hội như vậy nữa.

Khải Văn thấy Tĩnh Hương nhìn mình đầy vẻ cảm kích, nhưng sắc mặt do dự bất quyết thì biết rằng nàng đã hiểu ý của mình. Hấn lập tức thừa dịp này giao đóa mân côi vào tay nàng, rồi nhẹ nhàng nói: “Đừng băn khoăn nữa, hãy chấp nhận ta, ta sẽ vĩnh viễn đối tốt với nàng!”

“Ta.....” Tĩnh Hương nhìn đóa mân côi trong tay, trong lòng rất khó xử, chẳng biết là nên cự tuyệt hay chấp nhận.

“Nàng bất tất phải nói gì, ta xem như nàng đã đồng ý rồi nhé. Bây giờ ta lập tức trở về chuẩn bị hôn lễ.” Khải Văn mỉm cười với Tĩnh Hương, rồi cất

bước chạy khỏi thư phòng, không hề ngoái đầu lại.

“Khải Văn....”

Tĩnh Hương nhìn Khải Văn chạy vội ra khỏi thư phòng, chỉ đành ngồi thừ xuống ghế. Trong đời này của nàng, chưa hề có lúc nào gặp phải tình cảnh khó xử như thế này, giờ đây biết phải quyết định thế nào đây?

“Đạo sư, có phải tên Khải Văn kia lại quẩn lầy người không?” Liên Na công chúa không có việc gì làm ở trong cung nên mới tìm đến đây thăm đạo sư của nàng, vừa vặn trông thấy Khải Văn chạy ra từ thư phòng, liền tiến vào hỏi Tĩnh Hương.

Cảm tình giữa Liên Na và Tĩnh Hương rất tốt, hướng chi, với quan hệ và thân phận của nàng, vốn không cần người bảo vệ mỗi lần đến phủ của Tĩnh Hương. Tĩnh Hương thấy rốt cuộc cũng gặp được một người có thể tâm sự, nên lộ vẻ khó xử đưa cho Liên Na nhìn xem đóa mân côi trong tay, rồi đem sự tình Khải Văn cầu hôn thế nào đều kể hết ra cho Liên Na nghe.

“Cầu hôn?” Liên Na nghe Tĩnh Hương kể xong, liền sững sốt kêu lên, rồi hỏi:

“Ta nhớ kỹ, lúc trước đạo sư vốn không hề ưa thích Khải Văn, chỉ việc thẳng thắn cự tuyệt hẳn là được, tại sao lại thấy khó xử?”

“Ta.....”

Tĩnh Hương nghe vậy thì cảm khái trong lòng, rồi cũng kể ra việc giữa nàng và Diệp Phong cho Liên Na nghe.

“Cái gì? Lôi Ân dám ngang nhiên chiếm tiện nghi của người? Ta phải giết hắn!” Liên Na nghe nói Diệp Phong đã hủy đi sự trinh khiết của Tĩnh Hương, liền nổi giận cực điểm, xoay người bước đi, định đi kiếm hắn tính sổ.

Tĩnh Hương thấy thế vội vàng giữ chặt nàng lại, rồi nói: “Liên Na, người không được quá xúc động. Chẳng phải ta đã nói rồi ư? Đó chẳng qua chỉ là một tai nạn ngoài ý muốn mà thôi, cũng không thể hoàn toàn trách hết Lôi Ân được. Tất cả đều là do U Nguyệt Nhi gây ra cả.”

“Nhưng sau này đạo sư sẽ làm sao? Phải gả gấp cho Khải Văn sao?” Liên Na lo lắng hỏi. Nàng rất tán thưởng đối với việc Khải Văn không ngại việc cũ của Tĩnh Hương mà vẫn ngỏ lời cầu hôn.

Tĩnh Hương nghe vậy, chỉ buồn rầu thở dài nói: “Ta cũng không biết là có nên gả cho Khải Văn....”

Liên Na nhìn thần tình buồn rầu của Tĩnh Hương mà thập phần tức giận, thầm nghĩ nhất định phải vì đạo sư mà kiếm cơ hội giáo huấn Lôi Ân một phen.

Chương 65 : – Vô sỉ ác xúc đích nan triển lưu manh

Dịch: darkpanther

Nguồn: hoanguyettaodan.org (<http://hoanguyettaodan.org/>)

Lúc giữa trưa, phía chân trời u ám đã có mưa phùn lất phất, tại phòng ngủ của cầm thú nam tước, Diệp Phong miệng hút Thanh Sảng Tiêu Hồn, nằm dài trên chiếc ghế dựa, nhìn Mộng Hình và Lộ Lộ đang cao hứng ngắm nghĩa mân mê trang sức và quần áo trên cái bàn phía trước, trên mặt hẳn đầy vẻ đắc ý.

Tên gia hỏa này về đế đô đã ba ngày, để ba trung đội chủ lực lo kiếm tiền và tinh linh của Kiệt Khắc vẫn còn đang trên đường. Hắn nhàn hạ dẫn Lộ Lộ và Mộng Hình du ngoạn khắp các tiệm nữ trang, y phục mà nữ nhân ưu chuộng tại đế đô, để hai nàng tùy ý chọn lựa, muốn tìm cơ hội để chinh phục Mộng Hình.

Mang theo hai vị tuyệt sắc mỹ nhân du ngoạn khắp nơi, nhìn ánh mắt hâm mộ của bọn nam nhân xung quanh, hư vinh của hắn được thỏa mãn cực điểm, mỗi ngày trong lòng đều vui như mở hội. Tuy nhiên, hôm nay hắn cùng hai vị mỹ nhân đi dạo chơi mua sắm, kết quả trời sắp đổ mưa phải vội vã hồi phủ.

“Nha, Lộ Lộ, người chọn vòng đeo cổ bằng lam bảo thạch này lúc nào vậy? Thật là đẹp a, ta đem chiếc hồng bảo thạch giới chỉ đổi cho người có được không?” Mộng Hình kinh hỉ nhìn vòng đeo cổ bằng lam bảo thạch mà Lộ Lộ đeo, muốn đem hồng bảo thạch giới chỉ để trao đổi.

“Không được, vòng đeo cổ này là buổi sáng thiếu gia tặng ta, không thể đổi với người!” Lộ Lộ nhìn thiếu gia, tròng mắt vuốt vuốt hạng liên, lắc đầu phản đối.

Mộng Hình nghe vậy nhìn về phía Diệp Phong, bất mãn nhếch miệng nhỏ giọng lẩm bẩm: “Ta nói người thế nào mà cũng đi theo chúng ta mua trang sức nữ nhân, thì ra là muốn mua cho Lộ Lộ!”

“Hắc hắc, Lộ Lộ là nữ nhân của ta. Ta giúp nàng chọn trang sức là chuyện nên làm. Nếu nàng cũng là nữ nhân của ta, ta khẳng định sẽ giúp nàng chọn!” Diệp Phong cười hì hì, nhân cơ hội biểu lộ.

Vị đoàn trưởng đại nhân trước mắt đây, thực lực bản thân vốn không tầm thường lại còn có gia gia là tể tướng, sau này không biết là có bao nhiêu thê

thiếp. Mộng Hinh vốn không nghĩ cùng người khác chia sẻ trượng phu, nghe hẳn nói xong, cười duyên nói: “Nếu người bảo đảm từ nay về sau chỉ yêu một mình ta, ta sẽ làm nữ nhân của người. Bằng không ta không nghĩ tương lai sẽ vui vẻ chia sẻ phu quân với vài mỹ nữ khác đâu!”

Ách...không nghĩ tới nàng cũng là nữ nhân không chấp nhận nhất phu đa thê (một chồng nhiều vợ), có điểm khó giải quyết rồi đây. Diệp Phong buồn bực thì thầm, rồi lại cười vô sỉ: “Ai, Mộng Hinh, nàng nói thế không đúng rồi. Ta tìm nữ nhân đồng thời là để cho nàng và Lộ Lộ có thêm tỷ muội mà!”

“Hừ, đúng là ngang ngược, không quan tâm người nữa.” Mộng Hinh cười nhẹ rồi trừng mắt nhìn Diệp Phong, quay đầu tiếp tục mở trang sức của mình ra ngắm nghía. Lộ Lộ nhìn thiếu gia cười ngọt ngào, cầm lấy quần áo mới nhìn vào ướm thử.

Bây giờ muốn chinh phục được Mộng Hinh nhất định phải bỏ chút công phu. Diệp Phong nhất thời cũng không có biện pháp thay đổi thái độ của Mộng Hinh, chỉ đành phải tạm thời gác lại vấn đề phiên muộn này. Dù sao Mộng Hinh bây giờ ở tại Tư Lược Đoàn, hẳn còn nhiều thời gian.

“Thiếu gia, thiếu gia, không hay, không hay...”

Diệp Phong đang suy nghĩ thì Ba Nhĩ trong tay hé ra một tấm thiệp mời màu đỏ, miệng hô ầm ĩ chạy vội vào phòng ngủ, tiến tới sát phía trước hẳn, lo lắng đưa lên thiệp mời, bẩm báo: “Thiếu gia, Tỉnh Hương đồng ý nhận lời cầu hôn của tiểu tử Khải Văn, bọn họ ba ngày sau sẽ cử hành hôn lễ!”

“Cái gì?!”

Diệp Phong nghe thế giật mình đứng bật dậy khỏi ghế, mở thiệp mời xem qua, gương mặt biến sắc vô cùng khó coi, trong lòng một cảm giác khó nói dâng lên. Nói thế nào hẳn cũng là nam nhân đầu tiên của Tỉnh Hương. Tỉnh Hương không thể đổi mặt với hẳn nên rời khỏi Tư Lược đoàn thì hẳn không có gì để nói. Nhưng Tỉnh Hương nhanh chóng lấy người khác thế này, hẳn thật sự không thể chấp nhận.

“Thiếu gia, ngài xem việc này nên làm thế nào? Hay là để ta mang đem vài bạch lang kỵ sĩ lên bắt lấy Khải Văn...” Ba Nhĩ nhìn về mặt Diệp Phong, trong lòng đã khẳng định không sai. Lúc trước tại Hồ Lô sơn cốc thì thiếu gia và Tỉnh Hương đã xảy ra quan hệ, nên lo lắng cho thiếu gia, liếc nhìn Mộng Hinh đang xoay lưng xem trang sức, nhỏ giọng thì thầm bên tai thiếu gia, tay bí mật ra dấu hiệu ám sát.

Khải Văn là cùng phe với Phỉ Long, luôn không hợp với Lôi Ân. Lôi Ân nhú mày hít vào một hơi, nhìn Lộ Lộ và Mộng Hình đang tò mò, nói với Ba Nhĩ: “Người lui xuống trước, tạm thời không cần để ý việc này!”

“Vâng!” Ba Nhĩ nghe thiếu gia nói như vậy, mặc dù thắc mắc sao hắn tỏ vẻ không có ý muốn sát nhân, nhưng cũng vâng lệnh rời khỏi phòng ngủ. Tên gia hỏa này rất biết đạo làm ** tài, thiếu gia không nói, y cũng không muốn hỏi.

“Lộ Lộ, Tĩnh Hương là ai?” Mộng Hình nhìn Ba Nhĩ rời đi, tò mò hỏi Lộ Lộ.

“Việc này...” Lộ Lộ nghe vậy nhìn về phía thiếu gia, không biết phải trả lời thế nào. Diệp Phong nghe vậy ra vẻ dễ chịu nhìn Mộng Hình cười nói: “Tĩnh Hương là phó đoàn trưởng tiền nhiệm của Tư Lược đoàn!”

“Ô, ta đoán nàng ta khẳng định là một mỹ nữ!” Mộng Hình mỉm cười nhìn vị đoàn trưởng háo sắc. Nàng thấy Ba Nhĩ lo lắng chạy tới bẩm báo, rồi cùng với bộ dạng giật mình của đoàn trưởng, cũng nhìn ra đoàn trưởng cùng Tĩnh Hương nào đó nhất định là có điểm quan hệ.

Diệp Phong thấy nụ cười mỉm đầy thâm ý của Mộng Hình, liền thả người ngồi phịch lên ghế, hướng về nàng hí hóp mắt làm ra bộ dạng háo sắc như lợn. Trong lòng lại tự hỏi vì sao Tĩnh Hương gấp gáp lấy Khải Văn như thế?

Mộng Hình thấy Diệp Phong hí hóp mắt nhìn mình đầy háo sắc mà không nói gì, tự nhiên nàng cũng không tiện nói tiếp. Lộ Lộ tỏ ra lo lắng đến phía sau bóp bóp vai cho Diệp Phong, nhẹ giọng hỏi: “Thiếu gia, việc này ngài định giải quyết thế nào?”

“Đợi mưa tạnh, ta sẽ đến chào hỏi Tĩnh Hương một chút!” Diệp Phong mỉm cười trả lời, hai mắt vẫn hí hóp lại nhìn Mộng Hình.

Nếu là người có phong độ quý tộc, đối mặt với loại sự tình này, dù trong lòng bức bối, cũng phải tỏ ra là mọi việc đều ổn. Bất quá Diệp Phong là loại bất cần biết là phong độ hay không phong độ. Hắn theo tâm tình mà làm, không thể chịu được việc Tĩnh Hương gả cho Khải Văn. Hắn trở nên hẹp hòi muốn ngăn cản việc này phát sinh.

Trước khi có sự việc Khải Văn muốn lấy Tĩnh Hương, Diệp Phong cũng không có hy vọng xa vời là chiếm giữ Tĩnh Hương cho riêng mình. Nhưng chuyện này vừa đến đã khơi dậy toàn bộ sự ham muốn của hắn với Tĩnh Hương. Lấy quan điểm ích kỷ mà nói: nữ nhân mà đã ngủ với lão tử, nữ

nhân mà đã ngủ với lão tử, con mẹ nó lũ nam nhân khác đừng có ý động vào.

Lộ Lộ thấy thiếu gia muốn tự mình đi tìm Tĩnh Hương, mặc dù lo lắng Tĩnh Hương sẽ không nể mặt hắn, nhưng cũng không thể thay hắn nghĩ ra biện pháp gì hay nên đành phải im lặng. Nghĩ là dù sao nói chuyện chắc cũng không có gì nguy hiểm!

Màn đêm hạ xuống, mưa cũng đã ngớt, đế đô phồn hoa chìm trong đêm tối, trên ngã tư đường bọn quý tộc vẫn đi lại nhộn nhịp như thường lệ, du ngoạn khắp nơi, tiết tục phát tiết hứng thú mà ban ngày chưa làm được.

Phủ Ba Ni Lạp tử tước, Tĩnh Hương mái tóc hồng dài búi lại thành thực, mặc một bộ y phục trắng, một mình ngồi tại thư phòng, nhìn ra vầng trăng ngoài cửa sổ. Tay phải cầm bút trên tờ giấy đã có mười mấy từ to nhỏ nhưng tất cả đều là hai chữ “Lôi Ân”.

Dưới sự tấn công bằng đủ loại lời ngon tiếng ngọt của Khải Văn, Tĩnh Hương đã suy nghĩ suốt hai ngày, cuối cùng tiếp nhận lời cầu hôn với tâm trạng phức tạp.

Tĩnh Hương bản thân được thừa kế tước vị tử tước, vừa là thân tín của quốc vương, lại là đạo sư của Liên Na công chúa. Nặc Liên bá tước là cha của Khải Văn, biết con trai theo đuổi Tĩnh Hương, tự nhiên mười phần cao hứng, một chút phản đối cũng không có.

Khải Văn muốn kết hôn với Tĩnh Hương nên gấp gáp đến không chờ được, nhờ cha hắn toàn lực hỗ trợ, đem hôn lễ định vào ba ngày sau, đồng thời phát thiệp mời cho tất cả quý tộc của đế đô, chuẩn bị cử hành một hôn lễ long trọng!

Từ lúc nhận lời cầu hôn của Khải Văn, Tĩnh Hương trong lòng vẫn thấy bất an, càng lúc nàng càng có cảm giác không thể quên tên nam nhân đã đoạt lấy trinh khiết của nàng. Cơ hồ mọi lúc nàng đều nghĩ tới hắn, cảm giác mười phần đau khổ. Nàng cũng không rõ tại sao mình lại như thế!

“Tử tước đại nhân, Lôi Ân -Pháp Lôi Nhĩ cầu kiến!” Khi Tĩnh Hương đang nhắm mắt đến nhập thần, thị nữ vội vã đến thư phòng, bẩm báo với nàng.

Hắn..hắn thế nào lại tới... Tĩnh Hương nghe nói nam nhân mà mình đang nghĩ đến đột nhiên đến cầu kiến, trong lòng khẽ kinh ngạc, vội vàng cất tờ giấy trên bàn, bảo thị nữ đưa hắn đến thư phòng.

Từ lúc tạm biệt tại Hồ Lô sơn cốc, Diệp Phong và Tĩnh Hương đã hai tháng không gặp. Lúc này hần bước vào thư phòng, hai người đối mặt với nhau, đều ngượng ngùng nhìn đối phương, nhất thời im lặng không nói gì. May là Tĩnh Hương nghĩ đến bọn thị nữ ở đây, không thể thất thố, sau khi bảo bọn thị nữ rời khỏi, cố đè nén tâm thần, mời Diệp Phong ngồi xuống.

“Nàng gần đây có khỏe không?” Diệp Phong nhìn Tĩnh Hương sắc mặt tiều tụy ngồi đối diện, quan tâm hỏi một câu mà chính hần cũng thấy là nói nhảm. Không có biện pháp, hần đã chuẩn bị khi đến đây sẽ thấy vẻ mặt khó chịu của Tĩnh Hương, căn bản không ngờ Tĩnh Hương đối với hần khách khí như vậy.

“Ta...ta vẫn tốt.” Tĩnh Hương nghe Diệp Phong quan tâm hỏi như thế, trong lòng xuất hiện một cảm giác vui mừng kỳ diệu, gật đầu trả lời, lập tức hỏi lại: “Ngài, nghe nói ở Hỗn Loạn hoang nguyên, bọn ma thú hung ác nhất trong số ma thú tai ác là Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng đều chạy ra khỏi ma lâm. Ngài không có cùng bọn chúng liều mạng chứ?”

“Đương nhiên không có. Bọn ma thú cường hoành như thế tập hợp lại, cho dù toàn bộ thế lực của hoang nguyên đồng loạt ngăn cản, cũng không có khả năng trụ vững.” Diệp Phong cười khỏ trả lời: “Nói thật, không có nàng tại Tư Lược đoàn nhắc nhở ta về nguy hiểm lợi hại, cảm giác thật là không quen!”

“Thật không...” Tĩnh Hương nghĩ chính mình trước kia phản đối hần mạo hiểm đánh cướp, hần lại tìm mọi cách không nghe, trong lòng không nhận được cảm giác buồn cười, có điều vẻ mặt lại có biểu hiện không biết nên gọi là gì.

Diệp Phong nhìn dung nhan mỹ lệ vừa thành thực vừa tiều tụy trước mặt, trong tim thôi thúc như muốn ôm nàng vào lòng, miệng nhẹ nhàng nói: “Hôm nay ta nhận được thiệp mời hôn lễ của nàng và Khải Văn!”

“Ô..” Tĩnh Hương nghe vậy xấu hổ liếc nhìn Diệp Phong, cúi đầu nghĩ vẩn vơ. Đối mặt với nam nhân ngoài ý muốn lấy trình tiết của mình, còn bàn đến hôn sự của mình với nam nhân khác, tình cảnh này thật sự quá xấu hổ.

Cứ khách khí khách khí nói chuyện thế này thật là phí sức, hay là trực tiếp nói đến chuyện chính sẽ tốt hơn. Diệp Phong rất không quen với cái tình cảnh vừa ngượng ngùng vừa khách khí này, trong lòng bất mãn thấy rõ,

liền trực tiếp nói vào chủ đề, nhìn Tĩnh Hương hỏi: “Ta cứ tưởng nàng không thích Khải Văn, sao lại nhận lời cầu hôn của hắn?”

Việc Khải Văn theo đuổi mình, cả đế đô cơ hồ đều biết, Tĩnh Hương nghe Diệp Phong hỏi xong, thê lương cười khò: “Với tình huống như ta bây giờ còn có tư cách nói thích hay không thích sao? Khải Văn biết ta mất đi trình tiết của tân hôn thê tử mà vẫn làm theo hôn ước. Phần tình cảm này quá quý trọng, ta không thể bỏ qua!”

“Xin lỗi, đều là ta làm hại nàng!” Diệp Phong thấy Khải Văn biết tình huống của Tĩnh Hương mà vẫn quyết kết hôn, cảm giác có chút ngoài ý định, bất quá lập tức nổi ác ý thấy điểm này đáng để lợi dụng. Trong miệng thì ngượng ngùng xin lỗi Tĩnh Hương, đứng dậy đi tới trước Tĩnh Hương, lộ ra thần sắc thâm tình hiếm thấy, ôn nhu nói: “Tĩnh Hương, ta biết ta là loại người rất đê hèn, nàng căn bản không ưa thích ta. Nhưng nàng thế này mà vội vã kết hôn với Khải Văn, nàng sau khó đảm bảo hắn sẽ không đổi xử tệ bạc với nàng. Đừng lấy hắn có được không, cho kẻ thâm mến nàng đã lâu này một cơ hội có được không?”

Đầu tiên tự mắng bản thân, tiếp theo hoài nghi Khải Văn, cuối cùng biểu đạt tâm ý, loại lời nói này sợ rằng cũng từ thâm tình nên Diệp Phong mới mặt dày nói ra được.

Tĩnh Hương không nghĩ đến nam nhân mà mình không thể quên đang ở trước mặt đột nhiên tự mắng mình, rồi hoài nghi Khải Văn, lại biểu lộ thâm tình của hắn, nhất thời sững sờ nhìn hắn, không biết nên nói gì cho tốt.

Bây giờ Tĩnh Hương cơ bản không nhận rõ bản thân có ý nghĩ thế nào về Diệp Phong, nhớ lại khoảng thời gian đã qua. Nàng phát hiện Diệp Phong quả có nhiều khuyết điểm, nhưng cũng phát hiện một ít ưu điểm ở hắn. Hận hắn? Hận không nổi. Yêu hắn, điều này không thể nghĩ đến, chính mình cũng không thể tin được.

Diệp Phong đưa ra đề nghị này thấy Tĩnh Hương không có phản ứng lập tức, trong lòng mừng thầm, nghĩ là đã có hy vọng, vội vàng tiếp tục biểu lộ: “Tĩnh Hương, ta thật sự thích nàng, đừng lấy Khải Văn, cho ta một cơ hội được không? Ta sẽ vĩnh viễn đối tốt với ngươi!”

Tĩnh Hương nghe Diệp Phong tiếp tục biểu lộ, đột nhiên bừng tỉnh, tâm tình dù vẫn còn phức tạp nhưng vẫn kiên quyết lắc đầu như trước, nhìn Diệp Phong nói: “Không được, ta đã nhận lời cầu hôn của Khải Văn, sắp là thê tử của hắn, không thể lại cho ngươi cơ hội đó!”

Nếu là người bình thường mà gặp lời cự tuyệt kiên quyết này, khẳng định sẽ không có mặt mũi mà tiếp tục. Bất quá Diệp Phong vô sỉ có dư, trong lòng dù khó chịu, nhưng vẫn không từ bỏ ý định hỏi tiếp: “Nếu như Khải Văn không cầu hôn nàng trước, ta lại đến nói thế này, nàng có chấp nhận ta không?”

“Có lẽ ta sẽ...” Tĩnh Hương nhìn biểu tình không bỏ cuộc của Diệp Phong, cúi đầu đáp khẽ.

Diệp Phong nghe vậy tát “bốp” một cái vào miệng mình, thấy Tĩnh Hương giật mình, cười khổ nói: “Nếu biết rằng nàng sẽ đáp ứng, lúc trước ta tuyệt đối không để nàng rời khỏi Tư Lược đoàn!”

“Bây giờ sự tình đã xảy ra, có hối hận cũng vô ích. Con người nên mở rộng lòng mình mà sống vui vẻ, người chẳng đã chỉ dạy ta như thế sao? Đừng suy nghĩ về hôn lễ của ta nữa, từ bỏ đi, với bản lãnh của ngươi, bên người sẽ không thiếu mỹ nhân đâu.” Tĩnh Hương nhìn vẻ mặt hối hận của Lôi Ân, trong lòng khó chịu dị thường, lắc đầu cảm khái.

“Nếu Khải Văn chết hoặc ta phá hoại hôn lễ của ngươi, nàng có hận ta không?” Diệp Phong thấy Tĩnh Hương cảm khái với vẻ mặt không thoải mái, đột nhiên mở miệng hỏi.

“Có!” Tĩnh Hương quá rõ tính cách lưu manh của Diệp Phong, nghe vậy lập tức giật mình nhắc nhở hắn: “Ngươi ngàn vạn lần không được làm loạn, hôn lễ sẽ có quốc vương bệ hạ tự mình giá lâm, nếu ngươi làm loạn, khẳng định sẽ bị trách phạt!”

Diệp Phong trước tiên nghe một chữ “có” của Tĩnh Hương, trong lòng cực kỳ khó chịu, bất quá nghe xong câu nói kế tiếp, lập tức mỉm cười, mặt dày vô sỉ hỏi Tĩnh Hương: “Là nàng quan tâm đến ta sao?”

“Làm gì có...da mặt của ngươi dày quá đó!” Tĩnh Hương xấu hổ cúi đầu, nàng cũng tự nhắc nhở mình, nàng cũng phát giác nói câu vừa rồi là quá quan tâm Diệp Phong.

“Tĩnh Hương, ta rất muốn có nàng. Nếu Khải Văn buông tha cho nàng, nàng lấy ta có được không?” Diệp Phong trong lòng tính toán kế hoạch ác độc để ngăn cản Tĩnh Hương lấy Khải Văn, miệng lại cười đầy thâm tình.

“Lôi Ân, ngài đừng gây sự có được không. Khải Văn sẽ không từ bỏ việc lấy ta, ngài ngàn vạn lần đừng làm loạn, không được làm hại hắn, cũng không được phá hoại hôn lễ của ta. Nếu không thì không chỉ quốc vương

trách phạt ngài, ta cũng sẽ hận ngài!” Tỉnh Hương lo lắng trừng mắt nhắc nhở Diệp Phong.

Đáng tiếc, nàng lại quên mất một vấn đề, nàng trước mặt Diệp Phong lại có ý bảo vệ Khải Văn, thế lại làm cho Diệp Phong nảy ý ganh ghét. Nếu Diệp Phong là tên học trò hoàn hảo thì còn nói thể được, đằng này từ trước đến nay hắn là một tên lưu manh. Bởi vậy nàng càng muốn bảo vệ Khải Văn, thì Diệp Phong càng muốn gây sự.

“Nàng yên tâm, ta sẽ không động tới Khải Văn. Nếu hắn tại hôn lễ mà trên người có một vết xước nào, nàng cứ tìm ta tính sổ.” Diệp Phong mỉm cười biểu lộ: “Nói thật, nếu làm loạn tại hôn lễ mà có được trái tim của nàng, cho dù quốc vương giết ta, ta cũng cam tâm!”

“Lôi Ân, ta rất cảm kích tâm ý của ngài, nhưng mọi thứ đều đã quá muộn. Ta đã đáp ứng lời cầu hôn của Khải Văn, tuyệt sẽ không thay đổi, người nên từ bỏ đi!” Tỉnh Hương đối với biểu lộ của Diệp Phong hôm nay mười phần cảm động, nếu không nhận lời cầu hôn của Khải Văn, dựa vào quan hệ phát sinh lúc trước với Diệp Phong, cùng với biểu lộ của hắn lúc này, nếu hắn sau này không có hoa tâm, Tỉnh Hương nhất định đáp ứng hắn, đáng tiếc bây giờ đã quá muộn.

Quá muộn sao? Hắc hắc, ta lại không nghĩ thế, Hôm nay ta nói dựa trên toàn bộ sự ác độc mà cả đời ta có, ta mà để nàng lấy Khải Văn, ta con mẹ nó đập đầu vào tường cho xong. Cầm Thú nam tước ghen ghét thì thâm dày phần hận, mặt ngoài ra vẻ thất vọng rồi uể oải nói với Tỉnh Hương vài câu cảm khái, rồi cáo từ rời khỏi tử tước phủ.

Chương 66 : Cầm thú giảo loạn hôn lễ, Lâu la chấn hám nhân cầu (1)

Dịch: X_GDesign

Nguồn: hoanguyettaodan.org (<http://hoanguyettaodan.org/>)

Tại Nặc Liên bá Tước phái người thông cáo với công chúng những việc, đại đội trưởng đệ nhị đại đội Hoàng Gia kỵ sĩ đoàn Khải Văn - Lạc Nhĩ Tư, cùng Tĩnh Hương - Ba Ni Lạp Tử Tước sắp cử hành việc hôn lễ. Tại đế đô truyền đạt bàn tán xôn xao, tất cả quý tộc đều tiếp nhận thiệp mời!

Khải Văn trong lòng suy nghĩ về cái ngày mà hằng đêm mong ước đã đến. Rót cuộc ngày hôn lễ mong đợi của hắn cuối cùng đã đến. Phủ đệ Lạc Nhĩ Tư bá tước hào hoa khí phái, nhiều quý tộc đế đô nối liền không dứt đến chúc mừng. Quang cảnh cực kỳ náo nhiệt, tràn ngập vui mừng!

Vì hôn lễ của nhi tử, Nặc Liên Bá Tước đã mời được bát giai Quang Minh lão mục sư Khắc Tư - Cáp Mật, đang ở tại Quang Minh giáo đường trong đế đô. Và để cho ông ấy là người chủ trì hôn lễ cho nhi tử lão!

Bởi vì bộ hạ Lao Nhĩ cho biết sẽ đích thân đến dự, vì thế phải chuẩn việc rất nhiều thứ hơn. Mọi người đều tụ tập ở giữa hoa viên rộng lớn phủ đệ, bao vây tân lang và tân nương, trong lúc chờ đợi bộ hạ giá lâm!

Khải Văn mặc lễ phục tân lang màu trắng, đứng ở giữa hoa viên bên cạnh là Tĩnh Hương xinh đẹp cùng với tân khách. Vẻ mặt tỏ ra cao hứng, không ngừng cùng tân khách quen thuộc chào hỏi, một bộ dáng cười vui vẻ đắc ý!

Tĩnh Hương thanh tục đoan trang trong lễ phục tân nương tuyết trắng hoa lệ, càng làm tăng thêm xinh đẹp mê người. Mỗi nam tân khách thấy nàng đều nhin không đôi mắt của họ muốn được nhìn nàng nhiều lần, trong lòng họ hâm mộ Khải Văn!

So sánh với Khải Văn, Tĩnh Hương đứng ở phía bên phải gã, trên mặt nàng lại không có cái loại bộ dạng cao hứng như gã, ngược lại mơ hồ có một tia sầu lo cùng bất an. Ba ngày trước Lôi Ân ngay đêm đã đi tìm nàng mà biểu lộ, tâm tình nàng trở nên càng thêm phức tạp, lo lắng cá tính của Lôi Ân sẽ hương tổn Khải Văn, sẽ làm loạn trong hôn lễ!

Bây giờ là ngày cử hành hôn lễ, Khải Văn mặc dù chút nào không tổn hao, nhưng phần nghi lễ cuối cùng của hôn lễ vẫn chưa hoàn thành. Tĩnh

Hương thật sự là sợ Lôi Ân sẽ đến làm loạn. Đến lúc đó không chỉ có hôn lễ không cách nào cử hành, sợ rằng hắn sẽ bị quốc vương phán tội!

Liên Na công chúa đã tới từ rất sớm để chung vui với đạo sư. Nàng ta đứng ở phía bên phải Tĩnh Hương, nhìn nàng dường như có bộ dáng ưu sầu, suy nghĩ một chút nhin không được nhẹ giọng hỏi: "Đạo sư, người tựa hồ không có hạnh phúc?"

"Không có, không có!" Tĩnh Hương nghe vậy vội vàng mỉm cười lắc đầu.

Liên Na một mực chú ý thần sắc ưu sầu của nàng ta, căn bản không tin lời nàng ta nói, xem vẻ mặt thần sắc cao hứng của Khải Văn, Liên Na nhẹ giọng nói với Tĩnh Hương: "Đạo sư, nếu người bây giờ hối hận, thay đổi ý định vẫn còn kịp!"

"Không, ta không có hối hận, người thật nhạy cảm!" Tĩnh Hương tâm tình phức tạp lắc đầu lên tiếng. Liên Na vừa định hỏi nàng ta không hối hận vì sao lại buồn, thì bốn người khách không mời, đột nhiên cầm vũ khí trong tay, từ ngoài tường cao bên trái phủ đệ nhảy vào hoa viên, gây nên chú ý đến mọi người ở đây!

"Lôi Ân nam tước, hôm nay là ngày đại hỉ của đội trưởng bọn ta, người mang theo vũ khí vượt tường mà vào là có ý nghĩa gì?!"

Khải Văn là đại đội trưởng của đệ nhị đại đội Mạt La hoàng gia kỵ sĩ đoàn. Ngày đại hỉ hôm nay, thành viên đệ nhị đại đội, vâng lệnh đoàn trưởng Phỉ Long đã tới tạm thời đảm đương chức vụ hộ vệ hôn lễ, cũng là một chút tâm ý đối với đại đội trưởng. Bọn chúng đồng thời cũng là âm thầm giám thị tân khách ra vào nghiêm mật, để bảo vệ an toàn cho bộ hạ lúc giá lâm!

Giờ phút này, Diệp Phong, Ba Nhĩ, Ai Đức, Lạp Phỉ Nhĩ bốn người cầm vũ khí trong tay vượt tường vào. Hai trung đội hoàng gia kỵ sĩ vâng lệnh phụ trách tại xung quanh hoa viên đó là, lập tức giục ngựa vây quanh lại, cao giọng chất vấn!

Thiên nột, hắn thật sự tới, lúc này ta phải làm sao bây giờ ... Tĩnh Hương nhìn Diệp Phong cầm trong tay Quang Minh chi kiếm, thói quen thân khoác áo màu đen, trong lòng lo lắng vạn phần.

Mạt La hoàng gia kỵ sĩ đoàn, tất cả đều có tức giai thực lực, được trang bị cương thiết chế trọng kỵ, bao gồm năm hệ chính là quang minh, băng sương, liệt diễm, cực điện, cuồng sa. Đệ nhị đại đội là quang minh kỵ sĩ.

Diệp Phong để ý thấy Quang Minh ky sĩ vây quanh hấn lại mà chất vấn, không thích trả lời bọn họ, trực tiếp hướng tới nơi đang có Khải Văn và Tĩnh Hương. Hai gã trung đội trưởng phụ trách gặp tình huống này, nhất thời giận dữ, chỉ thương Diệp Phong, mở miệng hét lên: "Lôi Ân Nam Tước, lập tức dừng bước buông vũ khí, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí với ngươi!"

Diệp Phong nghe xong, nhìn hai gã trung đội trưởng, vừa định mở miệng nói chuyện. Lạc Khắc, Uy Nhĩ, Phỉ Long, cùng với Khải Văn và Nặc Liên bá tước, với mái tóc vàng và ngắn, đang phần nộ, đều chạy đến. Tĩnh Hương lo lắng vạn phần, cùng với Liên Na công chúa, có thần sắc nghi hoặc, đi theo. Rất nhiều tân khách ở đây thời cũng đều tò mò hướng bên này trông xem!

"Lôi Ân, hôm nay là ngày đại hỉ của ta, ngươi mang theo vũ khí rồi leo tường mà vào, muốn làm gì?!" Khải Văn phần nộ chỉ vào Diệp Phong chất vấn.

"Quái tôn, cháu định làm cái gì? Muốn dành lấy mặt mũi, bây giờ không có đúng lúc!"

Lạc Khắc đứng đầu đảng phái quý tộc, vốn không muốn tham dự hôn lễ của phe đối đầu, chỉ vì nể mặt bề hạ, nên mới cảm thiệp đến chúc mừng. Diệp Phong biết trong lòng nếu nói cho Lạc Khắc sự tình khiêu chiến, lão dám chắc rất lo lắng, cho nên vẫn không nói cho lão. Diệp Phong bởi vốn tưởng rằng Lạc Khắc ở nhà, không muốn đến tham gia hôn lễ, đột nhiên thấy lão xuất hiện, hết sức kinh ngạc.

"Lão đầu tử, tự bản thân con có cách giải quyết. Người cứ đứng xem là tốt rồi, không cần lo lắng!" Diệp Phong nháy mắt một cái với Lạc Khắc, để ý thấy đại mỹ nhân Tĩnh Hương đang lo lắng, rút kiếm đối diện sắc mặt khó coi Khải Văn nói: "vì Tĩnh Hương, ta lấy danh nghĩa một người kiếm sĩ, khiêu chiến ngươi!"

"Cái gì?!"

Lời khiêu chiến vừa nói xong, toàn trường đều kinh ngạc. Ánh mắt tò mò của tất cả tân khách đều hướng về phía Tĩnh Hương. Không nghĩ ra là chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ cảm thú Nam Tước cũng là người theo đuổi nàng ta? Lạc Khắc tỏ vẻ nhìn cháu mình, ra khó có thể tin hấn khiêu chiến vì một nữ nhân.

Tương tự chính Tĩnh Hương nàng cũng rất ngạc nhiên, trước mắt không cách nào tưởng tượng nam nhân này từng đã cướp đi trinh khiết nàng, bây giờ hẳn vì nàng dưới trước con mắt của rất nhiều người, khiêu chiến trượng phu tương lai của nàng!

Nặc Liên bá tước quan sát thấy sự kinh ngạc của tân khách cùng với Tĩnh Hương, cố nén lửa giận đối với Diệp Phong, rồi nói: "Lôi Ân nam tước, là một quý tộc, người hẳn là biết bây giờ là lúc nào. Vậy có ai ở trong hôn lễ khiêu chiến tân lang?"

Diệp Phong không đếm xỉa đến Nặc Liên bá tước, tâm tình mẫn nòng quan sát Tĩnh Hương, chỉ kiếm vào mặt Khải Văn nói: "Nếu người biết quá khứ của nàng, cũng muốn kết hôn nàng, thì hãy lấy ra tôn nghiêm nam nhân cùng ta quyết đấu. Người thắng, ta tự sát tạ tội. Ta thắng, người rời xa Tĩnh Hương!"

Ngoại trừ Khải Văn, Tĩnh Hương, cùng với Liên Na công chúa, trước cái câu nói Diệp Phong, tất cả mọi người nghe được rất là lúng túng, khó hiểu vì sao mà Khải Văn biết quá khứ Tĩnh Hương, cần phải lấy ra tôn nghiêm nam nhân tiếp nhận quyết đấu. Khi nghe xong câu nói kế tiếp của Diệp Phong, mọi người đều cảm giác hiểu biết sự tình rất là nghiêm trọng, cảm thú nam tước dĩ nhiên lấy tánh mạng làm việc đánh cược, hẳn đang đeo đuổi Tĩnh Hương, quả thực so với Khải Văn điên cuồng hơn!

Mặc dù Lạc Khắc nghĩ cháu mình dùng tánh mạng làm việc đánh cược có chút gấp gáp, nhưng ngẫm lại Phỉ Long không đánh hơn cháu mình, Khải Văn dám chắc không phải đối thủ, cho nên liền tin tưởng theo như lời cháu mình, im lặng nhìn không có cho biết ý kiến.

Tĩnh Hương vừa sợ vừa tức nhìn Diệp Phong, đến nỗi nước mắt phải chảy ra. Đối với việc Diệp Phong dùng tánh mạng để đánh cược nhằm ngăn cản nàng gả cho Khải Văn, Tĩnh Hương hết sức cảm động. Nhưng trước mắt nên làm thế nào để giải quyết cục diện? Để Diệp Phong vì nàng cùng Khải Văn quyết đấu? Vậy nàng trở thành cái gì? Là thắng lợi phẩm của quyết đấu?

Tĩnh Hương thật sự là không cách nào tưởng tượng việc đáp ứng Khải Văn cầu hôn lại sinh ra nhiều sự tình như vậy. Nếu thời gian có thể đi ngược lại, nàng nhất định sẽ không tiếp nhận cầu hôn. Bây giờ nàng rất muốn rời xa địa phương này, không muốn lần nữa đối diện Diệp Phong với Khải Văn.

Nếu nói Khải Văn căn bản chẳng quan tâm về quá khứ Tĩnh Hương, dĩ nhiên là nói xàm. Không có nam nhân nào có thể hoàn toàn không để ý đến trình tiết của thê tử. Khải Văn gần đây cũng đang suy nghĩ ai đã chiếm lấy thân thuần khiết của Tĩnh Hương. Giờ phút này vừa nghe cầm thú nam tước nói, nhìn Tĩnh Hương tỏ ra lo lắng, ngấm lại nàng đã từng là phó đoàn trưởng Tư Lược Đoàn, kết quả là trở về với vẻ mặt tiêu tụy. Hắn nhất thời hiểu được ắt hẳn là tên cầm thú nam tước này đã cướp đi trình tiết của nàng!

Khải Văn vốn chẳng thích Lôi Ân, lại thêm tình huống bây giờ, Khải Văn đối diện ánh mắt chú ý của mọi người, trừng mắt Diệp Phong phẫn nộ khinh bỉ quát: "Tốt, ta tiếp nhận khiêu chiến ngươi!"

Diệp Phong thấy Khải Văn tiếp nhận quyết đấu, trong lòng ngậm kêu quá đã. Lần này hắn đem theo ba người Ai Đức cầm vũ khí vượt tường mà vào, lại vừa mới nói ra những lời nói ấy, chính là muốn cố ý thừa dịp trước khi quốc vương chưa tới, chọc giận Khải Văn tiếp nhận khiêu chiến cùng hắn quyết đấu. Khuyến bảo Tĩnh Hương từ bỏ hôn lễ không được, tên gia hỏa này tiến hành nhiệm vụ lên Khải Văn

"Khải Văn, đừng có bị lừa, hắn đang kích động ngươi đó!" Phi Long phũ phàng vai Khải Văn nhắc nhở, mắt ngậm sát ý trừng mắt Diệp Phong, khinh thường cười nhạt: "Lôi Ân, đừng tưởng rằng ngươi hồ đồ như vậy, có thể lừa đảo mọi người. Như muốn tìm người quyết đấu, ta tùy thời phụng bồi!"

"Phi Long, ngươi đừng tự mình giống như sứ giả làm việc chánh nghĩa. Nếu như ngươi lo lắng Khải Văn không phải đối thủ của ta, ta không ngại các ngươi hai người cùng tiến lên." Diệp Phong cười khinh bỉ, quan sát Tĩnh Hương, chỉ vào Phi Long với Khải Văn cùng tất cả kỵ sĩ, nhục mạ quát lên: "Vì Tĩnh Hương, cho dù các ngươi cùng tiến lên, ta cũng không ngại!"

Lời vừa nói ra, ở đây chứa nhiều quý tộc giai cấp đều bắt đầu nghị luận. Không nghĩ tới cầm thú nam tước hội đối với Tĩnh Hương tử tước lại si tình như vậy. Với tư cách làm người lúc trước cầm thú nam tước, sự kiện này thật không thể tưởng tượng nổi!

"Lôi Ân, ngươi cuồng vọng cũng nên có giới hạn. Nơi này là phủ của Lạc Nhĩ Tư bá tước phủ, không phải phủ tể tướng, không cho phép ngươi làm càn!" Nặc Liên bá tước háng giọng, rồi nhìn chăm chăm Diệp Phong

quát nhẹ, trong ánh mắt tràn ngập sát khí. Hôm nay là cái ngày cầm thú nam tước đèn tội, thật sự không cần phải nỗ lực, nhất định phải cho hắn ít giáo huấn!

"Ta mặc kệ ngươi nơi này là địa phương nào. Bất luận kẻ nào muốn kết hôn Tĩnh Hương, đều trước hết giết chết lão tử!" Diệp Phong trừng mắt xúc phạm la to.

"Tốt, Tốt, Lôi Ân, ta cùng ngươi hãy quyết đấu, chỉ một mình ta!" Khải Văn nhìn Diệp Phong gầm lên, tự mình ra hiệu thủ hạ nên cung cấp cương thương và chiến mã.

"Đủ rồi, các ngươi hai người cho ta trở thành cái gì? Chiến lợi phẩm ư? Hôm nay hôn lễ hủy bỏ, ta rút cuộc không muốn nhìn thấy các ngươi!" Hai mắt Tĩnh Hương rung rung, thương tâm khổ kêu, xé bỏ xuống khăn đầu lễ phịch ném lên trên mặt đất, gọi ra Quang Minh bạch vũ điều rồi bay lên rồi khỏi.

Liên Na công chúa có chút tán thưởng Diệp Phong vì đạo sư mà dùng tánh mạng quyết đấu cùng Khải Văn. Nàng thấy đạo sư thương tâm rồi đi, tự mình lập tức gọi ra thất giai điện hệ ma sủng, Lam Vũ Lôi Ưng, rồi leo lên nó mà đuổi theo đạo sư, lo lắng nàng ta suy nghĩ không sáng suốt!

"Tĩnh Hương, Tĩnh Hương, nàng không nên đi, nghe ta giải thích..." Khải Văn không có ma sủng có thể bay, đứng trên mặt đất nhìn Tĩnh Hương bay đi, lo lắng gào lớn.

Ra vẻ có chút huyên não quá mức. Diệp Phong nhìn lên không trung Tĩnh Hương bay khỏi, gãi gãi đầu trong lòng xúc động, nhưng cũng không có để ý. Tĩnh Hương không gặp hắn, hắn có thể chủ động đi gặp Tĩnh Hương, dù sao Tĩnh Hương bay không khỏi ma trảo của hắn!

Có đôi khi mặt dạn mày dài xử lý mạnh, còn hay hơn so với chánh nhân quân tử. Giống việc quấy rối khiêu chiến hôm nay, sợ rằng chỉ có Diệp Phong loại căn bản này xuất hiện mới có thể làm!

"Hôn lễ không còn có cử hành. Tân nương bị chọc giận rồi bỏ chạy. Lần này Lạc Nhĩ Tư gia thật sự là làm mất mặt lắm a..." Nhiều tân khách ở đây thấy tình huống này, nghị luận ầm ĩ.

"Lôi Ân, ta sẽ lấy mạng của ngươi!" Khải Văn thấy Tĩnh Hương căn bản không chú ý đến mình, trong lòng biết cái hôn lễ mà mong chờ từ lâu xem như hoàn toàn bị phá vỡ. Hai mắt đỏ đậm chỉ vào Diệp Phong hô to, đoạt lấy cương thương từ một gã kỵ sĩ thủ hạ, muốn cùng Diệp Phong liều mạng.

"Dừng tay!" Uy Nhĩ lão nguyên soái đột nhiên chìa tay ngăn lại Khải Văn, ra hiệu hẳn với cái ánh mắt, nhìn Diệp Phong nói: "Lôi Ân nam tước, người hôm nay quấy rối, hoàn toàn mất đi phong độ quý tộc cần có, phá hư hạnh phúc của đội trưởng Khải Văn. Bây giờ xin mời người theo chúng ta đi gặp quốc vương bệ hạ, nói một lời công đạo Khải Văn!"

"Uy Nhĩ nguyên soái, chuyện này tựa hồ với người không có quan hệ! Đường đường chánh chánh khiêu chiến tại đại lục các quốc đều được cho phép. Lôi Ân lại khiêu chiến không có thương tổn đến bất cứ người nào, Tĩnh Hương nàng ta tự mình rời khỏi. Lão dựa vào cái gì để cho Lôi Ân đi theo lão gặp quốc vương!" Kẽ tử thù đã mở miệng, Lạc Khắc tể tướng lập tức trừng mắt phản bác!

Chương 66 : Cầm thú giảo loạn hôn lễ, Lâu la chân hám nhân cầu (2)

Dịch: X_GDesign

Nguồn: hoanguyettaodan.org (<http://hoanguyettaodan.org/>)

Không đợi Uy Nhĩ nguyên soái mở miệng lên tiếng, Nặc Liên bá tước sớm đã nổi trận lôi đình, tiện chỉ vào tể tướng cao giọng nói to: "Lạc Khắc, lão giỏi nguy hiểm. Đường đường chánh chánh khiêu chiến quả thật là được cho phép. Nhưng hôm nay chuyện hoàn toàn là tôn tử ngươi một tay tạo thành. Không theo chúng ta đi gặp quốc vương, các ngươi đừng nghĩ thuận lợi đi khỏi bá tước phủ của ta!" Nói xong, hần vẩy tay ra hiệu bốn trăm tam giai kiếm sĩ hộ vệ cách đó không xa đợi lệnh, nhanh chóng cản lại.

Nhiều tân khách có mặt, gặp tình huống không đúng, từng người một hướng ra phía ngoài lén đi, sợ bị liên lụy. Khắc Tư lão mục sư được mời tới hỗ trợ chủ hôn, thấy tân nương đã rời khỏi, bên kia song phương mười phần có mùi thuốc nổ một, không muốn hòa lẫn loại chuyện này, liền dẫn tất cả mục sư đi theo, hướng ra phía ngoài rời đi.

Giờ phút này ở đây chỉ có Uy Nhĩ và Lạc Khắc và đảng phái thuộc của hai đảng quý tộc và quan viên không có rời khỏi, đều tự hướng đối phương đầu đảng sát vào. Đề nghị đại đội Hoàng gia kỵ sĩ đoàn, gồm tám trung đội rải rác khắp phủ đệ, phát hiện tình hình bên này, cũng đều từng người đi đến.

Lạc Khắc nhìn một đám quan viên và quý tộc bên mình, rồi quan sát tình hình của Uy Nhĩ đối diện bên kia, cảm giác trong lòng có chút không ổn. Hôm nay ở tại phủ Lạc Nhĩ Tư bá tước, đối phương có đề nghị đại đội Hoàng Gia kỵ sĩ đoàn, cộng thêm bốn trăm kiếm sĩ hộ vệ phủ đệ. Bên mình cơ hồ có quan văn và đại thần cao cấp quý tộc, chỉ đến tham gia hôn lễ không có đem theo hộ vệ, nếu đánh nhau chắc không phải địch thủ đối phương.

Trong đầu nhanh chóng suy xét, Lạc Khắc tể tướng nhìn Uy Nhĩ và Nặc Liên, nói: "Như thế nào, các ngươi muốn cho bộ hạ biết chúng ta ở đây đánh nhau ư? Ta khuyên các ngươi tốt nhất cân nhắc cân nhắc kết quả sau này!"

"Lạc Khắc, là Lôi Ân có lỗi trước. Ngươi hần là nhìn ra được bây giờ đích tình huống, lập tức để cho Lôi Ân theo chúng ta đi gặp quốc vương,

nếu không đừng trách chúng ta không khách khí." Uy Nhĩ hừ nhẹ khinh thường nhìn Lạc Khắc cùng Diệp Phong. Bây giờ tình thế căn bản là nghiêng về bên lão, bọn họ nhiều nhân thủ như vậy, muốn bắt giữ bọn người Lạc Khắc quả thực dễ như trở bàn tay. Chuyện làm Lạc Khắc mất mặt mũi như thế, lão chắc sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Lạc Khắc thấy Uy Nhĩ quyết tâm muốn dẫn tôn tử đi gặp quốc vương, mặc dù không lo lắng việc Quốc Vương luận tội ra sao. Nhưng nếu tôn tử bị Uy Nhĩ đem theo đi gặp Quốc Vương, uy tín của lão sẽ bị bôi nhọ? Nói như thế nào cũng không có thể ở trước mặt bọn người Uy Nhĩ yếu thế: "Quai tôn, Uy Nhĩ nguyên soái nhất định phải dẫn người đi gặp Quốc Vương, con muốn đi không?"

Khải Văn phần nộ hai mắt đỏ đậm, bị Uy Nhĩ nguyên soái lên tiếng ngăn cản, không thể cùng cầm thú Nam Tước liều mạng, nghe Lạc Khắc nói xong, lập tức trừng mắt cầm thú nam tước, hy vọng hấn ngoan cố tới cùng, tự mình nhân cơ hội tốt giết hấn, lấy mối hận hủy hôn phát tiết!

"Lôi Ân, lập tức theo chúng ta đi gặp quốc vương. Nếu không ta không cách nào bảo đảm bọn kỵ sĩ cương thương có thể nghe mệnh lệnh của ta hay không!" Phỉ Long khinh thường nhìn Diệp Phong, đắc ý cười khế.

Diệp Phong quan sát hình dáng Lạc Khắc, cùng với Phỉ Long khinh thường đắc ý, điềm lên cây thanh sắc tiêu hồn, hít vào một hơi, mỉm cười hướng Phỉ Long hỏi: "Các người đây là muốn cạy nhiều người ức hiếp ít người à?"

"Tùy người nói như thế nào đều có thể. Tóm lại người phải theo chúng ta đi gặp quốc vương, cho Khải Văn một lời công đạo!" Phỉ Long khinh thường cười khế, ở trong mắt hấn, Lôi Ân bây giờ người giống như một con cừu non dùng để tiếp đãi!

"Đối trá, người muốn thì nói thẳng với chính ta, cần gì lấy việc Khải Văn làm lý do." Diệp Phong khinh bỉ nhìn Phỉ Long, dùng ánh mắt ra hiệu với Ba Nhĩ.

Phỉ Long bị Diệp Phong nói tức giận đến trong lòng phát cáu, đang định hạ lệnh Hoàng Gia kỵ sĩ động thủ bắt người. Ba Nhĩ lại đột nhiên huýt sáo thổi lên một cái âm thanh lạnh lãnh chói tai. Thoáng chốc, một trận ngư ngâm cùng sỏi tru vang lên. Ba trung đội Liệt Diễm, linh ngư, bạch lang của Tư Lược đoàn, đánh vỡ vách tường bên trái của phủ đệ bá tước, nhanh

chóng vọt tới phía sau đoàn trường đại nhân, nhìn đối diện địch nhân đang uy hiếp đoàn trưởng, sẵn sàng chuẩn bị chiến đấu!

Áo giáp gọn nhẹ cùng một màu sắt thép làm từ bạc. Hỏa hệ thất giai ma sủng Liệt Diễm tiêu phong vương cùng một trăm lục giai ma sủng Liệt Diễm tiêu phong mã, phong hệ lục giai ma sủng tạt phong lang vương cùng một trăm ngũ giai ma sủng tạt phong cự lang. Thành viên ba trung đội Tư Lược đoàn đều xuất hiện, bất luận thực lực, chỉ cần nhìn trang bị và ma sủng, khiến cho Uy Nhĩ, bọn người Phi Long giật nảy người!

"Điều này, điều này, điều này sao có thể? Linh ngưu chiến sĩ? Bạch lang chiến sĩ? Còn có cương thiết trang bị kỳ quái và lại hơn hai trăm ma sủng? Đây là hộ vệ bí mật Lạc Khắc ư?"

"Cương thương trong tay của những kỵ sĩ ấy rất kì quái, hơn nữa còn mang đao mũi nhọn? Trang bị của ba trung đội này phải cần bao nhiêu kim tệ vậy?" Quý tộc và quan viên thuộc đảng phái của Uy Nhĩ nhìn ba trung đội chủ lực của Tư Lược đoàn, từng người giật mình nghị luận.

Không chỉ có bọn họ, đến ngay cả phe đảng quý tộc và quan viên của Lạc Khắc, ánh mắt rung động khi thấy ba trung đội viện quân này đột nhiên xuất hiện, từng người đều tò mò nghị luận.

Lạc Khắc nhìn thấy ba trung đội xuất hiện, rốt cục hiểu được vì sao quái tôn ngôn ngữ cứng cõi thần sắc không có chút nào kinh hoảng, nguyên lai nó sớm có chuẩn bị. Xem ra tự mình xem thường tôn tử à!

"Dát ... dát ..."

Một trận điều vang lên trên bầu trời của phủ Bá Tước, Kiệt Nã Tư phái ra mười tinh anh xạ thủ khứ âm thầm đi theo Tĩnh Hương, thống lĩnh chín mươi người tinh linh xạ thủ, cưỡi trên Quang Minh bạch vũ điều từ trên không hạ xuống, bay trên quanh không trung cách đoàn trường đại nhân một trăm thước. Tất cả cung tên toàn bộ nhắm vào bọn người Uy Nhĩ phía dưới. Ánh mắt cùng tinh thần của nhiều người quý tộc và quan viên đang có mặt lại lần nữa rung động!

"Hừ, khó trách ngươi không sợ hãi, nguyên lai là sớm có chuẩn bị!" Phi Long nhìn bốn trung đội chủ lực Tư Lược đoàn, mặc dù giật mình, nhưng cũng không có ý sợ hãi. Bởi vì Hoàng Gia kỵ sĩ đoàn cũng không phải đồ rác, đường đường một đại đội của Hoàng Gia kỵ sĩ đoàn, cộng thêm bốn trăm kiếm sĩ hộ vệ, nếu e ngại bốn trung đội nho nhỏ này của quân địch, hán Phi Long có thể đi đâm tường tự sát!

Diệp Phong nghe Phỉ Long nói xong, liếc mắt nhìn gã, nhàm chán bĩu môi, ngáp một cái, không muốn trả lời gã. Bất luận chuyện xảy ra như thế nào, hôm nay là Diệp Phong lại đảo loạn, đối phương nếu hướng quốc vương cáo trạng, hẳn tránh không được cũng bị quốc vương trách cứ, cho nên hẳn không muốn chuyện âm ỉ lớn.

Nhưng đối phương nếu như không chịu bỏ qua hẳn, vậy tuyệt đối không thể đánh mất mặt mũi. Tại Đế Đô địa phương này, mất cái gì cũng không thể mất mặt mũi, nếu không sẽ bị những tên đối đầu chế giễu cả đời. Hơn nữa trừ phi đối phương động thủ trước, hẳn sẽ không sợ thua kiện. Thuận túy của đều này là heo chết không sợ nước sôi hâm nóng!

Ngay từ hôm qua, ba trung đội chủ lực của Tư Lược đoàn cùng bọn tinh linh Kiệt Nã Tư đã về đến Đế Đô, mang cho Diệp Phong mang đến một phần "lễ vật" cực kỳ trân quý, làm cho Diệp Phong thập phần cao hứng. Hôm nay bọn họ là dựa theo kế hoạch đề hèn của Diệp Phong, ở ngoài phủ Bá Tước chờ đợi mệnh lệnh.

"Động thủ, bắt Lôi Ân cho ta!" Phỉ Long và Khải Văn nhìn bộ dáng Diệp Phong thanh nhàn nhàm chán, cũng đều sôi gan, hận không thể đem hẳn lột da róc xương, lần lượt nuốt giận hạ lệnh.

Phần đông Hoàng Gia kỵ sĩ cùng với hộ vệ kiếm sĩ, nghe mệnh lệnh của Phỉ Long và Khải Văn, lập tức hét lớn nhằm phía bọn người Diệp Phong.

Ba trung đội Liệt Diễm, linh ngư, bạch lang thấy quân địch triển khai xung phong, từng người về phía trước xung phong nghênh địch. Để hỗ trợ cho đồng bọn ở phía dưới, tinh linh trung đội trước phóng ra gia tốc, gia phòng, gia công ba loại Quang minh ma pháp.

"Dừng tay!!!"

Mắt thấy song phương chuẩn bị đánh nhau, một tiếng quát đột nhiên vang lên. Mạt La đệ nhất kiếm sĩ Tả La, tốc độ không thể nhìn ra bằng mắt thường, chỉ vài giây đã để lại tàn ảnh, từ cổng chính của phủ Bá Tước vọt tới giữa hai bên nhóm kỵ sĩ. Tốc độ cực nhanh, làm cho tất cả mọi người cảm thấy giật mình.

Ngay cả Diệp Phong bình thường kiêu ngạo tin cậy vào Tiêu Diêu Kiền Khôn Bộ, cũng không dám xem nhẹ tốc độ của Tả La, trình độ đệ nhất cấp "Tàn Ảnh" này đã vượt hơn "Tiêu Diêu Kiền Khôn Bộ" của hắn!

"Quốc Vương Bệ Hạ giá lâm... Quốc Vương Bệ Hạ giá lâm..."

Hạ nhân của phủ Bá Tước, từ nơi cổng chính chạy tới vườn hoa, trong miệng cuống quít truyền báo. Ở phía sau đại đội Hoàng gia kỵ sĩ hộ vệ, quốc vương đang cưỡi trên con ngựa trắng, đi tới hoa viên.

Diệp Phong và Phi Long ở hai bên, thấy tình huống này, cả hai đều ra hiệu thủ hạ thu hồi vũ khí, lui về một bên, hướng quốc vương bệ hạ thi lễ.

"Uy Nhĩ, Lạc Khắc, các người cho ta những giải thích tốt chuyện vừa mới xảy ra!" Lao Nhĩ hai mắt nuốt giận trừng mắt nguyên soái và tể tướng, một lời giải thích không rõ cả hai người không có kết quả tốt!

Uy Nhĩ và Lạc Khắc thấy bệ hạ vẻ mặt giận dữ, cũng đều thầm giật mình. Kết quả chính là tể tướng đại nhân đầy gian trá, ở phía trước Uy Nhĩ, thành thật đối quốc vương kể ra chuyện Diệp Phong vì Tĩnh Hương, lại khiêu chiến Khải Văn, lại thừa nhận sự việc, không cho Uy Nhĩ lên tiếng. Dù sao khiêu chiến đường đường chánh chánh, tại các quốc đô là được cho phép, quốc vương bệ hạ biết cũng không có khả năng xử trí trọng phạt!

Bởi vì Lao Nhĩ có việc xử lý, chậm trễ đến dự hôn lễ, nhưng mật thám đã hướng ngài bẩm báo chuyện bên này, cho nên ngài đối cái tình huống này đã có hiểu rõ, nên mới tỏ thái độ nuốt giận. Nhưng ngài với mục đích là thuận lợi giải hòa hai bên.

Đối với Lôi Ân quấy rối hôm nay, Lao Nhĩ đã từ trong miệng mật thám biết được, trong cuộc đời của ngài hầu như không thích ấy là xử lý loại chuyện nữ nhi tình trường này. Nếu như Tĩnh Hương không muốn đối diện Lôi Ân và Khải Văn, tất nàng đối với hai người đều có cảm tình, tốt nhất là để bọn họ tự mình xử lý.

Uy Nhĩ thấy Lạc Khắc thừa nhận sự việc, không có cách nào để tố cáo, tiếp theo kể ra một lần nữa, thỉnh cầu Quốc Vương đối Lôi Ân đưa ra xử phạt, còn Khải Văn một lời công đạo. Nặc Liên bá tước và Khải Văn cũng đều lần lượt thỉnh cầu Quốc Vương bệ hạ tác chủ.

Lao Nhĩ nghe xong thỉnh cầu của ba người, quan sát tình huống ở trong hoa viên, thận trọng nhìn vào tất cả thành viên của Tư Lược đoàn, mặc dù sớm đã biết, cảm giác trong lòng cũng không tránh khỏi tán thưởng Lôi Ân có bốn trung đội tinh anh này. Ông giả bộ nhíu mày đối Diệp Phong và Khải Văn nói:

"Nếu như Tĩnh Hương không muốn đối diện các người, dám chắc nàng đối các người đều có cảm tình. Hai người các người lấy nàng làm thắng lợi phẩm đã khiến nàng đau lòng, loại chuyện này ta không thể tác chủ. Nhưng

Lôi Ân người hôm nay thật sự không có phong độ quý tộc, mặc dù khiêu chiến là được cho phép, nhưng người gây rối làm loạn hôn lễ của Khải Văn, hơn nữa đập đổ bức tường của phủ Bá Tước, phạt người bồi thường mười vạn kim tệ, nội trong ba ngày rời khỏi Đế Đô tiếp tục quản lý Tư Lược Đoàn của người. Về phần vấn đề Tĩnh Hương, hãy dựa vào bản lãnh của các người, ta không hy vọng tái diễn loại tập thể này phát sanh tình huống đánh nhau, nếu không giết không tha!"

"Vâng!" Diệp Phong đầu tiên chính sắc tỏ thái độ, hôm nay hắn đã thành công kế hoạch phá hoại Khải Văn cưới được Tĩnh Hương. Bị phạt mười vạn kim tệ cũng không có cái gì đáng ngại, số tiền này hắn gánh vác nổi. Về phần nội trong ba ngày rời khỏi Đế Đô, không có vấn đề, hắn ban đầu tiện không muốn ở lâu tại Đế Đô.

So sánh với hắn, Khải Văn trong lòng quả thực nén giận trong người tới cực điểm, hôn lễ chờ mong vạn phần trước mắt này đã bị hỗn đản phá hư, cho dù có bồi thường mười vạn kim tệ như thế nào, căn bản không cách nào挽 hồi hôn lễ bị làm loạn khiến cho hắn mất đi thể diện. Nhưng quốc vương bệ hạ đã nói như vậy, Khải Văn cũng không dám có câu oán hận, chỉ có thể chờ đợi Tĩnh Hương sẽ trở về nhà, sẽ nghe chính mình giải thích, một lần nữa cử hành hôn lễ!

Uy Nhĩ nguyên soái không nghĩ tới Tư Lược đoàn của cầm thú nam tước phát triển nhanh như thế. Nếu để cho hắn tiếp tục mở rộng tinh anh bộ đội như vậy, quốc vương bệ hạ sau này dám chắc càng thêm trọng dụng Pháp Lôi Nhĩ gia trong quân sự. Lão bèn tính kế để làm cho Lôi Ân biến mất khỏi thế gian biến, hoặc là làm thực lực của hắn giảm đi.

Phỉ Long hôm nay không có cơ hội giáo huấn cầm thú nam tước, tâm trạng cực kỳ tức giận, nhìn vẻ mặt tiểu nhân đắc chí của cầm thú nam tước, âm thầm nguyện rửa muốn đưa hắn đi gặp minh thần!

Chương 67 : luyện kim thuật sĩ dữ kì đặc quảng mạch

Dịchconmeonho

Nguồn hoanguyettaodan.org (<http://hoanguyettaodan.org/>)

Tĩnh Hương thương tâm rơi lệ quay về phủ đệ, không để ý đến lời khuyên nhủ của Liên Na công chúa, thu thập hành trang rời khỏi đế đô, không muốn gặp mặt Diệp Phong và Khải Văn. Liên Na công chúa nhìn Tĩnh Hương, biết rằng khuyên nhủ thế nào cũng không hiệu quả, chỉ dặn dò Tĩnh Hương cẩn thận, nhớ báo tin cho nàng nơi hạ lạc.

Diệp Phong đưa kim tệ bồi thường, giao mọi việc cho lão nhân Lạc Khắc xử lý, dẫn Tư Lược đoàn rời khỏi Bá tước phủ. Một gã tinh linh xạ thủ phụ trách theo dõi Tĩnh Hương liền hướng đến hắc bầm báo. Tĩnh Hương một mình rời khỏi đế đô, hướng về phương nam bay đi.

Diệp Phong nghe xong, hiểu được Tĩnh Hương hiện rời khỏi đế đô cũng tốt. Thứ nhất có thể bình tĩnh lại, thứ hai Khải Văn không tìm thấy nàng. Hơn nữa có tinh linh xạ thủ âm thầm đi theo, nên không có cái gì nguy hiểm, đến khi nào rời khỏi đế đô, hỏi đến cũng không muộn!

Mạn Nỗ Ai Nhĩ - Lạc Kì, là lão nhân chưa vợ, tóc ngắn màu xanh, thân gầy, lục giai luyện kim thuật sĩ, không màng danh lợi, si mê chú tạo, ngoài ra còn có thể phóng ra hỏa hệ lục giai ma pháp. Lão là người duy nhất có thể chế tạo ra không gian ma pháp.

Ba năm trước đây, Vạn Nỗ Ai Nhĩ đi tới Khổng Đặc ** đãi đoàn ở Tây bộ Hỗn Loạn hoang nguyên, muốn mua ảnh nhân công tượng về làm trợ thủ. Kết quả đoàn trưởng ** đãi biết được lão là luyện kim thuật sĩ, liền đánh lén để bắt lão, ép buộc lão gia nhập ** đãi đoàn để chú tạo ma pháp vũ khí và đạo cụ.

Mạn Nỗ Ai Nhĩ kiên tu chế không gian ma pháp, chỉ là ngũ giai thủy bình, sẽ không chạy đi, nhưng không thể chạy ra khỏi ma chương. Đầu tiên không chịu đáp ứng gia nhập ** đãi đoàn chú tạo, rồi bị cắt mất hai chân, thành ra không còn hình người, lão rốt cục bị ai mà khuất phục, đáp ứng gia nhập ** đãi đoàn chú tạo ma pháp vũ khí và đạo cụ.

Khổng Đặc ** đãi đoàn tại Hỗn Loạn hoang nguyên bắt quả chỉ là thể lực trung bình có hai ngàn nhân mã. Khi Bạo sa cử đầu hoàng thống lĩnh

ma thú điên cuồng đánh phá, tất cả các thế lực đều rời khỏi hoang nguyên, Khăng Đặc ** dẫn đoàn chạy tới Mạt la đế quốc.

Song bất hạnh chính là, cùng tồn tại với bọn chúng tại tây bộ là thế lực Qua Nhĩ cường đạo đoàn, sớm nghi ngờ bọn họ bán ma pháp vũ khí và đạo cụ. Thừa dịp bọn họ rời khỏi nơi cư trú trên đường tới Mạt la đế quốc, bắt ngờ phục kích bọn họ, muốn cướp đoạt ma pháp vũ khí và đạo cụ, muốn điều tra xuất xứ của những ma pháp vũ khí và đạo cụ.

Ba trung đội chủ lực Tư Lược đoàn cùng Kiệt Nã Tư mang theo nửa số tinh linh xạ thủ, phụng mệnh đoàn trưởng ở trên con đường về đế đô, tìm kiếm các thế lực phạm tội chạy từ Hỗn Loạn hoang nguyên đến Mạt la đế quốc, nhân cơ hội kiếm tiền. Kiệt Nã Tư tinh linh phát hiện Qua Nhĩ cường đạo đoàn, đang theo dõi hành tung của Khăng Đặc ** dẫn đoàn muốn đánh chiếm, liền nhanh chóng triệu ba trung đội tập chủ lực, thừa dịp song phương chầm dứt giao tranh, đến lúc Qua Nhĩ cường đạo đoàn thắng, mới đột nhiên xuất hiện giết chóc. Theo như lời của đoàn trưởng đại nhân đây là kế bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình mồi. Đồng thời tiêu diệt hai thế lực, thu về Liệt Diễm chi kiếm, có thể tăng lên hai tầng Liệt Diễm đấu khí và hỏa hệ ma pháp uy lực, cùng với hai cái không gian giới chỉ có không gian rộng ba mươi thước vuông ngoài ra còn có trang bị chế tạo từ thiết cùng với bọn ** dẫn. Toàn bộ mang tới bán tại thành thị gần đó, thu vào hơn chín mươi vạn kim tệ.

Mạn Nỗ Ai Nhĩ, chính là lễ vật mà bốn trung đội chủ lực dâng lên đoàn trưởng đại nhân.

Luyện kim thuật sĩ tại đại lục là nghề ít phổ biến nhất. Thành viên Tư Lược đoàn đi theo đoàn trưởng đại nhân thời gian dài, đều học được chỗ hữu dụng của việc chiêu hiền đãi sĩ, mua chuộc lòng người. Bởi vậy, khi biết Mạn Nỗ Ai Nhĩ là luyện kim thuật sĩ, tức khắc dùng lễ khoản đãi Mạn Nỗ Ai Nhĩ, khiến cho lão thập phần cảm kích, nghĩ rằng cuối cùng mình cũng thoát khỏi miệng hổ!

Phủ tể tướng, cầm thú nam tước biệt viện, Diệp Phong trở về, là lúc Lạc Tư đang uống rượu ở tại sân đình, cùng với Mạn Nỗ Ai Nhĩ kiêu hãnh kể chú tạo trung đội của mình kỹ thuật cao siêu như thế nào, vật tư của tư lược đoàn phong phú như thế nào, làm cho Mạn Nỗ Ai Nhĩ sững sốt một hồi. Lão đời này cũng chưa thấy qua ả nhân nào có thể nói như vậy...

Binh lính có đoàn trưởng đại nhân như vậy, Lạc Tư ả nhân lão đầu này, qua thời gian đã bị lây một ít phẩm tính của đoàn trưởng đại nhân.

"A, đoàn trưởng, ngài đã trở lại, kế hoạch thành công không?" Lạc Tư thấy đoàn trưởng cùng một đoàn mấy người trọng yếu tiến vào biệt viện, lập tức cao hứng tiến tới, ngẩng đầu nhìn bọn họ hỏi.

"Ah, rất thành công!" Diệp Phong gật đầu trả lời, nhìn thấy Mạn Nỗ Ai Nhĩ ngồi ở ghế đá thấp, đi qua mỉm cười hỏi: "Đại sư, đã quen cuộc sống ở đây chưa?"

"Đã quen, đã quen, đa tạ đoàn trưởng đại nhân!" Mạn Nỗ Ai Nhĩ nhìn Diệp Phong cảm kích trả lời. Ở phủ Tể tướng lão được ăn uống ngon lành, còn có thị nữ theo hầu, so với việc đi theo ** đãi đoàn thì nơi này quả thực thiên đường!

Giá trị của một luyện kim thuật sĩ, trong mắt Diệp Phong tương đối cao. Bởi vì có luyện kim thuật sĩ, trang bị của Tư Lược đoàn được nâng cao cấp bậc và năng lực, cho nên khi nhìn thấy Mạn Nỗ Ai Nhĩ, biết được lão là luyện kim thuật sĩ, đối với lão cực kỳ nhiệt tâm!

Giờ phút này nhìn vẻ mặt cảm kích của Mạn nỗ ai nhĩ, Diệp Phong thập phần cao hứng, ngồi gần trong đình, vừa định mở miệng mời Mạn Nỗ Ai Nhĩ gia nhập Tư Lược đoàn, Lộ Lộ và Mộng Hình trước sau từ phòng hắt đi ra.

"Thiếu gia, ngài khiêu chiến không bị thương chứ? Kết quả như thế nào?" Lộ Lộ quan tâm đi tới trước thiếu gia, đầu tiên là nhìn hắt có bị thương hay không, sau đó mới hỏi kết quả.

Diệp Phong sủng ái ôm Lộ lộ trên đùi, đắc ý cười hắc hắc nói: "Bỏn thiếu gia tự thân xuất mã, Khải Văn dĩ nhiên không thể cưới Tĩnh hương!"

"Đoàn trưởng đại nhân, kế hoạch của người thành công rồi à, sao không thấy người mang nữ nhân xinh đẹp về đây vậy?" Mộng Hình buồn cười nhìn Diệp Phong. Từ lúc bắt đầu biết được kế hoạch của Diệp Phong, nàng cảm thấy buồn cười, bởi vì căn bản là rất vô lại!

"Ách... Tĩnh Hương có chút tức giận, cần tự mình bình tâm lại!" Diệp Phong nhìn hình dáng buồn cười của Mộng hình, thoáng xấu hổ trả lời, lập tức lãng sang chuyện khác, nói với Mạn Nỗ Ai Nhĩ: "Đại sư, Tư Lược đoàn của ta đang chiêu mộ nhân thủ, chẳng biết người có nguyện ý hay không gia nhập? Nếu không cũng không sao, ta có thể phái người đưa người đi nơi nào người muốn!"

"Tur Lược đoàn có ân đối với ta, đoàn trưởng đại nhân đã có lời, ta nguyện ý gia nhập!" Mạn Nỗ Ai Nhĩ nhìn Diệp Phong trả lời. Lão vốn một thân một mình, bây giờ lại tàn tật còn có thể đi đâu? Không bằng ở lại Tur Lược đoàn, hưởng thụ ưu đãi, cùng Lạc Tur và ả nhân nghiên cứu chú tạo ưa thích.

"Tốt, tốt, có đại sư gia nhập, sau này Tur Lược đoàn chúng ta nhất định càng thêm cường đại!" Diệp Phong thấy Mạn Nỗ Ai Nhĩ đáp ứng gia nhập, lập tức đắc ý cười ha ha, vừa mới bị Mộng Hình làm cho xấu hổ, trong nháy mắt đã biến mất không còn. Thấy Mộng Hình hé miệng cười duyên, cảm khái đoàn trưởng đại nhân thật là người vui tính, đáng tiếc chính là quá hoa tâm, không chuyên nhất, nếu không, gả cho hắn, có thể đi theo hắn vui vẻ cả đời!

Khải Đặc gần đây tấn công các thế lực phạm tội chạy từ Hỗn Loạn hoang nguyên tới Mạt La đế quốc, giờ có hứng thú đánh nhau, không chỉ kiếm tấn công này có thể kiếm được nhiều tiền, còn có thể gặp được địch quân có mỹ nữ xinh đẹp, cũng có thể sắm khoái một chút, quả thực rất tuyệt vời. Bởi vậy vừa nhìn thấy hình dáng cao hừng của Diệp Phong, ngấm lại kì hạn ba ngày của quốc vương, liền đi tới bên cạnh Diệp Phong chờ mong hỏi: "Lão đại, bệ hạ hạn cho người nội trong ba ngày rời khỏi đế đô, lúc nào chúng ta xuất phát?"

"Đúng vậy đoàn trưởng, bây giờ không có nơi dừng chân, chúng ta sau này phát triển như thế nào?" Kiệt Nã Tư cũng đi theo tò mò hỏi.

Diệp Phong ôm Lộ Lộ, cao hứng cười nói: "Đơn giản, trước khi có điểm dừng chân, chúng ta ở đại lục đánh du kích!"

"Da hô, quá tốt, đánh du kích quá sướng khoái!" Khải Đặc cao hứng vỗ tay hoan hô. Mùa đông vừa mới qua đi, không phải lo nổi khổ ngủ bên ngoài trời, La Phi, Kiệt Nã Tư, Kiệt khắc cũng không phản đối cách đánh này.

Mạn Nỗ Ai Nhĩ nhìn hình dáng cao hừng của mọi người, nghĩ một hồi rồi nói với Diệp Phong: "Đoàn trưởng, bốn năm trước, ta đi qua Vọng Triều Sơn phía Tây nam bộ duyên hải Mạt la đế quốc, vốn định bắt một con thỏ hoang để ăn, ngoài ý muốn phát hiện trong một sơn động có một loại kim chúc quang mạch kỳ lạ, xem chừng nếu có thể dùng loại kim chúc này tạo vũ khí, có thể so sánh với tinh cương. Tuy nhiên..."

Diệp Phong nghe Mạn Nỗ Ai Nhĩ biết một chỗ có quầng mạch có thể so với tinh cương, nhất thời hai mắt trợn lên, lộ ra quang mang phát tài, thấy Mạn Nỗ Ai Nhĩ đột nhiên nói tuy nhiên, lập tức lo lắng hỏi: “Tuy nhiên cái gì, đại sư mau nói!”

“Đúng vậy, đúng vậy, đại sư đừng làm chúng ta thêm, nói mau!” Tại quang minh đại lục phát hiện một chỗ có kim chúc quầng mạch có thể so sánh với tinh cương quầng mạch, tuyệt đối là một đồng tiền lớn, ở đây mọi người đều thúc giục Mạn Nỗ Ai Nhĩ.

Mạn Nỗ Ai Nhĩ nhìn hình dáng chờ mong của đoàn trưởng và mọi người, do dự một chút, trầm tư nói: “Cái sơn động đó thập phần quý dị, ta mới phát hiện quầng mạch không lâu, đã xuất hiện rất nhiều vong linh sinh vật cấp bậc khác nhau, có cả vong linh cự long. Nếu không phải lúc ấy ta có truyện tổng quyền trực nhanh chóng đào thoát, sợ rằng sớm táng thân trong sơn động đó!”

“Trong sơn động có vong linh sinh vật cấp bậc khác nhau? Chẳng lẽ bên trong có vong linh vu sư? Oh, có ý nghĩa...” Diệp Phong nghe Mạn Nỗ Ai Nhĩ trầm tư nói xong, hai mắt lộ ra ánh sáng tham lam, lập tức hắc hắc cười nói: “Mọi người lập tức về chuẩn bị, ngày mai chúng ta sẽ rời khỏi đế đô, trước tiên đi xem Tĩnh hương, sau đó tới sơn động tại Vọng Triều Sơn xem có cái gì tác quái bên trong!”

Chương 68 : Mông diện nhân, ám hắc cửu kiếm đoạt mệnh trảm

Dịch: darkpanther

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Khải Văn, sau khi cầm thú nam tước rời đi, liền vội vã đến Ba Ni Lạp tử tước phủ, nhưng hạ nhân trong phủ đã nói cho hắn biết một tin tức vô tình, Tĩnh Hương đã thương tâm bỏ đi!

Khổ nỗi quốc vương vừa ra lệnh cấm đả đầu, Khải Văn dù cho vạn phần thương tâm cũng đành mượn rượu giải sầu. Đối với cầm thú nam tước thì hận ý của hắn đã lên tới cực điểm, chỉ cần có cơ hội thì hắn sẵn sàng bắt chấp thủ đoạn lấy cái mạng chó của Lôi Ân.

So với Khải Văn, Phỉ Long trong đêm đó đưa ra một chiến thư cho cầm thú nam tước, ước định quyết một trận cao thấp tại cánh rừng nhỏ phía đông đế đô hai mươi dặm.

Thân phận của Phỉ Long không tầm thường, Diệp Phong không nghĩ sẽ tự tay giết hắn, bằng không sẽ khó ăn nói với phía quốc vương. Bởi vậy Diệp Phong dù khinh thường hắn, cũng không muốn tự tay giết hắn để chuốc lấy phiền phức, nhiều nhất cũng chỉ là dạy cho hắn một bài học.

Nếu không biết về quảng mạch tại Vọng Triều sơn trước khi nhận được chiến thư, Diệp Phong khẳng định sẽ nhận lời quyết đấu với Phỉ Long, Bất quá hắn bị quảng mạch hấp dẫn, quyết đấu với Phỉ Long trong mắt hắn cả rằm chó cũng không bằng. Có thời gian chi bằng mau giữ lấy Tĩnh Hương trong tay, sau đó tới nơi kia để phát tài. Dù sao Phỉ Long cũng không công khai khiêu chiến, từ chối cũng không nhục nhã gì. Muốn giáo huấn tên Mạt La đệ nhất mỹ nam này còn nhiều cơ hội.

Nói với Lạc Khắc việc mình muốn đi Vọng Triều sơn. Sáng sớm ngày thứ hai, Diệp Phong liền tiến cung tham kiến quốc vương Lao Nhĩ, bẩm báo việc mình hôm nay rời khỏi đế đô. Lao Nhĩ còn đang không biết nên phái ai làm phó đoàn trưởng cho tốt. Bất quá ông rất hy vọng tên Lôi Ân ưa gây chuyện này nhanh chóng rời đế đô càng sớm càng tốt, nên chỉ đành phải ra lệnh hắn tùy lúc phải dùng tin điều thông báo cho Lạc Khắc nơi hắn ở, để tiện việc phái phó đoàn trưởng đến chỗ hắn hội họp.

Không có phó đoàn trưởng đi theo ghi chép sổ sách, Diệp Phong tự nhiên mừng rỡ cao hứng, cáo biệt Lao Nhĩ bệ hạ, xuất lĩnh Tư Lược đoàn

tiêu sái rời khỏi đế đô, làm dân chúng lại một lần hoan hô nữa.

Chính mình phái người đưa khiêu chiến thư thể nhưng cầm thú nam tước không quan tâm mà lại rời khỏi đế đô, Phi Long biết tin thiếu chút nữa giận đến nổi tung, chửi rửa cầm thú nam tước vô sỉ, ngang nhiên cự tuyệt lời thách đấu của kỵ sĩ.

Cùng lúc đó, sự tình hôn lễ của Khải Văn, đại đội trưởng của Hoàng Gia Kỵ Sĩ đoàn đệ nhị đại đội, cùng với Ba Ni Lạp tử tước bị cầm thú nam tước phá hỏng đã lan ra khắp đế đô, truyền đi không dứt. Hai phụ tử Khải Văn vô cùng mất mặt, hận không thể đem Cầm Thú nam tước ra thiên đao vạn trâm!

Lúc hoàng hôn, tại khu vực phía nam Mạt La đế quốc, mười tinh linh mỹ nữ cười Bạch vũ điều phụ trách âm thầm đi theo Tĩnh Hương, đứng xa xa nhìn Tĩnh Hương đang thông thả phi hành phía trước. Cùng lúc dưới mặt đất cũng có chín tên hắc y bịt mặt đang phóng ngựa đuổi theo, trong lòng thập phần nghi hoặc.

Từ lúc mà các nàng âm thầm đi theo Tĩnh Hương đến giờ đã qua ba ngày, bọn hắc y bịt mặt cũng một mực bí mật bám theo Tĩnh Hương. Không biết chín người này có dụng ý gì, các nàng đành phải cho tín điều mang tin tức thông báo đoàn trưởng mau đến càng sớm càng tốt.

Tĩnh Hương do thương tâm mà rời khỏi đế đô, tâm tình mất mát cười Quang Minh bạch vũ điều thông thả bay trên không, căn bản không biết có hai lộ nhân mã đi phía sau theo dõi nàng. Bằng không với tốc độ phi hành của Quang Minh bạch vũ điều, bọn người bịt mặt trên mặt đất không có cách nào theo dõi nàng!

Ba ngày gần đây, trong đầu Tĩnh Hương mỗi giây mỗi phút đều nhớ đến cầm thú nam tước, kẻ lấy đi trinh tiết của nàng rồi lại phá hư hôn lễ của nàng. Nghĩ đến cầm thú nam tước biểu đạt thâm tình đối với mình, rồi dám đặt cược tính mạng đi tìm Khải Văn quyết đấu, trong lòng nàng mười phần cảm động. Nhưng nghĩ đến cầm thú nam tước liên tục gây sự phiền nhiễu làm hại nàng không còn mặt mũi ở lại đế đô, trong lòng giận dữ không chỗ phát tiết, hận không thể cắn hẳn một cái tận xương cho hả giận.

Tát Đức trấn, một tòa trấn nhỏ tại phía nam Mạt La đế quốc, dân số không đến hai ngàn. Cư dân lấy nông nghiệp làm sinh kế, cũng không có đặc sản gì, nên rất nghèo khó. Người qua đường đến đây nếu không vì quá

mệt mỏi muốn nghỉ ngơi tại lữ điểm thì rất ít khi dừng lại, vì cứ thuận đường đi tiếp năm mươi dặm thì có thành thị.

Màn đêm phủ xuống, Tĩnh Hương cả thân thể lẫn tinh thần đều mệt mỏi, cởi bạch vũ điều đến bên ngoài Tát Đức trấn, đem bạch vũ điều thu vào trong thân thể. Rồi nàng vào trấn tìm một lữ điểm tạm coi là sạch sẽ lấy một phòng, chuẩn bị nghỉ ngơi một đêm cho thoải mái.

Tĩnh Hương vừa vào tiểu trấn, chín tên bật mặt cũng đi theo vào trấn. Tinh linh mỹ nữ thấy tình huống này, lập tức lo lắng chúng muốn gây bất lợi cho Tĩnh Hương.

Hai ngày trước, Tĩnh Hương bay vô định cho đến khi đêm xuống, không gặp được thành trấn nào, liền tìm kiếm sơn động tại vùng núi non xung quanh để nghỉ ngơi. May mắn hai lần nàng đều tìm được nơi nghỉ, một lần tại một sơn động nhỏ, một lần là sườn núi kín gió. Cả hai địa điểm đều trên núi cao chót vót cả ngàn thước, chín tên bật mặt thấy khó thể leo lên, liền tự lại một chỗ thương lượng điều gì đó. Cuối cùng đều ẩn nấp tại một nơi kín đáo đợi đến khi Tĩnh Hương rời đi thì tiếp tục đuổi theo. Bởi vậy, đêm nay Tĩnh Hương nghỉ ngơi tại lữ điểm, tinh linh mỹ nữ tự nhiên lo lắng bọn bật mặt gây bất lợi cho nàng.

Mặc dù đoàn trưởng đã dặn dò không để Tĩnh Hương phát hiện, bất quá lúc này tinh linh mỹ nữ cân nhắc nặng nhẹ, quyết định tìm Tĩnh Hương nói cho nàng biết đã bị theo dõi. Nếu không Tĩnh Hương xảy ra sự việc ngoài ý muốn, các nàng khó mà gánh vác nổi.

Cùng là nữ nhân, Tĩnh Hương ở cùng các tinh linh tại Tư Lược đoàn khá hòa thuận. Bởi vậy mười vị tinh linh mỹ nữ, vội vã đuổi tới lữ điểm, trước ánh mắt kinh ngạc của lão bản, xông vào phòng Tĩnh Hương. Tĩnh Hương lập tức nhận ra các nàng: “Lị Lị, Tu Ni, các người thế nào lại tới đây?”

“Phó đoàn trưởng, có chín tên bật mặt theo dõi ngài đã ba ngày. Ngài nhanh theo chúng tôi rời khỏi nơi này!” Hỏa tinh linh Lị Lị, nghe Tĩnh Hương hỏi liền lo lắng trả lời.

“Chín tên hắc y bật mặt theo dõi ta ba ngày?” Tĩnh Hương nghe vậy sững sờ, rồi lại nhíu mày nhìn Lị Lị: “Các người cũng liên tục theo dõi ta à!”

“Ồ, xin lỗi phó đoàn trưởng. Chúng ta theo lệnh làm việc. Ngài mau theo chúng ta rời khỏi đây, thật sự có chín tên bật mặt theo dõi ngài!” Lị Lị trước tiên xin lỗi rồi sau đó lại lo lắng thúc giục.

Tĩnh Hương hiểu được chính Lôi Ân bảo bọn họ theo dõi mình, định mở miệng nói, một trận cười sảng sặc quái dị của nam nhân đột nhiên vang lên: “Hắc hắc, không nghĩ tới có đến mười tinh linh mỹ nữ theo sau chúng ta. Hôm nay nơi này không phải núi cao khó trèo, các người một kẻ cũng đừng hòng chạy thoát!”

Tiếng cười vừa dứt, tường gỗ hai bên căn phòng của Tĩnh Hương và chư nữ lập tức bị đập vỡ, chín tên bịt mặt đủ tư thế xuất hiện trước mắt các nàng.

“Phó đoàn trưởng, chúng ta ra khỏi phòng trước đã!”

Gian phòng quá nhỏ rất bất lợi cho pháp sư và xạ thủ phát huy, tại đây mà động thủ với đôi phương, khẳng định sẽ thất bại không nghi ngờ. Bởi vậy Lị Lị vừa thấy đôi phương xuất hiện, lập tức vận dụng Liệt Diễm chân khí phá nổ tường gỗ phía sau, kéo Tĩnh Hương từ lầu hai của lầu điểm nhảy xuống. Còn chín tinh linh mỹ nữ còn lại nhanh chóng bắn tên về phía địch nhân, rồi cũng nhảy ra khỏi lầu điểm.

Chín tên hắc y bịt mặt tốc độ không tầm thường, vượt xa tinh linh mỹ nữ. Tinh linh mỹ nữ nhảy ra khỏi phòng đồng thời bọn họ cũng tránh thoát tên, rồi cũng xông ra ngoài.

Trong lầu điểm cùng dân cư xung quanh nghe tiếng động, phát hiện có người đánh nhau, vội đóng chặt cửa sổ, sợ rước vạ vào thân. Bọn họ tại loại địa phương nhỏ này sợ nhất là chính là loại sự tình này, không cần nói là họ không dám đắc tội với những người ngoài đó, nhưng không may có thể gặp tai bay vạ gió.

Tiếng chim diều nổi nhau vang lên, Tĩnh Hương cùng Lị Lị và tinh linh thấy địch nhân tốc độ cực nhanh, đều triệu hồi Quang Minh bạch vũ diều, muốn cười chúng rút lui.

Nhưng chín tên bịt mặt không cho các nàng cơ hội, Quang Minh bạch vũ diều vừa xuất hiện, chín người rút từ sau lưng ra một thanh cương kiếm dài ba thước, đồng thời phát xuất một đạo hắc sắc kiếm khí công kích bạch vũ diều của Tĩnh Hương, buộc bạch vũ diều phải cất cánh bay cao tránh né, khiến Tĩnh Hương không thể cười nó bay lên được.

Hắc sắc kiếm khí?!

Tĩnh Hương không thể đào thoát, Lị Lị cùng tinh linh đương nhiên không thể chạy trốn, ra lệnh bạch vũ diều chính diện công kích địch nhân. Một mặt bắn tên, một mặt che chở Tĩnh Hương lui về phía sau, đồng thời

giật mình trước hắc sắc kiếm khí của đối phương. Bởi vì chỉ có tu luyện hắc ám đấu khí mới có thể phát xuất hắc sắc kiếm khí.

Đối phó với hắc ám hệ và vong linh hệ, toàn bộ quang minh ma pháp đều có hiệu quả, chỉ cần nhị giai ma pháp “Quang Minh Tịnh Hóa” đánh trúng mục tiêu là có thể làm hắc ám sinh linh đau đớn không muốn sống, làm vong linh sinh vật tử vong trong nháy mắt.. Đáng tiếc chín người trước mắt tốc độ quá nhanh, Quang Minh Tịnh Hóa lại thuộc loại ma pháp có tốc độ chậm nhất, bởi thế ma pháp của Quang Minh bạch vũ điều căn bản là đánh không trúng bọn chúng, chỉ đành phải tự gia công gia phòng gia tốc cho bản thân. Nhưng thế cũng chỉ làm tốc độ so với chín người không phân cao thấp.

Chín tên bị mất tốc độ rất nhanh, lại có thể phóng kiếm khí, Tinh hương cùng Lị Lị và tinh linh bị chúng truy cản nên căn bản không thể đào thoát. Bạch vũ điều cũng không thể đến công chủ nhân, tình huống mười phần nguy hiểm.

Tinh Hương mất thấy không có đường lui, đành phải niệm chú phóng thích điện hệ ma pháp, trước hết là thất giai ma pháp “Điện chi tí hộ” bày ra điện vòng kết giới vây quanh mình cùng Lị Lị và các tinh linh. Sau đó phóng ra tứ giai ma pháp “Điện chi liên bạo”, dùng điện lưu liên hoàn công kích địch nhân, đồng thời mượn thân thể bạch vũ điều, phóng thích lục giai ma pháp “Điện chi triệu hoán”, đem điện nguyên tố tạo thành dòng điện kích động trên thân bạch vũ điều, công kích địch nhân.

“Hắc hắc, mỹ nhân, bằng thực lực của các người cùng bọn ma sủng này cũng không thể là đối thủ của chúng ta, không nên lãng phí khí lực. Nếu các bảo bối thúc thủ chịu trời, đại gia sẽ đối xử với các nàng nhẹ nhàng một chút, còn không sẽ cho các người biết thế nào gọi là luân phiên cưỡng gian!” Tên lùn nhất gầy nhất trong số chín tên đuổi theo công kích vừa dâm dăng cười gian, lập tức tám người còn lại cũng cười gian tà phụ họa.

Đối với ma pháp của Tinh Hương, chúng căn bản không quan tâm, có thể né tránh dễ dàng. Chính những mũi tên vô ảnh nhanh chóng của các tinh linh mỹ nữ mới khiến chúng gặp phiền phức. Nếu không phải bị tinh linh mỹ nữ bắn tên, chúng đã sớm vượt qua bạch vũ điều đang dây dưa mà trực tiếp tấn công Tinh Hương, chứ không như hiện tại phải từng bước đánh lùi bạch vũ điều từng chút một.

“Các người là ai? Ta và các người dường như không có thù oán?” Tình hương phóng ra một tam giai ma pháp “Điện toàn xuyên toa”, một dòng điện xoay tròn xung kích tấn công vào tên bịt mặt lùn ốm đang cười dâm đãng, miệng phần nộ chất vắn.

“Hắc hắc, ngủ với lão tử một đêm thì sẽ nói cho người biết!” Tên lùn ốm tránh khỏi ma pháp của Tình Hương, miệng cười dâm đãng. Tình Hương cùng tinh linh tức giận nhìn hấn, toàn bộ ma pháp và tên đều nhắm vào hấn.

Ma pháp dễ tránh, cung tên khó phòng, tên lùn ốm bịt mặt bị quần công đến không cười nổi nữa, nhìn về phía đồng bọn đang nhìn hấn mà trong mắt đầy vẻ cười cợt, cao giọng hô lên: “Không đùa nữa, lập tức thu nhập bọn chúng rồi rời khỏi đây!”

“Hình như chính người mới là đang chơi đùa mà?” Tám người còn lại trợn mắt nhìn hấn, cười nhạo không ngớt. Bất quá chúng vẫn tăng cường thể công.

“Hắc Ám cửu kiếm đoạt mệnh trăm!”

Tên bịt mặt lùn ốm không hài lòng với việc tám người chỉ tăng cường thể công, bước chân thay đổi hướng lao đến trung ương của tám người, hai tay nâng kiếm lên cao quá đầu, ngưng tụ kiếm khí, mở miệng hét lớn. Tám người còn lại nghe thể lập tức theo trật tự lấy hấn làm trung tâm, hình thành một thể trận hàng lối lệch nhau, giữ kiếm ở nhiều tư thế khác nhau, trầm giọng quát khê, ngưng tụ kiếm khí, đồng thời toàn lực cùng tên bịt mặt lùn ốm tại trung tâm, vùng kiếm công kích đối phương phía trước.

Chín kiếm cùng xuất, trong phút chốc chín đạo hắc sắc kiếm khí to lớn dài sáu thước cùng lúc lóe lên, đem theo kinh phong với khí thể kinh nhân, từ chín phương vị không giống nhau, chém về bạch vũ điều, Tĩnh Hương cùng với bọn tinh linh Lị Lị phía trước.

Từ lúc tên lùn ốm hét lên, đến lúc tám người còn lại sắp xếp đội hình, thời gian trước sau quá nhanh, thêm vào đó phương vị công kích của chúng quá toàn diện, trừ Bạch Vũ Điều bay lên tránh né thì Tĩnh Hương cùng bọn tinh linh Lị Lị đang bị vây vón không kịp tránh, chỉ có thể hoảng sợ nhìn chín đạo kiếm khí to lớn chém tới các nàng!

Chết, chữ này trong nháy mắt xuất hiện trong đầu Tĩnh Hương và chư nữ. Đối mặt với chín đạo kiếm khí mạnh mẽ này, không thể tránh né mà bị trực tiếp đánh trúng thì chỉ có con đường chết!

“Oanh...oanh...”

Chín đạo kiếm khí mang theo kinh phong gào thét sắp chém tới, lúc Tĩnh Hương cùng chư nữ đã nhắm mắt chờ chết, một đạo nhân ảnh từ trên trời giáng xuống, hạ xuống phía trước các nàng, xuất ra một đạo kiếm khí màu trắng dài mười thước, xoay tròn phía trước các nàng, va chạm liên tục với chín đạo hắc sắc kiếm khí, phát ra tiếng nổ ầm ầm.

Những tiếng nổ ầm ầm liên tiếp lan ra, mặt đất nơi Tĩnh Hương và chư nữ đầy bụi đất bay lên. Kết giới bị phá nát, một người cùng mười tinh linh, mười một nữ nhân đều bị khí lưu hút bay xa và ngã xuống.

Vào lúc này, các nàng nằm trên mặt đất, kẻ đang bên trong màn bụi đất tay phải đột nhiên phóng kiếm lên trời, quát khẽ một tiếng, Quang Minh đấu khí toàn thân vận chuyển mãnh liệt rồi bắn lên không trúng vào kiếm, lập tức dẫn động thanh kiếm bay lượn trên không trung. Kiếm quang bắn ra bốn phía, hấp thu quang minh nguyên tố xung quanh lên thân kiếm, khiến kiếm khí không ngừng lớn mạnh, vùn vụt phân thành trăm ngàn đạo kiếm khí bay vùn vụt trong không trung.

Hả, đây là loại võ công gì?!

Chín tên bịt mặt không ngờ đột nhiên xuất hiện một trợ thủ của đối phương, trước tiên dùng Quang Minh kiếm khí ngăn cản thế công, rồi lại thi triển một loại võ công thần diệu, thật sự làm bọn chúng không thể tin.

Cùng lúc đó, người trong màn lốc bụi đất, hai tay ngưng tụ quang minh đấu khí dùng ngón tay ngự kiếm, vung ngang múa dọc, khiến kiếm khí dày đặc bầu trời theo đó mà đi, thế như cuồng phong bão vũ từ trên không bắn về phía chín tên bịt mặt.

Chín tên bịt mặt vừa dùng toàn lực để xuất tuyệt chiêu. Bây giờ thấy đối phương xuất ra võ công thần kỳ như thế, căn bản không thể trực diện ngăn cản, hơn nữa phạm vi tấn công của kiếm khí quá lớn, tránh trái né phải đều không được, chỉ đành liều mạng lùi về phía sau.

Người lui, kiếm khí đuổi, cuối cùng khi kiếm khí sắp đánh trúng chín người. Bọn chúng may mắn thấy một tòa tiểu lâu đen nhánh không người cản đường, liền nhún người nhảy sang bên kia tiểu lâu để tránh, khiến kiếm khí đánh trúng tiểu lâu, sinh ra âm thanh bạo phá ầm ầm không dứt đầu nhức óc. Khí áp cường đại làm mặt đất xung quanh chuyển động mạnh mẽ rồi mặt đất bị đánh lõm lõm chỗ, đất cát tung bay.

Chín tên bịt mặt dù tránh thoát kiếm khí trực diện công kích. Bất quá lại bị gạch đá khi tiểu lâu nổ tung đánh trúng, đều ngã lăn ra rên rỉ, máu trong

cơ thể sôi sục, thân thể đau đớn.

Chương 69 : Truyền tông quyền trục

Dịch: somnus

Nguồn: hoanguyettaodan.org

“Mẹ nó, võ công như thế nào lại lợi hại như vậy? Các người có thấy rõ bên đối phương không? Ta thế nào lại có cảm giác đó là Lôi Ân?” Kiếm khí bạo phát làm bụi đất bay hết lên người, mông diện nhân (người bịt mặt) lùn gầy nhin đau đứng lên, trước tiên lằm lằm bầm một cách khó tin, sau đó quay sang hỏi tám người bên cạnh.

“Bệnh thần kinh, hắn ta đích thị là Lôi Ân chứ còn ai nữa? May là Tiểu Lôu ngăn cản được hắn, nếu không chúng ta không chết cũng trọng thương!” Tám gã bịt mặt còn lại cố gắng nhin đau đứng lên.

"Dát ... dát ..."

Chín người vừa đứng lên. Từng trận tiếng điều đột nhiên nổi lên. Gần một trăm con Quang Minh bạch Vũ điều nhanh chóng từ trên trời nhằm đến đám người tinh linh xạ thủ phủ trùng xuống.

“Lôi Ân, lần này ngươi tính toán thật lợi hại, lần sau nhất định chúng ta sẽ đoạt lại chí bảo.”

Nếu chỉ có một mình Diệp Phong, mông diện nhân lùn gầy khẳng định có thể bầm thây hắn ra vạn đoạn, bất quá có thêm tinh linh xạ thủ thuộc Tư Lược đoàn, chín người bọn họ chỉ còn cách ly khai. Bởi vậy, hắn trầm giọng quát nhẹ, từ trong ngực áo lấy ra ma pháp quyền trục, nhanh chóng xé rách, trong nháy mắt dưới chân chín người xuất hiện một đạo bạch sắc lục mang chói mắt tản mát ra. Quang mang vừa hiện ra liền lập tức biến mất, toàn bộ chín người họ cũng liền không thấy bóng dáng đâu.

“Mẹ kiếp, Truyền tông quyền trục!? Bọn súc sinh này mẹ nó cũng giàu thật!” Kiệt Nãi Tư trên bầu trời thấy tình hình bên dưới, buồn bực học theo đoàn trưởng, mắng.

Ở bên kia, Diệp Phong vừa sử dụng xong Chí Tôn Cửu Thức, đệ nhị thức, “Kiếm sát hồng trần---- kinh thiên địa” liền vội vã chạy tới xem xét thương thế của Tĩnh Hương. Hắn thấy đối phương sử dụng truyền tông quyền trục chạy trốn, cơ mặt hắn giật giật mấy cái, tâm trạng hắn cực độ khó chịu vì đã để địch nhân chạy thoát.

Nhận được tin báo từ tinh linh mã nữ đã biết được tung tích bọn người bịt mặt theo dõi Tĩnh Hương, Diệp Phong liền sử dụng Khinh thân thuật trong tập Bảo điển trung học cùng với Lộ Lộ dẫn đầu tinh linh trung đội vội vã truy theo hướng tây nam. Vừa nãy nếu không phải hấn đến kịp thời ra chiêu giải cứu thì Tĩnh Hương chưa nữ phải chết chứ không còn nghi ngờ gì nữa.

Bất quá, vừa rồi cùng địch nhân trực tiếp ngành đỡ kiếm khí cũng hao tổn chân khí không ít. Nếu không phải hấn đã luyện tới tầng thứ năm của Thiên Địa Chí Tôn thì bây giờ không phải khoe miệng chảy huyết, toàn thân khó chịu mà là trọng thương ngã xuống đất hôn mê không dậy nổi hoặc giả là trực tiếp phóng thích(đánh rắm) chết nghèo rồi!

Có Diệp Phong ở phía trước chống đỡ nên bọn Tĩnh Hương chưa nữ dù bị đánh bay bất quá cũng chỉ bị chấn động nhẹ, không có gì đáng ngại hết. Tĩnh Hương nhìn Diệp Phong đang ôm nàng trong lòng, khoe miệng có máu rỉ ra và cùng bụi đất trên mặt, bao nhiêu oán niệm với hấn từ trước đến nay xem như hoàn toàn biến mất, ngũ khí cảm kích nói: “Xin lỗi, ta đã liên lụy người!”

“Đừng nói cái gì là liên lụy. Vì nàng, ta có thụ trọng thương cũng cam tâm tình nguyện!” Diệp Phong thấy Tĩnh Hương ngại ngùng, lập tức mặt dày vô sỉ tỏ vẻ thâm tình nói như vậy. Kỳ thật Diệp Phong vừa thấy môn điện nhân luân gây xuất ra hắc ám đầu khí, cộng thêm lời nói của hấn, tự trung biết được đối phương là người của Hắc Ám giáo đình, mục tiêu chân chính là hấn, còn xuất thủ đối với Tĩnh Hương thì đại khái là muốn hấn giao ra Hắc Ám ma kiếm mà thôi. Cho nên nói đến liên lụy, hoàn toàn là hấn liên lụy Tĩnh Hương. Bất quá cái loại thời cơ tốt đẹp để lấy lòng mã nhân này làm sao hấn có thể bỏ qua.

Tĩnh Hương đang bị Diệp phong ôm, lại thấy biểu cảm đầy thâm tình của hấn, nhất thời cảm thấy xấu hổ, liền giãy giụa muốn tránh khỏi đôi tay của hấn, mở miệng nói: “Có phải người nên thả ta ra trước không?”

“Nhưng thương thế của nàng không phải quan trọng hơn sao?” Diệp Phong biết rõ nhưng lại ra vẻ, cố tình không muốn buông Tĩnh Hương ra.

“Không quan trọng nữa, người mau nhanh buông ta ra!” Tĩnh Hương lắc đầu đáp lời hấn. Thấy Kiệt Nã Tư đã tới, lại còn mười tinh linh mã nữ cũng đang quan sát nàng, trong lòng Diệp Phong giãy dụa một trận, khẳng khẳng muốn Diệp Phong thả mình ra.

Tuân theo chỉ thị của thiếu gia ngồi lại trên lưng thần điêu chờ ở không trung, Lộ Lộ lúc này liền cất giọng hỏi thăm tình hình của Tĩnh Hương. Lộ Lộ đúng là một người rất tốt. Tĩnh Hương ở Tư Lược đoàn có giao tình với Lộ Lộ cũng không tệ, thấy nàng quan tâm hỏi thăm tình trạng của mình, lập tức mỉm cười lắc đầu nói mình không có việc gì cả.

“Đoàn trưởng, ngài thấy đây, chín người bọn họ không phải vì...” Kiệt Nã Tư đi tới trước mặt Diệp Phong, vốn muốn nói là chín người kia vì Hắc Ám ma kiếm mà đến, bất quá Diệp Phong đột nhiên lại dùng ánh mắt dữ tợn bảo gã câm mồm lại, tên gia hỏa này lập tức ngậm miệng không nói gì nữa.

Việc dung hợp Hắc Ám ma kiếm đã được một bộ phận thành viên của Tư Lược đoàn biết rõ, nên Diệp Phong đã tập hợp trung đội chủ lực đến để quốc hội họp cùng hắn ta rồi nói rõ sự tình cho mọi người nghe, nhắc nhở mọi người nghiêm cẩn giữ bí mật, không được tiết lộ ra ngoài. Giờ phút này Tĩnh Hương lại tưởng tượng mình liên lụy mình bị thương, không hề nghĩ mục tiêu của đối phương lại là Diệp Phong, nên hắn mới ngậm ra hiệu cho Kiệt Nã Tư im miệng.

“Kiệt Nã Tư, ngươi biết vì cái gì bọn họ lại động thủ với ta sao?”. Tĩnh Hương chú ý tới ánh mắt của Diệp Phong làm Kiệt Nã Tư mới nói được một nửa lại dừng lại, không nhìn được tò mò hỏi.

“Ách, ta vừa rồi là muốn nói, bọn họ vì sắc đẹp của phó đoàn trưởng mà mò tới!” Kiệt Nã Tư nhanh chóng xem xét ánh mắt không có ý tốt của đoàn trưởng, trong lòng tự biết sẽ gặp xui xẻo nên lập tức kiểm lời dối gạt Tĩnh Hương.

Tĩnh Hương vừa mới rời lĩnh giáo đối phương là một bọn dân đảng vô sỉ, giờ phút này nghe Kiệt Nã Tư nói cũng có điểm đạo lý, cũng không phát hiện được chút gì không đúng từ gã. Diệp Phong thấy thế liền lập tức nói với Tĩnh Hương : “Bọn họ có thể gọi ra danh tự của ta, khẳng định là đã biết rõ về chúng ta, chắc chắn không dễ dàng bỏ qua mục tiêu là chúng ta đâu. Một mình nàng hành sự quá nguy hiểm, theo ta về Tư Lược đoàn được không?”

“Đúng rồi, phó đoàn trưởng, ngài quay về Tư Lược đoàn đi. Thiếu người, chúng ta đều cảm thấy không quen!” Kiệt Nã Tư thấy đoàn trưởng nói vậy, ngay lập tức nháy mắt ra hiệu với thủ hạ của chư vị mỹ nữ, mở miệng nói hộ cho đoàn trưởng

“Ta đã không còn là phó đoàn trưởng lại trở về cùng các người làm cái gì...” Tỉnh Hương khẽ liếc Diệp Phong, xấu hổ cúi đầu, trong lòng rất vui sướng vì bọn người Kiệt Nã Tư nhiệt tình giữ nàng lại.

“Chúng ta có thể thỉnh cầu bệ hạ lại mà. Vốn dĩ bệ hạ rất tín nhiệm nàng, tuyệt đối không thành vấn đề.” Diệp Phong thâm tình nhìn Tỉnh Hương, ôn nhu nói bên tai nàng: “Nàng không ở tại Tư Lược đoàn, ta rất lo sợ bọn người đó lại có thể xuống tay với nàng lần nữa. Đừng cự tuyệt nữa, theo ta trở về thôi!”

“Hảo, ta trước tiên đi với các người quay lại Tư Lược đoàn, bất quá người đừng nghĩ nhầm chuyện khác.” Tỉnh Hương nhìn thấy thái độ thâm tình của Diệp Phong, trong lòng thập phần thoải mái, cúi đầu nhẹ nhàng đáp. Kì thật nội tâm nàng bây giờ khả dĩ đã chấp nhận Diệp Phong, chỉ là tạm thời còn chưa thích ứng kịp.

“Tốt lắm, nàng an tâm, chỉ cần để ta bảo hộ nàng là được.” Diệp Phong thấy Tỉnh Hương đồng ý quay lại Tư Lược đoàn, lập tức ôn nhu ứng thanh, đồng thời đặc ý phát xuất nụ cười xấu xa đầy gian kế với Lộ Lộ, nhìn nàng hé miệng cười trộm.

Tát Đức trấn là tiểu trấn nghèo khó, người dân thuần phác, tỷ lệ phạm tội cơ hồ không có. Trong trấn chỉ có hai mươi tráng hán được cư dân tuyển ra đảm đương chức vụ vệ binh. Người đứng đầu trấn là một lão đầu tuổi trạc lục tuần, bộ dáng hòa ái. Lão thấy Tỉnh Hương chư nữ cùng bọn môn đồ diện nhân đánh nhau, liền mang theo vệ binh khẩn trương đi xem tình hình, liền bị võ học cường đại của những người lạ này làm cho phát run. Giờ phút này phát hiện trong hai bên đánh nhau thì một bên đã bỏ chạy, còn một bên ở lại đang thương lượng cái gì đó. Lão lo lắng bọn họ sẽ làm nguy hại đến cư dân ở đây, chỉ đành nghiêng răng dẫn bọn vệ binh đến, muốn thỉnh nhóm người này li khai tiểu trấn.

Bọn người Diệp Phong thấy lão đầu dẫn hai mươi người đang hoảng sợ cầm chặt kiếm bôn chôn đi đến, tất cả đều lộ ra thần sắc buồn cười.

“Chư vị cường đại kiếm sĩ, xạ thủ, lão phu là trưởng trấn của cái địa phương nhỏ này. Tiểu trấn của ta rất bần cùng, có cái gì có thể hiếu kính các người thì...” Lão đầu lo sợ đi đến chỗ bọn Diệp Phong đang đứng cách đó không xa, mở miệng chưa kịp nói xong. Diệp Phong liền minh bạch ý tứ của lão, phát tay bảo lão ngậm miệng, xuất ra ma pháp tập trị giá năm ngàn

kim tệ đưa cho lão, xem như phí tổn bồi thường hủy hoại của tiểu trấn, sau đó cùng mọi người lên lưng điêu rời đi.

Lão trưởng trấn tay cầm ma pháp tập trị giá năm ngàn kim tệ, hướng theo bọn người Diệp Phong đang bay, không thể tin được bọn họ không đòi kim tệ mà còn hoàn lại cho tiểu trấn bọn họ để bồi thường sự phá hủy.

“Ta không nghĩ tới người thực ra cũng là kẻ thiện tâm.” Từ không trung, Tĩnh Hương nhìn Lộ Lộ và Diệp Phong cảm khái tán thưởng.

“Hắc hắc, đương nhiên, đương nhiên!” Diệp Phong cười hắc hắc đắc ý tán thưởng, kì thật tên gia hỏa này sớm biết Tĩnh Hương đã nhìn thấy hành động tốt đẹp của hắn, tự nhiên hảo cảm với hắn cũng gia tăng, bản thủ bản thủ a....

Chương 70 : Vọng triều sơn, Thâu khuy, Thương tế mộng hình

Dịch: phongvan15 + kitbaby

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Vọng Triều sơn nằm ở phía Tây Nam của Mạt La đế quốc, đối diện với biển lớn mênh mông. Thế núi lên xuống trùng trùng kéo dài hàng trăm dặm. Cỏ xanh trải dài khắp nơi. Đỉnh núi quanh năm được mây mù bao phủ, một làn hơi mang về khó lường tràn ngập.

Vì Vọng Triều sơn nằm ở ven biển nên dã thú rất là thừa thớt, thêm nữa quanh núi cư dân ngụ khắp nơi, lấy nghề bắt cá để sinh sống. Cho nên nơi này bình thường rất ít có người đến, kể cả người đi săn, bọn họ thường sang phía đông bắc, Thanh Phong sơn, có dã thú nhiều hơn.

Khi hoàng hôn buông xuống, ánh tà dương chiếu sáng khắp đất trời. Ở bên trong Vọng Triều sơn, một ngôi nhà tựa núi cách mặt biển hàng trăm thước. Diệp Phong đi đường mệt nhọc mới tới được đây, đang dẫn một đoàn thành viên trọng yếu của mình, nhìn xuống đại hải rộng lớn vô biên, đưa mắt lên hít thở gió biển mát mẻ, cao hứng tán thưởng

Tiểu Hắc cùng Lam Lam bảo mọi người dừng lại, ngược mắt nhìn đại hải, chỉ chỉ trỏ trỏ thì thầm, bộ dạng có chút hưng phấn. Ai cũng nghe không hiểu bọn chúng đang trao đổi cái gì.

Từ sau khi Tĩnh Hương hợp cùng đội ngũ Tư Lược đoàn, Diệp Phong một thân nam nhân đã làm hết sức quan tâm chiếu cố thể tử. Tĩnh Hương dần dần tiếp nhận hẳn, sắc mặt ưng thuận hiện lên. Nàng đáp ứng hẳn sẽ tiếp tục đảm nhiệm Tư Lược đoàn phó đoàn trưởng. Trước khi lên đường đến Vọng Triều sơn, nàng cười điệu về đến đế đô gặp Lao Nhĩ bộ hạ thỉnh chức. Vì an toàn của Tĩnh Hương, Diệp Phong phái ra hai mươi tinh linh xạ thủ cười điệu đi theo sau.

“Thiếu gia, đại hải quả là một cảnh đẹp a!” Lộ Lộ đứng ở bên trái Diệp Phong, kéo tay hắn. Lần đầu tiên được trông thấy đại hải thật mà cao hứng xúc động.

Diệp Phong vuốt ve say mê mái tóc của Lộ Lộ, mỉm cười mà nói: “Trên núi này nhìn không rõ đâu. Ngồi thuyền rong chơi giữa biển lớn, cảm giác đó thật đã!”

“Chẳng biết đại hải này diện tích bao nhiêu? Ngoại trừ khoảng cách rất xa Quang Minh đại lục cùng Đông Phương đại lục, còn có các đại lục nhỏ bé khác...” Mộng Hinh nhìn đại hải liên tưởng rồi bùi ngùi xúc động.

Hãy nghĩ xem ngôi sao này đã bao nhiêu tuổi rồi. Không đúng, bây giờ không có biện pháp nào để xác định đó là một ngôi sao, không thể xử dụng địa cầu để lý giải. Diệp Phong nghe Mộng Hinh xúc động, trong lòng trầm tư, hít thật sâu một ngụm lớn gió biển rồi mỉm cười, nói với Mộng Hinh rằng: “Không bằng sau này có thời gian, chúng ta hãy lái thuyền lớn, rồi sau đó ngao du cả thế giới nha!”

“Hảo a, nhất ngôn vi định không được nuốt lời a!” Mộng Hinh nghe vậy kinh hãi ứng lời. Trong lòng đối với Diệp Phong hảo cảm tăng lên không ít. Lộ Lộ cùng với Khải Đặc và thành viên Tư lược đoàn đều lộ ra thần sắc mơ tưởng, ngao du cả thới giới a, đây là sự tình thật là kích thích và lãng mạn!

“Đương nhiên, đến lúc đó mọi người hãy cùng đi!” Diệp Phong nhìn về mặt Mộng Hinh, trong lòng rất là đắc ý, lập tức mở miệng cười sảng khoái.

Bọn người Diệp Phong đang ở dưới chân một ngọn núi cao cả ngàn thước. Một cái động nhỏ cỡ đại mộc đầy chẳng có gì thu hút, nhưng chính là mục tiêu lớn nhất của lần tới đây này của bọn họ. Bởi vì ở đó Mạn Nỗ Ai Nhĩ đã phát hiện ra lối vào sơn động có loại quang mạch đặc biệt, đồng thời cũng là nơi trú ngụ của rất nhiều vong linh sinh vật

Gần Vọng Triều sơn là một mảnh đất trồng đầy cỏ dại và hoa dại. Diệp Phong hạ lệnh cho thành viên Tư Lược đoàn đóng tại đây. Do phục tài nấu nướng của đoàn trưởng, năm mươi hai hương kì ả nhân đồng ý ở lại Tư Lược đoàn, phụ trách việc nấu nướng cho toàn thành viên.

“Đoàn trưởng, người chuẩn bị đối phó thế nào với bọn vong linh sinh vật trong động?” Mộng Hinh đang đứng ở một chỗ cao, nhìn nhìn cái cửa động phía dưới, hướng Diệp Phong mà hỏi.

Diệp Phong suy nghĩ, rồi nói: “Vong linh sinh vật không phải vô duyên vô cớ tụ tập bên trong động. Bây giờ còn chưa biết số lượng chính xác, cũng như mục đích của bọn chúng. Đầu tiên phải đi dò tra thử, nếu số lượng mà chúng ta có đủ khả năng tiêu diệt, thì lập tức tiêu diệt, còn không thì phải tìm cách khác để giải quyết!”

“Chúng ta không bằng đào thử mấy cái hố ngoài động. Nếu vậy, cũng làm cho bọn chúng tổn hao một chút khí lực.” Mộng Hinh trầm tư đề nghị.

Mạn Nỗ Ai Nhĩ không chờ Diệp Phong lên tiếng, mà nói: “Lúc trước ta phát hiện trong động có sẵn một khối khoáng thạch. Sau đó thử dùng dao mà đào, nhưng chỉ đào được một chút, thì bọn vong linh sinh vật xuất hiện rồi. Cho nên ta không thể xác định bên trong khoáng mạch có bao nhiêu ngõ ngách. Thêm nữa, cái động nào dốc xuống, phần bên ngoài mặc dù không lớn lắm, nhưng cái động lại rất sâu. Vì thế có đào bới bên ngoài cũng chỉ là lãng phí thời gian mà thôi!”

“Ân, đại sư nói cũng rất có đạo lý. Hơn nữa dù có biết khoáng mạch có ngõ ngách, nhưng chúng ta lại không biết vì cái gì bọn vong linh sinh vật lại tụ tập nơi này. Bọn chúng quần cư ở đây, chúng ta căn bản không thể an tâm đào bới.” Diệp Phong đồng ý ứng thanh.

“Đúng vậy, nếu đánh động đến bọn vong linh sinh khi đào bới, thì không bằng chúng ta trực tiếp tiêu diệt hết bọn chúng, rồi tiến hành cũng không muộn.” Bọn Khai Đặc cũng đều gật đầu phụ họa thêm.

Mộng Hình thấy bọn họ nói như vậy, nghĩ lại cũng rất có đạo lý, nên không hề lên tiếng, chấp nhận ý kiến của bọn họ. Diệp Phong thấy thế liền ra lệnh cho mọi người lập trại, chuẩn bị ăn uống, rồi nghỉ lại một đêm, ngày mai sẽ vào sơn động. Dù sao qua một chặng đường dài, chúng thành viên cũng đang có biểu hiện mệt mỏi, bây giờ không tiện lập tức chiến đấu cùng đám vong linh sinh vật không biết mệt kia.

Bởi vì có vong linh sinh vật trong núi, cho nên Diệp Phong cẩn thận ra lệnh, không lập trại gần đó, để tránh phát sinh chuyện ngoài ý muốn, dẫn đến tổn thất cùng phiền toái.

Đêm tối, sự yên tĩnh đã đến, sau khi ăn xong những mỹ vị do hương kỳ ả nhân nấu, Hi Ân dẫn tiểu đội bạch lang đi tuần tra. Còn nhưng thành viên của tứ trung đội chủ lực đều trở về nghỉ ngơi dưỡng sức.

Lộ Lộ thu dọn lại phòng nghỉ gọn gàng. Diệp Phong nhàn hạ đi lên cây Thanh sáng tiêu hồn, đi ra ngoài trướng để dạo một lát. Lều của Mộng Hình nằm ở bên trái cách chỗ của hắn và Lộ Lộ không xa. Tên gia hỏa này đi tới ngoài lều của Mộng Hình thì nghe được âm thanh bên trong. Hai chân không nghe lời đứng yên một chỗ.

Hắc hắc... hắc hắc... Mộng Hình đang tắm rửa.

Diệp Phong lẳng tai nghe âm thanh từ trong lều, lộ lên một thần sắc như lão trư. Trong đầu hắn, ý niệm rình xem xuất hiện. Hắn quan sát xung quanh không có ai, đặt cây Thanh sáng tiêu hồn xuống đất, rồi thì triển

khinh thân thuật, thả người không một tiếng động lên phía trên cái lều của Mộng Hinh. Hắn ngưng tụ chân khí ở ngón trở đâm xuyên qua lớp vải, tạo một cái lỗ nhỏ. Con mắt trái như cái ngọn đèn bình thường, phát ra quang mang sắc mị mị, hướng vào cái lỗ đó mà nhìn.

Mộng Hinh với mái tóc màu đen dài được buộc gọn một cách đơn giản, không biết là đang có người rình xem. Nàng ngồi trong thùng tắm, dùng ngọc thủ trắng nõn xoa nhẹ lên đôi vai quang khiết. Mây phượng mê người mang theo một tia cười ngọt ngào, đôi môi anh đào đỏ tươi có vẻ như rất mềm mại. Phần nữ bộ ngực sữa lộ ra trên mặt nước, thật là đầy đặn, cái nhũ hoa cũng theo đó mà lúc ẩn lúc hiện. Cái đùi ngọc thon dài mông lung ngâm trong nước, so với kẻ khác chỉ có đẹp hơn không kém. Nhìn thấy vậy, dục hỏa của Diệp Phong nổi lên, tiểu hòa thượng ở phía dưới cũng có ý kiến, trong thâm tâm cũng muốn ôm lấy Mộng Hinh mỹ nhân đang lỏa thể này!

“Đoàn trưởng, ngài đang làm gì vậy?” Khứu giác của bạch lang nhân cực kỳ linh mẫn, một bạch lang thiếu niên cười tặc phong cự lang đi tuần tra. Y đang tuần trong ở ngoài lều của Mộng Hinh, thì phát Diệp Phong, tò mò lên tiếng hỏi.

Không xong, ta sao lại vô ý như vậy a?! Diệp Phong bởi vì đang ở doanh trại của mình, nên không có cảnh giác. Giờ phút này ý niệm dâm dục đang đại thịnh, nghe được bạch lang thiếu niên hỏi, nhất thời thâm kê không xong, rồi hắn nhanh chóng nhảy xuống, ra hiệu im lặng, rồi bảo y rời đi.

Đáng tiếc, hết thấy đều quá muộn, bởi vì từ trong lều Mộng Hinh kêu lên: “Lôi Ân, người tử sắc lang này, ta sẽ không để người yên...”

Rình xem thì lại bị phát hiện, Diệp Phong trong lòng hô to không may. Rồi hắn bảo bạch lang thiếu niên đang nhin cười lui. Sau đó hắn sợ mọi người chạy ra khỏi lều hỏi han, liền nhanh chóng quay về lều của mình.

“Thiếu gia, ta hình như nghe được Mộng Hinh đang la ngài?” Lộ Lộ rõ ràng đã nghe được tiếng la của Mộng Hinh, tưởng thiếu gia đang đùa giỡn với Mộng Hinh, liền lộ ra thần sắc tươi cười.

Diệp Phong thấy thế định nói gì. Mộng Hinh rất nhanh mặt bộ y phục màu tím cùng với chiếc quần dài vào, nhú màu đi vào trong lều, đến gần trước mặt hắn, rồi dùng quyền đánh vào ngực hắn: “Tử sắc lang... tử sắc lang...” Cái miệng không ngừng mắng chửi, từ hàng mi phương nước mắt cũng chảy xuống.

Toàn thân lửa thể bị tên tử sắc lang này thấy hết, Mộng Hình trong lòng rất ủy khuất vô cùng. Nếu là nam nhân khác, khẳng định hiện giờ không phải là những cái nắm đấm của nàng, mà là trường kiếm của nàng và một trăm tên cực điện kiếm sĩ.

Nhưng nếu để nàng động kiếm với Diệp Phong, nàng căn bản không thể ra tay được. Bởi vì trong tâm nàng đã có tình ý với Diệp Phong, chỉ không thích Diệp Phong có nữ nhân khác, cho nên không tiếp nhận tình ý của Diệp Phong. Vì thế bây giờ bị hấn thể hết thân thể, chỉ có thể một mình rơi lệ ủy khuất, đấm tới đấm lui để phát tiết.

“Ai... đau quá... Mộng Hình tiểu thư..... ta sai rồi... nàng tha cho ta đi...”

Mộng Hình không có vận đấu khi, mỗi quyền chỉ có thể như đấm bóp lên thân thể của Diệp Phong. Có điều là Diệp Phong thấy Mộng Hình giơ quyền đấm mãi trong sự ủy khuất, cũng không có kịch liệt quá, liền lập tức hô thầm đây là cơ hội tốt. Từ trong miệng không ngớt lời xin lỗi, tay heo cũng nhân cơ hội này mà bắt đầu luồn vào trong lòng ngực của nàng. Cái miệng rộng thì hôn lấy hôn để môi anh đào của Mộng Hình!

Mộng Hình chưa từng bị nam nhân hôn qua, giờ này đột nhiên bị Diệp Phong chiếm hữu môi anh đào của mình, nhất thời đứng yên như sét đánh, quyền vẫn tiếp tục vung ra. Diệp Phong thấy tình hình này trong lòng mừng thầm. Tay trái nhẹ nhàng vòng ra sau mà hưởng thủ ngọc đồn sẵn chắc, tay phải thì đang tác oai tác quái ở cái hạt đậu màu đỏ trước ngực nàng.

Ngọc đồn và bộ ngực trắng bị tấn công, thân thể Mộng Hình cảm giác có chút khác thường, liền tỉnh táo lại, miệng thì ngượng ngừng nở một nụ cười, lại tiếp tục bị cái lưỡi tham lam của Diệp Phong nhân cơ hội mà nhập vào trong miệng mình. Cái loại tâm tình đè nén đã lâu, nay bị một nụ hôn kích thích, đã làm tâm của nàng nhảy loạn, hơi thở dồn dập. Mặc nàng giãy dụa không ngừng, nhưng căn bản không thể thoát ra khỏi lòng ngực của Diệp Phong, chỉ có thể những âm thanh ô ô rên rỉ ngượng ngừng.

Lộ Lộ rất hiếu thiếu gia, thấy thiếu gia đang cùng Mộng Hình, thì ôn nhu yên tĩnh ngồi gần đó không phát ra tiếng động, để tránh làm khinh động đến Mộng Hình rồi phá hoại chuyện tốt của thiếu gia.

Diệp Phong giờ là cao thủ trong phòng the, bởi đã từng có kinh nghiệm với Lộ Lộ cùng U Nguyệt Nhi. Giờ phút này đây, hắn đang ôm trong lòng lần đầu là một người có loại tâm tình đè nén như Mộng Hình này, tự nhiên

phải giở ra hết thử đoạn, khiến cho Mộng Hình không ngừng thở gấp, dục hỏa trong người nàng không ngừng bốc lên cao.

Dùng sức hấp đôi môi hồng của Mộng Hình, Diệp Phong cố dùng lưỡi xoay tròn trên chiếc miệng sung mãn hương thơm của nàng, trước là chuyển động trên dưới phải trái, đôi lúc còn triền miên với chiếc lưỡi thơm mềm mại của nàng. Sau khi cảm thấy đầu lưỡi tê dại, từ trong miệng nàng rút ra, đem chiếc lưỡi thơm của nàng đút vào trong miệng mình tham lam liếm mát. Cả bàn tay heo cỏi nút khuy trên chiếc váy dài màu tím của nàng. Nhân lúc nàng bị môi của mình làm cho mơ màng, miệng lại càng tham lam liếm mát, hai cánh tay nhẹ nhàng bế nàng lên chiếc giường nhỏ, đè lên thân hình yếu kiều để hưởng thụ sự đầy đặc mềm mại mang theo khoái cảm. Đầu lưỡi lại đút vào trong miệng nàng nghịch ngợm một lần nữa.

Ngọc thể Mộng Hình run rẩy, mắt phượng đóng chặt lại, hai má trắng trơn láng giời đã ứng đỏ, hơi thở càng ngày càng gấp và nghe rõ hơn, hai tay tự giác ôm hông Diệp Phong

Diệp Phong cảm thấy rõ ràng ngọc nhũ săn chắc đầy đặn đang phập phồng lên xuống, trong lòng biết nàng đã hoàn toàn động tình, trên miệng lại càng thêm tham lam mát lấy chiếc lưỡi đỉnh hương mềm mại trơn tru của nàng, nuốt hết nước miếng thơm tho, đồng thời đưa mắt ra hiệu cho Lộ Lộ, tỏ ý bảo nàng giúp mình cởi y phục, bàn tay vén chiếc váy dài màu tím của Mộng Hình lên, lộ ra đôi chân ngọc hoàn mỹ thon dài thẳng tắp, trắng ngần không chút tỳ vết.

Trời ạ, ta trước kia sao lại không phát hiện cái chân của Mộng Hình hoàn mỹ như vậy. Hắc hắc, thật quá tốt, cảm giác thật đã a..... Diệp Phong được Lộ Lộ giúp thoát y, hai tay hấn hay vuốt ve đùi ngọc hoàn mỹ bóng loáng nhu nộn của Mộng Hình. Sau đó hấn tách hai chân nàng rộng ra, quỳ gối xuống, tạm dừng một chút, quan sát nàng đang thở gấp, khuôn mặt tràn ngập sự đòi hỏi, ôn nhu nói: “Mộng Hình, trở thành nữ nhân của ta nha, ta sẽ vĩnh viễn mang hạnh phúc đến cho nàng!”

“Không... Không muốn..... Ta không cùng người khác phân hưởng người....” Mộng Hình vốn bị dục hỏa làm mất lý trí, nghe Diệp Phong nói xong, tỉnh lại một chút, vẫn kiên trì với suy nghĩ trước kia của mình. Diệp Phong thấy tình huống này trong lòng cười thầm, tiếp tục hôn lấy hôn để đôi môi anh đào của nàng, tay trái thì xoa bóp bộ ngực của nàng, tay phải

dâm dăng luồn lách xuống vùng cấm địa, để thi triển tuyệt chiêu mà ngay cả U Nguyệt Nhi không thể chống lại được.

“Không... đoàn... xú Lôi Ân.... Người đừng làm thế... mau dừng lại.... khó chịu quá... cầu xin người...”

“Hắc hắc, chỉ có khó chịu thôi hả, không có thoải mái sao?

“....”

“Không nói, được, ta tiếp tục đây!”

“Đừng... có... có thoải mái... người tha cho ta nha....”

“Không được, ta thích nàng, hôm nay nhất định phải biến nàng thành nữ nhân của ta!”

“Chán ghét... người chơi lưu manh.... Đây là cưỡng gian!”

“Ài, cưỡng gian? Nàng có muốn ta cho nàng xem thứ gì ẩm ướt trên tay ta không?

“Không muốn....tử Lôi Ân... Ta hận người tới chết.... Ai nha.....đơ bản... khó chịu quá..... ta cầu xin người.... Không muốn như vậy....

“Hắc hắc, nhìn nàng với vẻ mặt thoải mái mà la là khó chịu, sau này lão công sẽ tiếp tục như vậy!”

Diệp Phong đặt người trên thân thể mềm mại của Mộng Hinh, đang lưu manh thao tác không ngừng, khiến Mộng Hinh dục hỏa bốc lên cao, không tự kiềm chế được, không ngừng rên rỉ cầu xin. Mắt thấy thời cơ đã đến, tên gia hỏa này cười dâm dăng, gác đùi ngọc bóng loáng nhu nhô của Mộng Hinh lên vai mình, tiểu hòa thượng ta ác ở dưới, rồi dùng sức, ấn một cái, lấy đi trinh tiết quý giá của Mộng Hinh.....

Chương 71 : Tư lược đoàn VS Vong linh sanh vật

Dịch: darkpanther

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Sơn động nơi vong linh sinh vật tụ hội, động khẩu chỉ rộng đủ cho hai người sóng vai đi. Sáng sớm hôm sau, Diệp Phong dẫn bốn trung đội chủ lực, và Lạp Phi Nhĩ, Ai Đức, Ba Nhĩ cùng hai gã cực điện kiếm sĩ dìu Mạn Nỗ Ai Đức, đột được tiến lên núi, trước sau tiến vào sơn động.

Không biết tại sao vong linh sinh vật lại tụ tập bên trong sơn động, Diệp Phong không bỏ qua việc bên trong có nguy hiểm, đã để lại phần lớn cực điện chiến sĩ tại doanh địa bảo vệ bọn người Lộ Lộ. Vì vấn đề động khẩu quá nhỏ nên Liệt Diễm kỵ sĩ, bạch lang kỵ sĩ, tinh linh xạ thủ đều không phóng thích ma súng.

Đêm qua, Diệp Phong rút cuộc đã câu dẫn được Mộng Hình như ý nguyện, khiến Mộng Hình có chết cũng không rời hắn. Hắn tận tình giờ trò hoa dạng khiến Mộng Hình có thể sung sướng như tiên, ném mùi đạt đến cao trào liên tiếp. Đến khi Mộng Hình van xin hắn, đáp ứng sau này sẽ là nữ nhân của hắn, hắn mới để nàng nghỉ ngơi, rồi bắt đầu súng ai Lộ Lộ bảo bối quý nhất của hắn.

Buổi tối Mộng Hình bị rơi vào miệng sói háu đói của Diệp Phong, kết quả mỗi một đến giờ chưa tỉnh. Lộ Lộ được hắn phân phó thay hắn chiếu cố giai nhân. Mộng Hình tiến vào trướng của đoàn trưởng đại nhân một đêm vẫn chưa ra, thành viên Tư Lược đoàn không cần nghĩ cũng biết chuyện gì xảy ra nhưng chỉ để trong lòng không nói ra.

Theo lời mô tả của Mạn Nỗ Ai Nhĩ, Diệp Phong dẫn mọi người đi dọc theo thông lộ nhỏ hẹp. Đi một đoạn thì cảm thấy đường đi càng lúc càng mở rộng, không còn cái cảm giác chật chội như đoạn đường mới vào động khẩu. Bởi vì còn đường đi xéo sâu xuống dưới, cho nên khoảng cách của họ với đỉnh động càng lúc càng cao.

Nhìn vào những thạch bích trên trần động mà đoán thì sơn động này đã tồn tại từ rất lâu. Sao lại có vong linh sinh vật con mẹ nó tụ hội ở nơi này? Diệp Phong vừa đi, vừa đoán hươu đoán vượn trong đầu

“Ai, ai, Ai Đức, người đi trong động này có cảm thấy gì không?” Ba Nhĩ đang đi theo phía sau thiếu gia, cảm giác càng đi sâu vào trong sơn động,

càng có một loại cảm giác thoải mái, không hiểu tại sao lại như thế, liền mở miệng hỏi Ai Đức mập mạp ở bên cạnh.

Ai Đức xốc lại thanh Đại Khảm Dao trên vai phải, hai con mắt hạt đậu xem xét khắp nơi, nghe Ba Nhĩ, bức bối lắc đầu nói: “Ở nơi đồ nát này thì còn có cảm giác gì khác nữa, âm trầm âm đạm.”

“Thế nào, Ba Nhĩ, ngươi cảm thấy gì à?” Diệp Phong nghe được thanh âm của hai người, quay đầu lại hướng về Ba Nhĩ hỏi.

Ba Nhĩ gãi gãi đầu, xấu hổ nói: “Thiếu gia, chẳng biết tại sao, ta càng đi sâu vào trong, lại càng có cảm giác thoải mái.”

“Hả, Ba Nhĩ, ở loại địa phương này mà ngươi cảm thấy thoải mái, ngươi có phải bị con lừa nào đá trúng đầu không?” Ai Đức kinh ngạc nhìn Ba Nhĩ hỏi.

“Bệnh thần kinh, đầu ta để cho con lừa mập nhà ngươi đá đấy.” Ba Nhĩ bức bối trừng mắt nhìn Ai Đức. Hắn cũng cảm thấy việc này rất là xấu hổ.

“Không quan hệ, không cần để ý, có thể là cảm giác lầm thôi.”

Diệp Phong lên tiếng ý bảo hai người đừng làm ồn nữa, tiến tục đi về phía trước. Hắn biết rõ Ba Nhĩ là Âm Hồn Thử, cực kỳ thích hợp giao du với linh hồn. Đến loại địa phương có vong linh tụ tập này, có cảm giác thoải mái cũng không có gì kỳ lạ. Lo rằng Ba Nhĩ sẽ sợ hãi, Diệp Phong vẫn không nói cho hắn về Âm Hồn Thử.

Nơi mà lần trước Mạn Nỗ Ai Nhĩ phát hiện mạch quảng là ở một một khu vực cao lớn rộng rãi, ít nhất có thể chứa trên một ngàn người tại đó. Cũng chính tại địa phương đó xuất hiện một lượng lớn vong linh sinh vật.

Mọi người cảnh giác đi dọc theo con đường càng lúc càng rộng, tiến tới địa phương lúc trước Mạn Nỗ Ai Nhĩ phát hiện mỏ quảng, đập vào mắt là một tình cảnh làm tâm tình cực xấu, ngoài ra mùi bốc lên cũng khó ngửi tương đương thế.

Đại khái có khoảng ba trăm sinh vật gầy khô như khúc củi, da thịt mục rữa, hai mắt u ám, cơ thể giống hình người nhưng tứ chi chắm đất, cái miệng rộng che kín hàm răng nhọn. Đây chính là một lũ nhất giai vong linh “Thực thi tiểu quỷ” đang hung dữ gườm gườm nhìn về phía bọn họ, trong miệng phát ra từng trận gầm gừ trầm thấp.

“Mẹ kiếp, bọn rác rưởi này tụ tập lại một chỗ con mẹ nó ác độc quá? Thối quá a!” Trước mặt Khải Đặc là thực thi tiểu quỷ, ngửi thấy không khí đầy mùi xú uế, cảm giác rất buồn nôn.

“Đại sư, thế nào lại chỉ có loại vong linh này, không phải có nhiều loại cấp bậc khác nhau sao?” Ai Đức nhìn Mạn Nỗ Ai Nhĩ đang được dìu, tò mò hỏi. Mạn Nỗ Ai Nhĩ chỉ đến đây có một lần, nào có thể đem sự tình này giải thích rõ ràng, nghe hỏi chỉ đành lắc đầu tỏ vẻ chính mình cũng không biết.

“Người muốn thấy vong linh sinh vật khác à?” Diệp Phong nhìn Ai Đức mỉm cười rồi lập tức nghiêm mặt nói với mọi người: “Lập tức phóng thích ma súng, ở sâu trong kia có tiếng động vang ra, xem chúng sẽ còn có vong linh sinh vật tiến ra!”

Đoàn trưởng đại nhân vừa dứt lời, đồng loạt nghe được tiếng Kiệt Khắc và bạch lang kỵ sĩ gọi ra ma súng của mình, xoay người leo lên, hai tay giữ lấy côn sẵn sàng chiến đấu.

Liệt Diễm kỵ sĩ và tinh linh xạ thủ thấy thế cũng không để bị khinh thường, lập tức gọi ra ma súng chuẩn bị chiến đấu. Do tại đây mặt đất và trần động có khoảng cách trên trăm thước độ cao, cho nên tinh linh xạ thủ cười chim điều bay lên cũng không có vấn đề gì lớn.

Diệp Phong thấy thế nhắc nhở: “Chúng ta lần này chủ yếu là thăm dò, diệt được thì diệt, không diệt được thì rút, chú ý không để bị rối loạn hàng ngũ. Liệt Diễm kỵ sĩ trước tiên để ma súng phóng ma pháp thiêu đốt lũ thực thi tiểu quỷ phía trước!”

“Rõ” Liệt Diễm kỵ sĩ nghe tiếng nhận lệnh, rồi để ma súng phóng ra ngũ giai ma pháp “Hỏa diễm liên đạn” cùng lục giai ma pháp “Hỏa diễm triệu hoán”. Liệt Diễm Tiêu Phong Mã liên tục phóng hỏa cầu cùng hỏa nguyên tố hình thành, công kích lũ thực thi tiểu quỷ trên diện rộng.

Nhất giai vong linh sinh vật, thực thi tiểu quỷ, cái loại này ngoại trừ có sức chịu đựng cao thì công kích, phòng ngự đều là rác rưởi.

Thực thi tiểu quỷ thấy đối phương phóng ra ma pháp công kích, phát ra từng trận tiếng kêu quái dị, cuồn cuộn lao về phía trước, muốn hưởng thụ mùi ngon phía trước. Song lũ vong linh căn bản như chúng, cũng tuy có thể dọa nạt người thường, nhưng đối mặt với lục giai ma súng Liệt Diễm tiêu phong mã thì sau vài đợt ma pháp, tất cả đều nát bấy.

“Kháo, lũ đồ chơi này con mẹ nó đúng là rác rưởi!” Khải Đặc nhìn thi thể bọn tiểu quỷ văng tung tóe trên mặt đất, cảm giác càng thêm khó chịu.

Cũng trong lúc đó, tiếng vang sâu trong sơn động càng lúc càng lớn, mà trong đó rõ ràng nhất là tiếng lách ca lách cách của các đốt xương va chạm. Diệp Phong nghe thấy tình huống này, nói với Liệt Diễm, bạch lang, tinh

linh ba trung đội: “Bất luận trước mặt có cái gì đang tiến tới, lập tức dùng ma pháp đánh nó nát ra từng mảnh cho lão tử!”

“Rõ” Ba trung đội cùng hô lên nhận lệnh, cùng với ma sủng liên thông chặt chẽ. Từ màn đen phía trước phóng ra trên một trăm tứ giai vong linh “Tử vong kỵ sĩ”, do trước mắt không có ánh sáng nên không thấy rõ đằng sau còn có bao nhiêu tên. Có điều là nghe âm thanh có thể đoán sẽ còn nhiều, hơn nữa có thể số lượng rất lớn, nếu không thì không thể tạo ra tiếng chân rầm rập như vậy.

“Đối với lũ nửa sống nửa chết phía trước thì không cần khách khí, khiến chúng nổ tan xác cho lão tử!” Diệp Phong cao giọng hét lớn, trong lòng lại có cảm giác không ổn, nếu vong linh sinh vật quá nhiều, hẳn sợ rằng phải rút lui để suy nghĩ biện pháp đối phó.

Thành viên của ba trung đội không cần đoàn trưởng đại nhân mở miệng, đã thúc giục ma sủng phóng ra ma pháp. Đối phó hắc ám hệ và vong linh hệ, toàn bộ quang minh ma pháp đều có hiệu quả công kích, ngay cả nhị giai ma pháp “Quang minh tịnh hóa” cho dù tốc độ chậm rãi. Lúc này đối diện với vong linh sinh vật số lượng quá nhiều thế này, cứ đánh trúng là ngay lập tức giải quyết một tên. Do vậy tinh linh xạ thủ đều ra lệnh cho Quang Minh bạch vũ điều chỉ phóng “Quang minh tịnh hóa”.

Với cấp bậc của ma sủng như Liệt Diễm tiêu phong vương và tạt phong lang vương thì chỉ có hỏa hệ ngũ giai ma pháp “Hỏa diễm liên đạn” và phong hệ tứ giai ma pháp “Phong nhận tạt vũ”, ngũ giai ma pháp “Long quyền phong bạo” là thích hợp tấn công tập thể.

“Long quyền phong bạo” không thích hợp phóng ra trong sơn động, nên hai trung đội Liệt Diễm, bạch lang chỉ chuyên phóng “Hỏa diễm liên đạn” cùng “Phong nhận tạt vũ” mãnh liệt, có thể hình dung như hỏa vũ cùng cuồng phong bạo liệt.

Linh ngưu chiến sĩ không có ma sủng, không cam lòng nhìn bọn Khải Đặc biểu hiện trước mặt đoàn trưởng. Linh ngưu chiến sĩ thân mang kinh trang khải giáp chế bằng cương thiết xin phép La Phi, tất cả cùng huy vũ thiết trụ, cùng tiến lên cuồng loạn đánh vào tử vong kỵ sĩ. Tinh linh trong đội thấy thế liền ra lệnh ma sủng gia công, gia tốc, gia phòng cho bọn họ.

Ưu điểm lớn nhất của vong linh sinh vật là chẳng biết đau đớn hay mệt, chưa đến mức bị nghiền nát thì vẫn có thể chiến đấu. Tử vong kỵ sĩ, người hay chiến mã đều là xương khô, cho dù có ưu điểm của vong linh

sinh vật nhưng lực phòng ngự lại quá yếu ớt, đối mặt với ma pháp oanh tạc đã chịu không nổi, tiếp đó lại đối mặt với thiết trụ kín kẽ của linh ngưu chiến sĩ, cơ hồ như bị nghiền vụn đến nơi, xương đầu bay loạn xạ.

Nếu chúng có thể che chắn giữ cho toàn thân thì cũng bị “Quang minh tịnh hóa” đánh trúng, hoàn toàn mất đi tư duy, ngã xuống đất bất động. Đương nhiên, phải có điều kiện tiên quyết là linh ngưu chiến sĩ và bọn tử vong kỵ sĩ không giẫm lên chúng, nếu không chúng còn phải chịu thêm một lần bị giẫm nát rôm rốp.

Tử vong kỵ sĩ căn bản không phải là đối thủ của bốn trung đội chủ lực của Tư Lược đoàn. Bất quá số lượng của chúng thật khiếp người, Diệp Phong, Ai Đức, Ba Nhĩ, Mạn Nỗ Ai Nhĩ cùng một số người chưa động thủ, nhìn tử vong kỵ sĩ không ngừng lao ra từ bóng tối phía trước, tất cả đều buồn bực dự đoán xem rốt cuộc chúng có bao nhiêu tên?

Cứ như thế này, linh ngưu chiến sĩ thì không có vấn đề nhưng tinh thần lực của ma sủng có thể chịu đựng không được, ở địa phương này không có người ngoài, chỉ bằng xem thử uy lực của Hắc Ám Ma Kiếm cùng với Chí Tôn Cửu Thức khi sử dụng ma khí.

Diệp Phong nhìn tình thế chiến trận phía trước, trong lòng trầm tư quyết định. Tay phải triệu hoán ra Hắc Ám Ma Kiếm, quát khẽ một tiếng, chân thì triển Tiêu Diêu Càn Khôn Bộ, vọt qua mấy Linh Ngưu chiến sĩ phía trước, vận hành ma khí trong cơ thể. Hai tay giữ kiếm trước thân người nhanh chóng tiên tứ hậu ngũ, huy vũ cửu kiếm. Ma khí hùng hậu bành trướng, trong nháy mắt hình thành bốn đạo hắc sắc kiếm khí dài hai mươi thước thành hình một chữ “mễ”(米) nhắm về phía tử vong kỵ sĩ. Sau đó lại thuận thế xuất ra năm đạo hắc sắc kiếm khí dài hai mươi thước xếp thành hình ngôi sao năm cánh theo sau đạo kiếm khí trước mà tiến. Ngay lập tức, kinh phong điên cuồng gào thét, đất đá tung bay, ma khí tràn ngập, mặt đất nứt vỡ, sát khí hung bạo băng lãnh tràn ngập sơn động, phảng phất như muốn đem mọi thứ nơi này mà xé nát!

Tử vong kỵ sĩ dù không biết sợ cũng chẳng biết đau nhưng đối mặt với loại sát chiêu công kích trên diện rộng cường mãnh này, căn bản không có năng lực kháng cự. Huống hồ chúng lại tụ tập số lượng quá lớn, trước sau trái phải đều có đồng bọn, muốn tránh né cũng không có chỗ tránh, chỉ có thể trở mặt nhìn hắc sắc kiếm khí đem chính mình và đồng bọn phân thân toái cốt.

Chín đạo kiếm khí to lớn, đột phá từng hàng từng lớp tử vong kỵ sĩ, trực tiếp mang theo vô tình sát ý tiến thẳng vào vùng đen tối trong động. Mọi người mặc dù không thể thấy kiếm khí oanh sát phía sau vong linh sinh vật nhưng vẫn nghe được âm thanh bạo phá từ trong vang ra.

Chí tôn cửu thức, đệ ngũ thức, Tứ phân ngũ liệt ---đoạn hồn trăm. Dung hợp với Xi Vưu đạo pháp đã cải biến, kiếm chiêu lấy thể chém làm chủ đạo, phối hợp ma khí xuất ra, hung tàn bạo ngược, sát khí phi phàm!

Ngay khi bốn trung đội chủ lực về đến đế đô, Diệp phong đã nói cho họ biết bản thân hắn đã dung hợp Hắc Ám ma kiếm, đạt được Hắc Ám đấu khí, ra nghiêm lệnh cho họ giữ bí mật không tiết lộ ra ngoài. Bởi thế, hiện tại Diệp Phong xuất ra Hắc Ám ma kiếm, sử dụng ma khí, ngoại trừ Mạn Nỗ Ai Nhĩ trọn mắt há mồm thì mọi người còn lại đều đã có chuẩn bị trước, bất quá thấy tuyệt chiêu của đoàn trưởng quá cường mãnh, cũng phải chết lười trằm trồ.

“Sao lại có thể? Thật không thể nghĩ đến, đoàn trưởng sao lại có thể đồng thời có được Quang Minh đấu khí và Hắc Ám đấu khí?!” Mạn Nỗ Ai Nhĩ giật mình than khê.

“Nhanh, đừng đứng ngây ra đó, có thể diệt được bao nhiêu thì cứ diệt!”

Diệp Phong lấy ra Quang Minh chi kiếm, tay phải Hắc Ám, tay trái Quang Minh, song kiếm cùng vung lên, huy động hắc bạch kiếm khí đan vào nhau loang loáng, nhanh chóng tấn công mãnh liệt vào lũ tử vong kỵ sĩ không biết sợ là gì. Trong miệng hét lớn nhắc nhở mọi người trong Tư Lược đoàn.

Bốn trung đội chủ lực nghe thể lập tức gia tăng công kích bọn tử vong kỵ sĩ. Lạp Phỉ Nhĩ và Ai Đức không cưỡi ngựa cũng dùng chân nhảy vào vòng chiến, Ba Nhĩ cùng hai gã cực diện kiếm sĩ bảo vệ Mạn Nỗ Ai Nhĩ cũng phóng ra hỏa hệ tứ giai ma pháp “Hỏa diễm liên đạn”.

Lúc này, bọn tử vong kỵ sĩ đã không tràn ra từ phía hậu phương nữa, thay thế chúng là ngũ giai vong linh tay cầm lang nha bổng, thân cao ba thước, toàn thân mập mạp thối rữa, miệng đầy răng lởm chởm, đầu hói không một sợi tóc chính là tham cật thi ma, cùng với lục giai vong linh toàn thân xương trắng, dài mười trượng, vong linh cự long.

“Tệ thật, hai loại này khó đối phó đây.” Diệp Phong nhìn bọn tham cật thi ma cao lớn và vong linh cự long, bắt đầu tính toán xem có nên rút lui

trước không. Nếu hai loại vong linh sinh vật này có số lượng nhiều như lũ tử vong kỵ sĩ thì bọn hán hiện tại căn bản không có phần thắng.

Dù sao tinh thần lực của ma sủng cũng có hạn, trước đó đã oanh tạc thực thi tiêu quỷ và tử vong kỵ sĩ, bây giờ còn muốn oanh tạc tham cật thi ma và vong linh cự long có số lượng tương đương là tuyệt đối không thể.

“Mọi người cẩn thận, từ từ lui về phía sau ứng phó bọn vong linh này!” Không muốn thuộc hạ bị thương vong, Diệp Phong lập tức cao giọng hạ lệnh, hai tay vung kiếm, đồng thời vận hành chánh ma nhị khí, thi triển “Phong mang ngạo thế”, đem cự hình kiếm khí bổ thẳng vào tham cật thi ma và vong linh cự long.

Mọi người trong Tư Lược đoàn nghe xong mệnh lệnh của đoàn trưởng, tất cả vừa đối phó địch nhân vừa từ từ lui lại phía sau. Liệt Diễm kỵ sĩ, bạch lang kỵ sĩ đều thả ma sủng ra để chúng phóng thích ma pháp, trực tiếp hiệp trợ cho linh ngư chiến sĩ đang cận chiến.

“Đoàn trưởng, đoàn trưởng, hết rồi, bọn chúng hết rồi, phía sau không còn vong linh sinh vật tiến ra nữa!” Kiệt Nã Tư có khoảng cách đối với địa phương đen tối gần nhất, rõ ràng phát hiện vong linh cự long bay ra sau cùng, tiếp đó không có thêm vong linh sinh vật nào, lập tức kinh hỉ hét to thông báo cho đoàn trưởng.

“Cái gì? Không có thật à?” Diệp Phong nghe vậy vui vẻ, nhìn số lượng tham cật thi ma và vong linh cự long, loại trước có hơn hai trăm, loại sau có hơn một trăm, ngoài ra còn sót lại hơn mười tên tử vong kỵ sĩ. Với năng lực của Tư Lược đoàn hoàn toàn có thể tiêu diệt, bất quá phía sau thật sự không còn gì sao? Mục đích thực sự của bọn chúng rốt cuộc là gì?

Mặc kệ, nếu phía sau có còn hay không thì cứ giải quyết bọn trước mắt rồi nói sau. Dù sao sớm muộn cũng phải làm. Diệp Phong nhanh chóng xem xét, song kiếm hung mãnh trầm sát tham cật thi ma, miệng cao giọng hạ lệnh tiêu diệt toàn bộ vong linh sinh vật hiện hữu.

Biết được hậu phương của vong linh sinh vật không còn tăng viện, tinh thần của thành viên Tư Lược đoàn dâng cao, phía dưới thì Liệt Diễm, linh ngư, bạch lang ba trung đội ra sức dùng hết tuyệt chiêu, chiếm hết thượng phong. Chỉ có tinh linh trung đội phía trên bị vong linh cự long công kích thì tương đối chật vật. Không có biện pháp, tinh linh xạ thủ bắn tên đối với vong linh cự long không biết đau biết sợ thì hiệu quả thật không lớn, chỉ có

thể dựa vào quang minh ma pháp của Quang Minh bạch vũ điều mà ứng phó bọn chúng.

“Kinh hồn thức!”

La Phi dẫn đầu linh ngưu trung đội vượt lên trước nhất, huy vũ thiết trụ đánh ngã một tham cật thi ma, đập nát đầu của nó. Mắt thấy trước mặt toàn là tham cật thi ma, trong lòng gã thâm hô cơ hội tới, quay lại cao giọng hạ lệnh cho linh ngưu chiến sĩ phía sau, toàn bộ đồng loạt vận dụng chánh khí, liên tục xoay chuyển thiết trụ trong tay rồi đem toàn lực nhắm chuẩn xác vào địch phương ném đi.

Với khí lực mạnh mẽ của linh ngưu chiến sĩ, thiết trụ nặng hơn năm trăm cân mang theo bạch sắc chánh khí được ném đi, nhất thời như bánh xe màu trắng xoay tròn, tiếng gió rít từng hồi. Tham cật thi ma chạm phải đều bị nát thân thể thảm.

Một loạt thiết trụ đập vào đất bạo phát ra âm thanh trầm đục, hơn bảy mươi tham cật thi ma đã tan xác dưới công kích của Kinh Hồn Thức. La Phi vừa thấy chiêu số thắng lợi, liền ha hả cười to, đài lĩnh linh ngưu chiến sĩ phân tán ra thu lại thiết trụ.

Liệt Diễm kỵ sĩ cùng bạch lang chiến sĩ thấy thế lập tức gia tốc tiến lên, cản trở tham cật thi ma trợ giúp linh ngưu chiến sĩ đang không có vũ khí.

Ưu điểm không biết đau biết sợ của vong linh sinh vật có đôi khi cũng chính là nhược điểm trí mệnh của chúng. Vì chúng dựa vào điểm không đau không sợ nên thường không lần tránh công kích, luôn dùng đầu pháp lưỡng bại câu thương.

Diệp Phong thấy linh ngưu chiến sĩ xuất ra Kinh Hồn Thức công kích cực mạnh có hiệu quả tốt như thế, ngược nhìn vong linh cự long trên không trung, trên mặt lộ ra nụ cười ác ý, cao giọng nhắc nhở Kiệt Nã Tư hạ thấp độ cao phi hành để linh ngưu chiến sĩ dùng Kinh Hồn Thức tấn công vong linh cự long.

Từ bóng tối trước mặt không còn vong linh sinh vật lao ra, tinh linh trung đội hạ dần độ cao phi hành. Linh ngưu chiến sĩ liền dùng Kinh Hồn Thức tập kích vong linh cự long. Liệt Diễm kỵ sĩ và bạch lang kỵ sĩ hai đợt trùng sát, đem toàn bộ tử vong kỵ sĩ còn lại xé nát, bắt đầu đối phó số tham cật thi ma sót lại.

Diệp Phong tay cầm song kiếm, chập đạp Tiêu Diêu Càn Khôn Bộ như con thoi xuyên qua lại dưới thân bọn tham cật thi ma. Cự hình kiếm khí bén

nhọn liên tục huy vũ, cơ hồ mỗi nhát kiếm đều đem một tên tham cật thi ma chia làm hai nửa.

“Tật lôi kinh mang!”

Ai Đức hay tay nâng đao quá đầu, vận hành Lôi Đình chân khí, hướng về vong linh cự long đang điên cuồng phun ra vong linh khí bức Kiệt Nã Tư vào tình thế nguy ngập. Gã liên tục huy vũ, thi triển thức thứ nhất trong Lôi Đình tam thức của hắn.

Dòng điện kích động dâng lên, đồng thời lúc Ai Đức múa đao, từ toàn thân hắn phát ra, dòng điện phủ đầy thân đao, hình thành mười đao đao mang dung hợp điện lưu, mang theo tiếng sấm mờ nhạt, toàn bộ đánh trúng vong linh cự long.

Đáng thương cho vong linh cự long đang công kích Kiệt Nã Tư, căn bản không thể tránh né trong tình huống này, bị điện lưu đao mang đánh trúng nghiền nát, thân hình tan rã.

“Hắc hắc, Ai Đức, đao pháp thật tuyệt!” Kiệt Nã Tư vừa được viện trợ liền thở phào nhẹ nhõm, đưa ngón cái lên cười cảm kích Ai Đức.

“Đó là đương nhiên!” Ai Đức đắc ý vung đao trả lời, hai con mắt như hạt đậu đã cười hí thành một đường ngang. Bất ngờ lúc này một thanh thiết trụ do linh ngưu chiến sĩ ném lên không công kích vong linh cự long lại vừa vặn nhắm ngay đỉnh đầu gã rớt xuống “Oa, tên hỗn đản nào ném đấy? Mưu sát ta à!” Ai Đức nhanh chóng ôm đầu né tránh thiết trụ, sau đó sợ hãi la hét.

Linh ngưu chiến sĩ xuất tuyệt chiêu tấn công vong linh cự long đang trong trạng thái kịch kiệt, căn bản không ai để ý tới tiếng la hét của Ai Đức. Tham cật thi ma còn sót lại đã bị Diệp Phong, Lạp Phi Nhĩ, cùng Liệt Diễm kỵ sĩ và bạch lang kỵ sĩ tiêu diệt. Vũ khí của mọi người đều đồng loạt chuyển hướng về lũ vong linh cự long còn lại.

Kinh Hồn Thức, Hỏa Diễm Liên Đạn, Phong Nhận Tật Vũ, Quang Minh Tịnh Hóa, Phong Mang Ngạo Thế, Liệt Diễm Thao Thiên, Tật Lôi Kinh Mang, Mạn Thiên Phi Tuyết, Côn Ảnh Cuồng Đào. Mắt thấy tinh linh trung đội đang dây dưa với vong linh cự long hạ thấp độ cao, dưới mệnh lệnh của Diệp đại đoàn trưởng, mọi người đem võ học kết hợp cùng ma pháp, xuất tuyệt chiêu tập thể tặng cho vong linh cự long còn lại một trận đại oanh tạc, hoàn toàn quét sạch tất cả vong linh sinh vật xung quanh.

Chương 72 : – Khoáng mạch , Khô lâu quý dị gian trá

Tân NDGHNTD

Nguồn: hoanguyettaodan.org

“Hô, một chết ta được, đánh nhau với đám vong linh sinh vật không biết mệt này, thật đúng là mẹ nó không phải người. Nếu số lượng bọn chúng nhiều hơn, sợ rằng không có quốc gia nào có thể là đối thủ của chúng nó!”

Dẫn mọi người đi qua thi thể của đám vong linh sinh vật đến chỗ bốn người Mạn Nỗ Ai Nhĩ, Diệp Phong thu hồi song kiếm, rồi ngồi xuống mặt đất, điểm lên cây thanh sắc tiêu hồn, và lắc đầu thở dài.

“Dĩ nhiên, không ăn không uống tác chiến cùng đám vong linh sinh vật chẳng biết mệt mỏi đau đớn này, có mấy quốc gia có khả năng. May mà bọn chúng không nhiều, cũng là mục tiêu tiêu diệt của Quang Minh giáo đình, nếu không khẳng định hậu quả thật nghiêm trọng!” Mạn Nỗ Ai Nhĩ cũng đồng tình.

“Thế sự vô thường, nói không chừng đến một lúc nào đó sẽ có một đoàn vong linh sinh vật vây khiêu chiến các nước!” Diệp Phong đùa giỡn, rồi quan sát thạch bích chung quanh, hướng Mạn Nỗ Ai Nhĩ hỏi:” Đại sư, người ở đây có phát hiện vị trí của khoáng mạch (mỏ khoáng thạch) không?”

“Bên trái, phía dưới bên trái thạch bích, mau theo ta!” Ma Nỗ Ai Nhĩ thở một hơi, nghe hỏi xong liền chỉ cho mọi người về phía bên trái của thạch bích. Cũng chỉ bởi lão vừa lúc trước để ý rồi phát hiện ra chỗ của khoáng mạch.

Diệp Phong nhìn theo hướng chỉ của Mạn Nỗ Ai Nhĩ, và lập tức gọi mọi người lên đường. Mạn Nỗ Ai Nhĩ gọi hai gã cực điện kiếm sĩ, đem khoáng mạch mà lão lúc trước phát hiện ở địa phương này. Lão hưng phấn rồi đưa ra một khối khoáng mạch gần bằng nắm tay, đối diện với Diệp Phong mà nói: “Đoàn trưởng, người xem, năm đó ta bị khối khoáng mạch này hấp dẫn, mới phát hiện ra nơi này có khoáng mạch. Thật không tưởng được, sau nhiều năm quay lại, chúng vẫn còn ở đây!”

Nơi này đều có vong linh sinh vật, căn bản không ai có thể vào đây được. Diệp Phong nhìn sự hưng phấn của Mạn Nỗ Ai Nhĩ, trong lòng cười thầm, cầm lấy miếng khoáng thạch mà quan sát, cảm giác như đây giống như

thiết, không nghĩ cái địa phương này cổ quái thật. Tên gia hỏa này căn bản không hiểu cái đồ này!

“Đoàn trưởng, cái miếng này có thể giống như cương thiết, người để Ai Đức dùng cương đao chặt thử xem độ cứng của nó.” Mạn Nỗ Ai Nhĩ nhìn thấy hình dáng khó hiểu của Diệp Phong, mở miệng nhắc nhở, khẩu khí có phần tự tin.

Đúng a. Diệp Phong nghe xong liền tỉnh ngộ, đem miếng quáng thạch đưa cho Ai Đức, bảo gã chém một đao xuống xem.

“Cái thứ đồ chơi này bị ta chém một đao mà không tan thành mảnh vụn ư?” Ai Đức tiếp nhận quáng thạch nhìn một lúc, cảm giác hình như nó cũng có điểm phân lượng, bất quá, có thể nào thì nó cũng trông như thiết, trong lòng cười thầm một trận, phóng người lên, phát tay bỏ một đao xuống quáng thạch, nhất thời tiếng kim thiết vang lên loảng xoảng, cương đao của Ai Đức mở ra được một lỗ hồng nhỏ.

“Trời ơi, không thể nào!” Ai Đức yêu thương nhìn khảm đao bảo bối của mình, không tài nào nghĩ được tại sao miếng khoáng thạch lại cứng rắn như vậy.

“Ha ha ha, phát tài, phát tài rồi, nhanh , La Phi, nhanh đào cho ta xem diện tích quáng mạch như thế nào...” Diệp Phong thấy cương đao không chỉ chém đứt quáng thạch mà còn tạo ra một vết nứt nhất thời song nhân hưng phấn phóng xuất sắc thái tham lam, gợi ý linh ngưu chiến sĩ La Phi mượn bọn Liệt Diễm kỵ sĩ loại Kích phương thiên họa, giao cho Mạn Nỗ Ai Đức chỉ huy bắt đầu đào bới.

Ngoại trừ linh ngưu chiến sĩ không có tham gia trận chiến cùng bốn người Mạn Nỗ Ai Nhĩ, những thành viên Tư Lược đoàn còn lại vừa mới đánh nhau xong với vong linh sinh vật đều hết sức mệt mỏi. Bất quá mắt đã kiến thức độ cứng rắn của quáng thạch vô danh này, trong lúc nghỉ ngơi nhàn nhã liền tập trung xung quanh linh ngưu chiến sĩ xem bọn họ đào bới, trong lòng thầm cảm khái, nếu như có thứ quáng thạch này làm vũ khí và giáp giáp khẳng định có thể tăng cường lực công kích cùng phòng ngự.

Dưới sự chỉ huy của Mạn Nỗ Ai Nhĩ, những linh ngưu chiến sĩ lực đại không biết mệt mỏi điên cuồng đào bới, phát hiện quáng mạch dưới đất diện tích kéo dài vô cùng tận, căn bản nhất thời không thể chỉ vài trăm tên linh ngưu chiến sĩ mà đào hết được.

Diệp Phong thấy vậy, miệng cười cơ hồ không thể đóng lại được, trong đầu sáng khoái liếc nhìn thành viên của Tư Lược đoàn một cách gian trá rồi mơ tưởng đến khi dùng thứ quáng thạch này kiến tạo vũ khí và trang bị.

Mạn Nỗ Ai Nhĩ đang lúc cao hứng bất chợt nghĩ đến vấn đề Diệp Phong có thể sử dụng cả Quang Minh đầu khí lẫn Hắc Ám đầu khí, lại nhờ cực điện kiểm sĩ đưa lão bước đến trước mặt Diệp Phong, nghi vấn hỏi: “Đoàn trưởng, người làm sao có thể cùng lúc sử dụng Quang Minh và Hắc Ám đầu khí vậy?”

Tên Ai Nhĩ này vốn là một luyện kim thuật sĩ bị tàn phế cả hai chân, bây giờ sống cùng mọi người ở đây rất hòa thuận, Diệp Phong thập phần coi trọng lão, nghe lão hỏi liền mỉm cười giải thích, nhân vì liên quan đến việc vô ý dung hợp Hắc Ám ma kiếm nên ngoài ý liệu đạt được Hắc Ám đầu khí.

Mạn Nỗ Ai Nhĩ vừa được nghe nói hắc sắc trường kiếm mà Diệp Phong sở hữu chính là vật chí bảo của Ma tộc trong truyền thuyết, lập tức chấn động nhìn Diệp Phong thỉnh cầu: “Đoàn... đoàn trưởng, có thể để ta xem Hắc Ám ma kiếm một chút được không?”

Diệp Phong trong lòng cũng không câu nệ chuyện gì cả, việc nhỏ này tự nhiên chẳng cự tuyệt, hoán xuất Hắc Ám ma kiếm, để mặc Mạn Nỗ Ai Nhĩ tùy ý đánh giá. Đối với sự si mê của Mạn Nỗ Ai Nhĩ mà nói, không có sự vụ gì lại có thể sánh ngang được với sự hấp dẫn của thần khí.

Kiệt Nã Tư trông vào sơn động tối tăm không nhìn thấy tận cùng, đồng thời cẩn thận quan sát Hắc ám ma kiếm ở trong tay Mạn Nỗ Ai Nhĩ, hướng tới Diệp Phong hỏi: “Đoàn trưởng, chúng ta đi được chẳng mấy thời gian thì vô tình chạm mặt bọn vong linh sinh vật, bây giờ đã đào tới quáng mạch rồi, chẳng lẽ chúng ta còn phải tiếp tục thâm nhập nữa hay sao?”

“Đương nhiên, đào được quáng mạch rồi thì tiến hành điều tra mục đích của bọn vong linh sinh vật tại sao tụ tập lại hết vào lúc này. Nếu không sau này sao chúng ta có thể an tâm được chứ? Mọi người nghỉ ngơi tại chỗ một lát đi rồi chúng ta tiếp tục do thám tình hình ở đây. Nếu thấy có siêu cấp vong linh sinh vật, trước tiên sẽ lui ra ngoài rồi tìm biện pháp loại trừ tiêu diệt triệt để.”

Diệp Phong cao hứng chinh sắc hạ lệnh. Trước tiên để cực điện kiểm sĩ đưa Mạn Nỗ Ai Nhĩ đi ra ngoài thông tri cho bọn người Lộ Lộ yên tâm. Cho mọi người nghỉ ngơi tại chỗ một lúc để liệu giải bớt sự mệt nhọc sau

trận kịch chiến rồi dẫn bọn người còn lại cẩn thận hướng đến sơn động trong thâm sơn đi tới. Vì quang mạch quý giá, nhất định phải dọn dẹp hết cái mầm hậu họa này.

Cùng với sự di động của Tur Lược Đoàn, mặt trước của sơn động âm u cũng dần dần bị ánh sáng chiếu soi, ở cái sơn động tĩnh lặng này, ngoại trừ tiếng bước chân của đoàn người, tuyệt không có bất cứ thanh âm nào khác nữa. Sự yên lặng đến mức rùng rợn làm bọn họ đôi khi cảm thấy vô cùng khủng bố, tâm trạng càng lúc càng kinh hãi cùng với bước chân càng lúc càng đi tới gần sơn động. Dù sao nơi này cũng tụ tập các siêu cấp vong linh sinh vật, trước khi chưa định hình được hoàn cảnh ở đây, hay là cẩn thận là tốt hơn cả!”

“Đoàn trưởng, đích thực địa hình ở đây hết sức cổ quái, lúc chúng ta tiến vào động thì nó như càng lúc càng mở rộng ra, bây giờ thì thật sự càng bước thì sơn động càng hẹp lại.” Bạch lang kỵ sĩ Kiệt Khắc, cười kỵ lang, xem xét khắp nơi trong động, do thám khắp địa hình xung quanh rồi quay lại hướng đoàn trưởng bẩm báo mọi sự.

“Ài, ta cũng nhận thấy cái này có vấn đề, mọi người hãy cẩn thận, gặp nguy hiểm lập tức lui lại!” Diệp Phong gật đầu ứng thanh, chỉnh sắc nhắc nhở mọi người.

Chúng nhân tay cầm ngọn đuốc, bước dọc theo con đường càng đi càng hẹp ở sơn động thâm sâu, đến được một địa phương có thể chứa đến mười người, phát hiện phía trước có góc ngoặt, hơn nữa ẩn ước có ánh sáng phát ra từ đó.

Diệp Phong nhíu mày giơ tay ra hiệu cho mọi người dừng lại, Ai Đức nhìn ánh sáng chỗ góc rẽ, nuốt nước miếng, lo lắng hỏi Diệp Phong: “Lão đại, làm gì bây giờ? Chỗ xó xỉnh kia không biết có mai phục không nữa?”

“Các người lui về sau hết đi, để ta đi xem thử.” Diệp Phong tay phải hoán xuất Hắc Âm ma kiếm, phân phó mọi người lùi lại phía sau, tự mình từng bước một đi tới góc rẽ, xoay người nhìn vào, ánh mắt kinh hãi nhìn thấy một tình cảnh hết sức rùng động lòng người, không nhìn được, trợn mắt há hốc cả mồm ra.

Sau ngã rẽ là một không gian trống trải, rộng lớn, chỉ có duy nhất một ngọn đuốc đang cháy, quy mô so sánh với nơi bọn người Diệp Phong vừa chém giết với vong linh sinh vật đều chỉ có hơn chứ không kém, dung nạp cả ngàn người cũng không thành vấn đề.

Làm Diệp Phong kinh ngạc không phải vì tọa động này mà là ở trung tâm động có bộ thạch ghế đơn giản nổi bật lên một bộ xương khô mặc pháp bào màu trắng, cánh tay phải ôm bên mình một u linh cầu hồn mũi điểm xích lỏa mê người, còn cánh tay trái chỉ còn lại xương thì lay động hướng đến chỗ hắt chào hỏi. Tình cảnh xem ra cực kì quỷ dị.

“Việc này, việc này...chả lẽ bà mẹ nó cũng là có chuyện như vậy à?”

Vong linh sinh vật mặc dù có sở hữu tư duy trí tuệ, nhưng chúng một khi bị vong linh pháp sư từ mình giới gọi mà đến, thì chỉ biết nghe mệnh lệnh từ vong linh Vu sư. Trước mắt trống rỗng khi không có vong linh Vu sư ở đây, một bộ xương khô thể nhưng có linh hồn, phát tay đối với chính mình chào hỏi. Loại sự tình không thể tưởng tượng được này, Diệp Phong phân vân suy nghĩ lục lợi trí nhớ trong đầu tất cả đối với vong linh sinh vật, cũng không tưởng tượng ra được một cách giải thích hợp lý.

“Chào, người sở hữu Quang minh, Khắc ám hai loại đầu khí thật là kiếm sĩ cổ quái, người tốt!”

Tự tại Diệp Phong suy nghĩ không giải thích ra được, đối diện với bộ xương khô khiến một lần nữa bộ não hắt thật sự rung động thần tình. Bộ xương khô này tự nhiên mở miệng nói chuyện, hơn thế nữa thanh âm sa sa sắc sắc, kẻ khác nếu nghe phải, có thể nhận ra âm thanh chấn động trong tai.

Bộ xương khô đích xác có thể nói? Lại còn biết hắt sở hữu Quang Minh, Khắc Ám hai loại đầu khí? Chẳng lẽ hắt vừa mới nhìn lên trận chiến? Diệp Phong nhú mày nhìn bộ xương khô, tâm trạng âm thầm kinh hãi, nói như thế nào hắt cũng không tưởng được trước mắt có chút gì đó không minh bạch.

Đoàn trưởng một mình tiến lên quan sát tình huống, Tư Lược quân đoàn mọi người đều khấn trương nhìn theo, không ai dám lên tiếng, bởi âm thanh sa sa sắc sắc bên từ bộ xương khô phát ra, tại trong sơn động tĩnh lặng âm trầm, mọi người của Tư Lược đoàn tự nhiên cũng đều nghe thấy âm thanh rất rõ tiếng bước chân.

Mắt thấy đoàn trưởng nhất bộ giật mình về mặt cảnh giác bên kia, Khải Đặc, Ai Đức, Ba Nhĩ, Kiệt Khắc, La Phi, Lạp Phi Nhĩ, Kiệt Nã Tư bảy người đều chăm chú nhìn cảnh giác theo.

“A, chư vị võ công đúng là cường giả, các người rất tốt!” Bọn Khải Đặc bảy người vừa nhìn qua, khô lâu liền phát tay mở miệng đối với bọn họ

chào hỏi.

“Cái này là khô lâu gì vậy?”

Ngoại trừ sắc mặt giật mình của Lạp Phi Nhi, sáu người còn lại đều trừng mắt hô lên kinh ngạc, lá gan của Ai Đức tương đối nhỏ, càng khản trương lánh mình đến sau lưng lão Đại. Tên gia hỏa này chỉ được cái khi nhuyển phạ ngành (ăn hiếp kẻ yếu).

“Ha ha, vị này cầm quái đao chắc là chiến sĩ mập mạp, ta kinh khủng vậy sao?” Khô lâu hướng Ai Đức ở sau lưng Diệp Phong hỏi, tiếng cười cực kì khó nghe.

Trời, hôm nay lão tử rốt cục hiểu được thế nào là cười mà như khóc. Rốt cuộc nó là con gì thế? Ra tay giết nó... ôi... không được, phải bắt sống nó để tìm hiểu xem nó là cái gì... Diệp Phong trong đầu nhanh chóng suy tính.

Nhìn bên kia thành viên Tư Lược đoàn tò mò nghĩ tới, Diệp Phong phát tay ý bảo bọn họ dừng lại, khách khí hướng khô lâu hỏi: “Vị khô lâu... ách... tiên sinh, người là vong linh Vu sư gọi về sao? Có thể mời chủ nhân của người đến hay không?”

“Ha ha, ta biết các người bây giờ chắc là có rất nhiều nghi vấn, không cần lo lắng, mời đến động đàm đạo.” Khô lâu không lập tức trả lời vấn đề của Diệp Phong, ngược lại còn dùng tiếng cười kinh khủng của hắn, khách khí thỉnh bọn Diệp Phong đến động.

Tình huống bên trong động một mực sáng sủa, Diệp Phong từ khiếp sợ đã khôi phục lại bình tĩnh, nghe khô lâu nói, phát giác ra đối phương là một khô lâu quái dị, phe ta nhiều người như vậy thì xá gì nguy hiểm, liền nhỏ giọng đối với bọn Khải Đặc bảy người nói, đến gần sát phía sau là lập tức động thủ chế ngự khô lâu, sau đó tiếp đón những thành viên Tư Lược Đoàn tiến vào bên trong động.

“Hắc hắc, thật là ngu xuẩn, tất cả các người đều đã bị lừa!”

Khô lâu vẫn lẳng lặng nhìn bọn người Diệp Phong tiến vào trong động, đột nhiên đứng dậy phát ra một trận cười quái dị chói tai. Dưới chân đám người Diệp phong trong nháy mắt xuất hiện mấy ngàn câu hồn u linh tiến vào trong cơ thể bọn họ.

Không xong!

Diệp Phong tại trong đầu các ý niệm nhanh chóng xuất hiện , thân hình cùng ý chí liền mất đi năng lực khống chế, thân người ngã xuống, linh hồn u linh bắt đầu thao túng, trong đầu thoáng hiện đủ loại sự kiện hiện ra, U

Nguyệt nhi, Mộng Hình triển miên các cảnh tượng, dục hỏa bắt đầu tăng lên.

Còn lại Tư Lược đoàn các thành viên kẻ cả ma sủng trong đó, cũng đều như Diệp Phong giống nhau, ngã xuống đất trên mặt đất bị câu hồn u linh không chế, trong đầu đều nghĩ đến các cảnh tượng giao hợp, trong cơ thể dục hỏa trở nên điên cuồng không thể không chế, kẻ thiếu định lực một chút, thậm chí đã bắt đầu tiết thân.

Câu hồn u linh, vong linh sinh vật tối quỷ dị âm độc, mặc dù chỉ là tam giai cấp bậc, nhưng linh hồn chi thể, có thể xuyên thấu hết thủy chương ngại, thậm chí có thể ẩn khí tức nấp trong mặt đất cũng vách tường, chỉ cần là sinh vật sống có nhu cầu giao hợp, bị chúng xâm nhập trong cơ thể liền không ngừng sinh ra dâm dục. Nếu không có quang minh tịnh hóa cứu, hạ thân thoát hư mà chết. Bất quá câu hồn u linh có nhược điểm trí mạng, chính là không được thấy ánh sáng mặt trời, chỉ cần bị ánh dương chiếu vào, liền lập tức hồn phi phách tán.

Câu hồn u linh đích số lượng vượt xa thành viên tư lược quân đoàn, lúc này còn có một nửa số lượng không có con mồi. Bộ xương khô nhìn mấy người thành viên tư lược đoàn tiết thân, ha ha cười to, đi tới bên cạnh Diệp Phong, bạch cốt hung hăng đâm nát bụng dưới Diệp Phong, mắng nói:“Bọn ngu ngốc không biết trời cao đất rộng, không ngờ giết chết nhiều vong linh sủng vật của ta như thế, còn đem ta, vị vong linh vu sư vĩ đại nhất, Luân Cát-Phách Khổ Khắc, tưởng thành vong linh sanh vật. Hôm nay không chế được kiếm sĩ cổ quái này, sau đó biến thành sủng vật tối đặc lực của mình ha ha ha...”

Chương 73 : Bất tử chi khu , địa tinh thất tung chi mê

Dịch: somnus

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Luân Cát - Phách Khố Khắc, một thân sử dụng vong linh ma pháp thất truyền đã lâu “Vĩnh hằng hiển tế” mang tâm thân huyết nhục làm vật tế, bản thân trở thành bất tử khô lâu vong linh Vu sư, nếu tính toán theo tuổi tác con người như trước đây thì bây giờ lão ta đã thọ 364 năm rồi!

344 năm trước, khi niên kỷ của Luân Cát vừa đúng hai mươi đã đạt tới cấp bậc lục giai vong linh Vu sư, được vinh dự nhận danh hiệu thiên tài vong linh Vu sư tối tà ác của đại lục, là mục tiêu đuổi giết của Quang Minh giáo đình lúc bấy giờ.

Trong một lần tránh né sự truy sát một cách ngẫu nhiên của Quang Minh giáo đình, Luân Cát tới được sơn động bí mật không có bước chân người tới này. Tại nơi sâu thẳm tận cùng này đã phá giải được nan đề hàng ngàn năm nay các chủng tộc không thể làm rõ, sự thất tung của địa tinh.

Mười ngàn năm trước kia, Quang Minh đại lục vốn có danh xưng là địa tinh đại lục. Vào thời điểm đó, khoa kĩ của địa tinh đại lục phát triển hùng hậu đứng hàng bá chủ. Các chủng tộc khác đều không thể tranh đấu lại được.

Theo sử kí, vào tám ngàn năm trước, địa tinh nhất tộc chúa tể của địa tinh đại lục xuất hiện một vị quốc vương vô cùng hoang dã, tàn bạo, tùy ý giết hại, dâm loạn các chủng tộc, thậm chí ngay chính dân tộc mình cũng không tha. Điều đó dẫn đến sự nổi dậy bạo loạn ngay trong tộc. Các tộc khác cũng thừa thời cơ mà xâm lấn vào. Đủ loại cục diện hỗn loạn sinh ra, nổ ra đại chiến giữa các chủng tộc trước giờ chưa từng có!

Chiến loạn tiếp diễn trong gần 200 năm, cả đại lục còn lại một mảnh tiêu điều. Địa tinh nhất tộc vì sự xâm lấn của ngoại tộc mà nhân khẩu sụt giảm một cách trầm trọng, cuối cùng triệt để mất đi địa vị bá chủ đại lục. Tuy nhiên các chủng tộc khác lo ngại bọn họ sẽ sử dụng khoa kĩ phát triển để phục hồi lại nên đối với chúng thẳng tay vô tình giết hại, biến chúng thành đối tượng bị truy đuổi của tất cả mọi người, phải tránh né khắp mọi nơi. Đến sáu ngàn năm trước, bọn chúng đột nhiên biến mất vô thanh vô ảnh, sự đồ sát bắt đầu dĩ phải chấm dứt.

Luân Cát phát hiện ra lý do mà bọn địa tinh thất tung, bởi vì lão tại chỗ sơn động sâu thẳm kia tình cờ tìm được hỏa thương, và hỏa pháo của địa tinh trung đội cùng với Truyền Tống chi môn (cánh cửa dịch chuyển).

Nhân loại là chủng tộc năm đó giết hại địa tinh tộc nhiều nhất, nên lúc địa tinh tộc phát hiện Luân Cát, tự nhiên không chịu buông tha lão. Luân Cát triệu hoán vong linh cự long cùng tham chiến thì ma vương ngành phản kích. Kết quả mặc dù đánh cho địa tinh trung đội chạy tan tác, bắt được ba tên địa tinh nhưng thực sự lại để nửa số người của địa tinh tộc đào thoát qua Truyền Tống chi môn.

Từ miệng ba tên địa tinh tù nhân, Luân Cát biết được nơi đến của Truyền Tống chi môn. Sáu ngàn năm trước, một nhóm địa tinh đi thuyền xuất hải. Ở hải ngoại xa xôi tìm được một tân đại lục hoang vu, tộc nhân của địa tinh tộc đang ẩn tích tại Quang Minh đại lục đều thông qua các Truyền Tống chi môn nhanh tới tân đại lục định cư để tránh tiếp tục bị đồ sát từ các chủng tộc khác.

Để sau này có thể quay lại tổ địa của mình mà trả thù, địa tinh tộc nhân nhiều năm qua vẫn lưu trú binh tại các Truyền Tống chi môn, ý muốn giữ lại được những thông đạo này để ngày sau có thể nhanh chóng phản hồi tổ địa.

Truyền Tống chi môn cần sáu miếng truyền tống thủy tinh để duy trì năng lượng, dù chỉ bị mất một viên cũng lập tức mất đi hiệu quả. Luân Cát lo lắng bọn Địa Tinh tộc đào tẩu sẽ tìm viện binh rồi quay lại nên lúc này hạ một viên thủy tinh xuống để Truyền Tống chi môn tạm thời mất đi hiệu quả. Sau đó triệu hoán năm trăm con vong linh cự long, cùng với lòng hiếu kỳ về tân đại lục, mang truyền tống thủy tinh lấy xuống để lại chỗ cũ, tiến vào Truyền Tống chi môn.

Song, bất hạnh là lão vừa lúc đến được tân đại lục, hoàn toàn chưa kịp quan sát cẩn thận tình huống thì đã bị hỏa pháo của địa tinh tộc xung quanh phục kích. Năm trăm vong linh cự long sau mấy hồi bị luân phiên công kích, toàn bộ bị nổ nát, lão cũng bị hỏa pháo làm bị thương, từ Truyền Tống chi môn chạy trốn về lại sơn động, nhẫn nại chịu đựng thương thế, lấy viên truyền tống thủy tinh xuống, sau đó mới có thể thở ra.

Bị hỏa pháo phát nổ làm cho thương tích rất nặng, tánh mạng bị đe dọa, vạn bất đắc dĩ mới phải sử dụng “Vĩnh hằng hiến tế” để bản thân trở nên bất tử. Loại công pháp này tuy giúp người ta được bất tử nhưng lại kèm hãm

thực lực không thể tăng lên được nữa. Bởi vậy Luân Cát 344 niên kỉ lại chỉ có thể dừng lại tại cấp bậc lục giai vong linh Vu sư. Nếu không tư chất của lão có thể trở thành cửu giai vong linh Vu sư hiếm có.

Tuy không thể phủ nhận tư chất của Luân Cát khá thể nào nhưng thực lực không thể tăng lên chính là một vấn đề nghiêm trọng, đã trở thành sự tiếc nuối mà lão vĩnh viễn không thể quên. Sự hiểu biết từ ba tên địa tinh tộc nhân bị bắt sống, Luân Cát biết rõ năng lực bản thân mình đối diện với hỏa pháo của địa tinh tộc, tiến vào lại Truyền Tống chỉ môn căn bản là tự tìm con đường chết nên lão ôm hận chiếm cứ sơn động này. Ngày thường tự hỏi bản thân việc ra bên ngoài, sống một cuộc sống vô vị của một khô lâu.

Bằng vào thân phận, tính cách cùng hình dạng hiện tại, lão đều không có khả năng chuyển đi tin tức địa tinh tộc rời khỏi đại lục ra ngoài vì vốn dĩ thân phận lão là Vong linh Vu sư cộng thêm bề ngoài khô lâu, rời núi nếu để người ta phát hiện được khẳng định sẽ lọt vào tay Quang Minh giáo định hoặc bị bọn nhân sĩ chính nghĩa bao vây tiêu diệt. Cái loại sự việc bất hảo này hẳn chả có lòng yêu thích mà ôm vào người đâu.

Mất đi cuộc sống của người bình thường, niềm vui thú lớn nhất để Luân Cát tiếp tục sống chính là viết nhật kí, ghi lại kinh lịch nhiều năm qua cùng với tâm tình của bản thân. Nếu trước kia không trở thành bất tử khô lâu, Luân Cát nhất định sẽ tìm nhân thủ khai thác quáng mạch kì lạ trong động rồi bán đi hưởng thụ cuộc sống, đáng tiếc lão bây giờ là một khô lâu không cần ăn uống cũng chẳng biết mệt mỏi, căn bản không thể hưởng thụ bất cứ thứ gì cho nên quáng mạch vẫn bị hắt bỏ quên.

Từ lúc bọn người Diệp Phong tiến nhập sơn động đồ sát thực thi tiểu quỷ, Luân Cát liền thông qua tinh thần lực trao đổi cùng vong linh sinh vật, biết được chuyện này, vốn tưởng rằng đối phương chỉ có hơn bốn trăm người, mình lại trú ở chỗ sâu thẳm, vong linh cự long sinh vật khả dĩ có thể ở bên ngoài tiêu trừ hết bọn chúng. Nhưng không ngờ đối phương cường hoành như vậy, vong linh bên ngoài tất cả đều bị tiêu diệt, khiến lão chẳng đành đành phải chơi trò âm mưu với đối phương.

“Ái, cái hắc sắc trường kiếm này thoát nhìn rất có sát khí!”

Luân Cát nhìn xuống bọn người Tư Lược Đoàn bị u linh câu hồn, thao túng dưới mặt đất, tâm trạng hết sức phấn khích. Nhìn thấy Hắc Ám ma kiếm trong tay Diệp Phong, nghiêng đầu xuống, bạch cốt hữu thủ vươn ra cầm kiếm đứng lên.

“Hắc, thực sự là kiếm tốt, sát khí rất nặng!”

Luân Cát không có da thịt để bị Âm Hắc ma kiếm ăn mòn, bởi vậy không cảm giác được chút dị dạng nào. Nhìn Hắc Âm ma kiếm, cười quái dị tán thưởng, tiến hành tàn phá thân thể bị đục hỗng phần thân của Diệp Phong ngay dưới đôi chân bạch cốt khô lâu của lão, hữu thủ vung kiếm cắt một đường trên tả thủ của Diệp Phong, nhất thời máu tươi phun ra điên cuồng.

“Hắc hắc, hảo, rất sắc bén, không sai, không sai, ta sẽ dùng thanh kiếm này chấm dứt tính mạng của ngươi. Sau đó biến ngươi thành súng vật của ta!” Luân Cát cúi đầu phát ra tiếng cười quái dị rất khó nghe, hữu thủ nắm ma kiếm nhắm chuẩn trái tim Diệp Phong hạ thẳng xuống.

“Tử khô lâu, lão tử là ông bà tổ tiên của ngươi đây, đi gặp Diêm vương đi!”

Khi Hắc Âm ma kiếm sắp đâm tới trái tim của Diệp Phong, trong đám người Tư Lược Đoàn, khoảng cách không xa đột nhiên đứng lên, chính là Ba Nhĩ, động thủ, sử ra Trung tâm thứ cương côn “Hỗn thế hung linh côn” đệ nhị thức “Hung linh toái thi”, đầu côn xoay tròn, tạo ra hàng phiến phiến côn ảnh, nhanh chóng cắt đứt hai chân, cánh tay trái cùng tam căn lạc cốt của Luân Cát tung ra bốn thước ngoài, ngã xuống đất kêu lên quái dị.

Theo lý thuyết, Hỗn thế hung linh côn đệ nhị thức sẽ không như vậy nhưng Ba Nhĩ không có chân khí phụ trợ, nếu không sử dụng chiêu thức đánh lên thì cũng không có hiệu quả như vậy. Nếu chẳng như vậy chiêu thức “Hung linh toái thi” ác độc đã sớm nghiền nát Luân Cát bể tan tành.

“Ngươi, ngươi bị u linh câu hồn phụ thể nhưng lại không có chuyện gì?” Chưa bị vỡ tan tành cho đến chết, Luân Cát không tin nhìn trừng trừng Ba Nhĩ với bộ dạng không thể tin được.

Ba Nhĩ bị u linh câu hồn, phụ thể không chỉ không có việc gì, ngược lại cảm giác được khí lực dung hợp lớn không ít, mặc dù không hiểu chuyện sao lại thế. Bất quá thấy hình dáng thiếu gia cùng mọi người đều bị đục hỗng phần thân, tên gia hỏa này liền khẩn trương tại trong đám người nhanh chóng ngụy trang, nếu không phải Luân Cát muốn giết thiếu gia, gã khẳng định không dám để Luân Cát phát hiện gã không có việc gì.

Nhìn Luân Cát ngã xuống đất rồi nghe lời lảm nhảm khó tin được của lão, Ba Nhĩ sợ lão lại triệu hoán vong linh sinh vật đến, nhân lúc này vung

cương côn trong tay, bước tới phía Luân Cát, chuẩn bị đập lão tan ra vụn mảnh.

Niệm chú cần phải thốt ra tiếng, không chế vong linh sinh vật của mình tình không cần, hai chân bị vỡ nát, thấy Ba Nhĩ hướng về phía mình vọt tới, Luân Cát lập tức lo lắng, trong miệng niệm chú muốn phóng thích vong linh cự long đồng thời trong đầu mệnh lệnh cho một u linh câu hồn, phụ thể tính chuyện thao túng Ba Nhĩ.

Ba Nhĩ thấy một đoàn u linh câu hồn nhắm hướng mình vọt tới, vốn sau lưng phát xuất mồ hôi lạnh, bất quá lại dưới tình huống vô phương tránh né, sắp bị u linh câu hồn, cảm giác khí lực gia tăng đột nhiên xuất hiện, trong lòng lập tức không sợ bị phụ thể nữa, liều mạng vùng cương côn công kích Luân Cát.

“Chuyện này sao có khả năng chứ, hử làm sao không bị u linh câu hồn phụ thể ảnh hưởng chứ? Chẳng lẽ, chẳng lẽ hử là âm hồn thể?” Luân Cát bị Ba Nhĩ tập kích, tâm trạng hoảng hốt, không giải thích được tình huống sao Ba Nhĩ bị u linh câu hồn mà chẳng có việc gì liền nghĩ khả năng đối phương là một âm hồn thể tương thích với vong linh.

Có được Âm hồn thể chất thì tất cả vong linh đều đối với gã có cảm giác thân thích, còn nếu tiến vào cơ thể gã thì sẽ bị gã dung hợp, tăng cường năng lực của gã.

U linh câu hồn toàn bộ bị hút vào cơ thể Ba Nhĩ, làm cho lực lượng của gã càng lúc càng lớn, Luân Cát đại kinh nghi hoặc, niệm chú cũng chậm lại, tạo cho Ba Nhĩ cơ hội đánh cho lão thành bột vụn ngay trước mắt.

“Minh giới là nơi rất thích hợp cho người đó, khô lâu thôi!” Từ khi sinh ra đến đây, đây là lần đầu tiên Ba Nhĩ cảm giác thân mình tràn ngập sức mạnh, nhìn khô lâu chỉ còn đầu không còn thân của Luân Cát, tên gia hỏa hét lớn một tiếng, cương côn nhanh chóng phóng đi.

“Đừng...”nhìn thấy cương côn đánh trúng cái đầu khô lâu của mình, Luân Cát phát ra một tiếng hô sợ hãi. Đầu lâu vỡ tan thành mảnh nhỏ, thân hình cốt giá cũng bị hủy. Đường đường một thân lực giai vong linh Vu sư 364 tuổi bị một tên có thần thái nhất gan, bại hoại dùng loạn côn tổng đi mình giới!

Chương 74 : Đại phong thu , bí mật trú địa

Tân NDGHNTD

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Vong Linh vụ sư chết đi, thì đám vong linh sinh vật được triệu tập cũng chết theo. Đám người Diệp Phong bị u linh câu hồn không chế dục hỏa toàn thân, đang bắn pháo hoa đầy đống quân, sau khi thanh tỉnh lại được khôi phục nguyên trạng. Nhưng có vài thành viên do tiết tnh quá nhiều, dẫn đến mệt mỏi.

“Ba Nhĩ, mẹ nó, người lần này lập được công lớn. Sau này có vật gì tốt, bổn thiếu gia sẽ thưởng trước cho người!” Rồi để Quang Minh bạch vũ điều phóng ra Quang Minh khôi phục lên vết thương ở cách tay, Diệp Phong nghe Ba Nhĩ thuật lại xong, cũng đã hiểu được tình hình lúc đó, trong lòng có chút tiếc nuối, không thể làm rõ việc bạch khô lâu nói mình là vong linh vụ sư là như thế nào, nhưng vẫn cao hứng tán dương Ba Nhĩ.

“Thiếu gia, người có biết tại sao ta bị u linh câu hồn mà không hề hấn gì không?” Ba Nhĩ khẩn trương nhìn Diệp Phong mà hỏi, có chút lo lắng u linh câu hồn sẽ để lại di chứng sau này lên gã!

Diệp Phong điểm lên cây Thanh sáng tiêu hồn, rồi vỗ vào vai Ba Nhĩ, mỉm cười nói: “Không cần khẩn trương, nguyên nhân mà người không bị u linh câu hồn không chế thân thể rất đơn giản, vì người trời sanh là âm hồn thể!”

“Cái gì?!” Mọi thành viên Tư Lược đoàn nghe xong đều kinh hô. Từ truyền thuyết bọn họ có biết qua âm hồn thể. Nhưng không tưởng là cái loại quái thai trăm năm khó gặp lại xuất hiện trên mình của Ba Nhĩ.

“Ha ha ha, Ba Nhĩ, khó trách tiểu tử người lúc vừa vào sơn động cảm thấy thoải mái, nguyên lai người trời sanh là quái thai!” Tay trái Khải Đặc chỉ vào Ba Nhĩ, tay phải thì ôm bụng cười to.

“Hừ hừ, có gì phải buồn cười nào, tiểu tử người phải hâm mộ ta mới đúng?!” Ba Nhĩ hiểu được rằng chỉ cần không bị Quang Minh giáo đình bắt được, loại thân thể đó đối với gã chỉ có lợi chứ không có hại, do đó mới hơi yên tâm ở trong lòng, nghe Khải Đặc nói xong lập tức đắc ý phản bác.

“Ngưng, hâm mộ người? Ba Nhĩ, nếu ta mà đề cái việc người trời sanh là âm hồn thể cho Quang Minh giáo đình biết, người đoán thử việc gì sẽ tiếp

đến đây?” Khải Đặc nhìn hình dáng đặc ý của Ba Nhĩ, cười hắc hắc âm hiểm, tức giận đối Ba Nhĩ đưa ngón tay giữa lên, rồi chửi rửa ti bỉ.

Trông như đã đến lúc dạy cho Ba Nhĩ “Hỗn thế hung linh công rồi”, Diệp Phong trong đầu đang tính toán, cảm giác không thoải mái, nhìn Ba Nhĩ và Khải Đặc, cười cười rồi kêu bọn họ ngừng cãi nhau, và nhìn những người khác mà nói: “Mau kiểm tra bốn phía của sơn động, xem còn có nguy hiểm gì nữa không. Xong rồi thì rút về mà thay quần!”

“Vâng!” Mọi người Tư Lược đoàn nghe xong đều lĩnh mệnh, bắt đầu quan sát cẩn thận bên trong động không chừa một chỗ, để còn sớm trở về thay quần, vì cái cảm giác như vậy khi đi, thật không thoải mái chút nào. Hơn nữa nếu cùng lúc nhiều người bị như vậy, thật là khó chịu a!

"Mẹ nó, vậy mà cái bộ xương chết khô này khiến câu hồn u linh thâm cường gian lão tử..." Diệp Phong mò mẫn đá quần, ngẫm lại vừa rồi bị đánh lên cũng rất bức dọc, hắn đi tới nơi bộ xương bị gãy của Luân Cát, hung dữ giẫm đạp một trận điên cuồng, bức dọc chửi mắng.

Kháo, lão đại thật không vừa gì, giẫm đạp bộ xương khô chết tiệt cũng không nói cho ta một tiếng. Ai Đức đang tuần tra chung quanh, nhìn hành vi của Diệp Phong, trong đầu đề hèn phàn nàn.

"Đoàn trưởng, cái tảng đá này có thể dời đi!" Hai gã linh ngưu chiến sĩ đứng ở trước một khối tảng đá cao bốn thước, rộng ba thước, đẩy đẩy thấy nó có thể động, lập tức bẩm báo với đoàn trưởng.

Diệp Phong đạp bộ xương nát bấy cho hả giận, muốn lấy ra cây Thanh sàng tiêu hồn, rồi ý dâm nhìn khoáng mạch, nghe bẩm báo của linh ngưu chiến sĩ xong, lập tức kinh ngạc cùng mọi người cùng nhau đi qua, quan sát tảng đá lớn, ra hiệu một vài linh ngưu chiến sĩ đi qua đẩy nó sang phía bên trái.

"Ồ, ở bên trong này có cái trận ma pháp. Trên mặt đang đặt hình như là 'Truyện Tổng Thủy Tinh'?!"

Tảng đá bị đẩy ra, bên trong nó còn có một khu đất chia ra khoảng hai trăm động nhỏ bằng phẳng. Mọi người vui mắt đều thấy được ở giữa mặt đất có khắc một lục giác ma pháp trận, có năm loại khối nhỏ bằng nắm đấm trong suốt, Truyện Tổng Thủy Tinh, phân biệt đặt ở năm góc của trận ma pháp.

"Ha ha ha, năm khối Truyện Tổng Thủy Tinh, phát tài phát tài, lần này lão tử giàu to rồi!" Diệp Phong hai mắt nhìn chăm chăm Truyện Tổng Thủy

Tinh tham lam cười to. Trước tiên bắt luận trận ma pháp ở mặt đất là trận pháp gì, tất cả Truyện Tổng Thủy Tinh trên mặt đất có thể là giá trị liên thành thật là vật tốt. Nếu đưa cho Mạn Nỗ Ai Nhĩ thiết lập Truyện Tổng Trận cỡ nhỏ, sau này dám chắc có thể cho hắn đem theo rất nhiều rất nhiều thuận tiện!

"Đoàn, đoàn trưởng, người xem, góc đông bắc có rất nhiều địa tinh hỏa thương, trời ơi, còn có một khẩu hỏa pháo!!!" Với ánh mắt sắc bén Kiệt Nã Tư giật mình, phát hiện bên trong động góc đông bắc một cái bàn bên cạnh. Năm đó Luân Cát tiêu diệt địa tinh trung đội, thu được hơn mười địa tinh hỏa thương làm bằng thiết, dài bảy mươi ly, và còn có một bộ hỏa pháo của thiết xa luân, cùng với một ít đạn dược.

"Hỏa thương và hỏa pháo?!"

Bởi vì mọi người đều chưa vào động, ngoài ra ánh sáng bên ngoài hoàn toàn không có chiếu sáng toàn bộ cái động nhỏ, Diệp Phong giữa lúc tham lam nhìn chăm chăm Truyện Tổng Thủy Tinh, không có chú ý phía góc đông bắc phía trước, nghe xong Kiệt Nã Tư nói, nhất thời hai mắt phát ra hào quang nóng lòng, nhanh chóng chạy tới phía đông bắc góc động, đã thấy hỏa thương và hỏa pháo nằm trên mặt đất.

"Ha ha, hôm nay tuyệt đối là ngày may mắn của lão tử, tinh cương kim loại quáng mạch, Truyện Tổng Thủy Tinh, địa linh hỏa thương và hỏa pháo. Lão tử phát tài rồi!" Diệp đại đoàn trưởng đến từ địa cầu, biết rõ ưu điểm của hỏa thương khi tác chiến, cầm lấy một cây hỏa thương, vung tay gào lớn, khuôn mặt đầy hưng phấn mỉm cười.

Từ lúc địa tinh mất tích sáu ngàn năm trước đến bây giờ, khoa kỹ sản vật của địa tinh cơ hồ trở thành khoa học kỹ thuật tiên tiến hiếm thấy trong lịch sử vạn vật. Một lần phát hiện hơn mười địa tinh hỏa thương cùng một hỏa pháo, về giá trị của nó, khiến cho tất cả thành viên Tư Lược Đoàn đều cao hứng hoan hô. Từng người xông vào sơn động dành giết địa tinh hỏa thương để quan sát.

"Mẹ, các người giành giết lộn xộn quá!" Diệp Phong trong lòng rất sáng khoái, nhìn hình dáng mọi người không thể tưởng tượng nổi, mở miệng giễu cợt. Đếm lại số lượng hỏa thương, tổng cộng năm mươi một, suy nghĩ trầm tư, đối Kiệt Nã nói: "Người đem theo tinh linh trung đội đi ra bên ngoài thông tri các nàng Lộ Lộ nhỏ trại toàn bộ vào hang."

"Vâng!" Kiệt Nã Tư lên tiếng lãnh mệnh, xuất lĩnh tinh linh trung đội nhanh chóng cưỡi điều bay ra ngoài động.

Đưa mắt nhìn tinh linh trung đội bay đi, Diệp Phong quan sát hỏa thương trong tay, ngắm trúng một chỗ vách tường không người, bóp cò súng, chỉ nghe "phanh" một tiếng, thiết đạn trong nháy mắt đả vào trong vách tường, thuốc súng bị vỡ bung ra dữ dội, một khối thạch lớn ở vách tường bị bắn trúng vỡ ra rơi xuống.

"Hay lắm, đồ vật này một điểm có thể so với chân khí Toàn Long Chỉ của lão tử. Đồ tốt, thật sự là đồ tốt." Diệp Phong cao hứng khen ngợi, ngắm nghía hỏa thương.

Mọi người còn lại thấy uy lực hỏa thương bất phàm, từng người nóng lòng muốn thử nó. Ngay lúc này, Lạp Phi Nhĩ không có cùng mọi người giành giật hỏa thương, phát hiện ở trên cái bàn một khối Truyền Tống Thủy Tinh và quyển nhật ký, cùng với một bộ vong linh ma pháp thư tay, vội vàng báo cho Diệp Phong tới xem.

"Hả? Nhật ký? Chẳng lẽ là cái bộ xương khô kia đã viết?" Diệp Phong buông hỏa thương, quan sát quyển nhật ký rất dày cùng một chỗ, cảm ma pháp thư tay lên để đọc trước, hiểu được có thể cho Ba Nhĩ học tập. Sau đó hắn cầm lấy một quyển nhật ký đọc lướt, phát hiện quả thật là cái bộ xương khô kia đã viết, nhưng tất cả nội dung có chút nhàm chán lật vặt. Xem xét cái đồng nhật ký kia căn bản là không thể phân chia quyền nào là quyền đầu tiên, chỉ phải gọi mọi người tới đọc, tìm kiếm có thông tin quan trọng hay không.

Ngoài núi, Mộng Hinh đã thức, cảm giác đau đớn khó chịu ở nơi hỏ thẹn. Ngồi ở trên giường nghe người từng trải là Lộ Lộ giải thích, nàng trong lòng cảm thấy xấu hổ vì bị tên đoàn trưởng lưu manh khi dễ, rất hối hận đêm qua tìm đến hắn tính sổ, nếu không sẽ không bị thất thân, còn bị hắn hành hạ đến nỗi phải đáp ứng trở thành nữ nhân của hắn.

Chẳng lẽ ta thực sự phải chia sẻ trọng phụ với Lộ Lộ và Tĩnh Hương hay sao? Mộng Hinh ngồi ở trên giường bất đắc dĩ nghĩ thầm. Gạo đã nấu thành cơm, nàng bây giờ cho dù vạn lần không muốn cũng không thể phủ nhận mình đã là nữ nhân của Diệp Phong, chỉ có một lựa chọn duy nhất, nếu không nàng có thể xuống tay đâm chết hắn hay sao? Việc này nàng cũng không đành hạ thủ, dù sao nàng đối với Diệp Phong không phải không có tình ý.

Kiệt Nã Tư đang thao thao bất tuyệt kể chuyện bọn họ ở trong sơn động tiêu diệt hết tất cả nguy hiểm, đạt được địa tinh hỏa pháo cùng với Truyền Tống Thủy Tinh trong lúc dẫn đường tinh linh trung đội trở lại doanh địa. Chúng nhân tất cả đều cao hứng nhờ trại đi theo bọn họ tiến nhập trong sơn động.

Đặc biệt Mạn Nỗ Ai Nhĩ và Lạc Tư, mắt cả hai lão đầu sáng ngời lên khi vừa nghe đến địa tinh hỏa pháo và Truyền Tống thủy tinh hiếm thấy. Lạc Tư chạy thực mạng hướng đến sơn động, trông bộ dáng lão không có chút gì giống người già cả!

Nhật ký của Luân Cát tuy nhiều nhưng người của Tư Lược đoàn cũng không ít, đa số những trang trong đó đều là nói nhảm không đáng nhìn tới. Bọn người Lộ Lộ tới cũng vừa đúng lúc đám Diệp Phong tìm hiểu rõ ràng sự tình của Luân Cát, giật mình biết chuyện lão ta phát hiện ra được sự thất tung của địa tinh!

Địa tinh tộc hóa ra đã tới tận lục địa dẫn đến việc thất tung hơn sáu ngàn năm, hơn nữa trước mặt còn có Truyền Tống chi môn dẫn tới tận đại lục. Vô luận là Diệp Phong bọn người tới trước hay đám Lộ Lộ đến sau cũng đều rung động vì sự phát hiện này của Luân Cát. Bọn họ thực sự không nghĩ tới chỉ vì tham quáng mạch mà biết được sự việc ngoài ý muốn này.

Bởi vì hạ thân bị đau và sưng nên Mộng Hình được tinh linh thị nữ dìu đỡ. Diệp Phong rung động nhìn thần sắc ngập tràn u ám của nàng, mặt dày mỉm cười đi tới nói đùa, an ủi nàng vài câu, mang chuyện tinh thần của mọi người bị u linh câu hồn cưỡng gian kể ra. Sau đó gã thay đổi quần áo, quay lại chỗ tiểu động, nhìn Mạn Nỗ Ai Nhĩ đang ngồi ở ma pháp trận quan sát cẩn thận, mở miệng hỏi: “Đại sư, Truyền Tống chi môn này còn có thể khởi động lại không?”

“Ma pháp trận không có bị tổn hại, chỉ cần ta lấy khỏi truyện tổng thủy tinh để lại chỗ cũ là có thể khởi động lại được nó!” Mắt nhìn ma pháp trận, Mạn Nỗ Ai Nhĩ gật đầu ứng thanh.

Ai Đức đọc đến đoạn Luân Cát bị hỏa pháo oanh tạc, năm trăm vong linh cự long nổ nát thì không khỏi cảm khái uy lực của hỏa pháo, quả thực có thể cùng với pháo ma pháp trận quý phân bì cao thấp, lại nghe thấy lão đại hỏi Mạn Nỗ Ai Nhĩ chuyện Truyền Tống chi môn có thể khởi động lại được hay không, gã ta biết rõ con người Diệp Phong liền không khỏi lo lắng hỏi: “Lão đại, người không phải muốn đến tận đại lục của địa tinh đấy chứ?”

“Tiểu quỷ nhất gan, người yên tâm đi, địa tinh hỏa pháo lợi hại như vậy, ta không có giống tên ngu xuẩn Luân Cát mở cửa Truyền Tống chi môn tìm phiền phức đâu. Đừng quên bây giờ còn có quang mạch chờ ta khai thác để làm giàu đây!” Diệp Phong thấy bộ dạng lo lắng của Ai Đức, bật cười trả lời. Trong lúc địa tinh tộc và nhân tộc đang có thù hận thâm sâu, bọn họ tiến nhập tân đại lục khẳng định sẽ bị địa tinh tộc điên cuồng đuổi giết. Loại sự việc không có chút ích lợi lại nguy hại đến tính mạng, tên gia hỏa Diệp Phong này làm sao lại chấp nhận. Nếu sau này đảm bảo được vấn đề an toàn, hẳn mới khả dĩ nghĩ đến chuyện đó.

"Lão đại, bây giờ phát hiện ra quang mạch, chúng ta cũng hoạt động chiến đấu du kích?" Khải Đặc nhìn Diệp Phong hỏi.

Diệp phong nhìn truyền tống thủy tinh, không có lập tức trả lời Khải Đặc, hướng Mạn Nỗ Ai Nhĩ hỏi: "Đại sư, lợi dụng sáu khối truyện tống thủy tinh này, người có thể làm ra ít nhất bao nhiêu Truyện tống Trần cỡ nhỏ?"

"Cái này.....đại khái có thể làm ra mười hai cái!" Mạn Nỗ Ai Nhĩ tính toán rồi trả lời.

“Hiện tại chúng ta không cần cỡ truyện tống chi môn này, ngày mai lão lấy sáu khối truyện tống thủy tinh lập thành mười hai Truyện Tống Trần nhỏ, để bốn trung đội chủ lực tiến ra đánh du kích, có thể thiết lập truyện tống điểm." Diệp Phong vẻ mặt nghiêm nghị phân phó Mạn Nỗ Ai Nhĩ, trước mặt mọi người cất tiếng: "Bây giờ chúng ta đã có mỏ quặng, phải lập trạm khai thác ở đây, mọi người hãy vào động dọn dẹp, chuẩn bị cải tạo. Trước khi khai thác hết mỏ quặng, động này sẽ là trú địa bí mật của chúng ta."

"Vâng!" Toàn thể Tư Lược đoàn đồng thanh nhận lệnh, từng người bắt đầu bận rộn. Đặc biệt chú tạo trung đội ả nhân. Mỗi một người đều vui vẻ nghĩ đến việc so sánh thuộc tính kim loại của tinh thép, thỏa mãn niềm khao khát có được chất liệu chế tạo vũ khí.

"Đoàn trưởng, khai thác quang mạch như vậy nhất thời không thể hoàn thành. Mọi người làm việc lâu dài trong một động âm u không thấy ánh mặt trời, thân thể khẳng định khó có thể chấp nhận ngay, như vậy có thỏa đáng không?" Mạn Nỗ Ai Nhĩ tàn tật không có khả năng làm việc, nhìn Diệp Phong lo lắng hỏi.

"Ha ha ha, đại sư, vấn đề này nếu không nghĩ tới liệu còn có tư cách làm đoàn trưởng không?" Diệp Phong nở nụ cười đắc ý: "Chúng ta có thể cải tạo cái động này, lợi dụng kính tử phản quang, đưa ánh sáng chiếu vào trong động."

"Kính tử phản quang...a, bên trong động chúng ta bố trí kính tử thì hoàn toàn có thể để dương quang chiếu sáng cả sơn động. Đoàn trưởng thật sự tài trí hơn người." Mạn Nỗ Ai Nhĩ nghe thấy vậy tỉnh ngộ, bội phục kêu lên.

"Ai, ý nghĩ này xác thật hoàn hảo!" Mộng Hinh đang được hai tinh linh dìu đỡ không nhận được cũng phải gật đầu tán thưởng.

"Haha, ta quả thực là thiên tài mà!" Diệp Phong nghe đại sư cùng Mộng Hinh khích lệ, lập tức đắc ý cười to. Lộ Lộ và Mộng Hinh nhìn thấy bộ dạng đó của hắn ta, trước sau hé miệng cười duyên.

Dưỡng nhãn, dưỡng nhãn a. Diệp Phong ngắm biểu tình mỹ lệ của Lộ Lộ và Mộng Hinh, trong lòng cảm thán dưỡng nhãn, quay sang nhìn Truyện Tổng thủy tinh cùng hỏa thương nơi Mạn Nỗ Ai Nhĩ, rồi đi tới trước chỗ hỏa pháo, hướng Mạn Nỗ Ai Nhĩ hỏi: "Đại sư, người cũng ải nhân công tượng liên thủ, có thể chế tạo được hỏa thương không?"

"Cái này tương đối khó khăn, kỹ thuật của địa tinh tộc quá cao siêu, làm ra Truyện Tổng Trận thật hoàn hảo, ta cùng bọn Lạc Tư sẽ thử xem sao!" Mạn Nỗ Ai Nhĩ trầm tư ứng thanh, giọng nói không có chắc chắn. Hỏa thương và hỏa pháo của địa tinh tộc nếu dễ dàng làm ra thì nó còn có thể xung lịch sử văn vật hiếm thấy sao?

Diệp Phong thấy Mạn Nỗ Ai Nhĩ không nắm chắc lắm, biết việc này không thể cưỡng cầu được, gật gật đầu rồi lại nhìn Mộng Hinh lộ ra nụ cười đắc ý xấu xa, đến trước mặt Mộng Hinh bế nàng ta lên, ra hiệu cho bọn tinh linh thị nữ đi làm việc khác, ôm Mộng Hinh và Lộ Lộ đi ra ngoài động.

"Lôi Ân, người làm gì? Mau thả ta ra, bọn Khải Đặc nhìn thấy bây giờ." Mộng Hinh trong lòng ngực Diệp Phong thấy nụ cười xấu xa của hắn liền ngượng ngùng nói.

"Đừng để ý lũ hỗn đản đó, bọn họ sáng nay đã nhìn ra quan hệ của chúng ta rồi. Vất vả lắm mới tiến đến thế này với nàng, hiện tại có chuyện gì đi nữa ta cũng phải đưa nàng và Lộ Lộ vào sơn trung tản bộ, bồi đắp cảm tình a!" Diệp Phong tặc tặc cười xấu xa, ôm Mộng Hinh trong lòng, bàn tay lộn vuốt ve đùi ngọc hoàn mỹ của nàng qua một lần phân cách vải, trong lòng cực kỳ sáng khoái.

Mộng Hình nghe hắn nói xong, nhìn vẻ mặt cười phôi đản của hắn, đối với nhân phẩm của hắn thật vô khả nói thêm điều gì, chỉ đơn giản nép mình vào lòng ngực hắn để tránh bọn Khải Đặc, Luân Địch nhìn thấy tình cảnh này. Lộ Lộ đi phía sau thiếu gia, trong lòng hết sức ngọt ngào bởi vì sở dĩ Diệp Phong muốn đi tản bộ trong núi vì tối qua nàng đã nói với hắn như vậy.

“Bây giờ có một mỏ lớn quặng mạch tinh cương, khả dĩ mưu thủ tài phú. Cái sơn động này cũng có thể làm trú địa bí mật. Đợi Mạn Nỗ Ai Nhĩ chế tạo xong Truyện Tổng Trận, lại để tinh linh trung đội đi tiên phong thì cả đại lục sẽ là chiến trường du kích của Tư Lược đoàn. Diệp Phong có thể trong nháy mắt xuất kỳ bất ý điều động bộ đội mãnh liệt triển khai đột kích bất ngờ làm đôi phương giật mình.

Như thế Tư Lược đoàn sẽ tiếp tục dương oai, lớn mạnh chỉ còn là vấn đề thời gian. Chỉ cần đủ thực lực cùng uy vọng há chẳng phải vừa có thể hưởng thụ nhân sinh đồng thời khai sáng Trung Hoa kiếm khách cũng không còn là việc khó khăn. Bởi vậy, trong lòng Diệp Phong càng nghĩ càng sáng khoái, dâm ý vô hạn, cao trào lớp này đến lớp khác kéo dài không thôi...hắc hắc...

Lời người ta nói thật đúng, nhiều người làm việc rất tốt. Tư lược đoàn chúng nhân đồng tâm hiệp lực, hối hả làm việc cho đến trước bình minh, mang tất cả tàn chi của vong linh sinh vật rời sơn động, do tinh linh trung đội vận chuyển rời xa vùng đất hoang vu của Vọng Triều sơn. Tránh cho bị người phát hiện trong núi có vong linh sinh vật lại đem bẩm báo tới Quang Minh giáo đình.

Trong động không có chỗ ở, chỉ có thể tạm thời cư ngụ tại doanh trướng nghỉ ngơi, chờ mấy ngày cải tạo xong sơn động. Một mỗi hết một ngày trời, mọi người tiến nhập trướng bỗng, chẳng bao lâu chìm vào giấc ngủ.

Duy có ác xúc Diệp Phong mang theo thần tình phôi tiêu, ngồi trong doanh trướng của mình, hai tay vuốt ve đôi chân ngọc lả lướt trắng nõn, nhu nhược vô cốt của Mộng Hình, cái miệng rộng lại nhấm nháp đôi môi mềm mại quăn lầy chiếc lưỡi đượm hương của nàng, hạ thể hưởng thụ đôi môi anh đào cùng chiếc lưỡi thơm tho của Lộ Lộ làm hắn chìm ngập trong tư vị tiêu hồn, trong lòng hô to quá tuyệt, cảm thán nghĩ nhân sinh thật sự mỹ diệu.

“Tê...” thở ra một hơi thoải mái, Diệp Phong đưa tay vuốt nhẹ gương mặt của Lộ Lộ, ý bảo nàng dừng lại, kéo nàng lên ngồi trên đùi mình, đôi tay lọn miết nhẹ ngọc đồn tuyết bạch một phen rồi nhẹ nhàng vỗ xuống, vuốt ve cái eo nhỏ mềm mại của nàng, cười xấu xa nói: “Lộ Lộ ngoan, để thiếu gia hưởng thụ thủy xà yêu tuyết vờn của nàng, cũng để Mộng Hình kiến thức một lần nào!”

“A...” Lộ Lộ ôn nhu nghe thấy vậy, khẽ ngượng ngừng liếc mắt nhìn Mộng Hình một chút, đứng dậy, vuốt nhẹ bảo bối của thiếu gia rồi chậm rãi ngồi xuống, vắn vẹo cái eo nhỏ mềm mại của mình làm Diệp Phong tận tình tiêu hồn...

Chương 75 : Thịnh chức , ám hắc , ma nữ , phong nguyệt

Tân NDGHNTD

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Hoàng cung Mạt La đế quốc, thư phòng quốc vương, Tĩnh Hương hướng tới quốc vương mà thỉnh cầu tiếp tục đảm nhiệm phó đoàn trưởng Tư Lược đoàn, xong việc bèn lui ra. Tả La nghi hoặc hỏi quốc vương: “Bệ hạ, từ lúc Lôi Ân làm rối tung cái hôn lễ, Tĩnh Hương và hắc khăng định có quan hệ không bình thường. Ngài để Tĩnh Hương tiếp tục đảm nhiệm phó đoàn trưởng, như vậy có được không?”

Lao Nhĩ đối với việc Tĩnh Hương xin tiếp tục đảm nhiệm phó đoàn trưởng, cũng có cảm giác không như ý muốn. Nhưng mà vì thế mà không cần phiền não tìm kiếm phó đoàn trưởng mới. Nghe Tả La hỏi xong, tự tin mỉm cười: “Nếu là người khác cùng Lôi Ân có quan hệ, ta khẳng định sẽ không tiếp tục dùng. Nhưng Tĩnh Hương lại khác, không cần phải hỏi về lòng trung thành của nàng ta với đế quốc, trầm tuyệt đối tin tưởng nàng. Kỳ thật trầm cũng hy vọng Tĩnh Hương có thể lấy Lôi Ân, quân thúc hắc không gây ra những chuyện phiền toái nữa!”

“ Muốn quân thúc Lôi Ân thật là điều không dễ dàng!” Tả La lắc đầu thờ dãi, trong lòng thầm bội phục sự tín nhiệm Tĩnh Hương của quốc vương. Đối với một thần tử mà nói, được quốc vương tín nhiệm như thế, quả là điều vinh hạnh!

Bối Cát – Tư Lạc Ni, người mang dòng máu của ma tộc và nhân tộc, thất giai hắc ám kiếm sĩ, là người đứng đầu trong nhóm Hắc Ám cửu kiếm vệ của Tắc Tư giáo hoàng Hắc Ám giáo đình, là người cực kỳ háo sắc. Hắc chính là tên ả sấu bịt mặt đã đuổi theo Tĩnh Hương ngày trước.

Tắc Tư biết được Hắc Ám ma kiếm đang trong tay Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ, liền xem xét lại, rồi phái Hắc Ám cửu kiếm vệ bí mật dẫn người đi đoạt về Hắc Ám ma kiếm.

Hắc Ám cửu kiếm vệ nghĩ khi ma thú ở Hỗn Loạn hoang nguyên chạy ra không ngừng, Lôi Ân thế nào cũng phải trở về đế đô Mạt La, vì thế nhanh chóng chạy đến Mạt La đế đô, để chuẩn bị bắt hắc hoặc là bắt Lạc Khắc làm vật trao đổi với Hắc Ám ma kiếm.

Lúc bọn họ bí mật đến Mạt La đế đô, cũng vừa vặn trước ngày hôn lễ của Tĩnh Hương một này. Bọn họ vốn định ra tay ở Tể tướng phủ, đáng tiếc, khi phái thám tử điều tra, thì phát hiện Tể tướng phủ phòng bị quá nghiêm ngặt. Có được đám bạch lanh kỵ sĩ của Tư Lược đoàn tuần tra, Lạc Khắc ra vào lại có cao thủ bên cạnh, căn bản không có cách nào ra tay.

Tuy nhiên khi bọn chúng đang lo tìm đối sách, thì cũng vừa vặn phát hiện Lôi Ân phá hỏng hôn lễ. Thấy Lôi Ân quan tâm với Tĩnh Hương như thế, hắn liền phân tán nhân thủ đuổi theo Tĩnh Hương để bắt đi, muốn dùng Tĩnh Hương để trao đổi Hắc Ám ma kiếm với Lôi Ân.

Song, sự tình không được thuận lợi như mong muốn của chúng, mười tinh linh mỹ nữ bay đến rồi tiếp đó là Lôi Ân cùng tinh linh trung đội, phá hỏng kế hoạch của của chúng. Bọn chúng rút cuộc cũng phải rút lui.

Thế cũng chưa phải là chuyện đáng giận nhất, đáng giận nhất là việc thám tử của chúng tìm không được nơi hạ lạc của Lôi Ân, dường như Lôi Ân đã tan biến không chút dấu vết trên toàn đại lục. Với thực lực của Hắc Ám giáo đình, Hắc Ám cửu kiếm vệ muốn tụ tập nhân thủ để tiêu diệt Mạt La Hoàng Gia Tư Lược đoàn thì không phải việc khó. Bất quá điều kiện tiên quyết là không để Quang Minh giáo đình phát hiện, hơn nữa còn phải tìm ra Mạt La Hoàng Gia Tư Lược đoàn thì mới được.

Có thể đánh thắng mà lại không tìm được mục tiêu, chuyện này làm người ta thật sự phiền muộn. Bồi Cát và cửu kiếm vệ cơ hồ mỗi ngày đều trách mắng thám tử là lũ phế vật.

Thôn Khắc Lộ Tây, tại vùng bờ biển phía Tây Nam Mạt La đế quốc, là một ngư thôn nhỏ cách Vọng Triều Sơn năm trăm dặm về hướng đông, dân cư trong thôn không quá vài trăm hộ, ngày thường sinh sống bằng cách đánh cá, nghèo khổ nhưng an tường, dân phong thuần phác, tình cảm của cư dân rất tốt.

U Nguyệt Nhi thần tình si ngốc, nằm ngẩn ngơ trong phòng ngủ trong căn phòng mà ân nhân cứu mạng, lão nãi nãi Ny Lộ - Luân Lạp Tư cấp cho nàng, trong đôi mắt phượng thê lương chảy ra hai dòng lệ trong suốt, tự trách mình không thể bảo vệ hài tử trong bụng.

Sau khi quay về Hắc Ám giáo đình chịu sự đối đãi bất công, U Nguyệt Nhi sống trong sự thất vọng cùng cực, ba tháng trước, nàng rút cuộc không thể chịu đựng thêm nữa, cắt cổ tay tự sát. Nhưng nàng được các tỷ muội

trong giáo đình phát hiện, cứu chữa kịp thời và phát hiện nàng đã mang thai.

U Nguyệt Nhi đã mất đi ý nghĩa cuộc sống, biết tin mình đang mang thai, vô cùng khiếp sợ, không thể tưởng tượng chính mình lại mang cốt nhục của cầm thú nam tước.

U Nguyệt Nhi tự thấy rõ bộ mặt thật của giáo hoàng, liên đới với Hắc Âm giáo đình tràn ngập thất vọng, đồng thời hận ý đối với cầm thú nam tước không còn cường ngạnh như trước kia. Nàng là một nữ nhân yêu thích trẻ con, tuy nàng không thân không thích, biết mình mang cốt nhục của cầm thú nam tước, vốn muốn đem theo đứa nhỏ cùng chết nhưng cuối cùng cũng không đành lòng, dù sao nó cũng là hài tử của nàng.

Tuy nhiên, khi nàng đã dẹp bỏ ý nghĩ tự sát trong đầu, muốn sinh hạ hài tử, giáo hoàng biết tin nàng mang thai, mười ngày trước đã nghiêm khắc ra lệnh cho nàng nhanh chóng hủy đi hài tử, sau đó ép nàng lấy một hồng hồ nhân có huyết thống ma tộc “Hắc ám tinh linh”.

U Nguyệt Nhi vốn đã thất vọng đến tận cùng với giáo hoàng, đối mặt với nghiêm lệnh của giáo hoàng thì trong lòng tràn ngập bi ai, đêm đến liền lén lút thu thập hành lý rồi cưỡi ma sủng Quang Minh bạch vũ điêu, bỏ qua bọn hộ vệ quát mắng cản đường, nhanh chóng bay ra khỏi khe hở của giáo đình, muốn thoát ly khỏi nơi vô tình này.

Đáng tiếc, số mạng nàng thật xấu, Hắc Âm giáo hoàng Tác Tư có được truyền báo, biết tin nàng chạy trốn, lập tức giận dữ, phái ra những thân tín đích hệ, chính là đạo lạc thiên sứ trung đội có huyết thống ma tộc “Đạo Lạc Thiên Sứ” và dực nhân huyết thống, đuổi theo truy sát nàng.

U Nguyệt Nhi có thể nói không biết một chút võ kỹ hay ma pháp gì, dưới sự truy sát của đạo lạc thiên sứ, vô ý bị cương thương quét trúng sườn phải, máu chảy không ngừng. Mắt thấy sắp bị bắt giữ thì một nhánh dực nhân đại đội của Quanh Minh giáo đình phát hiện đạo lạc thiên sứ đang truy sát nàng, lập tức tiến lên chặn đánh. Do vậy nàng có cơ hội đào thoát khỏi sự truy sát của bọn chúng, mang theo thương tích, đầu óc mê man chuyển hướng về phía ngư thôn Khắc Lộ Tây rồi ngã xuống, được Ny Lộ lão nữ nãi cứu về nhà.

Bởi vì nàng chảy máu quá nhiều, vất vả chạy trốn, lại từ không trung ngã xuống, mặc dù không cao, nhưng nàng bị thương không nhẹ. Được Ny Lộ

nãi nãi cứu giữ lại tính mạng, nhưng đứa nhỏ trong bụng nàng không thể giữ lại được. Chỉ có thể một mình đối diện với sự thật vô tình tàn khốc.

“Nguyệt Nhi, người tỉnh lại rồi a, đến đây, ăn một chút cháo cá!” Ny Lộ lão nãi nãi, niên kỉ độ lục tuần, đầu tóc bạc trắng, đang bưng một bát cháo cá, hiền từ đi tới bên giường U Nguyệt Nhi.

“Tạ tạ người, Ny Lộ nãi nãi, những ngày này thật sự là đã quấy rầy người...” U Nguyệt Nhi nhìn Ny Lộ cảm kích nói.

“Người đừng khách khí như vậy, nào, ăn cháo, cái gã xú nam nhân kia không yêu người, sau này người hãy ở lại đây với nãi nãi.” Ny Lộ nãi nãi mỉm cười một cách từ ái, dùng muỗng đút U Nguyệt Nhi ăn.

U Nguyệt Nhi nghe xong Ny Lộ nãi nãi nói, cảm kích mà rơi lệ, tâm trạng áy náy chính mình lừa Ny Lộ nãi nãi. Bởi vì Ny Lộ nãi nãi hỏi trượng phu nàng ở nơi nào, vì sao nàng lại bị thương, nàng căn bản chẳng biết như thế nào trả lời, chỉ nói trượng phu không thương yêu nàng, rồi nàng gặp phải cường đạo mà bị thương. Như vậy tất cả lời nói đều đưa đến nam nhân của nàng căn bản không yêu thương cho nàng, nàng không nói nàng là nhi tộc hỗn huyết ma nhân, cũng là tránh cho Ny Lộ nãi nãi khỏi sợ hãi.

Loan Nguyệt sơn lĩnh, tọa lạc đầu đó ở giữa phương nam Quang Minh đế quốc cùng Mạt La đế quốc hướng đông nam biên cảnh, nhiều người phát xuất từ Loan Nguyệt mà có danh, đây thuộc dải đất không có người quản, thỉnh thoảng có vài người qua lại. Gần nhất một tháng có Phong Nguyệt Mỹ Nữ đoàn, trú tại trung tâm dải đất Loan Nguyệt sơn lĩnh. Nghe được tin tức đó, tầng tầng lớp lớp người kéo đến kết thành đội quân “Sắc lang”.

Phong Nguyệt Mỹ Nữ Đoàn, một đội đoàn chuyên môn làm việc thân thể sinh ý, ba ngàn kỹ nữ duyên dáng trẻ đẹp, cùng với bốn ngàn lục giai tạp hệ kiếm sĩ hộ vệ, trường kỳ lưu động ở các nơi đại lục, tiếng tăm thật tốt, mỗi một nơi đến tất sẽ hấp dẫn đại quân sắc lang ùng ùng kéo đến!

Đế Na - Tây Lệ Ny, thất giai cực diện kiếm sĩ, đoàn trưởng Phong Nguyệt mỹ nữ đoàn, bề ngoài xinh đẹp lẳng lơ, có mái tóc màu xanh tuyệt sắc của thực nữ cùng nội tâm u buồn trống trải. Ngoại trừ bản thân nàng, không ai biết lai lịch trước đây của Phong Nguyệt mỹ nữ đoàn. Đoàn trưởng xinh đẹp như nàng, cũng là một trong nguyên nhân nhiều sắc lang kéo đến ủng hộ.

Trước mắt tại đại lục có rất nhiều người phong nguyệt lão luyện, đều lấy chuyện có thể cùng Đế Na trên giường làm vinh dự. Bởi vì đến nay chưa có ai có thể cùng với Đế Na tú bà kiêm chức mỹ nhân đoàn trưởng này ở trên giường.

Một trong bốn thế lực lớn của Hỗn Loạn đồng hoang, Uy Liêm Thương Đoàn của đoàn trưởng Bồ Lỗ Tư, đúng lúc mới gần đây bản thân hắn thống lĩnh thương đoàn đóng quân ở vị trí phương bắc Loạn Nguyệt sơn lĩnh. Hắn biết được Phong Nguyệt mỹ nữ đoàn đến, lập tức đem theo thương đoàn tới đóng quân ở vị trí ngoài Loạn Nguyệt Sơn Lĩnh. Bản thân mình mỗi ngày ở trong mỹ nữ đoàn ăn chơi trác táng, sau khi uất ức cùng mất mát rời khỏi hoang nguyên.

Uy Liêm thương đoàn từ sau khi rời khỏi Hỗn Loạn hoang nguyên, liên tiếp bị quân đội các nước tấn công, vốn có hai vạn một ngàn hộ vệ, ở hoang nguyên bị Mạt La hoàng gia Tư Lược Đoàn thiêu chết năm ngàn, ngoài ra mới gần đây bị các nước tấn công, đã tổn thất đến chỉ còn năm ngàn. Nếu còn ở Hỗn Loạn hoang nguyên, Uy Liêm thương đoàn bây giờ chỉ có thể tính là một thế lực lớn bình thường, căn bản không cách nào duy trì là một trong bốn thế lực lớn có danh lúc trước ở hoang nguyên.

Kỳ thật không chỉ có Uy Liêm thương đoàn đã bị tấn công, thế lực Hỗn Loạn hoang nguyên còn lại tiến vào tám nước, tất cả đều bị bao vây, bị các nước bắt buộc lui về đóng quân cầu thả ở lại vùng biên giới. Quốc gia chung quy vẫn là quốc gia, các thế lực phạm tội nhỏ cho dù có nhiều quý tộc bằng hữu, nhưng quốc vương cực độ không muốn bọn họ ở lại trong nước của mình. Nếu bọn họ không rời khỏi, kết cục chỉ có một, bị tiêu diệt.

Màn đêm phủ xuống, dụng cụ đứng đầu đặc sắc của Phong Nguyệt Mỹ Nữ Đoàn là lều trại đại sảnh siêu cấp khổng lồ, có thể chứa nhiều sắc lang khách làng chơi. Tất cả vừa ôm trung ý kỹ nữ vừa uống rượu vừa nghe nhạc, mập mờ nồng nhiệt. Âm thanh dâm dục cùng lời lẽ phóng túng tràn ngập cả đại sảnh.

Vũ đài ở chính giữa trung tâm, hơn mười kỹ nữ ăn mặc xinh đẹp hấp dẫn, đang nhảy điệu múa thoát y khiêu gợi. Những chỗ ngồi khách quý ở gần đó nhất, một đám sắc lang đang bị kích thích huyết sáo gào lớn, yêu cầu các nàng "cởi nhanh lên... cởi nhanh lên..."

Bố Lỗ Tư cùng năm tên đại đội trưởng thủ hạ ngồi ở hàng ghế đầu tiên dành cho khách quý, hai bên đang ôm hai nàng kỹ nữ mỹ mạo trẻ tuổi, bị hấn chiến hết tiện nghi, hai mắt thì nhìn phía trên đang biểu diễn thoát y, giữa hai chân có một kỹ nữ xích lôa đang dùng khâu kỹ thuần thực thối tiêu cho hấn

Vào lúc nào, tên lưu manh Diệp Phong miệng ngậm một cây Thanh sắc tiêu hồn, toàn thân đều một màu đen, dẫn đầu bọn Ai Đức, Lạp Phỉ Nhĩ, Ba Nhĩ ba người dưới sự nghênh đón của kỹ nữ mới, mà tiến vào đại sảnh

Chương 76 : Mỹ điểm phong tao , dẫn phát sắc dục

Tân NDGHNTD

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Đại sảnh Phong Nguyệt mỹ nữ đoàn xuất hiện khách đến và đi là chuyện thường tình, vì thế không ai để ý đến bốn người Diệp Phong đã làm gì trước đó. Đế Na rất tham hiểu về đạo lý, chỉ mỉm cười đi lướt qua các bàn khách khứa hỏi thăm vài người, nhìn Diệp Phong, trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc, tươi cười đi tới. Bởi vì nàng bắt gặp ánh mắt tàn nhẫn của Bồ Lỗ Tư nhìn Diệp Phong, thấy Diệp Phong đến đây không phải để chơi đùa, mà là muốn gây sự Bồ Lỗ Tư.

“Vị tiên sinh này hình như rất xa lạ, có phải đây là lần đầu tiên đến Phong Nguyệt mỹ nữ đoàn của chúng ta không?” Bốn người Diệp Phong ngồi xuống một bàn trống, Đế Na xinh đẹp mỉm cười mê người, rồi với vẻ quyến rũ nói với Diệp Phong.

Mái tóc dài màu lam của Đế Na hôm nay được búi lên, trên thân mặc một cái áo màu đen bó sát người để lộ vai, làm nổi lên bộ ngực căng tròn dụ người, để lộ một cái khe sâu hoắm giữa ngực. Cái rốn nhỏ nhắn và eo thon gọn. Thân dưới mặc một cái quần ngắn màu đen, mông tròn căng, làm nam nhân nhìn thấy chỉ muốn mạo phạm. Cặp chân dài trắng nõn được bao bởi một lưới đen, chân mang đôi giày đen, nhìn cực kỳ quyến rũ, thật dụ người mà!

Trời, đúng lúc thật, mẹ nó, tao nương này quả thật danh bất hư truyền, khó trách nam nhân nào cũng theo đuổi ả ta. À, không biết chơi từ đằng sau, cảm giác tốt như thế nào đây? Diệp Phong nhìn vẻ quyến rũ của Đế Na, trong mắt tràn đầy sắc dục, tay heo liên nhanh chóng đặt lên mông Đế Na, thật là sướng khoái, rồi mỉm cười chọc ghẹo: “Mĩ danh của Đế Na đoàn trưởng, ta đã ngưỡng mộ từ lâu, hôm nay mới đặc biệt tới gặp nàng. Nàng gọi cho mấy người bạn ta những mỹ nhân xinh đẹp giống như nàng nha”

Mặc dù Đế Na là đoàn trưởng kiêm lão bản của Phong Nguyệt mỹ nữ đoàn, nhưng bình thường bởi vì là lão bản của Phong Nguyệt tràng nên nàng đôi lần bị chiếm tiện nghi. Có điều cho tới bây giờ, ai đã từng chiếm tiện nghi nàng, đều không còn mạng để ra khỏi Phong Nguyệt mỹ nữ đoàn.

Trong đại sảnh khách và kỹ nữ thấy Diệp Phong mị mị đặt tay lên hông của Đê Na, mọi tiếng dâm loạn lập tức ngừng lại, tất cả mọi người im lặng nhìn về phía Đê Na đang tức giận, cho rằng cái tên lưu manh ngu ngốc đột nhiên đến đây kia chắc chắn phải chết.

Mặc dù Bồ Lỗ Tư chưa gặp mặt Diệp Phong, nhưng gã đã thấy qua chân dung của hắn. Lúc này thấy hắn, lập tức nổi lên sát ý, tâm trạng cảm khái rồi cuộc cũng gặp mặt hắn, để có thể báo thù cho thủ hạ, rửa sạch mối nhục trước đó!

Hơn một trăm kiếm sĩ hộ vệ tại bốn phía đại sảnh, thấy đoàn trưởng bị khi phụ, liền chuẩn bị động thủ giết người. Nhưng Đê Na đột nhiên kèm lại nổi tức giận, cười duyên rồi đưa ngón tay ngọc chỉ lên trán Diệp Phong mà phong tình trách khư: “Vị tiên sinh này thật là một quý háo sắc, đã đến chỗ ta, thì lo thiếu mỹ nữ sao? Nhất định sẽ làm cho ngài hài lòng!” Vừa nói, Đê Na vừa gửi cho Diệp Phong ánh mắt quyến rũ. Xong xuôi quay đầu gọi những nữ nhân tư sắc xuất chúng cách đó không xa, là những kỹ nữ trẻ tuổi, tới tiếp đãi khách.

“Đê Na đoàn trưởng, không phải tìm mỹ nữ cho hắn làm chi, hắn sẽ chết thôi!” Nhãn thần đầy sát ý của Bồ Lỗ Tư, trong tay gã là “Liệt Địa Kiếm”, gã dẫn năm tên đại đội trưởng tiến đến bàn của Diệp Phong, trên miệng nở một nụ cười lạnh.

Liệt Địa Kiếm, dài bốn xích, đúc bằng tinh thiết, được hỗ trợ thêm thất giai thổ hệ ma tinh, toàn thân màu vàng, làm tăng uy lực cuồng sa đầu khí của thổ hệ ma pháp lên tầng thức sáu. Thực lực Bồ Lỗ Tư là bát giai cuồng sa kiếm sĩ, sử dụng thanh kiếm này, như thể cá gặp nước, thực lực đại tăng. Quan sát đối phương chỉ có bốn người, gã tưởng chắc có thể tiêu diệt được đối phương. Huống chi bên ngoài còn có năm ngàn hộ vệ nữa!

Đê Na thấy Bồ Lỗ Tư đi tới, lập tức nhíu mày, vừa rồi nàng sợ dĩ không lập tức trừng phạt Diệp Phong bởi vì nàng nhìn ra hôm nay Diệp Phong đến không phải để vui chơi, mà là đến gây phiền phức cho Bồ Lỗ Tư.

Dù Uy Liêm thương đoàn bây giờ không còn được như xưa, nhưng vẫn còn có năm ngàn hộ vệ, Diệp Phong dám trêu chọc Bồ Lỗ Tư, Đê Na không nghĩ đến việc dễ dàng kết thù oán với thanh niên không rõ lai lịch này.

“Ô, đây chẳng phải là Bồ Lỗ tư đoàn trưởng sao? Nghe nói gần đây các người bị các quốc gia truy lùng tiêu diệt như chó nhà có tang, thế nào lại có tâm tình đến đây đùa giỡn nữ nhân?” Diệp Phong ngồi ở ghế trên, ngâm

một cái cây Thanh sắc tiêu hồn, nhàn nhạt châm chọc tên Bồ Lỗ Tư đang đi tới. Đế Na đã đoán đúng, hôm nay tên này đến là để diệt Bồ Lỗ Tư.

Từ lúc bắt đầu chiếm cứ quảng mạch sơn động, dưới sự cố gắng của mọi người trong Tur Lược đoàn, sơn động đã được cải tạo hoàn toàn, đỉnh của động khẩu được mở rộng bằng phẳng, trong động có bố trí các tấm gương, chỉ cần bên ngoài có ánh sáng, trong động liền được soi sáng theo. Nơi chú tạo, trữ lương thực, phòng ngủ được cải tạo từ các động nhỏ.

Gần đây nhất Ba Nhĩ dưới sự chỉ đạo của Diệp Phong và Mạn Nỗ Ai Nhĩ, mỗi ngày đều tu luyện “Hỗn thế hung linh công” cùng với vong linh ma pháp trong ma pháp thủ trác của Luân Cát. Hỗn Thế Hung Linh công mạnh mẽ dễ dàng luyện tập, nhưng lại cực độ tà ác, cần phải hấp thu thiên địa oán linh vào người chuyển hóa thành hung linh chân khí, cho nên nghĩa địa trở thành nơi luyện công tốt nhất cho Ba Nhĩ.

Lúc mới bắt đầu tên bại hoại Ba Nhĩ có chút không dám tu luyện loại công pháp tà ác này, bất quá ngại mệnh lệnh của Diệp Phong, chỉ đành phải đâm đầu vào tu luyện. Kết quả càng luyện thì càng thấy thực lực tăng cường, nên càng luyện càng hưng phấn, con người cũng vì thế càng lúc càng âm trầm. Do y trước kia dung hợp mấy trăm câu hồn u linh nên thực lực hiện tại của tên bại hoại này cơ hồ bắt kịp Khải Đặc và Ai Đức, khiến hai tên này cực kỳ buồn bực, luôn mắng hăm là đồ biến thái.

Một trăm tên cực diện kiếm sĩ cũng chuyển sang dùng Đại Khảm Dao, học tập Lôi Đình Quyết và Lôi Đình tam thức, được sắp xếp thành trung đội lôi đình đao khách, do tên mập bỉ ổi Ai Đức làm chỉ huy. Mộng Hình trở thành nữ nhân của hắn, Diệp Phong tự nhiên không quên nàng, đem bộ công pháp thích hợp nhất cho nữ giới tu luyện “Bất Tử Hỏa Hoàng Quyết” dạy cho nàng.

Mạn Nỗ Ai Nhĩ với sự trợ giúp của chú tạo trung đội, đem sáu khối truyện tổng thủy tinh đập nhỏ ra, nấu chảy một ít cương thiết từ trọng kỵ khai giáp cướp được trước kia, đúc thành cương bản, trên mặt có khắc truyện tổng ma pháp trận, lắp truyện tổng thủy tinh vào, tạo thành mười hai phương tiện mang Truyện Tổng Trận loại nhỏ.

Hoàn thành nhiệm vụ chế tạo Truyện Tổng Trận mà đoàn trưởng giao cho, Mạn Nỗ Ai Nhĩ bắt đầu nghiên cứu mô phỏng chế tạo hỏa thương hỏa pháo, đồng thời muốn chế tạo những trang bị không gian phụ kiện cho thành viên Tur Lược đoàn, có thể khiến cho các thành viên không cần lúc

nào cũng phải mặc trang bị nặng nề. Bất quá đây là một đại công trình, phải đọi khai thác loại kim chước quáng mạch kỳ lạ mà đoàn trưởng gọi là “tinh thiết” mới có thể bắt tay vào làm, vì nếu cứ chế tạo bằng cương thiết, khẳng định sẽ làm ra thứ có nhiều nhược điểm.

Tư Lược đoàn ở Vọng Triều sơn là do sự tình quáng mạch. Diệp Phong trước khi Tĩnh Hương đến gặp quốc vương xin nhận chức cũng không có nói cho nàng, vì món ngon này hắn muốn nuốt một mình, không muốn quốc vương biết đến số tài sản lớn này, cử người đến khai thác. Do đó, Tĩnh Hương từ đế đô quay về Tư Lược đoàn, kinh hi thấy Diệp Phong tại quáng mạch thu hoạch được một số lượng lớn, đồng thời mười phần bất mãn việc hắn giấu diếm mình sự tình này.

Hơn nữa quan hệ giữa Diệp Phong và Mộng Hình cũng không qua được mắt của Tĩnh Hương. Từ lúc bắt đầu đáp ứng Diệp Phong trở về Tư Lược đoàn, Tĩnh Hương thấy Lộ Lộ luôn rất ôn nhu và không ngại việc Diệp Phong đối tốt với nàng. Biết được Lộ Lộ sẽ không tranh giành sủng ái, bởi vậy trong lòng có thể tiếp thụ việc cùng Lộ Lộ chia sẻ trượng phu.

Nhưng bây giờ lại có thêm một Mộng Hình, lập tức khiến cho Tĩnh Hương trong lòng thấy khổ đau. Diệp Phong liền ôm lấy nàng giống như muốn bảo vệ nàng. Vừa bất mãn quan hệ của Diệp Phong và Mộng Hình, trong lòng đầy mùi vị chua xót khó chịu, nàng lại muốn rời khỏi Tư Lược đoàn. Diệp Phong muốn tốt đành phải bày trò lưu manh, thi triển thủ đoạn vừa cứng vừa mềm, tỏ vẻ cứng rắn không cho Tĩnh Hương rời khỏi mình, đồng thời dày mặt năn nỉ, làm Tĩnh Hương khóc cười không xong, đành phải tạm thời tha thứ cho hắn.

Mới đây hai người thương lượng xem bẩm báo hay không sự tình quáng mạch với quốc vương. Tĩnh Hương đúng là tuyệt đối trung thành với đế quốc, muốn đem việc này báo lên trên, Diệp Phong thì định muốn nuốt trọn một mình, kiên quyết không đồng ý báo lên trên, thêm vào đó toàn thể thành viên Tư Lược đoàn đều cùng ý nghĩ như hắn. Trong đầu Tĩnh Hương đã có ý niệm tiếp nhận Diệp Phong sẽ là trượng phu của mình, cho nên không để ý vấn đề khoáng mạch, thuận theo hắn mà giấu diếm quốc vương.

Nữ nhân, một khi đã tìm được nam nhân của mình, thiên hướng khẳng định sẽ là, Tĩnh Hương người trung thành một mực với đế quốc, đối diện với Diệp Phong là một nam nhân vô cùng xấu xa, cũng không thể kìm chế

được xuất hiện sự biến đổi tội lỗi. Chẳng lẽ cái này là nói nam nhân không hư hỏng, nữ nhân không yêu?

Diệp Phong đối với việc Tĩnh Hương vì mình phải ghen tuông, hơn nữa còn dung túng cho mình độc chiếm quáng mạch, trong lòng kể ra có nhiều sự sáng khoái, lộ ra vẻ xuân phong đặc ý, muốn có bao nhiêu thì có được bấy nhiêu!

Và hẳn còn cho Kiệt Nã Tư mang theo không gian giới chỉ chứa Truyện Tồng trận, suất lĩnh trung đội tinh linh bắt đầu tìm kiếm mục tiêu để đả kiếp. Thương đoàn lão cừu nhân Bồ Lỗ Tư trở thành mục tiêu đầu tiên. Hiện nay Bồ Lỗ Tư ngày ngày liên tục lưu lại chỗ Phong Nguyệt mỹ nữ đoàn, đúng là thời cơ tốt để xuống tay, bởi vậy phải liệu tính kế hoạch rõ ràng tỉ mỉ, rồi đến Phong Nguyệt mỹ nữ đoàn.

“Đã sớm nghe nói Lôi Ân đoàn trưởng miệng lưỡi sắc bén, xuất khẩu thô lỗ, hôm nay thấy quả nhiên tiếng đồn không sai. Hy vọng người dựa vào khả năng có thể tiếp tục hùng hổ, đừng sợ đến đái ra quần nhé!” Bồ Lỗ Tư thống lĩnh năm đại đội trưởng dưới tay, giữ khoảng cách mười thước với Diệp Phong, định hạ cước bộ, khinh thường cười lạnh. Vì thực lực của hắn cùng bát giai cường sa kiếm sĩ, căn bản không có để mắt tới Diệp Phong.

“Ai, đlám người này, ăn no uống say rồi, khoác lác làm phiền ta!” Diệp Phong miệng nhả khói, hướng vào đôi mắt trắng dã hung ác của Bồ Lỗ Tư. Lúc này vui mừng phi thường vì Bồ Lỗ Tư mất thời gian ở đây, Bởi vì bộ đội chiến đấu của Tư Lược đoàn đã xuất động toàn bộ, chuẩn bị ở phía ngoài hạ sát doanh trại của Bồ Lỗ Tư, hẳn lúc này thứ nhất là muốn tự tay mình hạ Bồ Lỗ Tư, hai là muốn Bồ Lỗ Tư không thể trở về chỉ huy hộ vệ tác chiến.

“Muốn con mẹ người Lôi Ân, lão tử hôm nay sẽ cho tên lang than người lĩnh giáo sự lợi hại của Uy Liêm thương đoàn”. Thủ hạ Bồ Lỗ Tư hiện giờ gồm một trọng trang tam giai băng sương kỵ sĩ đại đội, hai tam giai tạp hệ kỵ sĩ đại đội, hai tam giai tạp hệ xạ thủ đại đội. Đại đội trưởng băng sương kỵ sĩ đại đội, thấy đoàn trưởng bị vũ nhục, lập tức chỉ vào đối phương mà mắng to, rồi múa cây cương thương ba thước, tiến về phía đối phương như muốn đập vỡ tổ ong, căn bản không để bốn người đối phương trong mắt

Đế Na kinh ngạc Diệp Phong cũng là đoàn trưởng, thấy Bồ Lỗ Tư bên kia cũng muốn động thủ, lập tức lộ ra phong thái mê người, đi tới giữa hai người, môi anh đào khe mở nhẹ tới Diệp Phong, cười duyên nói: “Hai vị

đoàn trưởng, chỗ này của thiếp đều là những nữ nhân mỹ lệ, cũng không chống lại nổi kiếm chiêu của các vị, ngàn vạn lần không muốn động thủ nha!”

Bồ Lỗ Tư tưởng có thể lập tức động thủ cùng cừu nhân, có điều là ả Đế Na này bề ngoài lại rất khách khí, nhưng gây rắc rối tại đây, nàng tuyệt đối không bỏ qua. Bởi vậy Bồ Lỗ Tư khinh thường chỉ vào Diệp Phong quát: “Lôi Ân, ta lấy tư cách kiếm sĩ cùng ngươi khiêu chiến, hãy theo ta ra ngoài!”

“Ồ, thật sự là phiền toái, muốn ngoạn ngoạn cùng nữ nhân lại bị quấy rầy.” Diệp Phong lắc đầu cảm thán, đứng dậy làm dáng đi tới Đế Na, nhìn Bồ Lỗ Tư nói: “Nể mặt Đế Na đoàn trưởng, ta sẽ cùng với ngươi tỉ thí!”

Hừ, chẳng biết sống chết ra sao, ta sẽ cho ngươi muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong. Bồ Lỗ Tư cùng Diệp Phong đi ra ngoài, trong lòng đắc ý cười lạnh, năm tên đại đội trưởng hường ánh mắt về phía đối thủ, cùng bọn họ đi ra ngoài doanh trướng.

“Đại mỹ nhân, chờ ta giết hấn, rồi trở về chiếu cố nàng!” Diệp Phong thả điều thuốc ra, nói nhẹ nhàng bên tai Đế Na, rồi xoay người cùng Ái Đức ba người đi ra ngoài trướng.

Trước khi gặp Đế Na, Diệp Phong chỉ thấy có Lộ Lộ, U Nguyệt Nhi, Tĩnh Hương, Mộng Hình là mỹ lệ. Hôm nay tên sắc lang này lại bắt gặp được một Đế Na mỹ lệ quyến rũ với bộ trang phục mê người, hấn tự nhiên sẽ không chịu buông tha. Hấn cũng suy nghĩ tới, bất luận dùng biện pháp gì cũng đều muốn thử qua một lần với ả Đế Na. Từ khi Nguyệt Nhi rời đi, hấn rốt cuộc rất muốn ngoạn ngoạn cùng nữ nhân phong tao, hiện đang rất thèm khát. Nếu không phải vì Tĩnh Hương cùng Mộng Hình không cho phép, bây giờ có thể cùng Đế Na thực hiện ý niệm trong đầu. Nghĩ lại Đế Na có cái miệng lớn rất đầy đặn gợi cảm, dục hỏa trong người hấn tăng lên.

Đoàn trưởng Uy Liêm thương đoàn, cùng với một thanh niên đánh nhau, điều này làm mọi người đều rất tò mò. Tất cả mọi người đều đi ra ngoài, muốn xem thanh niên đó như thế nào, Bồ Lỗ Tư là bát giai cường sa kiếm sĩ thực lực thật là mạnh!

Hôm nay toàn bộ hào khí xem như đều bị tên tiểu quỷ kia phá, Đế Na nhìn thấy nhiều khách khứa đi ra đại sảnh, nghĩ Diệp Phong lúc gần đi có nói, tâm trạng bất đắc dĩ cảm khái, cũng rất tò mò mà đi ra đại sảnh.

Chương 77 : diệt địch, chước hoạch, kì lập tư cự nhân

Dịch: Now Or Never

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Bên ngoài doanh trại của Phong Nguyệt mỹ nữ đoàn là một mảnh đất rộng và bằng phẳng. Bồ Lỗ Tư dẫn người đi ra nơi đó, xoay người nhìn Diệp Phong đi tới từ phía sau, lập tức múa Liệt Địa Kiếm trong tay, rồi quát: “Lôi Ân, hôm nay ngươi phải chết.” Liền nhảy tới trước, điện xạ hướng về Diệp Phong. Năm tên đại đội trưởng thủ hạ cũng xuất chiêu, ba gã cầm thương theo đoàn trưởng, hai gã còn lại thì gương cung chuẩn bị bắn.

Diệp Phong vừa đi vừa từ không gian giới chỉ rút ra Quang Minh chi kiếm, thấy Bồ Lỗ Tư nhảy tới, liền nở nụ cười. Bắt đầu thi triển Tiêu Diêu kiền khôn bộ, lưu lại hai đạo tàn ảnh, cùng Bồ Lỗ Tư cận chiến, kiếm khí màu trắng và kiếm khí màu vàng như đan vào nhau. Hai kiếm va chạm nhau tạo ra những âm thanh lớn.

Ba người Ai Đức, Lạp Phi Nhĩ, Ba Nhĩ tự nhiên tiếp chiêu với gã cầm trường thương, kỵ sĩ đại đội trưởng không có chiến mã kia.

Năm tên đại đội trưởng của Uy Liêm thương đoàn thực lực chỉ ở ngũ giai. Ba gã kỵ sĩ đại đội trưởng này căn bản không phải là đối thủ của Ai Đức và Lạp Phi Nhĩ, chỉ chiếm được ưu thế với Ba Nhĩ. Bởi vì Ba Nhĩ không sử dụng hung linh chân khí, cho nên uy lực của mỗi chiêu bị giảm đáng kể. Hai gã xạ thủ đại đội trưởng thấy đồng bọn gặp bất lợi, lập tức bắn tên vào Ai Đức và Lạp Phi Nhĩ để hỗ trợ, giải nguy cho đồng bọn.

Tốc độ của tên Lôi Ân này sao lại nhanh đến như vậy? Bồ Lỗ Tư đối với tốc độ quỷ dị của Diệp Phong, cùng với những đường kiếm thuật tiêu sái như mây bay nước chảy, giờ kiếm lên tấn công mà trong lòng không khỏi kinh ngạc. Gã không thể tin bản lãnh sử dụng kiếm của Diệp Phong lại lợi hại như vậy, hơn nữa tốc độ của gã lại còn chậm hơn so với hắn.

Hai người huy vũ song kiếm, thân hình cực nhanh, người đến ta lui, tàn ảnh liên liên, song kiếm chạm nhau phát ra tiếng kim thiết giao kích liên miên bất tuyệt. Bạch sắc kiếm khí với hoàng sắc kiếm khí lẫn lộn cát bay tứ xứ di mạn, trông cũng rất là tráng quan!

Ở ngoài doanh trường, ngoài trừ Đê Na, còn lại hộ vệ Phong Nguyệt mỹ nữ đoàn, kỹ nữ cùng với chúng khách khứa không thể thấy rõ trận chiến giữa Diệp Phong và Bồ Lỗ Tư, mà chỉ có thấy được tàn ảnh của hai người, thân tình ngỡ ngác, miệng thì liên tục bàn tán, không nghĩ Diệp Phong lại lợi hại như thế, có thể đối đầu cùng Bồ Lỗ Tư.

Có thể đấu với bát giai cường sa kiếm sĩ mà không ở thế hạ phong, lại lịch chàng thanh niên này rốt cuộc là gì đây.... Đê Na vẫn chăm chú quan sát trận chiến của Diệp Phong và Bồ Lỗ Tư, trong lòng đang thầm đoán mò.

"Oanh oanh ... oanh oanh ..."

Ngoài xa nơi hai người đang kịch chiến, từng đợt rung chuyển như động đất, tiếng nổ điếc tai nhức óc, phát ra từ phía bắc Loan Nguyệt sơn lĩnh, nơi Uy Liêm thương đoàn đang đóng trú. Chỉ thấy bên kia lửa bốc cao ngút trời, tiếng kêu thảm thiết khắp nơi.

"Sao lại thế này?!" Bồ Lỗ Tư vừa múa kiếm chống đỡ công kích của Diệp Phong, vừa nhìn chỗ doanh trại của mình, thốt lên tiếng kinh hô như không tin vào mắt

"Ha ha ha, Bồ Lỗ Tư nguoi thật ngu ngốc, tưởng rằng lão tử ta chịu nhàm chán ở đây chơi với nguoi sao? Hôm nay lão tử muốn Uy Liêm thương đoàn phải hoàn toàn biết mất trên đại lục này." Diệp Phong nhìn tình hình ở phương Bắc, trong lòng đang mừng khi biết kế hoạch đã tiến hành suôn sẻ, trường kiếm trên tay tấn công càng thêm mạnh mẽ hơn vào Bồ Lỗ Tư, trên miệng thì không ngừng cười to.

"Đáng hận, Lôi Ân, nguoi là tên tiểu nhân bỉ ổi. Nguoi có không biết cái gì là vô sỉ ư?" Bồ Lỗ Tư vừa nghe Diệp Phong nói xong, liền mới hiểu ra mình bị trúng kế, tâm trạng đang lo lắng cho tình hình doanh trại bên kia, mở miệng mắng chửi Diệp Phong.

"Mẹ nói, muốn giảng dạy cho lão tử cái gì là vô sỉ không vô sỉ ư, nguoi không xứng đáng!" Nếu là một người đàng hoàng, nói hấn là vô sỉ, thì Diệp Phong sẽ không có tức giận như vậy, nhưng Bồ Lỗ Tư là gian thương, cũng có thể nói là giống như vô sỉ, cho nên hấn vừa nghe Bồ Lỗ Tư mắng như vậy, thì không nhịn được bèn chửi lại.

Bồ Lỗ Tư nghe chửi xong, tâm trạng dù rất muốn lập tức giết tên hỗn đản vô sỉ trước mắt này, nhưng nghĩ đến đám nguoi của mình tại doanh trại, gã càng nóng vội hơn, muốn li khai chỗ này để về chỉ huy đám hộ vệ. Đáng

tiếc là Diệp Phong với Tiêu Diêu kiên khôn bộ đã sớm đoán ra ý đồ bỏ chạy của gã, liền liền mạng cầm chân gã, để gã không có cách nào chạy đi được.

Mặc dù việc làm giống hỏa thương hỏa pháo của địa tinh là việc khó khăn, nhưng việc chế tạo đạn dược thì với Mạn Nỗ Ai Nhĩ và bọn ả nhân Lạc Tư là điều dễ dàng. Hỏa đạn của hỏa pháo có đường kính là ba mươi ly, dưới sự chỉ huy của Mạn Nỗ Ai Nhĩ và cố gắng của thành viên Tư Lược đoàn, cũng đã làm ra hơn một trăm viên, cùng với ba trăm viên sẵn có, chỉ cần cải tạo lại ngòi nổ, thì uy lực cũng gần như đạn pháo rồi. Không có thứ lợi thế nào, Tư Lược đoàn mà đánh bừa vào năm ngàn hộ vệ của Bồ Lỗ Tư, cũng như là tự tìm cái chết.

Bên ngoài đại sảnh, bọn người Đế Na nhìn về hướng bắc nơi không ngừng phát ra tiếng nổ lớn, vừa nghe Diệp Phong cười to, không tin được tên thanh niên trước mắt này lại có một thực lực mạnh như vậy. Hẳn dùng cái gì mà có thể làm nổ to như vậy được chứ? Không lẽ năm ngàn hộ vệ của Uy Liêm thương đoàn sẽ bị hắn tiêu diệt sao?

“Khắc Bĩ, Nga Lạp, hai người các người mau rút lui!” Bồ Lỗ Tư không thể thoát khỏi chiến thuật cù cưa của Diệp Phong, chỉ còn có trong vào hai xạ thủ đại đội trưởng đứng ngoài mà thôi.

“Ồ... ơ... tuân lệnh...” Khắc Bĩ và Nga Lạp nghe mệnh lệnh của đoàn trưởng xong, ập ập ứng ứng thanh, rồi xoay người về hướng bắc mà chạy đi

Ba người Ai Đức, Lạp Phi Nhĩ, Ba Nhĩ thấy vậy mà vẫn để yên cho bọn họ, chỉ tấn công vào đối thủ hiện tại thôi. Ai Đức và Ba Nhĩ mỉm cười tà dị. Bởi vì bọn họ cũng đã sớm chuẩn bị, nếu hai tên này chạy trở về doanh trại, trước tiên phải gặp năm mươi tinh linh thị trong tay là hỏa thương. Tinh linh thị nữ hiện giờ tiến thuật không bằng thành viên của tinh linh trung đội, nhưng các nàng trời sanh là xạ thủ, việc sử dụng địa tinh hỏa thương có thể nói là dễ dàng.

“Lôi Ân, ngươi không dám đường đường chính chính so tài cao thấp, mà cứ vô lại dây dưa hoài vậy. Ngươi rốt cuộc có phải là nam nhân không?!” Bồ Lỗ Tư vừa long lắng trong lòng nhìn về hướng doanh trại, vừa phần nộ chất vấn Diệp Phong do không thể thoát khỏi chiến thuật dây dưa này.

“Ngưng, mẹ ngươi, định dùng kế khích tướng với lão tử à, lão tử không thèm. Muốn biết lão tử có làm nam như nam hay không, thì cùng lão tử kéo quần xuống mà so, cam đoan ngươi sẽ bị thua. Cái của ta có sức quyến rũ

nữ nhân!” Trên miệng Diệp Phong không kiềm chế được cười xấu xa, từ miệng mắng to, không có một chút phong độ của quý tộc, tất cả đều là một dạng lưu manh

“Đáng giận, tên súc sanh này!!!”

Bố Lỗ Tử nổi giận tốt độ, trong lòng liền quyết phải liều mạng, liền vận toàn bộ cuồng sa đấu khí. Do cánh tay trái đã trúng một kiếm của Diệp Phong, nên chỉ dùng cánh tay phải múa kiếm khiến gió nổi quanh thân, mang theo đó là cuồng sa đấu khí, rồi xuất tuyệt chiêu “Cuồng sa đoạt mệnh phá”, đấu khí kết hợp với đất cát từ dưới bay lên, nhanh cho tạo thành một đạo khí dài trên tám mươi thước, tức hình dạng của sa thổ chi kiếm. Kiếm thế bốc lên theo người già, rồi điên cuồng chém vào Diệp Phong.

Thao, muốn lão tử xuất tuyệt chiêu, không giết chết được tên bát đản nguoi, lão tử sẽ mang họ của nguoi. Diệp Phong thấy Bố Lỗ Tử liều mạng, muốn một đổi một, liền xuất tuyệt chiêu. Tâm trạng hung ác cười lạnh, vừa tránh công kích sa thổ cự kiếm, hai tay cầm kiếm xuất ra “Chí tôn cửu thức”, đệ tam thức, “Kiếm ngạo thương khung—tru yêu tà”. Chấn khí mãnh liệt từ trong cơ thể hấn phát ra, bay xung quanh người hấn, rồi bọc lấy thân Quang Minh chi kiếm. Trong nháy mắt quang mang tăng vọt, bắn ra bốn phía, huyền lệ chói mắt, hình thành một cự kiếm màu trắng dài đến năm mươi thước. Những cái còn dư lại, mà theo hai tay múa kiếm của hấn đánh bừa vào Bố Lỗ Tử.

Bố Lỗ Tử thấy đôi phương cũng phát ra cự hình kiếm khí mà đấu với mình, trong lòng thập phần cao hứng. Gã nghĩ rằng cuồng sa cự kiếm của gã nhất định sẽ áp đảo đối phương, liền liên tục múa kiếm tấn công!

Một trắng một vàng, hai thanh cự kiếm do chính khí và cuồng sa đấu khí hình thành. Tại nơi hai người đang giao đấu quyết liệt, sinh ra bạo phát, mặt đất rung động, khí lưu thổi ào ào, gần bọn họ nhất là ba người Ai Đức và ba tên kỵ sĩ đại đội trưởng, tất cả đều phải ngừng công kích, nhanh chóng lùi về sau mà tránh nguy hiểm.

Ngoài đại sảnh của Phong Nguyệt doanh trại, ngoại trừ thần sắc Đế Na rung động, những người còn lại đều hoa mắt, không tưởng được hai người kia lại đấu nhau kịch liệt đến thế. Cái tên thanh niên tóc đen này lại có thể dùng kiếm khí đấu ngang ngửa với bát giai cuồng sa kiếm sĩ, thật sự là kinh khủng. Hấn chỉ mới chừng này tuổi sao? Sao lại có thể tu luyện được như vậy?

“Oanh oanh...”

Cự hình kiếm khí chạm nhau, làm chói cả mắt, rung động tâm thần. Cuối cùng Bồ Lỗ Tư không thể tin được vào điều này, cuồng sa kiếm khí của gã đã bị kiếm khí tinh thuần của Diệp Phong đánh bại, bị trúng khí nghiêm trọng, thân hình bay ra, ngã nhào xuống đất rồi thổ huyết.

“Chết cho lão tử... ha ha...” Diệp Phong muốn lấy mạng của Bồ Lỗ Tư, không để cho gã có chút thời gian thở, nhanh chóng phóng tới. Cho một quyền oanh trung vào đan điền của gã, phé đi đi đầu khí của gã, sau đó hung ác đá gã mấy cú, hất gã bay lên, rồi múa kiếm mà chém không ngừng, miệng liên tục cười to không cần biết ai.

Bồ Lỗ Tư đáng thương như trước kia thì không bị giết bởi kiếm khí, lúc trước gã tin rằng có thể giết Diệp Phong, nhưng kết quả là cái tự tin đó làm hại chết bản thân gã. Bởi vì không nghĩ được Diệp Phong lại có thể cường hoành như thế.

Gần đại sảnh trong doanh trại, mọi người chung quanh Đế Na đều choáng váng, không thể tưởng tượng nổi Diệp Phong sử dụng cái gì không như kiếm khí của Bồ Lỗ Tư, có thể giết chết Bồ Lỗ Tư. Một bát giai cuồng sa chiến sĩ đã bị một thanh nên hồn đâm giết chết, cái tin này mà truyền đi nhất định sẽ là tin sốt dẻo.

Ba gã kỵ sĩ đại đội trưởng thủ hạ của Bồ Lỗ Tư thấy đoàn trưởng bị giết, trong lòng hốt hoảng, muốn thoát khỏi nơi đây, nhưng bốn người Diệp Phong há có thể để bọn chúng toại nguyện. Cùng lúc ra tay ngăn chặn rồi toàn bộ giết sạch.

“Ân? Xem ra bọn Khải Đặc bên kia cũng nhanh kết thúc rồi.”

Mục tiêu đã xong, Diệp Phong lấy Quang Minh chỉ kiếm và Liệt Địa Kiếm của Bồ Lỗ Tư bỏ vào không gian giới chỉ. Rồi lấy được từ trên người của Bồ Lỗ Tư một ma pháp tạp trị giải năm mươi vạn kim tên, liền cao hứng mỉm cười rồi nhìn về hướng bắc, nơi đang có tiên nổ liên tục. Tại doanh địa của con dê mập mập Bồ Lỗ Tư này, chắc còn lưu lại không ít của cải, lần này thật thu hoạch thật nhiều.

“ Hắc hắc, lão đại, bên kia chắc đã xong xuôi rồi, thôi thì để bọn huynh đệ chúng tôi ở lại đây chơi một chút nha?” Tử bàn tử Ai Đức thấy ở chỗ Đế Na có nhiều kĩ nữ mỹ mạo, trong lòng đang muốn, liền đề nghị với Diệp Phong. Quả thật Diệp Phong lần này đến đây, muốn để lại gã chỉ huy lôi đình trung đội, nhưng mà tên bại hoại này lại muốn Luân Địch chỉ huy, còn

mình thì muốn xem qua Phong Nguyệt mỹ nữ đoàn đỉnh đỉnh đại danh rồi cuộc là như thế nào.

“Ân, đánh xong cũng phải thưởng cho huynh đệ chứ. Ý kiến của người tốt đó.” Diệp Phong gật đầu đồng ý. Ánh mắt mọi người trong đại sảnh đều lộ vẻ kinh hãi. Rồi hắn tới gần nơi Đế Na, mỉm cười thâm ý nói: “Đế Na đoàn trưởng, hôm nay đã phá hỏng sinh ý của quý đoàn, thật không tốt. Đợi ta tiêu diệt xong Uy Liêm thương đoàn, sẽ tự mình đến đây chiêu cố sinh ý của nàng.” Nói xong, tên tử lưu manh này quay người đi rồi cùng ba người Ai Đức phóng tới phía bắc.

Đế Na hàng năm đều phải lo tình hình của Phong Nguyệt đoàn, tự nhiên nghe được câu cuối của Diệp Phong sẽ chiêu cố sinh ý của nàng, hiểu đó là ý tứ gì. Trong lòng nhin không nổi rất tức giận, lại không thể hình dung được tên kiếm sĩ mạnh mẽ này lưu manh như thế? Mặc dù Đế Na đã từng gặp nhiều lưu manh, nhưng còn Diệp Phong thì lại mập mập mờ mờ, là nàng thật sự khó chịu.

Chung quanh Đế Na, tất cả mọi người đều muốn đi xem trận chiến ở phía bắc, nhưng mà nghĩ xong lại thôi, vì họ không muốn đắc tội với bên nào. Bị phát hiện thì chuốc lấy phiền toái, thật không đáng giá để làm vậy.

Lần hành động này của Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn tất cả đều theo kế hoạch của Diệp đại đoàn trưởng. Đầu tiên tinh linh trung đội, linh ngư trung đội đem đạn dược tới, bắn phá doanh trại đối phương khi đang quần long vô thủ, tiếp theo thì Liệt Diễm trung đội, bạch lang trung đội, lôi đình trung đội tấn công doanh trại địch.

Lạc Tư dẫn mười tên ả nhân, ẩn trong rừng núi xa nơi đánh giết, dùng địa tinh hỏa pháo liên tục bắn trúng địch nhân. Tinh Linh thị nữ thì cầm hỏa thương chặn đường thoát phía nam của doanh trại Bồ Lỗ Tư. Trước đó hai gã xạ thủ đại đội trưởng đã bị bọn họ giết chết rồi.

Tạc đạn, hỏa pháo, ma pháp, tuyệt chiêu, tất cả cùng đồng tâm hợp lực, dù không có đoàn trưởng đại nhân chỉ huy tình hình, nhưng vẫn làm cho địch quân đầu choáng váng mắt hoa, phải chạy tứ tung. Cuối cùng cũng giết được ba ngàn người, thật là nhiều a.

Ngũ giai ma tinh của băng, hỏa, điện, phong tứ hệ mỗi thứ mười cái. Ma pháp tạp mười bảy cái, trị giá tổng cộng ba trăm chín mươi sáu vạn kim tệ. Chín trăm cương thiết chế trong kỳ trang, loại này có giá rất cao. Còn lại là những trang bị bằng thiết, lương thảo trong nhất thời không thể tính hết

được. Mặt khắc, Kiệt Khắc cứu từ trong đám lửa ở doanh trướng một tên cự nhân, Kỳ Lạp Tư, đang bị trói bằng tinh cương.

Theo cự nhân Kỳ Lạp Tư, thì Thái Thân chi thân của bọn họ và Ải Nhân chi thân cùng tạo nên chủng tộc này, vì thế hình dạng của ả nhân và cự nhân giống nhau. Đầu óc không được linh hoạt, có chút ngu độn. Cự nhân thì cao mười thước, lực lượng siêu cường, ả nhân chỉ cao một thước, lực lượng siêu nhược. Da toàn màu đen, da tay còn đen như than. Đó là điểm phân biệt rõ ràng nhất, do cự nhân Kỳ Lạp Tư nói, có thể nhận bọn họ là điểm này. Lúc cự nhân Kỳ Lạp Tư được Kiệt Khắc cứu, là một tráng niên, đang trong hình dạng của ả nhân.

Lần hành động này chỉ có bốn trung đội Liệt Diễm, linh ngưu, bạch lang, lôi đình là bị thương chút đỉnh, dĩ nhiên đối với việc lấy được nhiều tài vật thì cũng xứng đáng. Mọi người Tư Lược đoàn dọn dẹp chiến trường, mỗi người ăn mừng mỗi kiểu. Khi Diệp Phong cùng bọn họ hội hợp,

Diệp Phong cũng rất cao hứng về số thu hoạch lần này. Với bốn mươi viên ma tinh cùng với cự nhân Kỳ Lạp Tư làm hắn ngạc nhiên phi thường. Hắn liền tập hợp đội ngũ lại, lệnh cho Kiệt Khắc dẫn cự nhân Kỳ Lạp Tư đến gặp mình lập tức.

“Đến Phong Nguyệt đoàn thật vui hả?” Mộng Hinh nhân lúc chờ Kiệt Khắc dẫn cự nhân Kỳ Lạp Tư đến, đã tới bên cạnh Diệp Phong mở cái miệng nhỏ nàng mà tra hỏi hắn. Diệp Phong lần này đến Phong Nguyệt mỹ nữ đoàn, Mộng Hinh là người phải đối, bởi vì sợ lại phải thêm “tỷ muội” trên chiếc thuyền hiện giờ. Đối với một Lộ Lộ tốt bụng, ôn nhu dịu dàng, Mộng Hinh đã chấp nhận, nhưng vẫn còn địch ý với Tĩnh Hương. Nguyên nhân là từ lúc Tĩnh Hương từ đế đô trở lại Tư Lược đoàn, quan hệ giữa Mộng Hinh và Diệp Phong không tiến triển hơn, vì thế Mộng Hinh đối với Tĩnh Hương rất nhiều đố kỵ.

Diệp Phong đã từng gặp qua cái tính ghen tuông của Mộng Hinh, nghe hỏi xong liền ôm nàng vào lòng ngực, cười xấu xa: “Mộng Hinh bảo bối ghen đấy à?”

“Hừ, dù sao thiếp trong lòng chàng cũng có một chỗ. Chàng chỉ có quan tâm Lộ Lộ và Tĩnh Hương, chỉ đối xử tốt với các nàng ấy mà thôi.” Mộng Hinh đang tựa trên ngực của Diệp Phong nhẹ giọng than. Diệp Phong hiểu được mỹ nhân muốn dỗ ngọt, liền mỉm cười xấu xa, lựa những lời dỗ ngọt

mà nói cho Mộng Hinh nghe. Bởi vì mỗi lần Mộng Hinh nổi ghen, hấn liền tìm lời ngon ngọt để dỗ dành, và cũng biết nàng muốn làm nũng.

Âm thanh nói chuyện của hai người rất nhỏ, ngoài trừ hai người họ ra, không ai có thể nghe được, nhưng mà việc ôm ấp thì có thể thấy được. Lộ Lộ thì không bao giờ nổi ghen với thiếu gia, những người khác thì không lý tới, chỉ có Tĩnh Hương thấy Diệp Phong đang ôm ấp Mộng Hinh, trong lòng cảm giác không thoải mái, nhìn hấn bằng ánh mắt u oán.

Tĩnh Hương không phản đối cùng Lộ Lộ chung trượng phu, bởi vì Lộ Lộ không hề tranh giành. Nhưng Mộng Hinh này thì luôn luôn muốn làm nũng tranh giành, cùng loại nữ nhân này thờ chung trượng phu, chắc phải thường xuyên phải tính kế? Tĩnh Hương hơn Mộng Hinh bảy tuổi, làm sao có thể mặt dày mà tranh giành với nàng ta?

“Đoàn trưởng, người này chính là cự nhân Kỳ Lạp Tư, Lôi Nặc – Bỉ Kỳ. Tay chân hấn bị tinh cương khóa lại, chúng tôi không thể tháo ra được.” Kiệt Khắc đưa cái tay bị trói bằng tinh cương của Lôi Nặc tới gần đoàn trưởng mà báo cáo.

“Vị đoàn trưởng đại nhân này, cảm tạ ngài và bộ hạ của ngài đã cứu ta. Đại ân đại đức Lôi Nặc sẽ trọn đời không quên. Sau này ngài thấy có chỗ cần dùng, xin cứ việc phân phó...” Lôi Nặc đang ở hình dạng của ả nhân, mặc một bộ đồ bình dân màu xám, thân cao bằng với ả nhân trưởng thành, da màu đen như chá, trên đầu buộc mớ tóc màu đen như tên ngọc, thấy Diệp Phong liền mở miệng nói lời cảm kích. Lời nói cực kỳ thành khẩn, trông như một tên cướp bộ dạng hán tử thành thật.

Khó trách mọi người nói cự nhân Kỳ Lạp Tư đều ngu độn, dù trong cũng hoàn mỹ đó. Hắc hắc, có việc gì cứ phân phó, cái này là do người nói nha... Diệp Phong gian trá nhìn Lôi Nặc. Hấn không cần khách khí vậy và đứng yên không động đậy, rồi triệu hoán Hắc Ám ma kiếm để chặt bỏ khóa bằng tinh cương trên người y.

“Đa tạ, đoàn trưởng, ta thật sự cảm ơn ngài...” Lôi Nặc khi được mở khóa xong, liền cao hứng cảm ơn lần nữa, rồi biến thành người khổng lồ. Nhưng mà việc này lại làm Tĩnh Hương, Mộng Hinh và chúng tinh linh mỹ nữ mắc cỡ một phen. Bởi vì khi y biến thân, y phục hiện giờ không thể vừa được, dĩ nhiên hậu quả tương tượng xấu hổ đến cỡ nào.

Lạc Tư thì đang thu nhặt lại số tinh cương đó. Diệp Phong nhì Lôi Nặc mà trong lòng cười cười, hỏi y vì sao ở Uy Liêm thương đoàn. Biết được y

là người không thân thích không nhà cửa chưa vợ con. Một tháng trước đây tại biên cảnh này, bị thám tử của Uy Liêm thương đoàn phát hiện được, rồi thừa diệp y ở hình dạng ả nhân đang ngủ trong một thạch, mà bắt y. Bởi vì lúc cự nhân Kỳ Lạp Tư ở hình dạng ả nhân sẽ không có khí lực nào, vì thế y căn bản không thể thoát khỏi cái khóa bằng tinh cương này.

“Lôi Nặc này, Tư Lược đoàn của ta hiện giờ cần nhân tài như ngươi, ngươi có hứng thú gia nhập không?” Diệp Phong nghe y kể xong, bèn ra vẻ thẳng thắn hỏi.

“Ta là tên chưa vợ con, đoàn trưởng đại nhân có ân với ta, chỉ cần ngài không chê ta, Lôi Nặc nguyện ý làm việc cho ngài. Nhưng mà, nhưng mà ta ăn rất nhiều...” Lôi Nặc vừa cảm kích đáp lời vừa bộc lộ vẻ xấu hổ, trông rất buồn cười. Tĩnh Hương, Mộng Hình chưa nữ trông vậy cũng mỉm cười.

“Ha ha ha, yên tâm yên tâm, ngươi muốn ăn bao nhiêu, hương kì ả nhân của bọn ta có thể nấu cho ngươi bấy nhiêu.” Khi thu phục được một cự nhân Kỳ Lạp Tư, cầm thu nam tước gian trá không nhận được cao hứng bèn cười thật to, rồi lệnh cho Kiệt Nã Tư lấy Truyện Tổng Trân ra, để mọi người trở về trú địa bí mật. Cuối cùng phân phó Kiệt Nã Tư suất lĩnh tinh linh trung đội, đem Truyện Tổng Trân bố trí một nơi bí mật chờ đợi hắc về, sau đó dùng nó đi khỏi trú địa bí mật.

Không hảo hảo cùng Đế Na xinh đẹp phong tao, Diệp Phong nhất quyết không trở về trú địa. Tên gia hỏa này ăn trong nhà không chịu, nghĩ cho kỹ lại, trong nhà có đến ba vị tuyệt sắc, vậy mà muốn giống như trước đi hái hoa dại. Bại hoại, thật bại hoại!

Nhưng mà, rõ ràng, nam nhân cơ hồ đều hy vọng là loại bại hoại này, hắc hắc

Chương 78 : Vô sỉ lưu manh "chinh phục" phong tao thực nữ .

Dịch: barcamu

Nguồn: HNTD

Đế Na tuy trông xinh đẹp phong tao, kì thực nội tâm vẫn là một nữ nhân mang trong lòng sâu muộn của sự trống vắng. Thuở nhỏ chẳng biết phụ mẫu là ai, được tú bà kỹ viện nuôi lớn, chịu đủ mọi gian khổ, nàng tưởng chừng như đã nhìn cả thế gian. Tú bà kỹ viện nuôi lớn nàng, chính là thấy nàng từ nhỏ đã có nền móng của một mỹ nhân, muốn nuôi lớn rồi sẽ bán mỹ xử nữ này với giá cao.

Lúc mười tám tuổi, tú bà kỹ viện mang nàng đến phách mại trường để bán đấu giá, ngoài ý muốn là gặp được cực diện nữ kiếm sĩ Hi Lị mỹ lệ, mua nàng với giá cao. Hai người thân thể tương cận, tính cách tương tự, ở chung thập phần hòa hợp, không có bao lâu Đế Na liền theo Hi Lị học tập, thành một cực diện kiếm sĩ, đồng thời các nàng trong lúc quan hệ đó, cũng phát triển mối tình thầy trò luyện ái!

Năm năm trước, sau mười năm Hi Lị ở cùng Đế Na, bởi bệnh mà chết, để lại Đế Na một người với cuộc sống cô độc. Cũng may Hi Lị để lại cho nàng không ít kim tệ, nàng dựa vào số kim tệ này, thu hút một ít kỹ nữ thân thể đáng thương, thành lập nên Phong Nguyệt mỹ nữ đoàn, đồng thời cũng vì chính mình tìm một vài nữ tình nhân lọt vào mắt, coi các nàng thay thế cho việc mất đi Hi Lị mà trong lòng uất sâu muộn.

Đến bây giờ, Đế Na đã hai mươi bảy tuổi, quản lý Phong Nguyệt mỹ nữ đoàn thu được lợi nhuận lớn, danh khí cực tốt, nhưng nội tâm nàng đau xót sau khi mất đi Hi Lị. Vẫn như trước không hề biến mất, mỗi khi một mình yên tĩnh, nàng đều chìm vào khoảng không của nội tâm mà tưởng niệm Hi Lị.

Đêm khuya, phía chân trời xa không một vết tích của trăng sao, cả không gian chỉ là một mảnh đen nhánh, nơi doanh địa của Phong Nguyệt mỹ nữ đoàn, đa số phiêu khách đều đã ôm ấp mỹ nhân hợp ý, tới bên trong khách trướng triền miên. Giữa đại sảnh doanh trướng, Đế Na vẫn như cũ mặc áo bó sát người màu đen lộ ra bả vai cùng váy cực ngắn, chính đang cảm khái về sự việc xui xẻo ở ngoài sơn lĩnh làm chết nhiều người như vậy, phải nhanh chóng thay đổi nơi đóng quân. Kiếm sĩ đại đội trưởng phụ trách trực

đêm nay lại tới bữa báo, cái cội nguồn xui xẻo của nàng - Diệp Phong, đã mang theo hơn bốn trăm người tới ngoài doanh địa, trong đó còn có linh ngưu nhân cùng bạch lang nhân.

Đế Na kinh nghi đan xen cùng kiếm sĩ đại đội trưởng đi tới cửa ra doanh địa, đã thấy Diệp Phong trong miệng ngậm cây Thanh sắc tiêu hồn, mặt mày đầy vẻ tiêu ý trêu đùa, đang đứng tại phía trước một đám chiến sĩ cầm trong tay vũ khí, nàng vội vàng phong tao cười duyên nói: "Ai yêu, Lôi Ân đoàn trưởng của ta, đã trở thế này ngài còn thật tới đây a? Như thế nào còn không tiến vào vậy?"

"Ta cũng muốn đi vào thăm quan "sinh ý của ngươi", đáng tiếc kiếm sĩ hộ vệ này không cho ta vào!" Diệp Phong nghiêng đầu sắc mị mị nhìn Đế Na: "Ta, thế nhưng đặc biệt dẫn theo thủ hạ tới ủng hộ cho mỹ nữ đoàn các người!"

Đế Na hướng tới đáp lại, nhìn Diệp Phong đang nhìn chính mình bằng ánh mắt tràn ngập sắc dục, trong lòng thập phần khó chịu, nhưng lại không nghĩ sẽ trêu chọc thần bí đoàn trưởng này mà ngay cả Uy Liêm thương đoàn đều có thể nhanh chóng tiêu diệt, đành phải nín nọt mỉm cười: "Thủ hạ này của ngài thật sự là cường tráng dọa người, ta thấy đều sợ hãi, hộ vệ kiếm sĩ đương nhiên không dám để cho mọi người đi vào dọa mỹ nhân trong trướng thôi!"

"A a, vẫn là Đế Na đoàn trưởng nói chuyện dễ nghe!" Diệp Phong nhìn chằm chằm Đế Na, gật đầu tán thưởng, ra hiệu thành viên bốn trung đội mang vũ khí toàn bộ cất vào bên trong hai không gian giới chỉ trong tay hắn, đối với Đế Na nói: "Thế nào Đế Na đoàn trưởng, thủ hạ của ta như thế không dọa người rồi chứ?"

"Nhìn ngài, khiến cho chúng ta này đều như muốn nộp vũ khí, mau mau, mời vào, mời vào!" Đế Na thấy thành viên Tư Lược đoàn đều thu vũ khí vào không gian giới chỉ, trong lòng yên tâm không ít, vội vàng khách sáo mời mọi người tiến vào đại sảnh, đồng thời nhỏ giọng dặn dò kiếm sĩ đại đội trưởng phụ trách trực đêm, truyền lệnh tất cả hộ vệ cảnh giới, không có mệnh lệnh của nàng không được coi thường mà vọng động.

Đế Na làm người luôn luôn cẩn thận khéo léo, Phong Nguyệt mỹ nữ đoàn tại địa phương nào, đều sẽ không đắc tội thế lực còn lại. Từ trước đến nay không có phát sinh qua tình huống dùng binh khí đánh nhau với thế lực khác. Sở dĩ nàng hiện tại lo lắng Diệp Phong sẽ đem Phong Nguyệt mỹ nữ

đoàn của nàng tiêu diệt, lại cũng không thể cảnh giới quá lộ liễu, để tránh đắc tội với Diệp Phong. Dù sao Phong Nguyệt mỹ nữ đoàn của nàng ngay cả Uy Liêm thương đoàn cũng không bằng.

Diệp Phong trong lúc đi vẫn trộm ngắm Đê Na. Đê Na đôi kiếm sĩ đại đội trưởng thì thâm tự nhiên không qua được hai mắt hấn, bất quá việc này không có lưu ý. Dù sao khi xuất hiện việc ngoài ý muốn, theo khoảng cách giữa Đê Na với mình, hấn tự tin có thể trước tiên điểm huyết đạo của Đê Na. Thành viên Tư Lược đoàn cho dù không cảm vũ khí, cũng như thường có khả năng xông ra doanh địa này.

Diệp Phong lần này sau khi trở lại trụ địa bí mật, được bảo bồi Lộ Lộ hầu hạ tắm rửa thoải mái trong nước nóng, liền triệu tập nam thành viên Tư Lược đoàn đã tẩy rửa vết máu cùng bụi bặm, tỏ vẻ sẵn sàng khao thưởng bọn họ hôm nay dũng mãnh, muốn dẫn bọn họ khứ Phong Nguyệt mỹ nữ đoàn tìm niềm vui!

Ý nghĩ hoang đường như thế, sợ rằng cũng chỉ Diệp Phong người như thế mới nghĩ ra. Mộng Hình cùng Tĩnh Hương lúc ấy liền gấp đến độ trợn to hai mắt. Người trước trực tiếp véo lấy cánh tay Diệp Phong, biểu thị dám đi phiêu kỹ (tìm kỹ nữ) thì rút cuộc đừng động tới nàng nữa, Tĩnh Hương đồng dạng có ý nghĩ này.

Bất quá Diệp Phong này mồm miệng khéo nói. Hấn bởi vì các thành viên đều là nam nhân, có yêu cầu sinh lý, lấy lý do bọn họ cũng có cuộc sống của người bình thường, khiến hai nữ bị thuyết phục tìm không ra lý do phản bác. Cuối cùng vì để chứng minh chính mình vô tội, hấn ra vẻ muốn dẫn hai nữ cùng đi.

Tĩnh Hương cùng Mộng Hình đều là nữ nhân chính phái, nào dám tới chốn phong nguyệt. Kết quả sau khi Khải Đặc và Ai Đức hai kẻ bại hoại cùng một miệng cầu khẩn: "Đại tẩu, xin thông cảm yêu cầu sinh lý của chúng ta", gian kế của Diệp Phong thành công. Hai nữ bất đắc dĩ ngậm miệng không nói, ngầm đồng ý cho hấn dẫn chúng nam tới Phong Nguyệt mỹ nữ đoàn.

Bọn ả nhân Lạc Tư đối với việc tìm nữ nhân để vui vẻ, bởi ngại phía dưới bé nhỏ không đủ, tương đối tự ti, hướng đoàn trưởng biểu thị không đi. Lạp Phi Nhĩ cũng không muốn đi. Vài ngày trước, trung niên hương kì ả nhân Cách Thụy - Khổng La được tinh linh trung đội cứu ra từ một nô đãi đoàn, cũng cùng bọn ả nhân Lạc Tư, tỏ ra tự ti cũng không muốn đi. Cuối

cùng, Diệp Phong chỉ dẫn theo Liệt Diễm, linh ngư, bạch lang, lôi đình bốn trung đội cùng với Ba Nhĩ, thông qua Truyện Tổng Trận đi tới Phong Nguyệt mỹ nữ đoàn.

Hương kỳ ải nhân, không thuộc về chính thống ải nhân, là một trong chủng tộc nhỏ yếu nhất Quang Minh đại lục. Tộc nhân bọn họ chiều cao gần giống ải nhân bình thường, sống lâu giống tới mấy trăm năm như ải nhân, tinh linh. Bất quá năng lực sinh sản cực yếu, mũi và miệng so với loài người phổ thông còn lớn hơn gấp đôi, yêu thích món ăn ngon, rất giỏi nấu nướng, được xưng là đại lục mỹ thực gia giỏi nhất!

Hương kỳ ải nhân thích chu du khắp nơi thưởng thức mỹ thực các địa phương. Bởi vì chủng tộc bọn họ năng lực sinh sản yếu, số dân ít ỏi, năng lực tự vệ quá kém, cho nên thường xuyên bị chủng tộc còn lại bắt làm nô dịch, đảm đương tư nhân đầu bếp. Trên thị trường giá của một hương kỳ ải nhân nô lệ trưởng thành là một vạn kim tệ, đồng giá với tinh linh xử nữ mê người!

Cách Thủy được tinh linh trung đội cứu về Tư Lược đoàn, dưới sự cảm kích, giặt mình bởi phương thức nấu ăn tinh thông của đoàn trưởng đại nhân, quyết định ở lại đảm đương đầu bếp cho Tư Lược đoàn, học tập phương pháp nấu nướng kiểu mới. Diệp Phong nghe nói y là cùng đồng bọn thất lạc, mới bị nô đai đoàn để ý, còn có hơn một trăm mười đồng bạn tại cảnh nội Mạt La đế quốc, đã có tiêu diệt Uy Liêm thương đoàn, phải tâm tư đi lôi kéo đồng bọn của y. Hơn một trăm hương kỳ ải nhân, nếu mà có khả năng lôi kéo gia nhập đoàn, từ nay về sau hỏa thực (ăn uống) trong Tư Lược đoàn khẳng định có thể so với hoàng cung, nghĩ đến việc này cảm giác rất sáng khoái.

Bại hoại tinh linh Kiệt Nã Tư, gần đây đã có được tinh linh mỹ nữ Lị Lị, không còn là tự do của nam nhân, đoàn trưởng đại nhân biểu thị muốn dẫn mọi người đi Phong Nguyệt mỹ nữ đoàn tìm niềm vui, gã chỉ đành dẫn tinh linh trung đội, tại chỗ đường núi không người đợi đoàn trưởng đại nhân tìm niềm vui trở về.

"Di, các ngươi xem, tới thật nhiều người. Trời, còn có thú nhân." Trong đại sảnh doanh trướng một ít kỹ nữ không cùng phiêu khách thành đôi để triển miên, đã thấy Đế Na cùng đi Diệp Phong bọn người tiến vào doanh trướng, lập tức hiếu kỳ bàn luận.

"Tới tới, Lôi Ân đoàn trưởng, vị trí này tốt nhất, ngài hãy ngồi đây, ta đi gọi mỹ nhân tốt nhất tới cho ngài." Đế Na đưa Diệp Phong dẫn tới góc đông bắc đại sảnh một vị trí vô cùng tốt, vừa nhiệt tình vừa ần nhẹ cho hắn ngồi trên ghế. Vừa định đi tìm kỹ nữ tới bồi khách, Diệp Phong lại đột nhiên thừa dịp lúc nàng xoay người, điểm huyết đạo của nàng, một phát kéo nàng tới ngồi ở trên chân, nhẹ giọng cười xấu xa: "Mỹ nhân tốt nhất còn phải tìm sao? Nơi này đẹp nhất chính là nàng, hôm nay bản đoàn trưởng chính là chọn nàng. Không được kêu loạn mất hứng, nếu không ta không cam đoan nàng cùng mỹ nữ đoàn của nàng ngày mai còn có thể tồn tại!"

Đế Na bị điểm huyết đạo, thân hình không thể nhúc nhích, bị Diệp Phong ôm áp căn bản không thể giãy dụa, nghe hắn nói xong, sắc mặt khẩn trương nhẹ giọng cười quyến rũ: "Lôi Ân đoàn trưởng, ngài thật sự hay đùa giỡn, vì cái gì ta không thể động vậy? Ngài đối với ta dùng ma pháp gì? Mau để ta đi tìm cho ngài xinh đẹp mỹ nhân đến, ta đã già như vậy rồi ngài đừng chế nhạo ta nữa!"

"Hắc hắc, nàng thật là không già, không phải người ta đồn đại tất cả phong nguyệt cao thủ đều cho việc đoạt được nàng làm vinh dự? Hôm nay ta là muốn đoạt được vinh dự này!" Diệp Phong vô sỉ cười khê, tả thủ ôm Đế Na, hữu thủ từ góc độ người khác vô phương nhìn thấy, dần tiến vào trong váy ngắn màu đen của nàng, tại trên cặp mông tròn trịa của nàng mà nắn bóp lung tung, tận tình hưởng thụ da dẻ bóng loáng với thập phần nhục cảm.

Đế Na mặc dù thường xuyên cùng nữ nhân vuốt ve lẫn nhau, nhưng cho tới bây giờ không có bị nam nhân xâm phạm qua, giờ phút này ngọc đồn bị Diệp Phong nắn bóp không ngừng, trong tai nghe ngôn ngữ vô sỉ của hắn, thân thể đồng thời sinh ra cảm giác khác thường, tâm trạng cực độ tức giận, vốn muốn kêu kiếm sĩ hộ vệ tại đại sảnh. Nhưng nàng hiện tại cũng không biết trúng ma pháp gì, ngồi ở trong lòng căn bản không thể nhúc nhích, nếu gọi hộ vệ, giả như chọc giận Diệp Phong, sợ rằng lập tức sẽ đánh mất tính mạng trước, đành phải dùng âm thanh mà mọi người chung quanh nghe không được, tại Diệp Phong bên tai lấy lòng cầu xin tha thứ: "Lôi Ân đại đoàn trưởng của ta, đừng nghe bên ngoài đặt điều, cùng nữ nhân ngủ còn có thể tạo cá cái hư vinh sao? Ngài hãy buông tha ta đi, để ta đi tìm cho ngài một vài mỹ nhân tuổi còn trẻ xinh đẹp tốt hơn không?"

"Ít nói nhảm một chút, lão tử hôm nay là muốn nàng, không muốn Phong Nguyệt mỹ nữ đoàn trở thành Uy Liêm thương đoàn thứ hai, hãy ngoan ngoãn hảo hảo hầu hạ lão tử, nếu không ... hắc hắc ..." Diệp Phong ôm Đế Na cười xấu xa tỏ như lưu manh, thấy Đế Na cười quyến rũ còn muốn mở miệng, miệng rộng đón lấy phủ kín môi anh đào của nàng, muốn nhẹ nhàng khai mở hàm răng, bắt lấy lưỡi thơm tham lam hấp vào.

Kiểm sĩ hộ vệ trong đại sảnh, kỹ nữ cùng với phiêu khách, thấy Đế Na bị Diệp Phong kéo vào trong lòng, không những không có tức giận, còn cười nhẹ giọng nói gì đó, thế nhưng khi thấy nàng bị hôn ngay tại chỗ mà không có kháng cự, tất cả lộ ra thần sắc khó có thể tin. Đặc biệt là hộ vệ cùng kỹ nữ hiểu rõ Đế Na tính tình, cơ hồ cho rằng chính mình nhìn lầm người rồi.

"Ai, Đế Na đoàn trưởng, người có rất nhiều thời gian cùng lão đại thân nhiệt, trước kêu một vài mỹ nhân đến bồi huynh đệ chúng ta vui vẻ a, vui vẻ a a!" Khải Đặc dẫn dò Tư Lược đoàn chúng thành viên toàn bộ tự tìm vị trí ngồi xuống, hướng Đế Na bị lão Đại ôm hôn mà lớn tiếng, trong lòng đối với lão đại có thể đụng tay tới cực phẩm tuyệt sắc như thế, hâm mộ không ngừng.

"Đại mỹ nhân, mau mau kêu cho thủ hạ của ta một vài tiểu mỹ nhân ra đây bồi bồi bọn họ!" Diệp Phong nghe được Khải Đặc nói, đành chỉ hôn môi, hữu thủ tại váy ngắn nắn bóp không kiêng dè cái mông tràn đầy nhục cảm của Đế Na, trong miệng chính sắc nhắc nhở.

Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Bị Diệp Phong liên tục sờ rồi hôn, Đế Na bị bốn cợt tới khoái cảm tập kích thân thể, tại dưới Diệp Phong dâm uy hiếp bức, trong lòng tuy hận, nhưng vì tính mạng cùng mỹ nữ đoàn, buộc lòng phải nén giận mở miệng gọi kỹ nữ thủ hạ, đi tiếp đãi thành viên Tư Lược đoàn.

"Mỹ nhân này của ngươi có thể tiếp nam thú nhân không?" Diệp Phong thấy Khải Đặc bọn người đều ôm tới sáng đẹp kỹ nữ, lại phát hiện có nửa số kỹ nữ nhìn hướng bọn La Phi thú nhân, chậm chạp chưa động, trong lòng khó chịu, nhíu mày hướng Đế Na trong lòng hỏi.

"Có thể tiếp." Đế Na âm thầm cắn răng, giả trang làm một dạng không việc gì, đối với chúng kỹ nữ còn chần chừ nói: "Đều đừng giả bộ nữa, tâm tư các ngươi nghĩ cái gì ta còn không rõ ràng sao? Mau đi đi, không được thất lễ với khách nhân!"

"Vâng!"

Rất nhiều kỹ nữ chưa động đây nhìn bọn thú nhân La Phi, vừa nghe Đế Na nói, tất cả đều vui mừng lĩnh mệnh. Đa số đều bốn, năm người vây đánh lấy một linh ngưu chiến sĩ. Ngay cả bạch lang chiến sĩ ít nhất có hai kỹ nữ, không có một kỹ nữ nào một mình tới đối mặt bọn thú nhân La Phi. Vì thế sau một hồi bọn kỹ nữ trong đại sảnh toàn bộ đều có chủ, còn lại mấy thú nhân không có ai bồi.

Bọn đam mê nhục dục này. Đế Na nhú mày nhìn kỹ nữ thủ hạ hình dạng vui mừng, âm thầm bất mãn, gọi một gã kiếm sĩ đi thông tri một vài kỹ nữ, đã hồi trưởng nghỉ ngơi, tới tiếp khách.

Bọn kỹ nữ này đều tới bên kia tiếp cận thú nhân? Chẳng lẽ... mẹ kiếp... thú nhân ở phương diện này còn thật là được ưu chuộng a. Diệp Phong thấy tình huống nhiều kỹ nữ, trong đầu trước tiên là không giải thích được, sau đó tỉnh ngộ là bởi vì thú nhân năng lực siêu cường. Đặc biệt là linh ngưu chiến sĩ, thuộc hạng nhất, đều có thể nhất chiến tới rạng đông...

"Bọn tiểu mỹ nhân thủ hạ này của ngươi, quả thật là quyến rũ." Diệp Phong hữu thủ đặt trên hông Đế Na, tả thủ cũng không quy cũ từ góc độ người khác vô phương nhìn thấy, lên vào trong áo bó sát người của nàng, vuốt ve bộ ngực săn chắc so với Tỉnh Hương kém một chút, trong lòng cực độ thỏa mãn, trong miệng cười xấu xa bừa bãi.

Đáng giận... cảm thú này... Đế Na là nữ nhân thập phần mãn cảm, hơn nữa quanh năm chỉ là cùng nữ nhân dùng đầu lưỡi an ủi lẫn nhau, căn bản không thể đạt được khoái cảm lớn nhất, có chút cầu dục mà bất mãn, cho nên khi bị Diệp Phong phóng túng trên thân thể mềm mại tại hai nơi cấm địa, tự nhiên khó tránh sẽ có phản ứng, hít thở bắt đầu dồn dập, trong lòng hận không thể đem Diệp Phong loạn kiếm đâm chết.

"Hắc hắc, thật ẩm ướt a, nàng thật không hổ là đoàn trưởng, so với các nàng kia phong tao nhiều hơn. Lập tức dẫn ta tới doanh trướng của nàng, ta không nghĩ tại đây biểu diễn." Diệp Phong phát hiện Đế Na động tình, hữu thủ mơn trớn hông của nàng đang thăm dò cấm địa của nàng, phát hiện nàng nơi đó đã lây lợi cực kỳ, nhìn quanh đại sảnh, đắc ý cười xấu xa, hẳn muốn nhanh chóng có thể đạt được phong tao thực nữ này.

"Lôi Ân đoàn trưởng, ngài quả thật không có lương tâm, người ta là nữ nhân lại bị ngươi sờ loạn, đương nhiên có phản ứng rồi. Cầu ngài hãy buông tha ta đi, ta sẽ tặng ngài kim tệ cùng mỹ nữ!" Đế Na nghe xong Diệp

Phong nói, tự nhiên hiểu được là cái ý tứ gì, tâm trạng lo lắng, khuôn mặt xinh đẹp vũ mị làm ra vẻ mặt cầu khẩn đáng thương.

"Kim tệ? Có vẻ như ta một chút cũng không thiếu. Mỹ nữ? Trong nhà ta có ba người đủ để so sánh với nàng. Đêm nay lão tử là tới kiếm nàng tìm niềm vui, nàng tốt nhất đừng ép ta giống như đối phó Bồ Lỗ Tư mà đối phó với người." Đối đãi với Đế Na tuyệt không đến cảm tình, chỉ có thể chơi đùa, Diệp Phong có thể không có loại kiên nhẫn giống như đối với Tĩnh Hương, Mộng Hình các nàng, thấy Đế Na không nghe lời, lập tức thô bạo nhẹ giọng nhắc nhở.

Đế Na nghe vậy trong lòng biết hôm nay sợ là trốn không được một kiếp này. Vì chính mình cùng mỹ nữ đoàn, đành phải cắn răng nhẫn nhục, gật đầu đồng ý. Tại đại sảnh giữa rất nhiều ánh mắt kinh ngạc, bị Diệp Phong bế ra đại sảnh, dưới thân sắc khó mà tin được của hộ vệ, tiến vào doanh trướng của mình. Nhiều hộ vệ đều không hiểu đoàn trưởng muốn mình cảnh giới, như thế nào còn dẫn nam nhân kia tiến vào doanh trướng, trông hình dáng nàng vừa rõ ràng rất tinh táo a? Không giải thích được, các hộ vệ buộc lòng phải chịu đựng khó chịu chờ đợi mệnh lệnh.

Tiến vào doanh trướng tràn ngập mùi thơm của cơ thể nữ tính, Diệp Phong một phát mang Đế Na ném trên giường lớn mềm mại của nàng, hít mạnh hương khí dụ nhân bên trong trướng, cảm giác dục hỏa càng tăng, nhanh chóng lên giường áp trên người Đế Na. Tay heo đặt trên ngực sung mãn săn chắc của nàng, nắm bóp không ngừng, tận tình hưởng thụ nhục cảm khi sờ vào.

"Lôi Ân, người không biết là làm như vậy rất vô sỉ ư? Ta sẽ hận người cả đời!" Từ trước đến nay Đế Na chưa từng tưởng tượng mình sẽ bị nam nhân xâm phạm, thấy Diệp Phong nhìn nàng bằng ánh mắt tràn ngập dục hỏa, không nén nổi tuyệt vọng hỏi.

"Hắc hắc, chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu, có thể cùng một cực phẩm xinh đẹp phong tao như nàng có một đêm tiêu hồn, vô sỉ một chút thì có là gì?" Diệp Phong bĩ ổi hắc hắc cười xấu xa, tay heo kéo quần ngắn màu đen của Đế Na xuống. Chỉ còn cách tất lưới bằng sợi tơ màu đen, mà tận tình thưởng thức đùi ngọc trắng nõn nà của nàng, trong lòng tràn ngập khoái cảm.

"Ta không thích nam nhân, ta là đồng tính luyện ái, người không chê biến thái cứ tùy tiện đi!" Đế Na nhìn Diệp Phong ngắm nghía chân ngọc

mình, trong mắt tràn ngập đục hỏa, giọng căm hận nhẹ quở trách. Quang Minh đại lục đồng tính luyện ái, đều bị quy vào loại biến thái, Đế Na nói như vậy là hy vọng Diệp Phong vì nữ biến thái đồng tính mà buông tha nàng.

"Đồng tính luyện ái? Sự tình bắt đầu từ lúc nào? Nàng chưa từng có nam nhân?"

"Rất sớm thì đã bắt đầu rồi, ta là một nữ đồng tính triệt để. Ngay cả đêm động phòng đều là bị nữ nhân dùng ngón tay đoạt đi, cho tới bây giờ không có qua nam nhân. Người không chán ghét thì cứ tới đi!"

"Ha ha, chán ghét? Cái này có cái gì phải chán ghét? Nếu như nàng nói đến nam nhân nào đó, có lẽ ta còn cảm thấy chán ghét. Nếu nàng cho tới giờ không có qua nam nhân, ta càng muốn trở thành nam nhân đầu tiên của ngươi. Nữ nhân thích nữ nhân có cái gì tốt? Ta tới làm cho nàng biết cái gì gọi là nam nhân, cái gì là khoái lạc. Cam đoan nàng từ nay về sau sẽ không thích nữ nhân!"

Diệp Phong vừa nghe Đế Na là nữ đồng tính, có điểm kinh ngạc, theo đó hiểu rõ cực phẩm xinh đẹp phong tao này, không có bị nam nhân đoạt qua. Tâm trạng lập tức cực kỳ cao hứng, cười xấu xa một cách dâm dăng vô sỉ, đè tại trên người Đế Na, phủ kín môi anh đào của nàng, tham lam hấp lấy lưỡi thơm. Song thủ nhanh chóng cởi xuống áo, lộ ra bả vai, của nàng, khiến song phong kiên đỉnh bão mãn nhập vào tầm mắt. Sau đó hưng phấn cởi luôn váy ngắn màu đen, khiến chỉ còn lại có tất lưới màu đen bằng sợi tơ cùng đế khó màu trắng.

Môi anh đào Đế Na bị phủ kín, nàng không nghĩ tới đối phương nghe xong mình là đồng tính luyện, chẳng những không để ý trái lại còn hưng phấn, trong lòng tràn ngập tuyệt vọng. Nàng cảm giác trên người mình từng đạo phòng tuyến bị cởi ra, bị liên tục sờ rồi hôn, khiến cho cực kỳ khó chịu. Thân thể mềm mại mãi mãi cảm xuất hiện khoái cảm mãnh liệt, tim nhảy loạn, hít thở dồn dập, nghĩ đến bản thân tại dưới tình huống bị mạnh mẽ chiếm hữu mà xuất hiện khoái cảm, tâm trạng nhục nhã hồ thẹn vô cùng.

Diệp Phong tách ra chân ngọc trắng nõn đeo tất lưới bằng sợi tơ màu đen của Đế Na, mặt cười xấu xa đưa tay lên, tại cấm địa của nàng còn cách đế khó màu trắng mà vuốt ve. Trông thấy nàng bị kích động tới híp mắt thở gấp, đột nhiên thô bạo xé rách đế khó màu trắng, khiến toàn bộ cấm địa trong nháy mắt hiện ra, chỉ để lại cho nàng tất lưới bằng sợi tơ màu đen.

Đạo phòng tuyến cuối cùng bị xé rách, Đế Na thấy Diệp Phong thần sắc mị mị tràn ngập dục hỏa, tuyệt vọng nhắm mắt lại, kỳ vọng hẳn có thể nhanh một chút giải quyết.

"Hắc hắc, đại mỹ nhân, không cần khẩn trương, sau khi thử qua cam đoan người đi đến tận cùng của khoái cảm sung sướng muốn chết, không muốn làm đồng tính luyến nữa." Diệp Phong nhìn Đế Na vẻ mặt mê mị tuyệt vọng, vô sỉ cười xấu xa, nhanh chóng cởi bỏ y phục bản thân, hưng phấn nắm giữ chân ngọc trắng nõn nà của nàng, mang hai chân đeo tất lưới bằng sợi tơ màu đen đặt trên vai, thân thể ép xuống, tiểu hòa thượng tà ác, ưỡn thương lên ngựa, tiến vào cảm địa mềm mại sớm đã lây lội cực kỳ của Đế Na, cuồn bạo không ngừng, va chạm vào ngọc đồn hoàn mỹ đầy đặn tròn trịa, tận tình hưởng thụ.

Đế Na tuyệt vọng nhắm mắt. Mặc dù sớm từ trong miệng kỹ nữ biết được, tư vị nam nữ giao hoan tuyệt vời như thế nào, nhưng cho tới giờ không có bị nam nhân tiến vào, căn bản không thể chính thức lĩnh hội. Hôm nay bị Diệp Phong súc sinh này mãnh liệt xâm phạm tàn phá liên tục không kiêng dè, tuy có đau đớn, nhưng lại vô cùng mãnh liệt kích thích, khiến nàng kích động mở to mắt, thở gấp không ngừng. Không có bao lâu thì cái gọi là cao triều kia xuất hiện, thứ mà trước kia nàng chưa bao giờ thể nghiệm qua. Thật sướng như tiên.

"Hắc hắc, đại mỹ nhân, thế nào, thoải mái chứ? Đừng làm nữ đồng tính luyến nữa, làm tình phụ của ta đi!" Diệp Phong nhìn Đế Na bởi vì cao triều mà trên mặt xuất hiện thần sắc khoan khoái, bàn tay phát mạnh vào cái mông to tròn trịa phì mĩ của nàng, trong miệng bì ổi cười xấu xa.

"Muốn ta làm tình phụ cho người? Người dựa vào cái gì? Xú lưu manh, không biết xấu hổ!" Đế Na hưởng thụ dư vị cao triều, bị Diệp Phong vỗ vào ngọc đồn, đột nhiên bừng tỉnh, trừng mắt nhìn hẳn mắng nhẹ.

"Hừ, ta xem nàng có thể ăn nói ngang ngạnh đến lúc nào." Diệp Phong đắc ý hừ nhẹ, vung tay giải khai huyết đạo nàng, chỉ phong bế khí huyết, khiến nàng không thể sử dụng đấu khí. Thân thể khôi phục bình thường, sau đó mang nàng lôi dậy, ấn quỳ trên giường, ôm giữ eo nhỏ nhắn nàng, từ mặt sau ưỡn thương lên ngựa, chạm vào nhục đồn phì mĩ khiến người say mê.

Đế Na đang quỳ song thủ chống đỡ trên giường, cảm giác thân thể đột nhiên có thể động, lập tức đã nghĩ thoát khỏi khống chế của Diệp Phong, nhưng lại giật mình phát hiện bản thân không thể vận dụng đấu khí, tựa như

căn bản không có đầu khí giống nhau. Nàng vốn định mở miệng hỏi xem, thì thân thể mềm mại bị xâm phạm lại truyền ra mãnh liệt khoái cảm khiến nàng không thể kháng cự. Tại dưới tình huống khó có thể tin, bị Diệp Phong súc vật này đưa lên một vòng tiếp một vòng cao triều, đục hỏa hoàn toàn bao trùm toàn bộ lý trí, cuối cùng chỉ biết tại dưới Diệp Phong xâm phạm mà lẳng lơ ngênh tiếp, rên rỉ cầu hoan...

Phong Nguyệt mỹ nữ đoàn thường ngày thì nơi nơi đều là dâm thanh lẳng ngữ, giao hoan rên rỉ. Diệp đại đoàn trưởng và Đế Na đồng thời mất hồn, thủ hạ hẳn nhiều thành viên ngày thường tiêm nhiễm phẩm chất lưu manh của hắn, cũng đều từng người mang theo mỹ nhân đi tầm hoan. Linh ngưu chiến sĩ có bao nhiêu dũng mãnh, từ các kỹ nữ trong vòng tình rên rỉ mà gào thét lên, có thể đại khái nghe ra. Làm cho nhiều kiếm sĩ hộ vệ trong mỹ nữ đoàn, trong tâm ngứa ngáy!

Tại dưới giao hưởng của dâm thanh lẳng ngữ hòa với âm thanh giao hoan rên rỉ, màn đêm lùi bước, buổi sáng đến, cùng Đế Na triền miên cả buổi, Diệp Phong khiến nàng cuồng tiết chín lần cao triều, nằm trên giường, trong miệng ngậm Thanh sắc tiêu hồn, cánh tay phải ôm mặt ngọc tràn ngập cao triều dư vị cùng thỏa mãn mất hồn của Đế Na, cười xấu xa: "Đại mỹ nhân, thế nào, thoải mái chứ?"

"Ân ..." Tóc dài màu lam mềm mại buông xuống bờ vai, Đế Na toàn thân vô lực ngã vào ngực phải Diệp Phong, nghe vậy mặc dù có chút thẹn thùng, nhưng vẫn như cũ nhẹ nhàng lên tiếng. Bởi vì Diệp Phong trước đó hỏi qua nàng sáu lần, nàng đều là dối lòng nói ngang là không thoải mái. Kết quả sau khi lại bị làm xuất thêm ba lần cao triều, cuối cùng sượng đến mức không thể tiếp nhận, nhịn không được nũng nịu cầu xin tha thứ, hoàn toàn khuất phục tại dưới dâm uy của Diệp Phong.

Không có biện pháp, cái loại cảm giác này thật sự làm cho nàng quá thoải mái, thật mất hồn, làm cho nàng không thể ngờ rằng ân ái lại có thể tuyệt vời như vậy. Ngay cả những tỉnh mạch trống rỗng trong lòng vì tưởng niệm Hi Lị lâu nay đều bị nhạt đi rất nhiều. Khi so sánh với đêm nay, nàng trước kia cùng nữ tính tình nhân âu yếm lẫn nhau, quả thực chỉ là trò trẻ con, căn bản không có cách nào so sánh.

"Hắc hắc, là tình phụ của ta nha, từ nay về sau ta cam đoan cho nàng lĩnh hội tới cao triều so với đêm nay càng thêm mất hồn!" Cảm thú mặt dày vô sỉ này đối với mỹ nhân trong lòng cười xấu xa.

"Thiếp là nữ nhân có nhu cầu, cũng rất khó khắc chế tình dục bản thân. Chàng quả thật khiến cho thiếp vui sướng không thể tưởng tượng được, thiếp chấp nhận làm tình phụ của chàng. Nhưng chàng không thể can thiệp quan hệ giữa thiếp cùng nữ tình nhân, càng không thể mang sự tình thiếp là đồng tính luyến truyền ra ngoài. Nếu không thiếp thà rằng chết, cũng sẽ không khuất phục chàng nữa!"

Đế Na cảm giác giao hoan xong dựa tại trong lòng Diệp Phong, được hấn ôm, có một loại cảm giác phong phú nói không nên lời. Trong lòng đã không có hận ý khi vừa bị thô bạo, cảm thấy nếu như có thể lâu dài cùng nam nhân này hưởng thụ niềm vui giao hoan, lại có thể cùng nữ tình nhân bảo trì quan hệ theo thói quen của bản thân, là một sự tình rất tốt. Hơn nữa nam nhân này thực lực có thể nhanh chóng tiêu diệt Uy Liêm thương đoàn, làm tình phụ cho hắn cũng tính là có một cái chỗ dựa.

"Ha ha, không có vấn đề, không có vấn đề. Đại mỹ nhân của ta, chỉ cần nàng không cùng nam nhân khác hảo hảo, nàng với bao nhiêu nữ nhân bảo trì luyến tình, ta đều không ngại. Từ hôm nay trở đi, nàng chính là tình phụ của ta!"

"Đáng ghét, chàng coi thiếp thành loại nữ nhân nào? Thiếp nếu muốn cùng nam nhân khác hảo hảo, còn tới lượt chàng làm nam nhân đầu tiên của thiếp sao?"

"Ha ha, đúng đúng, đại mỹ nhân của ta mặc dù phong tao, nhưng cũng không dâm tiện. Tới tới, dùng kỹ xảo lưỡi thỏ của nàng khi cùng nữ tình nhân âu yếm, thổi cây tiêu của bốn đoàn trưởng!" Có được một tình phụ dung mạo có thể cùng Lộ Lộ tam nữ ngang bằng, mà lại xinh đẹp phong tao, Diệp đại lưu manh trong lòng không thể không cao hứng, nằm tại trên giường cười xấu xa hướng về tình phụ xinh đẹp phong tao đòi nàng lấy miệng lưỡi hầu hạ cho hắn...

Chương 79 : phục cừu, mỹ thực gia dữ tham lam dong binh

Dịch: kitbaby

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Lâm Hải thành, nằm cách hai trăm dặm phía bắc của Vọng Triều sơn, là thành thị lớn nhất của vùng duyên hải tây nam Mạt La đế quốc. Trong thành rất phồn vinh và đông đúc, những thương gia tụ tập tại đây, hải sản là sản phẩm tiêu biểu nhất!

Lúc hoàng hôn, mặt trời ngã về hướng tây.

Diệp Phong, Lộ Lộ, Mộng Hinh, Tĩnh Hương bốn người đi vào trong Lâm Hải thành, nhìn thấy các cảnh tượng tân tiến sung mãn ở cái thành thị ven biển này cùng với nhiều loại vật phẩm được bày bán, chỉ chỉ trở trở mà bàn tán, vẻ mặt rất hạnh phúc. Lạp Phi Nhĩ và Ba Nhĩ tay không từ từ đi phía sau bốn người.

Ba vị tuyệt sắc mỹ nhân đi trên con đường lớn, không thể tránh được ánh mắt của nam nhân xung quanh. Họ nhìn Diệp Phong bên cạnh các nàng, không thể không lộ vẻ hâm mộ. Bởi như thế, trong lòng Diệp đại đoàn trưởng rất là đắc ý.

Ba ngày trước, Diệp Phong và tình phụ Đế Na dùng cuộc triển miên, rồi nói ra thân phận thật sự của mình. Ngay khi Đế Na biết hẳn chính là cảm thú nam tước nổi danh ở Mạt La đế đô, liền lập tức nở một nụ cười, kiêu my nói hẳn đúng thật sự là cảm thú

Có thể làm cho mỹ nhân cười Diệp Phong tự nhiên sẽ không tức giận. Hắn cùng Đế Na dùng xong bữa điểm tâm, rồi đưa cho Đế Na một Truyện Tống Trận, để nàng đặt nó ở trong doanh trướng của nàng, và nhắc nhở là không được làm mất. Sau đó hắn dẫn chúng thành viên Tư Lược đoàn phản hồi trú địa bí mật.

Kết quả vì trên người có mùi thơm cơ thể của Đế Na, khiến cho Mộng Hinh bị ăn phải dấm chua cực độ bất mãn, trên người thì đánh cho hắn vài cái, trên vai thì cắn hắn đến chảy máu. Lộ Lộ đáng yêu thiếu chút nữa phải chảy nước mắt. Tĩnh Hương dù cũng có bất mãn, nhưng thấy Diệp Phong bị đánh đến chảy máu như vậy, cũng có chút không đành lòng. Bởi thế nàng cũng không như Mộng Hinh truy cứu cái mùi hương của nữ nhân trên

người hấn. Dù sao hấn đi đến chỗ phong nguyệt, trên người có mùi hương như vậy nhưng không thể chứng minh hấn có làm chuyện đó.

Mộng Hình đánh hấn đã đời, buổi tối bị tử cầm thú giả bộ rất đau đớn, khiến cho trong tim đau nhói, cảm thấy mình có chút quá tay, liền giọng hờn dỗi cảnh cáo hấn không được đi hái hoa dại nữa, thuận thể tha thứ cho hấn luôn.

Đêm qua, Đế Na y theo lời dặn của Diệp Phong, dẫn Phong Nguyệt mỹ nữ đoàn tiến vào trong Mạt La đế quốc. Diệp Phong nói thật quan hệ của mình và Đế Na cho Lộ Lộ biết, để nàng giúp mình tạm thời dấu Mộng Hình và Tĩnh Hương, rồi thông qua Truyện Tống Trận mà triền miên cả nửa ngày với Đế Na. Sau đó hấn trở lại trú địa bí mật, chỉ huy mọi người khai thác quáng mạch, rồi lo quan sát công việc phục chế hỏa thương và hỏa pháo cùng đạn dược. Kiệt Nã Tư dẫn tinh linh trung đội ra ngoài để tìm kiếm mục tiêu đánh cướp, trở về báo cho Diệp Phong một tin tốt lành. Bọn họ theo miêu tả của Mộng Hình, phát hiện kẻ mẫu Mai Lệ Nhĩ của nàng đang ở gần Lâm Hải thành, hơn nữa còn đang ở chung với một đoàn trưởng của một tiểu dong binh đoàn.

Mộng Hình trong lòng sớm đã hận thấu xương cái ả Mai Lệ Nhĩ phản bội sát hại phụ thân nàng. Vừa phát hiện được tung tích của ả, thì lập tức lắc lắc tay của tình nhân làm nũng, nhờ hấn đi giết Mai Lệ Nhĩ để báo thù cho phụ thân

Là cừu nhân của cha vợ, tên gia hỏa Diệp Phong này khi đã lấy được Mộng Hình về tay, thì chần chẫn coi việc của nàng cũng như cũng hấn. Đối với yêu cầu của Mộng Hình, tự nhiên sẽ không phản đối. Vì vậy hôm nay hấn liền tiến đến Lâm Hải thành, chuẩn bị tiêu diệt Mai Lệ Nhĩ và người của ả, báo thù cho cha vợ, để Mộng Hình phát tiết.

Sau khi Mai Lệ Nhĩ – Hi Lạp rời khỏi Hỗn Loạn hoang nguyên, thật ra muốn đi đến Quang Minh đế quốc, nhưng bọn kỹ sĩ truy giết Mộng Hình không biết tại sao không trở về, ả ở tại biên giới của Quang Minh đế quốc bị quân đội bao vây. May mắn là cũng kịp thời dẫn một trăm nhị giai tạp hệ kiếm sĩ nhanh chóng đào thoát đến Mạt La đế quốc, rồi lên vào Lâm Hải thành. Ấm lòng sắc đẹp của mình để quyến rũ đoàn trưởng Thiết Hùng dong binh đoàn, Đức Luân – Khả Lỗ.

Thiết Hùng dong binh đoàn, là một dong binh đoàn cỡ nhỏ đóng trường kỳ ở Lâm Hải thành. Thành viên không quá ba trăm, đều là nhị, tam giai tạp

hệ kiếm sĩ và tập hệ chiến sĩ. Đức Luân – Khả Lỗ, tướng mạo tạm được, đã trung niên nhưng vẫn cường tráng, mái tóc màu xanh lục, giỏi về dùng rìu, thực lực tứ giai cực điện chiến sĩ, là người cực độ háo sắc, không có nữ nhân không được vui.

Mai Lệ Nhĩ dâm dăng diễm lệ, Đức Lức cực độ háo sắc, cái cặp này có thể nói là “đôi nhân nhân”. Sau một vài ngày hỗn đắc hỏa nhiệt, hàng đêm xuân tiêu, Mai Lệ Nhĩ với tâm cơ và kỹ xảo trong ái ân của mình đã khiến cho Đức Luân rất hài lòng, luôn nghe theo lời của nàng. Mai Lệ Nhĩ có dã tâm lớn, liền đem đám nhị giai tập hệ kiếm sĩ của mình cho vào biên chế của Thiết Hùng dong binh đoàn, chuẩn bị hợp tác với Hải Sơn thương đoàn tài phú, xây dựng dong binh đoàn lớn mạnh thêm.

Đồng thời, Mai Lệ Nhĩ có nhiều kinh nghiệm trong kinh thương, thấy ở phía đông Lâm Hải thành có ít tửu quán, liền khai trương một gia Mai Đức tửu quán, tiện thể làm tổng bộ cho Thiết Hùng dong binh đoàn, để bọn người Đức Luân bỏ đi cuộc sống không có tổng bộ.

Khi đến Lâm Hải thành, loại thành thị kiểu mới này, không ném thử những món hải sản đặc sản, tuyệt đối là một tổn thất. Để Mai Lệ Nhĩ tại Mai Đức tửu quán ở phía đông không thể chạy thoát, Diệp Phong và Mộng Hình tự tin thập phần, chuẩn bị dùng Truyện Tống Trận điều động thành viên Tư Lược đoàn triển khai vào ban đêm, nhanh chóng tiêu diệt Mai Lệ Nhĩ và đồng bọn. Giờ phút này sáu người nhàn hạ tiến vào một quán cao cấp, trên đường đột nhiên có một trận âm thanh: “Uy, uy, mọi người mau ra xem. Thiết Hùng dong binh đoàn vừa mới bắt được một trăm thành niên hương kì ả nhân!”

“Thiết Hùng dong binh đoàn bắt được một trăm hương kỳ ả nhân thành niên? Chẳng lẽ là đồng bọn của Cách Thụy?” Mộng Hình nghe vậy kinh ngạc mà hô, hai mắt mũi nhìn ra được nam nhân của mình đang nghĩ gì, biết hẳn có hứng thú với hương kỳ ả nhân.

“Thiết Hùng dong binh đoàn không có ở chung với dong binh đoàn của Mai Lệ Nhĩ? Hắc, có ý tức, tạm không ăn hải sản nữa, chúng ta ra ngoài quan sát!” Diệp đại đoàn trưởng hai mắt chuyển động liên tục, lộ vẻ tham lam, dẫn bọn người Lộ Lộ ra ngoài để quan sát. Mặc kệ đám hương kỳ ả nhân này có phải đồng bọn của Cách Thụy, Diệp Phong nhất định sẽ không bỏ qua. Không lấy được đám dân nô lệ đầy giá trị này của địch nhân, thì làm sao đúng là tính cách của hắn?

Tĩnh Hương phát hiện trong mắt Diệp Phong lộ vẻ tham lam, vừa đi vừa nhìn nam nhân ngày càng có địa vị cao trong lòng mình này, liền có cảm giác ngọt ngào cùng buồn cười không giải thích được. Nàng vui tưởng đến những ngày trước kia ở chung, biết được Diệp Phong có nhiều tính lưu manh, cho nên buồn cười tên xú gia hỏa này vĩnh viễn vẫn không thể thay đổi tính tình.

Đối với việc Diệp Phong giúp Mộng Hinh báo thù, Tĩnh Hương không có ý kiến. Nàng mặc dù đối với Mộng Hinh bất mãn, nhưng với loại đại sự này, không có khả năng gây khó dễ, và nàng cũng không muốn làm. Huống chi nhân phẩm Diệp Phong tuy không tốt, nhưng đối xử rất tốt với người của mình, vì thế không thể không giúp Mộng Hinh báo thù. Cái này cũng là một nguyên nhân nâng địa vị của Diệp Phong trong lòng nàng

Cho nên nàng phải lấy gấp Diệp Phong, còn về xử lý quan hệ và thân phận giữa nàng cùng Lộ Lộ và Mộng, thì sau này tính tiếp. Cái vấn đề Mộng Hinh cùng tranh sủng với nàng, nhất định phải được giải quyết triệt để, nếu không các nàng vô pháp ở chung với nhau.

Tại quảng trường trung tâm Lâm Hải thành, tập trung rất nhiều loại cửa hàng lớn, là nơi phồn vinh nhất ở đây, người ra vào tấp nập. Do thành không có chợ phách mại, những thương gia sở hữu một ít cửa hàng lúc này rất chú trọng việc mua bán.

Hoàng hôn hôm qua, Đức Luân đang dẫn người đến dong binh công hội để lãnh tiền hoàn thành nhiệm vụ, thì trên đường phát hiện một trăm mười hai tên hương kì ả nhân, nhất thời nổi lên lòng tham, rồi động thủ. Cuối cùng gã giết chết mười hai tên, số còn lại toàn bộ bị bắt giữ, chuẩn bị đem tới chỗ phách mại ở Hải Lâm thành mà bán!

Mai Lệ Nhĩ biết tin này rất mừng rỡ. Đêm đó dâm đảng phục vụ Đức Luân đến lúc không thể tiếp tục, làm Đức Luân cực độ vui vẻ. Gã tưởng mình từ khi có được ả nữ nhân Mai Lệ Nhĩ này, mình tựa hồ như cũng đổi vận. Điều duy nhất gã tiếc nuối là Mai Lệ Nhĩ không còn là xử nữ, hơn nữa với kỹ thuật phòng the cao siêu cùng tính dâm đảng, khẳng định trước kia đã có không ít nam nhân...

Tại trong thành, cư dân truyền cái tin này khắp nơi, không bao lâu, cả quảng trường đã chật kín người đến xem bọn hương kì ả nhân với tay chân bị xiềng xuống, toàn thân bị băng bó, thần tình rất bi ai, đang bị đám dong binh áp giải.

Tên cậu Ba Nhĩ cố gắng chen lấn để Diệp Phong cùng Lộ Lộ bốn người dễ dàng đứng ra phía trước đám đông.

Lộ Lộ, Tinh Hương, Mộng Hình tam nữ xuất hiện phía trước đám đông, nhất thời hấp dẫn sự chú ý của đám người xung quanh. Người để ý đến các nàng cũng bắt đầu nhiều hơn người để ý hương kỳ ải nhân. Đức Luân đứng ở phía trước bọn hương kỳ ải nhân, phát hiện Lộ Lộ ba người, hai mắt mở to, lộ ra ý dâm, nuốt nước miếng. Nếu không phải vì đám người ở dưới, tên sắc lang này nhất định sẽ không như vậy.

Ba mỹ nhân này thật mỹ lệ a, so với Mai Lệ Nhĩ còn mỹ lệ hơn, nếu có thể cùng các nàng ngoạn ngoạn một ngày, ta cũng có tồn thọ mười năm cũng nguyện ý... Đức Luân quan sát hai thanh niên tay không có cầm vũ khí bên cạnh ba người bọn họ, trong đầu nổi lên một ý niệm tà ác.

Nếu Mai Lệ Nhĩ đang ở tửu quán mà biết Đức Luân ý nghĩ hiện giờ, khẳng định sẽ bị tức đến phát điên

Thủ hạ của Đức Luân thấy đám người đang bàn tán, còn đoàn trưởng thì bất động nhìn mỹ nhân, vội vàng nhẹ giọng nhắc nhở. Đức Luân lúc này mới nhớ việc cần thiết của mình, đối đám người mà tuyên bố, đám hương kỳ ải nhân này, giá chín ngàn kim tệ một tên.

“Một tên hương kỳ ải nhân đáng giá chín ngàn kim tệ, cái giá này được đấy!”

“Đúng vậy, quả thật không mắc, nhưng mà chúng ta lại không đủ tiền để mua!”

Đám người xung quanh nghe Đức Luân tuyên bố, nhất thời tiên bàn tán ầm ầm vang lên. Một số ít quý tộc bắt đầu đánh giá những tên hương kỳ ải nhân thuận mắt kia, chuẩn bị mua về là trù tử (đầu bếp) cho họ.

“Chín ngàn một trăm, ta mua hết” Ba Nhĩ dưới chỉ thị của thiếu gia, bước ra khỏi đám đông, lớn tiếng nói. Bởi vì Diệp Phong muốn trước tiên đem đám hương kỳ ải nhân bị thương tích này về trú địa bí mật, sau đó sẽ động thủ với bọn Mai Lệ Nhĩ và Đức Luân, trách gây thương tích cho đám hương kỳ ải nhân.

“Mua hết? Có người một lần mua hết một trăm tên trù tử này về nhà hả? Tên tiểu tử này là ai? Tại Lâm Hải thành chưa từng gặp qua!” Tất cả mọi người xung quanh giật mình nhìn Ba Nhĩ, trong đó có một số ít đang bàn tán.

“Vị tiên sinh này không giỡn chơi chứ? Ngài thật sự muốn mua hết?” Đức Luân nhìn Ba Nhĩ, có điểm khó tin liền hỏi.

“Đúng vậy, mua hết!” Ba Nhĩ gật đầu trả lời.

Xem ra ba tên nam nhân này không chỉ có ba vị mỹ nhân, mà còn rất giàu nữa? Đức Luân nhìn Ba Nhĩ rồi đánh giá. Đầu tiên là ý nghĩ tham lam đối với mỹ nhân, tiếp theo lại có ý với tài sản của Diệp Phong ba nam nhân bên cạnh các mỹ nhân ấy.

“Hảo, nếu vị tiên sinh này sáng khoái như thế, hôm nay toàn bộ hương kì ải nhân bán cho ngài.” Trong lòng vui vẻ nghĩ, Đức Luân cao hứng tuyên bố.

Một số ít quý tộc xung quanh muốn mua một tên hương kì ải nhân, thấy Ba Nhĩ một lần mua hết, trong lòng có sự bất mãn, âm thầm nguyên rủa Ba Nhĩ không sợ chết!

“Vị tiên sinh này, ta thấy các người chỉ có sáu, có cần đám dong binh đoàn bọn ta áp tải bọn hương kì ải nhân giúp bọn ngài trở về hay không?” Đức Luân đi tới gần Ba Nhĩ ân cần hỏi. Thật sự là muốn xem sáu người đó có đồng bọn hay không, rồi nhân tiện bắt ngờ cướp người đoạt tài.

Tinh linh trung đội thấy hình dáng của Đức Luân, cho nên đã vẽ lại đơn giản, Diệp Phong tự nhiên cũng nhận biết được Đức Luân, nghe gã nói xong, trong lòng cười thầm, nhìn một chút, mỉm cười: “Chúng ta quả thật chỉ có sáu người, hơn nữa nhà thì ở tận Bá Ni thành phía đông bắc, nếu vị đoàn trưởng này thấy thuận tiện, thì tốt nhất giúp đỡ chúng ta áp giải. Chúng ta có thể trả công cho việc này!”

Bá Ni thành cách Lâm Hải thành ba trăm dặm. Đức Luân nghe Diệp Phong nói bọn họ chỉ có sáu người, gia tộc thì ở tại Bá Ni thành, lập tức thầm hô may mắn, nhìn thoáng qua Lộ Lộ ba nữ nhân, mở miệng cười cười: “Quyết định như vậy, việc áp giải thì tuyệt đối không có vấn đề gì!”

Diệp Phong thấy Đức Luân đáp ứng hỗ trợ áp giải, lấy một ma pha pháp tạp để trả kim tệ cho gã để mua hương kì ải nhân, nói: “Chúng ta hôm nay định phản hồi Bá Ni thành, không nghĩ tới đoàn trưởng đại nhân lại có hương kì ải nhân, chẳng biết đoàn trưởng đại nhân có thuận tiện hôm nay cùng xuất phát được không?”

“Không thành vấn đề, chuẩn bị một chút là có thể xuất phát.”

Đức Luân thấy Diệp Phong trả kim tệ xong, ngôn ngữ gian xảo nhìn ý tứ của năm người còn lại, đoán rằng hẳn chính là thủ lĩnh của đám sáu người

này, âm thầm dắc ý cười gian, gật đầu đáp ứng, gọi một gã thanh niên kiếm sĩ thủ hạ lạnh lợi lại, nhẹ giọng bảo: “Người về báo cho Mai Lệ Nhĩ biết, nói ta sẽ ở ngoài thành mà đánh cướp sáu tên thanh niên giàu có này, không bao lâu sẽ trở về, bảo nàng đừng lo lắng!”

Thanh niên kiếm sĩ nghe xong liền lĩnh mệnh, nhanh chóng rời khỏi. Đức Luân lập tức gọi ba trăm tên thủ hạ áp giả đám hương kì ải nhân lên xe ngựa, rồi đối diện với Diệp Phong ra ý có thể xuất phát ngay.

Diệp Phong thấy thế liền liếc mắt với bọn Lộ Lộ năm người, nhỏ giọng nói vài câu, rồi dẫn đầu đoàn người. Đức Luân dẫn thủ hạ đi theo ở phía sau, đám người xung quanh đã bớt náo nhiệt, rồi cũng tản ra.

“Các huynh đệ, chuẩn bị, lần này chúng ta sẽ phát tài. Phía trước, ba tên đang mang theo mỹ nhân đều là bọn đầu to ngu ngốc. Chờ bọn họ ra khỏi thành, sẽ cướp lấy mỹ nhân và kim tệ, các huynh đệ cũng có phần. Bọn đoàn trưởng sẽ bao hết cái kỹ viện lớn nhất thành, để các người hảo hảo vài ngày!” Đức Luân thông thả nói nhỏ với nhiều tên thủ hạ bên cách, nhắc nhở bọn chúng chuẩn bị hành động.

Có nhiều đoàn trưởng có rất nhiều dạng lâu la, chúng dong binh nghe đoàn trưởng nhắc nhở và hứa sẽ thưởng hậu, nhất thời phấn chấn tinh thần, trong lòng đã chuẩn bị sẵn sàng. Bởi vì Mai Lệ Nhĩ ở tại Mai Đức tửu quán, cho nên kiếm sĩ gia nhập dong binh đoàn của nàng, tất cả đều ở lại tửu quán phụ trách bảo vệ này. Vì thế Đức Luân bây giờ đái lĩnh thủ hạ, tất cả đều là nhân mã của Thiết Hùng dong binh đoàn.

Mai Đức tửu quán, Mai Lệ Nhĩ sớm đã biết rõ tính tình của Đức Luân. Khi nhận được tin báo của thanh niên kiếm sĩ, biết Đức Luân sẽ đánh cướp sáu tên tuổi trẻ, trong đó có ba vi tuyệt sắc mỹ nhân, lập tức hiểu rõ ý nghĩ xấu xa trong đầu của Đức Luân. Ắ liền nổi giận, phân phó một gã thủ hạ trông coi tửu quán, rồi dẫn một trăm kiếm sĩ trung thành của mình, phi ngựa hướng về ngoài thành mà nhanh chóng đuổi theo. Ắ định nhân khi Đức Luân lo đánh giết, sẽ giết chết ba tuyệt sắc mỹ nhân, để tránh Đức Luân phản bội nàng.

Chương 80 : kinh địch, đồ sát, liều âm thối

Dịch: kitbaby

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Diệp Phong sáu người cùng Thiết Hùng dong binh đoàn ra khỏi Lâm Hải thành. Màn đêm buông xuống, đi được bảy dặm về hướng đông, Đức Luân ra hiệu cho bọn thủ hạ, rồi mở miệng gọi bọn sáu người Diệp Phong.

“Đoàn trưởng đại nhân có việc gì?” Diệp Phong nghe Đức Luân gọi, trong lòng thầm hừ lạnh, dừng ngựa xoay người lại, thần tình tò mò mỉm cười.

“Hắc hắc, đương nhiên là có chuyện, bọn người mau nộp hết tất cả kim tệ, để lại ba mỹ nhân, rồi lập tức rút đi. Nếu không ta sẽ cho bọn người muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong!” Đức Luân đã thay đổi khẩu khí lúc trước, lộ ra vẻ hung ác, nhìn Lộ Lộ tam nữ mà cười âm. Tên sắc lang này rất là thương hoa tiếc ngọc, biểu tình như thế là muốn tách ba mỹ nhân ra trước, vì không nghĩ sẽ làm các này bị thương tổn.

Chúng thành viên dong binh đoàn đã nhận được ra hiệu của đoàn trưởng, tên này nói tiếp tên kia mà nhanh nhẩu, vừa nghe đoàn trưởng nói xong, liền phân tán ra phóng tới phía trước, muốn bao vây sáu người Diệp Phong vào giữa.

“Ân? Các người muốn cướp bóc?” Diệp Phong nhìn Đức Luân mà hỏi như vỡ lẽ.

“Con mẹ nhà người không cần nói nhảm với lão tử, để lại kim tệ và mỹ nhân cho lão tử vui, nếu không giết không tha!” Đức Luân nhìn Lộ Lộ tam nữ, cười càng ngày càng âm, trong đầu bắt đầu có những ý nghĩ xấu xa về cảnh tam nữ bị hãm ngược đãi.

Diệp Phong là ai? Hắn bất động trước ác ý của người khác là may rồi. Có người muốn đánh hắn và có chủ ý với nữ nhân của hắn, hắn há có thể bỏ qua sao? Mắt thấy Đức Luân nhìn tam nữ với đôi mắt âm dục, trong mắt Diệp Phong xuất hiện một tia sát ý, từ không gian giới chỉ lấy ra Truyện Tổng Trận, nháy mắt Ba Nhĩ một cái, lập tức làm cho bọn dong binh đoàn phía sau giật mình. Ba Nhĩ thông qua Truyện Tổng Trận mà trở về trú địa bí

mật. Mạn Nỗ Ai Nhĩ chế tạo được mười hai Truyện Tổng Trận, mỗi hai cái ứng nhau dùng để dịch chuyển.

“Đoàn.. đoàn trưởng, bọn họ có Truyện Tổng Trận!” Đột nhiên thấy Truyện Tổng Trận hiếm có xa xỉ như thế, tất cả chúng dong binh đoàn đều giật mình nhìn về phía Đức Luân, bắt đầu hoài nghi lai lịch của sáu người này. Bọn họ có thể có truyện tổng thủy tinh để tạo thành Truyện Tổng Trận, bất luận năng lực, ngay cả tài lực của đôi phương có thể khẳng định bọn họ không phải người thường.

“Mọi người đừng khẩn trương. Bọn chúng bây giờ chỉ có năm người, ngàn vạn lần không để bọn chúng chạy thoát. Nhanh, mỹ nhân và kim tệ sẽ thuộc về chúng ta!” Đức Luân trong lòng cũng thập phần giật mình khi thấy bọn Diệp Phong sáu người có Truyện Tổng Trận. Bất quá mỹ nhân và kim tệ gần ngay trước mặt, tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ dễ dàng như vậy. Huống chi cho dù bọn chúng có chạy thoát, cũng có thể lấy được một Truyện Tổng Trận.

Chúng dong binh đoàn mặc dù trong lòng có chút do dự, nhưng khi nghe được đoàn trưởng nói cuối cùng gì mỹ nhân và kim tệ cũng tới tay bọn họ, lòng tham xuất hiện trở lại, đang muốn phi tới, thì phía sau đột nhiên có tiếng vó ngựa truyền đến. Mai Lệ Nhĩ mang theo một trăm kiếm sĩ cười ngựa đã đuổi tới.

“Nhanh, nhanh lên, phía sau là Mai Lệ Nhĩ, người của mình, mau nhanh bắt bọn chúng!” Đức Luân đã thấy Mai Lệ Nhĩ, nhìn bọn thủ hạ phía trước đang chần chừ, lo lắng bọn Diệp Phong năm người chạy trốn, vội vàng ra hiệu thúc giục.

“Mai Lệ Nhĩ!” Cừu nhân gặp mặt dĩ nhiên là trùng mắt nhau. Mộng Hình đã thấy Mai Lệ Nhĩ, con người phản phúc sát hại phụ thân nàng, đã cười ngựa đến đây, lập nhìn chăm chăm về phía ả với biểu tình phẫn nộ.

“Hắc hắc, ả tới đây thật tốt, để khỏi phiền toái vào thành mà đồ sát!” Diệp Phong nhìn bên bọn dong binh đối diện cùng với diễm phụ trung niên Mai Lệ Nhĩ đang cười ngựa, trong miệng cười khinh thường.

“Tiểu tiện nhân? Không tưởng là người? Lạc lạc, hôm nay thật sự là ngày may mắn của lão nhân.” Mai Lệ Nhĩ cười ngựa đã thấy Mộng Hình ở phía trước, lập tức hung ác cười lạnh. ả nghĩ thầm lúc trước đã để nàng ta chạy thoát, lần này nhất định sẽ bắt sống nàng, rồi đem nàng bán cho ngàn

người, làm điểm để vạ người cười lên. Như thế mới có thể hạ cơn giận nhiều năm qua của ả.

“Mai Lệ Nhĩ, hôm ta sẽ vì phụ thân và những hộ vệ thương đoàn đã chết mà báo thù!” Mộng Hình chỉ ngón tay về phía Mai Lệ Nhĩ phần nộ quát to.

“Lạc lạc, với ba tên tiểu tử này tưởng có thể tìm lão nương mà báo thù à? Xú nha đầu chẳng biết trời cao đất rộng, lão nương sẽ bắt ngươi rồi cho đi làm điểm!” Mai Lệ Nhĩ khinh thường nhìn Diệp Phong ba người cùng Mộng Hình, rồi ra hiệu cho bọn kiếm sĩ cười ngựa phía sau không được dừng lại, trực tiếp phóng đi bắt người.

Đức Luân không rõ Mai Lệ Nhĩ và một người bên đối phương lại biết nhau hơn thế lại còn là cừu nhân. Nhưng mà bây giờ không cần nghĩ nhiều, cướp tài là việc quan trọng nhất. Gã nhìn thấy đối phương chưa lập tức tiếp vào Truyện Tổng trận, rồi tự mình xuống ngựa, muốn cùng đối phương giao thủ. Tên sắc quỷ tham lam này cao giọng quát: “Các huynh đệ, cố gắng lên, kim tệ và mỹ nhân đang chờ đợi các người ở phía trước...”

Đức Luân chưa nói xong, tất cả chúng dong binh đoàn đang hướng về phía Diệp Phong năm người đều dừng lại. Bởi vì bại hoại tinh linh Kiệt Nã Tư vừa dẫn tinh linh trung đội từ Truyện Tổng Trận, một người một điều, bay ra. Hơn nữa, trên mặt đất có thêm ba cái Truyện Tổng Trận. Bốn cái Truyện Tổng Trận a, cái này cần bao nhiêu truyện tổng thủy tinh mới đủ đây? Chẳng lẽ truyện tổng thủy tinh giá trị liên thành trân quý vô cùng đột nhiên trở thành rẻ mạt sao? Đối phương như thế nào lại có nhiều Quang Minh bạch vũ điều? Lai lịch của bọn chúng là gì?

Bốn Truyện Tổng Trận, một trăm Quang Minh bạch vũ điều. Hửn... bọn chúng là ai? Đức Luân và Mai Lệ Nhĩ đều chấn động lộ ra thần sắc khó tin. Song bọn họ còn thêm giật mình khi có thêm kỵ sĩ tay cầm quái thương cười Liệt Diễm tiêu phong mã, linh ngư chiến sĩ cầm thiết trụ, bạch lang kỵ sĩ tay cười tạt phong cự lang, chiến sĩ tay cầm đại đao ký quái, kinh khủng nhất chính là một người thân cao mười thước, cầm một thiết trụ cũng mười thước, giống như một tiêu sơn (núi nhỏ) bình thường, Kì Lạp Tư cự nhân!

“Mai Lệ Nhĩ, hôm nay ngươi phải chết!” Mộng Hình tự hào nhìn bộ đội của nam nhân của mình, trừng mắt nhìn Mai Lệ Nhĩ, rồi cười lạnh với sự tin tưởng mười phần.

Mai Lệ Nhĩ bị viện quân của đối phương doa cho đến không thể đóng miệng lại, nghe Mộng Hinh nói xong, thì bưng tỉnh. Ấy vừa định gọi Đức Luân chạy mau, thì Mộng Hinh phía đối diện đã ra lệnh với giọng đầy ý hận cho thành viên Tư Lược đoàn, tấn công quân địch, tuyệt đối không để Mai Lệ Nhĩ chạy thoát.

Nhiệm vụ lần này chính là báo thù cho phụ thân của đoàn trưởng phu nhân, thành viên Tư Lược đoàn về nghe đoàn trưởng phu nhân hạ lệnh xong, lập tức nhanh chóng triển khai hành động. Cự nhân Kỳ Lạp Tư – Lôi Nặc huy vũ cây đại thiết trụ trong tay, trực tiếp đánh bay những tên dong binh chác đoàn trưởng đại nhân không quá mười thước, tựa như việc đánh bay dễ dàng những viên sỏi.

Tinh linh trung đội thấy người bên mình đang công kích như cuồng phong liền cho Quang Minh bạch vũ điều nhanh chóng phóng ba loại Quang Minh ma pháp để hỗ trợ. Liệt Diễm kỵ sĩ, bạch lang kỵ sĩ, là đội tiên phong, cũng trước sau cho ma sung phóng ra Hỏa diễm liên đạn và Phong nhận tạt vũ.

Linh ngưu trung đội thì dùng đôi chân mà chạy, cùng với lôi đình trung đội tả hữu tiến lên, nhằm vào hai cánh tả hữu của đối phương. Những tên dong binh cản đường, đều bị bốn trung đội với thủ pháp tàn nhẫn trực tiếp đánh chết, không có hạ thủ lưu tình.

“Trời, các ngươi sao lại tấn công mãnh liệt vậy, ngàn vạn lần phải chú ý không được đả thương hương kỳ ái nhân. Con bà nó, bọn chúng sau này sẽ là người phụ trách nấu nướng cho các ngươi đấy, làm bọn chúng bị thương sau này coi chừng không có gì để ăn đó!” Diệp Phong điểm cây Thanh sắc tiêu hồn, đứng tại chỗ quan sát thành viên Tư Lược đoàn xung phong hung mãnh giống như giao long ra biển, cảm thấy không ổn nên nhắc nhở bọn họ một chút.

Đoàn trưởng là người không có nhân tính, đã cố gắng như vậy mà không cho ăn. Mọi người Tư Lược đoàn đều nghĩ, trong lòng ghi nhớ phân phó của đoàn trưởng đại nhân, phải chú ý không đả thương nhóm hương kỳ ái nhân ở tù xa phía sau.

“Thiên nột, chúng ta bị lừa rồi, bọn họ thật lợi hại a. Đoàn trưởng, bọn họ khẳng định cố ý dụ chúng ta đến đây...”

Trước khi Lôi Nặc cùng năm trung đội chủ lực xuất hiện, bọn dong binh đoàn còn làm ra vẻ tham lam. Nhưng hiện giờ đã thay đổi, địch quân quá

cường hãn, căn bản là bọn chúng không có khả năng chống đỡ. Cho dù bọn chúng có nhân số gấp đôi, nhưng cùng địch quân cường hãn giao thủ, chắc chắn không phải là đối thủ.

“Rút... rút lui... mau rút lui...” Tên Đức Luân tham lam háo sắc, thích hưởng thụ cuộc sống vui vẻ, mắt thấy thế công của địch quân căn bản không thể ngăn cản, trong lòng liền không còn tham niệm, khẩn trương xoay người ra hiệu cho thủ hạ hướng về phía Lâm Hải thành mà rút lui. Dù sao có thể sống sót mới là quan trọng nhất.

Mai Lệ Nhĩ không có võ công cùng ma pháp dĩ nhiên càng sợ chết hơn Đức Luân. Ả sợ mình rơi vào tay của Mộng Hình tất phải chết không còn nghi ngờ gì, vì thế nhanh hơn Đức Luân một nhịp, đã thúc ngựa chạy trốn.

Giờ lại nghĩ đến việc chạy trốn? Mẹ một đám ngu độn, muốn so tốc độ với đội quân của lão tử. Không giết được các ngươi ta sẽ mang cùng họ với các ngươi!” Diệp Phong nhả khỏi thuốc, cười hung ác, đối mọi người Tư Lược đoàn hạ lệnh: “Trong mười phút phải giết hết đám rác rưởi này cho lão tử!”

“Vâng!”

Những tiếng lĩnh mệnh vang lên cùng sự phấn chấn, Liệt Diễm trung đội xung phong phá trận, bạch lang trung đội tạo một trận cơn ảnh cuồng đao, tinh linh trung đội bắn tên như mưa trút, linh ngư trung đội phá thế trận, lôi đình trung đội tạo ra tiếng nổ của lôi đình, cự nhân mười thước Lôi Nặc làm cho người khiếp sợ bởi cây đại thiết trụ. Toàn bộ thành viên Tư Lược đoàn triển khai những chiêu thức mãnh liệt cực độ vô tình để giết hết đối phương. Bọn hương kỳ ả nhân đang ở trong xe tù thấy vậy đều đỏ mặt hôi lạnh, thầm khen cái bộ đội này thật sự quá lợi hại, ngay cả quân chánh quy sợ rằng không có thực lực bằng được bọn họ.

Sau một hồi quyết đấu, Tư Lược đoàn đã đồ sát tất cả dong binh. Mọi thứ cũng chấm dứt sau khi bắt giữ Đức Luân và Mai Lệ Nhĩ.

“Mộng.. Mộng Hình, nghĩ tình ra từng là kẻ mẫu của ngươi, ngươi tha cho ta nha....” Mai Lệ Nhĩ bị hai linh ngư chiến sĩ bắt phải quỳ xuống, nhìn Mộng Hình đang đi tới với khuôn mặt lạnh lẽo, khẩn trương đập đầu cầu xin tha thứ. Đối với loại người như ả, chỉ cần có thể sống sót, thì bất ả làm gì cũng chấp nhận.

“Câm miệng, ta không có loại kẻ mẫu như ngươi!” Mộng Hình nghĩ đến Mai Lệ Nhĩ dâm loạn, cảm giác rất không tốt, liền tát ả ba cái, để lại cả dấu

tay đỏ ửng trên trên mặt của ả.

“Cầu xin người, tha cho ta, ta không dám nữa...” Mai Lệ Nhĩ liên tục đập đầu cầu xin tha thứ. Mộng Hình càng ngày càng có ác cảm với ả, từ trong tay của một tinh linh xả thủ lấy một cây cung, rồi bắn thẳng vào trái tim của Mai Lệ Nhĩ, kết thúc tánh mạng của ả đàn bà dâm loạn này.

Nhìn Mai Lệ Nhĩ không minh bạch mà ngã xuống đất, Mộng Hình nghĩ đến chính mình ra tay báo thù cho phụ thân, nước mắt từ hai mắt không dần được trào ra. Diệp Phong thấy thế liền ôm mỹ nhân vào trong lòng ngực, an ủi một lúc, rồi nhìn tên Đức Luân toàn thân phát run đang bị linh ngưu chiến sĩ ép phải quỳ, đi qua rồi cười tà dị: “Vị đoàn trưởng đại nhân này vừa rồi còn hung hăng lắm mà, sao giờ lại rất sợ hãi vậy?”

“Kiếm sĩ tiên sinh, à không, kiếm sĩ lão gia, xin ngài tha cho ta nha...” Đức Luân sợ chết, vừa mới lo lắng vì sẽ chọn giận mọi người, liền khẩn trương không nói một tiếng nào, bây giờ thấy Diệp Phong đi đến gần mình, sợ hãi giết mình, lập tức toàn thân run rẩy đập đầu xin tha.

Diệp Phong đối gã đang xin tha cũng không để ý, rồi chỉ Lộ Lộ tam nữ: “Các nàng ấy rất đẹp phải không?”

“Xinh đẹp... xinh đẹp...” Đức Luân dù chẳng biết vì sao Diệp Phong hỏi như vậy, nhưng cũng không dám chậm trễ trả lời, thành thật gật đầu liên tục.

“Người vừa mới nói là muốn bắt các nàng ấy, bây giờ thì sao?” Diệp Phong vẫn tiếp tục mỉm cười nhìn Đức Luân.

“Không, không, không, lão gia ngài tha cho ta, ta không dám nữa...” Đức Luân khẩn trương đập đầu cầu xin. Diệp Phong thấy hình dạng như vậy của gã, nụ cười trên mặt trong nháy mắt biến mất, từ trong ngực gã lấy ma pháp tạp ra, rồi bảo hai linh ngưu chiến sĩ tách hai chân gã ra, chân phải đáng một cú “Liêu Âm Thối” hung ác ngay hạ âm của gã, khiến gã phải thất thanh kêu thảm lên tới tận tám thước rồi chấm dứt, hạ thể vỡ nát, đau đớn cực độ, mắt chuyển sang màu trắng, đoạn khí mà chết!

Người ở nhà có nữ nhân xinh đẹp, lại còn đối với nữ nhân của lão tử cũng có ý dâm, không đá vào tiểu kê kê của người, lão tử không phải là nam nhân? Diệp Phong nhìn Đức Luân đoạn khí, rồi trở lại hình dáng tiêu sái, xem số ma pháp tạp, cơ hồ chỉ có được đôi chút khi đã trừ cái đã dùng mua hương kì ả nhân, “Kháo, tên gia hỏa này thật sự mẹ kiếp đúng là

nghèo mạc, trừ cái của lão tử đưa cho hấn ra, hấn ta chỉ có ba vạn kim tên. Mẹ nó đúng là quý nghèo!”

Thật không đứng đắn, Tĩnh Hương thấy hình dạng như vậy của Diệp Phong, trong lòng thâm cười. Lộ Lộ cùng Mộng Hình cũng nở nụ cười. Có thể làm cho mỹ nhân cười, Diệp Phong tự nhiên vui mừng hạnh phúc, rồi bảo một tinh linh xạ thủ lục soát trên người của Mai Lệ Nhĩ, thì lấy được một ma pháp tạp đáng giá năm vạn kim tên, không nhìn được thất vọng mà than vãn: “Cái đôi cầu nam nữ này như thế là nghèo mạc như vậy? Chẳng lẽ không để trên người?”

“Đương nhiên, chàng tưởng ai cũng như chàng đều để tư kim trong không gian giới chỉ sao?” Mộng Hình nhìn tình nhân tức giận liếc hấn một cái: “ Buổi tối để tinh linh trung đội đến Mai Đức tưới quán mà lấy, khẳng định có thể tìm được không ít tồn khoản của Mai Lệ Nhĩ.”

“Hắc hắc, hảo chủ ý, thuận tiện để lại một viên tạc đạn, cho cái ‘Một Đức’ tưới quán chó má hoàn toàn biến mất luôn, để cư dân Lâm Hải thành ‘tận thưởng’ một chút khói và lửa.” Diệp Phong nghiêng đầu nói ra ý nghĩ xấu xa, rồi quan sát đám hương kì ả nhân ở trên xe tù, bảo mọi người đem bọn họ lại đây, rồi mở hết xiềng xích trên người bọn họ ra.

Một trăm tên hương kì ả nhân có nam có nữ, trước đó đã chứng kiến thành viên Tư Lược đoàn sát hại đám dong binh, đã bị dọa đến nổi run cầm cập. Giờ phút này bọn họ thấy đám người này mở xiềng xích cho bọn họ, mặc dù không hiểu vì sao lại như vậy, nhưng mà càng khẩn trương hơn trước!

“Chư vị mỹ thực gia, bỉ nhân là đoàn trưởng Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn, Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ.” Diệp Phong nhìn hương kì ả nhân, tỏ vẻ rất có phong độ thân sĩ mà giới thiệu bản thân, tiếp theo cười hỏi: “ Chẳng biết các người có quen một hương kì ả nhân tên là Cách Thụy – Khăng La không?”

“Cách Thụy, chúng ta biết, quen hấn...” Chúng hương kì ả nhân đều là người quen của Cách Thụy, vừa nghe đoàn trưởng đối phương nói tên Cách Thụy ra, đều gật đầu trả lời.

“Ha ha, quá tốt, ta cũng định đi tìm các người. Nay ở chỗ này gặp được cũng thật may mắn. Cách Thụy hiện giờ đang ở trú địa Tư Lược đoàn của ta, các người cùng đi theo ta thì sẽ gặp hấn thôi. Hấn bây giờ đang học tập

loại kỹ thuật nấu nướng mới!” Diệp Phong vui vẻ nhìn chúng hương kì ải nhân mà cười lớn.

Chúng hương kì ải nhân thấy vị đoàn trưởng Tư Lược đoàn này khách khí như vậy, hơn nữa lại còn muốn dẫn bọn họ đi gặp Cách Thủy, sắc mặt khẩn trương liền dịu lắng đi, đồng thời cũng tỏ ra tò mò về cái kỹ thuật nấu nướng mới mà Cách Thủy đang học. Diệp Phong thấy bọn họ lộ ra vẻ tò mò, lập tức quay về phía Lộ Lộ, Tĩnh Hương, Mộng Hình tam nữ mà nhìn, thấy tam nữ đều đang mỉm cười.

Chương 81 : – Thâu tình , sa than , khủng phổ địa chấn .

Tân NDGHNTD

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Trác Lạc Tư sơn mạch, Hắc Âm giáo đình đại sảnh nghị sự, Tắc Tư giáo hoàng đối với việc Hắc Âm cửu kiếm vệ chậm chạp không thể tìm được tung tích của Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ, cùng việc đoạ lạc thiên sứ không giết được U Nguyệt Nhi, cảm giác thập phần tức giận.

Vì Hắc Âm ma kiếm, Tắc Tư đã hạ lệnh tất cả thành viên của giáo đình phối hợp với Hắc Âm cửu kiếm vệ hành động. Nhưng Hắc Âm cửu kiếm vệ đến cái bóng của Lôi Ân cũng đều tìm không thấy, làm y thật sự tức giận. Còn việc U Nguyệt Nhi , phản đồ đã chạy thoát này, nếu nàng ta tiết lộ ra địa điểm của Hắc Âm giáo đình, khẳng định sẽ đem đến phiền phức lớn, nhất định phải nhanh chóng làm nàng ta biến mất khỏi thế gian!

“Tu Đặc, nguyên nhân ma thú tại Hồn Loạn hoang nguyên tụ tập đã điều tra ra chưa?” Tắc Tư ngồi trên bảo tọa của giáo hoàng tại nơi cao nhất trong đại sảnh, nhìn trung niên tóc đen mang dòng máu của ma tộc đoạ lạc thiên sứ cùng nhân tộc, Tu Đặc – Trác Khắc đứng phía dưới nơi đứng của tín đồ, chính sắc hỏi.

“Giáo hoàng bệ hạ, sự tình ma thú tụ tập thực sự cổ quái. Chúng tôi nhất thời không thể điều tra ra được!” Tu Đặc, bát giai Hắc Âm kiếm sĩ, đoàn trưởng Hắc Âm giáo đình đoạ lạc thiên sứ binh đoàn, cung kính trả lời Tắc Tư.

“Ân, đã như vậy thì chuyện này hoãn lại một chút. Ngươi tự mình đi tìm tung tích phản đồ U Nguyệt Nhi, rồi làm ả biến mất khỏi thế gian này!” Tắc Tư trầm tư phân phó. Tu Đặc ứng thanh lĩnh mệnh, sau đó ra lệnh đôn đốc Hắc Âm cửu kiếm vệ nhanh chóng tìm ra tung tích của Lôi Ân.

Đang lúc hoàng hôn, tiết trời lúc này thật tốt, ánh dương quang soi sáng khắp trời đất, nhìn về hướng tây nam, đối mặt với biển cả rộng lớn là núi cao, trên bờ cát trải dài mềm mại hiếm có dấu chân người, nghênh đón các thành viên Tur Lược đoàn quang lâm, phóng nhãn nhìn lại. Trên bờ biển khắp nơi đều là công cụ cắm trại của Tur Lược đoàn. Cách Thuy chỉ đạo

hương kì ải nhân nhóm lửa chuẩn bị những món ăn ngon cho thành viên cả đoàn!

Từ khi một trăm hương kì ải nhân được Tư Lược đoàn cứu ra, tiến đến trú địa bí mật nhìn thấy điều Cách Thuyết học tập là thái hạnh nhằm pháp, bọn họ hưng phấn đáp ứng ở lại Tư Lược đoàn, báo đáp ơn cứu mạng của đoàn trưởng, tiện học tập tâm hình hạnh nhằm pháp.

Trên bờ biển mọi người cao hứng ăn uống, thêm vào ánh nắng vàng rực chiếu sáng mặt biển, ánh lên phiến phiến kim quang, phối hợp với tư thái ưu mỹ của đàn chim biển trên dưới bay lượn, tình cảnh này thập phần mỹ diệu.

Tiểu Hắc này càng ngày càng có tính cách tiểu súc sanh giống Diệp Phong. Hôm qua vừa mới ngồi cưỡi trên lưng Lam Lam, không biết sợ trên đầu mọi người bay qua bay lại, miệng kêu lên chi chi một cách hưng phấn.

Hôm qua, hầu tử Tiểu Hắc biết Diệp Phong khi tiêu diệt Uy Liêm thương đoàn đã thu được bốn mươi viên ngũ giai ma tinh. Nó trộm toàn bộ từ phòng ngủ của hắn, chia phần cho Lam Lam mười viên bằng hệ ma tinh, còn lại hỏa, điện, phong ba hệ ba mươi viên ma tinh thì tiểu súc sanh tự mình nuốt gọn. Một viên cũng đều không có chừa lại cho Diệp Phong.

Ấu nhi bằng sương cự long Lam Lam, một lần nuốt mười khoả bằng hệ ngũ giai ma tinh, thân hình tức thì biến lớn lên, hai cánh biến đổi hoàn toàn có thể tự do bay lượn, không giống trước kia chỉ có thể đi bằng chân, không thể bay.

Đến khi Diệp Phong phát hiện việc này, tức giận đến thiếu chút nữa hộc máu, thảm mắng mình khinh thường, không để ma tinh vào không gian giới chỉ. Bằng hệ ma tinh vốn là chuẩn bị cho Lam Lam, hắn không quan tâm, nhưng ba mươi viên ma tinh còn lại hắn chuẩn bị cấp cho thành viên Tư Lược đoàn làm thành ma pháp vũ khí. Một lúc toàn bộ đều bị Tiểu Hắc, không có một thuộc tính nào của ma thú, ăn hết, làm hắn hết sức phiền muộn, muốn bắt Tiểu Hắc giáo huấn một phen. Kết quả việc Tiểu Hắc nuốt ba mươi viên ma tinh, tốc độ so với trước kia nhanh hơn không biết bao nhiêu lần, hơn nữa lực lượng mạnh đến mức có khả năng so với Kỳ Lạp Tư cự nhân Lôi Nặc. Hắn thi triển Tiêu Diêu Kiềm Khôn bộ cũng không chạm được vào một sợi lông của Tiểu Hắc, có khi thì bị Tiểu Hắc chơi đùa ở trên đầu, đầu tóc trở nên dơ bẩn, cực kì mất mặt.

Tiểu Hắc càng ngày càng náo loạn, hoàn toàn là bởi Diệp Phong truyền nhiễm, cùng với sự cưng chiều của Lộ Lộ. Ngoại trừ Lộ Lộ, không ai quản được tiểu súc sanh, thỉnh thoảng nó cũng nghe lời Diệp Phong. Bất quá điều kiện tiên quyết là phải dùng thức ăn ngon dụ dỗ, nếu không, không thèm đếm xỉa!

Cả nơi cư trú bí mật đều loạn hần lên, Diệp Phong vươn một tay tóm lấy Tiểu Hắc, Lộ Lộ không đành lòng liền mở miệng giúp Tiểu Hắc cầu xin. Diệp Phong đối với Lộ Lộ sủng ái hơn hẳn mọi người, tay chưa kịp chạm vào Tiểu Hắc, Lộ Lộ mở miệng cầu xin, bắt đắc dĩ đành buông ra, đưa cho Lộ Lộ quản lý. Huống hồ Tiểu Hắc mặc dù cơ thể nhỏ bé, nhưng đã có sức mạnh cùng tốc độ như vậy, có lẽ sau này sẽ trở nên đặc dụng.

“Kỳ quái, Lôi Ân đã đi đâu? Như thế nào từ chiều đến giờ chưa từng nhìn thấy hắn, Lộ Lộ, muội có biết hắn đi đâu không?” Trên bờ cát, Mộng Hình mặc váy dài màu đen, tìm không được Diệp Phong, nghi hoặc hướng về Lộ Lộ mặc váy dài màu tím, chân trần trắng như ngọc đang nghịch nước tại bờ biển, mà hỏi.

”Thiếu gia trước khi đi nói là người đi kiểm tra tình hình của tiểu đội tuần tra. Phỏng chừng là sắp trở về.” Lộ Lộ nghe Mộng Hình hỏi, chân ngọc trắng nõn đành chỉ khuấy nước, mỉm cười trả lời. Nàng gần đây đã biết thói quen lén lút đi tìm Đê Na tạt hoang của thiếu gia, không giống như lần đầu tiên bị đám người Mộng Hình hỏi, trả lời không được tự nhiên.

”Đi ra ngoài tra xét thì cũng phải xem thời gian, bây giờ là lúc nào, thiết là. Tỷ muốn dẫn mọi người đi dạo chơi trên bờ biển. Mọi người không còn sớm nữa, đi thôi.” Mộng Hình vì cả nửa ngày không nhìn thấy người trong lòng, lời nói nhỏ nhẹ có chút bất mãn, đi vào trong đám người.

Lộ Lộ thấy Mộng Hình rời đi, lập tức mang hài nhỏ màu tím của mình vào, đi tới chỗ tảng đá lớn phía đông nơi thành viên Tư Lược đoàn không để ý. Thiếu gia trước khi đi thì giao cho nàng không gian giới chỉ, phóng xuất ra Truyện Tổng Trận, rồi bước vào trong.

Phía đông nam Mặt La đế quốc, cách mười thước bên ngoài cửa đông Đặc Mễ Tư thành, là doanh địa nơi Phong Nguyệt Mỹ Nữ đoàn trú ngụ, trên chiếc giường trong trướng của Đế Na đoàn trưởng phong tao mỹ diệu, Diệp Phong tay trái ôm kiều đồn nơi eo của Đế Na lúc này đang quỳ trên giường, hạ thân đang từ phía sau lưng Đế Na tấn công mạnh mẽ vào cái mông tròn trịa của nàng. Tay phải nhẹ nhàng nắn bóp cái đùi bóng loáng

như ngọc, liên tục vỗ về yêu thích, khiến Đế Na sung sướng muôn chết, đạt đến cao trào liên tiếp, trong miệng không ngừng rên rỉ như mất hồn.

“Lôi Ân đệ đệ... người hôm nay sao lại tiến lên mạnh mẽ như vậy... từ từ thôi...hôm nay không để người xong việc rồi bỏ chạy...ít nhất phải tiếp ta trọn đêm...” Đế Na nâng kiêu đồn chờ đón, âm thanh rên rỉ đầy phong tao vũ mị.

“Hê hê, đại mỹ nhân nàng thật sự ngày càng phong tao a, Nàng muốn ta dày vò nàng đúng không?” Diệp Phong đắc ý cười gian, đem cơ thể xích lửa trắng nõn mềm mại của Đế Na đặt nằm ngửa xuống giường, tách đôi đùi ngọc thon dài ra, vừa định áp người tiến tới thì từ Truyện Tổng trận bên trái doanh trường đội nhiên xuất hiện thân ảnh của nữ nhân tối bảo bối của hắn.

“Thiếu gia...” Lộ Lộ không nghĩ tới việc mình vừa tới đã thấy thiếu gia và Đế Na đang làm..việc kia, lập tức xấu hổ đến đỏ bừng đôi má, thẹn thùng cúi mặt xuống.

“Ai, Lộ Lộ muội muội cũng đến rồi à, xem ra hai hủ giấm trong nhà người đang tìm người đó.” Đế Na đem bộ ngực nhu nộn phong mãn ma xát trước ngực Diệp Phong, tay ngọc đùi đẹp đồng thời quán chặt lấy hắn, để cho cái căn nguyên sung sướng kia tiến nhập vào cấm địa của mình, hưởng thụ khoái cảm sung mãn tràn đầy nhưng sắp phải rời đi này.

Mỗi lần Diệp Phong đến tìm Đế Na làm “chuyện riêng tư”, đều trước tiên là đem không gian giới chỉ chứa Truyện Tổng trận giao cho Lộ Lộ, để khi có việc thì Lộ Lộ ngay lập tức có thể thông báo cho mình. Đế Na đã gặp Lộ Lộ vài lần, đối với tiểu mỹ nhân ôn nhu thể thiếp này có ấn tượng không tệ, nhưng đối với hai vị tuyệt sắc mỹ nhân khác chưa gặp mặt thì lại có chút bất mãn. Bởi vì mỗi lần Lộ Lộ đến đều là vì họ đi tìm tình nhân của mình.

Diệp Phong mỉm cười hỏi Lộ Lộ tình hình ở Vọng Triều sơn, gật gật đầu, nhìn Đế Na đang gắt gao quán lấy mình, cười dâm dăng: “Xem ra ta không cho nàng sướng khoái vài lần, nàng sẽ không cho ta rời đi chứ?”

“Hi hi, chàng biết thế là tốt rồi!”

“Ha ha, xem ta làm nàng thỏa mãn vô hạn...”

Một tên lưu manh vô sỉ cùng một phong tao thực nữ, hai khôi nhục thể trên giường quán vào nhau triền miên, thấy Lộ Lộ đã mặt hồng tai đỏ, hơi thở dồn dập, nghĩ đến tình cảnh thiếu gia sung ái chính mình, đành phải căng đầu ra mà miễn cưỡng nhẫn nại. Cũng may là không bao lâu, tên lưu

manh cũng đã chế phục được thực nữ mỹ điểm phong tao đó, được hai mỹ nữ hầu hạ mặc quần áo xong liền tiến vào Truyện Tổng trận.

Trở về đến Vọng Triều sơn, Diệp Phong nhận lại không gian giới chỉ của mình từ tay Lộ Lộ, thu hồi Truyện Tổng Trận. Hai người cùng đi về khu dã ngoại đã chuẩn bị ở bờ cát.

“Chàng vừa đã đi đâu?” Tĩnh Hương mặc váy áo màu trắng, mái tóc dài hỏa hồng được vắn lại thành thực, đã nửa ngày không thấy Diệp Phong, trong lòng có cảm giác là lạ, thấy hắn và Lộ Lộ cùng đi đến bờ cát, không nhìn được đã nghi ngờ hỏi. Gần đây Diệp Phong luôn vô cơ mà biến mất không thấy bóng dáng, Tĩnh Hương biết được thấy thập phần kỳ quái.

“Ta đi xem xét tình hình của tiểu đội tuần tra có chăm chỉ làm nhiệm vụ không.” Diệp Phong mỉm cười tiến tới sát phía trước Tĩnh Hương, cơ hồ má kề má rồi dừng lại bên tai nàng nói nhẹ, “Nửa ngày không gặp có phải là nhớ ta không?”

“Da mặt dày thật, thiếp mà lại muốn nhớ tới chàng à!” Tĩnh Hương thấy Diệp Phong gần như má kề má với mình, quay đầu, quay đầu yêu kiều lên tiếng giận dữ. Sau đó bản thân lại không kiềm được phì một tiếng cười lên.

Mẹ nó, bất kể thế nào, tối nay lão tử nhất định phải triệt để khuất phục Tĩnh Hương. Diệp Phong nhìn Tĩnh Hương dung nhan đoan trang mỹ lệ thành thực đang cười, yết hầu chạy lên chạy xuống thèm khát. Vừa rồi tiêu hồn với Đế Na vẫn chưa phát tiết dục hỏa nên bây giờ như bị thiêu đốt, trong lòng âm thầm ra một quyết định háo sắc.

“Chàng gần đây thật là siêng năng, luôn luôn đi tuần tra!” Mộng Hinh đi tới bên cạnh người trong lòng, mang theo thần sắc hoài nghi đánh giá hắn, hơn nữa chú ý kiểm tra mùi trên thân hắn, phát giác ra mùi hương liệu mà chính mình thường ngày vẫn dùng, lúc ấy mới yên tâm.

“Ha ha, đương nhiên, an toàn là trên hết a!” Diệp Phong len lén nhìn cử động của Mộng Hinh, ha hả cười to, nhìn về bảo bối Lộ Lộ xuất ra ánh mắt cười vui. Lộ Lộ đã giúp tên gia hỏa này biện pháp tránh bị nhiễm mùi thơm cơ thể của Đế Na, chính là đem hương liệu mà Lộ Lộ hay Mộng Hinh thường dùng để trên người.

“Đoàn trưởng, toàn bộ thực phẩm cần thiết cho bữa ăn dã ngoại đã chuẩn bị xong, khi nào thì chúng ta bắt đầu?”

“Đúng a, lão đại, đừng nên âu yếm hai vị tẩu tẩu mãi thế, nhanh lại đây uống rượu nào. Hôm nay chúng ta cam đoan sẽ hạ gục người, hahaha...”

Đám hương kì ải nhân Cách Thủy chuẩn bị các loại thịt kho nhục, cá chưng cách thủy cùng với các món xào nhanh chóng được sẵn sàng. Hai tên gia hỏa mê náo nhiệt La Phi cùng Khải Đặc đều không nhin được mở miệng tiếp đón Diệp Phong.

“Hahaha, lũ hồn đản các người thế nào lại mộng tưởng đánh bại được lão tử? Hôm nay chúng ta không say không về, con mẹ nó tên nào bỏ cuộc không phải anh hùng.” Diệp Phong cao hứng cười to, cùng Lộ Lộ và Mộng Hình hai bên trái phải tiến bước đi vào cùng đám người đó triển khai một bữa tiệc dã ngoại náo nhiệt tại bãi cát.

Hai tên bại hoại Khải Đặc và Ai Đức cấu kết cùng tên “Tửu quỷ La Phi”, ba người vừa cười nham hiểm vừa liên tục hướng Diệp Phong kính tửu. Diệp Phong ngó tả hữu hai bên thấy bản thân mình có thật nhiều thuộc hạ làm hấn cao hứng không ngớt, trong lòng kêu lên sướng khoái, tiếp hết chén này đến chén kia, không từ chối một ai đến chuốc rượu, lại thấy Lộ Lộ và Mộng Hình hai nàng nằm trong lòng hấn ý ôi, khiến hấn không khỏi một trận cười.

Tĩnh Hương còn chưa có cùng Diệp Phong phát triển ra cái quan hệ kia. Bây giờ nhìn nhị nữ Lộ Lộ và Mộng Hình thân mật tựa trong lòng ngực hấn mỉm cười hạnh phúc, trong lòng nổi lên một trận khó chịu, khiến cho cả bàn sơn hào hải vị chẳng còn chút hấp dẫn.

Diệp Phong đã quyết định dù thế nào cũng phải “thịt” được Tĩnh Hương. Nên hấn dù đang uống rượu vẫn để ý đến biểu tình của nàng, thấy nàng vì Lộ Lộ và Mộng Hình nằm trong lòng mình và ánh mắt lộ xuất thần sắc khó chịu, tâm trạng không khỏi cảm thấy đắc ý.

Màn đêm buông xuống, cũng đã qua ba tuần rượu, năm vị quả, hương kì ải nhân cùng tinh linh thị nữ thu dọn tàn cuộc. Diệp Phong đã ngà ngà say dưới sự diu đỡ của Lộ Lộ và Mộng Hình cùng đa số thành viên trong đoàn uống say khác thông qua Truyện Tống Trận về lại căn cứ bí mật. Chỉ còn lại một số ít không có chạm đến rượu như tinh linh xạ thủ ở lại bãi cát ngắm nhìn bầu trời đêm, nói nói cười cười, tình cảnh thập phần hòa thuận.

Diệp Phong được Lộ Lộ và Mộng Hình kẹp hai bên tay quay trở lại ngọa thất ở tiểu động, mượn hơi rượu, Diệp Phong ôm lấy Mộng Hình ngã xuống giường, thô bạo xé rách hắc sắc liên y trường quần từ tiểu yêu của Mộng Hình vút sang bên cạnh làm lộ ra hắc sắc tiểu khố tề liệt dụ nhân của nàng. Hấn ta nhanh chóng thoát y phục của bản thân rồi vuốt ve đùi ngọc trắng

nõn hoàn mỹ của Mộng Hinh, nhanh chóng xâm chiếm cảm địa của nàng. Sau khi để nàng đạt đến cao trào tiết thân liền điễm vào thụ huyết để Mộng Hinh an tĩnh đi vào giấc ngủ.

Biết Mộng Hinh ghen tuông ghê gớm, nhược không để nàng ngủ trước làm sao Diệp Phong có thể đi hái đóa hoa Tĩnh Hương! Diệp Phong cùng bảo bối Lộ Lộ triển miên một trận rồi nói cho nàng nghe ý nghĩ của mình, sau đó mặc lại quần áo rời khỏi phòng ngủ, lặng lẽ đẩy cửa gỗ phòng ngủ ở tiểu động của Tĩnh Hương. Vừa vào đã thấy đại mỹ nhân mặc bạch sắc liên y trường quần, chính đang ngồi trên giường ôm gối ngủ ngơ ngẩn nhìn hắn đến phát ngốc.

“Làm thế nào chàng tới được đây? Có vấn đề gì sao?” Giờ phút này Tĩnh Hương trong lòng vốn nghĩ, Diệp Phong khẳng định đang làm chuyện đó, lại thấy hắn đột nhiên tiến vào phòng ngủ của mình, không nhận được tò mò liền hỏi.

“Đến để bồi tiếp nàng đây!” Diệp Phong mỉm cười đi tới trước giường Tĩnh Hương, ngồi xuống bên cạnh nàng, nhẹ nhàng nâng mặt nàng lên: “Tĩnh Hương, thời gian chúng ta ở chung cũng không ít, đêm nay cho ta nha!”

“...” Tĩnh Hương không nghĩ đến Diệp Phong lại muốn cái việc này, thoáng chốc hai gò má đỏ bừng, rồi trừng mắt nhìn hắn, nhưng không lên tiếng.

Diệp Phong thấy nàng không phản đối, trong lòng thầm kêu hay. Tay trái quàng sau cổ nàng, tay phải thì ôm sau lưng nàng, còn cái miệng thì đang phóng túng nơi đôi môi đỏ mọng của nàng, tách hai hàm răng, đầu lưỡi tiến vào trong.

“Ồ... không...” Tĩnh Hương không thích rượu, bị Diệp Phong ôm trong lòng ngực rồi hôn, cảm giác được trong miệng hắn có vị rượu, vốn định giẫy dụa, nhưng lại có chút tham lam khi bị hắn hôn.

Không để Tĩnh Hương suy nghĩ, cánh tay phải của Diệp Phong tiếp tục ôm chặt nàng đồng thời không ngừng hôn. Cánh tay trái thì đang vuốt ve nhẹ nhàng cái đuôi trắng nõn bóng lưỡng, rồi từ từ tiến vào bên trong quần dài, khiêu khích vùng cấm của nàng, khiến cho tâm tình nàng xúc động, thân thể mềm mại run rẩy, dần dần nhắm lại đôi mắt mỹ lệ của mình.

Mỹ nhân đã nhắm mắt bắt đầu tự vuốt ve chính mình. Diệp Phong biết rằng nàng đã hoàn toàn để mặc mình làm gì thì làm. Tâm trạng rất sáng

khoái, rồi rút cánh tay phải đang ôm mỹ nhân về, luồn qua vạt áo trên người nàng, nắm lấy đôi ngực căng tròn khiến mình trước đây hoài niệm, tận tình nắn bóp, hưởng thụ sự mềm mại truyền tới, cảm thấy thật sẵn chắc.

Môi anh đào vẫn đang bị hôn, vùng cấm địa bị mơn trớn, bộ ngực trắng thì bị nắn bóp, những khoái cảm này chưa từng được thể nghiệm qua, nhanh chóng lan khắp thân người của Tĩnh Hương, làm nàng thở gấp, tim đập loạn xạ, không kiềm được mà vươn đôi tay ôm chặt cổ Diệp Phong.

Diệp Hương thấy Tĩnh Hương đã động tình, hiểu được đã đến lúc, liền tự cởi y phục mình ra, rồi chậm rãi cởi cái quần dài màu trắng của Tĩnh Hương xuống, lột cái yếm căn bản không thể che hết được bầu ngực to lớn của nàng xuống, tham lam mà hôn cái môi anh đào một trận. Sau cùng hắn cũng phá được phòng tuyến cuối, tách hai đùi đẹp thon của nàng ra, ôm nàng trong lòng, hôn một cái thật sâu. Nhìn đôi mắt nàng đang nhắm chặt, toàn thân thì run run rẩy rẩy, hắn tà ý chậm rãi đưa tiểu hòa thượng tiến nhập vào vùng cấm mà hằng chờ đợi. Và bắt đầu nhẹ nhàng để thân thể mỹ nhân cảm nhận được sung sướng kỳ diệu của nó.

Khi hai người đang trên đỉnh vu sơn, sơn động đột nhiên rung vài lần, sau đó phát triển thành những chấn động mãnh liệt, như thể làm cả tòa sơn động rung lay. Bên tai nghe được âm thanh oang oang long long, cùng tiếng kinh hô của mọi thành viên trong Tứ Lược đoàn. Một cơn địa chấn làm cho mọi người kinh hoảng, thập phần kinh khủng...

Chương 82 : Tự nhiên tai hại , vong linh thánh giới

Tân NDGHNTD

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Quang Minh lịch ngày 8 tháng 6 năm 9719, Quang Minh đại lục bị một cơn động đất mãnh liệt chưa từng có xâm nhập, gây ra thương vong trăm trọng cho cư dân các nước. Liên tục có các khu vực gặp thiên tai cần cứu tế khiến quốc khổ dân trở nên trống rỗng.

Cả Quang Minh đại lục đều lọt vào tầm ảnh hưởng của địa chấn. Loại sự việc kinh thế kỷ văn này, khiến cho trong dân chúng liền có các tin đồn sai lệch được truyền đi. Có người nói là do thần linh trừng phạt các tộc, có người lại nói là thế giới sắp bị hủy diệt. Các học giả có liên quan đến việc này đều tụ tập lại một nơi mà nghiên cứu thảo luận về nguyên nhân động đất. Đáng tiếc vẫn không tìm ra đầu mối nào!

Diệp Phong trong đêm xảy ra động đất, chính là đang cùng Tĩnh Hương tiêu hồn triền miên. Động đất đột nhiên xuất hiện làm cho kinh hãi thất sắc, hoảng loạn mặc y phục vào rồi ôm Tĩnh Hương chạy về phòng ngủ của chính mình, hội hợp với bảo bối Lộ Lộ và Mộng Hình, cùng nhau cưỡi chim điêu bay ra khỏi động khẩu phía trên cao, rời khỏi sơn động.

Những chỗ dễ dàng bị sụp lở bên trong động thì sớm đã được Tư Lược đoàn cải tạo rồi. Bởi vậy dù động đất gây rung động mãnh liệt nhưng cũng không gây phá hoại quá lớn cho sơn động. Lúc ấy thành viên Tư Lược đoàn đều thông qua Truyện Tổng Trận, rút lui tới chỗ tinh linh thị nữ đang thu dọn dụng cụ ăn uống tại bờ cát, không hề bị thương tổn, nhưng bị dọa đến phát sợ. Bởi vì nếu sơn động bị vùi lấp thì họ nhất định sẽ bị chôn sống.

Đối với vấn đề cả đại lục đều phát sinh ra địa chấn, Diệp Phong suy nghĩ không ra, cũng không suy nghĩ nữa. Dù sao sơn động chỉ bị làm loạn một chút, phong cảnh quanh núi bị hủy không ít, còn lại căn bản là tổn thất không đáng kể. Tên gia hỏa này thuần túy là việc không liên quan đến hắn thì cứ treo đó không quan tâm tới.

Mộng Hình mặc dù sớm nghĩ rằng trước sau Diệp Phong cũng triệt để thu phục Tĩnh Hương, nhưng khi sự thật đến trong lòng cũng không thoải mái. Đối với việc trong đêm động đất Diệp Phong nhân lúc nàng ngủ, lén đi tìm Tĩnh Hương triền miên, tâm trạng rất ghen tức, liên tục làm nũng vài

lần mới tha cho Diệp Phong, trong lòng đối với Tĩnh Hương càng thêm ý đối địch.

Tĩnh Hương vốn đã hoàn toàn trở thành nữ nhân của Diệp Phong nên đối với hành vi làm nũng tranh sủng ái của Mộng Hình cũng cực độ bất mãn. Hai nữ nhân này ngày thường cơ hồ không nói với nhau một lời, gặp mặt chỉ là lạnh lùng nhìn nhau. Khiến cho Diệp đại đoàn trưởng không thể chán lớn cùng ngủ, đêm hưởng tam nữ, rất là buồn bực. Hắn thầm tiếc nếu như Tĩnh Hương cùng Mộng Hình đều giống Lộ Lộ luôn tuân theo ý mình thì nhân sinh càng thêm tuyệt vời, đồng thời có thể cùng tiêu hồn với ba tuyệt sắc mỹ nhân mà ai cũng có ưu điểm riêng. Nghĩ đến đó tên gia hỏa này đã chảy nước dãi ròng ròng.

Đáng tiếc, Tĩnh Hương và Mộng Hình xuất thân khá đặc biệt, một là quý tộc tử trước, một là phú gia tiểu thư, căn bản không thể so sánh với Lộ Lộ xuất thân hàn vi, Diệp Phong muốn tất cả trong chăn lớn cùng ngủ, sợ rằng chỉ là nghĩ ngợi lung tung thôi, he he...

Động đất chấm dứt, khắp nơi trên đại lục đều là cảnh tượng hoang tàn. Tinh thiết quáng mạch mà Tư Lược đoàn khai thác được, cũng đủ chế tạo trọng trang khái giáp và vũ khí cho năm trung đội chủ lực. Mạn Nỗ Ai Nhĩ đem tài liệu gồm những vật liệu cần dùng của việc chế tạo trang bị có phụ thêm không gian chúc tính, đưa cho Diệp Phong một danh sách liệt kê mà Diệp Phong xem xong cảm thấy đau đớn vô cùng như rút thịt.

Bởi vì trong danh sách của Mạn Nỗ Ai Nhĩ, không gian thủy tinh và một số linh kiện tinh xảo cực kỳ đắt tiền, mua sắm xong toàn bộ nhu yếu phẩm cho năm trung đội, sau lần vung tay mạnh bạo này thì kim tệ của Diệp Phong đại khái còn không đến hai mươi vạn. Nếu không mau kiếm thêm tiền, sau này sẽ phải giật gấu vá vai mà tần tiện sống qua ngày. Đây chính là kiểu sinh hoạt mà hắn không thích nhất.

Thêm vào việc Tĩnh Hương vì hắn đã giầu quốc vương về sự tình của quáng mạch, đã đề nghị hắn mỗi năm tăng lên nộp cho quốc vương mười phần trăm thu nhập của Tư Lược đoàn. Lúc đấy hắn không nghĩ đến lúc cạn tiền như bây giờ, một lời đáp ứng ngay thỉnh cầu của mỹ nhân. Bởi vì so với độc chiếm một mỏ quặng gần như là một tòa lớn tinh cương thì hàng năm chỉ giao thêm mười phần trăm thu nhập, đó tuyệt đối là một đại tiện nghi đối với hắn.

Vì bảo vệ an toàn cho tính mạng thuộc hạ, khái giáp nhất định phải được chế tạo, cũng như lòng trung thành của đại mỹ nhân với đế quốc cũng không thể bị đả kích được, Diệp Phong không thể để nữ nhân cùng thuộc hạ thất vọng về mình được. Cho nên vấn đề hiện tại hẳn phải đối mặt chính là kiếm tiền bằng cách nhanh nhất. Đối với tình hình bây giờ của hắn, phương thức kiếm tiền nhanh nhất, thứ nhất là đánh cướp, thứ hai là bán các chiến lợi phẩm cướp được trước kia. Tên gia hỏa này lựa chọn cùng lúc thi triển hai biện pháp.

Mộng Hình đã có kinh nghiệm sau nhiều năm theo phụ thân làm kinh thương, tại đây rốt cuộc đã có chỗ dừng. Nhờ vào giao thông tiện lợi của Tư Lược đoàn, vị đoàn trưởng phụ nhân này bắt đầu lui tới các đại thành thị ở Mạt La đế quốc, tiêu thụ chiến lợi phẩm mà Tư Lược đoàn cướp được trước kia, đồng thời vì việc chế tạo không gian trang bị của người trong tim mà thu mua không gian thủy tinh và vật phẩm.

Tỉnh Hương phải ghi chép sổ sách cho Tư Lược đoàn, Mộng Hình cũng có sự tình bận rộn, giao tiếp cũng trở nên ít đi. Thừa cơ hội cực tốt này, hắn thường xuyên đến Phong Nguyệt Mỹ Nữ đoàn gặp tình nhân Đế Na, tận tình hưởng thụ chuyện phòng the mà ba người nữ nhân trong nhà đều rất thẹn thùng.

Lúc đó cũng như trước kia, tinh linh trung đội của Kiệt Nã Tư theo quy cũ như trước, tiếp tục tìm mục tiêu đánh cướp khắp nơi trên đại lục.

Bờ biển phía tây nam Mạt La đế quốc, Khắc La Tây một thôn đánh cá nhỏ, trong tiểu viện của lão nãi nãi Ni Lộ, U Nguyệt Nhi trên thân mang một bộ áo liền quần bình dân bằng vải thô màu lam, đang giúp Ni Lộ nãi nãi phơi cá.

Từ khi được Ni Lộ nãi nãi cứu về nhà, U Nguyệt Nhi liền ở luôn đây làm bạn với Ni Lộ nãi nãi. Hải tử trong bụng đã không còn, nàng vốn định chính mình cũng đi theo biển mất trên đời này. May mà được Ni Lộ nãi nãi mở lời khuyên nhủ, nàng đã nổi lên một chút dũng khí để sống sót, dự định lưu lại thôn nhỏ này, làm bạn với Ni Lộ nãi nãi, cứ bình thường như vậy mà sống đến hết đời.

Không biết vì sao, từ khi thất vọng với việc giáo hoàng muốn phá đi hải tử, U Nguyệt Nhi liền cứ nghĩ đến phụ thân của hải tử đó. Kẻ đó đối với nàng không có tình yêu, chỉ có đùa bỡn chính là cảm thú nam tước. Thật

không nghĩ ra vì sao mình lại trở nên kì quái như vậy, thậm chí đôi khi còn tưởng tượng ra tình huống mình cùng cầm thú nam tước triền miên, thậm chí mình đáng khinh, nhưng không thể không chế được tư tưởng.

"Nguyệt Nhi à, con có phát hiện ra không, từ khi con đến rồi, mấy tên tiểu hoả tử trong thôn đều trở nên đặc biệt có tinh thần?" Ánh dương quang chói chang đã vượt quá đỉnh đầu, không khí dần trở nên nóng nực, Ny Lộ nãy nãy cũng đã ngừng đùa bỡn, nụ cười trên môi Nguyệt Nhi đã thu nhận tất cả.

"Nãy nãy à, người lại điều cợt con rồi, loại sự tình này con... !" Nàng lại mỉm cười duyên dáng, nàng trước kia đã sớm quen với ánh mắt tán thưởng của nam nhân đối với mình, đối với ánh mắt của nam nhân trong thôn nhìn mình đều làm như không thấy.

"Nguyệt Nhi à, nếu người bây giờ còn cô độc, chỉ bằng hiện tại trong thôn tuyển lấy một nam nhân tốt để nương tựa. Điều kiện của con không tệ, không chừng bọn họ đều tranh nhau lấy con về làm nương tử mất". Ny Lộ nãy nãy thật tâm đề nghị, không nghĩ đến sau khi mình đi nàng lại độc thân một mình mà sống .

"Ny Lộ nãy nãy, người đừng nói điều này nữa, con không muốn lập gia đình đâu!" U Nguyệt Nhi nghe vậy trong đầu hiện lên hình bóng của cầm thú nam tước, kiên quyết lắc đầu tỏ thái độ, không muốn có bất cứ nam nhân nào nữa.

Ny Lộ nãy nãy thấy U Nguyệt Nhi thái độ kiên quyết, mặc dù lo lắng cho nàng sau này, nhưng cũng không tiện nói thêm gì nữa. Dù sao mình còn có thể sống mấy năm nữa, chậm rãi khuyên nhủ nàng thôi.

Sa mạc Lí Khắc Tư, nằm ở biên giới phía nam Quang Minh đế quốc cùng đông nam cự nhân vương quốc, gần phía bắc hỗn loạn hoang nguyên, là một trong những sa mạc lớn nhất Quang Minh đại lục, quanh năm nóng nực, khô hạn ít mưa, có danh xưng là Tử Vong Sa Hải.

Vào đêm, rất yên lặng, thất giai vong linh pháp sư, Phát Lan Khoa – Ni Cổ Lạp Tư, ngồi trên lưng vong linh cự long mà mình gọi về, bay lượn giữa bầu trời sa mạc Lí Khắc Tư, trên mặt lộ ra vẻ độc ác tàn bạo.

Từ sau khi tại Chương Thụ sâm lâm bị đám hỗn đản võ công thần kì kia đánh chạy, Phát Lan Khoa âm hiểm ghi thù, dưỡng hảo thương thế, liền bắt đầu khắp nơi tìm kiếm đám hỗn đản kia, chuẩn bị rửa sạch nỗi nhục trước

kia. Song không nhận ra đối phương là ai, muốn tìm đến người thật sự là quá khó khăn, Phất Lan Khoa dựa vào nghị lực của mình, kiên trì tìm kiếm đã hơn một năm cũng không thấy bóng dáng đối phương, cho tới khi lão đoạt được một kiện bảo vật ngoài ý muốn, mới khiến lão dừng lại cuộc sống đi tìm địch nhân chán đó.

Vong Linh thánh giới, thần khí truyền thuyết, là một trong những vong linh trang bị. Đeo lên thì sẽ giảm một nửa sự tiêu hao tinh thần lực khi phóng vong linh ma pháp. Thêm nữa nó có một vong linh không gian diện tích vô hạn, có thể chứa bất kỳ vật phẩm nào. Phất Lan Khoa may mắn tìm được ở phía dưới một vách núi nào đó vật chi bảo mà vong linh Vu sư mơ ước. Sau đó không bỏ ý đồ tìm kiếm địch nhân để báo thù.

Ba tháng trước, Phất Lan Khoa đang cưỡi trên lưng vong linh cự long bay trên bầu trời Lí Khắc Tư sa mạc, thì phát hiện một nhóm sa mạc nhân hiếm thấy đang đi trong sa mạc, trong đó có sa mạc mỹ nhân da đen. Dục hỏa của lão liền nổi lên, khiến lão muốn thử tư vị sa mạc mỹ nhân hiếm có này.

Đáng tiếc, lão lại gặp ngay đám sa mạc nhân quá lợi hại. Trong đó còn có người có thổ hệ ngũ giai ma sủng “Đại địa xuyên sơn giáp. Lão muốn bắt sa mạc mỹ nhân, nhưng lại bị đối phương phản kích quyết liệt, làm lão phải ôm đầu chật vật rút chạy.

Với cá tính thù dai của Phất Lan Khoa tiểu nhân âm hiểm này, dĩ nhiên sẽ không quên mối thù ở sa mạc này, lại còn có sa mạc mỹ nhân hấp dẫn. Lão không rời sa mạc, mà tìm một nơi lý tưởng, để thử nghiệm cái vong linh thánh giới giảm phân nửa tinh thần lực tiêu hao. Chỉ trong hai tháng, lão đã gọi về một ngàn tham cật thi ma và một ngàn vong linh cự long ở trong vong linh không gian. Xong rồi lại đến sa mạc Lí Khắc Tư, tốn không ít chỉ để tìm nơi trú đóng của đám sa mạc nhân

Lúc này, hai mắt Phất Lan Khoa tràn hận ý, nhìn chăm chăm vào cái hắc động hình tròn, đường kính bảy tám thước: “Đám sa mạc tiểu sử thấp hèn, hôm nay Phất Lan Khoa ta nhất định sẽ giết hết chúng bay, rồi cướp sa mạc mỹ nhân đi!” Phất Lan Khoa mắng tà ác, rồi từ từ đáp xuống.

Trong hắc động, bốn sa mạc tráng hán, mặc một hắc khôi lớn, da ngâm đem, đã phát hiện ra Phất Lan Khoa đang cưỡi vong linh cự long từ từ đáp xuống. Một tên lập tức quay người chạy vào hắc động, thổi cái còi làm bằng

sừng trâu ở trước ngực. Ba tên còn lại thì tay nắm chặt thiết thương, không một chút sợ hãi đi trên đất sa mạc hướng tới Phất Lan Khoa mà phóng đi.

Phất Lan Khoa đang đứng trên sa mạc, nhìn thấy ba tên sa mạc trắng hán, liền thu vong linh cự long vào vong linh không gian, rồi thả ra một trăm tham cật thi ma, hạ lệnh cho chúng xử lý ba tên sa mạc trắng hán đó.

Một trăm tham cật thi ma cây cầm lang nha bổng, người cao ba thước, thân người phì nhục, trên miệng răng nhe ra, đầu không tóc trông ngu ngốc. Đột nhiên một đoạn quang mang màu xám xuất hiện, dọa cho ba tên sa mạc trắng hán tất cả đều giật mình. Không tưởng được chỉ một lần mà Phất Lan Khoa có thể gọi ra một trăm lục gia vong linh tham cật thi ma.

“Sa mạc tiêu sừ thấp hèn, đều đến tìm chết a!”

Phất Lan Khoa nhìn ba tên trắng hán cười hắc hắc quái dị. Tham cật thi ma nhân lúc họ giật mình đã chạy đến, múa lang nha bổng đập bọn họ, rồi nuốt chửng, trong rất là ác độc. Phất Lan Khoa thấy vậy trong lòng cực kỳ hưng phấn, để tham cật thi ma đi tiên phong, tạo thành một đội tiến vào trong hắc động. Lão không biết rằng, trên không có một tinh linh tóc xanh lá anh tuấn đang cười một bạch diện, đang mỉm cười tà ý nhìn bóng lưng của đội ngũ bọn chúng!

Chương 83 : Diệt vu sư , liên minh sa mạc bộ lạc

Tân NDGHNTD

Nguồn: hoanguyettaodan.org

“Đoàn trưởng, ngài có muốn chúng ta đi tham gia náo nhiệt không?” Bại hoại tinh linh Kiệt Nã Tư, đội trưởng tinh linh trung đội tìm kiếm mục tiêu đánh cướp, lúc đi ngang qua sa mạc Lí Khắc Tư, thì phát hiện người lúc trước đưa gã từ nô đải đoàn đến Chương Thụ sâm lâm, vong linh vu sư Phát Lan Khoa, đang sát hại những sa mạc nhân hiểm thấy, hơn nữa còn tiến vào hắc động, lập tức lấy ra Truyện Tổng Trận, trở lại cứ địa bí mật hướng tới đoàn trưởng đại nhân bẩm báo, hỏi ý kiến xem có tham gia náo nhiệt không.

“Phát Lan Khoa ? Sa mạc nhân? Sa mạc hắc động? Ân, có chút ý tứ, lần này ta muốn nhìn xem cái gã vong linh vu sư hung hăng kia làm thế nào chạy trốn!” Ở sâu trong cứ địa bí mật, hiện đang được mở rộng thành một động lớn, trở thành đại sảnh của thành viên Tư Lược đoàn, Diệp Phong đang ngồi trên ghế đá hưởng thụ sự xoa bóp của Lộ Lộ, nghe xong bẩm báo của Kiệt Nã Tư, hai mắt lập tức loé sáng, cảm thấy thập phần hứng thú liền hạ lệnh Lạp Phi Nhĩ, Ba Nhĩ, Lôi Nặc ba người cùng với Liệt Diễm, linh ngư, bạch lang, lôi đình bốn trung đội nhanh chóng tập hợp.

Mộng Hình đi ra ngoài buôn bán chưa về, Tĩnh Hương nhìn ý trung nhân đang cao hứng, trong lòng lo lắng việc đi vào hắc động bí ẩn sẽ có nguy hiểm, nhưng nàng hiểu rõ tính cách của Diệp Phong. Diệp Phong muốn đi thì nàng có khuyên cũng vô dụng, chỉ đi tới bên cạnh, sửa sang lại trang phục, dặn dò: ”Phải nhìn rõ hư thực trước khi hành động, đừng đưa mọi người vào vòng nguy hiểm!”

“Rõ, xin tuân theo chỉ thị của lão bà đại nhân!” Diệp Phong cười hắc hắc trả lời, hôn lên đôi môi đỏ mọng kiêu diễm ướt át của Tĩnh Hương, xoay người vuốt ve khuôn mặt tươi cười của Lộ Lộ, dẫn đầu bốn người Lạp Phi Nhĩ đi vào truyện tổng trận.

“Thái dương ta, Tiểu Hắc, người làm thế nào lại bám theo?”

Thông qua Truyện Tổng Trận, trong nháy mắt xuất hiện trên đồi cát nơi tinh linh trung đội đang đứng, Diệp Phong nhìn biển cát vô tận ở xung quanh, vừa định mở miệng than thở, Tiểu Hắc bên chân hần hưng phấn kêu

lên. Tiểu súc sanh này bây giờ cực kì thích đi qua Truyện Tống Trận, đột nhiên xuất hiện cảm giác về một chỗ nào đó, mỗi lần tới một chỗ lạ, đều hưng phấn kêu loạn lên.

“Chi chi!” Tiểu Hắc ngẩn đầu nhìn Diệp Phong, liền lè lưỡi kêu loạn cả lên, vẻ mặt đầy sự đặc ý.

Diệp Phong biết rõ tiểu súc sanh muốn đi vào hắc động sớm đã cảm thấy phiền phức, trừ phi mang nó đi theo, nếu không nó sẽ không tự quay về, bắt buộc dĩ đành phải mang theo Tiểu Hắc, nhanh chóng cùng nhau đi tới hắc động. Khi đi tới bên ngoài hắc động, hắc nhìn thấy trên mặt đất chính là những mảnh xương vỡ do tham cật thi ma để lại, ra lệnh cho năm trung đội bên ngoài, tự mình dẫn đầu bọn Lạp Phỉ Nhĩ, Ba Nhĩ hao người đi vào hắc động. Tiểu Hắc dễ dàng ngồi trên vai trái của Diệp Phong, lộ ra bộ dạng xấu xa.

Diệp Phong cũng thích nó với lại thêm bảo bối Lộ Lộ rất thích tiểu hâu này, chỉ là tiểu súc sanh luôn quậy phá làm hắc có điểm buồn bực, giờ phút này đang ngồi trên vai mình, biết rằng không cho đi theo, thì nó cũng tự mình đi vào, đành vỗ vỗ chiếc đầu nhỏ, mở miệng nhắc nhở không được gây ra tiếng động.

Tiểu súc sanh đối với tình cảnh bên trong động thập phần tò mò, cái đầu nhỏ xoay tới xoay lui hết nhìn bên này lại nhìn bên kia, nghe Diệp Phong nhắc nhở, lập tức thông minh gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Lối vào của hắc động so với lối vào của trú địa bí mật có chút tương đồng, đều là sườn núi xiên xiên xuống phía dưới, càng đi xuống càng rộng. Bất quá đều xây nên từ đá, bên trên có treo đèn, hơn nữa còn khắc họa vài bức tranh cổ giải thích về sa mạc nhân, nên cũng có chút mới mẻ.

Sa mạc nhân tộc hầu hết đều da đen, tóc xoắn, ba người Diệp Phong một đường nhìn trên thi thể của cả trăm sa mạc tráng hán bị gặm tới xương, đi về phía trước một đoạn, bên trái xuất hiện một lối rẽ, ẩn chứa có tiếng chém giết vọng ra. Nhanh chóng chạy tới lối rẽ, trước mặt bọn họ cũng giống như trước là một cái thông đạo bằng đá hẹp lại, ở phía trước bên phải lại có một lối rẽ.

“Con bà nó, làm gì mà nhiều chỗ quẹo như vậy chứ!” Diệp Phong buồn bực lắm lắm, tiếp đón Lạp Phỉ Nhĩ hai người nhìn xuống mặt đất toàn là thi thể bị gặm tới xương của sa mạc nhân, nhanh chóng chạy tới một lối rẽ khác, đột nhiên cước bộ dừng lại, cùng giật nảy mình.

Bởi vì ở phía trước lối rẽ một đoạn, phía dưới trăm thước có một khu nhà đá, vong linh sinh vật cùng sa mạc nhân đang chém giết ở đó. Ba người bọn họ đi tới lối rẽ thiếu chút nữa là rơi thẳng xuống.

“Hắc hắc, các người chỉ là một đám sa mạc ba trùng (bò sát) hạ cấp, nếu không thúc thủ chịu trời, thì nam sát nữ gian, một người cũng không tha.” Phất Lan Khoa đứng ở bên ngoài thạch ốc chỉ huy đám tham cật thi ma và vong linh cự long công kích sa mạc nhân, trong miệng phát ra tràng cười tà ác. Đối phương chỉ có một trung đội ngũ giai thổ hệ ma thú Đại Địa Xuyên Sơn Giáp kỵ sĩ, miễn cưỡng có thể cùng với Vong Linh sinh vật đối kháng, những người còn lại đều không hữu dụng.

“Đồ vong linh vu sư tà ác vô sỉ kia, chúng ta sẽ liều mạng với ngươi!” Một thanh niên đáng người khôi ngô đứng trong hàng ngũ của trung đội kỵ sĩ phần nộ mắng to. Người này da ngăm đen, trên đầu tóc đen ngắn và quăn, tướng mạo đúng với mẫu người của một sa mạc tráng hán, lúc này đang trừng hai mắt đầy phần hận nhìn vào đám vong linh sinh vật ở phía sau Phất Lan Khoa.

“Thật đúng là một tên bò sát ngu muội. Hôm nay ta sẽ biến toàn thể các người thành điểm tâm cho tham cật thi ma.” Phất Lan Khoa cười lạnh nhìn sa mạc tráng hán nói.

Phe của Phất Lan Khoa so về số lượng với phe của sa mạc nhân thì quả là có thua sút, nhưng nếu so về thực lực thì phe của lão mạnh hơn phe của sa mạc nhân nhiều. Bởi vì những sa mạc nhân ở đây dù rằng có tới sáu ngàn người, nhưng trong số đó thì có hơn bốn ngàn người đang núp sau dãy thạch ốc đều là những người già yếu và phụ nữ trẻ con, còn lại hai ngàn sa mạc tráng hán cũng đều là Xuyên Sơn Giáp kỵ sĩ. Tuy họ có thể giằng co với tham cật thi ma, nhưng số còn lại vốn không thể ngăn cản thế công của tham cật thi ma và vong linh cự long. Phất Lan Khoa quả là không có khoắc lác, việc bọn họ bị đồ sát chỉ còn là vấn đề của thời gian mà thôi.

Hiện tại, ngoại trừ hơn hai trăm tham cật thi ma đã bị sa mạc nhân chém chết, vong linh sinh vật bây giờ, ba người bọn Diệp Phong đang ẩn núp ở một góc, và hơn mười cái đoạn xương đầu không thể nhúc nhích ra, thì tất cả những người và vật còn lại đều rất sung sức, đặc biệt là Vong Linh cự long, chúng tựa hồ như là không thể bị đánh bại.

"Giỏi a, Kiệt Nã Tư thông báo tình hình không chính xác. Bà nội hần chứ, hần nói Phất Lan Khoa chỉ dẫn theo một trăm tên thi ma tham ăn đến,

sao bây giờ còn có vong linh cự long mà số lượng gấp mười lần. Cái kia.....rõ ràng như thế nào có thể hiểu?" Ba người Diệp Phong nấp ở chỗ rẽ, Ba Nhĩ quan sát tình huống phía dưới liền tỏ thái độ khinh bỉ Kiệt Nã Tư.

"Đúng, Kiệt Nã Tư ánh mắt tuyệt đối không thể nhìn nhầm được. Phất Lan Khoa có thể gọi vong linh sinh vật tới, việc này hẳn khẳng định có huyền cơ bên trong. Trong thời gian như vậy có thể gọi về nhiều vong linh sinh vật cho dù là cửu giai vong linh vu sư cũng không có khả năng a. Mà tinh thần lực còn phải thật cường mạnh, chúng ta cũng chỉ hơn một năm không gặp Phất Lan Khoa, như thế nào lão có thể trở lên lợi hại như thế?" Diệp Phong nhìn tình hình phía dưới mà trầm tư suy nghĩ.

"Đoàn trưởng, chúng ta làm sao bây giờ? Có giúp đám sa mạc nhân không?" Lạp Phi Nhĩ nhìn tình hình phía dưới, quay lại phía đoàn trưởng đại nhân hỏi.

Diệp Phong nhìn chăm chăm vào "Đại Địa Xuyên Sơn Giáp" phía dưới, song nhãn lưu lại đó đảo đi đảo lại vài vòng, ánh mắt nhìn xuống phía đám vong linh sinh vật đứng đằng sau của Phất Lan Khoa, và cái thang dây đặt dưới chân hắn, sau khi thả Tiểu Hắc xuống mặt đất, tay lấy ra Truyền Tống Trận nói với Ba Nhĩ: "Người đi thông báo với bọn Khải Đặc quay lại doanh trại hiện tại có bao nhiêu tặc đạn đem hết đến đây. Ta và Lạp Phi Nhĩ sẽ theo thang dây đi xuống trước, nếu không bị phát hiện thì sẽ đánh lên Phất Lan Khoa."

"Vâng, thiếu gia, chủ ý này quả là tuyệt, chỉ cần cái lão vu sư ngốc kia ngã xuống, thì cái đám vong linh sinh vật kia tự trung đều là phế vật." Ba Nhĩ cũng ứng thanh đáp lại, nhanh chóng đi vào Truyền Tống Trận theo phân phó của thiếu gia về thông tri cho bọn Khải Đặc. Tiểu Hắc quay qua nhìn Truyền Tống Trận rồi nhìn Diệp Phong rồi lại nhảy lên vai trái của hắn với một bộ mặt lười nhác.

Con khỉ rắm thú này.....Diệp Phong đối với hành vi của Tiểu Hắc thập phần không vừa ý, chính sắc đề tỉnh nó không được gây tiếng động, rồi đi trước dẫn Lạp Phi Nhĩ hướng phía thang dây mà tới.

Theo lí thuyết ý nghĩ của Diệp Phong rất tuyệt. Phất Lan Khoa quay lưng về phía họ nên không có khả năng phát hiện ra, nhưng chính vì trạng thái khẩn trương lúc bị vây của bọn người sa mạc nên đã phát hiện bọn họ hai người xuống dưới, nghĩ là địch nhân đến trợ giúp đối phương, liền lộ ra

thần thái giật mình liền bị Phất Lan Khoa phát hiện. Người đến hẳn là đứng về phía hẳn liền cảm thấy thật là hảo sự.

"Đột nhiên lại có người đến à?" Phất Lan Khoa thuận theo hướng nhìn của sa mạc nhân về phía thang dây liền giật mình, thấy được Diệp Phong và Ba Nhĩ thật là ngoài ý muốn. "Thân hình của hai người kia nhìn có chút quen mắt? Chờ một chút, cái.....kia... con khỉ trên vai người thanh niên đó, không phải là tên hồn đản kiếm sĩ tại sâm lâm chương khí sao? Không nghĩ là hẳn, ha ha, thật bất ngờ bỗng vu sư lại gặp hẳn ở đây, đúng là có Minh Thần trợ giúp mà!!!" Nhận ra Diệp Phong, cừu nhân của mình, Phất Lan Khoa trước là ngạc nhiên liền sau đó liền hung ác nhìn hẳn. Trên mặt lão lộ ra nụ cười thập phần cao hứng, nghĩ đến một năm khổ tâm rốt cuộc cũng có thể báo thù, lão thật sự rất cao hứng.

Thiên nột, gặp phải đám sa mạc nhân này thật là chuyện xấu mà. Diệp Phong mới xuống đến giữa thang giây đã bị Phất Lan Khoa phát hiện hai người bên mình, tâm trạng cực kì buồn bực, nói với Lạp Phi Nhĩ leo xuống cho nhanh.

Bên dưới, đám sa mạc nhân đã không thể cản nổi thế công của lũ vong linh sinh vật, bắt đầu dần lui về sau. Trong thạch ốc phía sau lão nhược, tiểu hài, nữ nhân, thấy tình huống như vậy không ít tiểu hài đã đứng bật dậy oà khóc.

Phất Lan Khoa thấy sa mạc nhân không ngăn được công kích, trong lòng rất thoải mái. Hôm nay không chỉ tiêu diệt người sa mạc, mà còn trả thù cừu hận một năm trước, liền hạ lệnh năm mươi vong linh cự long, quay trở lại, đi công kích hai người Diệp Phong.

"Nhanh lên, Lạp Phi Nhĩ, mau nhảy xuống đi, cẩn thận với vong linh chi khí của mấy cái hài cốt này..." Diệp Phong nhìn năm mươi con vong linh cự long bay tới, dặn dò với Lạp Phi Nhĩ một tiếng, ý bảo tiểu Hắc nắm lấy mình, rồi cùng nhảy xuống.

Sa mạc nhân đang chiến đấu với vong linh sinh vật, thấy hai người đằng sau không phải đồng bạn với vu sư, lại còn là địch nhân của hẳn, dần dần cũng lui về phía sau, đồng thời trong lòng cũng có chút yên tâm, và hy vọng đối phương có thể tiếp cận được với vong linh vu sư, để giết chết lão giải trừ đi nguy cơ.

Tiếng cánh rỗng đập vào gió hô hô, Diệp Phong vừa mới rơi xuống đất, ở phía trước đã hạ xuống một con vong linh cự long, dùng đuôi đánh tới hẳn.

Tránh cũng không được, Diệp Phong liền ngưng tụ chánh khí, tay trái hướng vong linh cự long sử ra một chiêu mới luyện thành “kim cương quyền”, cùng với chánh khí đã hình thành một quyền kinh lớn màu trắng, từ tay hần hiện ra, oanh vào con vong linh cự long không kịp tránh né, con rồng liền tan nát dưới hiệu quả của quyền kinh.

Vong linh sinh vật với người bình thường có điểm khác nhau. Nếu là người bình thường thì biết nguy hiểm, đau đớn, Diệp Phong với "kim cương quyền" tuyệt đối không thể dễ dàng đánh chúng đối phương, nhưng mà đối mặt với một đối thủ không biết đau đớn, sợ hãi và cũng không biết tránh né kẻ tấn công mình là vong linh sinh vật, hần có thể đánh trăm phát trăm trúng.

Cho nên mới nói đối với vong linh sinh vật không được tránh né mà chỉ có phương pháp là liều mạng, có đôi khi bọn chúng chiếm ưu thế, cũng có khi là bọn chúng bị tấn công lâm vào cảnh nguy hiểm.

"Thiên nột, hần như thế nào một chiêu đánh nát vong linh cự long?" Sa mạc nhân nhìn thấy bản lãnh của Diệp Phong, tất cả thần sắc đều tỏ ra khó có thể tin được, không thể tưởng tượng là hần mạnh tới như thế.

Do Phát Lan Khoa đã thấy qua võ công của Diệp Phong và những thủ hạ của hần, nên lão thập phần kinh hãi. Mặc dù lão biết rõ việc vong linh sinh vật không hề biết tránh né khi đối địch với đối phương là một sơ hở, nhưng việc vong linh cự long chịu không nổi một chiêu của địch nhân thì chưa hề xảy ra, điều này khiến cho lão kinh hãi vô cùng. Nếu như quyền đó đánh vào người thường, liệu có thể có được kết quả tốt chăng?

Lạp Phi Nhĩ thấy đoàn trưởng đại nhân đánh tan một vong linh cự long, liền thả người nhảy xuống bên cạnh hần cách đó không xa. Lúc này, bốn mươi chín con Vong Linh cự long chẳng biết sợ là gì cũng bao vây lấy hai người bọn họ vào giữa, miệng thì phì phò phun ra vong linh khí, bắt đầu triển khai công kích.

Tiểu Hắc thấy tình thế không ổn, trong nháy mắt liền phóng ra xa xa bên trái của Diệp Phong rồi ẩn nấp vào một chỗ. Diệp Phong thấy vậy, nghĩ để nó rời đi cũng tốt, tránh việc bị vong linh khí gây hại tới mà trở thành vong linh, nếu quả là vậy thì Lộ Lộ sẽ rất thương tâm.

Diệp Phong rút Quang Minh kiếm ra rồi cùng với Lạp Phi Nhĩ tấn công bốn mươi chín con vong linh cự long, trông giống như hai con chuột khoan thai luồn qua luồn lại trên mặt đất. Lạp Phi Nhĩ huy động Phương Thiên

họa kích, thi triển chiến trận ngũ thức. Diệp Phong thì tay trái sử kim cương quyền, tay phải dùng kiếm như một mũi nhọn ngạo thế. Hai người tiếp ứng cho nhau, cùng công kích vong linh cự long đang lơ lửng trên không, phối hợp rất ăn ý.

Tiểu Hắc ở bên ngoài vòng vây hết quan sát Diệp Phong rồi lại nhìn sang đám vong linh cự long. Nó phát hiện ở trong số vong linh cự long, có một con thông đuôi hạ xuống trong tầm với, nó liền chớp lấy cơ hội này, nhảy lên chụp trúng lấy đuôi rồng, thuận thế leo lên lưng con cự long ấy, rồi cứ nhằm các đốt xương mà đánh xuống. Với khí lực kinh nhân có thể bì với cự nhân Lôi Nặc của nó, những đốt xương của Vong Linh cự long bị đánh vỡ vụn, chỉ trong chốc lát là bị rã ra từng mảnh mà chết.

Hành động kinh người của Tiểu Hắc vẫn không hề dừng lại, chờ cho xương cốt của cự long vừa rơi là tả xuống đất liền cao hứng kêu lên những tiếng chi chi rất vui vẻ, rồi lại nhanh chóng mượn lực từ những mẫu xương gãy vụn đó mà nhảy dựng lên, bám vào lưng của một con vong linh cự long khác, tiếp tục dùng thủ đoạn cũ, đánh vào các đốt xương của cự long.

Tốc độ leo trèo của một con kỳ linh hầu quả là nhanh nhẹn, không khác gì lúc chạy nhảy trên mặt đất, hơn nữa lại có thừa khí lực để đánh nát các đốt xương của vong linh cự long trong một khoảng thời gian ngắn. Điều này khiến cho Phát Lan Khoa và phần đông các sa mạc nhân đều trợn mắt há mồm, không tin nổi một con tam giai ma thú lại có thể làm được việc đó.

Giỏi lắm! Mẹ nó, Tiểu Hắc này, thật là không làm mất mặt của lão tử a. Quả là không uống đã ăn khá nhiều ma tinh của ta. Diệp Phong nhìn hành động đối phó với vong linh cự long một cách nhanh chóng của Tiểu Hắc mà cảm thấy cao hứng cực độ. Trong lòng nảy ra ý định sẽ tiếp tục cho nó ăn thêm ma tinh.

Thật là đáng hận! Đồ bò sát hạ cấp, ta sẽ bắt các người đem bầm thây ra vụn đoạn. Phát Lan Khoa nhìn hai người bọn Diệp Phong cùng với Tiểu Hắc đang không ngừng trèo lên lưng vong linh cự long đánh đám mà day nghiêng. Lão vốn có ý định sai thêm một ít vong linh cự long đi giải quyết bọn họ nhanh chóng, đột nhiên lại thấy ở trên giây thừng xuất hiện một đám tinh linh xạ thủ cười Quang Minh bạch vũ điều, nhanh chóng bay đến phía hai người bọn Diệp Phong. Bạch vũ điều vừa đến gần đã phóng ra nhị giai ma pháp “Quanh Minh Tịnh Hóa” vào đám vong linh cự long, còn tinh linh

xạ thủ ở trên lưng điều thì phóng ra những viên đại hắc cầu “Ân Hữu Hỏa Tinh” vào đám vong linh sinh vật đang giao đấu với các sa mạc nhân.

"Oanh oanh oanh....."

Một trận nổ vang lên, chính là tạc đạn đặc chế của Tư Lược đoàn đang công phá về phía vong linh sinh vật. Đám vong linh sinh vật nổ tan tành, cốt nhục bay tứ tung.

Cái kia.....cái kia như nào có thể, đây là cái gì? Phát Lan Khoa không thể tin khi nghe thấy tiếng nổ ầm ầm công phá tiêu hủy đi vong linh sinh vật của mình. Thần kinh lão bị đả kích nghiêm trọng, mà phía sau đám sa mạc nhân thấy đột nhiên xuất hiện cứu binh, cũng đều choáng váng, trợn mắt há hốc mồm.

Một trận cương bản tạp địa trầm trọng được triển khai, Kiệt Nã Tư khẽ cười rồi từ không gian giới chỉ phóng ra bốn Truyện Tổng Trận, trong nháy mắt, từ Truyện Tổng Trận phát ra ánh sáng, Liệt Diễm kỵ sĩ cười Liệt Diễm tiêu phong mã, cầm trong tay phương thiên họa kích, linh ngưu chiến sĩ cầm thiết trụ, bạch lang kỵ sĩ cười tạt phong cự lang, trong tay là cương côn, lam y chiến sĩ cầm trong tay đại đao cổ quái là, đây có thể là một tiểu bộ đôi. Phát Lan Khoa hòa sa mạc nhân giật mình nhìn kỹ tới, lại có thêm một nhóm người đáng đối với vong linh sinh vật mãnh liệt triển khai trận bom oanh tạc.

Bọn chúng như thế nào lại có Truyện Tổng Trận?! Thần kinh Phát Lan Khoa bị đả kích nghiêm trọng, nhìn thấy địch nhân thông qua Truyện Tổng Trận xuất hiện một quân đoàn ma sủng, lão khó có thể tin mới hơn một năm mà tên thanh niên kia lại có một đội quân dũng mãnh như vậy, thoáng giật mình, trong đầu lúc này chỉ có một ý niệm duy nhất "chạy nhanh."

Đối mặt với năm trung đội của Tư Lược đoàn cùng với tạc đạn đặc chế nhằm đám vong linh sinh vật không biết sợ hãi hay tránh né, gặp địch đều vô tình oanh tạc, cốt nhục bay mù trời.

Phát Lan Khoa nhảy lên lưng vong linh cự long định trốn đi. Diệp Phong đang khoái trí tựa mất hồn, thấy thế khinh thường mắng to: "Người nha, lần trước để người cười vong linh cự long mà trốn thoát, giờ còn dám sử dụng chiêu này với ta ư? Tinh linh trung đội lấy cái mạng chó của tên Vu sư này cho lão tư!"

"Tuân lệnh!" ác thành viên Tinh Linh trung đội nghe khẩu lệnh, bao vây Phát Lan Khoa đang cười vong linh cự long, ba quả tạc đạn đặc chế phóng

xuất.

"Không!"

Phát Lan Khoa không cam lòng hét lên, ba quả tạc đạn đồng thời nổ tung bạo phá vong linh cự long, đồng thời Phát Lan Khoa và vong linh cự long huyết nhục bay tứ tung phối hợp với tiếng kêu không cam lòng của lão làm nên một tình cảnh vô cùng thảm thiết.

Vong linh vu sư tử vong, trận chiến lập tức chấm dứt, đại địa xuyên sơn giáp kỵ sĩ dẫn đầu toàn bộ sa mạc nhân đi tới Diệp Phong nói lời cảm ơn.

"Vị tiên sinh này đúng là một kiếm sĩ dũng mãnh, lão hủ là sa mạc nhân tộc Kỳ Qua Nhĩ, tộc trưởng La Ni Kỳ Qua Nhĩ. Có thể xưng hô ngài như thế nào?" Một sa mạc nhân hơn sáu mươi tuổi da ngăm đen trước tiên tự giới thiệu sau đó cung kính rò hỏi Diệp Phong.

"Tại hạ Lôi Ân - Pháp Lôi Nhĩ, Mặt La đế quốc hoàng gia tư lược đoàn trưởng. Vong linh vu sư kia chính là lão cừu nhân. Hôm nay tại đây thuộc hạ của ta phát hiện lão tiến đến quý bộ lạc làm loạn, cho nên đến đây trợ giúp quý bộ lạc tiêu diệt địch nhân!" Diệp Phong mỉm cười khách khí trả lời, hai mắt nhìn trộm tới thừa kỵ đại địa xuyên sơn giáp kỵ trung đội.

"Cảm tạ Lôi Ân đoàn trưởng, bộ lạc Kỳ Qua Nhĩ trọn đời không quên ơn ngài!" Lai Ni lão thủ lĩnh, biết thân phận của Diệp Phong, lập tức cùng toàn tộc nhân hướng về Diệp Phong quỳ xuống thi lễ, với thái độ trình trọng.

Hắc hắc, trọn đời không quên ơn, lần này thật sự là cứu đúng người. Diệp Phong trước mắt vừa trải qua chém giết với người của năm ngàn sa mạc nhân, trong lòng vui thầm, khách khí liên bảo bọn họ đứng dậy, khách sáo hướng tới La Ni hỏi sự tình sa mạc tộc nhân. Những Tư Lược đoàn thành viên hỗ trợ sa mạc nhân còn lại dọn dẹp lại sau trận chiến khốc liệt.

La Ni nói cho Diệp Phong biết được gần ngàn năm nay, sa mạc nhân sở dĩ tại đại lục trở nên hiếm thấy, vì bọn họ phát triển lạc hậu, giữa bộ lạc tranh đấu mãnh liệt, tộc nhân số lượng tăng lên chậm ảnh hưởng đến sự hình thành. Hơn nữa các chủng tộc ngoài sa mạc đua nhau tìm kiếm mỹ nhân sa mạc gây nên các bất đồng, tiến đến khó khăn, cũng chính là sự lo âu của họ. Bởi vậy sa mạc tộc nhân các bộ lạc đều đua nhau ra khỏi sa mạc đến các ốc đảo, xây dựng các bộ lạc bí mật, để phòng các bộ lạc còn lại cùng ngoại tộc xâm lược. Kỵ sĩ trung đội đều sở hữu ngũ giai thổ hệ ma thú đại địa xuyên sơn giáp, bọn chúng trước kia ngẫu nhiên tìm được chỗ đại địa xuyên sơn giáp tụ tập nên mạo hiểm đến bắt.

Diệp Phong cùng La Ni đàm luận. Tiểu Hắc tò mò từ Phất Lan Khoa bị đoạn trúng ngón tay nhưng không gây chút tổn hao, lấy vong linh thánh giới màu xám có khắc hình khô lâu, chạy đến chộp vào bên chân Diệp Phong lay động, lộ ra vẻ mặt đòi trả công.

“Khô lâu giới chỉ? Đây là cái gì? Phất Lan Khoa?” Diệp Phong tiếp nhận từ trao tiểu hắc vong linh thánh giới, nghi hoặc hỏi. Tiểu Hắc cũng không biết đây là giới chỉ gì, chỉ là được thấy những mảnh vỡ, điều này không có gì, cho nên nghe Diệp Phong hỏi xong, căn bản đều không biết trả lời như thế nào.

“Thiếu gia, ngài cầm trong tay giới chỉ đó ở đâu vậy?” Diệp Phong cảm thấy nghi hoặc, Lộ Lộ, Tĩnh Hương, Ba Nhĩ, và Mộng Hình, ra ngoài mới trở về, thông qua Truyện Tống Trận tới đây. Ba Nhĩ thấy thiếu gia trong tay cầm giới chỉ, lập tức hai mắt mở to hỏi.

“Tiểu Hắc nhặt được từ thi thể của Phất Lan Khoa bên kia.” Diệp Phong chỉ về phía thi thể của Phất Lan Khoa, nhìn Ba Nhĩ tò mò hỏi: “Người có biết lai lịch của giới chỉ này không?”

Ba Nhĩ gãi gãi đầu, nhìn La Ni, rồi kề bên tai Diệp Phong nói nhỏ: “Thiếu gia, theo ghi lại trong Luân Cát ma pháp, vong linh sáo trang một trong những vong linh thánh giới, so với cái giới chỉ này giống hệt nhau!”

Vong linh thánh giới?! Diệp Phong nghe xong liền chân động, biết cái việc này không thể khoa trương, bèn bỏ vào trong lòng ngực, sau đó đưa tay cao hứng khích lệ Tiểu Hắc. Tiểu súc sinh này rất vui mừng, hưng phấn kêu chi chi khắp nơi.

Sau khi thành viên Tư Lược đoàn sử dụng Truyện Tống Trận làm phương tiện giúp sa mạc nhân thu dọn sách sẽ những đồng xương vỡ xong, với lòng hiếu khách La Ni mãnh liệt mời bọn họ đến dự tiệc mừng. Trong lòng Diệp Phong đang thầm để ý đến đại địa xuyên sơn giáp kị sĩ của bộ lạc này, dĩ nhiên mừng rỡ tiếp nhận lời mời của La Ni.

Các nơi trong bộ lạc đều được thắp sáng, sa mạc mỹ nhân trong y phục gợi cảm đang biểu diễn ca vũ kỹ. Diệp Phong và La Ni ngồi ở vị trí chủ tọa, sau khi cạn một chén rượu, loại mà La Ni đã cất giữ suốt ba mươi năm, rồi mỉm cười nói: “La Ni thủ lĩnh, người thấy uy lực tạc đạn đặc chế của Tư Lược đoàn ta thế nào?”

“Lợi hại, lợi hại, uy lực có thể so sánh với ma pháp pháo và địa tinh hỏa pháo.” La Ni trả lời thực tâm, vì uy lực của tạc đạn vừa để lại ấn tượng rất

sâu trong lòng lão.

“Ha ha ha, La Ni thủ lĩnh, ta có ấn tượng tốt về người. Chi bằng hai thế lực chúng ta kết làm minh hữu đi. Đến lúc đó thì vấn đề về nguồn nước, cùng lương thực thực phẩm bình thường, của các ngài, có thể thông qua Truyện Tống Trận đến Tư Lược đoàn ta mà lấy. Ngoài ra ta còn có cung cấp tạc đặc cho ngài đề chống lại những bộ lạc muốn xâm lược, thậm chí còn giúp ngài tấn công bộ lạc khác!” Diệp Phong cao hứng cười to, bắt đầu đi vào chánh đề.

Sa mạc nhân tộc đối với nguồn nước là một vấn đề, vì thế không thể hưởng dụng nhưng lại hoa quả xa xỉ, thêm nữa bộ lạc Kì Qua Nhĩ thường xuyên bị các bộ lạc khác tập kích . La Ni vừa nghe Lôi Ân đoàn trưởng cường đại muốn kết minh với mình, hơn nữa lại đưa ra nhiều điều kiện tốt, liền lập tức gọi mọi thành viên trong bộ lạc quỳ xuống, đối diện với Diệp Phong vừa cảm kích vừa tôn sùng kính nể, tỏ vẻ nguyện ý cùng Tư Lược đoàn kết minh, nghe mọi sự sai khiến của Diệp Phong!

Diệp Phong nhìn thấy sự quỳ xuống thi lễ của sa mạc nhân tộc, trong lòng cực kỳ cao hứng, vẻ mặt lộ ra vui vẻ. Bởi vì bọn người La Ni hiện giờ đối với hắn là sự cảm kích, cho nên việc mượn dài hạn Đại địa xuyên giáp sơn trung đội thật dễ dàng. Có một chi bộ đội này trong tay, khi chiến đấu hiệu quả sẽ không thể tưởng tượng được, hắc hắc.

Trong lòng Lộ Lộ, Tĩnh Hương, Mộng Hình tam nữ thấy có thể kết minh hữu với một nhóm hơn năm ngàn người, đều lộ vẻ mặt tươi cười. Đặc biệt là Tĩnh Hương, không nghĩ Diệp Phong chuyên gây chuyện thị phi mà có thể cao hứng khi có được một minh hữu.

Chương 84 : thiết huyết, thâm tình, tung tích, ma nữ

Dịch: Now or Never

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Hai tháng sau trận động đất hiếm thấy, những ý kiến ở khắp nơi trên đại lục này vẫn tiếp tục. Cửu giai băng sương kiếm sĩ Nặc Đôn – Cơ Nỗ đã kiến tạo lại Thiết Huyết học viện ở khoảng đất không ai quản tại biên cảnh phía tây vùng bắc bộ Thiên Vũ đế quốc và phía tây bắc tinh linh vương quốc. Việc này lại tạo nên một làn sóng bàn tán. Vốn bởi vì ma thú hoành hành không cách nào tiến gần Thiết Huyết học viện, vì thế những thanh niên có chí nhao nhao chuẩn bị tham gia khảo hạch của học viện, trở thành một Thiết Huyết đệ tử!

Trong số các quan viên hoặc quý tộc của các nước trên đại lục có rất nhiều người từng tốt nghiệp ở Thiết Huyết học viện. Vì thế cái việc bồi dưỡng nhân tài này, các nước sẽ không gây khó dễ hay can thiệp vào.

Giải đất ở không người quản ở biên cảnh phía bắc Thiên Vũ đế quốc và phía nam tinh linh vương quốc có diện tích không lớn lắm. Trước đây, hằng năm đều có vài dong binh đoàn chính quy và vài thương nhân đang hoàng chọn nơi đây là điểm giao dịch nhỏ. Trải qua mấy chục năm phát triển, nơi này tập hợp những dong binh ưu tú và những thương nhân đang hoàng, trở thành Dong Binh Thương Thành. Thiết Huyết thành của Thiết Huyết học viện được xây dựng ở đây, dĩ nhiên hai thành này sẽ trở thành láng giềng của nhau.

Cũng may dong binh và thương nhân trong Dong Binh Thương Thành đều biết Thiết Huyết học viện không phải nhả nhận gì, cho nên tại biên cảnh hai nước cũng an phận thủ kỷ. Nếu không, tại nơi không có người quản này, thân tại biên cảnh hai đại quốc gia cũng không khác gì bên mép cộp. Dù sao nơi này không phải là Hỗn Loạn hoang nguyên biên cảnh của tám nước, những thế lực phạm tội không thể không úy kỵ, khoa trương hoành hành. Ở đây Thiên Vũ, tinh linh lưỡng đại đế quốc có thể dễ dàng tiêu diệt bọn chúng. Cho nên đừng nói Dong Binh Thương Thành không bắt mối với Thiết Huyết học viện, dù có đi nữa thì cũng không dám làm loạn ở biên cảnh hai nước này.

Từ khi bộ lạc Kì Qua Nhĩ kết minh cùng Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn, cuộc sống tất cả cư dân trong bộ lạc đều được tốt lên. Bọn họ có thể không cần phải tiết kiệm nguồn nước sạch, mỗi ngày hưởng dụng những loại hoa quả, rau cải mà trước kia mơ ước cũng không có được. Nếu bọn họ thích, thậm chí có thể dùng cái Truyện Tống Trận mà đoàn trưởng đại nhân để lại, để đến hải biên trú địa của Tư Lược đoàn mà bơi lội vui chơi!

Nếu trước đây hoa quả rau cải là những đồ xa xỉ đối với sa mạc nhân, còn thức ăn đặc biệt là hải sản, thì đối với bọn họ chỉ nằm trong trí tưởng tượng mà thôi. Khi thủ lĩnh sáu mươi tuổi La Ni lần đầu tiên được thấy đại hải, thì vui mừng đến nỗi phải khóc. Bây giờ tất cả cư dân bộ lạc Kì Qua Nhĩ đều đối với Diệp Phong tràn ngập cảm kích!

Đối với sự cảm kích mình của sa mạc nhân, trong lòng Diệp Phong đang thích thú. Nghĩ lại lời của Tĩnh Hương: “Có đôi khi cho đi, sẽ thu lại nhiều niềm vui hơn.” Quả thật là rất có đạo lý.

Dựa vào sự quan hệ tốt với sa mạc nhân, Tư Lược đoàn cũng hưởng nhiều cái lợi không tưởng. Diệp Phong thu dụng trung đội kỵ sĩ Đại địa xuyên sơn giáp, rồi đổi tên thành trung đội đại địa kỵ sĩ, do nhi tử của La Ni, người ngày trước chiến đấu dũng mãnh cùng vong linh sinh vật, cũng là sa mạc tráng hán mạnh nhất, Thụy Ân – Kì Qua Nhĩ, tiếp tục đảm nhiệm chức trung đội trưởng.

Đồng thời năm ngàn sa mạc nhân của bộ lạc Kì Qua Nhĩ cũng đến ở trong Tư Lược đoàn. Sau đó bọn họ chủ yếu theo Mạn Nỗ Ai Nhĩ và chú tạo trung đội để chế tạo tạc đạo đặc chế của Tư Lược đoàn, cũng hỗ trợ về việc khai thác quáng mạch. Không như trước kia vì thức ăn nước uống mà phiền não!

Khả năng kinh doanh của Mộng Hình không làm Diệp Phong thất vọng. Những chiến lợi phẩm không cần thiết của Tư Lược đoàn toàn bộ bán đi, rồi mua về những nguyên liệu tinh khiết cần để chế tạo trọng trang khai giáp. Mộng Hình chỉ với năm phần trăm số kim tệ có được từ việc bán chiến lợi phẩm, đã mua được đầy đủ những nguyên liệu tinh khiết để chế tạo trọng trang khai giáp.

Giới chỉ được Tiểu Hắc lấy từ tay Phát Lan Khoa, Ba Nhĩ sau khi đã kiểm tra, xác định nó chính là vong linh sáo trang, một trong những vong linh thánh giới. Bởi vậy từ đó có thể nhận ra rằng, Phát Lan Khoa đầu tiên

đã dùng nó để gọi vong linh sinh vật, rồi để bọn chúng vào trong vong linh không gian.

Diệp Phong không coi trọng cái vong linh thánh giới giúp giảm tiêu hao một nửa tinh thần lực khi phóng vong linh ma pháp. Bởi vì ở Tư Lược đoàn này chỉ có Ba Nhĩ là đang học tập để trở thành vong linh Vu sư, hơn nữa không muốn bị Quang Minh giáo đình phát hiện, nên không thể công khai sử dụng vong linh ma pháp.

Mặc dù chỗ tốt chưa thể dùng đến, nhưng Diệp Phong với cái không gian tồn trữ vô hạn của vong linh thánh giới, thì cũng thập phần thích thú. Đeo nó vào rồi đem hai cái không gian giới chỉ bỏ vào trong không gian vô hạn của vong linh thánh giới. Đợi đến khi Ba Nhĩ có thể sử dụng vong linh ma pháp, sẽ nhượng lại giới chỉ cho y.

Có được nhiều không gian thủy tinh, Mạn Nỗ Ai Nhĩ và bọn ả nhân Lạc Tư vừa chế tạo khai giáp, vừa làm không gian giới chỉ rộng khoảng ba mươi thước vuông theo sự phân phó của Diệp Phong cấp cho mỗi cá nhân trung đội trưởng.

Sau khi liên minh với bộ lạc Kỳ Qua Nhĩ, Tư Lược đoàn của Diệp Phong cũng trở thành một thế lực loại trung, có thể dựa vào thu nhập thông qua việc buôn bán. Giờ đây với nguồn lực dồi dào, đủ để duy trì Tư Lược đoàn và cuộc sống năm ngàn sa mạc nhân. Tuy nhiên hẳn không thể ngừng việc đánh cướp và buôn bán.

Quan niệm tình ái của sa mạc nhân cũng phóng túng, lại thêm bộ lạc Kỳ Qua Nhĩ nữ nhiều nam ít, âm thịnh dương suy, làm cho nhóm sắc lang Khải Đặc, Ai Đức hưởng được diễm phúc lớn. Chỉ cần sa mạc mỹ nhân nguyện ý, bọn họ có thể một phen hưởng thụ mỹ nhân dị tộc.

Ba vị đoàn trưởng phụ nhân của Tư Lược đoàn bây giờ đều quản lý riêng một việc. Lộ Lộ phụ trách quản lý thị nữ. Tĩnh Hương phụ trách việc phân công hằng ngày. Mộng Hình phụ trách tài vụ, những thu chi đều được nữ nhân giỏi kinh thương này ghi chép đầy đủ. Diệp Phong không cần phí tâm. Sổ sách giao cho Tĩnh Hương đã được Mộng Hình rút bớt hai phần mười số thu nhập thật của Tư Lược đoàn.

Trong nhà có ba ái thiếp tương lai đảm đang hỗ trợ, bên ngoài còn có một tình phụ phong tao tiêu hồn, Diệp Phong tận hưởng cái cuộc sống dễ dàng này, mặt mày cả ngày hiện lên vẻ hạnh phúc. Chỉ là hiện nay không có mục

tiêu đề đánh cướp, Diệp Phong bèn tạo ra muôn vàng lý do để đi ra ngoài, mà đến Đế Na hưởng thụ.

Phong Nguyệt mỹ nữ đoàn của Đế Na không có thói quen ở lâu tại một nơi nào, hiện tại đang bắt đầu hướng Thiên Vũ đế quốc mà đi. Với những sung sướng vô hạn cho chính mình, tiểu tình nhân đã giải khai những u buồn trong lòng mình, trong lòng Đế Na đã có tình ái. Những tin tức có lợi cho tình nhân nghe được từ trong miệng của khách khứa, nàng liền lập tức báo lại. Làm cho Diệp Phong hiểu được tâm ý của nàng!

Đang lúc hoàng hôn, Diệp đại đoàn trưởng thừa dịp Mộng Hình đã ra ngoài, còn Tĩnh Hương thì đang lo công việc, thông qua Truyện Tống Trận mà tìm đến tình phụ phong tao của hắn.

Diệp Phong gần đây thường tìm đến Đế Na vào hoàng hôn, bởi vậy khi đến giờ này, thì Đế Na đang ngóng trông tình nhân đến chưa. Khi tình nhân của nàng đã đến, thì lập tức nhảy khỏi giường đưa đầu nằm trong lòng ngực của tình nhân, giọng yêu thương pha chút hờn dỗi: “Tử quý, hôm qua sao chàng không đến? Làm hại nhân gia ngóng trông hết một ngày!”

Hôm qua Diệp Phong không đến, Đế Na đoán chắc hôm nay hắn sẽ đến, nên đặc biệt mặc một bộ đồ gợi cảm. Áo bó sát liền quần ngắn màu hồng lộ vai, phía trước là bộ ngực đầy đặn, đùi bạch ngọc dài bị che phủ một mảnh vải hồngm vẻ đẹp gợi cảm này càng thêm mê người. Thấy vậy Diệp Phong nuốt nước miếng, hai tay vòng sau lưng ôm nàng, rồi len vào trong y phục mà tận tình hưởng thụ cảm giác không thể nào quên này. Hắn phát hiện nàng không có mặt để khổ, trên miệng hắc hắc mỉm cười: “Xem ra đại mỹ nhân của ta đang nôn nóng, ngay cả khổ cũng không có mặc vào. Ta chỉ mới không đến một ngày, mà nàng không nhịn được. Nếu ta vĩnh viễn không đến, thì chắc không phải chết vì không thoải mái sao?!”

“Hừ, chàng nếu không đến nữa, ta có xuống dưới đó cũng tặng chàng vài cái sừng!” Đế Na đang áp trên ngực của Diệp Phong, để cho hắn ôm và hưởng thụ sự vuốt ve của hắn, từ miệng phát tiếng đùa cợt hờn dỗi.

Tính dục của Đế Na rất cao, khi lên cao rồi không thể khống chế mình được. Nhưng như vậy không nói nàng là dâm tiện. Thật ra nàng hiện giờ cũng giống như nữ nhân trung trinh, đã có Diệp Phong rồi sẽ không nghĩ đến người khác nữa. Mấy ngày hôm trước có vài vị khách chẳng biết tốt xấu mà đùa giỡn nàng, liền bị nàng một kiếm đâm xuyên tim chết tại chỗ. Dù sao nàng cũng được tình nhân bảo hộ, chỉ cần không phải là người của

thể lực lớn, nàng hoàn toàn có thể trừng phạt những nam nhân bất kính đối với nàng.

“Cáp, nàng lắng lơ thực, lại muốn cho lão tử mọc sừng, xem ra phải để cho nàng xin tha mới thôi!” Diệp Phong mỉm cười không ngừng, bế Đế Na đặt lên giường, hai chân chống lên. Trên giường hiện ra cái mông tròn trịa căng mọng, tay vỗ vỗ vài cái, rồi cởi quần mình ra, xong lại vén cái quần ngắn của nàng lên, trực tiếp nắm bóp cái mông phì mã, đẩy người vào khu cấm địa của nàng, liên tục thúc vào, tay thì từ từ len đến trước ngực nàng mà tận tình hưởng thụ mỹ nhục.

Diệp Phong đã sớm thấu hiểu tính cách của Đế Na, biết rõ là nàng sẽ không bao giờ phản bội mình. Bất quá hai người đang ở chung một chỗ, nói chuyện với lời lẽ có phần thô tục, bởi vì như thế sẽ làm cho họ thêm hưng phấn hơn. Đây không phải là lần đầu tiên Đế Na bị tình nhân đặt nàng nằm sấp trên giường, biết rõ tình nhân đang muốn hưởng thụ cái ngọc đồn và tiếng rên rỉ phong tao của nàng. Bởi vậy khi khoái cảm vừa đến, nàng liền quên đi sự đàng hoàng, mà bắt đầu nghênh tiếp, rên rỉ đầy khêu gợi!

“Thiếu gia... tinh linh trung đội đã phát hiện ra tung tích của U Nguyệt Nhi!”

Khi lúc Diệp Phong hai tay sóc nàng lên, muốn nàng đổi tư thế để có thể thân người đâm sâu vào mông của nàng hơn, rồi công kích điên cuồng khiến nàng lên đến cao triều đầu tiên, thì Lộ Lộ từ Truyện Tổng Trận xuất hiện, nhìn thiếu gia đang tiêu hồn cùng Đế Na, mặt ngượng ngùng mở miệng bẩm báo.

“Đã phát hiện được tung tích của U Nguyệt Nhi ư?” Diệp Phong nghe xong hai mắt lập tức sáng lên, đình chỉ động tác công kích vào cấm địa của Đế Na, rồi ôm nàng lâu trong lòng ngực, hôn một cái, và tạ lỗi: “Đại mỹ nhân, ta bây giờ có việc phải trở về, ngày mai sẽ quay lại tìm nàng!”

“Ồ, đi đi, ai biểu thiếp chỉ là tình nhân mà thôi!” Đế Na đang cố che đậy vẻ mặt còn dư âm của sự sung sướng, nhìn hình dáng tạ lỗi của tình nhân, giọng ôn nhu có chút u oán và gật đầu đồng ý. Diệp Phong trao cho nàng một cái hôn sâu, rồi mang Lộ Lộ đi vào Truyện Tổng Trận.

U Nguyệt Nhi? Có lẽ là nữ nhân của Lôi Ân. Ai, nữ nhân của chàng thật là nhiều. Đế Na ngồi trên giường, sau khi sự sung sướng lên đến đỉnh, trong đầu một thoáng có ý tiếc nuối.

Diệp Phong và Lộ Lộ thông qua Truyện Tống Trận trở về trú địa bí mật. Thu hồi Truyện Tống Trận, rồi đi vào đại sảnh của trú địa bí mật. Kiệt Nã Tư lập tức báo lại. U Nguyệt Nhi đang ở ngư thôn Khắc Lộ Tây, cách vùng này năm trăm dặm về hướng đông.

“Đừng nói cho thiệp là chàng muốn nàng ta trở về!” Tĩnh Hương hiện giờ đã trở thành nữ nhân của Diệp Phong, nhưng mà sự việc lúc trước do U Nguyệt Nhi gây ra đã khiến cho nàng có điểm phản cảm. Thấy Kiệt Nã Tư báo lại, thì lập tức mở miệng biểu lộ cảm xúc.

Khi Mộng Hình trở thành nữ nhân của Diệp Phong, cũng biết sự việc của U Nguyệt Nhi, tự nhiên cũng không hi vọng có thêm một nữ nhân cùng chung chồng với mình. Lúc này nàng đang lồi lồi kéo kéo cánh tay của Diệp Phong, mắt phượng nhìn chằm chằm hắn, biểu thị không muốn hắn đi gặp mặt!

Diệp Phong nhìn Tĩnh Hương và Mộng Hình, nhú mày rồi nói thẳng: “Tiểu nương bì U Nguyệt Nhi này đã gây ra nhiều chuyện cho ta, lại rất khó khăn mới tìm được nơi nàng ta ở. Ta phải đi bắt nàng ta trở về, để từ đó biết rõ nội tình của Hắc Ám giáo đình. Để ta khỏi phải mất công tìm kiếm khắp nơi, và cũng không biết thế lực khác như thế nào!”

“Được rồi, thiệp đi với chàng. Chỉ cần chàng không thu nhận ả ta, thì chàng làm sao thì tùy chàng!” Mộng Hình thấy được thần thái hiem khi nghiêm nghị của Diệp Phong, khẩu khí có chút hòa hoãn. Tĩnh Hương thấy vậy cũng muốn đi theo. Diệp Phong lúc này dẫn Lộ Lộ, Tĩnh Hương, Mộng Hình cùng với Kiệt Nã Tư thông qua Truyện Tống Trận mà đi đến nơi trung đội tinh linh đang đợi, cách không xa ngư thôn Khắc Lộ Tây.

Lúc này trời hoàng hôn bắt đầu tắt, đêm tối đến, U Nguyệt Nhi và nữ nhân Ny Lộ đang ở trong tiểu viện mà dùng cơm tối. Diệp Phong dẫn ba nữ nhân cùng trung đội tinh linh, thôn dân giật mình chạy đến biệt viện của nữ nhân Ny Lộ. U Nguyệt Nhi nhìn thấy Diệp Phong, kinh hoảng làm rơi chén con xuống đất.

Nữ nhân Ny Lộ nhì bọn người Diệp Phong ở ngoài biệt viện, bắt gặp thần tình khẩn trương của U Nguyệt Nhi, nghĩ rằng đối phương đến để gây phiền toái cho nàng, nếu không U Nguyệt Nhi sẽ không khẩn trương như vậy. Bà liền đứng dậy nhìn Diệp Phong, người dẫn đầu, mà nói lớn: “Vị tiên sinh đến nhà lão có việc gì?”

Diệp Phong nhìn thoáng qua nãi nãi Ny Lộ, rồi không để ý đến vị lão nhân này, quay sang phía U Nguyệt Nhi cười lạnh: “Thị nữ U Nguyệt Nhi của ta, nàng cũng giỏi thật, lại biết làm đánh ngất Tĩnh Hương và Lộ Lộ, lấy cấp Quang Minh bạch vũ điều để chạy trốn. Hay, hay, thật là thông minh!”

U Nguyệt Nhi nghe giọng cười lạnh của Diệp Phong xong, không nhận được khăn trương rừng mình một cái. Nãi nãi Ny Lộ từ lời nói của Diệp Phong thì càng thêm khẳng định đó là phiền toái của U Nguyệt Nhi, lập tức không khách khí quát: “Tiểu tử ngươi một chút lễ phép cũng không có sao? Mời ngươi lập tức rời khỏi chỗ này!”

“Ny Lộ nãi nãi, người nên vào nhà trước đi, ngàn vạn lần đừng đắc tội đến người này!” U Nguyệt Nhi hít một hơi thật sâu, để ổn định lại trạng thái khăn trương, rồi đứng dậy bảo nãi nãi Ny Lộ vào trong nhà. U Nguyệt Nhi đã sớm không muốn sống nữa, bây giờ bị cảm thú nam tước tìm được, nàng chuẩn bị chấp nhận mọi sự xử lý, nhưng không muốn làm liên lụy đến Ny Lộ nãi nãi.

“Nguyệt Nhi, con sợ gì chứ? Chẳng lẽ bọn chúng dám ở thôn này gây rối sao? Cho dù ta có cho phép, bọn thôn dân cũng sẽ không cho phép!” Ny Lộ nãi nãi kiên trì muốn đứng cùng một trận tuyến với U Nguyệt Nhi, không thể để bất cứ kẻ nào khi phụ U Nguyệt Nhi.

“Đúng, chúng ta không cho phép bọn họ làm thương tổn đến Nguyệt Nhi cô nương!”

Trong thôn đột nhiên xuất hiện ba vị tuyệt sắc mỹ nhân và một đám tinh linh mỹ nữ, cư dân trong thôn bị hấp dẫn mà đến đây. Những nam nhân trong thôn này đều đoàn kết, khi thấy đối phương tìm đến U Nguyệt Nhi, người mà họ khát vọng theo đuổi, để gây phiền phức cho nàng, thì lập tức không khách khí trừng mắt lên.

Diệp Phong nhìn thấy thanh âm của đám thanh niên này, tay phải liền xuất một chiêu kim cương quyền. Phía trước nổ một tiếng rồi để lại một cái hố to, đôi mắt đầy sát ý, âm thanh lạnh lùng: “Không muốn chết thì rút đi cho ta!”

Cư dân trong tiểu ngư thôn này thấy qua võ công cao cường như thế, một nửa số người nhất thời bị hù dọa kinh hoảng chạy trốn. Số còn lại thì khăn trương vô cùng, nhưng vì không đành lòng để một U Nguyệt Nhi thiện tâm bị khi dễ, và cũng muốn theo đuổi U Nguyệt Nhi, cho nên nhất quyết không rời đi.

“Người đường đường là một đại nam nhân mà lại khi dễ một nữ tử nhu nhược như Nguyệt Nhi ư? Trước kia là các người đuổi giết nàng ta phải không? Các người đã hại nàng ta phải sảy thai, lại còn không buông tha nàng ta, phải chăng muốn bức tử nàng ta?” Trong lòng Ny Lộ nãy nãy nóng như lửa đốt, tưởng Diệp Phong là bọn đã đuổi giết U Nguyệt Nhi.

Đuổi giết?! Sảy thai!? Bọn người Diệp Phong nghe Ny Lộ nãy nãy nói xong, tất cả đều giật mình không tưởng được.

“Ny Lộ nãy nãy, người đừng nói nữa. Hắn không phải là người đã đuổi giết con. Hắn chính là phụ thân của hài tử đó. Ngàn vạn lần đừng trêu chọc đến hắn, hắn có thể sẽ giết người!” U Nguyệt Nhi giọng lo lắng khuyên bảo Ny Lộ nãy nãy đừng đắc tội với Diệp Phong, rồi xoay người về phía đối diện với Diệp Phong mà thỉnh cầu: “Lôi Ân nam tước, mọi sai lầm đều do lỗi của ta, xin ngài hãy tha cho bọn họ!”

Ny Lộ nãy nãy nghe nói Diệp Phong là nam nhân làm cho U Nguyệt Nhi hoài thai, trong lòng càng thêm căm tức. Hoàn toàn không màng đến nguy hiểm đối phương sẽ giết mình, chỉ vào Diệp Phong mắng: “Người ngay cả trách nhiệm của nam nhân cũng không có. Lương tâm của người bị chó ăn mất rồi hay sao? Làm Nguyệt Nhi hoài thai với người, rồi bỏ rơi nàng ta. Để nàng thai phụ này bị người xấu đuổi giết đến trọng thương mà sảy thai. Bây giờ người lại còn khi phụ nàng. Ta... ta liều mạng với người!”

Càng nói càng tức giận, Ny Lộ nãy nãy liền cầm chén cơm định ném vào Diệp Phong, cũng may U Nguyệt Nhi đứng dậy ngăn cản lại “Ny Lộ nãy nãy, con cầu xin người. Người đừng nói gì thêm nữa. Người sẽ mất mạng đó.”

U Nguyệt Nhi đã có hài tử với ta? Bị người khác đuổi giết mà sảy thai?! Diệp Phong giật mình nhìn U Nguyệt Nhi. Hắn cơ hồ không thể tưởng tượng được. Trước kia hắn muốn lưu mầm móng trên người Lộ Lộ, nhưng Lộ Lộ không hoài thai. Hiện giờ U Nguyệt Nhi đã từng mang hài tử của hắn.

Lộ Lộ, Tĩnh Hương, Mộng Hình cùng phân đông tinh linh mỹ nữ nhìn thấy hình dáng đáng thương của U Nguyệt Nhi, nghĩ đến việc nàng mang trong người hài tử của Diệp Phong, lại bị người khác đuổi giết đến nỗi phải sảy thai, rồi tuyệt sắc mỹ nhân này trôi đến tiểu ngư thôn, và ở lại đây. Tất cả không nhận được đều có cảm giác đồng cảm với nàng ta.

Diệp Phong nhìn hình dáng đáng thương của U Nguyệt Nhi. Lửa giận trong lòng đối với nàng đã bớt đi rất nhiều. Nghĩ đến cái việc hài tử của mình bị người khác hại chết khi còn trong bụng mẹ, trong lòng lại nổi lên ngọn lửa hận thù. Hắn đi đến trước U Nguyệt Nhi, nhẹ giọng nói: “Nói cho ta biết ai đã đuổi giết nàng!”

“Là.... Là Hắc Âm giáo đình!” U Nguyệt Nhi không dám nhìn thẳng Diệp Phong, cúi đầu trả lời nhỏ. Nàng không quan tâm tính mạng của nàng, chỉ quan tâm đến việc bảo vệ Ny Lộ nữa nữa.

“Hắc Âm giáo đình? Nàng không phải là hỗn huyết nhân của ma tộc và nhân tộc sao? Sao bọn họ lại đuổi giết nàng?” Diệp Phong vẫn còn nghi ngờ bèn hỏi. Làm Ny Lộ nữa nữa đang bên cạnh U Nguyệt Nhi giật mình, rồi nhìn về phía nàng ta.

“Xin lỗi Ny Lộ nữa nữa, Nguyệt Nhi đã dối người...” U Nguyệt Nhi thấy vẻ mặt rung rẩy giật mình của Ny Lộ nữa nữa, nước mắt từ hai mắt chảy ra. Rồi sau đó từ từ thuật lại chuyện mình qua lại Hắc Âm giáo đình nhưng không dối xử bất công. Giáo hoàng muốn nàng phá thai để tặng nàng cho hồng hò nhân. Nàng không chịu cho nên đã trốn đi, và bị đuổi giết, tiếp theo là những sự việc này.

“Nguyệt Nhi đừng khóc. Nữa nữa không trách con. Cho dù con có huyết thống ma tộc, con cũng là một vị cô nương tốt!” Ny Lộ nữa nữa nghe U Nguyệt Nhi thuật lại những việc đã trải qua. Trong lòng bà biết nàng đã gánh chịu đau khổ hơn của bà trước đây rất nhiều, nên không nổi giận với nàng, rồi ôm nàng trong lòng mà an ủi.

Diệp Phong nhìn U Nguyệt Nhi đang rơi lệ kể về những sự việc đau khổ sau khi rời khỏi Tư Lược đoàn, cảm giác phải có trách nhiệm với việc này. Lại nghĩ nàng đã từng mang hài tử của hắn, không chịu lấy người khác, lửa giận đối với nàng còn sót lại cũng biến mất hết. Quay đầu lại thì nhận ra sự đồng cảm của Tĩnh Hương và Mộng Hình, cùng với những giọt nước mắt của Lộ Lộ, Diệp Phong nghĩ một chút, rồi nhìn U Nguyệt Nhi mà nói: “Theo ta trở về Tư Lược đoàn nha, nói đó mới chính là nhà của nàng!”

Chương 85 : oanh tạc hắc ám giáo đình

Dịch: Now or Never

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Sáng sớm, tại cái khe phía sau sơn mạch Trác Lạc Tư, đại sảnh nghị sự của Hắc Ám giáo đình, Tắc Tư tâm tình không tốt đang ngồi trên bảo tọa của giáo hoàng, nghe thủ hạ bẩm báo việc của Hắc Ám cứu kiếm vệ và Tu Đặc đã không tìm được tung tích của Lôi Ân và U Nguyệt Nhi. Con giận bốc lên cao cùng cực, đại phát một trận lôi đình. Lão truyền lệnh, hạn cho bọn chúng một tháng nếu không thể tìm được tung tích thì mang đầu của bọn chúng đến đây!

Vì phải tìm kiếm Lôi Ân và U Nguyệt Nhi, dường như Tắc Tư đã phái tất cả thám tử và mật thám của Hắc Ám giáo đình, thế nhưng lại không thể tìm được tung tích của đối phương. Điều này làm lão rất điên tiết. Theo tin mới nhất của Hắc Ám cứu kiếm vệ báo lại, trong hai ngày đã thấy ra Mặt La hoàng gia Tư Lược đoàn xuất hiện ở vùng ven biển phía đông đại lục và vùng biển tây bộ. Điều này thật là hoang đường. Thân là đạo lạc thiên sứ, Tắc Tư còn có cứu giai thực lực, chưa từng nghĩ đến khả năng nội trong hai ngày bay từ vùng ven biển phía đông đại lục đến vùng ven biển phía tây. Lão cho rằng Hắc Ám cứu kiếm vệ vì sợ tội mà viện cớ.

Khi Tắc Tư hạ mệnh lệnh, tại khoảng đất trống của đỉnh núi cao nhất của Trác Lạc Tư sơn mạch, Diệp Phong miệng đang ngậm cây Thanh sáng tiêu hồn, khoác lên một chiếc áo choàng màu đen, đang một mình quan sát địa thế phía dưới. Hắn rít vào thật sâu, rồi miệng nhả khói ra, nhìn vào phía sau sơn mạch, trong mắt tràn ngập tia hung ác.

Từ khi tìm được U Nguyệt Nhi, mang nàng về Tư Lược đoàn, biết được nơi khai thủy của Hắc Ám giáo đình, Diệp Phong chuẩn bị mọi việc để giáo huấn Hắc Ám giáo đình một phen. Đầu tiên là vì cái chết thảm của hải tử còn chưa chào đời, sau đó là muốn nhân cơ hội để xem thân thủ của cái gã Hắc Ám giáo hoàng chó má kia ra sao. Do cao thủ và thành viên của Hắc Ám giáo đình hiện giờ rất đông, cho nên Tư Lược đoàn không thể tiêu diệt hết toàn bộ được.

U Nguyệt Nhi tại ngư thôn Khắc Lộ Tây nghe Diệp Phong nói, Tư Lược đoàn mới là nhà của mình. Nàng tưởng là nàng đã nghe lầm. Nàng không

thể tin được Diệp Phong không những không giết nàng, mà còn muốn dẫn nàng về Tư Lược đoàn. Lúc ấy nàng nghĩ Diệp Phong sẽ tiếp tục ngược đãi nàng. Sau khi nàng ôm Ny Lộ nãi nãi và tạm biệt thôn dân, để tránh cho mọi người không bị liên lụy vì nàng, rồi đi theo Diệp Phong về Tư Lược đoàn, chuẩn bị tự kết liễu sinh mạng của mình.

Song, chỉ có điều, sau thời gian nửa tháng từ lúc khi nàng trở lại Tư Lược đoàn, Diệp Phong không những không có ngược đãi nàng, mà còn nói với nàng những lời khó quên: “Vì hài tử, ta sẽ không tính toán việc trước kia với nàng. Nhưng nàng một ngày là thị nữ của ta, thì cả đời sẽ là thị nữ của ta. Tư Lược đoàn là nhà của nàng, ta là nam nhân duy nhất của nàng. Nàng có thể không thích ta, nhưng không được để cái ý nghĩ không màng sống chết trong đầu mãi, nếu không nàng sẽ phải hối hận, thậm chí còn hại chết rất nhiều người. Hãy vui vẻ mà sống, đối với ta chân thật, theo Lộ Lộ mà học hỏi. Nàng ta không thông minh, lại cũng không có chủ kiến, nhưng là người mà ta thương yêu nhất. Lúc trước ba người chúng ta hàng đêm ngủ chung, nàng cũng đã cảm nhận được tình cảm của ta dành cho nàng ấy. Nếu thật tâm làm nữ nhân của ta, ta sẽ cho nàng hạnh phúc vĩnh viễn.”

Đối mặt với nam nhân từng xem mình như thứ đồ chơi, lại có thể nói ra cái ý nghĩ không muốn sống trong đầu mình, giọng điệu vừa bá đạo uy hiếp, vừa ôn nhu thuyết phục. Trong đầu U Nguyệt thật sự rất mâu thuẫn. Nghĩ lại, hắn nói hắn là nam nhân duy nhất của mình, còn thêm an nguy của Ny Lộ nãi nãi và những đêm ngủ chung của ba người, hằng đêm U Nguyệt Nhi áp ủ những tâm tình phức tạp, rồi bỏ đi ý nghĩ không muốn sống trong đầu của mình.

Lộ Lộ không còn trách cứ U Nguyệt Nhi. Tình Hương và Mộng Hình cùng vì thấy U Nguyệt Nhi đáng thương, khi Diệp Phong muốn dẫn nàng ta về Tư Lược đoàn, dù có một chút không vui, nhưng không mở miệng phản đối. Dù sao U Nguyệt Nhi đã từng mang cốt nhục của Diệp Phong, Diệp Phong phải chăm sóc nàng ta, làm tròn bổn phận của một nam nhân. Nhưng không biết sẽ có thêm bao nhiêu “tỷ muội” trong tương lai nữa?

Khó xử thật, Tình Hương và Mộng Hình muốn tụ tập tứ nữ lại, đối mặt với Diệp Phong mà nói ra ý nghĩ đó. Nhưng nên nói làm sao, khi họ không muốn vậy. Còn khi kết quả không như ý thì phải làm sao. Đó là những điều mà các nàng lo lắng!

“Đoàn trưởng, sáu trung đội chủ lực đã chuẩn bị xong tạc đạn, bây giờ có hành động chưa?” Kiệt Nã Từ từ Truyện Tống Trận đột nhiên xuất hiện sau lưng Diệp Phong, cung kính thỉnh lệnh của đoàn trưởng

“Lập tức triển khai kế hoạch. Nhớ kỹ phải nhanh chóng ném hết tạc đạn cho lão tử. Cho bọn chó dưới kia bị nổ chết hết!” Diệp Phong hung ác rút cây thuốc ra khỏi miệng, rồi chính sắc hạ lệnh.

“Vâng!” Kiệt Nã Từ ứng thanh lĩnh mệnh, lui vào Truyện Tống Trận. Trong nháy mắt đã quay trở lại, dẫn đám tinh linh xạ thủ cười bạch vũ điều bay đến mục tiêu, cùng lúc mở ra ba cửa Truyện Tống Trận khác. Thoáng chốc, thành viên năm trung đội Liệt Diễm, linh ngư, bạch lanh, lôi đình, đại địa xuất hiện tay không ở bên trái mục tiêu, lưng đeo một rổ tre đựng vài quả tạc đạn.

Gần tọa lạc Hắc Âm giáo đình, chỉ có mười mấy tên thám tử có huyết thống của hắc ám tinh linh và nhân tộc đang ần núp canh chừng, thấy đột nhiên có một nhóm người lạ mặt thông qua Truyện Tống Trận xuất hiện ở bên trái, thì lập tức thối còi báo động.

“Các huynh đệ, đoàn trưởng lệnh, mau chóng thả hết những quả tạc đạn, để nổ chết hết bọn chó kia.” Bại hoại tinh linh Kiệt Nã Từ, nghe quân địch báo còi cảnh giới, thì lập tức truyền lại chỉ thị của đoàn trưởng cho năm trung đội còn lại.

“Ta khinh, việc này cần người nói sao. Các huynh đệ, hãy báo thù cho nhi tử của lão đại!”

“Khải Đặc, sao người biết là nhi tử? Sao không là nữ nhi?”

“Mẹ Ai Đức người, miệng người toàn nói nhảm. Thôi bỏ qua, cẩn thận bốn kỵ sĩ cho người ném thủ tạc đạn bây giờ!”

“Mẹ kiếp...”

Theo hai tên bại hoại Khải Đặc và Ai Đức vừa đi vừa tán dóc, thành viên sáu trung đội chủ lực của Tư Lược đoàn đã đến đúng vị trí của U Nguyệt Nhi nói, rồi nhanh chóng lấy tạc đạn trong rổ ra mà ném.

Tiếng nổ oanh long oang long, lẫn áp tiếng báo động của thám tử cảnh giới cho Hắc Âm giáo đình. Nhưng mà khi các thành viên của Hắc Âm giáo đình thấy tạc đạn trên trời rơi xuống, đã nổ và tàn phá một phần, căn bản không cần cảnh giới, cũng biết là bị địch nhân tập kích

“Sao lại thế này? Cái quái gì lại nổ to thế?!”

Thành viên giáo đình đang ở đại sảnh cùng thương lượng với giáo hoàng Tắc Tư, nghe được bên ngoài có tiếng nổ lớn, làm cho cả đại sảnh chấn động, trong lòng khó chịu. Lão tướng Quang Minh giáo đình đã tìm được nơi này, liền nhú mào hướng ra phía bên ngoài điện mà hỏi.

Một gã Hắc Ám kỵ sĩ nhanh chóng chạy vào, rồi bẩm báo lại cho Tắc Tư. Đột nhiên vài trái tạc đạn bay vào đại sảnh, phát nổ tung tóe. Mọi người ở đây đều kinh hãi tránh né, một ít người không tránh kịp chỉ nghe được tiếng kêu thảm thiết, chứng tỏ đã chết.

Tắc Tư thấy xung quanh là một mớ hỗn loạn, không thể hỏi lại thuộc hạ, chỉ nghe tiếng nổ oanh oanh, liền tung hai cánh bay ra ngoài đại sảnh, để quan sát tình hình. Hiện tại nơi đây, toàn bộ vị trí trong phạm vi của Hắc Ám giáo đình đều bị oanh tạc, lửa lớn cháy khắp nơi, phòng ốc thì sập đổ, thành viên kêu la thảm thiết, trên mặt chỉ nét khổ sở. Tình cảnh hiện tại thật điêu tàn!

Cái này, cái này hình như là pháo đạn của địa tinh hỏa pháo trong truyền thuyết?? Chẳng lẽ địa tinh lại đến tấn công giáo đình?? Tắc Tư nhìn lên bầu trời cuối cùng phát hiện vài hắc cầu tạo nên những tiếng nổ mạnh, trong đầu nghi hoặc đoán mò. Rồi lão đập hai cánh bay lên, muốn tự mình tìm người gây ra việc này.

Song năm trung đội Liệt Diễm, linh ngư, bạch lang, lôi đình, đại đại sau khi đã ném hết tạc đạn, để lại vài vết giày, sau đó thông qua Truyện Tổng Trận quay về trú địa bí mật. Kiệt Nã Tư dẫn tinh linh trung đội thu hồi Truyện Tổng Trận rồi bay đến nơi cao mà đoàn trưởng đại nhân đã đứng, để thu hồi cái Truyện Tổng Trận cuối cùng, và nhanh chóng nhằm hướng nam mà bay đi. Hành động thật nhịp nhàng, khi Tắc Tư bay ra ngoài thì chỉ có thể nhìn thấy vài điểm đen đang bay phía nam bầu trời.

“Đáng giận!”

Trong lòng Tắc Tư biết không đuổi kịp đối phương, rồi quay sang một thám tử ẩn gần đó, hỏi tình hình của đối phương. Lão không ngờ đối phương lại có Truyện Tổng Trận, vì thế cho rằng chính Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn là kẻ đã oanh tạc giáo đình. Bởi vì chỉ có Tư Lược đoàn đáng hận này mới có tinh linh trung đội cưỡi Quang Minh bạch vũ điều.

Cái nơi của giáo đình trong bốn trăm năm không bị ai phát hiện, Tư Lược đoàn nhỏ nhỏ kia lại có thể tìm được. Đối với Tắc Tư việc xây lại

giáo đình không khó khăn, nhưng cái việc này thật sự khó có thể nhin nhục được.

Lôi Ân – Pháp Nhĩ Lôi, người sẽ nhận lấy những hình phạt tàn khốc nhất... Tắc Tư ngẩng đầu nhìn trời, đang thầm suy nghĩ, rồi xoay người bay về nơi cũ.

Vọng Triều sơn, trú địa bí mật, bọn Khải Đật đã trở về, đang ở đại sảnh công chúng mà ha ha cười to. Rồi kể lại cảm giác ném tạc đạn hứng thú như thế cho những người không có tham gia. Những thành viên không được tham gia cảm thấy có chút tiếc nuối.

Làm nổ tung Hắc Ám giáo đình, trong lòng Diệp Phong rất vui, rồi tại đại sảnh mà lớn tiếng quát: “Làm nổ tung cái Hắc Ám giáo đình chó má kia, hôm nay bọn đoàn trưởng thật cao hứng. Mọi người chuẩn bị yến tiệc, hôm nay chúng ta phải uống say sưa!”

Một tràng âm thanh vang lên nhiệt liệt hưởng ứng

Tất cả thành viên Tư Lược đoàn đều vui mừng hoan hô, bắt đầu chuẩn bị buổi tiệc. Cũng thông qua Truyện Tống Trận mà đi tìm La Ni, để mời đám sa mạc hắc mỹ nhân gọi cảm đến đại sảnh mà múa góp vui cho mọi người.

Tư Lược đoàn đang náo nhiệt, lúc này, mọi người đang hân hoan, tràn ngập niềm vui, hò hát say sưa. Lôi Nặc, La Phi đang uống liên tục, Khải Đặc Ai Đức thì nhân cơ hội mà chiếm tiện nghi tinh linh thị nữ, nam nữ ở chung thì nói chuyện yêu đương. Nói tóm lại, ở Tư Lược đoàn không ai không thích yến tiệc!

Lúc đầu trở lại Tư Lược đoàn, U Nguyệt Nhi vẫn còn chút xấu hổ. Đối mặt với Tĩnh Hương và Lộ Lộ, nàng cảm thấy hối hận vì đã đánh hai nàng. Mỗi khi thấy mọi người hạnh phúc vây quần bên nhau, nàng cảm thấy tự ti, và rất cô đơn.

Giờ đây U Nguyệt Nhi trong lòng đã biết nguyên nhân chính mà Diệp Phong đã oanh tạc Hắc Ám giáo đình, là vì cái chết thảm của cốt nhục, thì cảm thấy hạnh phúc. Quan sát mọi người đang vui vẻ, nàng đứng ở một góc yên tĩnh, trong lòng cảm giác không thoải mái.

Diệp Phong bảo Lộ Lộ đưa cho hắn cây Thanh sánh tiêu hồi, rồi ngồi thoải mái trên ghế, nhìn Mộng Hình và Tĩnh Hương đang chỉ huy mọi người. Hai mắt hắn bắt gặp được một bóng người, mặc mộ bộ y phục màu đen, là U Nguyệt Nhi, liền ra dấu bảo nàng tới đây.

“Đã quay lại nửa tháng, vẫn còn chưa thích nghi được sao?” Diệp Phong đặt U Nguyệt Nhi lên đùi hắn, ôm cái eo của nàng, ân cần mở miệng ra hỏi.

Đây là lần đầu tiên từ khi U Nguyệt Nhi trở lại Tư Lược đoàn mà Diệp Phong chạm vào người nàng. Bởi vậy khi ngồi trên đùi của Diệp Phong, ở lâu trong lòng ngực hắn, U Nguyệt Nhi cảm thấy hơi mất tự nhiên. Nàng thấy Lộ Lộ đang quan sát đám người kia, thì cũng đỡ hơn một chút.

“Hắc hắc, xem ra sự trải nghiệm và thời gian đã làm một người thay đổi tính nết a. Lúc trước thị nữ U Nguyệt Nhi thật vũ mị, giờ đây bị ta ôm một chút đã đỏ mặt rồi!” Tay Diệp Phong ôm U Nguyệt Nhi đặt lên cái quần dài, tại ngọc đồn và đùi đẹp của nàng mà vuốt ve.

U Nguyệt Nhi đã được Diệp Phong làm trở thành mẫn cảm, lại thêm đã lâu không có tiếp xúc thân mật với nam nhân. Giờ đây nghe Diệp Phong nói xong, lại bị bàn tay của hắn sờ trớn, thân thể lập tức xuất hiện điểm khác thường, càng ngượng ngùng hơn.

“Bây giờ còn hận ta nữa không?” Diệp Phong nhìn hình dạng ngượng ngùng của U Nguyệt Nhi, tạm dừng vuốt ve, chánh sắc hỏi.

“Thiếp bây giờ không có hận bất cứ ai, chỉ hận số mệnh của mình không tốt” U Nguyệt Nhi lộ ra tia bi ai, rồi lắc đầu đáp.

“Hắc hắc, ta đã không giận, thì còn làm gì tự giận chính bản thân mình. Đến đây, mỉm cười một cái cho bốn thiếu gia nào!” Diệp Phong nghe U Nguyệt Nhi nói, trong lòng thập phần mừng rỡ, nói nhỏ bên tai nàng một câu, làm nàng thập phần xấu hổ, rồi kéo Lộ Lộ tới, trái ôm phải ấp, nhìn thuộc hạ chuẩn bị yến tiệc.

Chương 86 : giam thị thủy tinh cầu, sanh mệnh chi tuyến

Dịch: Aishiteru

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Đương giữa chính ngọ, ánh nắng chói chang, thời tiết nóng bức khiến người ta chỉ muốn nằm xuống mà ngủ. Ở những ngã tư đường của Dong Bình thương thành đang im lặng không ai nào lai vãng, bỗng nhiên xuất hiện một lượng lớn khách đi đường không quản trời nắng khắc nghiệt chạy tới trung tâm thành nơi trường bán đấu giá tọa lạc . Nhân vì hôm nay Tân Kỳ thương đoàn ghé đến Dong Bình thương thành.

Tân Kỳ thương đoàn là một trong những thương đoàn nổi tiếng nhất Quang Minh đại lục, hằng năm di chuyển lưu động giữa các đại lục, sanh ý từ đủ mọi nguồn, từ áp tiêu đến trộm cướp không gì là không nhúng tay vào, trong đó lớn nhất là tổ chức Tổng hội lộng xuất tân kỳ, làm công việc bán đấu giá đồ vật trên khắp các đại lục, được mọi người thập phần hoan nghênh.

Hoắc Lỗ Kỳ- Mạn Dịch là một trung niên hỏa tinh linh tóc đỏ, khí độ anh tuấn tiêu sái, chính là Tân Kỳ thương đoàn đoàn trưởng, thuộc hạ dưới tay gồm hai đại đội tứ giai Liệt Diễm kỳ sĩ cùng với một đại đội tứ giai hỏa tinh linh xạ thủ.

Trường bán đấu giá lộ thiên nằm ngay giữa trung tâm Dong Bình thương thành, do một trong thập đại dong binh đoàn, Ba Lạp Đức dong binh đoàn khai mở, uy tín cực tốt.

Dưới sự bố trí của Ba Lạp Đức dong binh đoàn, trường bán đấu giá chính đang được cử hành ngày hôm nay, bởi vì thời tiết quá nóng, phía trên khu bán đấu giá lộ thiên được Ba Lạp Đức dong binh đoàn đặt tấm bạt lớn, nhằm giúp người tham gia đấu giá tránh được ánh mặt trời nóng bỏng.

“Hình Nhi, một ngày nóng nực như hôm nay, nàng gọi ta đến chỉ để xem bán đấu giá hay sao?” Ở phía đông khu bán đấu giá, Diệp Phong miệng ngâm điều Thanh sắc tiêu hồn, mắt nhìn lên các loại vật phẩm đang được bày ra chờ đấu giá, hướng sang Mộng Hình đang cải nam trang ngồi bên cạnh hỏi, cảm giác thập phần nhàm chán, nghĩ thầm không bằng ôm Lộ Lộ và U Nguyệt Nhi cùng ngủ trưa còn thoải mái hơn.

“Đừng có nóng vội mà, còn chưa đến phiên vật phẩm của Tân Kỳ thương đoàn được đem ra đấu giá nha!” Mộng Hình đang ngồi bên trái Diệp Phong nghe hắn nói vậy liền mỉm cười ứng thanh.

Gần đây, Mộng Hình thường dẫn Tư Lược đoàn bạch lang nữ nhân , do cự nhân Lôi Nặc đi theo hộ vệ, tới xung quanh Kỳ Nạp Tư tiêu thụ chiến lợi phẩm của Tư Lược đoàn. Hôm nay ngẫu nhiên đi qua Dong Binh thương thành, biết được lúc này Tân Kỳ thương đoàn đang đấu giá vật phẩm, lập tức thông qua Truyện Tổng Trận trở lại trú địa bí mật lôi kéo Diệp Phong đến xem Tân Kỳ thương đoàn có cái gì tốt bán ra hay không.

Vì có Truyện Tổng Trận, Mộng Hình ra ngoài làm sinh ý thập phần tiện lợi, ban ngày đi ra, ban đêm lại thông qua Truyện Tổng Trận giấu ở một nơi bí mật quay lại trú địa bí ẩn, chỉ cần để lại vài ba tên lính gác trông coi cửa ra vào của Truyện Tổng trận là ổn. Có thể nói rất dễ dàng điều khiển, sắp xếp công việc.

Vì để Hắc Ám giáo đình bị tấn công trầm trọng, nên sau khi oanh tạc trụ sở của họ ,theo kế hoạch, trung đội tinh linh của Kiệt Nã Tư không có rời khỏi mà lưu lại ở phía nam vùng phụ cận của Trác Lạc Tư sơn mạch, chia thành mười tiểu đội tiến hành giám thị hoạt động của Hắc Ám giáo đình.

Nhân vì trước khi Diệp Phong ra tay tấn công Hắc Ám giáo đình, hắn từng nghĩ đến việc mang địa chỉ ẩn náu của Hắc Ám giáo đình nói cho Quang Minh giáo đình, nhưng hắn ngẫm lại thấy có điều không ổn. Theo lời U Nguyệt Nhi nói, Hắc Ám giáo đình ẩn tích tại chỗ đó đã hơn bốn trăm năm, với tử đối đầu Quang Minh giáo hội, bọn họ không thể nào không có chút phòng bị gì cả. Quang Minh giáo đình nếu lúc triệu tập đại quân không nhanh chóng đột kích được như với tốc độ của Tư Lược đoàn sở hữu Truyện Tổng Trận chí bảo siêu cấp hiếm thấy ở Quang Minh lục địa khẳng định sẽ để Ma tộc nghe được phong thanh mà đào tẩu. Như vậy thì thời cơ vàng mà Tư Lược đoàn oanh kích bọn họ sẽ bị lãng phí.

Vì bản khoản trên, lại thêm Diệp Phong cũng nghĩ nếu không cho Hắc Ám giáo đình ném một chút đau khổ, thì trong lòng thấy rất ‘có lỗi’. Cho nên đầu tiên là oanh tạc chúng một phen, rồi quay sang lợi dụng Quang Minh giáo đình để đối phó lại bọn chúng.

Hiện tại Hắc Ám giáo đình lo ngại chỗ ẩn náu đã bị phát hiện nên đã dẫn các thành viên của giáo đình rời khỏi Trác Lạc Tư sơn mạch, tiến vào vùng đất của Thiên Vũ đế quốc. Diệp Phong nhận được tin từ tinh linh trung đội

liền lập tức phân phó Kiệt Nã Tư đến các nơi có trụ sở của Quang Minh giáo đình lộ ra tin tình báo cho bọn họ biết. Chuẩn bị để lường đại giáo đình chơi trò mèo vờn chuột, để thực lực hai bên đả kích lẫn nhau một phen.

Diệp Phong không thể chịu được cái sự rảnh rỗi quản chuyện người ta của Quang Minh giáo đình. Bởi vì hần sở hữu Hắc Ám ma kiếm cùng ma khí, chính là ngại Quang Minh giáo đình phát hiện được sẽ làm khó dễ hần khiến hần hết sức bức bối, thập phần đả đảo cái “mê tín phong kiến” này. Bất quá, ngẫm nghĩ lại, hần muốn lật đổ cái Quang Minh giáo đình tồn tại trên mấy ngàn năm, gốc rễ bám chắc trên đại lục chỉ là mơ mộng hảo huyền, tuyệt không có khả năng!

Gần đây, rất nhiều thế lực nơi lục địa bị Tư Lược đoàn huyết tẩy đồ sát dưới tình huống trở tay không kịp, đại khái do công dụng của Truyền Tổng trận nhanh chóng đến và đi không để lại dấu tích, cướp lấy các chiến lợi phẩm. Việc này đã gây nên một trận chấn động không nhỏ tại khắp nơi trên đại lục, mọi người đều không đoán được lai lịch của thần bí cường đạo bộ đội đến đi không để lại dấu vết rốt cục là thần thánh phương nào.

Đối với việc này, bọn người Diệp Phong tự nhiên không ngu ngốc ra ngoài giải thích. Bọn họ vẫn chuẩn bị tiếp tục hành động theo phương thức đó. Bất quá, hiện giờ tình hình trung đội phụ trách giám thị Hắc Ám giáo đình nên Tư Lược đoàn, nhất thời mất đi một bộ phận nhân tuyển phi hành tìm kiếm mục tiêu để ra tay cùng bố trí Truyền Tổng Trận. Vì thế Diệp Phong liền quyết định hoãn lại kế hoạch đánh cướp một thời gian, cho bọn thủ hạ có thời gian nghỉ ngơi ăn chơi.

Con bà nó, hôm nay Diệp Phong chính đang ở trong phòng ngủ hưởng thụ kỹ thuật xoa bóp của Lộ Lộ và U Nguyệt Nhi, kết quả đột nhiên lại bị Mộng Hình không biết từ đâu trở về kéo hần tới Dong Binh thương thành giữa trời nóng nực này xem đấu giá, làm hần hết sức buồn bức.

“Khả năng có cái gì mới lạ ở đây hay sao, nàng cũng không phải không biết bọn thương nhân thấy đều tự phóng đại hàng hóa của chúng lên hàng thượng phẩm, thiên hoa loạn trụ a!” Diệp Phong uể oải dựa người vào ghế, lắc đầu lẩm nhẩm nói.

“Được rồi, được rồi, coi như chàng bồi tiếp người ta xem bán đấu giá không được hay sao? Vật phẩm được rao bán của Tân Kỳ thương đoàn khẳng định là không phải tầm thường!” Mộng Hình cong cái miệng nhỏ nhắn lên trừng mắt nhìn Diệp Phong nhẹ giọng hờn giận nói: “Người ta

ngày ngày ra ngoài bận rộn xuất lực vì chàng. Chàng lại trốn ở trú địa ôm ấp bọn Lộ Lộ vui vẻ sảng khoái. Bây giờ ở cùng thiếp có một chút mà cũng than phiền, chàng không để ý đến cảm nhận của người ta gì hết, thật thiên vị!”

“Hảo hảo hảo, bồi tiếp nàng xem, bồi tiếp nàng xem, là ta đã sai, đã sai rồi...” Diệp Phong thấy mỹ nhân ăn phải dấm lập tức mở miệng an ủi. Nếu không sau khi Mộng Hình tức giận làm nũng xong nhất định là lệ hoa rơi đầy ngay!

“Địch La thiếu gia, ngài xem người thanh niên phương đông vận bạch y tóc đen da trắng mịn màng ở bên kia kìa, ta dám bảo chứng đó là một đại mỹ nữ giả nam trang, nhìn mái tóc dài và cái thể hình đó căn bản nam nhân vốn không nên có.” Chỗ dải đất náo nhiệt ở trung tâm trường bán đấu giá, Nặc Ni, một tên thị tùng tóc đỏ gương mặt xấu xí dễ sợ, chỉ vào Mộng Hình rồi hướng đến chủ nhân hẳn là Địch La góp lời.

Địch La - Tư Mại, ba mươi tuổi, anh tuấn tiêu sái với mái tóc ngắn vàng rực, là tiểu nhi tử của tể tướng Kỳ Luân – Tư Mại thuộc Thiên Vũ đế quốc. Năm Địch La hai mươi tuổi, dựa vào thế lực của cha hẳn đã tổ chức ra Tư Mại dong binh đoàn. Trải qua mười năm cố gắng phấn đấu được liệt vào một trong thập đại dong binh đoàn của đại lục. Thuộc hạ dưới tay hẳn có một binh đoàn tam giai tột phong kị sĩ cùng với một binh đoàn tam giai cường sa kiếm sĩ.

Địch La là một tên háo sắc cực độ, không có nữ nhân thì không thể vui vẻ được. Hôm nay đích thân suất lĩnh dong binh đoàn tình cờ đi ngang Dong Binh thương thành, nghe nói có Tân Kỳ thương đoàn đang bán đấu giá vật phẩm, tiện thể vào xem có vật gì hoặc giả nữ nô vừa mắt hay không để mua về vui vẻ một phen.

Giờ phút này nghe tên thị tùng Nặc Ni nói, lập tức theo hướng tay hẳn chỉ, nhìn thấy Mộng Hình đang mặc y phục giả nam, “i, xác thật là nữ nhi, lại là tuyệt sắc mỹ nhân phương đông hiếm thấy nữa nha!”

“Thiếu gia, có muốn ta bảo vài tên hạ nhân đến bắt nàng ta về nơi chúng ta hay không?” Nặc Ni để ý nhãn thần của thiếu gia, lập tức nở nụ cười xu nịnh.

“Đừng nóng vội, bên cạnh nàng ta còn có một tên thanh niên. Đợi khi hội đấu giá kết thúc, tìm hiểu lai lịch bọn họ rồi nói sau!” Địch La quan sát Diệp Phong đương ngồi bên cạnh Mộng Hình, lắc đầu đáp lời Nặc Ni. Nặc

Ni thấy thiếu gia nói như vậy, lập tức cảm miệng không nói gì nữa, hai mắt tràn đầy sự khinh thường nhìn Diệp Phong, cho rằng Diệp Phong đã cản trở cơ hội biểu hiện trước mặt thiếu gia của mình nên cảm thấy rất khó chịu trong lòng.

“Chư vị, vật dưới đây sắp bán đấu giá chính là xuất phẩm của Tân Kỳ thương đoàn - thủy tinh cầu giám thị cùng sinh mạng chi tuyến!” Trên sàn đấu giá, vừa nghe đấu giá viên báo tên vật phẩm của Tân Kỳ thương đoàn lên, nhất thời khởi phát một tràng nghị luận sôi nổi. Tất cả đều rõ sinh mạng chi tuyến trân quý của tinh linh tộc. Nhưng thủy tinh cầu giám thị lại là vật mọi người mới nghe nói lần đầu tiên nên thập phần tò mò.

“Hắc hắc. xem ra đến đây thật sự không phải vô ích a!” Diệp Phong nghe đấu giá viên nói tới bốn chữ sinh mệnh chi tuyến lập tức nhãn thần phát xuất quang mang kinh hỉ tham lam, bắt đầu trầm tư lẩm nhẩm nói.

“Hừ, vừa mới mang một bộ dạng nhàm chán hiện tại lại hưng phấn đến vậy. Chàng nha, luôn luôn không nhất quán!” Mộng Hình thấy dáng vẻ Diệp Phong như thế, nhẹ giọng trách mắng, ngọc chỉ trắng nõn tức giận khẽ điểm vào trán hắn một cái: “Chàng hứng khởi về sinh mạng chi tuyến, có biết Thủy tinh cầu giám thị là cái gì hay không?”

“Ta chẳng biết Thủy tinh cầu là cái thứ đồ vật gì!” Diệp Phong nhún vai lắc đầu ứng thanh, thấy thần sắc tò mò của Mộng Hình lại tiếp: “Nếu nàng thích thì chúng ta sẽ mua nó về chơi cho biết!”

Lúc này Tân Kỳ thương đoàn đã mang hai trăm viên Thủy tinh cầu cùng một bình sinh mạng chi tuyến lên sàn đấu giá. Mộng Hình đương nhiên quan sát Thủy tinh cầu, nghe Diệp Phong nói vậy lập tức gật đầu tỏ vẻ rất thích mua nó rồi trở về.

“Tác dụng của sinh mạng chi tuyến thì tất cả đều biết rồi, bất tất giải thích thêm nữa. Còn công năng của Thủy tinh cầu giám thị phía dưới thì ta sẽ giới thiệu qua với mọi người một chút. Cái loại đồ này đi cùng một đôi với nhau, một cái là nhiếp tượng(thu hình), một cái là quan khán (xem ảnh). Nói cách khác, các vị đặt một Thủy tinh cầu nhiếp tượng ở một nơi nào đó, khả dĩ bất cứ thời điểm nào cũng có thể thông qua Thủy tinh cầu quan khán để xem tình cảnh chung quanh Thủy tinh cầu nhiếp tượng!”

Người bán đấu giá trước sau cầm lấy một đôi Thủy tinh cầu giám thị, giải thích tính năng của nó, sau đó kêu giá mỗi đôi Thủy tinh cầu là một vạn kim tệ, mỗi lần tăng giá không thể dưới mười ngàn kim tệ, còn bình sinh

mạng chi tuyến là một trăm vạn kim tệ, mỗi lần tăng giá không được dưới mười vạn kim tệ. Sanh mạng chi tuyến bắt đầu được đấu giá trước.

Chức năng cùng giá tiền của Thủy tinh cầu vừa được công bố ra, nghị luận lập tức nổ ra ầm ầm. Tất cả đều muốn thu vào Thủy tinh cầu giám thị nhưng sanh mạng chi tuyến lại được đưa ra đấu giá trước, tất nhiên bị ghẻ lạnh, chỉ có vài người ồn ào kêu giá.

Diệp Phong cũng thập phần kinh hãi trước công năng của Thủy tinh cầu giám thị, cảm giác khẳng định đây chính là vật cần tìm, rất muốn mua toàn bộ rồi quay lại Tư Lược đoàn. Hắn quan sát mấy người đấu giá sanh mạng chi tuyến, rồi tại sàn đấu giá đang hô một trăm bốn mươi vạn kim tệ không ai ra giá tiếp, thì Diệp Phong lập tức kêu giá một trăm năm mươi vạn kim tệ.

Một trăm bốn mươi vạn kim tệ đã không phải là con số nhỏ. Một tên trung niên thương nhân tóc đỏ tối hậu vốn tưởng sẽ không có người cạnh tranh nữa, bây giờ thấy có người tiếp tục tăng giá, không nhịn được bắt đầu do dự tự hỏi có nên theo đến cùng hay không? Cuối cùng, nghe thấy hai tiếng búa nện của đấu giá viên thì hắn cũng bỏ đi ý niệm kêu giá trong đầu không theo nữa.

“Ta trả một trăm sáu mươi vạn!” Khi đấu giá viên sắp đánh tiếng búa thứ ba biểu thị định giá vật phẩm hoàn thành thì Dịch La anh tuấn đột nhiên khai khẩu báo giá.

“Xem kìa, đoàn trưởng Tư Mại dong binh đoàn tham gia đấu giá, e rằng không ai dám tiếp tục tranh đoạt với hắn đâu!”

“Đúng a, tiểu nhi tử của tể tướng Thiên Vũ đế quốc cũng là đoàn trưởng Tư Mại dong binh đoàn, nơi này còn ai dám cạnh tranh với hắn nữa chứ!” Một ít người tham gia đấu giá thấy Dịch La ra giá, lập tức xì xào bàn tán.

“Mẹ nó, tên hôn đản nào lại dám tranh giành với lão tử đây?” Diệp Phong cực độ khó chịu nhìn về phía Dịch La, thấy hắn ta chính đang nhìn mình khiêu khích, lập tức mở miệng hô: “Một trăm bảy mươi vạn!”

“Một trăm tám mươi vạn!” Dịch La trông vào Mộng Hình ngồi bên cạnh Diệp Phong, cố ý muốn làm Diệp Phong mất mặt.

“Một trăm chín chục vạn!” Diệp Phong trừng mắt nhìn Dịch La, thập phần muốn cho hắn một quả đấm.

“Hai trăm vạn!” Dịch La tiêu sái nhìn Diệp Phong rồi lại ra giá.

“Hai trăm mười vạn!” Diệp Phong trong đầu bắt đầu nảy ý xấu.

“Hai trăm hai mươi vạn!” Địch La giữ nguyên thần thái tiêu sái tiếp tục kêu giá.

“Con mẹ nó, lão tử không chơi nữa.” Diệp Phong thấy mỗi lần đối phương ra giá đều nhằm tranh hơn thua với mình, bực tức dừng cuộc đấu giá, tâm trạng nổi lên ác ý muốn “chỉnh” Địch La. Do cuộc đấu giá có người làm náo loạn làm giá cả tăng lên không chính xác nên Diệp Phong tự cho phép dụng thủ đoạn bất chính đối phó lại đối phương.

Từ lúc Diệp Phong và Địch La cùng nhau ra giá tranh đồ, mọi người vốn đang kinh dị đánh giá người thanh niên này, bây giờ rốt cục thấy hắn không ganh đua nổi với Địch La, lập tức không nhìn được lộ ra thần sắc buồn cười, âm thầm cảm khái tên tiểu tử Diệp Phong này không biết tốt xấu, một chút kiến thức cũng không có, không nghĩ đến thân phận Địch La là ai mà dám cạnh tranh cùng hắn.

Không còn người nào khác hô giá cùng Địch La, đấu giá viên đánh ba hồi tiếng búa quyết định sanh mạng chi tuyến thuộc về Địch La. Tên sắc lang này đắc ý nhìn Diệp Phong, nhãn thần thô thiển nhìn Mộng Hình đầy vẻ sắc dục

Sanh mạng chi tuyến đấu giá xong, đấu giá viên quay sang tiến hành làm việc với Thủy tinh cầu giám thị, cơ hồ tất cả đều điên cuồng bắt đầu cạnh tranh.

“Phu quân, tên tóc vàng kia tựa hồ nhằm vào chúng ta, nếu chúng ta lại đấu giá Thủy tinh cầu giám thị bây giờ thì thế nào hắn ta cũng phá đám, vậy ta phải làm sao bây giờ?” Mộng Hình nhíu đôi mày liễu liếc nhìn đôi mắt trắng dã đầy sắc mị của Địch La, rồi quan sát đám người đang điên cuồng đấu giá xung quanh, hướng tới người yêu hỏi.

“Dễ thôi, chúng ta không tham gia là được!” Diệp Phong nhìn Địch La cùng đám người như phát điên xung quanh trả lời, thần tình lộ nét cười đều xấu xa.

“Hả, không tranh đoạt nữa? Phu quân, nhiều ít gì thì chúng ta cũng nên mua vài đôi Thủy tinh cầu giám thị chứ, nó rất có ích cho tiểu đội tuần tra của chúng ta đấy!” Mộng Hình nghi hoặc nhìn Diệp Phong đề nghị, không giải thích được hắn vì sao đột nhiên bỏ cuộc.

“Hắc hắc, sanh mạng chi tuyến bị con chó lông vàng đó đoạt mất, lại có bao nhiêu người đang cùng tranh cướp Thủy tinh cầu giám thị nữa, chúng ta sao có thể rời khỏi đây với đồng tiếc nuôi đó được? Hôm nay mọi vật đấu

giá của Tân Kỳ Thương Đoàn lão tử đều thích, lão tử đều yêu. Cứ để bọn họ cạnh tranh với nhau, thời cơ đến thì nó sẽ trở lại tay chúng ta!” Diệp Phong tà ác nhìn đám người chung quanh, nhẹ giọng cười gian.

“Trời đất, phu quân, người muốn cướp tất cả vật phẩm mà người ta đã đấu giá được hay sao?” Mộng Hình nghe vậy, nhất thời hiểu được ý nghĩ của người yêu, nhú mày nhẹ giọng hỏi, cảm thấy hẳn thực sự quá lớn mật.

“Nàng sợ gì chứ, cũng không phải cùng tác chiến với những người có thể lực, chỉ là nâng tay trên thôi. Chúng ta về trú địa trước chuẩn bị.” Diệp Phong hai mắt loạn chuyển một hồi, đưa Mộng Hình rời khỏi đám đông ở trường đấu giá lộ thiên, tiến đến chỗ đặt Truyền Tống trận. Trên đường phát hiện có mấy kiếm sĩ đi theo bọn họ.

“Thú vị, xem ra có vài người chủ định đánh nhau với lão tử.” Diệp đại đoàn trưởng nắm ngọc thủ của mỹ nhân mà hành tẩu, lộ ra nét cười hung hăng đầy gian ác.

Chương 87 : Dẫn dụ , đồ sát , đại trảm

Dịch: darkpanther

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Mấy tên kiếm sĩ theo dõi Diệp Phong và Mộng Hình, đều là do Dịch La phái đi, mục đích là muốn tìm hiểu nơi hạ lạc hay nơi mà Diệp Phong và Mộng Hình muốn đến, có hay không có đồng bọn, để khi động thủ bắt người thì cũng có chuẩn bị đầy đủ.

Nghĩ đến đông phương mỹ nhân cải nam trang ấy, trong người Dịch La đã dục hỏa sôi trào, hận không thể lập tức bắt lấy mỹ nhân mà thưởng thức. Bất quá đối mặt với Giám thị thủy tinh cầu của hội trường đấu giá, hắn đành phải đè nén dục hỏa, để khi đấu giá xong sẽ bắt mỹ nhân sau. Dù sao Giám thị thủy tinh cầu loại hàng này không phải chỗ nào cũng có, không thể bỏ qua được. Vả lại cũng đã cử người theo dõi, mỹ nhân sớm muộn cũng bị hắn đè xuống để thưởng thức mà thôi.

Ý dâm trong đầu Dịch La có vẻ rất tốt.

Đáng tiếc, trong lúc hắn đang kịch liệt đấu giá Giám thị thủy tinh cầu, những tên kiếm sĩ phái đi theo dõi thực sự gấp gáp trở về nói đã mất dấu bọn người kia, làm hắn cực kỳ tức giận. Nếu không phải e ngại người khác nhiều chuyện, hắn thật muốn băm vụn mấy tên kiếm sĩ phế vật này cho chó ăn.

Một vị đông phương tuyệt sắc mỹ nhân như thế, lại có thể từ trong tay mình mà trốn mất, Dịch La trong càng nghĩ càng khó chịu, chỉ đành phải chú tâm vào đấu giá Giám thị thủy tinh cầu. Vì cái Giám thị thủy tinh cầu này, hắn đã để tuyệt sắc mỹ nhân từ trong tay trốn mất, bây giờ hắn nói gì cũng phải tranh mua mấy món đó cho bằng được để đem về dong binh đoàn.

Có việc đấu giá loại hàng tốt như Giám thị thủy tinh cầu, mọi người tham gia đấu giá đều không muốn dễ dàng rời đi, tất cả đều muốn tranh lấy mấy món này đem đi. Bởi vì thứ càng hiếm thấy giá càng cao, loại hàng này cho dù mua về không dùng đến, cũng có thể mang bán giá cao ở nơi khác.

Người một vạn một thì ta một vạn hai, cả hội trường đấu giá tiếng ra giá vang lên liên tục, tiếng bàn luận cứ tiếp diễn, náo nhiệt phi phàm. Một trăm cặp Giám thị thủy tinh được đấu giá tiếp tục tới khi hoàng hôn đã hết. Bóng

đêm sớm đã đến, dần dần cũng đấu giá đến các đồ vật cuối cùng, càng lúc càng gần lúc kết thúc và giải tán.

Ngay lúc đó, tên chó săn trung thành của Dịch La là Nặc Ni, nhìn một đôi nam nữ tóc đen một lần nữa đi vào hội trường đấu giá, ngồi xuống tại góc phía đông, hai mắt lộ ra thần sắc hưng phấn, nói với Dịch La vốn đang nhìn chăm chăm vào Giám thị thủy tinh cầu: “Thiếu gia, thiếu gia, trở lại rồi, trở lại rồi, tên tiểu tử kia cùng tuyệt sắc mỹ nhân đã trở lại!”

“Cái gì?!” Dịch La nghe vậy hai mắt sáng lên, kinh hỉ nhìn về hướng mà Nặc Ni chỉ cho hắn, phát hiện đông phương tuyệt sắc mỹ nhân mà hắn đang tiếc nuối không thôi lại xuất hiện trong tầm mắt, trong lòng thực vui như nở hoa, “Nhanh, Nặc Ni, mau báo cho đệ nhị, đệ tam trung đội cuồng sa kiếm sĩ bên ngoài, chuẩn bị bắt người cho ta!”

“Vâng!” Nặc Ni nghe được thiếu gia nhẹ giọng ra lệnh, lập tức lặng lẽ nhận lệnh đi ra khỏi chỗ ngồi đấu giá, vội ra ngoài tìm hai trung đội cuồng sa kiếm sĩ vốn đi theo thiếu gia vào thành.

“Hắc hắc, tên rác rưởi tóc vàng chuẩn bị thông báo cho lâu la của hắn bên ngoài. Hình nhi, nàng thật là hấp dẫn a!” Diệp Phong miệng ngậm Thanh sắc tiêu hồn, liếc mắt nhìn Nặc Ni đã rời khỏi chỗ ngồi, trong mắt lóe lên thần sắc gian trá, quay đầu lại cười cợt với Mộng Hình đang ngồi bên phải hắn.

“Hừ, chàng bây giờ mới biết nhân gia rất được hoan nghênh sao? Sao này không đối tốt với thiếp, cẩn thận thiếp bị người khác cướp đi đấy!” Mộng Hình đắc ý nhìn người trong lòng. Diệp Phong nghe vậy cười hắc hắc, liếc mắt nhìn Dịch La, hung hăng độc ác nói: “Kẻ rác rưởi nào muốn cướp nữ nhân của lão tử, lão tử đều sẽ không tha cho hắn!”

“Tử dạng nhân (Đồ đáng chết)!” Mộng Hình nhìn bộ dạng hung hăng của Diệp Phong, đôi mắt phượng trong như nước tràn ngập yêu thương, mang theo nét cười tròng mắt nhìn hắn, vẻ mặt xinh đẹp khiến Diệp Phong nuột nước bọt ừng ực.

Trước đó, Diệp phong dẫn Mộng Hình rời khỏi trường đấu giá. Sau khi thoát khỏi sự theo dõi của bọn kiếm sĩ thì không bỏ đi xa mà ngược lại còn nghe lén cuộc nói chuyện của bọn kiếm sĩ, biết được tên rác rưởi tóc vàng tranh đoạt Sinh mệnh chi tuyền với mình lại là đoàn trưởng của Tư Mạo dong binh đoàn, đã nhìn trúng Mộng Hình nên muốn cướp người.

Kế hoạch của Diệp Phong nguyên bản chỉ là muốn cướp Sinh mệnh chi tuyền, cũng như cướp được Giám thị thủy tinh cầu của những người đấu giá, vốn không có ý niệm giết người trong đầu. Bất quá sau khi biết thân phận của Dịch La, hắn nghĩ ra một độc kế để dẫn dụ Dịch La, chuẩn bị mọi việc để giải quyết tận gốc.

Bởi vì Dịch La có thân phận không tầm thường, nếu chỉ đoạt Sinh mệnh chi tuyền của hắn mà không diệt cỏ tận gốc. Sau đó hắn nhất định sẽ không bỏ qua. Diệp Phong bây giờ dù có trú địa bí mật, Truyện Tống Trận và một nơi tùy ý tới lui là Kì Qua Nhĩ bộ lạc, không e ngại các thế lực khác. Nhưng để tránh cho địch nhân, cái bọn mà sắp bị xử lý, có thể nhận ra mình, cái loại việc này không thể thực hiện ở ngoài sáng được. Cho nên muốn cướp của Dịch La, có cơ hội thì phải diệt cỏ tận gốc. Huống chi bây giờ phần lớn quân của Dịch La đều ở ngoài thành phía tây, hắn chỉ dẫn theo hai trăm người ở trong thành. Hơn nữa còn tham lam sắc đẹp của Mộng Hinh, chính là một thời cơ cực tốt để tiêu diệt hắn.

Trong lòng đã hạ quyết định, Diệp Phong dẫn Mộng Hinh tiến ra ngoài thành phía đông, nơi Tắc Lô Nặc đang trông giữ Truyện Tống Trận, quay về trú địa bí mật, lập tức tại đại sảnh công chúng triệu tập Liệt Diễm, linh ngư, bạch lang, lôi đình, đại địa năm trung đội, đem kế hoạch nói cho bọn họ, ra lệnh họ lập tức hành động. Sau đó hắn cùng Mộng Hinh quay về Dong Binh thương thành, lúc việc đấu giá Giám thị thủy tinh cầu sắp kết thúc, tiến vào tìm chỗ ngồi để hấp dẫn sự chú ý của đối phương.

Cặp Giám thị thủy tinh cầu cuối cùng cũng được đấu giá xong, Dịch La giao ra số tiền đấu giá rồi thu toàn bộ vật phẩm đạt được vào trong không gian giới chỉ trên ngón giữa, trong lòng vô cùng cao hứng. Vì lần này hắn đã tranh mua được bốn mươi lăm cặp thủy tinh cầu, đã là gần một nửa số hàng được đấu giá. Hơn nữa mỹ nhân mà thuộc hạ hắn vừa mất dấu cũng đã quay về hội trường đấu giá, cho hắn cơ hội có thể thưởng thức tư vị.

“Đi thôi!” Một câu nói đơn giản rõ ràng, Diệp Phong dẫn mỹ nhân của mình, bước ra khỏi hội trường, đi thẳng về cửa thành phía đông, thần thái thân thiết dị thường, giống như một đôi tiểu tình lữ bước chậm rãi trên đường trong lúc hoàng hôn.

Dịch La dẫn đầu bọn Nặc Ni cùng hai trung đội cuồng sa kiếm sĩ, không nhanh không chậm bám theo phía sau Diệp Phong và Mộng Hinh, thấy bọn họ thần thái thân thiết, nghĩ là Mộng Hinh có khả năng là thê tử của Diệp

Phong, trong lòng hấn vô cùng hưng phấn. Vì hấn rất thích đùa giỡn với vợ người khác, đặc biệt là hành sự ngay trước mắt trượng phu của cô ta. Cái loại âm thanh của thiếu phụ rên rỉ dưới thân hấn, trượng phu của cô ta lại bị ai rống giận, hấn càng nghe càng kích thích.

Vì Dong Binh thương thành nằm tại nơi hoang vu bên ngoài biên giới của hai quốc gia, bởi thế bên ngoài thành ngoại trừ vài con đường thường có người qua lại thì những nơi khác vô cùng vắng vẻ, rất hiếm có người ở. Lúc này, màn đêm phủ xuống, Diệp Phong nắm ngọc thủ của giai nhân, sau khi ra khỏi cửa thành phía đông, lập tức gia tăng cước bộ, chạy đến một sườn núi đầy loạn thạch cách đó bốn dặm, cũng chính là nơi bố trí Truyện Tổng Trận.

Kỳ quái, bọn chúng sao lại chuyên chạy đến cái địa phương hoang vu này? Chỗ này khó mà làm chuyện dã chiến cho tốt được? Địch La đi theo sau hai người, vẫn rất tò mò tại sao bọn họ cương quyết chạy đến loạn thạch, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng đầu óc dờ bần lại nghĩ hai người là muốn lại loạn thạch diễn trò giao hoan lộ thiên.

Địch La không lập tức động thủ trong thành, bởi vì không muốn người khác thấy sự tình chính mình dùng sức mạnh bắt hiếp dân nữ, tránh bị truyền ra sẽ khiến người ta chê cười. Bây giờ thấy hai người Diệp Phong tiến vào loạn thạch, lập tức kêu gọi thủ hạ hai trung đội tam giai cuồng sa kiểm sĩ động thủ bao vây bọn họ đề bắt mỹ nhân.

“A, các ngươi là ai, muốn làm gì?” Diệp Phong nhìn bọn cuồng sa chiến sĩ từ sau vọt tới, trong lòng cười thầm, miệng thì ra vẻ tò mò chất vấn. Mộng Hình giữ chặt tay Diệp Phong, cố nén cười, làm ra một bộ dạng vô cùng sợ hãi.

“Hắc hắc, tiểu mỹ nhân, nhìn tình nhân của nàng là loại người mặt hạng, lý nào có thể nên đôi lứa với nàng. Mang nàng ra ngoài hành sự dã chiến mà cũng không chọn được một địa phương hữu tình, hay là đến đây làm nữ nhân của ta, ta sẽ làm ngươi mỗi ngày sáng khoái đến dục tiên dục tử!” Bọn kiểm sĩ vây quanh hai người Diệp Phong, Địch La bày ra tư thái tiêu sái, tiến tới chỗ Diệp Phong hai người đang bị vây, nhìn Mộng Hình vô sỉ dâm tiểu, một chút cũng không để Diệp Phong vào mắt.

“Phì, ngươi tên mập ác tâm dơ bẩn, tự mình cho là thanh cao muốn so với trượng phu của ta, ngươi không xứng!” Mộng Hình khinh bỉ nhìn Địch La khề nói.

“Ha ha ha...quả nhiên là một người thô tử tuyệt sắc, lại có cá tính nữa. Hay lắm hay lắm, lão tử thích, lát nữa bị lão tử đè xuống thì nàng nhất định phải duy trì loại cá tính này đó a!” Địch La nhìn Mộng Hình ha hả dâm tiếu.

Mắt thấy địch nhân đã cắn câu, Diệp Phong đâu còn tâm tình nhìn Địch La dâm tiếu lúc này, hai mắt từ tò mò đột biến thành sát khí, nhìn Địch La cười lạnh: “Địch La đoàn trưởng, vốn ta còn cho rằng Tư Mạo dong binh đoàn có thành tựu như bây giờ, khẳng định có mối liên quan không thể chia cắt với ngươi. Nhưng bây giờ ta phát hiện chính mình đã sai, ngươi là tên rác rưởi, nếu có thể phát triển dong binh đoàn, thì con mẹ nó thằng ngu cũng có thể làm quốc vương!!”

Năng lực của Địch La quả thực là chả ra sao, chỉ đạt cấp bậc lục giai cuồng sa kiếm sĩ nên ghét nhất là nghe người khác nói mình năng lực không ra gì, chỉ dựa vào gia thế mà kiến tạo dong binh đoàn. Lúc này tên sắc lang vừa nghe Diệp Phong cười lạnh, đồng thời giật mình vì đối phương nhận biết chính mình, hung ác quát bảo lũ thuộc hạ: “Đập nát tên hỗn đản này cho ta, bắt mỹ nhân tới đây!”

“Rõ!” Thành viên hai trung đội cuồng sa kiếm sĩ nghe tiếng đồng loạt lĩnh mệnh, vung kiếm xông lên chém giết tên địch nhân duy nhất trước mắt. Song ngay lúc này, một trận ngư ngâm (trâu rồng) cùng lang hào (sói tru) vang lên, Tư Lược đoàn linh ngư, bạch lang, đại địa ba trung đội đột nhiên từ bên ngoài bọn chúng xuất hiện, đảo ngược tình thế vây bọn chúng vào bên trong.

Kì Lạp Tư cự nhân Lôi Nặc, cũng từ hình dạng ải nhân biến thành hình dạng cự nhân, hai tay khiêng một thiết trụ rất lớn, cúi đầu nhìn xuống bọn địch nhân phía dưới lúc này đối với hắn mà nói như bọn trẻ con, chuẩn bị tùy lúc mà xoay tròn dẫm nát bọn chúng.

“Sao, sao, sao lại có bộ đội??”

Bọn Địch La nhìn bạch lang kỵ sĩ cười Tật phong cự lang, linh ngư chiến sĩ tay cầm thiết trụ, lại còn sa mạc hắc nhân kỵ sĩ hiếm thấy đang cười Đại địa xuyên sơn giáp, cùng với Kì Lạp Tư cự nhân khủng bố kia. Cặp mắt của tất cả chúng đều ngây ngốc khiếp sợ, giật mình vì lai lịch của nhánh bộ đội cường hãn này đồng thời thập phần nghi hoặc tại sao họ lại ở nơi đây?

“Giết!”

Một mệnh lệnh hết sức đơn giản rõ ràng, từ trong miệng Diệp Phong lúc này trong mắt có vô hạn sát khí xuất ra. Tư Lược đoàn thành viên đồng thời

phát ra tiếng hét chấn động lòng người, tất cả nhảy vào địch nhân, các loại tuyệt chiêu đều xuất ra, triển khai một trận đồ sát vô tình.

Thụy Ân và đại địa chiến sĩ cầm trong tay trường thương, vốn đều có thực lực tứ giai cường sa chiến sĩ, gần đây tất cả từ đoàn trưởng học được “Thỏ Linh Quyết” và “Chiến trận ngũ thức”, vì muốn biểu hiện trước mặt đoàn trưởng, đều thi triển tuyệt chiêu, anh dũng giết địch!

Lần này kế hoạch dẫn dụ đánh cướp, năm trung đội của Tư Lược đoàn được chia làm hai nhóm, thành viên hai trung đội Liệt Diễm và lôi đình đã phân tán vào thành, tiến đến chung quanh hội trường đấu giá, chờ đợi thời cơ xuất kỳ bất ý cướp lấy Giám thị thủy tinh cầu từ những người đấu giá thành công. Linh ngư, bạch lang, đại địa ba trung đội này ở tại địa phương bố trí Truyện Tổng Trận, chờ đợi để bắt con cá lớn mắc câu.

Đáng thương cho Địch La, mặc dù nghe một chữ “giết” từ Diệp Phong thì đã hiểu được mình bị thanh niên và mỹ nhân trước mắt lừa bịp, nhưng căn bản không thể ngăn cản ba trung đội chủ lực của Tư Lược đoàn, thêm vào đó là công kích của cự nhân Kì Lạp Tư, thậm chí là muốn chạy trốn cũng không đột phá vòng vây của địch quân được.

Chân khí lóe lên, thiết trụ tung bay, thương cơn múa loạn, ma pháp bay lượn, tiếng hô “giết” liên tục. Địch La đem theo hai trăm Cường Sa kiếm sĩ căn bản không phải là đối thủ của mọi người trong Tư Lược đoàn, bị giết đến kêu cha khóc mẹ, tiếng kêu rên cả một vùng, hết vài đợt công phu thì tất cả đã bị giải quyết.

Địch La cũng bị Kiệt Khắc cắt đứt hai chân, vặn gãy hai tay, lôi đến trước mặt đoàn trưởng đại nhân.

“Ha, Địch La đoàn trưởng, ngài thế nào lại không có uy phong như vừa rồi? Còn muốn cướp nữ nhân của ta không?” Diệp Phong nhìn hình dáng Địch La đang đau đớn co giật, hai mắt đầy sự khinh thường, miệng cười ác độc.

“Không dám...không dám... ta không dám thế nữa... cầu xin người tha cho ta... ta không muốn chết... ta có thể cho người rất nhiều kim tệ...” Địch La tứ chi đã tàn phế, nghe Diệp Phong hỏi miễn cưỡng mở miệng rên rỉ cầu xin tha thứ.

“Nếu bây giờ chúng ta trao đổi hoàn cảnh, đổi thành nữ nhân của ta bị người dày xéo, ta cầu xin người tha thứ, người có tha cho chúng ta không? Loại sự tình này trước kia khẳng định người gặp qua không ít, xin hỏi người

có bỏ qua cho người bị người khi phụ không?” Diệp Phong nghe Dịch La cầu xin tha thứ, khinh bỉ chất vấn.

“Gặp...sẽ... các người cầu xin tha thứ thì ta nhất định tha cho các người... cầu xin người... tha cho ta...” Dịch La nhìn đau đớn trả câu khẩn.

Diệp Phong nhìn bộ dạng của hắn, hừ lạnh một tiếng, ra dấu cho hai gã linh ngưu chiến sĩ nhắc hắn lên, tách hai chân hắn ra, nhắm chuẩn vào hạ âm của hắn xuất ra một cái Liêu Âm Thoái, đá cho hắn ngã trên mặt đất kêu gào thảm thiết. Hạ thể vỡ nát đau đớn co giật, hai mắt gần như trợn trắng, đoạn khí mà chết.

“Chỉ bằng vào một việc người dám đùa giỡn với nữ nhân của lão tử, không đá vỡ tiểu kê kê của người, ta con mẹ nó không phải là nam nhân.” Diệp Phong nhìn thi thể của Dịch La, hung hăng thì thầm, ra dấu bảo La Phi lục xét thi thể.

“Làm nam nhân mà không có chút cốt khí, người như vậy lãnh đạo dong binh đoàn có thể xếp vào một trong thập đại dong binh đoàn trên đại lục sao? Thật sự làm người khác hoài nghi!” Sa mạc nhân Thụy Ân nhìn thi thể Dịch La, lắc đầu cảm khái.

“Thế lực của Tư Mại gia tộc ở Thiên Vũ đế quốc là không thể hoài nghi. Nhưng tên nam nhân rác rưởi này, tuyệt đối là một tên nhị thế tổ hoang dã vô dụng!” Mộng Hình khinh bỉ nhìn Dịch La, nhìn người yêu bên cạnh hỏi: “Lão công, Khải Đặc bọn họ bây giờ có thể đắc thủ chưa?”

“Đương nhiên, nếu việc nhỏ này mà chúng làm không xong thì nên nhảy xuống biển làm thức ăn cho cá đi!” Diệp Phong lấy cây Thanh sắc tiêu hồn, mỉm cười trả lời.

“Đoàn trưởng, tên này có một cái không gian giới chỉ!” La Phi kiểm tra toàn thân Dịch La, cuối cùng tìm ra một cái không gian giới chỉ trên ngón tay giữa giao cho đoàn trưởng đại nhân

“Ha ha ha, đồ vật trong không gian giới chỉ này, cũng đáng cho bốn đoàn trưởng tự mình một nhọc đi diễn kịch rồi giết người a!!” Diệp Phong cầm không gian giới chỉ, nghĩ đến Sinh mệnh chi tuyến và Giám thị thủy tinh cầu trong đó, cao hứng ha hả cười to. Tên gia hỏa này hôm nay ra một chiêu đã phát tài.

Chương 88 : dân đảng dã chiến , hải tộc , cự giải , bạch sa

Dịch: darkpanther

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Ôn Tư - Khang Nạp Lợi, đương nhiệm Quang Minh giáo hoàng, đầu bạc râu ngắn, từ mi thiện mục, tuổi khoảng lục tuần, đối xử với người hòa ái thân thiết, cơ hồ không muốn ra vẻ giáo hoàng, nhưng Quang Minh giáo hoàng quyền uy chí cao, không thể tránh việc thêm cho ông một cỗ nghiêm uy, khiến kẻ khác nhìn phải kính sợ.

Các chủng tộc trên Quang Minh đại lục đều có tôn giáo thờ phụng thần linh. Quang Minh giáo đình chính là thờ phụng Quang Minh nữ thần, giáo đồ nhiều nhất, thực lực cũng là hùng hậu nhất. Trên đại lục có nhiều bí ẩn khó giải, trong đó đẳng cấp thực lực của giáo hoàng Ôn Tư chính là bí ẩn hấp dẫn nhất.

Bởi vì Ôn Tư thân là giáo hoàng của Quang Minh giáo đình, ngày thường căn bản không có người bất kính với ông ta, thêm nữa ông ta dường như cố ý che giấu nên cấp bậc thực lực của ông ta thế nào căn bản là không ai biết. Do đó việc nhiều người dự đoán đúng sai dần dần trở nên một bí ẩn.

Đối với việc có một thế lực thần bí đem tung tích của Hắc Ám giáo đồ tiết lộ cho giáo đình, giáo hoàng Ôn Tư cao hứng vì có thể ra một đòn nặng tiêu diệt Hắc Ám giáo đồ nhưng cũng đồng thời cũng phải suy đoán lại lịch của thế lực thần bí kia, cùng với phương thức mà họ nắm được tung tích của Hắc Ám giáo đồ.

Thông qua tình tức được thế lực thần bí tiết lộ, đại quân diệt ma của Quang Minh giáo đình tại bên trong Thiên Vũ đế quốc đã một lần diệt hơn bốn ngàn Ma tộc dư nghiệt. Có thể nói đây là một hành động diệt ma thành công nhất từ trước tới nay, Làm cho tất cả Quang Minh giáo đồ ở các nơi đều vô cùng cao hứng.

Bất quá mấy ngày gần đây tin tức của thế lực thần bí tựa hồ bị cắt đứt, không còn tiếp tục tiết lộ tung tích của Hắc Ám giáo đồ. Giáo đình phải tự phái đi dực nhân bộ đội tìm kiếm, hiệu quả mười phần không tốt, rất khó tìm được tung tích một lượng lớn Hắc Ám giáo đồ, hơn nữa thường xuyên phát sinh sự việc có dực nhân bị Hắc Ám giáo đồ phản kích giết hại. Cho dù

Thiên Vũ đế quốc cũng phái ra bộ đội phối hợp tìm kiếm, kết quả cũng không được như ý muốn.

Tinh linh trung đội của Tư Lược đoàn không còn tiếp tục tiết lộ cho Quang Minh giáo đình tin tức của Hắc Ám giáo đồ chính là vì bọn Hắc Ám giáo đồ bị theo dõi đã phát hiện ra họ, hơn nữa còn truy sát ngược lại bọn họ, khiến họ bất đắc dĩ phải rút về trú địa bí mật, đình chỉ việc theo dõi!

Đối với hiện thực là không thể tiếp tục theo dõi, Diệp Phong cũng đành phải bỏ qua việc này, để cho tinh linh trung đội đã lao lực nhất trong toàn đoàn nghỉ ngơi một thời gian thì cũng tốt. Hắc Ám giáo đình có bốn ngàn giáo đồ bị tàn sát, ác ý trong lòng hẳn cũng giảm đi không ít, sau này có cơ hội lại chinh bọn chúng cũng chưa muộn, không cần thiết phải để cho tinh linh trung đội đi mạo hiểm.

Hôm nay một trong thập đại dong binh đoàn trên đại lục, đoàn trưởng Tư Mai dong binh đoàn Dịch La - Tư Mai bị giết, tin tức này đã lan truyền trên các nước tại đại lục. Tư Mai gia tộc ra công cáo treo thưởng cho việc tìm kiếm hung thủ, đã đưa đến cho dong binh đoàn các nơi, số tiền thưởng đạt đến một trăm vạn kim tệ. Vô số những kẻ tham tiền bị dẫn dụ ra sức bôn ba khắp nơi, đáng tiếc đến giờ vẫn không thể biết hung thủ là ai!

Sau khi Diệp Phong biết chuyện này, nếu có thể dùng một chữ để hình dung bộ dạng hắn lúc ấy thì phải là chữ: “Tiểu”. Tên gia hỏa này hoàn toàn không đếm xỉa gì tới mấy kẻ tham tiền đang tìm kiếm hắn để lấy tiền thưởng, bởi vì với trú địa hiện tại của Tư Lược đoàn, muốn tìm thấy hắn để lấy được tiền thưởng, quả thực là còn khó hơn là đi lên trời!

Có loại đồ tốt như Giám thị thủy tinh cầu, cấp cho tiểu đội bạch lang tuần tra nhiều phương tiện, tăng cường mạnh mẽ hiệu quả tuần tra. Bởi vì các con đường trọng yếu trong núi đều có bí mật lắp đặt thủy tinh cầu thu hình, tiểu đội tuần tra cứ liên tục quan sát thủy tinh cầu mang theo người, tuần tra một nơi nhưng có thể quan sát nhiều nơi khác.

Bây giờ Tư Lược đoàn ăn uống hay dừng chân đều không phải lo. Loại hàng quý giá như sinh mệnh chi tuyến thì Diệp Phong trước tiên phải giữ lại, ngày sau nhất định có chỗ dùng đến. Khi cần có thể trợ giúp cho ma thú giống cái thụ thai, bồi dưỡng thế hệ sau, hắc hắc.

Với sự cố gắng của Mạn Nỗ Ai Nhĩ và trung đội chú tạo, trọng trang khai giáp bằng tinh thiết chế tạo cho Liệt Diễm, tinh linh, linh ngư, bạch

lang, lôi đình, đại địa sáu trung đội cùng với tiểu đội bạch lang tuần tra tại Tư Lược đoàn, đã toàn bộ hoàn tất.

Bởi vì có thêm vào tính không gian, hơn nữa lại có cơ quan cấu tạo, thế nên thành viên sáu trung đội khi không cần thiết, thì khai giáp toàn bộ được giữ trong một không gian nhỏ trong không gian yêu đới ở eo bọn họ. Một khi cần sẽ xuất ra, lập tức cơ quan hoạt động, đem khai giáp nhanh chóng trang bị trên thân, phương tiện kiên cố, bền bỉ thoải mái, hơn nữa không phải là loại trọng trang khai giáp nặng nề làm hạn chế khả năng đi đứng.

Ngoại trừ các mũi tên của tinh linh trung đội, năm trung đội còn lại và tiểu đội tuần tra đều đổi sang sử dụng vũ khí chế bằng tinh thiết. Đại địa trung đội bỏ cương thương chuyển sang dùng Phương thiên họa kích cũng chế bằng tinh thiết. Để cho Kỳ Lạp Tư cự nhân Lôi Nặc phát huy thể công mãnh liệt, Diệp Phong cho chú tào trung đội rèn cho y một thanh “Yên nguyệt đao” dài mười thước bằng tinh thiết. Phối hợp sức mạnh từ thân thể khổng lồ cùng với Yên nguyệt đao sắc bén thì đi đến bờ đôi tường thành cũng không có vấn đề.

Vũ khí và khai giáp được cải cách toàn bộ. Sáu trung đội chủ lực tăng cường lực sát thương và phòng ngự lên gấp nhiều lần. Diệp Phong tượng tượng đến hiệu quả tác chiến với địch sau này, nhìn không được nhếch miệng cười, trong đầu toàn là tà ý. Hơn nữa tên gia hỏa này gần đây lại có ý nghĩ tham lam trong đầu.

Đến lúc hoàng hôn, ánh tịch dương còn lại chiếu lên mặt biển, nơi ăn uống dã ngoại chuyên dụng của Tư Lược đoàn trên bờ cát, Diệp Phong chỉ mặc một cái quần ngắn, ngồi trên bờ cát quay lưng lại sườn núi, tay phải ôm Lộ Lộ mặc váy áo màu trắng, hai mắt nhìn ra cảnh tượng mỹ lệ hải thiên nhất sắc phía xa, trong lòng vừa thoải mái lại đồng thời có chút cảm khái.

U Nguyệt Nhi mặc váy áo màu đen, chính là đang quỳ gối bên trái hắn, ngọc thủ trắng nõn đang nhẹ nhàng xoa bóp hai chân hắn. Làm hắn trông như một thổ tài chủ thông thường đang hưởng thụ.

Mẹ ơi, nếu người biết tình cảnh bây giờ của con nhất định sẽ rất cao hứng. Nhi tử của người bây giờ không chỉ có bốn tuyệt sắc mỹ nhân trong nhà, bên ngoài còn có một tình phụ tuyệt sắc nữa, sẽ không để người lo lắng con không tìm được lão bà. Nhà chúng ta cũng nên từ bi thống khi con mất tích mà khôi phục nha... Nhìn khung cảnh mỹ lệ trước mắt, Diệp Phong lại

nghĩ đến người thân trên địa cầu xa xôi, trên mặt không khỏi lộ ra một ít thần sắc hoài niệm.

“Thiếu gia, chàng làm sao vậy?” Lộ Lộ đang ý ôi trong lòng thiếu gia, hưởng thụ sự vuốt ve cái lưng của thiếu gia, phát hiện thần sắc của thiếu gia không đúng, không nhìn được quan tâm hỏi.

“A, à, không có việc gì, nhìn cảnh tịch dương nên có chút cảm giác mà thôi!” Diệp Phong nghe Lộ Lộ hỏi, tư lự bị cắt đứt, lập tức khôi phục bộ dạng đáng chết, cười hà hà trả lời, nhìn U Nguyệt Nhi, phân phó: “Nguyệt Nhi, quay về nơi ở lấy Thanh sắc tiêu hồn đến đây. Mẹ nó, đi ra ngoài mà không ngờ lại quên mang nó theo.”

“Ừ!” U Nguyệt Nhi nghe vậy ứng thanh vâng lời, đi vài bước vào Truyện Tống Trần bố trí không xa bên trái, quay về trú địa bí mật. Bây giờ nàng đã cởi mở rất nhiều, đã quen cuộc sống tại Tư Lược đoàn, cũng không có câu nệ việc trở về.

“Thiếu gia, chàng có phải là có tâm sự? Sao phải bảo Nguyệt Nhi rời đi? Thiếp nhớ Thanh sắc tiêu hồn ở trong không gian giới chỉ của chàng mà.” Lộ Lộ nhìn thiếu gia quan tâm hỏi. Đối với nơi cất giữ những vật phẩm thường dùng mỗi ngày của Diệp Phong, nàng đều nhớ rõ ràng từng chút một.

“Không có gì, chỉ là muốn ở cùng với một mình bảo bối Lộ Lộ của ta một lúc thôi!” Diệp Phong nghe vậy ôm Lộ Lộ sủng ái hôn một cái lên đôi môi anh đào của nàng, “Lộ Lộ, nếu có một ngày thiếu gia chết đi, thì nàng làm thế nào?”

“Thiếu gia, rốt cuộc hôm nay chàng làm sao vậy? Có phải là không được thoải mái? Chàng ngàn vạn lần đừng dọa thiếp, nếu chàng chết thì Lộ Lộ cũng không muốn sống.” Lộ Lộ vừa nghi hoặc vừa lo lắng hỏi thiếu gia. Khi nàng vừa mới trở thành nữ nhân của Diệp Phong, thì được Diệp Phong chiều cố. Nàng đã chấp nhận Diệp Phong. Nói nàng vì Diệp Phong mà sống thì cũng không ngoa. Nếu Diệp Phong chết trước nàng, nàng thật sự không biết còn gì vui thú mà sống tiếp.

Diệp Phong hỏi Lộ Lộ như thế, tất cả đều là vì nhìn cảnh tượng hoàng hôn, nghĩ đến người thân đã vĩnh viễn mất đi trên địa cầu, trong lòng đột nhiên phát ra nỗi lo sợ mất đi Lộ Lộ bên cạnh. Bởi vì hắn biết nếu mất đi Lộ Lộ thì cuộc sống khẳng định không còn cảm xúc sung mãn nữa. Cho

nên muốn dò hỏi Lộ Lộ để xem khi mất hẳn thì sẽ thế nào, thật không ngờ Lộ Lộ biểu hiện còn không thể chấp nhận mất đi đôi phương hơn nữa.

Từ lúc bắt đầu cùng Tĩnh Hương, Đế Na giao hoan mà không thể mang theo Lộ Lộ, hẳn có cảm giác ỷ lại vào Lộ Lộ càng lúc càng sâu. Thấy rõ nhất là sau khi hẳn hưởng thụ cao trào với Tĩnh Hương, Đế Na xong, không có Lộ Lộ để ôm vào lòng, sau khi cao trào qua đi thì ý nghĩ của hẳn thập phần thanh tĩnh, cảm giác mười phần trống vắng, rất muốn có Lộ Lộ. Đó cũng là một nguyên nhân khiến cho hẳn sau khi vụng trộm tình tứ với Đế Na thì không muốn ở lại qua đêm.

“Lộ Lộ, thiếu gia không có việc gì, hiện tại thiếu gia muốn nàng!” Diệp Phong liên tiếp hôn Lộ Lộ nóng bỏng, khôi phục vẻ mặt xấu xa như thường lệ, hai cái trư thủ cách một lớp váy trắng vuốt ve nhẹ nhàng cái eo mềm mại như rắn nước của Lộ Lộ.

“Ở đây? Thiếu gia hay chúng ta trở về rồi sẽ, sẽ như vậy nha...” Lộ Lộ thấy thiếu gia muốn mình trên bờ cát lộ thiên này, không nhịn được thập phần lo lắng bị các thành viên còn lại nhìn thấy.

“Yên tâm, ta tới đây đã ra lệnh cho tiểu đội bạch lang tuần tra, không cho những người còn lại tới quấy rầy chúng ta. Đi, thiếu gia dẫn nàng đi tìm một địa phương hữu tình để thử nghiệm tư vị của dã chiến... Hắc hắc...” Diệp Phong ác xúc cười xấu xa, ôm lấy eo Lộ Lộ, hướng về một nơi được những tảng đá lớn tập trung che khuất ở bên trái bờ cát. Lúc này U Nguyệt Nhi cầm Thanh sàng tiêu hồn cũng vừa vặn đến nơi, Diệp Phong cũng thuận tiện mang nàng đi theo một lượt.

Đi đến một nơi ba mặt đều là đá do các cự thạch ghép lại, Diệp Phong buông Lộ Lộ xuống, phôi tiếu nói cho U Nguyệt Nhi biết ý nghĩ dâm đảng trong đầu, lập tức hôn trúng đôi môi anh đào của nàng, tham lam cuốn lấy cái lưỡi thơm mềm mại trơn nhẵn. Lộ Lộ ôn nhu cởi quần ngắn giúp thiếu gia, quỳ gối trước mặt thiếu gia, cầm lấy cái căn nguyên khiến mình hạnh phúc, khẽ hé môi anh đào, dùng đầu lưỡi làm nó thành nhất trụ kinh thiên.

U Nguyệt Nhi vốn ngạc nhiên khi Diệp Phong muốn tại dã ngoại giao hoan, thấy Lộ Lộ phóng khai như thế, cũng không còn tâm tính thẹn thùng nữa, đưa lười ra để Diệp Phong tận tình hưởng thụ. Chính cơ thể mềm mại mẫn cảm của mình cũng bắt đầu xuất hiện dị dạng.

Nếu tính cả Đế Na, Diệp Phong bây giờ có năm nữ nhân cần sủng hạnh. Trong đó Tĩnh Hương không chấp nhận sự tình nhất nam đa nữ, Đế Na thân

phận là tình phụ cũng không nên lộ diện, Mộng Hình cũng chỉ có thể chấp nhận với Lộ Lộ cùng hầu hạ hần. Bởi thế hần căn bản không thể mỗi ngày đồng thời sung hạnh ngũ nữ, chỉ có cách làm làm luân phiên.

Đối với tiểu điện loa(con ốc nhỏ, chắc là để chỉ chỗ ấy) của U Nguyệt Nhi, Diệp Phong vẫn thập phần lưu luyến, rất thích tiến vào tiểu điện loa của nàng lập tức hưởng thụ. Bởi vậy tên gia hỏa này sau khi cuốn lấy lưỡi một hồi thì nhin không được nữa, xoay U Nguyệt Nhi úp mặt vào tường, đánh nhẹ vào ngọc đồn vênh cao cao, kéo cái váy đen dài của nàng lên quá eo, nhìn cặp đùi đẹp gợi cảm được tất lưới bằng tơ đen bao quanh, cười xấu xa vỗ vài cái lên nhục đồn căng tròn, ra hiệu Lộ Lộ dừng hầu hạ bằng miệng, trường thương tiến thẳng, công nhập vào tiểu điện loa của U Nguyệt Nhi vốn đã sớm ướt mềm, lúc nào cũng có thể làm hần vô hạn tiêu hồn, phong cuồng công kích, hưởng thụ nhục cảm tại ngọc đồn và tiểu điện loa mang đến khoái cảm.

“Thiếu gia... nhẹ một chút... a...” U Nguyệt Nhi bị Diệp Phong điên cuồng công kích, khiến cho có chút chịu đựng không nổi, trong miệng kích động hỗn hển, rên rỉ xin tha.

Diệp Phong vui đùa với nàng vẫn thường dùng mãnh chiêu, biết rõ nàng không có vấn đề gì, cơ nên căn bản không để ý tới lời cầu xin, kéo Lộ Lộ lại hôn cứng đôi môi anh đào, vừa tấn công nhục đồn, đồng thời hưởng thụ chiếc lưỡi trơn mềm trong miệng Lộ Lộ.

Lộ Lộ muốn cho thiếu gia thoải mái, đưa chiếc lưỡi để thiếu gia cuốn lấy. Bộ ngực săn chắc ma sát nhẹ nhàng vào bên cạnh thân hần, ngọc thủ mềm mại trắng nõn bắt đầu ôn nhu vuốt ve toàn thân hần đầy tình ý. Vì thế làm gia tăng hưng phấn khoái cảm.

“Oanh...”

Diệp Phong phóng túng mạnh mẽ công kích U Nguyệt Nhi, khiến nàng đạt đến hai lần cao trào thì chính hần cũng lên tới đỉnh một lần. Dưới sự hầu hạ của miệng lưỡi nhị nữ hùng phong lại trời dậy một lần nữa, chính là đang chuẩn bị áp lên người Lộ Lộ chơi đùa, tại bờ biển đột nhiên truyền ra một trận tiếng nổ mạnh.

Mẹ nó, quả cầu hỗn tạp kia đúng là thứ không biết tốt xấu, dám làm lão tử mất hứng. Diệp Phong tưởng là thành viên Tư Lược đoàn gây ra âm thanh, trong lòng bức bối mắng mỏ, nhanh chóng mặc cái quần ngắn vào, ra hiệu cho hai nữ nhân đang ngượng ngùng xấu hổ chỉnh trang y phục lại cho

tốt, dẫn đầu từ phía sau cự thạch bước ra ngoài, muốn nhìn quả cầu hỗn tạp đám làm phiền hắn. Tuy nhiên, khi hắn thấy tình huống trên bờ biển, ý niệm muốn mở miệng mắng lớn lập tức thu lại, giật mình đứng sững sờ.

Lộ Lộ và U Nguyệt Nhi trước sau chỉnh lý y phục đã xong, mang theo gương mặt như áng mây hồng đi đến bờ biển, vừa nhìn xong cũng không nhìn được giật mình trợn mắt há miệng.

Bờ biển, hai mươi hải tộc bạch sa chiến sĩ trong truyền thuyết tay cầm Tam xoa kích bằng sắt dài hai thước, đang quần chiến với một cự giải chiến sĩ thân rộng năm thước, dang vũ động tám cái chân dài sắc bén. Hai mươi chọi một, cự giải chiến sĩ căn bản không phải là đối thủ của bạch sa chiến sĩ, đã mệt đến thở hồng hộc, mắt thấy đã không cầm cự nổi. Nếu không phải giải giáp trên người hắn cứng hơn sắt thì xem chừng cũng không duy trì được đến bây giờ.

Bạch sa chiến sĩ, là sinh vật cao cấp của hải tộc trong truyền thuyết. Toàn thân đều có lớp da cá mập rất dày, lưng màu xám, bụng màu trắng, trưởng thành có thể cao đến hai thước, đại bộ phận cơ thể giống người, chỉ có đầu giữ lại hình thái của bạch sa(cá mập trắng). Mỗi một cái răng trong miệng đều cực kỳ sắc bén, nhìn qua làm người khác có một cảm giác rất quái dị hung bạo, nghe nói có thể so sánh với lục giai cường giả.

Cự giải chiến sĩ, cũng là cao cấp sinh vật của hải tộc trong truyền thuyết, toàn thân có giải giáp(vỏ cua) cứng rắn hơn sắt, lưng màu đỏ, bụng màu trắng, vẫn bảo trì hình thái của con cua như trước, trưởng thành toàn thân rộng chừng năm thước, sáu chân dài cứng rắn hơn sắt, chém sắt chẻ đá không dưới lời đồn. Nghe nói có thể so với thất giai cường giả.

“Lạc Kì, người trốn không thoát đâu, lập tức theo chúng ta trở về gặp lĩnh chủ đại nhân, nếu không người phải chết không thể nghi ngờ!” Trong số bạch sa chiến sĩ đang vây quanh cự giải chiến sĩ, một tên nhìn như đầu lĩnh của bạch sa chiến sĩ mở cái miệng rộng như chậu máu, cảnh cáo cự giải chiến sĩ.

“Hừ, cùng các người về gặp tên lĩnh chủ ti bỉ kia, ta sẽ còn chết thảm hơn. Bớt nói nhảm đi, có bản lĩnh thì cứ đến giết ta!” Cự giải chiến sĩ huy vũ chân dài sắc bén nghênh địch, cái miệng của khinh thường cười lạnh.

“Người tự mình muốn chết, thế thì đừng trách chúng ta.” Tên bạch sa chiến sĩ kia trầm giọng quát khế, phát động toàn bộ chiến sĩ công kích cự giải chiến sĩ.

“Hừ, các ngươi là một lũ cá ươn không biết sống chết, không ngờ dám đến trước cửa nhà lão tử làm ồn. Hôm nay lão tử đem hấp toàn bộ các ngươi cho rùa ăn!” Diệp đại đoàn trưởng hai mắt tà tiếu nhìn chăm chăm vào cự giải chiến sĩ, đi tới bên ngoài vòng chiến, chỉ vào bạch sa chiến sĩ hung hăng quát khê.

Chương 89 : chém giết , thu phục , động đất , biển gầm .

Dịch: ε[̂_̂]Hồ Điệp[̂_̂]3

Nguồn: hoanguyettaodan.org

“Nhân loại ti tiện, người dám vũ nhũ bạch sa chiến sĩ cao quý của hải tộc. Hôm nay chúng ta sẽ cho người biết sự lợi hại của hải tộc.”

Trong con mắt của hải tộc, nhân loại đa phần đều là vô dụng, phế vật. Đột nhiên có người xuất hiện trước mặt hai mươi Bạch sa chiến sĩ tại ven biển này, làm bọn chúng chấn kinh, sau đó nhìn thấy đôi phương chỉ có một nam hai nữ, hơn nữa nam nhân lại đang đi tới, lập tức phần nộ chỉ vào bọn chúng mà gầm lên.

"Bạch sa chiến sĩ cao quý? Con mẹ người dọa người à, rõ ràng không phải người, không phải cá mà, chính xác là xú ngư thì đúng hơn, thế nhưng dám ở trước mặt lão tử cuồng ngôn, có bản lĩnh thì tới để lão tử xem qua!" Diệp Phong ngẩng đầu nhìn hai mươi bạch sa chiến sĩ, thể hiện vẻ mặt không coi chúng trong mắt.

"Ha ha ha, nói cho cùng, nói cho cùng, không phải người, cũng không phải cá, mà là xú ngư, bọn chúng căn bản không xứng là người hải tộc!" Cụ giai chiến sĩ Lạc Kỳ cáo hứng nói.

“Nhân loại đáng hận. Hôm nay người tư đào mồ chôn đi!” Hai mươi bạch sa chiến sĩ thấy Lạc Kỳ nhân cơ hội mà cười chê chúng, lập tức chia mười tên chạy tới phía Diệp Phong, mặt khác để lại mười tên tiếp tục vây công Lạc Kỳ

“Ngao ô ...!”

Một tràng sói tru vang lên, một tiểu đội tuần tra gồm năm tên bạch lang nghe được ven bờ biển vang lên một tiếng nổ mạnh, trước sau cười tạt phong cự lang chạy đến. Bọn họ năm người phụ trách nhiệm vụ chuyên môn đặc biệt. Trước đó do đoàn trưởng đại nhân nhượng bọn họ ở cách xa nơi này một tí, nếu không có tốc độ của bọn họ, tuyệt đối không thể giờ này mới tới.

"Thú nhân ?" Bạch sa chiến sĩ nhìn thấy năm tên lang nhân cười cự lang xuất hiện tại bờ biển, tất cả đều giật mình, thần sắc kinh hãi. Trong mắt hải tộc năng lực của thú nhân mạnh hơn nhân loại phế vật rất nhiều.

Năm tên bạch lang kỵ sĩ nhìn thấy hải tộc trong truyền thuyết, tâm trạng không khỏi giật mình. Tuy nhiên bọn chúng vẫn hướng đoàn trưởng đại nhân đi tới. Sau khi tới bờ biển, bọn họ lập tức triển khai ngăn chặn. Nếu để bọn bạch sa chiến sĩ tại khu vực tuần tra của bọn họ mà vây công đoàn trưởng đại nhân, đó là một điều sỉ nhục lớn đối với bạch lang chiến sĩ.

"Kỳ quái, ở xung quanh bờ biển này có rất ít nhân loại thì mới đúng a. Hôm nay như thế nào vừa có nhân loại vừa có thú nhân xuất hiện? Xem ra phải trở về bẩm báo với lĩnh chủ đại nhân việc này mới được." Bạch sa chiến sĩ đầu lĩnh suy nghĩ. Phun ra một vũng máu rồi quay về hướng bạch sa chiến sĩ bên mình mà quát: "Tất cả nhanh tiêu diệt toàn bộ bọn chúng. Sau đó đi gặp lĩnh chủ đại nhân phục mệnh!"

"Tuân lệnh!" Cả đám bạch sa chiến sĩ đều đồng thanh nghe lệnh, gia tăng công kích với bạch lang chiến sĩ, có vài tên muốn đi tấn công Diệp Phong, nhưng lại bị tật phong cự lang phóng xuất phong hệ ma pháp ngăn cản, căn bản không có khả năng xông lên.

Cự lang có thể phóng xuất ma pháp? Không lẽ bọn chúng là ma thú của lục địa? Bạch sa chiến sĩ nhìn thấy cự lang phóng xuất phong hệ ma pháp, tất cả đều kinh hãi.

"Ha ha ha, đây thật sự là hải tộc? Bạch sa chiến sĩ? Hào a, nếu đúng như trong truyền thuyết có mỹ nhân ngư, có bao nhiêu đều đem đi làm nữ nô...ha ha..."

U Nguyệt Nhi thông qua Truyện Tổng Trận về tới trú địa bí mật, kể lại tình hình cho mọi người. Khải Đặc, Ai Đức, Ba Nhĩ ba tên lập tức hưng phấn như được tiền tới nơi, muốn coi hải tộc có gì khác so với trong ghi chép. Sau một lúc, vừa nhìn thấy hình dạng của bạch sa chiến sĩ, tất cả đều bật cười...

Tĩnh Hương, Mộng Hình, Lạp Phi Nhĩ cùng các thành viên tư lược đoàn cũng đều cùng Khải Đặc, Ai Đức thông qua Truyện Tổng Trận đi tới. Sau khi thấy bạch sa chiến sĩ ai lấy đều lộ ra thần sắc tò mò.

"Cái kia, cái kia... Bọn họ như thế nào tự nhiên từ không khí có thể xuất hiện tại bờ biển?" Hải tộc không ai biết Truyện Tổng Trận là cái gì, bạch sa chiến sĩ cùng cự giải chiến sĩ đều thất sắc kinh hãi, vì đột nhiên toàn bộ thành viên Tư Lược đoàn xuất hiện, không nghĩ ra bọn họ như thế nào có thể tự nhiên xuất hiện.

"Tiểu đích môn, lập tức giết xú ngư hồi thối này cho lão tử!" Diệp Phong nhìn bọn bạch sa chiến sĩ đang giết mình, đắc ý cười to ra lệnh. Các thành viên Tư Lược đoàn nghe vậy lập tức cùng kêu lên, nhanh chóng lao vào bọn bạch sa chiến sĩ, ai cũng có một điểm khoái chí.

"Rút lui, trở về bẩm báo với lĩnh chủ đại nhân!" Bạch sa chiến sĩ đầu lĩnh nhằm hướng không có địch nhân mà phóng đi bất chấp sự uy nghiêm của chiến sĩ, quay người ra hiệu cho thủ nhằm ra biển lớn để chạy trốn. Cự giải chiến sĩ Lạc Kỳ thấy thế lập tức nhằm hướng họ đuổi theo .

Bạch sa chiến sĩ biết khoảng cách rút lui từ bờ biển không xa. Bất quá bọn họ ở trên biển tốc độ đúng là rất nhanh, nhưng chạy trốn trên mặt đất lại rất kém. Thân cao mười thước, cầm trong tay cự hình Yểm nguyệt đao, Kỳ Lạp Tư cự nhân Lôi Nặc, một đao chém ngang đã đem ba gã bạch sa không kịp chạy trốn chém từ chỗ cái eo thành hai đoạn...

Linh ngư chiến sĩ cùng bạch lang kỵ sĩ trước sau theo nhau chạy tới, vây quanh bạch sa chiến sĩ để chém giết. Tốc độ không kém, cự giải chiến sĩ Lạc Kỳ, áo giáp cứng rắn, trường thương đoạt mệnh, một thân bản lĩnh... Bạch sa chiến sĩ toàn bộ liền bị tiêu diệt!

"Chàng như thế nào có thể tự nhiên xuất hiện tại đây, cũng không sợ bị mọi người nói đùa!" Tĩnh Hương không có tham dự vào cuộc truy sát, đứng bên cạnh Diệp Phong chăm chú nhìn hắn, ánh mắt long lanh, trong lòng kinh hãi bất đắc dĩ mở miệng nhắc nhở.

" Hắc hắc, đại mỹ nhân, nàng không biết, bởi vì mỗi người với thế giới này đều thích đi dạo trên cát biển như vậy. Ta gọi cái này là học tập!" Diệp Phong cười cười trả lời, một tay ôm Tĩnh Hương vào trong lòng, khẽ hôn lên đôi môi anh đào một cái, hơn nửa một tay dùng sức ma sát phong nhũ của nàng.

"Chàng nha, không bao giờ có thể có một chút đàng hoàng!" Tĩnh Hương sớm đã quen bị Diệp Phong ôm thân mật trước mặt mọi người, cũng còn không mắc cỡ như lần đầu tiên, nghe hắn nói xong rồi mỉm cười, điểm nhẹ ngón tay lên trán nhẹ giọng, có vẻ phong tình vạn chủng, rất chi là mê người.

"Hắc hắc, nam nhân không hư, đàn bà không thương a. Lão bà đại nhân, đêm nay nhớ kỹ cho ta vào cửa nhé..." Diệp Phong ghé bên tai Tĩnh Hương nói. Tĩnh Hương nghe được rất mắc cỡ, nhất thời đắm vào ngực hắn một

đám, Mộng Hình ở một bên thấy giờ, mắt phương long lanh u oán liếc Diệp Phong một cái.

"Vị tiên sinh này, tại hạ Lạc Kỳ - Bảo Nhĩ, cảm ơn người đã trợ giúp!" Cự giải chiến sĩ Lạc Kỳ ánh mắt tò mò của Khải Đặc về tám cái chân đi động, đi tới gần Diệp Phong cảm tạ.

"Ha ha ha, tại hạ Lôi Ân - Pháp Lôi Nhĩ. Gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ là đáng mà. Cự giải chiến sĩ không cần khách khí!" Diệp Phong nhìn cự giải Lạc Kỳ tới gần, hai mắt hiện lên thần sắc đắc ý, cao hứng cười to, "được rồi, vì sao bọn bạch sa chiến sĩ này mà đi truy sát người? Hải tộc các người cũng có lĩnh chủ mà?" Diệp Phong đối với Lạc Kỳ rất chi là tò mò, vừa tới đã hỏi chuyện.

Lạc Kỳ đối với việc Diệp Phong trợ giúp vô cùng cảm kích, nghe hẳn hỏi xong liền trả lời: "Hải tộc cũng như trên đất liền có các tộc giống nhau đều có chế độ giai cấp, mỗi khu vực hải vực đều có lĩnh chủ. Ta là cự giải chiến sĩ một thân một mình. Hai ngày trước tại khu vực giáp giữa hải vực và lục địa bởi vì đắc tội với lĩnh chủ của nơi này, bị hắn phái binh đuổi giết. Thân muốn chạy trốn lên phía trên nhưng bị bọn chúng đuổi lùi lại, không có nghĩ tới sẽ được các người trợ giúp."

Nói về việc đánh nhau trên mặt đất, hải tộc có rất ít loài cùng cự giải chiến sĩ so sánh. Diệp Phong nghe nói xong, gật đầu ý hiểu, hai mắt chuyển động nhìn gã cười nói: "Gặp nhau tức là có duyên. Chúng ta cùng vậy công kẻ địch, và cũng là lần đầu tiên nhìn thấy hải tộc. Lạc Kỳ nếu người không chê, mời người tới doanh trại uống một chén, thế nào?"

Uống một chén? Lạc Kỳ không hiểu lắm, đây là ý tứ gì, bất quá nhìn thấy Diệp Phong đối với mình như thế, gã liền đáp ứng liền. Diệp Phong thấy thế vô cùng cao hứng, cũng không để ý tới hình tượng của mình lúc này khó coi ra sao, phân phó tiểu đồ xử lý thi thể bạch sa chiến sĩ, sau đó cười to dẫn cự giải chiến sĩ đi vào Truyện Tống Trận.

Lạc Kỳ lúc trước không hiểu Tư Lược đoàn vì sao có thể tự nhiên xuất hiện, sau một khắc đi vào Truyện Tống Trận gã liền xuất hiện tại đại sảnh của trú địa bí mật của Tư Lược đoàn, nhất thời giật mình, khó có thể tin loại sự tình này ...

Diệp Phong nhìn gã, nhớ tới hải tộc có thể là không có Truyện Tống Trận ... lập tức mỉm cười một phen giải thích với Lạc Kỳ, ra lệnh cho các thành viên chuẩn bị yến tiệc, khoản đãi bằng hữu đến từ hải tộc.

"Hắc hắc, xem ra tên đại bàng giải (cua lớn) này rất có thể sắp trở thành đồng bọn với chúng ta!" Khải Đắc đang gọi mấy tên thủ hạ, ánh mắt nhìn về phía cự giai chiến sĩ Lạc Kỳ. Còn có Ai Đức và Ba Nhĩ vừa buồn cười vừa đưa ánh mắt nhìn về phía Lạc Kỳ.

"Nói nhảm, thiếu gia tiếp đón trọng hậu như vậy, chẳng lẽ lại để hấn rời đi?" Ba Nhĩ đắc ý nói.

"Ta khinh, tên tiểu tử nguoi sao không trước mặt lão đại mà nói thẳng cho gã ra. Nói ở đây gã không có nghe được đâu." Khải Đắc cùng Ai Đức đồng thời cười khinh bỉ Ba Nhĩ.

Lộ Lộ, U Nguyệt Nhi, Tĩnh Hương bốn vị tuyệt sắc mỹ nhân, đứng phía sau Diệp Phong cùng hấn chiêu đãi cự giai chiến sĩ Lạc Kỳ, trong đầu đều hiểu Diệp Phong muốn làm gì. Đương nhiên, Diệp Phong muốn thu phục số người này, mọi người trong Tur Lược đoàn hầu như ai cũng nhìn thấu. Bây giờ Diệp Phong đã có chủ ý, mà mục tiêu chính là Lạc Kỳ!

Nói cũng tốt, nhiều người cùng thực hiện, mọi người trong Tur Lược đoàn chỉ tốn một chút thời gian, không bao lâu yến tiệc đã chuẩn bị xong. Lạc Kỳ ở hình dạng của bàng giải, ăn những món mỹ vị thanh ngư do hương kỳ ả nhân nấu, uống được hương kỳ quả tự do hương kỳ ả nhân pha chế, vừa tán thưởng vừa ăn uống không ngừng

Mọi người đều nhìn về phía đại bàng giải đang một mình ăn uống đều không nhìn được cười. Duy nhất ở đó Diệp Phong ngồi đối diện, là thần tình vô cùng cao hứng.

Là hải tộc nhất viên, Lạc Kỳ đời này chưa từng được hưởng thụ mỹ vị của thanh ngư cùng mỹ tửu gì đó, gã hiện tại vô cùng hâm mộ các chủng tộc trên lục địa. Bởi vì trước kia tại ngoài biển khơi, niềm vui trong cuộc sống của gã chính là ăn cá sông tôm sông chán ngấy, không có thể so sánh với hiện tại.

"Thế nào Lạc Kỳ, trù nghệ của hương kỳ ả nhân như thế nào? Món cá này và tửu vị ngon không?" Diệp Phong nhìn hình dáng Lạc Kỳ, trong mắt ánh lên vẻ đắc ý, ngoài miệng tươi cười hỏi.

"Ngon, ngon, thật ngon, trước kia cho tới bây giờ ta không nghĩ thanh ngư ăn ngon như vậy!" Lạc Kỳ vừa ăn thanh ngư miệng thì xì xồ trả lời, "nếu sau này có thể thường xuyên thưởng thức loại thanh ngư này, cuộc sống nhất định không có buồn tẻ như trước kia nữa!"

"Ha ha ha...cái đó không có khó, Lạc Kì, người gia nhập đội ngũ của chúng ta, mỗi ngày đều có thể hưởng thụ trù nghệ của hương ẩm nhân và các loại mĩ thực." Khải Đặc, Ai Đức, Ba Nhĩ ba tên bại hoại vừa nghe Lạc Kì nói câu tiếp theo, tất cả đều không nhịn được mỉm cười đứng lên, nghĩ một cách có thể hấp dẫn được đại bàng giải .

"Đúng vậy, Lạc Kì, ta chính là đoàn trưởng. Nếu người thích hưởng thụ mĩ thực, không bằng gia nhập Tư Lược đoàn của ta, ta cam đoan với người sau này mỗi ngày đều thưởng thức mĩ thực mà trước kia chưa từng có!" Diệp Phong nhìn ba người Khải Đặc mỉm cười mời.

"Hảo, nếu tất cả mọi người đều hoan nghênh, ta đây nguyện ý cùng mọi người làm bạn, hưởng thụ mĩ thực." Lạc Kì nhìn thấy ánh mắt của mọi người ai nấy đều hoan nghênh, nghĩ lại sau này mỗi ngày đều thưởng thức mĩ vị, vì vậy liền mở miệng đáp ứng gia nhập Tư Lược đoàn.

Diệp Phong thấy Lạc Kì gia nhập Tư Lược đoàn, lập tức cao hứng cười to. Gần phía sau mình, Lộ Lộ và U Nguyệt Nhi không có dùng bữa đang ngồi ở trên đùi, trái ôm phải áp rồi mời mọi người tận tình ăn uống.

Song, chính lúc này, sơn động đột nhiên rung động như lần trước, hơn nữa còn mạnh hơn so với lần trước. Có vài nơi trong sơn động không chịu được, bắt đầu nứt ra, làm cho mọi người kinh hãi.

"Đi, tất cả mọi người nhanh đi ra bờ biển!"

Diệp Phong nhìn thấy động đất lại bắt đầu, trong lòng thầm than. May mắn trước đó tiêu đội tuần tra xử lý bọn bạch sa chiến sĩ, không có thu hồi Truyện Tống Trận, ngoài miệng lo lắng thúc giục mọi người, thống lãnh bọn họ thông qua Truyện Tống Trận nhanh chóng rời khỏi sơn động, đi ra ngoài bờ biển. Kiệt Nã Tư thu lại Truyện Tống Trận, đồng thời bay khỏi.

Động đất vẫn tiếp tục, mặt đất rung động. Bọn người Diệp Phong đứng trên bờ biển có cảm giác cả thiên địa đều lay động, cảm giác thế giới tới ngày tận thế.

"Thiếu gia..." Lộ Lộ hơi rung động, trong lòng sợ hãi, khẩn trương ôm lấy cánh tay của thiếu gia.

"Động đất chẳng lẽ không có kết thúc ư? Chấn động một lần như vậy cách một lúc sẽ lại xuất hiện, lão thiên a!" Diệp Phong nhìn thấy Lộ Lộ sợ hãi, ôm nàng vào trong lòng, nhìn thấy khắp nơi đều thay đổi, cảm giác dưới chân lại chấn động, nhịn không được mở miệng chửi to.

"Lôi Ân đoàn trưởng, nhìn bề mặt ngoài biển thì đại hải cũng bị ảnh hưởng rất lớn, phỏng chừng một lúc sẽ có sóng to đánh tới, chúng ta trước hết nên rời khỏi bờ biển!" Lạc Kỳ sinh sống lâu năm ở đây, nhìn tình hình ngoài biển khơi, lo lắng nhắc nhở Diệp Phong.

"không có Quang Minh bạch vũ điều tất cả mọi người lập tức tiến về phía bộ lạc Kỳ Qua Nhĩ tại sa mạc để tránh." Diệp Phong nhìn về phía bên kia biển lớn, ý nói không có bất kỳ con Quang Minh bạch vũ điều nào cả, tất cả thông qua Truyện Tống Trận tới Kỳ Qua Nhĩ bộ lạc ở bên kia, sau khi ôm Lộ Lộ cùng cười một con điều, đón thêm Tĩnh Hương rồi cùng tinh linh trung đội bay lên trên không.

Lúc này, mặt biển càng lúc càng có biến hóa lớn, sóng lớn đánh tầng này tiếp tầng kia, cùng với gió biển gầm thét bên tai làm nhiều người sợ hãi. Phía dưới địa chấn mật độ càng ngày càng mạnh. Lần trước động đất vô pháp so sánh với lần này, nhóm người Diệp Phong tất cả đều kinh ngạc!

Trời về chiều, sóng biển đánh ra tựa yếu dần, đột nhiên tại ngoài khơi tiếng gió như điên cuồng gào thét, sóng lớn tầng tầng phóng đến, tầng vọt tiến tới, nhằm mặt đất đánh vào.

"Mẹ nó, đây là biển gầm (Tsunami)! Mọi người nhanh bay lên cao!" Diệp Phong nhìn cơn sóng lớn phía dưới, mở miệng nhắc nhở mọi người bay lên cao...

Trời, bí mật trú địa sợ rằng đã bị ngập nước. Ngàn vạn lần đừng để Truyện Tống Trận bị hỏng a, lão tử đang định tìm địa tinh kiếm chút tiện nghi! Diệp Phong nhìn cơn động đất, biển gầm, trong đầu hấn hiện nên ý niệm ma quái.

Chương 90 : – Nam bắc phân cách , quốc vương , giáo hoàng , kế hoạch .

Tân NDGHNTD

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Quang minh lịch ngày 30 tháng 10 năm 9719, Quang minh đại lục bị một trận động đất với sóng thần khủng khiếp khó có thể tưởng tượng được xâm nhập. Động đất bắt đầu tại khùng bố ma lâm trung tâm đại lục, đại lục bị xé ra, phân thành hai nửa, hình thành nên hai khối đại lục nam bắc. Những đợt sóng thần tàn bạo quét qua giải đất duyên hải cuốn đi vô số tính mạng con người và tài sản, nam bắc lưỡng khối đại lục bị nước biển ở hai bờ đông tây tràn qua, hình thành nên một nội hải ngăn cách sự qua lại của hai bờ nam bắc.

Một phần mười dân cư của đại lục, bị mất mạng bởi tai họa tự nhiên khủng khiếp này. Kinh tế các quốc gia bị tổn thất nghiêm trọng, trong đó Mạt La đế quốc ở phía tây nam và dực nhân vương quốc ở phía đông, tổn thất vô cùng thảm trọng, tình thế hết sức bất lợi. Bởi vì, lãnh thổ vùng tây bắc của Mạt La đế quốc bị phân ra nằm tại nửa bắc đại lục, cả phần lãnh thổ phía nam của dực nhân vương quốc đều bị phân ra nằm ở nửa nam đại lục.

Lãnh thổ quốc gia bị ngăn cách bởi một biển lớn, dực nhân có năng lực phi hành có bay xuyên qua tùy ý, nhưng với kỹ thuật đóng tàu của Quang Minh đại lục đã bị mai một, tình hình của Mạt La đế quốc thì thập phần bất ổn, cả tỉnh tây bắc đều để lại cho nước có thái độ đối địch là Thiên Vũ đế quốc, quả thật chính là đưa dê vào miệng cọp!

Cả đại lục bị phân thành hai nửa nam bắc, lãnh thổ của hai nước lớn đều chịu nhiều nguy cơ, thời đại mới đã đến!

Hắc Ám giáo đồ, thừa dịp sự hỗn loạn do tai họa tự nhiên gây ra, hoàn toàn thoát khỏi sự đuổi giết của Quang Minh giáo đình, tung tích tại Thiên Vũ đế quốc bị mất đi. Làm cho quốc vương của Thiên Vũ đế quốc cùng giáo hoàng của Quang Minh giáo đình, đều vô cùng lo lắng, phái nhân mã truy tìm Hắc Ám giáo đồ ở khắp nơi.

Đại họa vừa qua khỏi, bách phế đãi hưng, Vọng Triều sơn phía tây nam Mạt La đế quốc, nước biển vừa rút đi khỏi nơi cư trú bí mật, Diệp Phong dẫn theo Lộ Lộ cùng bốn vị giai nhân, và nhiều thành viên của Tư Lược đoàn, từ sa mạc trở về nơi này, đầu tiên là kiểm tra ma pháp trận của Truyện

Tổng chi môn, thấy không có vấn đề gì đáng lo, mới bắt đầu gọi mọi người trở về thu dọn lại mớ hỗn loạn trong sơn động.

Từ lúc động đất với sóng thần bắt đầu, Diệp Phong có thể nói đã chứng kiến toàn bộ quá trình diễn ra. Từ nơi trú địa bí mật ở Vọng Triều sơn bị nước biển tràn ngập, từ sa mạc trung ương đại lục, tận mắt thấy đất đai nứt vỡ, nước biển mãnh liệt dâng trào, trong lòng chỉ có thể nghĩ ra hai chữ: tráng lệ!

Cho nên tổn thất mà động đất mang lại cho hắn, đối với hắn căn bản không là gì, cái chính là sơn động không bị sụp đổ, đồ dùng sinh hoạt và một phần lương thảo với hạt giống bị nước biển cuốn trôi, tính ra tổn thất cũng không nhiều lắm. Đa số vật dụng của Tư Lược đoàn bình thường đều do hắn và những thành viên cấp bậc đội trưởng cất giữ trong không gian giới chỉ.

Động đất vừa qua khỏi, Diệp Phong phân biệt nhìn Đế Na với Lạc Khắc. Người trước ôm hắn yêu kiều kể lễ nỗi sợ hãi động đất cả nửa ngày, mới cho hắn rời khỏi. Người sau thấy hắn vô sự thì cảm thấy vui mừng, dặn dò hắn bên ngoài nhất định phải cẩn thận, đế quốc nhất định sẽ có biến động lớn trong thời gian gần đây.

Cuối cùng Lạc Khắc còn không quên nhắc nhở tôn tử nhanh chóng sanh cho ông một tăng tôn, để ông đưa về làm bầu bạn. Phu nhân nguyên phối của lão Kiệt Khắc, cũng chính là nãi nãi của Lôi Ân, đã qua đời, hôm nay trong phủ mặc dù cũng có nhiều thê thiếp, nhưng tuổi già sức yếu, hơn nữa đều là ham muốn vinh hoa phú quý, cho nên căn bản không quản đến các nàng. Trải qua thảm họa tự nhiên kinh hoàng, Lạc Khắc bắt đầu hi vọng có thể ở bên cạnh thân nhân của mình, cho dù là trẻ con cũng tốt.

Diệp Phong với vấn đề này không cảm thấy lo lắng, có ý tốt nói cho Lạc Khắc biết ông vốn sẽ có tăng tôn, bất quá ở giữa đường lại bị chết trong bụng mẹ. Cũng không biết vì sao, hắn ở phương diện này có thể nói rất cẩn thận, cũng không có làm Lộ Lộ cùng tứ nữ thụ thai, nhưng cho đến nay ngoại trừ U Nguyệt Nhi, còn lại tam nữ chưa từng nhận xuất hiện dấu hiệu.

“Ai, thật vất vả bố trí một nơi ở xinh đẹp, tự nhiên bị nước biển phá hủy, thật sự là xui xẻo!” Mộng Hình kéo cánh tay trái của Diệp Phong, nhìn tình cảnh hỗn loạn ở chung quanh, cảm thấy có chút buồn bực.

“Thoải mái lên, cái cũ không đi, cái mới làm sao đến.” Diệp Phong trong miệng ngâm Thanh sản tiêu hồn, nhìn Mạn Nộ Ai Nhĩ ở bên phải cách

không xa, suy nghĩ hỏi: "Đại sư, ta nhớ kỹ người từng nói chỉ cần mười hai Truyện Tổng Trận với truyện tổng thủy tinh đều còn đủ, phóng hồi lại ma pháp truyện tổng là có thể khởi động lại truyện tổng chi môn, có thật sự làm được không?"

Diệp Phong gần đây tự mình suy nghĩ, ra lệnh Lạc Tư với Mạn Nỗ Ai Nhĩ chế tạo một cái mộc chế luân y (xe lăn bằng gỗ), làm Mạn Nỗ Ai Nhĩ thập phần vui mừng. Giờ phút này đang muốn làm luân y chuyển động, nghe Diệp Phong nói xong, liền bỏ qua ý nghĩ trong đầu, gật đầu nói: "Đúng vậy, không cần phải lo lắng truyện tổng thủy tinh bị phân ra, năng lượng sẽ không yếu đi, chỉ cần phóng hồi lại ma pháp trận, là có thể khởi động lại Truyện Tổng chi môn."

"Ân, vậy là tốt rồi!" Diệp Phong hài lòng gật đầu nói. Tĩnh Hương với Mộng Hình trước sau nhíu mày hướng đến hắn hỏi: "Chàng không phải là muốn đến đại lục của địa tinh chứ?"

"Đúng vậy, bây giờ sáu trung đội chủ đều có khả năng giáp hạng nặng chế từ tinh thiết, hỏa thương hỏa pháo của địa tinh bắn thiết đạn không thể xuyên thấu, có thể đi xem thử có khả năng kiếm được gì hay không, tốt nhất là có thể bắt một ít địa tinh hoặc là một tá địa tinh hỏa pháo trở về... hắc hắc ... đến lúc đó xem ai không biết đầu, lão tử liền đánh con mẹ hắn..." Diệp Phong ngẩng đầu nhìn Tĩnh Hương cùng Mộng Hình, cười hắc hắc trả lời, trong đầu đều nghĩ đến tình cảnh xâm lược địa tinh.

"Chàng có nắm chắc không? Cho dù tinh thiết khả năng giáp có khả năng ngăn cản lực xuyên thấu của hỏa thương, nhưng đạn dược oanh tạc làm thế nào mà chống đỡ? Đừng quên ma sủng không có khả năng giáp, chúng bị hỏa pháo oanh tạc khẳng định chịu không nổi. Hơn nữa chúng ta lại không biết đối phương có bao nhiêu binh lực đồn trú. Trong tình huống này mà mạo hiểm dịch chuyển tới, thật quá nguy hiểm, thiếp phản đối." Tĩnh Hương nhìn người trong lòng, biểu thị thái độ kiên quyết.

"Ai, ai, lão bà đại nhân, ở đây nhiều người như vậy, cho ta một chút mặt mũi được không. Ta làm sao lại đi làm việc mà mình không nắm chắc chứ?" Diệp Phong một tay ôm Tĩnh Hương vào lòng, bên tai nàng cười hì hì nói nhỏ, " Địa tinh có hỏa thương hỏa pháo, chúng ta cũng có tạc đạn đặc chế, đến lúc đó chúng ta lợi dụng sức phòng ngự của khả năng giáp, oanh tạc lại bọn họ, nàng nói ai có ưu thế hơn?"

“Chàng là đồ không có lương tâm, thiếp lo lắng cho chàng, vậy mà chàng nói thiếp không để cho chàng mặt mũi.” Ngọc thủ của Tĩnh Hương ở sau lưng Diệp Phong hung hăng nhéo một cái, nhẹ giọng trách cứ, “chàng không biết là dùng tính mạng của thành viên Tư Lược đoàn, đem đi so sánh với tạc đạn của địa tinh là quá đáng sao?”

“Tốt tốt, nàng đã tin tưởng ta, vậy đoàn trưởng ta sẽ không dễ dàng buông tay chịu chết. Nếu không được ta sẽ bỏ qua.” Diệp Phong hung hăng hôn đôi môi đỏ mọng của Tĩnh Hương một cái, để an ủi nàng, quả thật là quyết tâm đi tới địa tinh đại lục.

“Xem ra chàng đã quyết định, thiếp vĩnh viễn không cách nào khuyên bảo chàng nữa. Chàng tùy ý mà làm không cần hỏi lại!” tâm trạng Tĩnh Hương khi thấy hắc không nghe lời khuyên bảo, lo lắng không vui.

Mộng Hình vốn rất tinh minh, thấy tình nhân đã quyết tâm muốn đi, Tĩnh Hương khuyên bảo cũng chỉ vô dụng, liền không lãng phí nước bọt để khuyên bảo nữa. Tại hoàn cảnh không thể thay đổi này, quả không muốn cùng tình nhân sinh ra mâu thuẫn không tốt, ảnh hưởng đến tình cảm.

Phía bên phải Diệp Phong là Mạn Nỗ Ai Nhĩ, nghe xong trong lòng lão có ý nghĩ lo lắng cho bản thân. Bất quá Tư Lược đoàn lại có Diệp Phong, ác ôn độc tài, nắm giữ đại quyền, nói một chữ không hai lời, liền nghĩ tương lai mọi lời khuyên với hắc đều vô dụng. Hắc không phải lúc nào cũng từ chối nghe lời khuyên, bởi vì đoàn trưởng cũng là không phải không biết nhìn người. Với cá tính không chịu thua thiệt của hắc, tất sẽ không để cho Tư Lược đoàn bị tổn thất gì.

Lúc này, cự giải chiến sĩ Lạc Kỳ, ra biển để tắm biển, vừa từ Truyện Tổng Trận trở về. Diệp Phong đã thấy gã, nghĩ nghĩ, lập tức uống hết, rồi cười nói: “Lạc Kỳ sắp tới ta chuẩn bị thám hiểm cả vùng thần bí của lục địa là địa tinh, người có thể giúp ta tuyển lựa một ít cự giải chiến sĩ không? Ta có thể cam đoan sau này bọn họ đãi ngộ sẽ không kém!”

Lạc Kỳ vốn là con đại bàng giải (cua lớn) ở vùng biển rất thích thú về những sự vật mới lạ. Gã thấy đoàn trưởng muốn đi tới nơi thần bí đại lục của địa tinh hiếm thấy, lập tức lộ ra vẻ mặt tò mò, nghe đoàn trưởng nói xong, nghĩ một lúc rồi đáp: “Theo lý thuyết, nếu đoàn trưởng cấp đãi ngộ như vậy, thì bình thường cự giải chiến sĩ sẽ không cự tuyệt. Ta cũng có không ít đồng tộc bằng hữu. Có điều cự giải chiến sĩ chúng ta không có

lãnh địa cố định, có thể sẽ hao phí không ít thời gian. Với tốc độ của ta, muốn liên hệ nhiều cự giải chiến sĩ đại khái cũng phải mất hơn một tháng.”

“A, được vài chục trong một tháng hơn? Không có vấn đề, người tận lực mà đi tìm, ta trước khi đi địa tinh đại lục cũng muốn chuẩn bị một chút, có thể chờ người kiếm được trở về rồi mới đi thám hiểm. Có hơn vài chục cự giải chiến sĩ gia nhập, ta có thể nắm chắc thành công.” Diệp Phong nghe vậy cao hứng mỉm cười.

“Đoàn trưởng nếu muốn thu thêm nhân mã? Ta có thể trở về bộ lạc của tại cự nhân vương quốc, giúp người chiêu lãm một vài Kỳ Lạp Tư cự nhân!” Lôi Nặc đang trong hình dạng của ả nhân, tay gãi đầu đi tới gần Diệp Phong.

“Chiêu lãm Kỳ Lạp Tư cự nhân? Người có nắm chắc không??” Diệp Phong nghe Lôi Nặc nói xong, hai mắt sáng bừng lên, trên miệng như có chảy cả nước miếng, chính sắc hỏi. Nếu đồng thời có nhiều cự giải chiến sĩ cùng Kỳ Lạp Tư cự nhân, vậy thực lực của Tư Lược đoàn không phải lại tăng cường sao, hẳn không cao hứng thì không được.

“Điều này có thể, chỉ cần nói có hương ki ả nhân chế biến mĩ thực và rượu ngon, Kỳ Lạp Tư cự nhân đều sẽ ưa thích. Ta tuyệt đối nắm chắc đầu tiên có thể thuyết phục mấy người bằng hữu tại bộ lạc!” Lôi Nặc cười cười, mục đích lớn nhất trong lòng cuối cùng có thể nói ra. Kỳ thực y thấy đoàn trưởng đãi ngộ rất tốt, nên muốn đi tìm mấy bằng hữu lại vì đoàn trưởng mà xuất lực, cùng hưởng thụ mĩ thực cùng hảo tửu.

“Ha ha ha, tốt, chỉ cần người có thể thuyết phục được mấy bằng hữu của người, thì điều đó sẽ mang đến cho Tư Lược đoàn sự trợ giúp rất lớn!” Diệp Phong nghe vậy thì trong lòng thấy sáng khoái, lớn tiếng cười ha hả rất cao hứng, rồi ra lệnh cho hương kỳ ả nhân buổi tối chiêu đãi Lạc Kỳ và Lôi Nặc.

“Hừ hừ, lão đại thật là, Lạc Kỳ và Lôi Nặc tích cực chiêu mộ nhân thủ, lại cấp cho bọn hắn buổi tối, mà không cấp cho chúng ta, thật là bất công mà.” Khải Đặc và Ai Đức hai tên bại hoại đứng một bên thầm thì phàn nàn với nhau, khiến cho những kẻ thuộc hạ đứng gần đó nghe được đều cười trộm.

Bàng Kỳ - Cách Nhĩ Cáp Đặc, quốc vương Thiên Vũ đế quốc, tóc xanh râu ngắn, dáng người anh tuấn tiêu sái, đang trong tuổi tráng niên, bề ngoài

trầm ổn, nhưng bên trong thì bùng bùng dã tâm, lại cực kỳ háo sắc. Từ sau khi đăng cơ thì đã sớm có ý đồ thống nhất tam đại đế quốc của nhân tộc và thu gom tất cả những trang tuyệt sắc giai nhân trong thiên hạ vào tay.

Sau trận động đất kinh hoàng, Quang Minh đại lục bị chia ra làm nam bắc hai phần, Bàng Kì đã có chủ ý với lãnh thổ phía tây bắc của Mạt La đế quốc, nên đã âm thầm điều động binh lực, chuẩn bị nhất cử chinh phạt lãnh thổ phía tây bắc của Mạt La đế quốc, quy vào bản đồ của quốc gia của mình.

Màn đêm phủ xuống, bầu trời không trăng không sao, một dãy đèn nhánh. Lúc này, Bàng Kì vừa cùng với mấy vị trọng thần thương nghị sự vụ triều chính, sau đó thì trở về hậu cung. Y được sủng phi xinh đẹp Du Ly cùng với cung nữ hầu hạ tắm rửa bằng nước nóng, sau đó thì trở lại tắm cung có tường làm bằng vàng trông rất long lẫy và xa xỉ của mình. Y ôm lấy Du Ly lúc này đang mặc bộ xiêm y màu đen mỏng manh trong suốt mà áp tới bên giường, đáng vẻ ham muốn được giao hoan.

“Bệ hạ, làm sao hôm nay ngài lại gấp như thế? Hãy để thần thiếp hầu hạ ngài trước nha!” Du Ly là một mỹ phụ, năm nay ba mươi tuổi, có mái tóc đỏ và dài, lúc này đang nằm bên dưới Bàng Kì, chỉ yêu kiều kêu lên như thế rồi đỡ y ngồi dậy trên giường. Sau đó ả giúp y cởi bỏ áo ngủ, rồi quỳ xuống giữa hai chân của y, cúi đầu ngậm lấy nam căn của Bàng Kì, dùng đôi môi anh đào và chiếc lưỡi thơm tho tận tình hý lộng một hồi, khiến cho dục hỏa của y đại thịnh.

Mười năm trước, Du Ly - Khổng Dịch Ni từng được xem là Thiên Vũ đế quốc đệ nhất mỹ nhân, luận về tư sắc và tài nghệ đều có thể nói là cực phẩm. Sau khi được Bàng Kì thu nạp vào cung, vì muốn lấy lòng Bàng Kì mà nàng đã cố gắng học rất nhiều kỹ xảo về thuật phòng trung, tuyệt đối có thể xưng là một vũ vật phong tao nóng bỏng. Từ khi Bàng Kì có nàng, y đã không còn đoái hoài đến những phi tử khác nữa.

Vào thời khắc này, Du Ly mặc xiêm y màu đen mỏng manh trong suốt, có thể thấy rõ đôi ngực cao vút, chiếc eo nhỏ mềm mại, cùng với ngọc đồn và đôi đùi ngọc xinh đẹp. Những chi tiết đó đều được Bàng Kì thấy rõ, thậm chí cả vùng cấm địa tiêu hồn của ả cũng phơi bày rõ ràng.

“A.....ái phi, kỹ thuật miệng của nàng thật sự càng ngày càng cao a.....” Bàng Kì bị kỹ thuật miệng thuần thực của Du Ly khiêu khích dục hỏa, không thể nhẫn nại được nữa, liền xoay người ôm lấy ả đặt lên giường

trong tư thế mà y thích nhất, rồi xé toạc bộ xiêm y màu đen mỏng manh của ả. Y đưa tay nắm lấy bàn chân nhỏ rồi kéo chiếc đùi ngọc thon dài đặt lên vai mình, nam căn dựng thẳng, rồi thô bạo tiến nhập vào ả.

“A....bê hạ....đừng như vậy...a....ô....mạnh nữa...”

“Ha ha ha, ả lẳng lơ này, vừa không muốn như thế này lại vừa muốn mạnh thêm, có phải là rất sướng khoái không?”

Tiếng rên rỉ thô tục của Du Ly bị công kích thô bạo, làm cho dục hỏa của Bằng Kì dâng cao thêm, rồi cười to ha ha đầy tự tin của nam nhân, gia tăng thêm công kích lên người ả. Hai tay cùng lúc đang tiến hành xâm phạm mĩ nhũ trước ngực. Lại không biết trên đỉnh của tấm cung rộng lớn, có một nam đạo lạc thiên sứ đang giương đôi cánh màu đen nhìn bọn họ mà cười lạnh.

“Ác....bê hạ....thỉnh ngài mạnh thêm nữa...nhanh nữa...nhanh nữa...”

Du Ly bất mãn còn muốn Bằng Kì tiếp tục công kích, trong miệng là tiếng rên rỉ mê người không ngừng. Bằng Kì nghe thấy trong lòng rất hứng phấn, nhưng mà xương cốt đã rã rời, thế là bị đánh bại không còn một manh giáp.

Ai, đã xong rồi, không biết khi nào lão mới cho ta một lần thỏa mãn thật sự...Du Ly biết rằng Bằng Kì đã ngừng, trong lòng nghĩ thất vọng, trên miệng vẫn mỉm cười quyến rũ làm nũng: “Bê hạ, ngài hôm nay thật dũng mãnh nha, thần thiếp bị ngài làm khiến cho thật sướng khoái, làm tim đập nhanh. Tối mai ngài tiếp tục sủng hạnh thần thiếp nha, không được tìm nữ nhân khác đó.”

“Ha ha, bảo bối, sẽ không tìm nữ nhân khác.” Bằng Kì căn bản không hiểu rõ ý nghĩ trong nội tâm của Du Ly, nghe giọng làm nũng của mỹ nhân được thỏa mãn, lập tức cười to cao hứng: “Đến đây, ái phi, mau dùng tuyệt chiêu của nàng làm nó khôi phục lại hùng phong nào, để còn tiếp tục cho nàng ngây ngất.”

Ai, xem ra tối nay phải tự bí mật giải quyết rồi. Du Ly nghe Bằng Kì nói xong, trong lòng thầm than, buổi tối lại phải tự sướng một mình nữa, rồi đang định phục vụ Bằng Kì lần nữa, thì bên ngoài lại đột nhiên có một âm thanh nhàn nhạt vang lên: “Quốc vương bê hạ, cái việc này không cần quá sức. Hay là hãy tập trung tính toán để thực hiện hùng tâm của ngài.”

“Ai?!” Bằng Kì và Du Ly vừa nghe âm thanh vang lên, liền ngồi dậy xuống giường kinh hô dò xét, sau đó lại co rút trên giường.

“Ta đang ở phía trên” Đọa lạc thiên sứ từ trên cao bay xuống với thần thái ung dung tiêu sái, rồi đứng đối diện Bàn Kỳ.

“Đọa lạc thiên sứ? Đến.....”

Bàn Kỳ chỉ có thực lực lục giai cường sa kiếm sĩ, khi thấy đối diện là đọa lạc thiên sứ của Ma tộc, nhất thời kinh hãi thất sắc. Y muốn mở miệng gọi vệ binh bên ngoài, nhưng chỉ nháy mắt một cái, đọa lạc thiên sứ đã chụp được cổ của lão, ý bảo lão vào Du Lị không được lên tiếng.

“Ngươi là Ma tộc? Ngươi muốn thế nào?” Trong hoàng cung được canh phòng nghiêm mật, nhưng đọa lạc thiên sứ này lại có thể vào đây mà không bị phát hiện, chứng tỏ thực lực cao cường, cổ của Bàn Kỳ bị khóa chết, trong lòng khản trương, không dám phản kháng, nhưng miệng vẫn lên tiếng hỏi.

“Quốc vương bệ hạ không cần khản trương, ta là Hắc Ám giáo hoàng Tắc Tư – Lỗ Đức Nại. Hôm nay đến tìm ngài là muốn thương thảo một kế hoạch chinh phục thế giới...” Đọa lạc thiên sứ, cũng chính là Hắc Ám giáo hoàng, nhìn Bàn Kỳ rồi nói ra mục đích của mình.

Chương 91 : – Thiên vũ điều binh, hắc ưng, cương giáp phong ngư

Tân NDGHNTD

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Cả đại lục bị phân thành nam bắc, có cư dân của một quốc gia cư trú trên cả nam bắc hai khối đại lục, muốn tiếp tục tiến hành trao đổi, mua bán phải thông qua vùng biển rộng lớn giữa nam bắc hai khối đại lục. Bởi vậy các thương nhân có kinh nghiệm ở các nơi đều thừa dịp nắm bắt thời cơ, bắt đầu từ các thành thị ven biển. Ngư nghiệp cùng với kỹ thuật đi biển yếu kém được phát triển.

Thảm họa vừa qua khỏi, các quốc gia ở hai đại lục nam bắc kiệt lực giảm thiểu sự tổn thất, đồng thời tiếp tế cho tai dân, cũng đều có thời gian chú ý tới một điểm nghi vấn, là động đất vì sao lại từ trung tâm của đại lục là Khủng bố ma lâm bắt đầu? Ma thú có phải là sớm biết đại lục sẽ có động đất nên rời khỏi ma lâm? Nếu không vì sao chúng, những ma thú có khả năng phi hành đều tụ tập tại phương bắc, còn lại đều ở phương nam. Sau khi đại lục bị phân cắt thì toàn bộ tập hợp tại phương nam?

Không có ai có khả năng giải thích được bí ẩn này, làm cho nam bắc tám đại quốc gia thập phần khó hiểu. Mà tại nam đại lục là Mạt La, Quang Minh, cự nhân ba nước cùng với một nửa lãnh thổ của dực nhân vương quốc còn phải nơm nớp đề phòng hành động của ma thú, để tránh bị chúng thừa dịp xảy ra sự hỗn loạn, gây ra những tổn thất lớn hơn nữa.

Lúc chính Ngọ, mặt trời trên cao tỏa ánh nắng chói chang, ở toà lương đình trong hậu hoa viên của hoàng cung Mạt La đế quốc, nghe xong bẩm báo của mật thám, ý bảo lui ra sau, trên mày lộ ra vẻ buồn phiền. Bởi vì mật thám bẩm báo, Thiên Vũ đế quốc đang ở biên giới tỉnh tây bắc tại đại lục phía bắc, tập trung binh lực, ý đồ ra sao thì tự nhiên thập phần rõ ràng!

“Bệ hạ, không bằng triệu tập quan viên đến suy nghĩ đối sách?” Tả La nhìn quốc vương bệ hạ đang lo lắng mở miệng đề nghị.

Lao Nhĩ nghe vậy lắc lắc đầu, nói: ”Bây giờ tình hình trong nước đã thập phần không ổn, không thể tưởng là Thiên Vũ đế quốc sẽ như vậy. Người đi truyền lệnh hắc ưng kỵ sĩ đoàn, lập tức đi trước trợ giúp tỉnh tây bắc, giám thị hành động của Thiên Vũ đế quốc, thông báo lại cho Phí Đức đề tự mình mang binh tiến đến đóng ở tỉnh Tây Bắc!”

“Vâng!” Tả La đáp lại mệnh lệnh. Xoay người rời đi.

Hắc ung, tứ giai ma thú không có thuộc tính, thân dài hai thước, toàn thân là lông một màu đen, hai cánh có lực rất mạnh. Hắc ung kỵ sĩ đoàn, tại Mạt La đế quốc là một trong hai đại phi hành binh đoàn, có một vạn thành viên, địa vị gần với hoàng gia kỵ sĩ đoàn.

Phí Đức - Chiêm Mỗ Tư, nhi tử của Uy Nhĩ nguyên soái, phụ thân của Phi Long, là đại tướng quân của Mạt La đế quốc, thống lĩnh một nửa binh mã của đế quốc, hàng năm đều trú thủ tại phương bắc.

“Bàng Kì, dã tâm của người cuối cùng cũng lộ ra rồi, không nghĩ lại bất thành linh nhanh đến như vậy....” Lao Nhĩ nhìn Tả La rời đi, trong đầu có nhiều suy nghĩ.

Cùng lúc đó, tại hoàng cung Thiên Vũ đế quốc, Bàng Kì bộ hạ đang vô cùng tự tin cùng các vị trọng thần thương nghị kế hoạch tiến công tỉnh tây bắc của Mạt La đế quốc. Đêm mà Tắc Tư tìm đến Bàng Kì, hai người bí mật thương nghị đều vô cùng vui mừng với kế hoạch đề ra, triệt để đốt cháy lên dã tâm ẩn trong lòng Bàng Kì đã lâu!

Cương giáp phong ngư, tứ giai ma thú không có thuộc tính ma pháp, thân cao khoảng ba thước, tứ chi to lớn mạnh mẽ, toàn thân bao phủ bởi lân giáp màu vàng, độ cứng rắn có khả năng so với cương thiết. Tính tình hung dữ, sức chịu đựng siêu cường, một khi bị chọc tức, liền không ngừng truy đuổi kẻ địch, giống như đã phát điên, là vương giả trong ma thú không có chúc tính. Coi như là một dị chủng siêu cường trong các loài ma thú không có chúc tính, cho dù là ngũ, lục giai chúc tính ma thú cũng không dám trêu chọc chúng. Ngoại trừ đồng loại, chúng cơ hồ không hề buông tha cho những ma thú khác xâm phạm lãnh địa của mình!

Cương giáp ngư vương, tứ giai ma thú không có chúc tính, hình thể bình thường, cương giáp giống với phong ngư, nhưng lân giáp cứng rắn hơn, sức mạnh cường đại hơn, bốn vó dưới chân đều là màu vàng!

Hôm nay tại bờ biển phía bắc của nam đại lục, khắp nơi đều là ma thú, thống lĩnh bởi Bạo Sa Cửu Đầu hoàng. Tại phía tây nam của Hỗn loạn hoang nguyên trong Hồ Lô sơn cốc, bây giờ tụ tập khoảng hơn hai trăm con cương giáp phong ngư.

Hồ Lô sơn cốc từng được Hoàng gia Tư Lược đoàn bố trí đẹp hơn, đã không thể tồn tại. Tất cả tinh linh thụ ộc đều bị phá hủy. Mặt đất được trồng

hoa cỏ một cách chinh tề, cũng bị biến thành nơi ăn của cương giáp phong ngư. Khắp nơi đều là một cảnh tượng hoang vu.

Hoàng hôn, nắng chiều chiếu rọi Hồ Lô sơn cốc, khiến nơi đây càng thêm có vẻ hoang vu, chỉ có cương giáp phong ngư chậm rãi bước đi trong cốc, cỏ xanh ở mọi nơi đều trở thành thức ăn.

Bởi vì cương giáp phong ngư là một bầy đàn có tính cách bá đạo, bởi vậy quanh Hồ Lô sơn cốc, cũng chỉ có chúng nó xuất hiện lúc này, còn lại đều không thấy bóng một ma thú nào khác.

Lúc này, tại nơi có diện tích lớn nhất là phía sau sơn cốc, đột nhiên vang lên từng đợt âm thanh từ dưới lòng đất, làm kinh động tới cương giáp phong ngư đang gặm cỏ, khiến chúng ngừng lại và quan sát chung quanh, tìm kiếm kẻ nào đã quấy rầy bữa ăn của chúng. Cương giáp ngư vương đang nằm dưới đất cũng đứng lên, mũi thở ra thành tiếng, lộ ra bộ dạng vô cùng tức giận.

Âm thanh đào đất ngày càng lớn, tại phía sau sơn cốc, đột nhiên một trăm lẻ một Đại địa xuyên sơn giáp từ dưới đất chui lên, ngồi trên là các kỵ sĩ mặc trọng kỵ khải giáp, sau đó một gã kỵ sĩ thả ra hai khối cương bản, nhanh chóng vòng ra xung quanh cương giáp phong ngư, triển khai công kích.

“Moo moo... Moo...”

Cương giáp ngư vương thấy đột nhiên có ma thú và kỵ sĩ tấn công phe mình, nhất thời bạo nộ phát ra tiếng trâu rống, dẫn đầu toàn bộ cương giáp phong ngư, bốn chân phi cuồng loạn, sừng trâu chĩa vào hướng địch nhân lao lên dữ dội, thanh thế kinh người.

Đại địa xuyên sơn giáp, thổ hệ ngũ giai ma thú, thân cao gần bằng chiến mã, thân phủ lớp vảy thô bằng chất sừng, bụng và tứ chi có lông thô và cứng bên trong hé ra ngoài, giữa các phiến vảy cũng có lông dài và nhọn thưa thớt. Đầu nhỏ có dạng như cái dùi tròn, miệng dài không răng, mắt nhỏ và tròn, tứ chi thô ngắn, năm ngón có móng mạnh mẽ, tăng cường cho bản lĩnh bới đất đào hang!

“Con mẹ nó, gia viên xinh đẹp của chúng ta trước kia, không ngờ lại bị lũ trâu con kia làm chuyện tốt ra thế này đây?” Bại hoại kỵ sĩ Khải Đặc, đại lĩnh Liệt Diễm kỵ sĩ toàn bộ mặc trọng kỵ khải giáp bằng tinh thiết, tay cầm Phương thiên họa kích, cười Liệt Diễm tiêu phong mã thông qua Truyện

Tổng Trận xuất hiện ở phía sau sơn cốc, thấy cảnh tượng nơi này nên bực bội mắng to.

“Mẹ kiếp Khải Đặc, mẹ nó làm chậm trễ thời gian, để bọn ma thú khác đuổi tới làm bất không đủ cương giáp phong ngư, cẩn thận lão tử đem người đánh thành con chó điên!” Miệng ngậm Thanh sắc tiêu hồn thông qua Truyện Tổng Trận chính là Diệp đại đoàn trưởng, chỉ vào tên kỵ sĩ bại hoại mà phát tiết tính tình của đoàn trưởng. Khải Đặc thấy thế lập tức cười hắc hắc lĩnh mệnh, hô hào Liệt Diễm kỵ sĩ lao về phía cương giáp phong ngư.

“La Phi, nhanh, các người mỗi người lựa chọn lấy một con cương giáp phong ngư. Thành viên còn lại liều mạng chém giết cho lão tử, giải quyết trận chiến nhanh hết mức có thể, nếu không có ma thú khác đuổi đến, thì con mẹ nó chính chúng ta bị người khác săn giết đấy!” Diệp Phong cao giọng ra lệnh với linh ngư, bạch lang, lôi đình, tinh linh bốn trung đội vừa mới đến.

“Rồ!”

Thành viên bốn trung đội lên tiếng nhận lệnh, triển khai hành động. Ngoại trừ tinh linh trung đội tự phóng thích phụ trợ ma pháp lên chính bản thân, ba trung đội còn lại đều mặc trọng trang giáp bằng tinh thiết. Mặc dù nhìn qua có điểm giống như thiết giáp thô kệch, bất quá trong hàng ngũ vẫn thập phần hợp mắt hơn trước.

Hiện tại Kỳ Lạp Tư cự nhân Lôi Nặc cùng cự giải chiến sĩ Lạc Kỳ đều sớm rời khỏi Tư Lược đoàn để tìm cách lôi kéo cự nhân và cự giải cho Diệp Phong.

Phong Nguyệt mỹ nữ đoàn của Đế Na, hôm nay dừng lại tại Thiên Vũ đế quốc phía bắc đại lục. Mười ngày trước Diệp Phong thông qua Truyện Tổng Trận, trước tiên đến bộ lạc Kỳ Qua Nhĩ, muốn đến Thiên Vũ đế quốc thu hồi Truyện Tổng Trận ở chỗ Đế Na, rồi trở về thu ở bộ lạc Kỳ Qua Nhĩ, để quay về trú địa ẩn bí mật tụ tập Truyện Tổng thủy tinh, khôi phục năng lực của Truyện Tổng chi môn. Kết quả trên đường phát hiện cương giáp phong ngư ở Hồ Lô sơn cốc, nhất thời nổi lòng tham, lấy đủ Truyện Tổng Trận rồi đại lĩnh Tư Lược đoàn chạy đến nơi đây.

Để tránh bị phi hành ma thú phát hiện truy đuổi không tha, Diệp Phong tại hơn trăm dặm về phía tây nam của biên giới Mạt La đế quốc, ra lệnh cho Đại Địa trung đội đào hang để tiến tới, muốn để lũ ma thú còn lại không kịp

tới đây. Bất cương giáp phong ngư rất cần thiết cho linh ngư chiến sĩ. Do cương giáp phong ngư tính tình rất nóng nảy tàn bạo, căn bản không thể nuôi dưỡng trong chuồng, cho nên hẳn không chuẩn bị bắt nhiều. Chỉ cần số lượng vừa đủ cho linh ngư chiến sĩ là được. Nếu thời gian chậm trễ thì bọn ma thú khác đuổi tới, hẳn chỉ có thể rút lui.

Nếu nói bây giờ đối mặt với cương giáp phong ngư là một đoàn đội bình thường, thậm chí có là quân đội đi nữa cũng không thể lấy cứng chọi cứng với chúng, bởi vì giáp vảy của chúng quá cứng rắn. Cương thương đâm không thủng, cùng chúng nó đối chọi thuần túy là xông lên để bị dày xéo. Nhưng đối lại là Tư Lược đoàn thì khác. Ngoại trừ tinh linh trung đội bay trên không, còn lại đều trang bị hộ thân trọng trang giáp bằng tinh thiết mà so với cương thiết còn cứng hơn. Hơn nữa vũ khí sử dụng cũng đều chế bằng tinh thiết, xung kích trực diện với cương giáp phong ngư, hoàn toàn là dùng phương pháp lấy cứng chọi cứng mà tốc chiến tốc thắng.

Tiếng móng trâu cùng tiếng vó ngựa “đát đát” tương giao nổi bật lên, thêm vào tiếng ngư ngâm lúc có của cương giáp phong ngư bị đâm chết hay chém chết, phối hợp với cảnh trọng trang bộ đội và cự ngư vảy vàng xông vào nhau, thể hiện một cảnh quan hùng tráng.

“Đây là vương giả vô chúc tính ma thú trong truyền thuyết? Cũng không có lợi hại gì mấy!” Lộ Lộ, U Nguyệt Nhi Tĩnh Hương, Mộng Hình tứ nữ vừa từ trong Truyện Tổng Trận xuất hiện, liền đứng hai bên tả hữu của Diệp Phong, Mộng Hình có chút thất vọng nhìn cương giáp phong ngư mà lắc đầu.

“Ha ha ha, nếu để nàng đi thử, nàng sẽ biết chúng lợi hại cỡ nào. Hiện tại chúng đang đối mặt với công kích, mà khả năng phòng ngự của chúng đều mạnh hơn bọn họ, tự nhiên sẽ không nhận rõ năng lực của chúng nó. Nếu chúng nó cận chiến với quân đội bình thường, phỏng chừng trận địa quân đội sẽ bị chúng nó cuốn phăng đi hết!” Diệp Phong ôm Mộng Hình vào lòng ngực, tay thì đánh một cái lên cái ngọc đồn của nàng, cười to ha ha.

Mộng Hình bị tình nhân đánh lén, nhất thời trong lòng ngực của tình nhân mà làm nũng. Lộ Lộ làm như không có gì. U Nguyệt Nhi từ khi biết Diệp Phong đã dung hợp Hắc Ám ma kiếm, sở hữu ma khí của Hắc Ám đầu khí, trong lòng tự xem hẳn là người đồng loại với mình, cảm giác thêm thân thiết, đã nguyện ý cam chịu làm thị nữ thực sự của hắn, cũng muốn học theo Lộ Lộ tính bao dung. Bởi vậy khi nàng thấy Mộng Hình đang làm

nững cũng không để ý. Chỉ có Tĩnh Hương nhìn hành vi làm nũng của Mộng Hinh, cảm giác có chút bất mãn.

Ngoại trừ đám phong ngư cùng cương giáp ngư vương một đôi một với linh ngư trung đội, năm trung đội còn lại đều xuất tuyệt chiêu, phối hợp với ma sủng mà phóng ra ma pháp phong, hỏa, thổ tam hệ, tàn bạo không bắt sống mà giết hết những con cương giáp phong ngư.

Cương giáp phong ngư căn bản vốn không phải là đối thủ của sáu trung đội chủ lực của Tư Lược đoàn. Trong đầu chúng nó không có ý muốn chạy trốn, điên cuồng nổi giận tấn công địch nhân. Kết quả là tất cả đều bị giết chết, không một con nào có thể sống sót, chỉ trừ những con đang một đôi một với bọn linh ngư chiến sĩ là bảo toàn tánh mạng.

“Nhanh, không được dừng tay, giúp linh ngư trung đội đánh ngất những con cương giáp phong ngư còn lại, chú ý không được giết hại!” Diệp Phong thấy các thành viên còn lại đã giải quyết xong mục tiêu, lập tức hét to ra lệnh cho bọn họ giúp đỡ linh ngư chiến sĩ đánh ngất những con cương giáp phong ngư còn lại.

Đối với mới loại cương giáp phong ngư ma thú điên cuồng dã man này, việc đánh ngất còn khó hơn gấp mấy việc giết chết chúng. Cũng may là thành viên Tư Lược đoàn dùng chiến thuật sáu chọi một, cho nên không lâu sau đó sau tiếng thông ngâm của cương giáp phong ngư, chúng nó đều bị đánh ngất, rồi để linh ngư trung đội thực hiện thêm ước.

Lúc này, trên không trung chung quang đã truyền tới nhưng tiếng kêu của phi cầm ma thú, hơn nữa càng lúc càng gần, rõ ràng đã sắp tới nơi đây.

“Nhanh, tiểu đích môn, mau rút lui!!!” Diệp Phong nghe âm thanh đó, thấy linh ngư trung đội đã thực hiện xong thêm ước, lập tức lên tiếng, rồi dẫn bốn vị giai nhân đi vào Truyện Tổng Trận.

“Ha ha ha, thêm nột..” Bọn linh ngư chiến sĩ La Phi thu phục được ma sủng mạnh mẽ, cười rất to, rồi cùng những thành viên còn lại đi vào Truyện Tổng Trận. Còn Thụy Ân thì ở lại để thu hồi Truyện Tổng Trận, rồi dẫn đại địa trung đội đi nhanh chóng rút vào địa động trước đó.

Chương 92 : Phỉ phỉ , hải tộc , địa tinh

Tân NDGHNTD

Nguồn: hoanguyettaodan.org

La Luân - Cát Lôi Mỗ là một trung niên Hỏa tinh linh tóc đỏ, anh tuấn mê người. Ông ta chính là bát giai Liệt Diễm xạ thủ, thủ lĩnh của bộ lạc hỏa tinh linh thuộc tinh linh vương quốc, là người quang minh lỗi lạc, ghét ác như cừu, nhưng có chút thông bệnh nam tính của hỏa tinh linh, tính tình táo bạo.

Chế độ của tinh linh vương quốc bất đồng với nhân tộc. Từ mấy ngàn năm trước Hắc Ám tinh linh đã quy thuận của Ma tộc, còn lại quang, thủy, hỏa, điện, phong, thổ sáu hệ tinh linh chia nhau chiếm cứ các phương trên lãnh địa, phân thành sáu đại bộ lạc, chỉ nghe lệnh của tinh linh nữ vương do sáu vị thủ lĩnh thống xuất.

Tinh linh vương quốc tọa lạc tại phía tây của bắc đại lục, diện tích của mỗi một bộ lạc tương ứng với nhân số trong tộc. Bộ lạc hỏa tinh linh nằm tại phương nam của vương quốc, gần sát với nội hải.

Sáng sớm, tại phủ đệ của thủ lĩnh tọa lạc ngay tại trung tâm của bộ lạc hỏa tinh linh, La Luân với thần tình giận dữ đi tới đi lui trong đại sảnh của thụ ốc, hai mắt nhìn chăm chăm vào bốn tên đoàn trưởng của hỏa tinh linh binh đoàn, trong miệng không ngừng chửi mắng bọn họ vô năng.

Nữ nhi bảo bối của La Luân, Phỉ Phỉ - Cát Lôi Mỗ đã lén rời khỏi nhà đã được một tháng. Nhưng những lộ nhân mã mà ông ta phái đi tìm kiếm Phỉ Phỉ vẫn chưa tìm được, dù chỉ là một cái bóng cũng không thấy. La Luân lo lắng cho an nguy của Phỉ Phỉ nên tức giận đám thủ hạ vô dụng này đến cực độ.

Bốn gã đoàn trưởng của hỏa tinh linh binh đoàn đứng yên một bên, bị La Luân mắng chửi nhưng không dám ngăn đầu hó hé điều gì, chỉ dám âm thầm kêu khổ trong lòng. Bọn họ vốn chẳng biết Phỉ Phỉ tiểu thư tinh nghịch kia chạy đến phương nào. Bọn họ đã phái ra một số lượng lớn thủ hạ mà vẫn không tìm được cái bóng của nàng.

La Luân thường ngày rất trọng mặt mũi, nên không muốn để lộ chuyện nữ nhi trốn khỏi nhà đem ra ngoài, vì vậy mà bốn gã đoàn trưởng hỏa tinh linh binh đoàn không dám khoa trương sự việc này mà làm ầm ĩ lên, chỉ

dám bí mật hạ lệnh cho thủ hạ đi tìm kiếm, nhưng đến nay vẫn chưa tìm thấy được Phỉ Phỉ.

Phỉ Phỉ - Cát Lôi Mỗ chính là kết tinh của mối tình giữa La Luân và Ly Sa, một nữ nhân thuộc nhân tộc. Bởi vì thân thể Ly Sa hư nhược lại nhiều bệnh, nên sau khi sinh hạ Phỉ Phỉ không lâu thì qua đời. La Luân vì hoài niệm đến cái chết của ái thiếp, nên thường ngày rất mực sủng ái Phỉ Phỉ, trước sau vẫn không hề thu nạp thêm thiếp nào nữa.

Những hài tử được kết hợp giữa tinh linh và loài người tuy vẫn giữ được hình dáng bề ngoài của một tinh linh, nhưng thọ mệnh sẽ giống như người thường, sẽ không được sống lâu đến mấy trăm năm như loài tinh linh. Phỉ Phỉ năm nay đã hai mươi tuổi, La Luân đối với mấy chục năm thọ mệnh còn lại của nàng cảm thấy rất tiếc nuối, thật không dám tưởng tượng ra cái cảnh nữ nhi bảo bối của mình sẽ bị già chết ngay trước mặt mình. Hôm nay nữ nhi bảo bối rời nhà bỏ đi, chẳng biết đã đến đâu, tất nhiên là ông ta phải nóng lòng sốt ruột.

“Đi mau, lập tức cho người họa hình Phỉ Phỉ rồi treo giải thưởng cho ai tìm được Phỉ Phỉ. Chỉ cần có thể đưa Phỉ Phỉ an toàn trở về, ta sẽ thưởng cho kẻ đó ba mươi vạn kim tệ!” Vì lo lắng cho an nguy của Phỉ Phỉ, La Luân không thể tiếp tục giữ thể diện được nữa, chính sắc phân phó cho bốn gã thuộc hạ.

“Tuân lệnh!” Bốn gã đoàn trưởng hỏa tinh linh binh đoàn nghe vậy thì mừng thầm trong lòng, ứng thanh lĩnh mệnh rồi rời khỏi đại sảnh. Nếu được phép họa hình dán bảng để tìm kiếm, thì bọn họ sẽ nắm chắc việc tìm được Phỉ Phỉ tiểu thư hơn.

Hải tộc sinh linh đối với các tộc trên lục địa mà nói, có thể được xem là các sinh linh thần bí nhất. Bởi vì họ sống ở những chỗ sâu nhất trong lòng biển, các chủng tộc trên lục địa căn bản là không thể dò xét được thế giới của họ, mà chỉ có thể nhìn thấy hình dáng của họ mỗi khi họ xuất hiện trên mặt biển hoặc tại các bờ biển mà thôi. Hơn vạn năm nay, các tộc trên lục địa cũng chỉ có thể xác nhận được tên và hình thái của một số ít chủng loại của Hải tộc mà thôi. Ngược lại, Hải tộc đối với các tộc trên lục địa cũng không có hiểu biết sâu xa gì.

Kỳ thật, ngoài môi trường sinh sống ra, thì giữa Hải tộc và các tộc trên lục địa cũng không có sự khác biệt nhiều lắm. Bọn họ cũng có thành thị, quốc vương và các loại chế độ cai trị giống với nhân tộc. Ở dưới đáy biển

rộng lớn bao la, Hải tộc hẳn là phải có nhiều quốc gia hơn các chủng tộc trên lục địa. Tuy nhiên, kỳ thật Hải tộc có cả thấy bao nhiêu quốc gia, thì e rằng chính bản thân họ cũng không biết được rõ ràng. Điều này cũng dễ hiểu, vì đại dương quá rộng lớn, lại thêm các quốc gia vẫn luôn kinh chống, thù địch lẫn nhau, nên nếu có một quốc gia nào đó nuôi ý định nghiên cứu thì cũng khó có thể tiến vào lãnh thổ của những quốc gia khác.

Một trong số các Hải tộc quốc gia tọa lạc tại nơi mà trước kia được gọi là Quang Minh đại lục, giờ đây chính là nam bắc đại lục, có tên là Tát Tư hải quốc. Quốc gia này có một thành viên tên là Lạc Kỳ, là một cự giải chiến sĩ.

Bố Lai Nhĩ – Nhược Lạp Tư là một bạch sa chiến sĩ đã cao tuổi. Lão chính là lĩnh chủ của hải vực gần sát với nam đại lục, là một kẻ chuyên quyền tại Tát Tư hải quốc, rất bá đạo, tham lam và âm hiểm. Vì Bố Lai Nhĩ thấy Lạc Kỳ dũng mãnh tuyệt luân nên muốn chiêu lãm Lạc Kỳ để củng cố thế lực, nhưng Lạc Kỳ không chịu, vì thế mà đắc tội với lão.

Thân cũng là thành viên cao cấp của Hải tộc, nên Lạc Kỳ không chịu thuận phục Bố Lai Nhĩ, điều này đã dẫn tới việc chống đối với lĩnh chủ, rốt cuộc là khiến cho tên man hoành Bố Lai Nhĩ bị mất mặt. Lão tức giận liền phái bạch sa chiến sĩ ra ngoài đuổi bắt Lạc Kỳ.

Thời gian gần đây, trong lòng lĩnh chủ đại nhân Bố Lai Nhĩ rất buồn bực, bởi vì Quang Minh đại lục bị động đất, khiến cho không ít tộc nhân trong lãnh địa của lão bị chết. Hơn nữa, hai mươi bạch sa chiến sĩ được phái đi truy đuổi cự giải chiến sĩ cũng thất tung luôn.

So với tâm tình buồn bực của vị lĩnh chủ đại nhân này thì Diệp đại đoàn trưởng tại trú địa bí mật ở Vọng Triều sơn lại trái ngược. Thời gian gần đây hẳn vui đến nỗi cười không ngậm miệng lại được, bởi vì Lôi Nặc thu phục được cho hắn đến hơn mười tên Kỳ Lạp Tư cự nhân trưởng thành. Lạc Kỳ đi tìm cự giải chiến sĩ cũng vừa vặn đến kịp vào mùa giao phối của tộc nhân này, bởi vậy nên số lượng chiêu lãm được cũng gia tăng nhiều hơn, có thể cấp cho hắn tới năm mươi cặp thư hùng cự giải.

Với Kỳ Lạp Tư cự nhân và năm mươi cặp cự giải chiến sĩ, đã khiến cho đoàn trưởng đại nhân thập phần cao hứng. Chỉ nghĩ tới việc sau này bản thân không cần phải cực lực đi tìm thực vật, mà lại có thể hưởng dụng thức ăn ngon và hảo tửu của hương kỳ ải nhân, tất nhiên là bọn họ cao hứng không thôi.

Có năm mươi đôi một trăm cự giải chiến sĩ, cự giải trung đội tất nhiên danh chính ngôn thuận mà thành lập. Người lôi kéo cự giải chiến sĩ đến - Lạc Kỳ, đàm đương chức vụ trung đội trưởng cũng là tất nhiên. Còn mười tên Kỳ Lạp Tư cự nhân mà Lôi Nặc chiêu mộ, càng thêm dễ xử lý. Diệp Phong liền cho bọn họ trực tiếp thành lập cự nhân tiểu đội.

Bởi vì sự quan hệ của các chủng tộc, linh ngưu chiến sĩ và cương giáp phong ngưu đã định ra một khế ước chủ tớ, năng lực thông linh cũng không tệ lắm, cũng chưa từng phát sinh việc cương giáp phong ngưu phản lại chủ nhân.

Màn đêm buông xuống, tại đại sảnh chung của trú địa bí mật, Tư Lược đoàn Liệt Diễm, tinh linh, bạch lang, linh ngưu, lôi đình, đại địa, cự giải bảy trung đội, cùng với cự nhân tiểu đội, các đội đều đã chỉnh trang chỉnh tề, nhìn vào cánh cửa nhỏ truyện tổng, chỉ còn đợi đoàn trưởng đại nhân hạ lệnh.

Nếu để người ngoài nhìn thấy đội quân này, nhất định rung động tới cực độ, đều là mặc tình chế trọng khải giáp do ải đức đẳng nhân làm ra. Hơn nữa là cự giải chiến sĩ, với các khiên tinh chế lớn theo hình ‘Yến nguyệt đao’ cao tới mười thước hơn nữa còn có cự nhân, thật sự quá đã mắt, quá dọa người mà.

Ở trong cánh cửa truyện tổng nhỏ, Mạn Nỗ Ai Nhĩ cảm một khối nhỏ truyện tổng thủy tinh vẫn chưa đặt vào ma pháp trận, kích động nhìn về phía Diệp Phong, hỏi: ”Đoàn trưởng, bây giờ có khởi động được chưa?”

Diệp Phong nghe vậy nhìn qua Lộ Lộ, thấy những ma sủng đã chuẩn bị tốt để tiến vào cửa truyện tổng, lập tức gật đầu ý bảo Mạn Nỗ Ai Nhĩ bắt đầu. Người đằng sau liền đặt một đôi truyện tổng thủy tinh cuối cùng vào cái chỗ còn sót lại của ma pháp trận.

Ma pháp trận nạp năng lượng xong, chỉ trong nháy mắt bạch quang (ánh sáng trắng) lóe ra. Một đôi bạch quang hình thành một cái cửa truyện tổng lớn, xuất hiện ở trước mắt mọi người. Lộ Lộ lập tức lệnh cho Quang Minh bạch vũ điều tiên vào Truyện Tổng chi môn.

Điểm đặc biệt của Truyện Tổng chi môn là hai tòa ma pháp trận phải đồng thời mở ra mới có thể dịch chuyển được. Truyện Tổng chi môn đã xuất hiện, chứng minh ma pháp trận bên kia cũng đã vận hành. Diệp Phong đã sớm nghĩ tới việc sẽ không thể trở về, bởi vậy đành phải trước tiên dung ma sủng để thử nghiệm!

“Dát!”

Một tiếng chim vang lên, Quang Minh bạch vũ điều của Lộ Lộ bay từ Truyền Tống chi môn trở về một bên. Diệp Phong thấy thế hai mắt lộ ra thần sắc hưng phấn. Liền khởi động tinh khiết chế trọng khai giáp của không gian yêu đài(đại lung), mặc một thân võ trang, hét lên một tiếng:”Y kế hành động!” Tay phải xuất ra Hắc Ám ma kiếm, thống lĩnh mọi người vào Truyền Tống chi môn.

Chủ lực bảy trung đội và cự nhân tiểu đội, vừa nghe đoàn trưởng nói y kế hành động, liền tiến vào Truyền Tống chi môn. Cùng với những đôi viên mặc khai giáp đi trước tiến vào một cách trật tự.

Lúc này hành động trong khu vực của Lộ Lộ tứ nữ, mắt thấy Diệp Phong dẫn đầu tiến nhập Truyền Tống chi môn, tất cả đều lộ ra thần sắc khẩn trương, trong tâm thầm mong hần lần này hành động có thể thành công.

Địa tinh, thân hình cao khoảng một thước, thân người nhỏ nhắn, cái mũi, cái cằm và cái tai tất cả đều dài và nhọn, con ngươi giống như một cái đèn bên trong hốc mắt, da màu xanh lục. Cánh tay và ngón tay dài nhưng yếu ớt, thể chất vô pháp tu luyện võ công hay ma pháp, đầu óc thông minh, thích buôn bán và chế tạo máy móc. Tính cách đa phần là giao hoạt với vô lại, khi yếu sợ mạnh.

Truyền Tống chi môn mở ra ở một chỗ khác, nơi đây loạn thạch trải dài cả vùng sơn lĩnh hoang vu , xung quanh nơi nơi đều là địa hình đồi núi cao thấp nhấp nhô, không có tới một ngọn cây cọng cỏ. Diệp Phong đi trước được dịch chuyển tới cùng đất đó, lập tức nghe được tiếng la hét cảnh báo của địa tinh.

“Ha ha ha, đại điều vừa xuất hiện thì nhân loại đến. Địa tinh chúng ta khổ công canh giữ Truyền Tống trận đã hơn ba trăm năm, rốt cục sau khi tên vong linh vu sư đáng chết đó, lại được mở ra. Mọi người nhìn xem, một tên mặc thiết giáp chẳng phải là nhân loại sao? Hần tưởng rằng mặc cái thiết giáp bụi bặm đó là có thể chế ngự được hỏa pháo của chúng ta chắc? Nhân loại quả thật còn ngu ngốc hơn trong lịch sử ghi lại!”

Địa tinh trên đỉnh núi chỉ ít có hơn một ngàn tên, bất quá xung quanh Truyền Tống chi môn không cho đủ chỗ bọn chúng tụ tập đông như vậy, bởi vậy đa số đều đóng trên sườn núi, cứ năm người một tổ phụ trách một hỏa pháo gọi là địa tinh pháo thủ, chiếm giữ hoàn toàn địa hình có lợi. Xung quanh Truyền Tống chi môn có hơn trăm tên địa tinh thương thủ, thấy

Truyện Tống chi môn lại mở ra, xuất hiện một người mặc thiết chế khải giáp nặng, lập tức vừa cao hứng vừa khinh thường ha ha cười to.

Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tao ương.

Diệp Phong chuẩn bị sẵn ý định, thấy địa tinh đang nhớ lại chuyện vui lúc trước, chưa lập tức khai pháo, liền nhanh chóng quan sát tình huống xung quanh, dưới chân sử dụng “Tiêu điều kiện khôn bộ”, tay phải cầm Hắc Ám ma kiếm thi triển “phong mang ngạo thế” địa cự hình kiếm khí, nhảy vào nhằm hơn trăm tên địa tinh xung quanh Truyện Tống chi môn điên cuồng bổ tới, tả chưởng huy vũ “Như Lai thiên phạt thủ” xuất ra vô số chưởng kinh phách tới gần người địa tinh, hoàn toàn không để ý địa hỏa thương.

“Thiên, thiên nột, Ba La Tư đội trưởng, cái này, cái này, hắc không phải là người...hắc...hắc mặc kiên ngành khải giáp của Ma tộc...”

Hơn ngàn năm trước chính địa tinh cũng bị Ma tộc xâm lấn, mặc dù thủ lĩnh đã sáng suốt di dân tới đại lục mới nhưng những tri thức truyền lại cho đời sau tự nhiên là không quên chuyện đại sự này. Thế nên bọn địa tinh thương thủ thấy Diệp Phong sử dụng ma khí, lại hung tàn giống như ma tộc, hơn nữa đạn bắn vào khải giáp của hắc chẳng có chút hiệu quả, lập tức kinh hoảng, kẻ cất súng kẻ giương súng, miệng đáp lại tiếng reo hò của tên địa tinh trên sườn núi cao nhất bên trái.

“Đứng vững, đứng vững, đối phương chỉ có một, đừng quên chúng ta còn có...”

Bên trái trên cao nhất của đồi núi, là tiếng la của địa tinh đội trưởng Ba La Tư, mặc một bộ đồ thuộc da màu đen, tướng mạo rất khó coi. Gã nghe tiếng la thảm của thuộc hạ, liền cao giọng, muốn nói địch nhân chỉ có một người, định an ủi nhưng địa tinh thương thủ ở phía dưới không nên sợ hãi. Nhưng gã chưa kịp mở miệng, thì bộ đội Tư Lược đoàn từng người một đã biến tới đây.

Phía dưới đối mặt với sự tấn công vô tình của một Diệp Phong, địa tinh thương thủ trong lòng đã run sợ. Giờ đây phía trước lại xuất hiện thêm một đám địch nhân mặc khải giáp cứng rắn, tinh thần tiếp tục bị đả kích. Bọn chúng chỉ còn có cách dùng đôi chân ngắn mà chạy trốn về phía sau.

Địa tinh thương thủ chung quang đồi núi phía trên đều muốn cứu việc cho người ở dưới. Pháo thủ còn lại thì chiếm những địa điểm thuận lợi. Thành viên Tư Lược đoàn lo cho Diệp Phong mà nhanh chóng nhảy vào

đánh. Tất cả đang sợ bắn trúng đồng đội của mình, vì thế không thể khai pháo.

“Kỳ quái, bọn họ hình như không chỉ là Ma tộc không, cái này rốt cuộc là như thế nào?? Chẳng lẽ Ma tộc và các tộc trên Quang Minh đại lục hiện giờ đã cùng sống chung với nhau??” Đội trưởng địa tinh Ba La Tư thấy địch nhân mặc giáp cứng rắn xuất hiện ngày càng nhiều, hơn nữa gồm nhiều mà loại đầu khí khác nhau, tâm trạng thật hoang mang, không biết có thể tiếp tục giữ được bao lâu, liền lập tức hạ lệnh: “Khai pháo, lập tức khai pháo tiêu diệt địch nhân!”

Những khẩu địa tinh hỏa pháo đang ở những nơi có lợi, tính lại cũng được năm mươi cái. Địa tinh pháo thủ vừa nghe mệnh lệnh của đội trưởng Ba La Tư xong, liền lập tức nhắm chuẩn mục tiêu, bắt đầu oạch tạc bằng pháo hỏa mãnh liệt.

Tư Lược đoàn ở phía trước bao gồm bốn thành viên trung đội Liệt Diễm, linh ngư, bạch lang, lôi đình, không có gọi ma sủng, mặc trọng trang giáp chế tạo bằng tinh thiết. Đại địa trung đội thì xuất hiện phía trên quả đồi của địch nhân, theo kế hoạch của đoàn trưởng đại nhân, thì đám đại địa xuyên sơn giáp sẽ từ ở dưới đất mà tiến vào.

Tinh linh trung đội cũng y theo kế hoạch mà hành động, xuất hiện ở phía sau rồi nhanh chóng bay lên trời. Đầu tiên là tránh công kích bằng hỏa pháo và địa tinh hỏa thương, sau đó thì dưới sự trợ giúp của ma pháp, mà bắn tên công kích những tên địa tinh hỏa pháo ở phía dưới. Còn cự giải trung đội và cự nhân trung đội thấy đối phương đã khai pháo, thì lập tức đi vào Truyện tổng chi môn, tạm thời rút về trú địa bí mật.

Bởi vì đây là kế hoạch từ trước của Diệp đại đoàn trưởng, đầu tiên lợi dụng khả năng phòng ngự bốn trung đội Liệt Diễm, linh ngư, bạch lang, lôi đình thu hút sự tấn công pháo hỏa của địch nhân, cùng lúc chuẩn bị tạc đạn đặc chế trong đai lưng không gian để mà sử dụng. Đại địa trung đội và tinh linh trung đội, một tập kích từ dưới đất, một tập kích từ trên không. Mặc dù khả năng của bọn cự nhân Kỳ Lạp Tư không tệ, nhưng không thể chống lại sự công kích không ngừng của hỏa pháo. Giải giáp của cự giải chiến sĩ dù cứng rắn, có thể đỡ đạn được, nhưng tám cái chân thì quá mỏng manh, nếu bị đạn pháo bắn trúng thế nào cũng bị tàn phế. Cho nên hai nhóm chủ lực này tạm thời ở lại phía sau.

“Oanh Oanh” tiếng pháo nổ không ngừng vang lên. Thành viên bốn trung đội Liệt Diễm, linh ngư, bạch lang vừa phải đuổi giết địa tinh thương thủ, vừa phải lo tránh đạn pháo ở phía trước, trông có vẻ rất hỗn loạn. Bất quá trọng trang khả giáp làm bằng tinh thiết không phải là hàng dỏm, cho dù bọn họ không kịp tránh đạn pháo, dù bị trúng phải cũng chỉ say sẩm đôi chút, đau đớn đôi chút, người và giáp trụ căn bản là không có việc gì.

“Ma tộc? Nhân tộc? Tinh linh? Sa mạc nhân? Ma súng? Cự nhân? Hải tộc? Cái này, cái này, sao lại có thể như vậy? Bọn họ rốt cuộc là quân đội gì? Còn thiếp giáp nữa, sao lại cứng như đá thế??”

Tinh linh trung đội cười Quang Minh bạch vũ điều từ trên không trung mà công kích thành công hàng loạt những tên địa tinh pháo thủ. Đại địa trung đội công kích từ phía dưới đất cũng có kết quả. Tên địa tinh đội trưởng cùng đám địa tinh khác đã thấy những thành viên hỗn độn này vừa có võ công mạnh mẽ, lại có khả năng giáp cứng rắn cổ quái, hai chúng mở to ra như không thể tin được.

“Mẹ mấy tên này đúng là rùa xanh. Tiểu đích môn, ném tạc đạn phản kích cho lão tử!” Đang giải quyết bọn địa tinh thương thủ ở phía dưới, Diệp Phong ngẩng đầu nhìn bọn thương thủ và pháo thủ ở trên đồi, rồi ra hung hăng ra lệnh cho bọn Khả Đặc lấy tạc đạn từ trong đai lưng không gian, nhắm đối phương mà oanh tạc. Nhất thời bọn địa tinh hoa mắt choáng váng, không từng nghĩ là đối phương lại dùng đạn dược mà đối phó mình.

Tạc đạn và pháo đạn của hai bên bắn nhau để lại cảnh tượng rợn người. Tiếng nổ oanh oanh liên miên không dứt. Cả sơn lĩnh đều rung động, đạn bắn làm vỡ cả đá tung tóe khắp nơi. Không có những khả năng giáp như thành viên Tư Lược đoàn, địa tinh thật không may, bị bắn trúng tuy không chết nhưng cũng mất hết sức chiến đấu.

“Nhanh... nhanh, đi lấy Cương thiết chiến xa tới!!!!” Đội trưởng địa tinh Ba La Tư thấy phía trước không thể ngăn cản được thế công của địch nhân, lo lắng liền phân phó một tên địa tinh thương thủ ra phía sau sơn lĩnh, mà đem đồ sát thủ đến!

Chương 93 : Thiết chiến xa , hoả thương , hoả pháo , nô lệ

Tân NDGHNTD

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Diệp Phong mặc áo giáp hộ thân, nhắm phía bên trái sơn khẩu xông lên, tay phải cầm Hắc Ám ma kiếm liên tiếp xuất Thiên Kiếm Quyết, đệ nhất thức Vô Ảnh Đoạn Hồn, đệ nhị thức Ngạo Thế Nhất Chiêu, đệ tam thức Kiếm Khí cuồng phong. Tay trái sử dụng chân khí Toàn long chỉ, Thiên địa phách hoàng quyền, Như lai thiên phạt thủ, Kim cương quyền, Truy phong cuồng long toàn, Như ảnh tùy hình thối, các tuyệt chiêu, làm phần đông địa tinh ngây ngốc, không thể nghĩ Ma tộc này ngoại trừ đấu khí Hắc Ám, lại còn có thể sử dụng Quang Minh đấu khí, hơn nữa chiêu thức lại vô cùng kỳ diệu.

Những tiếng nổ mạnh liên miên không ngừng vang lên, Liệt Diễm, linh ngu, bạch sa, bốn trung đội thân mặc khải giáp hộ thân, đứng tại phía trên của sơn khẩu đang tung tạc đạn. Trung đội kỵ sĩ cùng ma sủng ma pháp lao ra phía bên ngoài, chắn ngay bên trên của sơn khẩu, tấn công nhóm địa tinh thương thủ đang không có khả năng chống lại!

"Mẹ kiếp, Khải Đặc, các người chú ý, phải chú ý, không được ném vào địa tinh hỏa pháo, đó đều là bảo bối a!" Diệp Phong tại phía trên sơn khẩu, đang chém giết cùng địa tinh đồng thời nhìn thấy một địa tinh hỏa pháo ném trúng, trong lòng một trận đau đớn, hét lên nhắc nhở đối với bọn Khải Đặc đang tạc đạn.

Như thế nào có thể chú ý a... Bọn Khải Đặc nghe đoàn trưởng nhắc nhở xong, tất nhiên biết trong lòng hắn rất là đau lòng, chiến lợi phẩm bị vỡ nát. Không có biện pháp a, bọn họ chỉ không nhắm địa tinh pháo thủ công kích, chuyển qua công kích địa tinh thương thủ.

Đáng ghét, Ma tộc đáng chết kia giữa lúc chúng ta đang đánh nhau tự nhiên có ý đồ với hỏa pháo của chúng ta... Địa tinh đội trưởng Ba La Tư nghe Diệp Phong nói, trong lòng thất kinh trước sự mạnh mẽ của bọn họ, tràn ngập lửa giận thâm mắng.

Quan sát kỹ tình huống, khẳng định không thể đứng vững trước thế công này, Ba La Tư vốn là kẻ ham sống sợ chết, bất kể bộ hạ hiện tại đang liều

mạng, lạng lẽ hướng về phía sau núi. Chuẩn bị lái cương thiết chiến xa, quay lại bắn nát quân xâm lược vạn ác!

Địa tinh chỉ biết dựa vào hỏa khí chiến đấu, phổ biến đều có tính cách khinh yếu sợ mạnh. Địa tinh giờ phút này đều cố nén sợ hãi cùng thành viên Tư Lược đoàn liều mạng, vốn không có thời gian chú ý đến đội trưởng đã chạy trốn, nếu không khẳng định là toàn bộ đã ôm đầu bỏ chạy theo!

Tạc đạn như trước được ném ra một cách điên cuồng. Tiếng pháo càng lúc càng thưa thớt, tiếng địa tinh kêu rên tại sơn khẩu cơ hồ truyền khắp cả dãy núi, nơi nơi đều là xác chết không còn nguyên vẹn, mùi lưu huỳnh thuốc súng làm cay mũi phát tán chung quanh, nơi đây có vẻ thảm thiết một cách dị thường!

Diệp Phong mắt thấy thế cục đã hoàn toàn trong tầm tay, lập tức đón Kiệt Nã Tư bay trở về Truyện Tống Trận, báo cho cự giải trung đội cùng cự nhân tiểu đội đến, nhằm hướng địa tinh làm thế công kích càng thêm mạnh mẽ.

"Thiên nộ! Cự nhân cùng cự giải tới!"

"Như vậy chúng ta sao có thể là đối thủ a? Ba La Tư đội trưởng a?"

"Đội trưởng, đội trưởng? thiên nộ, đội trưởng sẽ không bỏ lại chúng ta mà chạy trốn một mình đâu?"

Kì Lạp Tư cự nhân đang tới sơn khẩu và cự thạch đều có thể sử dụng yểm nguyệt đao, cùng với cự giải chiến sĩ có trường thương sắc bén, giống như tử thần sử dụng liêm đao, dễ dàng có thể giết chết địa tinh. Địa tinh vốn đã sợ hãi cực độ giờ càng thêm sợ hãi, tất cả kêu gào tìm kiếm đội trưởng Ba La Tư, kết quả tìm không có thấy hình bóng của gã.

Cũng không biết ai hô lớn một câu "Chạy mau". Tất cả địa tinh đều vất hết hỏa thương cùng hỏa pháo, hoảng sợ chạy trốn tứ tán. Bọn họ vốn sợ chết, nếu không có người chỉ huy, căn bản là không có can đảm đối mặt với kẻ địch cường đại như thế.

"Ha ha ha... đình chỉ oanh tạc, sự sống đã nằm trong tay lão tử, địa tinh bị thương cũng không cần giết, sống càng nhiều càng tốt!" Diệp Phong nhìn địa tinh bỏ chạy chung quanh. Nhất thời cao hứng ha ha cười lớn, ý bảo thành viên Tư Lược đoàn bắt lấy những kẻ còn sống.

Một địa tinh sợ chết trong tay không có hỏa khí nay cả loại nông phu bình thường cũng không bằng. Phần đông thành viên Tư Lược đoàn cười to đồng thời lao ra. Không lâu sau như con gà con bình thường, bọn họ toàn

bộ được đưa tới khoảng đất trống trước mặt Diệp Phong, ý bảo bọn họ ôm đầu gối xỏ xuống, không được phép lộn xộn.

Hắc Âm ma kiếm cùng trọng trang khải giáp của Diệp Phong tự động thu hồi, miệng ngâm cây Thanh sản tiêu hồn, hít một ngụm, nhìn ba trăm địa tinh trên mặt đất, đang muốn mở miệng nói chuyện, phía bắc cũng chính là dãy núi phía sau, đột nhiên truyền lại một trận đá vụn bị nghiền nát, cùng với âm thanh di chuyển một cách nặng nề.

“Tới rồi, cương thiết chiến xa tới rồi, nhất định bắn nát quân xâm lược, chúng ta được cứu rồi.” Mấy địa tinh lá gan hơi lớn một chút, nghe được âm thanh, nhỏ giọng bàn tán.

“Con mẹ nhà ngươi, xì xào cái gì, muốn đánh bại chúng ta, bọn chó các ngươi nằm mơ à!”

Tên bại hoại kỵ sĩ Khải Đặc nghe tiếng của địa tinh, liền bước qua, vừa giậm mạnh chân vừa lầm bầm chửi. Tên bại hoại này mới đây còn ở trong khu đạn pháo oanh tạc nên trong đầu cứ oong oong mãi, toàn thân đau nhức, đang chuẩn bị đồ sát mấy tên địa tinh để trút hận thì nghe lão đại bảo chưa mạng sống của bọn chúng lại, nên đành phải thôi. Giờ đây lại thấy có cơ hội trút giận bọn địa tinh, tất nhiên là gã không bỏ qua.

Diệp Phong nghe thấy tiếng lầm bầm của Khải Đặc, chỉ khẽ liếc gã, rồi quay sang ra hiệu cho Kiệt Nã Tư thống lĩnh tinh linh trung đội lên không trung dò thám tình hình.

“Đoàn trưởng, ở hướng bắc có một cương thiết xa luân thật lớn đang tiến tới đây. Mặt trước lại còn có hỏa pháo nữa.” Kiệt Nã Tư ở trên không trung đang quan sát tình huống ở hướng bắc, chợt kinh hô thông tri cho đoàn trưởng đại nhân.

Dám đem tới cự đại cương thiết xa luân? Lại còn có hỏa pháo? Diệp Phong nghe vậy thì nhú mày, vội chạy lên một đỉnh đồi, theo lời thông tri của Kiệt Nã Tư mà nhìn về hướng bắc, hai mắt nhất thời trợn to lên, thần tình đại chấn: “Mẹ kiếp, con bà nó, chuyện gì đây? Là địa tinh bản trang giáp xa?”

“Khôn kiếp, đây là ý gì chứ?” Bọn người Khải Đặc cũng vừa đuổi tới liền phát hiện ra tình huống khó khăn trước mắt, nhất thời không biết giải thích thế nào.

Phương bắc, một khối sắt có chiều dài tám thước, cao sáu thước, rộng bốn thước, bốn bề xung quanh có mười ba ô cửa cho hỏa pháo, phía sau là

một ống thiết phun khói đen mù mịt, thật là một chiếc cương thiết chiến xa cổ quái, đang nhắm hướng bọn Diệp Phong mà tiến tới. Từ xa xa nhìn đến, tựa như một chiếc tương tử cổ quái thật lớn có sáu bánh xe, bốn bên thì có trang bị mười hai nòng pháo, phía trên cũng có cài đặt những tấm thiết chống hỏa pháo.

“Mau nói cho ta biết cái vật đang di chuyển ở hướng bắc đó là cái gì? Vì sao lại có khói đen? Nó có công năng thế nào?” Diệp Phong lúc này đại khái cũng nắm được tình hình, liền đi tới trước mặt một tên tù binh địa tinh, hấn khễ nheo mắt rồi lạnh giọng hỏi, “Đừng hòng qua mắt lão tử, nếu không thì ta sẽ cho ngươi biết thế nào là khiêu bác bì sách cốt, muốn sống không được, mà muốn chết cũng không xong!”

Lời nói của Diệp bại hoại tràn ngập sát ý, lại thêm Khải Đặc và Ai Đức đang đứng một bên cười lạnh, khiến cho đám Địa tinh vốn đã sợ hãi, nay lại càng thêm sợ hãi, vội vàng mồm năm miệng mười trả lời câu hỏi của Diệp Phong, khiến cho hắn cũng hiểu sơ qua tình hình.

Thì ra sau mười năm nghiên cứu động cơ hơi nước, địa tinh đã chế tạo ra được cương thiết chiến xa. Cùng với các cao khoa kỹ sản vật, toàn bộ chiến xa này đòi hỏi phải có ít nhất là ba mươi người địa tinh để điều khiển, vừa quan sát để lái xe, vừa để khai pháo, cùng với các công tác như gia thêm nhiên liệu. Có thể nói, ngành quân sự của địa tinh đã phát minh ra đệ nhất kiệt tác. Bởi vì địa tinh đại đội phụ trách việc trấn thủ cấm địa là cửa ra vào Truyện Tổng Trận, nên bọn chúng đã được cấp một chiếc chiến xa để hoàn thành công việc.

Lúc này, chiếc cương thiết chiến xa ở hướng bắc đã dần dần tiến vào tầm nhìn của mọi người, hai mắt Diệp Phong nhìn chiếc chiến xa ấy rồi nhanh chóng quay lại hỏi tên tù binh Địa tinh: “Các ngươi đã chế tạo ra được bao nhiêu chiếc chiến xa loại này?”

“Cái này.....cái này....”

“Con bà ngươi, dám do dự với lão tử? Nếu không muốn chết thì nói mau.”

“Chỉ có hai mươi chiếc.” Tên tù binh địa tinh còn đang do dự chợt thấy Diệp Phong trừng mắt tức giận, liền lập tức mở miệng đáp lời hắn.

“Mẹ ngươi, dám gạt lão tử à? Làm sao chỉ có ít như vậy chứ?” Diệp Phong tức giận, trừng mắt nhìn đám người địa tinh hỏi. Hắn căn bản là không tin bọn họ chỉ có hai mươi chiếc chiến xa.

“Đó là sự thật, chúng ta chỉ có hai mươi chiếc thôi. Khoáng mạch kim loại vốn không có nhiều. Hơn nữa, những năm gần đây, chúng ta còn bị các chủng tộc ở hải ngoại đến cướp đi một nửa lãnh thổ, nếu muốn chế tạo thêm các chiến xa loại này thì vốn không có đủ tài nguyên.” Địa tinh trông thấy ánh mắt muốn giết người của Diệp Phong, vội vàng trả lời hắn.

“Mẹ kiếp, chỉ có hai mươi chiếc siêu cấp bảo bối thôi à.....” Diệp Phong nhìn tên địa tinh, thấy hắn không có vẻ dối trá, liền quay về nhìn chiếc cương thiết chiến xa đang càng lúc càng tiến đến gần, hai mắt của hắn đảo nhanh một vòng rồi nhìn về phía Liệt Diễm, linh ngư, bạch lang, và lôi đình năm đại địa trung đội, quát: “Lập tức đi bao vây chiếc chiến xa đó cho lão tử, rồi xông vào bắt mấy tên điều nhi ngu ngốc đó!”

“Vâng!” Thành viên của năm trung đội đó vừa nghe lệnh của đoàn trưởng, lại hiểu được hắn đã để mắt vào chiếc chiến xa ấy, nên cùng kêu lên lĩnh mệnh, rồi phóng đi về hướng chiếc chiến xa. Cái loại chiến xa hảo hạng này không chỉ có mỗi đoàn trưởng là thích mà thôi, mà bọn họ cũng rất thích nó.

Tổ bà nó, chiếc đại chiến xa này không cần dùng tới hỏa pháo, chỉ việc mang ra chiến trường khơi khơi thế này cũng có thể ủi chết địch nhân rồi. Đám địa tinh tộc này con mẹ nó, thật là lợi hại. Hắc hắc, động cơ hơi nước, ý tưởng này cũng hay đó chứ, sau này hắn sẽ có chỗ dùng tới nói đây. Ta nhất định phải bắt mấy tên địa tinh thâm vắn một phen mới được....Diệp Phong nhìn theo hướng Khải Đặc lúc này đang tiến về gần chiếc chiến xa, thần tình rất đặc ý, bắt tiếng cười lớn. Trong đầu hắn lúc này toàn chứa đựng ý nghĩa đen tối, quyết định sẽ tìm hiểu tình hình ở đây, tra xét xem địa tinh tộc còn có thứ bảo bối gì nữa không, nếu được thì có thể dùng nơi đây để xây dựng nên một trú địa bí mật khác cho Tư Lược đoàn.

Ở hướng bắc, tên đội trưởng vừa bỏ trốn là Ba La Tư sớm đã chui vào chiến xa, chỉ huy ba mươi tên địa tinh điều khiển chiến xa tiến về hướng này. Giờ đây thấy những trận chiến đấu ở phía trước đã không còn nữa, người phe mình đã bị bắt làm tù binh hết, mà phe địch lại phái người xông tới hướng chiến xa, khiến gã không khỏi khinh thường mà buông tràng cười đắc ý, rồi hạ lệnh khai pháo. Gã tuyệt không tin rằng với cương thiết chiến xa cứng rắn thế này mà kẻ địch có thể xông vào bắt gã. Dù hôm nay không thể báo thù thì cũng phải cứu ra đám thủ hạ hiện bây giờ đang là tù binh, nếu không thì thật không biết phải báo lại với thượng cấp thế nào.

Phía trên của cương thiết chiến xa có hảo pháo, chuyển động liên tục, có thể xoay tròn ba trăm sáu mươi độ để công kích, bất quá là nó cần phải có người điều khiển. Bởi vì bây giờ căn bản là không có ai điều khiển, đội pháo thủ bên trong đang khống chế phía trước, ba đội hảo pháo bên trong liên tục triển khai công kích về hướng địch nhân định vọt lên.

Đáng tiếc là bọn người Khải Đặc đều có áo giáp được đặc chế bằng tinh thiết, chỉ cần có thể né tránh đạn pháo công kích phía trước là được, không cần để ý tới xạ thủ, không bao lâu đã có thể tiếp cận chiến xa, bắt đầu phân tán bao vây.

Hừ! đối với cương thiết chiến xa bao vây là vô dụng a. Ba La Tư đứng ở cứ điểm bí mật quan sát, thấy tình huống bên ngoài, không khỏi khinh thường cười lạnh, ra lệnh mười hai đội hỏa pháo bắt đầu nhắm địch nhân triển khai toàn lực công kích.

“Mẹ nó, ta nói cho bọn người các ngươi đang bắn đạn kia, hay xem lão tử sẽ xử lý các ngươi như thế nào.” Khải Đặc vừa né đạn pháo, vừa nhanh chân chạy chối phía trước, trong miệng thì thầm hung ác.

Chiến xa hỏa pháo chỉ có thể công kích tầm xa. Một khi địch nhân chạy đến gần, thì nó lập tức trở nên vô dụng. Tốc độ chạy của bọn bạch lang chiến sĩ Kiệt Khắc là nhanh nhất, cho nên đến gần chiến xa trước tiên. Bọn họ liền qua bên phải ở cái cửa bằng cương thiết của chiến xa, định vào trong bắt tên đoàn trưởng của địch nhân.

“Ba La Tư đội trưởng, khả năng của địch nhân quá cứng rắn. Đạn pháo của tiên xạ không có hiệu quả với bọn chúng. Hay là chúng ta lui trước, nếu không bọn chúng tới gần được, chúng ta không chỉ mất tánh mạng, mà sẽ tổn thất cương thiết chiến xa. Trách nhiệm này chúng ta không thể gánh nổi!” Trong chiến xa, vài tên địa tinh pháo thủ trước sau mở miệng khuyên can Ba La Tư.

“Cái này.. Không thể rút lui. Chúng ta phải cứu đồng bọn chúng ta. Không cần để ý địch nhân quanh mình, cứ tiến tới phía trước nơi đám địch quân hỗn độn kia, để cứu đồng bọn của chúng ta, như thế chúng ta mới có cơ hội chạy trốn. Nếu giết được tên đầu lĩnh của địch quân, dĩ nhiên là điều tốt!” Ba La Tư khẳng định chắc chắn. Bởi vì gã không muốn trở thành một địa tinh tù binh. Nếu thế không chỉ một đại đội sẽ toàn bộ bị tiêu diệt, ngay cả cấm địa cũng phải dâng lên cho bọn chúng. Như vậy khi trở về hán thì chỉ có con đường chết.

Địa tinh trong chiến xa mặc dù còn lo lắng, như thấy Ba La Tư nói vậy, chỉ có cách tiếp tục không để ý địch nhân chung quanh, rồi tiến về phía trước.

“Mẹ nó, cái thứ sắt này sao lại dày như vậy!” Để phòng địch nhân xâm nhập chiến xa, cửa bên trái được chế tạo rất dày. Ba trung đội Liệt Diễm, bạch lang, lôi đình mặc dù liên tục chém vào, nhưng do xa môn quá dày, chỉ làm hư hại đến vũ khí của bọn họ, lập tức có chút dao động.

“Lão đại, cái cửa này quá chắc, bọn ta không thể mở ra, người đến đây làm thử đi!” Tên bại hoại bàn tử(mập mạp) Ai Đức liền nghĩ đến biện pháp hữu hiệu nhất.

“Ha ha ha, các người nghe không, bọn chúng đều nói là không thể mở cái cửa của chiến xa. Nhanh, tăng tốc về phía trước!” Ba La Tư nghe Ai Đức bên ngoài đang than thở, thập phần đắc ý. Hắn cho rằng vì chiến xa cứng chắc và cái cửa lại dày nên đối phương không thể mở ra được.

Cái cửa quá dày? Hắc hắc, càng dày càng tốt... Diệp Phong đang để ý tới cương thiết chiến xa, nghe Ai Đức nói xong, trong lòng mừng thầm, tay phải lấy ra Hắc Ám ma kiếm, dưới chân thi triển Tiêu Diêu tiên khôn bộ nhanh chóng phóng tới chiến xa. Ba La Tư thấy vậy, lập tức ra lệnh cho pháo thủ oanh tạc. Đáng tiếc, tốc độ của Diệp Phong quá nhanh, đã tránh được hết đạn pháo, rồi chạy đến cửa bên trái của chiến xa.

“Ân, cắt chúng để mở ra, sau này sẽ tu sửa lại. Ta thật sự ưng ý!” Diệp Phong nhìn xa môn, lộ ra một nụ cười tà dị. Tay phải cầm Hắc Ám ma kiếm nhanh chóng chém ba nhát, dễ dàng phá vỡ cửa của cương thiết xa.

“Cái này, cái này sao lại có thể?? Hắn có thể dễ dàng chém vỡ cửa xe??” Cửa xe vừa ngã xuống, đã nghe được âm thanh của bọn địa tinh Bồ Lô Tư, cũng vừa vặn nhìn Diệp Phong đang trong tư thế thu kiếm.

“Mẹ kiếp tên ả nê thu (con cá trạch nhỏ bé) người, lão tử xem người còn hung hăng như thế nào!”

Khải Đặc sớm đã không nhẫn nại, mắt thấy xa môn vừa mở ra, lập tức dẫn mấy tên Liệt Diễm kỵ sĩ nhảy vào, bắt bọn địa tinh Ba La Tư, rồi đem bọn chúng ra khỏi chiến xa, nhập chung với đám tù binh địa tinh.

“Ha ha...Chúng ta lại thắng trận một lần nữa... cương thiết chiến xa... hỏa thương... hỏa pháo... nô lệ địa tinh... thật là thu hoạch lớn... ha ha...”

Trận chiến kết thúc, Diệp Phong thập phần cao hứng, tay giơ lên cao để ăn mừng thắng lợi, khiến cho tất cả thành viên Tư Lược đoàn đều phụ họa

theo. Bọn địa tinh ngồi trên mặt đất thì rất khản trương, tạo thành một khối tương phản. Đặc biệt là Ba La Tư, trong lòng đang rất sợ hãi, thầm nghĩ đối phương sẽ giết người diệt khẩu. Gã là đội trưởng khẳng định là người thứ nhất bị giết.

Thành giả vương hầu, bại giả khẩu (Thắng thì làm vua, thua thì làm giặc). Chỉ cần tiếp tục củng cố Tư Lược đoàn, sau này lão tử không còn sợ mấy đế quốc hay giáo đình chó má kia. Dị thế giới a, chờ xem, lão tử sẽ hưởng thủ tất cả mỹ hảo... Diệp Phong nhìn dãy sơn lĩnh sắp thuộc về chính mình còn thêm chiến lợi phẩm là bọn tù binh địa tinh, trong lòng nổi lên nhiều cảm xúc. Sau đó hắn tra khảo đám tù binh địa tinh, đã hiểu rõ tình hình của đại lục này.

Chương 94 : – Địa tinh đại lục , trú địa , cuồng bạo tiết dục .

Tân NDGHNTD

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Địa tinh đại lục, đại lục mới của địa tinh ngày nay, cách Quang Minh đại lục cực kỳ xa xôi, diện tích khoảng một phần ba Quang Minh đại lục. có dạng hình tròn, hải vực chung quanh có không ít đảo nhỏ.

Năm đó toàn tộc địa tinh di dân đến tận đây, đánh bại các thổ dân nhỏ yếu ở nơi này, bắt làm nô dịch bọn họ, vì thế trở thành bá chủ duy nhất, xây dựng nên vương quốc địa tinh mới, bắt đầu một cuộc sống mới. Cho đến năm trăm năm trước, một nhóm người Lưỡng tê tộc đến, làm bọn họ mất đi vị trí bá chủ duy nhất, chiến tranh cũng từ đó mà đến.

Hiện tại thế lực trên địa tinh đại lục đã bị phân ra thành đông tây, đông bộ là Lưỡng tê tộc, tây bộ là địa tinh. Từ khi Lưỡng tê tộc đến, hai tộc đã đánh nhau hơn trăm năm, tích oán sâu đậm.

Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn chiếm được chính là cấm địa, tên là Cát Khâu sơn lĩnh, nằm tại tỉnh phương bắc của địa tinh vương quốc trên giải đất hướng đông, gần với Vưu Cát Nhĩ thành ở bờ biển phía bắc.

Địa tinh vương quốc vì phòng ngừa Lưỡng tê đế quốc đánh lên từ thủy lộ, tại phần lãnh thổ tiếp giáp biển đều có bố trí phòng tuyến, bố trí lượng lớn binh lực. Vưu Cát Nhĩ thành là phòng tuyến tổng bộ của bờ biển phía bắc, một lượng lớn địa tinh phòng thủ ở đây.

Diệp Phong từ miệng của tù binh địa tinh, biết được tình hình đại khái của địa tinh đại lục, lập tức thu dọn chiến trường, lệnh cho lôi đình trung đội áp giải địa tinh tù binh về trú địa bí mật, thông báo cho Lộ Lộ tứ nữ, hần sẽ lập một trú địa bí mật trên địa tinh đại lục. Tình Hương cùng Mộng Hình chỉ huy lôi đình trung đội và những thành viên còn lại áp giải địa tinh. Sau đó mang theo Mạn Nộ Ai Nhĩ, đi đến Truyện Tống chi môn ma pháp trận khắc trên mặt đất của Cát Khâu sơn lĩnh, rồi đào lên mang đi, dẫn bộ đội chủ lực của Tư Lược đoàn rời khỏi Cát Khâu sơn lĩnh, tiến đến dãy núi Mạt Lạp Đặc ở phía đông, ẩn mình chờ thời.

Bởi vì địa tinh bộ đội đóng ở Vưu Cát Nhĩ thành quá đông, so với thực lực hiện tại của Tư Lược đoàn, hần rõ ràng không có khả năng khoa trương đối với địa tinh vương quốc. Lúc đầu chỉ có thể hoạt động trong bóng tối,

khi đã đứng vững, thì một lần nữa đánh cướp lương đại quốc gia ở đại lục này.

Khi Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn rời khỏi dãy núi Cát Khâu, phụ trách phòng thủ ở Vu Cát Nhĩ thành của địa tinh tộc là Khố Nại - Bì Da tướng quân, liền chỉ huy đại bộ đội tới cắm địa tăng viện, kết quả là chỉ thấy thi thể của đồng bọn, vốn không thấy tung tích của địch nhân, ma pháp trận của Truyện Tổng chi môn đều bị mang đi, làm y tức giận cực độ, phái quân lính toả ra lùng kiếm chung quanh.

Tổng kết lại, địa tinh quốc vương thấy cắm địa hơn sáu nghìn năm qua chưa từng có ngoại tộc xâm lấn, đã lơ là đi. Nếu như là lúc đầu, mỗi cắm địa đều có ba binh đoàn địa tinh thương thủ, ba đại đội địa tinh hỏa pháo, bọn người Diệp Phong căn bản không có khả năng nhanh chóng công chiếm cắm địa.

Bất quá địa tinh quốc vương giảm bớt binh sĩ tại cắm địa, cũng là vì không còn cách nào khác. Dù sao nơi này những năm qua không có chuyện ngoài ý muốn phát sinh, ngoại giới còn có Lương tê tộc xâm phạm, chắc chắn là phải điều binh đối phó kẻ địch hiện hữu.

Truyện Tổng chi môn từ địa tinh đại lục liên với Quang Minh đại lục tổng cộng có bốn cái. Trừ một cái bị vong linh vu sư phá hủy ba trăm năm trước. Những năm gần đây, địa Tinh quốc vương hiện tại, vì giảm đi mối họa ẩn tàng và gánh nặng từ cắm địa, đã không để ý đến tổ huấn nữa. Tại ba cái Truyện tổng chi môn khác, chọn ra hai cái điều đi tất cả binh lực, lấy Truyện Tổng thủy tinh xuống, làm chúng trở nên vô dụng để trừ khử mối họa ẩn tàng. Nói cách khác, hiện tại ở địa tinh đại lục, ngoài trừ Truyện Tổng chi môn mà Diệp Phong và mọi người vừa sửa chữa phục hồi, chỉ còn một tòa có thể kết nối với Quang Minh đại lục.

Từ Truyện Tổng chi môn bị vong linh vu sư phá hỏng, đột nhiên xuất hiện địch nhân không rõ lai lịch chém giết, bắt giữ quân đồn trú tại cắm địa, hơn nữa đem đào ma pháp trận lên mang đi. Sự kiện đặc biệt lớn này được Khố Nại tướng quân từ thành báo lại, làm cả địa tinh vương quốc khiếp sợ, khiến địa tinh quốc vương thập phần lo lắng địch quân còn ở trong quốc nội, phái xuất một lượng lớn địa tinh bộ đội, truy tìm tung tích địch nhân khắp nơi.

Mạt Lạp Đặc sơn mạch, vị trí tại biên giới giữa tỉnh phía bắc của địa tinh vương quốc và Lương tê đế quốc, độ cao bình quân bốn ngàn mét so với

mực nước biển, thế núi liên miên dài mấy trăm dặm, trong núi quái thạch dựng lên như rừng, cây cối tươi tốt, hoa thơm chim hót, cảnh tượng mê người. Đây là dãy phòng tuyến tự nhiên phía bắc lãnh địa của cả hai vương quốc. Bởi vì cả hai đế quốc đều không thể vượt qua dãy sơn mạch này để tấn công lãnh địa địch quân bên kia.

Địa Tinh tộc và Lưỡng Tê tộc gặp vấn đề không thể vượt qua núi, nhưng không thể ngăn cản Mặt La hoàng gia Tư Lược đoàn vốn có thể bay trên không hay xuyên trong lòng đất tiến nhập vào lãnh thổ bên trong hai đế quốc.

Có năng lực đào hang siêu cường của Đại địa xuyên sơn giáp, thêm vào linh ngu chiến sĩ không biết mệt mỏi, cộng với lực lượng siêu cường của Kỳ Lạp Tư cự nhân, Diệp Phong dẫn đầu thành viên chủ lực của Tư Lược đoàn chạy tới sau Mặt Lạp Đặc sơn mạch, lập tức tại một nơi bình thường ở vùng đất trung tâm, cho tất cả thành viên dựa theo cấu trúc của trú địa bí mật tại Vọng Triều sơn khai tạc thành một tòa sơn động bí mật rộng lớn. Nó trở thành một trú địa bí mật mới của Tư Lược đoàn ở địa tinh đại lục.

Màn đêm phủ xuống, hắc ám bao trùm địa tinh đại lục, giải đất trung tâm Mặt Lạp Đức sơn mạch, tại đại sảnh của trú địa bí mật, Mạn Nỗ Ai Nhĩ hao phí không ít khí lực, rốt cục cũng nổi lên được ma pháp trận Truyện Tổng chi môn đã đào được, mô phỏng quy mô của nơi trú ẩn Vọng Triều sơn, liên tiếp thành công nổi lên các tiểu động.

Sau khi dùng ma súng thí nghiệm không có sai sót, Diệp đại đoàn trưởng lập tức dẫn đầu từ Truyện Tổng tiểu động trở về trú địa bí mật tại Vọng Triều sơn, cao hứng cười to: “Lộ Lộ, Nguyệt Nhi, Tĩnh Hương, Hình nhi, bốn đoàn trưởng đã về rồi...ha ha ha...”

“Thiếu gia!”

Từ lúc Diệp Phong đến địa tinh đại lục lựa chọn nơi bố trí trú địa bí mật, Lộ Lộ mỗi ngày đều lo lắng quanh quẩn tại Truyện Tổng tiểu động bên ngoài đại sảnh công chúng, chờ đợi thiếu gia mà nàng yêu nhất quay về. Lúc này nghe được tiếng cười của Diệp Phong, lập tức lao tới Truyện Tổng tiểu động, nhào vào lòng hắn.

“Hắc hắc, nhiều ngày không thấy bảo bối Lộ Lộ của ta, thật sự là không quen. Đến đây, để thiếu gia yêu thương.” Tên sắc lang Diệp Phong này gần đây bận rộn sự tình của trú địa bí mật tại địa tinh đại lục, không có Lộ Lộ tứ nữ bên cạnh, dục hỏa đã sớm khó chịu đựng nổi. Bởi vậy Lộ Lộ vừa tựa vào

lòng ngực, hai cái tay của tên gia hỏa này liền sờ soạng không có quy củ. Cái miệng rộng ngầu nghiêng hôn lấy đôi môi anh đào của Lộ Lộ.

“Lão công, chàng rốt cuộc đã trở lại, sao lại đi nhiều ngày vậy? Không biết mọi người rất lo cho chàng sao...” Tĩnh Hương, Mộng Hinh, U Nguyệt Nhi tam nữ cũng trước sau chạy tới, Mộng Hinh đã thấy Diệp Phong ngọt ngào cùng Lộ Lộ, lập tức nhiệt tình đi tới đón, tại trong lòng người yêu làm nũng.

“Ha ha ha, nhớ ta à?” Diệp Phong trái ôm phải ấp Lộ Lộ và Mộng Hinh, cực kỳ hưng phấn cười to hỏi.

“Ừ, nhớ!” Lộ Lộ và Mộng Hinh trước sau trả lời, Diệp Phong buông các nàng ra đi đến Tĩnh Hương cùng U Nguyệt Nhi gần phía trước, ôm lấy nhị nữ vào lòng, rồi hôn mỗi người một cái, hắc hắc cười nói: “Lão bà đại nhân, Nguyệt Nhi thị nữ, các nàng cũng nhớ ta không!”

“Nhớ cái đầu đáng chết chàng đó.” Tĩnh Hương thấy tình nhân bình an quay về, tâm tình lo lắng cũng được buông thả, nhìn bộ dạng không đàng hoàng của hắn, kiều mị giận dữ điểm một cái lên trán hắn, cuối cùng cũng không quên cho hắn một ánh mắt phong tình vạn chủng. U Nguyệt Nhi cũng dựa vào ngực Diệp Phong, kiều mị nhìn hắn gật gật đầu.

“Ha ha, bốn vị đại tẩu khỏe a, bốn kỵ sĩ cũng về rồi!” Khái Đặc cùng số thành viên Tư Lược đoàn còn lại trước sau cũng thông qua truyền tống trận, nhìn Lộ Lộ tứ nữ vây quanh Diệp Phong, lập tức trên mặt cười nịnh hi hi ha ha. Thành viên Tư Lược đoàn theo sau gã và Ai Đức mặt dày cười hi hi với bốn vị giai nhân của Diệp Phong.

“Trời ạ, lão đại, các người mới vừa về a, bọn địa tinh bị giam giữ không thật sự nghe lời như ta muốn. Con mẹ nó thật là buồn bực.” Trừ lòi đình trung đội lúc này đang canh giữ bên ngoài tù cấm tiểu động thì Ai Đức cùng Ba Nhĩ và thành viên còn lại của Tư Lược đoàn đều đã tới.

“Trú địa bên Địa Tinh đại lục đã chuẩn bị tốt chưa? Không có xuất hiện cái gì nguy hiểm chứ?” Tĩnh Hương dựa vào ngực người trong lòng, nhìn tình huống xung quanh, quan tâm hỏi.

Diệp Phong ôm chặt Tĩnh Hương, hưởng thụ nhục cảm từ đôi cự nữ trước ngực nàng, miệng ha ha cười nói: “Đương nhiên, bốn đoàn trưởng tự thân xuất mã, há có thể thất bại? Trú địa bí mật bên kia đã chuẩn bị tốt, quy cách gần giống như bên này, mời mọi người cùng đến trú địa mới mở tiệc ăn mừng...ha ha ha...”

“Có thể cao hứng ăn mừng...” Đông đảo thành viên Tư Lược đoàn nghe được lời nói của đoàn trưởng đại nhân, lập tức vang lên một đợt hoan hô, đặc biệt là một số thành viên chưa thấy qua nơi trú ẩn mới, tất cả đều nôn nóng muốn đi xem nơi trú ẩn bí mật.

“Đám địa tinh kia tình hình thế nào rồi, có gì không ổn không?” Diệp Phong tả ủng hữu bão ôm Tĩnh Hương cùng Nguyệt nhi vào lòng, ngậm cây Thanh sắc tiêu hồi, trong lòng thầm kêu lớn ôm người đẹp nhu nhuyễn trong ngực thật thoải mái, miệng thì hướng Ai Đức hỏi.

“Hừ hừ, chỉ bằng đám vô dụng này còn dám không an phận sao? Ta đùa giỡn chúng không chết đâu!”. Ai Đức cũng ngậm một cây Thanh sắc tiêu hồi, cười hung ác, “Hiện bọn địa tinh tại đây tuyệt đối nghe lời, ta bảo bọn chúng sang đông, bọn chúng tuyệt đối không dám sang tây!”

“Người nói thì hay lắm. mấy ngày hôm trước người thiếu chút nữa là đánh chết tên địa tinh đội trưởng kia. Bọn chúng không phải nghe lời mà là sợ hãi!” Tĩnh Hương tức giận trừng mắt liếc Ai Đức.

“Hắc hắc, đại tẩu, nếu không đối xử tàn nhẫn với đám nô tài kia, bọn chúng sao có thể nghe lời người được?” Ai Đức mập mập cười hắc hắc nịnh nọt.

“Chỉ cần bọn địa tinh trung thành đi theo, tuyệt đối có thể, miễn là không được giết, để chúng nghe lời thì dùng biện pháp gì cũng tốt. Sau khi ta sẽ cho bọn chúng làm ra nhiều thứ đồ tốt cho Tư Lược đoàn!” Diệp Phong thở ra một hơi mỉm cười tuyên bố : “Được rồi, bây giờ thành viên có nhiệm vụ phụ trách bên này thì ở lại, còn lại đều theo lão tử về trú địa mới ăn mừng!”

“Úc, đến trú địa mới!”

Chúng thành viên Tư Lược đoàn cao hứng hoan hô, chỉ có thành viên phụ trách công tác tối nay đều buồn bực. Diệp Phong thấy thế lập tức tỏ vẻ sau đó sẽ phái người đến thay bọn họ, rồi dắt theo mọi người vội vã nhằm hướng trú địa bí mật ở địa tinh đại lục đi tới.

Đối với đại lục mới, bọn người Lộ Lộ vừa đến đây, trước tiên đều vui mừng đi khắp nơi quan sát một phen, sau đó tất bật sửa soạn yến tiệc thịnh soạn. Đám nam thành viên vô cùng cao hứng, uống rượu vung quỳền triển khai một trường não nhiệt.

Cuộc sống thế này mới gọi là sướng khoái a. Diệp Phong cùng bốn vị giai nhân ngồi cùng một hàng, mỉm cười nhìn bọn thủ hạ đang cao hứng uống rượu, trong lòng thập phần vui mừng.

“Lôi Ân, chuyện về trú địa bí mật trên địa tinh đại lục, chàng không định báo cáo với bộ hạ sao?” Tĩnh Hương ngồi bên trái Diệp Phong, nhìn hắn trầm tư hỏi.

“Ừ, trú địa bí mật tất nhiên là không thể tiết lộ ra một cách dễ dàng. Yên tâm đi, con số hai mươi phần trăm lợi nhuận của thu nhập dành để cống cho quốc gia sẽ được ta để ý, tất sẽ không thiếu một phân. Ta quyết sẽ không để cho lão bà đại nhân khó xử đâu.” Diệp Phong há miệng đớp một miếng thịt do Lộ Lộ đưa tới, còn tay trái thì ôm lấy Tĩnh Hương, mỉm cười an ủi nàng.

“Tể tướng đại nhân gần đây có dùng tin điều truyền thư cho chúng ta biết, Thiên Vũ đế quốc hiện nay đang điều tập binh lực để chuẩn bị xâm chiếm tỉnh tây bắc. Nếu có chiến sự, chàng có đi hỗ trợ không?” Tĩnh Hương nghe Diệp Phong nói sẽ không để cho lão bà đại nhân bị khó xử thì trong lòng rất vui vẻ, suy nghĩ một chút rồi cất giọng ôn nhu hỏi.

“Có việc này ư? A, thật là có ý tứ nha. Nếu quốc gia cần đến, thì ta cũng sẽ giúp một tay. Dù sao đi nữa thì bốn đoàn trưởng cũng là một nam tước của Mạt La đế quốc chứ. Huống hồ, đối với ta mà nói, chiến tranh chính là cơ hội để phát tài.....hắc hắc.....” Diệp Phong ngửa mặt lên trời cười lớn.

“Chàng nha, chẳng hề nghiêm túc gì cả, lại chỉ biết tự tư tự lợi, tìm cách khiến cho bản thân phát tài mà thôi!” Tĩnh Hương thấy tình lang bảo sẽ vì quốc gia mà ra sức nên trong lòng rất vui mừng, đồng thời cũng dựa đầu vào ngực hắn nũng nịu thốt lên như thế.

“Lão công, bây giờ đã có trú địa bí mật rồi, sau này chàng sẽ làm sao để phát triển Tư Lược đoàn?” Mộng Hình đang ngồi bên phải của Lộ Lộ, khẽ liếc Tĩnh Hương một cái, rồi nhìn tình lang, tò mò hỏi.

“Chuyện này cũng dễ thôi, giờ đây chúng ta đã có đủ hỏa thương hỏa pháo, cùng với một số lượng cương thiết chiến xa. Ngày mai sẽ bắt đầu để cho địa tinh giáo chỉ dạy cho bạch lang phụ nhân phương thức sử dụng cương thiết chiến xa. Nhân số của họ cũng vừa đủ để đảm nhiệm phần việc này. Còn năm mươi cỗ hỏa pháo thì cấp cho chú tào trung đội, và hỏa thương thì cấp cho hương kì trung đội. Như vậy, sau này chúng ta sẽ có được hỏa pháo và hỏa thương trung đội. Còn về phần chủ lực binh đoàn, thì ta sẽ thống lĩnh bọn họ đi thám sát tình huống trên địa tinh đại lục, sẵn tiện sẽ tìm cơ hội vơ vét khoa kỹ sản vật mới nhất.” Diệp Phong uống một chén hương kỳ quả tửu, rồi từ tốn đáp.

“Như thế Tư Lược đoàn có thể xem như toàn dân đều đi lính hết.” Mộng Hình mỉm cười cảm khái nhìn.

“Hắc hắc, lực chiến đấu càng mạnh càng tốt. Bốn vị mỹ nhân, đêm nay cùng ta vui vẻ?” Diệp Phong tả hữu, hai bên ôm Lộ Lộ cùng Tĩnh Hương, nhìn các nàng cười dâm đãng.

“Xú mỹ”

“Năm mơ!”

Tĩnh Hương cùng Mộng Hình nghe vậy đồng thời mở miệng, sau đó liếc mắt nhau một cái.

Cáp, hai những nhân này ở cùng một chỗ vẫn không phải là chuyện tốt. Diệp Phong mỉm cười nhìn hình dáng của nhị nữ, rồi không nói đến vấn đề này, tiếp tục bàn chi tiết về phát triển của Tư Lược đoàn. Sau khi yến hội chấm dứt, mỉm cười xấu xa gọi Lộ Lộ và U Nguyệt Nhi ở lại. Ánh mắt u oán của Tĩnh Hương và Mộng Hình bất mãn nhìn hắn, rồi họ đi vào phòng ngủ mới của mình.

Trong khoảng thời gian này chưa có cơ hội hảo hảo tiêu hồn một chút, Diệp Phong vẫn không thể chiến cùng tứ nữ. Dĩ nhiên phải chọn Lộ Lộ mà hắn thương yêu nhất, cùng U Nguyệt Nhi tiêu hồn nhất. Sự phối hợp ăn ý của nhị nữ, làm Diệp Phong rất là thích thú.

Lộ Lộ hôm nay mặc một bộ y phục dài tới đất màu trắng cùng với chiếc quần dài, trông thật thanh thuần điệu nhã. U Nguyệt Nhi thì mặc bộ màu đen cùng với chiến quần ngắn, để lộ ra cái đùi trắng nõn được che đầy bởi lớp vải mỏng màu đen. Diệp đại sắc lang vừa vào phòng ngủ, không muốn mất thời gian, liền ôm nhị nữ lên giường. Hưởng thụ đôi môi nóng bỏng của Lộ Lộ, hai tay thì đang sờ mó nhục đòn của nàng.

U Nguyệt Nhi đã sớm biết rõ Diệp Phong thích gì. Nàng giúp hắn cởi y phục, rồi quỳ gối giữa hai chân hắn, cầm kiên đỉnh mà tiến hành kỹ thuật tuyệt vời, làm cho hắn có cảm giác sướng khoái. Không bao lâu đang hưởng thụ đôi môi nóng bỏng của Lộ Lộ, hắn đã nhắm mắt lại mà hưởng thụ.

Lộ Lộ thấy thiếu gia thích thú, cũng quỳ gối bên cạnh U Nguyệt Nhi. Nhị nữ cùng tiến hành việc tốt đẹp, Diệp Phong cùng lúc nhắm mắt mà hưởng thụ, trong lòng thầm khen, cuộc sống thật tuyệt vời biết bao.

“Nguyệt Nhi, nhảy cho thiếu gia xem một lúc!” Diệp Phong đang hưởng thụ kỹ thuật miệng của nhị nữ, mỉm cười xấu xa bảo Lộ Lộ tiếp tục, để U Nguyệt Nhi múa điệu thoát y cho hắn chiêm ngưỡng.

U Nguyệt Nhi dần dần đã khôi phục lại phong thái của ngày trước, nghe Diệp Phong đề nghị xong, nghĩ đến trước kia thường xuyên múa thoát y cho hần chiêm ngưỡng, không chỉ miệng mỉm cười, mà cặp mắt còn gửi cho hần vô vàn phong tình. Nàng xuống giường rồi bắt đầu tư thế của điệu múa thoát y mê người. Ngọc thủ từ từ cởi bỏ y phục của chính mình, để ngọc thể chậm rãi hiện ra trước con mắt đầy dục hỏa của Diệp Phong.

“Lộ Lộ, nàng cùng thiếu gia tiến hành!” Diệp Phong đang ngồi trên giường, nhìn U Nguyệt Nhi đi múa thoát y, kiên đỉnh của mình thì được Lộ Lộ đang tiếp tục hưởng thụ, hắc hắc mỉm cười xấu xa, rồi bảo nàng đứng dậy, cởi quần dài và để khố ra, sau đó ngồi trên người hần để kiên đỉnh tiến nhập cái động thủy xà của nàng.

Mắt nhìn, phía dưới hưởng thụ, còn tay của Diệp Phong thì đang vuốt ve cái đùi ngọc bóng loáng trắng nõn của Lộ Lộ. Thấy U Nguyệt Nhi đã khỏa thân hoàn toàn, trong đầu lập tức có ý niệm đen tối, đặt Lộ Lộ nằm ngửa trên giường, rồi bảo U Nguyệt Nhi nằm lên người Lộ Lộ. Hai thân thể xích lõa đập vào mắt Diệp Phong. Hần tiến vào nơi giữa hai chân của U Nguyệt Nhi, cùng lúc vỗ vào ngọc đồn của nàng, thêm nữa tay hần còn vuốt ve cảm địa của Lộ Lộ. Ngoài miệng là nụ cười xấu xa.

“Thiếu gia, chàng nhanh lên một chút đi, như vậy không được, thật không thoải mái a...” U Nguyệt Nhi đang nằm trên người Lộ Lộ, vừa quay đầu nhìn thiếu gia với vẻ hờn dỗi vũ mị, vừa vịn vẹo ngọc đồn.

“Hắc hắc, U Nguyệt Nhi của ta cuối cùng cũng khôi phục lại nguyên dạng, như vậy mới tốt a. Ta thích vẻ vũ mị và quyến rũ của nàng. Đêm nay sẽ hảo hảo cùng các nàng cho đã.” Diệp Phong mỉm cười xấu xa, nhìn hai thân thể xích lõa ở phía trước, nước miếng chảy ròng, tay thì vẫn không ngừng vuốt ve nhục đồn của U Nguyệt Nhi. Bất thành linh cây thương từ phía sau lưng của U Nguyệt Nhi mà tiến vào nơi cảm địa của nàng. U Nguyệt Nhi đau đến nổi cắn chặt hàm răng, run rẩy xin tha.

Đáng tiếc, Diệp Phong đang muốn sung hạnh U Nguyệt Nhi, hoàn toàn không để ý đến lời cầu xin của nàng. Bàn tay vẫn ôm chặt ngọc đồn nhu nộn của nàng để tấn công liên tục, bảo Lộ Lộ dùng môi anh đào của nàng mà ở phía trước công kích những chỗ mẫn cảm của nàng ta. Khoái cảm bộc phát không thể thu hồi được, Diệp Phong tiếp tục và tiếp tục, sau đó dừng lại chuyển qua cảm địa của Lộ Lộ đang ở phía dưới, để an ủi Lộ Lộ đang chờ đợi.

Trên chiếc giường, Diệp Phong đang tấn công liên tục nhị nữ, cây thương cứ thế mà ra ra vào vào, làm cả phòng đều tràn ngập mùi hương cơ thể cùng những tiếng rên mê người của nhị nữ. Sau khi tên gia hỏa cuồng bạo phát tiết, rồi ôm thân thể mềm mại đầm đìa của nhị nữ, ngã lên giường, chuẩn bị đi vào giấc ngủ.

Không nghĩ lúc này, Tĩnh Hương đột nhiên ngoài phòng ngủ mà gõ cửa, “Lôi ân, có một nhóm bộ đội tiến đến Vọng Triều sơn, chàng mau đến xem thử!”

Chương 95 : – Xích lô nữ thần , ác xúc niệm đầu

Tân NDGHNTD

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Xích lô nữ thần nô đăi đoàn, nguyên là thể lực tội phạm có xú danh lan truyền trên Quang Minh đại lục, chuyên buôn bán các thiếu nữ xinh đẹp, làm lợi bất chính, gồm hai đại đội tam giai tạp hệ kiếm sĩ, một đại đội tam giai tạp hệ kỵ sĩ, chuyên bán các mỹ nữ có nhan sắc thượng thừa, những kẻ háo sắc ở khắp nơi đều hoan nghênh!

Mạt Khắc Tư - La Tạp, đoàn trưởng Xích lô nữ thần nô đăi đoàn, một trung niên anh tuấn tóc vàng râu ngắn, là loại người âm hiểm tham lam, ngoại trừ kim tiền và mỹ nữ, còn lại như nhân tính đạo đức, trong mắt hắn đều là chó má!

Đêm khuya, mảnh đất trống phía tây Vọng Triều sơn, Mạt Khắc Tư tâm tình không tốt, mặc một bộ quần áo màu đen, ngồi ở trên ghế, nhìn doanh trại vừa mới dựng xong, cùng như đám thuộc hạ đang ăn cơm chiều, khuôn mặt anh tuấn lộ thần sắc ưu phiền.

Mạt Khắc Tư thật sự không thể tưởng tượng có thể bắt được tuyệt sắc tinh linh Phỉ Phỉ, thế nhưng nàng là con gái của La Luân, thủ lĩnh của hoả tinh linh bộ lạc. Nếu không thể bán được nàng ta ra ngoài một cách êm thấm, một khi bị người khác biết được, báo lại cho La Luân, y chắc chắn phải đối mặt với sự đuổi giết của cả hoả tinh linh bộ lạc.

Bây giờ nam bắc đại lục cơ hồ đều dán đầy các bức họa treo thưởng việc tìm kiếm tông tích Phỉ Phỉ. Với dung nhan tuyệt sắc của Phỉ Phỉ, người đã xem qua đều khó mà quên được. Hôm nay những thuộc hạ cùng nữ nô trong đoàn của Mạt Khắc Tư, cơ hồ đều biết thân phận của Phỉ Phỉ. Khiến cho gã không dám dẫn nô đăi đoàn đến những địa phương có nhiều người, sợ thù hạ hoặc nữ nô, tiết lộ phỉ Phỉ đang bí mật ở trong tay gã.

Nếu có thể nói chuyện, Mạt Khắc Tư bây giờ thật muốn thả cho Phỉ Phỉ rời đi. Đáng tiếc gã không dám làm như vậy, bởi vì Phỉ Phỉ đã hận gã thấu xương, khi gã từng nói ra những câu đùa giỡn trêu ghẹo.

Thả, không thể thả được. Giết Phỉ Phỉ, Mạt Khắc không có gan như thế. Nếu sự tình này bị tiết lộ ra ngoài, gã không thể tưởng tượng được kết quả

của việc bị cả bộ lạc hoả tinh linh đuổi giết. Dẫm phải cái đinh lớn này, thật sự làm gã vô cùng phiền não.

Việc đã như vậy, gã nhất thời cũng không nghĩ ra được biện pháp nào tốt. Đúng lúc đi tới giải đất duyên hải phía nam của Mạt La đế quốc, vì vậy gã chuẩn bị ở lại nơi hiểm khi có người đến, là Vọng Triều sơn này để ẩn nấp một thời gian để suy nghĩ ra biện pháp tốt hơn.

Chỉ có Vọng Triều sơn là loại địa phương không người này, mới có thể khiến Mạt Khắc Tư không phải lo lắng việc thuộc hạ cùng nữ nô trong đoàn tiết lộ sự tình ra ngoài. Dù sao giải thưởng ba mươi vạn kim tệ rất hấp dẫn, cùng với sự sợ hãi việc bị bộ lạc hoả tinh linh đuổi giết khi đi theo gã, tất sẽ khiến cho thuộc hạ trong đoàn của gã động tâm.

"Đoàn trưởng, hãy suy nghĩ lại chuyện của Phi Phi?" Về đẹp trai của Mạt Khắc Tư đã níu kéo Trân Ny Lạp, nàng mặc một bộ quần áo bó sát màu hồng, ngồi ở phía sau để xoa bóp hai vai của gã. Bộ ngực trắng như sữa dựa sát vào lưng gã. Sự chuyển động bất chợt của mái tóc dài màu đỏ, khiến cho gã ngứa ngáy.

"Ai, lần này thật sự là đánh phải tám thép mà!" Mạt Khắc Tư khẽ rẽ mái tóc Trân Ny Lạp, khẽ thở dài.

"Lo lắng nữ nô tiết lộ bí mật, nếu ngài không đau lòng, thì có thể đem các nàng đó giết đi để diệt khẩu. Nhưng mà dù sao cũng là thành viên trong đoàn, quả thật khó suy nghĩ!" Trân Ny Lạp tựa ở sau lưng Mạt Khắc Tư nhẹ giọng nói nhỏ, sau đó đưa bàn tay trắng nõn như ngọc tới len vào trong để khố, lảng lơ trêu ghẹo: "Đoàn trưởng, nếu không nghĩ ra thì không cần suy nghĩ nữa, theo thiếp tiến vào bên trong trướng khoát hoạt một phen."

"Người tao hóa này, mẹ nó có thể dụ dỗ nam nhân mà, hôm nay ta phải làm những việc mà trước kia không thể làm!" Nghe Trân Ny Lạp nói, gã đúng là bị nàng trêu chọc mà. Những chuyện này dù có suy nghĩ lo lắng cũng vô ích, rồi nói cho bốn tên đại đội trưởng trung thành này. Đêm nay phải cử việc phòng đêm, rồi sau đó ôm Trân Ny Lạp đem vào trướng của mình, dùng thân thể của nàng giải quyết nỗi buồn.

"Ha ha các huynh đệ, nhìn đoàn trưởng hưởng thụ kia, các người có muốn không? Hôm nay đoàn trưởng nhờ ta nói rằng, trừ hỏa tinh linh mỹ nữ, hiện có không ít nữ nô trong đoàn, các huynh đệ có thể hưởng thụ. Ăn xong cơm chiều mọi người cùng nhau hưởng thụ đi!" Bốn gã đại đội trưởng

thủ hạ của Mạt Khắc Tư, nhìn thành viên xung quanh, trước sau cười to nói lại lời Mạt Khắc Tư bảo bọn họ hôm nay làm.

"Đoàn trưởng vạn tuế!" Thành viên nô dãi đoàn nghe xong tin này, tất cả cao hứng hoan hô ầm lên, trong lòng mọi người đều rõ ràng Mạt Khắc Tư đoàn trưởng muốn lấy lòng mọi người, để tránh bọn họ tiết lộ về tin tức của hỏa tinh linh mỹ nữ Phi Phi - Cát Lôi Mỗ.

"Làm ầm ĩ cái gì đó, các ngươi là đám rùa con, nửa đêm rồi còn đến địa bàn của bọn lão tử làm ầm ĩ. Con mẹ nó, có phải không muốn sống rồi phải không?" Ai Đức mập mạp nói, dẫn lối đình trung đội không có mang gì đi theo sau Diệp Phong. Đi tới bên ngoài doanh trại của Xích lôa nữ thần nô dãi đoàn, chỉ vào thành viên của nô dãi đoàn bên trong đang hoan hô, mở miệng mắng to.

Lúc trước thành viên của nô dãi đoàn đã dò xét khắp Vọng Triều sơn, xác định là không có ai mới dựng trại nấu cơm. Giờ phút này thấy bên ngoài trại xuất hiện một nam nhân, đều cảm thấy chấn kinh liên bật dậy, sau đó thấy rõ đối phương đến chỉ có một trăm người, hơn nữa không mang theo vũ khí, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cũng không để đối phương trong mắt, bọn họ dù gì cũng có tới ba đại đội.

"Sao lại thế này?" Mạt Khắc Tư cùng Trần Ny Lạp tại trong trường nghe thấy âm thanh chửi bới, cùng nhau đi ra khỏi trường.

"Đoàn trưởng, bên ngoài có một nam nhân vừa tới, hỏi chúng ta vì sao tới xâm phạm địa bàn của bọn họ, có phải là không muốn sống chẳng." Bốn gã đứng đối diện với Mạt Khắc Tư chính là bốn đại đội trưởng, trước sau hướng Mạt Khắc Tư bẩm báo tình hình, hoàn toàn không để một trăm nam nhân tay không đang ở bên ngoài vào mắt. Nếu không phải đoàn trưởng đến, bọn họ giờ này nhất định đang giáo huấn đối phương.

Mạt Khắc Tư nghe bốn gã thuộc hạ bẩm báo xong, đi tới phía trước doanh trại, nhìn bọn Ai Đức tay không đang ở bên ngoài, cuối cùng hai mắt dừng lại trên người Diệp Phong đang ngậm trong miệng Thanh sắc tiêu hồn, cảm giác tên thanh niên thủ lĩnh này là một kẻ lưu manh, không để đối phương vào mắt, khách khí cười lạnh nói:"Chư vị tiểu bằng hữu, nơi này không phải là địa phương để các ngươi hung hăng, đi đến địa phương khác chơi đi."

"Ha ha ha, đây không phải là nơi cho bọn tiểu quý các ngươi đến chửi rủa đâu, tốt nhất là mau đi tìm nơi khác mà chơi ... ha ha..." Mọi người

trong nô đãi đoàn thấy đoàn trưởng không e ngại đối phương, tự nhiên tiếp tục không e ngại, đều bật cười theo.

Diệp Phong vốn định sau khi thỏa mãn rồi ôm mỹ nhân ngủ, lại bị đám người trước mắt hòa nhau quấy rối, trong lòng có thể nói là khó chịu cực độ, nghe xong tiếng cười của bọn họ, ngáp dài một cái, nhìn Mạt Khắc Tư nhàn nhạt nói: “Hôm nay các người thật sự không nên đến Vọng Triều sơn để lập doanh trại!”

“Hả? Sao chúng ta không nên đến Vọng Triều sơn lập doanh trại?” Mạt Khắc Tư nghe Diệp Phong nói, buồn cười hỏi lại.

“Nếu các người tới lập doanh trại, nhất định sẽ gặp xui xẻo.” Diệp Phong lại cười khế. Từ tiểu đội tuần tra mà hắn biết đối phương là nô đãi đoàn, chắc chắn sẽ không buông tha. Với phẩm tính của hắn mà nói, đưa kim tệ đến nhà, ai bỏ lỡ là kẻ ngốc.

“Tiểu tử, khẩu khí của người thật sự là cuồng a. Xem ra chính là người muốn cho chúng ta gặp xui xẻo phải không?” Mạt Khắc Tư nhíu mày nhìn tên thanh niên bất lương trước mặt, lộ ra một nét cười khinh thường.

“Về mà hỏi con mẹ nó ấy, mẹ nó, đúng là kim mao soả điều!” Ai Đức thấy Mạt Khắc Tư biết rõ còn hỏi lại, khinh bỉ vươn ngón giữa tay phải lên.

“Con mẹ người, thằng mập, người nói cái gì? Có gan thì lặp lại lần nữa xem!” Bốn gã đại đội trưởng đứng phía sau Mạt Khắc Tư thấy tên mập nhục mạ đoàn trưởng đồng thời tức giận mắng.

“Thao, các người đúng là bọn tội nhân hèn hạ, nếu các người thích nghe, lão tử sẽ nói thêm trăm lần nữa, kim mao soả điều ... kim mao soả điều ... kim mao soả điều ...” Ai Đức trừng mắt nhìn bốn gã đại đội trưởng, mắng chửi đến nổi nước bọt văng tung toé, chẳng còn chút phong độ chỉ vào Mạt Khắc Tư mắng to.

“Tên mập đáng chết, hôm nay bọn lão tử sẽ chặt người ra!” Bốn gã đại đội trưởng bị Ai Đức chọc tức đến phát điên, gọi mấy trăm tên thủ hạ, nhằm phía doanh trại bên ngoài, chuẩn bị chém chết tên mập này.

Mạt Khắc Tư cũng bị Ai Đức chọc cho tức giận cực độ, bởi vậy cũng không ngăn cản hành vi của thủ hạ, hơn nữa còn bảo bọn thủ hạ còn lại cảnh giới, bởi gã đoán đối phương sẽ không chỉ bằng từng này người đến khiêu khích ba đại đội nhân mã, chắc chắn sẽ có trợ giúp.

Với thực lực của Xích hỏa nữ thần nô đãi đoàn, Mạt Khắc Tư cũng không sợ hãi đối phương, cho dù đối phương còn có đồng bọn, cũng không có khả

năng là đối thủ của nô đải đoàn. Một nơi như Vọng Triều sơn có thể lực nào lớn chứ? Trừ quan lại địa phương, cả vùng duyên hải phía nam của Mạt La đế quốc, gã chưa từng nghe qua có thể lực nào lớn tại đây.

Diệp Phong nhìn địch nhân đang hò hét xông tới, mắt hướng Ai Đức ra hiệu. Người phía sau lập tức huyết một tiếng lớn, chỉ huy thành viên của lô đình trung đội, nhanh chóng từ không gian yêu đải lấy ra trọng trang khải giáp cùng đại khảm đao. Trong nháy mắt từ tay không biến thành chiến sĩ vũ trang mang đại đao, tiến về phía địch nhân, triển khai công kích một cách điên cuồng chỉ công không thủ.

“Sao, sao, sao lại thế này? Ta không nhìn nhầm chứ, từ tay không thành ra triệu hồi trọng trang khải giáp tự động tổ hợp trên thân? Chẳng lẽ bọn họ đều có không gian trang bị?!”

“Hắn là có không gian trang bị, nếu không không có khả năng tay không mà lấy ra khải giáp nhanh như vậy. Bất quá có thể chế tạo không gian trang bị thì quả thật là giàu có. Bọn họ phải dùng “thiết” chế tạo khải giáp đúng không?”

Mạt Khắc Tư cùng phần đông thuộc hạ, đều bị bọn Ai Đức đột nhiên trang bị trên thân trọng trang khải giáp làm cho thập phần giật mình, khó có thể tin khải giáp của bọn họ tự động tổ hợp trên thân, hơn nữa lại đột nhiên xuất hiện, họ chắc chắn đều có mang hông gian trang bị hoặc đao cụ. Bất quá không hiểu vì sao bọn họ lại dùng thiết chế tạo khải giáp. Với vũ khí chế bằng cương thiết của nô đải đoàn, thiết giáp phòng hộ của bọn họ dùng, căn bản không có hiệu quả!

Tóm lại bọn Mạt Khắc Tư cảm thấy khó hiểu không thể giải thích được. Phía trước bọn kiếm sĩ bị bọn người Ai Đức chém giết, phát ra những tiếng kinh hô ẩn chứa sự tình không thể tin được, bởi vì cương kiếm của bọn họ không thể đâm thủng áo giáp đối phương, hơn nữa thân kiếm đều bị sút mẻ, hoặc là bị đại đao của đối phương chém đứt.

“Làm sao có thể như vậy? Thiết đao chém đứt cương kiếm?” Bọn người nô đải đoàn lại giật mình, kinh ngạc tới mức trợn to mắt há hốc cả mồm ra. Mạt Khắc Tư trong lòng giật mình nghi hoặc, đối với trang bị của đối phương nảy sinh lòng tham, nảy sinh ý tiêu diệt toàn bộ đối phương, trong đầu hình thành ý niệm cướp đoạt hết số vũ khí này. Vũ khí ngay cả cương thiết đều có thể chặt đứt, mặc dù thoát nhìn giống sắt, nhưng cái này có thể tạo bất ngờ cho địch nhân, quá tốt, thật quá tốt!

“Dát dát...ngao ô...ô...”

Khi bọn người Mạt Khắc Tư nhìn đến xuất thần, Liệt Diễm, linh ngưu, bạch lang, tinh linh, đại địa, cự giải sáu trung đội cùng cự nhân tiểu đội của Tư Lược đoàn được đoàn trưởng đại nhân phân phó, ần núp ở xung quanh doanh trại, toàn bộ hiện thân lao ra, chuẩn bị tạc đạn được đặt chế, hướng về phía địch nhân triển khai một vòng oanh kích tạc đạn mãnh liệt.

“Trời ơi, cái hắc cầu mới nổ mạnh là cái gì vậy? Bộ đội của bọn chúng là cái quái gì thế này??”

Kỳ Lạp Tư cự nhân cầm trong tay cự hình Yển nguyệt đao. Liệt Diễm kỵ sĩ cười trên những con Liệt Diễm kiều phong mã. Linh ngưu chiến sĩ cầm thiết trụ. Sa mạc kỵ sĩ cười Đại địa xuyên sơn giáp. Cự giải chiến sĩ mang những bao tay bằng thiết cứng rắn. Tinh linh xạ thủ cười trên Quang Minh bạch vũ điều. Bạch lang kỵ sĩ với toa kỵ tạt phong cự lang. Bộ đội chủ lực của Tư Lược Đoàn đều xuất hiện, triệt để làm rung động đám người Mạt Khắc Tư, khiến cho chúng không thể nào tin sự thật trước mặt, lại bị tạc đạn oanh tạc khiến chúng phải hoảng loạn tránh né.

Tạc đạn như điên cuồng liên miên xuất ra với âm thanh lớn, cùng mới sự chấn động của mặt đất bị tàn phá, khiến cho đám nữ nô phía sao doanh trại vô cùng kinh sợ. Toàn bộ đều ôm lấy nhau ở trong lều, sợ hãi đến độ muốn khóc lên.

Tuyệt sắc mỹ nữ hỏa tinh linh, Phi Phi - Cát Lôi Mỗ, đôi môi anh đào bị bịt chặt lấy, lại một mình vô lực trong doanh trướng, tay chân vô pháp cử động, đã tại đó tiến vào mộng đẹp, trong mộng nhìn thấy phụ thân dẫn binh cứu mình hồi gia, khuôn mặt mỹ lệ xuất hiện nụ cười được cứu thoát. Đôi môi đóng chặt tạo nên hình dáng thập phần đáng yêu, ở trên mặt lại có điểm vài giọt nước mắt, tạo nên vẻ đẹp của một bông hoa nhỏ. Một thân vận một bộ hắc sắc liên quần thập phần sinh đẹp, mái tóc hỏa hồng buông thả tùy ý, đôi ngọc trắng nõn dính không ít bụi đất, cả người trông rất thảm hại.

Một tiếng nổ mạnh vang lên, làm cho mộng đẹp ngọt ngào của Phi Phi vì tiếng nổ đó mà bị đánh thức. Kinh hoảng không biết bên ngoài xảy ra sự tình gì, trong lòng sợ hãi cùng cực, yên lặng mà hy vọng phụ thân phái cứu binh. Nếu nàng thoát khỏi ma chướng, sau này nàng sẽ không bao giờ rời khỏi nhà.

Hỏa tinh linh xinh đẹp tự do tinh nghịch này, thường ngày rất thích những tiểu thuyết ảo tưởng, thập phần thâm mộ những tiểu thuyết kể về sự

tình nam nữ, có thể ở bên nhau, du ngoạn khắp nơi. Cùng với đủ loại tình tiết đẹp như anh hùng cứu mỹ nhân, nàng trước đây không thể rời khỏi bộ lạc, bên ngoài thế giới của tinh linh, vô cùng mong muốn đi tới. Vì vậy khi có cơ hội nàng liền trốn rời khỏi nhà, không được bao lâu liền bị rơi vào tay của nô đái đoàn trở thành nữ nô, thiếu chút nữa bị mang ra ngoài làm công cụ tình dục.

Kỳ thật nàng tới giờ chưa bị thành công cụ tình dục chỉ vì tinh linh xử nữ có giá trị cao. Nếu là mỹ nữ của nhân tộc bị bắt, sợ rằng bản thân đã bị mọi người trong nô đái đoàn luân phiên cưỡng gian.

“Đoàn trưởng, bọn họ quá lợi hại, toàn đội chúng ta không có khả năng làm đối thủ, mau rút thôi!” Tình nhân xinh đẹp của Mạt Khắc Tư Trân Ny Lạp, trong tai nghe tiếng oanh oanh nổ mạnh, khẩn trương nhìn thấy chung quanh có nhiều địch nhân hung hãn có nhiều chủng tộc, vội kéo tay Mạt Khắc Tư mà khuyên bảo.

Tất cả các thành viên của Xích lửa nữ thần nô đái đoàn đều bị chủ lực bộ đội Tur Lược đoàn công kích làm cho rung động, mỗi một cá nhân đều sợ cái hắc cầu màu đen có thể nổ mạnh đó. Mạt Khắc Tư tự nhiên cũng không là ngoại lệ, nghe xong lời khuyên bảo Trân Ny Lạp, gã nhìn chung quanh thấy bộ hạ của mình bị giết hại, hai mắt nhanh chóng quay ngược trở lại, biết hôm nay khẳng định không thể đấu nổi hắc cầu mạnh mẽ của địch nhân, nhưng như vậy mà bỏ trốn thì công lao kinh doanh bấy lâu của nô nãi đoàn sợ rằng sẽ tan rã, sự tình Phỉ Phỉ bị mình bắt truyền ra ngoài, như vậy dù chạy cũng không có con đường sống a!

“Đoàn trưởng, đừng do dự nữa, bây giờ còn sống mới là trọng yếu.” Trân Ny Lạp chỉ là một nữ nhân bình thường, thấy trên mặt Mạt Khắc Tư xuất hiện thần sắc do dự, lo lắng liền tiếp tục khuyên bảo.

“Lui lại, tất cả thành viên nô nãi đoàn lập tức rời khỏi nơi này!” Trân Ny Lạp biết còn sống mới là quan trọng nhất, một câu đã đánh trúng vào lòng của Mạt Khắc Tư. Gã nhìn địch nhân chung quanh đang giết hại thủ hạ của mình, hình như đều mang kiếm và áo giáp không giống nhau, ném ra những trái cầu đen gây nổ. Gã thầm than tuyệt vọng một tiếng. Dưới những âm thanh thảm thiết của thủ hạ, gã liền ôm lấy Trân Ny, chạy về phía tây của doanh trại.

Gặp phải cự hình yểm nguyệt đao của Kỳ Lạp Tư cự nhân (người khổng lồ), cùng với những cái càn (trường thổi) sắc bén của cự giải chiến sĩ và

những người có võ công cường hãn, hơn nữa còn bị bắn vào đầu nữa, Chúng thành viên nô nãi đoàn đã sớm sợ hãi, có người lén chạy trốn. Giờ vừa có lệnh của đoàn trưởng, liền lập tức theo hướng tây rút lui, sợ là chạy chậm sẽ bị kẻ địch giết mất!

“Lôi đình trung đội tới bên kia của doanh trại giam giữ nô lệ, còn lại theo lão tử truy bắt chúng, không thể để lại hậu hoạn được!” Diệp Phong này giờ vẫn đứng yên, giờ mới bắt đầu hành động, thấy địch nhân rút lui, lập tức cao giọng hét lên, không thể để cho cừu nhân còn sống được.

Trừ lôi đình trung đội ra, các đội chủ lực còn lại đều có tốc độ di chuyển dị thường. Liệt Diễm tiêu phong mã, tạt phong cự lang, Quang Minh bạch vũ điêu, đại địa xuyên sơn giáp, cự giải chiến sĩ, Kì Lạp Tư cự nhân một bước ba bốn thước, thành viên nô nãi đoàn căn bản không thể chạy thoát khỏi ma chướng của họ, bị đuổi tới thì bị giết một cách vô tình.

Hành động lần này, các đoàn đều không phải chỉ toàn quân chủ lực, chú tạo trung đội, hương kì trung đội, tinh linh thị nữ, phụ nữ bạch lang, trong tay đều là hỏa thương, chuyên phụ trách bắn những địch nhân chạy trốn. Lúc này đương nhiên bọn họ cũng là đang theo bộ đội chủ lực để bắn điên cuồng rồi.

Ngoại trừ tinh linh thị nữ ra, trình độ chuẩn xác của bọn Lạc Tư chỉ có thể dùng từ “tệ” để hình dung. Bất quá cũng không sao, địch nhân rất nhiều, cứ nhắm vào rồi khai thương (bắn), địch nhân không chết cũng bị thương.

“Địa, địa, địa tinh hỏa thương? Má ơi, rất cuộc đây là quân đội gì...” Bọn người Mạt Khắc Tư đều chạy hết, vừa thấy địch nhân có địa tinh hỏa thương trong lòng càng thêm sợ hãi.

“Ha ha ha, lão đại, người nhanh đến xem, ta phát hiện ra cực phẩm hỏa tinh linh, thật siêu việc đây!” Ai Đức đứng ở trên tháp canh ngoài doanh trướng, nhìn bên trong thấy tuyệt sắc mỹ nữ tinh linh, hai con mắt mở to nhìn nhìn, nuốt nước bọt liên tục.

Cực phẩm hỏa tinh linh??

Muốn ôm Lộ Lộ và U Nguyệt Nhi ngủ một giấc, nhưng bị quấy rầy, Diệp Phong nhìn thuộc hạ đuổi theo địch nhân, tâm ý trong đầu muốn quay trở về ngủ cùng Tĩnh Hương, hay là với Mộng Hình. Hắn vừa nghe Ai Đức nói, hai mắt liền ngay lập tức lộ ra vẻ tham lam hiếu sắc, nhanh chóng theo hướng Ai Đức chạy đi. Trong đầu đã có ý muốn thưởng ngoạn nàng mỹ nữ cực phẩm tinh linh này.

Hỏa tinh linh Phỉ Phỉ, nghe bên ngoài nô đái đoàn tựa hồ như đã chạy hết. Trong lòng nàng dĩ nhiên rất vui mừng, nhưng lại bị một con người mập mạp ở ngoài trướng làm cho khiếp sợ. Đôi mắt nhỏ của mình cơ hồ bị hãm vào trong đôi mắt tham lam sắc dục đó, nhất thời khăn trương cùng cực, vừa mới chạy thoát được ngạ lang, giờ lại gặp dâm tặc.

“Ta nói, tiểu tử Ai Đức ngươi nhìn lại chính mình xem, đã dọa nạt tiểu cô nương này. Đi, mau đi chỗ khác. Bên kia còn bận rộn kia.” Diệp Phong đi tới nơi ngoài trướng, thấy rõ bên trong là một mỹ nữ hỏa tinh linh, thập phần đẹp đẽ. Nàng vì ánh mắt háo sắc của Ai Đức, mà lộ vẻ sợ hãi. Diệp Phong dĩ nhiên tỏ ra phong độ, trừng mắt bảo Ai Đức rời khỏi.

“Ô ô, lão đại thật không có tính người. Ta phát hiện mỹ nữ có ngài, người lại đối với ta như vậy. Ta không phục. Sau này kiếm được mỹ nữ ta để dành cho ta rồi mới nói...” Ai Đức nhìn Diệp Phong đang tức giận hình dạng của mình, trong lòng cực kỳ không vui mà rửa thầm, rồi xoay người đi chỗ khác tìm kiếm nữ nô, để xem coi còn có nàng nào đẹp nữa hay không.

“Mĩ lệ tinh Linh tiểu thư, đã không làm nàng sợ chứ. Những thủ hạ của ta tương đối háo sắc. Bất quá sẽ không có bất kính với nàng đâu.” Diệp Phong rất có phong độ thân sĩ đi tới phía trước Phỉ Phỉ, rồi giúp nàng mở trói tay chân, cùng lúc bỏ luôn cái bịt miệng.

“Đạ tạ...Đạ tạ.. ta nhất định sẽ báo đáp ngài...” Phỉ Phỉ đối với việc xử thế còn nông cạn, thấy hình dạng rất có phong độ thân sĩ đó, cảm giác có chút yên tâm, thân thể đã được thoải mái, lập tức cảm ơn đầy cảm kích.

Diệp Phong gần đây ở địa tinh đại lục, nên chưa biết việc tìm kiếm Phỉ Phỉ đã được công cáo. Hắn thấy hỏa tinh linh mỹ nữ trước mắt mình bị nhốt, khẩu khí còn khảng định sẽ báo đáp lại mình, không nhìn được kinh ngạc hỏi: “Chẳng biết tinh linh tiểu thư vì sao bị bắt. Nàng có muốn ta hộ tống nàng về nhà không? Nàng là tinh linh xinh đẹp vậy, tại quốc gia của nhân tộc thật sự quá nguy hiểm!”

Phỉ Phỉ ái mĩ thấy Diệp Phong vừa khích lệ vừa quan tâm, thì thập phần cảm kích. Không có chút tâm cơ gì, nàng nói ra thân phận của mình và việc bị bắt cho Diệp Phong nghe.

Ha ha? Nữ nhi của thủ lĩnh bộ lạc hỏa tinh linh? Sao lại mĩ lệ như vậy. Nếu lấy được nàng ta, lão tử say này trở về gặp lão trượng nhân mà xin một ít tinh linh chi tuyến và sanh mệnh chi tuyến. Ân... Nói sao đi nữa cũng không thể buông tha nàng.....Hắc hắc.....Ta thật sự xấu xa... Diệp Phong

nghe Phỉ Phỉ nói xong, trên mặt lộ vẻ bình thường miệng thì nói sẽ hộ tống nàng về nhà, trong đầu thì liên tục suy nghĩ những điều dâm dục.

Bị phản đông thành viên Tư Lược đoàn truy giết, Xích lôa nữ thần nô đãi đoàn hoàn toàn bị trừ danh tiêu diệt. Tất cả vũ khí trang bị bị tịch thu. Trừ đoàn trưởng bị bắt, thành viên còn lại toàn bộ đều bị giết.

Xích lôa nữ thần nô đãi đoàn có gần ngàn nữ nô. Diệp Phong và Phỉ Phỉ cùng lôi đình trung đội dẫn đám nữ nô ra khỏi doanh địa của nô đãi đoàn đang bị bốc cháy càng ngày càng dữ dội. Hỏa tinh linh trong đám nữ nô thấy thủ lĩnh Phỉ Phỉ liền lập tức hướng nàng mà thi lễ. Đám tinh linh này biết được nhi nữ của thủ lĩnh bộ lạc cũng bị bắt.

Thành viên Tư Lược đoàn áp giả Mạt Khắc Tư trở về. Diệp Phong nhìn thần sắc tuyệt vọng của Mạt Khắc Tư, mỉm cười hỏi: “Bây giờ còn muốn hỏi tại sao người không nên tới nơi này để dựng trại không?”

“Thua về tay các người, ta không có gì để nói, là nam nhân hãy cho ta được thống khoái!” Hai chân Mạt Khắc Tư bị trọng thương, lại còn bị kềm kẹp bởi hai linh ngưu chiến sĩ, trong lòng gã đã vô cùng tuyệt vọng. Nghe Diệp Phong hỏi xong, gã lộ ra một nụ cười thê lương, như chỉ còn chờ chết.

Ân, tên này cũng có chút hán tử. Diệp Phong nhìn Mạt Khắc Tư, rồi hỏi chúng nữ nô: “Chư vị mỹ nữ nghĩ xem tên này có đáng chết không?”

“Đáng chết, đáng chết, giết hắn, giết tên súc sanh này. Bọn nữ nhân bị hấn hại chúng tôi rất cảm kích ngài.” Phản đông nữ nô đã sớm hận thấu xương tên Mạt Khắc Tư này vì đã chà đạp bọn họ, nghe Diệp Phong nói xong, liền mở miệng phát tiết.

Diệp Phong thấy thế rồi nhìn về phía Phỉ Phỉ, mỉm cười: “Phỉ Phỉ tiểu thư, nàng có muốn giáo huấn tên bại hoại từng bắt kính với nàng hay không?”

“Hảo!” Phỉ Phỉ trong lòng thật sự hận tên Mạt Khắc Tư, nghe Diệp Phong nói xong, cũng không có chút khách sáo, đi tới gần bên Mạt Khắc Tư. Đầu tiên là đá một bên tay, rồi đến cái kia, sau đó ngọc thủ trắng nõn của nàng liên tục đánh vào hai tai và khắp nên trên người gã, trong miệng còn khẽ phát tiết: “Tên hỗn đản không biết xấu hổ, tên ti bỉ, lại dám đùa giỡn với bản tiểu thư...”

Phỉ Phỉ ở nhà được nuông chiều quá, cho nên có tính khí điều ngoa của đại tiểu thư, liên tục đánh vào tai và khắp nơi của Mạt Khắc Tư. Không đủ tiết hận, nàng không để ý hình tượng mà đá gã một cước rồi mới bỏ qua.

Diệp Phong thấy vậy bất ngờ, không nghĩ mỹ nữ này lại có tính khí nóng như tiêu muối muối.

Rồi lệnh Ai Đức xử lý Mạt Khắc Tư, cho gã chút thống khoái. Diệp Phong bảo thành viên Tư Lược đoàn dọn dẹp chiến trường. Phỉ Phỉ dẫn bọn tinh linh ra phụ giúp, làm cho nữ nô còn lại cũng đến theo. Vọng Triều sơn là nơi trú địa bí mật của Tư Lược đoàn, nơi này mặc dù cách thành trất rất xa, lại ít có người qua lại, nhưng để thi thể nằm ở đây không hay, phải dọn dẹp một chút!

Chương 96 : Đan thuần tinh linh, độc khí pháo đạn

Dịch: Now or Never

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Sáng sớm, không khí trong lành, bầu trời trong xanh, mọi người trong Tư Lược đêm qua đã dọn dẹp xong chiến trường, mang theo bao nhiêu vật tư thu được để quay về trú địa bí mật. Phỉ Phỉ đi bên cạnh Diệp Phong, hai con mắt tò mò quan sát khắp nơi trong động. Từ thành viên Tư Lược đoàn, trang bị, đến ma súng, tất cả đều làm cho vị hỏa tinh linh chưa từng tiếp xúc với thực tế này cảm giác rất mới mẻ. Nàng trước kia chưa từng thấy qua nhiều chủng tộc và ma súng như vậy!

Tư Lược đoàn bây giờ có thể nói là toàn dân giai binh (tất cả đều làm lính). Diệp Phong không nghĩ đem gần ngàn nữ nô trở về đây để sử dụng. Không chỉ Mộng Hinh và Tĩnh Hương có ý kiến, mà tiền chi tiêu sau này cũng sẽ tăng lên đáng kể. Vì thế sau khi dọn dẹp chiến trường xong, hắn chỉ chọn ra năm mươi tinh linh mỹ nữ không có khả năng quay về, và nguyện ý gia nhập Tư Lược đoàn. Số còn lại hắn phát cho mỗi người mười kim tệ, để các nàng quay về cố hương.

Phỉ Phỉ không một chút tâm cơ, không biết Diệp Phong là nam tước quý tộc của Mạt La đế quốc, cũng là đoàn trưởng Hoàng Gia Tư Lược đoàn, thấy Diệp Phong, ngoài sức tưởng tượng, đối đãi tốt với nữ nô như vậy, trong lòng liền sinh hảo cảm. Cho nên khi Diệp Phong mời nàng đến ở tạm trong Tư Lược đoàn, đồng thời cũng đi tham quan nhiều thứ mới lạ, sau mấy ngày thì sẽ đưa nàng trở về nhà. Nàng không hề suy nghĩ, lập tức đáp ứng ngay.

Diệp Phong thấy vậy cực kỳ hài lòng, thầm than nữ nhân lương thiện xử thế bất thâm thường dễ bị lừa gạt. Hắc hắc, lúc trước Lộ Lộ cũng từng bị tên gia hỏa này lừa gạt. Mặc dù Phỉ Phỉ xuất thân bất phàm, nhưng chỉ cần nữ nhân lên thuyền cướp của hắn, thì không thể thoát khỏi ma trảo của hắn.

Lộ Lộ từ nữ đêm qua theo lời phân phó của Diệp Phong, ở lại trú địa, dẫn tiểu đội bạch lang tuần tra canh chừng địa tinh bọn nô lệ, nhưng trong lòng vẫn lo lắng chiến trường bên ngoài. Giờ phút này thấy bọn người Diệp Phong trở về, bọn họ lập tức yên tâm, rồi ra đón tiếp và hỏi han tình hình.

Tĩnh Hương và Mộng Hình thấy bên cạnh Diệp Phong có một hỏa tinh linh mỹ nữ đi theo, tất cả lộ ra thần sắc nghi hoặc.

“Lão công, vị tinh linh mỹ nữ kia là ai vậy?!” Sau khi biết rõ tình hình chiến trận thuận lợi, Mộng Hình đến một bên của Diệp Phong, trừng mắt nhìn hắn, rồi chau mày hỏi, xuất ra một dạng thần sắc "chàng dâm trêu hoa ghẹo bướm là không yên thân đâu đây"

“A, lại đây. Ta giới thiệu với các nàng, vị này là thiên kim của bộ lạc hỏa tinh linh trong lãnh địa tinh linh vương quốc, Phỉ Phỉ - Cát Lôi Mỗ tiểu thư. Nàng ta vô tình bị nô đái đoàn bắt đi, được chúng ta đến cứu. Ta mời nàng ta đến Tư Lược đoàn làm khách.” Diệp Phong giới thiệu Phỉ Phỉ cho Lộ Lộ tứ nữ, hơn nữa còn sớm nhỏ giọng nhắc nhở: “Nên tiếp đãi vị Phỉ Phỉ tiểu thư này chu đáo. Nàng ta sau này có thể cấp cho chúng ta tinh linh chi tuyến và sanh mạng chi tuyến nguyên chất.” Tên gia hỏa này nói xong, cũng là vì muốn tứ nữ dùng ánh mắt thân thiện mà chào hỏi.

Lộ Lộ và U Nguyệt Nhi thấy thế có chút do dự, nhưng cũng lập tức chào hỏi thân thiết với Phỉ Phỉ. Tĩnh Hương và Mộng Hình nghe mục đích của tình lang là muốn có tinh linh chi tuyến và sanh mệnh chi tuyến, tạm thời yên tâm rồi khách sáo đối với Phỉ Phỉ

Phỉ Phỉ thấy bốn mỹ nhân tư sắc không thua gì nàng chủ động tiếp đón nàng, liền lập tức đáp lễ. Đồng thời qua thái độ thân mật của Diệp Phong và tứ nữ, nàng cũng tự nhiên hiểu được bọn họ có quan hệ không bình thường. Đại khái là vì ở nhân tộc có chế độ nhất phu đa thê.

“Lộ Lộ, những tinh linh mới gia nhập sẽ cho làm thị nữ ở bên kia, giao cho nàng quản lý. Nàng đi thu xếp phòng ngủ cho bọn họ đi, rồi cũng tùy tiện an bài một chút cho Phỉ Phỉ. Còn chúng ta sẽ dẫn nàng ta đi tham quan tình hình trú địa!” Diệp Phong mỉm cười phân phó Lộ Lộ, dẫn theo U Nguyệt Nhi, Tĩnh Hương, Mộng Hình mang Phỉ Phỉ đi tham quan các nơi của trú địa.

Đối với Phỉ Phỉ chưa thấy qua cái gì cũng như có phần tò mò, nhìn thấy các loại sơn động của trú địa bí mật, cùng cách sử dụng kính tử để phản chiếu ánh sáng thú vị. Trong miệng nàng không ngừng rêu lên thập phần háo hức. U Nguyệt Nhi, Mộng Hình, Tĩnh Hương tam nữ phát hiện hỏa tinh linh này thật sự ngây thơ, là loại nữ nhân đơn thuần không có tâm cơ.

“Thiên nột, Lôi Ân đoàn trưởng, đây là địa tinh trong truyền thuyết ư?? Không trách bọn ngài lại có địa tinh hỏa thương!” Đi tới động khẩu đang

nhốt địa tinh, Phi Phi quan sát những địa tinh thật sự, mắt mở to ra, vẻ như không tin vào những gì mình đang thấy, địa tinh đã thất tung hơn sáu ngàn năm.

“Ha ha ha, đúng vậy, đây là địa tinh. Đi đi, tiếp tục tham quan, phía trước còn nhiều thứ làm cho nàng này giật mình hơn nữa!” Diệp Phong nhìn về mặt rung động của tuyệt sắc mỹ nữ, trong lòng có chút đắc ý, miệng cao hứng cười to.

“Còn cái gì nữa?” Phi Phi nghi nghi hoặc hoặc nhìn Diệp Phong mà hỏi, không thể nghĩ ra là cái gì sẽ làm nàng kinh ngạc như đám địa tinh này.

“Ha ha, nàng cứ tiếp tục đi thăm quan thì sẽ biết thôi. Bây giờ mà nói cho nàng biết thì chẳng còn thú vị nào!” Diệp Phong đắc ý cười, dẫn U Nguyệt Nhi tam nữ cùng Phi Phi tiếp tục đi thăm quan.

“Chàng để nàng ta biết rõ hết chi tiết của chúng ta, không có tốt. Nếu nàng ta sau này ra khỏi đây sẽ tiết lộ hết thì tính sao?” Tình Hương nghi hoặc nhìn Diệp Phong rồi nhỏ giọng hỏi. Cảm giác việc hãn lộ ra bí mật về địa tinh có chút không ổn.

“Yên tâm, ta bảo đảm rằng nàng ta sẽ không tiết lộ đâu!” Diệp Phong nhìn Tình Hương rồi mỉm cười, nhẹ giọng đáp. Bởi vì căn bản hắn không để cho Phi Phi rời khỏi, để quan hệ tốt đẹp, tranh thủ hảo cảm của Phi Phi.

“Phi Phi, những gì nàng hôm nay thấy được, toàn bộ đều là bí mật của Tur Lược đoàn chúng ta. Nàng là bằng hữu tốt, nàng có thể xem qua, nhưng nàng cũng nên giữ bí mật nha!” Diệp Phong cười cười tỏ vẻ chú ý.

“Ân, Lôi Ân đoàn trưởng yên tâm, ta nhất định sẽ giữ bí mật. A a, có một Lôi Ân đoàn trưởng như vậy làm bằng hữu thật là tốt, làm tăng thêm kiến thức nhiều.” Phi Phi nghe xong vui vẻ gật đầu ứng thanh. Hai mắt nàng vẫn tiếp tục quan sát quang cảnh chung quanh.

Mộng Hình nhìn thần tình tò mò của Phi Phi, rồi đi tới gần phía trước Diệp Phong, nhẹ giọng có chút thâm ý nói: ”Lão công, vị tinh linh mỹ nữ này thật ngây thơ, một chút tâm cơ cũng không có. Chàng nếu muốn nàng ta, tựa hồ không khó gì!”

“Hình nhi, nàng sao đột nhiên lại nói như vậy. Chẳng lẽ ta là loại sắc lang đó sao?” Diệp Phong vô sỉ để vẻ mặt chánh sắc, nhìn Mộng Hình rồi nhỏ giọng chất vấn.

“Hừ, chàng là loại người gì thiếp không rõ hay sao?” Mộng Hình tức giận liếc Diệp Phong một cái, tiếp tục nhỏ giọng nhắc nhở: “Nếu chàng lại

muốn tăng thêm tỷ muối cho thiếp, thiếp sẽ giết chàng!”

“Tốt, lão bà đại nhân, không muốn bị người khác nghe được mà hiểu lầm a!” Diệp Phong nghe nhắc nhở của Mộng Hinh, cười đắc ý bảo rằng nàng làm ồn như thế Phỉ Phỉ sẽ nghe được. Muốn Diệp Phong, tên đại sắc lang tham lam, buông tha cực phẩm mỹ nhục đã gần đến miệng, là việc không có khả năng. Bởi cảm tình và y luyện của Mộng Hinh đối với hắc hiện giờ, dù Mộng Hinh có ghen tuông gì, hắc cũng không tin Mộng Hinh giết hắc!

“Hỏa diễm chi thần tại thương, cái này, cái này là Truyện Tống chi môn? Lôi Ân đoàn trưởng, ngài có Truyện Tống chi môn sao?”

Khi bốn người Diệp Phong dẫn Phỉ Phỉ ra đại sảnh công chúng, nàng hỏa tinh linh mỹ lệ này phát hiện ra cái lỗ của Truyện Tống chi môn, lập tức chân động trợn mắt há mồm, kinh hoảng nhìn Diệp Phong.

“Thế nào, Phỉ Phỉ, ta nói sẽ để cho nàng thấy được nhiều thứ mới lạ, có làm nàng thấy vọng không?” Diệp Phong điềm lên cây Thanh sắc tiêu hồn, mỉm cười nhìn hỏa tinh linh mỹ lệ làm hắc động tâm này.

“Ân, Lôi Ân đoàn trưởng thật sự lợi hại. Từng nơi của Tư Lược đoàn đều làm ta kinh ngạc hài lòng!” Phỉ Phỉ nhìn Diệp Phong, nhanh chóng gạt đầu ứng thanh, tâm trạng thập phần bội phục, rồi tò mò hỏi: “Lôi Ân đoàn trưởng, địa tinh không phải thất tung sáu ngàn năm hay sao? Ngài tìm được bọn chúng ở nơi nào vậy?”

“Cái này không vội, từ từ ta sẽ nói cho nàng nghe. Bây giờ ở lại đây, rồi thưởng thức trù nghệ của hương kỳ ả nhân chúng ta!” Diệp Phong mỉm cười nói, ra lệnh cho thành viên Tư Lược đoàn chuẩn bị yến tiệc, nói cho bọn hương kỳ ả nhân làm vài món ngon cho Phỉ Phỉ, sau đó cùng U Nguyệt Nhi tam nữ dẫn Phỉ Phỉ thăm quan hết tất cả nơi trong trú địa bí mật, đến khi yến tiệc đã chuẩn bị xong. Yến hội náo nhiệt để chúc mừng Phỉ Phỉ đến đây.

Trong thời bị nhốt tinh thần Phỉ Phỉ có chút khản trương, sau khi được cứu thoát, lại có nhiều việc khó tin mà trước đó chưa từng thấy qua, liền vui vẻ lên đồng thời cảm giác mệt mỏi xuất hiện. Tiếp đó nàng thưởng thức những món ngon từ tay chế biến của hương kỳ ả nhân dưới công thức của Lôi Ân đoàn trưởng, uống thêm hương kỳ quả tửu, nàng hỏa tinh linh mỹ lệ này liền bị say đến nổi mơ mơ màng màng, phải cần Lộ Lộ giúp nàng đưa tới phòng ngủ mà nghỉ ngơi.

Diệp Phong nhìn Phỉ Phỉ rời đi. Tả ôm hữu áp U Nguyệt Nhi và Mộng Minh, còn miệng thì thưởng thức đôi môi của Lộ Lộ. Nghĩ một lát, rồi hần bảo Ai Đức đến chỗ giam địa tinh nô lệ, đem Ba La Tư ra đây.

Tư Lược đoàn đôi đũa với đám nô lệ nghe lời cũng có thể nói là nhân đạo. Bọn địa tinh Ba La Tư sau một thời gian được Ai Đức giáo huấn vài lần, đều có vẻ bắt đầu nghe lời, cho nên sự đối đãi với chúng tốt hơn, có y phục sạch sẽ, có thức ăn ngon. Dù sao Diệp Phong định dùng bọn chúng, dĩ nhiên không thể để cho chúng đói và lạnh, khiến không có sức làm việc.

“Ba La Tư, nếu ta cung cấp đủ quang nguyên cho các người, các người có thể làm ra cương thiết chiến xa không?” Diệp Phong uốn một ngụm rượu từ cái miệng nhỏ của Mộng Minh, sáng khoái đang vuốt ve đuôi ngọc hoàn mỹ của nàng, nhìn tên Ba La Tư đang quy mà hỏi.

“Đại... đại nhân, bọn ta cùng lắm chỉ có thể chú tạo hỏa thương và hỏa pháo. Nếu dù có bản thiết kế toàn bộ cương thiết chiến xa, nhưng không có địa tinh ky giới sư, bọn ta căn bản không nắm rõ...” Ba La Tư nói thành thật, sợ nhân loại đoàn trưởng trước mắt giết mình.

Diệp Phong biết việc chú tạo cương thiết chiến xa này cần phải có khoa kỹ cao và phức tạp, khẳng định không đơn giản. Sở dĩ hỏi Ba La Tư vấn đề này, chỉ là câu may một chút, thấy gã nói không giống nói dối, rồi hỏi: “Bản thiết kế và ky giới sư (kỹ sư cơ khí) có thể tìm ở đâu trên địa tinh vương quốc?”

“Bản chiến xa thiết kế đã sớm được công khai, ky giới sư thì cũng rất nhiều. Tại thành thị ở vương quốc bọn ta đều có thể tìm được.” Ba La Tư nghe hỏi xong liền lập tức trả lời với tốc độ nhanh nhất. Gã từng vì trả lời chậm mà bị Ai Đức tát mấy cái vào miệng.

“Ân, thật tốt. Người cũng nghe lời thật. Chỉ cần làm việc chăm chỉ, ta cam đoan sẽ cho người ăn uống đầy đủ.” Diệp Phong hài lòng gật đầu, rồi bảo một tên linh ngưu chiến sĩ dẫn Ba La Tư trở về. Trong đầu hần chợt nảy ra một ý đề hèn, liền quay sang Mạn Nỗ Ai Nhĩ đang uống rượu mà nói: “Đại sư, người có cách nào thêm độc dược vào trong đạn pháo hay không? Lúc phát nổ chúng sẽ phát tán độc khí. Cái này gọi là đạn pháo độc khí.”

“Đạn pháo độc khí?!”

Tất cả thành viên đang ăn uống tại đại sảnh công chúng, nghe đoàn trưởng đại nhân nói xong, đều ngạc nhiên nhìn về phía hần. Đạn pháo đã mạnh rồi, giờ thêm độc tính vào, thì trên chiến trường sẽ tàn khốc hơn.

“Đoàn trưởng, ta thật không biết phải dùng từ gì diễn tả người. Lời đề nghị này thật sự quá tuyệt, có thể có thành công. Bất quá điều kiện đầu tiên là phải có nhiều độc dược.” Mạn Nỗ Ai Nhĩ nhìn đoàn trưởng đại nhân với vẻ bội phục, liền gật đầu.

“Ha ha ha, nếu đại sư thấy có khả năng thành công, thì không còn vấn đề gì. Hình nhi, ngày mai này dẫn những người này đi thị trấn xung quanh mà mua một lượng lớn độc dược về đây. Con bà nó, trên cái vũ khí đồ chơi này cũng có thể đánh dấu!” Diệp Phong đang nắm cánh tay phải của Mộng Hình, cao hứng cười to. Đê hèn thật là đê hèn!

Chương 97 : Truyện tổng thủy tinh, địa để đột tập lược đoạt

Dịch: Now or Never

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Kì Luân sâm lâm, giải đất trung tâm phía tây nam ở địa tinh vương quốc. Cây cối trong rừng to lớn dày đặc, cỏ dại phát triển rất nhanh, hoa dại mọc khắp nơi. Đây vốn là nhạc viên của các loại dã thú. Đáng tiếc năm đó, địa tinh chọn nơi này làm cấm địa để phóng ra Truyện Tổng chi môn, bèn giết hết số dã thú. Cả khu rừng hoàn toàn bị địa tinh đóng quân chiếm cứ!

Ba Bỉ - Khắc Lạp, là một địa tinh trung niên mê rượu, là đoàn trưởng của đệ tứ hỏa thương binh đoàn thuộc đệ nhị quân đoàn của địa tinh vương quốc. Gần đây vì quốc vương lo lắng do không tìm được tung tích của dị tộc từ Quang Minh địa lục, sợ rằng sẽ đến Kì Luân sâm lâm mà đánh lén. Bởi vậy điều đại đội hỏa thương đóng tại đây, lệnh cho Ba Bỉ dẫn hỏa thương binh đoàn của gã, đến đây phối hợp với đại đội hỏa pháo đang đóng tại nơi này.

Trước kia do không có xuất hiện dị tộc từ Quang Minh địa lục xâm lấn Cát Khâu sơn lĩnh, nơi đặt Truyện Tổng chi môn đều là cấm địa, mọi việc đều là bí mật quân sự của địa tinh vương quốc, cho nên việc đóng ở đây có thể nói là nhàn nhã và mỗi ngày ngủ ngon, là một địa phương tốt để bồi bổ.

Đối với tên thích rượu Ba Bỉ này mà nói, đóng quân ở Kì Luân sâm lâm tuyệt đó là chuyện tốt. Bởi vậy gã khi tới đây rất háo hức, uống cả ngày đến say mèm, tất cả sự vụ đều giao cho bộ hạ xử lý. Một chút lo lắng dị tộc từ Quang Minh địa lục đến đây xâm lấn cũng không có. Bởi vì gã cho rằng những người đó không còn dám ở lại trong vương quốc, nói việc ra sức tìm bọn họ là lãng phí khí lực. Huống hồ hỏa thương binh đoàn của gã không phải là đại đội rác rưởi của tên Ba La Tư, dị tộc mà dám đến đây tức là chạm đến tổ ong!

Màn đêm phủ xuống, một dải màu đen bao phủ cả địa tinh địa lục. Địa tinh quân đội đóng tại khoảng đất trống ở trung tâm Kì Luân sâm lâm. Ba Bỉ đang cùng mười tên đại đội trưởng thuộc hạ và đại đội trưởng hỏa pháo đại đội ngồi chung một nơi. Bọn chúng đang ăn uống no nê.

“Ha ha, lần này đoàn trưởng được phái tới đóng ở Kì Luân sâm lâm thật sự là nhàn rồi, huynh đệ bọn ta cũng được hưởng lây. Thật sự hâm mộ Nga

Cách đại đội trưởng đóng quân tại đây!” Đại đội trưởng đệ tam thương thủ đại độ thủ hạ của Ba Bì nhìn đại đội trưởng hỏa pháo đại đội Nga Cách cười nói hăm dọa.

“Đúng, đúng, ở địa phương này thật là tốt. Nếu so sánh với nơi đang có chiến tranh với Lương tề đế quốc, thì nơi này quả thực là một thiên đường. Cái bọn dị tộc từ Quang Minh chó má kia, nếu không phải năm đó địa tinh chúng ta gặp phải nội loạn, các chủng tộc còn lại ở Quang Minh đại lục vĩnh viễn nằm dưới chân địa tin chúng ta. Thật không rõ vì sao quốc vương lại lo lắng bọn người dị tộc kia. Nếu bọn chúng đến đây, chúng ta bắn cho bọn chúng không còn manh giáp!” Chín tên hỏa thương đại đội trưởng khác đều mở miệng phụ họa.

“A a, có các chư vị đội trưởng ở đây, bọn dị tộc có một trăm lá gan, cũng không dám đến nơi đây!” Hỏa pháo đại đội trưởng Nga Cách hằng năm đóng tại Kì Luân sâm lâm, khi biết tình dị tộc xâm lấn Cát Khâu sơn lĩnh, vốn rất lo lắng. Nhưng giờ đây đệ tứ hỏa thương binh đoàn được phái đến đây đóng quân, nhất thời hấn thập phần an tâm, nghe chúng đại đội trưởng nói vậy, cũng cao hứng cười lớn.

“Bọn người lộn xộn các ngươi, ý kiến của quốc vương đâu phải để cho các ngươi tùy tiện bàn luận? Bớt nói nhảm, uống rượu!” Con sâu rượu Ba Bì, bụng chén rượu lên, gọi bọn bộ hạ uống cạn, bọn chúng ai cũng không lo sợ dị tộc xâm lấn nữa.

Xung quanh Kì Luân sâm lâm là giải đất hoang vu. Đường đá gập ghềnh, lại cách xa thành trấn. Bình thường có rất ít địa tinh tới đây. Bất quá hôm nay lại có một đoàn thân ảnh xé trời, lạng lẽ tiềm phục ở vùng phụ cận Kì Luân sâm lâm.

“Lôi Ân đoàn trưởng, chừng nào chúng ta hành động?”

Dưới bầu trời đêm, hai dặm bên ngoài phía bắc Kì Luân sâm lâm, hỏa tinh linh Phi Phi, thân vận một bộ y phục màu đen, nằm phục yên lặng trên mặt đất, nhìn những đốm sáng bên trong Kì Luân sâm lâm, hưng phấn hướng tới bên trái Diệp Phong mà hỏi.

“Đừng vội, chờ bọn chúng ngủ say đã. Nàng cũng nghỉ chút đi, còn chưa bắt đầu mà, làm gì mà hưng phấn như vậy!” Diệp Phong trong miệng ngậm cây Thanh sắc tiêu hồn, đảo người nằm ngửa lại, nhắm mắt nhìn bóng đêm của bầu trời, vẻ mặt đầy hưởng thụ.

“Hình như rất có đạo lý” Phỉ Phỉ nghe vậy lộ ra một tia tiểu ý, xoay người nằm ngửa bên cạnh Diệp Phong, quan sát cảnh đêm của bầu trời. Xung quanh hai người, bọn Liệt Diễm trung đội Khải Đặc thân mặc bộ đồ màu đen, đen tiêm phục ở đó. Ngoại trừ tinh linh trung đội và đại địa trung đội, tứ trung đội linh ngưu, lôi đình, cự giải cùng tiểu đội cự nhận đang ở trạng thái ải nhân của Tư Lược đoàn cũng đang tiêm phục xung quang Kì Luân sâm lâm.

Hôm nay là ngày thứ mười Phỉ Phỉ bên cạnh Diệp Phong. Từ khi hỏa tinh linh đơn thuần này biết Tư Lược đoàn thông qua Truyện Tổng chi môn mà đến tân đại lục của địa tinh, liền lập tức khẩn cầu Diệp Phong dẫn nàng đến tân đại lục vui chơi.

Diệp Phong đang muốn lấy lòng Phỉ Phỉ, tự nhiên sẽ không cự tuyệt. Nhân cơ hội này nói với nàng về tinh linh chi tuyền và sanh mệnh chi tuyền, muốn nàng ta giúp đỡ hẩn việc này. Sau khi nàng ta đồng ý, thì hẩn lập tức dẫn nàng ta đến địa tinh đại lục.

Tĩnh Hương và Mộng Hình đều cảm thấy để một vị xinh đẹp như hỏa tinh linh này đi theo Diệp đại sắc lang, thập phần nguy hiểm. Nhưng Diệp Phong lấy có tinh linh chi tuyền và sanh mệnh chi tuyền, các nàng không còn cách nào khác, chỉ có dấn dò nhắc nhở Diệp Phong đừng có trêu hoa ghẹo nguyệt, rồi đồng ý cho hẩn mang theo Tư Lược đoàn cùng Phỉ Phỉ. Bởi các nàng đều hy vọng có thể được cung cấp hai loại tuyền thủy trân quý. Tĩnh Hương và Mộng Hình phải ở lại Vọng Triều sơn mà lo việc thường ngày, đi các nơi để mua vật tư cho Tư Lược Toàn, bán chiến lợi phẩm. Cho nên các nàng không thể cùng Diệp Phong đến địa tinh đại lục, đành phải để Lộ Lộ và U Nguyệt Nhi đi theo giám thị hẩn. Có thời gian rảnh sẽ tự mình đi đến đó mà giám thị.

Đáng tiếc, Lộ Lộ và U Nguyệt Nhi thân là thị nữ, đã từ trong miệng thiếu gia biết được mục đích của hẩn. Các nàng căn bản không có ngăn cản, lại còn giúp thiếu gia chinh phục Phỉ Phỉ. Đối với hai nàng là thiếp thân thị nữ mà nói, mỗi ngày được thiếu gia sủng hạnh thì đã thỏa mãn rồi.

U Nguyệt Nhi giờ đây chân tâm dành cho Diệp Phong sự thương yêu và tình yêu của nàng, đã hoàn toàn cảm nhận được sự hạnh phúc. Giống như Lộ Lộ, chỉ cần được sủng ái, nàng không ngại Diệp Phong có bao nhiêu nữ nhân. Chỉ điều là lúc Diệp Phong sủng ái nàng và Lộ Lộ rất khác nhau. Lộ

Lộ thì thích sự sủng ái ôn nhu nhẹ nhàng, còn nàng thì sự sủng ái vũ mị phong tao.

Diệp Phong từ khi dẫn Phi Phi đến trú địa bí mật ở địa tinh đại lục, đã cho tinh linh trung đội bay đến Kỳ Luân sâm lâm, để âm thầm trinh sát địch quân. Mục tiêu của hắn chính là mười hai khối truyện tổng thủy tinh của hai tòa Truyện Tổng chi môn ở Kỳ Luân sâm lâm.

Bởi vì hắn đã dùng mười hai truyện tổng thủy tinh của Truyện Tổng Trận để phục chế Truyện Tổng chi môn ở Vọng Triều sơn, cho nên không thể có Truyện Tổng Trận đến bộ lạc Kỳ Qua Nhĩ và Phong Nguyệt mỹ nữ đoàn. Cái trước thì không cần nói đến, nhưng đã lâu ngày không gặp được Đế Na, không thể hưởng thụ sự phong tao vũ mị hồn viên của nàng, làm hắn cảm thấy khó chịu, cho nên hắn cần truyện tổng thủy tinh. Sau khi tinh linh trung đội trinh sát xong, hắn lập tức sắp xếp kế hoạch, tới Kỳ Luân sâm lâm, chuẩn bị cướp lấy mười hai viên Truyện tổng thủy tinh.

Phi Phi từ khi quen được Diệp Phong, cảm giác được cuộc sống vô vị trước kia của nàng đã biến mất đi. Mỗi ngày đều vui vẻ đi theo Diệp Phong, thường xuyên thấy nhiều sự việc khác thường, và lại Diệp Phong có thể làm nàng ngạc nhiên. Hiện tại trong lòng của hỏa tinh linh đan thuần này đối với Diệp Phong tràn ngập sự kính nể và ngưỡng mộ, không có chút phát giác nàng đã rơi vào trong ma trảo của đại sắc lang.

Đêm khuya, càng ngày càng đen, Phi Phi đang cực độ nhàm chán. Bọn quan quân địa tinh Ba Bử trong sâm lâm rốt cuộc cũng ăn uống xong, mỗi người tự trở về nơi nghỉ. Trong sâm lâm bởi vậy giờ đã yên lặng, chỉ còn lại nhóm địa tinh thương thủ đi tuần đêm.

“Hành động!”

Diệp Phong mắt thấy thời cơ đã đến, sau khi dò xét một chút, rồi ra lệnh cho Khải Đặc bắt đầu hành động. Những tên Liệt Diễm trung đội liền truyền tín hiệu hành động cho các thành viên Tư Lược đoàn khác đang tiềm phục quanh Kỳ Luân sâm lâm.

Bạch lang trung đội nhận được lệnh hành đội, lập tức đi trước lên vào sâm lâm, nhằm vào đám thương thủ tuần đêm, mà thi triển những đòn ám sát âm độc vô thanh vô thức. Ba trung đội Liệt Diễm, linh ngư, lôi đình từ trong không gian ở bên đại lưng, lấy ra những bao đựng dầu thô, rồi tiến hành rải xuống xung quanh sâm lâm.

Lôi Nặc và bọn cự nhân Kỳ Lạp Tư đã biến đổi hình dạng bình thường, cùng cự giải trung đội cúi người phân tán xung quanh thâm lâm, chuẩn bị ngăn chặn nhưng tên địa tinh trốn ra từ trong biển lửa.

Trên cao ngàn thước, Kiệt Nã Tư dẫn tinh linh trung đội cười Quang Minh bạch vũ điều nhàn nhã bay hóng gió, chờ đợi đồng bọn phía dưới triển khai hành động.

Dưới lòng đất, Thụy Ân dẫn đại địa trung đội, theo tính toán, đang ở cách mười thước bên trái nơi để Truyện Tống chỉ môn trong Kỳ Luân thâm lâm, đang chờ đợi tiếng nổ trên mặt đất, thì lập tức phá đất chui ra, y theo kế hoạch của đoàn trưởng đại nhân mà làm.

Với thính giác và khứu giác cực kỳ linh mẫn của bạch lang trung đội mà nói, việc ám sát trong bóng đêm, bọn địa tinh căn bản không thể tránh được ma trảo của bọn họ, không bao lâu thì toàn bộ được giải quyết xong.

Tuy nhiên, khi việc đổ dầu thô vừa hoàn thành, thì có một tên địa tinh pháo thủ đi ra ngoài định giải quyết, thì phát hiện thi thể của đám địa tinh thương thủ, nhất thời kinh hô kêu la: “Địch đến, địch đến, có tập kích, mọi người nhanh nghênh địch a...”

“Mẹ kiếp, nhanh, lập tức châm lửa, ném bom!”

Diệp Phong thả một hơi từ cây Thanh sắc tiêu hồn ra, rồi cao giọng hét lớn. nhưng thành viên phụ trách châm lửa nghe tiến liền thực hiện ngay. Đại hỏa lập tức lan ra nhanh chóng. Đồng thời từ không gian ở đại lung lấy tạc đạn đặc chế, dùng sức ném vào thâm lâm.

"Oanh oanh ... oanh oanh ..."

Đại hỏa hùng hổ không ngừng chá, liên miên truyền ra không ngừng những âm thanh bạo phá. Trong thâm lâm địa tinh phát hiện xung quanh đều có đại hỏa, bên ngoài còn có loại pháo đạn tự chế gì đó bay đến oanh tạc, nhất thời bị dọa kêu cha gọi mẹ, sinh ra hỗn loạn lớn.

“Bình...ách... Bình tĩnh...” Ba Bĩ đang còn say sưa, chạy ra khỏi doanh trướng, nhìn đại hỏa chung quang, lập tức tỉnh rượu, lấy một bình rượu mà đập, cao giọng gọi những bộ hạ đang bồi rồi xung quanh.

Đáng tiếc, những địa tinh sợ chết kia, đối mặt với đại hỏa vô tình đang thiêu cháy xung quang, lại còn có nhưng tạc đạn từ trên rơi xuống oanh kích, đã là cho kinh hãi quá độ, lại thêm tiếng nổ mạnh, nên không thể nghe được mệnh lệnh của gã. Hơn nữa lúc này, đội nhiên trên không có một đám

tinh linh đang cười điệu từ trên cao hạ xuống thấp, bay vào trong một cái truyện tổng chi môn.

“Đúng rồi, vào Truyện tổng chi môn, bên kia chúng ta cũng có đồng bọn ở đó!” Một ít địa tinh bối rối, nhìn đám tinh linh cười điệu bay vào Truyện tổng chi môn, đang muốn chạy trốn khỏi đám cháy, cùng với sự oanh kích của tạc đạn.

“Ngừng lại, không được vào Truyện tổng chi môn. Bên ngoài có địch tập kích, một khi bọn họ phá hư Truyện tổng chi môn, các người vĩnh viễn ở lại Quang Minh đại lục, thế nào cũng bị giết chết. Nhanh, tập hợp đội ngũ lại, theo ta về hướng nam mà phá vòng vây!” Ba Bỉ rướn cổ hô to nhắc nhở, bọn địa tinh tỉnh ngộ đành chỉ chui vào Truyện Tổng chi môn. Gã và những quan quân còn lại bắt đầu chỉ huy tập hợp thủ hạ lại.

“Kì Nhĩ Tư, mang bộ đội của người trợ giúp hỏa thương trung đội đang đóng tại Quang Minh đại lục!” Ba Bỉ chỉ huy thuộc hạ tập hợp lại, nghĩ đến bên Quang Minh đại lục có một hỏa thương trung đội đang đóng quân kin đáo ở đó, liền lập tức ra lệnh cho đại đội trưởng đệ nhị hỏa thương đại đội đem quân trợ giúp hỏa thương trung đội đó. Đồng thời hạ lệnh điều cường thiết chiến xa tới, chuẩn bị mọi việc, rồi để chính mình và bộ hạ chặt đám cây ở phía nam mà thoát đi

Song, khi Kì Nhĩ Tư đại đội trưởng đệ nhị hỏa thương muốn đài lĩnh bộ hạ tiến vào Truyện tổng chi môn thì Thụy Ân đưa đầu lên quan sát tình hình bên trên, thấy tinh linh trung đội không có lập tức trở về, liền đài lĩnh đại đại trung đội phá đất xông lên, đột nhiên tập kích ngăn chặn những tên địa tinh muốn tiến vào Truyện tổng chi môn, rồi lấy Truyện tổng thủy tinh, và theo đường cũ mà rút.

Theo kế hoạch của Diệp Phong, lần này bạch lang trung đội trộm lên vào sâm lâm, ám sát thương thủ tuần tra. Sau đó phối hợp với ba trung đội Liệt Diễm, linh ngư, lôi đình phụ trách đổ dầu thô quanh sâm lâm, đợi sau khi phát hỏa, thì lập tức hướng sâm lâm mà ném tạc đạn.

Tinh linh trung đội và đại địa trung đội phụ trách lấy Truyện tổng thủy tinh của hai toà Truyện tổng chi môn. Tinh linh trung đội tiến vào Truyện tổng chi môn, nếu địch nhân quá nhiều thì lập tức rút về, còn không thì trực tiếp tiêu diệt, rồi lấy đi Truyện tổng thủy tinh, bay về Vọng Triều sơn. Cự giải trung đội và cự nhân tiểu đội ở xung quanh để chặn đường rút của bọn địa tinh.

“Đoàn trưởng, Truyện tổng thủy tinh bị hắc nhân đối phương cười xuyên sơn giáp cướp đi rồi!” Kì Nhĩ Tư nhì nhằng những cái lỗ mà đại địa trung đội để lại, rồi bảo địa tinh thủ hạ đuổi theo, và đối Ba Bì mà hô to thông tri.

“Đuổi, đuổi theo bọn chúng đoạt truyện tổng thủy tinh trở về!” Ba Bì nghe vậy lửa giận bốc lên. Khẳng định đây chính là dị tộc từ Quang Minh đại lục, sử dụng hỏa kế ti bỉ. Đầu tiên là triển khai đại hỏa và oanh tạc lên bọn người của gã, sau đó thì âm mưu liên hoàn đánh lén mà đoạt vật.

Đề địa tinh thương thủ đuổi theo ngũ gia ma thú, Đại địa xuyên sơn giáp, căn bản mà nói là nằm mộng. Địa tinh thương thủ hoàn toàn không theo kịp tốc độ nhanh nhẹn của đại địa xuyên sơn giáp. Không bao lâu, bọn chúng đã mất dấu đại địa trung đội.

“Ha ha, Lôi Ân đoàn trưởng, hỏa thế cháy thật dữ dội, kế hoạch của người đã thành công rồi!” Phỉ Phỉ đứng ở phía bắc rừng rậm, nhìn đại hỏa hùng hổ, trong miệng cao hứng tán dương Diệp Phong.

“Đó là, kế hoạch của ta bao giờ cũng thành công mà!” Diệp Phong vừa nghe mỹ nữ tán dương, liền đắc ý cười to.

“Hi hi, Lôi Ân đoàn trưởng không khiêm nhường, đắc ý nhiều quá rồi!” Phỉ Phỉ nhìn Diệp Phong mà cười.

“Tiểu nha đầu không để cho bốn đoàn trưởng mặt mũi à, xem ta xử lý nàng đây!” Diệp Phong nhìn Phỉ Phỉ đang cười hắc hắc, vươn cánh tay heo đê thọt lét nàng, nhân cơ hội chiếm tiện nghi vuốt ve da thịt bóng loáng của nàng.

“Ai nha, Lôi Ân đoàn trưởng, ta sai rồi, người tha cho ta đi, nhột quá!” Phỉ Phỉ đan thuẫn không có để ý Diệp Phong đang chiếm tiện nghi nàng, chỉ thấy bị nhột, không ngừng phát ra tiếng cười, rồi cầu xin tha thứ.

Diệp Phong chuẩn bị tiếp tục chiếm tiện nghi. Bất quá khi đại địa trung đội rút khỏi sâm lâm, lúc này nhìn về phía sâm lâm, thì có một cương thiết chiến xa đè gãy cây cối, từ trong sâm lâm mà chạy tới, trong đó còn có tiếng mắng chửi của bọn địa tinh.

Chương 98 : phong thu hưu chinh, đại chiến bạo phát

Dịch: somnus

Nguồn: hoanguyettaodan.org

“Mẹ kiếp, đúng là một lũ rác rưởi, bà nội nó thật sự tốn thời gian mà.” Diệp Phong nhìn đám địa tinh dùng cương thiết chiến xa đang theo đuôi phía sau chửi bới om sòm, trong lòng hẳn khó chịu không thôi vì bọn họ đã phá hư cơ hội chiếm tiện nghi của hắn, rồi phát tay hiệu lệnh cho thành viên Tư Lược đoàn đột kích và ra dấu nhắc Phi Phi cẩn thận. Sau đó hắn lấy ra Hắc Ám ma kiếm trực chỉ hướng cương thiết chiến xa đi tới.

Liệt Diễm, linh ngư, bạch lang, lôi đình, đại địa năm trung đội thấy địch nhân nhảy ra khỏi biển lửa lập tức phóng ra khả giáp, thu hồi lại ma súng rồi tăng tốc chém giết. Cự giải trung đội cùng cự nhân tiểu đội thấy địch quân chỉ có chiến xa khai pháo, mặt sau không có hỏa pháo đến nên cũng vọt đến tham chiến. Hỏa thương của địa tinh đối với giải giáp của cự giải chiến sĩ vốn không có hiệu quả cũng không thể làm tổn thương đến cơ thể khác thường của Kỳ Lạp Tư cự nhân.

“Khai hỏa, nhanh lên, khai hỏa công kích bọn chúng!” Vừa lao ra khỏi biển lửa, Ba Bỉ nhìn thấy bộ đội Tư Lược đoàn chính đang giết hại địa tinh bên ngoài sâm lâm, gã liền giật mình, cao giọng ra lệnh cho thuộc hạ nổ súng tấn công.

Phi Phi đang ngồi ở phía sau xem đánh nhau, lòng rất muốn chạy lại hỗ trợ. Bất quá, nàng ngẫm lại mình chỉ là ngũ giai hỏa hệ ma pháp sư căn bản chẳng thể giúp gì cho cái loại chiến đấu này. Nàng có thể không giúp được gì mà còn sẽ gây ra nhiều loạn, chẳng thà đứng nhúng tay vào thì hơn.

Trong sâm lâm, hầu hết địa tinh chết bởi trận lửa và tạc đạn, giờ phút này vội theo Ba Bỉ lao ra khỏi biển lửa cũng chỉ có hơn bốn ngàn thương thủ, cùng một ít pháo thủ hỏa pháo.

Ba Bỉ quan sát tình thế, trong lòng thầm kêu may mắn vì còn có hơn bốn ngàn thuộc hạ chạy thoát được, cộng với bốn ngàn chiếc hỏa thương và một cương thiết chiến xa, cũng đủ để giết toàn bộ địch nhân để báo thù cho những đồng bọn đã chết, đoạt lại Truyền Tống thủy tinh quý giá: “Địa tinh vĩ đại không thể bị đánh bại, các huynh đệ, giết!” Ba Bỉ chỉ huy khai hỏa

công kích địch nhân, trong miệng phát ra những âm thanh kích thích tâm lý bọn địa tinh.

Thanh âm của tử đạn chạm vào trọng trang khải giáp vang lên không ngừng. Thành viên Tư Lược đoàn đông gấp năm, sáu lần phía địa tinh, triển khai chém giết làm huyết tinh bay đầy trời. Các loại tuyệt chiêu được đem ra sử dụng hết, đánh cho đám địa tinh luống cuống tay chân. Chỉ cần nằm trong phạm vi của thành viên Tư Lược đoàn tất cả đều bị đồ sát.

“Con bà nó cái đồ cương thiết chiến xa này, phá hủy nó cho lão tử!” Mắt thấy cương thiết chiến xa có hỏa lực mạnh mẽ của địch quân, Diệp Phong liền vọt tới phía bên trái, tay phải nắm Hắc Ám ma kiếm nhanh chóng sử dụng Tứ Liên Trảm đánh bể cái cửa của chiến xa, rồi vào trong đó. Hắc Ám ma kiếm lạnh lẽo vô tình giết hại địa tinh ở bên trong làm cương thiết chiến xa mất đi thao tác phải dừng lại.

“Thế kiếm của hãn làm thế nào có thể chém vỡ cương thiết?” Ba Bì cùng tất cả địa tinh đều bị Hắc Ám ma kiếm của Diệp Phong dọa chết khiếp, không tưởng tượng được kiếm của Diệp Phong sắc bén đến thế, ngay cả cửa của cương thiết xa lại có thể nhanh chóng bị đánh vỡ.

“Giết, giết, giết, giết!”

Khải Đặc thấy lão đại công phá cương thiết chiến xa, cái thứ uy hiếp bọn họ nhất, lập tức điên cuồng gào thét thuộc hạ xông lên đồ sát. Dẫn đầu Liệt Diễm kỵ sĩ, huy vũ Phương thiên họa kích, thi triển chiến trận ngũ thức, hoàn toàn không để tử đạn của đối phương vào mắt, điên cuồng triển khai trận đồ sát đoạt mệnh vô tình.

Linh ngư, bạch lang, lôi đình, đại địa bốn trung đội đều có trọng trang khải giáp giống nhau cũng tiến hành tung hết tuyệt chiêu, đồ sát đám địa tinh không chút lưu tình. Đám địa tinh lại tuyệt chẳng thể chống lại cự giải trung đội và Kỳ Lạp Tư cự nhân, bởi vì cự giải chiến sĩ có thể đồng thời công kích nhiều địch nhân cùng một lúc, cùng với cự hình Yên nguyệt đao của Kỳ Lạp Tư cự nhân điên cuồng chém giết ở diện rộng, cộng thêm mỗi bước chân to lớn có thể dẫm đạp, làm đám địa tinh kinh hoàng lùi bước, sợ đến nỗi phải đá cả trong quần.

Ba Bì mới một khắc trước còn tưởng rằng bộ đội của mình có thể giết hết đối phương, bây giờ mắt thấy cương thiết chiến xa bị công phá, đối phương bắt đầu không còn cố kỵ gì nữa ra tay cuồng sát bộ hạ của mình, trong lòng

nhất thời lo lắng vạn phần. Gã liền cao giọng hô hoán địa tinh thương thủ khai hỏa tấn công nhằm vào cự giải chiến sĩ và Kì Lạp Tư cự nhân.

Song thật sự Ba Bỉ đã đánh giá quá cao bộ hạ của mình. Bản thân gã là đoàn trưởng binh đoàn, thực lực chiến đấu cao không cần nói, thuộc hạ của gã vốn chẳng thể nào so sánh được. Hơn nữa, tính cách của địa tinh là ỷ mạnh hiếp yếu, bây giờ đối mặt với đám địch nhân điên cuồng chém giết, căn bản một chút tâm tình phản kháng cũng không có, bây giờ chỉ biết co giò chạy tứ tán.

“Đứng lại, đứng lại, không được chạy, chúng ta là địa tinh vĩ đại há có thể bại dưới tay bọn dị tộc hạ cấp này!” Ba Bỉ phẫn nộ gào lên khi thấy địa tinh chạy trốn.

“Mọi người, nhanh chân lên cho lão tử, không cần để ý tới đám địa tinh bỏ trốn, cố bắt cho được cái tên đầu lĩnh ngu xuẩn đang gào loạn kia cho ta!” Trong lòng Diệp Phong thầm cười lạnh khi nghe Ba Bỉ la hét xong, đám địa tinh nghe lời Diệp Phong xong, nhất thời lại càng thêm có nhiều tên buông vũ khí chạy trốn.

“Khốn kiếp, ta nhất định phải giết ngươi!” Ba Bỉ nghe thấy lời Diệp Phong nói làm rối loạn đội ngũ bên mình, giận điên lên, từ trên mặt đất khởi động địa tinh hỏa thương, nhắm chuẩn hướng đầu Diệp Phong, ý muốn tự tay bắn chết Diệp Phong.

“Tên lùn kia, ngươi chưa xứng giao thủ cùng Lôi Ân đoàn trưởng đâu!” Thấy Ba Bỉ muốn tiến đến công kích đoàn trưởng đại nhân, Kì Lạp Tư cự nhân Lôi Nặc thân cao mười thước lập tức hét lớn một tiếng, huy vũ cự hình Yển nguyệt đao trong tay hướng Ba Bỉ bổ đến. Kinh phong thoáng chốc bị siêu cường lực lượng huy động bởi Lôi Nặc thổi lên, mấy tên địa tinh đang đứng vững thậm chí bị kinh phong thổi trúng bay bắn ra ngoài. Trực tiếp bị cự hình Yển nguyệt đao chém tới, Ba Bỉ bị dọa đến mặt cắt không còn giọt máu, trong đầu hiện lên một tia tuyệt vọng, nhận lấy một đao xé nát thân hình ra làm hai mảnh.

“Mẹ ơi, Ba Bỉ đoàn trưởng chết rồi, mọi người mau mau chạy trốn thôi...” Đám địa tinh đang phát khiếp thấy đoàn trưởng bị giết ngay trước mắt, nhất thời hoàn toàn mất đi ý chí chiến đấu, toàn bộ hỗn loạn tóa ra xung quanh chạy trốn.

“Oa, chúng ta thắng rồi, thắng rồi. Lôi Ân đoàn trưởng, các ngươi đã đánh bại một binh đoàn địa tinh đó nha!” Phi Phi thấy đám địa tinh hoảng

loạn chạy trốn, lập tức chạy đến trước mặt Diệp Phong, kéo cánh tay hấn cao hứng hoan hô. Lúc này Phi Phi trông thực sự vô cùng xinh đẹp!

“Hắc hắc, ta có lợi hại không?” Diệp Phong nhìn vẻ mặt đáng yêu của Phi Phi không nhịn được ực một cái, mất hết tư thái nghiêm chỉnh, đặc ý cười đầy sắc dục.

“A, rất lợi hại!” Phi Phi đơn thuần đang cao hứng nghe Diệp Phong trả lời lập tức cười hì hì đáp lại, không chú ý gì đến ánh mắt xấu xa của Diệp Phong.

“Mọi người, nhìn bọn ngốc địa tinh đang trốn chạy kia, lập tức đuổi theo chém chúng chết đi!”

Địa tinh nô dãi của Tư Lược đoàn cũng quá đủ rồi nên không cần thu thêm nữa. Giờ phút này, tên gia hỏa lại nhân cơ hội chiếm tiện nghi của Phi Phi, cứ nắm chặt ngọc thủ trắng nõn mềm mại của nàng ta, rồi quay sang thành viên Tư Lược đoàn, hấn cao giọng hạ lệnh cho mọi người đuổi theo chém giết đám địa tinh, làm cho tiếng kêu la khốn khổ chạy trốn của bọn chúng không ngừng vang lên. Sau đó hấn mới đưa cương thiết chiến xa thu vào vong linh thánh giới, rồi để thành viên Tư Lược đoàn bắt đầu dọn chiến trường, thu nhặt chiến lợi phẩm, thiêu hủy hết địa tinh hỏa pháo trong thâm lâm, không để lại bất cứ thứ gì. Sau cùng Diệp Phong hạ lệnh bỏ cả vào không gian trang bị rồi tiêu sái rời đi.

~~~~

Ở phía đông của bắc đại lục, tại Khả Lỗ sa mạc thuộc lãnh địa thú nhân vương quốc, Kiệt Nã Tư dẫn đầu tinh linh trung đội cũng tiêu diệt hỏa thương trung đội đang ẩn náu rồi hủy mọi dấu vết, sau đó nhanh chóng rời khỏi sa mạc, mang theo hỏa pháo cùng Truyền Tống thủy tinh bay đến Vọng Triều Sơn.

Lần này, cầm thú nam tước vận dụng lại chiêu bài đánh lén âm hiểm, suất lĩnh thành viên Tư Lược đoàn thu hoạch được một mẻ lớn.

Không có loại Truyền Tống Trận nhỏ, Tư Lược đoàn không thể lập tức trở lại trú địa, nên bọn Diệp Phong phải cẩn thận thông qua Kỳ Luân thâm lâm phản hồi trú địa bí mật ở phía bắc, Lạp Đức sơn mạch, nhằm tránh Địa Tinh quân đội ở xung quanh nghe phong thanh mà đến. Sau đó sự tình tấn công bất ngờ của Diệp Phong tại Kỳ Luân thâm lâm đã làm rung động hơn phân nửa địa tinh vương quốc.

Địa tinh quốc vương bị đám dị tộc này chọc cho phát điên, lửa giận bùng phát, treo giải thưởng một triệu kim tệ, truyền lệnh cho cả nước tìm kiếm tin tức của dị tộc từ Quang Minh đại lục, hình thành lên một trận phong ba.

Đối mặt với đại quy mô tìm kiếm điên cuồng của địa tinh tộc, Diệp Phong cũng không dám khinh thường. Hắn tạm đình chỉ ý định cướp bóc đối với địa tinh tộc, ẩn giấu cẩn thận trú địa bí mật của mình hơn. Dù sao bây giờ Tư Lược đoàn cũng cần thời gian hồi phục lại cho tốt, để nhóm Lạc Tư luyện tập chế tạo pháo thuật cùng thương pháp.

Trong chiến dịch Kì Luân sâm lâm, Tư Lược đoàn thu được không ít chiến lợi phẩm. Trải qua tay đám địa tinh nô đãi tu bổ lại đã được hai cương thiết chiến xa, ba ngàn tám trăm khẩu hỏa thương, một trăm chiếc hỏa pháo, ba trăm linh bốn gã địa tinh nô đãi, có thể nói thu hoạch cực đại.

Có được mười hai khối Truyền tống thủy tinh mới cứng, Mạn Nỗ Ai Nhĩ lập tức chỉ huy chủ tạo trung đội bắt đầu làm việc, tạm thời quên chuyện Truyền Tống Chi Môn lớn, mang tất cả những khối truyền tống thủy tinh rắc rối ra phân cắt thành những khối nhỏ, chế tạo bốn mươi tám tiểu hình Truyền Tống Trận, giúp Tư Lược đoàn tránh khỏi vấn đề phiền phức khi sau này không đủ Truyền Tống Trận.

Ở chung trong một thời gian dài cùng trải qua bao nhiêu sự việc, hỏa tinh linh Phỉ Phỉ tò mò, đơn thuần cũng tự nhiên không khó phát hiện tính cách lưu manh của Diệp Phong. Bất quá, Diệp Phong đối với nàng thực sự rất tốt nên nàng cũng chẳng để ý đến tính cách đó của hắn nhiều lắm. Trái lại còn cảm giác Diệp Phong rất thú vị, gây cho nàng cười vui không ít.

Bây giờ không cần Diệp Phong giữ lại, Phỉ Phỉ cũng không nghĩ đến việc rời khỏi Tư Lược đoàn, vì nàng thấy ở chỗ này thật là vui vẻ. Mỗi ngày được hưởng thụ thức ăn ngon không nói, còn được nói chuyện cười với bằng hữu thuộc các loại chủng tộc khác nhau cùng với rất nhiều kinh nghiệm mới được trải nghiệm, nên nàng không thể rời đi được. Bất quá, bây giờ có khoảng thời gian nhàn rỗi, vị hỏa tinh linh này cuối cùng cũng nghĩ đến việc báo tin bình an về cho phụ thân đại nhân. Vì vậy Phỉ Phỉ tự mình viết thư nhờ tinh linh xạ thủ chuyển giúp đến tay phụ thân đại nhân của mình.

Tĩnh Hương cùng Mộng Hình đều tưởng qua một khoảng thời gian Phỉ Phỉ sẽ rời đi, không nghĩ đến việc nàng ta ở đây quá lâu thành ra quen, chẳng còn nghĩ đến việc trở về nhà nữa, nhất thời làm hai nàng cảm giác

thập phần bất đắc dĩ. Nếu là Diệp Phong lưu giữ nàng ta lại, các nàng còn có thể bộc phát bản sắc nữ nhân của mình, nhưng đằng này là Phỉ Phỉ không muốn đi. Phỉ Phỉ lại là khách nhân, các nàng thân là một trong những nữ chủ nhân của Tur Lược đoàn, luận về lễ nghi quý tộc, đối với Tĩnh Hương và Mộng Hình đều không thể muối mặt mở miệng hạ lệnh trực khách!

Đối với tình huống loại này, cao hứng nhất chính là tên Diệp đại sắc lang. Tên gia hỏa này bây giờ đối với tính khí của thiên kim tiểu thư Phỉ Phỉ của thủ lĩnh bộ lạc hỏa Tinh Linh thập phần nắm rõ trong lòng bàn tay, đặc ý xoay các nàng như chong chóng, thừa dịp Tĩnh Hương cùng Mộng Hình hai hũ dấm không quản lý được hành động của hắn, chiếm tiện nghi của Phỉ Phỉ và trêu đùa nàng ta thỏa thích.

Cùng lúc đã tạo đủ tiểu hình Truyền Tống Trận để sử dụng, Diệp Phong càng khoái hoạt vì có thể qua mặt Tĩnh Hương và Mộng Hình cùng Đế Na bí mật gặp gỡ. Đế tinh linh trung đội mang một cái Truyền Tống trận đến đặt ở chỗ Kỳ Qua Nhĩ bộ lạc, đồng thời cũng đưa một cái nữa cho Đế Na, tạo phương tiện thuận lợi cho những ngày khác hắn đến gặp Đế Na hoan hảo.

~~~~~

Cùng lúc đó, ở phía tây nam của Mạt La đế quốc là Thiên Vũ đế quốc rốt cục cũng tập hợp đủ binh lực, triển khai toàn diện tấn công đối với Mạt La đế quốc, oanh động nam bắc hai tòa đại lục.

Ở phía tây bắc Mạt La đế quốc là đỉnh đỉnh đại danh Phỉ Đức - Chiêm Mỗ Tư tướng quân tọa trấn, mặc dù không thể chống lại hết sự tấn công của đại quân Thiên Vũ đế quốc nhưng giữ vững trận địa không để đối phương tiến vào lãnh thổ cũng chưa có vấn đề gì. Duy có một chuyện làm Phỉ Đức tướng quân thập phần khổ não là từ lúc Thiên Vũ đế quốc bắt đầu tấn công, chỗ đóng quân phía tây bắc của Mạt La đế quốc không ngừng bị thích khách ám sát mất các nhân vật cầm quân đầu não. Hơn nữa thực lực của bọn thích khách rất mạnh, cơ hồ đến đi đều không lưu lại một cái bóng.

Lưỡng quân giao chiến, người cầm quân bị ám sát, Phỉ Đức biết rõ chuyện này nếu không giải quyết được vấn đề này nhanh chóng, sớm muộn gì tinh tây bắc này cũng mất, nhưng cái việc này sao ông có thể giải quyết cho ổn thỏa đây?

Chương 99 : Triền miên, gia nông pháo, sử phối mục tiêu

Dịch: somnus

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Sau trận động đất, Quang Minh đại lục bị chia cắt ở trung tâm, toàn bộ ma thú tụ tập ở nửa phần của Hỗn Loạn hoang nguyên nằm ở nam đại lục, làm cho nửa phần còn lại của Hỗn Loạn hoang nguyên ở bắc đại lục không còn bị ma thú uy hiếp, các thế lực phạm tội lớn lại có cơ hội phát triển. Trong đó gồm Huyết sát cường đạo đoàn, Mỹ nữ nô dãi đoàn, Tật phong cường đạo đoàn là ba thế lực có tốc độ phát triển thế lực nhanh nhất, nhanh chóng chiếm cứ được những địa điểm có lợi trước tiên.

Sa Khắc Lạp sơn lĩnh nằm tại biên cảnh tỉnh tây bắc của Mạt La đế quốc cùng Thiên Vũ đế quốc và phía đông bên ngoài Hỗn Loạn hoang nguyên. Nơi đây cây cỏ tươi tốt, cảnh sắc động lòng người. Nhưng vì thời gian này ma thú tụ tập hết tại nơi này, biên cảnh trí chỗ này thành phế tích, hoang vu không chịu nổi.

Mấy ngày gần đây, vì Phong Nguyệt mỹ nữ đoàn đến trú tại phía đông bên ngoài Sa Khắc Lạp sơn lĩnh, mang đến cho chỗ này không ít nhân khí, biên cảnh phía nam Thiên Vũ đế quốc và tây bắc Mạt La đế quốc thu hút không ít lãng khách cùng với một ít phần tử phạm tội chung quanh. Tất cả đều hâm mộ danh tiếng của Phong Nguyệt mỹ nữ đoàn mà đến góp phần náo nhiệt. Trong đó có cả khách nhân từ hai bên quốc gia đang giao chiến như muốn tránh né tâm tình chiến loạn.

Ngay lúc chánh Ngọ, bầu trời thoáng đặng, xanh ngắt hết cả tầm mắt.

Tại doanh địa phía sau của Phong Nguyệt mỹ nữ đoàn, chỗ doanh trưởng của đoàn trưởng, trên chiếc giường lớn mềm mại, ngọc thủ trắng nõn của Đế Na thì ôm chặt cổ tình nhân, còn cái đùi đẹp thon dài được che bởi một dải lụa hồng mỏng manh trong suốt thì kẹp chặt bên hông hấn. Đồn bộ phong mẫn không ngừng hướng lên trên kết hợp với bảo bối của tình nhân đang trùng kích, trong miệng không ngừng phát ra những âm thanh rên rỉ yêu kiều động lòng người. Dung nhan xinh đẹp thành thực lộ xuất thần sắc sung sướng tiêu hồn!

“Trời ơi....từ quý, chàng một thời gian dài không thấy mặt mũi đâu, vừa mới đến lại khát khao như vậy, làm người ta thật sự chán ghét A...chàng

không được dừng lại nha...bại hoại...luôn có ý trêu chọc thiếp...Hôm nay nếu chàng không bồi tiếp thiếp hết sức...Tuyệt đối thiếp không để chàng rời khỏi đâu...a...”

Diệp Phong toàn thân xích lỏa, nằm trên thân thể mềm mại đầy đặn của Đế Na. Hai tay ômlung nàng, gắt gao cùng ở một nơi tương hỗ hưởng thụ nhục cảm. Khi thì điên cuồng trùng kích, khi thì thông thả trêu đùa làm Đế Na không nhịn được phải mở miệng rên rỉ lên thành tiếng.

Lúc trước vì tình nhân không thể thông qua Truyện Tống trần đến gặp gỡ mình, làm Đế Na bức bối, tịch mịch giống như trước kia. Mỗi ngày nàng đều nuôi hi vọng tình nhân đến càng sớm càng tốt. Hôm nay vất vả lắm Diệp Phong mới tới, nàng nhất định phải hảo hảo triền miên với hắn một phen!

“Hắc hắc, đại mỹ nhân thật sự càng ngày càng quyến rũ, làm lão tử sướng khoái rất thích. Hôm nay nhất định cho nàng sung sướng đến chết!”

Diệp Phong chính đang hưởng thụ hạ thể kiều mĩ của Đế Na, nghe nàng rên rỉ xong lập tức hắc hắc cười xấu xa. Đứng dậy kéo Đế Na rời khỏi giường, đứng trên mặt đất, ra dấu bảo nàng kẹp hai chân vào hông hắn. Miệng rộng ngậm trúng hạt tiểu anh đào bên ngực trái của nàng, mút mạnh trêu chọc. Bên dưới tiểu hòa thượng tà ác hướng lên điên cuồng tấn công. Lần đầu thể nghiệm tư thế loại này khiến Đế Na đạt đến cao trào liên tiếp, miệng không ngừng rên rỉ đầy khêu gợi, cuối cùng phải xếp giáp đầu hàng xin tha!

“Lâu lắm rồi mới sướng khoái với nàng như vậy, hôm nay thật sự là quá tuyệt a!” Diệp Phong đưa toàn bộ tinh hoa quý giá của mình tất cả bộc phát trong cơ thể Đế Na, cánh tay phải ôm nàng đặt lại trên giường, tay trái vuốt ve đồn bộ đầy đặn hoàn mĩ của Đế Na, thoải mái cảm thán nói.

“Ài, đây chính là bi ai của tình nhân. Vĩnh viễn cũng không thể thời khắc nào cũng đi bên cạnh chàng, chỉ có thể cùng chàng hưởng thụ một chút ít thời gian vụng trộm ngắn ngủi mà thôi!” Đế Na chính đang hưởng thụ dư âm sau cao trào, nghe được thanh âm cảm thán của tình nhân, nhỏ giọng thì thầm, ỉ ôi trong lòng ngực Diệp Phong.

“A, nếu nàng muốn thường xuyên ở bên cạnh ta, ta cũng có thể ngấm lại để tìm biện pháp mà!” Diệp Phong thấy thực nữ mĩ diễm Đế Na trong lòng ngực mình buồn chán thất vọng vì chẳng thể thường xuyên gặp mặt hắn, nên không khỏi tràn ngập cảm giác chinh phục, lộ xuất nụ cười đầy đắc ý.

“Tính ra, ở nhà chàng đã có bốn nữ nhân rồi, còn chưa cộng thêm tiểu tinh linh xinh đẹp chẳng thể thoát khỏi ma trảo của chàng. Thiếp mà đến nữa, khẳng định hai hũ giấm của chàng sẽ uất khí tận trời xanh. Thiếp cũng chỉ cần chàng bỏ ra chút thời gian đến thăm thì thiếp cũng đã thỏa mãn rồi. Đừng có giống lần trước vì việc địa tinh đại lục mà để thiếp chờ đợi mãi mòn.” Gương mặt tuyệt mỹ của Đế Na dán tại ngực Diệp Phong, ôm chặt cổ hắn, sự hưởng thụ cũng được thỏa mãn, nhẹ nhàng lắc đầu biểu đạt ý nghĩ của mình.

“Nàng yên tâm, lần này ta tiến đánh địa tinh đại lục, thu hoạch không phải là ít, lại có được Truyện Tổng thủy tinh. Vấn đề Truyện Tổng Trận không cần nhắc đến nữa, cam đoan sẽ năng đến tìm nàng!” Diệp Phong mỉm cười nói, đem toàn bộ chuyện phát sinh trên địa tinh đại lục nói cho Đế Na nghe cả.

Diệp Phong đối với tình nhân Đế Na thành thực này, ngoài việc không nói cho nàng biết hắn là người từ địa cầu đến, còn lại không giấu giếm gì cả Bởi vậy chuyện hắn đi địa tinh đại lục, Đế Na cũng đã biết từ trước.

“Trời ơi, hảo đệ đệ, chàng bây giờ thế nào lại có được bốn mươi tám tòa Truyện Tổng Trận lại còn một lượng lớn hỏa khí nữa? Tài phú của chàng hôm nay sợ rằng ngoài nam bắc các quốc gia đại lục thì chẳng còn thế lực nào có thể so sánh bằng chàng!” Đế Na vừa nghe tình nhân nói xong, ngẩng đầu kinh hỉ nhìn hắn.

“Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên. Chuyện này không thể đắc ý quá sớm được. Nàng đừng quên chẳng ai rõ được cái thế giới này rộng lớn bao nhiêu cả!” Diệp Phong rút một hơi từ cây Thanh sắc tiêu hồn, tay ôm Đế Na nằm trên giường lớn mềm mại, mắt hướng lên trần của doanh trướng, thoải mái cảm thán một trận.

Đế Na nhìn nhìn dáng vẻ thoải mái của tình nhân, ngọc thủ trắng nõn khẽ trêu đùa tiểu hòa thượng của hắn, nằm trong lòng ngực Diệp Phong suy nghĩ một chút rồi ỷ ôi hỏi: “Bây giờ Thiên Vũ đế quốc cùng Mạt La đế quốc đang chuẩn bị chiến tranh, chàng không tranh thủ vì quốc gia xuất lực mà chiếm cứ địa vị cao hay sao?”

Hạ thân Diệp Phong bị Đế Na hí lộng không nhịn được đã bắt đầu có phản ứng. Nghe nàng hỏi xong, cánh tay phải kéo nàng ôm sát vào lòng rồi luôn tay xuống đòn bộ đầy đặn của nàng miết miết hai lần, hắc hắc cười nói: “Ta đây đã sớm nghĩ đến việc tranh thủ lợi ích từ chiến tranh rồi, cho

nên ngoài địa vị quốc vương, những cái khác ta đều không thèm để mắt đếm xỉa đâu!”

“Tử quý, vậy người làm quốc vương đi!” Đế Na hiểu được tình nhân hay nói giỡn, nhin không được nằm trong lòng hấn nhẹ giọng cười duyên.

“Làm quốc vương phải quản lý rất nhiều sự việc, quá mệt mỏi. Ta chỉ thích hậu cung của quốc vương thôi. Hắc hắc, đại mỹ nhân, lại đây, làm một trận nữa với lão công nào!” Diệp Phong cười âm xấu xa, xoay người nằm lên trên mình Đế Na, tách đôi đùi ngọc thon dài của Đế Na ra rồi cầm hai chân dài trắng nõn của nàng đặt trên vai mình. Tiểu hoàn thượng phía bị nàng đứng đến đã cứng lên, dữ dần đứng lên thượng mã, tà ác tiến vào làm Đế Na sáng khoái chịu không nổi lại phát ra những thanh âm rên rỉ kiều mị. Những ngón chân trắng trẻo không ngừng vịn vẹo, gương mặt tràn đầy thần sắc tiêu hồn.

Sau khi tinh linh trung đội dò xét Thiên Vũ đế quốc tiến hành tỉnh tây bắc xong, rồi trở về nơi của Tư Lược đoàn. Người một lòng nghĩ đến quốc gia, Tĩnh Hương, liền khuyên bảo tình lang hỏi quốc đế nghe mệnh lệnh của bộ hạ, chỉ huy Tư Lược đoàn ra chiến trường để cho Thiên Vũ đế quốc thử nếm mùi lợi hại.

Diệp Phong là loại người chỉ nghĩ đến bản thân mình, có khi nào lại trung thành với người khác. Bất quá chiến tranh mang đến cho hấn không ít hảo sự. Hấn nhất định không để lỡ cơ hội. Cho nên khi Tĩnh Hương đề nghị hấn vì quốc gia mà ra sức, tên gia hỏa này lập tức đồng ý nhưng không đáp ứng nghe lệnh từ quốc vương. Trước tiên hấn chuẩn bị tự mình hành động thôi. Nếu không như vậy, quốc vương khẳng định sẽ điều hấn đến dưới quyền điều khiển của Phí Đức - Chiêm Mỗ Tư, là như vậy thì hấn chẳng tự nguyện tham chiến làm gì. Để cả thế giới phải ngạc nhiên về hấn, chẳng cần chờ quốc vương thỉnh thị, như vậy không phải rất tốt hay sao, hắc hắc.

Trải qua một khoảng thời gian nghỉ ngơi lo nghĩ nghĩ, Diệp Phong đã để Mạn Nỗ Ai Nhĩ cùng chú Tào trung đội chỉ huy địa tinh nô lệ làm cho đa số thành viên Tư Lược đoàn mỗi người một cái tiểu hình không gian đai lưng, chỉ có Kỳ Lạp Tư cự nhân cùng cự giải chiến sĩ không có trang bị mới. Bởi vì Kỳ Lạp Tư cự nhân thường xuyên thay đổi giữa hai hình thái nên không cách nào làm được không gian đai lưng. Còn cự giải chiến sĩ cũng đều có hình dáng to lớn khác thường càng thêm không sử dụng được trang bị không gian.

Hỏa khí của Tư Lược đoàn nhiều nhất bây giờ là hỏa thương. Trừ Kì Lạp Tư cùng cự giải chiến sĩ, mỗi thành viên Tư Lược đoàn đều được trang bị hỏa thương cùng đạn dược và không gian đai lưng, khẳng định sau này sẽ có chỗ đắc dụng.

Diệp Phong trong lúc cận thân quan sát chú tạo trung đội cùng hương kì trung đội tại chỗ hoang vu gần Vọng Triều sơn tập luyện pháo thuật, thì đột nhiên nhớ đến kiến thức trong mấy cuốn sách đã đọc được ở địa cầu. Sách nói nòng pháo dài có thể khiến tăng thêm khoảng cách xa thêm khi bắn hỏa pháo, lập tức triệu tập chú tạo trung đội của Mạn Nỗ Ai Nhĩ cùng địa tinh nô lệ nghiên cứu về phương diện này. Kết quả địa tinh nô lệ đã thành công cải tạo cho nòng pháo dài thêm gấp ba lần, khoảng cách bắn hỏa pháo cũng từ hai dặm tăng lên thành năm dặm.

Cải cách hỏa pháo của Tư Lược đoàn khẳng định là cải cách tân kì hạng nhất. Bọn địa tinh nô lệ, am hiểu chế tạo hỏa pháo, đối với sự việc này của Diệp Phong đều rung động không thôi, khó có thể tưởng tượng được chủng tộc của mình nghiên cứu hỏa pháo nhiều năm như vậy lại không tưởng tượng đến chủ ý kia. Trong khi Diệp Phong như thế nào lại có thể nghĩ ra được.

Bọn Lộ Lộ tứ nữ đối với chuyện nam nhân yêu quý của mình có thể nghĩ ra việc này đều thập phần cao hứng, hỏa tinh linh Phỉ Phỉ lại càng thêm bội phục ngưỡng mộ Diệp Phong.

Diệp Phong thấy mình vô tình thành công chỉ do nhớ lại chút việc trong sách đã đọc qua làm mọi người kính nể không thôi, trong lòng không khỏi kêu sáng khoái, chính thức đổi tên hỏa pháo thành gia nông pháo.

Chú tạo trung đội cùng hương kì trung đội làm ra được năm mươi khẩu gia nông pháo, xem như đủ xưng danh là một phần tử của bộ đội chủ lực Tư Lược đoàn. Nghĩ đến chuyện gia nông pháo tung hoành trên chiến trường, thành viên Tư Lược đoàn đều thoải mái vui vẻ muốn cười đến chết.

Việc tiệc nuôi duy nhất bây giờ chính là Mạn Nỗ Ai Nhĩ đang tiến hành nghiên cứu độc khí pháo đạn vẫn chưa ra kết quả nên không thể phối hợp gia nông pháo cùng độc khí. Bất quá chủ lực vũ khí của thành viên Tư Lược đoàn tất cả đều được trang bị độc dược trí mạng!

Mặc dù phải dời Truyện Tống chi môn đi, nhưng trú địa bí mật ở Vọng Triều Sơn này cùng với trú địa bí mật tại địa tinh đại lục vẫn được kết nối như trước kia. Cho dù giết Diệp Phong đi hẳn ta cũng không buông tha cho

cái địa tinh vùng đất quý này. Chỉ cần bọn ngốc địa tinh đình chỉ hành vi ngu muội tìm kiếm bọn hãn thì Diệp Phong lại tiếp tục đi cướp bóc!

Để thuận tiện nhận những thông tin quan trọng từ Lạc Khắc một cách nhanh chóng, Diệp Phong phái tinh linh xạ thủ quay lại để đồ mang một tòa Truyền Tống Trận cho Lạc Khắc làm lão ta cao hứng không thôi, lập tức bố trí vật này tại mật thất. Gần đây không có việc gì làm, Lạc Khắc rảnh rỗi liền thường xuyên đến trú địa bí mật ở Vọng Triều sơn thăm cháu yêu của mình cùng các cháu dâu tương lai. Nhìn thấy sự phát triển cường hãn của Tư Lược đoàn trong một thời gian ngắn như vậy, Lạc Khắc cực độ vui mừng cho cháu yêu của mình.

Lần này Thiên Vũ đế quốc tấn công tây bắc tỉnh của Mạt La đế quốc đã cơ hồ phái ra hơn một nửa binh lực của cả nước, từ đệ nhất đến đệ tứ quân đoàn cùng ngốc thú kỵ sĩ đoàn toàn bộ triệu tập dưới sự chỉ huy của Bỉ Luân - Ba Lạc Khắc nguyên soái cùng Bảo La Cách Nhĩ Cáp Đặc đại hoàng tử thống lĩnh. Binh đoàn chia thành bốn lộ tiến công con đường trọng yếu thuộc biên cảnh tây bắc Mạt La đế quốc!

Thông qua tinh linh trung đội dò xét, Diệp Phong cảm thấy tương đối hứng thú với ý định tấn công Khảm Đặc thành của đệ nhị quân đoàn Thiên Vũ đế quốc, quyết định đây sẽ là mục tiêu thứ nhất trên chiến trường của Tư Lược đoàn thực hiện mấy chuyện xấu xa.

~~~~~

“A...”

Làm Đế Na đạt đến đỉnh cao trào, sung sướng muốn chết, Diệp Phong sau đó đưa toàn bộ tinh hoa chủng tử toàn bộ bộc phát trong cơ thể Đế Na, thở ra một hơi tiêu hồn, nằm đè lên nhục thể kiều mĩ của Đế Na hưởng thụ dư âm, miệng lưỡi triền miên ngọt ngào cùng nàng một lúc. Cuối cùng hãn mặc lại quần áo dưới sự hầu hạ của Đế Na.

“Đại mĩ nhân, hôm nay đã được thỏa mãn rồi chứ?” Chuẩn bị rời đi lại thấy Đế Na thay một bộ y phục màu đỏ trông càng thêm khêu gợi, Diệp Phong không nhịn được mỉm cười hỏi.

“Ừm, hôm nay lần đầu tiên chàng lưu lại đến hết một ngày dài đấy!” Đế Na dùng đôi mi nhãn phong tình vạn chủng liếc Diệp Phong, sửa lại cổ áo của hãn một chút, ôn nhu nói: “Chiến trường chính thức không giống như những lần chiến đấu trước của chàng đâu, nhớ cẩn thận nhiều hơn đấy. Đừng quên còn có nữ nhân yêu chàng đang đợi chàng ở đây!”

“Yên tâm đi đại mỹ nhân, ta còn chưa hưởng thụ hết lạc thú của thế giới này sẽ không dễ dàng chết đâu!” Diệp Phong mỉm cười nói trong khí tay hắn luôn xuống đòn bộ Đế Na miết nhẹ một cái, bước chân vào Truyện Tống Trận ở bên trái doanh trướng, tâm trạng cao hứng vì nhận được sự quan tâm của Đế Na, hắn đã “thực sự” yêu nàng rồi.

Chương 100 : Công thành chiến, thâm tập, viễn trình oanh tạc

Dịch: somnus

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Khảm Đặc thành nằm ở tây bắc Mạt La đế quốc, là một trong bốn thành thị ở biên cảnh phía bắc, tuy không phát triển phồn vinh nhưng lại chiếm vị trí cực kì trọng yếu, có lợi dễ thủ khó công, là một trong những mục tiêu tấn công của Thiên Vũ đế quốc.

Cát Lôi Tư - Lạc Thu có bộ râu cằm ngắn màu đỏ, là một trung niên uy mãnh có thân hình cao lớn, là tướng quân của Mạt La đế quốc đệ tứ quân đoàn, một thân bát giai Liệt Diễm kỵ sĩ, tính tình cương trực như liệt hỏa, ghét xu mệnh, hết lòng vì quốc gia, mỹ danh đệ nhất mãnh tướng của Mạt La đế quốc. Vì không quen nhìn hai đảng phái tranh đấu trong triều đình nên đối với bọn người này chẳng hề khách khí cho nên đắc tội không ít cao quan quý tộc, nhân duyên cực kỳ ít!

Đạo gần đây, đệ nhị quân đoàn của Thiên Vũ đế quốc mỗi ngày đều phát động công kích mãnh liệt đến Khảm Đặc Thành làm đệ tứ quân đoàn các bộ của Cát Lôi Tư đều có tổn thất, biên chế không được đầy đủ. Đặc biệt sự kiện các cấp quan quân từ thấp đến cao liên tục bị ám sát làm Cát Lôi Tư cực kì phiền não, khó lòng phòng bị.

Bởi vì đối phương không chỉ dưới sự cảnh giới cao độ của bọn họ mà ám sát, sau đó còn có thể vô thanh vô tức toàn thân rút khỏi, làm Cát Lôi Tư không sao nghĩ ra phương pháp địch nhân đã dùng. Hơn nữa bây giờ thực lực ngũ, lục giai đại đội trưởng đều xuất hiện tình huống bị ám sát. Đầu tiên không kể địch nhân dùng cách gì để thuận lợi ra vào quân doanh, chỉ bằng năng lực ám sát những đội trưởng có võ công cao cường, dựa vào điểm đó có thể thấy những nhân vật chấp hành ám sát này có cấp bậc không dưới thất, bát giai. Hôm nay, cả tứ đại chiến trường cơ hồ đều có quan quân bị ám sát, cái này phải cần bao nhiêu cao thủ chấp hành ám sát đây? Thiên Vũ đế quốc làm thế nào có đông đúc cao nhân đến vậy?

Lúc này, hoàng hôn vừa buông xuống, bên ngoài cửa bắc của thành Khảm Đặc, một nhánh quân từ đệ nhị quân đoàn của Thiên Vũ đế quốc được phái ra manh theo vũ khí phát động tấn công ác liệt với Khảm Đặc thành một lần nữa.

Âm thanh của binh lính hét gào làm rung động tận trời xanh cùng tiếng hét cao giọng của chỉ huy không ngừng vang lên. Trên dưới tường thành, binh lính của song phương giống như diễn lại lần trước, một công một thủ triển khai tranh đấu kịch liệt. Phóng mắt nhìn tới, ngoài cửa thành bắc, thây chất thành đống, máu chảy thành sông. Trên tường thành huyết sắc trải rộng cùng ánh nắng cuối ngày chiếu xuống biến tình cảnh trở nên vô cùng thảm liệt!

Bỉ Nhĩ - Phá Nhược là tướng quân của đệ nhị quân đoàn Thiên Vũ đế quốc, độ tuổi trung niên, có mái tóc vàng và ngắn, vô cùng anh tuấn tiêu sái, trình độ đạt đến thất giai tạt phong kỳ sĩ. Tính tình tinh minh cẩn mật, anh dũng thiện chiến, được quốc vương Thiên Vũ đế quốc hết sức tin cậy.

Đến hôm nay, đệ nhị quân đoàn Thiên Vũ đế quốc trú quân tại khoảng đất trống bên ngoài cách thành Khảm Đặc mười dặm về phía bắc. So sánh với phiên não của Cát Lôi Tư, tâm tình của Bỉ Nhĩ cũng thập phần nặng nề bởi vì đối thủ Cát Lôi Tư này thực là quá mạnh đi, binh lực cũng không phân cao thấp được với gã. Việc công hạ Khảm Đặc thành thật không dễ xơi.

Nếu không nhờ Bàng Kỳ bệ hạ phái nhóm bộ đội bí mật đến ám sát làm tổn thất không ít bộ phận quan quân của phe đối phương tạo nên hỗn loạn thì đệ nhị quân đoàn của gã hiện giờ tuyệt đối thua xa đối phương. Bất quá tâm tình không tốt của Bỉ Nhĩ đã là chuyện quá khứ. Nhân vì hôm nay đầu lĩnh của nhóm bộ đội ám sát bí mật đã hiện cho hắn một kẻ sách làm gã tự tin lần công thành này nắm chắc thành công.

Trời về chiều, đệ nhị quân đoàn Thiên Vũ đế quốc tập hợp chỉnh tề, Bỉ Nhĩ mặc bộ giáp làm bằng cương thiết, ngồi trên chiến mã đứng ở trung tâm đội ngũ, đặc ý quan sát cuộc chiến công thành phía trước và tướng quân Cát Lôi Tư của phe địch phía trên tường thành.

Cùng mặc khải giáp làm bằng cương thiết, Cát Lôi Tư lại đang nhíu mày nhìn xuống tình huống công thành phía dưới từ phía sau của tường thành, trong lòng cảm khái không thôi. Năng lực của quân đội Thiên Vũ đế quốc bây giờ căn bản không thể công phá Khảm Đặc thành, đánh nhau nữa cũng chỉ là lãng phí tính mạng binh lính trong cuộc khổ chiến này. Đội ngũ Thiên Vũ đế quốc chỉ lợi hại ở bộ đội ám sát, Cát Lôi Tư thật sự hi vọng tướng quân Phí Đức có thể nhanh chóng nghĩ ra biện pháp đối phó với bọn quái thai đó, nếu không tây bắc tỉnh này chỉ sợ khó lòng bảo toàn được!

Trong lúc Cát Lôi Tư đang cảm khái, phía dưới sau lưng hàng trăm tên kiếm sĩ của Thiên Vũ đế quốc đang công thành đột nhiên xuất hiện một đôi cánh màu đen, rất nhanh thân hình đã tiến hóa thành hắc ưng nhân, tay cầm những hồng cầu lớn nhỏ không đều bay trên trời hướng đến chỗ Cát Lôi tư đang đứng tung mạnh đi.

Thú nhân cùng dị tộc giao hoan sinh ra đời sau tất cả đều mang hình thái của cả hai bộ tộc thú nhân và dị tộc, cái này là kiến thức thông thường của đại lục, Cát Lôi Tư đương nhiên biết được nhưng bây giờ sự tình xảy ra quá đột ngột. Y giật mình tránh không kịp, lại không biết cái thứ đó đích quân là cái gì, chỉ kịp vội vã vận hành Liệt Diễm đấu khí, tản mát một vòng tròn lửa bao bọc quanh thân.

Hồng cầu rơi xuống trên mặt đất phát ra một tiếng “bộp” nhẹ nhàng, không hề tạo nên hủy diệt khủng khiếp mà chỉ có một lượng lớn khói màu đỏ tỏa ra trong không khí. Cát Lôi Tư cùng binh lính chung quanh hít phải thứ khói đó, nhất thời cảm thấy đầu choáng, mắt hoa sau đó ngã xuống lập tức mất đi ý thức. Cùng lúc đó, hơn một trăm hắc ưng nhân đang ở phía trên tường thành Mạt La đế quốc bị xạ tiễn giết chết đến không còn một móng.

Đương nhiên, một trăm hắc ưng nhân đột nhiên bay vào phạm vi hoạt động của mười ngàn xạ thủ, chính là hành vi muốn tìm chết. Tuy nhiên cái hành động này trước hết đã làm tướng quân chỉ huy tác chiến bị khói đỏ kì quái làm mất đi ý thức, tình huống này làm phần đông tướng lĩnh và binh lính thuộc đệ tứ quân đoàn của Mạt La đế quốc bị đả kích trầm trọng. Trong lưỡng quân giao chiến, điều này làm ảnh hưởng cực kì to lớn đến kết quả cuộc chiến!

“Tướng quân...tướng quân...” Ở trên tường thành, hầu như tất cả quan quân đều chạy đến bên cạnh Cát Lôi Tư, lo lắng quan sát tình huống, gấp rút truyền đại phu đến kiểm tra, song trải qua quan sát sơ bộ của đại phu, phán định Cát Lôi Tư bị người hạ độc hôn mê nhưng cụ thể là loại độc gì thì phải cần thời gian để phân tích!

“Kha kha kha, tốt, rất tốt, kế sách của ám sát bộ đội đã thành công. Thời khắc mang vẻ vang đến cho đế quốc chúng ta đã tới, toàn quân đột kích, hôm nay nhất định phải hạ được Khảm Đặc thành!” Bĩ Nhĩ tướng quân của Thiên Vũ đế quốc, mắt thấy kế hoạch của ám sát bộ đội thành công trước mắt, lập tức cao giọng ủy lạo quân tâm rồi phóng lên ngựa dẫn đầu binh lính vọt tới phía trước.

Binh lính Thiên Vũ đế quốc nghe được mệnh lệnh của tướng quân, lại thấy tướng quân dẫn đầu tiến lên, nhất thời hét lên một tiếng thấu tận trời xanh, theo chân tướng quân hướng tới quân đối địch triển khai đột kích!

Về phía tướng lĩnh cùng binh lính Mạt La đế quốc, đối mặt với tình trạng tiến công nhanh chưa từng thấy của phe đối địch, tướng quân bên cạnh lại đang trúng độc hôn mê bất tỉnh, tất cả đều lo lắng vạn phần. Mười tên đoàn trưởng binh đoàn gấp rút cao giọng hạ lệnh binh lính trấn tĩnh, toàn lực thủ thành. Nhưng binh lính đối mặt với tình huống trong khi linh hồn của toàn quân – tướng quân Cát Lôĩ Mỗ đang hôn mê, phe địch nhân lại công thành mãnh liệt, sĩ khí trở nên yếu ớt cực độ, một tia tin tưởng cũng hoàn toàn không có.

“Tiến lên, Thiên Vũ đế quốc chiến thắng!”

“Tiến lên!”

Cùng với tiếng thét rung động lòng người của Bỉ Nhĩ tướng quân, binh lính Thiên Vũ đế quốc triển khai công thành càng thêm liều mạng, thế đánh hết như cọp xổng chuồng!

“Oanh...oanh...oanh...”

Trong khi binh lính Thiên Vũ đế quốc đang mãnh liệt công thành, phía sau bọn họ đột nhiên vang lên một trận nổ âm âm kinh thiên động địa liên miên không dứt. Quay đầu nhìn lại, bọn họ có thể thấy doanh địa phía sau của mình đang bị lửa đỏ thiêu đốt, những tiếng kêu rên thê lương cùng những tiếng nổ mạnh tiếp nối nhau vang lên, thấu tận trời xanh.

“Chuyện quái gì thế này?” Bỉ Nhĩ tướng quân cùng tất cả binh tướng Thiên Vũ đế quốc thấy đều bị tình huống bất thành hình xảy ra này khiến cho sửng sờ giật mình, không thể hiểu nổi vì sao doanh địa của mình lại phát sinh ra những tiếng nổ mạnh cùng lửa lớn.

Việc này xảy ra, không chỉ riêng bên Thiên Vũ đế quốc giật mình mà ngay cả binh tướng Mạt La đế quốc cũng cảm thấy kinh dị, tự hỏi rốt cuộc doanh địa địch nhân ở phía bắc là cái thể loại gì.

“Bảo cáo...tướng quân...doanh, doanh trại bị pháo kích mãnh liệt tấn công. Địch nhân tựa hồ sở hữu địa tinh hỏa pháo hiếm thấy, hơn nữa, xạ trình còn hơn xa trong truyền thuyết!” Phụ trách trông coi doanh địa, đệ tam tạt phong kỵ sĩ đoàn trưởng Thiên Vũ đế quốc, cánh tay phải vương máu, toàn thân nhuốm bụi đen, chật vật hướng đến Bỉ Nhĩ bẩm báo.

“Một lượng lớn địa tinh hỏa pháo? Nhanh chóng tra xét phía địch nhân có bao nhiêu lộ nhân mã, còn tình hình lương thảo phía ta ra sao?” Bĩ Nhĩ một thân chấn động khi nghe bẩm báo, lập tức nhíu mày hướng đến vị đoàn trưởng đang bị thụ thương hỏi.

“Địch quân còn cách chúng ta một khoảng bốn đến năm dặm, thuộc hạ đã phái kỵ sĩ ra điều tra. Còn lương thảo thì đa số đã bị lửa lớn thiêu hủy, binh lính chính đang cứu hỏa...” Đoàn trưởng kỵ sĩ đoàn phụ trách doanh trại nhìn đau trả lời. Không chờ hắn nói xong, Bĩ Nhĩ hai mắt trợn ngược lên tựa như không còn kiên nhẫn nghe tiếp, lập tức cao giọng truyền lệnh toàn quân nhanh chóng triệt thoái.

Trước mắt Bĩ Nhĩ tuy chẳng hiểu địch nhân sở hữu địa tinh hỏa pháo là cái giống gì nhưng gã có thể khẳng định đây là viện binh của Khảm Đặc thành, bằng không tuyệt không có khả năng lại oanh tạc doanh địa của mình vào đúng lúc này. Trong khi đại quân công thành, lương thảo là một yếu tố vô cùng trọng yếu, lúc này thời tiết sắp sang đông nếu toàn bộ lương thảo bị hủy tại đây, hắn chỉ còn cách rời khỏi chiến trường, nếu không sẽ rơi vào tình huống địch nhân giáp công phía trước, binh tướng phía chết đói phía sau!

“Địch nhân đã lui lại? Chẳng lẽ phía bắc đó chính là viện quân của chúng ta? Làm thế nào bây giờ? Nên hay không đuổi theo truy kích địch nhân?”

Binh lính Mạt La đế quốc thấy địch nhân triệt thoái liền vỗ tay hoan hô vang trời, mười tên binh đoàn trưởng chụm đầu lại thảo luận vấn đề sự tình bên địch nhân, cuối cùng quyết định đề đệ tứ Liệt Diễm kỵ sĩ đoàn ra khỏi thành truy kích theo chân địch nhân.

Thấy địch nhân từ Khảm Đặc thành truy đến, Bĩ Nhĩ tướng quân đang gấp rút quay lại xem xét vụ việc lương thảo cùng với chân tướng địch nhân sở hữu địa tinh hỏa pháo, làm gì còn thời gian dây dưa với đám địch quân từ Khảm Đặc thành, liền truyền lệnh cho đệ nhất, đệ nhị tất phong kỵ sĩ đoàn ngăn chặn địch nhân truy kích, rồi chỉ huy đại bộ phận bộ đội nhanh chóng chạy tới doanh địa nơi lửa lớn đang hoành hành.

Ngoài năm dặm phía bắc của doanh địa Thiên Vũ đế quốc, ở một sơn động cao hơn mười thước, một trăm gia nông pháo của Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn được đặt thành hàng ngũ chỉnh tề để chế tạo trung đội cùng ải nhân bộ đội thao tác, triển khai pháo kích liên miên không ngừng đối với doanh trại Thiên Vũ đế quốc. Bên cạnh những thành viên Tư Lược Đoàn

còn lại đều có chút không thoải mái tại cái lỗ tai, thanh âm của khai pháo thực sự quá khó chịu đi.

Diệp đại đoàn trưởng miệng ngậm cây Thanh sắc tiêu hồn, thân khoác áo ngoài màu đen, đứng tại bên trái đội gia nông pháo, quan sát doanh trại Thiên Vũ để quốc ngập tràn trong lửa, gương mặt lộ ra nét cười xấu xa: “Ai da, gia nông pháo dùng trên mình địch nhân không có hỏa pháo phản kích, thật sự là quá tuyệt!”

“Hi hi, Lôi Ân đoàn trưởng, nhìn hình dáng người bây giờ, một chút hình tượng cũng đều không có nha!” Mỹ nữ hỏa tinh linh Phi Phi vốn đang chú tâm quan sát cuộc chiến bỗng thấy được nụ cười lưu manh của Diệp Phong, nhìn không được hé miệng cười duyên một cái.

“Ha, đã đánh nhau thì chẳng phải là quý tộc, nếu giữ hình tượng ở chỗ này cơ bản đó là thẳng ngốc. Con người, muốn gì làm nấy, vui vẻ sống mới là vương đạo. Ta tự thích cuộc sống như vậy, dễ dàng thoải mái!” Diệp Phong há miệng thở ra một làn khói thuốc, đôi mắt đầy sắc mị liếc nhìn Phi Phi.

“Ha ha có ý tứ, dường như cũng mang chút đạo lý, nhưng lời từ miệng người ra nghe không có giống người nói!” Phi Phi bây giờ sớm quen với bộ dáng sắc lang của Diệp Phong rồi, bởi vậy cũng không quá để ý, ngọc thủ trắng nõn cầu sau lưng hất một cái rồi nhẹ giọng cười duyên.

“Ai da, thật khó để biến một nữ nhân trở nên thanh lịch!” Phi Phi cầu hất vẫn chưa dùng hết sức, bắt quá tên gia hỏa Diệp Phong này cố ý làm ra một bộ dáng đau đớn tột cùng, vẻ mặt khốn khổ, lắc đầu cảm khái.

Phi Phi nhìn bộ dáng chết dẫm của hắn, cười hi hi những muốn cầu hất thêm một cái nữa thì Kiệt Nã Tư cười Quang Minh bạch vũ điều đi điều tra từ phương bắc về bẩm báo: “Đoàn trưởng, kỵ sĩ đi dò thám tình hình quân ta từ phe đối phương tung ra đã được chúng ta giải quyết sạch sẽ. Bĩ Nhĩ cũng đã quay lại doanh địa, đang dẫn đầu đại lượng kiếm sĩ đi đến chỗ chúng ta rồi!”

“Hắn tới đúng lúc lắm, ,lão tử đang chờ hắn đây!” Diệp Phong nghe Kiệt Nã Tư bẩm báo, cao hứng cười to, ra dấu cho chế tạo trung đội cùng hương kì trung đội tiếp tục khai pháo, các thành viên còn lại theo kế hoạch chuẩn bị chiến đấu.

Lửa giận của Bĩ Nhĩ tướng quân bây giờ bốc cao đến cực điểm, nhân vì lương thảo của hắn bị hỏa thiêu đến hơn phân nửa, lương thảo còn lại chỉ đủ

duy trì từ bốn đến năm ngày. Trước tình hình này, gã vô pháp tiêu diệt nhóm địch quân sở hữu địa tinh hỏa pháo, lại công hạ Khảm Đặc thành, chuyện này căn bản không có chút khả năng nào, nhất định phải triệt thoái để tập hợp lương thảo!

Khoảng cách từ doanh trại của Thiên Vũ đế quốc đến sơn động chỗ Diệp Phong chỉ có năm dặm. Trung gian giữa hai chỗ này là một con đường rộng lớn, hai bên là những sơn động cao trên mười thước. Diệp Phong lần này chọn Đệ nhị quân đoàn của Bỉ Nhĩ làm mục tiêu cùng bởi vì nhìn thấy được ưu thế về địa hình cùng với việc Cát Lôi Tư chỉ trung thành với quốc vương chứ nguyên nhân chẳng có liên quan gì đến Uy Nhĩ đảng phái.

“Tướng quân xem kìa, hỏa pháo bộ đội địch quân chính đang đứng trên sơn động phía trước!” Đệ tam tạt phong kỵ sĩ đoàn đoàn trưởng đang thụ thương, chỉ huy bộ hạ của hắn tiến đến tác chiến, hộ vệ xung quanh Bỉ Nhĩ, thấy rõ gia nông pháo của Tư Lược đoàn trong sơn động phía trước.

“Kỳ quái thật, cái này hình như không phải địa tinh hỏa pháo á? Pháo thủ thao tác sao chỉ có ả nhân cùng hương kỳ ả nhân, những bộ đội khác trốn ở phía sau hay sao?” Bỉ Nhĩ đã tới trước thuộc hạ một bước, quan sát tình huống phía trước, mắt thấy địch quân chỉ có một trăm hỏa pháo cùng ả nhân pháo thủ ở trên sơn động, cảm giác không có khả năng đối phương không chỉ có từng này người. Lúc này Bỉ Nhĩ ra lệnh cho đệ nhất cùng đệ nhị cuồng sa kiếm sĩ đoàn, trái phải hai bên phân tán, leo lên tả hữu hai bên sơn động tìm kiếm mai phục của địch nhân, tránh rơi vào thế tiến nhập trung tâm bị địch nhân ở hai bên tả hữu lao ra giáp công.

Phán đoán của Bỉ Nhĩ thật sự rất cao minh nhưng lúc gã thấy được bố trí của địch nhân để quyết định hành động thì đã quá muộn. Sáu trung đội của Tư Lược đoàn Liệt Diễm, linh ngư, bạch lang, lôi đình, đại địa, tinh linh đã theo kế hoạch của Diệp Phong, từ tả hữu hai bên không trung của sơn động xuất hiện, triển khai tạc đạn oanh kích mãnh liệt.

“Đây là, đây là bộ đội gì? Tại sao có nhiều chủng tộc đến như vậy? Làm sao bọn chúng còn có ma súng nữa? Địa tinh pháo đạn của hỏa pháo cũng có thể dùng tay ném hay sao?”

Pháo đạn cùng tạc đạn mạnh mẽ oanh tạc vào đội ngũ Thiên Vũ đế quốc binh lính đông đảo, chinh tề, làm bọn họ nhất thời khó có thể né tránh, bị oanh sát một cách vô tình, bị tạc đạn nghiền nát ra thành từng mảnh nhỏ,

tình cảnh dày đặc huyết tinh. Bọn người Bỉ Nhĩ đang hỗn loạn không tài nào nghĩ ra cỗ quái bộ đội địch nhân này là cái giống gì!

Chương 101 : Kiểm pháp thiên địa phá càn khôn , thượng tương thủ cấp

Dịch: darkpanther

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Đệ Nhi quân đoàn của Bỉ Nhĩ, bao gồm ba tậ phong kỵ sĩ đoàn, bốn tam giai cường sa kiếm sĩ đoàn, hai tam giai cực điện xạ thủ đoàn, một tam giai phong hệ ma pháp đoàn.

Hiện tại hai tậ phong kỵ sĩ đoàn đang chống đỡ địch binh truy kích từ Khảm Đặc thành. Hai cường sa kiếm sĩ đoàn lo cứu hỏa tại doanh địa. Phong hệ ma pháp đoàn vốn là bảo bối thuộc loại vương bài bộ đội, lúc công thành gã cũng không thể để họ gặp nguy hiểm, tự nhiên để họ lại doanh địa hỗ trợ cứu hỏa.

Ngoài số bộ đội đã xuất ra, Bỉ Nhĩ hiện còn một tậ phong kỵ sĩ đoàn, hai cường sa kiếm sĩ đoàn cũng như hai cực điện xạ thủ đoàn. Mặc dù trải qua nhiều đợt công thành đại chiến biên chế của các bộ không đồng đều, nhưng vẫn có được hơn ba vạn nhân mã như trước.

Lúc này Bỉ Nhĩ thấy địch quân tại hai bên sườn núi cùng với bộ đội trên không trung, tất cả cộng lại không đến một ngàn người, lại đột nhiên ném cỗ quái pháo đạn tập kích làm thương vong một lượng lớn binh sĩ của mình, trong lòng nhất thời tràn ngập giận dữ cùng đau lòng, cao giọng ra lệnh cho đệ nhất và đệ nhị cực điện xạ thủ đoàn, nhắm vào hướng địch nhân trên sườn núi và tinh linh đang cười Quang Minh bạch vũ điều trên không, triển khai phản kích.

Hai cực điện xạ thủ đoàn chịu đựng pháo đặc và tạc đạn đang oanh tạc trên đầu, vạn tiễn cùng bắn, mũi tên mang theo điện lưu bay như cơn mưa đầy trời kín đất nhắm vào hướng Tư Lược đoàn, nhìn qua rất là hoành tráng. Đáng tiếc Tư Lược đoàn thành viên trên sườn núi đều có trọng trang khải giáp bằng tinh thiết hộ thể, tinh linh trung đội trên không cũng bay ra khỏi tầm bắn, làm cho tên của bọn chúng toàn bộ vô hiệu, bắn vào hư không.

“Kiếm sĩ đoàn, lập tức tiến lên sườn núi tiêu diệt địch nhân. Kỵ sĩ đoàn theo ta tiến lên!!!” Bỉ Nhĩ thấy địch nhân hai bên trái phải gò núi đều mang thiết giáp chống lại được tên liên tục xạ kích, trong lòng giật mình, mắt thấy

đôi phương không còn tiếp tục xuất hiện phục binh, lập tức mở miệng hô lớn, giục ngựa xuất lĩnh đệ tam tậ phong kỵ sĩ đoàn tiến về phía khu đất nơi tập trung hỏa pháo của địch quân.

Đoàn trưởng của hai cuồng sa kiếm sĩ đoàn, nghe xong mệnh lệnh của tướng quân, lập tức hô hào bọn bộ hạ đang bị oanh tạc, nhanh chóng hướng về thành viên Tư Lược đoàn trên sườn núi xông tới.

Tạc đạn cho dù nhiều, nhưng cũng là có số lượng nhất định, thành viên Tư Lược đoàn vẫn một mực điên cuồng. Bây giờ số lượng còn lại không nhiều lắm, lại thấy kiếm sĩ của địch quân muốn từ dưới sườn núi xông lên, Liệt Diễm, linh ngư, bạch lang, đại địa bốn trung đội lập tức làm theo kế hoạch của Diệp Phong, triệu hồi các loại ma sủng, cuời lên lao xuống từ hai bên sườn núi, thi triển võ học thống nhất của Tư Lược đoàn, chiến trận ngũ thức, hình thành bốn cánh quân, nhắm vào địch quân phía dưới triển khai tấn công.

Ai Đức dẫn đầu lôi đình trung đội linh hoạt tiến về hướng xạ thủ của địch quân, nhanh chóng lao đi, vùng múa khảm đao cuống sát tàn bạo xạ thủ vốn có lực cận chiến cực kém. Tiến hành kiểu chiến trận xáp lá cà này, tinh linh trung đội tự nhiên bay lượn trên không của quân mình, trước hết phóng ra Quang Minh phụ trợ ma pháp, sau đó bắn tên hỗ trợ bọn họ công kích.

Bỉ Nhĩ cùng phần lớn binh tướng của Thiên Vũ đế quốc đều không nghĩ tới đôi phương ngoại trừ quang minh bạch vũ điều còn có bốn loại ma sủng cường hãn khác, trong lòng thập phần kinh ngạc. Đặc biệt là cuồng sa kiếm sĩ đang lao lên hai bên sườn núi, vốn đang bị Tư Lược đoàn thành viên dựa vào khải giáp cứng chắc, không sợ công kích của bọn chúng đánh cho ứng phó không kịp.

Diệp Phong vốn đang nằm phía sau sườn núi, nơi có chú tọa trung đội và hương kì trung đội, mắt thấy Bỉ Nhĩ dám dẫn kỵ sĩ xông tới bên này, trên mặt không khỏi lộ nét cười kinh hỉ. Cự giải trung đội cùng Kì Lạp Tư cự nhân tiểu đội, tất cả cũng như hỏa tinh tinh Phỉ Phỉ đều theo đoàn trưởng đại nhân ẩn mình tại phái sau sườn núi.

Với chủ lực bộ đội của Tư Lược đoàn hiện ở đây, muốn nuốt tươi địch nhân đông đảo trước mắt, thì trừ khi Bỉ Nhĩ ra lệnh cho toàn quân bất động mặc cho bọn họ oanh tạc, nếu không tuyệt đối không có khả năng tiêu diệt

toàn bộ. Kế hoạch của Diệp phong cũng không có loại dã tâm lớn như thế, chỉ là muốn xới tái một phần binh lực của Bĩ Nhĩ mà thôi.

Dựa theo kế hoạch của Diệp Phong, hẳn là muốn lợi dụng địa lợi tại hai bên sườn núi, phát huy uy lực triệt để của gia nông pháo cùng tạc đạn đặc chế. Khi đạt hiệu quả tốt thì cho bộ đội chủ lực của Tư Lược đoàn dựa vào tuyệt chiêu tấn công xoay vòng, sau đó lui lại tránh địch.

Bất quá bây giờ lại là ngoài ý muốn của Diệp Phong, Bĩ Nhĩ dám dẫn kỵ sĩ vọt tới khu vực tập trung gia nông pháo. Đây là cho mình cơ hội giết gã, nếu có thể giết tên tướng quân của Thiên Vũ đế quốc đệ nhị quân đoàn này, quả là một công lao không nhỏ. Mặc dù Diệp Phong không quá hứng thú với địa vị gì đó ở Mạt La đế quốc, nhưng nếu có thể được tưởng thưởng, hẳn cũng rất vui lòng.

Do địa thế không hợp cho cương thiết chiến xa tác chiến. Hai nơi đại trú địa bí mật cũng cần có người ở lại, cho nên ngoại trừ bộ đội chủ lực ở đây, còn toàn bộ các thành viên còn lại được Diệp Phong lưu lại trú địa bí mật.

Bĩ Nhĩ xuất lĩnh kỵ sĩ tiến công tốc độ rất nhanh, không bao lâu đã thoát khỏi trận hỗn chiến với thành viên Tư Lược đoàn. Đoàn trưởng của hai cực điện xạ thủ đoàn thấy vậy vốn định đi hỗ trợ tướng quân đại nhân, nhưng linh ngưu trung đội cuối cương giáp phong ngưu lại đột nhiên xuất hiện cản tại giữa đường. Đồng thời Liệt Diễm trung đội và bạch lang trung đội cũng nhanh chóng biến hóa trận hình, tạo thành hai cánh bên cạnh linh ngưu trung đội, hình thành một triển dục trận do ba trung đội hợp nhất, chặn đứng con đường, đồng thời hướng về địch nhân trùng sát, thế công cực kỳ hung mãnh!

Binh tướng của Thiên Vũ đế quốc ở phía hậu phương, đối với thành viên Tư Lược đoàn đang dây dưa với họ vô cùng nghi hoặc, không thể hiểu được họ rốt cuộc có phải là bộ đội của Mạt La đế quốc không. Vì sao họ lại có một biên chế nhiều chủng tộc phức tạp như vậy, cùng với võ công và ma sủng cường hãn, hơn nữa lại mặc thiết giáp có thể ngăn cản công kích của vũ khí bằng cương thiết.

“Nếu có thể thu được một trăm địa tinh hỏa pháo kia, muốn công phá thành trì của Mạt La đế quốc, quả thật dễ như trở bàn tay. Đệ nhị quân đoàn của ta cũng trở thành Thiên Vũ đế nhất vương bài bộ đội.” Bĩ Nhĩ giục ngựa chạy một lúc, nhìn phía trước một trăm khẩu gia nông pháo càng ngày càng gần, trong lòng nảy ý tham, hô hào đệ tam tậ phong kỵ sĩ đoàn chịu

đựng pháo đạn mà tăng tốc xông lên, muốn một hơi tiêu diệt toàn bộ pháo thủ của địch quân.

Còn về số lớn bộ đội đang bị trì hoãn phía sau, Bĩ Nhĩ một chút cũng không lo lắng. Địch quân mặc dù chủng tộc đa dạng, võ công cường hãn, thêm vào ma sủng cùng thiết giáp cổ quái, bất quá số lượng quá ít, thời gian kéo dài thì thể lực không duy trì được, bộ đội của gã khăng địch có thể tiêu diệt toàn bộ địch quân.

“Lạc Kỳ, Lôi Nặc, chuẩn bị tốt, chuyên đối phó với tướng quân đầu lĩnh của đối phương cho lão tử. Nếu có thể giải quyết hần, toàn đội có thể tìm hương kì ải nhân dùng một tháng mỹ thực, muốn ăn nhiều ít thể nào cũng không có vấn đề!” Diệp Phong hô hào Lạc Kỳ và Lôi Nặc tại đầu con đường ở sườn núi, chỉ vào Bĩ Nhĩ ở trong đám tạt phong kỵ sĩ, hứa hẹn ban thưởng.

“Tìm hương kì ải nhân để được ăn một tháng mỹ thực, có thể tùy tiện cái gì cũng được?” Tham ăn nhất Tư Lược đoàn là Lạc Kỳ và Lôi Nặc, nghe xong đoàn trưởng đại nhân nói, đều lộ ra nụ cười hưng phấn, đi xuống sườn núi kêu gọi thủ hạ toàn bộ chuẩn bị sẵn sàng. Khi Diệp Phong phát tay ra hiệu, tất cả gào lên cùng xông lên sườn núi, điên cuồng đánh về phía Bĩ Nhĩ và bọn kỵ sĩ cách đó không xa.

“Trời đất ơi, Kỳ Lạp Tư cự nhân và cự giải chiến sĩ?!” Cự nhân tiểu đội và cự giải trung đội vừa xuất hiện, ánh mắt của Bĩ Nhĩ và các kỵ sĩ đều chấn động. Chúng không thể tưởng tượng đằng sau sườn núi, đối phương lại ẩn tàng hai chủng tộc chiến sĩ rất hiếm thấy!

“Ha ha, giết giết giết, một tháng hưởng thụ mỹ thực, khăng định thuộc về Kỳ Lạp Tư cự nhân chúng ta!” Lôi Nặc nhắm vào nơi giao nhau dưới sườn núi, nhún chân mượn lực nhảy tới. Nhất thời nhìn như một quả núi nhỏ vung múa thanh yểm nguyệt đao, từ trên không chém một nhát vào địch nhân, lưỡi đao lớn trực tiếp bổ đôi bốn gã kỵ sĩ và chiến mã, trên mặt đất lưu lại vết đao rất lớn. Kéo theo mười tên Kỳ Lạp Tư cự nhân còn lại cũng rồi rít nhảy lên chém xuống.

“Tên ngốc to lớn kia đừng có nằm mơ, hưởng thụ mỹ thực phải là phần cự giải chiến sĩ chúng ta!” Lạc Kỳ thấy Lôi Nặc vừa ra tay đã mạnh mẽ như vậy, lập tức hét lớn một tiếng, hô hào cự giải chiến sĩ điên cuồng xông vào địch quân, công kích cả kỵ sĩ lẫn ngựa cùng một lúc, làm địch nhân khó lòng phòng bị!

“Oa, Lôi Nặc và Lạc Kì bọn họ quả không hổ là mấy con trùng tham ăn thềm uống. Vì thức ăn mà điên cuồng liều mạng với mấy ngàn kỵ sĩ chính quy!” Phi Phi đứng dậy nhìn tình huống phía dưới, trong miệng không ngừng cảm khái, rồi lo lắng hỏi Diệp Phong: “Lôi Ân đoàn trưởng, người làm vậy có thỏa đáng không? Kỵ sĩ của địch quân rất nhiều a!”

“Hắc hắc, kỵ sĩ của chúng quả là nhiều. Bất quá nàng nói sai một câu. Lôi Nặc bọn họ đi giết Bỉ Nhĩ. không phải cùng mấy ngàn kỵ sĩ liều mạng.” Diệp Phong nhếch mép cười đáp, tay phải rút ra Quang Minh chi kiếm, nhún người nhảy xuống sườn núi, phóng thẳng tới Bỉ Nhĩ

Trước mặt có hơn năm ngàn kỵ sĩ đông đảo, tên gia hỏa Diệp Phong ngoài mặt tỏ ra dễ dàng, trong lòng cũng không dám sơ suất. Cự giải trung đội và cự nhân tiểu đội đối mặt nhân loại kỵ sĩ cho dù mạnh mẽ, nhưng số lượng quá ít, căn bản không phải là đối thủ của địch quân. Nếu không bắt giữ Bỉ Nhĩ nhanh chóng thì dù địch quân không đánh chết bọn họ thì cũng làm họ mệt chết.

“Nhanh, mọi người tập trung hỏa pháo vào phía sau bọn kỵ sĩ địch quân!” Lão ả nhân Lạc Tư thấy đoàn trưởng và bọn Lôi Nặc đều sát nhập vào đoàn kỵ sĩ đối phương, lập tức kêu gọi bọn pháo thủ nhắm chuẩn vào bọn kỵ sĩ phía sau oanh tạc mãnh liệt, giúp đoàn trưởng bọn họ giảm bớt áp lực.

“Nhanh, bảo vệ tướng quân, bảo vệ tướng quân!” Đoàn trưởng của đệ tam tậ Phong kỵ sĩ đoàn, thấy cự nhân và cự giải của đối phương đều là liều mạng xông về phía vị trí của Bỉ Nhĩ tướng quân, lập tức hiểu được ý đồ của bọn họ, ra lệnh thuộc hạ bảo vệ tướng quân.

“Không cần kinh hoảng, ta không có vấn đề, mọi người đừng để bị binh lực của địch phương dọa. Bọn chúng mặc dù hình thể to lớn, nhưng chúng ta động người, thắng lợi nhất định thuộc về chúng ta, vì vinh quang cho đế quốc, sát a!!!” Bỉ Nhĩ thấy bọn kỵ sĩ muốn đến bảo vệ mình, lập tức nghiêm mặt mở miệng biểu thái, khích động nhiệt huyết của bọn họ, hướng về địch quân triển khai công kích mãnh liệt!

Dừng, con mẹ nó tên gia hỏa này thật sự là nói chuyện rất rõ ràng. Diệp Phong trùng sát tại đám đông địch quân, tay phải giữ kiếm huy vũ tiêu sái, đem theo Quang Minh kiếm khí rực rỡ đẹp, trong nháy mắt nhanh chóng giết chết kỵ sĩ đang cản đường mình, tay trái thì triển ra một thức quyền pháp “Nộ long hiện thân”, quyền thế liên miên dày đặc, mang theo sát ý

mãnh liệt mênh mông, phát tán bạch sắc chính khí hùng hồn đan xen, giống như một con thần long giận dữ đang điên cuồng hành hạ các sinh linh chung quanh.

“Quang Minh nữ thần tại thượng, đây là loại võ công gì a?? Lại có thể hình thành một con trùng dài mang đầu cự long?” Bỉ Nhĩ và đám kỵ sĩ, cùng với binh tướng của Thiên Vũ đế quốc phía sau đang dây dưa với chủ lực bộ đội của Tur Lược đoàn, tất cả bị thần long đông phương xuất ra từ tuyệt chiêu của Diệp Phong làm cực kì kinh hãi.

“Sát! Sát! Sát!” Diệp Phong thừa lúc bọn kỵ sĩ chung quanh đang giật mình kinh hãi, chân thi triển “Tiêu điều càn khôn bộ”, để lại từng đạo tàn ảnh, tay phải vung kiếm nhanh chóng hém giết bọn kỵ sĩ cản đường, trực tiếp tiến về phía Bỉ Nhĩ đang ở giữa bọn kỵ sĩ.

“Chặn hẳn lại, bảo vệ tướng quân!” Bọn kỵ sĩ thấy thanh niên có võ công cường hoành này muốn công kích tướng quân, đều hét lớn giục ngựa vung thương ngăn cản hẳn lại. Bỉ Nhĩ cũng thập phần kinh hãi trước võ công của Diệp Phong, không còn tiếp tục mở miệng khoa trương nữa.

“Hắc hắc, vừa rồi không ngăn cản lão tử, bây giờ các ngươi bảo vệ thế nào cũng vô dụng thôi!”

Diệp Phong nhìn khoảng cách giữa hắn và Bỉ Nhĩ chỉ có ba mươi mấy thước, khinh thường cười lạnh, ra hiệu cho Lôi Nặc và Lạc Kỳ cùng thành viên lui lại phía sau. Tay phải vung kiếm hất ra một đạo kiếm khí bức lui kỵ sĩ quanh hắn, vận hành chánh khí trong cơ thể, dùng chánh khí sử ra một chiêu công kích tối cường trong Chí tôn cửu thức là “Kiếm phách thiên địa khôn”.

Chánh khí cương mãnh hùng dũng từ cơ thể hắn phát tán ra, bao quanh chu vi cơ thể, theo hai tay giơ cao kiếm ngưng tụ trên không, sau khi hắn quát khê một tiếng tiếp tục vận dụng chánh khí, trong nháy mắt phía trên không ngưng tụ thành một thanh chánh khí cự kiếm dài hơn năm mươi thước, hấp dẫn Quang Minh nguyên tố chung quanh ngưng tụ vào nó, chớp mắt đã biến dài hơn trăm mét. Cùng lúc hắn cầm kiếm huy vũ mạnh bạo quanh thân, một nhát tiếp một nhát đem theo khí thế cường hoành vô bì, phát tán ra quang mang chói mắt, cứ như muốn xé rách mọi thứ, từ trên cao lao xuống, đem toàn bộ các thứ xung quanh hắn làm mục tiêu. Tại ánh mắt đầy nét kinh khủng của Bỉ Nhĩ và bọn kỵ sĩ, sinh ra tiếng bạo phá liên miên không dứt. Tiếng vang xông lên tận trời mây, mặt đất chịu không nổi loại đả

kích này đã nứt vỡ, bão cát và đá vụn nổ tung bay loạn, hoàn toàn bao trùm tất cả mọi thứ chung quanh, rất lâu vẫn không tiêu tán!

Một thức “Kiếm phách thiên địa” làm bọn binh tướng, tất cả đều há hốc miệng nhìn đá vụn và bụi đất tràn ngập đang che phủ nơi Diệp Phong đứng, không thể tưởng tượng chiêu này có thể đánh xuống đất mạnh mẽ như thế!

“Quá lợi hại, Lôi Ân đoàn trưởng lợi hại thật...” Phỉ Phỉ lần đầu thấy Diệp Phong sử dụng tuyệt chiêu, đôi mắt hạnh nhìn phía trước nơi nơi tràn ngập bụi đất, trong miệng lẩm bẩm thì thầm.

Bão cát dừng lại, đá vụn rơi xuống, bụi bắt bị thổi bay. Hai bên chúng nhân dần dần thấy rõ tình huống trong vùng đó.

Toàn thân bị máu tươi bắn trúng, Diệp Phong nhìn như một huyết nhân, một mình đứng ở giữa, đã thu hồi Quang Minh chỉ kiếm, cười lạnh cầm trong tay một đầu người máu chảy ròng ròng, ném về phía bọn kỵ sĩ đang ngây ngốc đứng chung quanh. Dưới chân hắn, đầu đầu cũng là thân người và ngựa bị đứt đoạn cùng máu tươi, thêm vào hắn như một huyết nhân đứng ở trung ương, tình cảnh lúc này cực độ kinh khủng!

“Mọi người, rút lui!”

Xuất một nhát kiếm lấy được thủ cấp thượng tướng giữa thiên quân vạn mã quả thật là khí thế trấn áp, Diệp Phong nhìn địch nhân kỵ sĩ xung quanh thân sắc kinh hãi đầy mặt, cười lạnh trầm mặc như ma quỷ một hồi. Đột nhiên biến thành bộ dạng lưu manh không đáng hoàng, dưới chân thi triển Tiêu diêu càn khôn bộ, cao giọng hô hào thành viên Tư Lược đoàn lui lại.

Trải qua liên miên oanh tạc trước đó, gia nông pháo đã không còn nhiều đạn dược. Địch quân bây giờ chỉ còn lại một nửa số quân lúc trước, nhưng cũng là một vạn năm ngàn, muốn tiêu diệt hoàn toàn bọn chúng, pháo đạn không đủ để Tư Lược đoàn làm chỗ dựa thì nhân lực nhất định sẽ có thương vong, cho nên Diệp Phong nghĩ tới một kế sách, quyết định trước hết rút lui rồi nói sau. Cũng như cái thủ cấp đầy máu của Bỉ Nhĩ, hắn cũng không có tâm tư mang theo, dù sao tên tướng quân này chết đi cũng sẽ dẫn phát chấn động. Lúc đó Thiên Vũ đế quốc nhất định sẽ để binh tướng kể lại hình dáng hung thủ, công lao cũng như thù hận với Thiên Vũ đế quốc đều sẽ đến của hắn. Ném hay không ném cũng không có gì khác biệt.

“Da hô...tránh ra...”

Thành viên Tư Lược đoàn đang cận chiến với địch nhân, vừa rồi thấy hình dáng lãnh khốc của đoàn trưởng đại nhân, đáy lòng đều có chút sợ hãi.

Lúc này thấy hấn khôi phục thái độ bình thường, nhất thời phát ra một trận hoan hô, toàn bộ lập tức dưới chân bôi dầu chạy nhanh hết mức có thể.

Chú tạo trung đội cùng hương kì trung đội trên núi đều đem gia nông pháo thu vào không gian yên ắng, xoay người chạy xuống dưới sườn núi.

Chỉ có Phỉ Phỉ như cũ nhìn Diệp Phong toàn thân vấy máu đang tiến về phía bên này, đứng tại chỗ không nhúc nhích, trong lòng còn nhớ bộ dạng dọa người của Diệp Phong lúc nãy, có chút sợ hãi!

“Ai, mỹ nữ, nhìn cái gì? Chưa thấy qua suất ca trên người dính máu à?” Diệp Phong nhanh chóng đến bên cạnh Phỉ Phỉ, thấy nàng sững sờ nhìn mình, bản mặt lưu manh còn đầy vết máu lộ ra một nét cười thú vị, chụp lấy bàn tay trái của nàng, nói một tiếng chạy nhanh, rồi hướng vào sườn núi bên kia chạy như điên.

“Bỉ Nhĩ tướng quân đã chết, tên ác ma đó giết Bỉ Nhĩ tướng quân, các huynh đệ báo thù cho Bỉ Nhĩ tướng quân a!!!” Tên kỵ sĩ bắt được đầu của Bỉ Nhĩ, vốn đang bị tuyệt chiêu của Diệp Phong khủng bố bỗng giật mình tỉnh táo lại, nhìn bộ dạng của vị lãnh tụ thường ngày chết một cách bất minh, ngẩng đầu rơi lện phát ra một tiếng gầm phẫn nộ.

“Báo thù cho tướng quân!!” Bỉ Nhĩ thường ngày rất được lòng quân, bọn binh tướng thấy gã bị giết, tất cả đều kêu gào phẫn nộ, điên cuồng đuổi theo hướng bọn Diệp Phong rút lui, thề sẽ đem bọn họ phân thân vạn đoạn!

Đáng tiếc, tốc độ rút lui của thành viên Tư Lược đoàn quá nhanh. Lôi đình trung đội vốn đang chạy bộ được Tinh Linh trung đội ra lên Quang minh bạch vũ điều quắp lên không trung bay tiếp. Diệp Phong, Phỉ Phỉ cùng chú tạo trung đội và hương kì trung đội toàn bộ ngồi trên tấm lưng rộng rãi của các cự giải chiến sĩ, không bao lâu đã mất hút khỏi tầm mắt của binh tướng Thiên Vũ đế quốc.

Chương 102 : Kế hoạch , hợp tác , thích khách địa đạo

Dịch: darkpanther

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Phía đông Khảm Đặc thành, doanh trại của Mạt La đế quốc đệ tứ quân đoàn, bên trong doanh trường lớn của tướng quân, Cát Lôi Tư được quân y chữa trị đã tỉnh táo lại. Y và binh tướng trúng phải loại độc là Mê Hồn Túy, hít phải loại độc này lập tức đầu óc mỗi một dẫn đến hôn mê, nếu mà hít phải quá nhiều nếu không kịp chữa trị, có thể dẫn đến tử vong.

Thiên Vũ đế quốc đệ nhị quân đoàn tại phương bắc giao chiến một trận với một đạo quân lai lịch bất minh, binh tướng đem thi thể Bỉ Nhĩ thương tâm lui về doanh trại. Tình huống này không thể thoát khỏi thám tử của Mạt La đế tứ quân đoàn. Khi bọn người Cát Lôi Tư biết tin tức này đều không hiểu được ai đã giúp họ giết chết Bỉ Nhĩ, khiến cho Thiên Vũ đế quốc đệ nhị quân đoàn phải toàn quân rút lui.

Mạt La đế quốc đệ tứ quân đoàn, bao gồm bốn tam giai Liệt Diễm kỵ sĩ đoàn, ba tam giai tạt phong xạ thủ đoàn, hai tam giai băng sương kiếm sĩ đoàn, một tam giai hòa hệ ma pháp sư đoàn. Đối với vấn đề có một đội quân thần bí, Cát Lôi Tư mặc dù chưa hiểu. Nhưng rõ ràng bây giờ địch quân không đủ lương thảo, tướng quân bị giết, đây là thời cơ phản kích cực tốt. Vì vậy y phái ra từ đệ nhất cho đến đệ tứ Liệt Diễm kỵ sĩ đoàn, cùng với đệ nhất, đệ nhị tạt phong xạ thủ đoàn đuổi theo truy kích địch nhân. Bản thân y vì chất độc vừa được giải, theo lời dặn dò của quân y không có đi theo tham gia truy kích.

Đại chiến kết thúc, bên ngoài cửa thành thi thể nằm la liệt cùng máu tươi chảy như dòng sông nhỏ, tất cả đều phải được xử lý. Sáu binh đoàn đã truy kích địch nhân, Cát Lôi Tư liền truyền lệnh cho bốn binh đoàn còn lại triển khai công tác xử lý các phương diện cần thiết. Ngoài ra động viên một số cư dân đến hỗ trợ, dụng sức suốt một đêm, đến rạng sáng hôm sau thì tất cả xử lý xong.

Cũng vào lúc sáng sớm, Cát Lôi Tư do đêm qua bị độc tố ảnh hưởng nên đầu có chút choáng váng, đang ngủ say trong trướng, binh lính lại đột nhiên đến báo cửa thành bắc xuất hiện một nhánh bộ đội cường hãn cực kì quái dị, đang tiến đến Khảm Đặc thành, khiến y nghi hoặc vội lên tường thành

quan sát. Kết quả vừa nhìn xuống dưới, làm y cũng chấn động kinh ngạc, truyền lệnh cho chúng binh sĩ toàn thể cảnh giới!

Hai dặm phía bắc thành, thành viên Tư Lược đoàn toàn bộ với vũ trang, sắp thành hàng ngũ chỉnh tề, tiến về hướng Khảm Đặc thành. Đi trước nhất chính là bốn trung đội kỵ sĩ Liệt Diễm, linh ngưu, bạch lang, sa mạc cuồi ma sủng, mặc trong kỵ trang bị bằng tinh thiết. Chú tào trung đội, hương kì trung đội kéo theo gia nông pháo đang đi giữa cự giải trung đội và lôi đình trung đội. Cự nhân tiểu đội vác trên vai yểm nguyệt đao to lớn. Cùng với tinh linh trung đội bay trên không, hộ vệ cho Diệp đại đoàn trưởng ở phía sau ngồi trên cương thiết chiến xa, tại vị trí thao tác của pháo thủ gia nông pháo, tiêu sái tiến tới, nhìn qua rất là đẹp mắt.

“Tướng quân, thanh niên đang ngồi trên nóc của cái hộp cương thiết kia, hình như là cháu của tể tướng Lạc Khắc, Lôi Ân-Pháp Lôi Nhĩ. Năm ngoái hắn đã phụng mệnh tổ chức Hoàng Gia Tư Lược đoàn. Hắn chính là cầm thú nam tước nổi danh bại hoại nhất đế đô!” Tư Lược đoàn dần dần đến gần, đoàn trưởng của đệ nhất băng sương kiếm sĩ đoàn từng thấy qua cầm thú nam tước, nhận rõ tướng mạo của Diệp Phong, kinh ngạc bấm báo cho Cát Lôi Tư. Gã có điểm không thể tin cầm thú nam tước lại xuất hiện nơi này.

Việc cầm thú nam tước tổ chức Tư Lược đoàn, quan quân các cấp cơ hồ đều biết. Với ánh mắt sắc bén của Cát Lôi Tư, cho dù thủ hạ không nói, y cũng đã thấy Diệp Phong dần dần đến sát, tự nhiên nhận ra đây là cầm thú nam tước nổi danh bại hoại nhất trong những tên bại hoại tại đế đô.

“Kỳ quái, nhánh bộ đội nhỏ này là Tư Lược đoàn của Lôi Ân à?? Trên lưng cự giải chiến sĩ mang theo hình như là địa tinh hỏa pháo à? Chẳng lẽ hôm qua chính pháo thủ của hắn đã oanh tạc quân doanh của Thiên Vũ đế quốc? Bỉ Nhĩ cũng là do bọn hắn giết? Thật sự là quái lạ. Hắn từ nơi nào tìm được nhiều bộ đội cường hãn và địa tinh hỏa pháo như vậy a??”

Hôm qua Thiên Vũ đế quốc bị địa tinh hỏa pháo oanh tạc, quan quân của Mạt La đệ tứ quân đoàn sớm suy đoán cùng với thám tử điều tra đã biết có một đội quân thần bí trợ giúp họ. Bọn người đó sử dụng một loại hỏa khí của một nền văn minh đặc biệt, địa tinh hỏa pháo!

Lúc này đoàn trưởng của đệ nhị băng sương kiếm sĩ đoàn, nhìn bộ đội của Tư Lược đoàn nghi hoặc lăm lăm, lập tức khiến cho mấy người quan quân chung quanh nghi hoặc theo. Ai cũng nghĩ, khả năng là bộ đội của

cầm thú nam tước đã oanh tạc quân doanh của Thiên Vũ đế quốc, giết chết Bỉ Nhĩ. Đồng thời ai cũng không thể tưởng tượng hắn từ đâu mà có được nhiều bộ hạ cường hãn và địa tinh hỏa pháo như vậy.

Hiện tại loại hỏa khí như địa tinh hỏa pháo cho dù cả nam bắc đại lục cùng hợp lại cũng sợ rằng chưa có được một trăm khẩu. Mà cho dù có thể tập hợp được nhưng do quá cũ nên cũng không thể sử dụng được.. Bởi thế quan quân mới có thể cho rằng pháo thủ của cầm thú nam tước đã oanh tạc quân doanh của Thiên Vũ đế quốc. Nếu không cũng không còn ai sở hữu nhiều địa tinh hỏa pháo như vậy!

Ma súng có thuộc tính, binh khí cổ quái, bộ đội toàn chủng tộc phức tạp, địa tinh hỏa pháo, cái xe bằng cương thiết có gắn hỏa pháo. Cát Lôi Tư nhìn bộ đội của cầm thú nam tước trước mắt, trong lòng cũng có cảm giác có thể là hắn đã oanh tạc quân doanh của Thiên Vũ đế quốc, giải trừ nguy cơ cho bộ đội của mình. Bất quá hắn thật sự hảo tâm như vậy ư? Bằng số hỏa pháo của hắn thì oanh tạc quân doanh không có vấn đề, nhưng hắn giết Bỉ Nhĩ cũng sử dụng số bộ đội ít ỏi này sao? Tựa hồ khả năng không lớn a!

Cảnh giới trên tường thành là phần lớn xạ thủ, thấy tướng quân cùng những đại nhân thủ lĩnh đều nhận biết tiểu bộ đội kinh nhân ngoài thành, cũng không hạ mệnh lệnh công kích, liền lẳng lặng nhìn tiểu bộ đội đó tiến tới dưới thành, không có phóng tên ngăn cản.

“Này, Cát Lôi tư tướng quân, ông còn nhớ ta không?” Bộ đội Tư Lược đoàn thuận lợi không bị cản trở tiến tới dưới thành, Diệp Phong tiêu sái đứng lên tại chỗ ngồi thao tác của đối thủ, phát tay chào hỏi Cát Lôi Tư đang trên tường thành.

“Đương nhiên nhớ rõ, Lôi Ân nam tước hôm nay đến đây có việc gì không?” Nhìn nét mặt của Lôi Ân mà hôm qua có thể đã trợ giúp chính mình, Cát Lôi Tư dù cho không quen nhìn hắn vốn ngày thường làm nhiều điều ác, bất quá cũng vẫn rất khách khí với hắn.

“Ha ha, trước mặt người quang minh cũng không cần phải nói dòng do. Với tài năng của Cát Lôi Tư tướng quân, nhìn bộ đội của ta, chắc không khó đoán ra hôm qua chính chúng ta oanh tạc quân doanh của Thiên Vũ đế quốc, giết chết Bỉ Nhĩ. Bây giờ Thiên Vũ đế quốc đệ nhị quân đoàn lương thảo không đủ, tướng quân bị giết, sĩ khí hạ thấp, hơn nữa thương vong rất nhiều, tốc độ hành quân sẽ chậm chạp, là thời cơ rất tốt để công kích bọn chúng. Bất quá Cát Lôi Tư tướng quân mặc dù đêm qua đã phái ra sáu binh

đoàn truy kích, nhưng muốn làm bọn chúng tổn thất quá nặng thì chỉ sợ không dễ dàng. Lần này ta đến đây là có kế hoạch làm Thiên Vũ đế quốc đệ nhị quân đoàn hoàn toàn tan rã, muốn cùng Cát Lôi tư tướng quân hợp tác!”

Diệp Phong ngẩng đầu lên nói thẳng với Cát Lôi Tư trên tường thành, không có một chút thần thái khiêm tốn nào cả. Tên gia hỏa này đêm qua giết Bỉ Nhĩ xong rút lui, tránh thoát truy binh của Thiên Vũ đế quốc liền tại một nơi kín đáo bố trí Truyện Tổng Trận, quay về trú địa bí mật. Hôm nay cho quân chủ lực đến bày trận thể hiện, ngoại trừ muốn quấy nhiễu mọi người, trọng yếu nhất chính là làm Cát Lôi Tư giật mình để y không dám khinh thị chính mình, nhằm có thể cùng thương lượng về thù lao của kế hoạch lớn!

“Kế hoạch làm tan rã triệt để Thiên Vũ đế quốc đệ nhị quân đoàn? Nhanh, mở cửa thành mời Lôi Ân nam tước vào thành!” Cát Lôi Tư nghe Diệp Phong nói xong, trong lòng cảm khái tên tiểu tử này một chút khiêm tốn cũng không biết nhưng đồng thời nghe hắn nói có kế hoạch làm hoàn toàn tan rã Thiên Vũ đế quốc đệ nhị quân đoàn, thật phần cảm thấy hứng thú.

Bởi vì Cát Lôi Tư hiểu rõ cho dù Thiên Vũ đế quốc đệ nhị quân đoàn dù đang sĩ khí hạ thấp, nhưng sáu binh đoàn y đã phái theo truy kích cũng không có khả năng làm bọn chúng tổn thất quá lớn được. Dù sao nơi đây cách biên giới Thiên Vũ đế quốc chỉ có ba bốn ngày đường. Nếu quả thật kế hoạch của cầm thú nam tước có thể làm tan rã hoàn toàn Thiên Vũ đế quốc đệ nhị quân đoàn thì y cũng muốn thử một phen. Thân là tướng quân trung thành với Mạt La đế quốc, có thể vì đế quốc làm thương tổn nặng địch nhân, y tuyệt đối nghĩa bất dung từ!

Diệp Phong thật phần hài lòng với phản ứng của Cát Lôi Tư. Cửa thành vừa mở, liền dẫn đầu thành viên Tư Lược đoàn uy phong bát diện tiến vào Khảm Đặc thành.

“Liệt Diễm tiêu phong mã, Quang Minh bạch vũ điều, đại địa xuyên sơn giáp, tạt phong cự lang, cương giáp phong ngư. Lôi Ân nam tước, Tư Lược đoàn của người mặc dù nhân số không đông lắm, bất quá toàn bộ đều là tinh anh trong tinh anh. Chỉ là vật liệu chú tạo của binh khí cổ quái và trang bị hơi kém một chút!”

Cửa thành vốn không phải địa phương để bàn đại sự. Cát Lôi Tư tự mình dẫn Diệp Phong đã bước xuống chiến xa, đi đến quân doanh tại thành đông, cẩn thận quan sát thành viên Tư Lược đoàn và trang bị của họ ở cự li gần,

không nhìn được mở miệng tán dương. Đồng thời đối với trọng trang khái giáp bằng thiết của họ có cảm giác không ổn.

“A a, Cát Lôi Tư đoàn trưởng quá khen rồi. Bộ đội của ta chỉ là một nhóm Tư Lược đoàn nhỏ nhoi thôi, không thể so bì với đệ tứ quân đoàn của ngài được.” Diệp Phong mỉm cười trả lời, cũng không trả lời vấn đề nghi vấn của Cát Lôi tư về khái giáp của Tư Lược đoàn thành viên, để y sau này biết được sẽ tự cảm khái vì chính mình không có mắt nhìn!

“Lôi Ân nam tước, có điều gì bất tiện không, nếu người nói cho ta biết người lấy từ nơi nào nhiều địa tinh hỏa pháo đến vậy?” Cát Lôi Tư nghe Diệp Phong nói xong, nhìn về phía gia nông pháo trên lưng cự giải chiến sĩ, tò mò hỏi.

“Không có gì bất tiện cả. Địa tinh hỏa pháo này là ta đào được trong một sơn động. Lúc đó chúng được niêm phong kín trong những chiếc rương. Ta còn tưởng rằng không thể sử dụng, không ngờ không chỉ có uy lực như trước mà tầm bắn còn xa hơn một ít so với lời đồn, ha ha...” Diệp Phong đi sóng vai với Cát Lôi Tư, thuận miệng nói láo, một chút đỏ mặt cũng không có.

Cát Lôi tư nghe vậy thoáng nhú mày, trong lòng có chút không tin, nhưng cũng không thể hỏi thêm, thuận miệng cười to nói: “Lôi Ân nam tước thật là may mắn. Một trăm khẩu địa tinh hỏa pháo có tầm bắn xa hơn lời đồn. Nếu quân đội chính quy có hỏa khí bắn xa như vậy, vô luận là công thành hay thủ thành, khẳng định đều có ưu thế tuyệt đối. Được rồi, còn mấy cái hộp cương thiết có thể di động này dùng làm gì?”

“Ô, đây không phải là hộp cương thiết, gọi là cương thiết chiến xa, cũng là ta phát hiện trong sơn động.” Diệp Phong cười ha hả, đi theo hắn là Cát Lôi Tư đang không hiểu lắm, vừa đi vừa nói tiến vào quân doanh, đi vào nghị sự đại sảnh.

“Lôi Ân nam tước, nhanh nói cái kế hoạch làm tan rã Thiên Vũ đệ nhị quân đoàn!” Cát Lôi tư mời Diệp Phong ngồi xuống, mở miệng biểu thái.

“Kỳ thật kế hoạch của ta rất đơn giản. Chỉ cần Cát Lôi Tư tướng quân ra lệnh cho sáu binh đoàn quay về toàn lực phối hợp thì...” Diệp Phong uống một ngụm trà, nhẹ nhàng nói, đem kế hoạch trong lòng nói cho Cát Lôi Tư.

“Ha ha, hay, hay, kế hoạch này thật không sai. Lôi Ân nam tước cao minh a. Ta lập tức cho người truyền lệnh đến sáu binh đoàn sẽ toàn lực phối hợp với kế hoạch của người!” Cát Lôi tư nghe xong kế hoạch của Diệp

Phong, cảm thấy khả năng thành công rất lớn, vứt bỏ toàn bộ suy nghĩ trong lòng trước kia thấy hắn là kẻ vô năng, nhận ra phải coi trọng hắn, lúc này lộ ra thần sắc hưng phấn ha ha cười to, đang định gọi người đến truyền lệnh thì bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng đất lở và tiếng kinh hô.

Sao lại thế này?

Diệp Phong và Cát Lôi Tư nghe thấy đều lộ ra thần sắc khó hiểu, bước ra khỏi doanh trướng. Chỉ thấy tại nơi tập trung của Tư Lược đoàn bộ đội, cái móng của Kì Lạp Tư cự nhân Lôi Nặc đã lún vào đất, bám theo là một mảnh đất lở.

“Tướng quân, dưới mặt đất quân doanh của chúng ta đã bị đào rất nhiều địa đạo!” Đoàn trưởng của đệ nhị băng sương kiếm sĩ đoàn, thấy tướng quân ra khỏi trướng, lập tức tiến lên bẩm báo.

“Địa đạo?! Ta hiểu rồi, thích khách của địch nhân đến ám sát quan quân chúng ta, khẳng định đều là theo địa đạo mà xuất nhập doanh địa. Thật sự giảo hoạt!” Cát Lôi Tư nghe vậy kinh hỉ tỉnh ngộ, đi tới nơi đất lở, nhìn xuống địa đạo phía dưới, một ít binh lính cũng đang dò xét bên trong.

“Ha ha ha, hôm nay Lôi Ân nam tước đến thật sự là đúng lúc, không chỉ thương thảo kế hoạch lớn mà cự nhân của người cũng thuận tiện giúp ta hóa giải sự tình phiền não nhất trong mấy ngày qua!” Cát Lôi Tư cao hứng vỗ vỗ vai Diệp Phong, ha hả cười to.

“Ha ha, quả thật rất đúng lúc. Không có sức nặng của Kì Lạp Tư cự nhân ngồi lên, địa đạo này thật sự không dễ phát hiện!” Diệp Phong xem xét địa đạo, cùng với Lôi Nặc đã đứng dậy gãi đầu tỏ vẻ thú vị, lộ ra thần sắc buồn cười, suy nghĩ rồi nói: “Xem ra Thiên Vũ đế quốc gần đây có không ít kỳ nhân dị sĩ. Đầu tiên là hắc ung nhân đánh lén Cát Lôi Tư tướng quân. Hiện tại xuất hiện cao thủ đào địa đạo. Ha ha, không biết bọn chúng còn người biết làm gì nữa...”

“Đúng vậy, Thiên Vũ đế quốc lần này có thể nói đã tung vốn ngầm ra để công hạ tỉnh tây bắc. Trận đánh này còn có thể đánh!” Cát Lôi Tư gật đầu cảm khái, phần phó cho đoàn trưởng của đệ nhị băng sương kiếm sĩ đoàn phóng tin điều thông báo cho Phí Đức tướng quân. Bây giờ đã biết phương thức xuất nhập doanh địa của địch nhân, chắc chắn có thể hoàn toàn phá giải kế hoạch của bọn chúng. Cát Lôi Tư trong lòng thật sự cao hứng.

“Thật sự muốn nhìn xem cao thủ đào hang của Thiên Vũ đế quốc là ai, hắc hắc...” Diệp Phong khá hứng thú với những người tài chuyên âm thầm

làm chuyện xấu của Thiên Vũ đế quốc, theo Cát Lôi Tur xem xét địa đạo một hồi, trở về nghị sự đại tướng thương nghị một lúc nữa. Hấn không nhận lời ở lại để Cát Lôi Tur khoản đãi, dẫn thành viên Tur Lược đoàn rời khỏi Khảm Đặc thành.

Tại một khu vực tập trung nhiều đồi núi phía bắc Khảm Đặc thành, nơi này là địa phương bố trí Truyện Tổng Trận của Tur Lược đoàn. Diệp Phong theo kế hoạch ra lệnh cho tinh linh trung đội đuổi theo Thiên Vũ đế nhị quân đoàn, nhắc nhở qua một chút mười thành viên của tuần tra tiểu đội chú ý cảnh giới, rồi đem theo số thành viên còn lại thông qua Truyện Tổng Trận, quay về trú địa bí mật.

“Lôi Ân, thế nào rồi, Cát Lôi Tur tướng quân có hợp tác với chúng ta không?” Tĩnh Hương thập phần quan tâm về tình huống chiến trận của đế quốc. Từ khi tình lang đi tìm Cát Lôi Tur tướng quân để hợp tác, nàng một mực đứng tại công chúng đại sảnh chờ tình lang quay về. Bởi thế khi tình lang vừa ra khỏi Truyện Tổng Trận, nàng lập tức cùng Lộ Lộ, Mộng Hinh, U Nguyệt Nhi, Phi Phi tứ nữ tiến tới đón.

“Đương nhiên, có thể làm một mẻ lớn khiến Thiên Vũ đế nhị quân đoàn hoàn toàn tan rã, Cát Lôi Tur có thể nào không đáp ứng hợp tác? Công lao đó so ra không nhỏ hơn việc giết Bỉ Nhĩ a!” Diệp Phong cười nói, vung tay ôm Tĩnh Hương sát vào lòng, vuốt ve ngọc đòn tròn trịa xinh đẹp, trước ngực là cự nhũ đầy đặn săn chắc đang ma sát, vừa hưởng thụ nhục cảm vừa nảy ra ý niệm xấu xa muốn thưởng ngoạn cự nhũ của nàng trong đầu. Rồi hấn nhìn bên cạnh là thành viên Tur Lược đoàn đang tiến nhập đại sảnh cùng với Lộ Lộ tứ nữ, tên gia hỏa này sắc mị mị kề bên tai Tĩnh Hương nhỏ giọng phôi tiếu: “Lão bà, lần này sau khi ta giúp Mạt La đế quốc đánh tan Thiên Vũ đế nhị quân đoàn, nàng có phải nên tưởng thưởng cho ta cái gì đó không?”

“Chàng đó, vì quốc gia ra sức mà cũng muốn tưởng thưởng!” Tĩnh Hương nhìn bộ dạng sắc mị mị của Diệp Phong, không hảo khí nhéo vào lưng hấn một cái, nhẹ giọng kiêu sân, “Coi như chia sẻ một phần khổ cực khi chàng đi đánh trận, muốn thưởng cái gì thì nói đi!”

“Hắc hắc, ta muốn nàng dùng cái này để...” Diệp trên mặt cười xấu nhìn chằm chằm vào cự nhũ của Tĩnh Hương, bên tai nàng nói ra ý nghĩ hoang đường làm nàng mặt hồng tai đỏ, làm nàng tức giận đến không nhịn được phải mắng khế hấn không đành hoàng rồi đánh liên tiếp vào ngực hấn.

Chương 103 : Lạc thạch kế , kì đãi lĩnh thưởng

Dịch: darkpanther

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Bá Ni Nhĩ sơn đạo nằm ở tỉnh tây bắc Mạt La đế quốc, phía bắc biên cảnh là giải đất trung tâm của Bá Ni Nhĩ sơn mạch. Đây là con đường tắt nhanh nhất để từ Khảm Đặc thành đi về phía bắc tiến nhập vào Thiên Vũ đế quốc. Địa thế cực kỳ hiểm trở, vách núi hai bên sơn đạo cao đến vài trăm thước, chiều rộng so sánh với chiều dài của sơn đạo thì cực kỳ chênh lệch, nơi hẹp nhất chỉ có thể cho tám người sóng vai đi. Chiều dài thì cơ hồ xuyên qua cả sơn mạch này.

Lúc giữa trưa, bầu trời trong sáng, ngàn dặm không mây. Đệ nhị quân đoàn của Thiên Vũ đế quốc đang rút lui, do đệ tam tậ phong kỵ sĩ đoàn vốn bị thương vong nặng nhất dẫn đầu, giống như một con rồng dài quanh co, hành quân giữa Bá Ni Nhĩ sơn đạo hẹp và dài.

Bỉ Nhĩ tướng quân tử trận, mười tên đoàn trưởng binh đoàn của Thiên Vũ đệ nhị quân đoàn trải qua thương nghị, nghĩ đến đệ tam, đệ tứ quân đoàn ở hai phía đông tây cự ly quá xa, lương thảo không đủ lại có truy binh của Mạt La đế quốc ở phía sau đuổi tới. Vì để tránh tổn thất quá nhiều, họ đành phải thả tin điều báo cho Bỉ Luân - Ba Lạc Khắc nguyên soái, dẫn toàn đội chạy đến Bá Ni Nhĩ sơn đạo, quyết định đi qua con đường tắt ngắn nhất này, nhanh chóng tiến vào bên trong lãnh thổ của Thiên Vũ đế quốc, bổ sung xe chở lương thảo, chờ đợi nguyên soái định đoạt!

“Mẹ nó, thật sự càng nghĩ càng tức giận, vốn ám sát bộ đội đã hạ độc làm Cát Lôi Tư ngã gục. Thắng lợi của đại quân chúng ta đã ở trước mắt. Không ngờ giữa lúc đó lại xuất hiện tên hỗn đản đáng chết kia, hại chết Bỉ Nhĩ tướng quân, khiến cho chúng ta bây giờ không thể đánh hạ Khảm Đặc thành mà còn bị địch binh truy kích!”

Dẫn đầu bộ hạ đi phía sau đệ tam tậ phong kỵ sĩ đoàn là đoàn trưởng của đệ nhất cuồng sa kiếm sĩ đoàn, là một gã trung niên tóc đỏ, Khâu Nặc - Cách Lạp. Hắn nghĩ đến tên hỗn đản giết chết Bỉ Nhĩ tướng quân, thở dài oán hận, hận không thể đem tên hỗn đản có vẻ mặt lưu manh kia róc gân xẻ thịt.

“Ai, huynh đệ, đừng suy nghĩ nhiều. Chúng ta bây giờ chỉ cần thoát khỏi truy binh của Mạt La đế quốc một cách nhanh nhất. Quay về lãnh thổ nước mình, mới có thể chinh đồn cò trống rồi báo thù cho Bỉ Nhĩ tướng quân. Cũng may hôm qua truy binh của Mạt La đế quốc đã giảm bớt chỉ còn lại khoảng ba phần. Bây giờ khoảng cách đến biên giới cũng không còn xa, loại cuộc sống chịu đựng trên lưng ngựa này sẽ sớm là quá khứ.”

Đi theo sau đệ nhất cuồng sa kiếm sĩ đoàn vốn là đoàn trưởng của đệ nhị cuồng sa kiếm sĩ đoàn, là trung niên tóc xanh Bác Cách - Khố Lôi. Bởi vì thâm tình phiền não, tiến tới sóng vai cùng lão hữu Khâu Nặc trò chuyện, nghe lão hữu nói, chỉ đi theo lắc đầu thở dài.

“Hừ, đám hỗn đản truy binh của Mạt La đế quốc cũng khả dĩ xem được, truy đuổi chúng ta hai ngày rồi cũng dần dần rút lui. Nếu không phải lương thảo không đủ, số bị thương quá nhiều, ta con mẹ nó thật muốn để cho đám hỗn đản kia nhìn một chút nhan sắc!” Khâu Nặc nghiêng răng nghiêng lợi hừ nhẹ.

Lúc này đệ tam tạt phong kỵ sĩ đoàn phía trước, do đoàn trưởng dẫn đầu, tăng tốc tiến ra Bá Ni Nhĩ sơn đạo. Bác Cách thấy tình huống này, đang muốn thúc giục Khâu Nặc, thì đột nhiên hai bên trái phải cửa ra sơn đạo chạy ra một đám kỵ sĩ cổ quái cười ma sùng, mặc thiết chế trọng trang khái giáp.

“Ân? Đây là đám hỗn đản đã hại chết Bỉ Nhĩ tướng quân, tốt lắm, đang lo tìm không được bọn chúng, thế nhưng lại tự tìm đến cửa. Hôm nay lão tử báo thù cho Bỉ Nhĩ tướng quân!” Khâu Nặc đã thấy đám kỵ sĩ cổ quái mà hấn không thể quên phía trước, hai mắt tràn ngập hận ý. Mở miệng gầm lên, kêu gọi thuộc hạ cuồng sa kiếm sĩ, dẫn đầu phóng về phía đối phương.

“Khâu Nặc, không nên xúc động. Tình huống không đúng, địa hình sơn đạo bất lợi đối với chúng ta.. Trước tiên đừng vội báo thù, ra khỏi sơn đạo lại...” Bác Cách thấy địch nhân đột nhiên xuất hiện, nghĩ đến địa hình sơn đạo bất lợi với quân ta, mở miệng định nhắc nhở Khâu Nặc. Trên đỉnh của sơn đạo đột nhiên có rất nhiều tảng đá được ném xuống.

“Thiên nột, địch nhân có mai phục, chúng ta bị trúng mai phục rồi...a...”

Những tảng đá ném từ trên đỉnh sơn đạo xuống đều không nhỏ, hơn nữa diện tích cơ hồ bao trùm cả sơn đạo. Ngoại trừ đệ nhất tạt phong kỵ sĩ đoàn đã ra khỏi sơn đạo trước nhất, cùng với đệ nhị cực điện xạ thủ đoàn đi sau cùng nên còn nửa số thành viên chưa tiến vào sơn đạo, còn lại binh tướng

bên trong sơn đạo đều bị đá lớn từ trên trời lao xuống đập trúng, truyền ra liên tiếp tiếng kinh hô cùng tiếng kêu rên!

“Giết...”

Một trận tiếng “giết” bùng lên, từ hai bên trái phải đỉnh núi tại cửa ra phía bắc của sơn đạo, phía sau những kỵ sĩ cổ quái, lại có mấy ngàn xạ thủ của Mạt La đế quốc, bắn tên dày đặc vào đệ tam tạt phong kỵ sĩ đoàn đang muốn tấn công những cổ quái kỵ sĩ.

“Tốt, kế hoạch thuận lợi, toàn thể hành động!” Bên trái cửa ra phía bắc sơn đạo, Diệp Phong dẫn số thành viên còn lại của Tư Lược đoàn, từ nơi ẩn nấp lao ra, mở miệng hạ lệnh.

Lôi đình trung đội, cự giải trung đội, cự nhân tiểu đội nghe xong mệnh lệnh của đoàn trưởng đại nhân, lập tức chạy đến trợ giúp Liệt Diễm, linh ngư, bạch lang, đại địa bốn trung đội cản đường.

Mai phục tại một khu vực cao của dãy núi, chú tào trung đội và hương kì trung đội nhắm chuẩn gia nông pháo vào địch nhân trong sơn đạo, đồng loạt hướng về phía địch nhân trong sơn đạo triển khai oanh tạc mãnh liệt.

“Con mẹ nó, là tên hỗn đản hại chết Bĩ Nhĩ tướng quân...” Đoàn trưởng của đệ tam tạt phong kiếm sĩ đoàn, nhìn đồng bọn đang bị đá lớn vô tình đập trúng, cùng với hung thủ hại, chết Bĩ Nhĩ tướng quân, và xạ thủ của Mạt La đế quốc xuất hiện chung quanh, bị phần mỡ miệng mắng lớn.

“Cáp Địch, các người mau ra khỏi Bá Ni Nhĩ sơn mạch. Nếu chúng ta ra không được, người nhất định phải nhớ rõ hình dáng của tên hỗn đản hại chết Bĩ Nhĩ tướng quân, để cho nguyên soái giúp mọi người báo thù!” Khâu Nặc đang né tránh đá lớn rơi xuống trong sơn đạo, thấy được bên ngoài đệ tam tạt phong kỵ sĩ đoàn đang bị xạ thủ của Mạt La đế quốc dùng mưa tên công kích, tuyệt vọng hét lớn với đoàn trưởng Cáp Địch của đệ tam tạt phong kỵ sĩ đoàn.

Đáng giận... Cáp Địch nghe Khâu Nặc hô hoán, biết rằng bằng vào chính mình và bộ hạ thì căn bản là không thể dưới mưa tên dày đặc đang công kích, gây được uy hiếp gì cho bộ đội đang chắn đường của địch nhân. Vì vậy để không lãng phí vô ích sinh mạng của bộ hạ, gã đành phải ra lệnh cho bọn bộ hạ đang bị mưa tên công kích, lui về phương bắc.

Xạ thủ của Mạt La đế quốc thấy kỵ sĩ của địch quân lui lại, lập tức truy đuổi bắn theo, không có một chút ý buông tha bọn chúng.

Diệp Phong lấy cây Thanh sàng tiêu hồn, từ từ đi đến nơi thành viên Tư Lược đoàn đang chặn đường, nhìn cảnh những tảng đá liên tiếp lao xuống địch binh, lại thấy trước mặt từng lớp từng lớp địch binh bị đá đập chết gục xuống, lộ ra nụ cười thắng lợi.

Tên gia hỏa này vốn sau khi giết chết Bỉ Nhĩ, liền quyết định đi tìm Cát Lô Tư liên hợp truy kích Thiên Vũ đệ nhị quân đoàn. Nhưng sau khi hắn phát hiện phương hướng hành quân của đệ nhị quân đoàn thì đoán được chúng muốn thông qua Bá Ni Nhĩ sơn đạo để quay về Thiên Vũ đế quốc, liền thay đổi kế hoạch chuẩn bị dùng một chiêu số hoàn mỹ đến tiêu diệt bọn người kính cung chi điều (bị dọa cho sợ) đang nóng lòng muốn quay về nước.

Sáu binh đoàn của Mạt La đệ tứ quân đoàn được Cát Lô Tư phái ra, nhận được mệnh lệnh của Cát Lô Tư phối hợp hành động với Tư Lược đoàn. Dựa theo kế hoạch của Diệp Phong, trước nhất, đệ nhất, đệ nhị Liệt Diễm kỵ sĩ đoàn tiếp tục truy kích địch nhân. Đệ tam, đệ tứ Liệt Diễm kỵ sĩ đoàn cùng đệ nhất, đệ nhị tạt phong xạ thủ đoàn chia binh hai đường từ hai phía đông tây của địch quân chạy trước đến Bá Ni Nhĩ sơn mạch, tại đỉnh của Bá Ni Nhĩ sơn đạo chuẩn bị những tảng đá lớn phục kích địch nhân, theo mệnh lệnh thống nhất công kích.

Thiên Vũ đệ nhị quân đoàn mặc dù đại bại rút lui, nhưng tính cả thương binh thì vẫn có hơn sáu vạn binh lính như trước. Bá Ni Nhĩ sơn đạo tuy dài nhưng cũng không thể dung nạp hết số binh tướng này thông hành nam bắc được. Bởi thế kế hoạch của Diệp Phong là trước tiên buông tha cho đệ tam tạt phong kỵ sĩ đoàn thuận lợi thông qua sơn đạo, rồi tiếp đó cho đệ nhất, đệ nhị tạt phong xạ thủ đoàn của Mạt La đệ tứ quân đoàn phái ra ba đại đội xạ thủ truy kích bọn kỵ sĩ này.

Sáu trung đội Liệt Diễm, linh ngưu, bạch lang, đại địa, cự giải cùng cự nhân tiêu đội của Tư Lược đoàn, phụ trách chặn đứng cửa ra phía bắc. Tinh linh trung đội phụ trách thông báo tình hình chiến trận và truyền lệnh. Chú tào trung đội và hương kì trung đội phụ trách thi triển pháo kích vào địch nhân trong sơn đạo.

Bây giờ cả kế hoạch của Diệp Phong đều vận hành thành công, Thiên Vũ đệ nhị quân đoàn nóng lòng về nước đã hoàn toàn lọt vào cái bẫy của hắn tại Bá Ni Nhĩ sơn đạo!

Đá lớn vô tình rơi như mưa, pháo đạn đoạt mệnh bắn tàn bạo. Binh tướng phía trước của Thiên Vũ quân đoàn hoàn toàn không thể chịu đựng đá lớn và pháo đạn để đột phá lối ra, đã bị Tư Lược đoàn thành viên chặn đứng, chỉ đành phải chịu đựng vận mệnh vô tình thảm tử. Người phía sau còn thảm hơn, vốn tưởng rằng có thể lùi ra khỏi sơn đạo, kết quả thì tệ nhất, đệ nhị Liệt Diễm kỵ sĩ đoàn của Mạt La đế quốc vốn đang truy kích phía sau chúng, theo đúng kế hoạch cũng đã chém giết tới nơi, hoàn toàn ngăn chặn lối ra cả hai phía nam bắc.

“Người là tên hồn đản ti bỉ, ngang nhiên dùng thứ quỷ kế vô tình này, ta liều mạng với ngươi!!!” Khâu Nặc tính khí táo bạo, nhìn binh lính lần lượt ngã xuống trước mặt, trong lòng bí thống vạn phần, nhìn ở lối ra chính là tên hồn đản có võ công siêu cấp cường hãn đã hại chết Bĩ Nhĩ tướng quân, vùng kiếm tránh né tảng đá lớn phía trên, liều mạng lao tới hấn.

“Buồn cười, là một quân nhân mà ngươi lại cho rằng dùng kế sách đối phó địch nhân là hành vi ti bỉ? Chẳng lẽ ngươi có kế hoạch tiêu diệt địch nhân thuận lợi mà lại không dùng, ngược lại để cho binh lính của mình đi liều mạng với địch nhân à?” Diệp Phong khoanh tay trước ngực, thở ra một hơi khóe nhìn Khâu Nặc đang phóng về phía hấn, khinh thường cười khê.

“A...ta phải giết ngươi...” Khâu Nặc thân là binh đoàn trưởng, há có thể không biết đạo lý đó, nhưng trước mắt gã là binh lính của gã chết thảm, lại thêm bộ dạng đắc ý của cừu nhân, tức giận đến đầu óc hỗn loạn, một lòng muốn giết địch nhân báo thù cho Bĩ Nhĩ tướng quân, cũng như báo thù cho các binh sĩ!

“Ngu ngốc, loại tiểu nhân vật như ngươi không có tư cách khiêu chiến Lôi Ân đoàn trưởng, đi chết đi!” Lôi Nặc cùng mười tên Kỳ Lạp Tư cự nhân còn lại, khinh thường nhìn Khâu Nặc đang vùng kiếm lao tới. Sau khi gã đi vào phạm vi công kích, mười một thanh cự hình yểm nguyệt đao mang theo kinh phong cường hoành vô bì, trực tiếp đem Khâu Nặc vốn chỉ có thực lực lục giai cường sa kiếm sĩ, phân thân tại chỗ!

“Tên gia hỏa này dù giận đến phát nổ, bất quá cũng coi như là một hán tử cứng rắn. Lôi Nặc, các ngươi ra tay quá tàn nhẫn, ít nhất cũng nên cho hấn toàn thân a!” Diệp Phong nghiêng đầu nhếch mép nhìn Khâu Nặc bị phân thân, quay đầu nói với Lôi Nặc, tên gia hỏa nói thế chỉ thuần túy là mỉa mai chứ chẳng xót thương gì, làm cho Lôi Nặc cùng các cự nhân chẳng biết nói sao!

Trên đỉnh sơn đạo, các binh tướng của Mạt La đế quốc đang tích cực ném đá lớn xuống dưới. Phía nam sơn đạo, hai Liệt Diễm kỵ sĩ đoàn cũng đã khóa chết lối ra, làm địch nhân chỉ có thể ở trong sơn đạo chịu đựng đá lớn rơi xuống đập trúng, phát ra từng hồi tiếng kêu la!

Như thế, dưới sự công kích của vô tình tảng đá lớn và đoạt mệnh pháo đạn, bọn binh tướng của Thiên Vũ đế quốc không chỗ tránh né, cũng vô pháp phá vây. Cuối cùng, ngoài một ngàn người của đệ tam tậ phong kỵ sĩ đoàn chạy thoát khỏi sự truy sát của xạ thủ, còn lại toàn bộ binh tướng của Thiên Vũ đế quốc, dưới sự phối hợp giữa Tư Lược đoàn và sáu binh đoàn của Mạt La đệ tứ quân đoàn, đều chôn thây trong Bá Ni Nhĩ sơn đạo. Nhưng sáu binh đoàn của Mạt La đệ tứ quân đoàn cũng có hơn năm ngàn người chết trận.

Tư Lược đoàn thành viên lần này phụ trách bịt kín lối ra phía bắc. Nhiệm vụ mặc dù trọng yếu, nhưng số địch binh có thể xông tới gần họ không nhiều lắm. Bởi vậy khi chấm dứt chiến đấu, bọn hỗn cầu này vẫn sung mãn thể lực. Toàn bộ theo lệnh Diệp Phong tiến vào sơn đạo, cạy vào việc sở hữu không gian trang bị, liềm mạng thu thập vũ khí và khai giáp bằng cương thiết của đối phương.

Ha, gần đây vận khí của lão tử thật tốt, giết Bỉ Nhĩ lại tiêu diệt nhiều địch binh như vậy, trở lại đế đô sẽ được bệ hạ thưởng cái gì tốt đây...Diệp phong hai mắt nhìn Tư Lược đoàn thành viên đang thu gom chiến lợi phẩm, khoanh tay trước ngực, ý dâm đang nghĩ trong cái đầu lệch lạc của hắn đầy sáng khoái...

Chương 104 : Phong hậu thưởng tứ dữ dân đang tưởng lệ

Dịch: Now or Never

Nguồn: hoanguyettaodan.org

“Tên Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ đáng hận. Trẫm nhất định sẽ đem người băm vằm thành trăm mảnh!” Tại thư phòng của quốc vương ở Thiên Vũ đế quốc, bệ hạ Bàng Kỳ biết được tình hình chiến sự ở phương nam, đang tức giận đi tới đi lui gần cái bàn, rồi nhìn Hắc Âm giáo hoàng Tắc Tư đang đứng một bên không nói gì, nhíu mày hỏi: “Giáo hoàng bệ hạ, hôm nay đề nghị quân đoàn của trẫm bị tiêu diệt hoàn toàn. Bộ đội ám sát cũng bị phát hiện, không thể tiếp tục ám sát trong tối được nữa. Vậy chúng ta tiếp theo sẽ tiến hành như thế nào?”

Hắc Âm giáo hoàng Tắc Tư không ở hình dạng của đạo lạc thiên sứ, mà ở hình dạng của tinh linh, đang ngồi trên cái ghế cạnh bàn, sắc mặt trầm ngâm, rồi khuyên: “Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ cùng địa tinh hỏa pháo xuất hiện, quả thật là việc ngoài ý muốn. Bất quá quốc vương bệ hạ không nên lo lắng, ta đã có biện pháp đối phó với hắn. Đừng quên chúng ta có một con cò bên cạnh Lao Nhĩ bệ hạ, mà hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới!”

Bàng Kỳ bệ hạ nghe vậy liền dừng lại, suy nghĩ, rồi đối diện Tắc Tư nói: “Nếu mọi việc đúng như sắp xếp thì tốt rồi. Nếu có thể giáo hoàng bệ hạ diệt trừ luôn cái tên Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ. Hắn thật sự giáo hoạt. Nếu hắn toàn lực dùng địa tinh hỏa pháo cùng pháo đạn giúp Mạt La đế quốc, quân đội của trẫm rất khó ngăn cản. Đến lúc đó sợ rằng không chỉ việc lấy tinh tây bắt thất bại, mà còn có thể bị Mạt La đế quốc phản công!”

“Quốc vương bệ hạ yên tâm. Ta sẽ nhanh chóng giao hắn cho người băm hắn thành vạn mảnh!” Tắc Tư mỉm cười ứng thanh, nhưng trong lòng cực kỳ lo lắng. Lão không nghĩ ra được Lôi Ân lấy địa tinh hỏa pháo từ đâu, cùng với nhiều tiểu đội chủng tộc mạnh mẽ khác, lại có thêm Truyện Tổng Trận trợ lực, muốn giết hắn không phải là điều dễ dàng.

Có điều là Tắc Tư không thể kể cho Bàng Kỳ nghe về việc Lôi Ân có Truyện Tổng Trận. Bởi vì nếu đế quốc vương bệ hạ này biết Lôi Ân có Truyện Tổng Trận, y khẳng định sẽ càng thêm lo lắng về tình hình chiến sự ở phía nam, có lẽ sẽ rút binh ngưng chiến. Như thế Tắc Tư không thể đạt

được những gì lão muốn. Chỉ có thể tìm cách diệt trừ tên Lôi Ân này càng sớm càng tốt!

Cùng ngày, tại chiến trường ở Bá Ni Nhĩ sơn đạo, đình bộ và hậu bộ của đệ tứ quân đoàn trong sáu binh đoàn của Mạt La đế quốc đang tính toán tồn thấy, rồi một mỗi đi vào trong sơn đạo. Một nửa trang bị của địch nhân, đã bị Tư Lược đoàn chơi lưu manh lấy đi. Sáu vị binh đoàn trưởng ngay từ đầu bội phục kế hoạch lần này của cầm thú nam tước, không có chú ý điểm này. Bọn chúng đợi cho cầm thú nam tước nói vài câu rồi dẫn Tư Lược đoàn rời về phía sau, thì sẽ dọn dẹp chiến trường, liền phát hiện thiếu mất một nửa trang bị và vũ khí của địch nhân. Bọn họ không hiểu tại sao lại như thế, lúc thành viên Tư Lược đoàn rời đi chỉ lấy có một ít chiến lợi phẩm thôi, sao giờ thành ra mất hết một nửa?

Từ khi đệ tứ quân đoàn của Cát Lôi Tư phát hiện phương thức ám sát của thích khách Thiên Vũ đế quốc, các tướng quân dưới quyền Phí Đức tướng quân ở ba mặt trận lớn còn lại nhận được thông tri, cũng toàn bộ triển khai hệ thống phòng ngự, và phát hiện ra một loạt hắc thủ nhân, thích khách của địch nhân. Đáng tiếc không thể bắt được bọn chúng. Tuy nhiên đã biết rõ hành động ám sát của địch quân, trong lòng cũng trừ được một mối lo lớn, bọn tướng lãnh Phí Đức cũng rất vui mừng.

Đệ tứ quân đoàn của Mạt La đế quốc chỉ một trận đã đánh tan đệ nhị quân đoàn Thiên Vũ đế quốc. Đại sự kiện này đã được truyền khắp nam bắc đại lục. Mọi người đang bàn luận, ai đã lập kế hoạch cho Mạt La đệ tứ quân đoàn. Bởi vì Cát Lôi Tư là một tướng hữu dũng vô mưu, nói y nghĩ ra hảo kế này, cơ bản là không có khả năng...

Đang lúc hoàng hôn, trong khi Bàng Kỳ và Tắc Tư gặp phiên não, tại đại điện trong hoàng cung của Mạt La đế quốc, đương kim Lao Nhĩ bộ hạ đang ở ngoài đợi Lôi Ân quay về. Trong lòng ông quả thực vui như hoa nở rộ, nằm mơ cũng không nghĩ tới Lôi Ân sẽ cho ông sự ngạc nhiên lớn như vậy, lại còn lập một chiến công lớn!

Một trăm cây địa tinh hỏa pháo tầm trung như đồn đãi, đang là một sự hấp dẫn rất lớn a. Cho dù Lao Nhĩ bộ hạ có cả Mạt La đế quốc, nhưng khi biết Lôi Ân có một trăm cây địa tinh hỏa pháo, cũng phải động tâm. Tuy vậy, ông thân là một quốc vương của một quốc, không có khả năng đánh mất uy nghiêm, dùng quyền lực mà tước đoạt vật của thần tử. Như thế nếu truyền ra ngoài, dù đã trôi qua một ngàn năm, sợ rằng ông cũng sẽ bị mọi

người cười chê cả đời. Thân là quốc vương, ông hoàn toàn có thể dùng cách thức khác, công nhận hỏa pháo bộ đội của Lôi Ân là quân đội chính qui!

Dưới đại điện, mọi người hai bên đều đang chờ đợi. Lạc Khắc tể tướng và Uy Nhĩ nguyên soái, đứng đầu hai nhóm văn võ quan viên, nhìn thần sắc cao hứng của Lao Nhĩ bị hạ, trong lòng đều tự nảy sinh tâm tư bất đồng.

Lạc Khắc tể tướng bởi vì đưa cháu lập được chiến công hiển hách, làm rạng danh cho gia tộc, cho nên rất cao hứng. Bọn người trong đảng phái mà lão đứng đầu cũng rất cao hứng, thậm chí sau này bọn võ quan hỗn đản kia rút cuộc cũng không đem mấy cái chiến công ra dù dọa nữa!

Trái ngược với Lạc Khắc đang cao hứng, Uy Nhĩ nguyên soái thì cực độ buồn bực. Lão không thể tưởng tượng được Tư Lược đoàn của Lôi Ân không chỉ ngày càng nhiều tinh anh, mà ngày càng được trang bị tốt hơn. Dựa vào số địa tinh hỏa pháo, nếu hấn cố gắng phát triển nó, thì cái chức nguyên soái ở Mạt La đế quốc, căn bản không còn do thành viên Chiêm Mỗ Tư gia tộc của lão đảm nhận!

“Bệ hạ, Lôi Ân nam tước đã đến!” Tiếng thị vệ báo lại vang lên. Lao Nhĩ bệ hạ đang cao hứng nghe vậy lập tức thông tri cho Lôi Ân tiến vào đại điện.

“Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ tham kiến bệ hạ!” Diệp Phong với một bộ y phục toàn đen, cùng cái áo choàng cũng màu đen, trên mặt đầy xuân phong tiến vào đại điện, hướng Lao Nhĩ bệ hạ mà thi lễ.

“Ha ha ha, Lôi Ân nam tước, khanh rốt cục đã trở về, chuyên đi nhất định cực khổ phải không? Lần này khanh đã lập được đại công hiển hách cho Mạt La đế quốc chúng ta rồi!” Lao Nhĩ bệ hạ nhìn Diệp Phong đang quỳ, hân hoan cười to.

Hắc hắc, khổ cực à, lão tử ở nhà có đặt Truyện Tống Trận, chỉ một chút công phu là có thể từ biên giới quay về đây. Diệp Phong nghe Lao Nhĩ bệ hạ cười nói xong, trong lòng đắc ý cười thầm, còn bên ngoài tỏ vẻ chân thật mà nói: “Bệ hạ đã quá khen, thần lập được chiến công lớn như vậy, nếu không được sự trợ giúp của Các Lôi Tư tướng quân và chúng binh tướng của đệ tứ quân đoàn!”

Lao Nhĩ bệ hạ đã sớm nhận được tin báo từ Cát Lôi Tư tướng quân mà biết được sự tình, nghe Diệp Phong nói xong, gật đầu tán thưởng: “Nói cho cùng bọn người Cát Lôi Tư cũng có công lao, tuy nhiên khanh là người bày ra kế sách này cho nên có công lao lớn nhất, cũng không cần tiếp tục phải

khiêm nhường nữa.” Vừa nói, Lao Nhĩ bệ hạ nghĩ đến vấn đề giao quyền sử dụng địa tinh hỏa pháo cho quân đội. Đầu tiên ông chánh sắc khen thưởng Diệp Phong: “Lần này khanh vì đế quốc mà lập được chiến công hiển hách, trăm quyết định miễn khoảng tiền đóng của Tư Lược đoàn trong năm nay, cấp cho khanh vùng đất phì nhiêu Tinh Quang bình nguyên, nằm phía trong dãy vùng ven biển ở tỉnh đông bắc, làm lãnh địa!”

“Tạ ân điển của bệ hạ!”

Diệp Phong nghe quốc vương nói xong, trong lòng rất mừng, lập tức vui vẻ tạ ơn. Bởi vì hắn đáp ứng với Tinh Hương rằng, ngày sau sẽ dùng hai tầng thu nhập của Tư Lược đoàn mà chuyển cho quốc vương. Tính về thu nhập cùng chiến lợi phẩm của Tư Lược đoàn năm nay, nếu mà hắn muốn chuyển cho quốc vương bằng kim tệ, phỏng chừng tất cả kim tệ tích trữ của hắn cũng không đủ một nửa. Cho nên quốc vương miễn cái này trong năm nay, xem như đã giúp hắn rất nhiều.

Vùng đất gần ven biển tỉnh đông bắc cũng rất phì nhiêu, có thể làm trú địa mặt ngoài của Tư Lược đoàn. Ở đây cũng có lợi cho cự giải chiến sĩ hoạt động trên biển, lại cách khu bọn ma thú tụ tập không xa lắm, có thể tùy thời gian mà để tinh linh trung đội đi săn chúng mà lấy thu nhập. Tóm lại có trú địa mặt ngoài này, đối với hắn có rất nhiều điều có lợi. Tuy nhiên trước khi kiến lập trú địa bên ngoài, việc đầu tiên hắn phải làm là vấn đề cảnh giới thật chặt chẽ, nếu không thì hoạt động của trú địa mặt ngoài này khẳng định không gặt được cừu nhân. Ân? Nói cái này cũng là cơ hội tốt để tiêu diệt cừu nhân... hắc hắc....

Lao Nhĩ nhìn Diệp Phong đang mừng rỡ, rồi nói ra mục đích lớn nhất của mình: “Lôi Ân, địa tinh hỏa pháo đối với quân đội tác chiến của quốc gia ta rất có lợi. Trăm muốn cải biên Tư Lược đoàn của khanh thành Hoàng gia hỏa pháo đoàn, hiệp trợ quân đội tham chiến, ý của khanh như thế nào?”

Trời, thì ra mặt sau của tướng thưởng kia còn có thứ này, không hổ danh là quốc vương, quả nhiên thật gian trá! Diệp Phong nghe vậy trong lòng tức giận thầm than. Hiệp trợ quân đội tham chiến thì hắn hoàn toàn không có ý kiến, nhưng mà cải biên Tư Lược đoàn thành hỏa pháo đoàn thì không thể được.

Bởi với năng lực hiện giờ của Tư Lược đoàn, có Truyện Tổng Trận làm phương tiện, lá gan của tên gia hỏa càng lúc càng lớn, căn bản không sợ quốc vương muốn cái gì ở hắn, bởi vậy trong lòng liền không vui. Tên gia

hỏa này lập tức phản đối: “Bệ hạ, hiệp trợ quân đội thì tuyệt đối không có vấn đề gì. Nhưng mà cải biên thành Hoàng gia hỏa pháo đoàn thì xin miễn nha, thần thích được tiếp tục cái việc cướp bóc như hiện nay hơn!”

“To gan. Lôi Ân, người thế nào lại dám kháng lại ý chỉ của bệ hạ, người định tạo phản?” Uy Nhĩ nguyên soái đang buồn bực đứng một bên vì bệ hạ thường tứ cho cảm thú nam tước một vùng đất phì nhiêu, lại còn muốn hấn tham gia chiến sự, trong lòng đang rất không thoải mái. Bởi vậy lão nghe hấn phản đối ý của bệ hạ, lập tức nắm lấy cơ hội châm chích, rồi khiến cho các quan viên cùng đảng phái của lão hòa theo!

“Uy Nhĩ, lão cần làm rõ, bệ hạ đang hỏi ý của Lôi Ân. Tại sao Lôi Ân không thể đưa ra ý kiến được?” Lạc Khắc dù thấy cháu mình công nhiên phản đối ý của bệ hạ, có chút không ổn, nhưng vẫn mở miệng kiên quyết như trước. Cái thời điểm này lão cũng không muốn để bọn Uy Nhĩ nắm được điểm yếu, rồi các quan viên do lão cầm đầu hòa theo. Vì thế tại đại điện lúc này lập tức nổ ra tranh chấp mãnh liệt. Thấy vậy Diệp Phong trong lòng cười thầm thật thú vị.

“Được rồi, không cần phải cãi nhau, nếu Lôi Ân nam tước không thích cải biên, thì như thế vậy. Nhưng mà Lôi Ân khanh sau này tham gia chiến sự thì phải tốn rất nhiều thời gian, sợ rằng không có thời gian rảnh để cướp bóc, hi vọng khanh trong lòng đã có chuẩn bị!”

Đối với Lao Nhĩ bệ hạ này, việc hôm nay đã đẩy lùi sự xâm chiếm của Thiên Vũ đế quốc, thì phải nhân cơ hội mà thừa thắng phản kích, cho nên việc cải biên thì không được ông coi trọng, cái chính đó là địa tinh hỏa pháo hiệp trợ quân đội trên chiến trận. Nếu Diệp Phong nói việc hiệp trợ quân đội không có vấn đề gì, ông cũng không cần phải cải biên Tư Lược đoàn.

Hắc hắc, lão tử có Truyện Tống Trận, thời gian bọn người phái binh hành quân, lão tử sẽ đi đả kiếp xung quanh. Diệp Phong thấy Lao Nhĩ không có ép buộc, tâm trạng có chút hài lòng, tỏ vẻ cảm kích: “Tạ bệ hạ thành toàn, thần sẽ có sự chuẩn bị ổn thỏa!”

“Tuyệt, thật tuyệt, người đâu, chuẩn bị yến tiệc, hôm nay trẫm trên đại điện này cùng các khanh gia uống cho thoải mái!” Lao Nhĩ bệ hạ cao hứng, lệnh cho thuộc hạ thiết yến tiệc ngay trên đại điện, để cùng các quan viên uống thoải mái. Chỉ điều là trong buổi yến tiệc này, có người vui mừng, có người lo âu!

Trong buổi yến tiệc, Lao Nhĩ bệ hạ tuyên bố đại công chúa Lị Na ngày mai sẽ cùng Khố Nê Phổ Tư, nhi tử độc nhất của Khâu Địch Lạp bá tước, đính hôn. Diệp Phong đang uống rượu lúc đó thiếu chút nữa bị sặc.

Khố Nê cũng mập mạp giống như công chúa Lị Na, ngày thường rất giống quý tộc chánh phái, nhưng nội tâm đã có dấu hiệu của sự ngược đãi. Khâu Địch Lạp bá tước là người trong đảng phái của Lạc Khắc, Lôi Ân lại có giao tình tốt đối với Khố Nê, cho nên Diệp Phong hơn người khác rất rõ ràng về Khố Nê. Gã lấy công chúa Lị Na, Diệp Phong chỉ có thể dùng hai chữ để diễn tả: Tuyệt phối!

Bởi vì công chúa Lị Na trời sinh mập mạp, ngu si ngốc nghếch, lại còn cực xấu, từ nhỏ được quốc vương sủng ái, nên tính tình thì nóng nảy, thường xuyên lấy việc hành hạ người khác làm niềm vui, Khố Nê cưới nàng, khẳng định sẽ bị hành hạ đến tận cùng...

Hiện giờ biên giới tỉnh tây bắc đang có chiến sự, mà dù cuộc chiến tạm ổn định. Diệp Phong cũng đồng ý dùng bộ đội chủ lực của Tư Lược đoàn tùy thời trợ giúp Khảm Đặc thành, nhưng Lao Nhĩ thật ra không muốn cử hành hôn lễ cho đại công chúa. Có điều là bảo bối đại nữ nhi của ông, cơ hồ không có quý tộc nào muốn cưới về, gần đây đã khóc suốt mười ngày phải lấy Khố Nê cho bằng được. Sợ nữ nhi quá tuổi lấy chồng, như thế sẽ rất vất vả mà tìm được một quý tộc chịu lấy, cho nên ông cũng bất đắc dĩ đồng ý cho đính hôn! kien

nl.Theo yêu cầu của đại công chúa, lễ đính hôn sẽ được tổ chức tại phủ Phổ Tư bá tước, phần lớn quan viên quý tộc ở đế đô ngày mai tất nhiên tham dự. Diệp Phong là đại công thần của đế quốc, cũng đáp ứng đề nghị của Lao Nhĩ bệ hạ, ngày mai sẽ cùng đi với Lạc Khắc.

Rời hoàng cung, Lạc Khắc cùng Diệp Phong trở về đại sảnh của phủ tể tướng, lão lập tức nhíu mày hỏi: “Quai tôn, con hôm nay công nhiên phản đối ý muốn của bệ hạ, làm ta có chút lo lắng. Cũng may bệ hạ không có truy cứu, nếu không Pháp Lôi Nhĩ gia tộc chúng ta khẳng định không còn đồ tốt để ăn!”

“Lão nhân, người mấy năm nay cũng đã quá mệt mỏi, tại sao tất cả việc muốn làm đều phải để ý đến người khác chứ? Đừng quên chúng ta bây giờ không chỉ có Truyện Tống Trận, còn có nơi trú ở địa tinh đại lục, có cái gì mà phải sợ? Hơn nữa nếu Lao Nhĩ bệ hạ vì việc con con ấy mà trách tội ta, ông ta có thể làm một quốc vương độ lượng được chăng? Thanh thần chút

đi, cùng lắm thì chúng ta sẽ xa tránh mọi người, vui vẻ mà hưởng thụ ở thế giới này, đó mới là điều quan trọng nhất!” Diệp Phong mỉm cười vỗ vào vai của Lạc Khắc mà khuyên

“Cái này, con, cái này, ồ.... Cái việc bắt kính của con như vậy, chỉ được phép nói ở trong nhà, đi ra ngoài ngàn vạn lần không được nói lung tung!” Lạc Khắc từ trong miệng của Diệp Phong đã nghe qua nhiều kinh nghiệm mới mẻ, cũng rõ ràng cuộc sống hiện tại rất mệt mỏi, nhưng lão đã quen với chốn quyền thế, nhất thời không thể thay đổi, và cũng không nghĩ sẽ thay đổi.

“Yên tâm, yên tâm, con cũng không ngu ngốc đâu, đương nhiên sẽ không nói cho người ngoài về vấn đề này. Chỉ cần Lão Nhĩ bệ hạ không gây khó dễ cho chúng ta, con cũng nguyện ý tiếp tục làm một nam tước ở đế quốc!” Diệp Phong cười hì hì, “Tốt rồi, lão nhân, người cũng đi nghỉ đi, con đi tìm đại mỹ nhân để lĩnh thưởng đây, hắc hắc...”

Nói xong, tên gia hỏa này xoay người rời khỏi đại sảnh, để lại một mình Lạc Khắc bất dĩ lắc đầu cảm khái về đũa cho ngày càng có thành tựu, nhưng cũng ngày càng làm lão không hiểu rõ!

nl.Tại biệt viện của cầm thú nam tước, Tĩnh Hương đang một mình ở trong phòng ngủ, đã hứa rằng, sau khi quốc vương bệ hạ thưởng tứ cho hắn, thì đại mỹ nhân Tĩnh Hương sẽ tưởng thưởng chính mình cho hắn. Nàng mặc một bộ y phục màu, cùng với một chiếc quần ngắn, mái tóc màu đỏ xỏa dài xuống, đang ngồi ở trên giường chờ đợi tình nhân trở về.

“Hắc hắc, lão bà đại nhân, bệ hạ đã thưởng cho ta rồi, giờ tới phần của nàng!” Diệp Phong không ngần ngại đẩy cửa phòng ngủ mà tiến vào, tiện tay đóng cửa phòng lại. Hắn nhìn Tĩnh Hương đang trong một bộ y phục gợi cảm, liền đi tới, ngồi lên giường, tay heo đang vuốt ve không ngừng cái đùi đẹp trắng nõn được che phủ bởi lớp vải màu đỏ xen lẫn mà trắng của nàng.kien

“Phiền quá, chàng luôn làm nhộn, bệ hạ đã thưởng tứ cho chàng cái gì?” Tĩnh Hương đâm một quyền vào ngực trái của Diệp Phong, hỏi với một giọng lôi cuốn pha chút tức giận.

Diệp Phong vươn hai tay ra ôm nàng vào trong lòng ngực, rồi tại bên tai nàng nói nhỏ, Lão Nhĩ bệ hạ đã thưởng cái gì cho nàng nghe. Sau đó cặp mắt nhìn chăm chăm vào bộ ngực săn chắc của nàng, tay trái nhanh chóng

dày vò chúng, nghĩ xong rồi nói: “Lão bà, ngày mai công chúa Lị Na cùng Khô Nê đính hôn, quốc vương muốn ta phải tới, nàng đi cùng với ta nha!”

“Thật không? Lị Na rút cuộc được gả đi rồi à? Tốt, ngày mai thiếp cùng đi với chàng!” Tĩnh Hương chưa kịp vui mừng vì tình nhân được ban thưởng, nghe vậy càng thêm kinh hãi, tâm trạng cũng vui mừng cho Lị Na công chúa, liền gật đầu đồng ý đề nghị của Diệp Phong

Hắc hắc, ngày mai sẽ dẫn theo U Nguyệt Nhi luôn. Phỉ Long và Khải Văn mà thấy Nguyệt Nhi và Tĩnh Hương thân mật với ta, không biết sẽ để vẻ mặt như thế nào? Oa, ha ha ha .... Diệp Phong trong đầu không ngừng cười thầm, nhìn Tĩnh Hương hỏi: “Lão bà, nàng cũng nên thưởng tứ cho ta rồi đó?”

“Cái loại đại sắc lang như chàng lại nghĩ ra yêu cầu hoang đường như thế, thiếp hôm nay làm cho chàng, nhưng chàng không được nói cho các nàng Mộng Hình biết, nếu không đừng nghĩ sẽ tiếp tục với thiếp lần nữa!”

Tĩnh Hương mặt đỏ bừng nhìn Diệp Phong mà nhắc nhở. Khi thấy hấn háo sắc gật đầu rồi thúc giục, liền giúp hấn cởi bỏ y phục, và lên giường. Sau đó nàng cũng cởi luôn cái phần che trước ngực để lộ ra bộ ngực trắng nõn sẵn chắc, và rồi quỳ gối xuống giữa hai chân của hấn, cúi người cầm lấy tiểu hòa thượng đang đứng thẳng của hấn đưa vào miệng mà từ từ ....

Chương 105 : Mĩ nam thất ý, lưu manh đắc ý

Dịch: ε[̂_̂]Hồ Điệp[̂_̂]3

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Màn đêm buông xuống, để đô phồn hoa được phủ một màu đen. Trên con đường là đám quý tộc cười cười nói nói thoải mái, như là ban ngày không có được phát tiết vậy.

Tại phủ đệ hào hoa sang trọng của Phổ Tư bá tước, tối nay có vẻ náo nhiệt hơn ngày thường. Bởi vì đế quốc ai cũng biết đại công chúa Lị Na chuẩn bị đính hôn vì vậy có nhiều quan chức và quý tộc đều tay mang quà cáp mà đến, cơ hồ muốn đập tung cánh cửa phủ đệ của Phổ Tư bá tước, phóng mắt mà nhìn. Xả bá tước phủ nơi nơi đều là khách khứa, bàn tán xôn xao, thập phần náo nhiệt.

Một người cao lớn, tóc ngắn màu vàng, đó là Phổ Tư - Khâu Dịch Lạp bá tước. Ông có tướng mạo bình thường, vẻ mặt đầy cao hứng, nhiệt tình đón tiếp khách khứa tới dự, trong thật đầy sức sống.

Đương nhiên là vậy, có thể cùng kết thân với hoàng tộc, đây là vinh dự trời cho. Khó tin được nhi tử bại gia không ngại điều kiện của Lị Na công chúa, cưới nàng làm thê tử, Khâu Dịch Lạp bá tước không cao hứng mới là lạ a!

Ngày trưởng nữ đính hôn, mà lúc này là buổi tối, Lao Nhĩ bệ hạ không cần xử lý quốc vụ, nhanh nhanh đi tới phủ Phổ Tư bá tước, tại đại sảnh cùng các quan lại, cùng các quý tộc cao hứng nói chuyện.

Công chúa Lị Na mập mập mặc một lễ phục rộng, cùng trượng phu tương lai, Khố Nê mập mập, mặc bộ lễ phục màu đen, mỗi người đứng một bên cạnh Lao Nhĩ bệ hạ. Đôi khi bọn họ còn lén nhìn nhau trông rất tình tứ. Liên Na công chúa với đôi mắt nhỏ nhìn cực kỳ mê người, đang đứng ở bên phải hoàng tử mình, luôn ráng nhin cười, tâm trạng cao hứng vì tỷ tỷ mình tìm được một vị lang quân như ý.

"A, tể tướng đại nhân, Lôi Ân nam tước, các người đã tới..."

Phía trước của phủ bá tước, Khâu Dịch Lạp bá tước cực kỳ tôn kính nhìn về hướng Lạc Khắc, cùng tể tướng đại nhân còn có Lôi Ân nam tước vừa mới lập đại công, lập tức khách khí tiến lên nghênh đón.

“A a, Khâu Địch Lạp bá tước, Khố Nê có thể làm rể quý của bệ hạ, thật sự là sự tình đáng chúc mừng chúc mừng a!” Lạc Khắc cao hứng vừa cười vừa tiến về hướng Khâu Địch Lạp bá tước.

"Bá tước đại nhân, chúc mừng a!" Diệp Phong trong bộ đồ màu đen, một trái một phải là hai vị mỹ nhân tuyệt sắc U Nguyệt Nhi và Tĩnh Hương, làm ánh mắt đám nam nhân xung quanh kinh ngạc lẫn hâm mộ, nhìn Khâu Địch Lạp bá tước, cùng Tĩnh Hương có tước vị tử tước chào hỏi

Khâu Địch Lạp bá tước thấy Tĩnh Hương ôm cánh tay phải của Lôi Ân nam tước rất chi là thân mật, nghĩ đến sự tình ngày trước Lôi Ân nam tước vì Tĩnh Hương mà làm loạn hôn lễ, trong lòng liền biết bọn họ có quan hệ tình cảm, lúc này ha ha cười to nói : "Lôi Ân nam tước và Tĩnh Hương tử tước, đã khách khí rồi, ta xem chừng không được bao lâu, cũng muốn tham gia lễ đính hôn của các người đó!"

Nếu là quý tộc chánh kinh(có lễ nghĩa), nghe Khâu Địch Lạp bá tước nói xong, khẳng định phải xấu hổ mà khách sáo vài câu, nhưng tên gia hỏa Diệp Phong lại nhìn Tĩnh Hương, thấy vẻ mặt xấu xa liền ha ha cười to, rồi nói lảng chuyện khác, sau đó dẫn hai vị mỹ nữ cùng Lạc Khắc hướng tới chỗ quốc vương tại đại sảnh.

nl.Tới nay U Nguyệt Nhi cùng Tĩnh Hương đều mặc một y phục quý tộc đầy gợi cảm, kiểu cách giống nhau. U Nguyệt Nhi mặc màu Lam sắc, tóc sải ngang vai, còn Tĩnh Hương với bộ đồ màu trắng đầy vẻ thanh thực. Hai vị mỹ nhân tuyệt sắc một trái một phải vòng qua cánh tay của Diệp Phong đi trong đám đông, làm tất cả mọi người chú ý.

"Tham kiến bệ hạ!" ba người Diệp Phong cùng Lạc Khắc tiến vào đại sảnh, lập tức hướng chỗ ngồi của Lao Nhĩ bệ hạ hành lễ.

"U Nguyệt Nhi tiểu thư?!"

"Tĩnh Hương!?"

Lao Nhĩ bệ hạ mỉm cười nhìn Tĩnh Hương ôm cánh tay Diệp Phong, vừa có ý bảo bốn người Diệp Phong không cần đa lễ, Phỉ Long cùng Khải Văn tại bên trái đại sảnh, thấy U Nguyệt Nhi cùng Tĩnh Hương ôm cánh tay Diệp Phong, giật mình đứng lên!kien

Hắc hắc, vẻ mặt không sai, lão tử chính là thích nhìn loại vẻ mặt này. Diệp Phong nhìn Phỉ Long cùng Khải Văn có ánh mắt giật mình khi thấy U Nguyệt Nhi và Tĩnh Hương ôm cánh tay mình, trong lòng quả thực sáng khoái như lên trời.

U Nguyệt Nhi và Tĩnh Hương, trước đó cũng không biết Diệp đại sắc lang để các nàng kéo đi là vì muốn cho hai tên tình địch mất thể diện. Bất quá hai nàng vừa thấy phản ứng của Phi Long cùng Khải Văn, cùng với vẻ mặt đang cười của Diệp Phong, thì lập tức hiểu Diệp Phong để các nàng kéo tới đây là có mục đích.

Lúc trước U Nguyệt Nhi tiếp cận Phi Long, chỉ là phụng mệnh Hắc Âm giáo hoàng, muốn lợi dụng Phi Long mà thôi, đối với Phi Long căn bản vốn không có cảm tình. Bởi vậy trong tâm U Nguyệt Nhi bây giờ chỉ có một nam nhân, cũng biết tại đây không thể làm thiếu gia mất hứng cho nên không để ý đến Phi Long đang nhìn mình.

Tĩnh Hương không nghĩ đối mặt sẽ làm cho Khải Văn phải xấu hổ, bởi vậy nhẹ nhàng ngã vào bả vai bên phải của tình lang, cũng giống như U Nguyệt Nhi, giúp hắn thỏa mãn tâm trạng trừng phạt, cũng không có quay đầu nhìn Khải Văn.

"U Nguyệt Nhi tiểu thư, cô lúc trước mất tích có phải là bị Lôi Ân bắt cóc?" Phi Long nhìn khó có thể tin U Nguyệt Nhi ôm cánh tay của cầm thú nam tước, vô pháp nghĩ nàng cùng cầm thú nam tước có thể thân mật như vậy.

"Phi Long, người nói chuyện nên chú ý một chút, cái gì mà bắt cóc? Nguyệt Nhi là tự nguyện làm thị nữ của ta đó." Diệp Phong trừng mắt quát nhẹ Phi Long, cố ý khiêu khích vì vậy mà hai chữ "thị nữ" đặc biệt lớn tiếng, ý tứ rõ ràng Nguyệt Nhi là thị nữ của hắn, mà không gả cho Phi Long.

"Phi Long đoàn trưởng, người không nên hiểu lầm. Ta lúc đó bị bắt cóc, chính là Lôi Ân thiếu gia cứu ta!" U Nguyệt Nhi cũng mở miệng giải thích, vì thiếu gia vui vẻ, nàng tịnh không ngại bị thiếu gia nói nàng thân phận là thị nữ. Dù sao nàng có là thị nữ, cũng không thua kém Lộ Lộ càng được thiếu gia sủng ái. Thiếu gia có chuyện gì cũng không đòi gạt nàng và Lộ Lộ, đó chính là chứng minh tốt nhất.

"Người, người, người thế nào lại bắt nàng làm thị nữ?? Không, cái đó không có khả năng, người như thế nào có thể bắt nàng làm thị nữ?! Là hắn uy hiếp nàng đúng không? Nhất định là như vậy, nàng cứ nói ra, ta sẽ giúp nàng!" Phi Long nhìn U Nguyệt Nhi lắc đầu khó có thể tin, không thể tưởng tượng nàng là thị nữ của tên cầm thú nam tước này.

"Phỉ Long đoàn trưởng, Lôi Ân thiếu gia không có uy hiếp ta, mà là chính ta tự nguyện. Các người không được tiếp tục nói xấu Lôi Ân thiếu gia!" U Nguyệt Nhi không cần nhìn thái độ Phỉ Long mà đáp. Diệp Phong nghe được trong lòng vô cùng vui sướng, tối nay nhất định hảo hảo cùng nàng, ánh mắt khẽ động.

"A a... lần này Mạt La đệ nhất mỹ nam tử của chúng ta, quả thật là dọa người không dám về tới nhà a..."

Ở đây phần lớn là các quan viên và quý tộc theo Lạc Khắc, nhìn Phỉ Long tự mình đa tình rồi bị đối phương không thèm để ý, đều nhin không được đứng lên nhẹ giọng cười.

Lao Nhĩ bệ hạ rất không thích xử lý loại sự việc cảm tình này, bởi vậy nhìn thấy thái độ của Phỉ Long, hai mắt khẽ hướng về phía Uy Nhĩ nguyên soái.

"Phỉ Long, người làm cái gì đó, vì một ả nữ nhân như thế nào có thể thất thố, còn ra thể thống gì!" Uy Nhĩ nguyên soái nhìn thấy ánh mắt Lao Nhĩ bệ hạ, quả thực rất không muốn tham dự vào. Phỉ Long đứng lên tròn mắt há hốc mồm nhìn U Nguyệt Nhi một hồi rồi quay lại chỗ ngồi. Dù là cháu, thế nhưng tại đây có Lao Nhĩ bệ hạ cùng với nhiều người, vì một thị nữ mà đi dọa người, khuôn mặt Uy Nhĩ nguyên soái như già đi thêm nhiều năm.

nl.Ha ha ha, quá vui, quá vui, người mỹ nam tử , lão tử khinh. Diệp Phong nhìn bộ dạng của Phỉ Long, trong lòng nhin không được thâm đắc ý cười to.

Khải Văn vốn cũng định hỏi Tĩnh Hương, nhìn thấy Phỉ Long dọa người, im lặng tiến tới, chậm rãi trở lại chỗ ngồi của mình, hai mắt tràn ngập hận ý chầm chầm nhìn cảm thú nam tước, hận không làm gì được, đành phải xé bỏ mấy quyển sách.

Người a, lần trước lão tử phải đi tìm quảng mạch lưu lại cho người một cái mạng nhỏ, lần này nhất định giết chết người. Diệp Phong nhìn đại cừ nhân Khải Văn hận thấu xương, tâm chí không khỏi có ác ý, dẫn hai nữ nhân tiến về chỗ một đám người thuộc phe Lạc Khắc ngồi xuống.

Lôi Ân, ta, Phỉ Long, tại đây thề, nhất định phải băm thây người thành vạn đoạn!!! Phỉ Long nhìn Diệp Phong ngồi giữa U Nguyệt Nhi cùng Tĩnh Hương, vô cùng tiêu sái nói chuyện với đám quý tộc chung quanh, trong lòng tục giận tăng tới cực điểm!

" Nguyệt Nhi rất giỏi, nàng vừa mới giúp thiếu gia phát tiết tức giận!" Diệp Phong mang U Nguyệt Nhi ngồi trên đùi mình, cao hứng nhẹ giọng khích lệ.

"Lạc lạc..." U Nguyệt Nhi nghe thiếu gia khích lệ xong, nhìn hình dáng cao hứng của hắn, ngấm lại thủ đoạn hắn đối phó với địch nhân, nhin không được nhỏ giọng cười từ trong lòng hắn đứng lên.

"Chàng nha, một chút ý tứ cũng không để ý!" Xả đại sảnh, không có một ai cùng các quan viên và quý tộc nói chuyện mà lại ôm thị nữ, Tĩnh Hương ngồi bên phải Diệp Phong, nhìn hình dáng cao hứng của hắn, không đành lòng làm hắn mất hứng, tức giận nhẹ nhàng đánh lên đùi hắn một cái.kien

"Hắc hắc, lão bà đại nhân vừa mới "đạp" Khải Văn một cái, cũng cho lão công chút mặt mũi. Đến đây, hôn một cái nào!" Diệp Phong ánh mắt vô sỉ nhìn Tĩnh Hương ở bên cạnh, nhẹ giọng bốn cọt, nửa đầu cúi sát thân nàng, khiến cho Tĩnh Hương vội vàng mở miệng bảo hắn không được loạn động.

Liên Na công chúa được Tĩnh Hương đạo sư nói cho nàng, biết nàng ta là thành viên của Tur Lược đoàn, nhưng lại không biết nàng ta cùng cầm thú nam tước có quan hệ. Giờ phút này nàng chính mắt nhìn thấy tình huống hồi nãy, không nhin được sự tò mò mà đi lại, cùng Tĩnh Hương chào hỏi.

"Đạo sư, người cùng Lôi Ân..." Liên Na công chúa được Tĩnh Hương đạo sư tiếp đón, ngồi ở bên phải trước mặt nàng, nhìn cầm thú nam tước đang ôm U Nguyệt Nhi, không có hiểu, bèn hỏi quan hệ giữa Tĩnh Hương và cầm thú nam tước.

Liên Na công chúa có thể hiểu ra, nếu Tĩnh Hương đạo sư theo cầm thú nam tước, thì không có khả năng nhẫn nhin để hắn cùng ôm người đàn bà khác. Bây giờ thấy được nàng ta mặc kệ, Liên Na công chúa thật sự không giải thích được, khó hiểu đạo sư và cầm thú nam tước có quan hệ.

Tĩnh Hương bị Liên Na hỏi có chút xấu hổ, giải thích đơn giản là Lôi Ân đối với nàng thập phần tốt. Nàng nguyện ý cùng vài nữ nhân khác mà lấy Diệp Phong làm phu quân, nhưng cũng không có nói rõ ràng.

Sau một lúc quan sát, Liên Na công chúa phát hiện Tĩnh Hương đối với cầm thú nam tước trong ánh mắt có sự yêu thích. Nàng hiểu được cầm thú nam tước không có uy hiếp đạo sư, tâm trạng biết cầm thú nam tước cũng đối với đạo sư rất tốt, cảm giác pha chút vui mừng. Tại vì hắn lấy đạo sư là tốt nhất, dù sao hắn cũng đã cướp đi trình tiết của đạo sư.

"Lôi Ân nam tước, chúc mừng ngài vì đế quốc mà lập được chiến công hiển hách a!" Tam hoàng tử Đan Ni với anh mắt tiêu sái, đi tới gần Diệp Phong chúc mừng, trong mắt không khỏi có chút tiểu ý.

"A a, tam hoàng tử đã khách khí rồi!" Diệp Phong mỉm cười đáp lời Đan Ni hoàng tử, với yêu cầu nhỏ của Đan Ni, có thể kể lại quá trình đã trải qua. Dẫn tới chúng quanh một số thanh niên quý tộc bại hoại như Lôi Ân, toàn bộ đều vây quanh tò mò lắng nghe, cũng không ngừng ‘vỗ mông ngựa’.

Phía bên kia Phỉ Long và Khải Văn nhìn Diệp Phong so sánh chính mình trong lòng mọi người, trong lòng không khỏi có cảm giác ngày trước, được bao nhiêu người vây quanh.

Như thế, buổi lễ đính hôn long trọng của Lị Na công chúa mập mạp chấm dứt, quốc vương bệ hạ cùng nữ nhân hồi cung, phân động khách khứa cũng tự rời đi. Phỉ Long nhân cơ hội tìm Khải Văn, cùng hân thương lượng biện pháp giết chết cầm thú nam tước.

Còn đám người kia, Diệp Phong hai tay ôm hai vị giai nhân, cùng Lạc Khắc trên đường quay về phủ tể tướng, cũng nghĩ đến biện pháp diệt trừ Khải Văn và Phỉ Long, Hoàng gia kỵ sĩ đoàn đoàn trưởng, Mạt La đệ nhất mã nam tử, cháu nguyên soái đế quốc!

Chương 106 : Khoách sung kế hoa, ma thú biến động

Dịch: Now or Never

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Tĩnh Quang bình nguyên, nằm ở biên cảnh phía đông bắc của tỉnh đông bắc Mạt La đế quốc, địa thế bình thường, đất đai màu mỡ, phía nam là Kỳ Khoa Đức tuyết sơn, phía bắc là vùng ven biển, phía đông giáp với biên cảnh của Quang Minh đế quốc, phía tây thì gần Tư Cách Nặc thành của Mạt La đế quốc. Loại phong địa có điều kiện tốt như vậy, cả Mạt La đế quốc cũng không có mấy nơi.

Mặt trời chiều ngã về hướng tây, những tia hoàng hôn còn sót lại chiếu lên mặt đất, Diệp Phong, Lộ Lộ, U Nguyệt Nhi, Tĩnh Hương, Mộng Hình, Phỉ Phỉ sáu người đang đứng ở ven bên bắc bộ gần Tĩnh Quang bình nguyên, ngắm nhìn biển cả, đang bàn luận về lãnh địa Tĩnh Quang bình nguyên này.

“Ai, lão đại, so sánh với khối lãnh địa này, thành viên Tư Lược đoàn chúng ta số lượng quá ít a!” Bại hoại kỵ sĩ Khải Đặc đi tới sau lưng Diệp Phong mà cảm khái.

Ngoài trừ tiểu đội tuần tra cùng bạch lang phụ nữ phụ trách thủ ở các nơi đặt Truyện Tống Trận, thành viên Tư Lược đoàn đều chạy đến lãnh địa của đoàn trưởng đại nhân, mừng rỡ mà đi tham quan khắp nơi.

“Cái này quả thật là cả một vấn đề. Bây giờ thành viên Tư Lược đoàn chúng ta quả thật quá ít, cần phải bổ sung thêm!” Mộng Hình nghe Khải Đặc nói, nhìn tình lang rồi gật đầu phụ họa.

“Cái vấn đề này ta cũng đã nghĩ tới. Đội ngũ nhất định phải bổ sung thêm, nhưng cũng tiếp tục thu nạp thêm những lộ tinh anh!” Diệp Phong tâm tình đang rất tốt, nhìn Khải Đặc và Mộng Hình, lộ ra chút đắc ý rồi mỉm cười.

Tên gia hỏa này mấy ngày nay tâm tình cực vui, bởi vì hần bây giờ không chỉ có hưởng thụ sự phục vụ cực nhũ của Tĩnh Hương, mà cũng giấu Tĩnh Hương, đem tên Khải Văn đáng hận kia tổng y đến Minh giới luôn. Hơn nữa tên mã nam Phỉ Long cũng lĩnh mệnh của Lao Nhĩ bộ hạ, nhanh chóng đi tới biên cảnh của tây bắc mà lo chiến sự của đế quốc, cho tên gia hỏa này một cơ hội tốt để diệt trừ!

Ba ngày trước, buổi sáng hôm sau khi lễ đính hôn của Lị Na công chúa kết thúc, Diệp Phong cũng từ biệt Lao Nhĩ bệ hạ, dẫn Lộ Lộ mới trở về đế đô. Còn Tĩnh Hương, U Nguyệt Nhi, Mộng Hình tứ nữ cười điệu nghênh ngang bay khỏi đế đô, người khác tưởng hẳn đã đi đến chiến trường ở tỉnh tây bắc.

Theo lẽ thường hẳn khi đêm xuống sẽ âm thầm đi ra khỏi đế đô bằng bí đạo ở Tể tướng phủ, rồi trở về trong phủ. Nói vài lời với Lạc Khắc, rồi hẳn thông qua Truyện Tổng Trận về trú địa Vọng Triều sơn, bí mật điều khiển đại địa trung đội đến đế đô, từ ngoài phủ của Lạc Nhĩ Tư bá tước mà lên vào, ám sát Khải Văn đang ngủ say trên giường!

nl.Khải Văn thân là đại đội trưởng đệ nhị đại đội của Mạt La hoàng gia kỵ sĩ đoàn. Tại đế đô có thể nói chỉ đứng sau Phi Long, là một trong số thanh niên quý tộc kiệt xuất nhất. Do y có thực lực lục giai Quang Minh kỵ sĩ, mà bị ám sát ngay tại trên giường, cái sự kiện này nhất thời làm cho chấn động.kien

Khi điều tra rõ ràng sự kiện ám sát này, mọi người đế đô mới phát hiện thích khách là chui từ nền đất của phủ Lạc Nhĩ Tư bá tước lên, nhất thời một lần nữa oanh động. Bởi vì tưởng thích khách ám sát của Thiên Vũ đế quốc đã đến đế đô, Lao Nhĩ bệ hạ liền phái một lượng lớn binh lính đi dò xét khắp nơi, hoàn toàn không có ai hoài nghi cầm thú nam tước đã rời đế đô nhưng đã phái người đến ám sát Khải Văn. Cái này cũng là lý do tại sao Diệp Phong lại chọn đại địa trung đội đi làm việc này.

“Lôi Ân đoàn trưởng, người sao lại cười đắc ý như vậy, khẳng định là đã có biện pháp tốt để bổ sung đội ngũ phải không?” Hỏa tinh linh mỹ nữ Phi Phi càng ngày càng hiểu tính tình của Diệp Phong, nhìn thấy hắn đang đắc ý, liền mỉm cười hỏi.

“Ha ha ha, đúng vậy, ta đã có kế hoạch tốt. Phi Phi càng càng thông minh đó nha?” Diệp Phong cười to nhìn Phi Phi trong bộ y phục màu đỏ, hai mắt để ý Mộng Hình cũng như Tĩnh Hương. Hắn liền lộ ra quang mang mị mị nhìn Phi Phi, nhưng bị tinh linh tiểu thư buồn cười liếc một cái.

“Lão công, nêu muốn chiêu lãm số thành viên lớn, sợ rằng không thể bảo trì sự tinh anh đó. Chàng đã có chuẩn bị gì chưa?” Mộng Hình kéo cánh tay phải của Diệp Phong, tò mò nhìn hắn hỏi.

Diệp Phong nghe vậy liền sủng ái nhéo cái lỗ mũi nhỏ của nàng, rồi quay qua nắm nàng còn lại, cùng với những thành viên cốt cán của Tư Lược đoàn

ngồi thành một vòng tròn ở trên bãi cát, nhìn mọi người rồi nói: “Làm người không thể vĩnh viễn cứ bí mật mà hành sự. Trải qua một đoạn thời gian dài nỗ lực, hôm nay chúng ta mặc dù không tính là một thế lực lớn, nhưng có Truyện Tổng Trận cùng trú địa bí mật, vô luận thế lực lớn nào xâm phạm, dù đánh không lại cũng có thể trốn đi. Bởi vậy, chúng ta có một vùng đất màu mỡ ở mặt ngoài, thì sẽ tiến hành gia tăng đội ngũ, tăng cường thực lực, quanh mình chính đại phát triển tại đây cho cả thế giới biết thực lực thật của chúng ta. Mấy ngày qua ta cũng đã được La Nhi thủ lĩnh đồng ý, từ ngày mai, sẽ có hai ngàn sa mạc nam nhân đến đây để thành lập hai đại đội hỏa thương. Sau khi chiến sự tại tỉnh tây bắc kết thúc, ta chuẩn bị trích ra vài chiêu Trung Hoa võ học bình thường, lấy nó làm vốn cho một toàn Võ thuật học viện được kiến tạo tại Tỉnh Quang bình nguyên này. Ở đó sẽ miễn phí cho tất cả đệ tử bình dân tuổi còn trẻ. Từ nhóm người này sẽ chọn ra đệ tử có tư chất tốt để gia nhập Tư Lược đoàn, rồi bồi dưỡng nhiều hơn!”

Diệp Phong vừa nói xong, Lộ Lộ, Tĩnh Hương, bốn người Khải Đặc tất cả đều giật mình, hiểu được việc dạy võ học miễn phí cho đệ tử bình dân trẻ tuổi thật sự rất tốt. Bởi vì bây giờ tại nam bắc đại lục, người bình dân muốn trở nên có tiếng tăm thì cực kỳ khó khăn. Ngay cả viện võ học bình thường, bình dân căn bản không có tiền để nhập học. Một khi học viện dạy võ học miễn phí được sáng lập, chắc chắn sẽ hấp dẫn một số lượng lớn bình dân đến đây. Mà trong đám bình dân này, cũng sẽ có rất nhiều nhân tài tinh anh bổ sung cho Tư Lược đoàn!

“Thiếu gia, chàng thật sự là lợi hại a!” Lộ Lộ và U Nguyệt Nhi đang quý gối hai bên Diệp Phong mà đám bóp cho hấn, nghe vậy liền lộ ra tia tiếu ý bội phục.

Bốn người Khải Đặc, Ba Nhĩ, Ai Đức nghe xong, lập tức lộ rõ sự bội phục, rồi cười hì hì tán dương Diệp đại đoàn trưởng, thậm chí còn lấy sự kính ngưỡng to lớn có thể so với sông với nước. Cứ như vậy bọn họ nói liên miên không dứt. Mọi người còn lại nghe được đều cười to.

Tĩnh Hương nhìn ba tên bại hoại Khải Đặc mà lắc đầu buồn cười, nói với tình lang: ”Sáng kiến học viện võ thuật miễn phí, cái này là một cả một công trình lớn. Chi phí kiến tạo một học viện không phải là ít. Lần này chàng phải chi ra nhiều. Bất quá khi có một nhóm đệ tử nhập học, sau này cũng có thể dùng bọn họ cho các công việc chú tạo và phòng ngự của Tư

Lược đoàn, cũng như công việc chế tạo pháo đạn, cần rất nhiều nhân thủ. Để đảm bảo tử nhập học miễn phí này tham gia phụ giúp. Bọn họ khẳng định không có oán hận!”

“Ha ha ha, đại lão bà lại có thể nghĩ giống ta. Mặc dù đệ tử phổ thông chỉ được chúng ta dạy những loại võ học mèo quào, nhưng bọn họ đã được miễn học phí cũng coi như là ân tứ cho bọn họ. Vì thế để bọn họ phụ việc cho Tư Lược đoàn, cái này cũng không có quá đáng!” Diệp Phong nghe Tĩnh Hương nói xong, mừng rỡ kéo nàng vào trong lòng ngực, rồi ha ha cười to.

“Hừ!” Mộng Hình đối với việc Diệp Phong gọi Tĩnh Hương là đại lão bà, trong lòng cực kỳ bất mãn, liếc hắt một cái, rồ hừ nhẹ một tiếng.

Diệp Phong thấy thế cũng chợt tỉnh ra lời lẽ của mình có hơi quá, làm cho Mộng Hình nổi cơn ghen, cười cười xấu hổ, rồi hướng Mạn Nỗ Ai Nhĩ hỏi: “Đại sư, pháo đạn độc khí có thể chế tạo với số lượng lớn được không?”

“Àn, mọi việc đã hoàn thiện, có thể chế tạo với số lượng lớn. Được theo đoàn trưởng chính là việc tốt a. Không chỉ có những nguyên liệu chú tạo hữu dụng, lại còn có thể chế theo những sáng ý kinh người của đoàn trưởng, ha ha...” Luyện kim thuật sĩ Mạn Nỗ Ai Nhĩ với hai chân bị tàn tật cho húng trả lời, cuối cùng không nhịn được cũng phải cất tiếng cười.

“Hắc hắc, năng lượng sản xuất tốt rồi. Bây giờ các nơi chiến sự ở tỉnh tây bắc đều đang ở thế giằng co. Ngày mai chúng ta sẽ lần nữa tiếp ứng, hỗ trợ cho quốc vương bệ hạ!” Diệp Phong mừng rỡ mỉm cười.

nl.Tên gia hỏa này khi rời đế đô, đã cự tuyệt ý Lao Nhĩ bệ hạ, làm theo sự chỉ huy của Phí Đức tướng quân. Mà hắn sẽ tự mình dẫn hỏa pháo bộ đội hiệp trợ hiệp quân đội tại các nơi chiến trường theo yêu cầu. Lao Nhĩ bệ hạ cũng biết Pháp Nhĩ Lôi gia tộc bọn họ có bất hòa với Chiêm Mỗ Tư gia tộc của Phí Đức, cho nên đồng ý đề nghị của hắn. Vì thế tên gia hỏa này hiện giờ vẫn như trước có thể tự do hành động. Dù sao hắn có Truyện Tổng Trân, có thể tùy thời mà đến chiến trường để hiệp trợ quân đội.kien

“Chàng nha, bây giờ chúng ta phải ra chiến trường giúp đế quốc, có thể đành hoàng một chút được không!” Tĩnh Hương bị Diệp Phong ôm lâu trong lòng, nghe hắn nói xong, liền ngồi lên đùi hắn mà tức giận nói.

“Ta không đành hoàng, nàng có thể yêu ta sâu đến thế. Nếu ta mà đành hoàng, thì nàng có quen không?” Diệp Phong ôm Tĩnh Hương, thì thầm

những lời vô sỉ vào bên tai của nàng, sau đó chính sắc nói với mọi người: “Mọi người cũng nhanh chóng quay về địa điểm bí mật đi, để đại địa trung đội đào bới. Chúng ta dùng Truyện Tổng Trần phản hồi trú địa mà mở tiệc ăn mừng!”

“Vâng!” Những vị cốt cán của Tư Lược đoàn vừa rồi thấy đoàn trưởng đại nhân cùng mấy vị đoàn trưởng phu nhân tương lai thân mật, liền đánh trống lảng, nghe đoàn trưởng đại nhân nói xong, lĩnh mệnh rồi bắt đầu rút đi.

Diệp Phong nhìn bọn họ đi rồi, trong đầu có một ý nghĩ xấu xa, nói với Lộ Lộ ngũ nữ: “Chư vị mỹ nữ, các nàng nói xem, sau này tại Tinh Quang bình nguyên sẽ kiến tạo một tòa hoàng cung như thế nào?”

“Hoàng cung?” Lộ Lộ ngũ nữ nghe vậy tất cả đều sửng sốt. Tĩnh Hương và Mộng Hình lập tức trừng mắt nhìn hấn, trước sau hừ nhẹ rồi nói: “Chàng muốn thật sự là xây một tòa hậu cung, phải không?”

“A.... không không, không phải hậu cung, mà là hoàng cung!” Diệp Phong bị nói trúng tim đen, lộ ra thần sắc xấu hổ. Phi Phi nhìn bộ dạng đáng ghét của hấn, đang định chọc hấn vài câu, thì thấy phía đông bắc có một mảng bóng đen lớn đột nhiên xuất hiện. Nàng không nhìn được nghi hoặc, chỉ về hướng đông bắc, rồi nhắc nhở: “Lôi Ân đoàn trưởng, các người nhìn xem, bên kia có rất nhiều bóng đen bay về phía này!”

“Mẹ kiếp, lại có thứ gì nữa đây?” Mọi người nhìn theo hướng chỉ của Phi Phi, Diệp Phong thấy được một mảng lớn bóng đen cổ quái, không nhìn được mà nhú mày!

Cùng lúc đó, thành viên Tư Lược đoàn còn lại cũng thấy được bóng đen từ phương bắc. Tên Ai Đức mập mạp nhìn về phía đông bắc, rồi quay sang Kiệt Nã Tư bên cạnh hỏi: “Ai, lão Kiệt, ta có cảm giác các bóng đen này như thế nào, lại rất giống với tinh linh trung đội các người khi bay trên cao tạo thành những điểm đen??”

Kiệt Nã Tư là một tinh linh mặc dù chỉ là thanh niên, như gã hiện giờ cũng đã hai trăm tuổi, cho nên bọn bại hoại Ai Đức thích gọi gã bằng lão Kiệt, nói gã già đi, bởi vì trong lòng kỳ thật ghen tức với sự tuần mã của gã!

“Trời, cái này, cái này, cái này mẹ nói tất cả đều là phi cầm ma thú!” Kiệt Nã Tư bắt chước phong cách của đoàn trưởng đại nhân, nhìn về phía đông bắc, rồi phát ra tiếng kêu sợ hãi.

“Cái gì? Tất cả đều là phi cầm ma thú???” Mọi người nhìn bóng đen trên trời ở phía đông bắc, tỏ vẻ không tin rồi nhìn Kiệt Nã Tư!

“Mẹ nó, tên Bạo Sa Cửu đầu hoàng làm gì có phi kỵ đâu?!”

Diệp Phong nghe Kiệt Nã Tư nói xong, nhìn bóng đen ở phía đông bắc, thấy rõ quả thật một lượng lớn phi hành ma thú đang bay đến. Hắn trong miệng chửi không ngừng, rồi dẫn thành viên trừ tinh linh trung đội, thông qua Truyện Tống Trận mà quay về trú địa bí mật. Kiệt Nã Tư buồn bực dẫn tinh linh trung đội, thu hồi Truyện Tống Trận, rồi hướng về phía tây bắc mà bay đi.

Đối mặt trực tiếp với cái loại phi cầm ma thú, Diệp Phong cũng không ngu dại gì, bởi vì thuần túy là muốn chết. Ma thú xuất hiện đã làm thay đổi lớn, không có lý do, cũng không cần nói, mọi việc có lợi đều không thể tiến hành thực hiện được nữa!

Chương 107 : Dâm dăng tỵ hậu, lưỡng quân đại chiến

Dịch: Now or Never

Nguồn: hoanguyettaodan.org

“Lôi Ân, bây giờ tình thế của Mạt La đế quốc chúng ta cực không ổn, chàng có thể đem Tư Lược đoàn giúp đế quốc giải trừ áp lực được không?”

Sáng sớm, tại Vọng Triều sơn trú địa bí mật, trong phòng ngủ Tĩnh Hương, đại mỹ nhân Tĩnh Hương toàn thân xích lỏa chỉ còn cái đùi đẹp được che phủ bởi một đôi vớ mỏng màu đen, đã triền miên một lần với Diệp Phong rồi tỉnh dậy, nằm trên giường ôm cánh tay phải của hắn mà ỷ ôi, ngọc thủ mềm mại vuốt ve ngực phải của hắn, từ trong miệng phát ra một lời thỉnh cầu ưu sầu.

Cánh tay phải của Diệp Phong đang ôm thân thể xích lỏa của Tĩnh Hương. Tay heo đang nắn bóp ngọc đồn hồn viên cùng với cự nhũ kiên đỉnh bảo mẫn của nàng, tâm tình đang vui vẻ hưởng thụ. Hắn nghe nàng hỏi xong, ôn nhu trả lời: “Yên tâm đi, ta đã có kế hoạch tốt cho lần hành động này, sẽ giải trừ hết áp lực của đế quốc!”

Từ khi bọn người Diệp Phong ở Tinh Quang bình nguyên bắt gặp phi cầm ma thú, thì tỉnh đông bắc của Mạt La đế quốc cùng tỉnh phía bắc của Quang Minh đế quốc, tất cả đều bị Bạo Sa Cửu Đầu hoàng dẫn đám ma thú mà mãnh liệt xâm nhập. Quân đội biên phòng thảm bại, người và súc vật bị nuốt chửng, lương điền bị phá hoại, thành trấn bị hủy diệt. Thời gian gần nửa tháng, một nửa lãnh thổ hai tỉnh của hai đế quốc đế quốc đều bị ma thú xâm phạm không ngừng!

Quang Minh đế quốc là một trong tam đại đế quốc của nhân tộc, đế đô nằm ở bình nguyên trung tâm của lãnh thổ, gần Quang Minh giáo đình, là quốc gia trong tam đại đế quốc có quan hệ mật thiết nhất với Quang Minh giáo đình. Bởi vì cái sự kiện khai quốc chi quân của Quang Minh đế quốc, cũng như việc trở thành một đế quốc, Quang Minh giáo đình xuất lực rất nhiều, công lao dĩ nhiên sẽ không nhỏ!

Hiện tại tỉnh tây bắc của Mạt La đế quốc có chiến sự, lại thêm phải đối mặt với sự xâm nhập liên tục của ma thú, tình hình cực độ không ổn. So sánh thì tình hình của Quang Minh đế quốc đỡ hơn rất nhiều, có thể điều

khiến quân đội tăng viện cho tỉnh phía bắc. Quang Minh giáo đình cũng đồng thời trợ giúp hai đại đế quốc.

nl.Vốn dĩ Thiên Vũ đế quốc tạm thời đình chiến trong nửa tháng, biết được Mạt La đế quốc bị bọn ma thú xâm nhập, chỉ còn lại ba trong bốn tứ đại quân đoàn có mặt tại chiến trường. Nhân cơ hội tốt này, chúng nhất cử tiến hành tiêu diệt quân đội của Mạt La đế quốc đóng tại tỉnh tây bắc, chiếm cứ tỉnh tây bắc, rồi một lần nữa tiến công vào lãnh thổ phía nam của Mạt La đế quốc.kien

Lao Nhĩ bệ hạ đối với việc Thiên Vũ đế quốc tăng binh ở tây bắc, lại có tình huống bất lợi, ma thú xâm nhập không ngừng ở đông bắc, chỉ có thể phái ra ba quân đoàn còn lại chống cự. Vì thế Uy Nhĩ nguyên soái phải thống lĩnh đệ lục và đệ thất quân đoàn ở tỉnh đông bắc mà ngăn chặn xâm lược liên tục của ma thú, còn đệ ngũ quân đoàn đi trợ giúp Phí Đức tướng quân ở tỉnh tây bắc

Bây giờ ba quân đoàn của Thiên Vũ đế quốc đã đến biên cảnh của tỉnh tây bắc. Đệ ngũ quân đoàn Mạt La đế quốc, cùng với Uy Nhĩ nguyên soái thống lĩnh hai quân đoàn kia gấp rút chạy tới tỉnh tây bắc và tỉnh đông bắc.

“Chàng đã có kế hoạch gì?” Đối mặt với tình huống cực độ bất lợi của Mạt La đế quốc, Tĩnh Hương vừa nghe tình lang nói đã có kế hoạch xong, lập tức ngược cái mặt ngọc lên nhìn hắn, ngạc nhiên hỏi.

“Hắc hắc, nàng làm lại một lần cho ta, ta sẽ nói cho nàng!” Diệp Phong mê mê nhìn chăm chăm chăm cự như sắt đá của Tĩnh Hương, rồi lấy ngọc thủ của nàng kéo xuống nơi phía dưới của mình, cảm nhận được tiểu hòa thượng đã cứng lên, miệng mỉm cười nhẹ.

“Đáng giận, việc này mà chàng cũng đòi điều kiện với thiếp....” Tĩnh Hương đã sớm thích ứng với hành vi hoang đường của tình lang, vì nóng lòng muốn biết kế hoạch của hắn, lúc này đứng dậy nói hờn dỗi một câu, rồi quỳ xuống giữa hai chân hắn, đặt tiểu hòa thượng tà ác cương cứng của hắn giữa cự nhũ, mở đôi môi đỏ mọng mà cho nó vào trong, cùng với sự cọ sát của cự nhũ, thật là tiêu hồn.

“A... lão bà, kỹ thuật của nàng càng ngày càng điêu luyện nha...” Diệp Phong đang thoải mái trên giường, hưởng thụ sự phục vụ của Tĩnh Hương, miệng thì không ngừng khen.

Tĩnh Hương nghe vậy liền lúng túng, liền dùng răng cắn nhẹ cái gì đó trong miệng, Diệp đại sắc lang bị dọa vội vàng mỉm cười, an tĩnh nhắm mắt

hường thủ không nói thêm. Một lúc đại mỹ nhân làm cho hắn muốn bộc phát, hắn liền một tay giữ đầu của đại mỹ nhân, để tinh hoa trực tiếp phóng vào trong miệng của nàng!

Tĩnh Hương từ lần đầu tiên làm cái loại việc này với tình lang, cũng bị hắn bức bách phải nuốt cái thứ này. Cho nên nàng trong lòng cũng đã có chuẩn bị, bởi vậy cam chịu mà nuốt xuống, rồi rửa sạch sẽ cho hắn, và thúc giục hắn nói ra kế hoạch.

“Lão bà, nàng thật sự là càng ngày khiến ta hạnh phúc đó!” Diệp Phong điểm lên cây Thanh sắc tiêu hồn, rồi ôm Tĩnh Hương đang xích lõa vào trong lòng ngực, hít hít mùi thơm cơ thể mê người trên người nàng, hắc hắc cười khế, rồi đem kế hoạch trong lòng nói cho nàng biết.

Tĩnh Hương nghe tình lang nói cái kế hoạch xong, nghĩ có thể khả thi, trong lòng có chút an ủi, vừa định nhắc nhở hắn một câu, không được nói cho ai cái việc giữa nàng và hắn, thì ngoài phòng ngủ đột nhiên có tiếng của Lộ Lộ vang lên: “Thiếu gia, Kiệt Nã Tư báo, đệ nhất, đệ nhị, đệ ngũ quân đoàn cùng ngốc thúu kỵ sĩ đoàn của Thiên Vũ đế quốc sắp tiến hành tấn công Bồ Cát thành!”

“Rốt cuộc cũng đã bắt đầu? Hắc hắc...” Diệp Phong nghe vậy mỉm cười đắc ý, đứng dậy để Tĩnh Hương hầu hạ mặc y phục cho, rồi cùng Lộ Lộ đi đến đại sảnh công chúng, cao giọng gọi: “Các bộ đội chủ lực lập tức tập hợp. Thụy Ân, người đi đến Kì Qua Nhĩ bộ lạc thông tri cho hỏa thương bộ đội đến đây!”

“Vâng!” Mệnh lệnh của đoàn trưởng vừa ra, Thụy Ân đang ở đại sảnh cùng tán gẫu với thành viên Tư Lược đoàn, lập tức đứng lên lĩnh mệnh!

Diệp Phong nhìn mọi người đều tự triển khai hành động, hướng Kiệt Nã Tư hỏi: “Các chiến trường còn lại và bọn ma thú bên kia tình hình thế nào? Kì Khoa Đức tuyết sơn của băng sương long ung vẫn như trước không bị tập kích phải không?”

“Thiên Vũ đế quốc ngoại trừ phát động đại binh tiến công Bồ Cát thành, ba chiến trường còn lại không có biến đổi gì lớn, mỗi ngày vẫn không ngừng mở cuộc tấn công nhỏ, tấn công lớn thì không có. Ma thú tại tỉnh đông bắc đã bị ngăn chặn bước tiến. Kì Khoa Đức sơn mạch vẫn như trước không có bị ma thú tập kích!” Kiệt Nã Tư bẩm báo lại.

Băng sương long ung là thành quả của sự kết hợp giữa con đực băng sương cự long và con cái lam vũ cự ung. Bề ngoài là hình dạng của cự ung,

lại có thêm long lân và băng sương long tức. Nói tóm lại có được một phần ba năng lực của băng sương cự long, bình thường sống không lâu bằng cự long mấy ngàn năm tuổi, chỉ có thể tồn tại ngắn ngủi vài chục năm. Tuy nhiên bọn chúng lại có năng lực sinh sản cao hơn cự long và cự ung, có thể sinh với số lượng lớn như loài ác điều sản bình thường.

Tinh linh trung đội thường dùng Truyện Tổng Trận để làm phương tiện mà trình sát tình hình hai tỉnh đông bắc và tây bắc cho đoàn trưởng đại nhân, thì phát hiện ở phía nam Tinh Quang bình nguyên là Kỳ Khoa Đức tuyết sơn. Trong đó là một lượng lớn băng sương long ung, ma thú tựa hồ như rất cố kỵ với chúng nó, vẫn chưa có trêu chọc chúng nó!

Như hôm nay quân đoàn Thiên Vũ đế quốc tấn công tỉnh tây bắc, tất cả là sáu quân đoàn. Trong đó đệ nhất, đệ nhị, đệ ngũ quân đoàn cùng ngốc thúu kỵ sĩ đoàn đóng tại phương bắc của Bồ Cát thành, ba quân đoàn còn lại phân biệt phụ trách ba thành trì trọng yếu. Rõ ràng là muốn tập trung binh lực đánh chiếm thành trì quan trọng nhất! kien

Bốn quân đoàn của Mạt La đế quốc không có thay đổi gì. Sau khi đệ ngũ quân đoàn đến thì trực tiếp được Phí Đức giao cho nhiệm vụ ở lại Bồ Cát thành chuẩn bị chống đỡ đợt công kích lớn của Thiên Vũ đế quốc!

Diệp Phong đối với băng sương long ung trong Kỳ Khoa Đức tuyết sơn rất có hứng thú, một mực có ý niệm xấu xa trong đầu đối với đám băng sương long ung này. Hắn nghe Kiệt Nã Tư báo xong, liền gật gật đầu trầm tư. Khi toàn bộ bộ đội chủ lực của Tư Lược đoàn tập hợp lại, không lâu thì Thụy Ân cũng dẫn hai địa, hỏa thương đại đội mới thành lập đến. Hắn giải thích một phen kế hoạch cùng mục tiêu của lần hành động này, rồi dẫn bọn họ thông qua Truyện Tổng Trận đến Thiên Luân sâm lâm ở phía đông bắc Bồ Cát thành. Nơi này là nơi hắn sớm đã chuẩn bị chu đáo cho việc hiệp trợ cho Bồ Cát thành.

Bồ Cát thành, nằm ở tỉnh tây bắc của Mạt La đế quốc, phương bắc đều là núi, là thành quan trọng nhất trong bốn thành ở biên cảnh phía bắc này. Phía đông và tây đều là núi cao cùng chướng ngại do thiên nhiên tạo ra. Vị trí địa hình này đối với việc phòng thủ cực kỳ có lợi, có thể nói là dễ thủ khó công!

Lúc này ba quân đoàn của Thiên Vũ đế quốc đã ở ngoài Bồ Cát thành chuẩn bị tấn công. Nhìn qua một chút, ngoài cửa thành phía bắc, có thể thấy có vô số người, đó là một cảnh tượng của chiến tranh!

Bảo La hoàng tử, cao lớn anh tuấn, mái tóc màu xanh, và trung niên Bỉ Luân – Ba Lạc Khắc nguyên soái, tóc ngắn màu tím, tướng mạo bình thường đang cười chiến mã tại trung tâm quân đội cùng ba gã tướng quân khác bàn luận với nhau. Cuộc tấn công đầu tiên lập tức triển khai, bọn lính mang theo những vật dụng công thành dưới sự chỉ huynh của tướng lĩnh, mà hét to hướng về Bồ Cát thành mà tấn công!

“Xem ra địch quân này muốn dùng biện pháp cường công đây. Thật sự chẳng biết quý trọng tánh mạng của binh lính!” Phía bắc tường thành, Mạt La đệ nhất mã nam Phi Long, mặc một bộ trọng kỵ giáp, đầu không đội nón sắt, hai mắt nhìn quân địch đang xung tiến lên ở phía dưới, cười khê khinh thường

“Không được khinh thường. Trước khi cuộc chiến chưa chấm dứt, sự khinh thường sẽ làm con nếm mùi thất bại!” Phí Đức tướng quân anh tuấn, nhìn tình hình ở phía dưới, trong miệng chánh sắc nhắc nhở nhi tử.

"Sát a ... sát a ..."

Bọn binh lính Thiên Vũ đế quốc không ngừng hét to và xung phong tiến lên, nhưng lại bị xạ kích trận mưa mũi tên vô tình. Cuộc công thành với quy mô lớn rốt cuộc cũng chính thức bộc phát!

“Hừ, ta muốn xem cái Bồ Cát thành nhỏ nhoi kia có thể đứng vững được bao lâu. Thật sự mong tên Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ cùng Tư Lược đoàn cũng ở trong Bồ Cát Thành. Nếu để ta bắt được hắn, nhất định sẽ cho hắn biết cái gì gọi là muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong...” Bảo La hoàng tử đang cười chiến mã đứng nhìn đám lính, quan sát cuộc tấn công đến Bồ Cát thành, khinh thường mà thì thầm. Nghĩ đến cái tên Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ, mà gã cực kỳ thống hận, liền nghiêng răng nghiêng lợi rất muốn trả thù.

“Nếu hỏa pháo bộ đội của Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ ở Bồ Cát thành, chúng ta muốn chiếm thành này nhất định phải tổn thất nhiều hơn!” Bỉ Luân nguyên soái trầm tư.

Bảo La nghe vậy nghĩ về tên Lôi Ân lưu manh kia, khinh thường cười nói: “Bỉ Luân nguyên soái, người đã đánh giá quá cao tên Lôi Ân kia rồi. Hắn chỉ là một tên tiểu cẩu lưu manh. Theo tình báo, tại Mạt La đế đô hắn có danh hiệu là cầm thú nam tước, thường xuyên làm những việc thương thiên hại lý. Tất cả cư dân đều hận hắn như muốn cắn hắn một cái. Chỉ vì hắn vận khí tốt mà có địa tinh hỏa pháo, nếu không cũng không có khả năng

uy hiếp đến chúng ta. Nếu hấn dám xuất hiện, chúng ta dùng tốc độ nhanh nhất, tổng hấn đi gặp Minh thần!”

“Đúng vậy, hoàng tử điện hạ nói có đạo lý. Mặc dù đệ nhất, đệ nhị quân đoàn của chúng ta trải qua đại chiến sẽ tổn thất, nhưng ba quân đoàn tập hợp chung một chỗ, thì có tổng cộng hai mươi vạn nhân mã, làm gì phải sợ một trăm địa tinh hỏa pháo của hấn!” Ba gã quân đoàn tướng quân còn lại, trước sau mở miệng phụ họa lời nói của Bảo La.

“A, a, hoàng tử điện hạ nói rất có đạo lý. Có điều là trên chiến trường, chúng ta không thể khinh thường, hay là cẩn thận một chút cũng tốt!” Bỉ Luân nguyên soái đối với việc khinh địch của Bảo La hoàng tử, không thể giúp gì hơn, mặc dù bất mãn, nhưng cũng chỉ có thể mỉm cười. Đắc tội với vị quốc vương tương lai cực độ thù dai này, sau này thế nào cũng không có trái ngon để ăn!

Bảo La nghe Bỉ Luân nói xong, hai mắt nhìn về phía trận chiến phía trước, không có nói tiếp, trong lòng cũng lơ đãng những lời của Bỉ Luân nói, hoàn toàn không để tên Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ tiểu lưu manh này trong mắt. Gã rất muốn hấn xuất hiện trên chiến trường, để có thể giết hấn!

So sánh với Bảo La hoàng tử, tại một đồi núi cách năm dặm về phía tây nam nơi Thiên Vũ đế quốc đóng quân, thông qua Truyện Tổng Trận do tinh linh trung đội đặt, Diệp Phong dễ dàng đến Thiên Luân sâm lâm, bí mật nằm trên đồi núi, quan sát quân đội của Thiên Vũ đế quốc, miệng còn ngậm cây Thanh sắc tiêu hồn.

Lạc Tư đang ở bên trái đoàn trưởng đại nhân, nằm sấp xuống trên đồi, quan sát đội ngũ của Thiên Vũ đế quốc, thấy đoàn trưởng không có chỉ thị gì, từ trong đai lưng không gian lấy một bình rượu ra, xoay người lại để có thể uống nó.

Tinh linh trung đội hôm nay phải giám thị tình hình ở tây bắc và đông bắc. Bởi vậy, lần hành động này Kiệt Nã Tư chỉ có dẫn mười tên tinh linh xạ thủ, y theo kế hoạch của đoàn trưởng đại nhân mà thực hiện, những thành viên còn lại thì ai làm việc nấy.

Phía dưới sườn núi, bộ đội chủ lực của Tư Lược đoàn cùng với hai hỏa thương đại đội mới thành lập, tất cả đều im lặng đợi mệnh lệnh của đoàn trưởng đại nhân. Chú tạo trung đội và hương kì trung đội ở phía sau cùng hai gã tinh linh xạ thủ lo canh Truyện Tổng Trận cũng không có chút động tĩnh gì.

Phần đông sa mạc thương thủ lần đầu tiên tham gia trận chiến lớn như vậy, nhìn thấy số lượng địch nhân nhiều hơn, trong lòng có chút khẩn trương. Có điều là bọn họ vì kế hoạch của đoàn trưởng đại nhân mà có một chút yên tâm.

“Lão đại, ngốc thứu kỵ sĩ đoàn trong đội ngũ của Thiên Vũ đế quốc đã bắt đầu di chuyển!” Ai Đức nằm tại bên phải của Diệp Phong, nhì ngốc thứu kỵ sĩ đoàn của Thiên Vũ đế quốc hàng ngũ chỉnh tề trong tư thế chuẩn bị, lập tức nhắc nhở Diệp Phong.

“Mẹ kiếp, hơn mười ngàn ma súng tứ giai hắc vũ ngốc thứu, thật đúng là mẹ nó %&” ..... Lão tử mà có một không trung kỵ sĩ đoàn như vậy thật là tốt biết mấy...” Diệp Phong quan sát bọn kỵ sĩ thân mặc khinh kỵ khả giáp chế tạo bằng cương thiết đang cười hắc vũ ngốc thứu, tỏ vẻ hâm mộ, rồi nhìn Lạc Tư phát tay ra hiệu, để cho lão thông tri cho chú tạo trung đội và hương kì trung đội chuẩn bị hành động!

“Lên....”

Mệnh lệnh được truyền ra từ miệng của Bỉ Luân nguyên soái, đoàn trưởng Thiên Vũ đế quốc ngốc thứu kỵ sĩ đoàn lập tức dẫn đầu bọn ngốc thứu kỵ sĩ với khí thế hung hăng bay về phía Bó Cát thành.

"Sát a ..."

Đoàn trưởng Mạt La đế quốc hắc ưng kỵ sĩ đoàn cũng theo lệnh của Phí Đức tướng quân mà dẫn bọn hắc ưng kỵ sĩ bay lên cao, với sự trợ công của xạ thủ đồng bọn trong phạm vi có thể, cùng ngốc thứu kỵ sĩ của địch quân mà tạo ra một chiến trường trên không trung thật kinh tâm động phách!

“Con bà nó, hai vạn đại điều trên không trung đánh nhau, cái cảnh này mẹ nó thật hoành tráng a!” Diệp Phong nhìn hai đạo phi hành bộ đội đang đánh nhau ở trên không trung với con mắt cực độ tham lam, rõ ràng đây là tính ghen tỵ. Nhưng tên gia hỏa này lại lập tức lộ ra một nụ cười nham hiểm, đối chú tạo, hương kì hai trung đội mà hạ lệnh: “Uy hiếp lớn nhất của địch nhân, ngốc thứu kỵ sĩ đoàn, đã bị cuốn vào trận chiến, lập tức chuẩn bị pháo đạn độc khí, đưa cho lão tử để ném vào tên hoàng tử ngốc nghếch và nguyên soái của địch nhân đang ở trên mặt đất!”

Chú tạo trung đội và hương kì trung đội nhận được thông tri của Lạc Tư đã chọn lựa được điểm bắn thích hợp trên sườn núi, từ trong đai lưng không gian lấy ra gia nông pháo, vừa nghe mệnh lệnh của đoàn trưởng đại nhân, lập tức lắp pháo đạn độc khí vào, rồi nhắm chuẩn vào trung tâm của địch

quân, nơi hoàng tử và nguyên soái đang đứng, rồi triển khai trận trận pháo kích mãnh liệt!

Chương 108 : Lưu manh đoàn trường “trí sái” sỏ X hoàng tử

Dịch: Now or Never

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Một trăm gia nông pháo đặt trên mặt đất liên tục triển khai pháo kích mục tiêu nhắm chuẩn. Những tiếng nổ “oanh oanh” không ngừng trong khi binh lính lưỡng quốc đang giao chiến. Khói pháo tràn ngập trong phạm vi pháo kích, rất nhiều những tiếng la thống khổ cuống quýt vang lên. Một số binh lính của Thiên Vũ đế quốc xung quanh đã hít cái loại khói pháo này, trước sau đều ngã xuống đất, giãy dụa kêu la, tình trạng thập phần thống khổ.

Ba gã tướng quân của Thiên Vũ đế quốc đứng ở trong phạm vi chủ yếu của đợt pháo kích này, có hai gã không thể tránh được, cùng với bọn lính xung quanh mình mà bị nổ không còn ra hình thể gì. Bỉ Luân nguyên soái, thực lực bát giai tột phong kỳ sĩ, thấy tình hình như vậy, liền đem Bảo La hoàng tử nhanh chóng tiến về phía trước để tránh phạm vi pháo kích. Một gã tướng quân của đệ nhị quân đoàn còn sót lại, chạy theo Bỉ Luân, vì thế may mắn thoát chết!

“Cái này là hỏa pháo bộ đội của Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ. Pháo đạn bắt nguồn từ hướng tây nam. Trì Khắc tướng quân, lập tức dẫn bộ đội của ngươi mà bao vây bọn chúng lại, nhanh lên!!!” Bỉ Luân nguyên soái đã đứng ở ngoài phạm vi của đợt pháo kích, tâm trạng cực kỳ đau lòng vì vừa bị đánh lén lại còn mất đi hai vị tướng quân, nhìn về hướng pháo đạn, liền ra lệnh cho vị Trì Khắc tướng quân của đệ nhị quân đoàn bao vây địch nhân, rồi quát to với phần đông binh lính đang bối rối, nhanh chóng tản ra, tránh tập trung để khỏi bị hỏa pháo oanh tạc.

“Nguyên soái, cái khói pháo đạn này có độc, có độc oa....” Đoàn trưởng đệ nhị băng sương kiếm sĩ của đệ nhất quân đoàn đã hít khói pháo, lo lắng chạy đến trước Bỉ Luân mà bẩm báo. Kết quả dĩ nhiên đã hít vào một lượng lớn khói pháo, vừa nói một nửa thì độc tính phát ra liền ngã xuống đất, giãy dụa kêu la.

nl.Pháo đạn có độc, cái này sao lại có thể? Lôi Ân rốt cuộc là thứ quái vật gì... Bỉ Luân quan sát vị đoàn trưởng đang nằm kêu la trên mặt đất,

cùng với những tên lính cũng kêu la vì hít phải khói độc, cau mày, không thể tưởng tượng được khói của pháo đạn này lại có chứa loại kịch độc! kien

“Cái tên tiểu nhân Lôi Ân đáng chết kia, ta nhất định phải khiến hắn trả giá đắt. Bĩ Luân nguyên soái, mau truyền lên ngóc thừu kỵ sĩ đoàn bao vây tên Lôi Ân!” Bảo La hoàng tử vẫn còn kinh hoàng, nhìn đám khói đó mà nguyên rủa cừu nhân, quay đầu đối Bĩ Luân mà phân phó

“Hoàng tử điện hạ, bây giờ ngóc thừu kỵ sĩ đoàn đang chiến đấu cùng hắc ung kỵ sĩ đoàn của địch quân, muốn lui về khẳng định sẽ có tổn thất lớn. Hơn nữa lần này công thành chỉ còn chút xíu là khiến bọn chúng thất bại. Việc lấy Bồ Cát thành mới là quan trọng nhất, thỉnh ngài suy nghĩ cẩn trọng!” Bĩ Luân nguyên soái nghe vậy trong lòng thâm than, miệng thì vừa phân tích vừa khuyên.

“Được, ta tự mình dẫn đội đi bắt tên Lôi Ân súc sinh kia!” Bảo La quan sát theo hướng Bồ Cát thành, nơi ngóc thừu kỵ sĩ đoàn đang tấn công, hiểu được Bĩ Luân nói có đạo lý, nhưng trong lòng thật sự khó có thể kiềm nén được. Lúc này hắn ôm hận quát, leo lên chiến mã, gọi đám kỵ sĩ của đệ nhất quân đoàn không có tướng chỉ huy, theo hắn phi ngựa tới hướng tây nam.

Bĩ Luân nhìn hoàng tử điện hạ mang theo mỗi hận thù vừa tránh né pháo kích vừa dẫn quân đội phi đến hướng tây nam, trong lòng mặc dù lo lắng cho sự an toàn của hoàng tử điện hạ. Nhưng y biết rõ nên có khuyên thêm thì thế nào cũng bị nổi giận, nghĩ lại liền gọi Trì Khắc tướng quân đi bảo vệ hoàng tử, còn y thì dẫn quân đội còn lại, mau chóng phân tác để tránh pháo đạn vào khói pháo. Với cái chết của hai gã tướng quân kia, nếu không lấy được Bồ Cát thành, Bĩ Luân mặt dày này, không thể đành chỉ tấn công địa phương này!

Về phía binh lính Mạt La đế quốc trong Bồ Cát thành, thấy hỏa pháo của viện quân bên mình đã gây tổn thất trầm trọng cho địch quân, sĩ khí nâng cao, vô luận là kiếm sĩ phòng ngự, hay pháp sư và xạ thủ công kích, tất cả càng cố gắng thêm một chút để hoàn thành nhiệm vụ của mình!

“Địa hỏa pháo bộ đội của Lôi Ân thật sự là không đơn giản. Trực tiếp oanh tạc vào trung tâm của địch quân, Thiên Vũ đế quốc khẳng định sẽ gặp tổn thất không nhỏ. Nếu Lôi Ân chịu vào thành nghe điều khiển của ta, nhất địch có thể kích hội hoàn toàn địch quân trước mắt, thật đáng tiếc...”

Trên tường thành, Phí Đức tướng quân mặc dù không rõ ràng tình huống địch quân dưới đó chết như thế nào, nhưng mà cũng có thể tưởng tượng ra

sự tổn thất đó không phải là nhỏ, trong miệng không ngừng cảm khái hăm mộ hỏa pháo bộ đội của Lôi Ân, rất muốn hợp tác. Đáng tiếc nghĩ đến quan hệ đối địch giữa Pháp Lôi Nhĩ gia tộc bọn họ cùng gia tộc của mình, chỉ phải bắt đất dĩ lặc đầu thở dài.

“Đánh lén là thứ mà tên Lôi Ân ưa thích. Nếu hắn không có địa tinh hỏa pháo, thì hắn vốn không có cơ hội đứng trên chiến trường!” Phỉ Long nhìn tình trạng doanh trại địch quân bị oanh tạc, cũng thập phần hăm mộ đối với hỏa pháo bộ đội của tên tử đối đầu này, nhưng miệng vẫn như cũ phát ra những lời lẽ khinh thường, lại pha thêm một chút hy vọng hắn có thể bị địch nhân phản kích giết chết.

“Còn muốn ta nhắc con bao nhiêu lần, con mới hiểu được không nên xem nhẹ đối thủ của mình? Hiện tại Lôi Ân hắn không còn là tên ngòi không, khi nam phách nữ như trước. Chỉ biết khích thường địch nhân, sẽ làm cho con thua thê thảm hơn!” Phỉ Đức tướng quân nhíu mày nhìn nhi tử mà trách móc.

Phỉ Long thấy phụ thân lộ vẻ không vui, liền không có ý kiến gì nữa, chỉ là trong lòng càng ghét tên Lôi Ân nhiều thêm, nhìn về phía tây nam với ánh mắt tràn ngập tia hận thù!

Trì Khắc tướng quân, tóc đỏ, gầy gò, suất lĩnh đệ nhị quân đoàn, cùng Bảo La hoàng tử dẫn kỵ sĩ của đệ nhất quân đoàn. Binh lực tổng cộng khoảng sau vạn người, thanh thế tuyệt đối lớn, đằng đằng sát khí.

“Hắc hắc, tên hoàng tử ngu ngốc cũng tới đây, tốt, thật tốt a. Chạy đi, dùng sức mà chạy, sẽ có người để cho bọn ngươi chạy!” Diệp Phong đứng ở trên sườn núi, nghe được tiếng nổ phát ra do hai trung đội chú tạo và hương kỳ khai pháo, hai mắt thì đang quan sát bọn địch nhân Bảo La, trên mặt lộ ra gian kế rồi cười lớn không ngừng. Sau đó hắn bảo hai trung đội đem hỏa pháo phân ra để công kích, không cần phải tập trung công kích chủ soái của địch quân dưới đó.

Bởi vì binh lính quá nhiều, đội hình lại quá dày đặc, chúng binh lính của Thiêu Vũ đế quốc, khi bị pháo đạn mãnh liệt cùng độc khí công kích song song, cơ hồ từng lớp ngã xuống, tình cảnh thảm thiết dị thường. Bọn quan quân Bỉ Luân thấy vậy đều cực độ đau lòng.

Nhưng bọn quan quân Phỉ Đức của Mạt La đế quốc ở Bó Cát thành đều lộ vẻ mặt vui mừng, mong bọn địch nhân bị nổ cho chết hết luôn. Chỉ có

Phi Long là không vui vì tên tử đối đầu với hắn lại lần nữa lập chiến công hiển hách!

“Ha ha, nhìn địch nhân bị oanh tạc, con mẹ nó thật sáng khoái a. Lão đại, nếu số gia nông pháo được bọn địa tinh nô lệ hoàn thành thêm, hỏa lực của chúng ta sau này khẳng định mạnh mẽ hơn!” Tên Ai Đức mập mạp thường khi nhuễn phạ ngành (hiếp người thế cô, sợ người mạnh) nhìn bên mình đang bắn pháo đạn độc khí vào đám địch nhân khiến chúng hỗn loạn không ngừng. Gã lại nghĩ tới những tên địa tinh nô lệ của bên mình đang chế tạo gia nông pháo, nhin không được cười rất to.

“Tiểu tử ngươi đừng quá trông chờ vào gia nông pháo. Vì nó mặc dù tốt, nhưng cũng không phải lúc nào cũng dùng được. Gia tăng thực lực của chính mình mới là vương đạo!” Diệp Phong điểm lên cây Thanh sáng tiêu hồn, tức giận liếc Ai Đức một cái, nhìn bọn địch nhân Bảo La chỉ còn cách không quá một dặm, liền lớn giọng quát: “Dời trận địa, y theo kế hoạch”, rồi dẫn mọi người rời khỏi sườn núi, hướng nơi đặt Truyện Tổng Trận mà đi.

Nhóm pháo thủ Lạc Tư nghe mệnh lệnh, liền toàn bộ đình chỉ khai pháo, đem gia nông pháo thu vào đai lưng không gian, cùng các thành viên Tư Lược đoàn đi theo sau đoàn trưởng đại nhân, tiến vào Truyện Tổng Trận. Hai gã tinh linh xạ thủ đi cuối cùng để thu Truyện Tổng Trận, rồi nhanh chóng cuổi điều bay về Thiên Luân sâm lâm. Chỉ một chút công phu như vậy, thành viên Tư Lược đoàn toàn bộ mau chóng biến mất vô tung.

“Nhanh, mọi người phi nhanh, địch nhân muốn chạy trốn!” Bảo La hoàng tử không biết gì, cuổi ngựa chạy rất nhanh, phát hiện pháo thủ của địch nhân ở sườn núi đi xuống, lập tức đắc ý hét to, kêu gọi chúng binh lính tăng tốc tiến lên!

Cách năm dặm về phía đông nam của quân đội Thiên Vũ đế quốc, phía sau một sườn núi khác, hai gã tinh linh xạ thủ đang canh chừng hai Truyện Tổng Trận bên trái. Diệp Phong dẫn thành viên Tư Lược đoàn xuất hiện. Chú tạo trung đội lập ở sườn núi mà lấy gia nông pháo ra, chuẩn bị bắn!

Diệp Phong bỏ qua việc đối mặt bọn ma thú ở tỉnh đông bắc, tổng kế hoạch tạm thời đối với địch quân ở tỉnh tây bắc cũng không đề cập đến. Trước mắt việc tha đổi vị trí này của Tư Lược đoàn, chính là Diệp Phong muốn thực hiện kế hoạch công kích đại quân của địch nhân – thuần di du kích (đánh du kích nhanh gọn với địch nhân)!

Lợi dụng Truyện Tống Trận để di chuyển nhanh, hấn lệnh cho Kiệt Nã Tư dẫn tinh linh xạ thủ tại phía tây, tây nam, đông, đông nam bốn phía tìm kiếm một điểm bí mật, để bố trí Truyện Tống Trận, hấn mới có thể oanh tạc địch nhân liên tục. Trước khi bốn chỗ đó không bị phát hiện, địch nhân muốn truy kích hấn, phải đuổi theo hấn một khoảng thời gian dài. Cho nên bọn chúng cuối cùng cũng phải chạy qua chạy lại bốn lần, với hơn mười dặm đường thì thể nào cũng mệt mỏi, làm sao có thể chống lại tuyệt chiêu đồ sát của tinh anh Tư Lược đoàn?

Cái việc này mà có thể nghĩ ra. Ta quả là có tài, hắc hắc... Diệp Phong trong đầu nghĩ tới tên địch nhân cuối cùng bị giết, sáng khoái mà cười đầy thâm ý. Hấn nhìn bọn Lạc Tư ả nhân đang cầm gia nông pháo, nhả khói thuốc ra, hắc hắc mỉm cười: “Thật muốn xem tên hoàng tử ngu ngốc kia sau khi đến sườn núi, mà không tìm được chúng ta, sẽ để vẻ mặt như thế nào a!?”

“Ha ha ha, cái này phải quan sát sao? Lúc ấy thể nào cũng lộ vẻ mặt không tin được!” Bại hoại kỳ sĩ Khải Đặc trong miệng cũng ngâm một câu Thanh sắc tiêu hồn, nghe lão đại nói xong, lập tức cười to phát biểu, rồi có ý làm ra vẻ không tin được, cho mọi người cùng thấy. Mọi người đều lập tức cười lên!

Cùng lúc đó Bảo La hoàng tử đã dẫn đội xông đến cái sườn núi mà bọn người Diệp Phong đã rời khỏi, phát hiện không có một ai, không nhìn được nhú mào, “Kỳ quái, chẳng lẽ chúng ta lên lộn chỗ? Bọn chúng ở đâu?”

“Hoàng tử điện hạ, địch nhân chắc đã chạy trốn rồi. Chỗ này có dấu vết của hỏa pháo để lại, bọn họ trước đây chắc chắn ở chỗ này!” Trì Khắc tướng quân nhìn tình hình chung quanh, nghe Bảo La nói, liền lên tiếng báo lại.

“Chạy thoát? Không có khả năng. Bọn chúng làm sao có khả năng chạy nhanh như vậy?” Bảo La quan sát bốn phía đồi núi, trước mắt không thấy tung tích của địch nhân, không thể tình địch nhân có khả năng chạy thoát nhanh như vậy, trong lòng nổi hận, đối binh lính quát: “Tìm kiếm, tìm kiếm cho ta, nhất định phải tìm được Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ!”

“Vâng!” Chúng binh lính nghe lệnh liền nhất tề đáp, vừa định hành động, thì phía đông nam đột nhiên truyền đến tiếng nổ. Sau đó thấy pháo đạn bay tán loạn, nhanh chóng oanh tạc vào trong đại quân do Bỉ Luân nguyên soái

thống lĩnh, làm cho diện tích độc khí phát ra càng ngày càng lớn hơn. Binh lính từng lớp từng lớp ngã xuống đất!

“Cái này, cái này sao lại như thế? Chẳng lẽ bọn chúng còn có một nhóm hỏa pháo bộ đội mai phục ở phía nam? Bọn chúng rốt cuộc có bao nhiêu địa tinh hỏa pháo vậy?” Bảo La cùng với chúng binh lính nhìn về hướng đông nam, tất cả đều lộ ra vẻ mặt không thể tin được!

nl.Bỉ Luân nguyên soái tại trong đại quân lo tránh né oanh tạc, tâm trạng càng thêm giật mình. Nếu địch nhân có thêm một nhóm hỏa pháo bộ đội nữa, hôm nay quân đội bọn họ nhất định sẽ tổn thất nặng nề hơn!

“Lôi Ân có một nhóm hỏa pháo khác?” Phụ tử Phí Đức và Phí Long hai người nhìn về phía đông nam, mắt mở lớn, tất cả đều cảm thấy rất khó hiểu.kien

“Truy kích, hướng phía đông nam mà truy kích!” Mặc dù không thể giải thích được việc này như thế nào, nhưng Bảo La hoàng tử nghĩ đến Lôi Ân là giặc, thì cũng không nghĩ gì thêm, trực tiếp ra lệnh cho chúng binh tướng nhằm hướng đông nam mà tiến.

Pháo đạn nổ mạnh mẽ, độc khí phát ra phạm vi càng lúc càng lớn, trận hình quân đội của Thiên Vũ đế quốc càng ngày càng bị phân tán ra, nhân số tử vong tăng rất nhanh. Bỉ Luân nguyên soát thấy tình hình như vậy, trong lòng thâm hận, cắn răng ra lệnh cho đại quân hướng tới Bồ Cát thành mà tổng tấn công. Bị oanh tạc không ngừng như vậy, không bằng trực tiếp công thành, một hơi lấy trọn nó.

“Địch nhân muốn tổng tấn công, cơ hội tốt! Phí Long thông báo cho các kỵ sĩ đoàn chuẩn bị. Bọn địch nhân biết nếu không thể lấy được thành trì thì sẽ tự động rút về, đó cũng là lúc chúng ta phản công!” Phí Đức tướng quân nhìn địch quân phát động tổng tấn công, lập tức mở miệng phân phó nhi tử đi bố trí, trong lòng đang mong Khảm Đặc thành vẫn bình yên, lúc đó sẽ tung toàn bộ binh lực của một binh đoàn mà truy kích địch nhân!

Bảo La hoàng tử dẫn đội từ phía tây nam truy kích đến phía đông nam, vì khoảng cái dài gấp đôi, cho nên cũng tốn không ít thời gian. Diệp Phong tiêu sái đứng trên đỉnh ngọn đồi ở phía đông nam, nhìn địch nhân đã mở cuộc tổng tấn công Bồ Cát thành, cùng bọn địch binh Bảo La ngu ngốc đang phi tới, thần tình lộ một nụ cười đắc ý!

“Ha ha, lão đại, người quả thật là tài giỏi. Địch nhân bị chúng ta bức phải tổng tấn công!” Ai Đức quan sát tình hình địch nhân, miệng không ngớt

cười to.

“Dừng, ta lão đại của ngươi không chỉ có vậy thôi sao?” Diệp Phong liếc Ai Đức một cái, đối bọn ả nhân Lạc Tur mà nói: “Từ từ bắn, nhất định để độc khí tản ra. Đại bộ đội của địch nhân thoát được khỏi xạ trình, thì chuyển qua bắn bọn người của tên hoàng tử ngu ngốc kia!”

“Vâng, đoàn trưởng người chỉ đứng xem là được!” Bọn ả nhân Lạc Tur khai pháo nhìn thấy địch nhân bị chính mình oanh tạc, rất lấy làm hưng phấn, cũng không thể tưởng tượng ra được. Bởi vậy bọn họ vừa nghe đoàn trưởng ả nhân ra lệnh, liền lập tức cười cười lĩnh mệnh

“Lôi Ân, ta nhất định sẽ giết được ngươi!” Bảo La hoàng tử phi ngựa vội vàng, nhìn pháo đạn từ hướng đông nam không ngừng oạch tạc quân đội bên mình, trong lòng càng nổi giận hơn, phần nộ thâm mắng.

Pháo đạn như cuồng phong, độc khí tỏa khắp nơi. Khi Bỉ Luân tổng tấn công Bồ Khắc thành, thì Bảo La cùng Trì Khắc dẫn bọn binh lính tiếp cận đồi núi phía đông nam, Diệp Phong thì lại dẫn thành viên Tur Lược đoàn thông qua Truyện Tổng Trận mà đến nơi khác ở phía tây. Hai tinh linh xạ thủ nhanh chóng thu hồi Truyện Tổng Trận, bay về Thiên Luân sâm lâm. Sau khi Bảo La lên đến đỉnh đồi núi, lại trống không, hoàn toàn không thấy tung tích bọn người Diệp Phong ở đâu.

“Mẹ nó, ai có thể nói cho ta biết, cái này rốt cuộc là như thế nào!!!” Trì Khắc nhìn xung quanh không một bóng người, đồng thời tâm trạng không thể tin, miệng phát ra những lời cực độ phẫn nộ!

“Đáng hận, đáng hận a! Lôi Ân tên hỗn đản đáng chết này, súc sinh giao hoạt...” Bảo La thấy vậy, tay nắm chặt lại rồi quát, chưa kịp nói xong, thì phía tây lại truyền đến tiếng oanh oanh của pháo kích.

“Cái này không thể, cái này rốt cuộc là cái gì???”

Lần này không chỉ có bọn người Bảo La không tin được, cả binh tướng của lưỡng quốc trong chiến trường thấy phía tây phát ra những đợt pháo đạn oanh oanh, mắt choáng váng, không lý giải được tại sao như thế. Đầu tiên là phía tây nam, tiếp theo là phía đông nam, bây giờ lại tới phía tây, hơn nữa một bên không có động tĩnh gì, còn bên kia lại có tiếng khai pháo, cái này nên gọi lại gì?

“Lôi Ân! Tên hỗn đản này!!!” Bảo La hoàng tử đứng từ trên đỉnh đồi, nhìn về phía tây mà phát to những tiếng căm hận. Không tin việc tà quái sẽ tái hiện lần nữa, hắn dẫn đội ngũ hướng phía tây mà phóng đi!

Chương 109 : Hoàng tử tử, nguyên suất đảo, thiên vũ thảm bại

Dịch: Now or Never

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Sự thật vĩnh viễn tàn khốc, khi Bảo La hoàng tử tiếp tục thống lĩnh đám binh tướng phần đông đã mệt mỏi, vừa trách pháo đạn oanh tạc, vừa lo sợ độc khí nguy hiểm, hướng về đồi núi phía tây mà đuổi. Còn Diệp Phong lại dẫn thành viên Tư Lược đoàn chơi gã lần nữa, đi đến hướng đông cười to ha ha, rồi tiếp tục oanh tạc!

Cái loại phương thức tác chiến này trông rất lạ, khiến cho chúng binh tướng lưỡng quốc đều phải nghi nghi hoặc hoặc, không thể tìm ra được lý do để giải thích. Bỉ Luân nguyên soái không còn cách nào, chỉ phải mạo hiểm điều động ngốc thúu kỵ sĩ đại đội, hiệp trợ Bảo La hoàng tử truy kích địch nhân.

“Hừ, muốn điều động ngốc thúu kỵ sĩ, sao có việc dễ dàng như thế được!” Phỉ Đức tướng quân thấy địch quân điều động đại đội ngốc thúu kỵ sĩ truy kích Lôi Ân, khinh thường hừ nhẹ một tiếng, mở miệng hạ lệnh cho đệ nhị đại đội hắc ưng kỵ sĩ đoàn đuổi theo truy kích địch nhân.

Tuy nhiên tên Phỉ Long rất hận Lôi Ân này lại mở miệng khuyến cáo, nói rằng phía đông lần này cũng như ba lần trước, cho nên không cần phái hắc ưng kỵ sĩ đuổi theo, chỉ bằng nhân cơ hội này mà tiêu diệt ngốc thúu kỵ sĩ đoàn của quân địch!

Phỉ Đức tướng quân nghe nhi tử nói như vậy, mặc dù cũng nhìn ra được tâm tư của hắn, nhưng mà nghĩ lại ba lần sự kiện cổ quái đó, thì cũng cho là hỏa pháo bộ đội ở phía đông rất có khả năng lại biến mất. Bởi vậy ông đã hạ lệnh cho hắc ưng kỵ sĩ đoàn nhân cơ hội mà toàn lực công kích ngốc thúu kỵ sĩ của địch nhân không có chi viện này!

Bảo La hiện tại cùng Trì Khắc và bọn kỵ sĩ cưỡi ngựa không có mệt mỏi, tình huống cũng không có vấn đề gì. Nhưng đám binh tướng chạy phía sau thì tình trạng xấu vô cùng, tất cả đều mệt mỏi, thở hồng hộc, chỉ vì quân lệnh và nghị lực nên mới không dám trốn đi!

“Mọi người cố gắng lên, lần này có ngốc thúu kỵ sĩ phối hợp, chúng ta nhất định có khả năng tiêu diệt địch nhân. Ai giết chết được Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ, được thưởng một trăm vạn kim tệ, và phong tước vị tử tước!” Bảo

La hoàng tử nhìn binh tướng bên mình mệt mỏi, liền mở miệng hét to muốn dùng những lời dụ hoặc hấp dẫn để đôn đốc!

nl.Nhân vì tài tử, điều vì thực vong (Người chết vì tiền tài, chim chết vì thức ăn). Chúng binh tướng không ai không thích kim tệ và tước vị, nghe hoàng tử điện hạ nói sẽ phong tước cùng thưởng hậu hĩ, gạt bỏ mọi phần chán tinh thần lên, nhằm hướng đông mà xung phong!kien

Sườn núi phía đông, thành viên Tư Lược đoàn cũng dịch chuyển đến, Diệp Phong thấy địch quân phái ra một đại đội ngốc thú kỵ sĩ, lập tức bảo với chú tạo, hương kì hai trung đội tiếp tục khai pháo, rồi phân phó thành viên còn lại chuẩn bị chiến đấu, để cho sa mạc thương thủ cùng hỏa thương lùi về phía sau, tránh ngốc thú kỵ sĩ của địch nhân phát hiện.

Đại đội ngốc thú kỵ sĩ phụng mệnh bay đến hỗ trợ hoàng tử điện hạ. Sau một hồi hỗn chiến trên không với Mạt La hắc ưng kỵ sĩ đoàn, đã tổn thất hai trăm người. Vốn rất úy kỵ với địa tinh hỏa pháo của địch nhân, nhưng khi nghe hoàng tử điện hạ sẽ có phong hậu tướng thưởng, cũng nổi lên tham niệm, liền bay đến gần. Bọn chúng thấy địa tinh hỏa pháo không còn công kích bên mình, vả lại chỉ có một đám chiến sĩ gồm nhiều chủng tộc đang phòng ngự, lập tức bay xuống dưới mà công kích. Đối với bọn ngốc thú kỵ sĩ mà nói, địch quân chỉ cần không có xạ thủ hay không có quân số lượng lớn, thì căn bản bọn chúng không sợ chủng tộc cường hãn của địch quân!

Ngốc thú kỵ sĩ tưởng như vậy là tốt rồi.

Đáng tiếc, khi Diệp Phong cười tà dị rồi ra lệnh cho thành viên Tư Lược đoàn nào có địa tinh hỏa thương cùng với sa mạc thương thủ toàn bộ xuất địa tinh hỏa thương mà triển khai xạ kích bọn chúng. Bọn chúng lập tức không thể ngờ được tình huống này, bởi vì nổi lòng tham, mà hiện giờ bị hai ngàn cây hỏa thương luân phiên xạ kích, toàn bộ bị đánh gục. Những tên bị chết cũng không thể tưởng tượng nổi địch quân còn có địa tinh hỏa thương!

“Con mẹ nó. Một lũ ngốc thú kỵ sĩ đại đội vô dụng, lại muốn cùng bọn ta chơi à. Các người cũng gan lắm đấy. Đáng tiếc là những con hắc vũ ngốc thú cũng phải chết theo bọn người!” Tên bại hoại kỵ sĩ Khả Đặc cầm một cây địa tinh hỏa thương, đi gần tên đại đội trưởng ngốc thú kỵ sĩ đang nằm phục trên mặt đất, nhìn hắc chết vẫn còn lộ vẻ không hiểu, mà khinh thường cười khẻ.

Bọn người Diệp Phong giờ phút này đang ở trên đồi núi, các Bồ Cát thành năm dặm, hơn nữa có tiến pháo kích nổ to, đã lấn áp thanh âm của đám kỵ sĩ và hắc vũ ngọc thú bị toàn thành viên Tư Lược đoàn đánh gục, khiến cho song phương đang kịch chiến tại Bồ Cát thành không có chú ý đến.

Bảo La hoàng tử đang phi ngựa nhanh cùng với bọn binh tướng Trì Khắc thấy đám ngọc thú kỵ sĩ đột nhiên từ trên không rơi xuống, đều tỏ vẻ khó hiểu, rõ ràng đối phương không có khai pháo công kích ngọc thú kỵ sĩ mà? Sao lại có chuyện như thế này?

“Hoàng tử điện hạ, cái này có điểm kỳ quái, chúng ta trước hết phải đi xem xét một chút?” Trì Khắc tướng quân mắt thấy sườn núi của quân địch cách không quá một dặm, lo lắng khi thấy đối phương làm đại đội ngọc thú kỵ sĩ đột nhiên ngã xuống, sợ có mai phục, không ngần ngại mở miệng đề nghị.

“Hảo... “ Bảo La hoàng tử vừa mở miệng đồng ý, từ ‘hảo’ vừa mới nói được một nửa, thì phía địch nhân đã xuất hiện trước đồi núi, cái nam nhân mà gã cực hận đó đột nhiên dẫn một đám quân chủng tộc phức tạp, xung phong hướng về phía gã mà

“Ha ha ha, tốt, thật tốt, tên hỗn đản này lại tự đi tìm chết.” Bảo La hai mắt mừng rỡ nhìn chằm chằm Diệp Phong, phát tay cho bọn binh tướng phía sau rồi quát: “Quân sĩ, vì danh dự của đế quốc, vì tiền đồ của các ngươi, xung phong!”

“Xung phong...” Chúng binh tướng nghe Bảo La ra lệnh xong, vừa tránh pháo đạn oanh tạc, vừa hướng về phía bọn người Diệp Phong mà phóng đi.

“Các huynh đệ, giết, băm vằm tên hoàng tử ngu ngốc kia!” Khải Đặc cười Liệt Diễm tiêu phong vương theo sát phía sau Diệp Phong, nhằm về phía địch quân phóng tới, và quay về đám Liệt Diễm kỵ sĩ phía sau hô to.

Bảo La mang theo bộ binh, trước đó bị oanh tạc và hít phải độc khí, bây giờ chỉ còn lại ba vạn binh lính rệu rã. Diệp Phong thấy bọn họ chỉ cách sườn núi chừng một dặm, liền ra lệnh cho Lạc Tư ngừng bắn pháo độc khí, rồi hạ lệnh xung phong giết địch. Ngoài trừ bọn ả nhân Lạc Tư vẫn tiếp tục bắn pháo đạn bình thường, những thành viên Tư Lược đoàn còn lại kể cả sa mạc thương thủ đều xuất trận!

Liệt Diễm, linh ngưu, bạch lang, đại địa, lô đình năm trung đội, toàn bộ hét to, hung mãnh nhảy vào giết địch nhân. Các loại tuyệt chiêu cùng ma

pháp đều xuất ra. Trường thối(chân dài) sắc bén của cự giải chiến sĩ, cùng với cự hình yển nguyệt đao của cự nhân tiểu đội, đều công kích địch nhân trong phạm vi lớn. Điều này khiến tất cả địch binh đều cố gắng tránh né bọn họ tấn công bất kể phương hướng.

Hai đại đội sa mạc thương thủ theo phía sau đôi của đồng bọn, trong tay cầm hỏa thương nhắm vào địch nhân mà bắn liên tục, hoàn toàn không có nhắm chuẩn, dù sao với số lượng nhiều, chỉ cần nhắm chuẩn một đám người thì cũng có khả năng bắn trúng. Cái này cũng bổ sung cho sự thiếu sót của sa mạc nhân thương pháp.

“Thiên nột, bọn họ sao có nhiều địa tinh hỏa thương như vậy??”

“Võ công của đám kỵ sĩ này thật lợi hại. Thiết chế khải giáp sao lại cứng rắn như vậy?”

“Má ơi, ai giúp ta đối phó với Kì Lạp Tư cự .... a...”

Bên kia sa mạc thương thủ như một nông dân cần cù liên tục nhắm mục tiêu mà bắn, bên này thành viên Tư Lược đoàn cường hãn làm Bảo La cùng chúng binh tướng Thiên Vũ đế quốc bị sốc. Bọn chúng thấy địch quân không chỉ có võ công cùng trang bị quái dị, còn có địa tinh hỏa thương, toàn bộ đều bị giết mình không kịp ứng phó. Trận trận tiếng kêu la vang lên!

“Hoàng tử điện hạ, binh lính chúng ta đã rệu rã rồi, còn địch nhân lại có một lượng lớn địa tinh hỏa thương như vậy, ngài hay là thôi lui trước, để quan sát và chỉ huy trận chiến đi!” Trì Khắc thấy địch quân có thể công quá hung mãnh, trang bị quái dị, lo lắng cho an nguy của hoàng tử điện hạ, liền mở miệng nhắc nhở.

“... Bọn binh tướng đuổi theo lâu như vậy, lại phải vất vả chém giết cùng địch nhân thực sự, ta há có thể lui về phía sau lúc này. Đội ngũ giao cho người chỉ huy, ta sẽ tọa trấn tại trung tâm!”

Bảo La thấy võ công của địch quân hung mãnh, cùng với sự cường hãn của cự giải chiến sĩ và Kì Lạp Tư cự nhân, đã chấn động không thôi. Giờ phút này gã lại phát hiện địch nhân có thêm địa tinh hỏa thương, tâm trận cũng rất lo lắng. Bởi vậy khi nghe Trì Khắc nói xong, vốn định muốn lui về sau để quan sát tình hình cuộc chiến, nhưng không thể để mất mặt mũi và tôn nghiêm, nên tỏ vẻ cần phải tọa trấn tại trung tâm!

Trì Khắc thấy gã như vậy, cũng có hơi chút yên tâm, rồi chỉ huy đám binh tướng đã rệu rã, đại náo bị kích thích bởi đủ loại quái dị của thành viên

Tur Lược đoàn, bao quanh Bảo La hoàng tử vào trung tâm, hướng địch nhân mà từ từ triển khai công kích.

“Mẹ nói, đã mệt như vậy mà còn có đủ khí lực để đánh nữa. Lão tử đây muốn xem các người có khả năng trụ được bao lâu!” Diệp Phong nhìn đám binh tướng của địch quân bảo vệ Bảo La tại trung tâm, rồi ra lệnh cho bên mình tiếp tục tấn công. Trong miệng cười khể, hắn đối Liệt Diễm, linh ngư, bạch lang, đại địa bốn trung đội mà hạ lệnh, lập một đại Trùy Hình trận, xung phong hướng về phía địch quân. Còn chính mình lấy ra trọng trang khải giáp, tay cầm Quang Minh chi kiếm, đi theo đại trận cánh bên phải, chờ thời cơ mà thu thập Bảo La!

Bốn trung đội Tur Lược đoàn kỵ sĩ phối hợp với ma sủng cùng khải giáp cứng rắn lập thành Trùy Hình trận mà xung phong. Tình hình giống như một cơn trùy lớn, hung mãnh đập vào đám địch quân, triển khai đồ sát huyết tinh.

Thêm vào đó ở ngoài lại có pháo đạn cùng tử đạn của bọn ả nhân Lạc Tur cùng sa mạc thương thủ, chúng binh tướng Thiên Vũ đế quốc phần đông đã rệu rã, căn bản không thể ngăn cản thế công hung mãnh của bọn họ. Trì Khắc muốn chỉ huy binh lính công kích sa mạc thương thủ, thì bị trận Trùy Hình phía sau của cự giải trung đội, lôi đình trung đội, cự nhân tiểu đội cản trở căn bản không thể xuyên qua. Chỉ nhờ mũi tên của xạ thủ, đối phó sa mạc thương thủ ở hậu phương địch quân xạ trình thật là hữu hạn, không có xa bằng địa tinh hỏa thương của người ta.

Bảo La mắt thấy chúng binh tướng phía trước không thể ngăn cản trận hình công kích cường hãn của Tur Lược đoàn, phía sau lại bị hỏa pháo của địch quân oanh tạc, tâm trạng có chút bất an, muốn gọi Trì Khắc cho lệnh rút khỏi nơi đây. Song, lúc này, một tiếng hét lớn lại đột nhiên vang lên: “Bảo La – Cách Nhĩ Cấp Đặc, ngày hôm năm sau sẽ là ngày giỗ của tiểu tử ngươi!”

nl.Diệp Phong đi theo Trùy Hình trận xâm nhập vào trong địch quân, mắt thấy Bảo La cách không quá hai trăm thước, lúc này hét lớn, nhảy lên, dưới chân thi triển Tiêu Diêu Kiềm Khôn Bộ, mượn đầu của binh lính quân địch làm điểm tựa phóng tới trước. Vừa vào tầm khoảng một trăm thước, hắn hét to một tiếng, xuất “Chí tôn cửu thức” đệ nhất thứ “Kiếm định thiên hạ” nhảy cao lên không trung, kiếm chỉ thẳng lên trời!

Bảo La cùng với phần đông binh tướng Thiên Vũ đế quốc đều bị dọa bởi Diệp Phong đột nhiên nhảy vào, không hiểu vì sao hấn đòn Quang Minh đầu khi hướng thẳng lên trời.

Chánh khí bay trên không trung, bầu trời trong nháy mắt tối sầm lại, mây đen dày đặc kéo đến, trập trập tia sấm chớp như đao. Diệp Phong chuyển chánh khí vào trong thân kiếm, phóng người lên cao cỡ sáu trượng, hướng về phía Bảo La đang đứng trên mặt đất, rồi một kiếm chém xuống xé rách cả bầu trời!

Trong chớp mắt, kinh phong gào thét, hơn mười đạo thiểm điện từ trên trời đánh xuống, xé rách kết giới quán chú của thân kiếm, chạy dọc thân kiếm, rồi tạo thành kiếm hình điện vòng, phóng tới bao cả một vùng trời nơi Bảo La đang đứng. Một ít xạ thủ phản ứng, muốn bắn chết Diệp Phong. Đáng tiếc cung tên không thể đột phá điện vòng và khai giáp, không gây ra cho hấn tổn hại nào.kien

Điện vòng cùng kinh phong nổ liên tục gần nơi Bảo La đang giạt mình. Những thanh âm bạo phá vang lên ầm ầm không ngớt, gây bạo phá lên đất đá, cát bụi bay mù mịt, dòng điện kích động. Tất cả chúng binh tướng thấy vậy đều há hốc mồm, không thể tin được có một loại võ công cường hãn như vậy!

Dọc theo đường kiếm chém xuống của Diệp Phong, bụi đất trong phạm vi công kích của điện vòng đều bị thổi tản ra. Tất cả bọn binh tướng Trì Khắc đều giạt mình khi thấy được Bảo La cùng một ít binh tướng xung quanh toàn bộ bị điện đánh cháy đen, rồi chết thảm gục xuống đất. Ngay cả lục giai ma sủng cuồng bạo sa hùnh được Bảo La kinh hoảng gọi về để giúp gã ngăn cản điện vòng cũng bị trúng điện mà chết!

“Hoàng tử điện hạ đã bị hấn giết, hoàng tử điện hạ đã bị hấn giết...” Trì Khắc nhìn Bảo La nằm trên mặt đất, miệng khản trương tự thì thào. Bảo La thân là đại hoàng tử Thiên Vũ đế quốc, là người kế thừa quốc vương, thế nhưng lại bị một tên đoàn trưởng Tư Lược đoàn giết chết, hơn nữa bị giết ngay ở trước mặt Trì Khắc tướng quân này. Cái sự việc này khi trở về Trì Khắc căn bản không có cách nào để nói lời công đạo với bộ hạ.

“Sát!!!”

Diệp Phong nhìn đám binh tướng Thiên Vũ đế quốc xung quanh vẫn còn bị sốc, liền quát to một tiếng, tay trái xuất một chương pháp “ Phách lịch cuồng long”. Chánh khí bao lấy hấn vào trung tâm, hình thành một con

rồng to lớn đang bay lượn theo chưởng thế của hần. Tại quanh thân hần không ngừng có tiếng long ngâm tàn phá địch binh. Cùng lúc đó, tay phải múa Quang Minh chi kiếm, sử ra nhiều cự hình kiếm khí phong mang ngạo thế, vô tình đối địch binh chung quanh trăm sát. Thật giống một ác ma vô tình đầy sát khí”

“Sát a...” Thành viên Tư Lược đoàn thấy đoàn trưởng giải quyết xong hoàng tử của địch quân, sĩ khí đại chấn, càng thêm hung hãn đồ sát địch quân xung quanh mình!

Chúng binh tướng vốn đã rệu rã mất thấy hoàng tử bị giết, đoàn trưởng Tư Lược đoàn kia của địch quân lại quá cường hãn, tựa như ác ma bình thường múa kiếm giết hạn đồng bào chính mình. Tất cả không thể kèm được nỗi sợ hãi, rồi tránh né pháo đạn oanh tạc không ngừng phía trên, hướng phía đại quân của Bỉ Luân nguyên soái mà bỏ chạy.

“Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ, sau này Thiên Vũ đế quốc chúng ta nhất định sẽ hỏi tội ngươi!” Trì Khắc mất thấy chúng binh tướng hoàn đã mất sĩ khí, trong là biết rõ bây giờ không có khả năng báo thù cho hoàng tử điện hạ, chỉ đành ôm hận găm lên một tiếng, rồi suất lĩnh đám tàn binh hướng về phía Bỉ Luân nguyên soái mà rút đi.

“Nếu để ngươi chạy, lão tử con mẹ nó lấy họ của ngươi. Hôm nay ngươi lại cấp cho lão tử thêm một phần công lao!”

Diệp Phong nhìn Trì Khắc đang cười ngửa định chạy trốn, ngó qua thi thể của Bảo La trên mặt đất, rồi lấy vong linh thánh giới có không gian vô hạn giao cho tên bàn tử Ai Đức, để gã dẫn lôi đình trung độ thu thập thi thể Bảo La và những vũ khí chiến lợi phẩm, sau đó dẫn thành viên còn lại, đuổi giết đám đào binh Thiên Vũ đế quốc, chuẩn bị lấy mạng tên Trì Khắc tướng quân này liền đi tìm quốc vương mà lĩnh thưởng!

Đối với năng lực của thành viên Tư Lược đoàn, việc đuổi giết đám tàn binh bại tướng mệt mỏi này dễ như trở bàn tay. Ngay cả sa mạc tráng hán không có tập luyện võ công, mặc dù tốc độ không nhanh bằng thành viên Tư Lược đoàn nhưng đuổi theo đám binh lính mệt mỏi của địch quân cũng là việc dễ dàng. Địa tinh hỏa thương không ngừng phát ra những tiếng phanh phanh, bắn gục những địch binh đang chạy trốn!

Chú tạo trung đội cùng hương kì trung đội khai pháo oach tạc mất thấy địch nhân đã chạy ra khỏi tầm bắn, nên đành phải thu hồi gia nông pháo, rồi thông qua hai tòa Truyện Tổng Trận phía sau dịch chuyển rút ngắn khoảng

cách, rồi cùng đồng bọn đuổi theo địch nhân, khi đến gần thì lại lấy gia nông pháo mà tiếp tục cuồng oanh!

Về phía Bồ Cát thành, Bĩ Luân nguyên soái đang chỉ huy quân đội công thành, mắt thấy tướng quân Phí Đức của địch quân kiên trì ương ngạnh phòng ngự. Bởi vì đã dùng một phần binh lực để truy kích hỏa pháo bộ đội của Lôi Ân, căn bản không thể công phá thành trì được, đang rất lo lắng, thì y nghe thấy pháo thấy đột nhiên đình chỉ, không nhịn được nhú mày nhìn lại, thập phần lo lắng cho an nguy của Bảo La hoàng tử.

Phí Đức tướng quân đối với bộ đội của Lôi Ân lần này không có giống như ba lần trước, vừa cùng địch quân triển khai đánh giết, vừa nghi hoặc nghĩ lại tình hình ba lần trước đó. Nhận thấy hần lần này dẫn đến không í binh lực, nếu không cùng chém giết với địch quân số lượng nhiều như vậy, không khác gì hành vi tự sát?

Giờ phút này, tiếng hò hét cùng thanh âm pháo kích toàn bộ đình chỉ, Phí Đức tướng quân cùng mỹ nam Phí Long đứng ở trên tường thành, trong lòng có những ý nghĩ khác biệt nhau hoàn toàn. Phí Đức thì hy vọng Tư Lược đoàn của Lôi Ân có thể giết đám quân đó, còn Phí Long thì chờ mong Lôi Ân bị địch nhân giết chết, tốt nhất là bị bắt thay thành vạn mảnh!

“Nhanh, mọi người ráng lên, chỉ cần hội hợp với Bĩ Luân nguyên soái là chúng ta có thể vì hoàng tử điện hạ mà báo...”

Trì Khắc đang cười ngửa chạy trời chết về phía Bồ Cát thành, ngay lại nhìn địch binh đang truy không tha, không ngừng đồ sát, đau lòng mà hét to đôn đốc chúng binh tướng. Đáng tiếc hần còn chưa nói xong, Kiệt Nã Tư cười điêu bay tới cùng mười tinh linh xạ thủ hạ thấp xuống nhắm chuẩn vào người hần, sử xuất “Thiên tiến tam thức” đệ nhị thứ “tiến như vũ hạ”, nhanh chóng tạo thành một trận mưa tên bắn về phía hần, liền sau đó lập tức bay lên, tránh bọ xạ thủ thủ hạ của hần phản kích.

“Ta... ta.. sao lại có thể chết bởi... những mũi tên này...” Trì Khắc bị mười mấy mũi tên đâm xuyên qua lưng, không cam lòng mà thông ngấm một trận, ngã người khỏi ngựa mà chết.

Đầu tiên là Bảo La hoàng tử, tiếp đó là Trì Khắc Tướng quân. Không nhiên lắm tàn binh bại tướng Thiên Vũ đế quốc sau bị đồ sát còn sót lại, tất cả đề khẩn trương kinh hô, càng thêm không có lòng chiến đấu, rệu rã lôi thân hình, chỉ nhắm hướng Bĩ Luân nguyên soái bên kia mà cố chạy.

Song, sự thật vĩnh viễn tàn khốc. Bị thành viên Tư Lược đoàn sao một hồi truy sát, khi bọn chúng thấy được quân đội của Bỉ Luân, thì chỉ còn lại vài trăm người!

“Cái này.. cái này.. đây là bại binh của chúng ta sao? Hoàng tử điện hạ đâu?? Trì Khắc tướng quân đâu??” Bỉ Luân nhìn về phía đông thấy Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn đang truy kích mấy trăm binh tướng bên mình, cả người chân động.

Phí Đức, Phỉ Long cùng tất cả binh tướng lưỡng quốc đã thấy tình hình ở phía đông, ai cũng giật mình không nghi. Bọn chúng không thể tưởng tượng được lúc trước Tư Lược đoàn bị truy kích, giờ đây lại triển khai đồ sát!

“Nguyên soái, nguyên soái, Bảo La hoàng tử và Trì Khắc tướng quân đều bị đám ác ma giết chết. Mong ngài nhanh báo thù cho bọn họ, oa...” Một gã đại đội trưởng cấp quan trong đám tàn binh bại tướng còn sót lại, dùng tất cả khí lực bình sinh, nhìn phía Bỉ Luân nguyên soái mà hét to, cuối cùng cũng bị tử đạn của hỏa thương bắn trúng đầu, ngã xuống đất bỏ mình!

“Cái gì?! Bảo La hoàng tử và Trì Khắc tướng quân đều bị giết??”

Bởi vì vừa mới giao chiến, khi song phương giật mình về tình hình phía đông, không ít như thanh âm thảm sát nhỏ vang lên. Bởi vậy thanh âm của tên đại đội trưởng kia, Bỉ Luân cùng một ít binh tướng xung quanh nghe đang đứng trong trung tâm không thể nghe rõ ràng, đều trở mắt há mồm, đồng thời không tưởng địch quân còn có sa mạc thương thủ cùng địa tinh hỏa thương nhiều như vậy.

“Bảo La hoàng tử bị giết... Ta ... ách... phốc..” Nghe xong hung tin, Bỉ Luân có tim vốn không tốt, liền bị đả kích lớn đến nỗi phun một ngụm máu rồi ngất đi. Chúng binh tướng xung quanh y thấy vậy đều hoảng lên, kinh hô bao tin Bảo La hoàng tử bị biết, rồi mang y hướng về phía nam mà rút đi.

“Lôi Ân rốt cuộc từ địa phương nào mà lấy được địa tinh hỏa khí nhiều như vậy??? Hắn đã giết chết Bảo La – Cách Nhĩ Cáp Đặc???” Phí Đức nghe tiếng kinh hô của địch binh đang hoảng loạn, nhìn sa mạc thương thủ trong tay cầm địa tinh hỏa pháo, trong lòng cực độ bị rung động, rồi hạ lệnh cho các kỵ sĩ đoàn rồi thành phản kích địch nhân. Bảo La bị chết trận, Bỉ Luân học máu hôn mê, cái tổn thất nặng nề của địch nhân này là thời khắc tốt nhất, y tất sẽ không bỏ qua.

Địa tinh hỏa thương... đáng hận a. Lôi Ân rút cuộc được mấy cái cầu vạn, lại lập được đại công như vậy.. Phi Long nhìn Tư Lược đoàn phía đông, trong lòng quả thật với Lôi Ân vừa hận vừa đố kỵ.

Diệp Phong thấy nguyên soái địch quân học máu bất tỉnh, bồi rồi phải lui, các kỵ sĩ đoàn ra khỏi Bồ Cát thành phản kích địch binh, trong lòng biên Thiên Vũ đế quốc lần này đã thảm bị, đang suy nghĩ về tưởng thưởng của quốc vương, không nhìn được lộ ra nụ cười đắc ý. Hắn bảo thành viên Tư Lược đoàn không cần liều mạng nữa, cứ để ý một chút là được, nhân cơ hội mà thu nhặt chiến lợi phẩm trên mặt đất....

Không còn nghi ngờ gì, lần này Diệp Phong đã lập một chiến công hiển hách cho Mạt La đế quốc, không biết hắn sẽ được tưởng thưởng gì đây?

Chương 110 : Kinh biến, thí phụ gian mẫu đích nghịch tử

Dịch: Now or Never

Nguồn: hoanguyettaodan.org

“Đáng hận... tên Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ đáng hận.... tên súc sanh đáng chết.... Ta nhất định sẽ cho người ném hình phạt tàn khốc như... a... súc sanh.. súc sanh...”

Màn đêm phủ xuống, tại hoàng cung Thiên Vũ đế quốc, nhận được tin báo đại bại ở phương nam cùng cái chết thảm của nhi tử, Bàng Kỳ bệ hạ tại trong tâm cung nổi trận lôi đình. Các loại vật dụng quý giá hàng trăm cái đều bị ném vỡ, ngay cả những cung nữ đã đi ra cũng bị ném trúng đầu!

“Bệ hạ, Tắc Tư giáo hoàng bây giờ chắc cũng đang cùng con cờ bên cạnh Lao Nhĩ triển khai hành động. Cầu ngài hạ cơn giận, đừng làm thần thiếp hoảng sợ!” Du Lị phong tào mỉa mai mặc một bộ áo màu tím cùng chiếc quần dài, đang đứng bên giường, tựa sau lưng Bàng Kỳ, phát ra lời cầu khẩn khẩn trương.

Bộ áo cùng quần dài màu tím làm nổi bật đường cong mê người đầy đặn của Du Lị, nhìn vô cùng tuyệt mỹ. Bộ ngực trắng cùng eo nhỏ nhắn như ẩn như hiện, đùi ngọc đẹp mỹ, cùng giọng nói ngọt ngào mê người của ả. Khi Bàng Kỳ bệ hạ nghe thấy liền quay đầu nhìn ả, nghĩ lại Tắc Tư đã đi thực hiện kế hoạch được một tháng rồi, tâm tình bình ổn lại đôi chút. Lão liền ôm ả lên đặt lên giường, rồi cởi cái quần của mình xuống, và xóc cái quần của nàng lên, để phần lỗ thê ở dưới lộ ra trước mặt lão. Sau đó liền thô bạo đặt người lên trên thân ả, thương đã sẵn sàng, như muốn dùng nhục thể của ả mà phát tiết lửa hận trong lòng!

“A... bệ hạ... ngài thật dũng mãnh.... Cứ tận tình phát tiết lửa hận lên mình thần thiếp...”

“Tao hóa, la, la lớn lên, hôm nay trẫm sẽ làm cho nàng đến chết...”

Du Lị phong tào đưa cánh tay ngọc mà ôm cổ Bàng Kỳ, cặp đùi đẹp kẹp bên hông lão, trong miệng liên tục phát ra tiếng rên rỉ dâm dăng, làm cho Bàng Kỳ nhìn cái vật chuyên dùng đó ở phía dưới, dục hỏa tràn đầy, chuyển động cuồng mãnh không ngừng!

Trận đại chiến ngày đó ở Bồ Cát thành, quân đội Thiên Vũ đế quốc thảm bại phải rút lui. Sau khi phụ tử Phí Đức xuất lĩnh kỵ sĩ đoàn truy kích, rút

cuộc chỉ còn ba vạn tàn binh bại tướng trở về quốc gia, có thể nói rằng bị bại cực kỳ thảm!

Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn tại trận đại chiến này đã lập được kỳ công, theo sau đám kỵ sĩ đoàn từ Bồ Cát thành truy kích địch binh một ngày, thu nhặt hơn quá nửa chiến lợi phẩm. Cũng không nói gì với Phí Đức tướng quân, đã bình thản rút đi. Thật ra Diệp đại đoàn trưởng đã nói: Không cần phải chào hỏi bọn họ gì. Lão tử xem như bận rộn đã giúp bọn họ sau này được tướng thưởng. Không có yêu cầu bọn họ trả thù lao gì, tất nhiên phải thu chiến lợi phẩm!

Phí Đức tướng quân sau khi truy kích địch quân trở về Bồ Cát thành, từ thuộc hạ biết được hơn phân nửa chiến lợi phẩm đều bị Tư Lược đoàn lấy đi, nhất thời nổi giận vô cùng, nhưng cũng không thể nói gì hơn. Ai biểu đó là Tư Lược đoàn. Việc đi thu chiến lợi phẩm chính là chức trách của Tư Lược đoàn. Việc này dù có báo lên quốc vương bệ hạ cũng vô dụng.

So với Phí Đức tướng quân có độ lượng, tên kì tử Phỉ Long không bằng, cơ hồ bị cảm thú nam tước chọc cho đến nộ hỏa, trong lòng nguyên rửa cảm thú nam tước không ngừng...

nl.Bởi có tin điều truyền thư, tin tức trận đại chiến tại Bồ Cát thành đến nay, trong một thời gian ngắn ngủi, đều đã truyền tới đế đô lưỡng quốc. Tại lưỡng quốc mà có hai bầu không khí trái ngược nhau.kien

Thiên Vũ đế quốc không cần phải nói. Nhìn Bàn Kỳ bệ hạ thì có thể khẳng định là đang vừa chán nản vừa tức giận. Còn bên Mạt La đế quốc với thắng lợi lớn đó, tự nhiên hoan hỉ, vô luận là Uy Nhĩ đảng phái hay Lạc Khắc đảng phái, tất cả đều cao hứng. Bởi vì không chỉ Lôi Ân nam tước có công lao lớn, công lao của phụ tử Phí Đức tướng cũng không phải là nhỏ!

Trong lúc Bàn Kỳ bệ hạ cùng Du Lệ phong tào trên giường triều miên tâm hoan, tại hoàng cung Mạt La đế quốc, đám quần thần đã rút lui sau buổi yến tiệc. Lao Nhĩ bệ hạ uống rất nhiều, được tam hoàng tử Đan Ni cùng với vài cung nữ, cũng đi về tâm cung!

“Ai, sao lại say như thế này, nhanh, mau đưa bệ hạ lên giường! Sa Nhã hoàng hậu xinh đẹp đoan trang mắt thấy Đan Ni cùng cung nữ dìu bệ hạ đang say tiến vào tâm cung, liền bắt đắc dĩ thở dài, rồi bảo bọn họ lấy chăn đắp lên người Lao Nhĩ bệ hạ.

Sa Nhã hoàng hậu khi còn trẻ là tuyệt sắc mỹ nhân đẹp nhất nhì của Mạt La đế quốc. Hôm nay nàng dù đã bốn mươi, nhưng dung nhan không có đổi

thay, ngược lại sao với lúc trẻ còn đẹp hơn. Giờ phút này đang vận một bộ cung trang hoa lệ màu trắng, mái tóc màu tím kéo dài xuống trông đoan trang, cử chỉ rất đoàng hàng nghiêm túc, khí chất cao quý, để nam nhân nhìn chắc chắn sẽ động tâm. Đan Ni đặt phụ hoàng lên trên giường, rồi bảo cung nữ ra ngoài, im lặng đứng ở bên giường, nhìn mẫu hậu đang ôn nhu chăm sóc phụ hoàng, trong mắt tràn ngập thần sắc phức tạp!

“Đan Ni, con biết rõ tử lượng của phụ thân rất kém, sao lại không khuyên can ngài, để ngài trở thành hình dạng như thế này. Sau này có việc như thế lần nữa, nhất định phải khuyên ngài uống ít, biết không?” Sa Nhã hoàng hậu đứng dậy nhìn đứa con yêu thương đang mặc một bộ y phục màu đen, ôn nhu dặn dò.

“Sau này sẽ không có....” Đan Ni đi tới bên giường, nhìn phụ thân say mèm đã ngủ say, thân thể có chút phát run, miệng nhẹ nhàng đáp lại mẫu hậu một tiếng.

Sa Nhã hoàng hậu cũng không nghe rõ lời của Đan Ni, thấy y tựa hồ có chút khác thường, nhíu mày hỏi: “Đan Ni, con hôm nay sao vậy, trong người không khỏe? Con vừa mới nói gì?”

“Con nói phụ hoàng sau này sẽ không thể uống rượu lần nữa...” Đan Ni quay đầu nhìn về phía mẫu hậu, trong mắt đột nhiên lộ ra tia hung ác, từ ống tay áo bên phải lấy ra một thanh thủy thủ, nhanh chóng đâm vào trái tim của phụ hoàng!

“Đan Ni, con điên rồi à? Con có biết người đang làm gì không?!” Sa Nhã hoàng hậu nhìn thấy thanh thủy thủ của nhi tử đâm vào trái tim của trượng phu, nhất thời thân thể mềm mại run lên, ánh mắt không tin nhìn Đan Ni, không thể tưởng tượng được hẳn lại làm ra cái sự tình này!

“Đan... Đan Ni...” Lao Nhĩ bộ hạ say rượu đau đớn trợn mắt lên, nhìn nhi tử thần tình hung ác cầm trong tay một thanh thủy thủ cắm vào trái tim chính mình, không ngờ được tình hình như vậy, mắt trợn lên, rồi tắt thở mà chết đi!

“Bộ hạ....” Sa Nhã hoàng hậu thấy tình hình này lập tức kinh hô lao tới bên cạnh Lao Nhĩ bộ hạ, mắt thấy người đã hoàn toàn rời khỏi mình, quay đầu trừng mắt Đan Ni, thương tâm gào to: “Người dám mưu sát phụ hoàng của mình, ta sao lại sinh ra một đứa nghịch tử như ngươi. Người đâu, người đâu, mau bắt tên nghịch tử này lại cho ta!”

“Không cần phải hét, không ai đến đây đâu!” Đan Ni thân hình run rẩy, buông cây thủy thủ xuống rồi hít thở vài hơi, nhìn mẫu hậu nhắc nhở.

Ngày thường Sa Nhã hoàng hậu chỉ cần mở miệng gọi, hì thị vệ hoặc cung nữ bên ngoài lập tức tiến vào. Hiện tại nàng thấy mình đã la to, nhưng không có ai tiến vào, nhất thời hiểu được tên nghịch tử này đã sớm âm mưu từ trước, không nhìn được rơi lệ nhìn về phía Đan Ni: “Vì cái gì? Vì cái gì ngươi lại muốn giết hại phụ hoàng của mình!”

“Ta thật không muốn vậy, nhưng ta không làm vậy thì không được. Ngôi vị hoàng đế chỉ có thể truyền cho đại ca, căn bản không có khả năng do ta kết thừa!!!” Đan Ni nhìn mẫu hậu rít gào mà nói to.

“Ngôi vị hoàng đế? Vì ngôi vị hoàng đế mà ngươi dám hạ độc thủ với phụ hoàng? Ngươi như vậy có thấy xứng đáng không?” Sa Nhã hoàng hậu chảy nước mắt trong suốt không ngừng trên khuôn mặt mỹ lệ, nhìn tên nghịch tử trước mắt mà bi ai cười khẽ, “Hai năm trước đây, phụ hoàng ngươi đã quyết định truyền ngôi cho ngươi rồi!”

“Cái gì?!” Câu nói cuối cùng của Sa Nhã hoàng hậu giống như một tia sét đánh ngang làm chấn động tinh thần Đan Ni, đứng ngây ngốc tại chỗ!

Sa Nhã hoàng hậu nhìn hình dạng sững sờ của tên nghịch tử, bi ai mà xem xét thủy thủ trên ngực của trượng phu, rồi dùng tay rút ra, muốn tự kết liễu đi cùng với trượng phu. Đan Ni thấy thế từ sững sờ trở lại tỉnh táo, giữ được cổ tay cầm thủy thủ của mẫu hậu, rồi đoạt lấy thủy thủ, ném xuống dưới giường, “Mẫu hậu, người không thể như vậy, người không thể chết!”

“Nghịch tử, nếu ngươi sớm có chuẩn bị, thì còn có thể để ta sống sao? Ta tự kết liễu người không cao hứng sao?” Sa Nhã hoàng hậu nhìn nghịch tử bi ai cười lạnh, xoay người muốn đập đầu vào tường đá bạch ngọc.

“Không, mẫu hậu, ta sẽ không giết người. Cho dù ta có giết hết mọi người trong cung, cũng không sẽ không hạ độc thủ với người!” Đại Nhi giữ chặt Sa Nhã hoàng hậu, đặt ở dưới thân, lo lắng giải thích.

“Sát hại hết mọi người trong cung?” Nói như vậy ngay cả huynh đệ tỷ muội người cũng không buông ta? Tên nghịch tử này, người rốt cuộc có còn nhân tính không!!” Sa Nhã hoàng hậu bị đặt dưới thân tên nghịch tử, nghe y nói xong phần nộ mắng.

“Vì ngôi vị hoàng đế và mẫu hậu, ta ngay cả phụ hoàng còn dám giết, huynh đệ tỷ muội thì nói chi?” Đan Ni tên súc sinh này dùng sức đè lên người mẫu hậu y. Nói ra một nguyên nhân khác vì sao sát hại phụ hoàng.

“Người, người súc sanh này, người muốn làm gì? Sa Nhã hoàng hậu nghe Đan Ni nói ra nguyên nhân sát hại phụ hoàng, ngoài trừ ngôi hoàng đế còn có quan hệ đến mình. Vừa vặn đuôi ngọc ở hạ thể cảm ứng được nam căn Đan Ni đột nhiên bật khởi, đang đâm vào mình, thì lập tức kinh hoàng nhìn y chật vắn.

“Mẫu hậu, ta yêu người. Từ khi biết yêu ta luôn để ý đến người. Những năm gần đây ta đều mơ tưởng giữ lấy người...” Đan Ni bộc lộ ý niệm mà bao năm nay đã cất giấu trong nội tâm, kích động cúi đầu xuống hôn Sa Nhã hoàng hậu đang giật mình, bàn tay to lớn đã bắt đầu làm loạn cái quần của Sa Nha, nhưng muốn mau chóng chiếm lấy Sa Nhã!

“Ô ô... súc sanh... súc sanh... buông ta ra... người loạn luân...” Sa Nhã nhu nhược bị nghịch tử đè lên rồi hôn, căn bản không thể giãy dụa, tâm trạng cực độ sợ hãi, không dám tưởng tượng sự tình tiếp theo phát sinh ra sao. Môi anh đào bị phong bế chỉ có thể ngậm ô ô, dòng nước mắt bi ai không ngừng từ mắt phượng chảy ra, thân thể mềm mại mê người giãy dụa vãn vẹo một cách vô dụng.

Tiếng ngậm giận cùng sự giãy dụa của Sa Nhã không nhưng không làm cho thú dục của Đan Ni giảm bớt, mà còn kích thích dục hỏa của y càng dâng cao hơn. Sau khi xé rách chiếc quần, y liền lập tức hung dữ cởi bỏ đế khố của Sa Nhã, hai tay run rẩy vuốt ve da thịt nhu nộn bóng loáng của nàng. Sau một hồi hưởng thụ thành thực gây cho y có một khoái cảm muốn loạn luân. Hạ thể hoàn toàn mất đi nhân tính tiến vào vùng cấm địa của mẫu thân.

“Không....!!!”

nl.Hoàng hậu mới cảm nhận được chính mình bị người thân gian dâm, phát ra những tiếng kêu rên tuyệt vọng, trong lòng tràn ngập nỗi bi ai, thế lương cùng phần nữ.kien

Thế sự vô thường, ai có thể nghĩ đến một Đan Ni hoàng tử có phong độ thân sĩ lại có thể làm ra cái ác sự trái thiên lý như vậy? Sắc đẹp và hoàng quyền đã hoàn toàn xâm chiếm đại não của hoàng tử điện hạ nay!

Trong khi Đan Ni đang cường bạo mẫu hậu chính mình, tất cả cả thành viên trong hoàng cung đều gặp phải kiếp nạn chưa từng có. Bởi vì Đan Ni đảm nhiệm đoàn trưởng của bạch điều kỵ sĩ đoàn, với việc Phi Long rời khỏi đế đô đến tây bắc mà tham chiếm, y đã bí mật thu tóm toàn bộ hoàng gia kỵ sĩ đoàn, đang ở trong hoàng cung đồ sát thành viên hoàng thất.

Hoa viên hoàng cung, cửu giai Hắc Ám ma kiếm sĩ, Hắc Ám giáo hoàng Tắc Tư đang cầm trong tay Ác Ma chi kiếm có thể tăng tám tầng Hắc Ám đấu khí cùng cửu giai tạt phong kiếm sĩ Tả La đánh rất kịch liệt. Lưỡng đại siêu cấp cường giả tốc đều đều siêu nhanh. Cả hoa viên nơi nơi đề tàn ảnh màu đen và màu xanh do bọn họ để lại. Tạt phong kiếm khí cùng Hắc Ám kiếm khí không ngừng va chạm mạnh mẽ, sinh ra liên liên bạo pháo, kinh phong phá hư cả hoa viên, làm cho bất luận kẻ nào không dám tiếp cận nơi đây.

Tả La mặc áo xanh tay phải huy vũ Tạt phong trường kiếm có thể tăng sáu tầng tạt phong đấu khí, cùng một đạo lạc thiên sứ siêu cấp cường hãn trước mắt này giao thủ, trong lòng chấn động liên tục, cực kỳ lo lắng an nguy của Lao Nhĩ bộ hạ, muốn nhanh chóng chạy đến bảo vệ ông. Đáng tiếc lại bị địch nhân dây dưa không thể thoát đi!

Cùng lúc đó, Liên Na công chúa người đầu tiên phát hiện kinh biến trong cung, liền cỡi lam vũ lôi ưng bay đến không trung ở tầm cung phụ hoàng và mẫu hậu. Nàng phát hiện bên ngoài có rất nhiều hoàng gia kỵ sĩ đóng ở đó, trong lòng lo lắng không thôi, chỉ còn cách mau chóng hướng ra ngoài cung đi tìm chúng quý tộc và quan viên cầu cứu!

Trên con đường nào nhiệt cách ngoài cung không xa, Diệp đại đoàn trưởng vừa mới vào đêm phản hồi đế đô, cùng Lộ Lộ đang đi tản bộ, trong lòng tính toán ngày mai xem quốc vương bộ hạ muốn thưởng tứ cái gì....

Chương 111 : Bình tức bạo loạn, hoạt tróc súc sanh

Dịch: Now or Never

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Dã tâm Hắc Ám giáo hoàng Tắc Tư thật lớn, không những cùng Bàng Kỳ bệ hạ hợp tác, lại còn âm thầm cấu kết với Đan Ni có dã tâm bùng bùng, trợ giúp Đan Ni cướp lấy ngôi vàng quốc vương Mạt La đế quốc.

Bàng Kỳ luôn muốn thống nhất tam đại đế quốc của nhân tộc, ý nhiệm trong đầu là ngôi trên cả thiên hạ. Đan Ni thì với cái ngai vàng của phụ hoàng cùng mẫu hậu mỹ lệ. Bởi vậy sau khi Tắc Tư tham xét kỹ lưỡng năng lực cùng thế lực của hai người này, thì lão mới tiến hành hợp tác với họ.

Mặt ngoài Tắc Tư đưa điều kiện với hai người bọn họ rất đơn giản, chỉ yêu cầu cho phép Hắc Ám giáo đình sau này được công khai. Nhưng dã tâm của lão thì âm thầm tồn tại, không có ngừng lớn lên, bởi vì lão muốn mở phong bế của cửa Ma giới, chuẩn bị tự mình thống nhất nam bắc toàn đại lục, trở thành vương giả độc nhất vô nhị. Nói đơn giản, Bàng Kỳ và Đan Ni trong mắt lão, chỉ là hai con cò trong tay lão mà thôi!

Bạo loạn ở hoàng cung phát sinh hiện giờ, chính do Tắc Tư và Đan Ni thừa dịp tình tây bắc và đông bắc có chiến sự, là một thời cơ tốt, triển khai đại kế đoạt vị. Tắc Tư giáo hoạt vì muốn bảo toàn thực lực của Hắc Ám giáo đình, lần này chỉ có một mình tham gia, chỉ phụ trách Mạt La đế nhất kiếm sĩ Tả La.

Bạch điều kỵ sĩ đoàn và hoàng gia kỵ sĩ đoàn cùng lúc hành động. Trong hoàng cung ngoại trừ Liên Na công chúa nhanh chóng cười ưng bay tẩu thoát, mọi phi tần của Lao Nhĩ bệ hạ, cùng với đại hoàng tử và công chúa Li Na sắp lập gia đình, toàn bộ đều bị hạ độc thủ!

Tại hoa viên, Tắc Tư và Tả La, hai vị siêu cấp cường giả, đang cứ tiếp tục đánh nhau như trước. Kiếm khí phi tán xung quanh mạnh mẽ vô cùng. Cũng bởi vậy, ngoại trừ phi hành bộ đội, căn bản không ai có thể bước vào hoa viên. Thị vệ và cung nữ phần đông đều bị lưỡng đại kỹ sĩ đoàn giam cầm, không cho xuất ngoại!

*****

nl.“Thiếu gia, người xem, phía trước hình như là Liên Na công chúa cùng bạch điều kỵ sĩ!”

Trên con đường lớn tại đế đô phồn hoa náo nhiệt, U Nguyệt Nhi, Tĩnh Hương, Mộng Hình, Phi Phi tứ nữ đều đang đi dạo các cửa tiệm xung quanh. Lộ Lộ kéo cánh tay phải của thiếu gia, đột nhiên thấy phía trước trên bầu trời Liên Na công chúa và đám bạch điều kỵ sĩ theo sát sau nàng, kinh ngạc nói cho thiếu gia biết.kien

“Ân? Thú vị thật, hình như trước kia cho tới bây giờ chưa nghe nói qua Liên Na công chúa xuất cung vào ban đêm!” Diệp Phong ngậm trong miệng một cây Thanh sắc tiêu hồn, đang vui thích với ánh mắt vừa sợ hãi vừa hâm mộ của nam nhân xung quanh trên đường, ngẩng đầu nhìn về phía Liên Na công chúa, cùng bạch điều kỵ sĩ phía sau nàng, có cảm giác tò mò.

Bạch điều kỵ sĩ đoàn và hắc ưng kỵ sĩ đoàn giống nhau là đều thuộc về hoàng thất. Liên Na công chúa dẫn bạch điều kỵ sĩ ra ngoài, cái này không có điểm gì để nghi ngờ cả. Tĩnh Hương đang quan sát các cửa tiệm, nghe Diệp Phong nói, liền theo đó ngẩng đầu lên để nhìn, thấy được Liên Na công chúa cùng bạch điều kỵ sĩ ở phía sau, cũng không có cảm giác khác thường. Nàng chỉ là hơi tò mò khi Liên Na thường không ra khỏi cung vào ban đêm, đột nhiên lại xuất cung định đi đến một nơi nào đó.

“Đạo sư, Lôi Ân, nhanh giúp ta thông báo cho các cấp quan viên và quý tộc, bảo bọn họ dẫn hộ vệ vào hoàng cung. Bạch điều kỵ sĩ đoàn và hoàng gia kỵ sĩ đoàn tất cả đều nổi loạn. Trong cung còn có một đạo lạc thiên sứ!!!” Liên Na công chúa thấy đạo sư và cầm thú nam tước ở phía dưới, lập tức y như thấy được cứu tinh, hướng bọn họ mà la to tiếp ứng!

“Cái gì!?” Diệp Phong, Tĩnh Hương cùng đám người xung quanh mình, nghe hảm thanh của Liên Na công chúa trên bầu trời xong, tất cả đều chú ý lên nàng và bạch điều kỵ sĩ phía sau nàng, lộ ra thần sắc khó tin. Không nghĩ đó là phản loạn, lại có có thêm đạo lạc thiên sứ nữa chứ!

“Liên Na công chúa, nàng trước tiên hãy xuống đây!” Diệp Phong rất nghi hoặc, nhìn hơn mười bạch điều kỵ sĩ, vẫy tay gọi Liên Na công chúa bay xuống đây.

“Bạch điều kỵ sĩ đoàn phụng mệnh đuổi bắt phản nghịch của đế quốc. Người không có liên quan lập tức tránh ra, nếu không giết không cần hỏi!”

Chúng bạch điều kỵ sĩ nhận được tử mệnh lệnh, chính là phải diệt trừ Liên Na. Mặc dù bọn chúng có chú cố kỵ cư dân cùng với cầm thú nam tước biết sự tình trong cung, nhưng mà ngấm lại tam hoàng tử điện hạ, cũng là đoàn trưởng của bọn chúng, sắp trở thành tân quốc vương, bọn chúng

không còn cố kỵ ai nữa, rồi lao về phía Liên Na, ngay cả bọn người cầm thú nam tước cũng không để vào trong mắt!

“Ngu ngốc, Liên Na công chúa là phản nghịch? Nói dối như con heo ngu. Lão tử muốn xem bọn người như thế này là giết không cần hỏi!”

Đối với việc Liên Na và bạch điều kỵ sĩ đều nói đối phương là phản nghịch, Diệp Phong không có thời gian để hỏi nhiều, tự nhiên tin tưởng nữ nhi của quốc vương. Hắn nhìn hơn mười bạch điều kỵ sĩ phía trên, trong đầu đoán được tình huống trong cung, liền nhanh quay ngược lại, mau chóng phân phó Mộng Hình bảo vệ Lộ Lộ và U Nguyệt Nhi đi đến chỗ bên trái không có ai, phóng xuất Truyện Tổng Trận, trở về trú địa bí mật để điều binh tới, còn tay phải lấy ra Quang Minh chi kiếm, trực tiếp luân khởi cự hình kiếm khi có phong mang ngạo thế, đối bạch điều kỵ sĩ trên bầu trời hét to và cuồng trầm!

Tĩnh Hương và đang giật mình vì Tư Lược đoàn có Truyện Tổng Trận, Liên Na, đều tự gọi ra ma súng để công kích, trong miệng liên tục niệm các chú ngữ điện hệ ma pháp.

Đối với bọn người Diệp Phong làm việc khó hiểu như vậy, người đi đường xung quanh càng thêm mê hồ, nghe bạch điều kỵ sĩ nói sẽ giết chết không cần nói nhiều, lại thấy cầm thú nam tước xuất ra võ công cường hãn như thế, lập tức bị dọa chạy tứ tung, muốn rời xa chỗ thị phi này. Các thương gia chủ cửa tiệm thì đóng chặt cửa lại, không dám nhìn ra, sợ bị họa đến đến!

Bạch điều kỵ sĩ cũng giống như vậy mà giật mình cự hình kiếm khí của cầm thú nam tước, chỉ một chiêu đã giết liền hai tên. Chúng nhất thời không thể công kích Liên Na công chúa đang được bảo vệ bởi ma súng.

“Ngao ô...”

nl.Trận trận tiếng sói tru vang lên. Tại Vọng Triều sơn bí mật trú địa, thành viên Tư Lược đoàn đang đánh bạc giải trí ở đại sảnh chính, nhận được thông tri của U Nguyệt Nhi vừa trở về, Kiệt Khắc dẫn bạch lang trung đội, thông qua Truyện Tổng Trận trước nhất để đến đây. Bọn họ đã thấy đoàn trưởng huy vũ kiếm khí công kích bạch điều kỵ sĩ, lập tức hạ lệnh cho tất phong cự lang phóng phong hệ tam gia ma pháp “Tất phong chi thi” phối hợp với điện hệ ma pháp của Tĩnh Hương và Liên Na, cuồng xạ địch nhân!kien

“Lão đại chúng ta đã tới!”

Bạch điều kỵ sĩ trên bầu trời bị sự xuất hiện đột ngột của bạch lang trung đội làm cho cự độ mê hồ không thôi. Khải Đặc và Ai Đức hai tên bại hoại dẫn đầu thành viên Liệt Diễm, lôi đình hai trung đội cũng rất nhanh đã tới. Khải Đặc thấy bạch điều kỵ sĩ trên bầu trời bị “Tật phong chi thi” xạ kích, lập tức truyền lệnh cho thành viên Liệt Diễm trung đội thúc giục ma sủng phóng hỏa hệ ngũ giai ma pháp “Hỏa diễm liên đạn” đem nhúng tên bạch điều kỵ sĩ còn sót lại mà tiêu diệt toàn bộ. Cộng thêm tinh linh trung đội và cự nhân tiểu đội sau đó cũng đuổi tới, nhân cơ hội mà bắt đi 22 tứ giai ma sủng bạch điều đã mất chủ nhân.

Một lúc trước đây trên đường lớn toàn bộ người ở đây đều đã trốn mất, bây giờ một ít quý tộc gần đó, tất cả dẫn hộ vệ ra ngoài đứng ở xa xa mà quan sát tình hình bên này. Nhìn Tư Lược đoàn xuất hiện một loạt các chủng tộc, tất cả đều lộ ra thần sắc kinh hãi. Đặc biệt là một lượng lớn ma sủng, cự giải chiến sĩ, Kỳ Lạp Tư cự nhân, địa tinh hỏa thương, cơ đều đều khiến họ như bị hoa mắt, không thể tin được sự uy phong凛冽 của cầm thú nam tước!

Diệp Phong nhìn thấy trên đường có một đám quý tộc ở xa xa đang quan sát, để nhìn một chút bộ chủ lực của chính mình hiển lộ ra ở đế đô, liền ra lệnh cho tinh linh trung đội đem bạch điều về trú địa bí mật, để cho thành viên ở đó canh chừng. Sau đó hắn quay đầu lại hỏi han Liên Na công chúa đang giật mình về chuyện xảy ra!

Liên Na bối rối vì không thể gặp được phụ hoàng và mẫu hậu, cũng không rõ ràng sự việc rốt cuộc là như thế nào, chỉ có thể kể cho Diệp Phong biết rằng bạch điều kỵ sĩ đoàn cùng hoàng gia kỵ sĩ đoàn đang giết hại thành viên của hoàng thất, và tại hoa viên có một đạo lạc thiên sứ đang đánh nhau với Tả La. Còn phụ hoàng và mẫu hậu đang bị bao vây trùng trùng trong tâm cung, chẳng biết tình hình ra sao!

Mẹ nó, cái này rốt cuộc là như thế nào? Bạch điều kỵ sĩ đoàn là do Đan Ni hoàng tử thống lĩnh, ngoại trừ quốc vương và Đan Ni hoàng tử không ai có khả năng điều động được bọn chúng. Hoàng gia kỵ sĩ đoàn càng trung thành với hoàng thất hơn... Chẳng lẽ tên Đan Ni hoàng tử này muốn đoạt ngôi hoàng đế? Còn cái tên đạo lạc thiên sứ kia là ai? Là tạp chủng của Hắc Ám giáo đình, hay là Ma tộc thuần chủng?

Diệp Phong nghe Liên Na kể lại, cảm giác rằng khả năng khiến hai lưỡng đại kỵ sĩ đoàn đồng thời nổi loạn chỉ có Đan Ni hoàng tử là người

đáng nghi ngờ nhất. Bất quá lại có thêm dọa lạc thiên sứ ở đây, hẳn không thể khẳng định là do ai phát động.

“Lôi An đoàn trưởng, người mau dẫn thủ hạ tiến vào hoàng cung cứu phụ hoàng và mẫu hậu nha. Mong người!” Liên Na công chúa lòng nóng vội như lửa đốt, mắt thấy Tư Lược đoàn của Diệp Phong cường hãn như lời đồn đãi, vì lo lắng cho an nguy của phụ mẫu, đã từ bỏ thân phận của một vị công chúa mà hướng Diệp Phong khẩn cầu.

“Lôi Ân, đừng do dự, chúng ta mau nhanh đi cứu bệ hạ đi!” Tĩnh Hương cũng lo lắng thúc giục theo.

Ai. Hy vọng còn đến kịp lúc để cứu. Diệp Phong nhìn nhị nữ đang lo lắng, trong lòng thâm than, chánh sắc phân phó: “Lộ Lộ, Nguyệt Nhi, các nàng hồi phủ thông tri cho lão gia, để người liên lạc với quan viên cùng quý tộc do người cầm đầu, lập tức triệu tập hộ vệ hướng hoàng cung mà cứu giá. Tĩnh Hương, Mộng Hình, Phỉ Phỉ các nàng theo Liên Na công chúa đi liên lạc với quan viên và quý tộc do Uy Nhĩ nguyên soái cầm đầu, khiến bọn họ mau chóng đến hoàng cung cứu giá, nhớ kỹ nhất định không được nói có Ma tộc dọa lạc thiên sứ. Loại thời khắc nguy cơ này tin tưởng rằng bọn họ không thể không hỗ trợ. Còn thành viên Tư Lược đoàn tất cả theo lão tử đi để hoàng cung giết địch!”

“Vâng!” Mọi người Tư Lược đoàn nghe vậy cùng lĩnh mệnh đáp lại. Lộ Lộ và U Nguyệt Nhi gọi ma sủng ra trực tiếp bay về phủ tể tướng. Tĩnh Hương tam nữ cùng Liên Na công chúa đi liên lạc với các quan viên và quý tộc do Uy Nhĩ nguyên soái cầm đầu. Diệp Phong bảo Ba Nhĩ thu hồi Truyện Tổng Trận, rồi tự mình dẫn đầu thành viên Tư Lược đoàn hướng cửa chính của hoàng cung mà chạy tới. Đồng thời hắn cũng lệnh cho Kiệt Nã Tư dẫn tinh linh trung đội hành động, bay vào trong hoàng cung mà dò xét tình hình, tốt nhất là tìm được Lao Nhĩ bệ hạ ở đâu!

Trong hoàng cung, tên Đan Ni súc sanh này đã phát tiết hết thú dục, liền đánh ngất mẫu hậu để tránh bà tự sát, sau đó đi ra tâm cung hướng đại đội trưởng đệ tam đại đội hoàng gia kỵ sĩ đoàn đang chờ ở bên ngoài. Y hỏi han tin tức một lần, biết được chỉ có Liên Na công chúa chạy thoát, và đang bị truy kích, còn lại đều đã bị diệt khẩu toàn bộ. Tâm trạng y có chút bất an, mong kỵ sĩ trung kích có thể giết chết luôn hoàng muội của mình. Sau đó y điều động tam đại đội bạch điều kỵ sĩ, cưỡi bạch điều bay đến hoa viên, muốn nhìn Tắc Tư giáo đã giết chết Tả La chưa!

Song, khi y tới hoa viên, kết quả cũng làm y thất vọng, bởi vì tại trong hoa viên đồ nát, Tắc Tư và Tả La vẫn cứ tiếp tục đánh nhau, còn y chỉ có thực lực lục giai Quang Minh kỳ sĩ, còn phân đông bạch điều kỳ sĩ cũng chỉ có thực lực tứ giai Quang Minh kỳ sĩ. Thực lực không đủ cho nên chỉ có thể nhìn thấy được tàn ảnh của hai vị siêu cấp cường giả để lại, căn bản không thể biết rõ ai mạnh ai yếu!

Bọn người Đan Ni đứng ở ngoài không thể biết, chỉ có người trong cuộc là Tắc Tư và Tả La mới biết rõ ai mạnh ai yếu trong lúc này. Đặc biệt là Tả La, y căn bản không phải là đối thủ của Tắc Tư, cộng thêm Ác Ma chi kiếm của Tắc Tư mạnh hơn Tật phong trường kiếm của y, cho nên y bị lâm vào thế dưới, bị đánh bại chỉ là chuyện sớm muộn!

Bất quá Tả La bây giờ ra chiêu rất ngoan độc, cho dù không đánh lại Tắc Tư, vả lại Tắc Tư đánh nhau chỉ vì muốn phân tán sự chú ý của y, cố ý nói cho y biết là Đan Ni muốn đoạt vị, hơn nữa hôm nay khẳng định sẽ giết chết Lao Nhĩ, khiến cho y trong lòng cự độ bị phần tức giận, muốn đi xem tình hình, nhưng vì Tắc Tư có khả năng bay dây dưa không thể thoát thân, chỉ đành ra chiêu tàn nhẫn muốn liều mạng với Tắc Tư!

“Đan Ni, tên nghịch tử nguoi, ta muốn thay bệ hạ mà xử tử nguoi!” Đang đánh nhau, Tả La thấy Đan Ni dẫn bọn nổi loạn bạch điều kỳ sĩ đã đến hoa viên, hơn nữa không có ý giúp mình, liền hiểu được lời vừa rồi của đạo lạc thiên sứ này đều là nói thật, phần nộ muốn giết chết Đan Ni. Đột nhiên, tại cửa lớn hoàng cung vang lên tiếng nổ liên tục, cùng tiếng hảm sát không ngừng truyền đến!

Cái này là sao?

Đan Ni đang bị Tả La tức giận mắng chửi, và Tắc Tư nghe được âm thanh, tất cả đều lộ ra thần sắc nghi hoặc, không thể giải thích vì sao có tiếng nổ và tiếng hảm sát. Điều này làm Đan Ni giảm bớt tâm sự đi nhiều, đang lo lắng tình hình tại cửa chính, liền dẫn ba bạch điều kỳ sĩ đại đội bay đến cửa chính, để lại Tắc Tư và Tả La tiếp tục đánh nhau

Lần này tiến hành đoạt vị, Đan Ni cơ hồ bố trí bạch điều kỳ sĩ và hoàng gia kỳ sĩ khắp nơi trong hoàng cung. Đặc biệt là tại cổng chính có nhiều nhất, cả một bạch điều kỳ sĩ đại đội, cùng một hoàng gia kỳ sĩ đại đội.

Diệp Phong dẫn thành viên Tư Lược đoàn, không để ý đến người trên đường, trực tiếp chạy đến ngoài cổng chính của hoàng cung, rồi bảo cự

nhân tiểu đội đi tiên phong đập bức tường ở đây, mở đường cho thành viên Tư Lược đoànm sau đó dẫn đầu tiến nhanh vào hoàng cung.

Bạch điều kỵ sĩ đại đội cùng hoàng gia kỵ sĩ đại đội phụ trách đóng ở cổng chính đã thấy Kì Lạp Tư cự nhân đập phá bức tường, còn cầm thú nam tước xú danh lan khắp đế đô cùng bọn chiến sĩ cường tráng đa chủng tộc và ma sủng. Tất cả đều bị dọa đến khiếp sợ. Đặc biệt là khi thấy một lượng lớn sa mạc thương thủ, ai cũng hoài nghi là mình có nhìn lầm hay không, không tin đối phương lại có nhiều địa tinh hỏa thương như vậy!

“Kỵ sĩ, mau bình tâm, đối phương không có quá ba ngàn người, dù cho ma sủng hay trang bị cái gì đó, viện quân chúng ta còn ở các nơi khác đến đây là có thể lập tức tiêu diệt bọn chúng. Vì vinh quang và tương lai của chúng ta, giết!!!” Hai gã đội trưởng bạch điều, hoàng gia kỵ sĩ đại đội sau khi giật mình, thấy tất cả bộ hạ đang sững sờ, lập tức đốc thúc bộ hạ của chính mình.

“Giết .....” Bạch điều kỵ sĩ cười bạch điều và mặc cương thế chế kinh trang khả giáp, cùng với hoàng gia kỵ sĩ mặc cương thiết chế trọng kỵ khả giáp, nghe đội trưởng hét to, tất cả đều hét giật mình, vì vinh quang và tương lai, hướng địch quân mà bắt đầu xung phong!

“Đối với đám quân nổi loạn này không cần khách khí, giết hết cho lão tử. Chú tạo trung đội, hương kì trung đội chuẩn bị, sa mạc thương thủ phụ trách bạch điều kỵ sĩ, các thành viên còn lại đều bắt đầu tiêu diệt đám hoàng gia kỵ sĩ kia, làm bọn chúng biết cái gì gọi là sai lầm!” Diệp Phong dẫn đầu người bên mình, chém ra một đạo kiếm khí đứt đầu một gã hoàng gia kỵ sĩ, miệng thì quát to!

“Vâng!” Toàn thể thành viên Tư Lược đoàn đều lên tiếng lĩnh mệnh, và tự triển khai sự phân công có tổ chức. Bọn ải nhân Lạc Tư lấy gia nông pháo ra mà bắn vào đám địch quân ở phía sau. Sa mạc thương thủ thì nhắm vào bạch điều kỵ sĩ trên bầu trời mà cuồn xả. Các thành viên còn lại thì nhảy vào đám hoàng gia kỵ sĩ. Lợi dụng vũ khí sắt bén cùng tuyệt chiêu mạnh mẽ mà điên cuồng chém giết hoàng gia kỵ sĩ.

“Thiên nộ.... Cái này.... Đây là uy lực của địa tinh hỏa thương.... Xạ trình xa thật..... tốc độ nhanh quá...”

“Có phải là ảo giác của ta không? Thiết chế vũ khí có khả năng chém đứt cương giáp, nhưng cương thương của chúng ta lại không thể đâm xuyên qua

thiết giáp của chúng? Chẳng lẽ đó là do võ công mạnh mẽ của bọn chúng đem đến hiệu quả như vậy?”

Gần nơi đang triển khai chém giết, sa mạc thương thương cầm địa hỏa thương, cùng với tinh thiết trang bị cho thành viên Tư Lược đoàn, tất cả đều làm cho đối phương cực độ khiếp sợ. Khiến bọn chúng không thể tin được là có loại hỏa thương, thiết chế vũ khí, khả năng cùng với võ công lợi hại như vậy!

“Oanh oanh oanh oanh... “ Tiếng nổ phát ra từ gia nông pháo làm cho bạch điều, hoàng gia lưỡng đại độ tinh thần bị đả kích thêm. Một viên pháo đạn nổ mạnh phía sau bọn chúng, làm cho một trên kê rên kinh hô dữ dội!

“Bình tướng phía trước đứng vững, viện binh đã đến!” Đan Ni dẫn ba bạch điều kỵ sĩ đại đội, thấy tình hình ở cổng chánh, quan sát Tư Lược đoàn của Lôi Ân như biểu diễn hòa tấu, trong lòng sự mừng rỡ trước đó không thể không dịu xuống. Liên lúc này y truyền lại cho vài tên bạch điều kỵ sĩ thông báo cho kỵ sĩ từ các nơi khác đến đây, rồi để chúng bạch điều kỵ sĩ bên cạnh mình toàn bộ bay đến hỗ trợ bộ đội bên mình đang hoảng sợ!

“Hoàng tử điện hạ đã tới, mọi người cố gắng lên, để hoàng tử điện hạ thấy được sự dũng mãnh của chúng ta!” Hai đại đội trưởng kỵ sĩ đại đội vừa bị đánh đến nỗi bị dọa khiếp, mắt thấy Đan Ni hoàng tử đã đến, lập tức cao giọng quát bộ hạ cố gắng giết địch.

Xem ra thật sự là tên Đan Ni tiểu tử này muốn đoạt ngôi vị hoàng đế. Mẹ kiếp, cái này đã hủy hoại tương thưởng của lão tử? Với bao nhiêu công lao tại cuộc chiến Bồ Cát thành, lão tử được tương thưởng không khoa trương lắm cùng là một chức công tước. Tiểu tử này không mưu sát phụ thân hắn, thì tương thưởng của lão tử còn nhiều hơn thế. Diệp Phong nhìn Đan Ni dẫn đám bạch điều kỵ sĩ, xác định rằng y muốn đoạt vị, trong lòng dù công hay tư đều không hy vọng Lao Nhĩ gặp chuyện gì.

“Kỵ sĩ, mau xuất thực lực chân chính của các ngươi đi. Ai có thể giết chết Lôi Ân, thưởng một trăm vạn kim tệ, phong chức làm tướng quân, thụ hầu tước tước vị!” Đan Ni nhìn tình hình phía trước, cao giọng nói thật lớn phần thưởng hấp dẫn này, muốn cho bọn binh tướng vì tương thưởng mà giết chết tên Lôi Ân hỗn đản này!

Một trăm vạn kim tệ, chức vị tướng quân, tước vị hầu tước, cả ba tương thưởng lớn này đối với mỗi binh tướng ở đây đều hấp dẫn. Thưởng một lần cả ba, như thế cái việc thưởng thí này chưa từng nghe qua thấy qua. Bởi vậy

chúng bạch điều và hoàng gia kỵ sĩ nghe Đan Ni nói xong, liền hô to phóng tới trước, tranh nhau muốn là người đầu tiên giết chết cầm thú nam tước.

“Dừng, Đan Ni tên vương bát đản này con bà nó thật là tài a, dưới cái tướng thường tốt như vậy lão tử cũng động tâm.” Diệp Phong nhìn địch binh điên cuồng hướng chính mình chạy tới, trong miệng vừa cười khẻ vừa mắng, lấy ra trọng trang khải giáp để hộ thân, tay trái huy quyền, tay phải múa kiếm nhanh chóng nhảy vào trong đám kỵ sĩ tham lam, thi triển tuyệt chiêu cuồng sát tàn nhẫn, muốn nhân cơ hội này phóng đi, trực tiếp bắt Đan Ni!

Chúng thành viên Tư Lược đoàn thấy đoàn trưởng xâm nhập vào đám địch quân, lập tức tự động hình thành đội hình chiến đấu. Cự giải trung đội, lôi đình trung đội, cự nhân tiểu đội phụ trách bảo vệ sa mạc thương thủ và bọn pháo thủ Lạc Tư chống lại những tên kỵ sĩ bay qua. Toàn bộ thành viên còn lại thì theo đoàn trưởng mà xung phong, tuyệt chiêu và ma pháp bất tận cuồng xuất, giết chết địch nhân đang cuồng quật giật mình, không thể tưởng được bọn họ có võ công cao như vậy!

Ai, nếu Lôi Ân có thể theo ta, thật là tốt biết bao. Đan Ni nhìn cường hãn chủng tộc, vũ khí trang bị ma súng võ công của Tư Lược đoàn bộ đội, trong lòng bất đắc dĩ thở dài, chuẩn bị sau khi tiêu diệt Lôi Ân sẽ chiếm luôn tất cả trang bị và ma súng!

Ma pháp lóe sáng, đầu khí chói mắt, chân khí mãnh liệt, tử đạn bay loạn, pháo đạn cuồng tạc, song phương cùng liều mạng một hồi lâu. Tinh huống bất lợi của Tư Lược đoàn đã đến, các bạch điều kỵ sĩ và hoàng gia kỵ sĩ ở các nơi khác toàn bộ chạy đến đây. Số nhân mã của địch quân nhiều gấp sáu lần của bọn hắn.

“Kỵ sĩ, xung phong, ai có thể giết chết Lôi Ân, thưởng một trăm vạn kim tệ, phong chức tướng quan, thụ tước vị hầu tước!” Đan Ni đang cười điều ở trên không bay cách bọn người Diệp Phong, nhìn hai loại kỵ sĩ vừa tới, một lần nữa mở miệng hứa phong hậu thưởng tử rất hấp dẫn, khiến cho chúng kỵ sĩ đều động tam hướng Diệp Phong mà không ngừng tiến lên.

“Mẹ kiếp, lão gia bọn họ thế nào chưa đến!”

Bạch điều kỵ sĩ đoàn cùng hoàng gia kỵ sĩ đoàn, đều là bộ đội tối tinh nhuệ của Mạt La đế quốc. Diệp Phong mắt thấy đối phương vừa tinh nhuệ vừa nhiều gấp sáu lần đang tiết đến, nhất thời cảm giác không tốt, bắt đầu động não suy nghĩ, muốn tìm điểm tử để đối phó với địch nhân.

“Hừ, Lôi Ân, đối mặt với nhiều bộ đội tinh nhuệ của đế quốc như thế, ta không tin người có thể làm nên trò trống gì!” Đan Ni nhìn bạch điều kỵ sĩ và hoàng gia kỵ sĩ đang uy vũ xung phong, trong lòng đang rất đặc ý. Đột nhiên phía sau có một trận mưa tên dày đặc bay tới, mang theo nhiều màu sắc cùng chân khí điên cuồng hướng hướng bay tới, làm cho y lập tức thúc giục khổ hạ bạch điều bay lên cao, may mắn tránh được công kích.

“Hắc hắc, tiểu tử người mặc dù thông minh hơn tên hoàng tử ngu ngốc của Thiên Vũ đế quốc, không có tiến lên giết địch. Nhưng gặp phải đoàn trưởng đại nhân chúng ta, chỉ có thể nói là người gặp vận rủi mà thôi.”

Bại hoại tinh linh Kiệt Nã Tư đầu tinh dẫn tinh linh trung đội dò xét tình hình trong cung. Bởi vì tốc độ của Quang Minh bạch vũ điều nhanh hơn so với của bạch điều, nên liền bay ra phía sau Đan Ni, gã nhìn y đang đặc ý cười khế, liền nhanh chóng bay đến bao quanh y, giương cung ngắm, ý bảo y lập tức gọi bộ hạ đình chỉ công kích, nếu không giết chết không tha!

Một nước cờ sai, thua cả bàn cờ.

Đan Ni thấy chính mình bị một trăm tinh linh xạ thủ của địch quân cười Quang Minh bạch vũ điều vây quanh mình, trong lòng biết rõ tốc độ ma sủng của mình căn bản không có khả năng chơi lại địch nhân, sắc mặt cực kỳ thảm thương. Sau đó y nhìn về phía hỏa tinh linh Lị Lị đang ôm trong người Sa Nhã hoàng hậu mặc một bộ cung trang, không cam lòng từ từ đáp xuống mặt đất, ra lệnh cho hai loại kỵ sĩ đình chỉ công kích Tư Lược đoàn, rồi bị tinh linh trung đội áp giải tới Diệp Phong ở bên kia.

“Ha ha ha, Kiệt Nã Tư, tiểu tử người con mẹ nó làm cho lão tử nở mặt thật, xuất hiện quá đúng lúc. Cứ để đó, khi trở về trú địa, bản đoàn trưởng sẽ trọng thưởng hậu hỷ!” Diệp Phong cực độ hưng phấn nhìn Đan Ni bị cung tên uy hiếp không dám cương ngạnh, ngẩng đầu lên cười to ha ha.

Thành viên Tư Lược đoàn nhìn thấy đồng bọn bắt được Đan Ni cũng đều hoan hô thắng lợi theo. Trái ngược, chúng kỵ sĩ của bạch điều kỵ sĩ đoàn và hoàng gia kỵ sĩ đoàn nhìn hoàng tử bị vây quanh uy hiếp, tất cả đều muốn đến cứu giá, nhưng cân trọng, không dám coi thường mà vọng động!

Bại hoại Kiệt Nã Tư đứng ở bên cạnh Diệp Phong nhẹ giọng nói: “Đoàn trưởng, nói cho ngài một tin tức không tốt. Nghe xong ngài đừng mắng ta!”

“Trời, bản đoàn trưởng là ác nhân sao? Yên tâm, lần này người lập công lớn, lão tướng muốn thưởng cho người còn không kịp nữa là, sẽ không mắng người đâu. Có việc gì, nói nhanh!” Diệp Phong trong lòng quả quyết,

nghe Kiệt Nã Tư nói xong, lập tức mỉm cười đồng ý, rồi ngấm lại, nhìn hoàng hậu trong lòng của Lị Lị, hướng Kiệt Nã Tư mà hỏi: “Các người tìm được hoàng hậu, còn Lao Nhĩ bệ hạ đâu?”

“Ách, cái này chính là việc mà ta định nói với ngài. Lị Lị tiến vào tẩm cung của quốc vương và hoàng hậu, phát hiện quốc vương đã chết, còn vị hoàng hậu này có dấu vết bị cưỡng bạo. Chúng ta tại tẩm cung bức hỏi hai tên hoàng gia kỵ sĩ lưu lại tại đó. Trước khi việc này xảy ra, chỉ có tên súc sanh kia tiến vào tẩm cung. Cho nên chỉ có hấn gây ra thôi!” Kiệt Nã Tư nói nhỏ bên tai đoàn trưởng đại nhân, cuối cùng tay phải chỉ về phía Đan Ni, trong mắt tràn ngập sự khinh bỉ.

“Người nói cái gì? Nói lại một lần nữa coi?” Diệp Phong nghe Kiệt Nã Tư nói xong, nhìn Đan Ni, rồi quay đầu ra vẻ khó tin ý bảo Kiệt Nã Tư thuật lại một lần nữa.

“Quốc vương bị giết, hoàng hậu bị cưỡng bạo, trong lúc đó chỉ có tên súc sanh này tiến vào tẩm cung. Chỉ vậy thôi. Còn tất cả thành viên hoàng thất, tựa hồ đều bị giết trong phòng ngủ!” Kiệt Nã Tư nhỏ giọng thuật lại một lần nữa, bổ sung thêm tình hình của các thành viên hoàng thất còn lại.

“Người súc sanh mẹ kiếp, ngay cả cảm thú cũng không bằng, mẹ nó....” Diệp Phong nghe Kiệt Nã Tư thuật lại, trong lòng thầm than cho Mạt La đế quốc đã tạo ra một loạn tử, mở miệng mắng chửi tới tấp tên Đan Ni đã thí phụ gian mẫu (giết chết cha, cưỡng gian mẹ), cuối cùng không động khẩu nữa mà động thủ. Hấn trực tiếp xuất một cước vào hạ bộ của Đan Ni, làm cho y ngã xuống đất kêu thảm nhưng không chết, tiếp đó đập lên người y.

“Lôi Ân... người hỗn đản.. dám động thủ với ta... tội người đáng bị diệt tộc...”

“Diệt cái đầu nãi nãi ngươi!!!”

Đan Ni đang kêu gào thảm thiết, Diệp Phong ngược lại không có vừa. Đối với tên gia hỏa này mà nói, cưỡng gian không phải chuyện to tác gì, nhưng Đan Ni ngay chính thân mẫu đã sinh dưỡng mình cũng không buông tha, lại còn làm hại hấn không có cơ hội được thưởng tứ. Hấn nếu không đập tên Đan Ni súc sanh này, hấn nghĩ có lỗi với cả hai chân!

Chúng kỵ sĩ của bạch điều kỵ sĩ đoàn và hoàng gia kỵ sĩ đoàn thấy hoàng tử điện hạ bị đá, rốt cuộc không nhịn được đều muốn cứu giá. Đáng tiếc lúc này ở ngoài hoàng cung nhận được tin bọn quan viên và quý tộc Lạc Khắc

đái lĩnh hộ vệ đi theo Liên Na công chúa, cầm vũ khí trong tay, với lượng lớn mà tiến vào hoàng cung. Nhân số rất nhiều, ít nhất cũng phải bốn vạn!

“Trời, lão gia, các người cũng chọn đúng thời điểm nha? Vừa đúng lúc chúng ta bắt tên cầm đầu, thì các người xuất hiện...” Diệp Phong nghe được âm thanh, định chỉ đá vào người Đan Ni, quay đầu lại nhìn bọn quan viên và quý tộc Lạc Khắc, bất dặt dĩ lắc đầu thở dài một hơi, định muốn nói tại đại cầu trong phim cảnh sát, các người tính toán thời gian chính xác thật, nhưng liền tỉnh ngộ, thu lại lời nói, bởi vì nếu hấn có nói ra bọn người Lạc Khắc cũng không thể hiểu.

“Bắt được tên cầm đầu?!” Quan viên, quý tộc, hộ vệ chăm chú nhìn trang bị cùng ma sủng của thành viên Tư Lược đoàn, nghe Diệp Phong cảm khái xong, cùng Lạc Khắc, Tĩnh Hương liền quan sát mọi nơi, chú ý tại bên dưới chân của Diệp Phong. Có một người khuôn mặt tuấn tú bị biến dạng đến nỗi thiếu chút nữa bọn họ không nhận ra đó là Đan Ni hoàng tử.

“Tam ca??” Liên Na công chúa nhìn Đan Ni nằm trên đất rên rỉ, rồi liếc mắt quay đăm kỳ sỹ bạo loạn ka, trong lòng cũng đã đoán được một ít chi tiết của sự việc này. Nàng không nhìn được lộ vẻ mặt bị ai, khoe mắt lại phát hiện Sa Nhã hoàng hậu đang được Lị Lị ôm trong tay, lập tức kinh hô chạy đến, ngồi xuống mà ôm mẫu hậu vừa khóc vừa gọi.

Diệp Phong nhì Liên Na công chúa, rồi bảo tinh linh trung đội đi tới hoa viên hiệp trợ Tả La đối phó với đạo lạc thiên sứ, xong xuôi quay đầu đối thành viên bạch điệu kỳ sỹ đoàn và hoàng gia kỳ sỹ đoàn mà quát: “Các người kỳ sỹ bạo loạn này lắng nghe lời của lão tử. Bây giờ thủ phạm Đan Ni mưu sát bệ hạ cùng với hầu hết thành viên hoàng thất đã bị bắt giữ. Các quan viên và quý tộc lúc này đều trung thành với đế quốc, nếu các người buông vũ khí trang bị, giao ra ma sủng, có thể lập tức rời khỏi đây. Bằng không sẽ để các người thử tư vị của pháo đạn độc khí như hai mươi vạn binh tướng Thiên Vũ đế quốc!”

“Đan Ni hoàng tử giết chết Lao Nhĩ bệ hạ?!” Chúng quan viên và quý tộc nghe Diệp Phong nói xong, tất cả đều giật mình rồi nghị luận, liền lo lắng cho tiền đồ của chính bọn chúng vì không biết đế quốc sau này sẽ ra sao. Chỉ có Liên Na công chúa khi nghe phụ hoàng bị tam ca giết, bị ai mà ôm mẫu hậu đang hôn mê, tiếng khóc càng lúc càng lớn hơn.

Chúng kỳ sỹ bạo loạn mắt thấy Đan Ni hoàng tử bị bắt, các quan viên cùng quý tộc đã tới đây, binh lính và thực lực đã vượt trên rất nhiều so với

bên mình, trong lòng hiểu được lần này theo hoàng tử tạo phản xem như đã thất bại hoàn toàn. Chúng nghe nói có một cơ hội có thể rời đi, mỗi người tiếc nuối phải giao ra vũ khí khai giáp. Sau khi thành viên Tư Lược đoàn tiếp nhận đám bạch điều xong, cùng với giải ước, chuẩn bị về nhà dẫn gia quyến rời khỏi đế đô, để tránh sau này không chỉ có không thể ngăn đầu lên làm người, mà còn có thể gặp tai ương diệt môn!

Thắng là vua, thua là giặc. Một ít quan viên và quý tộc có bất mãn đối với việc cầm thú nam tước thả bọn kỵ sĩ bạo loạn, trước sau lên tiếng đề nghị muốn đem bọn chúng toàn bộ diệt trừ.

Diệp Phong sớm biết rằng sẽ có quan viên và quý tộc nói như vậy, lúc này chỉ cười khẽ tỏ vẻ hần nói là sẽ không có truy kích. Cho nên người khác muốn làm gì, hần không có quan hệ gì.

Mấy tên quan viên và quý tộc phản đối vừa nghe được lời này, lập tức vì muốn báo thù cho Lao Nhĩ bệ hạ đuổi theo giết bọn kỵ sĩ bạo loạn, chính do muốn lấy lòng của Liên Na công chúa. Bởi vì giờ đây chỉ còn Liên Na công chúa có tư cách kế thừa ngôi vị hoàng đế!

“Súc sanh... súc sanh...” Sa Nhã hoàng hậu nghe tiếng khóc của Liên Na công chúa đã tỉnh lại, đầu tiên là bị phần loạn mắng súc sanh, sau đó thấy tình hình quanh mình, liền đứng dậy rút một mũi tên của một tinh linh xạ thủ, định đâm vào tim mà tự xác. Bị dọa như vậy, Liên Na công chúa nhanh chóng giữ chặt cán bà lại. Mộng Hình thấy bà muốn cắn lưỡi, liền giúp Liên Na một tay, để ngăn việc này lần nữa.

Diệp Phong nhìn Liên Na đang thương tâm khóc, muốn Tĩnh Hương tam nữ hộ tống nàng ta đi nghỉ ngơi. Kiệt Nã Tư lúc này dẫn tinh linh trung đội bay về, nhỏ giọng nói:” Đoàn trưởng, cái tên dọa lạc thiên sứ kia chính là giáo hoàng Hắc Ám giáo đình. Bọn ta tại hoa viên tìm được Tả La bị lão đánh trọng thương. Người này thấy chúng tay đến, liền nhanh chóng bay về hướng bên này. Ngài có thấy lão không?”

“Hắc Ám giáo hoàng?!” Diệp Phong nghe vậy cả kinh, lập tức nhìn xung quang, căn bản không thấy thân ảnh của Tắc Tư, chỉ có thể để tinh linh trung đội và bạch lang trung đội đi tra xét, bảo vệ an toàn cho hoàng cung!

“Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ, lần này ta thua, nhưng ta nhất định sẽ tới lần nữa!” Hắc Ám giáo hoàng Tắc Tư đang bay phía trên bên phải bọn người Diệp Phong, thấy kế hoạch bị thấy bại, vô cùng tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi mà chửi rủa tên Lôi Ân, sau đó đập hai cánh bay ra khỏi đế đô.

Lao Nhĩ bệ hạ đã chết, kế hoạch lần này của lão thành công một nửa, đáng tiếc là không có được trợ lực của Mạt La đế quốc.

Sau trận chiến chấm dứt, Diệp Phong bảo Tĩnh Hương, Mộng Hình, Phi Phở ba vị mỹ nữ diu Liên Na công chúa và Sa Nhã hoàng hậu đi nghỉ ngơi, rồi phân phó Khải Đặc, cao thủ tra tấn, đem Đan Ni đến một chỗ để hỏi y vài vấn đề của Hắc Ám giáo hoàng. Sau khi nhỏ giọng chỉ thị thành viên Tư Lược đoàn đem bạch điều chuyển về trú địa bí mật, nháy mắt Lạc Khắc một cái, để Lạc Khắc gọi chúng quan viên và quý tộc dẫn hộ vệ hỗ trợ dọn dẹp chiến trường!

“Quai tôn, ngoài trừ tên Đan Ni chắc chắn bị giết, bây giờ hoàng thất của Mạt La đế quốc chúng ta chỉ còn lại có một vị Liên Na công chúa có thể chính thức kế thừa ngai vị. Đây là thời cơ tốt cho Pháp Lô Nhĩ gia tộc chúng ta. Xử lý xong mọi chuyện này, ta sẽ cùng con nói về vấn đề này!” Lạc Khắc từ trong miệng của Diệp Phong mà biết tình hình theo như lời của Kiệt Nã Tư, lộ biểu thái trịnh trọng đối Diệp Phong.

Chương 112 : Lạc Khắc Đích Dĩ Tâm , Dâm Đãng , Điền Loa Dĩ Áp Chủy

Dịch: vivarichmount

Nguồn: hoanguyettaodan.org

"A, mẹ nó, mệt chết đi được. Lộ Lộ mau mang trà đến đây cho thiếu gia. Nguyệt Nhi, tới đây bóp chân cho thiếu gia nào. Hình nhi, nàng cũng lại đây xoa bóp vai cho ta đi."

Đêm ngày thứ hai sau cuộc nổi loạn tại hoàng cung, Diệp đại đoàn trưởng phải lưu các thành viên của Tư Lược đoàn ở lại để bảo vệ Liên Na công chúa và Sa Nhã hoàng hậu, còn bản thân mình cùng với bọn Lộ Lộ ngũ nữ và Lạc Khắc được phủ vệ đưa về phủ tể tướng. Hắn vừa vào đến phòng đã ngã phịch xuống ghế, than mệt.

Nhìn Diệp Phong mệt mỏi nằm trên chiếc ghế dựa, ngoại trừ Phỉ Phỉ đang cười khúc khích, thì Lộ Lộ, U Nguyệt Nhi, và Mộng Hình tam nữ đều làm theo lời phân phó của hắn. Lộ Lộ mang trà dâng đến tận miệng cho hắn, U Nguyệt Nhi thì giúp hắn cởi giày vớ và rửa chân cho hắn, còn Mộng Hình thì đến sau lưng xoa bóp hai vai cho hắn. Tĩnh Hương như thường lệ không có để ý đến cái loại hưởng thụ này của hắn. Nàng âu yếm đến bên cạnh Diệp Phong và cũng giúp hắn đấm bóp đôi chân. Bởi vì hắn ra sức dẹp loạn trong hoàng thất, lập được đại công, nên nàng cực kỳ vui mừng.

"Ái chà, thật là thoải mái a." Diệp Phong hưởng thụ sự xoa bóp của U Nguyệt Nhi, Mộng Hình, và Tĩnh Hương, trong lòng thấy khoan khoái mà kêu lên như thế. Hắn quay lại ra hiệu cho Lộ Lộ đem cây Thanh sàng tiêu hồn đến cho hắn hưởng dụng, rồi ngã dài trên ghế và cảm thấy thư sướng vô cùng.

nl.Phỉ Phỉ đang ngồi tại chiếc bàn ở bên cạnh, tay chống cằm, mỉm cười quan sát Diệp Phong. Nàng nghĩ đến phụ thân đang ở tại tinh linh vương quốc xa xôi mà lộ ra thần sắc nhớ nhung. Thì ra nàng tinh linh mỹ nữ tinh nghịch này rốt cuộc cũng đã biết nhớ nhà rồi.kien

Diệp Phong nghiêng đầu nhìn Phỉ Phỉ cười hì hì, vừa định mở miệng hỏi xem nàng đang nghĩ đến điều gì, thì đột nhiên Lạc Khắc tể tướng với thần tình vui vẻ, ánh mắt mở lớn đầy vẻ hưng phấn, bước vào phòng ngủ.

Hôm qua tại hoàng cung xảy ra đại loạn, hẳn là đã khiến cho cư dân của đế đô hoang mang vô cùng. Lao Nhĩ bệ hạ giá băng, hiện nay chỉ còn lại Liên Na công chúa là người duy nhất thừa kế ngôi vị, nên Mạt La đế quốc bây giờ có rất nhiều yếu tố phải lo. Diệp Phong thấy Lạc Khắc tiến vào phòng liền nhớ tới cái đêm bình loạn, lão đã từng nói cơ hội tốt của Pháp Lô Nhĩ gia tộc đã tới, chắc lần này lão đến là có liên quan đến việc đó, nên hẳn ra hiệu bảo bọn Lộ Lộ ngũ nữ ra ngoài trước.

Lạc Khắc đối với bốn nữ nhân của cháu mình và vị nữ tinh linh mà cháu mình chưa tới tay này rất có hảo cảm. Bọn họ là những tôn tức tương lai của mình, sẽ sinh ra những hài tử nối dõi tông đường cho Pháp Lô Nhĩ gia tộc, vì vậy mà lão đối với bọn Lộ Lộ tứ nữ và Phi Phi đều rất tốt.

Mà bọn Lộ Lộ tứ nữ cùng với Phi Phi đối với vị tể tướng tham lam ích kỷ này chẳng những là không có ác cảm gì, mà còn lại rất thân thiết nữa. Vì vậy, sau khi nghe Diệp Phong phân phó, ngũ nữ lập tức thi lễ với Lạc Khắc, rồi rời khỏi phòng ngủ.

“Quai tôn, con có cái nhìn thế nào đối với cuộc thế trước mắt của đế đô?” Lạc Khắc tể tướng ngồi xuống một chiếc ghế gần đó, nhìn vào tôn nhi đang nằm ngửa trên ghế mà hỏi.

“Có cái nhìn thế nào à? Con từ hôm qua đến giờ vẫn chưa có thời gian nghĩ đến nó. Lão đầu tử, người mau nói xem thời cơ tốt của Pháp Lô Nhĩ gia tộc đã đến là ý tứ như thế nào đây?” Diệp Phong nhẹ nhàng phả ra vài ngụm khói, đồng thời hỏi ngược Lạc Khắc.

“Hiện nay việc trọng yếu nhất là lo lắng tang sự cho Lao Nhĩ bệ hạ và phần đông thành viên của hoàng thất, sau đó phải suy tôn Liên Na công chúa lên kế vị. Chỉ là nếu để cho vị công chúa không hiểu chút chánh sự nào mà lên ngôi nữ vương thì sợ rằng sẽ có nhiều kẻ phản đối. Chúng ta phải lập tức chấn áp các thế lực phản đối, để cho Liên Na công chúa đăng cơ thuận lợi. Đến lúc đó, chỉ cần tôn nhi tỏ ra một chút phong độ để tới tay được nàng, như vậy thì Mạt La đế quốc có khác nào là vật nằm trong túi của Pháp Lô Nhĩ gia chúng ta đâu?” Thần tình Lạc Khắc rất hưng phấn, nói ra hết những toan tính đặc ý trong lòng.

“Hắc hắc, có phải người muốn con trở thành thân vương không? Mặc dù điều đó có điểm giống như là làm một tên tiểu bạch kiểm, nhưng nếu được cùng nữ vương hảo hảo thì....” Diệp Phong nghe vậy thì không khỏi nổi lên ý tưởng đảo điên loạn phượng với nữ vương, bất giác không nhịn được mà

bật lên một trận cười hàm chứa ẩn ý đen tối, trong lòng thầm nghĩ: “Trong thời kỳ Lao Nhĩ bệ hạ còn sung sức mạnh khỏe, trong nước chẳng có chuyện gì xảy ra, nhưng một khi Liên Na lên kế vị rồi, e rằng các công thần tại biên giới sẽ ủng hộ binh tự lập, những quốc gia tiếp giáp thế nào cũng có hành động. Ngoài ra, lại còn thất đại quân đoàn ở các tỉnh đông bắc và tây bắc do Chiêm Mỗ Tư gia thống lĩnh, nếu không thu hồi binh quyền trở về, thì dù ta có ngồi được cái ghế thượng thủ của Liên Na, e rằng Mạt La đế quốc cũng không hoàn toàn thuộc về Pháp Lô Nhĩ gia tộc a!”

“Ha ha, với năng lực của Tư Lược đoàn hiện nay, chúng ta vốn có thể khiến cho Chiêm Mỗ Tư gia tộc biến mất hoàn. Chỉ cần con với Liên Na công chúa thành công thì.....” Lạc Khắc nghe lời của tôn nhi mình, trong lòng thập phần cao hứng, vừa gật gù tán thưởng, vừa buông tràng cười sảng khoái, còn trên mặt thì lộ ra thần sắc giao hoạt phi thường.

“Hắc hắc, lão đầu đang có tính toán gì đó? Hà, vậy cũng tốt. Chiêm Mỗ Tư gia tộc là tử đối đầu với chúng ta, đích thật là không nên lưu lại.....” Diệp Phong nhìn thấy thần sắc giao hoạt của Lạc Khắc thì cũng lộ ra nụ cười âm trầm. Nếu luận về phương diện âm mưu quỷ kế để hại người, thì hai người này đúng là đại đại cao thủ!

Lạc Khắc nhìn thấy nụ cười âm trầm của tôn nhi, liền bàn thêm chi tiết một lúc nữa, rồi nhắc nhở: “Trước mắt, đây chính là thời điểm mà Liên Na công chúa và Sa Nhã hoàng hậu cần sự an ủi nhất. Con hãy thường xuyên đến hoàng cung để an ủi công chúa, luôn tiện hãy gây chút ấn tượng tốt cho hoàng hậu, nhớ đó!”

“Yên tâm, yên tâm! Con đang nóng lòng thu phục nàng nữ vương lão bà này rồi đây. Hắc hắc, trước khi tới tay, con đã lập biết bao công lao rồi, đợi đến khi nàng đăng cơ thành công thì cũng có thu hoạch rồi!”

Quyền lợi vĩnh viễn là một điều tốt. Tuy Diệp Phong chán ghét việc xử lý quốc gia, nhưng hắn lại rất thích có được quyền thế và hưởng thụ cuộc sống. Khi nắm lấy được đại quyền, ngoài việc trình chiến sa trường ra, thì Lạc Khắc đều có thể xử lý được tất cả những việc khác. Hắn chỉ có việc tiếp tục phát triển về mặt quân lực và hưởng thụ nhân sinh, ha, thật là sảng khoái! Chỉ cần nghĩ tới việc nàng nữ vương được vạn dân kính ngưỡng có thể khuất phục dưới thân hắn, thì đã khiến cho dục hỏa của hắn dâng trào rồi.

Đến giữa trưa, Sa Nhã hoàng hậu cũng vừa tỉnh lại, đang định tự hủy mình thì cũng may là có công chúa Liên Na đã quỳ sẵn tại đó, hết lòng khuyên can. Nàng khóc kể rằng hiện nay hoàng thất không còn bao nhiêu người, ngoài tử tội Đan Ni đang bị cầm tù ra, thì chỉ còn có hai mẫu nữ họ, nên xin bà đừng buông xuôi. Sa Nhã hoàng hậu lúc này vừa bị thống vừa bất nhẫn nên đành bỏ ý định tự hủy mình. Bà không muốn để cho nữ nhi một mình đối diện với sự tang thương quá lớn này, và mặt khác là bà cũng phải nghĩ đến cho vận mệnh của Mạt La đế quốc trong tương lai nữa.

Đối với sự việc ghê tởm đã xảy ra, Sa Nhã hoàng hậu thật không dám kể cho Liên Na biết, sợ nàng sẽ không tiếp nhận nổi, và cũng sợ rằng bản thân sẽ không còn mặt mũi để đối diện với nàng, nên bà chỉ có thể chôn dấu kỹ việc đó tận đáy lòng, và âm thầm chịu đựng sự thống khổ ấy.

nl.Việc hoàng thất loạn luân vốn dĩ là đã từng xảy ra tại nhân tộc đế quốc, thú nhân vương quốc, tinh linh vương quốc, và dục nhân vương quốc. Những sự việc như thế này không phải là khan hiếm, nó thỉnh thoảng vẫn xảy ra và được truyền đi khắp nơi. Nhưng một khi sự tình được truyền bá ra ngoài, thì nó sẽ gây ra một sự đả kích rất lớn đối với đương sự. Diệp Phong biết rõ điều đó nên đã hạ nghiêm lệnh cho các thành viên của tinh linh trung đội, nhất định không thể tiết lộ cho bất kỳ ai biết, và phải xem như là việc đó chưa hề xảy ra.kien

Trải qua sự kinh biến tại đế đô, Diệp Phong chỉ đành phải hủy bỏ kế hoạch ban đầu của hắn, vốn là muốn thông qua Truyện Tổng Trận tại đông bắc và tây bắc để đi đánh du kích lãnh thưởng. Giờ đây hắn phải cải biến kế hoạch, cùng Lạc Khắc thương nghị lại cho những hành động sắp tới, tất cả đều là vì những thu hoạch và lợi ích lớn hơn gấp nhiều lần.

Đêm qua, các thành viên của Tư Lược đoàn thừa dịp thanh trừng phản loạn, đã nương theo hắc phong cuồng sa mà thâm nhập một đám bạch điều bị bất tỉnh, rồi vận chuyển về cho Tư Lược đoàn. Bởi vì bạch điều kỳ sĩ đại đội đang cần tăng cường số lượng. Khi mà bọn họ trên đường trở về, cũng đã “thuận tay” thu tóm luôn một số chiến lợi phẩm. Lúc này, hai vị đoàn trưởng phụ nhân tương lai là Tĩnh Hương và Mộng Hình đã thông qua Truyện Tổng Trận mà ly khai ngọ thất, để trở lại trú địa bí mật. Cả hai đều bận rộn với các việc làm do tình lang giao phó.

Tĩnh Hương xem lại các chiến tích của tình lang tại đế quốc, đã nhận ra bản thân nàng đã vì đế quốc mà chiếm tiện nghi của hắn không ít rồi, nên

đối với những việc thu giữ chiến lợi phẩm, nàng đã mắt nhắm mắt mở không nhắc tới, chứ không lải nhải dài dòng như trước kia nữa. Kỳ thật, thời gian gần đây, nàng cũng phát hiện ra bản thân mình từ sau khi đi theo tình lang, đã dần dần thay đổi hẳn tính cách của mình. Trước kia, nàng thường cảm thấy cuộc sống trống trải và không có ý nghĩa, nhưng những cảm giác đó giờ đây đã rời xa nàng. Hiện nay cơ hồ ngày nào nàng cũng cùng với Lộ Lộ, U Nguyệt Nhi, và Mộng Hương đều có thể nở nụ cười tươi tắn.

Lạc Khắc ly khai ngoạn thất. Diệp Phong cũng đi theo tiễn ông ta ra ngoài. Hắn nhìn thấy ba nàng Lộ Lộ, U Nguyệt Nhi, và Phỉ Phỉ đang ngồi ngấm trăng ở trong lương đình, vì vậy nên bước lại ngồi xuống tại một chiếc ghế đá, rồi ra hiệu cho Lộ Lộ và U Nguyệt Nhi đến ngồi ở trên đùi của mình. Hắn hưởng thụ điểm phúc trái ôm phải ấp, rồi đưa mắt nhìn Phỉ Phỉ, cười nói: “Nàng tinh linh mỹ nhân của chúng ta dường như hôm nay không được cao hứng lắm thì phải?”

“Lôi Ân đoàn trưởng.....ta nghĩ ngày mai ta sẽ về nhà....” Phỉ Phỉ lúc này đang mặc một chiếc váy dài màu trắng rất xinh đẹp, hai tay chống cằm, khuỷu tay đặt lên thạch bàn, khuôn mặt để lộ ra thần sắc thất lạc, nói với Diệp Phong.

“Sao phải hồi gia sớm như thế?” Diệp Phong nghe vậy thì sửng sốt, không ngờ rằng nàng tinh linh xinh đẹp này lại đột nhiên nảy ra ý định muốn về nhà như thế.

“Đúng vậy! Ta ra ngoài đã lâu, có lẽ cũng nên trở về thỉnh tội với phụ thân. Chắc cũng chỉ bị người cấm cố một thời gian thôi.” Phỉ Phỉ nhìn Diệp Phong, trong mắt ánh lên vẻ cương liệt quyết không nhân nhượng. Kỳ thật, nàng đã từng nghĩ đến việc sẽ thông qua Truyện Tống Trận của Diệp Phong, đặt một cửa của Truyện Tống Trận tại nhà mình, rồi nhờ đó có thể tùy thời tùy lúc mà đến trú địa của Tư Lược đoàn. Như vậy, nàng vừa có thể bầu bạn với phụ thân, lại vừa có thể thường xuyên gặp mặt Diệp Phong.

Nhưng trải qua một thời gian quan sát, Phỉ Phỉ cũng có được một chút lịch duyệt. Nàng đã nhìn ra hai vị đoàn trưởng phụ nhân tương lai là Mộng Hinh và Tĩnh Hương vốn có lòng phòng bị đối với nàng, bọn họ dường như không thích nàng tiếp cận đoàn trưởng đại nhân, khiến cho nàng không thể tiếp tục lưu lại đây được nữa.

“A? Bị cấm cố một thời gian à? Vậy sau này chúng ta sẽ rất khó mà gặp nhau ư?” Diệp Phong nghe vậy thì nhú mày hỏi lại. Hắn không thể bỏ qua cho nàng tinh linh mỹ lệ khả ái này dễ dàng như thế, vì vậy nên khẽ nháy mắt với Lộ Lộ và Nguyệt Nhi. Hai nàng hiểu ý, liền đứng lên đi về phòng trước, để cho hắn tự do tiếp cận Phi Phi. Diệp Phong làm mặt dày, cười hì hì với Phi Phi rồi nói: “Hay là nàng đặt một cửa của Truyện Tổng Trận tại nhà nàng, như vậy thì sau này nếu như phụ thân của nàng không cho nàng ra khỏi nhà, thì chúng ta vẫn có thể gặp mặt nhau mỗi ngày!”

“Không cần đâu! Nếu để cho Tĩnh Hương và Mộng Hình biết được, thì người sẽ không được yên đâu.” Phi Phi nghe thấy lời đề nghị của hắn, nhìn thẳng vào nam nhân tuy chỉ mới quen biết có mấy tháng này nhưng đã khiến cho nàng động tâm. Nàng rất muốn đáp ứng lời đề nghị của hắn, nhưng nghĩ đến hai nữ nhân hay ghen của hắn, nên chỉ đành cúi đầu cự tuyệt lời của hắn.

Đường đường là độc nữ của thủ lĩnh bộ lạc hỏa tinh linh, cho dù nàng có được Tĩnh Hương và Mộng Hình chấp nhận, thì nàng cũng không dám cùng phân hưởng một phu quân với bốn mỹ nhân khác. Vì điều đó sẽ khiến cho vị phụ thân chỉ chuyên nhất với một mình mẫu thân nàng, tức giận cực độ.

“Tĩnh Hương và Mộng Hình tuy có hơi ghen tuông, nhưng nội tâm của họ rất tốt. Nếu như nàng có thể làm giống như bọn họ, tức là trở thành nữ nhân của ta, thì rốt cuộc họ cũng sẽ chấp nhận nàng thôi. Phi Phi, ta rất thích nàng! Hãy làm nữ nhân của ta nhé!” Diệp Phong để lộ ra vẻ thâm tình, rồi đột nhiên ôm lấy Phi Phi và đặt nàng ngồi lên đùi mình. Hắn khẽ nâng cằm của nàng lên, dịu dàng ôn nhu nhìn vào mắt nàng mà không hề đỏ mặt chút nào.

“Thật là đáng ghét! Chàng làm sao mà cứ động tay động chân với người ta như thế chứ? Nếu để cho phụ thân của thiếp biết được, thì người nhất định sẽ bỏ sống chàng ra đó!” Phi Phi đại tiểu thư lần đầu tiên nghe được lời bộc lộ của ý trung nhân, nàng khẽ giãy giụa vài cái trong lòng hắn, rồi chu mỏ trừng mắt nhìn hắn, đáng vẻ rất yêu kiều. Tuy vậy, trong tận đáy lòng của nàng, lại rất hoan hỉ hưởng thụ cảm giác được hắn ôm ở trong lòng.

“Hắc hắc, không lo gì. Lệnh tôn có thể đánh, và ta cũng có thể chạy. Phi Phi, ta biết nàng cũng rất thích ta. Hãy làm nữ nhân của ta nhé! Ta sẽ vĩnh viễn đối xử tốt với nàng!” Diệp đại sắc lang bật cười hì hì, ôm chặt lấy Phi

Phi, đôi tay ma quái không còn giữ quy cũ nữa mà len vào bộ xiêm y của nàng, vuốt ve chiếc đùi thon dài mát rượi và mỹ miều của nàng.

“Thiếp thừa nhận rằng thiếp rất thích chàng, nhưng thiếp không thể làm nữ nhân của chàng được. Nếu để cho gia phụ biết, người sẽ không tha cho tên sắc lang chàng!” Phi Phi nghĩ đến việc đi theo ý trung nhân của mình, ngoài việc bên mình hẳn luôn có những mỹ nhân hay ghen tuông, mà cả đến cửa ải của phụ thân mình cũng khó có thể qua được. Những điều này khiến cho nàng cảm lòng không được, bất giác ở trong lòng ý trung nhân mà nước mắt tuôn trào.

“Nếu nàng sợ bị phụ thân biết được, vậy thì trước tiên chúng ta cứ bí mật luyện ái. Chỉ cần hứa chắc một lời, suốt đời này làm nữ nhân của ta, vậy thì ta sẽ không bao giờ bỏ rơi nàng. Sau này, ta sẽ tìm cơ hội để đề hôn với lệnh tôn, có được không?” Diệp Phong nhìn lại nàng tinh linh đại tiểu thư đang rúc trong lòng mình mà rơi lệ này, hiển lộ thần thái vừa bá đạo vừa thâm tình, nhẹ nâng chiếc cằm xinh xắn của nàng lên, rồi hôn vào đôi môi đỏ mọng của nàng. Hắn tham lam quán chặt lấy chiếc lưỡi thom tho, và cướp đi nụ hôn đầu của nàng tinh linh đại tiểu thư này.

Phi Phi vốn không còn ý phản kháng. Nàng đối mặt với sự biểu lộ vừa thâm tình vừa bá đạo của ý trung nhân đã sớm bị hấp dẫn, lại thêm nụ hôn đầy nhiệt tình, nên đã khiến cho nàng hoàn toàn mê luyện là người đi trong lòng hắn. Lúc này, nàng vươn đôi tay ngọc ra bá lấy cổ hắn, rồi đưa chiếc lưỡi thom tho của mình ra nhiệt liệt đáp lại nụ hôn của hắn.

Hắc hắc, tối nay lão tử rốt cuộc đã có thể thưởng thức mùi vị của tinh linh xử nữ rồi. Diệp Phong vừa hôn nàng tinh linh mỹ nữ rất đơn thuần đang bị mê luyện trong lòng mình, trong đầu vừa nghĩ đến sự xấu xa. Hắn ôm xóc Phi Phi lên, vừa hôn vừa đi về ngọ thất.

Lúc này Lộ Lộ và Nguyệt Nhi đang nhàn rỗi ngồi trên giường chuyện trò với nhau. Vừa thấy thiếu gia ôm hôn nàng tinh linh đại tiểu thư bước vào, liền hiểu ngay đêm nay thế nào hắn cũng chiếm hữu lấy nàng tinh linh xinh đẹp này, nên cả hai vội đứng lên nhường lại chiếc giường cho hắn.

“Đêm nay chúng ta không ở lại đây, hãy vào mật thất!” Diệp Phong không nghĩ rằng hai hủ giám Tĩnh Hương và Mộng Hình sẽ trở về hôm nay, nhưng vẫn cẩn thận, đợi cho Lộ Lộ và Nguyệt Nhi rời khỏi giường, rồi để cho họ khởi động cơ quan mở cửa mật thất, rồi ôm lấy Phi Phi và dẫn đầu hai nàng đi vào trong.

Căn mật thất này ngoài Lộ Lộ và Nguyệt Nhi ra, cả Phỉ Phỉ và bọn Tĩnh Hương nhị nữ cũng đều không biết. Vì vậy mà Phỉ Phỉ thấy ý trung nhân ôm nàng tiến vào trong căn mật thất này, khiến cho nàng vừa khẩn trương, đồng thời cũng rất tò mò, không ngờ rằng bên trong phòng ngủ lại còn có mật thất.

Hôm nay, so với bộ xiêm y màu trắng của Phỉ Phỉ, thì Lộ Lộ và Nguyệt Nhi lại mặc xiêm y màu tím và màu xanh. Sau khi thấp đèn cho mật thất xong, nhị nữ lập tức tiến lại giúp cho thiếu gia cởi bỏ y phục, rồi để cho hắc âu yếm nàng tinh linh đại tiểu thư trước.

“Nguyệt Nhi, nàng hãy múa một điệu vũ cho Phỉ Phỉ thưởng thức đi, để cho nàng ta được đại khai nhãn giới một phen!” Cảm thú nam tước vừa được nhị nữ giúp cởi bỏ y phục xong, liền ngồi xuống giường, một mặt vẫn ôm hôn Phỉ Phỉ, mặt khác lại bảo Nguyệt Nhi vũ thoát y cho Phỉ Phỉ xem. Lúc này bàn tay ma quái của hắc đã lần mò vào trong lớp xiêm y của Phỉ Phỉ, vuốt ve làn da mượt mà bóng loáng của nàng, khiến cho nàng đỏ bừng mặt vì xấu hổ.

Nguyệt Nhi nghe vậy liền thi triển bản lãnh cao cường của nàng. Dưới ánh đèn yếu ớt của mật thất, nàng bắt đầu điệu vũ thoát y mê hồn, cánh tay ngọc, cặp đùi xinh đẹp tất cả đều tận hiến lên những đường nét khiêu gợi mẫn cảm. Hành vi lớn gan ấy đã khiến cho Phỉ Phỉ phải trợn mắt há hốc miệng, vô cùng kinh ngạc. Bất quá, điệu vũ đó cũng chưa đáng là gì. Vì lúc này Lộ Lộ đã quỳ xuống ở giữa hai chân của thiếu gia, dùng chiếc miệng xinh xắn của nàng để âu yếm tiểu bảo bối của hắc. Hành động này đã khiến cho Phỉ Phỉ phải giật mình cả kinh, thật không thể ngờ được Lộ Lộ thường ngày ôn nhu là thế, vậy mà vào lúc này lại to gan lớn mật như vậy a.

“Phỉ Phỉ, không cần phải thẹn thùng như thế. Sau này mọi người sẽ đều y như vậy, dần dần rồi nàng sẽ quen thôi, hắc hắc.....” Diệp Phong vừa hưởng thụ tài nghệ của Lộ Lộ, vừa thoải mái nhìn Phỉ Phỉ đang cau mày, mỉm cười nói. Bàn tay của hắc đưa xuống vén chiếc váy trắng của nàng lên, để lộ ra chiếc đùi trắng nõn mỹ miều, rồi nhẹ nhàng cởi giày của nàng ra. Bàn tay của hắc lần mò dọc theo chiếc đùi đẹp đi ngược lên trên, xoa nhẹ lấy kiêu đồn êm ái của nàng, rồi từ từ đi sâu vào trong, khẽ kéo chiếc tiểu khó của nàng xuống.

“Thiếp sợ.....” Phỉ Phỉ nhìn thấy Diệp Phong đang cởi chiếc tiểu khó của mình ra, nhất thời khẩn trương, vội ôm lấy cổ hắc rồi nhẹ giọng nói.

“Đừng sợ! Ta sẽ hảo hảo yêu thương nàng!” Diệp Phong khẽ nheo mày, mỉm cười ôn nhu với nàng, rồi bàn tay ma quái lại tham lam tiến tới vùng cấm địa, thấy nơi đó đã động tình liền bảo Lộ Lộ dừng lại. Hắn ôm Phỉ Phỉ đặt lên giường, rồi áp lên thân thể mềm mại của nàng, rồi nhẹ nhàng cởi hết xiêm y của nàng, để lộ ra bộ ngực trắng muốt kiêu hãnh và hạ thể mê ly chết người.....tất cả đều đập vào mắt chúng nhân, khiến cho Phỉ Phỉ cực kỳ thẹn thùng.

“Hắc hắc, bảo bối đừng sợ! Ta đến đây.....” Diệp đại sắc lang nhìn con cừu xích lửa trước mắt, nuốt ực một ngụm nước miếng, rồi đưa tay tách cặp đùi trắng nõn của Phỉ Phỉ ra, để cho chúng kẹp lấy hông của mình. Hắn cúi đầu hôn lên chiếc miệng nhỏ nhắn của nàng, đồng thời, tiểu hòa thượng tà ác ở hạ thể lập tức tiến nhập vào vùng cấm địa thần bí kia.....

Cùng lúc đó, Phỉ Phỉ kinh hô lên một tiếng đau đớn. Diệp Phong còn chưa kịp thể nghiệm sự khoái cảm của việc phá tử, thì lại đột nhiên phát hiện ra một việc khiến cho hắn kinh hãi cực độ. Thì ra cái loại âm cung của Phỉ Phỉ có danh đầu rất lớn, nó đích thực là đồng tề danh với tiểu “điền loa” của Nguyệt Nhi, có một luồng hấp lực rất lớn, chính là “áp chủ”.

Ha ha ha, lần này lão tử hẳn là được sáng khoái cực độ rồi a!

Bằng vào kinh nghiệm ngự nữ của Lôi Ân để lại, Diệp đại đoàn trưởng phát hiện ra điều đó liền kinh hỷ vô cùng, trong lòng nhin không được mà buông ra một tràng cuồng tiếu. Hắn vội ôm lấy bảo bối Phỉ Phỉ mà tận tình hưởng lạc cho đến khi Phỉ Phỉ không còn chịu được nữa. Sau đó, hắn liền để cho tam nữ bày ra nhiều tư thế khác nhau ở trên giường, rồi bắt đầu sủng hạnh từng người, từng người một.....thật là hoang dâm cực độ....

Chương 113 : Đánh Cuộc , Lưu Manh Và Công Chúa

Dịch: vivarichmount

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Tại đại trường trong quân doanh bên ngoài Bồ Cát thành.

“Phí Đức tướng quân, hiện tại bệ hạ bị thảm tử, chỉ còn lại Liên Na công chúa là người kế vị, mà Uy Nhĩ nguyên soái lại không có tại đế đô, vậy chúng ta có nên trở về càng sớm càng tốt không? Nếu không chỉ e rằng sẽ để cho Lạc Khắc và đám gian quan kia thừa cơ cần vương, và lấy được sự tín nhiệm của công chúa. Khẳng định là ngày sau đối với chúng ta sẽ rất bất lợi.” Người vừa lên tiếng là tướng quân của Mạt La đế quốc đệ ngũ quân đoàn, Khâu Tư - Cát Lạc Kháo. Y là một người trung niên, tướng tá mập mạp, tóc ngắn, thân thể cao lớn, lúc này đang ngồi trên ghế, cất lời đề nghị với Phí Đức tướng quân.

“Đúng vậy! Giờ đây công chúa và hoàng hậu vừa mất đi bệ hạ, nên tâm tình rối loạn. Gặp lúc Lôi Ân lại có thể nhân cơ hội này mà dẹp yên phản loạn, lập được đại công, nên có thể đạt được sự tín nhiệm của công chúa và hoàng hậu. Nếu chúng ta không kịp trở về đế đô, thì ngày sau chúng ta sẽ bị bất lợi rất nhiều!” Phí Long đứng ở bên phải của Phí Đức tiếp lời. Y đối với việc hoàng gia ký sĩ đoàn do y thống lĩnh lại trở thành loạn quân, đã cảm thấy sỉ nhục rất lớn.

“Các người đều có thể nghĩ đến việc này, chẳng lẽ ta lại không thể nghĩ đến hay sao? Nhưng hiện nay, bệ hạ vừa băng hà, chỉ mới hạ táng chưa lâu, Liên Na công chúa còn chưa chính thức kế thừa hoàng vị. Quân đội của Thiên Vũ đế quốc vừa phần hận triệt thoái tất sẽ nhân cơ hội này mà lại tiến phạm chúng ta thêm lần nữa. Chúng ta tuyệt không thể rời khỏi tây bắc tỉnh!” Phí Đức tướng quân mỉm cười nhìn hai người, nói với giọng quả quyết: “Phụ thân đại nhân sớm đã gửi tin điều truyền thư cho ta biết, người sẽ cấp tốc phản hồi đế đô trong thời gian sớm nhất có thể được. Nói không chừng, hiện nay người đã trên đường trở về rồi cũng nên. Các người không cần lo lắng. Lạc Khắc và Lôi Ân bọn họ thường ngày là hạng người thế nào, chẳng lẽ Liên Na công chúa còn chưa biết hay sao? Nàng làm sao có thể tin những hạng người như vậy chứ?”

“Ha ha, Phí Đức tướng quân thật là cao kiến. Nghe người nói như vậy thì ta đã yên tâm rồi. Nghĩ lại với cung cách làm người của Liên Na công chúa, nàng sẽ không hoàn toàn tin tưởng Lôi Ân đâu. Chỉ cần Uy Nhĩ nguyên soái trở về đề đô, thì bọn Lạc Khắc sẽ không còn bày ra được quỷ kế gì!” Khâu Tư tướng quân nghe Phí Đức nói xong, liền khoan tâm mỉm cười.

nl.Lôi Ân, ta không tin rằng người luôn luôn được may mắn, lúc nào cũng gặp vận tốt....Phỉ Long nghe xong lời phụ thân thì cũng cảm thấy hữu lý. Trong đầu y hận Lôi Ân thấu xương, lúc nào cũng nghĩ đến biện pháp để tiêu diệt tên hỗn đản kia.kien

Mạt La đế quốc xảy ra nội loạn lần này, khiến cho quốc vương và đại đa số thành viên của hoàng thất đều bị thảm tử. Sự việc này nhanh chóng được lan truyền ra khắp cả nam bắc đại lục. Dù sao ngày hôm đó xảy ra cuộc đại chiến tại hoàng cung cũng không che mất được hàng vạn đôi mắt của bách tính, bởi vì Lao Nhĩ bộ hạ cùng với các thành viên của hoàng thất đều được hạ táng cùng lượt, lại thêm trong hoàng thất cũng chỉ còn lại một mình Liên Na công chúa là kẻ kế thừa hoàng vị, sự việc trọng đại như thế vốn không thể giấu giếm được.

Dưới sự tra khảo của hai tên bại hoại là Khải Đặc và Ai Đức, Đan Ni có việc bí mật gì cũng đều phải khai ra hết. Hẳn quả thật là một tên rác rưởi vô dụng, bởi vì khi hắn hợp tác với Hắc Ám giáo hoàng Tắc Tư, hầu như việc gì cũng đều là bị động cả. Mỗi lần cần liên lạc thì Tắc Tư mới đến tìm hắn, còn bản thân hắn thì vốn không biết cách nào để liên lạc với Tắc Tư.

Cho nên giờ đây, dù cho Diệp Phong có muốn tra ra nơi hạ lạc của Hắc Ám giáo đình thì cũng không thể tìm ra được, thì Đan Ni lại càng hoàn toàn không biết gì cả. Điều này khiến cho Khải Đặc và Ai Đức tức giận vô cùng, vì hai người bọn họ đã hứa trước mặt Diệp Phong là sẽ tìm ra được manh mối. Giờ đây bị thất bại, hai người liền dùng tiểu đao mà róc từng miếng thịt của Đan Ni xuống, khiến cho y biến thành một bộ xương không thịt, và để cho tên súc sinh này ném được cái tư vị thế nào là bị từng xẻo.

Thông thường thì loại phản nghịch trong hoàng thất này đều không bị công khai xử tử, chỉ bí mật kết liễu mà thôi. Vào lúc này, cả Liên Na công chúa và Sa Nhã hoàng hậu đều không muốn nghe nhắc đến tên của Đan Ni, tất nhiên là cũng không có lòng tha thứ cho tên súc sinh này, nhưng khi nghe được tin Đan Ni bị xử tử thì bọn họ dù trong một sát na cũng có nghĩ đến việc y đã từng là tam ca, từng là nhi tử của mình.....nhưng sau đó liền

vất bỏ ý nghĩ đó ra khỏi đầu, vì tên súc sinh đó vốn không đáng cho bọn họ tội nghiệp.

Lúc này, nàng tinh linh xinh đẹp Phi Phi đã bị Diệp Phong hoàn toàn chinh phục. Thời gian gần đây lại được nếm thử mùi vị ngọt ngào của việc nam hoan nữ ái, nên đã trở thành đệ nhị tình nhân bí mật của Diệp đại sắc lang. Hơn nữa, một khi về đến nhà rồi, vậy thì người phụ thân bị khổ tâm đã lâu của nàng tất sẽ đem nhốt nàng ở trong nhà và gia tăng việc canh phòng, ngày thường sẽ không cho ra ngoài. Như vậy chỉ cần nàng mang theo Truyện Tổng Trận, đợi đến tối khi không còn ai ở bên cạnh hoặc là lúc phụ thân không đến phòng của nàng, thì nàng có thể lén đến tế tướng phủ để cùng Diệp Phong gặp mặt, hoặc là khi nào hán rảnh rồi cũng có thể đến bầu bạn với nàng.

Vì nghĩ đến những điều đó mà giờ đây nàng chỉ có thể làm tình nhân bí mật của Diệp Phong. Nàng không hề cho rằng đây là một sự ủy khuất, chỉ là nếu như không được gặp lại Diệp Phong thì đó mới thật sự là một điều ủy khuất đối với nàng. Nàng đã quen với những khoái lạc mà Diệp Phong đem đến cho nàng, vì vậy mà nàng vĩnh viễn không muốn mất đi chúng. Huống hồ chi, làm tình nhân bí mật cũng có thể cho nàng một thời gian để nàng tìm cơ hội giải thích về việc nàng đã yêu một tên hoa tâm sắc lang.

Nhờ có Lộ Lộ và Nguyệt Nhi hết lòng giấu giếm, hai hũ giấm chua Tĩnh Hương và Mộng Hình vẫn hoàn toàn không hay biết việc Diệp đại sắc lang đã chiếm hữu Phi Phi. Bọn họ chỉ thấy hán thỉnh thoảng mới đến gần Phi Phi, mà nàng ta cũng không còn suốt ngày đeo bám lấy hán nữa. Vì vậy mà bọn họ cũng thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, không còn sợ gặp phải việc tình lang sẽ mạo phạm đến Phi Phi, như vậy sẽ phải gánh lấy trách nhiệm và phiền phức rất nhiều.

Tây bắc tỉnh Thiên Vũ đế quốc đã triệt thoái toàn quân, còn ma thú tại đông bắc tỉnh đã không còn những cuộc bạo động lớn lao quy mô nào nữa, bọn chúng đã hoàn toàn bị ngăn cách tại bắc bộ. Tang lễ của quốc vương bệ hạ và các thành viên của hoàng thất vừa được viên mãn. Đại sự tối trọng yếu của Mạt La đế quốc vào lúc này chính là đại điển kế thừa hoàng vị của Liên Na công chúa.

Lạc Khắc tế tướng cùng với các cấp quan viên gần đây đều có bàn đến việc đăng cơ đại điển. Trải qua cơn kinh biến, bạch điều kỵ sĩ đoàn và hoàng gia kỵ sĩ đoàn đã hoàn toàn tan rã, nên giờ đây phải cấp tốc trùng

kiến lại. Những sự việc như thế này đương nhiên là phải rơi lên đôi vai của Uy Nhĩ nguyên soái, vốn là người mới vừa từ đông bắc tỉnh trở về để đô trong mấy ngày gần đây.

Vào lúc hoàng hôn, tại hoa viên trong hoàng cung mới được tu bổ lại của Mạt La đế quốc, một mỹ nhân tóc vàng, thân mặc xiêm y màu vàng có viền hoa đang ngồi trong lương đình của hoa viên, thì ra vị mỹ nhân này chính là Liên Na công chúa. Nàng đang ngắm cảnh sắc hoàng hôn, nhưng thần tình rất u sầu và chán nản.

nl.Bản thân là người kế thừa cuối cùng của hoàng thất, Liên Na có trách nhiệm phải gánh vác lấy ngôi vị nữ vương, nhưng đây không phải là điều mà trước kia nàng vẫn truy cầu. Nàng vốn chỉ mong là có thể được cùng tình lang của mình sống một cuộc sống bình dị, có thể vừa du hành vừa thám hiểm khắp nơi, đi đến từng góc ngách của quả đất này, hoặc là cưỡi thuyền đi đến điểm tận cùng của biển cả để khám phá những hải vực mà nhân loại còn chưa biết tới.....kien

Liên Na giờ đây đã không còn có thể tiếp tục bảo trì tính cách lạnh lùng của Liên Na trong dĩ vãng nữa rồi. Bởi vì điều đó không thích hợp với tính cách của một nữ vương. Vì phụ vương vừa quá cố của nàng, và cũng vì tổ tiên của Mạt La hoàng thất, nàng phải thay đổi chính mình.

“Thế nào, Liên Na nữ vương tương lai của chúng ta tại sao lại nhìn trời đến sững sờ như thế? Có phải là đang đợi ta chăng?” Diệp Phong vừa hỏi vừa tiến vào lương đình. Hôm nay hắn mặc một bộ y phục màu đen, bên ngoài khoác một tấm áo choàng cũng màu đen, trên miệng điểm một nụ cười khoan thai. Hắn nhẹ nhàng ngồi xuống bên phải của Liên Na, rồi đưa mắt ngắm nhìn dung nhan tuyệt sắc của nàng, lại còn làm mặt dày cười hì hì với nàng.

Liên Na nghe tiếng liền quay đầu lại nhìn, thì ra trước mắt đã xuất hiện nhân vật mà thời gian gần đây thường ra vào hoàng cung để bầu bạn với nàng, kể cho nàng nghe những mẩu chuyện cười để giúp nàng khuây khỏa. Nàng mỉm cười, nói: “Lôi Ân đoàn trưởng, da mặt của người quả thực là dày đến mức vô địch thiên hạ a!”

“Hắc hắc, nàng xem nàng kìa, thật là không biết tình điệu gì cả. Toàn thân ta đây chỉ toàn là ưu điểm, nàng hãy để cho ta có cơ hội để phô bày chúng ra chứ!”

Diệp Phong nghiêng đầu nhìn Liên Na mà cười hì hì, đối với nàng công chúa hoặc giả nữ vương tương lai này vốn chẳng có một chút tôn kính nào. Bởi vì thời gian gần đây, hắn đã dựa vào lớp da mặt dày siêu cấp của hắn mà hàn gắn lại vết thương sâu nặng của nàng, thường hay nói đùa với nàng, khiến cho cuộc sống của nàng không còn sáo rỗng nữa. Hắn nói: “Da mặt sau khi được ăn no thì rất dày, còn không được ăn thì sẽ trở nên rất mỏng. Vì vậy, muốn có da mặt dày thì quan trọng nhất là không nên biết mắc cỡ và thẹn thùng.”

Liên Na công chúa sớm đã làm quen với lớp da mặt còn dày hơn cả bìa sách của hắn, nhưng đối với những sự việc lạ lùng thì vẫn không tránh được tò mò. Giờ đây, nhìn thấy khuôn mặt không ưu sầu lo lắng của hắn, nghe hắn nói đến chuyện da mặt dày, liền nhìn không được, buột miệng hỏi: “Có phải là người vẫn chưa chuẩn bị nói cho ta biết làm sao có được truyện tổng thủy tinh và địa tinh hỏa pháo phải không?”

“Mặc dù nàng là công chúa, và cũng chính là nữ vương tương lai của chúng ta, nhưng ta cũng có việc tư ẩn của ta, vì nó thật là đáng mắc cỡ, nên ta không thể nói cho nàng biết được!” Diệp Phong nghe Liên Na hỏi lại vấn đề mà mấy hôm trước đã từng hỏi qua, nên hắn hơi nghiêng nghiêng đầu, bật cười giả lả.

“Lôi Ân, người giờ đây đã thay đổi rất nhiều. Nếu là trước kia, thì người tuyệt sẽ không dám nói lời như thế với ta. Nhưng giờ đây người lại không hề có một chút tôn kính nào đối với ta, có lẽ đó là vì ngày hôm nay người đã không còn một chút úy kỵ nào tại Mạt La đế quốc, đúng không?” Liên Na công chúa thần nhiên mỉm cười, nói với Diệp Phong.

“Ha ha ha, Liên Na công chúa, nàng làm sao lại có thể xem ta quá cao như thế? Ta đâu thể nào lại trở nên quá lợi hại như lời nàng vừa nói chứ?” Diệp Phong vừa nghe xong lời của Liên Na thì giật mình kinh hãi. Hắn khẽ nhíu mày, đưa tay gỡ gỡ đầu, làm ra vẻ ngốc nghếch và cười to không thôi.

“Không cần phải giả ngốc với ta. Với thực lực của người, lại thêm Truyện Tổng Trận và phi hành binh đoàn, hoàn toàn có thể truy sát bất cứ ai ở tại bất kỳ quốc gia nào. Những việc đó người có thể làm được nhẹ nhàng và gọn gàng sạch sẽ. Đây chính là lý do khiến cho người dám cường ngạnh chống đối với Thiên Vũ đế quốc. Ta đã sớm biết người có Truyện Tổng Trận, chỉ cần suy nghĩ kỹ một chút, thì sự việc này vốn không khó để đoán

ra!” Nàng Liên Na công chúa xinh đẹp này, vừa thốt ra những lời đầy tự tin xong thì đưa đôi mắt phượng nhìn thẳng vào Diệp Phong.

“À, à, Liên Na công chúa quả không hổ là nữ vương bệ hạ trong tương lai. Quả nhiên là lợi hại!” Diệp Phong cười hì hì nghĩ trong đầu như thế, rồi cố ý lèo lái ý tưởng của nàng đi theo một hướng khác: “Thật ra hai chúng ta cũng có chỗ rất giống nhau, đó là đều thích du hành thám hiểm. Đáng tiếc là nàng có thân phận của hoàng tộc, khiến cho nàng không thể tự tiện rời khỏi đế đô, còn ta thì lại có thể tự do đi lại khắp nơi. Thật tình mà nói, về truyện tổng thủy tinh và địa tinh hỏa khí truyền thuyết là do ta vô tình phát hiện được, hơn nữa, đằng sau đó còn ẩn chứa một bí mật kinh thế hãi tục, có thể làm cho nam bắc đại lục bị oanh động chứ chẳng chơi!”

“Thật không? Đó là bí mật gì vậy?” Liên Na bị lời nói của hắn làm cho nổi lòng hứng thú, nên tò mò hỏi dò.

“Hắc hắc, điều này ta phải bảo mật a!” Diệp Phong ngênh mắt đáp lại lời nàng.

“Ta xem ra đó chỉ là lời người khoác lác mà thôi!” Liên Na không được thỏa mãn con tò mò, liền tức giận trừng mắt liếc hắn một cái.

“Nàng nói là ta khoác lác ư? Tốt, vậy nàng có dám cá cược với ta không?” Trong mắt Diệp Phong lóe lên một tia giáo hoạt, chính sắc nhìn Liên Na hỏi.

“Cược cái gì?” Liên Na kinh ngạc hỏi lại.

“Dùng cái bí mật đó để cược. Để cho nàng đích thân xem qua bí mật đó, và tự nhận xét xem nó có thể làm oanh động nam bắc đại lục hay không. Nếu nàng thua thì phải làm nữ nhân của ta, còn như nếu ta thua, thì ta lập tức sẽ dâng lên cho nàng một vạn cỗ địa tinh hỏa pháo, mười vạn ngọn địa tinh hỏa thương, ngoài ra cả đời ta còn sẽ để cho nàng sai sử!” Diệp Phong hùng dũng thốt ra những ý nhiệm trong đầu, lại còn thổi phồng giá trị vật cược của bản thân, mà không e sợ điều gì, đó là vì hắn vốn rất có tự tin là mình sẽ thắng cược.

Liên Na công chúa nghe xong lời của Diệp Phong nói, nhất thời nhú mày trầm tư. Nàng hơi bất ngờ với vật cá cược của hắn. Một bên là lời đề nghị bản thân nàng phải trở thành nữ nhân của hắn, còn bên kia là một vạn cỗ địa tinh hỏa pháo và mười vạn ngọn địa tinh hỏa thương, lại còn suốt đời chịu nghe mình sai khiến nữa chứ.

“Sao đây? Không dám à?” Diệp Phong cố ý trêu tức nàng, chỉ khinh khinh nhìn nàng rồi mỉm cười hỏi.

“Hừ, nếu người thua, thật sự là có được một vạn cỗ hỏa pháo và mười vạn ngọn hỏa thương để cống nộp cho ta sao? Ta nghi những lời này cũng là lời khoát lác của người thôi!” Liên Na nhìn vẻ mặt khinh khinh của đối phương, nàng hơi nhíu mày, tỏ ý không phục mà phản bác lại.

Nếu là người khác mà có thái độ như vậy với mình thì Liên Na nhất định sẽ ra tay giáo huấn cho kẻ đó ngay, nhưng đối với tên cầm thú nam tước mà cả quốc gia đều ngán sợ này thì nàng chỉ đành bất lực. Nàng hiểu rằng cho dù mình có dùng thân phận công chúa hay là nữ vương thì vị tất hẳn đã chừa lại cho nàng chút mặt mũi nào. Nếu xử không khéo, biết đâu lại còn mất đi sự hiệp trợ của Tư Lược đoàn và Lạc Khắc Tể tướng. Như vậy đối với việc nàng quản lý quốc gia sau này sẽ có rất nhiều điều bất lợi.

“Có phải là khoát lác hay không, chỉ cần cá cược một phen thì sẽ biết ngay. Chỉ sợ là nữ vương tương lai không dám mà thôi!” Diệp Phong phô bày ra bộ dáng vô lại, nghênh mặt lên mỉm cười với Liên Na.

Thật đáng giận! Liên Na nghe xong lời của Diệp Phong thì có chút tức giận. Nàng không tin là hắn có bí mật gì có thể khiến cho nàng tin rằng nó có thể làm oanh động nam bắc đại lục. Vì vậy nên nàng gật đầu, nói: “Được, vậy thì ta với người cá cược một phen. Để cho người dùng bí mật của người mà khiến cho ta đại kinh thất sắc xem nào.”

“Hắc hắc, đừng nóng vội. Điều bí mật này thật là vô cùng trọng đại, không thể nói xem là xem được. Hãy đợi ta về chuẩn bị một chút, rồi mới đưa nàng đến xem!” Thần thái của Diệp Phong đầy đủ tự tin, sau khi trả lời nàng thì liền mỉm cười quay người đi ra khỏi hoàng cung, đầu cũng không thèm ngoái lại. Chỉ cần Liên Na đáp ứng cá cược, hắn tất sẽ không sợ không thắng được Liên Na, nàng nữ vương tương lai xinh đẹp mỹ miều này. Hắn đã quyết định rồi!!!

Chương 114 : Man Hoàn Lưu Mạnh Chinh Phục Nữ Vương Tương Lai

Dịch: vivarichmount

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Trở lại tể tướng phủ, Diệp Phong cùng với Lộ Lộ và U Nguyệt Nhi dùng Truyện Tống Trận đi thẳng đến trú địa bí mật tại Vọng Triều sơn. Người ra đón bọn hắn tại Các Tự Mang Lục là Tĩnh Hương và Mộng Hình, rồi cùng nhau tiến vào phòng ngủ của hắn.

“Hôm nay chàng trở về sớm như thế thật là một kỳ tích!” Mộng Hình trong thời gian gần đây đối với việc hắn thường lui tới tại hoàng cung đã có cái nhìn bất mãn, nghĩ rằng hắn muốn làm thân vương, vì vậy nên sau khi tiến vào phòng liền ngồi xuống giường, chu mỏ nói như thế.

Tĩnh Hương gần đây cũng thường vào hoàng cung bầu bạn với Liên Na công chúa, nên không khó nhìn ra ý đồ của tình lang. Chỉ vì nàng e ngại giữa mình và Liên Na có mối quan hệ, lại thêm địa vị của Liên Na, nên Tĩnh Hương vẫn chưa tỏ lộ điều gì, chỉ chờ xem tình lang sẽ đối đáp thế nào.

Diệp Phong ra hiệu cho Lộ Lộ đóng cửa lại, rồi nhìn sang Mộng Hình và Tĩnh Hương kẻ ngồi người đứng, rồi mỉm cười gật gật đầu, nói: “Nhị vị lão bà đại nhân, ta biết các nàng đã nhìn ra việc ta gần đây thường lui tới trong hoàng cung, nên hôm nay ta sẽ thành thật nói rõ với các nàng. Đó là do lão đầu tử muốn ta đi tranh thủ Liên Na công chúa, có như vậy thì cả Mạt La đế quốc cũng sẽ là của Pháp Lôi Nhĩ gia tộc chúng ta.”

nl.“Các người sao lại muốn cả Mạt La đế quốc?” Tĩnh Hương và Mộng Hình nghe vậy đều đồng thời giật mình, nhìn sang tình lang. Mặc dù các nàng đoán được là hắn có ý đồ với Liên Na công chúa, vốn chỉ tưởng là hắn si mê nhan sắc mỹ mạo của công chúa, chứ không hề nghĩ rằng hắn và Lạc Khắc tể tướng lại có dã tâm lớn như vậy.kien

Do mỗi đêm đều hầu hạ chăn gối cho thiếu gia, Lộ Lộ và Nguyệt Nhi sớm đã hiểu rõ ý đồ của hắn, nên sau khi nghe xong lời thổ lộ của thiếu gia, họ chẳng hề lộ ra thần sắc ngạc nhiên chút nào.

“Có ai mà lại không đam mê quyền lợi và tài phú chứ? Nếu chúng ta có thể dùng Mạt La đế quốc để làm hậu thuẫn, tất nhiên điều này chỉ có lợi mà không có hại. Sau khi loại bỏ mọi chướng ngại, lúc đó thì chúng ta đã có

thể yên yên ổn ổn sống tại Mạt La đế quốc rồi. Các nàng có thể chấp nhận việc này chăng?” Diệp Phong giải thích với nhị nữ. Nếu quả thật có thể nắm được cái ghế thượng thủ của Liên Na, thì sau này sẽ rất thường gặp mặt nàng, mà Tĩnh Hương và Liên Na lại có mối quan hệ khăng khít, hẳn vốn không định dẫu gièm Tĩnh Hương và Mộng Hinh, chỉ đành lật hết các con bài để lấy điểm vậy.

Mộng Hinh nghe Diệp Phong nói ra mục đích của hẳn như vậy, ngẫm lại thấy Liên Na công chúa sắp trở thành nữ vương, địa vị tôn quý, khiến cho nàng cảm thấy tự ty, nhưng đồng thời nàng cũng không muốn phá hoại cơ hội giúp cho tình lang nắm giữ Mạt La đế quốc, chỉ đành chu mỏ cúi đầu, cố nén lòng ghen tuông mà không nói gì. Mộng Hinh của ngày hôm nay đã hình thành tính ỷ lại vào Diệp Phong rất nhiều, dù có đố kỵ hay ghen tuông thì cũng không còn đủ mãnh liệt để rời bỏ hẳn nữa, bởi vì nàng không thể tưởng tượng nổi mình sẽ sống thế nào nếu không có hẳn.

“Ài, chỉ cần Liên Na cam tâm tình nguyện, thiếp sẽ không có ý kiến....” Tĩnh Hương cũng đã hình thành cái tính ỷ lại vào Diệp Phong như Mộng Hinh, có thể chấp nhận thờ chung một chồng với Liên Na. Mặc dù việc đó khiến nàng có cảm giác xấu hổ, nhưng quan hệ giữa nàng và Liên Na trước nay vẫn rất tốt, tuy trên danh nghĩa họ là sư đồ, nhưng tình lại như tỷ muội. Chỉ cần Liên Na cam tâm tình nguyện thì nàng tất nhiên cũng có thể chấp nhận.

“Hắc hắc, ta đã biết nhị vị lão bà đại nhân đều là những người thông tình đạt lý, là bậc hiền thê lương mẫu.....” Diệp Phong thấy Mộng Hinh không có ý kiến gì, và Tĩnh Hương cũng không phản đối, hẳn liền cười hắc hắc mấy tiếng, rồi tiến lên ôm lấy hai nàng vào lòng, làm mặt dày an ủi và khuyên nhủ các nàng đừng nên ghen tuông, sau này hẳn tuyệt sẽ không giảm bớt lòng yêu thương với hai nàng.

Diệp Phong giải quyết xong đại sự này, biết rằng hai nàng sẽ không gây trở ngại cho kế hoạch với cao tới quyền lợi và tài phú của mình, liền dùng lời ngon tiếng ngọt phủ dụ một phen, rồi đem sự tình đánh cược với Liên Na kể hết ra cho tứ nữ nghe.

“Chàng dùng điều kiện bắt Liên Na phải trở thành nữ nhân của mình, nếu nàng thua cuộc, liệu có thể chân tâm nhận thua chăng?” Tĩnh Hương nghe Diệp Phong nói muốn cho Liên Na kiến thức một bí mật, nàng tự biết hẳn nhất định sẽ thắng, nhưng cũng không khỏi nhú mày lo lắng.

“Hắc hắc, hết cách thôi, danh tiếng trước kia của ta như thế nào, các nàng không phải là không biết. Nếu không dùng biện pháp này mà muốn cho Liên Na tự động đi yêu thương ta thì cũng sẽ phải mất rất nhiều thời gian. Vì để tránh cho kẻ khác chiếm được tiên cơ, ta chỉ đành chiếm hữu lấy thân thể của nàng ta trước, rồi sau đó mới bồi dưỡng tình cảm từ từ. Chẳng phải bây giờ các nàng cũng đều yêu ta rất sâu đậm, đến nỗi không thể tự kiềm chế đó sao....ha ha ha....” Diệp Phong đắc ý cười đều.

“Chàng phải tự biết thân đấy!” Sau khi được Diệp Phong an ủi hứa hẹn một lúc, tâm tình của Mộng Hình cũng khá lên được một chút. Nàng nhìn bộ dạng tự đắc của hắn rồi lên tiếng nhắc nhở.

Thân là nữ nhân của cầm thú nam tước, Lộ Lộ, U Nguyệt Nhi, Tĩnh Hương và Mộng Hình tứ nữ đều hiểu rõ danh tiếng và tác phong của hắn. Lời hắn nói rất đúng, với những hành vi trước kia của hắn thật khó có thể khiến cho Liên Na sinh lòng ái mộ đối với hắn, chỉ có thể từ từ bồi dưỡng cảm tình mà thôi.

Diệp Phong thấy Tĩnh Hương không có ý kiến gì, liền lập tức chuẩn bị cùng với U Nguyệt Nhi tiến cung, bởi vì hắn cần phải dùng tới Quang Minh bạch vũ điều.

Giờ đây, màn đêm đã phủ xuống, Liên Na cũng đã sớm về tới tẩm cung. Khi Diệp Phong dẫn U Nguyệt Nhi đến tìm thì nàng đang ngồi lặng lẽ một mình nghĩ tới vụ đánh cuộc. Thấy Diệp Phong mang tỷ nữ U Nguyệt Nhi của hắn cùng đến, nàng không nhịn được tò mò, hỏi: “Lôi Ân nam tước, người hãy tiết lộ bí mật của người đi.”

“Hắc hắc, Liên Na công chúa, có phải là nàng muốn sớm thua cho ta không?” Diệp Phong nhìn Liên Na rồi đắc ý cười. Sau đó, hắn lấy Truyện Tổng Trận từ không gian giới chỉ ra, cười nói với Liên Na: “Đến đây, công chúa điện hạ, để ta dẫn nàng đi thể nghiệm một lần cho biết thế nào là rung động thật sự.” Nói xong, hắn ra hiệu cho U Nguyệt Nhi dẫn đầu tiến vào trước, Liên Na thấy thế, tuy cũng tò mò nhưng không hề lo lắng là sẽ gặp nguy hiểm. Nàng ra lệnh cho cung nữ và tùy tùng ở bên ngoài không được tiến vào, rồi dời gót ngọc cùng Diệp Phong tiến vào Truyện Tổng Trận.

Sở dĩ Liên Na không hề lo lắng bản thân sẽ bị nguy hiểm, đó là bởi vì nếu thật sự Diệp Phong có ý hại nàng, thì lúc này đã có thể lập tức động thủ, vốn không cần phải dùng đến quỷ kế.

Tại đầu kia của Truyện Tống Trận chính là trú địa bí mật của Tư Lược đoàn, địa tinh đại lục. Hiện nay chỉ có hai thành viên do tiểu đội tuần tra phái ra thi hành nhiệm vụ mỗi ngày, cả tinh linh thị nữ cũng thường xuyên lui tới để quét dọn mọi nơi.

Diệp Phong được hai bạch lang đội viên đang tuần tra bước đến chào đón. Hắn dẫn U Nguyệt Nhi và Liên Na công chúa lúc này đang hết sức thắc mắc, rời khỏi sơn động, đi vào vùng sơn mạch với cảnh sắc vô cùng ưu mỹ của Mạt Lạp Đặc sơn.

“Lôi Ân nam tước, rốt cuộc thì bí mật của người là gì? Ta không có tâm tình đến ngắm cảnh với người.” Liên Na nhìn cảnh sắc xung quanh, thấy rằng nơi đây chẳng có gì đặc biệt có thể khiến cho nàng rung động cả.

“Ha ha ha, đừng nóng vội, cứ đi một chuyến trên không trung thì nàng sẽ biết thôi!” Diệp Phong cười to đáp lại lời nàng, rồi cùng cười một con bạch điều với U Nguyệt Nhi, còn để Liên Na công chúa cười lam vũ lôi ung, rồi cả ba cùng bay lên cao, nhắm hướng bắc thẳng tiến.

Trong lúc phi hành, U Nguyệt Nhi cùng cười bạch điều với thiếu gia, nhìn thấy thần tình đặc ý của hắn và dáng vẻ cực kỳ tò mò của Liên Na công chúa, thì trong lòng cười thầm. Nàng biết rõ sự giáo hoạt của thiếu gia, Liên Na công chúa để cho hắn sắp đặt như vậy, không bị thua mới là lạ.

Ba người, một điều, một ung, bay trên không chẳng bao lâu thì ra khỏi vùng sơn mạch của Mạt Lạp Đặc. Liên Na công chúa nhìn địa giới xa lạ ở bên dưới, vừa định hỏi Diệp Phong về điều bí mật kia, thì chợt trông thấy một sự việc ở phía đông bắc đã khiến cho nàng phải giật mình kinh hãi, thì ra nàng đã nhìn thấy được giống người địa tinh vốn đã thất tung vào sáu ngàn năm trước, hơn nữa không những chỉ có một người mà còn là một số lượng lớn nữa là đằng khác.

“Đây...đây là địa tinh đó sao? Sao lại như thế được?” Liên Na giật mình quay sang nhìn Diệp Phong, lúc này hắn đang rất cao hứng, hỏi tiếp: “Tại sao nơi đây lại có địa tinh?”

“Khà khà, bởi vì nơi đây chính là tân địa tinh đại lục, cách Nam Bắc đại lục của chúng ta rất xa. Tất cả những địa tinh thất tung vào sáu ngàn năm trước đều ở chỗ này.” Diệp Phong nhìn dáng vẻ kinh ngạc của Liên Na mà cười lớn rất đắc ý.

“Điều này.....” Liên Na nghe xong lời hắn thì nhìn những đoàn địa tinh ở phía dưới, họ vẫn chưa phát ra ba người đang bay ở trên không. Nàng quá

là có hơi bất ngờ, vốn không hề nghĩ rằng bí mật mà Diệp Phong dùng để đánh cuộc với nàng lại to lớn đến thế, là cả một sự hiện hữu của địa tinh mê đoàn suốt sáu ngàn năm nay. Dù cho bây giờ nàng có muối mặt mà chối phăng đi rằng điều bí mật này không đủ làm cho nàng chấn động, thì cũng không thuyết phục lắm. Vì trên sự thật thì việc địa tinh còn có một tân đại lục là một tin động trời, nếu truyền đến Nam Bắc đại lục thì nhất định sẽ gây chấn động lớn.

“Hắc hắc, thế nào, Liên Na công chúa? Địa phương này có đủ làm cho nàng kinh động chưa?” Diệp Phong biểu lộ thần tình đắc ý của một kẻ thắng lợi, mỉm cười hỏi Liên Na.

nl.Liên Na công chúa từ bấy lâu nay vốn chưa hề nghĩ đến việc lập gia thất, nay nhìn thấy dáng vẻ đắc ý của Diệp Phong, nghĩ đến kết quả thua cuộc của mình mà phương tâm cảm thấy lo lắng, chẳng biết phải làm sao mới tốt. Đồng thời, nàng cũng hiểu được nguồn hỏa khí của Tư Lược đoàn từ đâu mà có. Với một giải địa tinh đại lục như thế này, đừng nói là chỉ có hỏa khí, cho dù là có cần đến một vạn cỗ hỏa pháo, hoặc mười vạn ngọn hỏa thương thì chỉ cần một chút thời gian là dễ dàng có được ngay.kien

“Nếu chúng ta chỉ đến đây để nhìn số người địa tinh này thì có lẽ cũng chưa đủ khiến cho công chúa kinh động đâu. Cách đây không xa về hướng bắc có một tòa thành thị của người địa tinh, hay là chúng ta đến đây xem thử nhé?” Diệp Phong mỉm cười nói với Liên Na, rồi tiếp tục cho chim điêu bay đi về hướng bắc. Để cho Liên Na có dịp kiến thức địa tinh thành thị, để nàng bị kinh động thật sự, rồi sau đó mới trở về bí mật trú địa tại sơn mạch Mạt Lạp Đặc.

oooOooo

“À, công chúa mỹ lệ cao quý, giờ đây chúng ta cũng nên thực hiện điều ký kết của đồ ước chứ nhỉ?” Vừa vào đến trú địa, Diệp Phong liền dẫn U Nguyệt Nhi và Liên Na tiến thẳng đến ngọa thất của mình, ánh mắt mê mẩn nhìn thần tình xấu hổ thẹn thùng của Liên Na.

“Cái này.....cái này.....Lôi Ân nam tước, ta dùng thứ khác để bù cho người được không? Phong địa, quan vị, tước vị, mỹ nữ, hoặc kim tệ, người muốn cái gì cũng được!” Liên Na nhìn thần sắc mê mẩn của cầm thú nam tước mà không muốn thực hành lời hứa hẹn của mình, thẹn thùng nói.

Diệp Phong nghe lời ấy của Liên Na công chúa, liền ra hiệu bảo U Nguyệt Nhi rời đi, rồi mới bước đến đối diện với Liên Na, cười nói: “Chẳng

lẽ Liên Na công chúa cao quý của chúng ta, là nữ vương bề hạ tương lai mà lại muốn nuốt lời hay sao? Chẳng phải ta đã nói rõ với nàng rồi sao? Ngoại trừ mỹ nhân cao quý nàng ra thì ta không cần thứ gì cả!”

“Người....” Liên Na công chúa đối với nam nhân ở trước mặt này, người đã lập nên kỳ tích mang đến cho nàng sự chấn động thật sự, thì vừa thẹn vừa tức. Nếu là người khác thì nàng có thể nuốt lời rồi chối phăng đi, nhưng đối với tên lưu manh vô lại này, mà hắn lại có tiếng là cầm thú nam tước nữa, thì dù có muốn nuốt lời cũng khó khăn vô cùng.

Diệp Phong nhìn vị nữ vương tương lai xinh đẹp cao quý này, tay phải nhẹ nâng cằm của nàng lên, rồi mỉm cười nói: “Làm nữ nhân của ta đi. Sau này chúng ta có thể dùng Truyện Tống Trân để đi ngao du khắp nơi, vừa không làm trễ nãi quốc sự, lại cũng có thể hoàn thành mộng tưởng của nàng!”

“Lôi Ân nam tước, vậy người hãy đi trước đi, hãy cho ta thời gian để suy nghĩ....” Liên Na gỡ tay của Diệp Phong ra khỏi cằm của mình, và cũng không trực tiếp cự tuyệt lời đề nghị của hắn. Bởi vì nếu có thể vừa không bị trễ nãi quốc sự, lại vừa có thể ngao du sơn hà thì quả là lý tưởng. Đề nghị này đã đá động đến phương tâm của Liên Na, bất quá nàng vẫn luôn có thành kiến đối với tai tiếng và tác phong của cầm thú nam tước, nên phải đắn đo kỹ càng.

“Thân là công chúa của một nước, lại còn là nữ vương tương lai, làm sao lại có thể nói rồi không giữ lời chứ? Đây là tác phong của nữ vương cao quý hay sao?” Diệp Phong chính sắc chất vấn Liên Na. Đối với sự việc này thì không nên để cho đêm dài lắm mộng, càng sớm chinh phục nữ vương tương lai này thì càng tốt.

Liên Na muối mặt nuốt lời, không tuân thủ lời hứa thì đã cảm thấy mất mặt lắm rồi, giờ đây nghe được lời chất vấn của Diệp Phong thì nhất thời tức giận, trừng mắt nhìn hắn, nói: “Được rồi, nếu người đã nói vậy thì ta đồng ý đối diện với kết quả của đồ ước. Tuy người muốn chiếm hữu ta, nhưng người cũng nên chuẩn bị tâm lý đi. Ta sắp trở thành nữ vương rồi, khi đó sẽ có một đám thân vương phụng hầu, người bất quá cũng sẽ chỉ là một trong số đó mà thôi.”

Liên Na quả là không còn biện pháp nào khác để trì hoãn sự việc này, nên chỉ đành nói cứng, lấy ác tâm đối với ác tâm, chỉ mong cầm thú nam tước có thể bỏ qua cho mình.

“Ha ha ha, không hề gì! Chỉ cần nàng có ta rồi, thì sẽ không còn muốn nam nhân nào nữa đâu!” Diệp Phong thấy Liên Na khẳng khái thực hiện đồ ước thì trong lòng cười thầm, liền vươn tay ra ôm lấy Liên Na vào lòng, rồi hôn lên đôi môi đỏ mọng xinh xắn, dùng lưỡi của mình khai mở đôi hàm răng trắng như tuyết và quyện lấy chiếc lưỡi thơm tho của nàng.

Với tác phong làm người của Diệp Phong, chỉ cần là nữ nhân của hắn thì không thể cho bất cứ nam nhân nào khác chạm tới. Vì vậy mà hắn hoàn toàn để những lời nói của Liên Na ở ngoài tai. Kẻ nào dám đứng ra làm thân vương thì hắn sẽ bằm kẻ đó ra làm muôn mảnh rồi đem cho rùa ăn.

“Không....đừng.....” Liên Na bị hành động đột ngột của Diệp Phong khiến cho toàn thân chấn động. Nàng bình sinh chưa hề bị nam nhân ôm ấp thân mật như thế này, nên giờ đây cảm giác ngọt ngào từ đôi môi đỏ mọng lan truyền khắp châu thân, tạo nên một kích thích rất kỳ lạ, toàn thân nhũn ra, đôi mắt phượng trừng lên nhìn Diệp Phong. Nàng khẽ vận vẹo tám thân mềm mại hòng tránh khỏi vòng tay chắc nịch của Diệp Phong, nhưng không có tác dụng gì.

Diệp Phong tham lam hôn lấy nàng công chúa cao cao tại thượng, sắp trở thành nữ vương này, mà trong lòng cảm thấy sáng khoái vô cùng. Đôi tay đang ôm lấy Liên Na bắt đầu không tuân giữ quy cũ nữa, từ từ lần mò đến đôi ngực phong mãn và ngọc đồn mềm mại là hai nơi mãn cảm nhất của nàng, khiến cho một thiếu nữ chưa bao giờ bị nam nhân hý lộng như Liên Na cảm thấy xốn xang, phản ứng lại với những động tác đó.

“Hắc hắc, nữ vương tương lai của ta, nàng thật là mãn cảm a!” Diệp Phong vừa hôn vừa ôm thân thể mềm mại của Liên Na, nhìn thấy biểu tình trên khuôn mặt diễm lệ của nàng mà cao hứng. Hắn đưa tay trái luồn vào phía xiêm y của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve dọc theo chiếc đùi ngọc trắng nõn lên tới đồn bộ mềm mại, cuối cùng thì ngón tay từ vùng tam giác thần bí tiến thẳng vào trong cấm địa, lúc này mới biết được thì ra nàng đã bị mình hý lộng đến mức không còn chịu nổi nữa. Bất giác, trong lòng Diệp Phong không kiềm được sự đắc ý, ra sức dùng ngón tay tiếp tục hý lộng vùng cấm địa của nàng, còn miệng thì phát ra những tiếng cười hắc hắc không ngừng.

“A....khó chịu.....khó chịu quá....ngươi đừng như vậy mà.....Lôi Ân.....xin....xin ngươi.....hãy cho ta một thời gian để thích ứng.....rồi mới làm nữ nhân của ngươi.....được không....? Đừng.....ép ta phải hận ngươi.....a, nhẹ.....nhàng một chút....ai chà.....ta....cầu xin

ngươi.....mà....” Liên Na vừa bị hôn, vừa bị vuốt ve khắp nơi, nhất là tại đôi ngực và ngọc đồn, thì sớm đã chịu không nổi, nay lại bị Diệp Phong hý lộng tại vùng cấm địa là nơi mấu chốt trọng yếu, liền khiến cho toàn thân của nàng run rẩy, hơi thở dồn dập, miệng không ngớt cầu hấn buông tha cho mình.

“Hắc hắc, khó chịu à? Hay lắm, vậy ta sẽ thu tay về.” Diệp Phong nhìn bộ dáng động tình của Liên Na ở trong vòng tay của mình, mà trong lòng tràn ngập khoái cảm của một kẻ chiến thắng, rồi cúi xuống tiếp tục hôn lên chiếc miệng nhỏ nhắn của nàng, hai tay bế xốc nàng lên rồi dùng thân thể của mình áp sát nàng vào tường, nhờ vậy mà đôi tay có chút rảnh rang liền xâm nhập vào bên trong lớp y phục của nàng, vừa vuốt ve vừa xoa nắn, tận tình thưởng thức sự đàn hồi của hai tòa ngọc phong cùng với đồn bộ và da thịt trắng muốt mềm mại của nàng.

Liên Na đang bị khó chịu bởi sự hý lộng của Diệp Phong, tuy miệng cầu xin hấn buông tha, nhưng khi ngón tay của hấn rời khỏi vùng cấm địa của nàng thì lại càng không thoải mái hơn. Đôi môi anh đào bị hấn hôn nên không nói chuyện được, chỉ có thể phát ra những tiếng rên rỉ, còn thân thể mềm mại của nàng bị ép vào tường thì khẽ vặn vẹo giãy giụa, đôi mắt phượng long lanh tràn ngập xuân ý nhìn chăm chú vào Diệp Phong ở trước mặt.

Diệp Phong nhìn dáng vẻ động tình của nàng, tiếp tục vuốt ve khắp châu thân của mỹ nhân, khiến cho dục hỏa của nàng dâng cao rồi mới rời khỏi chiếc lưỡi thom tho đang bắt đầu tê dại. Hấn ghé sát mặt vào chiếc tai nhỏ nhắn của Liên Na, rồi vươn đầu lưỡi ra liếm nhẹ lên vành tai trái của nàng, khiến cho Liên Na nhất thời càng thêm nhột nhạt khó chịu. Chiêu này của Diệp Phong đối với hầu hết nữ nhân đều rất có hiệu quả, dường như các nữ nhân đều không chống nổi với cái chiêu liếm lỗ tai này của hấn.

“Lôi Ân.....cầu xin chàng.....hãy ôm thiếp đi.....thật là khó chịu a.....” Đôi môi anh đào của Liên Na vừa khôi phục được tự do liền không kiềm được mà phải bật thốt như thế. Nàng bị Diệp Phong vuốt ve khắp cơ thể, lại bị hấn liếm lỗ tai tạo nên cảm giác nhột nhạt khó chịu, nên lúc này dục hỏa dâng trào, đôi mắt phượng mơ màng nhìn lên trần nhà, đôi ngọc thủ bắt giắc quàng lên cổ Diệp Phong, lòng đề phòng đã sụp đổ hoàn toàn.

“Đừng gấp, ta sẽ giúp cho nàng nếm trải sự khoái lạc của một nữ nhân chân chính.” Diệp Phong thì thầm ở bên tai Liên Na, tay trái nhấc chân phải

của nàng lên cao, khiến cho đế khố của nàng lộ cả ra ngoài, rồi vươn tay phải ra tháo hài và tắt cho nàng, để lộ ra bàn chân ngọc trắng muốt nõn nà cực kỳ hoàn mỹ.

“Bàn chân nhỏ nhắn này thật là xinh đẹp a!” Diệp Phong nghe tiếng Liên Na đang thở gấp, nhưng hắn không vội vàng, chỉ cầm lấy bàn chân ngọc mà vuốt ve một cách đầy hưng phấn, sau đó cũng tháo nốt hài và tắt ở bên chân trái cho nàng, rồi nâng cả hai chân của nàng gác lên vai mình, sau đó lại nhanh chóng cởi luôn quần lót của nàng, khiến cho hạ thể của nàng hoàn toàn không còn gì để che đậy. Còn bản thân Diệp Phong thì cũng tự cởi dây quần, để lộ ra hung khí khiến người khác sợ hãi, rồi đấm nó ngay tại vùng cấm địa của Liên Na. Trong ánh mắt lo lắng và sợ hãi của nàng, tiểu bảo bối ngạo nghễ ngẩng cao đầu, rồi trực tiếp công thẳng vào vùng cấm địa thần bí.

Cơn đau đớn của một thiếu nữ khi bị lấy mất trinh tiết phủ ập lên người Liên Na, khiến cho toàn thân nàng đang bị vây bủa bởi dục hỏa cảm thấy rất khó chịu. Cũng may là kỹ xảo của Diệp Phong rất cao siêu, sau khi đoạt đi trinh thảo của Liên Na thì hắn lập tức đình chỉ công kích, chỉ áp sát vào đôi đùi ngọc và để nàng dựa lưng vào tường, còn hai tay thì không ngừng xoa nắn đôi ngực kiêu hãnh, rồi lại cúi đầu tham lam hôn lên đôi môi đỏ mọng của Liên Na.

Cuối cùng thì cơn đau đớn của Liên Na cũng tan dần, nàng quả thật không thể tránh khỏi bị tên sắc lang Diệp Phong đưa lên cao trào hết lần này đến lần khác. Vách tường, cái ghế, cái bàn, giường lớn, vân vân....đều trở thành chiến trường của bọn họ. Vì để chinh phục Liên Na một cách triệt để, Diệp Phong đã dùng hết tất cả các tư thế hoa dạng để hý vọng nàng. Vào lúc sắp sửa xạ tinh thì hắn đặt nàng lên giường, áp sát trên thân thể của nàng, rồi phóng toàn bộ tinh hoa vào trong nội thể của nàng, thể nghiệm cảm giác cực khoái khi chinh phục vị nữ vương tương lai này.

“Hắc hắc, cảm giác thế nào, công chúa bảo bối của ta, có thoải mái không?” Diệp đại sắc lang nằm nhoài ra trên giường, nhìn khuôn mặt đỏ ửng của công chúa điện hạ đang bị hắn ôm trong lòng, rồi cười hỏi.

Liên Na vừa nếm trải khoái cảm của việc nam hoan nữ ái, toàn thân không mảnh vải che thân tựa sát vào lòng của Diệp đại sắc lang, đang lìm dim thương thức dư vị của cơn cao trào vừa qua, nay nghe hắn hỏi xong,

nhất thời then thùng liền vội kéo tấm chăn lên che lấy khuôn mặt mỹ lệ tràn ngập nét thỏa mãn của mình.

Liên Na nghĩ đến bản thân mình đường đường là một nàng công chúa cao quý, lại sắp trở thành nữ vương, thế nhưng ở tại nơi đây đã bị tên sắc lang này hý lộng, khiến cho dục hỏa dâng trào mà nhiệt tình phối hợp với hắn, mặc dù là nàng đã đạt được khoái lạc lên đến cực điểm, nhưng nếu nói những việc này ra miệng thì thật là xấu hổ chết người đi được.

Diệp Phong ngăn không để cho Liên Na che mặt lại, hắn xoay mình áp lên người nàng, cúi xuống hôn lên đôi môi anh đào của nàng một cái, rồi chính sắc nói: “Liên Na, kể từ hôm nay trở đi, nàng đã là nữ nhân của Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ ta. Sau này ta sẽ để cho nàng tận tình hưởng thụ những sự khoái lạc như thế này nữa.”

“Chàng.....chàng thật là mặt dày. Rõ ràng là không để ý tới sự phản đối của người ta, rồi cường hành chiếm hữu người ta, giờ lại còn nói điều đó là đương nhiên, thật là đáng hận!” Liên Na u oán trừng mắt nhìn nam nhân ở trên người nàng, khễ chu mỏ giận dữ.

Nếu là lúc trước kia khi nàng chưa được Diệp Phong cho nếm trải mùi vị khoái lạc, mà nàng vừa bị hắn ôm vừa nghe hắn thốt ra những lời thế này, thì nhất định sẽ giận dữ mắng to một trận. Nhưng giờ đây nàng đã được nếm trải sự khoái cảm của cao trào, lại thêm bị thua cuộc cho hắn, nên hoàn toàn không thể nổi giận với hắn được nữa. Đối với Diệp Phong, nàng vừa có oán niệm, lại có cả sự lưu luyến và chờ mong.

Sở dĩ có oán niệm là vì Diệp Phong không để cho nàng có thời gian tiếp nhận hắn mà lại chiếm hữu nàng ngay, còn ý niệm lưu luyến là vì hắn đã mang đến cho nàng sự khoái lạc và thỏa mãn. Còn chờ mong là vì khi đã làm nữ nhân của Diệp Phong, nàng sẽ được lợi dụng Truyện Tống Trận để ngao du thiên hạ.

Tổng hợp ba ý nghĩ này lại mà nói, thì Liên Na bây giờ chỉ đành chấp nhận Diệp Phong làm nam nhân của mình, chỉ là chưa thể nói đến lời yêu thương mà thôi. Ái tình phải từ từ bồi dưỡng mới được!

“Hắc hắc, Liên Na bảo bối của ta, không cần phải tức giận. Nàng đáp ứng làm nữ nhân của ta nhé, ta sẽ vĩnh viễn đối tốt với nàng...” Diệp đại sắc lang cười nhăn nhó, vừa trơ tráo vừa vô sỉ, lại bắt đầu triển khai thế công bằng những lời đường mật để vuốt ve xoa dịu nàng, khiến cho Liên Na ngơ ngơ ngoài dằn mà lộ ra nét cười, cuối cùng thì gật đầu đáp ứng lời cầu

thân của hấn, tuy nhiên việc này vẫn phải giữ bí mật, tạm thời không thể để cho ai biết được, nếu không thì nàng thật không có mặt mũi nào mà đối mặt với dư luận và nhân tình của người khác.

Chương 115 : Bất phục giả, ngã đích lão bà thị nữ vương

Dịch: Now or Never

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Hiện giờ Mạt La đế quốc, ngoại trừ hai đảng thế lực của tể tướng và nguyên soái, bốn vị công tước có thế lực mạnh nhất ở các tỉnh đông, tây, nam, bắc, đều tự mình phát triển lãnh địa và bổ sung thêm một lượng lớn hộ vệ, cùng với một ít lãnh địa quý tộc âm thầm liên kết.

Sau khi cái sự tình nội loạn trong hoàng thất truyền ra ngoài, bốn vị công tước đều có những cái nhìn riêng. Trong đó có ba vị không phục Liên Na công chúa kế thừa ngôi vị hoàng đế, không nghĩ sẽ bị một thiếu nữ quản chế, hàng năm phải trích phần thu nhập mà cống nạp, thì trong đầu ý niệm tự lập vương vị từ từ xuất hiện!

Với việc Lạc Khắc muốn Diệp Phong theo đuổi Liên Na công chúa, Uy Nhĩ nguyên soái mấy ngày gần đây thấy Diệp Phong thường vào công làm bạn với Liên Na công chúa, cũng nghĩ rằng có thể kết thân cùng với Liên Na công chúa, như vậy sẽ có cả Mạt La đế quốc. Vì vậy liền báo tin cho Phỉ Long về lại đế đô, muốn cho Phỉ Long chinh phục thành công Liên Na công chúa.

nl.Liên Na công chúa là mỹ nhân nổi danh ở Mạt La đế quốc. Phỉ Long sớm đã có lòng ái mộ, chỉ có điều ngại thân phận và tính cách lạnh lùng của Liên Na công chúa, nên không dám theo đuổi. Hôm nay dưới sự khích lệ của gia gia, Phỉ Long kích động lập tức triển khai kế hoạch theo đuổi Liên Na công chúa!.kien

Thời gian Phỉ Long trở về đế đô rất trùng khớp, bởi vì đêm qua y trở về, thì hôm nay là ngày đăng cơ của Liên Na công chúa. Các quý tộc có tước vị từ bá tước trở lên trong cả nước toàn bộ đến đế đô chuẩn bị tham gia đại điển đăng cơ của Liên Na công chúa!

Gần đây cơ hồ Diệp đại sắc lang mỗi buổi tối đều bí mật tới tẩm cung của Liên Na, cùng Liên Na trên giường tiêu hồn, làm cho Liên Na nếm được tư vị cuộc sống, có sự vui sướng, có sự hạnh phúc của một kiều thê. Vì thế nàng đối với hắn ngày càng sâu đậm, thường luôn răm rắp nghe lời của hắn, nhưng trước mặt người ngoài, thì vẫn giữ cung cách của một công chúa.

Liên Na lúc nhỏ đã thấy phụ hoàng có nhiều phi tần, và việc các quý tộc đều có tam thê tứ tiếp, nên đối với việc Diệp Phong đã có trước bốn vị mỹ nhân, trong đó còn có vị đạo sư của mình, nàng cái vấn đề này không có ý kiến gì cả. Hơn nữa một mình nàng cũng không thể thỏa mãn hoàn toàn Diệp Phong cái loại nhu cầu này. Mỗi khi Diệp Phong đưa nàng lên đến cao triều, thì không thể tiếp tục được nữa, nàng cảm thấy có lỗi. Bởi vậy, chỉ cần sau nàng, sẽ không có thêm ai nữa thì là chuyện tốt rồi!

Bây giờ ngoại trừ bí mật đến từ Địa Cầu của Diệp Phong, Liên Na cùng Lộ Lộ chưa hề biết hết bí mật còn lại của hắn, đối với kinh nghiệm phong phú của hắn cảm thấy rất hứng thú. Mỗi khi triền miên xong, nàng liền ý ới trong lòng ngực hắn, mà yêu cầu hắn kể lại những việc đã trải qua.

Hai vị thổ đàn tử (hay ghen tuông) Tinh Hương và Mộng Hình này, đó với việc Diệp Phong do thắng cược với Liên Na, mà Liên Na đáp ứng trở thành nữ nhân của hắn, cảm giác có chút không thoải mái. Lại thêm mỗi đêm hắn đều lưu tại hoàng cung, hai nàng cảm giác khó chịu, nhưng không thể lên tiếng, vì các nàng đã đồng ý việc này. Khi Diệp Phong vừa làm xong bọn họ, thì cơ hồ mỗi đêm đều lưu tại phòng ngủ của các nàng.

Đương nhiên hai vị thổ đàn tử không thể mở miệng có ý kiến gì. Bởi vì Diệp Phong mỗi ngày đều quay về phủ tể tướng, vẫn dùng cách bình thường mà dỗ dành bọn họ, làm cho bọn họ hiểu được tình nhân không hề bỏ lơ bọn họ.

Còn về tinh linh mỹ lệ Phỉ Phỉ, gần đây cũng không thể qua đêm cùng với Lộ Lộ và Nguyệt Nhi làm bạn với tình nhân, cảm giác có chút khó chịu. Ban ngày nàng đi rất sớm, thời gian lưu lại cũng lâu hơn!

Thục nữ Đế Na nghe theo tình nhân mà tiến vào bên trong Mạt La đế quốc. Biết được tình nhân đã chinh phục được Liên Na công chúa, cũng mừng cho hắn. Nàng hay nói giỡn, sau này nếu có thể công khai quan hệ, sẽ để hắn ra tay chiếm mỹ nhân!

Vào chánh Ngọ, thời tiết trong lành, bầu trời không mây, trong đại điện hoàng cung Mạt La đế quốc, phần đông quý tộc có tước vị bá tước trở lên cùng quan viên đế đô, tất cả đang đứng thành hàng, cùng chờ đợi nữ vương tương lai đến. Chỉ có mình Diệp Phong bên cạnh Lạc Khắc có một vẻ uể oải, trông như không quan tâm gì.

Ngoài trừ Lạc Khắc biết tôn tử mình đã thành công chiếm hữu Liên Na, phần đông quý tộc và quan viên còn lại trong đại điện, nhìn hình dáng uể

oải của Diệp Phong, mà lộ ra nhiều dạng vẻ mặt.

Thành viên của Uy Nhĩ đảng phái đã kiến thức qua thực lực của hoàng gia Tư Lược đoàn, tất cả đều lộ ra một dạng thần sắc phần nộ, thậm chí cảm thú nam tước, có thủ hạ cổ quái cùng trang bị biến thái, dù không để Liên Na công chúa và mọi người trong mắt, thì cũng không nên dám ở trước đại điện mà lộ ra biểu tình như vậy.

Các quý tộc khác chưa thấy qua thực lực của hoàng gia Tư Lược đoàn, nhìn tên tôn tử của Lạc Khắc tể tướng này, với cái danh là cảm thú nam tước, đều cảm giác hẳn không biết tốt xấu. Có Lạc Khắc đang cung kính đứng kế bên hắn, với cái tước vị nam tước của hắn được đứng trong đây cũng tốt lắm rồi, lại còn dám ngông cuồng như thế, chờ cho Liên Na công chúa đến đây, xem hắn chết như thế nào!

So với hai nhóm người trên, các quan viên và quý tộc thuộc đảng phái của Lạc Khắc tể tướng, thấy Lôi Ân nam tước lại ngông cuồng như thế, mà tể tướng đại nhân không có lên tiếng nhắc nhở. Đám người này cũng thường xuyên để ý đến tể tướng đại nhân ra hiệu, nhất thời hiểu được không có vấn đề gì, cho nên ai cũng làm như không thấy qua!

Lôi Ân, người hỗn đản này cứ tiếp tục cuồng vọng đi, sớm muộn gì cũng có một ngày ta sẽ băm người ra làm trăm mảnh. Phi Long đứng bên cạnh Uy Nhĩ nguyên soái, nhìn Diệp Phong đang uể oải, trong lòng hận hận mà nghĩ.

nl.Con bà nó, xem ra không ít người đối với lão tử không tốt. Tên gia hỏa Diệp Phong chính là bởi vì đang nhàm chán đứng, chỉ có uể oải quan sát mọi người xung quanh, thì phát hiện có một số ánh mắt bất thiện nhìn hắn, trong lòng đang thậm chí mỉa mai những tên này. Đặc biệt là ba tên công tước ở ba tỉnh đông, tây, bắc, bởi vì hắn có nghe lão gia nói qua, ba tên công tước này khẳng định là những tên bất mãn nhất về việc Liên Na kế thừa ngôi vị hoàng đế.kien

Theo tiếng truyền báo vang lên, Liên Na công chúa mỹ lệ đầu đội vương quan, mặc một bộ nữ thức hoàng bào hoa lệ, thái độ nghiêm cẩn từ công bên phải tiến vào trong điện. Sau khi chúng quý tộc và quan viên thi lễ, liên từng bước đi tới, đi lên bậc thang, rồi ngồi vào bảo tọa phía trên dành cho quốc vương. Vương quan, hoàng bào, bảo tọa làm cho khí chất cao quý của Liên Na vốn có sẵn, càng thêm cao quý trang trọng. Khiến người khác có loại cảm giác không thể xâm phạm!

Bất quá loại cảm giác này khác nhau đối với mỗi người. Diệp đại sắc lang nhìn Liên Na giờ phút này mỹ lệ cao quý, âm thầm nuốt nước miếng, trong lòng mắng to mình là đồ ngu, trước đó không yêu cầu Liên Na mặc hoàng bào để trợ hứng. Tội nay dĩ nhiên phải thử, hắc hắc!

Khi tuyên cáo cho Lạc Khắc và các quan viên biết, Liên Na dưới tình huống này, chánh thức đăng cơ thành đệ nhất nữ vương Mạt La đế quốc. Chỉ tiếc là trong số quý tộc, có không ít người lộ ra thần sắc khinh thường, làm cho Diệp Phong cực độ không vui, âm thầm chuẩn bị diệt trừ những tên hỗn đản bất kính đối với lão bà của hắn.

Vốn có Tư Lược đoàn làm vốn, lại chinh phục được Liên Na, ở trong Mạt La đế quốc, Diệp đại đoàn trưởng càng không để ai trong mắt. Dù sao lão bà của hắn là nữ vương, những ai không phục, mặt ngoài động thủ không tốt lắm, thì có thể bí mật tiêu diệt đi. Quốc gia của lão bà, cũng có thể nói chính là quốc gia của lão tử, trong nhà của mình há có thể để cho cái họa căn tồn tại?!

Liên Na ngồi trên bảo tọa, mắt phương vừa chú ý đến thái độ của quan viên và quý tộc bên dưới, vừa lưu ý thần sắc của nam nhân mình. Nàng bắt gặp một ít quý tộc có bất mãn, cũng để ý, phát hiện các quý tộc này có ánh mắt bất kính với chính mình, tâm trạng rất bức tức!

“Nữ vương bệ hạ, Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ tại đại điện biểu lộ sự uể oải cùng vô lại, rõ ràng không để ngài và mọi người trong mắt, thỉnh ngài giải quyết!” Khoa Tư Nhạc lão công tước, đầu đầy tóc vạn, thân tài cao siêu, đối với việc Liên Na kế thừa ngôi vị hoàng đế cực kỳ bất mãn, thấy Liên Na không để ý hình dạng của Diệp Phong, thì lập tức cố ý mở miệng cáo trạng.

Khoa Tư Nhạc – Tây Bỉ, là quý tộc lớn nhất trong tỉnh phía đông của Mạt La đế quốc, có năm vạn hộ vệ, cùng ba mươi tiểu quý tộc dưới tay, là người đứng đầu trong tứ đại Mạt La công tước.

Liên Na vừa mới rất tức giận đối với lão công tước này bất kính với nàng. Hiện tại nghe lão công tước này đòi xử lý nam nhân của nàng, trong lòng càng thêm tức giận, rồi nhìn lão công tước đang chú ý đến Diệp Phong, mắt phương nhấp nháy, hỏi: “Thật ư? Có sự việc này sao? Lôi Ân nam tước, khanh có phải như lời của Khoa Tư Nhạc công tước nói không?”

“Nữ vương bệ hạ, bởi vì trong y phục có cái gì đó như côn trùng, gây ra khó chịu, cho nên không tài nào đứng yên được, không nghĩ tới là “Khát tử liễu” lão công tước hiểu lắm. Thần nguyện ý thụ phạt!” Diệp Phong trong

lòng thăm mắng lão Khoa Tư Nhạc rác rưởi kia, muốn mượn tay Liên Na mà gây phiền toái cho hắn, miệng vừa thừa nhận vừa giải giải thích!

Liên Na thấy Diệp Phong chủ động chịu phạt, cũng chính là miễn làm cho nàng phiền não, trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào, miệng chánh sắc nói: “Trên đại điện không phải là nơi của loài côn trùng, phải chú ý cho tốt. Bây giờ phía tây bắc có chiến sự cần tiếp tế, nếu khanh nguyện ý thụ phạt, vậy phạt khanh mười vạn kim tệ bổ sung vào quốc khố!”

“Tạ bệ hạ khai ân!” Diệp Phong ra vẻ cung kính đáp lời. Người ca kẻ xuống rất hợp nhau. Khoa Tư Nhạc thấy nữ vương xử phạt Diệp Phong, mặc dù vẫn còn khinh thường, nhưng cũng không nói thêm gì, chỉ phải lui về hàng ngũ.

Thành viên của đảng phái Uy Nhĩ và Phỉ Long thấy cảm thú nam tước bị nữ vương trách phạt, đều lộ ra tiếu ý. Chúng quý tộc ở ngoài cũng có tên cười ra tiếng, làm cho thành viên của đảng phái Lạc Khắc, nhìn bọn chúng mà cực độ không vui!

Người cái lão vương bát đản kia, nếu lão có khả năng thuận lợi trở về lãnh địa, bổn thiếu gia con mẹ nói mang họ của lão! Diệp Phong nghe được tiếng cười, cực độ không vui, hung hăng liếc mắt nhìn Khoa Tư Nhạc, trong lòng thăm mắng.

Liên Na nữ vương mỹ lệ cao quý, thấy tình nhân lộ ra thần sắc không vui, lại còn dám quý tộc bất kính đối với nàng đang có hình dạng vui vẻ, tâm trạng tự nhiên không thoải mái. Bởi vậy, khi đại điện đang cơ chấm dứt, Liên Na lập tức nháy mắt cho Diệp Phong, ý bảo hắn đến tẩm cung, rồi sau đó nàng rời đi.

Chúng quý tộc và quan viên đều rời đi. Diệp Phong vì tránh tì hiềm, cũng đi theo Lạc Khắc ra khỏi ngoài cung, trên đường nói cho Lạc Khắc muốn xử lý những tên quý tộc vừa mới làm hắn không vui, cũng là muốn diệt trừ ý nghĩ bất kính đối với Liên Na của bọn chúng. Lạc Khắc cực lực đồng ý, miễn đêm dài lắm mộng, phải diệt trừ càng nhanh càng tốt. Còn có, cũng nên chuẩn bị động thủ với Chiêm Mỗ gia tộc, tử đối đầu của bọn họ!

“Hừ, một tiểu nha đầu, lại trở thành đệ nhất nữ vương của Mạt La đế quốc chúng ta, thật là buồn cười!” Ra khỏi hoàng cung, Khoa Tư Nhạc lão công tước, dẫn hộ vệ, cùng hai công tước khác cũng bất mãn với việc Liên Na kế thừa ngôi vị hoàng đế đang đi trên đường, khinh thường cười khể.

“Ha ha ha, Khoa Nhạc Tư lão công tước vừa rồi thật uy phong nha. Cái tên đoàn trưởng Tư Lược đoàn chó ma kia, ta xem chỉ là tên tiểu lưu manh ỷ thế của Lạc Khắc. Người đã làm hấn ra như vậy, thật là sáng khoái a!” Một công tước, trung niên, tóc vàng, vừa lùn vừa mập, đi bên cạnh Khoa Nhạc Tư, đó là Bồ Lô – Khâu Tư Nại, đang mở miệng cười to ha ha.

“Hai vị công tước, lần này ba người chúng ta vất vả lắm mới gặp nhau, nhất định phải tổ chức cái gì cho tốt, tiện thể thương thảo kế hoạch lớn của chúng ta!” Tên Khố Ba Lạp – Hi Nhĩ công tước, trung niên anh tuấn, vừa cao vừa gầy, tóc xanh lục, cao hứng đối nhị vị công tước kia mà đề nghị.

Chương 116 : Bí oạt nguyên suất phủ, hoạt tước ba công tước

Dịch: Now or Never

Nguồn: hoanguyettaodan.org

“Phỉ Long, ta xem hôm nay Liên Na nữ vương rõ ràng có chú ý đối với Lôi Ân. Con phải nhanh một chút, nếu không để tên Lôi Ân lấy được nữ vương trước, thì Mạt La đế quốc vĩnh viễn không có chỗ cho Chiêm Mỗ Tư gia tộc chúng ta đâu!”

Màn đêm buông xuống, Uy Nhĩ nguyên soái sau khi tham gia đại điển, thì hội họp với Phỉ Long cùng các đồng đảng thành viên. Sau một hồi bàn luận, dẫn Phỉ Long trở lại phủ Nguyên Soái, tại đại sảnh mà nhắc nhở y.

“Vâng. Con nhất định sẽ không để tên Lôi Ân có cơ hội. Ngày mai con sẽ vào hoàng cung!” Phỉ Long trong đầu đang thầm rửa cảm thú nam tước, miệng thì lên tiếng đáp ứng. Mặc dù hoàng gia kỵ sĩ đoàn không còn, nhưng cái chức đoàn trưởng vẫn còn, cho nên việc tiến vào hoàng cung không có khó khăn gì!

“Tốt, bằng vào điều kiện của con, chỉ cần thêm một chút tâm tư, Liên Na nữ vương sẽ tuyệt đối không lựa chọn tên Lôi Ân đã có cái danh không tốt đó!” Uy Nhĩ nguyên soái thấy cháu chánh sắc trả lời, gật đầu cao hứng.

nl.Ông cháu hai người nói một hồi, lại không biết phía dưới mười thước phủ đệ, sa mạc tráng hán Thụy Ân đang dẫn một nửa thành viên đại địa trung đội, theo lệnh của đoàn trưởng đại nhân, bí mật đào đất ở dưới phủ đệ bọn họ, chuẩn bị thi hành kế hoạch của đoàn trưởng đại nhân!.kien

Tại phía đông cửa thành đế đô, bọn Khoa Tư Nhạc, Bồ Lô, Khố Ba Lạp không muốn lưu lại lâu ở đế đô, một lão hai trung, ba vị công tước cùng lúc đại lĩnh hộ về rời khỏi đế đô. Bồ Lô và Khố Ba Lạp căn bản là không phải đi hướng này, nhưng họ nghĩ cần đối tốt với Khoa Tư Nhạc công tước, nên tổng tiến lão một đoạn.

Vì tránh cho việc ngoài ý, quý tộc nam bắc đại lục các nước có lãnh địa muốn đi vào đế đô, mà dẫn theo hộ vệ thì phải có một bài liệt tước vị lớn nhỏ, ngay cả công tước cũng không thể vượt quá năm trung đội. Bởi vậy, nhiều năm qua, các quý tộc có lãnh thổ ít đến đế đô, trừ khi có lệnh của quốc vương, còn không thì không ai dám dẫn hộ vệ mà đi vào.

Khoa Tư Nhạc, Bồ Lô, Khổ Ba Lạp ba vị công tước lần này đến đế đô, tham gia đại điển đăng cơ chỉ là việc phụ, quan trọng nhất chính là gặp nhau để bàn luận qua việc tự lập vương vị mà họ đã có trao đổi bằng thư tín. Vì không muốn người kinh hãi, chỉ có đem một trung đội hộ vệ mạnh nhất tiến vào đế đô.

Băng Sương ma báo là băng hệ lục giai ma thú, hình dáng gấp đôi với kim tiền báo, toàn thân lông màu lam nhạt, răng sắc bén, tứ chi cường kiện, chạy như bay, cực kỳ hung mãnh, có khả năng phát ra lục giai băng hệ ma pháp. Thủ hạ của Khoa Tư nhạc công tước là một bộ đội cường hãn. Lần này lão dẫn hộ vệ đến đế đô, chính là một trung đội ngũ giai Băng Sương kỵ sĩ cưỡi băng sương ma báo.

Bồ Lô công tước và Khổ Ba Lạp công tước lần này cũng dẫn một trung đội, không thua của Khoa Tư Nhạc gì mấy. Đó là ngũ giai Tật Phong kỵ sĩ cùng ngũ giai Liệt Diễm kỵ sĩ, dù có thua thiệt chút đỉnh, nhưng với đám ma sủng là cự vực biên bức (dơi cánh lớn) và Hỏa Diễm hùng sư, cũng có một chút mặt mũi.

Cự vực biên bức, tứ giai vô chúc tính ma thú (ma thú không có thuộc tính), hình dạng gần giống với hấp huyết biên bức (dơi hút máu), nhưng có đôi cánh đen lớn có thể so sánh với Hắc Vũ ngốc thú. Hai cánh dang rộng có thể dài đến ba thước, lực mạnh mẽ, cực độ khát máu!

Hỏa Diễm hùng sư, ngũ giai hỏa hệ ma thú, hình thể gấp đôi so với một hùng sư bình thường, màu lông đỏ đậm móng vuốt sắt bén, hung dữ tàn bạo, có thể phóng ra ngũ giai hỏa hệ ma pháp.

“Tốt rồi, Bồ Lô công tước, Khổ Ba Lạp công tước, các người không cần khách khí theo ta, cứ quay về lãnh địa mà chuẩn bị đại kế hoạch của chúng ta đi!” Đi ở trên quan đạo rộng lớn thênh thang phía đông ngoài đế đô, Khoa Tư Nhạc công tước nhìn hai vị hợp tác bên cạnh, cao hứng khuyến bảo.

“Ha ha, tạm thời dừng nơi đây, ta bây giờ bồn chồn muốn nhanh chóng trở về lãnh địa để kịp chuẩn bị đây. Mọi sự xong xuôi, chúng ta cứ đánh tin cho nhau, để cùng lúc tuyên bố tách ra!” Bồ Lô và Khổ Ba Lạp hai vị công tước trước sau cười ứng thanh.

Ba công tước với dã tâm lớn này đã thượng nghị xong, chuẩn bị cùng lúc tuyên bố lãnh địa của mình sẽ tách riêng, hoàn toàn thoát ly sự thống trị của Mạt La đế quốc, một nơi gặp khó khăn, hai nơi kia sẽ tiếp ứng.

“Ai, thế đạo bây giờ, người nào cũng muốn tự lập làm vương. Thật con bà nó chẳng biết sống chết là cái gì. Ba tên công tước tầm thường này định thừa dịp loạn lạc mà muốn tạo phản, chẳng lẽ không biết cái gì gọi là da lạc đà dày hơn ngựa hay sao?” (thành ngữ gì chả hiểu, có thể là ‘vỏ quýt dày có móng tay nhọn’ chẳng?)

Phía đông bắc cách nơi ba vị công tước đang đứng, tại một khoảng đất trống, Diệp Phong miệng vẫn ngậm một cây Thanh sắc tiêu hồn, nằm trên mặt đất mà nhìn trời rồi nhả một làn khói, bên tai nghe được tiếng cười của Bồ Lô và Khố Ba Lạp, miệng cười lạnh kinh thường.

“Ai!?”

Thành viên ba trung đội ma báo, biên bức, hùng sư trung thành bảo vệ, nghe được từng khoảng đất trống ở phía đông bắc có tiếng cười lạnh, nhanh chóng chạy tới, thấy Diệp Phong đang nằm trên mặt đất, liền lập tức bao vây, chuẩn bị khi đối phương động đậy, thì sẽ lập tức thả ma sủng ra mà công kích!

“Lôi Ân??” Khoa Tư Nhạc, Bồ Lô, Khố Ba Lạp ba vị công tước đi tới gần đó, nhìn cái gã đang nằm ở đấy mà nhả khói thuốc, là một tên thanh niên vô lại, thì thập phần kinh ngạc. Bọn chúng nghĩ đến việc hắn vừa nói, rõ ràng là đã biết kế hoạch của ba người, trong lòng nhất thời sanh sát khí.

“Lôi Ân nam tước, đã trẻ thế thế này mà người một mình ngắm trăng, thật đúng là có nhã hứng a!” Bồ Lô công tước mập lùn quan sát tình huống chung quanh, phát hiện trừ khoảng đất này, cơ hồ không có nơi nào có khả năng cho người ẩn núp, hơn nữa dù có muốn ẩn núp cũng chỉ được có vài ba người, lúc này trong lòng đã quyết, nhìn Diệp Phong cười lạnh.

“Lấy cái việc ba vị công tước đại nhân trong đêm muốn rời khỏi đế đô, trở về lãnh địa để tự lập thành vương, chuyện này của ta chỉ là một việc con con mà thôi!” Diệp Phong nhìn bọn hộ vệ đang bao vây hắn, rồi từ từ đứng lên.

Khoa Tư Nhạc công tước mặc dù nhìn chung quanh không thấy có dấu người, nhưng thấy cầm thú nam tước thông dong như vậy, tâm trạng đồng thời nổi lên sự khó hiểu, kinh ngạc nhìn hắn mà nói: “Lôi Ân nam tước, nếu ta đoán không lầm, thì người đã chờ chúng ta ở đây, còn không gọi người của người ra đi!”

Diệp Phong nghe vậy ngừng thả khói, nghiêng đầu đánh giá Khoa Tư Nhạc công tước một lần, nhàn nhạt cười: “Xem ra lão vương bát này cũng

sống đã lâu, suy nghĩ cũng thật chu toàn. Bất quá lão quá cẩn trọng rồi, xung quanh nơi đây chỉ có một mình bốn nam tước mà thôi!”

“Con mẹ ngươi, tên hồn đản ngươi muốn chết!!” Thành viên ma báo trung đội mặc một bộ cương thiết chế trọng kỵ trang bị, thấy công tước đại nhân nhất thời vị vũ nhục, liền nổi giận mắng to. Toàn thể gọi ra Băng Sương ma sủng, và công tước đại nhân lại không ngăn cản, lập tức đối Diệp Phong mà triển khai công kích.

Vòng vây không phải lớn lắm, ma báo trung đội triển khai hành động, thì biên bức và hùng sư nhị trung đội của hai công tước còn lại không thể tham chiến, mà chỉ phải lui lại để mở rộng vòng vây, tạo khoảng trống cho ma báo trung đội.

Khoa Tư Nhạc nghe Diệp Phong mắng là ‘lão vương bát’, tâm trạng cực kỳ tức giận, bởi vậy thấy ma báo trung đội muốn động thủ thì chưa vội ngăn cản, rồi quay lại thăm ra hiệu hai vị công tước nhắc nhở thụ hạ cẩn thận, tránh có sự gian trá. Sau đó lão lùi ra phía ngoài mà quan sát.

Diệp Phong đối mặt với quần thể công kích của ma báo trung đội, trong lòng giao hoạt cười thầm, rồi lấy ra tinh thiết chế trọng trang khái giáp và Quang Minh chi kiếm, dưới chân thì thi triển Tiêu điều kiện khôn bộ. Lúc ma báo kỵ sĩ triển khai du đấu, trong lòng hắn đang nghĩ tới băng hệ ma tinh, rồi nhắm vào Băng Sương ma báo mà hạ sát!

“Tiểu tử này có không gian trang bị sao? Cái này kết hợp với thiết chế khái giáp sao? Mọi người cẩn thận, tiểu tử này tốc độ rất nhanh, đừng cho hắn là tổn thương đến ma sủng!” Ma báo trung đội trong vòng vây công kích Diệp Phong, vì sợ gây thương tích cho người bên mình nên không dám phóng ma pháp, tên trung đội trưởng phụ trách cả đội, thấy Diệp Phong có trang bị cổ quái, tốc độ lại quỷ dị, liền nhắc nhở thụ hạ cẩn thận.

“Đội trưởng, thiết giáp của tiểu tử này thật cổ quái a, ngay cả cương thương cũng không làm gì được!”

“Không lo, không chừng chỉ là trùng hợp mà thôi. Mọi người cứ cho hắn thêm vài nhát, khẳng định sẽ đập hắn thành con ong luôn!”

“Ha ha ha, đúng vậy, cho tên dám dùng vài trò tiểu xảo nhục mạ công tước đại nhân này biết thế nào là lễ độ!”

Một tên ma báo kỵ sĩ đâm trúng Diệp Phong, phát hiện cương thương không gây tổn hao vì cho khái giáp của hắn, kinh ngạc rồi lập tức quay lại

nhắc nhở đội trưởng, khiến cho đồng bọn chung quanh cười to, cũng không để tên đối địch ‘tầm thường’ này trong mắt!

“Xem ra Lôi Ân thật sự là chỉ tới một mình, hắn có phải là ngu ngốc không?” Khố Ba Lạp công tước đứng bên ngoài, mắt thấy cảm thú nam tước vị ma báo kỵ sĩ bao vây trùng trùng, trong khi quanh mình lại không có xuất hiện viện binh của hắn, không nhìn được nhìn về phía hai vị công tước còn lại mà cười cười.

“Ngu ngốc? Nói hắn ngu ngốc quả thực đang khen hắn đó. Với cái loại sự tình chẳng biết sống chết, hắn còn phải ‘hơn’ ngu ngốc kia...” Bồ Lô công tước nhìn Diệp Phong mà khinh thường cười khẽ. Song, khi y đang nói, thì tại nơi Diệp Phong bị bao vây trùng trùng, đột nhiên hướng lên không trung bắn ra một đạo màu trắng, chỉ thẳng lên trời, thật đặc biệt mãn nhãn a!

Khoa Tư Nhạc công tước mặc dù cho rằng Diệp Phong bị ma báo trung đội bao vây như vậy chắc chắn phải chết không có nghi ngờ gì, nhưng vẫn cứ để vẻ mặt nghi ngờ. Giờ phút này mắt thấy Diệp Phong đột nhiên có cử động như vậy, lão liền lập tức đôn đốc những người tâm nhỏ. Đáng tiếc, đã quá muộn, từ hơn dặm ở phía đông, bọn ả nhân Lạc Tư nhận được tín hiệu của đoàn trưởng, tức thì nhằm về phía bọn chúng mà pháo kích mãnh liệt!

“Không xong, đây là địa tinh hỏa pháo của Tư Lược đoàn của tên Lôi Ân, mọi người mau chóng phân tán để tránh!”

Những tiếng nổ oanh oanh cùng tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên. Tất cả pháo đạn này đều lấy Diệp Phong làm trung tâm mà bắn tới, oanh tạc đám ma báo trung đội bao vây hắn, thậm chí còn có một ít thành viên của biên bức, hùng sư nhị trung đội. Khoa Tư Nhạc thấy tình huống này vội vàng gọi mọi người phân tán ra!

Biên bức trung đội và hùng sư trung đội cách chỗ đó một khoảng, thấy pháo đạn oanh tạc rất nhiều, đa số nhanh chóng triệt thoái ra khỏi phạm vi oanh tạc. Nhưng tại chỗ của Diệp Phong, ma báo kỵ sĩ bị oanh tạc rất thâm. Do có cương thiết trọng kỵ trang bị của kỵ sĩ, may mắn có thể thoát ly khỏi phạm vi pháo kích, nhưng Băng Sương ma báo thì không có khả năng giáp hộ thể, gặp chuyện như vậy chỉ có nước tử vong, không một con nào thoát được!

“Quá kinh người, đây là uy lực của địa tinh hỏa pháo...” Khoa Tư Nhạc lão công tước, thực lực thất giai Băng Sương kỵ sĩ, gọi ra Băng Sương ma

báo của lão nhằm về hướng đông mà chạy đi, quay đầu quan sát ma báo trung đội bị pháo kích mà tản ra, vừa đau lòng vừa khiếp sợ uy lực của địa tinh hỏa pháo!

“Khoa Tư Nhạc công tước, Khô Ba Lạp công tước, chúng ta bị mai phục rồi, trước tiên nên lui đi rồi sau này sẽ tìm tên Lôi Ân súc sanh kia mà báo thù!” Ải bàn (mập lùn) Bồ Lô công tước, thực lực lục giai Tật Phong kiếm sĩ, bị uy lực của địa tinh hỏa pháo làm cho thập phần sợ hãi, rồi nói đơn giản với Khoa Nhạc Tư và Khô Ba Lạp, sau đó gọi ra cự địch biên bức của y ra, và dẫn biên bức trung đội bay lên trời, rất muốn rút lui nhanh chóng!

“Tên tiểu quỷ này, vừa mới khinh thường Lôi Ân, bây giờ là người chạy trốn nhanh nhất!” Khô Ba Lạp công tước, lục giai Liệt Diễm kỵ sĩ, nhìn Bồ Lô công tước đang đào thoát về hướng tây, bất mãn rửa vài câu, rồi cười lên Hỏa Diễm hùng sư của mình dẫn hùng sư trung đội nhanh chóng theo hướng bắc mà rút đi!

“Dát dát... dát dát...”

Khi Bồ Lô công tước và Khô Ba Lạp công tước muốn tự dẫn hộ vệ mà chạy trốn, thì ở phía bầu trời hướng của biên bức trung đội, tinh linh trung đội của Tư Lược đoàn y theo kế hoạch đột nhiên tập kích, bắn một trận mưa tên dày đặc về phía biên bức kỵ sĩ. Bại hoại tinh linh Kiệt Nã Tư mỉm cười xấu xa rồi hạ thấp xuống để phóng ra hai tòa Truyện Tổng Trận!

nl.Bạch mang lóa sáng một lần nữa, thành viên Liệt Diễm, cự giải hai trung đội của Tư Lược đoàn trước sau thông qua Truyện Tổng Trận mà đến đây, không nói lời nào trực tiếp nhằm về phía địch nhân đang muốn chạy trốn.kien

“Thiên nột, Truyện Tổng Trận? Bọn chúng có Truyện Tổng Trận sao??” Đối với thành viên chủng tộc phức tạp của Tư Lược đoàn, ba vị công tước sớm đã biết rõ, thấy cự giải chiến sĩ không có phản ứng, nhưng trong nháy mắt lại xuất hiện Truyện Tổng Trận, làm bọn họ lộ ra thần sắc cực độ kinh hãi!

“Khắc khắc... làm ghê chết lão tử. Mẹ nó, vì đề dụ ma báo kỵ sĩ, lão tử tồn không ít công!”

Toàn bộ Băng Sương ma báo chết hết, ở phía đông bọn ả nhân Lạc Tư cũng đã thu gia nông pháo mà tiến về phía bên đoàn trưởng đại nhân. Diệp Phong vì ở trong phạm vi pháo kích, nên bị khói pháo là cay mũi, vừa cầu nhàu vừa đi ra khỏi phạm vi của khói pháo, rồi quan sát tình huống xung

quanh, cao giọng quát: “Chú ý, ba tên công tước phản nghịch đó cũng chưa có đến lúc chết, cứ bắt sống bọn chúng cho lão tử. Bọn chúng còn có chỗ hữu dụng!”

“Vâng!” Thành viên Tư Lược đoàn nghe lời đoàn trưởng đại nhân nói, đều lĩnh mệnh. Tinh linh trung đội phụ trách Bồ Lỗ và biên bức kỵ sĩ; cự giải trung đội lo Khoa Tư Nhạc, còn Liệt Diễm trung đội thì đầu tiên là tiêu diệt đám ma báo kỵ sĩ đang chạy, sau đó lo đến Khố Ba Lạp và hùng sư kỵ sĩ.

Sau khi đại điển đăng cơ chấm dứt, Diệp Phong trở lại phủ tể tướng, lập tức ra gọi Khải Đặc và Ai Đức dẫn thành viên mà giám thị bọn ba công tước Khoa Tư Nhạc. Rồi hắn thông qua Truyện Tổng Trận tiến vào tâm cung của nữ vương tình nhân, nói rõ cho nàng biết kế hoạch diệt trừ những quý tộc không phục.

Vì Lao Nhĩ bệ hạ và rất nhiều thành viên hoàng thất bị hại, Sa Nhã hoàng hậu vẫn cứ bi ai thê lương đóng cửa tâm cung không ra ngoài. Liên Na bây giờ ngoại trừ mẫu hậu, người tối thân cận chỉ có Diệp Phong và Tĩnh Hương. Nàng trước đó muốn Diệp Phong đến tâm cung, cũng là vì việc xử lý đám quý tộc này, nghe Diệp Phong nói kế hoạch xong, tự nhiên không phản đối. Thật tâm mà nói, gánh nặng quốc gia mà đặt lên vai một nữ lưu vừa mới trở thành thiếu phụ như nàng, quá sức của nàng!

Liên Na không phản đối. Diệp Phong lập tức sắp xếp mọi việc. Hắn sẽ đài lĩnh Liệt Diễm, cự giải, tinh linh, chú tạo, hương kì năm trung đội nhanh chóng xử lý ba vị công tước này trước, vì bọn chúng là thế lực lớn nhất. Lạp Phỉ Nhĩ, Ba Nhĩ, bạch lang, lôi đình trung đội, cự nhân tiểu đội, sa mạc thương thủ cùng những thành viên còn lại phụ trách những quý tộc không phục khác.

Trọng thương vừa mới phục hồi lại, đối với cái chết của Lao Nhĩ bệ hạ cũng cực độ áy náy, Mạt La đệ nhất kiếm sĩ Tả La cũng xin Liên Na cho phép tham gia lần hành động này, một mình ám sát những quý tộc không phục tùng.

Đồng thời, vì muốn diệt trừ từ đầu, Chiêm Mỗ Tư gia tộc, Diệp Phong và Lạc Khắc cũng đã nghiên cứu âm chiêu, để Thụy Ân dẫn một nửa thành viên đại địa trung đội bí mật đào bới ở dưới phủ nguyên soái, mặt khác lệnh cho linh ngưu trung đội và nửa số thành viên còn lại của đại địa trung đội, thông qua Truyện Tổng Trận, tiến đến Thiên Luân sâm lâm phía

tây bắc ngoài Bó Cát thành, xa xa bí mật đào bới tới trung tâm quân doanh, chuẩn bị mấy trăm tạc đạn, để một lần đem hết tất cả thành viên Chiêm Mỗ Tư gia tộc đi gặp Minh thần!

Trải qua hai năm trường kỳ chiến đấu, thành viên Tư Lược đoàn luyện tập võ học Trung Hoa bây giờ, trừ thú nhân, còn lại cơ hồ đạt đến cấp lục giai, trong đó anh tuấn mỹ nam Lạp Phỉ Nhĩ tiến bộ nhanh nhất, đã đạt tới bát giai.

Gần đây Diệp Phong cho Lộ Lộ đem vô ảnh vô tung bộ và điểm huyết thuật dạy cho Nguyệt Nhi, Tĩnh Hương, Mộng Hình, Đế Na, Phỉ Phỉ, Liên Na, để các nàng gia tăng lực tự bảo vệ!

“Công tước đại nhân, võ công và trang bị của Liệt Diễm kỵ sĩ này quá lợi hại. Chúng ta căn bản không phải là đối thủ!”

“Mọi người đứng vững, không cần dây dưa với địch nhân, phá vòng vây... phá vòng vây....”

Dưới màn đêm, Khải Đặc dẫn Liệt Diễm kỵ sĩ tạo thành trùy hình trận đuổi theo Khố Ba Lạp công tước và hùng sư trung đội đang nhằm hướng bắc mà chạy, thi triển chiến trận ngũ thức, đối địch nhân mà triển khai huyết tinh trùng sát, đáng cho ngựa hí sư gào không ngừng vang lên. Khố Ba Lạp công tước và thủ hạ hùng sư kỵ sĩ của y bị tuyệt chiêu cùng vũ khí sắc bén và khai giáp cứng rắn, làm cho rất kinh hoảng, nhận ra không phải là đối thủ!

Tinh linh trung đội cười Quang Minh bạch vũ điều bắn tên đối phó với địch nhân đang chạy trốn. Cuộc chiến đã đến hồi kết thúc. Tất cả biên bức kỵ sĩ đều bị giết hết. Bó Lô công tước với thương tích thì bị bắt giữ. Có điều tiếc nuối duy nhất là đám cự địch biên bức mất chủ nhân đã chạy thoát khỏi, không có khả năng bắt giữ để làm chiến lợi phẩm!

“Đáng hận.... Ta thế nhưng bị bại bởi địa tinh hỏa thương của đám ả nhân tay ngắn này. Quang Minh nữ thần ơi... Chẳng lẽ đây là sự trừng phạt của ngài lên ta.... Ta không phục a...” Khoa Tư Nhạc công tước đang lâm bầm, phương hướng chạy trốn cũng vừa vãn nơi của bọn ả nhân Lạc Tư. Bị địa tinh hỏa thương bắn, băng sương ma báo bị đánh gục, hai chân cùng hai tay lão cũng bị trúng đạn, bất đắc dĩ bị bắt.

Cự giải chiến sĩ thấy mục tiêu đã bị bắt, lập tức quay lại hỗ trợ Liệt Diễm kỵ sĩ tiêu diệt hùng sư kỵ sĩ, lấy hết ma tinh, đánh gãy chân của Khố Ba Lạp rồi bắt sống y!

“Hắc hắc, ba vị đại nhân muốn tự lập vương vị, bây giờ tựa hồ rất đau khổ phải không? Như thế nào, hồi nãy còn oai lắm muốn giết ta cơ mà?”

Với thực lực của Tư Lược đoàn, loại chiến đấu nho nhỏ này, Diệp Phong nắm chắc phần thắng, căn bản không có chút lo lắng gì. Sau đó hắn lệnh cho chúng thành viên dọn dẹp chiến trường, thu lượm ma tinh và trang bị, rồi hắn đi đến trước mặt ba vị công tước đang rên rỉ vì bị thương, mà cười xấu xa không ngừng.

“Lôi Ân, tên giáo hoạt hỗn đản ngươi không cần đặc ý. Chúng ta ba người không thể phản hồi lãnh địa, gia nhân chúng ta nhất định điều tra rồi tìm ngươi mà báo thù!” Khó Ba Lạp công tước nằm trên mặt đất, chân vẫn còn đau, trừng mắt với Diệp Phong rồi mắng chửi.

“Ngươi tên vương bát đản, bốn nam tước đã ra tay với bọn ngươi, dĩ nhiên sẽ không để lãnh địa của ngươi làm họa căn. Con mẹ ngươi, cứ nằm mơ mà chờ người đến báo thù cho các ngươi. Dám can đảm phản kháng với Liên Na nữ vương, ngươi không lâu sẽ nếm thử lợi hại!” Diệp Phong khinh thường nhìn Khó Ba Lạp rồi cười khê.

“Hừ, ngươi chỉ là nghe được chúng ta nói chuyện thôi. Chúng ta ba người là Mạt La đế quốc công tước, không có chứng cứ hắc hoi, Liên Na nữ vương cũng không thể dễ dàng xử lý chúng ta!” Khoa Tư Nhạc lão công tước vẫn còn ương ngạnh mà cãi lại.

“Con mẹ lão vương bát đản, không có chứng cứ thì Liên Na nữ vương không thể làm gì lão. Nhưng lão con mẹ nó hôm nay trong tay của lão tử. Lão đại ta muốn giết lão, căn bản không cần thỉnh cầu Liên Na nữ vương, rồi thì sẽ đến lượt những nữ nhân xinh đẹp trong nhà lão, lão già kia!”

Bại hoại kỵ sĩ Khải Đặc nghe Khoa Tư Nhạc mắng lão đại, đâm ra không vui, liền lập tức mở mồm, hung ác mà mắng chửi không người, làm cho Khoa Tư Nhạc cắn răng mà ức giận. Khải Đặc đã biết lão đại chiếm được Liên Na, lập tức trở nên cao ngạo, cảm khái không cần e ngại kẻ nào ở Mạt La đế quốc nữa!

“Lôi Ân nam tước... Lôi Ân nam tước... ngài buông tha ta đi.... Tha cho ta đi... ta nguyện ý giao ra tất cả lãnh thổ và tài phú, chỉ cầu ngài để lại mạng sống cho ta!” Ải bàn Bố Lô công tước, đang bị trọng thương nằm trên mặt đất, do sợ chết mà cầu xin tha thứ.

“Hừ, tên hỗn đản ngươi vừa rồi còn ngông cuồng lắm mà, muốn ta tha cho hả? Được, coi ngươi có hợp tác thế nào!”

Diệp Phong liếc Bồ Lô, khinh thường cười lạnh, rồi gọi thành viên Liệt Diễm, cự giải, chú tào, hương kì bốn trung đội áp giải ba gã công tước tiến vào Truyện Tống Trận, tinh linh trung đội đi đoạn hậu!

Chương 117 : Oanh phi nguyên suất phủ dữ tương quân trưởng

Dịch: Now or Never

Nguồn: hoanguyettaodan.org

“Tiểu Hắc, mẹ kiếp người, chả có ích lợi gì, nhìn Lam Lam kia, có thể so sánh với bạch vũ điều, còn người, ăn nhiều ma tinh rồi, mà một tí năng lực cũng chả có. Người là đồ ăn hại, ta thật mất mặt mũi với người!”

"Chi chi ... chi chi chi chi ... chi chi chi ..."

Hoang hôn, trú địa bí mật tại Vọng Triều sơn, trên bảo tọa của đoàn trưởng tại đại sảnh công chúng, Diệp Phong đang ngậm cây Thanh sắc tiêu hồn, bên phải ôm Liên Na nữ vương ngồi trên đùi hắn. Bởi vì Tiểu Hắc do ăn một lượng lớn ma tinh, lực lượng đại tăng một cách biến thái, trong lòng hắn thầm mừng. Do Tiểu Hắc hình thể không có to ra, khiến hắn có thể coi nó như trái banh mà đá đi, làm Tiểu Hắc dậm chân liên tiếp phát ra tiếng bắt mẫn!

Đêm qua, toàn bộ thành viên chủ lực Tư Lược đoàn đều hành động. Những quý tộc không phục Liên Na, ngoại trừ một số ít ương ngạnh chống cự bị giết đi, đa số còn lại đều đầu hàng và bị bắt giữ, rồi được giải tới bí mật trú địa ở Vọng Triều Sơn. Tam đại bại hạ Khải Đặc, Ai Đức, Ba Nhĩ tiến hành dạy bọn chúng biết thế nào là làm người!

Thành viên Tư Lược đoàn tại đế đô tiến hành giết hại những nhóm quý tộc, dĩ nhiên không thể tiết lộ ra cho bọn quan viên và quý tộc tại đế đô. Nhưng trước đó, Liên Na cũng đã phái người thông tri đến các quan viên và quý tộc làm ngơ việc đó. Chúng quan viên và quý tộc sống trường kỳ ở đế đô cũng hiểu được, đây là nữ vương bệ hạ tiến hành thanh trừ những tên không phục, dĩ nhiên chúng sẽ không muốn rước phiền toái vào người!

nl.Tuy nhiên, Uy Nhĩ và Phỉ Long thấy Liên Na nữ vương lại trọng dụng Lô Ân như thế, đều cảm giác có chút không tốt, đặc biệt là Phỉ Long, giữa trưa hôm nay đến cầu kiến Liên Na nữ vương nhưng bị đóng cửa không tiếp. Bởi vì lúc ấy nữ vương bệ hạ phải ngủ lấy lại sức do làm việc quá độ tối hôm trước, nên không có để ý đến y!..kien

Giết hại bắt giữ các quý tộc, Tư Lược đoàn thu hoạch không ít các hệ ma tinh của ma thú. Tiểu Hắc và Lam Lam là hai tiểu súc sanh tối đại gia trong Tư Lược đoàn, vừa mới ngao ngao cao hứng thưởng thức một phen khẩu

phúc, toàn bộ ma tinh thu về đều bị chúng nó ăn sạch. Lam Lam chuyên ăn bằng hệ ma tinh, hình thể cũng to bằng bạch vũ điều. Tên súc sanh Tiểu Hắc này thì ăn hết tất cả viên ma tinh còn lại. Bây giờ lực lượng cùng tốc độ của nó cực độ lạ thường, trong nháy mắt có thể đánh gục Kì Lạp Tư cự nhân!

“Đem ma tinh cho một ky linh hầu ăn hết để trong nháy mắt đánh gục một gã Kì Lạp Tư cự nhân, cái việc này mà truyền ra ngoài, khẳng định mọi người sẽ trợn mắt há mồm giật mình, thậm chí chàng là đồ xa xỉ!” Sau giờ Ngọ (buổi trưa) không có việc gì nữa Liên Na đi đến trú địa bí mật của Diệp Phong, nhìn Tiểu Hắc, đang cười duyên ỷ ỷ ôi ôi trong lòng của Diệp Phong.

“Ha ha, không có biện pháp, tiểu súc sanh này quá tham ăn, ta chưa cho nó ăn, thì nó đã cướp lấy hết trơn. Mà số ma tinh này để hoài cũng lãng phí, không bằng cho nó ăn để bồi dưỡng thêm, cũng là làm cho bảo bối Lộ Lộ của ta vui thêm!” Diệp Phong nghe tiếng cười của Liên Na, quay lại ngắm Lộ Lộ đang dựa trên bả vai của hắn, mà cao hứng cười to, làm Lộ Lộ nghe xong trong lòng cảm thấy ngọt ngào hạnh phúc.

“Úc, thiếu gia ngài thật thiên vị, chỉ biết lo cho Lộ Lộ...” Nguyệt Nhi đang quỳ gối bên trái cái ghế mà xoa bóp cho chân trái của hắn, nghe hắn nói vậy, lập tức kiêu my cười khẽ như ra vẻ ghen tuông.

“Ha ha ha, Nguyệt Nhi cũng biết ghen sao? Đến đây, để thiếu gia hôn một cái nào!” Diệp Phong cao hứng ôm Nguyệt Nhi ngồi lên đùi trái, tay ôm cái eo nhỏ nhắn của nàng, rồi hôn một trận lên môi anh đào của nàng. Trái ôm phải áp Nguyệt Nhi thị nữ và Liên Na nữ vương, hắn mỉm cười mị mị.

Tĩnh Hương và Mộng Hình ngồi bên cạnh đều âm thầm lắc đầu thở dài gia hỏa này không đang hoang. Phần đông thành viên Tư Lược đoàn đang đánh bạc trong đại sảnh, đều thầm hâm mộ đoàn trưởng đại nhân, có thể ôm nữ vương vừa mỹ lệ vừa cao quý mà cười mỉm mỉm. Cái này có thể là một loại điểm phúc a?!

“Lão đại, đã xong xuôi, qua sự cố gắng dạy dỗ của bọn ta, đám quý tộc kia toàn bộ nguyện ý giải tán hộ vệ, giao lãnh địa và tài phú cho nữ vương bề hạ!” Ba tên bại hoại Khải Đặc, Ai Đức, Ba Nhĩ dẫn thành viên Liệt Diễm trung đội và lô đình trung đội, áp giải và tra tấn đám quý tộc phản nghịch xong xuôi, rồi tiến vào công chúng đại sảnh.

Thiên nột??? Đó là.. Liên Na nữ vương??? Người thế nào lại dựa trong lòng ngực của Lôi Ân?? Cái này sao lại có thể?!

Hiện tại Khoa Tư Nhạc, Bồ Lô, Khố Ba Lạp ba tên cầm đầu chúng quý tộc phản nghịch đang quỳ gối trên đại sảnh, bắt gặp Liên Na đang dựa lâu trong lòng ngực của Diệp Phong. Tất cả đều giật mình trợn mắt há mồm, không thể tin được Liên Na thân là một nữ vương đế quốc, lại dựa trên lòng ngực của một tên nam tước, lại còn mỉm cười hạnh phúc!

Diệp Phong ôm Liên Na nhìn xuống phía dưới nơi đám quý tộc phản nghịch đang quỳ, trong lòng tràn ngập cảm giác sướng khoái lưng lưng, rồi quay sang hôn Liên Na một cái thật sâu, tiếp đó là nhìn đám quý tộc phản nghịch và quát: “Bọn rác rưởi các ngươi, không thấy nữ vương bệ hạ hay sao? Còn không nhanh thỉnh an nữ vương lão bà cho ta!”

Nữ vương lão bà??

Bọn quý tộc phản nghịch Khoa Tư Nhạc thấy Diệp Phong hôn Liên Na, lại nghe hắn nói như vậy, toàn bộ đều giật mình. Bất quá bọn chúng để ý bọn ác ma Khải Đặc đang nhìn chăm chăm vào bọn chúng, liền tập tức cung kính đập đầu thỉnh an Liên Na!

Nếu trước đó bọn quý tộc Khoa Tư Nhạc khuất phục dưới dâm uy của bọn người Khải Đặc, thì bây giờ bọn chúng đối với Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ cao thâm khó lường này thập phần sợ hãi. Với cái xú danh cầm thú nam tước kia, bọn chúng thật sự không thể tin được, các loại chủng tộc bộ hạ cùng biến thái trang bị không nói chi, lại thêm Truyện Tổng Trận, hơn nữa còn nhốt bọn chúng cách vách với địa tinh thất tung hàng sáu nghìn năm nay, bây giờ lại đến nữ vương hiện tại của Mạt La đế quốc đang ỷ ôi dựa vào lòng ngực hắn, bọn chúng há có thể không sợ?

“Lão bà, nàng đối với thái độ của bọn chúng hài lòng không?” Diệp Phong mỉm cười nhìn nữ vương mỹ lệ dựa trên lòng ngực mình đối chính mình mà gật đầu ngọt ngào, đang muốn đối quý tộc phản nghịch lên tiếng, thì sa mạc trắng hán Thụy Ân đột nhiên từ Truyện Tổng Trận đi tới. Gã nhìn thấy Liên Na, chần chờ một chút, rồi bẩm báo: “Đoàn trưởng, hai địa đạo đã hoàn thành, thành viện trách giám thị đã thấy không ai rời phủ, có thể tùy tời mà hành động!”

“Tốt, thật tốt!” Diệp Phong nghe bẩm báo xong, hai mắt lập tức lộ ra thần sắc hưng phấn, ra hiệu cho bọn Khải Đặc giải đám quý tộc phản

ngịch lui xuống, rồi hướng Liên Na đang dựa trên lòng ngực hỏi: “Lão bà, người có tin ta không?”

“Đương nhiên tin nhiệm chàng, sao đột nhiên hỏi thiếp như vậy?” Liên Na thấy Thụy Ân do bất gặp được mình mới chân chừ bầm báo, trong lòng có chút nghi vấn, nghe Diệp Phong đột nhiên hỏi như vậy, thì lập tức tò mò hỏi ngược lại.

“Pháp Lôi Nhĩ gia tộc chúng ta và Chiêm Mỗ Tư gia tộc tranh đấu, nàng từ nhỏ chắc đã biết, cũng rõ ràng cái cừ hận này rất sâu. Nếu quan hệ của chúng ta công khai, Chiêm Mỗ Tư gia tộc ngại ta chiếm được nàng, khẳng định sẽ có phản ứng. Tiên hạ thủ vi cường, tránh để lại tai ương sau này. Vì tương lai của chúng ta, ta đã chuẩn bị ra tay trước để tiêu diệt bọn chúng!” Diệp đại đoàn trưởng đối nữ vương lão bà lợi hại này, trước sau không có nói cho nàng nghe việc này

“Tiêu diệt Chiêm Mỗ Tư gia tộc? Cái này, cái này rất không tốt. Nếu bị người khác biết là thiếp đồng ý với chàng, thiếp sau này làm sao đối mặt được với chúng quan viên cùng với tướng quân? Huống hồ, chàng có nắm chắc có thể tiêu diệt Chiêm Mỗ Tư không? Đế quốc thất đại quân đoàn hiện có năm quân đoàn do Phí Đức tướng quân thống lĩnh ở tây bắc tỉnh. Nếu làm cho y khích động bốn vị tướng quân cùng y tạo phản, Mạt La đế quốc chúng ta sợ rằng hoàn toàn sẽ tan rã!” Liên Na ưu lự nhìn tình nhân hỏi, không trực tiếp cự tuyệt tránh làm hấn khó xử, chỉ nói ra những điểm nguy hiểm trong đó.

“Ta cũng đã chuẩn bị xong xuôi cả, chỉ cần nàng không phản đối, đêm nay có thể trực tiếp đưa Uy Nhĩ, Phỉ Long ở đế đô cùng Phí Đức ở tỉnh tây bắc toàn bộ biến mất trên thế giới này!” Diệp Phong nhìn nữ vương lão bà chánh sắc nói tiếp:

“Liên Na, tin tưởng ta. Chiêm Mỗ Tư gia tộc không trừ, quan hệ chúng ta nếu công khai, khẳng định sẽ có chuyện lớn. Chỉ có tiêu diệt Chiêm Mỗ Tư gia tộc, đem binh quyền giao lại trong tay nàng, ta mới có thể giúp nàng phát triển đế quốc hơn nữa. Bây giờ nam bắc đại lục, Mạt La đế quốc là yếu nhất, nàng vừa mới đăng cơ, lão cừ nhân Thiên Vũ đế quốc không bao lâu nhất định sẽ chinh đồn quân đội, nhân cơ hội mà xâm lược tỉnh tây bắc. Trong khoảng thời gian này, ta cũng đã suy nghĩ qua, nếu binh quyền ở trong tay nàng, ta có thể đi cướp bọn địa tinh một vỏ lớn, đem một một lượng lớn địa tinh hỏa pháo, gia nông pháo cùng với cương thiết chiến xa,

thành một quân đoàn bộ đội mới. Mặc dù binh lực chúng ta không bằng các nước, nhưng chỉ cần có hỏa khí, nhất định có thể trở thành quốc gia mạnh nhất.”

nl.Liên Na nghe Diệp Phong kể đại kế hoạch ra xong, trong lòng khó tin là hẳn lại suy nghĩ nhiều đến như vậy, mắt phương long lanh nhìn hẳn, khẩn trương nhẹ giọng bên tai hẳn mà hỏi: “Lôi Ân, chàng.... Chàng nói lời thật cho thiếp, chàng tiếp cận thiếp với mục đích gì, có phải là vì Mạt La đế quốc....?”.kien

“Quyền lợi và tài phú không ai không thích. Ta là nam nhân cực độ tham lam, tự nhiên không ngoại lệ. Ta thừa nhận lúc trước tiếp cận nàng vì điểm, nàng là nữ vương. Nhưng ta thật sự muốn chính là nàng, không phải là Mạt La đế quốc. Đối với ta mà nói, có một nữ vương lão bà, làm cho ta cực độ thỏa mãn và tự hào về khả năng chinh phục, còn Mạt La đế quốc, chỉ là món của hồi môn của nàng mà thôi. Nói một cách khó nghe, ta không có để tâm vào nó. Nếu ta muốn làm quốc vương, với thực lực và tài lực của Tư Lược đoàn, chỉ cần có một ít thời gian, cũng đủ cho ta chiêu binh mãi mã tổ kiến một hỏa khí quân đội, rồi tự lập vương vị, hay là để lão gia làm nội ứng, nắm hết quyền hạn của Mạt La đế quốc!” Diệp Phong ôm nữ vương lão bà đang sợ hãi vào lòng, dùng khẩu khí ôn nhu, chân thành nói trắng ra ý nghĩ trong lòng của mình bên tai nàng.

“Xin lỗi Lôi Ân, thiếp không nên hỏi như vậy...” Liên Na nghe tình nhân nói xong, thấy hẳn không phải vì đế quốc, mà vì chính mình, trong lòng nhất thời thở phào nhẹ nhõm, ỷ ôi xin lỗi trong lòng ngực hẳn

“Hắc hắc, không sao, nữ vương lão bà của ta, ta cũng muốn giải thích rõ ràng cho nàng, để tránh cho nàng lo tình nhân của nàng vì quyền thế mà tiếp cận nàng.” Khi Diệp Phong tiếp cận Liên Na, mặc dù trước tiên là vì khoái cảm chinh phục một vị nữ vương, nhưng được Lạc Khắc nhắc nhở, quả thật cũng nghĩ đến Mạt La đế quốc, tự nhiên sẽ không trách Liên Na hoài nghi hẳn. Đối với hẳn mà nói, Liên Na nữ vương lão bà này mới là quan trọng nhất, Mạt La đế quốc chỉ là thứ đồ vật của nàng ta, “Lão bà, nếu nàng không phản đối, ta sẽ y theo kế hoạch mà tiêu diệt Chiêm Mỗ Tư gia tộc!”

“Liên Na, hãy nghe Lôi Ân nói. Chàng đích xác là vì muội, nếu không ta cũng sẽ không cho chàng tiếp cận muội. Một núi không thể có hai cọp,

muội không hiểu chánh trị, sau nà rất khó xử lý quốc vụ. Mạt La đế quốc nếu do hai gia tộc tranh chấp không ngừng, khẳng định sẽ không hay!”

Tĩnh Hương nghe Diệp Phong nói, trong lòng tuy có điểm ghen tuông, nhưng khi nghe câu cuối cùng, cũng đồng ý cùng khuyên bảo Liên Na. Mặc dù đối thoại giữa Diệp Phong và Liên Na nhỏ, nhưng Lộ Lộ, Nguyệt Nhi, Tĩnh Hương, Mộng Hình tứ nữ bên cạnh hẳn đều nghe được rõ ràng.

“Ừ, cứ theo kế hoạch của chàng vậy...” Liên Na nghe Diệp Phong giải thích thông suốt, phương tâm cũng triệt để hoàn toàn, không hề làm khó hắn, lại nghe Tĩnh Hương nói thêm, ý ỏi nhẹ nhàng nói nhỏ trong lòng ngực Diệp Phong.

Thân là nữ vương cao cao tại thượng, có cả một đế quốc, Liên Na sợ nhất chính là bị lừa gạt, rất hy vọng tình nhân có thể giải thích rõ cho nàng. Bây giờ tình nhân nàng đã nói ra, nàng dĩ nhiên hạnh phúc hơn bình thường.

“Hắc hắc, nữ vương lão bà của ta thật tốt, cứ như vậy đi...” Diệp Phong thấy Liên Na đồng ý cho mình tiêu diệt Chiêm Mỗ Tư gia tộc, trong lòng biết rõ mình đã nắm trọn được nữ vương mỹ lệ này, không nhịn được cao hứng ha ha cười to. Sau đó hắn nói ra kế hoạch cho Liên Na rõ, rồi gọi tinh linh thị nữ tổ chức ý một yến tiệc. Đêm khuya, từ thành viên giám thị, hắn biết được mục tiêu vẫn ở trong phủ, liền lập tức gọi Liệt Diễm, tinh linh, bạch lang, đại địa, linh ngưu năm trung đội y theo kế hoạch mà hành động.

Cái cửa địa đạo để đi thông tới phủ nguyên soái đặc tại ở khu bình dân phía đông phủ nguyên soái. Nơi này do Lạc Khắc phái người giả dạng thành dân thường để mua. Thụy Ân đãi lĩnh một nửa số thành viên, cùng ba trăm tạc đặc đặc chế, thông qua Truyện Tổng Trận mà đến đó, nhanh chóng tiến xuống đất để bố trí. Đồng thời linh ngưu trung đội và một nửa số thành viên đại địa trung đội khác cũng mang theo hai trăm tạc đạn đặc chế, từ cửa địa đạo ở Thiên Luân sâm lâm, tiến đến quân doanh Bồ Cát thành, tại doanh trướng của Phí Đức tướng quân mà bố trí

Vì tránh cho kế hoạch có thể thất bại, Liệt Diễm, linh ngưu, bạch lang ba trung đội đều chuẩn bị sẵn sàng hỗ trợ. Tất cả đều ẩn ở phía ngoài phủ nguyên soái, để tránh Uy Nhĩ và Phỉ Long không trúng đạn, chạy trốn ra khỏi phủ đệ. Còn phía Phí Đức thì không thể mai phục ở quân doanh, cho nên không cần phải có bộ đội dự bị.

Trong trên cao của hoàng cung, Liên Na nữ vương mỹ lệ cao quý cùng Tĩnh Hương, Lộ Lộ, Nguyệt Nhi, Mộng Hình bốn vị mỹ nhân của Diệp đại đoàn trưởng đang đứng quan sát phía ngoài phủ nguyên soái.

Trong biệt viện của Phỉ Long, vị Mạt La đệ nhất mỹ nam này đang ngủ say sưa, trong đầu đang có một giấc mộng thường ngày, đem thân thể cảm thú nam tước bầm thây vạn mảnh!

“Mẹ kiếp hần, lão tử muốn chính muốn hưởng thụ cuộc sống yên lành ở Mạt La đế quốc, rốt cuộc hôm nay đã đến. Tấu nhạc, tấu nhạc, cho nổ, mau chóng cho hần thưởng thức âm thanh này!” Bên một bờ hồ ở chỗ bí mật phía đông phủ nguyên soái, cảm thú nam tước nhìn phủ nguyên soái, trong tâm không ngừng thúc giục mau nổ nhanh!

Kháo, lão đại thật hưng phấn a. Bất quá, rõ ràng, người cũng hưng phấn đúng lúc. Con bà nó, sau này sẽ nhất định xem cái dạng của tên Phỉ Long bị oanh tạc như thế nào. Ta sẽ gọi người Mạt La đệ nhất mỹ nam. Lão tử đem người cho chó ăn... Bại hoại kỹ sĩ Khải Đặc, nghe âm thanh của lão đại, trong lòng đang hồi tưởng lại cuộc sống lúc trước thường xuyên bị Phỉ Long khinh bỉ, trong đầu liền nổi lên một ý nghĩ ác độc.

"Oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh ..... oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh ....."

Trời đất rung chuyển, tiếng nổ âm âm đinh tai nhức óc, tiếng người liên miên vang lên, cùng tiếng nổ mạnh là một kinh khí cường đại bay ra, bao trùm cả phủ nguyên soái Uy Nhĩ và biệt viện của Phỉ Long. Khói từ tiếng nổ, bay thẳng lên trời, giống như một con rắn lửa to đại bay thẳng lên trời. Cả đế đô đều bị chấn động!

Giờ phút này, vô luận là bọn người Diệp Phong ở ngoài phủ nguyên soái, hay là Liên Na chư nữ đều cảm giác được một bầu không khí khó chịu. Phòng ốc quanh phủ nguyên soái cơ hồ trở thành bình địa, chỉ còn là đồng cát bụi trộn lẫn trong không khí. Một trận âm thanh của dân đế đô vang lên dữ dội!

Cùng lúc đó, quân doanh Bồ Cát thành, chỗ đất của doanh trưởng Phí Đức tướng quân cũng nổ mạnh, một ngọn lửa mãnh liệt bốc thẳng lên trời!

Ba trăm tạc đạn, âm thanh tạo thành rất nhanh, và cũng yên lặng rất nhanh. Sau tiếng nổ mãnh liệt, cả phủ nguyên soái đã trở thành một biển lửa. Diệp Phong thấy thế gọi bạch lang, tinh linh trung đội giám sát chung

quanh, còn mình dẫn Liệt Diễm trung đội nhanh chóng đi vào phủ nguyên soái!

Tiếng nổ đình chỉ, chung quanh phủ nguyên soái và các nơi tại đế đô, cư dân vẫn còn kinh hồn, các quý tộc, quan viên đều thở phào nhẹ nhõm, rồi muốn mau chóng chạy ra xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra. Liên Na nữ vương và Lộ Lộ, Tình Hương, Nguyệt Nhi, Mộng Hình tứ nữ nhìn ngọn lửa lớn từ phủ nguyên soái, trong lòng không hên mà cùng thầm mong cho kế hoạch thành công!

Tạc đạn cơ hộ được bọn đại địa kỵ sĩ Thụy Ân bố trí hầu hết các ngõ ngóc của phủ nguyên soái, đặc biệt là biệt viện của Uy Nhĩ và Phi Long là đặt nhiều nhất. Bởi vậy khi tiếng nổ mạnh vang lên trong phủ nguyên soái xong, Diệp Phong liền dẫn Liệt Diễm trung đội bỏ qua thi thể, loạn thạch, đại hỏa, thẳng tới biệt viện của Uy Nhĩ, tìm được thi thể nát nửa đầu của Uy Nhĩ, sau đó lập tức cao hứng đi tới biệt viện của Phi Long.

“A... đau... đau a....”

Sự thật chứng minh, Diệp Phong phỏng chừng là chính xác. Lúc bọn họ tiến đến, thì Phi Long với cái chân trái bị vỡ nát, đang tránh khỏi đám loạn thạch, đau đớn lê lét, muốn thoát khỏi biển lửa. Nếu y không có gọi Quang Minh độc giác thú, thì y đã chết rồi. Bây giờ y đang sợ mình giống như Quang Minh độc giác thú nổ banh xác!

“Ha ha ha, nhìn Mặt La đệ nhất mỹ nam của chúng ta xem, cái này là Mặt La đệ nhất mỹ nam đây!” Bại hoại kỵ sĩ Khải Đặc nhìn thảm trạng của Phi Long, nghĩ đến việc bị y đánh bại, bây giờ thấy y gặp sự việc này, trong lòng thầm sướng khoái.

“Lôi, Lôi Ân, là người, tên hỗn đản người, súc sanh, ta nhất định sẽ không buông tha người!” Phi Long nghe Khải Đặc cuồng tiếu, nhìn thấy cừu hận sâu đậm, căm thù nam tước, xuất hiện trước mắt y, nhất thời hiểu ra được việc này chính do căm thù nam tước làm trò quỷ, lúc này không màng đau đớn mà mắng chửi.

“Phi Long – Chiêm Mỗ Tư, người đời này sai lầm lớn nhất chính là trêu chọc ta tại phách mại tràng hai năm về trước. Nếu không có sự tình kia, người bây giờ có thể sống tốt hơn rồi. Muốn tìm ta báo thù, chờ xem người có cơ hội làm người không đã!”

Diệp Phong nhìn Phi Long đang chật vật phần nộ, lộ ra tiếng cười khê nhàn nhạt, cũng không muốn ra tay xử lý tên phế vật này, đối Khải Đặc

nhANH chóng giải quyết. Sau đó hắN xoay người đi khoác lên áo choàng màu đen, điểM cây Thanh sắNG tiêu hời, nhìn biển lửa quanh mình đang cháy, tiêu sái hướng ra ngoài phủ đệ mà đi...

Chương 118 : Tương hổ bất tiết, hạnh phúc đích lưu manh

Dịch: Now or Never

Nguồn: hoanguyettaodan.org

“Ha ha ha, thật sự là thần linh giúp trăm a. Thành viên Chiêm Mỗ Tư gia tộc Mạt La đế quốc tự nhiên trong một đêm toàn bộ bị tặc tử. Lần này trăm nhất định phải lấy được tỉnh tây bắc của Mạt La. Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ, chờ xem, trăm cho người nếm mùi hình phạt tàn khốc.... “ Hoàng cung Thiên Vũ đế quốc, thư phòng quốc vương, Bàng Kì bộ hạ biết được kinh biến tại Mạt La đế quốc, đang ồn sau trác án (cái bàn) mà cười to cao hứng.

Phía bên phải trác án, Hắc Ám giáo đình Tắc Tư dưới trạng thái của tinh linh nhìn Bàng Kì đang cao hứng, trong lòng lại cười lạnh khinh thường, rồi đưa kế hoạch tác chiến được nhất nói cho y biết.

“Tốt, thật tốt, có kế hoạch này của giáo hoàng bộ hạ, lần tiến công Mạt La đế quốc này phần thắng của chúng ta khẳng định sẽ lớn hơn. Bất quá giáo hoàng bộ hạ cũng phải cẩn thận với Quang Minh giáo đình a, ngàn vạn lần không để cho Quang Minh giáo đình phát hiện sự hợp tác của chúng ta, nết không chúng ta có thể sẽ trở thành mục tiêu của mọi người!” Bàng Kì bộ hạ nhìn Tắc Tư giáo hoàng vừa cao hứng khen hay vừa nhắc nhở.

nl.“Quốc vương bộ hạ yên tâm, điểm ấy ta nhất định chú ý rồi!” Tắc Tư mỉm cười gật đầu trả lời, rồi cùng Bàng Kì nói chi tiết một lần nữa, sau đó rời khỏi thư phòng, y theo kế hoạch đã định mà hành động.kien

Hừ, Ma Tộc rác rưởi đáng chết. Bây giờ mới nghĩ đến chính thức xuất lực hộ trợ. Nếu bọn người bắt đầu sớm hơn, quân đội của trăm đâu có bị tổn thất thảm trọng đến như vậy. Đợi trăm thống nhất nam bắc đại lục, nhất định sẽ cho bọn người như con chó chết!!!

Bàng Kì bộ hạ nhìn Tắc Tư ra khỏi thư phòng, trong lòng hung hăng rửa thù, rồi cho người gọi nhị hoàng tử Tây La – Cách Nhĩ Cáp Đặc đến. Y lệnh cho hần suất đệ nhất đến đệ ngũ quân đoàn, tấn công tỉnh tây bắc Mạt La đế quốc.

Bởi vì tổn thất của thảm bại lần trước, tám quân đoàn của Thiên Vũ đế quốc, hôm nay tập hợp lại thành chỉ còn có sáu. Bàng Kì bộ hạ lần tấn công này phải ra đến năm quân đoàn, có thể nói là rất quyết tâm.

Lúc trước tại Quang Minh đại lục không có bị chia cắt, các nước tại đây đều không có phát triển hải quân chánh quy và thuyền lớn. Bây giờ nam bắc đại lục bị phân ra thành đảo nhỏ, Quang Minh, tinh linh, ải nhân, thú nhân bốn nước cũng bắt đầu phát triển hải quân chánh quy. Bàn Kì bộ hạ sớm có chuẩn bị bổ sung thực lực quân đội, biết được tin này, tự nhiên cũng không ngốc đứng nhìn, cũng liền có kế hoạch thành lập hải quân chánh quy!

Chẳng biết thái độ thật sự của Bàn Kì đối với mình như thế nào, Tắc Tư giáo hoàng trên đường rời khỏi cung, trong lòng toàn những mơ hồ, thập phần không hiểu Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ đang làm cái quái gì. Thành viên Chiêm Mỗ Tư gia tộc đều bị tạc tử, khẳng định với hẳn chắc có quan hệ. Nhưng Mạt La đế quốc bây giờ đang đứng ở thời khắc nguy cơ, hẳn lại thanh trừ đi Chiêm Mỗ Tư gia tộc, để Pháp Lôi Nhĩ gia tộc độc chiếm. Cái này quả thật đúng là có lợi, nhưng mất đi chiến tướng của Chiêm Mỗ Tư gia tộc, hẳn không tính tới việc bị các nước khác xâm chiếm sao? Hay là hẳn đã có sự chuẩn bị khác rồi?

Không thể giải thích, Tắc Tư giáo hoàng đối với tên Lôi Ân này không chỉ là một tên lưu manh, thật sự bất đắc dĩ, không thể coi thường tên lưu manh này. Cũng không phải là nói quá, nếu coi thường hẳn có thể sẽ dẫn đến thất bại. Còn nếu quá đề cao hẳn, ngay cả mình cuối cùng cũng phải cười thôi.

Trong khoảng thời gian gần đây, Mạt La đế quốc tại nam đại lục, cơ hồ trở thành đề tài nóng hổi ở nam bắc đại lục để mọi người bàn tán. Bởi vì sau khi Lao Nhĩ bộ hạ và thành viên hoàng thất bị giết hại, từ Mạt La đế quốc truyền ra hai tin tức chấn động!

Thứ nhất, ba vị công tước Khoa Tư Nhạc, Bố Lô, Khố Ba Lạp cầm đầu một ít quý tộc, do không phục nữ vương đã âm thầm bày mưu tạo phản, nhưng đã bị đồ sát và bắt giữ, giải tán hộ vệ, rồi tất cả tài sản và lĩnh thổ đều bị tịch thu, cuối cùng là bị bêu đầu thị chúng!

Thứ hai, việc toàn bộ thành viên Chiêm Mỗ Tư gia tộc ở Mạt La đế đô đều bị tạc tử, là một tin tức chấn động đối với nam bắc đại lục. Việc này gần với việc Lao Nhĩ bộ hạ và thành viên hoàng thất bị giết, đa số người đều không thể giải thích được, chỉ có một ít người biết rõ Chiêm Mỗ Tư gia tộc và Pháp Lôi Nhĩ gia tộc có cừ hận với nhau, cho nên cũng đoán được đôi chút nguồn gốc của sự tình này!

Ngoại trừ cái chết của Phí Đức tướng quân đệ nhất quân đoàn và vô đảng vô phái Cát Lôi Tư tướng quân đệ tứ quân đoàn, năm tướng quân của các quân đoàn Mạt La đế quốc còn lại cùng phần đông quan viên và quý tộc thuộc đảng phái Uy Nhĩ nguyên soái, tất cả vì các chết của cả gia tộc Chiêm Mỗ Tư mà phần nộ, đồng loạt thỉnh cầu nữ vương bệ hạ thẩm tra việc này, để báo thù cho nguyên soái!

Song, Liên Na nữ vương đã sớm biết mọi việc, căn bản không thể tra xét tình nhân của nàng, bởi vậy chỉ làm vài việc cho có lệ. Sau đó thành viên Tư Lược đoàn liên tục tiêu diệt những quan viên và quý tộc phản ứng mãnh liệt nhất. Chúng quan viên còn lại thấy Liên Na nữ vương rõ ràng là nâng đỡ Pháp Lôi Nhĩ gia tộc, rốt cuộc cũng dừng những thỉnh cầu vô dụng.

Lạc Khắc tể tướng hiểu rõ tình hình chánh trị, cũng với chúng thành viên đảng phái, thừa cơ hội này tiến hành bài xích thành viên của Uy Nhĩ đảng phái. Đa số quan viên và quý tộc thuộc Uy Nhĩ đảng phái, vì ích lợi và an nguy, tất cả đều chấp nhận bợ dúi Lạc Khắc. một số ít quan viên và quý tộc không phục, cũng rời khỏi đế đô, thật sự rút tay khỏi, không ai muốn đối đầu với Lạc Khắc nữa!

Uy Nhĩ và Phí Đức, có ảnh hưởng cao nhất đối với quân đội, toàn bộ đều bị tạc tử. Cho nên việc tuyển một vị nguyên soái có thể phục chúng, cũng phải được tiến hành. Sáu vị tướng quân thống lĩnh binh lính ở ngoài đều cho rằng Liên Na nữ vương sẽ dựa vào những chiến công mà chọn cầm thú nam tước, cháu của Lạc Khắc tể tướng, làm nguyên soái.

Nhưng việc làm cho bọn họ không ngờ tới chính là, Liên Na lại không lựa chọn cầm thú nam tước vào chức nguyên soái, mà trực tiếp trao tước vị nguyên soái cho Mạt La đế nhất mãnh tướng, không đảng phái, Cát Lôi Tư tướng quân!

nl.Nếu phong cầm thú nam tước làm nguyên soái, năm vị tướng quân thuộc Uy Nhĩ đảng phái khẳng định sẽ phản đối mãnh liệt. Bất quá, phong cho Cát Lôi Tư này, là đệ nhất mãnh tướng rất có uy danh, làm nguyên soái, năm vị tướng quân không có ý kiến gì cả.kien

Bởi vì lúc trước Cát Lôi Tư không muốn có gia nhập đảng phái nào, lại thêm nhân duyên không tốt. Bây giờ Mạt La đế quốc chỉ có một đảng phái duy nhất, năm vị tướng quân tự nhiên mừng rỡ Cát Lôi Tư đảm nhiệm chức nguyên soái. Việc này so với việc cầm thú nam tước đảm nhiệm chức nguyên soái tốt hơn rất nhiều!

Với năng lực mà nói, Cát Lôi Tư mãnh tướng này không thích hợp làm nguyên soái, nhưng Diệp Phong muốn chính là uy vọng của y, cùng với thân phận vô đảng phái. Chỉ có như vậy mới tạm ổn định năm vị tướng quân kia, rồi theo thời gian mà đề bạt nhân tài khác, thay thế chỗ năm vị tướng quân!

Hôm nay Diệp Phong đã có nữ vương lão bà, cuộc sống mỗi ngày thật là thoải mái, ăn thì toàn mỹ thực hạng nhất, uống thì toàn loại rượu ngon nhất, nghỉ ngơi thì tại tắm cung xa xỉ, hảo hảo thì cùng với mỹ nhân cực phẩm. Chỉ điều duy nhất tiếc nuối là, tên gia hỏa này đến nay không thể cùng chư nữ đồng sàng!

Mạn Nỗ Ai Nhĩ cùng địa tinh nô lệ chú tạo gia nông pháo, cuối cùng cũng hoàn thành. Cộng thêm một trăm bản chính, số lượng gia nông pháo của Tư Lược đoàn đã lên tới con số bốn trăm.

Sau hai chiến dịch, sa mạc thương thủ chết đi một số, làm Diệp Phong có chút áy náy. Dù sao Kì Qua Nhĩ bộ lạc vẫn còn âm thịnh dương suy, nam nhân tử vong lại càng khiến trầm trọng hơn. Cho nên hắn gần đây đã để bọn ả nhân Lạc Tư cùng tám trăm sa ma thương thủ, luyện tập pháo thuật, để hỏa pháo của Tư Lược đoàn do sa mạc nhân phụ trách, tránh cho bọn họ trong lúc tiến lên mà phải hy sinh!

Quốc gia của lão bà cũng chính là quốc gia của mình. Ma thú đánh chiếm Tinh Quang bình nguyên, nhất thời không thể giải quyết. Cho nên Diệp Phong nhờ Lạc Khắc lệnh cho người ở khoảng đất trống phía đông năm dặm ngoại thành để đồ, phá thổ động công, xây dựng một võ thuật học viện, chuẩn bị thu nhận đệ tử cùng đạo sư các loại, để bồi dưỡng nhân tài ưu tú.

Quan viên, quý tộc cùng cư dân để đồ biết cảm thú nam tước năm dặm tại phía đông xây dựng học viện, tất cả cảm giác vô cùng bất ngờ, thậm chí hân hoan khi khai trương học viện, ngoài trừ đám thanh niên quý tộc thường bị ức hiếp, còn ai dám đến báo danh? Nội môn học phí thôi cũng bị hắn chém cho chết luôn!

Ma thú xâm lược không ngừng ở tỉnh đông bắc phải giải quyết. Địa tinh nô lệ thiếu, chế tạo hỏa khí chậm đi, phải bắt thêm, hơn nữa công kích không mạnh, phải cải tiến. Quốc lực nhỏ yếu, phải phòng bị. Vương bài bộ đội Tư Lược đoàn phải tiếp tục làm mạnh thêm. Hải quân chánh quy và thuyền lớn cũng phải quan tâm đến..... Cần thận nghĩ lại, trừ Lạc Khắc xử

lý mọi việc nội chánh và quân vụ các loại, Diệp Phong phát giác còn rất nhiều việc chính mình phải làm!

Lúc hoàng hôn, đại điện hoàn cung Mạt La đế quốc, trên bảo tọa của nữ vương, lưu manh đoàn trưởng đang ngậm một cây Thanh sắc tiêu hôn, trái ôm đại mỹ nhân Tĩnh Hương, phải ấp Liên Na nữ vương, hai mắt từ trên nhìn xuống phía Nguyệt Nhi, Mộng Hình, Phỉ Phỉ ba vị giai nhân, thần tình đều cao hứng.

“Chàng này, thật đúng là muốn gì được nấy, muốn ngồi lên bảo tọa của quốc vương để thử xem cảm giác thế nào thì đã được rồi. Nếu người ngoài nhìn thấy tình cảnh này, khẳng định lại một trận chấn động cho xem!” Tĩnh Hương ngồi trên đùi trái của tình nhân, nhìn hắn mà hờn dỗi trong yêu thương.

“Ha ha, con người sống có những việc nhất định phải hưởng thụ qua. Bảo tọa chí cao vô thượng của đế quốc, nếu ta không thử, có thể là việc tiếc nuối cả đời. Hơn nữa buổi tối hôm nay ta phải nỗ lực có thể gặp nguy hiểm, vì thế nếu không thấy được các nàng, cũng nhất định ở cùng với các nàng!” Diệp đại sắc lang cười to ha ha, đang hưởng thụ kỹ thuật đấm bóp của Lộ Lộ ở phía sau, ôm Tĩnh Hương và Liên Na, cái tay không yên phận vuốt ve ngọc đồn phong mẫn cách một lớp vải của các nàng, hưởng thụ nhục cảm.

“Tên bại hoại chàng, sau này bớt nói những điều xúi quẩy đi. Chàng mà chết, chúng thiếp làm sao đây?” Liên Na nghe Diệp Phong nói xong, liền hơi giận đấm một cái lên ngực hắn, nhẹ giọng trách khứ.

Lộ Lộ, Nguyệt Nhi, Tĩnh Hương, Mộng Hình tứ nữ nghe Diệp Phong nói điềm gỡ, cũng đều lộ ra vẻ bất mãn. Phỉ Phỉ thì dùng ánh mắt nhắc nhở không được nói thêm.

Diệp Phong ngồi trên bảo tọa, mắt thấy lục nữ thần sắc quan tâm, trong lòng tràn ngập sự hạnh phúc, rồi nhanh chóng cười cười ra vẻ mình nói sai, sau này sẽ không nói ra những lời này nữa.

“Buổi tối hôm nay, các người hành động tương đối nguy hiểm, nhất định phải cẩn thận làm việc. Nếu không được không cần miễn cưỡng, có thể tìm dịp khác!” Tĩnh Hương nhìn tình nhân, tay phải đang chỉnh lại y phục gọn gàng cho hắn, ôn nhu dặn dò.

“Tuân lệnh đại mỹ nhân của ta. Nàng yên tâm, vì các nàng mà ta nhất định sẽ an toàn trở về. Ta đời này cho đến bây giờ ngoại trừ có một việc rất rất nuối tiếc, cuộc sống hôm nay có thể nói là cực kỳ hài lòng, tuyệt đối sẽ

không chết đi để lại các mỹ nhân như nàng một mình!” Diệp Phong trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt, hôn lên đôi môi đỏ mọng của Tĩnh Hương một cái.

“Tiếc nuôi? Tiếc nuôi gì??” Sáu vị giai nhân vây quanh Diệp Phong, đồng thời tò mò hỏi.

“Hắc hắc, cái này.... Tiếc nuôi của ta chính là không thể bây giờ cùng các nàng đồng sàng. Không bằng buổi tối hôm nay chúng ta đồng miên nha!”

“đáng ghét, chàng tử sắc lang này, ta nhéo chết chàng..”

“Đúng, mọi người nhéo chết chàng đi....”

“Ai nha, Tĩnh Hương, đừng nhéo lỗ tai.... Uy uy, Hình nhi, đừng có cắn lên mặt ta, nếu không không dám ra gặp người khác.... A, Liên Na, ta sai rồi, ta sai rồi, đừng dùng sức nữa a. Chỗ đấy không là nơi không thể cào, cẩn thận nếu ta bị hủy cũng là hủy luôn hạnh phúc của nàng!!!”

“A a... lặc lặc... hì hì...”

Diệp Phong cười liên tục khi nói ra ý nghĩ xấu xa trong lòng của hắn, bị Tĩnh Hương, Mộng Hình, Liên Na ba vị mỹ nhân hờn dỗi chỉnh một lần. Cộng thêm hắn cố ý tỏ vẻ buồn cười, làm cho lục nữ không nhịn được đều nở nụ cười. Cả đại điện đều vang dội tiếng cười tuyệt vời của nữ nhân. Tam nữ vây công Diệp đại sắc lang cũng đều cảm thấy thập phần hạnh phúc!

Chương 119 : Khả tiểu, uy hiếp, thắng lợi thảo bộ

Dịch: Now or Never

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Thành Ba Khắc Định nằm ở đông bắc phía dưới địa tinh vương quốc. Diện tích mặc dù chỉ được xem là một tiểu thành thị, nhưng trong thành mức độ phồn vinh không thua kém thành thị lớn. Ở đây khoảng trên hai vạn địa tinh sinh sống, trong đó có một lượng lớn công tượng và kỵ giới sư ưu tú!

Bởi vì thành này hàng năm không phải gặp chiến sự, cho nên đóng tại đây chỉ có một hỏa thương đại đội, nhằm duy trì trị an thường ngày. Tuy nhiên, nếu có ngoại địch xâm lấn, cái hỏa thương đại đội này không lo lắng việc bảo vệ, bởi vì trong thành đại tinh đa số là công tượng và kỵ giới sư, việc khai thương khai pháo đối với bọn họ mà nói chỉ là chuyện nhỏ. Địa tinh chế tạo thương pháo lại không biết sử dụng sao?

Kì Sa – Minh Lô là thành chủ Ba Khắc Định, trung niên địa tinh, rất tham lam, chỉ làm những việc có lợi, thích nhất chính là tiền tài, thường xuyên đếm tiền không nghỉ!

nl.Đêm khuya, trăng không thấy, bầu trời tối mịt bao phủ xuống thành Ba Khắc Định, ngoài trừ một số con sâu rượu đang uống rượu huyền não tại các tửu quán, đa số địa tinh đều đã đi ngủ. Trên tường thành, địa tinh thương thủ phụ trách tuần đêm, có một đám địa tinh tụ tập tại một chỗ để uống rượu, đánh bạc, ca hát say sưa!.kien

Năm dặm về phía tây thành Ba Khắc Định, dưới bầu trời đêm, thành viên Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn Liệt Diễm, linh ngưu, bạch lang, đại địa, lôi đình, cự giải, thị nữ tám trung đội cùng cự nhân tiểu đội và hỏa thương đại đội đều đã xếp hàng ngay ngắn, chỉnh tề, đứng ở phía sau là Diệp Phong cùng Lộ Lộ tứ nữ. Tám trăm sa mạc pháo thủ, cùng bốn trăm gia nông pháo đứng ở cuối cùng. Thật là đẹp mắt!

Trên bầu trời, Lạp Phi Nhĩ cười băng sương cự long Lam Lam cùng với Ba Nhĩ cười một con bạch điều đã lập khế ước, và tinh linh trung đội bay xung quanh trên đầu mọi người. Tiểu súc sanh Tiểu Hắc này, ỷ vào sức mạnh và tốc độ, cứ chạy tới chạy lui theo cái bóng của bọn người Lạp Phi Nhĩ đang bay, chơi rất hào hứng!

“Lão đại, cũng đã đến lúc, địa tinh ngu ngốc trong thành đã ngủ, cũng nên cho bọn họ nếm thử uy lực của gia nông pháo của chúng ta đi..... hắc hắc...” Đứng bên trái của lão đại là Khải Đặc, đang cười hắc hắc nhắc nhở. Tên bại hoại kỳ sĩ nay đang tưởng tượng hình ảnh hỏa pháo oanh tạc lại chính bọn địa tinh, hẳn cực độ muốn cười!

“Tốt, y theo kế hoạch mà hành động!” Diệp Phong nghe Khải Đặc nói xong, gật đầu đồng ý, rồi phân phó cho Lộ Lộ, Nguyệt Nhi, Tĩnh Hương, Mộng Hình bốn vị giai nhân dẫn tinh linh thị nữ ở lại để bảo vệ hỏa pháo bộ đội, sau đó ra hiệu cho thành viên bắt đầu hành động.

“Lôi Ân, nếu không được ngàn vạn lần đừng có sính cường!”

“Thiếu gia, nhớ kỹ phải lấy khái giáp ra!”

“Hắc hắc, yên tâm, ta biết rồi!”

Tĩnh Hương và Mộng Hình cùng cất tiếng quan tâm nhắc nhở tình nhân, sau đó thấy đối phương mở miệng nói cùng lúc với mình, nhị nữ không hợp này, lập tức liếc nhau. Lộ Lộ và Nguyệt Nhi thì chỉ có quan tâm nhắc nhở thiếu gia nhớ lấy khái giáp ra.

Kỳ thật với loại chém giết đẫm máu này, Diệp Phong vốn không muốn cho nữ nhân của mình tham gia. Nhưng Lộ Lộ tứ nữ vì ban ngày hẳn lỡ nói điềm gỡ, nên yêu cầu hẳn cho đến quan sát cuộc chiến. Phỉ Phỉ và Liên Na một vì cố kỳ phụ thân, một thì ngày mai có việc phải xử lý, chỉ có thể về nhà và hồi cung, nếu không hai nàng cũng nhất định đến đây.

Diệp Phong đối với nhiều việc trước mắt phải làm, đầu tiên là lựa chọn đi bắt địa tinh làm nô lệ, còn những việc khác thì tính sau. Cần nhất chính là địa tinh nô lệ và hỏa khí. Cái này không phải là hẳn coi trọng hỏa khí mà khinh thị năng lực của mình. Nhưng việc luyện tập để tăng năng lực của mình cần phải có thời gian, còn quân đội Mạt La đế quốc cần phải gấp rút tăng cường thực lực. Cho nên hẳn trước tiên muốn dùng hỏa khí để tăng cường thực lực cho quân đội.

Theo kế hoạch, lần này Tư Lược đoàn tấn công thành Ba Khắc Định, cùng lúc tấn công hai cửa đông tây. Diệp Phong dẫn đầu Liệt Diễm, bạch lang, lôi đình ba trung đội cùng năm hỏa thương trung đội cộng với năm tên Kỳ Lạp Tự cự nhân phụ trách cửa tây. Linh ngư, cự giải, đại địa ba trung đội và năm hỏa thương trung đội khác cùng với bọn sáu người Kỳ Lạp Tự cự nhân Lôi Ân phụ trách cửa đông. Lạp Phỉ Nhi, Ba Nhĩ cùng tinh linh trung đội chia làm hai cánh trên không, ném tạc đạn vào trong thành.

Phong ba địa tinh vương quốc điên cuồng tìm kiếm dị tộc đã chấm dứt. Từ quốc vương cho tới cư dân trong một thời gian dài không nghe đến một tin tức nào của dị tộc, đều cho là bọn họ đã trốn thoát. Tất cả vương quốc hết thảy khôi phục lại trật tự như trước kia.

Trên tường thành thành Ba Khắc Định, đám địa tinh thương thủ vẫn vui vẻ ăn uống đánh bạc, hoàn toàn không có phát hiện nguy hiểm đang tới gần.

Diệp Phong dẫn đầu thành viên đi theo hắc, thấy khoảng cách của bên mình và thành trì không quá hai dặm, đợi một lúc để cho thành viên bên cửa đông cũng đến đúng địa điểm, lập tức hướng thẳng lên không trung bắn ra một đạo kinh khí màu trắng dễ thấy, rồi hạ lệnh xung phong, chính mình đi đầu thi triển Tiêu điều kiện khôn bộ, để lại tàn ảnh quỷ mị khắp nơi, nhằm về phía cửa tây!

“Các huynh đệ, sát a!!!

Bại hoại kỵ sĩ Khải Đặc theo mệnh lệnh của lão đại, hưng phấn hét to một tiếng, rồi dẫn đầu Liệt Diễm kỵ sĩ cười Liệt Diễm tiêu phong mã, tiến tới phía trước như là một cơn lốc. Phía sau là sa mạc trắng hán, bởi tốc độ chạy của năm hỏa thương trung đội chậm. Các thành viên còn lại, sau khi Liệt Diễm kỵ sĩ phát ra một tràng thanh âm, liền nhanh chóng hướng cửa thành mà tiến lên!

“Địch tập kích, địch tập kích, có địch tập kích, mọi người mau nhanh mở... a”

Tên địa tinh đội trưởng phụ trách dẫn đội đi tuần tra trên tường thành phía tây, vừa nghe tiếng đã tới từ phía tây xuất hiện một bộ đội nhiều chủng tộc, vừa định giơ hỏa thương gọi bọn thủ hạ nghênh địch, thì bị Lạp Phi Nhĩ cười Lam Lam hạ xuống, giáng Phương thiên họa kích xuống, làm vỡ nát một nửa đầu, kêu thảm thiết rồi ngã xuống!

“Thiên nộ, đây là cự long, băng sương cự long a...”

Năm đó lúc địa tinh còn ở Quang Minh đại lục, thời kỳ cường thịnh nhất, cũng phải ủy kỵ cự long ba phần, bởi vì sợ hãi loại da cứng chắc này của chúng, cùng với sức lực cường hãn, có thể phun ra long tức (hơi thở rồng) trong một phạm vi lớn. Từ miệng, Lam Lam phun ra một luồng băng sương long tức, đã đông cứng một gã địa tinh thương thủ, dọa cho mấy tên địa tinh còn lại khiếp sợ!

Cung tên phá không khí suu suu bay tới, cùng những âm thanh đồ sát không ngừng vang lên. Lạp Phi Nhĩ, Ba Nhĩ, tinh linh trung đội và Tiểu

Hắc có thể đánh bay một địa tinh vắng xa một trăm thước, triển khai cuộc tấn công mãnh liệt trước tiên.

Cùng lúc đó, linh ngư, cự giải, đại địa ba trung đội và năm hỏa thương trung đội với sáu gã Kỳ Lạp Tư cự nhân Lôi Nặc, cũng tiến hành tấn công cửa phía đông

"Oanh oanh oanh ... oanh oanh oanh ..."

Khi Diệp Phong đến được dưới chân thành, Hắc Ám ma kiếm chém ra một đạo hắc sắc kiếm khí, làm nát cả cửa thành bằng gỗ. Hỏa pháo bộ đội đã thấy tính hiệu của hắn, liền sớm pháo kích mãnh liệt vào mục tiêu đã ngắm chuẩn ở thành Ba Khắc Định.

"Sao lại thế? Cái này là sao? Ai đã khai pháo??"

nl.Kỳ Sa thành chủ bị tiếng nổ của pháo kích từ trong mộng tỉnh lại, khẩn trương mặc vào hắc y phục. Hai chân ngẩn bước đi liên tục, chạy ra khỏi phòng ngủ, hướng về phía địa tinh hộ vệ mà hỏi. Song hộ vệ được hỏi nơi đó ai đã khai pháo, chỉ khẩn trương lắc đầu ra vẻ chẳng biết gì.kien

Kỳ Sa thấy tình huống này, quan sát tình cảnh nơi nơi quanh mình bị pháo đạn oanh tạc, chỉ có thể phân phó hộ vệ nhanh chóng báo động, rồi triệu hỏa thương đại đội bất kể ai nhanh chóng tập hợp!

Phạm vi pháo kích của hỏa pháo bộ đội Tư Lược đoàn rất lớn, cơ hồ là cả thành Ba Khắc Định. Bởi vậy địa tinh trong thành đều bị dọa làm cho tỉnh giấc, ra ngoài mà quan sát tình hình, cũng không giải thích được vì sao pháo đạn hướng trong thành mà rơi xuống, chẳng lẽ trong nước có bạo loạn?

"Pháo đạn là từ phía tây tới. Cửa đông cửa tây của thành hình như đều có giao chiến. Mọi người mau nhanh cầm lấy hỏa khí để chiến đấu đi!!"

"Đúng, chúng ta không thể ngồi chờ chết. Mọi người cầm lấy hỏa khí mà phản kích, để quân địch biết cư dân thành Ba Khắc Định chúng ta lợi hại như thế nào!"

"Phản kích... phản kích..."

Một số địa tinh linh hoạt đầu tiên nghĩ tới việc phản công địch quân để bảo vệ tánh mạng, liền lên tiếng khích động một nửa số địa tinh trong thành, cầm lấy hỏa thương, hướng hai cửa đông tây mà đi tới. Có địa tinh công tượng và kỵ giới sư, thậm chí còn thêm địa tinh hỏa pháo nhắm hướng tây chuẩn bị oanh tạc địch quân.

Trên tường thành, địa tinh phụ trách tuần đêm đã bị hai nhóm thành viên Tư Lược đoàn huyết tẩy hết ở cửa đông lẫn cửa tây. Dựa theo kế hoạch, vì tránh đề khi vào thành mà hít phải khói độc, bọn người Diệp Phong không có xông vào thành, mà ở lại dưới tường thành, tìm những nơi có lợi mà chiếm giữ, để ngăn chặn những địa tinh đang tiến tới, và chờ đợi thời cơ để phóng pháo đạn độc khí, bức địa tinh trong thành phải đầu hàng!

Lập Phỉ Nhĩ, Ba Nhĩ cùng tinh linh trung đội bay lên cao khỏi phạm vi xạ trình của địa tinh hỏa khí. Nhằm vào đám địa tinh tụ tập lại một chỗ mà triển khai ném tạc đạn liên tục. Tạc đạn đã làm đám địa tinh phía dưới cực độ hoảng sợ, cũng không hiểu rõ vì sao lại có thể dùng tay để ném!

“Uy, bộ đội ở dưới tường thành, các người là ai, tại sao lại tấn công thành này?” Kì Sa thành chủ đang đứng giữa bốn gã địa tinh cầm thiết thuẫn để hộ vệ, dẫn thành viên hỏa tinh đại đội còn lại tới phía tây, nhìn dưới tường thành là những chủng tộc khác nhau, liền nghĩ tới phong ba do dị tộc gây ra, miệng lên tiếng hỏi để xác minh.

“Lão tử chính là dị tộc mà bọn người muốn tìm đây. Hôm nay tất cả địa tinh trong thành, toàn bộ phải làm nô lệ cho chúng ta. Không muốn chết thì mau đầu hàng, nếu không bọn người nhất định sẽ hối hận!” Khải Đặc thu hồi ma sủng, mặc trọng kỵ khải giáp vào, không để ý đến đám địa tinh hỏa thương đang xạ kích, nghe tiếng của Kì Sa, liền hét to huy trương thanh thế để dụ hàng.

“Ha ha ha, đùa a, thật sự nói đùa. Chỉ bằng mấy trăm dị tộc các người, lại muốn địa tinh trong toàn thành này đầu hàng à? Thật không biết tốt xấu!” Kì Sa nghe lời đó tưởng như là lời giễu cợt bình thường, khinh thường cười to, rồi đối địa tinh xung quanh quát: “Mọi người nghe đây, địch nhân này chính là dị tộc mà một khoảng thời gian trước đây quốc vương trao thưởng cho ai tìm thấy. Bắt được bọn chúng thì chúng ta sẽ có một trăm vạn kim tệ tiền thưởng đó. Mau xông lên!!”

“Vì tiền thưởng, mọi người cùng tiến lên xử lý đám hỗn đản này. Tiền thưởng sẽ chia đều...”

Địa tinh phát hiện địch quân quanh mình là dị tộc, đã hiểu rõ đôi chúng, lại thêm địch quân khẳng định, tâm bắt đầu động. Kì Sa vừa nói với chúng, bọn chúng lập tức điên cuồng hướng về phía thành viên Tư Lược đoàn mà tiến lên.

“Mẹ nó, tên địa tinh kia thật con mẹ nói biết lợi dụng lòng dân!” Diệp Phong khinh thường Kì Sa khích động địa tinh liều mạng, rồi hướng lên không trung phát thêm một tín hiệu nữa, đồng thời ra lệnh cho thành viên Tư Lược đoàn xông tới địa tinh đang điên cuồng khai thương (nổ súng) mà triển khai kịch đấu.

Hắc hắc, lần này chỉ cần có thể tiêu diệt dị tộc, một trăm vạn kim tệ tiền thưởng, tất cả là của ta. Kì Sa nhìn một lượng lớn địa tinh điên cuồng vừa khai thương vừa xông lên, không có để hỏa thương đại đội của mình tham gia, chỉ để bọn chúng đứng tại chỗ mà khai thương, trong đầu có ý nghĩ xấu xa, muốn độc chiếm tiền thưởng.

Song, khi Tư Lược đoàn oanh tạc độc khí pháo đạn vào trong thành, có mấy tên gần chỗ hắc đã ngã xuống, làm hắc thấy từng đám từng đám địa tinh bị độc chết. Phía sau trong thành có nhiều những vùng khói độc lan rộng ra. Cư dân địa tinh toàn bộ kinh hô chạy tới bên này để tránh. Hắc liền trợn mắt, không thể nghĩ ra khói của pháo đạn, sau khi địa tinh hít vào rất nhanh trúng độc bỏ mình!

“Thành chủ đại nhân, thành chủ đại nhân, mau ra khỏi thành đi, trong thành nơi nơi đều là khói độc, nếu không mọi người sẽ hít phải độc khí mà chết!”

“Ô ô ô.. thành chủ đại nhân cứu cứu chúng ta... chúng ta không muốn chết đâu....”

Bọn địa tinh cậy mạnh hiếp yếu, nhất gan sợ chết hoàn toàn bị khói độc của pháo đạn làm cho hồn bay phách tán. Một đám vừa gào khóc vừa chạy trốn ra khỏi cửa đông và cửa tây. Cửa phía tây bên này địa tinh thấy Kì Sa, toàn bộ mà hướng về phía hắc gào khóc!

Bọn người Diệp Phong cùng với thành viên Tư Lược đoàn ở phía đông mắt thấy độc khí pháo đạn đã được bắn vào trong thành, làm toàn bộ địa tinh chạy toán loạn, liền lập tức thối lui ra ngoài, chặn cửa thành lại, không cho địa tinh chạy thoát.

Thành tường thành Ba Khắc Định cao gần mười thước, cửa thành bị chặn, bọn địa tinh vừa nhỏ vừa vói thể chất bạc nhược, không có đường chạy trốn, nhất thời xuất hiện khủng hoảng lớn hơn. Nhìn khói độc sắp thổi tới đây, toàn bộ đều kinh hoảng kêu loạn, một ít nhất gan còn tè ra cả quần.

“Cái này, cái này, làm sao giải quyết bây giờ, làm sao đây... “ Kì Sa thành chủ thấy khói ở phía sau đã gần kề, cùng với việc dị tộc đã chặn cửa,

biết rõ không có khả năng đột phá khỏi địch quân đang chặn đường để tránh khói độc, miệng lẩm bẩm không ngừng, chẳng biết nên thế nào mới tốt.

Diệp Phong đứng ở ngoài thành quan sát tình hình bên trong, trong lòng đắc ý cười ha ha, miệng chánh sắc quát: “Địa tinh trong thành nghe đây, lập tức bỏ vũ khí xuống, rồi thành thật ra khỏi thành đầu hàng, ta có thể tha chết cho bọn ngươi. Nếu không độc khí pháo đạn sẽ bắn tới chỗ của bọn ngươi ngay lập tức!”

“Ra khỏi thành đầu hàng không bị chết?!”

Phản đông địa tinh sợ chết vừa nghe âm thanh của Diệp Phong, quay đầu lại thì thấy độc khí càng lúc càng gần, liền ném vũ khí xuống, kinh hãi nhìn thành viên Tư Lược đoàn ngoài thành, bắt đầu đi ra khỏi thành. Kì Sa còn sợ chết hơn, thấy tình hình như vậy, cũng để hỏa thương đại độ ném hỏa khí, rồi ra khỏi thành đầu hàng, để tránh bị độc chết!

Trải qua trận pháo kích và độc sát, cửa phía tây chỉ còn lại không đến năm ngàn địa tinh. Diệp Phong mắt thấy bọn chúng ra khỏi thành, liền lấy từ không gian giới chỉ một lượng lớn dây trói, bảo thành viên Tư Lược đoàn trói một lần mười mấy tên một chỗ. Chúng địa tinh thấy thành viên Tư Lược đoàn không có tấn công bọn họ, trong lòng yên tâm, đối với việc bị thành viên Tư Lược đoàn trói lại, không có một chút phản kháng.

Cùng lúc đó, ở cửa đông, bọn địa tinh may mắn chạy thoát khỏi pháo kích và độc sát cũng được khoảng sáu ngàn tên, bắt đầu bị bắt buộc, bỏ vũ khí xuống, yên phận ra khỏi thành đầu hàng thành viên Tư Lược đoàn, rồi bị trói thành nhiều nhóm.

“Vị địa tinh tiên sinh này tựa hồ vừa mới rất đắc ý lắm đây?” Diệp Phong bắn hai đạo chỉ kinh lên trời ra hiệu cho hỏa pháo bộ đội đình chỉ pháo kích, ngâm cây Thanh sáng tiêu hồn, đi tới phía trước Kì Sa đang bị trói, mỉm cười hỏi một câu bất thiện ý.

“A, cái này, cái này...” Kì Sa khẩn trương nhìn Diệp Phong, lắp ba lắp bắp chẳng biết nên nói cái gì mới tốt đây, thân hình khô gầy nhỏ thó bắt đầu run rẩy, lo sợ đối phương giết mình.

“Ha ha, yên tâm, chỉ cần ngươi thành thật mà nghe lời, ta sẽ không giết ngươi.” Tên thành chủ này còn có điểm để dùng, Diệp Phong dĩ nhiên không giết hắn. Nhìn hình dáng sợ hãi của hắn, sắc mặt Diệp Phong liền đổi thành vui vẻ, rồi gọi Lạp Phi Nhĩ từ trên không xuống để hỏi thăm tình hình bên cửa đông. Diệp Phong biết được hết thấy đều thuận lợi, ra hiệu cho

thành viên Tư Lược đoàn nhanh chóng chuẩn bị, rồi vào thành thu thập chiến lợi phẩm!

Chương 120 : Thiên Vũ Cử Động , Nhất Nam Ngũ Nữ Liễu Tâm Nguyên

Dịch: vivarichmount

Nguồn: hoanguyettaodan.org

“Ừm, tốt, thật là ngon, Nhi Sảng Đề Thần phải không? Cách Thụy, sáng kiến về sanh ý này của người rất là hay. Sau này, mỗi sáng cứ phát cho mỗi người cái thứ Đề Thần này để cho tỉnh táo. Mẹ nó, như vậy thì thành viên của Tư Lược Đoàn chúng ta sẽ có thể thức đêm nhiều hơn rồi!”

Sáng sớm, tại bí mật trú địa ở Vọng Triều sơn, cầm thú nam tước đang ngồi trên bảo tọa dành cho đoàn trưởng ở trong công chúng đại sảnh, tay trái thì ôm đùi của đông phương mỹ nhân Mộng Hình, còn tay phải thì đang ôm nữ vương lão bà, thưởng thức từng muỗng cháo Thanh Sảng do đích tay nàng đút cho, rồi lên tiếng khích lệ sáng kiến mới của hương kì ải nhân Cách Thụy.

“Đúng vậy, đúng vậy! Tư Lược đoàn của chúng ta từ lúc thành lập cho đến nay, có một nửa là hành động vào ban đêm rồi. Phải chi Cách Thụy người đến sớm một chút, thì chúng ta sau mỗi lần trở về đã không phải vừa ăn sáng vừa ngủ gật rồi.” Lôi Nặc, Ai Đức, La Phi vừa ôm nôi cháo vừa ăn, xì xà xì xụp húp mạnh vài hơi, đồng thời, sau khi nghe xong lời của đoàn trưởng đại nhân thì đều lên tiếng phụ họa theo.

“Khà khà, chỉ cần các vị đại gia vui lòng, vậy thì sau này ta sẽ dựa vào phương cách này mà đem nó pha lẫn vào thực vật mỗi khi nấu nướng.” Hương kì ải nhân Cách Thụy được khen ngợi mà trong lòng lấy làm đắc ý. Là một trù sư (đầu bếp), Cách Thụy đương nhiên là thích thú được nhìn thấy những người khác biết thưởng thức thực vật do mình chế biến ra.

nl.Đêm qua, tại Ba Khắc Dịch thành, Tư Lược đoàn đã bắt được hơn một vạn người địa tinh, và đã áp giải bọn họ về nhốt ở bí mật trú địa tại sơn mạch Mạt Lạp Đặc, do hỏa thương đại đội phụ trách canh phòng.

Kim tệ và địa tinh Trữ Súc Tạp (tiền giấy thông thành ở địa tinh) của Ba Khắc Dịch thành cộng lại tuy chỉ có từ chín mươi đến một vạn, nhưng địa tinh Trữ Súc Tạp ở nam bắc đại lục không dùng được, còn những thứ khác như là hỏa thương hỏa pháo, cùng với hỏa khí, cương thiết chiến xa và vọng viễn kính đều từ những linh kiện rất tốt, thêm vào những bản phúc thảo về

chúng, tất cả đều có giá trị cực kỳ trọng yếu đối với Tư Lược đoàn. Lần này có thể nói là lưu manh đoàn trưởng đã thu hoạch rất lớn.kien

Những tên địa tinh bị bắt ấy, đối với việc Tư Lược đoàn cải thiện lại những sản phẩm do chính người địa tinh làm ra như là đặc chế tạc đạn, độc khí pháo đạn, vân vân, thì cảm thấy rất buồn bực. Họ không thể ngờ được là đám người dị tộc này lại thông minh đến thế, có thể đem những sản phẩm của chúng mà cải thiện lại khiến cho chúng trở nên càng lợi hại hơn. Nhưng điều châm biếm ở đây chính là việc đám người dị tộc này lại dùng chính những thứ này để đi đối phó với người địa tinh bọn chúng.

Vì đêm qua Phi Phi và Liên Na thấy tình lang chưa trở về nên lo lắng, cơ hồ suốt đêm không ngủ được. Sáng nay trời vừa hừng sáng liền vội chạy đến bí mật trú địa tại Vọng Triều sơn, chính mắt trông thấy tình lang đã trở về thì mới yên tâm.

“Hắc hắc, Lộ Lộ mau đi múc thêm một chén cháo cho thiếu gia nào. Có nữ vương lão bà đút cho ta, thật là khoan khoái a!” Diệp Phong hưởng thụ sự phục vụ của Liên Na mà trong lòng tràn ngập khoái ý của một kẻ chinh phục. Hắn nhìn thấy cháo trong chén sắp hết nên kêu Lộ Lộ múc thêm.

“Chàng thật là hóm hỉnh a!” Liên Na ngồi trên đùi phải của Diệp Phong, nhìn Lộ Lộ đón lấy chén cháo để đi múc thêm, liếc hắn một cái, rồi nhẹ giọng hờn trách. Lúc này Mộng Hình cũng đang ngồi ở trên đùi bên trái của hắn, nàng ghen tuông thò tay ra sau nhéo một cái vào lưng hắn.

“Ai bảo ta có nhiều lão bà tốt như vậy làm chi chứ!” Diệp đại sắc lang lại nhớn nhoe đắc ý, nở nụ cười vô sỉ mà nói với hai nàng. Hai tay ôm chặt lấy Mộng Hình và Liên Na, rồi hôn lên đôi môi đỏ mọng và ướt át của hai nàng. Hắn đang định nói tiếp thì chợt thấy Lạc Khắc tử tướng vội vã bước ra từ Truyền Tống Trận lớn tiếng báo: “Quai tôn, quai tôn, Cát Lôi Tư nguyên soái vừa truyền tin điều đến, nói rằng Thiên Vũ đế quốc lại phái năm cánh quân đang trực chỉ hướng tây bắc mà tiến đến. Theo dự đoán thì tám ngày sau sẽ có thể đến được Tây Bắc tỉnh.”

“Thiên Vũ đế quốc lại tấn công sao? Lôi Ân, chúng ta làm sao bây giờ?” Liên Na nữ vương nghe được lời báo của Lạc Khắc thì ưu lự nhíu đôi mày ngài, rồi quay sang tình lang hỏi ý kiến.

Còn có tám ngày, hừ, như vậy cũng đủ rồi.....Diệp Phong thầm nhủ trong lòng. Nhìn dáng vẻ lo lắng của nữ vương lão bà, hắn đưa tay vuốt nhẹ mái tóc dài óng mượt của nàng, rồi ôn nhu nói: “Không cần lo lắng, việc

Thiên Vũ đế quốc tái cử quân tấn công đã nằm trong dự liệu của ta. Nếu lần này bọn chúng chỉ cử năm cánh quân đến xâm phạm, thì ta chắc chắn sẽ khiến bọn chúng thất bại trắng tay không đào tẩu được.”

“Chàng chuẩn bị đối phó với bọn chúng như thế nào?” Liên Na nhìn thấy tình lang tràn trề lòng tin và lộ ra vẻ ôn nhu dịu dàng như thế thì cũng yên tâm lại, chỉ tò mò cất tiếng hỏi hần.

“Hắc hắc, đương nhiên là sẽ dùng tới kế hoạch mà bọn chúng không thể nào ngờ tới được.....” Diệp Phong nhìn đáng vẻ tò mò của mọi người, liền cười lạnh một tiếng rồi nói ra kế hoạch của mình.

“Ha ha ha, lão đại, chiêu này của người sẽ làm mất thể diện lắm đây.” Ai Đức nghe xong kế hoạch của Diệp Phong, gã liền tưởng tới tình cảnh khi tiến hành kế hoạch đó mà lớn tiếng cười to với Diệp Phong.

“Mẹ ngươi cái tên mập này, hai nước giao tranh cần mẹ gì phải giữ thể diện? Chỉ cần đạt được thắng lợi, vậy thì có mất thể diện hay không lão tử cũng bất cần. Miễn sao tiêu diệt được địch quân, và khiến cho chúng ta trở nên binh cường mã tráng là được.” Diệp Phong sáng giọng, trừng mắt mắng Ai Đức.

“Trong chiến tranh mà sử dụng đến mưu kế thì chẳng có gì là tổn hao âm đức cả, nhưng chàng mở miệng ra nói chuyện có thể đàng hoàng hơn được không?” Tĩnh Hương đang đứng sau lưng của Diệp Phong, đưa tay đâm hần một cái rồi thốt lên như thế.

“Hắc hắc, mỹ nhân của ta, cần gì phải kiêng kỵ nhiều như thế chứ, ta phải ăn nói như thế thì mới cảm thấy thống khoái. Lẽ nào nàng nhẫn tâm bắt ta phải khoác lên cái bộ dạng quân tử đạo mạo rầm thối đó thì mới được hay sao?” Diệp Phong cười hắc hắc mấy tiếng, rồi vươn tay ôm lấy Tĩnh Hương đặt lên đùi mình thay vào chỗ của Liên Na lúc nãy.

“Ài, thiếp thật là hết cách với chàng!” Tĩnh Hương dờ khóc dờ cười nhìn nam nhân đã khiến nàng mê luyến sâu đậm này, rồi dí ngón tay ngọc vào trán hần, nói.

“Quai tôn, kế hoạch đêm qua của các ngươi đến địa tinh đại lục bắt nô lệ thế nào rồi?” Lạc Khắc tể tướng nhìn Diệp Phong rồi hỏi đến vấn đề thứ hai đã khiến lão phải đến bí mật trú địa. Đêm qua lão đã biết việc Diệp Phong đi bắt địa tinh.

“Khà khà, bốn thiên tài đích thân xuất mã, thì cái đám địa tinh nhỏ nhoi đó khó thoát được pháp võng.....” Diệp Phong đắc ý cười lớn, lời này của

hắn mang nhiều ý tứ, chỉ thấy đám Lộ Lộ sáu người cũng đều phát ra tràng cười thánh thót.

Lạc Khắc biết kế hoạch thành công thì yên tâm không hỏi gì nữa, chỉ nhìn quai tôn và những nàng cháu dâu sẽ cho ra những người nối dõi tông đường cho Pháp Lô Nhĩ gia tộc, trong lòng cảm thấy rất hoan hỷ. Giờ đây toàn thể Mạt La đế quốc đã bí mật nằm trong sự khống chế của Pháp Lô Nhĩ gia tộc, lão không còn phiền não về những chuyện tranh quyền đoạt lợi nữa, nên điều mà lão khát khao nhất trong lúc này chính là được bế cháu chắt, càng nhiều càng tốt.

Thân là thần tử, mỗi lần gặp Liên Na nữ vương thì Lạc Khắc đều phải thi lễ thỉnh an với nàng, nhưng vì Liên Na đã trở thành nữ nhân của Diệp Phong, nên điều này khiến cho nàng cảm thấy bất an, vì vậy mà đề nghị với Lạc Khắc là những lúc nào không có mặt người ngoài thì không cần phải đa lễ. Vì thế mà lúc này Lạc Khắc không cần thi lễ với Liên Na, nếu không thì thật là bất kính.

“Lão đầu tử, thời gian gần đây, quốc gia liên tiếp gặp nhiều tao ngộ kịch biến, khẳng định là lòng dân rất bất an. Người nên tìm biện pháp để ổn định lòng dân, tốt nhất là thừa dịp Liên Na đăng cơ mà thực thi càng nhiều việc thiện càng tốt, giúp Liên Na mua chuộc lòng dân!” Diệp Phong trái ôm phải ấp hai nàng Mộng Hình và Tĩnh Hương, thần tình rất vui vẻ, quay sang đề nghị với Lạc Khắc.

“Ừm, có đạo lý! Trong nước gặp nhiều phen biến động, chúng ta quả thật cũng rất nên củng cố lòng dân. Chúng ta có thể sử dụng chính sách giảm thuế các loại thuế má, như vậy sẽ khiến cho bách tính cực kỳ cao hứng. Việc này không nên chậm trễ, để ta lập tức đi lo ngay.” Lạc Khắc nghe lời kiến nghị của Diệp Phong, thấy rất hữu ý, nên cao hứng gật đầu đáp lại. Sau đó, Diệp Phong và Liên Na nói thêm vài câu rồi cũng thông qua Truyền Tống Trận mà rời khỏi Vọng Triều sơn.

Lão nhân Lạc Khắc này từ khi tôn nhi của lão lấy được nữ vương bệ hạ vào tay, liền trở nên rộng lượng hơn và không còn tham lam ích kỷ như trước nữa. Dù sao thì toàn quốc hiện nay đều đã nằm trong tay của Pháp Lô Nhĩ gia tộc bọn họ, tất nhiên là điều này đã khiến lão rất thỏa mãn. Vì vậy, việc quan trọng nhất giờ đây là có thể bảo trì được quốc gia bình an.

Sau khi tể tướng đại nhân rời đi rồi, đội dùng xong bữa sáng, Phi Phi đại tiểu thư cũng vì sợ phụ thân sẽ đến tìm mình, nên cũng đành bịn rịn chia

tay tình nhân. Diệp Phong đi một vòng xem xét tình hình chúng thành viên nghỉ ngơi xong, lúc này chỉ còn lại ngũ nữ ở bên mình, trong đầu liền nảy ra một chủ ý xấu. Hắn ra lệnh cho bọn Khải Đặc ba người dùng buổi chiều rảnh rỗi này mà đi giáo huấn cho đám người địa tinh mới bị bắt biết làm sao để phục tùng bọn họ, và làm bản thống kê về tất cả bản lãnh chức nghiệp của người địa tinh. Xong xuôi đâu đó hắn mới cùng ngũ nữ tiến vào ngọa thất của mình.kien

“Lão công, chàng cả đêm không ngủ, còn kéo chúng ta vào đây làm chi?” Năm nàng giai nhân sau khi vào đến ngọa thất thì kẻ đứng người ngồi, dù tư thế có không đồng nhất, nhưng đều có bộ dạng rất ưu mỹ. Người vừa lên tiếng hỏi chính là mỹ nhân đang ngồi trên ghế, Mộng Hình.

“Hắc hắc, hôm nay ta có sự tình trọng yếu để hỏi các nàng. Lại đây nào, ba vị lão bà của ta, đến đây ngồi đi.” Diệp Phong cười hắc hắc mấy tiếng, rồi ghé tai nói nhỏ với Lộ Lộ và U Nguyệt Nhi vài câu, khiến cho ba nàng Tĩnh Hương, Mộng Hình, và Liên Na rất tò mò, chỉ đành bước đến ngồi xuống bên cạnh hắn.

“Hừ, làm ra vẻ thần bí thế này, rốt cuộc là có việc gì, chàng mau hỏi đi, rồi sau đó còn mau đi ngủ.” Tĩnh Hương và Liên Na trước sau lên tiếng nhắc nhở tình lang, chỉ muốn hắn sớm đi nghỉ ngơi.

“Khụ khụ, được rồi, giờ ta hỏi đây!” Diệp Phong chính sắc nhìn tam nữ bên cạnh đầy thâm tình, rồi hỏi: “Các nàng yêu ta chứ?”

“Thật là bệnh mà! Chàng không có việc gì sao mà lại đi hỏi nhảm nhí cái gì thế? Thiếp yêu chàng, thích chàng, chẳng lẽ chàng không nhìn ra được điều đó hay sao?” Tĩnh Hương, Liên Na, và Mộng Hình tam nữ nghe Diệp Phong hỏi thế thì đều lộ ra vẻ mặt thẹn thùng, khẽ khàng trách hắn hỏi lời dư thừa.

“Hắc hắc, nếu các nàng đều yêu ta, vậy có phải là cũng nên thể lượng một chút, đồng ý để cho ta chính thức được cùng lúc hoan ái với các nàng chứ?” Diệp Phong cười hì hì, âu yếm nhìn tam nữ mà thốt ra lời tận đáy lòng.

“A! Chàng.....thật là một con tử quỷ mà, khi không lại muốn.....Thiếp thấy chàng phải nên tự tu tỉnh lại đi!” Liên Na nhìn thần sắc cười hề hề của tình lang, cảm thấy vừa giận vừa thẹn, lập tức đứng dậy định đánh cho hắn vài cái. Cả Tĩnh Hương và Mộng Hình cũng thẹn thùng liếc xéo hắn một cái.

“Mặc kệ thế nào, hôm nay ta nhất định phải cùng lúc chiếm hữu được các nàng thì mới thôi à!” Diệp Phong cười hề hề, khễ quát nhẹ một tiếng, nháy mắt ra hiệu cho Lộ Lộ và U Nguyệt Nhi, rồi phát tay một cái, liền điểm ngay vào huyệt đạo của Liên Na và Mộng Hinh, đồng thời cũng đè ngay Tĩnh Hương xuống giường, áp sát trên người nàng và đưa tay xoa nắn đôi ngực kiêu hãnh của nàng.

“Lôi Ân, chàng không được làm càn, nếu không, thiếp sẽ tức giận đấy!” Tĩnh Hương lần đầu bị tình lang âu yếm ở trước mặt tứ nữ, nên mặt ngọc đỏ bừng, khễ vịn vẹo tám thân mềm mại rồi trừng mắt giận dữ nói với Diệp Phong.

“Không được, ta đã mong đợi ngày này từ rất lâu rồi. Ngày hôm nay các nàng nhất định phải cùng đồng sàng và để cho ta chiếm hữu cả năm người mới được a!” Diệp Phong vẫn mạnh bạo xoa nắn đôi ngực của nàng, nhìn biểu thái trừng mắt đầy bá đạo của nàng, rồi cúi xuống hôn lên đôi môi đỏ mọng, khễ tách đôi hàm răng đều đặn và quăn lầy chiếc lưỡi thom tho của nàng, khiến cho nàng chỉ biết vung tay đánh vài cái vào ngực hắn, rồi thì sau đó chỉ còn ngượng ngùng phát ra những tiếng rên khe khễ, căn bản là không thể nào thoát khỏi ma trảo của hắn.

Lúc này, mỹ nhân mặc xiêm y màu đen là Liên Na, còn Mộng Hinh thì mặc bộ y phục màu hồng phấn. Cả hai nhìn hình dáng Tĩnh Hương bị xâm phạm, nghĩ đến ý nghĩ hoang đường cực độ của tình lang mà thập phần xấu hổ. Vừa định mở miệng nói gì thì đã bị Lộ Lộ và U Nguyệt Nhi cùng bước đến đẩy các nàng nằm lăn xuống giường, sau đó lại giúp các nàng nhanh chóng thoát y.

“Lộ Lộ, Nguyệt Nhi, các người tại sao cũng điên theo Lôi Ân thế? Mau dừng tay!” Liên Na và Mộng Hinh bị hành động của Lộ Lộ và U Nguyệt Nhi dọa khiếp, nhưng không thể cử động được, chỉ đành trơ mắt ra nhìn bọn họ dần dần cởi hết y phục của mình ra, nhất thời ngượng ngùng pha lẫn giận dữ.

“Không được đâu, thiếu gia đã phân phó rồi, nên mọi người nhất định phải nghe theo. Dù sao thì mọi người cũng đều là nữ nhân của thiếu gia mà, các người không cần phải mắc cỡ, chẳng phải chúng ta đã từng tắm chung và đã nhìn thấy hết tất cả rồi sao?” Nguyệt Nhi mỉm cười đầy vũ my với Liên Na và Mộng Hinh, thấy Mộng Hinh mở miệng muốn nói liền vội cúi xuống hôn lên đôi môi anh đào xinh xắn của nàng.

Nguyệt Nhi và Lộ Lộ trong lúc bầu bạn với thiếu gia, vẫn thường âu yếm hôn hít lẫn nhau để tránh cho đôi phương trông thấy thiếu gia sung hạnh mình mà cảm thấy khó chịu trong lòng, càng làm tăng thêm niềm lạc thú ở trong phòng the.

Người đầu tiên bị Diệp Phong cùng với Lộ Lộ và Nguyệt Nhi hý lộng là Phỉ Phỉ. Dưới sự khích lệ của Lộ Lộ và U Nguyệt Nhi, Phỉ Phỉ vẫn thường nhiệt liệt tham gia với họ. Trong những lúc ấy, tam nữ thường bày ra các tư thế mê người ở trên giường để chờ Diệp Phong sung hạnh, khiến cho hắn càng ngày càng ao ước sẽ có dịp cùng với sáu mỹ nhân hoan ái cùng một lúc, có như thế thì hắn mới đạt được khoái cảm cao nhất của một kẻ chinh phục.

Là nam nhân có thể hưởng thụ hoan lạc đến dường này, nhất định là sung sướng đến tiêu hồn. Đương nhiên, người đó cũng phải có bản lĩnh để thỏa mãn nữ nhân mới được. Tên Diệp Phong này, do tuổi còn trẻ nên trẻ trạng không cần nói đến, chỉ là gần đây hắn học được bí pháp để tráng dương ở trong bảo điển, có thể thu phát tùy tâm, vì vậy, thời khắc để cho hắn đại triển thần oai rốt cuộc cũng đã đến.

Tĩnh Hương liếc mắt nhìn Lộ Lộ tứ nữ ở kế bên, chiếc lưỡi nhỏ ở trong miệng bị Diệp Phong quấn chặt lấy, đôi ngực kiêu hãnh thì bị đôi tay hắn xoa nắn liên hồi, khiến cho nàng có một loại cảm giác ngượng ngùng và kích thích mà trước nay chưa từng có, không ngừng xâm nhập vào từng giây thần kinh và thân thể mềm mại của nàng. Nàng vốn đã quen với sự sung hạnh của Diệp Phong, giờ đây thân thể của nàng bắt đầu sinh ra phản ứng mãnh liệt, hơi thở cũng trở nên dồn dập hơn.

Lúc này Diệp Phong vẫn ngậm lấy chiếc lưỡi nhỏ nhắn của Tĩnh Hương, miệng thì nhấm nháp thưởng thức nụ hôn ngọt ngào của nàng, khiến cho khoái cảm không ngừng dâng lên. Mắt nhìn thấy phản ứng của nàng, gương mặt lập tức lộ ra nụ cười xấu xa, tay phải chậm rãi luồn vào xiêm y rồi vuốt nhẹ theo chiếc đùi mỹ miều bóng loáng, rồi dừng lại tại nơi cấm địa thần bí. Hắn lập tức dùng đến kỹ xảo để hý lộng nhụy hoa xinh xắn, đồng thời cũng khuấy lên dục hỏa của mỹ nhân, khiến cho hơi thở của nàng càng dồn dập, đôi ngực không ngừng phập phồng lên xuống, mang lại cho hắn một loại nhục cảm rất thoải mái.

Lúc này Lộ Lộ với bộ y phục màu tím trên người, còn Nguyệt Nhi thì mặc bộ xiêm y màu lam, sau khi cởi bỏ hết y phục của Liên Na và Mộng

Hình, chỉ chừa lại chiếc yếm nhỏ và quần lót là hai tuyến phòng ngự cuối cùng để lại cho thiếu gia. Bọn họ nhìn hai tấm thân mỹ miều, rồi cúi đầu xuống say đắm hôn hai nàng, muốn cho hai nàng không nén được dục hỏa mà không thể cự tuyệt sự sung hạnh của thiếu gia.

Diệp Phong ôn nhu nhìn Lộ Lộ và Nguyệt Nhi, thầm lấy làm hoan hỷ trong lòng vì có được hai tỳ nữ vừa hiểu ý người lại vừa biết chiều chuộng hẳn như vậy. Hắn ngừng đầu lên thôi không hôn Tĩnh Hương nữa, đưa tay nâng đôi chân mỹ miều của nàng lên, rồi kéo chiếc quần lót của nàng xuống, để lộ ra cảnh sắc tuyệt vời ngay trước mắt. Diệp Phong không để cho nàng có thời gian từ chối hẳn, vội nhanh chóng tự thoát y, rồi tách đôi chân trắng nõn ra, áp sát tiểu bảo bối công nhập vào vùng cấm địa thần bí, điên cuồng xung kích, khiến cho mỹ nhân hoàn toàn rơi vào vòng đắm đuối, liên tiếp được đưa lên dục tiên chi cảnh.

Giải quyết Tĩnh Hương xong, Diệp đại sắc lang vươn tay kéo Mộng Hình lúc này đang bị Nguyệt Nhi khêu dậy dục hỏa đến không chịu nổi đến gần mình. Sau khi giải khai huyết đạo cho nàng, hắn liền ép nàng quỳ xuống giường, rồi đưa tay cởi chiếc quần lót ra, khẽ nâng đôi mông tròn trịa hướng lên cao một chút, rồi từ phía sau vừa vuốt ve ngọc đồn trơn bóng, vừa mãnh liệt tấn công vào cấm địa mê ly kia. Cho đến khi Mộng Hình chịu không được nữa, buộc phải cầu hắn buông tha thì Diệp Phong mới chịu rời nàng ra. Xong lại giải khai huyết đạo cho Liên Na, trong cảm giác của một kẻ chiến thắng, hắn áp lên tấm thân mềm mại rồi đặt hai chân của nàng gác lên vai mình, sau đó nhìn vẻ mặt khát khao dục vọng của nàng mà cảm thấy khoái trá, đến lúc đó hắn mới xốc lên tấn công nàng.

Cuối cùng, ngũ nữ cũng không làm sao thoát được ma trảo của Diệp Phong, toàn bộ năm người đều bị hắn sắp đặt ở trên giường, bày ra các tư thế cực kỳ khêu gợi, rồi từng người, từng người chờ hắn đến sung hạnh.

Chương 121 : Độc kế, ma tộc dư nghiệt, đông bắc cầu viên

Dịch: kitjunior

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Đại quân xuất chinh, nhân lực và lương thực nước uống có quan hệ mật thiết nhất. Nước sạch có thể mang theo, nhưng hành quân trên đường quan trọng nhất là nguồn nước sạch, để có thể cung cấp cho con người và thú vật dùng.

Sông Khố Dịch Á, nằm biên cảnh không người của tỉnh tây bắc Mạt La đế quốc và Thiên Vũ đế quốc, là nơi cung cấp nước sạch duy nhất.

Lúc hoàng hôn, bầu trời đỏ như máu, nhị hoàng tử Thiên Vũ đế quốc Tây La – Cách Nhĩ Cáp Đặc, suất lĩnh đại quân đóng quân cách ba dặm về phía tây sông Khố Dịch Á, ngược nhìn đỉnh của doanh trướng, thật là hùng vĩ to lớn, giống như một doanh trướng cỡ lớn như thành thị!

“Hoàng tử điện hạ, chúng ta bây giờ cách tỉnh tây bắc của Mạt La không đến một ngày lộ trình, vậy ngày mai có định tiến hành tấn công không?” Ở trong doanh trướng chỉ huy, năm vị tướng quân của đệ nhất đệ ngũ quân đoàn hướng Tây La hoàng tử mà thỉnh ý.

Ngồi ở phía sau bàn, lục phát (tóc màu xanh lá) mỹ nam Tây La mặc một bộ trường y (y phục dài), đang quan sát bản đồ trên bàn, chánh sắc nói: “Việc chia binh ra để tấn công là điều tất nhiên. Nhưng lần này chúng ta không đồng thời cùng lúc tấn công bốn tòa thành. Ngày mai ba quân đoàn đệ nhất đến đệ tam cùng ta đi tấn công Bồ Cát thành, đệ tứ, đệ ngũ quân đoàn thì tấn công Khảm Đặc thành, ngốc thứu kỵ sĩ đoàn chia làm hai đạo, lo giám sát tình hình của hai nhánh quân này, nhằm tránh hỏa pháo bộ đội của tên Lôi Ân đánh lén. Lần này chúng ta cừ bình tĩnh mà tấn công, nhất định có khả năng lấy được tỉnh tây bắc của Mạt La!”

Không còn đại hoàng tử, nhị hoàng tử lần này rốt cuộc có thể thi thố tài trí. Nếu lần trước tấn công là do nhị hoàng tử lĩnh quân, chúng ta làm gì bị thảm bại như vậy. Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ, bọn ta sẽ cho người chết không có chỗ chôn!!! Năm vị tướng quân nghe Tây La hoàng tử nói xong, trong lòng vừa bội phục vừa tiếc nuối, đồng thời cũng nguyên rửa đầy ác tâm tên cầm thú nam tước đã hại chết một lượng lớn binh tướng của bọn chúng!

nl.Đại hoàng tử là người đầu tiên sẽ được kế thừa ngôi vị hoàng đế. Tây La, tâm cơ thâm trầm cùng với tài trí hơn người, vì ngại thân phận và cá tính thù dai bá đạo của Bảo La, nên không dám hiển lộ năng lực. Y sợ Bảo La sẽ sanh tâm ác với y, mai này có đăng cơ cũng bị Bảo La làm phiền.kien

Ngôi vị hoàng đế hấp dẫn, không còn ai có thể cản trở, lại thêm Bảo La đã chết, quyền kế thừa ngôi vị hoàng đế Thiên Vũ đế quốc đã thuộc về tay Tây La. Vị nhị hoàng tử này mặt ngoài đều để vẻ mặt bi thống vạn phần, nhưng đêm nào cũng không thể ngủ ngon vì thâm mừng rồi!

Tại một tiểu thụ lâm (rừng cây nhỏ) cách ba dặm về phía đông sông Khố Dịch Á, Diệp đại đoàn trưởng đang cầm trong tay một địa tinh viễn vọng kính, dài khoảng bốn mươi phân (40cm), để quan sát nội tình trong quân doanh của Thiên Vũ đế quốc, trên mặt nở một nụ cười đắc ý.

Bên phải của hắn, là Cát Lô Tư nguyên soái vẫn khiếp sợ như trước, nhìn nhìn địa tinh viễn vọng kính trong tay, cực độ không thể tưởng tượng được Diệp Phong từ nơi này mà có được nhiều sản phẩm của địa tinh như vậy, có thật là trùng hợp lấy từ trong một sơn động không? Có đá chết Cát Lô Tư, gã cũng không tin!

Từ khi Lạc Khắc đã báo tin cho Diệp Phong, Thiên Vũ đế quốc bắt đầu rục rịch. Trải qua thời gian bảy ngày, những tên địa tinh nô lệ bị huấn luyện dưới sự chỉ đạo của bọn cao thủ dụng hình Khải Đặc, cực độ sợ hãi, không có chút nào dám phản kháng lại mệnh lệnh, rồi dưới sự chỉ đạo của Mạn Nỗ Ai Nhĩ và trung đội chú tảo, bắt đầu chế tạo hỏa thương, gia nông pháo, viễn vọng kính và các quân sự dụng phẩm khác cho Tư Lược đoàn.

Nói cho cùng, có một lại muốn hai. Diệp Phong từ lần đầu tiên cùng Lộ Lộ ngũ nữ đồng miên (1 vs 5) gần đây đều không để ngũ nữ có cơ hội ngủ một mình, tất cả đều ngủ chung với nhau. Thật sướng muốn chết đó.

Tĩnh Hương, Mộng Hình, Liên Na tam nữ mặc dù rất ngượng, muốn dùng cái loại hoang dâm này, nhưng Diệp Phong dùng cái khí bá đạo, làm cho các nàng phải phục tùng, không thể làm trái ý Diệp Phong. Lúc đầu bọn họ còn nổi giận với sự xử lý của Diệp Phong, tiếc là da mặt Diệp Phong dày, lại biết tam nữ yêu thương hắn, vẫn cứ mặt dày và không biết xấu hổ, dùng cứng để chọi cứng.

Nếu mà vì cái đó để mắng nhiếc Diệp Phong, làm một ồn ào một trận, tam nữ ai cũng thật sự không muốn như vậy, kết quả là phải bỏ cuộc vì tính khí của hắn. Mặc dù làm như vậy rất là ngượng, nhưng có thể hằng đêm

cùng tình nhân sung sướng hoan ái, tam nữ cũng đều ước ao. Dù sao các nàng ai cũng không nghĩ tới việc độc chiếm một mình!

Có một vấn đề duy nhất đó là, giữa Tĩnh Hương và Mộng Hình vẫn chưa hóa giải. Lúc nhị nữ đồng thời cùng tình lang hoan ái, đều cố ý tranh sủng. Tỷ như Diệp Phong đầu tiên làm ai, tiếp đó là ai, rồi cuối cùng để lại mầm móng ở ai, tất cả nhị nữ đều âm thầm tranh đấu. Kết quả là các nàng không những không thể phân cao thấp, chỉ làm cho Diệp đại sắc lang hàng đêm phiêu phiêu sung sướng mà thôi!

Cũng chính từ đây, Diệp Phong và chư nữ đều không lường trước được có thể xem một vở kịch, mà đã bị chôn kín ở phía trong.

Lạc Khắc tể tướng theo lời đề nghị của đứa cháu, lấy danh nghĩa của Liên Na nữ vương, hạ lệnh giảm ba phần thuế cho tất cả các nơi trong cả nước. Sau đó sự tình này được Bát Quái giả (chắc giống phóng viên) của Mạt La đế quốc truyền đi khắp nơi, khiến cho cư dân nhiệt liệt tán dương và hoan hô, ca tụng liên tục Liên Na nữ vương!

Liên Na trong khi hạnh phúc, thì phát hiện đương kim thái hậu, Sa Nhã, cũng chính là mẫu hậu của nàng, cả ngày cứ đóng cửa tấm cung không ra. Thân thể của bà vốn đã suy nhược, sức khỏe càng ngày càng kém đi, làm cho y sư trong cung đình cực độ lo lắng. Bọn họ liền bẩm báo với Liên Na rằng, nếu cứ kéo dài như vậy, sợ rằng thái hậu sẽ không thể sống lâu được.

Liên Na bây giờ chỉ có mẫu hậu là người thân duy nhất, nghe y sư báo như vậy, xuýt chút nữa là bất tỉnh. Nàng liền lập tức đi tìm Diệp Phong có chủ tâm và Tĩnh Hương để giúp nàng nghĩ biện pháp.

Tĩnh Hương không biết rõ vì sao thái hậu lại như thế. Nàng đoán rằng bởi vì thiếu sự quan tâm cho nên mới như vậy, liền đề nghị mọi người cùng nhau bồi tiếp thái hậu, để chia sẻ cho bà những niềm vui và hạnh phúc.

Diệp Phong thì biết rất rõ về trượng mẫu nương tương lai, cho rằng bà thông khổ cực độ tất nhiên vì cái vụ loạn luân vẫn còn trong tâm. Loại sự tình này hắc nhất thời không nghĩ ra được biện pháp để giải quyết, nên không có nói gì nhiều, cũng không nói rõ cho chư nữ biết tình trạng thật sự, để tránh làm cho Liên Na không còn mặt mũi gặp ai. Hắc chỉ đành đồng ý kế hoạch của Tĩnh Hương, để các nàng hiện không có việc gì nhiều cứ bồi tiếp thái hậu, rồi hy vọng sau này có thể nghĩ ra được biện pháp giải quyết. Nếu không, chỉ có thể hy vọng thời gian và hạnh phúc có thể làm cho thái hậu quên dần nỗi thương tâm vô hạn kia!

*****

“Lôi Ân đoàn trưởng, người dẫn ta đến quan sát doanh trại của địch quân, thế đã có kế sách nghênh địch chưa?” Cát Lôi Tư nhìn cảm thú nam tước trước mắt, người được nữ vương bệ hạ ra lệnh là người âm thầm chỉ huy tác chiến, trong lòng rất bội phục những loại chiến công cùng Tư Lược đoàn của hắn, miệng tò mò hỏi.

Giữa trưa hôm nay, Diệp Phong mang theo lệnh bài của Liên Na, thông qua Truyện Tống Trận đến Bồ Cát thành nơi Các Lôi Tư đang đóng ở đó, rồi chuyển lời của nữ vương để hắn âm thầm làm chỉ huy. Sau đó dẫn Cát Lôi Tư nguyên soái một lòng trung thành với Mạt La đế quốc, đi một vòng tham quan Vọng Triều sơn, bí mật trú địa của Tư Lược đoàn, để gã kiến thức được một phần thực lực của Tư Lược đoàn. Cái này đã làm cho gã cực kỳ giật mình!

Rồi thì hai người thông qua Truyện Tống Trận do tinh linh trung đội để lại, đi đến tiểu thụ lâm, dùng địa tinh viễn vọng kính có lợi để quan sát tình hình quân doanh của địch ở phía tây!

nl.Diệp Phong nghe câu hỏi của Cát Lôi Tư, ngừng quan sát doanh trại của địch quân, rồi chỉ vào sông Khố Địch Á, mỉm cười: “Cát Lôi Tư nguyên soái, người nhìn sông Khố Địch Á đi. Nó sắp trở thành nguyên nhân trọng điểm của thảm bại lần này của Thiên Vũ đế quốc!”.kien

“Thiên Vũ đế quốc thảm bại? Lôi Ân đoàn trưởng đã có kế hoạch tác chiến rồi sao? Mau nói cho ta rõ đi!” Cát Lôi Tư không phải là một nam nhân thông minh, nghe Diệp Phong nói Thiên Vũ đế quốc lần này thảm bại, không muốn lãng phí thời gian để đoán, trực tiếp hỏi kế hoạch.

“Hắc hắc, gần chỗ này chỉ có một con sông Khố Địch Á này là nguồn cung cấp nước dùng. Quân đội địch quân lần trước lấy nước dùng từ đất của bọn họ. Bây giờ cũng đã tiến hành, cái con sông Khố Địch Á này đã bị ta cho người thả xuống một lượng độc dược mãn tính “Ba Khắc Li”. Trước đó ta chính mắt bọn chúng cho người đi lấy nước từ con sông này. Người nói xem bọn họ còn có phần thắng không?”

Diệp Phong đã sớm nghiên cứu địa hình và lộ tuyến hành quân của Thiên Vũ đế quốc. Ngày thứ hai sau khi Lạc Khắc báo cho hắn biết Thiên Vũ đế quốc đã động binh, thì hắn đã phái tinh linh trung đội, giám thị quân đội Thiên Vũ đế quốc. Buổi sáng hôm nay, cứ theo kế hoạch đã định, thả xuống sông Khố Địch Á một lượng lớn độc dược mãn tính.

Ba Khắc Li, một loại độc dược mẫn tính không mùi không vị, người trúng độc ba ngày kế tiếp không có biểu hiện gì, tới ngày thứ tư độc mới bắt đầu bộc phát, làm cho choáng đầu hoa mắt, tứ chi vô lực, hai ngày tiếp theo không có dược liệu thì chắc chắn phải bỏ mạng, nhưng lại không có thể lấy qua đường không khí.

Cát Lôi Tư vừa nghe Diệp Phong nói đã bỏ loại dược độc này xuống sông, hơn nữa quân địch cũng đã mới lấy nước, mặc dù biết rõ kế hoạch này hơi độc ác, nhưng hai quân giao phong thì ai có thể cố kỵ được, cho nên gã lập tức mừng rỡ cười lớn ha ha rồi nhìn Diệp Phong mà nói: “Lôi Ân đoàn trưởng, bội phục, bội phục. Kế hoạch này quả thật quá tuyệt vời. Với năng lực của ngài, ta nghĩ thật sự nên đem chức nguyên soái của ta nhường lại cho ngài, như vậy mới có thể ngài thống lĩnh quân đội tốt hơn!”

Cát Lôi Tư cho tới bây giờ vẫn không nghĩ chính mình là người có khả năng thống lĩnh quân đội cả nước. Có lẽ chức tướng quân mới thích hợp hơn, còn chức nguyên soái, gã thực sự không dám chắc chắn. Đối với việc nữ vương bệ hạ giao trọng trách như vậy cho gã, trong lòng gã rất cảm kích, cũng hiểu được nhiệm vụ rất nặng. Bởi vậy, gã nói những lời này với Diệp Phong, thì tất cả đều xuất phát từ nội tâm.

Diệp Phong là cao thủ nói dối, có thể nghe được Cát Lôi Tư mãnh hán này nói đều thật lòng. Bất quá hán ngay cả ngôi vị quốc vương còn không có hứng thú nhiều, nói chi một chức quan vị nguyên soái này. Nghe Cát Lôi Tư nói, hán liền lắc đầu nói khách sáo vài câu, rồi kể lần lượt các bước tiên hành theo kế hoạch.

“Ha ha ha, tốt, quá tốt. Lôi Ân đoàn trưởng, ta càng ngày càng bội phục ngài. Yên tâm, ta nhất định dựa theo kế hoạch của ngài mà thực hiện!” Có thể lợi dụng những ưu thế để đả kích địch nhân, Cát Lôi Tư trong lòng thầm mừng, cười to ha ha thật cao hứng.

Lúc trước ta tuyển chọn mãnh tướng này làm nguyên soái, thật con mẹ nói quá chính xác. Cái tên Cát Lôi Tư này tại quân đội không chỉ có uy tín phi phàm, hơn nữa còn tuyệt đối trung thành, cũng như dễ điều khiển... Diệp Phong nhìn hình dạng cao hứng của Cát Lôi Tư, trong lòng rất là đặc ý, vừa định mở miệng nói gì, thì Tĩnh Hương đột nhiên từ Truyện Tống Trận cách đó không xa xuất hiện, lo lắng nói với hán: “Lôi Ân, không tốt, hai vị tướng quân đóng tại tỉnh đông bắc ngăn chặn ma thú, đã báo lên trên

để cầu viện. Bọn họ bị một lượng lớn dư nghiệt của Ma tộc tập kích. Tình hình rất là nguy cấp!”

“Một lượng lớn dư nghiệt Ma tộc?!” Diệp Phong bình tĩnh nhíu mày, Cát Lô Tư thì giật mình nhìn về phía Tĩnh Hương, không thể hiểu được vì sao dư nghiệt Ma tộc lại tấn công quân đội của nước mình.

Mẹ nó, khẳng định là cái con chó giáo hoàng của Hắc Ám giáo đình làm trò quỷ. Con mẹ nói đúng lúc thật, may mà lão tử tại đông bắc cũng có Truyện Tống Trận....

Diệp Phong tâm trạng cũng giật mình, bất quá không có để lộ ra. Ngẫm lại, bên này cần hành động lập tức, đông bắc lại cầu viện, cực độ không vui mà thậm chí một phen. Nhưng xét cho cùng, ở đây kế hoạch đã thành công được một nửa, rồi thì thay đổi kế hoạch một chút. Hắn dặn dò Cát Lô Tư vài lời, rồi dẫn Tĩnh Hương và Cát Lô Tư thông qua Truyện Tống Trận trở về trú địa bí mật. Hắn chuẩn bị để Cát Lô Tư xuất quân y theo kế hoạch đã định mà hành động ở bên này, còn lại tự mình đi tìm Hắc Ám giáo hoàng để tính sổ!

Chương 122 : Lưu manh dữ giáo hoàng

Dịch: kitjunior

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Tuyết sơn Kì Khoa Đức, là ngọn núi cao nhất tại Mạt La đế quốc, nằm ở phía đông bắc tỉnh nam bộ, cao hơn sáu ngàn thước, tuyết phủ trắng xóa quanh năm trên đỉnh núi, gió thổi nghi ngút, rất có khí thế. Khu rừng phía bắc chính là Tinh Quang bình nguyên. Hiện nay là lần đầu tiên ma thú và quân đội Mạt La đế quốc phân chia ranh giới ở đây. Từ tuyết sơn kéo dài ra phía bắc toàn bộ bị ma thú chiếm giữ, quân đội Mạt La đế quốc thì lập phòng tuyến ở phía nam!

Tại địa phương có băng sương long ung, thì bình thương đều sẽ có băng sương cự long. Bởi vì ở tuyết sơn Kì Khoa Đức có hơn vạn khí tức của băng sương long ung, vô luận là ma thú hùng mãnh, hay quân đội Mạt La đế quốc, đều không dám tự xâm phạm phạm vi tuyết sơn!

Đêm, sao sáng đầy trời, những cơn gió nhẹ thổi mát, cách tuyết sơn Kì Khoa Đức mười dặm về phía đông, trong doanh trướng trung tâm tại phòng tuyến của Mạt La đế thất quân đoàn, Kì Mễ - Khắc Đặc tướng quân, trung niên, tướng mạo bình thường, tóc đỏ, vừa nhìn thấy cầm thú nam tước cầm lệnh bài cũng nữ vương, trong lòng rất phẫn nộ!

Phải nói qua, Kì Mễ có thể trở thành tướng quân, tất cả đều nhờ sự đề bạt của Uy Nhĩ. Vì thế y đối với Chiêm Mỗ Tư gia tộc có thể nói là hết lòng một dạ. Từ lúc Phỉ Long bị cầm thú nam tước đả thương, y rất muốn đi báo thù cho Phỉ Long. Bây giờ cầm thú nam tước này, là người hiểm nghi lớn nhất về việc hại chết cả nhà Uy Nhĩ, đang đứng trước mặt y, y hận không thể lập tức đem cầm thú nam tước ra lăng trì xử tử!

Bất quá thân là tướng quân, Kì Mễ rất rõ ràng lúc này không thể động vào cầm thú nam tước. Bởi vì cầm thú nam tước có lệnh bài của nữ vương, nếu động thủ với cầm thú nam tước, cũng có nghĩa là động thủ với nữ vương. Đây là tội phản quốc, y không dám to gan như vậy!

Gần đây, tại tỉnh đông bắc, đệ lục và đệ thất Mạt La quân đoàn lo ngăn chặn ma thú, không hiểu tại sao bị một đám Hắc Ám ung nhân, đọa lạc thiên sứ, Hắc Ám tinh linh ba chủng Ma tộc dư nghiệt tập kích. Hơn nữa đám Ma tộc dư nghiệt này số lượng rất nhiều, mỗi chủng loại có trên vạn.

Và lại hình như là những tinh anh đã được huấn luyện, lợi dụng ban đêm mà tiến hành chiếm lợi, sau đó Hắc Ám tinh linh leo lên lưng đọa lạc thiên sứ để rút lui.

nl.Đệ lục và đệ thất Mạt La quân đoàn không có phi hành bộ đội, đối với việc thối lui của loại Ma tộc dư nghiệt này này dù có truy kích vài lần, nhưng không có kết quả nào, quân đội tổn thất lại còn trầm trọng hơn. Cộng thêm đám ma thú xâm phạm, tình huống thập phần khẩn cấp, chỉ còn cách cầu viện đế đô!

Ngoài trừ đế nhân vương quốc và thú nhân vương quốc, sáu quốc gia còn lại trên nam bắc đại lục đều không có nhiều phi hành bộ đội. Mạt La đế quốc chỉ có một hắc ưng kỵ sĩ đoàn và một bạch điều kỵ sĩ đoàn. Hiện giờ hắc ưng kỵ sĩ đoàn thì ở tây bắc, bạch điều kỵ sĩ đoàn sau cuộc bạo loạn chỉ còn lại một lượng lớn bạch điều nhưng không có kỵ sĩ. Đám quan viên Lạc Khắc tể tướng đang tích cực tuyển dụng. Cho nên Mạt La đế quốc căn bản vốn không có phi hành bộ đội có khả năng chống lại đám Ma Tộc dư nghiệt này.kien

Đã sớm muốn có một lượng lớn phi hành bộ đội, Diệp Phong đối với cách đánh nhanh rút gọn của đám Ma tộc dư nghiệt này, cũng tương đối nhưc đầu. Hắc Ám tinh linh thì dễ giải quyết, nhưng không có một lượng lớn phi hành bộ đội, muốn đối phó với đọa lạc thiên sứ và Hắc Ám ưng nhân, sợ rằng cứ như lấy trứng chọi đá!

“Lôi Ân nam tước, nếu nữ vương bệ hạ đã phái ngài đến đây âm thầm chỉ huy tác chiến, không biết ngài có biện pháp đối phó với đám Ma tộc dư nghiệt này chưa?” Kì Mễ tướng quân cố nén lửa giận trong lòng, khinh thị nhìn cảm thú nam tước mặt một bộ hắc phong y, đang ngồi dùng trà. Đối với việc nữ vương bệ hạ phái hắc ám âm thầm là chỉ huy tác chiến, thập phần bất mãn, không có điểm nào tin vào năng lực của hắn, căn bản không chuẩn bị tuân lệnh chỉ huy của hắn.

“Ta vẫn chưa nắm được thế trận cùng tình hình như thế nào, làm sao có biện pháp đối phó chứ? Kì Mễ tướng quân lại đường đột hỏi ta như thế ư? Ngài bây giờ có thể kể chi tiết về những cuộc tập kích của Ma tộc dư nghiệt gần đây đi. Nếu ta không lầm, thì bọn chúng chính là thành viên của Hắc Ám giáo đình!” Diệp Phong biết rõ Kì Mễ rất trung thành với Chiêm Mỗ Tư gia tộc, nghe hỏi vậy không vui mà trả lời, trong lòng nghĩ nên trước tiên phải tiêu trừ Kì Mễ, nếu không bên ngoài có Hắc Ám giáo đình và ma

thú tập kích, bên trong thì Kì Mễ và hấn không hợp nhau. Loại này căn bản không còn cách nào khác, nếu không bọn họ cầm chắc phần thua!

Hắc Âm giáo đình sau khi trải qua cuộc rượt bắt với Quang Minh giáo đình, bây giờ mặc dù đã ẩn đi, nhưng cũng đã làm cho mọi người biết được sự tồn tại của chúng. Kì Mễ tướng quân cũng đã từng đoán đám Ma tộc dư nghiệt này là thành viên Hắc Âm giáo đình, nhưng cũng chưa có chắc chắn.

“Ha ha, bọn họ có phải là thành viên của Hắc Âm giáo đình hay không thì không phải là việc quan trọng. Dù sao cũng là Ma tộc dư nghiệt, chỉ cần đến đây, chúng ta cũng phải ra nghênh địch. Vừa rồi ta quả thật có chút đường đột, thất lễ thất lễ. Ta tưởng rằng Lôi Ân nam tước là người có chiến công ở tỉnh tây bắc, nên cũng nắm rõ tình hình bên này. Không nghĩ Lôi Ân nam tước lại không biết rõ, ta sẽ thuật lại cho ngài về cái này!” Kì Mễ tướng quân mang theo tràng cười to, rồi bắt đầu thuật lại những cuộc tập kích trước đó của Ma tộc dư nghiệt cho Diệp Phong nghe, tâm trạng không tin hấn có thể nghĩ ra biện pháp tốt.

Con bà nó, tên cầu thí tướng quân này nên chết là đúng. Lại dám biểu lộ thái độ này đối với thiếu gia.

Ba Nhĩ trung thành căn cứ đứng ở phía sau thiếu gia, nhìn Kì Mễ đang thuật lại tình hình chiến sự, mà âm thầm hung ác mắng nhiếc, biết rõ thiếu gia khẳng định sẽ không buông tha y. Cũng như vậy, Lộ Lộ và Lạp Phỉ Nhĩ cùng đứng phía sau Diệp Phong với Ba Nhĩ, cũng đều nghĩ Kì Mễ thật muốn chết rồi!

Truyện tổng điểm của Tư Lược đoàn tại tỉnh đông bắc, nằm cách tuyệt sơn Kì Khoa Đức ba mươi dặm về phía tây nam, trong một sơn động. Khi Diệp Phong nhận được tin báo của Tỉnh Hương, vội vàng thông qua Truyện Tổng Trận đến quân doanh, rồi dẫn Lộ Lộ, Ba Nhĩ, Lạp Phỉ Nhĩ ba người theo, những thành viên Tư Lược đoàn còn lại thì ở tại trú địa bí mật mà sẵn sàng đợi lệnh!

Lam Lam bây giờ đã cùng Lạp Phỉ Nhĩ lập tâm linh khế ước, có thể tùy thời mà ở trong cơ thể của Lạp Phỉ Nhĩ. Lần này tiến đến quân doanh, Lạp Phỉ Nhĩ muốn để nó trong cơ thể mình, đáng tiếc Lam Lam đã bị Tiểu Hắc dụ dỗ. Nó cùng Tiểu Hắc đi chơi khắp nơi!

Có đôi khi Lạp Phỉ Nhĩ thật sự không hiểu, y và Tiểu Hắc rốt cuộc ai là long kỵ sĩ?

"Đang đang đang đang ..."

nl.Khi Kì Mễ tướng quân thuật được một nửa tình hình, thì ở bên ngoài trường tiếng báo động vang lên liên hồi. Đoàn trưởng đệ nhất Liệt Diễm xạ thủ đoàn phụ trách tuần đêm, cau mày tiến vào trong trường, hướng Kì Mễ mà bẩm báo: “Tướng quân, quân của đám Ma tộc dư nghiệt lại đến. Hơn nữa lần này lại có thêm một lương lớn Hắc Âm kỵ sĩ và Hắc Âm mục sư!”

“A?!” Kì Mễ tướng quân nghe xong liền giật mình, rồi phân phó đoàn trưởng đệ nhất Liệt Diễm xạ thủ đoàn truyền lệnh cho toàn quân đề phòng cẩn thận, rồi chuẩn bị nghênh địch. Y quay đầu nhìn về phía Diệp Phong, ánh mắt lộ ra một tia khinh thường, ra vẻ khách khí nói: “Lôi Ân nam tước, xem ra ta không có cách nào thuật tiếp tục cho ngài. Nhưng ngài cũng có thể ra ngoài, để tự mình quan sát một chút!”

Kì Mễ tuy nói khách khí như vậy, nhưng vẫn giữ ý tứ khinh thường như trước, Diệp Phong làm sao có thể không nghe thấy. Nhưng tên gia hỏa này để vẻ mặt bình thường đối với Kì Mễ. Lúc này hắn gật đầu rồi đái lĩnh Lộ Lộ ba người, đi theo Kì Mễ ra khỏi doanh trường, cũng muốn quan sát tình hình một lần nữa.kien

Hai mươi dặm về phía đông nam của tuyết sơn Kì Khoa Đức, Tắc Tư giáo hoàng đang vỗ hai cánh bay cao trên bầu trời, nhìn phòng tuyến trước mắt của đệ thất Mạt La quân đoàn, trên mặt lộ một nụ cười thắng lợi cùng khinh thường.

Trên không trung phía sau Tắc Tư, là tam giai Hắc Âm xạ thủ đoàn trên lưng của Hắc Âm giáo đình tử giai đạo lạc thiên sứ binh đoàn, và tam giai Hắc Âm mục sư đoàn trên lưng Hắc Âm ưng nhân đoàn. Tất cả đều theo hàng ngũ tự bay theo Tắc Tư giáo hoàng bệ hạ mà bay về phía trước. Cùng lúc, ở phía dưới, là tứ giai Hắc Âm kỵ sĩ đoàn mang cương thiết chế khinh kỵ trang bị chạy xông xáo, âm thanh vang dội, khí thế ngất trời!

Trải qua nhiều đợt tập kích gần đây, Tắc Tư đoán chắc Mạt La quân đội đã mệt mỏi. Muốn thừa dịp Mạt La để đô chưa có phái viện binh đến, trước tiên tiêu diệt đệ thất quân đoàn chỉ còn có sáu vạn binh lực này. Lần hành động này Tắc Tư giáo hoàng đã điều động đến phân nửa thành viên của Hắc Âm giáo đình phân bố bí mật tại cái nơi trong các nước.

Mẹ kiếp, đạo lạc thiên sứ và Hắc Âm ưng nhân của Hắc Âm giáo đình quả thật nhiều. Nhìn đám bộ đội đó của người ta, lại nhìn đám quân vô dụng này, làm sao ta có thể giải quyết được cơ chứ?

Diệp Phong nhìn một lượng lớn Ma tộc dư nghiệt trên không trung từ từ bay tới, tai cũng nghe thấy tiếng vó ngựa trùng trùng điệp điệp, rồi quay sang đám quân tướng bên mình với sĩ khí cực thấp, trong lòng buồn bực thở dài. Hắn cũng hiểu được, nếu không diệt trừ Kì Mễ để lấy lại quyền chỉ huy, sau đó nâng cao sĩ khí của binh tướng lên, hôm nay sợ rằng sẽ có một lượng thương vong lớn!

Đệ thất Mạt La quân đoàn bao gồm bốn tam giai cuồng sa kỵ sĩ đoàn, ba tam giai Liệt Diễm xạ thủ đoàn, hai tam giai Quang Minh kiếm sĩ đoàn và một tam giai băng hệ ma pháp đoàn. Sau khi trải qua nhiều trận chiến liên miên với Ma tộc dư nghiệt, ngoài trừ băng hệ ma pháp đoàn được bảo vệ kỹ càng, các binh đoàn còn lại đều có tổn thất.

Tất cả công sự phòng ngự tại quân doanh của Mạt La đều nằm ở phía bắc, để nhằm chống lại sự xâm lược của bọn ma thú. Phía nam căn bản vẫn không có xây dựng công sự phòng ngự. Hơn nữa dù có, cũng vô pháp ngăn cản phi hành bộ đội của Ma tộc dư nghiệt.

Kì Mễ tướng quân vừa nghe tình hình ở phía đông nam, nghĩ đến Hắc Ám mục sư, biết rằng nếu để Hắc Ám mục sư ở phía sau phóng ma pháp phụ trợ, tình hình bên mình khẳng định sẽ nguy kịch hơn. Bởi vậy y mới ra lệnh cho đệ nhất đến đệ tứ cuồng sa kỵ sĩ đoàn xuất trại lập đội, chuẩn bị nghênh địch, Quang Minh kiếm sĩ đoàn thì lo việc thủ doanh trại, Liệt Diễm xạ thủ đoàn và băng hệ ma pháp đoàn thì ngăn cản địch quanh ở trên không trung.

“Lộ Lộ, Ba Nhĩ, các người đến đây...”

Diệp Phong biết rõ Kì Mễ sẽ không nghe lời chỉ huy của hắn, mắt thấy Kì Mễ điều khiển bộ đội chuẩn bị nghênh địch, trong lòng liền có một ý nghĩ xấu xa. Hắn trộm bảo Lộ Lộ và Ba Nhĩ để cho bọn người phía trước thấy được hai người bị dọa khiếp sợ, phải rút lui vào trong doanh trướng.

Kì Mễ thấy thị nữ mỹ nhân và tên nô phó (sai vặt) chán chết kia sợ hãi phải tiến vào doanh trướng, lộ ra một tia khinh thường, nhưng không có ý kiến gì. Bởi vì người hầu của cầm thú nam tước sợ hãi, trốn tránh máu me, cũng để cho hắn một chút mặt mũi, dù sao cầm thú nam tước là do nữ vương bệ hạ phái tới.

Kỵ sĩ của bốn cuồng sa kỵ sĩ đoàn, sau khi được lệnh của đoàn trưởng, thì nhanh chóng xuất ngoại ở cửa nam doanh trại lập đội ngũ chỉnh tề. Với quân phục là cương thiết chế khinh kỵ trang bị công tông mao chiến mã, có

vẻ như rất hiền ngang. Đáng tiếc, bọn kỵ sĩ nghĩ đến nửa số quân của địch là phi hành bộ đội cường hãn, trong lòng mất tự chủ ít nhiều, sĩ khí đã xuống tới cực thấp!

“Cuồng sa kỵ sĩ, phân chân lên, các ngươi là những kỵ sĩ nhân tộc vĩ đại. Đừng sợ những trò vạch vãnh của đám Ma tộc rác rưởi chỉ biết trốn chạy này. Thắng lợi và chiến công tiên diệt Ma tộc dư nghiệt nhất định thuộc về chúng ta!” Kì Mễ tướng quân đứng ở trung tâm, nhìn thấy sĩ khí của đám cuồng sa kỵ sĩ cực thấp, liền chánh sắc quát to, để kích thích bọn chúng!

Đáng tiếc, từ khi Ma tộc dư nghiệt đến đây, loại kích thích này Kì Mễ đã nói rất nhiều lần, vì thế sĩ khí của bọn kỵ sĩ không thể vì loại kích thích này mà dâng lên. Thấy vậy Diệp Phong âm thầm lắc đầu, thở dài chê tên Kì Mễ thật là đồ ngu, cứ dùng loại kích thích này làm sao có thể được.

Tắc Tư dẫn đạo lạc thiên sứ và Hắc Ám ưng nhân bay đến cách ba dặm cửa nam quân doanh của Mạt La, rồi để Hắc Ám xạ thủ và Hắc Ám mục sư xuống phía sau Hắc Ám kỵ sĩ, và chuẩn bị cho đạo lạc thiên sứ và Hắc Ám ưng nhân lĩnh ấn tiên phong. Bên kia, Kì Mễ tướng quân vì cố kỵ Hắc Ám mục sư, đã ra lệnh tấn công. Bốn cuồng sa kỵ sĩ đoàn lập tức hướng về phía địch quân mà tiến lên, mục tiêu là Hắc Ám mục sư!

“Chủ động tấn công? Tốt, thật tốt! Tu Đặc, Tây Lịch, bọn ngươi cùng đội ngũ theo ta đến doanh trại của địch quân mà tiêu diệt Kì Mễ. Khắc Đặc - Trác Nhĩ ngăn chắc kỵ sĩ của địch quân. Khố Da, Thi La, bọn ngươi phụ trợ cho đội của Trác Nhĩ!” Hắc Ám giáo hoàng Tắc Tư dừng lại ở không trung, mắt thấy kỵ sĩ của địch quân chạy tới, nhanh chóng hạ lệnh cho năm vị đoàn trưởng.

“Vâng!” Đạo lạc thiên sứ Tu Đặc, Hắc Ám ưng nhân Tây Lịch, Hắc Ám kỵ sĩ Trác Nhĩ, Hắc Ám xạ thủ Khố Da, Hắc Ám mục sư Thi La, năm vị đoàn trưởng nghe lệnh của giáo hoàng bệ hạ liền lập tức triển khai hành động.

Đạo lạc thiên sứ cùng Hắc Ám ưng nhân đập cánh theo giáo hoàng bệ hạ bay tới phía trước. Hắc Ám mục sư phóng ra tam giai Hắc Ám ma pháp “Hắc Ám thần tốc” lên người của Hắc Ám kỵ sĩ và Hắc Ám xạ thủ, để cho bọn họ trong một thời gian tốc độ tăng lên gấp đôi. Sau đó thông thả đi theo phía sau chọn thời điểm để phóng tiếp Hắc Ám thần tốc. Hắc Ám mục sư dù chỉ là tam giai, nhưng ma pháp cực mạnh đó là Hắc Ám thần tốc.

“Giết.... Giết.... “ Kỵ sĩ song phương đồng loạt tiến lên, chiến mã chạy liên hồi, tiếng sát thanh trận trận vang, thanh thế thực kinh người.

Phụ trợ ma pháp của Quang Minh mục sư và Hắc Ám mục sư, nếu phóng vào nhau, thì có tác dụng làm chậm, yếu và mệt mỏi. Diệp Phong nhìn Hắc Ám mục sư của địch quân phóng Hắc Ám ma pháp, bên mình thì không có Quang Minh mục sư, trong đầu tính toán phải giải quyết đám Hắc Ám mục sư chỉ biết ma pháp này!

Lập Phi Nhĩ từ lúc quân địch xuất hiện, đã bắt đầu âm thầm gọi Lam Lam đang đi chơi đùa mau về hội họp. Song Lam Lam cùng Tiểu Hắc không biết bay đi đâu, mặc dù có hai lần hồi đáp lập tức, nhưng vẫn không có thấy bóng dáng đâu.

“Kiếm sĩ đoàn yểm trợ, xạ thủ đoàn, ma pháp đoàn chuẩn bị công kích!” Kì Mễ tức quân nhìn phi hành bộ đội của địch quân sắp bay tới xạ trình của xạ thủ và pháp sư, lập tức lớn tiếng quát mỗi đoàn chuẩn bị.

“Tốt? Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ? Hắc sao lại ở đây??” Tắc Tư giáo hoàng bay trên không trung, dần dần tiếp cận doanh trại của quân địch, từ trên cao nhìn xuống phát hiện Diệp Phong đang đứng tại trung tâm, liền lập tức lộ ra thần sắc nghi hoặc, không giải thích được hắc vì sao lại xuất hiện ở nơi này, chẳng lẽ Truyện Tổng Trận cũng đặt tại ở đây?

“Hảo, người tên Hắc Ám giáo hoàng chết tiệt, dám tự mình dẫn đội. Hôm nay lão tử thử xem năng lực của tên cứu giai Hắc Ám ma kiếm sĩ của ngươi...” Diệp Phong sớm từ bức họa do Nguyệt Nhi và tinh linh trung đội vẽ, biết được tướng mạo của Hắc Ám giáo hoàng Tắc Tư. Khi Tắc Tư phát hiện ra hắc, hắc cũng thấy được Tắc Tư, lập tức muốn tự mình một đối một với Hắc Ám giáo hoàng này!

Bốn ngày trước, Thiên Địa Chí Tôn công của Diệp Phong đã đạt tới đệ lục cảnh giới, công thêm có Lập Phi Nhĩ cường mạnh ở đây, cho dù cứu giai Hắc Ám ma kiếm sĩ là cường đứng đầu, hắc cũng rất tự tin và liều mạng!

Song phương đại chiến sắp bắt đầu, thì có một thế lực thứ ba mà bọn họ ngoài ý liệu sắp đến!

Chương 123 : Cự long nhận tử, đột nhiên đảo lai đích tam cổ thể lực

Dịch: kitjunior

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Cuồng sa kỵ sĩ và Hắc Ám kỵ sĩ phi ngựa xung phong, vừa chạm nhau đã triển khai chém giết, tiếng hảm sát vang khắp trời, âm thanh kêu la thảm thiết cùng tiếng ngựa hí không ngừng vang lên, chỉ nhìn một cái thì rất hoành tráng!

Bốn tam giai cuồng sa kỵ sĩ đoàn không chinh tề, mặc dù vẫn như trước có hai vạn ba ngàn nhưng cùng chém giết với một tứ giai Hắc Ám kỵ sĩ binh đoàn, cộng thêm ở phía sau Hắc Ám kỵ sĩ còn có Hắc Ám tinh linh xa thủ và Hắc Ám mục sư, bọn họ căn bản không thể chiếm lợi thế!

Tại doanh trại, dưới sự tấn công của ‘hỏa diễm chi tiễn’ (mũi tên lửa) Liệt Diễm xạ thủ đoàn cùng tam giai ma pháp ‘băng sương chi tiễn’ của băng hệ ma pháp đoàn, Tắc Tư dẫn đầu đạo lạc thiên sứ tay cầm cương thương cùng Hắc Ám ung nhân chống lại mưa tên và ma pháp phóng ra, đối doanh trại mà triển khai tập kích mãnh liệt từ trên không!

Vào lúc này, một phát sinh ngoài ý muốn, Kỳ Mễ tướng quân cùng Diệp Phong đứng ở trung tâm doanh trại, đột nhiên ngã xuống đất, lộ ra vẻ mặt dục hỏa dâng cao, hạ thể trong khó đang cương cứng to lên.

“Không xong, đây là Câu hồn u linh. Kỳ Mễ tước quân bị Câu hồn u linh bám vào người. Mọi người cẩn thận, địch quân còn có vong linh vu sư.” Diệp Phong đứng ở bên cạnh Kỳ Mễ đang khó chịu ngã xuống đất, ra vẻ quan tâm nhìn y, rồi đứng dậy dùng công phu ‘sư tử hồng’ mới luyện gần đây, mở miệng đối với chúng Mạt La binh tướng quanh mình mà hét to. Hắc cũng không đợi phản ứng của bọn binh tướng, lập tức xuất lệnh bài của Liên Na, bổ sung thêm:

“Ta là người chỉ huy trận chiến cho Liên Na nữ vương phái đến, Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ. Từ giờ trở đi sẽ do ta chỉ huy chiến đấu. Các tướng sĩ, mau xuất ra dũng khí chiến đấu của các người, viện quân chúng ta gần tới đây. Nếu ai có thể lấy được một cái đầu của binh lính địch quân, sau chiến đấu sẽ lập tức được thưởng một trăm kim tệ, còn đầu của quan tướng địch quân, cứ trên một cấp sẽ tăng gấp mười lần tiền thưởng. Nếu có thể lấy được đầu của đại đội trưởng hay những chức cao hơn, sau chiến đấu không chỉ có

thường kim tệ, chức vị cũng được thăng lên như chức vị của địch nhân cho đến tước vị nam tước. Ta hướng tới Quang Minh nữ thần mà phát thệ, tuyệt đối không nuốt lời!!!”

Chỉ cần một cái đầu của binh lính bên địch là có một trăm kim tệ, quan quân cao hơn một cấp thì được gấp mười, giết đại đội trưởng không chỉ có tiền thưởng mà có được thăng lên làm chức quan cùng cấp, lại còn có tước vị nam tước. Hơn nữa lại còn hướng đến Quang Minh nữ thần mà phát thệ, không có khả năng lừa dối. Cái này có thể loại phong quan hậu thưởng a?!

nl.Chúng binh tướng Mạt La đế quốc nghe Diệp Phong dùng sư tử hống nói ra khích lệ hấp dẫn, thêm nữa biết tướng quân chỉ bị Câu hồn u linh không chế, tạm thời không có nguy hiểm tính mạng. Đầu tiên suy nghĩ miên man một chút, sau đó sĩ khí lập tức đại chấn. Vì tiền đồ và vinh diệu, hướng địch nhân mà triển khai công kích mãnh liệt, hơn nữa còn ra sức tiềm kích quan quân chỉ huy chiến đấu của địch quân!

Hắc hắc, thành công. Ta, mẹ nó, quả có tài. Diệp Phong nhìn hình dạng sĩ khí lên cao của chúng binh tướng, trong lòng vui thầm, rồi gọi quân y tới để đem Kì Mễ trước tiên vào doanh trướng nghỉ ngơi, sau đó vào trong trướng, nơi Ba Nhĩ đã từng bước thực hiện kế hoạch của hắn.

Trong trướng, Ba Nhĩ vừa mới theo kế hoạch gọi về Câu hồn u linh, để đánh lén tên Kì Mễ bất kích với thiếu gia, tâm trạng thật sự vui mừng không ngừng. Y nghe thiếu gia phân phó xong, lập tức thông qua Truyện Tổng Trận, biến mất vô tung, thực hiện từng bước kế hoạch.

“Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ, người tên hỗn đản giáo hoạt này, hôm nay người phải chết không còn nghi ngờ gì!”.kien

Tắc Tư giáo hoàng vốn muốn tru sát Kì Mễ, thấy Kì Mễ bất ngờ ngã xuống không động đậy nổi, cảm thú nam tước la to là có vong linh vu sư lại còn đưa ra những hấp dẫn để tăng sĩ khí chúng binh tướng, tâm trạng lão cực kỳ mơ hồ, không thể giải thích được. Lão chỉ còn cách tạm thời bỏ qua vấn đề này, không nhìn thấy mục tiêu Kì Mễ, liền hừ lạnh quát nhẹ, hai cánh gia tăng tốc lực, nhằm về phía cảm thú nam tước, để giết hắn trước tiên.

So với cảm thú nam tước, thì trong lòng Tắc Tư, Kì Mễ chỉ là tên rác rưởi. Chỉ cần cảm thú nam tước chết đi, Thiên Vũ đế quốc có sự hiệp trợ của lão và Hắc Ám giáo đình, không những có thể lấy được tinh tây bắt, mà thậm chí là cả Mạt La đế quốc, như vậy bước đầu mục đích xưng bá tại nam

bắc đại lục của lão đã thành công. Trước đó lão và Thiên Vũ quốc vương Bằng Kỳ đã thảo luận kế hoạch tác chiến. Chính là bây giờ tập kích quân của Mạt La đế quốc đóng tại tỉnh đông bắc, để tạo cơ hội cho ma thú có thể xâm phạm vào trong Mạt La đế quốc, sau đó sẽ chuyển qua chiến thuật đánh du kích, khiến Mạt La đế quốc ba mặt thụ địch!

“Tắc Tư, con mẹ ngươi muốn dùng cách ngu ngốc à, có bản lĩnh thì giết lão tử đi!” Diệp Phong nhìn Tắc Tư bay tới, nghĩ đến hài tử của mình đã chết, trong lòng nộ hỏa bùng lên, lấy ra trọng trang khải giáp và Quang Minh chi kiếm, rồi nháy mắt Lạp Phi Nhĩ một cái, và chạy bộ đến phía Tắc Tư đang bay tới.

Nhận được cái nháy mắt của đoàn trưởng đại nhân, mỹ nam Lạp Phi Nhĩ cũng lập tức lấy ra trọng trang khải giáp cùng phương thiên họa kích, theo sau đoàn trưởng đại nhân mà phóng đi, trong lòng không ngừng thúc giục Lam Lam quay về.

“Hừ, tưởng có hai tên là có thể đánh thắng ta sao? Nỗ lực của ngươi sẽ trả một giá đắt, chết đi!”

Tắc Tư cũng hơi lo lắng với Tư Lược đoàn của tên cầm thú nam tước có thể ở đây, mắt thấy cầm thú nam tước và bộ hạ phóng tới hướng của mình, lập tức cười lạnh khinh thường, hai cánh tăng lực, thân hình chột lóe, cơ hồ bay đến đỉnh đầu của Diệp Phong, đem Hắc ám kiếm khí từ Ác ma chi kiếm, chém xuống đầu của Diệp Phong.

“Đang...” Tiếng kim thiết giao nhau vang lên, tay phải Diệp Phong huy vũ Quang Minh chi kiếm mới được chế tạo lại bằng tinh thiết, đón đỡ một chiêu của Tắc Tư, thấy không chặt đứt hắc trường kiếm của đối phương, thêm vào cảm giác tay phải tê dại, biết rõ đấu khí của đối phương mạnh hơn hẳn rất nhiều, lúc này liền thi triển Tiêu điều kiện khôn bộ, nhanh chóng lén qua bên phải của Tắc Tư, kiếm đưa chỉ về phía cổ họng, tay trái xuất chân khí Toàn long chỉ bắn về phía hạ âm của Tắc Tư.

Àn? Không nghĩ là không chém vỡ được kiếm của hắn? Võ công của tiểu tử này quả thật không tồi. Tắc Tư thấy Ác Ma chi kiếm được làm bằng tinh cương của mình không chém gãy trường kiếm của cầm thú nam tước, có chút ngạc nhiên. Cộng thêm sớm đã nghe nói võ công bất phàm và chỉ kình thần kỳ của hắn, không nhìn được lộ ra thần sắc phấn khởi, võ hai cánh bay lên cao để tránh công kích, rồi huy kiếm từ trên không xuống đỉnh

đầu của Diệp Phong một lần nữa, muốn xem hắn còn chiêu thức thần kỳ nào nữa không.

Song, vào lúc này, Lạp Phi Nhĩ từ phía sau tới, cầm phương thiên họa kích mang hàn lãnh băng kính, thấy đoàn trưởng không có giờ kiểm chống đỡ, liền múa kích chống lại Ác Ma chi kiếm của Tắc Tư, sau đó hướng phía sau của Tắc Tư.

“Tốt, bằng sương đầu khí thật thuần khiết, có lẽ thực lực đã đạt được đến bát giai. Bất quá chỉ bằng hai người bọn người thì chắc chắn không phải là đối thủ của ta!” Tắc Tư bay lên cao tránh trường thương cổ quái của Lạp Phi Nhĩ, cùng lúc chân khí Toàn long chỉ của Diệp Phong bay đến, liền cúi người thấp xuống, tay phải cầm Ác Ma chi kiếm nhanh chóng phóng ra mười đạo Hắc Ám kiếm khí, đồng thời cũng cùng lúc công kích Diệp Phong và Lạp Phi Nhĩ.

“Mẹ kiếp, bằng vào cái loại kiếm khí này muốn giết lão tử!” Diệp Phong ngẩng đầu nhìn Hắc Ám kiếm khí bay xuống, múa cánh tay trái phóng ra một chiêu Thiên địa phách hoàng quyền, tạo hai kinh khí long hổ tiêu diệt Hắc Ám kiếm khí.

Lạp Phi Nhĩ thấy kiếm khí bị tiêu diệt, vừa định ra chiêu công kích Tắc Tư, thì bên kia, đoàn trưởng đọa lạc thiên sứ binh đoàn, bát giai Hắc Ám kiếm sĩ Tu Đặc lại đột ngột vỗ cánh bay tới, từ trên cao bỏ ra một đạo Hắc Ám kiếm khí, chém về phía Lạp Phi Nhĩ, làm cho Lạp Phi Nhĩ không muốn cũng phải tránh đi.

“Dám đối đầu với giáo hoàng bệ hạ, người đáng chết!” Đọa lạc thiên sứ Tu Đặc nhìn Lạp Phi Nhĩ mà lạnh lùng nói, rồi đập cánh bay tới gần, cầm trong tay trường kiếm bằng tinh cương triển khai thế công vào Lạp Phi Nhĩ không ngớt, làm cho Lạp Phi Nhĩ không thể thoát thân hỗ trợ Diệp Phong, chỉ có thể múa kích để phản công. Một người một ma cùng đồng thời triển khai tốc độ cao nhất. Kim thiết giao nhau đinh đinh đang đang không ngừng vang lên. Băng sương đầu khí và Hắc Ám kiếm khí bay tứ tung xung quanh, khiến chúng binh tướng xung quanh đều phải tránh xa. Chỉ có Diệp Phong và Tắc Tư vẫn như trước dùng đầu khí và kiếm khí đánh giết không ngừng.

“Lôi Ân, võ công của người quả thật rất thần kỳ, đáng tiếc đầu khí lại quá yếu, hôm nay người hẳn phải chết không...” Tắc Tư ở phía trên múa kiếm phóng thêm mười đạo Hắc Ám kiếm khí về phía Diệp Phong, miệng khinh thường cười lạnh. Nhưng tiếng cười chưa dứt, phía tây lại truyền khỏi

một trận long ngâm, làm lão chấn động, đập cánh bay lên, tránh khỏi đòn phản công kim cương quyền của Diệp Phong, để nhìn về phía tây.

Đột nhiên tiếng long ngâm truyền đến, cái này ảnh hưởng rất lớn đối với chúng binh tướng song phương tại chiến trường. Mọi công kích đều dừng lại để quay nhìn về phía tây, bởi vì không có chủng tộc nào dám không để cự long vào mắt. Cũng không cần nói bây giờ có một đạo long ngâm không ngừng.

Diệp Phong không có đôi cánh, Tắc Tư bay trên không trung, hẳn muốn tấn công nhưng tổn công, vì vậy bỏ qua ý nghĩ đó, chỉ phòng bị Tắc Tư ở phía trên, rồi quay đầu nhìn về phía tây.

“Chi chi...”

Ba dặm phía tây ngoài doanh trại, hầu tử Tiểu Hắc đang đứng trên lưng của Lam Lam, khi thì quay đầu nhìn về phía sau, giờ chân kêu lo lo lắng, khi thì nhìn Lam Lam ý bảo đập hai cánh nhanh thêm. Hai tên tiểu súc sinh này tựa hồ đã gây ra phiền toái lớn gì rồi. Ngay cả Tiểu Hắc với cái lá gan này càng lớn, cũng phải sợ hãi thúc giục Lam Lam bay thật nhanh!

Mẹ kiếp, đó là đám băng sương long ung ở tuyết sơn Kỳ Khoa Đức. Bay phía trước nhất hình như là ấu niên(còn nhỏ) băng sương cự long!?

Chúng binh tướng song phương tại chiến trường thấy rõ ràng như ngày phía chân trời hướng tay phía sau Lam Lam và Tiểu Hắc chính là băng sương long ung, trong đầu cực độ bị sốc, không thể tưởng được vì sao đám băng sương long ung này vì sao đột nhiên rời khỏi tuyết sơn!

Mẹ kiếp, Tiểu Hắc, Lam Lam hai tên tiểu súc sinh này không phải đã đắc tội với đám băng sương long ung đó chứ?! Diệp Phong nhìn thấy một lượng lớn băng sương long ung, cùng phía trước bọn chúng là Tiểu Hắc vầy Lam Lam đang bay tới về phía này, trong lòng rất băn khoăn, không thể tưởng tượng được nếu đám băng sương long ung này nếu mà đến gây phiền toái, quân đội bên mình sẽ có thảm trọng!

Lập Phỉ Nhĩ nhìn Tiểu Hắc và Lam Lam cùng với đám băng sương long ung ở phía sau càng đuổi càng gần, lo lắng âm thầm thúc giục Lam Lam mau nhanh hướng đến mình.

Ngược lại, Tắc Tư giáo hoàng không biết Tiểu Hắc và Lam Lam, chỉ thấy đám băng sương long ung đang bay tới, trong lòng cũng thập phần khó hiểu, sợ đám băng sương long ung này phá hoại kế hoạch của lão!

"Hồng hồng ..."

Tiếng long ngâm cao ngút càng ngày càng vang lên rõ ràng, mười con băng sương cự long dài hơn hai mươi thước, từ trong đám băng sương long ung xuất hiện trong tầm mắt của mọi người tại chiến trường, làm cho mọi người đều giật mình há to miệng, không nghĩ trong đám băng sương long ung lại còn có mười gia hỏa cường hãn này!

Ta ngất, không phải như vậy chứ, còn có thêm băng sương cự long truy đuổi Lam Lam và Tiểu Hắc? Cái này mẹ nó chứ là vụ gì đây?? Diệp Phong tâm trạng vừa kinh hãi nhìn lên trên, cùng với thần sắc rung động của Tắc Tư giáo hoàng, trong lòng cực độ không giải thích được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

nl.“Lam Lam, mau tới!” Lạp Phỉ Nhĩ đối với Lam Lam quan tâm chí cực, mắt thấy nó đã gần đến đây, không để tâm dây dưa cùng dọa lạc thiên sứ Tư Đặc, lùi lại, rồi nhắm về phía Lam Lam bên kia, ngoắc gọi nói.

Lam Lam đã thấy Lạp Phỉ Nhĩ người thân cận nhất, lập tức phát ra một trộm long ngâm non nớt, cúi người bay về phía Lạp Phỉ Nhĩ. Khi đến gần sát Lạp Phỉ Nhĩ thì nó hóa thành một đoạn ánh sáng màu xanh lam, tiến vào trong cơ thể của Lạp Phỉ Nhĩ, để lại Tiểu Hắc một mình nhảy xuống mặt đất. Tiểu Hắc chỉ cần vai động tác, thoán mắt đã nhảy lên vai trái của Diệp Phong, ôm đầu của Diệp Phong mà lộ ra một bộ hình dáng hơi hoảng sợ.kien

“Cái gã chiến sĩ cầm thương quái dị kia, đã lập khế ước với băng sương cự long? Hẳn là long kỵ sĩ?!”

Ngoài trừ Diệp Phong, tất cả chúng binh tướng song phương đều bị việc Lam Lam đột nhiên tiến vào trong cơ thể của Lạp Phỉ Nhĩ làm cho cực độ giật mình, nhìn Lạp Phỉ Nhĩ không thể tin là y là long kỵ sĩ siêu cấp hiếm thấy!

Cho nên Tiểu Hắc với tốc độ nhanh như điện xẹt, bị việc của Lam Lam che mờ. Ngoài trừ Tắc Tư kinh ngạc, ai cũng không có chú ý đến tốc độ siêu nhanh của con kỵ linh hầu!

Mười con băng sương cự long thấy Lam Lam tiến vào trong cơ thể Lạp Phỉ Nhĩ, phát ra long ngâm càng to thêm, dẫn đầu hơn vạn con băng sương long ung, nhanh chóng bay đến phía trên chiến trường, làm cho tất cả binh tướng hai bên đều khản trương đình chỉ giao tranh, ngẩng đầu lên nhìn những con vật to lớn phía trên.

So với băng sương cự long, băng sương long ung mặc dù nhỏ hơn rất nhiều, nhưng cũng dài đến bốn thước, có được một phần ba năng lực của băng sương cự long. Đối với chúng binh tướng của song phương ở dưới đất, hơn vạn con băng sương long ung tụ tập trên đầu, cái này không thể gây phiền toái thêm!

Hắc Âm giáo hoàng Tắc Tư, đối mặt với một đám cự long và long ung cường hãn cũng không dám tiếp tục ở lại bầu trời, nhú mày nhanh chóng hạ xuống, đáp ở phía nam Diệp Phong cách mười thước. Hai mắt vẫn chăm chú nhìn cự long phía trên, lúc thì để ý Diệp Phong và Tiểu Hắc, trong lòng thập phần buồn bực, không nghĩ được chiến thắng đã đến rất gần, thế nhưng lại xuất hiện băng sương cự long và long ung!

“Nhân loại, ầu niên băng sương cự long với ngươi có quan hệ gì vậy?”

Cự long trưởng thành có trí tuệ rất cao, có thể học hiểu hết tất cả ngôn ngữ của các loại sinh linh. Mười con băng sương cự long bay quanh phía trên chiến trường, con băng sương cự long lớn nhất, với thanh âm nữ tính rất nhu hòa nhưng không mất đi uy nghiêm, cúi đầu nhìn Lạp Phi Nhĩ hỏi, hoàn toàn không chú ý đến mọi người còn lại ở đây!

“Nó là băng hữu của ta!” Lạp Phi Nhĩ ngẩng đầu nhìn băng sương cự long phía trên, thản nhiên trả lời.

“Ồ? Băng hữu của ngươi? Vậy các ngươi đã lập khế ước nào?” Băng sương cự long cái hai mắt nhìn chăm chăm Lạp Phi Nhĩ, hỏi tiếp tục.

“Đương nhiên là tâm linh khế ước!” Lạp Phi Nhĩ trả lời tự nhiên. Y không có khả năng cùng Lam Lam lập chủ phó khế ước.

“.... Ngươi để nó ra ngoài đi!” Băng sương cự long một thoáng chần chừ, rồi dùng thanh âm nhu hòa nói với Lạp Phi Nhĩ.

“Nó vừa bị các ngươi dọa sợ. Trước khi không xác định được mục đích của các ngươi, ta sẽ không để nó ra ngoài đâu!” Lam Lam vốn không có gan lỳ như Tiểu Hắc. Bây giờ Tiểu Hắc còn phải núp phía sau Diệp Phong, Lam Lam thế nào cũng khiếp sợ hơn. Lạp Phi Nhĩ biết rõ ý nghĩ của Lam Lam, nhìn băng sương cự long mà nhất quyết cự tuyệt!

“Yên tâm, ta chỉ muốn xác nhận nó có phải là hài tử mà năm đó bị đánh cắp không thôi. Sẽ không có làm tổn thương nó. Đừng quên bọn ta là đồng loại. Cự long không như nhân loại bình thường các ngươi, đối với đồng loại mà hạ sát thủ!” Hai mắt băng sương cự long nhìn Lạp Phi Nhĩ, lóe ra một tia tán thưởng, rồi ôn nhu giải thích.

“Người, người nói là hài tử bị đánh cắp??” Lạp Phi Nhĩ nghe vậy liền giật mình, nhìn băng sương cự long, nghĩ kỹ lại Lam Lam rất có thể là hài tử của nó, lập tức để Lam Lam thoát ra khỏi thân thể của mình.

Lam Lam, ấu niên băng sương cự long, lại lần nữa xuất hiện trước mắt mọi người. Nó nhìn trên bầu trời có mười đồng loại to lớn, khản trương lại gần bên cạnh Lạp Phi Nhĩ. Không hiểu vì sao nó và Tiểu Hắc bay vào tuyết sơn để chơi đùa, lại xuất hiện nhiều băng sương long ung như vậy, làm cho chúng nó phải bỏ chạy, sau đó là dẫn ra thêm nhiều đồng loại thật lớn đuổi theo nó.

Lam Lam mặc dù cũng là băng sương cự long, nhưng nó từ khi sanh ra đều ở cùng một chỗ với Lạp Phi Nhĩ, căn bản không có tiếp xúc qua với cự long. Đối với phương diện ngôn ngữ, nói chỉ có thể nghe hiểu Lạp Phi Nhĩ, bọn người Diệp Phong nói, cộng thêm thường xuyên làm bạn với Tiểu Hắc, có thể trao đổi lẫn nhau một chút. Cho nên ngôn ngữ của cự long, nó căn bản nghe không hiểu.

Thư tính băng sương cự long (con cự long cái) khản trương nhìn Lam Lam, tại phía trên nói bay một vòng, từ miệng xuất ra những hạt nước, rớt xuống trên người của Lam Lam, không bao lâu biến mất vô tung.

Mười con băng sương cự long, cùng với hơn vạn băng sương long ung thấy tình huống đó, đồng thời phát ra tiếng long ngâm và ung minh làm rung chuyển trời đất. Thư tính băng sương cự long có hình dáng lớn nhất, từ ánh mắt kinh hãi của Lạp Phi Nhĩ, hạ thấp xuống đối diện với hắc kích động nhìn Lam Lam, rồi nói: “Hài tử, con chính là hài tử đã bị thất lạc. Ta chính là mẫu thân của con đây!”

Thư tính băng sương cự long cái vừa nói ra, lập tức làm cho song phương trên chiến trường đang đánh nhau lộ ra hai vẻ mặt hoàn toàn bất đồng. Mọi người Mạt La đế quốc bên phe của Diệp Phong thì ngạc nhiên, còn bọn Ma tộc dư nghiệt của Tắc Tư giáo hoàng thì cực độ buồn bực.

Bọn người Diệp Phong cao hứng bởi vì Lam Lam chính là hài tử của băng sương cự long đó. Băng sương cự long và long ung trên bầu trời sẽ không gây khó khăn cho bọn họ, thậm chí còn có thể trợ giúp bọn họ.

Bọn Tắc Tư buồn bực có thể nhìn ra là vì, rõ ràng đang nắm thế chủ động, thì đột nhiên xuất hiện băng sương cự long và một lượng lớn long ung, hơn nữa bây giờ rõ là địch quân có thêm quân tới!

“Không ổn, nếu không rút kịp lúc, sợ rằng sẽ gặp bất lợi.” Tắc Tư giáo hoàng đối mặt với sự thật không thể thay đổi, nhìn băng sương cự long cùng với bọn người Diệp Phong, trong đầu liền xuất hiện ý niệm rút lui.

Bởi vì thư tính băng sương cự long chỉ dùng ngôn ngữ thông dụng của đại lục, Lam Lam có thể nghe nó nói, nhưng vẫn còn mờ mịt không hiểu rõ. Do hài tử và mẫu thân trong một đoạn thời gian Lam Lam tiếp xúc rất ít, bây giờ Lam Lam trong giống như một bảo bảo (em bé) cần chỉ bảo lại từ đầu mới tốt được.

Có tâm linh khế ước với Lam Lam, Lạp Phỉ Nhĩ biết nó trong đầu mờ mịt, đối thư tính băng sương cự long mà nói: “Nó cho đề nay chưa bao giờ tiếp xúc với đồng loại. Tri thức học từ ta cũng rất có hạn, cho nên nó không hiểu lắm những gì người nói!”

“Đa tạ..” Băng sương cự long cái cảm kích nhì Lạp Phỉ Nhĩ, chân chừ một chút định mở miệng hỏi, thì ở phía bắc đột nhiên vang lên tiếng gầm gừ của ma thú, ngay sau đó là âm thanh bước chạy của bọn chúng cũng truyền tới, khiến bọn Diệp Phong và Tắc Tư tất cả lộ ra thần sắc giật mình, nhìn về phía bắc. Chỉ có băng sương cự long và băng sương long ung không có để ý việc đó lắm.

Ma thú đến tập kích phòng tuyến của doanh trại, đó là chuyện bình thường, nhưng đêm nay chúng đến cũng quá xảo hợp quá đúng lúc. Bây giờ công kích phòng tuyến của doanh trại chính là thời cơ tốt.

Mặc kệ ma thú vì sao đến đây như vậy, có mục đích gì. Tắc Tư giáo hoàng trong lòng chỉ có một ý nghĩ, phải rút lui. Bởi vì ma thú một khi xâm lấn, thành viên Hắc Ám giáo đình của lão cũng bị tấn công, cộng thêm Mạt La quân đội, cùng với băng sương cự long và một lượng lớn băng sương long ung ở trên bầu trời có thể giúp đỡ cầm thú nam tước. Hậu quả của cái loại ba mặt giáp công này, lão tuyệt đối không nghĩ muốn thử qua. Đối phó Mạt La quân đội vẫn còn có thời gian. Ngày này không tệ, bây giờ rút lui để Mạt La quân đội cùng chém giết với ma thú chính là lựa chọn tốt nhất.

Sự tình trên đời, có đôi khi xảo hợp như vậy, cũng rất bất đắc dĩ.

Khi Tắc Tư giáo hoàng muốn quát to lệnh cho thành viên giáo đình rút lui, từ phía đông đột nhiên bay tới một lượng lớn tử địch của Hắc Ám giáo đình, dực nhân trường thương chiến sĩ, dực nhân kiếm sĩ, cùng với dực nhân xạ thủ của Quang Minh giáo đình.

Chương 124 : Lưu manh hầu tử, oa nang giáo hoàng, ma thú vương giả

Dịch: kitjunior

Nguồn: hoanguyettaodan.org

“Các binh tướng dừng cảm lên. Hãy nhìn xem, phía đông chính là bộ đội của Quang Minh giáo đình, là tử địch của Ma tộc dư nghiệt. Mọi người mau nắm lấy cơ hội giết binh lính của địch quân để nhận thưởng. Đệ tam Liệt Diễm xạ thủ đoàn quay về lo phòng ngự sự công kích của ma thú!!” Diệp Phong bên ta nghe ma thú đã phạm vào ở phía bắc, hai mắt thấy dực nhân bộ đội trong trang phục màu trắng của Quang Minh giáo đình, thật ngoài ý muốn rồi cao hứng hạ lệnh

Chúng binh tướng của Mạt La đệ thất quân đoàn mắt thấy băng sương cự long và băng sương long ưng với ấu niên băng sương cự long của bộ hạ của Lôi Ân nam tước bên mình có quan hệ gì sâu xa, trong lòng biết bọn chúng không có công kích bên mình. Vừa nghe Lôi Ân nam tước hô, nhìn thấy dực nhân bộ đội ở phía đông, tất cả đều với sĩ khí lên cao triển khai thế công đối với Ma tộc dư nghiệt. Đoàn trưởng đệ tam Liệt Diễm xạ thủ đoàn tức thì ra lệnh cho thủ hạ nghiêm thủ phòng công sự ở phía bắc.

Diệp Phong quan sát tình hình quanh mình, cảm thấy khó hiểu vì sao cái tên Ba Nhĩ kia không có thực hiện theo kế hoạch. Lúc này hắn không còn nhìn đám long ưng nữa, mà liên tục phóng ba đạo chỉ kinh đại biểu cho thúc giục hành động, còn cánh tay phải múa kiếm nhằm về phía Tắc Tư, miệng vừa mắng vừa khiêu khích: “Lão cầu giáo hoàng, vừa rồi còn hào hứng lắm mà? Con mẹ nó, nếu là nam nhân, bây giờ đừng có chạy trốn lão tử!”

“Lôi Ân, người dùng cái này để kích tướng ta, vô dụng thôi. Sớm muộn gì ta sẽ thu thập người!” Tắc Tư thấy dực nhân bộ đội của Quang Minh giáo đình đã đến, thực lực của địch quân càng thêm hùng hậu, không còn tâm tư dây dưa với bọn họ, nhanh chóng đập cánh bay lên cao, hạ lệnh cho thành viên giáo đình giết mình do nhìn thấy dực nhân bộ đội, nhanh chóng rút lui.

"Oanh oanh oanh oanh ..."

Tiếng pháo đạn nổ mạnh đột nhiên vang lên trập trập. Từ phía tây nam quân doanh, một lượng lớn pháo đạn nhắm vào đám Hắc Ám mục sư mà

bắn, nhất thời làm chúng mục sư hoảng sợ kêu thảm thiết, không kịp tránh đều bị cướp đi tánh mạng!

“Giết.....”

Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn Liệt Diễm, linh ngư, bạch lang, đại địa, lôi đình, cự giải, tinh linh bảy trung đội cùng Kỳ Lạp Tư cự nhân tiêu đội, sa mạc thương thủ đại đội đột nhiên lao ra từ ngoài một dặm phía tây nam Hắc Ám mục sư đoàn, nhanh chóng triển khai đột kích Hắc Ám mục sư đoàn!

Đây là Lộ Lộ và Ba Nhĩ theo kế hoạch của thiếu gia mà triển khai hành động. Do Lộ Lộ đầu tiên trở về thông báo với chúng thành viên đến tập hợp tại phía tây nam cách doanh trại năm dặm. Ba Nhĩ sau khi dùng Câu hồn u linh đánh lén Kỳ Mễ, liền đến thông báo bắt đầu hành động.

Tuy nhiên khi bọn họ chuẩn bị hành động, thì thông qua viễn vọng kính phát hiện có mười con băng sương cự long và hơn vạn con băng sương long ung bay đến về phía đoàn trưởng bên kia, bởi vậy không dám khai pháo. Do đó đám bộ đội đánh cận chiến nhanh chóng chạy phía trước, chuẩn bị sẵn sàng nếu có sự việc ngoài ý muốn sẽ tùy thời mà trợ giúp đoàn trưởng. Vừa rồi hỏa pháo bộ đội thấy đoàn trưởng đại nhân phát ra chỉ kinh thúc giục, thì mới dám lập tức khai pháo công kích.

nl.“Ha ha, các huynh đệ nhìn xem, đây chính là hỏa pháo bộ đội nổi danh của Tư Lược đoàn, chúng ta đã có viện quân đến, mọi người mau giết địch để lãnh thưởng đi!” Chúng binh tướng Mạt La để quốc mắt thấy pháo đạn đang oanh tạc Hắc Ám mục sư của địch quân, bên mình đã có thêm viện binh, sĩ khí càng thêm nâng cao hơn, rồi hào hứng cuồng phong tấn công địch.kien

Thật sự giật mình chính là thành viên dự nhân bộ đội của Hắc Ám giáo đình, Bởi vì đột nhiên có trận pháo kích, cùng với sự xuất hiện của một bộ đội cường hãn gồm các chủng phức tạp từ phía tây nam, khiến cho cực độ hoảng sợ, thậm chí không may. Bọn chúng không nghĩ tới trước đây một khác tình hình của địch quân thật không ổn, bây giờ đột nhiên lại có thêm ba nhánh viện binh!

“Đáng chết. Bộ đội của Tư Lược đoàn tự nhiên ở chỗ này.” Tắc Tư giáo hoàng nhìn Hắc Ám mục sư bị oanh tạc tập kích, đau lòng mà mắng. Rồi lão đập cánh bay về phía tây nam, miệng hô to hạ lệnh cho đọa lạc thiên sứ

và Hắc Âm ung nhân quay trở lại nơi của Hắc Âm mục sư cùng Hắc Âm xạ thủ, chuẩn bị nhằm về hướng không có quân địch ở phía nam mà rút lui!

“Mẹ kiếp lão, Tắc Tư, lão đường đường là giáo hoàng Hắc Âm giáo đình, lại không biết xấu hổ mà chạy trốn ư. Ta khinh lão!” Diệp Phong không thể bay, dưới chân thi triển Tiêu điều kiện khôn bộ chạy theo Tắc Tư, đang bay trên bầu trời hương về phía tây nam mà chạy trốn. Miệng hăn cố ý hét to ác độc. Có dự nhân của Quang Minh giáo đình ở đây, ý tứ của tên gia hỏa này không khó để đoán!

Hắc Âm mục sư bị oanh tạc đã hỗn loạn không ngừng. Hắc Âm kỵ sĩ và Hắc Âm xạ thủ nghe mệnh lệnh của giáo hoàng bệ hạ hướng phía nam mà rút lui, lại bị cuồng sa kỵ sĩ đoàn Mạt La đế quốc truy kích.

Chín con băng sương cự long trên bầu trời mắt thấy phía tây bắc có địa tinh hỏa pháo công kích Ma tộc dư nghiệt, không muốn xảy ra chuyện ngoài ý liền đổi băng sương long ung hồng vài tiếng. Tất cả băng sương cự long nhanh chóng rời xa phạm vi pháo kích!

Dự nhân bộ đội vừa mới tới, bay trên không đã thấy cự long, long ung, cùng địa tinh hỏa pháo và một bộ đội cổ quái, liền giật mình. Bọn họ thấy Ma tộc dư nghiệt muốn chạy trốn, lập tức tăng tốc, triển khai không kích đọa lạc thiên sứ và Hắc Âm ung nhân đang muốn cứu đám Hắc Âm xạ thủ và Hắc Âm mục sư. Nghe được tiếng cố ý của Diệp Phong, tất cả đều bị sốc nhìn về hướng Tắc Tư.

Tuyệt Lị - Đan Trạch Nhĩ, từ lúc bọn ma thú hoành hành ở Hỗn Loạn hoang nguyên, phải rời khỏi học viện mà trở về nhà. Không bao lâu, dưới sự khuyến khích của phụ thân, mà gia nhập Quang Minh giáo đình. Dựa vào thực lực bát giai Quang Minh ma kiếm sĩ, cùng với dung nhan tuyệt sắc mỹ lệ vô song, được lòng người, bây giờ đã là đoàn trưởng của đệ tứ kiếm sĩ đoàn thuộc dự nhân kiếm sĩ quân đoàn của Quang Minh giáo đình!

nl.“Là hăn? Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ? Hăn như thế nào biết được đọa lạc thiên sứ nào là Hắc Âm giáo hoàng ư?” Tuyệt Lị kinh ngạc nhìn Diệp Phong vào Tắc Tư đang bay lui lại, nghĩ nghĩ rồi giang cánh hướng đến Tắc Tư mà bay. Thân là thành viên của Quang Minh giáo đình, phát hiện được Hắc Âm giáo hoàng tự nhiên không thể buông tha!

“Lam Lam, ta đuổi theo truy kích địch nhân, ngươi ở lại cùng mẫu thân của ngươi!” Lạp Phi Nhĩ mắt thấy bên mình triển khai phải kích, tâm tư cũng không muốn đứng tại một chỗ, sờ sờ đầu Lam Lam rồi nhẹ giọng dặn

dò, sau đó xoay người đuổi theo địch nhân. Lam Lam lập tức theo y, không có chút nào để ý đến những việc phía sau.kien

Thư tính Băng sương cự long vẫn cứ chăm chăm nhìn Lam Lam, thấy tình huống này, nhìn làm Lam Lam với sự âu yếm, rồi nói với Lạp Phi Nhĩ: “Xem ra nó rất không muốn rời xa ngươi. Ngươi mang nó đi chung. Ta sẽ giúp các ngươi ngăn chặn ma thú. Sau khi toàn bộ mọi việc chấm dứt. Chúng ta an tĩnh ngồi xuống, ta còn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi ngươi!”

“Được!” Lạp Phi Nhĩ vừa nghe thư tính băng sương cự long sẵn sàng hỗ trợ ngăn chặn ma thú, lập tức cao hứng gật đầu đáp ứng, sau đó nhảy lên lưng của Lam Lam, rồi tăng tốc hương tới nơi đoàn trưởng đại nhân khể thể công kích Tắc Tư.

Thư tính Băng sương cự long đưa mắt nhìn Lam Lam bay đi, rồi bay lên cao, phát ra vài tiếng long ngâm, dẫn đầu chín con cự long khác, cùng với hơn vạn con long ung, hướng phía bắc nơi có đám ma thú mà bay đi.

“Nhìn kia, long kỵ sĩ! Hẳn quả thật là long kỵ sĩ!” Chúng binh tướng Mạt La đế quốc thấy Lạp Phi Nhĩ cười rống bay lên, đều phát ra những tiếng kinh hãi. Bên mình có một long kỵ sĩ siêu cấp hiếm thấy cho nên rất mừng rỡ, lại thấy băng sương cự long và băng sương long ung bay về phía đám ma thú, có chút tò mò không hiểu.

“Chào, dực nhân tiêu thư. Thật là xảo hợp a, còn nhớ ta không?”

Tuyết Lị mặc bộ trang phục màu trắng của giáo đình bên ngực trái có một hình chữ thập màu vàng, phối hợp với mái tóc dài màu trắng và đôi cánh khiết bạch, vẻ cao quý thành khiết càng đậm thêm. Diệp đại sắc lang đã thấy nàng từ phía sau bay tới, không muốn điều khác xảy ra, liền cười hì hì vẫy tay chào hỏi nàng. Trong lòng thầm khen không ngừng, dực nhân này thật sự càng ngày càng quyến rũ!

“A a, quả thật là xảo hợp. Lôi Ân đoàn trưởng xác định dọa lạc thiên sứ phía trước chính là giáo hoàng của Hắc Ám giáo đình ư?” Tuyết Lị đánh ở phía trên cao gần Diệp Phong, đôi mắt đẹp chú ý dọa lạc thiên sứ phía trước, miệng cũng khách khí đáp lại, rồi hỏi ngược Diệp Phong. Nam nhân có tính lưu manh trước mắt này, Tuyết Lị có ấn tượng khá đậm, tất nhiên sẽ không thể quên được!

“Đứng vậy, đứng vậy, lão hỗn đản đó là lão cừu nhân với ta!” Diệp Phong vừa nghe dực nhân đó nhớ rõ mình, trong lòng rất vui, rồi dùng đôi

mắt sắc lang nhìn chăm chú động tác đập cánh ưu nhã của Tuyết Li đang bay, rồi luống cuống gật đầu trả lời.

Lão cừu nhân? Tuyết Li nghe Diệp Phong nói xong, có chút không rõ. Bất quá trước mắt không phải thời điểm để tán gẫu, nàng thấy đạo lạc thiên sứ đáp xuống mà chém giết bộ đội cổ quái đang gây khó khăn cho Hắc Ám mục sư, liền lập tức hướng về phía đạo lạc thiên sứ mà bay tới, miệng thì niệm chú phóng ra Quang Minh thần tốc, Quang Minh thần hộ, Quang Minh thần lực ba loại Quang Minh ma pháp phụ trợ nhằm tăng thực lực cho chính bản thân mình.

Trời, trên người dự nhân mỹ nữ nay phát ra ánh sáng trắng thật sự tô thêm vẻ thánh khiết a. Nếu có thể ôm mỹ nhân thánh khiết như vậy mà ngủ, thật không biết có bao nhiêu sướng khoái đây?

Lưu manh đoàn trưởng nhìn bộ dáng Tuyết Li gia tăng thực lực, không ngừng nuốt nước miếng, trong đầu toàn là ý dâm, nhưng chân cũng không chậm trễ mà thi triển công phu. Hắn nói vài lời xấu xa với Tiêu Hắc đang ở trên vai trái, nhanh chóng thi triển Tiêu điều kiện khôn bộ, cơ hồ cùng một lúc với Tuyết Li tới gần phía trước Tắc Tư, huy kiếm mà triển khai tấn công!

"Đang đang đang đang ..."

Tắc Tư muốn giết thành viên Tư Lược đoàn, thấy cầm thú nam tước và một dự nhân mỹ nữ huy kiếm tấn công tới, bất đắc dĩ phải quay người một trăm tám chục độ, tay phải múa Ác Ma chi kiếm, tạo ra Hắc Ám kiếm khi đầy trời để hòng ngăn chặn thế công của hai địch nhân kia.

Mạnh thật... Thế công của Tuyết Li bị ngăn chặn, đập cánh bay lên cao, cảm giác tay phải cầm Quang ảnh kiếm bằng tinh cương có phần tê dại, thập phần giật mình về thực lực của Hắc Ám giáo hoàng. Nàng cũng thấy thế công của Lôi Ân như mình bị hòa giải, nhưng hắn lại có tốc độ cực nhanh như Hắc Ám giáo hoàng, tâm trạng càng thêm kinh ngạc về thực lực của Lôi Ân, liền múa kiếm lao xuống, đồng hành tác chiến.

"Hắc hắc, dự nhân tiểu thư, không nghĩ tới có thể cùng người cùng tác chiến, thật sự là một vinh hạnh. À, được rồi, đã vài lần gặp mặt, ta còn chưa biết phương danh của dự nhân tiểu thư!" Diệp Phong trong tay múa Quang Minh chi kiếm liên tục, nhằm vào ba điểm yếu thượng trung hạ trên người của Tắc Tư, mà điên cuồng công kích, miệng vẫn cố ý cười a a hướng Tuyết Li mà hỏi.

“... Tuyết Li - Đan Trạch Nhĩ. Lôi Ân đoàn trưởng gọi ta là Tuyết Li được rồi!” Tuyết Li đang tập trung đối đầu với Tắc Tư, nghe Diệp Phong trong lúc này còn có tâm tư tán dục, không cười nổi đành phải lên tiếng.

“Lôi Ân, người tên hồn đản đáng chết này!” Dịch nhân vừa chiến đấu với mình, lại vừa có thể phân tâm nói chuyện, Tắc Tư giáo hoàng đời này chưa từng bị khinh khi như thế, trong lòng tức giận dị thường, tay phải múa Ác Ma chi kiếm càng lúc càng mạnh, chỉ chém vào cầm thú nam tước. Khiến cho Hắc Ám kiếm khí không ngừng cuồng vũ, thật là kinh người.

Hắc hắc, giận rồi, giận rồi, chỉ cần như vậy là lão không thể trốn thoát được. Diệp Phong nhìn thấy tình trạng thành viên Hắc Ám giáo đình bị đồ sát, trường kiếm ra chiêu để hộ thân, kiếm khí tinh thuần màu trắng triệt tiên Hắc Ám kiếm khí của Tắc Tư, rồi phản công cùng lão dây dưa, muốn chế trụ Tắc Tư không cho lão chạy trốn.

Quang Minh giáo đình gần đây biết được Ma tộc dư nghiệt tập kích Mạt La đệ thất quân đoàn, liền đặc ý cho Tuyết Li dẫn kiếm sĩ đoàn của nàng, cùng hai binh đoàn dự nhân trường thương đoàn và dự nhân xạ thủ đoàn tiến đến để tiêu diệt Ma tộc dư nghiệt.

Nói cách khác, bây giờ trong trận chiến, dự nhân bộ đội của Quang Minh giáo đình có ba vạn người, cộng thêm Mạt La đệ thất quân đoàn cùng với bộ đội cận chiến và hỏa pháo bộ đội của Tư Lược đoàn, thành viên Hắc Ám giáo đình hoàn toàn mất đi tất cả ưu thế, muốn rút lui thì bị truy kích đồ sát!

Đáng hận, Lôi Ân giáo hoạt này, muốn kéo dài thời gian với ta.... Tắc Tư cùng Diệp Phong và Tuyết Li đánh nhau, đã thấy tình hình bên mình bị giết hại, trong lòng liền tỉnh ngộ không để bị chọc tức, muốn thoát khỏi sự dây dưa của Diệp Phong và Tuyết Li, nhưng vào lúc này băng sương long kỵ sĩ Lạp Phỉ Nhĩ từ phía đông mà múa kích mang băng lãnh hàn khí đánh bất ngờ. Dưới sự hợp công của Diệp Phong, Tuyết Li và Lạp Phỉ Nhĩ, lão ngay cả rút lui cũng không thể, liền muốn bay lên trời!

Đáng hận, lại có thêm một bát giai Quang Minh ma kiếm sĩ, ta phải rút mau thôi.

Lạp Phỉ Nhĩ và Lam Lam phối hợp rất ăn ý, cộng thêm Tuyết Li, Quang Minh ma kiếm sĩ khắc chế với Hắc Ám hệ, phối hợp với các tuyệt chiêu thần kỳ của Diệp Phong. Tắc Tư một đấu ba, hoàn toàn không phải là đối thủ, bị tấn công chỉ có thể toàn lực phòng thủ!

Tuyệt Lị vừa tấn công, vừa để ý lưu manh đoàn trưởng bà long kỵ sĩ Lạp Phi Nhĩ, trong lòng thật sự bị sốc. Hắc Ám giáo hoàng mặc dù thân có thực lực bá chủ siêu cường, nhưng hai thanh niên trước mắt cùng tuổi với nàng kia, một là bát giai băng sương kỵ sĩ có băng sương cự long làm vật cưỡi, người kia dù Quang Minh đầu khí không mạnh, nhưng cực kỳ tinh thuần, hơn nữa tuyệt kỹ vô cùng thần kỳ, biến hóa khôn lường. Nếu để một mình nàng cùng đối phó với hai người này, sợ rằng chỉ cầm chắc cái thua.

Hắc hắc, lão hỗn đản giáo hoàng, lão tử hôm nay nhất định phải giết được ngươi. Diệp Phong huy kiếm tấn công Tắc Tư, trong đầu liền có một ác niệm, nhìn Tiểu Hắc ở bên vai trái, trên mặt không ngừng mỉm cười, cũng không sợ lấy nhiều đánh ít, thắng không được về văng. Cùng không cần nói nhiều, tên gia hỏa đích thị là lưu manh. Chỉ cần có khả năng diệt được địch nhân, hẳn nhất định sẽ dụng biện pháp tối ưu nhất!

“Chi!!”

Một đạo tiếng kêu của khí vang lên. Khi Tắc Tư huy kiếm ngăn cản thế công cùng lúc của ba người, Tiểu Hắc vẫn yên lặng ngồi trên vai trái của Diệp Phong, đột nhiên phóng ra gây khó dễ, nhảy qua vai phải của Tắc Tư. Hai tiểu thảo đánh ra ác quyền nhắm ngay mắt phải và huyệt Thái Dương của Tắc Tư. Tắc Tư dù có xích lô nằm mơ cũng không nghĩ tới việc lưu manh hầu tử dùng quyền đánh lén!!

“A...”

Khí lực của Tiểu Hắc rất mạnh, cho dù là Kỳ Lạp Tư cự nhân Lôi Nặc, nó cũng có thể dễ dàng đánh ngã. Giờ phút này nó dùng sức đánh vào chỗ yếu ớt là mắt phải và huyệt Thái Dương, khi bị đánh trúng Tắc Tư lập tức phát ra một tiếng kêu thảm, rồi ngã xuống đất, một nửa cái đầu rớt ra, có thể thấy được lực của Tiểu Hắc mạnh cỡ nào!

Tuyệt Lị trước đó thấy Tiểu Hắc ngồi trên vai trái của Diệp Phong, cho rằng con tiểu kỵ linh hầu này thật đáng yêu. Bây giờ trong nháy mắt đã thấy kỵ linh hầu này lên đến vai phải của Hắc Ám giáo hoàng, tung quyền đem Hắc Ám giáo hoàng siêu cấp cường giả như vậy mà đánh ngã, mặc dù đó là đánh lén, nhưng cũng không thể hiểu rõ, khí lực của kỵ linh hầu như thế nào lại to lớn như vậy??

Tiểu Hắc một kích đắc thủ, rồi kích thêm một cánh vào cái bụng của Tắc Tư. Tắc Tư đã ngã xuống đất, hộc máu kêu thảm. Lưu manh đoàn trưởng và long kỵ sĩ Lạp Phi Nhĩ thấy sự việc này, trong lòng thầm hô cơ hội tốt, liền

đồng thời huy thương múa kiếm, bạch mang cùng hàng sương hiện ra, kiếm ánh cùng thương kinh kết hợp lại, trước sau đánh lên Tắc Tư giáo hoàng đã ngã xuống đất!

“Giáo hoàng bệ hạ!”

Chúng thành viên Hắc Ám giáo đình thấ giáo hoàng bệ hạ tôn kính bị thương nặng giờ lại nặng thêm nữa, liền phát ra những tiếng kêu cực độ phần nổi, muốn tiến lên để giết chết ba tên súc sinh bất kính đối với giáo hoàng bệ hạ. Đáng tiếc, so với đại quân bao vây bọn chúng, thực lực bọn chúng quá yếu, muốn đột phá vòng vây căn bản không có khả năng!

“... Cái này... Cái này sao lại thế.... Ta lại bại dưới tay một con hầu tử... “ Tắc Tư quả không hổ là siêu cấp cường giả, bị thương nặng như vậy, mà vẫn chưa có lập tức đoạn khí, huyết nhục cơ hồ đã làm mất đi khuôn mặt dễ nhìn, giãy dụa nhìn về phía Tiểu Hắc, cực độ không thể tinh con ky linh hầu này lại cường hãn như thế. Trong lòng bí ẩn nhìn về phía Diệp Phong ba người, lộ ra một nụ cười thâm lương giáo hoạt: “Lôi Ân, cho dù ta có thành vong linh... cũng muốn đem về Ma tộc chí bảo, Hắc Ám ma kiếm, từ trong tay người mà đoạt đi..... còn có ma nữ yêu quý của ta U Nguyệt Nhi – Thuộc Lạp.”

Đường đường là Hắc Ám giáo hoàng, cửu giai Hắc Ám ma kiếm sĩ, bị một lưu manh hầu tử đánh lén mà chết thảm, lúc lâm chung, nói cho Tuyết Li đang đứng trên mặt đất, nhằm để cho tên đoàn trưởng lưu manh oán hận này gặp phiền toái lớn!

“Tên gia hỏa có phải bị đánh cho đến choáng đầu không, nói cái gì vậy?” Diệp Phong nhì Hắc Ám giáo hoàng đã đoạn khí, trong lòng mắng thầm, biết Tắc Tư muốn hại hắn, liền liếc mắt nhìn thấy Tuyết Li hơi sốc nhìn chằm chằm vào chính mình, rồi làm ra một bộ mặt không hiểu Tắc Tư nói gì.

Tuyết Li vừa suy nghĩ ý tứ trong lời của Tắc Tư, rồi nhìn Diệp Phong, nói: “Lôi Ân đoàn trưởng, xem ra người cũng nên đến thăm Quang Minh giáo đình của chúng ta nha!”

“Hắc hắc, Quang Minh giáo đình là địa phương thần thánh. Ta là người thô tục, đi vào thánh địa thế này cũng gây ô uế. Ta không muốn bị Quang Minh giáo đồ thóa mạ!” Diệp Phong điểm cây Thanh sắc tiêu hồn, cười hi hi như xong việc, trong lòng thâm mắng hận Tắc Tư.

Tuyết Li nhìn Diệp Phong đáng chết vừa định mở miệng, Hắc Âm giáo đồ phía bắc điều cuồng hét lên muốn bạo thù cho giáo hoàng, thì một trận tiếng xà rít vang lên, làm chúng binh tướng của hai bên đều quay về phía bắc mà nhìn, thấy rõ tình hình, trợn mắt há mồm, lộ ra thần sắc không thể tin!

Cách ba dặm về phía bắc của đệ thất quân đoàn doanh trại, ma thú vương giải màu hoàng kim dài hơn một trăm hai mươi thước, Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng, cuộn tròn thân, rồi nghiêng chín cái đầu to, giống như một tòa thành, đứng trước hơn mấy vạn ma thú. Mười tám con mắt nhìn mười con băng sương cự long đang cùng nó giằng co, và hơn vạn băng sương long ung. Hoàn toàn không có để ý công sự phòng ngự, như cái đó giống nhưng con chuột với loài người!

“Mẹ kiếp, Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng, bọn chúng tự nhiên đến đây công kích? Hôm nay là ngày gì đây?” Diệp Phong nhìn chăm chú cái con vật to lớn ở phía bắc ngoài doanh trại, miệng buồn bực mà than.

“Tình hình không ổn, sau nó còn có Điện Quang Bôn Lôi hạt, Tiêu Phong Cự Dực điều, Quang Minh Kim Văn hổ!” Tuyết Li nhìn về phía bắc, mày nhíu lại, lo lắng đối phương có thể gây khó dễ, thế nào cũng sẽ không tốt đó!

"Hồng hồng ..."

Trận trận long ngâm vang lên, sự tình xấu nhất vẫn chưa biến mất khỏi ý nghĩ của mọi người. Mẫu thân của Lam Lam, băng sương cự long cái có hình thể lớn nhất, dùng một thanh âm mà mọi người nghe không hiểu, cùng Bạo Sa Cửu Đầu hoàng đàm phán một phen. Sau đó một trận xà rít vang lên, rồi nó vận vẹo cơ thể to lớn, dẫn đám ma thú nhằm hướng bắc mà lui về.

A cái này rốt cuộc là như thế nào?! Mẫu thân của Lam Lam có thể nói vài câu khiến cho Bạo Sa Cửu Đầu hoàng rút lui? Sau này phải hỏi qua, hắc hắc, nếu có thể mượn vài băng sương long ung thì rất tốt.

Diệp đại đoàn trưởng nhìn tình hình kỳ lạ ở phía bắc, trong lòng nghi hoặc muốn hỏi qua, đồng thời trong đầu để ý đến băng sương long ung. Sau đó hắn nhìn chiến sự quanh mình, rồi mở miệng quát: “Tướng sĩ anh dũng, giáo hoàng của địch quân đã chết, hãy xuất ra thực lực của các người, tiêu diệt hoàn toàn những địch binh còn sót lại, để chờ lĩnh thưởng đi!”

Chương 125 : Long vương dữ lưu manh liên minh, thánh ma thị xá ?

Dịch: kitjunior

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Ma thú cổ quái đã triệt ly, Hắc Âm giáo đồ dưới sự công kích của ba nhóm gồm Tư Lược đoàn và đệ thất quân đoàn cùng với lực nhân bộ đội đều hoàn toàn bị tiêu diệt, không ai có thể chạy thoát khỏi vòng vây!

Một lần đã tiêu diệt năm vạn Hắc Âm giáo đồ cùng với Hắc Âm giáo hoàng, trận đánh này đối với Mạt La đế quốc và Quang Minh giáo đình có thể gọi là thắng lợi lớn. Đặc biệt là Hắc Âm giáo hoàng bị giết, Hắc Âm giáo đồ tất sẽ loạn, như vậy càng có lợi hơn cho Quang Minh giáo đình tiêu diệt bọn chúng!

Kì Mễ tướng quân không may, trở thành vật tế cho lưu manh đoàn trưởng. Khi chúng binh tướng giết Hắc Âm giáo đình, Diệp Phong cho Ba Nhĩ âm thầm kết thúc tánh mạng của gã.

Lần chiến đấu này, các binh đoàn của đệ thất quân đoàn đều có tổn thất, nhưng không nghiêm trọng. Sơ bộ chỉ có năm ngàn, trong đó đa số là cuồng sa kỵ sĩ vì xung phong giết địch. Lực nhân bộ đội tổn thất không tới bốn ngàn.

nl.Tư Lược đoàn bộ đội cận chiến bởi vì quá hùng mãnh, vả lại có khả năng giáp bảo vệ cho nên thành viên và ma thú chỉ bị ngoại thương. Sa mạc thương thủ chết mất năm mươi bảy người.

Diệp Phong hôm nay tại Mạt La đế quốc có thể một tay che trời. Muốn thưởng cho binh tướng, chỉ cần nói với nữ vương lão bà một tiếng là được. Nhưng tên gia hỏa này đều cấp trước cho chúng binh tướng để yên lòng.

Bởi vì trong trận chém giết, trong số quan chỉ huy từ cấp đại đội trưởng trở lên của Quang Minh giáo đình, ngoài trừ Hắc Âm kỵ sĩ đoàn bị đoàn trưởng cuồng sa kỵ sĩ đoàn Cáp Lí – Thụy Đặc giết chết, còn lại đều bị chết dưới tay của thành viên Tư Lược đoàn. Nguyên nhân là bị Diệp Phong đầu tiên cho Ba Nhĩ bao cho thành viên Tư Lược đoàn nhằm quan chỉ huy mà xuống tay trước tiên.kien

Tổng công đàm đại đội trưởng cùng Hắc Âm giáo đồ, nửa số bị giết bởi hỏa pháo bộ đội và cận chiến bộ đội của Tư Lược đoàn, một phần lớn bị

dực nhân bộ đội giết chết. Chúng binh tướng đệ thất binh đoàn chỉ giết được một ít. Tiền thưởng cũng đã lên tới một trăm hai mươi triệu ba trăm nghìn.

Diệp đại đoàn trưởng đối với số tiền thưởng này không có chủ ý giảm bớt, hơn nữa nhất định phải thưởng. Bởi vì hắn luôn tuyên bố là Kì Mễ bị địch quân giết chết, bây giờ đệ thất binh đoàn quân long vô thủ, đúng là thời cơ lớn để làm lung lạc quân tâm, muốn cho chúng binh tướng cảm kích và tôn kính hắn, như thế sau này mới có uy tính chỉ huy và điều khiển.

Đại chiến chấm dứt, chiến trường được dọn dẹp, thư tính bằng sương đó thần thần bí bí khuyên Diệp Phong không nên đốt đi những thi thể của bọn Ma tộc dư nghiệt, mà muốn hắn để thi thể lại, rồi chờ hắn và Lạp Phi Nhĩ hoàn thành mọi việc, để nói với bọn họ vài vấn đề.

Tất cả bọn người Diệp Phong đều không giải thích được thư tính bằng sương đó có dụng ý gì. Bất quá lưu manh đoàn trưởng chính là có ý đến đám bằng sương long ung, tự nhiên mừng rỡ nghe những điều thư tính bằng sương, để cho nó có mặt mũi. Dù sao hắn cũng có chuyện muốn hỏi nó, lát nữa có hỏi cũng không muộn!

Tắc Tư nói ra việc Diệp Phong có Hắc Ám ma kiếm và tiếm lộ thân phận của U Nguyệt Nhi, lúc đó trận chiến đang rất náo nhiệt, cộng thêm Tắc Tư dùng thanh âm quá nhỏ, cho nên chỉ có Diệp Phong, Tuyết Lị, Lạp Phi Nhĩ ba người cùng với Tiểu Hắc và Lam Lam hai tiểu súc sanh nghe được, những người còn lại hoàn toàn không nghe gì!

“Lôi Ân đoàn trưởng, người như thế nào biết được đạo lạc thiên sứ kia là Hắc Ám giáo hoàng?”

Phía chân trời ánh sáng yếu ớt chiếu lên, tại trung tâm doanh trại, Tuyết Lị đang quan sát đoàn trưởng lưu manh chỉ huy thành viên Tư Lược đoàn cùng với chúng binh tướng của Mạt La đế quốc, tò mò hỏi, nhưng không có trực tiếp hỏi ra nghi hoặc Hắc Ám ma kiếm ở trong lòng.

Bởi vì Tuyết Lị không chỉ vì một lời nói của Tắc Tư mà khẳng định lưu manh đoàn trưởng có Hắc Ám ma kiếm và thân phận của U Nguyệt Nhi, chỉ tạm thời nhẫn nại, trở về giáo đình, để tránh hiểu lầm đến lưu manh đoàn trưởng mà gặp phải phiền toái lớn. Dù sao hiện giờ Pháp Lôi Nhĩ gia tộc tại Mạt La đế quốc được nữ vương trọng dụng, lưu manh đoàn trưởng và những thủ hạ dưới tay đều có thực lực bất phàm, hơn nữa có địa tinh hỏa

khí. Trước khi rõ ràng mọi việc, cũng không muốn đem phiền toái đến cho giáo đình!

“À à, Tur Lược đoàn của ta từng tiêu diệt một ít Hắc Ám giáo đình, rồi mới kết oán với Hắc Ám giáo đình. Lão giáo hoàng hồn đản kia trước đó đã đi gây khó khăn cho ta, vì thế nhận biết được. Tuyết Lị tiểu thư bởi vì nghe được lời khiêu khích của lão mà hoài nghi ta có Hắc Ám ma kiếm ư? Nàng cho ta là một Quang Minh kiếm sĩ, lại muốn cất giấu Hắc Ám ma kiếm cái loại họa căn này ư? Đương nhiên, nếu Tuyết Lị tiểu thư không tin, ta có thể tùy thời mà hoan nghênh nàng đến điều tra. Bất quá chỉ có nàng được phép, còn người khác đến điều tra, phải qua cửa của Tur Lược đoàn, thậm chí cả Mạt La đế quốc!”

Diệp đại đoàn trưởng nhìn Tuyết Lị rồi nói với giọng khàn khàn, trong mắt bất chợt có một tia tiểu ý mê hoặc. Dù sao Hắc Ám ma kiếm trong người hắn, hắn không để lộ thì người của Quang Minh giáo đình đừng nghĩ sẽ tìm được. Còn Nguyệt Nhi thì nàng ta có thể ở trú địa bí mật. Vì thế gia hỏa này bây giờ có thể bảo đảm như vậy!

Tuyết Lị nghe hắn nói xong, cảm giác có chút đạo lý. Bởi vì hắn và Hắc Ám giáo đình có cừ oán, từ lúc chiến đấu thì biểu hiện của hắn có thể nhìn ra rõ. Hơn nữa hắn quả thật là Quang Minh kiếm sĩ, việc cất giữ Hắc Ám ma kiếm này tất yếu là một họa căn. Bất quá Hắc Ám giáo hoàng đâu thể vô duyên vô cớ trước khi chết, lại dùng phương thức này hãm hại hắn?

Không thể nghĩ thông, Tuyết Lị hiện tại thật sự không nghĩ rõ cái này rốt cuộc là vấn đề gì. Cộng thêm khi nghe tên lưu manh đoàn trưởng nói rằng, đều hoan nghênh nàng đến điều tra, cảm giác có chút xấu hổ, không nghĩ tiếp tục lưu tại đây, rồi nói khách sáo vài câu với Diệp Phong, và cáo biệt. Sau đó nàng cùng hai đoàn trưởng của giáo đình binh đoàn hội hợp, dẫn dắt nhân bộ đội mang những chiến sĩ đã chết bay đi khỏi, để chuẩn bị trở về giáo đình an táng những anh hồn này!

Diệp Phong đưa mắt nhìn dự nhân tiểu thư rời đi, để cho Ba Nhĩ đi gọi đoàn trưởng Cấp Lí, đệ nhất cường sa kỵ sĩ đoàn, cười cười với gã rồi nói: “Cấp Lí đoàn trưởng, lần này ngươi thân thủ giết chết đoàn trưởng Hắc Ám kỵ sĩ đoàn của địch quân, mặc dù là cùng đồng chức quan, nhưng cũng nên phải thưởng tứ. Bây giờ Kì Mễ tướng quân đã bỏ mình, đệ thất quân đoàn mất đi chủ soái, vị trí này do ngươi đảm nhiệm đi. Chờ ta trở lại đế đô, thì không bao lâu ý chí của Liên Na nữ vương sẽ truyền đến!”

“Cái này....” Cáp Lí nghe Diệp Phong nói xong, giật mình ngây ngốc, cảm giác có chút không thể khóc cười, vì chức vị tướng quân, hấn tùy tiện là có thể thăng được ư? Bất quá cảm giác chỉ là cảm giác, Cáp Lí không dám đắc tội với vị cầm thú nam tước này, lập tức khôi phục tâm tình, rồi mở miệng vừa cười vừa cảm tạ liên tục cầm thú nam tước.

Đã có chủ ý từ trước, Diệp Phong biết Cáp Lí sẽ không tin, nhưng tên gia hỏa này không cần phải giải thích nhiều. Khi chiến trường dọn dẹp xong xuôi, hấn phân phó Kiệt Nã Tư đi tìm Mộng Hình, phụ trách chương quản tài vụ của Tư Lược Đoàn, để Mộng Hình dẫn thành viên Tư Lược đoàn đến doanh trại, dựa theo lời hứa lúc trước của hấn mà thưởng kim tệ cho binh tướng!

Ngoài trừ thư tính băng sương ở lại ở khoảng đất trống phía bắc doanh trại, chín con băng sương cự long cùng băng sương long ung đã sớm nhân lúc chúng binh tướng đệ thất quân đoàn dọn dẹp chiến trường, phản hồi tuyết sơn Kỳ Khoa Đức.

Diệp Phong và Lạp Phi Nhĩ dẫn Lam Lam đến thư tính băng sương cự long, để nó dẫn bọn họ đến tuyết sơn. Lạp Phi Nhĩ đối với việc này không có ý kiến gì. Diệp Phong muốn băng sương long ung cũng thập phần đúng ý mà gật đầu đáp ứng.

Tên gia hỏa này thuần túy dựa vào Truyện Tổng Trận. Nếu bên đối phương có địch ý, tình hình không ổn, hấn có thể lập tức phóng ra Truyện Tổng Trận, cùng Lạp Phi Nhĩ và Lam Lam phản hồi trú địa bí mật. Còn thủ hạ ở một Truyện Tổng Trận khác mà di chuyển, tuyệt đối không có nguy hiểm tánh mạng!

Chỗ ở băng sương cự long và băng sương long ung là giải đất trung tâm của tuyết sơn Kỳ Khoa Đức. Mười con băng sương cự long chiếm cái động lớn ở ngọn núi cao nhất tại trung tâm tuyết sơn!

Diệp Phong, Lạp Phi Nhĩ cùng Lam Lam, đứng ở trên lưng thư tính băng sương cự long, thể nghiệm một phen cảm giác cuồn cuộn. Chẳng bao lâu thư tính băng sương cự long đã bay vào động.

Ở cuối cái động lớn, cực kỳ rộng. Bốn phía còn có mười nhánh động nhỏ hơn, tại mặt đất ở phía đông bắc có một chỗ trống, có vẻ như không phù hợp lắm, tương đối nổi bật. Diệp Phong và Lạp Phi Nhĩ nhảy xuống, quan sát chung quanh, nhìn cái động vài lần.

nl.Lúc này, chín con băng sương cự long khác cũng xuất hiện ở doanh trại, phân biệt từ những cái động nhỏ bay ra. Chúng nó nói với thư tính băng sương cự long một vài điều, mà Diệp Phong và Lạp Phi Nhi nghe không hiểu.

Thư tính băng sương cự long nói một hồi với chín con băng sương cự long, đầu tiên lộ ra thần sắc nghi hoặc, sau đó điềm tĩnh lại, đối Diệp Phong và Lạp Phi Nhi thần tình mơ hồ mà nói: “Thật xấu hổ, vừa rồi chỗ của chúng ta có xảy ra một chút vấn đề!”.kien

“À à, không sao, không sao!” Diệp Phong đánh giá tình hình chung quanh, trong miệng cười a a trả lời.

Thư tính băng sương cự long cũng là mẫu thân của Lam Lam, đối Diệp Phong gật đầu, rồi nhìn Lam Lam đang ngồi bên cạnh Lạp Phi Nhi, sau đó đáp xuống đất, đối diện với Lạp Phi Nhi mà nói: “Nơi đây là một mạch tụ tập của long tộc băng sương cự long. Ta là hiện nhân băng sương long vương Vu Lị Ny. Có thể cho ta rõ, “Lạc Dịch Tư” cũng chính là Lam Lam mà người thường gọi, các người đã gặp nhau như thế nào?”

Long tộc ở nam bắc đại lục gồm có quang, ám, băng, hỏa, phong, lôi, thổ, bảy huyết mạch. Mỗi chủng loại đều có vương giả, trong đó Quang Minh cự long vương tối cường, địa vị cao nhất, thống lĩnh tất cả cự long ngoại trừ Hắc Ám ma long. Đây là điều bình thường mà các tộc sanh linh ở đại lục đều biết!

Nếu không có sự kiện trọng đại, long tộc cũng không tập trung số lượng lớn tại một chỗ, mà sẽ rải rác chiếm đóng mỗi người một đỉnh núi. Cho nên Vu Lị Ny long vương này chỉ có chín con băng sương cự long là chuyện bình thường, các băng sương còn lại đều không ở đây.

Diệp Phong và Lạp Phi Nhi nghe được mẫu thân của Lam Lam là băng sương long vương, hơn nữa Lam Lam còn có tên gọi, cả hai đều lộ ra thần sắc kinh ngạc, rồi trịnh trọng giới thiệu chính mình cho Vu Lị Ny long vương. Lạp Phi Nhi lập tức thuật lại việc gặp được Lam Lam cho Vu Lị Ny long vương nghe.

Diệp Phong nhàn hạ ngồi không, ngậm cây Thanh sắc tiêu hồn, liếc qua liếc lại chỗ này, trong đầu không ngừng nghĩ ngợi về ý niệm của hắn. Chín con băng sương cự long cũng ngồi, lắng lắng lắng nghe Lạp Phi Nhi thuật lại câu chuyện!

“Nguyên lai tên nhân loại đáng hận lúc trước ăn trộm Lạc Địch Tư do trọng thương mà chết, xem ra người và Lạc Địch Tư thật sự có duyên a!” Băng Sương Vu Lị Ny, nghe Lạp Phỉ Nhĩ thuật lại xong, nhìn Lam Lam thở dài cảm khái, nghĩ nghĩ rồi hỏi tiếp: “Theo lý thuyết, thì Lạc Địch Tư đến bây giờ không có khả năng lớn như vậy. Trước đó nếu không phải có huyết mạch chí thân của long tộc lôi cuốn, ta căn bản không thể nhận ra nó là hài tử của ta. Vì sao lại như thế? Nó gặp được biến cố gì?”

“Nó ăn rất nhiều băng hệ ma tinh!” Lạp Phỉ Nhĩ ứng thanh trả lời, đem sự tình Tư Lược đoàn cho tới việc băng hệ ma tinh đem cho Lam Lam ăn nói cho Vu Lị Ny long vương nghe.

“Chỉ ăn ma tinh mà lớn đại như vậy ư??” Vu Lị Ny long vương và chín con băng sương cự long khác nghe vậy tất cả đều sửng sốt, nó lắc đầu cảm khái: “Xem ra Lạc Địch Tư bị trộm đi là trong họa có phúc. Lúc còn nhỏ mà đã ăn nhiều ma tinh như vậy, sau này nó trưởng thành, khẳng định sẽ là một băng sương cự long mạnh nhất!”

“Vu Lị Ny long vương, có thể nói cho ta biết hay không, ngài như thế nào là có thể nói cho Bạo Sa Cửu Đầu hoàng rút đi, còn có việc để lại thi thể Ma tộc dư nghiệt nữa?” Diệp Phong thấy băng sương long vương hỏi xong nói rằng, Lam Lam ăn ma tinh cũng rất có lợi cho sau này, hắn liền lập tức bắt đầu hỏi nghi điểm trong lòng của mình.

Vu Lị Ny long vương cười cười: “Lý do ta khuyên được Bạo Sa Cửu Đầu hoàng rút đi rất đơn giản, bởi vì nó sẽ dẫn đám ma thú xâm phạm lãnh thổ của nhân loại, hoàn toàn là do thực vật. Ở Hỗn Loạn hoang nguyên phía nam, số dã thú đã bị chúng nó ăn hết, chúng nó muốn sống sót, ngoài trừ ăn đồng loại của mình, chỉ có cách phải đến địa phương khác mà săn bắt. Ta muốn là sau trận chiến đem thi thể Ma tộc dư nghiệt, để khuyên chúng nó. Kỳ thật nếu ma thú có thực vật sung túc, căn bản sẽ không tới đến khắp nơi. Chúng nó không có quá tham lam, chỉ cần có thức vật mà thôi!”

Ân? Nguyên lai là như vậy... Xem ra có thể lợi dụng điểm này này để nói chuyện với con trùng chín đầu..... hắc hắc, ta thật là tài, cái ý nghĩ này thật tốt... Diệp Phong nghe Vu Lị Ny nói xong, gật đầu tỏ vẻ hiểu rồi, sau đó những ý nghĩ xấu xa và thông minh nhỏ xuất hiện trong đầu, chủ ý quý quái lại có.

Vưu Lệ Ny nữ vương nhìn Diệp Phong gật đầu hiểu rõ, cùng với Lam Lam ở bên cạnh Lạp Phi Nhĩ, áp ứng hỏi: “ Lạp Phi Nhĩ, ta muốn cho Lam Lam ở với ta, nhưng nó lại không muốn xa người. Người có thể thường xuyên hay ở lại tuyết sơn Kỳ Khoa Đức không?”

“Cái này...” Lạp Phi Nhĩ nghe vậy cảm thấy khó xử, nhìn về phía Diệp Phong. Y rất muốn để Lam Lam đoàn tụ cùng mẫu thân, nhưng lại không thể làm Lam Lam rời khỏi mình. Còn chuyện thường xuyên lui tới hay ở lại tuyết sơn Kỳ Khoa Đức đều không dễ, trừ phi đoàn trưởng đại nhân chịu để một Truyền Tống Trận tại đây!

“Vưu Lệ Ny long vương, Lạp Phi Nhĩ là nhân loại, thường đến hay ở lại tuyết sơn Kỳ Khoa Đức thật là làm hắn khó xử. Hơn nữa trước tiên không nói Lam Lam đặc biệt không muốn rời xa Lạp Phi Nhĩ, mà nói nó bị chúng ta yêu thương nói quá đã có tính ham chơi, cũng không có khả năng ở mãi tại tuyết sơn như vậy. Lúc trước nó và kỵ linh hầu của ta thường chơi chung, đó chính là ví dụ!” Diệp Phong nhả khói thuốc ra, rồi ngẩng đầu nhìn băng sương long vương, giọng khàn khàn nói, trong lòng hắn mừng thầm vì cái ý niệm ban đầu của hắn có hy vọng thành công.

Vưu Lệ Ny long vương nghe Diệp Phong nói xong, lo lắng chẳng biết thế nào cho tốt đây. Bởi vì Diệp Phong nói rất đúng, để một nhân loại thường tới hay là ở lại tuyết sơn, căn bản là cưỡng cầu, nó cảm thấy xấu hổ vì có quan hệ này.

Vừa mới gặp lại hải tử, Vưu Lệ Ny long vương căn bản không thể đối mặt với việc Lam Lam rời khỏi nó. Như vậy nó tuyệt đối không chịu. Nếu là sự việc khác, nó có thể dùng cách bá đạo trước nhân loại. Nhưng hai người này coi như là ân nhân thường chiếu cố tới Lam Lam, hơn nữa Lam Lam đối với bọn họ không muốn rời xa. Nếu dùng biện pháp mạnh với bọn họ, Lam Lam có thể sẽ hận nó. Việc này thật sự là rất khó xử a!

“Hắc hắc, Vưu Lệ Ny long vương, ngài không cần lo lắng. Kỳ thật ngài muốn mỗi ngày nhìn thấy Lam Lam cũng không khó. Ta có Truyền Tống Trận có thể để truyện tổng điểm ở tại tuyết sơn Kỳ Khoa Đức, để Lam Lam đi theo chúng ta, cũng có thể tùy thời mà trở về gặp ngài, hoặc giả là ngài đi gặp nó. Bất quá ngài cũng biết Truyền Tống Trận là cái vật rất quý giá. Chúng ta dùng Truyền Tống trận để đối địch với đối phương, thiếu nó nhất định thực lực sẽ bị giảm. Cho nên ta hy vọng ngài có thể cùng liên minh với

chúng ta, tùy thời trợ giúp chúng ta!” Lưu manh đoàn trưởng nhìn băng sương long vương mỉm cười biểu lộ, cuối cùng cũng lộ ra cái đuôi hồ ly.

“Truyện Tổng Trận?!” Vu Lị Ny long vương và chín con băng sương cự long khác, nghe Diệp Phong nói xong, giật mình kinh ngạc, không nghĩ cái tên nhân loại nho nhỏ khi không chỉ có địa tinh hỏa khí, mà còn có Truyện Tổng Trận hảo bảo bối!

“Người nói, trợ giúp các người, là hiệp trợ ngăn chặn địch quân, hay là xâm lược? Nếu là cái sau, tổ tiên long tộc chúng ta có quy định, cự long không thể tham gia xâm lược!” Vu Lị Ny long vương vì có thể thường xuyên nhìn thấy Lam Lam, đối với đề nghị của Diệp Phong có chút động tâm, nhìn hắn chánh sắc hỏi.

“Cái trợ giúp này, không thể xác định lúc này. Bất quá Vu Lị Ny long vương nếu có thể đồng ý liên minh, chỉ cần sau này tùy thời điều khiển băng sương long ưng tùy thời mà trợ giúp chúng ta!” Diệp Phong ngẩn đầu nhìn Vu Lị Ny long vương, trả lời quả quyết.

“Tốt... nói như vậy, ta có thể phái băng sương long ưng tùy thời trợ giúp các người...” Vu Lị Ny vì ái tử, gật đầu đáp ứng liên minh còn chưa thương thuyết xong, thì phía đông bắc của động lớn có một cửa động khác bị ngăn chặn, đột nhiên truyền ra một trận long ngâm liên hồi!

“Không xong, Thánh Ma muốn lao ra. Hôm nay nó rốt cuộc sao lại như thế?!” Vu Lị Ny long vương nhìn về phía cái động bị ngăn đó, nghi hoặc hô lên, cùng chín con băng sương cự long, ngăn chặn trước cửa động. Cái này làm Diệp Phong và Lạp Phi Nhĩ đều mơ hồ chí cực, chỉ biết băng sương long vương nói Thánh Ma là cái gì, lại có thể phát ra long ngâm, chẳng lẽ là một cự long?

Chương 126 : Quang ám đồng thể, cổ quái cự long

Dịch: kitjunior

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Sự thật đã chứng minh, lần này vận khí của Diệp Phong và Lạp Phi Nhi thật tốt, tiếng long ngâm càng ngày càng gần. Một con cự long cổ quái từ bên trong cái động bị chặn bay đến, khiến hai người bọn họ đều giật mình choáng váng. Bởi vì con cự long này thật sự cổ quái!

Ở cửa động là một con “song đầu cổ quái cự long” hình thể lớn hơn Lam Lam một chút, hình dạng cũng đại khái giống cự long, đang bay vòng vòng ở cửa động. Bốn con mắt của hai cái đầu nhìn chăm chăm về phía Diệp Phong.

Theo lý thuyết, song đầu tại long tộc mặc dù là hiếm thấy, nhưng không phải không có. Tuy nhiên long lân (vây rồng) của con cự long này có màu sắc không đều, trước Diệp Phong và Lạp Phi Nhi là một cự long có long lân cực kỳ cổ quái. Cái trán, cái cổ, tứ chi long trảo, ở phía trán có một phiến lân màu trắng hơi lớn, còn lại đều màu đen. Hơn nữa cái đầu bên trái có mắt màu đen, còn đầu bên phải mắt màu trắng. Long xỉ(răng rồng) trái trắng phải đen.

“Bối Khắc, Lộ Kỳ, các người hôm nay sao lại như vậy, sao xúc động thế?” Vu Lị Ny long vương cúi đầu nhìn song đầu quái long chánh sắc hỏi.

“Vu Lị Ny mù mù, cái nhân loại kia là ai? Trong cơ thể hắc có một cỗ Hắc Ám nguyên tố thuần chánh. Từ khi hắc tiến vào động, ta cảm giác được, thật thân thiết, thật thoải mái!” Đầu phải của song đầu quái long dùng hai mắt nhìn chăm chăm Diệp Phong, miệng không trả lời mà hỏi lại, đầu trái lập tức bổ sung: “Ta cũng cảm giác được trong cơ thể hắc có Quang Minh nguyên tố thuần chánh!”

“Long thần tại thương, Quang Ám đồng thể?! Lôi Ân, người rút cuộc là ai??” Vu Lị Ny long vương và chín con băng sương cự long khác, nghe thanh âm non nớt của song đầu quái long xong, tất cả đều giật mình quay đầu nhìn về phía Diệp Phong!

Không xong, con rồng quái thai này như thế nào nó cảm giác được lão tử có chân khí chánh ma?? So sánh với sự giật mình của bọn băng sương long

vương, Diệp Phong trong lòng cực độ rung động, không thể tin được rằng hẳn dù không có dụng chân khí, mà bị song đầu quái long cảm giác được.

“Không cần khẩn trương, ta chỉ là một nhân loại bình thường. Quang Minh nguyên tố chính do ta tu luyện, còn Hắc Ám nguyên tố là thu hoạch ngoài ý muốn khi dung hợp Hắc Ám ma kiếm!” Dồn rung động trong lòng xuống, lưu manh đoàn trưởng bắt đầu nói huyên vượn!

“Hắc Ám ma kiếm?! Long thần tại thượng, Lôi Ân ngươi có phải chán sông không? Tu luyện Quang Minh nguyên tố còn dám dung hợp Hắc Ám ma kiếm? Khó tin nổi, thật sự khó tin nổi. Ngươi lại tự nhiên lại có khả năng bình an vô sự với Hắc Ám nguyên tố... Chẳng lẽ.... Chẳng lẽ ngươi cùng Thánh Ma có điểm giống nhau?”

Vưu Lị Ny long vương đã từng kiến thức qua Diệp Phong sử dụng Quang Minh đầu khí, nghe Diệp Phong nói xong, trong mắt lộ vẻ thần sắc nghi hoặc. Cuối cùng nó nói một câu rồi nhìn về phía song đầu quái long, rồi thở dài. Chín con băng sương cự long còn lại, nhìn Diệp Phong một hồi, rồi nhìn song đầu quái thai một hồi, hình dạng rất cổ quái.

Diệp Phong và Lạp Phi Nhĩ liếc mắt nhau, nhìn lại cái con song đầu quái long đang nhìn chằm chằm hẳn, hướng tới băng sương long vương hỏi: “Vưu Lị Ny long vương, cái song đầu cự long là gì vậy? Ta là Quang Âm đồng thể, cho tới bây giờ không bị phát hiện, nó như thế nào có khả năng một lần phát hiện được hai loại?”

“Nó được gọi tắt là Thành Ma, giống với ngươi cũng là Quang Âm đồng thể, nhưng nó có hai đầu nên có hai tư duy. Nếu tách ra mà xung hô, thì bên trái là Bối Khắc, bên phải là Lộ Kỳ. Chúng nó trời sanh có năng lực cảm ứng siêu cường với Quang Âm nguyên tố, cùng trí tuệ cao siêu. Hôm nay đã được một ngàn tuổi, cũng sắp trưởng thành. Trí thức của chúng nó đều hiểu được sắp là cự long trưởng thành!” Vưu Lị Ny long vương nhìn Diệp Phong rồi mở miệng giải thích.

Quang Âm đồng thể, cự long có hai tư duy? Mẹ kiếp, cái này quả thật là ngu... Hắc hắc, nhìn nó đối với ta có chút cảm giác. Diệp Phong nghe giải thích xong, giật mình không ngừng, hai mắt đảo qua đảo lại, nhìn vào sông đầu cự long Thánh Ma, trong đầu có ý tà niệm, ra vẻ tò mò hỏi băng sương long vương: “Vưu Lị Ny long vương, nó vì nguyên nhân gì mà bị như vậy?”

“Đương nhiên, việc lạ này phải có nguyên nhân chứ. Nếu các người đã thấy, thì ta cũng nói rõ cho các người nghe...” Vu Lị Ny long vương cúi đầu nhìn Diệp Phong vào Lạp Phi Nhĩ cùng với ái tử Lam Lam của nó, rồi kể lại sự tình của song đầu cự long Thánh Ma.

Thánh Ma, là quái thai bởi sau khi hùng tính Hắc Ám ma long (con đực) cường gian thù tính Quang Minh cự long (con cái). Mẫu thân nó bị Hắc Ám ma long cưỡng bạo, vì sĩ nhục mà tự vận, đẻ lại cái trứng của nó, và bị long tộc liệt vào dị loại, nhưng cũng không dám giết chết chúng nó. Trải qua cuộc thương nghị của Quang Minh long vương và năm vị long vương khác, do băng sương long vương đời trước một mực muốn đem nó về nuôi dưỡng ở tuyết sơn Kỳ Khoa Đức. Nếu chúng nó thành thật thì chúng nó có thể sống, nếu trở thành Hắc Ám ma long bình thường gây tác nghiệt, thì trực tiếp giết chết chúng nó!

Cái đầu bên phải Lộ Kỳ mặc dù trời sanh có tính tình hung bạo, nhưng chưa bao giờ tiếp xúc qua Hắc Ám ma long, được dạy bảo rất cuộc cũng nghe lời, cho tới bây giờ chưa xuất hiện tình huống dị thường, cùng với cái đầu trái Bối Khắc ôn thuận, vẫn bị quản giáo tại tuyết sơn Kỳ Khoa Đức!

Trước khi Vu Lị Ny kế thừa vị trí long vương, đối đãi với con song đầu cự long đáng yêu này cực tốt. Sau khi kế thừa vị trí long vương, bởi vì tư niệm trọng phụ ngoài ý muốn chết thảm, lại thêm ái tử bị đánh cắp, liền muốn Thánh Ma gọi nó là mù mù. Ngày thường đối xử đặc biệt thương yêu đối với Thánh Ma, ngoài trừ không muốn cho nó ra khỏi tuyết sơn, những điều còn lại cơ hồ đều đáp ứng nó. Thánh Ma đối với mù mù thương yêu chúng nó này thập phần tôn kính!

Trước đó khi Diệp Phong, Lạp Phi Nhĩ vừa tới đây, chín con Băng sương cự long đã báo cho Vu Lị Ny long vương biết, tình huống bất thường của Thánh Ma.

Àn? Dị loại bị nhốt? Cái này mẹ nó, không dễ xử lý!

Diệp Phong nghe Vu Lị Ny thuật lại xong, điềm lên cây Thanh sắc tiêu hồn, nhìn Thánh Ma vẫn yên lặng nhìn chăm chú hẳn. Hai mắt chuyển động, nghĩ nghĩ rồi lắc đầu nói: “Vu Lị Ny long vương, thỉnh đừng trách ta lắm mồm, các người đối với con ấu long đáng yêu chưa làm ác bao giờ này, quản quá nghiêm ngặt, không có một chút tự do, có chút không đúng đó!”

“Không sai, ta cũng từng nghĩ như vậy. Ta lúc bằng tuổi của Thánh Ma, cơ hồ đã đi khắp đại lục!” Một con hùng tính băng sương cự long giọng thô thiển nói tiếp, làm ra một bộ hình dáng rất tức giận.

Thánh Ma tại tuyệt sơn rất tốt, tất cả băng sương cự long đều đối với chúng nó đặc biệt sủng ái. Bây giờ có một con băng sương cự long lên tiếng, tám con còn lại cũng mở miệng phụ họa theo!

“Ài, ta cũng muốn cho chúng nó đi ra ngoài xem thế giới mới. Nhưng ta cũng đã từng ba lần hướng Quang Minh long vương ý kiến, nhưng đều bị phản đối, không có biện pháp!” Vu Lị Ny long vương sớm đã coi Thánh Ma là người ruột thịt, nhìn Lam Lam cùng Thánh Ma, bất đắc dĩ lắc đầu thở dài.

“Vu Lị Ny mù mù...” Song đầu cự long Thánh Ma vẫn tò mò nhìn chăm chú Diệp Phong, đi đến chân phải phía sau của Vu Lị Ny, thân mật lên tiếng.

“Ai, một con ấu long đáng thương. Vu Lị Ny long vương, dù sao Lam Lam đã đi theo chúng ta, nơi này sẽ có truyện tổng điểm, không bằng ngài để Thánh Ma làm bạn với Lam Lam nha, thuận tiện đi xem thế giới mới. Nếu có tình huống gì thì cũng có tùy thời trở về!” Diệp Phong làm ra vẻ cực kỳ đáng thương đối với Thánh Ma, rồi trầm tư đề nghị băng sương long vương.

“Được đó, long vương. Thánh Ma cũng không còn nhỏ nữa, Cũng nên cho chúng nó đi ra ngoài để kiến thức được thế giới bên ngoài. Dù sao Quang Minh long vương hơn trăm năm rồi không đến đây, hơn nữa có Truyện Tổng Trộn, Thánh Ma có thể tùy thời trở về!” Chín con băng sương cự long còn lại rất thương yêu Thánh Ma, nghe lưu manh đoàn trưởng nói, tất cả đều gật đầu đồng ý.

Thánh Ma trong lòng của Vu Lị Ny long vương có địa vị không phân cao thấp với Lam Lam. Vu Lị Ny nghe Diệp Phong nói xong, cùng với chín con băng sương cự long kia khuyên, cũng không nhịn được liên động tâm, nghĩ nghĩ một lúc rồi gật đầu nói: “Nếu là như thế, quả thật có thể cho Thánh Ma đi ra ngoài để thêm chút kiến thức. Bất quá Lôi Ân đoàn trưởng người nên chú ý nha, ngàn vạn lần đừng cho nó lộ diện trước mặt cự long còn lại. Nếu không Quang Minh long vương mà truy cứu, ta cũng không đảm đương nổi!”

“Ha ha ha, yên tâm, yên tâm, ta chỉ dẫn chúng nó đi ra ngoài để có thêm kiến thức. Nếu mà trùng hợp gặp gỡ cự long khác, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì đâu. Ta cam đoan mà! Diệp đại đoàn trưởng thấy Vu Lị Ny long vương đồng ý, lập tức mừng rỡ cười to cam đoan, trong lòng không ngừng sáng khoái.

“A, a, Vu Lị Ny mù mù vạn tuế, chúng ta có thể đi ra ngoài chơi rồi!” Bối Khắc và Lộ Kỳ cao hứng nhìn nhân loại tóc đen có cảm giác thân thiết với chúng nó, tâm trạng thập phần cảm kích lời đề nghị của hắn, cái đầu dũi dũi dưới chân long vương mù mù nũng nịu.

“Hôm nay thật là một ngày hạnh phúc!” Vu Lị Ny long vương sờ sờ cái đầu của Lam Lam, rồi sờ đầu của Bối Khắc và Lộ Kỳ, nở nụ cười mãn nguyện.

Hắc hắc, rốt cuộc lão tử sau này đã có phương tiện di chuyển. Song đầu cự long Quang Âm đồng thể, hề hề, thoát nhìn rất có uy phong, trở về sẽ kể cho Lộ Lộ các nàng biết, thế nào cũng làm các nàng kinh ngạc. Lão tử hôm nay thu hoạch nhiều thật, ha ha..

Diệp Phong nhìn Vu Lị Ny và Thánh Ma đang mừng rỡ, trong lòng rất vui, chuẩn bị khi trở về sẽ kể lại hết huyền diệu cho mọi người. Đồng thời cũng nghĩ tới vấn đề với Quang Minh giáo đình, tuy nhiên lập tức thích ứng, tên gia hỏa này sẽ nói: Quang Minh giáo đình thật thích quản chuyện người khác, long tộc không quản thì sao đến lượt các ngươi.

Lam Lam nhìn mẫu thân một hồi, rồi nhìn Thánh Ma và băng sương cự long còn lại, trong mắt tràn ngập sự tò mò và cảm giác thân thiết. Tại đây trước mặt đồng loại chính thức, Lam Lam thuở nhỏ đã li khai, phải cần có một khoảng thời gian để thích ứng!

“Lam Lam, người rốt cuộc đã tìm được mẫu thân và đồng tộc. Tương lai sau khi ta chết, không cần lo người cô đơn nữa.” Mĩ nam Lạp Phi Nhĩ nhìn người bạn thân nhiều năm của y, trong lòng yên lặng chúc phúc.

Bởi vì cuộc sống của nhân loại và cự long rất khác xa, Lạp Phi Nhĩ sợ sau khi mình và bọn người đoàn trưởng già chế, chỉ còn một mình Lam Lam cô đơn. Bây giờ Lam Lam đã tìm được mẫu thân và đồng tộc, y rất cuộc đã yên tâm!

Cười vui một trận, Diệp Phong và Vu Lị Ny long vương hoàn tất cuộc nói chuyện. Sau đó dưới yêu cầu của băng sương cự long, hắn lấy ra Hắc Âm ma kiếm cho chúng nó xem qua một phen. Rồi để Lạp Phi Nhĩ cho

Lam Lam ở lại làm bạn với Vu Lu Ngu long vương. Cuối cùng dưới ánh mắt vui mừng của chúng cự long, từ vòm linh thánh giới lấy ra Truyện Tống Truân, mỉm cười vui vẻ bước vào, chuẩn bị phản hồi trú địa bí mật, để báo cho mỹ nhân biết tin tốt!

Chương 127 : Cung Đình Dâm Lạc , Thê Mỹ Thục Nữ Ý Ngoại Thân Thánh

Dịch: vivarichmount

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Quang Minh lịch, tháng 10 năm 9720 đã có hai sự kiện trọng đại xảy ra và nhanh chóng truyền đi khắp cả hai miền nam bắc đại lục, khiến cho người người bàn tán xôn xao, hầu như chẳng ai là không biết, chẳng ai là không hiểu.

Sự việc thứ nhất là Quang Minh giáo đình phối hợp với đệ thất quân đoàn của Mạt La đế quốc và Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn mà tiêu diệt được năm vạn giáo đồ của Hắc Ám giáo đình, trong đó có cả Hắc Ám giáo hoàng. Điều này đã khiến cho cư dân của các đế quốc đều thập phần cao hứng, bởi vì các chủng tộc của nam bắc đại lục đều bị Ma tộc giết hại, vì vậy mà họ rất kinh tởm đối với dư nghiệt của Ma tộc.

Giáo hoàng bị giết, đương nhiên là khiến cho Hắc Ám giáo đồ như quần long vô thủ. Quang Minh giáo đình lập tức thừa cơ truy sát Hắc Ám giáo đồ khắp nơi, gặp ai giết nấy, cương quyết tiêu diệt triệt để dư nghiệt của Ma tộc tại nam bắc đại lục, khiến cho họ hoàn toàn tuyệt tích.

Sự việc thứ hai là Thiên Vũ đế quốc xua quân tấn công Mạt La đế quốc, bị nguyên soái Cát Lôi Tư của Mạt La đế quốc hạ độc trong nước, đến ngày thứ tư thì toàn quân bị độc phát, rồi bị quân đội của Mạt La đế quốc phản kích cùng với hỏa pháo oanh tạc. Cuối cùng thì năm cánh quân được phái đi chỉ còn lại một. Cánh quân này dưới sự thống lĩnh của Tây La tam hoàng tử phải chật vật lắm mới quay trở về quê nhà được.

Chỉ với một trận chiến mà đã tiêu diệt được bốn cánh quân của địch nhân, điều này khiến cho danh tiếng của Cát Lôi Tư nổi lên như sấm, nhưng không ai biết rằng đó hoàn toàn đều là nhờ vào kế sách của Diệp Phong, nên y mới được liệt danh vào một trong các vị thống soái kiệt xuất nhất của đại lục.

Cát Lôi Tư rất muốn thanh minh việc này, và nhường lại chức nguyên soái cho Diệp Phong, nhưng bị Diệp Phong phản đối kịch liệt. Bởi vì hắn tạm thời không muốn được quốc gia quá trọng thị, có như vậy thì hắn mới có thời gian để lo cho Tư Lược đoàn và toàn tâm phát triển Mạt La đế quốc.

Hắn không muốn cho các thế lực tại Mạt La đế quốc biết được đối thủ chân chính của họ là ai, điều ấy mới đúng là hiệu quả mà hắn mong muốn nhất.

Vốn dĩ là một quốc gia yếu nhất trong tám quốc gia, lại trải qua hai trường đại chiến, vậy mà chỉ một cái lắc mình mà mọi việc đã biến đổi hoàn toàn. Giờ đây, Mạt La đế quốc đã trở thành một cường quốc mà các quốc gia khác đều không dám khinh thị, đó cũng là nhờ Hoàng Gia Tur Lược đoàn đã có được hỏa pháo trước tiên, mà số lượng thì càng ngày càng tăng chứ không giảm. Mặc dù Mạt La đế quốc đã liên tiếp trải qua nhiều trận tranh chiến, binh lực cũng có phần suy giảm, tuy nhiên, các quốc gia khác vẫn không dám xem thường bọn họ, huống chi bọn họ còn có một vị thống soái kiệt xuất nữa!

Bàng Kỳ bệ hạ của Thiên Vũ đế quốc nhân vì thấy bốn cánh quân bị tiêu diệt, lại thêm nhận được tin minh hữu của mình là Tắc Tư giáo hoàng bị giết, giận đến nổi ngất xỉu ngay giữa buổi triều, bệnh không dậy nổi. Mọi sự vụ trong nước đều giao cả cho tam hoàng tử Tây La.

So với Mạt La đế quốc, tình hình bây giờ của Thiên Vũ đế quốc có thể nói là cực kỳ bất lợi, bởi vì binh lực toàn quốc của họ chỉ còn lại ba cánh quân. Lúc này chính là thời cơ tốt nhất để xâm chiếm lãnh thổ của bọn họ.

Bốn đại cường quốc là ải nhân vương quốc, dục nhân vương quốc, Quang Minh đế quốc, và thú nhân vương quốc liền thừa dịp quân lực của Thiên Vũ đế quốc không đủ, mà điều tập binh mã chuẩn bị có hành động. Ý đồ của bọn họ thế nào, không nghĩ cũng biết.

Tất nhiên, với cái loại tiện nghi như thế này, thì kẻ cao hứng nhất dĩ nhiên phải là lưu manh đoàn rừrông, nhưng hắn còn phải quan sát tình hình và hành động của tứ đại cường quốc đó thế nào đã. Hắn phải chờ đợi thời cơ tốt nhất để giành lấy thu hoạch lớn nhất và khiến cho tổn thất của mình giảm thiểu càng thấp càng tốt.

Mạt La đệ thất quân đoàn, cuồng sa kỵ sĩ đoàn đoàn trưởng Cấp Lý từ sau khi được Diệp Phong tuyển lựa làm tướng quân ngay tại chỗ, rồi sau đó được Liên Na nữ vương xác thực địa vị, thì trong lòng rất kính nể và cảm kích đối với Diệp Phong, không ngờ rằng hắn lại có thể đề bạt cho mình lên tới chức tướng quân như thế này.

Còn lại bốn vị tướng quân của bốn cánh quân khác của Mạt La đế quốc vốn không phục cảm thú nam tước, thì đã có hai chết, hai bị cắt chức, mà quân đoàn cũng theo quân đội toàn quốc cải biên. Từ bảy quân đoàn bị tổn

thất, nay gộp chung lại thành bốn quân đoàn. Tất cả đều được thay bằng các thủ hạ thân tín của Cát Lôi Tư tướng quân, ai nấy cũng đều là các binh đoàn trưởng và tướng quân, đều trung thành cẩn cẩn với đế quốc.

Trong cái việc bốn tướng quân cũ, có hai là bị chết, còn hai người bị cắt chức, nguyên nhân đã quá rõ ràng, bọn họ không phục lưu manh đoàn trưởng, tất nhiên là hắn sẽ không buông tha cho bọn họ. Hắn phái người đi giết hai vị tướng quân, khiến cho hai người còn lại phải nom nớp lo sợ, nên khi nhận được chiếu chỉ cắt chức của nữ vương, bọn họ liền vui vẻ nghe theo mà không chút phản kháng, thành thành thật thật giao ra binh quyền và rời bỏ chức vụ.

Bởi vì quân đoàn được thu gọn lại, nên chỉ còn sáu vạn binh sĩ, đa số là do Lạc Khắc tể tướng chọn ra từ trong số các quan viên. Vì vậy mà Hoàng Gia kỵ sĩ đoàn giờ đây đã được kiến lập lại rất tốt.

Quá trình kiến tạo Võ thuật học viện rất được thuận lợi, vấn đề còn lại chỉ là thời gian. Những binh sĩ còn lại đều được lưu manh đoàn trưởng tuyển lựa vào làm học viên tham gia nhập học. Sau này, hắn sẽ chọn ra những tinh anh ở trong đám học viên này để thành lập một binh đội chủ lực giúp cho Tư Lược đoàn phát triển.

Lộ Lộ chúng nữ từ khi biết được Diệp Phong đã kinh lịch qua Kỳ Khoa Đức tuyết sơn thì có vẻ hơi khó tin, nhưng hắn đã chính sắc cam đoan điều đó là thật, thì sau đó mới cao hứng với hắn.

Ngày đầu tiên Thánh Ma đến đây, thì đã suýt bị sự nhiệt thành của chúng nữ và thành viên của Tư Lược đoàn làm cho ngất đi vì sung sướng. Nó cảm thấy sự nhiệt tình của loài người quả thật là có hơi thái quá, những gì ngon lành hay ho thì bọn họ đều nhét hết vào miệng nó, lại còn không ngừng giới thiệu những của ngon vật lạ nữa.

Cũng hết cách thôi, vì cự long không phải là thứ có thể dễ dàng gặp được, huống chi là song đầu cự long? Thử hỏi, như vậy làm sao mà không khiến người ta kinh ngạc? Nay Lộ Lộ chúng nữ và thành viên của Tư Lược đoàn nhìn thấy song đầu cự long Thánh Ma chịu đi theo đội ngũ, thì bọn họ cao hứng cũng là việc rất bình thường thôi.

Từ lúc Thánh Ma đến nơi trú ẩn bí mật của Tư Lược đoàn, ngày nào cũng cao hứng đến nỗi không ngậm miệng lại được. Hàng ngày nó cùng chơi đùa với hai con Lam Lam và Tiểu Hắc thì không nói làm chi, mà địa tinh đại lục cũng trở thành nơi bay nhảy cho hai con cự long và một con hầu

tử chúng nó nốt. Mỗi ngày Thánh Ma đều đi khắp nơi để kiến thức những điều mới lạ, hơn nữa cũng không còn lo sợ bị những Long tộc khác phát hiện.

Sau trận chiến tiêu diệt Hắc Âm giáo hoàng, Tuyết Li trở về báo cáo lại sự tình với thượng cấp là dực nhân đại mỹ nữ Á Sắt Lâm. Điều này đã lập tức gây nên sự chú ý của Á Sắt Lâm, nàng chuẩn bị đi điều tra xem có đúng thật như vậy hay không, rồi sau đó mới bẩm báo lại với giáo hoàng bệ hạ.

Hoàng hôn, mặt trời đã lặn về hướng tây, ráng chiều trải rộng khắp nơi trông thật đẹp mắt. Cảnh sắc tại hoa viên trong hoàng cung của Mạt La đế quốc được trang trí đặc biệt u nhã, lại càng mỹ lệ.

“Mẫu hậu, người xem, hoàng nhi không có gạt người mà, Tiểu Hắc quả thật là có thể quăng ném Lam Lam dễ dàng. Hơn nữa, nó còn có thể đánh đổ Kỳ Lạp Tư cự nhân đấy.” Liên Na ôm cánh tay phải của Sa Nhã rồi kéo bà ngồi xuống ghế đá trong lương đình, mỉm cười nhìn Tiểu Hắc đang ngồi trên cỏ tay nắm đuôi Lam Lam vật qua vật lại.

Sa Nhã nghe nữ nhi nói xong, liền quay nhìn con Tiểu Hắc nghịch ngợm rồi lộ ra nụ cười hiếm hoi, gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý với nữ nhi. Lộ Lộ, U Nguyệt Nhi, Tĩnh Hương, Mộng Hình, Phi Phi nằm trên bãi cỏ, neho mắt nhìn song đầu cự long Thánh Ma. Bọn họ đều đến lương đình làm bạn với Sa Nhã.

Khung cảnh náo nhiệt luôn có thể khiến cho lòng người cảm thấy thư thả, gần đây Sa Nhã được nữ nhi cùng với Lộ Lộ, Tĩnh Hương ngũ nữ làm bạn, nên tâm tình cũng đã tốt hơn rất nhiều. Hôm nay bà phá lệ, đáp ứng với nữ nhi cùng ra ngoài tắm cung, dạo chơi hoa viên và ngắm nhìn song đầu cự long hiếm có này.

Vừa mới trông thấy Thánh Ma, Lam Lam và Tiểu Hắc ba con tiểu cầm thú này thì Sa Nhã đã bị dọa đến hết hồn, thật không ngờ rằng giống cự long lại có con nào giống như Thánh Ma vậy, mà kỳ linh hầu có khí lực cường đại như Tiểu Hắc cũng thật là hiếm có.

“Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ xin tham kiến nữ vương bệ hạ, tham kiến nữ vương thái hậu!” Diệp đại đoàn trưởng hôm nay đáp ứng với nữ vương lão bà vào hoàng cung gặp mặt nhạc mẫu, vừa vào hoa viên, hắn đã vội vàng thi lễ với Liên Na và Sa Nhã.

Liên Na còn chưa kể việc giữa nàng và Diệp Phong cho mẫu hậu nghe. Nay hắn đến gặp nhạc mẫu lần đầu, những giai nhân khác e sợ hành vi cử

chỉ của hắc không tốt sẽ khiến cho Sa Nhã có ấn tượng xấu, liền định ninh dặn dò hắc trăm ngàn lần phải ăn mặc tươm tất, và phải tỏ ra có phong độ. Nếu quả hắc có thể đấu được cái bộ mặt lưu manh, thì nhìn từ bề ngoài, trông hắc cũng rất giống một thân sĩ quý tộc. Ài, đây chỉ có thể nói là một tên lưu manh khoác lên cái vẻ ngoài thân sĩ thôi.

Liên Na thấy tình lang đã tới, mà hành vi cử chỉ của hắc cũng không lộ ra điểm nào bất nhã, nên thập phần cao hứng, rồi mỉm cười gật đầu với hắc, tỏ ý bảo hắc không cần đa lễ.

Sa Nhã nhìn nam nhân rất đặc biệt ở trước mắt, người này chính là Lôi Ân nam tước mà nữ nhi vẫn thường nhắc tới với mình đây à? Bà không nén được mà phải liếc nhìn qua hắc vài lần, bà từng nghe nữ nhi nói rằng Lôi Ân đã nhiều lần lập nên chiến công hiển hách, hơn nữa, tính mạng của bà cũng là nhờ những nữ tinh linh thủ hạ của Lôi Ân mà cứu thoát. Đối với sự việc đau lòng ấy, có lẽ tên nam tước này cũng đã hiểu rõ, ài, thật là xấu hổ a.

“Lôi Ân đoàn trưởng, tại sao đến bây giờ người mới tới? Thật là báo hại chúng ta chờ dài cổ a. Phải phạt người kể mấy câu chuyện cười cho chúng ta nghe mới được, nhưng không được kể lại những chuyện cũ!” Diệp Phong nhìn Sa Nhã đoan trang xinh đẹp mà không biết nói gì mới phải, thì vừa vắn được Phỉ Phỉ giải vây cho. Nàng Phỉ Phỉ đại tiểu thư này thích nhất là nghe tình lang kể chuyện cười.

“Tốt, tốt! Phỉ Phỉ đại tiểu thư đã muốn nghe thì ta nhất định sẽ kể chuyện cười cho mọi người cùng nghe!” Diệp Phong thuận thế đáp ứng nàng. Sau khi đến ngồi bên cạnh chúng nữ, hắc hít một hơi dài rồi bắt đầu kể: “Ngày xưa, có một con kiến và một con voi kết hôn với nhau. Vài ngày sau thì con voi đột nhiên chết đi, khiến cho con kiến hết sức thương tâm, nó vừa khóc vừa than thở rằng: Mình ơi, sao mình nỡ lòng nào bỏ ta mà đi trước như thế. Đời này của ta....mẹ nó..... chẳng biết làm gì khác, chỉ chôn mình thôi!”

“Chàng.....sao có thể kể ra cái chuyện cười bất chính như thế....?” Tĩnh Hương nghe xong thì tức giận, vung tay đánh vào lưng hắc một cái, rồi nhin không được, liền cùng chúng nữ bật cười ha hả. Cả Sa Nhã cũng không kìm được mà nở nụ cười nhẹ.

“Hắc hắc.....hắc hắc.....” Diệp Phong thấy không chỉ có Lộ Lộ và Liên Na các nàng cùng cười lớn, mà cả Sa Nhã cũng lộ ra nụ cười thì trong lòng

rất đắc ý. Hắn liền kể một hơi thêm vài chuyện cười nữa. Bởi vì Sa Nhã bình thường chưa từng tiếp cận với hắn, nên không tỏ ra biểu tình gì, chỉ có Tĩnh Hương và Mộng Hình là không ngừng đánh lên người hắn sau mỗi lần nghe xong chuyện cười, cả Liên Na nữ vương cũng không nhịn được mà đánh hắn vài quyền.

Sa Nhã nhìn dáng vẻ cao húng của những người trẻ tuổi trước mặt, cũng cảm thấy vui lây. Khi nhìn thấy ánh mắt của Liên Na dịu dàng nhìn Diệp Phong cùng với động tác đánh yêu của nàng, bà chợt phát hiện ra trong đó có ẩn chứa tình ý, nên trong lòng thập phần nghi hoặc, định là tối nay sẽ hỏi lại nữ nhi cho rõ ràng.

Thời gian vui chơi trôi qua rất nhanh, Diệp Phong cùng Lộ Lộ lục nữ ở lại hoa viên cười đùa vui vẻ và làm bạn với Sa Nhã cho đến tận tối mịt, rồi mới dẫn họ trở về bí mật trú địa. Sau đó không lâu, lại thông qua Truyền Tống Trận để đến tẩm cung của nữ vương lão bà, chờ Liên Na trở lại. Lộ Lộ, Tĩnh Hương, Nguyệt Nhi, và Mộng Hình cũng thông qua Truyền Tống Trận theo đến, khiến cho hắn cực kỳ cao hứng, lần lượt ôm hôn từng người thật say đắm, rồi sau đó mới nằm lăn giường để cho ngũ nữ phục vụ hắn.

Trải qua một thời gian đêm đêm đồng hoan, cả năm mỹ nhân đều hiểu rõ tình lang thích các nàng làm những gì. Giờ đây nhìn thấy hắn nằm ngửa trên giường, ngũ nữ lập tức triển khai hành động. Sư đồ Tĩnh Hương và Liên Na nhẹ nhàng cởi bỏ quần dài của hắn, rồi dùng miệng lưỡi âu yếm tiểu bảo bối của hắn, thỉnh thoảng cũng dùng nhũ phong để thay cho miệng lưỡi của mình. Lộ Lộ và Nguyệt Nhi thì lần lượt trút bỏ hết tất cả những phần y phục còn lại của thiếu gia, rồi dùng chiếc lưỡi thơm tho của mình mà liếm nhẹ khắp các bộ vị trên toàn thân hắn. Còn Mộng Hình thì cúi đầu say đắm hôn lên môi tình lang, đồng thời cũng để cho hắn tự do vuốt ve cặp đùi trắng nõn ngà ngọc của mình.

Ngũ nữ cùng lúc chiều chuộng một nam nhân, nhất thời khiến cho căn nội thất tràn trề xuân sắc, cùng với tiếng rên thoải mái sung sướng của nam nhân vang lên không ngớt, cuối cùng thì Diệp Phong không nhịn được mà bộc phát ra toàn bộ tinh hoa của mình lên khuôn mặt ngọc xinh đẹp của Liên Na. Sau đó hắn để cho ngũ nữ bày ra các tư thế khêu gợi và hấp dẫn thành một hàng ở trên giường, rồi bắt đầu từ Lộ Lộ ở bên trái. Hắn âu yếm ôm lấy vòng eo yêu kiều của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve ngọc đồn, rồi gương cung lấp tên, dừng mãnh tiến vào cấm địa. Hắn cứ thế mà lần lượt sủng

hạnh các mỹ nhân hết từ trái sang phải, rồi lại từ phải sang trái, trong lòng thập phần cao hứng và tràn trề cảm giác đắc thắng của một kẻ chinh phục!

oooOooo

Sa Nhã nhìn ra được Liên Na có tình ý với Lôi Ân, vì muốn hỏi rõ sự việc, nên đích thân đi tìm nữ nhi. Khi đến tẩm cung của Liên Na, bà không để cho thị nữ bẩm báo, tự mình đi thẳng một mạch đến ngoài cửa ngọ thất của Liên Na, nhưng đột nhiên nghe có tiếng rên rỉ hoan lạc của Liên Na và chúng nữ vọng ra, âm thanh rất rõ ràng, không cần nghĩ thì cũng biết là tình cảnh ở bên trong đích thật là hoang dâm cực độ.

“Tại sao Liên Na lại có thể trở thành như thế này? Làm sao nó lại có thể phân hưởng một nam nhân có tai tiếng như Lôi Ân với những nữ nhân khác? Rốt cuộc đây là chuyện thế nào?” Sa Nhã nghe rõ những tiếng rên rỉ, trong đầu tự hình dung ra tình cảnh ở bên trong, nhất thời xấu hổ đến nổi mặt ngọc đỏ bừng, chỉ đành bất lực quay người bỏ đi, trong lòng thầm nhủ thế nào cũng phải hỏi nữ nhi về việc này cho rõ ràng.

Chương 128 : Ác Xúc , Các Hoài Quỷ Thai Đích Giao Dịch

Dịch: vivarichmount

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Vào lúc chính ngọ, ánh dương quang chói chang, khí hậu vừa nóng vừa khô khan bao phủ toàn bộ một dải Tinh Quang bình nguyên tại biên giới bờ biển bắc bộ. Ma thú vương giả Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng đang đứng thẳng người, phảng phất như một tòa núi nhỏ bên cạnh bờ biển, thoải mái hưởng thụ những làn gió biển tươi mát, đột nhiên từ phương nam truyền đến từng trận long ngâm cao vút, khiến cho nó cảm thấy mất hứng.

“Thật là đáng chết, mấy con băng sương cự long kia sao lại cứ thích kêu rống lên hoài như thế? Ài....tiểu song đầu cự long? Vầy đen.....là ma long sao?” Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng quay chiếc đầu cự lớn ở chính giữa lại, nhìn về hướng nam. Trong mắt nó chợt nhìn thấy có mười con băng sương cự long không lớn lắm, và một con song đầu cự long có thân hình hơi nhỏ hơn Quang Minh bạch vũ điều một chút, thì liền lộ ra thần sắc nghi hoặc.

Những con ma thú khác của Tinh Quang bình nguyên khi nghe được tiếng long ngâm thì đều kinh hãi nhìn lên trời, chỉ thấy mười con băng sương cự long và một con song đầu cự long còn chưa trưởng thành đang bay về hướng bọn chúng. Những con ác điều ma thú lập tức giương cánh lên, chuẩn bị tư thế chiến đấu.

Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng nắm trong tay một lực lượng ma thú lâu la rất lớn, nên vốn dĩ không xem mười con băng sương cự long và một con song đầu cự long còn chưa trưởng thành này ra gì. Nó chỉ bình tĩnh quan sát để xem bọn chúng muốn gì, nay thấy hành động của lũ ác điều, liền phát ra một tiếng rống đình tai, ra lệnh cho tất cả ma thú trở về chỗ cũ và không được vọng động.

“Vưu Lị Ny long vương, tên Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng kia kêu rống cái gì thế?” Lưu manh đoàn trưởng đang cười trên lưng Thánh Ma, miệng thông thả ngâm Thanh Sắc Tiêu Hồn, vừa nghe được tiếng rống của Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng liền quay sang hỏi Vưu Lị Ny long vương ở phía bên trái.

“Hắn muốn xem thử chúng ta định làm gì ấy mà. Xem ra ý tưởng của ngươi có thể thực hiện được đấy.” Vưu Lị Ny long vương đang bay lượn trên không, nghe hỏi như thế liền lên tiếng đáp lại. Trong lòng nghĩ đến

biện pháp mà Diệp Phong nghĩ ra để đối phó với ma thú mà cảm thấy rất bội phục.

“Hắc hắc, chỉ cần hấn chịu nghe ta nói trước, thì nhất định sẽ bị thuyết phục rất dễ dàng!” Diệp Phong nhìn Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng ở hướng bắc, thấy khoảng cách đang càng lúc càng tiếp cận thì trên miệng nở nụ cười khoái trá.

“Ha ha, Bối Khắc, ngươi có cảm thấy được không?” Lôi Ân đoàn trưởng cất tiếng cười dài đầy vẻ gian trá, tựa hồ như đã nắm chắc phần thắng trong kế hoạch của mình rồi vậy, Lộ Kỳ vốn có lòng hắc ám, nay nghe tiếng cười của Diệp Phong thì chỉ cười thầm trong bụng.

Bối Khắc là người có thuộc tính quang minh lỗi lạc, mặc dù nó và Lộ Kỳ cùng chia sẻ một thân thể, nhưng vì có hai cái đầu nên cũng có hai lối suy nghĩ khác nhau. Tuy nhiên, bọn chúng trời sinh có thể tâm linh tương thông với nhau, sau khi nghe được Lộ Kỳ cười thầm, liền nói: “Tiếng cười của ngươi cũng gian trá giống như của đoàn trưởng vậy!”

Lộ Kỳ nghe vậy thì lập tức phản bác trở lại, thế là hai tên lại lặng lẽ đấu khẩu với nhau. Trải qua một thời gian ở chung với nhau, sự thân thiết giữa Thánh Ma và Diệp Phong lại càng sâu đậm. Giờ đây nó rất thích lưu lại ở bên cạnh Diệp Phong.

Đêm qua, Diệp đại sắc lang cùng với năm vị mỹ nhân trải qua một đêm tiêu hồn sáng khoái, hấn đã khiến cho cả năm nàng liên tiếp đạt đến cao trào hết lần này đến lần khác, dục hỏa dâng cao, khoái cảm dồn dập đến nỗi các nàng không còn chịu đựng được nữa mà phải rên rỉ xin tha thì hấn mới chịu đè Nguyệt Nhi xuống giường rồi bộc phát toàn bộ tinh hoa vào nội thể của nàng. Sau trận mây mưa, hấn ôm lấy năm tám thân trắng trẻo mịn màng ngủ một mạch cho đến sáng, rồi mới đi tìm Vụ Lệ Nị long vương kể ra kế hoạch đã được hấn chuẩn bị chu đáo để đối phó với ma thú. Thế là cả bọn cùng nhau kéo tới Tinh Quang bình nguyên.

Sa Nhã vì đêm qua nghe được tiếng Liên Na rên rỉ cầu xin Lôi Ân sung hạnh mình, thì trong lòng bà thắc mắc mãi không thôi, suốt đêm không ngủ được. Bà nghĩ mãi vẫn không hiểu, với cá tính của Liên Na như vậy, làm sao lại có thể chịu phân hưởng một trượng phu với nhiều nữ nhân khác? Chẳng những vậy, giờ đây nàng đã là nữ vương, sao lại phải rên rỉ cầu xin được sung hạnh? Nếu để người ngoài biết được việc này, vậy chẳng phải là nàng sẽ bị mất hết uy tín hay sao?

Nghĩ mãi không ra, nên Sa Nhã quyết định sau giờ Ngọ là lúc Liên Na được rảnh rỗi thì sẽ tìm nàng nói chuyện. Nghĩ đến sự việc đêm qua, nghĩ đến tình huống nữ nhi của mình cùng với nam nhân làm ra cái việc xấu hổ như thế....Sa Nhã hiểu được đó là một việc khó nói ra miệng, nên bà cũng hy vọng là khi nói chuyện với nữ nhi, nó sẽ không khiến hai người quá ngượng ngùng.

oooOooo

“A, thật là một con song đầu cự long cổ quái, trong lớp vảy đen lại xen lẫn những tấm vảy màu trắng, trên lưng lại cõng người nữa à? Sao lại thế này?” Diệp Phong và Vu Li Ny cùng những con cự long càng bay gần tới nơi, khiến cho Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng nhìn rõ được hình dáng của Thánh Ma, nên nó lập tức lộ ra ánh mắt kinh hãi. Cứ để cho bọn người Diệp Phong đến một khoảng cách vừa tầm, rồi chiếc đầu rắn ở giữa lớn tiếng nói với giọng không khách khí: “Băng sương long vương, cảm tạ những thi thể lần trước của ngươi. Lần này các ngươi đến đây có việc gì chăng?”

Trong lần dọn dẹp bãi chiến trường lần trước, binh tướng của đệ thất quân đoàn đã theo mệnh lệnh của Diệp Phong mà mang tất cả thi thể của dư nghiệt Ma tộc ném ra ngoài năm dặm về hướng bắc, vô hình chung đã trở thành mỹ thực cho ma thú.

Vu Li Ny nghe lời của Sa Cửu Đầu Hoàng không chút khách khí nào, liền cười lạnh một tiếng, chỉ huy những con cự long bay lượn thành vòng tròn ở trên đầu nó, rồi dùng tiếng đại lục cũng đáp lại không chút khách khí: “Không có chuyện thì ta tới đây làm chi?”

“Vậy ngươi tới đây có việc gì?” Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng có thể giao tiếp với các loại sinh linh dễ dàng, nên vừa nghe xong lời của Băng Sương long vương thì nổi lòng hứng thú nhìn về hướng Thánh Ma, rồi cũng dùng tiếng đại lục đáp lại lời của Băng Sương long vương.

Vu Li Ny long vương không thèm trả lời câu hỏi của nó, chỉ nhìn sang Diệp Phong. Hắn gật đầu hội ý, rồi cúi nhìn xuống Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng, cao giọng nói: “Cửu đầu hoàng các hạ, ta là đại diện của quốc gia này. Ma thú các ngươi có thực lực cường mạnh thế nào, chúng ta đã được lãnh giáo qua. Kỳ thật, trận chiến này vốn dĩ không cần thiết, vì các ngươi chỉ cần vật thực mà thôi. Nếu như các ngươi chịu kết minh và đồng ý rời khỏi đất đai của chúng ta, vậy tể quốc có thể cung cấp cho các ngươi một số lượng lớn

gia súc. Như vậy chẳng phải là hay hơn cùng nhau chém giết ở đây hay sao?”

“Kết liên minh và triệt thoái khỏi đây, rồi lại cung cấp thực vật và gia súc cho chúng ta? Nhân loại các người sao lại có thể chịu thiệt như vậy chứ?” Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng kinh dị nhìn Diệp Phong chăm chăm, không tin là có chuyện tốt như thế, nên phải cất tiếng hỏi lại.

Diệp Phong cố nặn ra dáng vẻ cực kỳ chân thành, cười nói: “Cửu đầu hoàng, các hạ đa tâm rồi. Nữ vương của ta thành tâm muốn kết minh với người, vì không muốn có thêm nhiều người phải hy sinh. Huống chi, đối với việc này, chỉ cần thử một lần thì biết ngay thật giả, vốn không thể gạt được các người kia mà. Tuy nhiên, nếu là minh hữu của chúng ta, thì tề quốc chỉ có một yêu cầu nho nhỏ mà thôi.”

“Vậy sao? Yêu cầu thế nào?” Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng thấy Diệp Phong nói với vẻ chân thành và cũng có chút đạo lý, nên động tâm hỏi lại. Vì dù sao đi nữa, ma thú và nhân loại xảy ra chiến tranh thì ắt hẳn đôi bên sẽ bị tổn thất nặng, nếu kéo dài như thế thì sẽ không tốt chút nào. Giờ đây, nếu như các nhân loại quốc gia chịu cung cấp thực vật cho chúng trong hòa bình thì quả thật là một chuyện rất tốt.

Con bà người, lão tử không tin rằng người không động tâm. Diệp Phong nhìn Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng rồi chửi thầm trong bụng, nhưng ngoài miệng vẫn cười nói: “Ma thú các người vẫn thường xảy ra những chuyện chém giết lẫn nhau, vì vậy nên điều kiện của tề quốc rất đơn giản. Đó là tề quốc sẽ cung cấp một số lượng gia súc có thể làm cho các người vừa lòng, đổi lại thì các người giao cho chúng ta những con Ma thú tự tàn sát lẫn nhau ấy để giúp chúng ta tăng cường quân lực!”

Việc Ma thú tàn sát lẫn nhau quả thật là vẫn thường xảy ra, đó là vì không có vật thực mà phải làm như thế. Ngày trước tại Khủng Bồ ma lâm, Ma thú vẫn luôn đánh giết và ăn thịt lẫn nhau để sinh tồn, nếu không thì số lượng của Ma thú ngày hôm nay đã tăng trưởng rất nhiều rồi.

Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng nghe xong lời của Diệp Phong, hơi suy nghĩ một chút, rồi cười nói: “Các người mong rằng có thể dùng Ma thú để tăng cường quân lực của mình hay sao? Ta có thể đáp ứng đề nghị kết minh này của các người. Tuy nhiên, nếu các người không cung cấp đầy đủ số lượng gia súc cho chúng ta no bụng, thì chúng ta nhất định sẽ quay lại.”

Hừ hừ, các người cho rằng sau khi ăn gia súc của lão tử thì còn có mạng để trở về hay sao? Diệp Phong thấy Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng chịu đáp ứng kết minh, thì nghĩ thầm trong bụng như thế, nhưng ngoài miệng vẫn lớn tiếng cười ha hả đầy vẻ cao hứng để cho Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng được yên tâm, rồi lại bàn thêm chi tiết về sự kết minh với y.

Thánh Ma và Vu Lị Ny long vương cùng với chín con Băng Sương cự long kia đã sớm biết kế hoạch của Diệp Phong, nay thấy Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng đồng ý kết minh, thiếu chút nữa là đã phá lên cười lớn rồi.

Diệp Phong từ miệng của Băng Sương long vương mà biết được Ma thú vì vật thực mà hung hãn nuốt chửng người và thú, nên trong đầu liền nghĩ ngay tới việc lợi dụng phương thức hoán đổi gia súc lấy một ít Ma thú, lại bỏ thêm chút tâm tư cho kế hoạch càng thêm chu đáo. Trước tiên là tiến hành trao đổi như đã định, lấy gia súc đổi Ma thú, sau đó thì thêm một chút “gia vị” vào trong cơ thể của đám gia súc ấy, rồi để cho đám Ma thú ăn vào mà bị trúng độc chết đi. Thật là dê hèn bỉ ổi a!

Hừ hừ, thật không ngờ rằng Ma thú chúng ta lại được nhân loại cung phụng như thế, nhưng nhìn bề ngoài xem ra hình như chỉ có một quốc gia cung phụng thì phải? Hừ, cứ đợi cho Ma thú chúng ta không cần phải tàn sát lẫn nhau nữa, sau khi sinh sôi nảy nở nhiều hơn trước, thì toàn thể đại lục này đều sẽ trở thành đất sản cho chúng ta, ha ha....Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng trong lúc nghe Diệp Phong bàn đến chi tiết của cuộc kết minh thì liền âm thầm tính toán âm mưu trong đầu.

Một người một rắn sau khi thương nghị tất cả chi tiết xong, thì Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng rất hài lòng với số lượng gia súc mà Diệp Phong hứa hẹn cho nó. Trong lòng Diệp Phong khẽ cười lạnh, nhưng bề ngoài thì lại càng vô cùng cao hứng, bởi vì một phần lãnh thổ của đế quốc rốt cuộc cũng sắp thu phục trở lại rồi.

“A, tốt! Được rồi, Cửu đầu hoàng các hạ, giờ đây ta có thể thỉnh giáo người một vấn đề hay không?” Trong lòng lưu manh đoàn trưởng lúc này rất sáng khoái, hấn ngồi trên lưng Thánh Ma, châm thêm một điều Thanh Sảng Tiêu Hồn, rồi cúi đầu nhìn xuống chín chiếc đầu rắn cực lớn mà cất tiếng hỏi.

“Tất nhiên là được. Giờ đây chúng ta đã là minh hữu, có việc gì người cứ hỏi đi.” Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng gật đầu đáp ứng, dù sao thì Ma thú cũng không có điều bí mật gì là không thể nói ra.

Diệp Phong thấy y sáng khoái đáp ứng như vậy, liền cười lớn, hỏi: “Lúc trước khi các người từ Khủng Bồ ma lâm chạy ra ngoài, có phải là vì đã biết trước sẽ có động đất hay không?”

“Ha ha, ta còn tưởng người muốn hỏi chuyện gì, thì ra là chuyện này. Đúng vậy, trước khi xảy ra vụ động đất đó, chúng ta đã thông qua loài Kim Cương kiến sống ở sâu dưới lòng đất mà biết được sắp có đất, vì vậy nên mới thống lĩnh toàn bộ Ma thú rời khỏi dãy đất đầy nguy hiểm ấy!” Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng cười lớn trả lời hắn. Đối với nó mà nói, điều đó hoàn toàn không thể xem là một bí mật gì, huống chi, hiện nay địa chấn đã kết thúc, nên nó có thể dùng điều đó để mua chuộc tình cảm của đám minh hữu này. Xem ra việc này chẳng có hại cho nó chút nào.

Mẹ nó, lão tử đã biết trước là đám Ma thú này vốn không thể vô cớ mà rời khỏi ma lâm như thế mà. Hừ, đồ khôn kiếp, nếu ở lại Khủng Bồ ma lâm thì bọn chúng đã sớm làm mồi cho đám thủy ngư rồi.

Diệp Phong sau khi nghe xong câu trả lời của Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng, liền mắng thầm bọn chúng ở trong lòng như thế, rồi cười nói với nó thêm một lúc nữa. Thấy Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng nhìn Thánh Ma với vẻ tò mò, Diệp Phong liền bịa ra một câu chuyện hoang đường, bảo rằng Thánh Ma được nở ra từ một quả trứng rồng quái dị, không có hơi thở của giống rồng, và trải qua suốt ba ngàn năm rồi mà vẫn chưa trưởng thành được.

Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng nghe xong lời thuật của Diệp Phong thì đối với loại dị chủng như Thánh Ma này lại càng hồ đồ hơn. Nó không thể xác định được lời của Diệp Phong là chân hay giả, còn Thánh Ma cùng với Vụ Lị Ny long vương và những con cự long khác thì ráng cố nén cười, nếu là ở tuyết sơn thì bọn họ sớm đã phá ra cười như điên khủng rồi.

Lưu manh đoàn trưởng quay sang Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng khách sáo chào từ biệt một tiếng, rồi cười Thánh Ma cùng với Vụ Lị Ny long vương rời khỏi Tinh Quang bình nguyên. Trong lòng hắn rất đặc ý vì sắp sửa thu hồi lại lãnh thổ cho Mạt La đế quốc, mặc dù Võ thuật học viện đã tìm được địa điểm tốt ở bên ngoài đế đô, nhưng hắn có thể dùng địa phương này để hoàn thành một việc khác.

Ha ha.....cái giống nhân loại nhỏ bé kia, sớm muộn gì các người cũng sẽ hối hận vì việc cung cấp vật thực cho chúng ta.....ha ha ha.....Mười tám cặp mắt rắn to lớn của Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng dõi theo thân ảnh của Diệp Phong đang xa dần mà cười thầm trong lòng.

Chương 129 : Võ Thuật Học Viện , Cầu Trọ Đặc Sứ

Dịch: vivarichmount

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Bàng Kỳ bệ hạ ngã bệnh, bao nhiêu đại quyền chấp chương Thiên Vũ đế quốc đều rơi cả vào tay Tây La hoàng tử. Đối với sự dòm ngó và việc điều binh khiển tướng của bốn nước Quang Minh, ải nhân, thú nhân và dục nhân, y tuy có lòng chống cự với họ, nhưng khổ nỗi là binh lực không đủ, chỉ đành truyền lệnh ra khắp cả nước, bắt toàn thể tráng đinh nhập ngũ để bổ sung binh lực, đồng thời cũng kêu gọi các phong địa quý tộc đến hiệp trợ kháng địch.

Sự an nguy của đế quốc cũng có liên quan đến phong địa các nơi của giới quý tộc, đế quốc chính là giới quý tộc bọn họ, vì vậy mà bọn họ không thể để cho đế quốc bị mất đi. Cũng bởi vì lý do đó mà khi Tây La hoàng tử ban ra cáo thị, giới quý tộc khắp nơi liền nổi lên hưởng ứng, một lòng hiệp trợ y kháng địch.

Tuy nhiên, cái chính sách cưỡng bách tráng niên nhập ngũ thể này đã gây ra cảnh đại loạn khắp nơi tại Thiên Vũ đế quốc, nhất thời dân chúng không thể mưu sinh. Dù Tây La hoàng tử không muốn xảy ra cục diện như vậy, nhưng y thật sự không còn cách nào khác.

oooOooo

Ngày thứ hai sau khi Sa Nhã phát hiện ra việc giữa Liên Na và Lôi Ân, bà đã tìm Liên Na để hỏi cho rõ mọi chuyện. Dù rằng rất xấu hổ khi phải nhắc đến chuyện đó, nhưng rốt cuộc Liên Na cũng kể ra hết quan hệ giữa nàng và Lôi Ân cho mẫu thân nghe. Đối với việc Liên Na chịu cùng phân hưởng một trọng phu với các nữ nhân khác của Lôi Ân thật là hoàn toàn nằm ngoài ý liệu của bà.

Tuy nhiên, việc Liên Na rên rỉ thế nào đã bị bà nghe hết cả, nên việc ấy đã khiến nàng rất ngượng ngùng và xấu hổ rồi. Vì vậy mà bà cũng không tiện nói thêm điều gì, chỉ nhắc nhở Liên Na phải cẩn thận không được để người ngoài phát hiện, và luôn tiện cũng nên chuẩn bị cấp cho hẳn một danh hiệu. Sa Nhã khẳng định rằng với người giàu kinh lịch như Lôi Ân thì thế nào cũng có bàn qua việc này với Liên Na, nên bà cũng mong họ sớm công bố việc này ra ngoài.

Diệp Phong nghe Liên Na kể lại việc Sa Nhã đã biết mối quan hệ của bọn họ, nên nghĩ điều đó cũng không phải là tội tặc tử, dù sao thì trước sau gì cũng mọi người cũng sẽ biết, vì vậy nên hắn cũng không mấy quan tâm đến việc này. Hắn chỉ căn dặn Liên Na lập tức ban lệnh ra toàn quốc, sai người đi các nơi thu mua thật nhiều các loại gia súc để làm vật thực cho Ma thú ở miền đông bắc tỉnh, khiến cho Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng đồng ý triệt thoái, và Mạt La đế quốc sẽ được khôi phục lại được cuộc diện hòa bình tốt đẹp.

Ái nhân, thú nhân, và dục nhân tam đại vương quốc đều nuôi lòng độc chiếm hoặc là chiếm hữu đại bộ phận lãnh thổ của Thiên Vũ đế quốc nên ai nấy đều có địch ý với nhau. Nay thấy cử động của Thiên Vũ đế quốc, ba quốc gia này lại càng gấp rút triển khai hành động.

Ái nhân vương quốc ở gần Thiên Vũ đế quốc nhất, chỉ cần băng qua Hỗn Loạn hoang nguyên là tới. Còn thú nhân vương quốc thì có đầy đủ quân lực của hai lộ thủy lục, nên tốc độ hành quân rất nhanh. Dục nhân vương quốc thì lại chuyên về không quân, luận về tốc độ hành quân thì không có quốc gia nào có thể sánh kịp với họ.

Quang Minh đế quốc vốn cũng muốn độc chiếm hoặc ít nhất cũng là chiếm hữu một phần lãnh thổ của Thiên Vũ đế quốc, nhưng vì thấy gần đây đám Ma thú đột nhiên rút ra khỏi tỉnh đông bắc của Mạt La đế quốc, rồi lại tiến vào địa phận bắc tỉnh của bọn họ, khiến cho quân đồn trú ở đây trở tay không kịp, bị Ma thú điên cuồng công phá mà không thể ngăn cản nổi. Vì vậy, bọn họ đành bỏ qua hành động đánh chiếm Thiên Vũ đế quốc, mà toàn tâm quay sang đối phó với Ma thú.

Cùng lúc đó, Quang Minh quốc vương là La Kiệt – Đế Mạc Tây và Quang Minh giáo hoàng Ôn Tư – Khang Nạp Lợi không thể lý giải được tại sao đám Ma thú lại triệt thoái toàn bộ ra khỏi Mạt La đế quốc. Sau khi bàn bạc, hai người liền chuẩn bị phái đặc sứ đến Mạt La đế quốc và dục nhân vương quốc để thỉnh cầu hiệp trợ, ba mặt cùng giáp công để tiêu diệt Ma thú.

Lời xưa có nói: “Nhân đa hảo bản sự!” * quả là không sai. Tại hướng đông của Mạt La đế quốc, nhờ có các công tượng cật lực làm việc suốt ngày đêm, rốt cuộc thì Võ Thuật học viện của cầm thú nam tước cũng đã được hoàn thành, và các đạo sư nổi danh cũng được mời về đông đủ.

Học viện được xây cất xong, tất nhiên là phải chiêu sinh. Liên Na nữ vương vì muốn khiến cho tình lang được cao hứng nên ban lệnh ra cho các quan viên và quý tộc khắp nơi, là Võ Thuật học viện sẽ miễn phí cho các học viên trẻ tuổi, lại bao ăn ở cho tới khi mãn học. Thông cáo chỉ vừa mới được truyền ra thì đã lập tức khiến cho khắp nơi đều nháo nhào cả lên, nhất thời toàn quốc đều xôn xao hẳn. Đại bộ phận thanh niên trong giới bình dân lập tức vội vàng lên đường thượng kinh.

Những cư dân cùng với quan viên và quý tộc ở đế đô vốn đã biết rõ phẩm cách của cầm thú nam tước như thế nào, thế nhưng lần này thấy hành động thu học viên miễn phí của hắn làm cho họ rất bất ngờ. Thật khó có thể tin được hắn lại rộng rãi như thế.

Học viện đã bắt đầu hoạt động, tất nhiên là cần phải có một viện trưởng để đứng ra xử lý mọi việc, đây quả thật là một việc phiền toái, nhưng Diệp Phong chỉ đành đích thân lo liệu. Với một lời nói của hắn, đại mỹ nhân Tĩnh Hương đã lập tức trở thành viện trưởng, toàn quyền xử lý mọi việc.

Mục đích mà Diệp Phong sáng lập ra Võ Thuật học viện chính là muốn tuyển lựa những học viên tinh anh. Tuy nhiên, ngay ngày đầu tiên sẽ không truyền thụ cho họ những môn tuyệt học, mà chỉ định dạy những môn công phu cường thân kiện thể mà hằng ngày thành viên của Tư Lược đoàn vẫn thường luyện, chẳng hạn như các môn long, hổ, báo, xà, hạc ngũ hành quyền, cùng với phương pháp thổ nạp ngũ hành thủy, hỏa, phong, lôi, thổ. Do đó, nhiệm vụ giảng huấn tất nhiên là sẽ rơi vào tay của các lưu manh tiểu binh trong Tư Lược đoàn.

Đáng thương cho những binh lính bị phạm tội của Mạt La đế quốc và những học viên ghi danh nhập học. Đối với chương trình giảng huấn của Tư Lược đoàn lưu manh tiểu binh, mỗi ngày phải tu luyện quyền pháp và phương pháp thổ nạp, đồng thời còn phải luyện thể năng bằng cách đeo vác nặng để chạy đường xa, quả thật cực khổ cô cùng. Trong số những học viên cũng có một số thanh niên là con cháu quý tộc, vì không chịu đựng nổi phương pháp huấn luyện quá khắc khe này mà liên tiếp xin nghỉ học.

Đối với đám thanh niên quý tộc không chịu nổi cực khổ này, Tĩnh Hương biết rất rõ là sẽ không thể luyện cho bọn họ trở thành những bậc anh tài được, dù có giữ lại cũng chỉ làm hao phí lương thực mà thôi. Vì vậy, hễ có học viên xin thôi học thì nàng đều chấp nhận ngay.

oooOooo

Sáng sớm, tại đại điện của hoàng cung, Liên Na đang cùng Lạc Khắc tể tướng và chúng quần thần đang thương nghị sự vụ, đột nhiên có vệ binh vào báo là có chủ giáo Quang Minh giáo đình là Á Sát Lâm - U Ny cùng với công tước Trác Lạc – Đế Mạc Tây của Quang Minh đế quốc đến cầu kiến.

“Chủ giáo Quang Minh giáo đình và công tước của Quang Minh đế quốc ư? Họ đến để làm gì?” Liên Na nghe xong bầm báo thì rất thắc mắc, quay nhìn về hướng của tình lang như dò hỏi ý kiến của hắn, nhưng ngoài miệng vẫn hỏi chúng quan viên: “Chư vị khanh gia, có ai đoán ra được mục đích của bọn họ chăng?”

Chúng quan viên nghe nữ vương bệ hạ hỏi, lập tức bàn tán xầm xì, bao nhiêu cặp mắt đều nhìn về hướng Lạc Khắc tể tướng. Lạc Khắc thấy thế thì định lên tiếng, thì Diệp Phong đã nháy mắt ra hiệu với lão, rồi cười nhẹ, trả lời: “Toàn bộ Ma thú đã triệt thoái ra khỏi tỉnh đông bắc của chúng ta, rồi sau đó lại đi vào lãnh thổ phía bắc của Quang Minh đế quốc. Lần này giáo đình và Quang Minh đế quốc cùng phái người đến đây, chắc hẳn là muốn mời quốc gia chúng ta phái binh giúp đỡ cùng tiêu diệt Ma thú. Ha ha....thật không ngờ đến cả hai thế lực mạnh như giáo đình và Quang Minh đế quốc lại có thể tìm đến đây để thỉnh cầu viện trợ!”

“Cao kiến! Lời của Lôi Ân nam tước quả thật là cao kiến!” Phần đông quan viên trong đại điện ngày hôm nay đều theo Lạc Khắc. Vừa nghe xong lời của cầm thú nam tước, liền cuống quýt vượt mông ngựa. Việc Liên Na nữ vương đặc biệt trọng thị cầm thú nam tước thì ai cũng có thể nhìn ra. Huống chi, với thân phận là tôn nhi của tể tướng đại nhân cùng với thực lực của bản thân cầm thú nam tước, không ai nịnh bợ hắn mới là chuyện lạ.

“Đúng lắm! Lời của Lôi Ân nam tước rất có đạo lý, vậy khanh nghĩ chúng ta nên làm sao, nhận lời viện trợ hay là cự tuyệt bọn họ?” Liên Na nữ vương vốn đã biết rõ kế hoạch mà tình lang dùng để đối phó với Ma thú. Sở dĩ nàng tạo cơ hội cho chúng quan viên suy đoán ý đồ của đối phương, chẳng qua chỉ là muốn cho tình lang có cơ hội biểu hiện ở trước mặt chúng nhân mà thôi.

Diệp Phong nghe Liên Na hỏi xong, liền ngang nhiên bước thẳng lên gần vương tọa mà không chút úy kỵ gì, hạ giọng nói nhỏ vài câu vào bên tai Liên Na, rồi mới lui về chỗ cũ. Lúc này Liên Na tỏ ra thần sắc rất tán thưởng, lập tức ra lệnh cho vệ binh truyền gọi Á Sát Lâm chủ giáo và Trác Lạc công tước vào trong điện.

Theo quy củ, trong phương viên vương tọa, ngoại trừ quốc vương thì bất luận là ai cũng không được đến gần. Thế mà giờ đây chúng quan viên đều nhìn thấy cầm thú nam tước có hành động đại bất kính như thế, nhưng chẳng những Liên Na nữ vương không hề tức giận mà còn lộ ra vẻ tán thưởng. Vì vậy nên bọn họ đều cảm thấy rất bội phục, lại càng xác định được rằng cầm thú nam tước ở trong mắt nữ vương có địa vị cực cao.

Úi chà, quả đúng là dực nhân mỹ nữ! Chẳng lẽ nàng chính là chủ giáo của Quang Minh giáo đình hay sao? Ừm, về ngoài của nàng quả thật là rất thánh khiết, ánh mắt rất vũ my, lại có khí chất rất thành thực, đến thật là đúng lúc a.....

Diệp đại sắc lang đang đứng bên cạnh Lạc Khắc, nhìn thấy mỹ nhân kiều diễm làm động lòng người như Á Sắt Lâm chủ giáo, liền thâm nhủ như thế. Đi bên cạnh nàng là một thanh niên tóc màu tím, tuổi trẻ anh tuấn, công tước Trác Lạc. Thấy hai người sánh vai đi vào đại điện, Diệp Phong lập tức nổi lòng hứng thú, đưa mắt ngắm nhìn khắp nơi trên cơ thể của Á Sắt Lâm.

“Nữ vương bệ hạ!” Á Sắt Lâm và Trác Lạc lập tức đồng thi lễ với Liên Na.

Á Sắt Lâm mặc trường bào mục sư màu trắng của Quang Minh giáo đình, bên ngực trái có thêu một chiếc thập giá màu vàng kim, hòa với làn tóc dài trắng như tuyết và đôi mắt màu long lanh như nước hồ thu của nàng càng làm tăng thêm vẻ đẹp thánh khiết và khí chất đoan trang thành thực, cùng với nét yêu kiều vũ my.

So với Trác Lạc công tước là người đang mặc bộ y phục màu tím, dáng vẻ anh tuấn bất phàm đang đứng bên cạnh Á Sắt Lâm, thì tựa như gã không được nổi bật lắm. Điều này cũng dễ hiểu thôi, vì hầu như các cặp mắt của quần thần trong lúc này đều tập trung cả vào người Á Sắt Lâm.

Liên Na nhìn thấy sau khi dực nhân mỹ nữ tiến vào đại điện thì hai mắt của tình lang lập tức sáng lên, say mê ngắm nhìn không thôi, thì trong lòng có chút tức giận. Nàng ho khan một tiếng, rồi chính sắc nhìn Á Sắt Lâm và Trác Lạc, hỏi: “Nhị vị chính là Á Sắt Lâm chủ giáo và Trác Lạc Công Tước ư? Chẳng biết nhị vị lần này đến đây là vì chuyện gì?”

“Nữ vương bệ hạ, lần này chúng tôi đại biểu cho Quang Minh giáo đình và Quang Minh đế quốc, đến đây thỉnh cầu nữ vương bệ hạ xuất binh tương trợ, cùng chúng tôi diệt trừ Ma thú. Quang Minh quốc vương La Kiệt bệ hạ

biết được nữ vương bệ hạ chưa hề cử đại hôn, nên đặc biệt phái Trác Lạc Công Tước đến đây để cầu thân với nữ vương!”

Á Sắt Lâm – U Ny là bát giai Quang Minh ma kiếm sĩ. Nàng là một trong số rất ít giáo chủ ở tại Quang Minh giáo, vừa là giáo viên vừa là tướng quân của dực nhân kiếm sĩ quân đoàn. Thuở nhỏ phụ mẫu đều chết sớm, được Quang Minh giáo đình nuôi dưỡng. Năm nay đã bốn mươi tuổi những vẫn còn độc thân. Lúc này, đôi mắt long lanh như nước hồ thu đang nhẹ nhàng quan sát Diệp Phong, chợt nghe Liên Na hỏi liền mỉm cười, theo lễ cát tiếng đáp lại.

Trác Lạc – Đế Mạc Tây là lục giai Quang Minh thất thập, cũng là hoàng đệ nhỏ nhất của Quang Minh quốc vương La Kiệt bệ hạ. Lần này gã phụng mệnh đến đây cầu thân với Liên Na, nên sau khi nghe Á Sắt Lâm bẩm báo xong, liền đứng thẳng người, mỉm cười lễ độ với Liên Na. Trong lòng gã thập phần mong mỏi có thể kết hợp với Liên Na, bởi vì gã biết ở Quang Minh đế quốc, mình là hoàng đệ nhỏ nhất của quốc vương, vốn không có duyên với hoàng vị. Nhưng nếu gã có thể kết hợp với Liên Na, nói không chừng sau này còn có thể trở thành quốc vương của Mạc La đế quốc nữa.

Mẹ nó, tên công tước chó má này, dám nuôi ý đồ bất chánh với nữ nhân của lão tử? Diệp Phong vừa nghe xong lời của Á Sắt Lâm, tuy tức giận nhưng vẫn không tỏ ra thái độ gì, vì hắn biết Liên Na hiểu rõ kế hoạch của hắn, tất sẽ không đáp ứng cùng bọn họ tiêu trừ Ma thú. Dù vậy, nhìn thấy Trác Lạc nở nụ cười mê người với Liên Na thì trong lòng rất tức giận, chỉ đành mắng thầm trong bụng, và càng gia tăng địch ý mãnh liệt với tên công tước chó má trước mắt.

“Giáo đình từng trợ giúp tộc quốc ngăn chặn Ma thú, giờ đây giáo đình cần đến, ta tất nhiên là không thể cự tuyệt. Tuy nhiên, giờ đây quân đội của tộc quốc vừa trải qua nhiều cuộc đại chiến, hiện vẫn còn nhiều vấn đề phải giải quyết. Vì vậy cho nên phải có thêm một đoạn thời gian nữa thì mới có thể phái binh đi tiêu diệt Ma thú được. Còn về vấn đề cầu thân……” Liên Na dừng lại một chút rồi nhìn sang Á Sắt Lâm. Nàng theo lời căn dặn của tình lang mà thi triển chính sách kéo dài thời gian, khi nói đến việc cầu thân thì cố ý dừng lại, khẽ liếc nhìn thần tình tức giận của Diệp Phong, mượn việc này để trả đũa việc hắn cứ nhìn chăm chú vào Á Sắt Lâm. Sau đó mới tiếp tục nói: “Về vấn đề cầu thân thì ta vẫn còn chưa nghĩ tới, thật không thể nhận!”

Trong lúc Liên Na nói chuyện, từ đầu đến cuối không hề nhìn thẳng vào mắt của Trác Lạc, khiến cho sắc mặt của vị điện hạ đang muốn cầu thân này trở nên rất khó coi, trong lòng cũng tức giận vô cùng.

“Hắc hắc, thật là thú vị, thật là có ý nghĩa....” Diệp Phong vừa nghe xong lời của Liên Na, nhìn sắc mặt đầy vẻ xấu hổ của Trác Lạc thì trong lòng cực kỳ khoái trá, ngoài miệng nhin không được mà bật tiếng cười khê.

“Người bảo cái gì thú vị?” Trác Lạc công tước thấy Diệp Phong cười mình thì lấy làm căm tức, liền trừng mắt quát Diệp Phong.

“Người nghĩ rằng ta thấy điều gì thú vị, thì chính điều đó là thú vị!” Diệp Phong nghiêng đầu, khê cười chọc quê Trác Lạc, tuyệt không để hấn vào mắt chút nào. Đừng nói chỉ là một tên công tước nhỏ nhoi, cho dù có là quốc vương mà dám nuôi ý đồ bất chánh với lão bà của hấn thì hấn cũng sẽ không để lại cho ai tí xú mặt mũi nào cả.

“Người.....” Trác Lạc nghe xong lời nói của Diệp Phong, thì lửa giận xung thiên, chỉ thẳng vào mặt Diệp Phong mà áp úng không nói nên lời. Trác Lạc sống cho đến tận ngày nay vẫn chưa hề chịu uất nhục như thế này bao giờ. Liên Na nữ vương xem ra đã xong, không còn cơ hội gì nữa. Nhưng tên thanh niên tóc đen này lại dám ngang nhiên cười nhạo gã, dù sao thì gã cũng đường đường là công tước của một nước, điều này quả thật là quá vô lễ đối với gã. Nếu nơi này không phải là hoàng cung của Mạt La đế quốc thì e rằng Trác Lạc đã nhất định phải giết tên hỗn đản này rồi.

“Trác Lạc công tước, xin đừng tức giận! Đây là Mạt La đế quốc đỉnh đỉnh đại danh Lôi Ân nam tước, và cũng là đoàn trưởng của Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn. Nghe nói Lôi Ân nam tước rất thích nói đùa, mọi người ngàn vạn lần đừng nên để mất hòa khí!”

Khi phái Trác Lạc đến đây cầu thân, La Kiệt bệ hạ và Ôn Tư giáo hoàng đã sớm thương lượng mọi việc. Dù biết không có nhiều hy vọng, nhưng bọn họ vẫn muốn thử cầu thân một lần xem sao, và bọn họ cũng không mấy đặt nặng vấn đề này. Nhưng việc thỉnh cầu Liên Na nữ vương phái binh hỗ trợ tiêu diệt Ma thú mới là việc thiết yếu. Lúc nhận được mệnh lệnh của giáo hoàng, Á Sắt Lâm đã biết rõ việc nào nặng, việc nào nhẹ, nên giờ đây thấy Liên Na đã đáp ứng sẽ hỗ trợ thì cũng không muốn vì việc của Trác Lạc mà khiến mọi việc trở nên phức tạp hơn, nằng chỉ đành lên tiếng nhắc cho gã biết đối phương là ai.

Hắn chính là Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ?

Gần đây Diệp Phong đã vì Mạt La đế quốc mà lập nên rất nhiều chiến công, dù cho có nhiều người không biết đến điều này, nhưng các nhân vật trọng yếu của những quốc gia khác đều đã sớm nghe biết. Sau khi Trác Lạc công tước nghe xong lời nhắc nhở của Á Sắt Lâm, nghĩ đến những lời đồn đã về thân phận của Lôi Ân, lại thêm đây chính là địa bàn của hắn, vì vậy nên chỉ đành nuốt hận, không nói gì thêm.

Diệp Phong nhìn vẻ mặt khó chịu của Trác Lạc thì lộ vẻ đắc ý vô cùng, chỉ cười lạnh một tiếng, vừa định lên tiếng thì Á Sắt Lâm đã tiến đến gần bên hắn, mỉm cười đầy vẻ phong tình, nói: “Lôi Ân nam tước, bộ hạ của ta là Tuyết Lị có từng bẩm báo với ta một việc. Không biết vị U Nguyệt Nhi – Mễ Lạp kia có phải là người của ngươi chăng? Có thể nào cho ta được diện kiến nàng một lần được không? Chuyện này không phải chuyện nhỏ đâu đấy!”

Ái chà, nàng mỹ nữ này lại là thượng cấp của Tuyết Lị hay sao? Diệp Phong nghe vậy thì rất kinh ngạc nhìn Á Sắt Lâm. Trong lòng hắn biết U Nguyệt Nhi nổi danh là vũ cơ tại đế đô, nay đã trở thành nữ nhân của hắn. Chuyện này ai ai cũng biết, nếu muốn dấu diếm thì cũng không dấu được, vì vậy nên chỉ đành cười nhạt, nói: “Đúng vậy, U Nguyệt Nhi chính là tỷ nữ của ta. Tuy nhiên, giờ đây nàng đang có mặt tại bí mật trú địa của Tư Lược đoàn, cách nơi này rất xa. Thật xin lỗi, ta không thể đưa Nguyệt Nhi đến gặp người trong lúc này được.”

“À, thì ra là vậy. Vậy thì cứ đợi sau khi tiêu diệt xong Ma thú, ta sẽ có dịp gặp lại ngài, đến chừng đó, ta mong là có thể gặp được nàng!” Diệp Phong có Hắc Ám ma kiếm hay không thì không ai điều tra ra được, nhưng việc U Nguyệt Nhi – Mễ Lạp là người của hắn, thì Á Sắt Lâm sớm đã phái người tra ra được. Giờ đây nghe Diệp Phong trả lời như thế, tuy nàng không tin, nhưng cũng không kiên trì gạn hỏi tiếp. Dù sao mục đích hôm nay đến đây là để cầu Liên Na nữ vương hỗ trợ, vốn không nên đắc tội với Pháp Lôi Nhĩ gia tộc.

Ngoại trừ Liên Na và Lạc Khắc, những người khác như Trác Lạc công tước và chúng quan viên đều không hiểu Á Sắt Lâm và Diệp Phong đang nói tới điều gì.

Diệp Phong thấy Á Sắt Lâm quyết ý gặp cho được U Nguyệt Nhi, nhất định chưa chết chưa chịu buông như thế, thì hắn ngoài miệng tỏ ý sẽ để cho nàng gặp mặt Nguyệt Nhi, nhưng trong lòng đã có chút bực bội. Hắn nghĩ

lại thấy tình huống của Mạt La đế quốc đã ổn định, vốn không cần phải e ngại Quang Minh giáo đình hay bất cứ một thế lực nào, vậy tại sao phải để cho người ta quản việc của hấn chứ? Hừ....ta không phục đây!

Chú thích:

* Nhân đa hảo bản sự - người nhiều thì sớm xong việc

Chương 130 : Tòng Kim Dĩ Hậu , Nghịch Ngã Giả Tử!

Dịch: vivarichmount

Nguồn: hoanguyettaodan.org

“Đế Na, ả tiện nhân kia, Phong Nguyệt đoàn chó chết của ngươi dám xem thường lão tử ta? Mẹ nó, nếu hôm nay ngươi mà không ra đây cho lão tử chơi, thì lão tử quyết tiêu diệt toàn bộ cái Phong Nguyệt đoàn của ngươi, rồi bắt hết mấy ả tiện nhân lớn nhỏ của ngươi đem cho người của ta luân phiên cưỡng gian hết.”

Màn đêm phủ xuống tại miền bắc đại lục, trên dãy đất thuộc miền duyên hải tây nam bộ của Hỗn Loạn hoang nguyên, đoàn trưởng Huyết Sát đoàn, Sa Luân Khắc - Trì Dịch đang đứng trước cửa doanh trường của Đế Na mà ngoác miệng ra cười, để lộ ra cả hai chiếc răng cửa thật lớn. Giờ đây y đang thống lĩnh thuộc hạ bao vây toàn thể doanh địa của Phong Nguyệt Mỹ Nữ đoàn, mặc sức ngang ngược lộng hành.

Mười ngày trước, tên Sa Luân Khắc tướng mạo vừa xấu xí vừa hung tàn, đã dẫn mấy tên tâm phúc trong Cường Đạo đoàn tìm đến đỉnh đỉnh đại danh Phong Nguyệt Mỹ Nữ đoàn để phong lưu một chuyến. Khi y vừa trông thấy Đế Na xinh đẹp phong tao liền một mực đòi nàng phải bồi tiếp mình.

Kết quả là y đã bị Đế Na quăng ra ngoài, rồi sai các kiếm sĩ hộ vệ động thủ giết y. May là y cũng có thực lực của một tam giai Liệt Diễm kỵ sĩ, dưới sự yểm hộ của mấy tên tâm phúc, đã một mình phá vây mà thoát đi. Nếu không có chút bản lãnh thì e rằng y đã sớm bị loạn kiếm phân thân giống như mấy tên tâm phúc của y rồi.

Huyết Sát Cường Đạo đoàn là một trong ba thế lực mạnh nhất tại bắc đại lục của Hỗn Loạn hoang nguyên. Bọn chúng có một tam giai Liệt Diễm kỵ sĩ đoàn và một tam giai Liệt Diễm kiếm sĩ đoàn, sức tác chiến rất thần tốc, thủ đoạn lại vô cùng hung tàn độc ác, nên ngày thường vẫn hay gian dân cướp bóc khắp nơi, không có việc xấu nào là không làm, quả thật là tiếng xấu đồn xa.

Sau đó, tên Sa Luân Khắc này ôm hận chạy về Cường Đạo đoàn liền chuẩn bị đầy đủ, rồi kéo theo đám lâu la trở lại Phong Nguyệt mỹ nữ đoàn để báo thù, luôn tiện sẽ bắt Đế Na về để tận tình hưởng lạc, cho nàng biết ai dám đắc tội với y thì sẽ có kết quả rất thê thảm.

Thật ra bấy lâu nay, tuy Đế Na ở tại Phong Nguyệt đoàn, nhưng nàng vốn là người đồng tính, mãi cho đến hôm nay thì cũng chỉ có Diệp Phong là nam nhân duy nhất của nàng thôi. Đối với việc Sa Luân Khắc muốn xâm phạm nàng, tất nhiên là không thể chịu nổi. Dù sao, thể lực của tình nhân nàng đang càng lúc càng khuếch trương, vì vậy mà cũng không cần phải để cho Sa Luân Khắc vũ nhục mình.

Tuy nhiên, vào thời khắc này, Đế Na đang đứng ở trước cửa doanh trại, nhìn thấy các kiếm sĩ hộ vệ đứng sau lưng mình rất khẩn trương, lại thêm lúc này toàn thể doanh trại đều đã bị bọn cường đạo bao vây trùng trùng, nên trong lòng cũng rất lo lắng. Nàng cũng không hiểu vì sao lúc trước mình cầu cứu với tình nhân, và Lộ Lộ đã nói rõ là hắn sẽ sắp đến, nhưng sao bây giờ vẫn chưa thấy xuất hiện?

“Xú tiện nhân, tại sao không lên tiếng? Ngươi cũng biết sợ rồi sao? Ngày đó ngươi sai người đuổi giết lão tử, bộ dạng của ngươi lúc đó hung dữ lắm mà. Sao không làm dữ tiếp đi? Hôm nay nếu lão tử không cười được ngươi, khiến cho ngươi phải cầu xin ta buông tha cho, thì lão tử sẽ đuổi theo họ của ngươi.” Sa Luân Khắc đang gò cương ngựa ở cách bên ngoài doanh trại khoảng hai dặm, nhìn mỹ nhân xinh đẹp Đế Na mà buông tràng cười cuồng dại.

“Lôi Ân, chàng mau tới đây....” Đế Na lúc này đang mặc bộ y phục màu hồng phấn bó sát người, nàng lo lắng thầm gọi tình lang, và đang định xoay người nhìn về hướng trú địa bí mật của Tư Lược đoàn xem thử, thì đã thấy tiểu tình nhân mà nàng đang mong đợi đã xuất hiện trong tầm mắt. Trên thân hắn khoác tấm áo gió mà nàng rất quen thuộc, nét mặt tràn đầy phần nộ và sát khí, từng bước từng bước chậm rãi đi đến gần.

“Rốt cuộc chàng cũng đã đến!” Đế Na thấy tình nhân đến thì trong lòng cảm thấy yên tâm hẳn, vội bước đến gần nghênh đón, đồng thời cũng ôm lấy cánh tay trái của hắn. Giờ đây nàng cảm thấy rất an toàn.

“Bảo bối, hãy mang đám hộ vệ của nàng vào doanh địa đi. Còn tên cầu trệ vũ nhục nàng kia thì để cho ta giải quyết.” Đôi mắt của Diệp Phong tràn ngập sát khí, khẽ liếc Sa Luân Khắc một cái, rồi đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt ngọc của Đế Na, và cất giọng ôn nhu phân phó cho nàng.

Những kiếm sĩ hộ vệ vây quanh Phong Nguyệt Mỹ Nữ đoàn và những kỹ nữ đang ở phía sau nhìn thấy Đế Na đoàn trưởng đang âu yếm hôn hít với nam nhân đã từng ở lại trong lều của nàng một đêm thì ai nấy đều thấy ngạc

nhiên vô cùng. Bọn họ không thể nào hiểu được là nam nhân kia đã đến đây vào lúc nào.

Đế Na nhìn nét mặt tràn đầy sát khí của tình nhân, cảm thấy sau việc Quang Minh giáo đình và Quang Minh đế quốc phái sứ giả đến cầu viện, khiến cho hắn có chút thay đổi. Tuy nàng hơi có lo lắng về việc này, nhưng đối với năng lực của hắn thì thập phần tin tưởng, nên không hề có ý kiến gì, chỉ gật đầu đồng ý rồi dẫn theo đám kiếm sĩ hộ vệ lui vào trong doanh địa.

“Đế Na tiện phụ kia, người đúng là một ả dâm nữ chuyên để cho nam nhân cười mà. Vậy mà còn giả bộ thanh cao hay sao? Tiện nhân, lão tử nhất định phải cười người ở ngay trước mặt tên cầu trệ kia mới được.” Sa Luân Khắc trông thấy Đế Na và thanh niên kia thân mật với nhau như thế thì trong lòng tức giận vô cùng, nên y liền nghĩ tới việc bắt cho bằng được Đế Na rồi cưỡng gian nàng ở trước mặt tình nhân của nàng.

“Sa Luân Khắc – Trì Dịch, hy vọng người hãy dừng cái trò càn rỡ này của người lại.” Diệp Phong nghe những lời mắng chửi thô tục của Sa Luân Khắc mà trừng mắt nhìn y cười lạnh, lộ đầy vẻ hung ác.

“Hừ, tên tiểu tặc không biết trời cao đất dày này, lão tử sau khi chơi mẹ của người thì mới sinh ra cái tên cầu tạp chủng như người đây. Nghĩ lại thật là đã, mẹ nó!” Sa Luân Khắc khinh miệt chửi Diệp Phong, rồi phát tay ra lệnh: “Các huynh đệ, tất cả những nữ nhân ở đây thì giữ lại, còn lại tất cả nam nhân đều giết sạch. Bao nhiêu tài phú và nữ nhân đều đem cả về trú địa, tha hồ mà hưởng dụng.”

“Ha ha ha.....các huynh đệ, lên mau, phải cho tên cầu trệ này biết được sự lợi hại của chúng ta như thế nào.....mau bắt nữ nhân về để hưởng lạc thôi!”

Các thành viên của Huyết Sát đoàn nghe được mệnh lệnh của y, liền buông ra tràng cười cuồng dại, sau đó liền bủa ra khắp nơi để triển khai cuộc bắt bớ. Tại hiện trường chỉ còn lại tên Sa Luân Khắc đang cười ngựa đứng đó, y không ngừng cười lớn, xem ra y đang nghĩ đến tình cảnh sau khi bắt được Đế Na thì sẽ được trút hận, nên thần tình thì đắc ý vô cùng. Lúc này, một đám Liệt Diễm kỵ sĩ mặc cương thiết khinh trang thúc ngựa xông thẳng về hướng của Diệp Phong, rõ ràng là muốn giết cái tên xú tiểu tử không biết trời cao đất dày kia.

Các kỹ nữ của Phong Nguyệt Mỹ Nữ đoàn thấy những tên cường đạo ở bên ngoài hung hăng như vậy thì trong lòng run sợ vô cùng. Bọn họ ở trong

trưởng đều run cầm cập ôm lấy nhau, còn các kiếm sĩ hộ vệ thì tản ra bốn phía đốc lòng phòng thủ. Đế Na thắc mắc nhìn tình nhân, không hiểu vì sao đến thời khắc này mà thành viên của Tư Lược đoàn vẫn chưa thấy xuất hiện?

“Hắc mao tiểu tử, hãy xem bốn đại gia dùng thiết thương đâm chết người.....” Một tên Liệt Diễm kỵ sĩ phóng ngựa như bay, tay cầm thiết thương chỉ thẳng vào Diệp Phong mà xông tới. Lờn gã còn chưa dứt, thì đã thấy Diệp Phong lộ ra một nụ cười lạnh, rồi đột nhiên biến mất, không thấy tăm hơi đâu nữa.

“A, người đâu?” Tên Liệt Diễm kỵ sĩ và đồng bọn ở phía sau đồng cất tiếng quát nhẹ. Bọn chúng nhìn thấy đối phương đột nhiên biến mất thì ai nấy đều hết sức nghi hoặc, lại còn tưởng mình đã nhìn lầm nữa chứ.

“Grrrrrr! Grrrrrr!”

Chợt có hai tiếng long ngâm rất bá đạo vang lên. Đám Liệt Diễm kỵ sĩ không thấy Diệp Phong đâu, nhưng lại nhìn thấy ở trên không khoảng hai mươi thước có xuất hiện một con song đầu cự long có hình dáng đang bắt đầu trưởng thành, trên lưng chở Diệp Phong đang bay nhanh về phía Sa Luân Khắc.

“Cự long.....mẹ nó.....song đầu cự long đó.....hắn.....hắn là long kỵ sĩ?”

Thành viên của Huyết Sát cường đạo đoàn cùng với các thành viên Phong Nguyệt Mỹ Nữ đoàn của Đế Na đột nhiên thấy Diệp Phong xuất hiện trên lưng song đầu cự long thì ai nấy đều giật mình kinh hãi, thật không thể tin được những gì đang hiển hiện trước mắt đây lại là sự thật.

Sa Luân Khắc nhìn thấy song đầu cự long xông thẳng về phía mình thì vô cùng kinh hãi, vội vàng hô hào đám Liệt Diễm kỵ sĩ và Liệt Diễm kiếm sĩ cùng trở về nghênh địch. Song, vào thời khắc này, nếu so về mặt tốc độ thì dù là kỵ sĩ hay kiếm sĩ cũng đều không thể sánh bằng với cự long, tất nhiên là mọi việc đã trở nên quá muộn.

Diệp Phong cười trên lưng Thánh Ma bay thẳng về phía Sa Luân Khắc, khi còn cách chưa đầy năm mươi thước thì rút Quang Minh kiếm ra, rồi dùng tư thái rất tiêu sái cúi mình xuống, tay phải tùy tiện chỉ kiếm vào người Sa Luân Khắc, khẽ vận hành chánh khí. Thân hình của Diệp Phong lập tức như một đạo thiểm điện bay xẹt đi, kèm theo một tiếng thét vang dội, rồi thì thanh trường kiếm mang theo một đạo bạch quang đâm thấu qua

vai phải của Sa Luân Khắc. Sau đó, chân trái của Diệp Phong khễ đạp lên mặt của y một cái, khiến cho y mất đi thăng bằng, kêu thảm một tiếng rồi ngã lăn xuống đất.

“Không thể nào! Thật là khó có thể tưởng tượng được, chỉ với một kiếm mà hắn đã đánh bại Sa Luân Khắc đoàn trưởng, là người thuộc cấp bậc thất giai Liệt Diễm kỵ sĩ. Tại sao thực lực của hắn là có thể cường đại như thế chứ? Hắn bao nhiêu tuổi rồi mà có thể sử dụng kiếm pháp của Long kỵ sĩ?”

Các thành viên của Huyết Sát Cường Đạo đoàn tận mắt nhìn thấy Diệp Phong dùng một chiêu kiếm đã bại Sa Luân Khắc chỉ trong một cái chớp mắt, thì ai nấy đều trợn mắt há miệng mà tự hỏi trong lòng như thế. Không ai tin rằng một thanh niên trẻ tuổi như vậy, mà lại có kiếm pháp cao cường đến thế.

Về phần các thành viên của Phong Nguyệt Mỹ Nữ đoàn khi nhìn thấy Diệp Phong đánh bại đối thủ chỉ trong một kiếm thì cũng kinh hãi không kém, nhất là Đế Na, trong lòng lại càng kinh hãi hơn ai hết. Nàng rất ít khi thấy tình nhân hiển lộ thân thủ ở trước mặt mình, nhưng nay tận mắt chứng kiến thực lực hùng hậu của hắn thì khiến cho nàng không thể tin được vào mắt của mình.

“Bây giờ ngươi còn dám ngang ngược nữa chăng?” Diệp Phong đứng bên trái của Sa Luân Khắc, tay phải cầm thanh Quan Minh kiếm sắc bén chỉ thẳng vào yết hầu của y, rồi buông tiếng cười lạnh ẩn chứa sát khí, cất tiếng hỏi.

Sa Luân Khắc bị Diệp Phong đánh bại chớp nhoáng thì trong lòng đã kinh sợ lắm rồi, giờ nghe hắn hỏi thì lại càng không biết trả lời thế nào. Y nghĩ đến bản thân mình thuộc cấp bậc của một thất giai Liệt Diễm kỵ sĩ, mà khi đối mặt với một chiêu của Diệp Phong, cả tránh né cũng không kịp, quả là không thể tưởng tượng được.

Điều đó có phải là vì thực lực của Sa Luân Khắc yếu kém hay không?

Không phải, đó là vì thực lực và sự lãnh ngộ của Diệp Phong đã tăng tiến rất nhiều!

Từ sau khi gặp mặt Á Sát Lâm, Diệp Phong bắt đầu bỏ hết tất cả cấm kỵ. Đầu tiên là cùng với song đầu cự long Thánh Ma thực hành tâm linh khế ước, một việc đã xảy ra ý muốn đã khiến cho quang minh và hắc ám nhị khí ở trong người hắn và Thánh Ma đã dung hợp lại, và nhờ vậy mà đã đề thăng nguyên tố quang minh và hắc ám của cả hai lên cao hơn trước rất nhiều. Cơ

thể của Thánh Ma tăng trưởng nhanh chóng, long tức cũng mạnh hơn. Còn Thiên Địa Chí Tôn công của Diệp Phong thì cũng nhanh chóng đạt đến tầng thứ bảy, chánh ma nhị khí trước kia chưa từng bao giờ được sung mãn như vậy. Giờ đây thì toàn thân hắc trản ngập lực lượng, mà tư tưởng cũng bị thiên tính của cự long làm ảnh hưởng tới, khiến cho hắc trở nên bá đạo hơn, phảng phất như có rất nhiều dũng khí và chiến ý.

Có thêm lực lượng cường đại làm vốn, Diệp Phong tự nhốt mình ở trong phòng, rồi tổng hợp tất cả các loại kiếm thuật ở trong bảo điển, cùng với lý thuyết của loại kiếm thuật tùy tâm nhi phát, không câu nệ chiêu thức, lấy bất biến ứng vạn biến, và vô chiêu thắng hữu chiêu, rốt cuộc đã ngộ ra chân lý của loại kiếm thuật tùy tâm. Vừa rồi hắc cười trên lưng Thánh Ma phi hành, rồi từ trên cao lẳng không nhảy xuống công kích Sa Luân Khắc, đó cũng là vì hắc đã nhìn ra được sơ hở của y, rồi tiện tay xuất chiêu chứ không hề nghĩ đến phải sử ra chiêu thức nào.

Lần đại ngộ này đã khiến cho thực lực của Diệp Phong tăng cường rất nhiều, kiếm nắm trong tay cũng càng lúc càng thuần thực, và việc tự nghĩ ra kiếm chiêu đối với hắc không còn là một việc khó nữa. Giờ đây đã có nhiều vốn liếng, nên hắc không còn điều gì phải cố kỵ nữa hết. Từ nay, mỗi khi đối mặt với bất cứ một việc gì, hắc chỉ việc tùy hứng mà làm. Nếu có bất kỳ một nhân vật hay thế lực phiên toái nào dám có gan đến đây chọc giận ta. Con mẹ nó, bất luận đó là ai, nếu không phục hoặc chống lại ta thì chỉ có đường chết mà thôi.

“Con mẹ ngươi, ngươi tưởng rằng không lên tiếng thì sẽ không có việc gì chẳng? Hừ, đã dám có gan vũ nhục nữ nhân của lão tử, thì lão tử sẽ cho ngươi nếm cái mùi vị của hình phạt thống khổ nhất trên thế gian này.”

“A.....đừng.....đau.....thật là đau.....xin ngươi hãy giết ta đi.....”

Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời! Cho dù Diệp Phong có lĩnh ngộ được nhiều ít ra sao thì bản tính lưu manh của hắc vẫn không thể nào thay đổi được. Thấy Sa Luân Khắc không thèm đáp trả lời hắc, nên hắc dùng chân trái khễ nâng đầu của Sa Luân Khắc lên, rồi hai tay nhanh chóng vươn ra thi triển “Phân thân thác cốt” thủ pháp, khiến cho toàn bộ các gân cốt trọng yếu của y đều bị di chuyển bộ vị. Sa Luân Khắc bị cực hình, chịu không nổi mà phát lên những tiếng kêu gào thảm thiết, nước mắt chảy ròng ròng.

“Các huynh đệ, đoàn trưởng ngày thường đãi chúng ta không tệ, lẽ nào các ngươi lại nhẫn tâm trơ mắt ra mà nhìn hắc bị hành hạ hay sao? Định

nhân tuy lợi hại, nhưng hấn chỉ có một mình, còn chúng ta lại có tới hai binh đoàn, chỉ cần chúng ta mỗi người tiểu một bãi vào hấn thì cũng có thể dìm chết hấn rồi. Mau, tất cả cùng lên, giết tên tiểu tử này rồi cứu đoàn trưởng trở về.”

Kẻ vừa lên tiếng là một tên thuộc hạ của Sa Luân Khắc, gã là đại đội trưởng của Liệt Diễm kỵ sĩ đoàn, nay nhìn thấy Sa Luân Khắc thọ nhục nên trong lòng vô cùng bi phẫn. Gã khăng khải hét lớn, rồi dẫn đầu đồng bọn phóng tới chỗ Diệp Phong.

“Đúng vậy, các huynh đệ, chúng ta có nhiều người thì sợ gì chứ? Tất cả cùng lên, giết tên tạp chủng kia mà trút hận cho đoàn trưởng.” Một người lên tiếng thì tất có người thứ hai hưởng ứng theo, rồi sau đó thì những tên kỵ sĩ và kiếm sĩ của Cường Đạo đoàn còn lại đều nghĩ đến thường ngày đoàn trưởng đối với người ngoài thì rất ngoan độc, nhưng đối với bọn chúng cũng đều không tệ, nay thấy đoàn trưởng đại nhân gặp nạn, tuy bọn chúng cũng rất cố kỵ địch nhân, nhưng dù sao cũng không thể trơ mắt đứng nhìn. Bọn chúng có thể ỷ vào thế đông để áp đảo địch nhân.

“Ha ha ha, cái lũ cường đạo ngu ngốc các ngươi, bị lão đại của bọn ta hù cho sợ mất hồn rồi nên không còn biết suy nghĩ nữa sao? Lại còn muốn ỷ vào số đông để uy hiếp người sao? Lão tử chờ các ngươi đã lâu rồi đây. Các huynh đệ, giết!”

Hôm nay Võ Thuật học viện vừa tuyển ra được những học viên tinh nhuệ để gia nhập vào Tur Lược đoàn, nên đều kéo hết đến đây. Bọn họ vừa đến cách doanh địa về hướng đông khoảng ba dặm thì tên bại hoại kỵ sĩ Khải Đặc cùng với Liệt Diễm trung đội, thống lĩnh bốn trăm tam giai Liệt Diễm kỵ sĩ mặc cương thiết khinh trang, y theo kế hoạch của Diệp Phong mà xông tới, ngoài miệng thì lớn tiếng cười ha hả không ngớt.

Cùng lúc đó, ở trên không thì có tinh linh Kiệt Nã Tư suất lĩnh năm ngàn tam giai Bạch Điều xạ thủ, phía tây thì có sa mạc tráng hán suất lĩnh hỏa thương binh đoàn lâm thời, phía bắc thì có Ai Đức cùng lôi đình trung đội thống lĩnh hơn hai ngàn tam giai cực diện đại đao chiến sĩ, phía nam thì có linh ngưu, bạch lang, cự giải bốn trung đội cùng với Kỳ Lạp Tư cự nhân tiểu đội.....tất cả đều hô to “giết! giết!” và ào ào xông thẳng vào đám cường đạo lâu la.

“Mẹ nó, chúng ta bị trúng mai phục rồi. Đối phương có khá nhiều binh đoàn với các loại chủng tộc khác nhau nữa, nào là ma sủng, cự nhân, cự

giải, lại còn hỏa thương của người địa tinh nữa....Mọi người mau triệt thoái đi.”

“Thật là kỳ quái. Trước đó rõ ràng là chúng ta đã kiểm tra địa hình quanh đây rồi mà, tại sao lại có đông người xuất hiện như vậy chứ? Bọn chúng từ đâu tới vậy? Nếu chúng ta triệt thoái, vậy còn đoàn trưởng đại nhân thì sao?”

“Chúng ta tự lo cho thân còn chưa xong, làm sao có thể cứu đoàn trưởng được nữa?”

Cường đạo chung quy cũng chỉ là một lũ ô hợp. Đám lâu la của Huyết Sát Cường Đạo đoàn nhìn thấy thành viên của Tur Lược đoàn người đông thể mạnh, bao vây trùng trùng thì kinh hoảng khiếp vía, ai nấy đều khẩn trương kinh hô rất náo loạn. Một nửa số lâu la đã sớm mất đi đầu ý, bắt đầu bỏ chạy tán loạn cả lên.

“Tất cả thành viên của Tur Lược đoàn nghe lệnh, phạm là cường đạo thì một móng cũng không tha, hãy giết sạch bọn chúng cho ta, để cho chúng đến Diêm La điện rồi mới biết rằng không phải ai muốn trêu chọc vào lão tử là được yên đâu.” Diệp Phong vừa nhịp nhịp điều thuốc Thanh Sảng Tiêu Hồn, vừa lớn tiếng ra lệnh cho các thành viên của Tur Lược đoàn, đồng thời cũng kêu Thánh Ma xuống tham gia vào trường đấu để thể nghiệm tư vị giao chiến chính thức là như thế nào.

“Dạ!”

Các thành viên của Tur Lược đoàn đang bao vây trùng trùng vừa nghe xong mệnh lệnh của Lưu Manh đoàn trưởng thì đồng ứng thanh lãnh mệnh. Bọn họ trông thấy đám cường đạo bỏ chạy tứ tán, liền dùng tạc đạn đặc chế để tiếp đãi, những tiếng “oành, oành” vang lên không ngớt. Đám cường đạo vốn đã sớm kinh hoảng rồi, nay nghe thêm những tiếng nổ thì lại càng cuống quýt cả lên. Bọn họ trong lúc còn chưa hiểu cái gì đã phát ra tiếng nổ lớn như vậy thì đã bị thành viên Tur Lược đoàn và song đầu cự long Thánh Ma đuổi theo chém giết tơi bời.

Thánh Ma hào hứng đuổi theo truy sát bọn cường đạo, vì trên người nó có lớp vảy cứng rắn nên không hề sợ vũ khí và sự công kích của bọn cường đạo. Thánh Ma cùng lúc sử dụng long khẩu, long trảo, và long vĩ để công kích, khiến cho bọn cường đạo không dám tiến đến gần nó. Kỳ thật là nó vẫn nghe lời dặn dò của Vu Lị Ny mà chưa hề phóng ra bản lãnh kinh

người nhất của nó là quang âm long tức, nếu không thì e rằng thực lực của nó còn kinh khủng hơn nữa.

Đáng lý ra thời gian này là lúc ba vương quốc ải nhân, thú nhân, và dục nhân sắp sửa triển khai tấn công Thiên Vũ đế quốc, nên Diệp Phong muốn nhân cơ hội này để chiếm lời Phi Phi. Hôm nay gặp lúc hắn đang cùng tinh linh mỹ nữ tiêu hồn ở trên giường thì thấy Lộ Lộ tiến vào, báo cho hắn biết có người sẽ đối với Đế Na bất lợi. Điều này đã khiến cho hắn giật mình tỉnh hẳn, bao nhiêu dục hỏa đều tan biến hết, lập tức cùng Lộ Lộ trở về trú địa, rồi để cho Lộ Lộ và Nguyệt Nhi dụ hai hũ giám là Tĩnh Hương và Mộng Hình vào cung bầu bạn với Liên Na.

Sau đó, hắn liền chạy đến doanh địa của Phong Nguyệt Mỹ Nữ đoàn, lúc ấy mới nhớ ra rằng hắn chưa có đặt Truyện Tổng Trận ở đó, nên gọi một số lớn thành viên xuất hiện sẵn, rồi sai Kiệt Nã Tư lên ra ngoài doanh trại phóng hạ Truyện Tổng Trận, để cho thành viên của Tư Lược đoàn xông vào bao vây địch nhân, chỉ chờ sau khi hắn hạ thủ bắt Sa Luân Khắc thì lập tức xuất thủ tấn công địch nhân.

“Lôi Ân, đa tạ chàng!” Thục nữ xinh đẹp Đế Na thừa dịp bên ngoài hỗn loạn liền tiến đến gần tình lang, mỉm cười cảm tạ hắn.

“Hắc hắc, đại mỹ nhân của ta, nàng là tình nhân của ta, nên ta ra mặt giải quyết chuyện khó khăn cho nàng là lẽ đương nhiên thôi, không cần phải khách sáo như vậy.” Diệp Phong vừa ôm mỹ nhân mặc áo màu hồng phấn bó sát người vào lòng, vừa đưa tay vuốt ve bờ môi tròn trịa mềm mại của nàng, miệng thì cười hắc hắc mấy tiếng, rồi nói tiếp: “Nhưng nếu nàng muốn cảm tạ ta, vậy đêm nay ta sẽ để nàng thi triển bản lãnh mê hồn của mình mà quyến rũ ta nhé.”

“Thật ư? Đêm nay chàng không cản trở về chứ?” Đế Na nghe hắn nói như vậy, không những là không ngưng ngừng mà trái lại còn nhìn tình lang rất kinh ngạc. Thấy hắn gật đầu xác nhận thì lập tức cao hứng, hôn chụt vào miệng hắn một cái, rồi tựa vào ngực hắn, nói: “Đêm nay thiếp nhất định sẽ khiến cho chàng được tiêu hồn, chàng muốn làm sao thì làm.”

“Ha ha ha....đêm nay ta rốt cuộc cũng sẽ khai mở động đào của nàng rồi.” Diệp đại sắc lang ôm phong tao thục nữ trong lòng, một mặt thì đắc ý cười lớn, còn mặt khác thì đưa mắt quan sát tình huống trận chiến và tên Sa Luân Khắc đang bị hành hạ đau khổ dưới đất, rồi quay sang mỹ nhân hỏi: “Này mỹ nhân của ta, nàng muốn cho hắn chết như thế nào?”

“Thiên trước giết sau!” Đé Na nghe tình nhân bảo đêm nay sẽ khai mở động đào của nàng thì nhất thời hồ thẹn, vung tay đánh hấn một quyền, sau đó lại nghe hấn hỏi muốn xử Sa Luân Khắc thế nào thì đôi mắt lập tức hiện lên sát khí, đề xuất ra một hình phạt thống khổ nhất đối với nam nhân.

“Đừng....đừng.....đừng như vậy.....ta xin các người hãy cho ta được chết thống khoái một chút.....đừng bắt ta chịu khổ nữa....” Sa Luân Khắc đang nằm rên rỉ ở dưới đất, chợt nghe Đé Na đề nghị thiên hấn trước rồi mới giết sau, thì lập tức cố nén cơn đau mà bật lên lời cầu xin.

“Nếu đổi lại kẻ van xin là ta, vậy thì người có bỏ qua hay không?” Đé Na hừ lạnh, nhìn Sa Luân Khắc nói. Quả thật nếu như một mỹ nhân như nàng mà rơi vào bàn tay tâm ngoan thủ lạt của Sa Luân Khắc, thì khẳng định là cũng sẽ không có kết quả tốt.

“Bảo bối, không cần phải tức giận, ta thế nào cũng sẽ để cho nàng biểu diễn chiêu liên âm thoát*, để hoàn thành tâm nguyện cho nàng. Đợi sau khi chiến trận kết thúc, chúng ta lập tức vào trong khai mở động đào cho nàng ...ha ha ha....” Diệp Phong khoái chí buông ra tràng cười dâm dăng, rồi nhắm thẳng vào hạ thể của Sa Luân Khắc mà tung ra một cước thật mạnh, khiến hấn nhảy dựng lên không, và gào lên một tiếng thảm thiết. Một cước này e rằng đã khiến cho tiểu đệ đệ của tên cường đạo đoàn trưởng chẳng còn hình dạng gì.....

Chú thích

* liên âm thoát: đá giò lái

Chương 131 : Khô lâu thành viên , tam quốc cử động , khuyến thuyết nhạc mẫu

Dịch: seabrother

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Sáng sớm, Diệp đại sắc lang sau một đêm điên cuồng triển miên cùng Đế Na, thí biến tất cả ngoạn pháp, ôm Đế Na đặt trên giường, mân mê cặp mông đẹp đẽ đầy đặn hình thành dáng vẻ xích lô mê người, vuốt ve từ sau đòn nhục đến hắc ti võng trên đôi chân đẹp, tay đưa khắp bộ ngực sữa đầy đặn, tiểu hoà thượng thô bạo cuồng đỉnh, thoải mái bạo phát toàn bộ tinh hoa ở cúc hoa cấm địa. Hắn ôm chặt Đế Na đang phiêu phiêu sung sướng ôn tồn một phen, rồi dẫn dò nàng nhanh chóng đến Tinh Quang bình nguyên, sau đó trở về bí mật trú địa.

Đêm qua chiến đấu, Tư Lược đoàn thu được toàn thắng, Diệp Phong lúc này đang hạ lệnh mai táng thi thể, nhường cho bọm tinh linh Kiệt Nã Tư dẫn bạch điều xạ thủ, tiến đến trú địa của Huyết Sát cường đạo đoàn, huyết tẩy số cường đạo ít ỏi còn lại, thu tất cả chiến lợi phẩm!

Tư Lược đoàn chết trận hơn trăm người, toàn bộ được đưa đến một dải đất ở Vọng Triều sơn để mai táng. Diệp Phong chuẩn bị dải đất này chính để làm nơi mai táng cho các anh linh của Tư Lược đoàn. Bởi vì gần đây Ba Nhĩ tìm trong ma pháp thủ trát của Luân Cát để lại, học được vong linh câu thông, cùng với vong linh huyền cảnh và vong linh hô hoán, ba loại vong linh ma pháp hiếm thấy.

Tam chủng vong linh ma pháp, có thể giúp câu thông linh hồn tử vong chưa lâu, tạo ra huyền cảnh làm cho linh hồn vui sướng cực độ, dưới tự nguyện của bọn họ, đưa bọn họ trở thành vong linh sinh vật có ý thức, so với bộ xương khô vong linh vu sư Luân Cát là cùng một dạng.

Diệp Phong rất hy vọng mỗi thành viên Tư Lược đoàn đi theo hắn đều có thể sống sót. Nhưng bao nhiêu người trên chiến trường không thể nào không chết, cho nên nếu có thành viên nào tự nguyện chết đi, hắn vẫn vui mừng bảo Ba Nhĩ kêu gọi những thành viên đã chết đi trở lại Tư Lược đoàn. Như vậy hắn cũng có thể tạo ra một vong linh bộ đội có sức chịu đựng siêu cường!

Tình phụ Đế Na xinh đẹp phong tao thực nữ, trong mắt Diệp Phong đạt tiêu chuẩn hảo nữ nhân, bởi vì Đế Na hiểu rõ tâm tư của sắc lang hấn, có thể chiều chuộng khiến hấn mất hồn. Hơn nữa một lòng đối với hấn, không kể việc gì cho bất cứ ai. Hồng nhan tri kỷ, còn hơn thế nữa!

Đêm qua khi Diệp Phong cùng Đế Na ân ái, từng bên tai đề nghị nàng trở về trú địa bí mật. Nhưng Đế Na nhẹ nhàng cự tuyệt, hẹn sau khi Diệp Phong có thể giải quyết mấy hũ giấm chua kia mà không khó xử thì nhất định sẽ đường đường chính chính quay về cho hấn gọi lão bà. Hấn ngẫm lại cũng không phải là không hay.

Đương nhiên Đế Na cự tuyệt Diệp Phong không trở về là có nguyên nhân. Nàng vẫn chưa vứt bỏ được ý nghĩ về nữ nhân luyện ái. Dù sao người bình thường ở chung với nhau còn có cảm tình, huống chi Đế Na là phụ nữ tình thâm nghĩa trọng.

Đối với sự dịu dàng của Đế Na, Diệp Phong trong lòng thập phần âm áp, ngẫm lại trong gia đình yêu thương hấn sâu đậm như vậy cũng có Tĩnh Hương, Mộng Hình, Liên Na, vì thế không có kiên trì muốn dẫn Đế Na trở về. Bất quá bỏ qua chuyện Đế Na trở về, hấn sắp phát triển Tinh Quang bình nguyên, thiết lập tổng bộ, bảo đảm an toàn đồng thời mở rộng quy mô mỹ nữ đoàn, phát triển phân bộ ở các quốc gia, cũng giúp hấn tạo nên một tổ chức sưu tập tình báo các nơi.

Có đôi khi Diệp Phong ngẫm lại, biết mình chỉ là một tên hỗn đản, chiếm được bảy vị mỹ nhân, nghĩ đến ngày sau kết hôn phân cấp danh phận thì thật là nan đề, bất kể ai chịu uỷ khuất cũng không được. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại chính là tại mình không kiềm chế được tính háo sắc, cứ hễ thấy mỹ nhân là không kiềm được ác niệm trong đầu.

Kỳ thật nam nhân có mấy người trông thấy mỹ nhân mà không động lòng? Nếu người có năng lực thỏa mãn đồng thời mấy vị mỹ nhân, người có bỏ qua cơ hội không? Có lẽ sẽ có! Nhưng với tên Diệp Phong háo sắc thì không, hắc hắc

“Lôi Ân, sao trễ như vậy mới về, mẫu hậu muốn gặp chàng!”

Diệp Phong đã hưởng thụ một trận kích thích triền miên, thông qua Truyện Tổng Trận trở về bí mật trú địa, đầu óc sáng khoái thanh sáng tiêu hồn. Vừa mới bước vào đại sảnh đã thấy nữ vương lão bà sớm chờ đợi, trong miệng cần nhả tỏ vẻ bất mãn, mắt phượng kiểm tra toàn thân hấn, lo lắng hấn bị thương.

Đêm qua Lộ Lộ và Nguyệt Nhi, vì thiếu gia dẫn Tư Lược đoàn đi đánh Huyết Sát Cường Đạo đoàn nên cùng với Mộng Hình và Tĩnh Hương vào hoàng cung bầu bạn với Liên Na. Bởi vậy năm vị giai nhân trong lòng đều lo lắng cho hần đi chiến đấu. Bây giờ Liên Na đến hỏi, bốn người bọn Lộ Lộ lập tức đi theo kiểm tra.

“Mẫu hậu nàng muốn gặp ta? Có chuyện gì vậy?” Diệp Phong nghe nữ vương lão bà nói xong, ôm nàng vào trong lòng, trước tiên hôn lên đôi môi đỏ mọng một cái, mỉm cười hỏi.

Liên Na vẫn dựa sát vào lòng tình nhân, ỷ ôi đáp: “Hình như là về chuyện muốn cho chúng ta công khai quan hệ, chàng có muốn công khai không?”

“Tùy ý, chỉ cần nàng thích là tốt rồi. Đợi lát nữa chúng ta đi gặp mẫu hậu nàng!”. Diệp Phong ôm Liên Na mỉm cười trả lời, lại nhìn bọn Lộ Lộ, ngửi thấy làn hương thơm ngát, trong lòng vô cùng thỏa mãn.

“Lôi Ân, chừng nào thì chàng hạ thủ với ma thú? Bây giờ dự nhân vương quốc đã phái binh sắp tới hiệp trợ Quang Minh đế quốc, chúng ta kéo dài thêm một tháng lại càng không tốt đó?” Liên Na nhìn tình lang ưu lự hỏi.

“Có gì không tốt chứ? Binh tướng là của chúng ta, chúng ta muốn thì phái, không muốn thì không phái, bọn họ quản được sao? Cái gì giáo đình chó má, đế quốc khốn kiếp, lão tử đối với bọn chúng chưa từng cố kỵ. Chúng ta cứ như vậy, để ma thú đến quấy nhiễu bọn chúng, chúng ta trước tiên nhân cơ hội này khuấy đảo Thiên Vũ đế quốc này. Bên kia Tinh Quang bình nguyên kế hoạch của lão tử nhanh chóng tiến hành!” Diệp Phong sờ sờ bộ ngực đầy đặn của Liên Na tự tin cười khể. Liên Na thấy tình lang tự tin như vậy, gật đầu tỏ vẻ hiểu ý.

“Thiếu gia, thiếu gia, thành công rồi, toàn bộ thành viên nguyện ý chết trận lúc trước, ta đã mang họ tới đây ... hắc hắc ...”. Một trận cười quái dị đầy hưng phấn vang lên, tên bại hoại Ba Nhĩ, dẫn theo một trăm hai mươi bốn bộ xương khô tới đại sảnh, cao hứng hướng về thiếu gia bẩm báo!

“Hắc hắc, Ba Nhĩ, ngươi thật sự càng ngày càng thân thiết với người chết đấy, sao ngươi không ở chung với bọn xương khô này luôn đi?” Ai Đức trong tay còn cầm bữa sáng là một cái đùi gà thơm phức, cắn một miếng, nhìn Ba Nhĩ hắc hắc cười chế giễu.

Có tư cách ở lại trong đại sảnh của trú địa bí mật chính là binh mã Tư Lược đoàn, đều đang ăn bữa sáng, nghe xong Ai Đức nói đều đứng lên nhìn Ba Nhĩ nở nụ cười. Thấy Ba Nhĩ đưa đồng bạn chết trận trở về, bọn họ đều thập phần cao hứng.

“Mẹ kiếp tên tử mập mập nguoi, buổi tối nguoi ngủ cho cẩn thận một chút. Bỏ vu sư có thể tùy thời biến nguoi thành một bộ xương khô đó.” Ba Nhĩ mười phần khó chịu nhìn Ai Đức mắng. Kỳ thật bọn họ đều đã quen đùa giỡn như vậy, cũng sẽ không xô xát thật.

“Các huynh đệ, đối với chuyện các người chết trận, ta thật sự vô cùng hối hận, các người bây giờ đã thích ứng với thân thể này chưa?” Diệp Phong một mình tới gần đám xương khô, mặt đầy vẻ quan tâm hỏi.

“Đoàn trưởng, hy sinh nơi chiến trường là việc không thể tránh. Chúng ta xuất thân quân nhân, sớm đã có giác ngộ, người không cần phải áy náy. Chúng ta giờ đã quen với thân thể. Vu sư Ba Nhĩ dùng vong linh huyền cảnh giúp chúng ta thể nghiệm đủ loại sung sướng!” Những bộ xương khô này giống như Luân Cát, đều lưu giữ toàn bộ ý thức, nghe xong đoàn trưởng đại nhân nói đều cảm kích đáp lời.

“Hắc hắc, như vậy tốt nhất, như vậy tốt nhất, mặc dù các người đã trở thành xương khô nhưng thân hình rất yếu ớt, bị đánh trúng không thể sống lại. Vì vậy sau này các người ra chiến trường đừng hành động khinh suất, tạm thời phân các người vào đội xử lý quặng. Khả năng chịu đựng của các người tuyệt không thể so với linh ngưu chiến sĩ.” Diệp Phong mỉm cười nhìn chúng bộ xương khô, đoạn quay sang Ba Nhĩ nói: “Từ hôm nay người bắt đầu chuyên chức phụ trách suất lĩnh vong linh bộ đội, sau này khi ra chiến trường vong linh nhất định tụ tập rất nhiều, có nhiều thời gian cho người giúp bọn họ thể nghiệm vong linh huyền cảnh!”

“Vâng, thiếu gia yên tâm!” Ba Nhĩ thập phần cao hứng, nghĩ mình và Ai Đức đều đã có thủ hạ như nhau. Diệp Phong ngầm nghĩ, đưa tay vào trong vong linh thánh giới, lấy ra một cái không gian giới chỉ. Còn vong linh thánh giới thì giao cho Ba Nhĩ sử dụng để giảm hao tổn tinh thần lực.

Ba Nhĩ có được một món thần khí, lập tức lộ ra dáng vẻ tươi cười, cuống quýt quỳ lạy thiếu gia. Thành viên Tư Lược đoàn đứng xung quanh đều lộ ra vẻ khinh bỉ cùng cực, đều đưa tay về phía hán giơ ngón giữa!

“Hừ, các người đây là ghen tỵ!” Ba Nhĩ thấy mọi người khinh bỉ nhìn mình, liền bỏ bộ dạng đó.

Diệp Phong thấy tình cảnh này, cao hứng cười cười, cùng năm vị phu nhân đi tới bảo tọa của đoàn trưởng, tiêu sái ngồi xuống, hưởng thụ Lộ Lộ, Nguyệt Nhi, Tĩnh Hương, Mộng Hình ở đằng sau đám bóp vai cho hắn, nhìn các thành viên Tư Lược đoàn đang cười đùa, cao giọng cười nói: “Các người ở trong thế giới hỗn loạn kia không có bằng hữu, bộ hạ ủng hộ, nay đã có rồi, so với trước kia thì cảm giác thế nào?”

“Ha ha, còn phải nói, đương nhiên là sướng khoái, rất sướng khoái, siêu sướng khoái, cực kỳ sướng khoái a!”

“Ngẫm lại sau khi bạch điều xạ thủ gia tăng, ta cũng có thể làm binh đoàn đoàn trưởng, ta cũng hưng phấn không kìm được, oa ha ha ...”

Chúng thành viên Tư Lược đoàn nghe đoàn trưởng đại nhân nói xong đều cười to, trong đó bại hoại kị sĩ Khải Đặc, bại hoại tinh linh Kiệt Nã Tư cười âm ỉ nhất.

“ “Ngẫm lại những kinh nghiệm của chúng ta lúc trước, bây giờ quả là nhiều cảm xúc lẫn lộn a!” Tĩnh Hương ngồi bên trái tình lang, để cho hắn ôm vai trái, trong đầu nghĩ lại tình cảnh Tư Lược đoàn lúc mới thành lập, không nhịn được lộ ra nụ cười cảm khái.

“Đúng vậy, ai có thể tưởng tượng được năng lực của chúng ta giờ cường đại đến mức này, càng lạ hơn là bốn đoàn trưởng giờ có thêm một vị nữ vương lão bà, ha ha ...” Diệp Phong nghe đại mỹ nhân nói xong, sờ sờ ngọc thủ của nàng, đang đứng ở bên chính là Liên Na nữ vương lâu nhập hoài trung, hắn ha ha cười to, cao giọng phân phó ba người Khải Đặc, Kiệt Nã Tư gia tăng tuyển chọn tinh anh, nhanh chóng tổ chức biên chế đầy đủ cho toàn bộ Liệt Diễm kỵ sĩ đoàn, bạch điều xạ thủ đoàn, lôi đình đại đao đoàn. Hơn nữa nghiêm trọng nhắc nhở Ai Đức, lôi đình đại đao đoàn thành viên, không được tự ý tái chiến, bọn họ đều là đao khách, lôi đình đao khách!

“Lôi đình đao khách? Danh hiệu này nghe hay hơn đại đao chiến sĩ rất nhiều a. Lão Đại, người giỏi thật, ta sùng bái người ...” Ai Đức thì thầm trong miệng lôi đình đao khách, cười hắc hắc.

“Hắc hắc, đao khách cái gì, sau này có người khỏi các người chức nghiệp là gì, các người dùng thanh âm lớn nhất cho ta nói cho hắn biết, là kiếm khách không phải kiếm sĩ. Từ nay về sau đệ tử học võ thuật dùng đao kiếm, đều xưng là đao khách kiếm khách, không phải là kiếm sĩ chó má nữa, hiểu chưa?” Diệp Phong thanh sắc tiêu hồn, nói ra danh hiệu mà mình đã khai sáng, hoàn thành dã tâm.

“Hiếu!” Thành viên Tư Lược đoàn cùng kêu lên nhận lệnh.

Bây giờ chỉ có Liệt Fiêm, bạch điều, lôi đình ba binh đoàn, chưa đủ khả năng giúp lão tử ngạo thế nam bắc đại lục, còn lại trung đội cũng nên mở rộng, xem ra phải cấp tốc phái La Phi, Lôi Nặc về nước giúp lão tử chiêu mộ nhân tài. Con bà nó, bây giờ càng nhiều người càng tốt a!

Diệp Phong nhìn thành viên Tư Lược đoàn, trong đầu nhanh chóng chuẩn bị kế hoạch, đang muốn mở miệng nói chuyện, từ bên kia Truyện Tống điếm lại đột nhiên chạy ra một gã tinh linh xạ thủ, tiến đến bấm báo: “Đoàn trưởng, dục nhân và thú nhân trú bên ngoài biên giới phía đông của Thiên Vũ đế quốc đã bắt đầu tiến quân. Ai nhân tựa hồ cũng muốn nhân cơ hội đồng thời hành động!”

“Hay lắm, cơ hội tốt cuộc cũng tới rồi, lần này lão tử sẽ nhất cử tiêu diệt Thiên Vũ đế quốc!” Diệp Phong nghe vậy cao hứng cười to, phân phó tinh linh xạ thủ đi truyền lệnh thông tri tại biên giới Thiên Vũ đế quốc, thành viên giám thị quân đội ba nước, tùy tình huống thông qua Truyện Tống Trận trở về bấm báo!

“Các người cũng nhanh chóng chọn lựa tinh anh có thể tin tưởng được vào Tư Lược đoàn, chúng ta sắp bắt đầu một trận chiến kinh thế!” Diệp Phong chỉnh sắc nhìn thành viên Tư Lược đoàn phân phó, dẫn Liên Na rời trú địa bí mật, đi tới hoàng cung, trực tiếp vào tẩm cung của Sa Nhã.

“Mẫu hậu, con đã đưa Lôi Ân đến rồi!”

Trong tẩm cung, Sa Nhã đoan trang mỹ lệ, dáng vẻ cô đơn đang đứng bên cửa sổ nhìn cảnh sắc bên ngoài, Liên Na đợi thị nữ thông báo một tiếng, được cho phép lập tức dắt Diệp Phong đi vào tẩm cung, thỉnh an Sa Nhã.

“Các con ngồi đi!” Sa Nhã nghe vậy miễn cưỡng đối với con gái và con rể tương lai lộ ra một nụ cười ôn nhu, ý bảo bọn họ ngồi trên ghế, chính mình thì ngồi bên giường, nhìn Diệp Phong, trực tiếp mở miệng nói: “Lôi Ân, quan hệ giữa con và Liên Na ta đều biết. Nếu con đã dám cùng nữ vương yêu nhau, vậy phải chuẩn bị tâm lý cho tốt, ta nghĩ các con bí mật lui tới thật không nên. Hi vọng các con nhanh chóng công khai quan hệ sớm định ngày thành hôn, con nghĩ sao?”

Trước khi công khai yêu nhau không được quan hệ? Sớm ngày thành hôn? A di đà phật, nếu không để Tĩnh Hương và Mộng Hình cùng kết hôn, hậu quả này nhất định sẽ rất nghiêm trọng ... Diệp Phong nghe Sa Nhã hoàng hậu nói xong, nhìn về phía nữ vương lão bà cầu trợ.

“Mẫu hậu, chúng con tạm thời công khai quan hệ yêu nhau là được mà. Kết hôn quá sớm trong lòng con vẫn chưa kịp chuẩn bị!” Liên Na thu được ánh mắt của tình nhân, đi tới bên cạnh mẫu hậu mỉm cười. Kỳ thật nàng rất muốn được kết hôn sớm cùng tình nhân, nhưng vì đạo sự và các nàng khác, nàng chỉ đành tạm thời nhẫn nại!

“Ân, nếu con đã nói như vậy thì trước hết hãy công khai quan hệ đã vậy!” Sa Nhã thấy Lôi Ân không trực tiếp trả lời bà, ngược lại nhìn về phía ái nữ, trong lòng có điểm nghi hoặc, bất quá thấy ái nữ nói như vậy, bà cũng đành miễn cưỡng, nghĩ ngợi một chút, xấu hổ liếc mắt nhìn Diệp Phong nói: “Liên Na, con ra ngoài trước đi, ta cùng Diệp Phong có chuyện riêng cần nói!”

“Mẫu hậu muốn nói chuyện gì với chàng thế? Con không được nghe sao?” Liên Na nghe vậy tò mò hỏi, có chút lo lắng cho mẫu hậu, bởi lẽ Lôi Ân danh tiếng xấu, không thể để cho hắn giờ trò được.

“Liên Na, nàng ra ngoài trước đi!” Diệp Phong đã thấy ánh mắt xấu hổ của Sa Nhã, cũng đoán được bà cần nói chuyện gì với mình, lúc này lộ ra vẻ tự tin mỉm cười, đợi Liên Na rời đi, nói với Sa Nhã: “Vương thái hậu, bây giờ chỉ còn hai người chúng ta, có chuyện gì xin cứ nói.”

“Ân ... “ Trước mặt con rể tương lai nói loại sự tình này, Sa Nhã thần sắc vô cùng xấu hổ, nhưng nếu không đề tỉnh Diệp Phong ngàn vạn lần đừng đem chuyện này nói cho Liên Na, Sa Nhã trong lòng thật sự bất an, sợ Liên Na biết sẽ không thể chấp nhận, bởi vậy nghĩ ngợi một hồi rồi nói với Diệp Phong: “Lôi Ân, lúc trước bộ hạ của người cứu ta đưa ra ngoài, nên đã biết rõ chuyện của ta phải không? Người ngàn vạn lần đừng cho Liên Na biết, nếu không ta không còn mặt mũi làm người, nó cũng sẽ mười phần thống khổ!” Sa Nhã nói xong lập tức xấu hổ cúi đầu, không dám ngẩng lên nhìn Diệp Phong.

“Hắc hắc, đôi khi có những chuyện thấy được không bằng không thấy được. Nhạc mẫu đại nhân xin cứ yên tâm, Liên Na vĩnh viễn cũng không biết được chuyện của người. Con và bộ hạ cũng đã sớm quên chuyện này rồi, người cũng không nên quá nghĩ ngợi. Vì Liên Na người nên sống cho thật tốt. Nàng đã mất đi quá nhiều thân nhân, không thể lại chịu loại đả kích này nữa. Sau khi con và nàng gặp nhau đã rút mất nhiều thời gian ở cạnh người, nghe Liên Na nói người thích nhất là ngắm phong cảnh, có thời gian chúng con nhất định cùng người đi thăm khắp các nơi ưu mỹ!”

Liên Na không ở đây, Diệp Phong biết rõ Sa Nhã sợ mình tiết lộ bí mật cho nàng, bởi vậy cũng không câu nệ cản trở, thoải mái khuyên bảo nhạc mẫu tương lai.

Sa Nhã thấy Diệp Phong đột nhiên không hề câu nệ cản trở gì hết, hơn nữa lại gọi bà là nhạc mẫu, có hảo ý khuyên nhủ bà, lắc đầu thở dài một tiếng nói: “Vì Liên Na ta sẽ sống cho thật tốt. Hảo ý của con ta xin tâm lĩnh, chỉ cần con làm cho Liên Na hạnh phúc, ta có xem bao nhiêu phong cảnh cũng đều được!”

“Hảo, nhạc mẫu đại nhân xin yên tâm, tiểu tể nhất định biến Liên Na thành người nữ nhân hạnh phúc nhất trên thế gian!” Diệp Phong cười hì hì, lộ ra vẻ mặt đùa bỡn làm Sa Nhã không nhìn được mỉm cười, sau đó liền cáo lui rời tầm cung.

“Lôi Ân, mẫu hậu với chàng nói gì đó?” Liên Na đã chờ sẵn bên ngoài nhưng ngại có thị nữ xung quanh, không thể cùng tình lang trò chuyện thân mật nên đưa tình lang về tẩm cung của mình, tò mò mở miệng hỏi.

“Hắc hắc, bí mật, không thể nói cho nàng được!” Diệp Phong mê muội cười nhìn Liên Na trong bộ đồ màu trắng bó sát người.

“Đáng ghét, chàng là cố ý làm cho thiêu tì tò mò. Nói mau, thiếp lấy thân phận nữ vương ra lệnh cho chàng!” Liên Na trừng mắt nhìn Diệp Phong, tức giận cho hắn một phần quyền.

“Hắc hắc, lấy thân phận nữ vương ra lệnh cho ta? Hiện ở chỗ này chẳng còn người nào khác, nàng chỉ là lão bà của ta thôi, dùng thân phận nữ vương với ta cũng vô dụng!” Diệp Phong cười, tại kiêu đồn thượng của nàng bóp một cái, ôm lấy người nàng đặt lên giường, đoạn nằm đè lên trên, “Bất quá, lão công của nàng từ xưa đến nay rất yêu thương lão bà, nếu bây giờ nàng cùng ta một lần, ta liền lập tức nói cho nàng.”

“Đi chết đi, chàng là tên bại hoại tâm địa bất chính, vừa nãy có thị nữ thấy chàng vào đây rồi, thiếp la lên bây giờ!” Liên Na bị tình lang đặt dưới người, vịn vịn thân thể mềm mại giãy giụa.

“Sợ cái gì, dù sao chúng ta cũng sắp lập tức công khai quan hệ. Bọn họ biết thì biết, nàng không nắm chắc cơ hội bây giờ, buổi tối còn có bốn người nữa tranh cướp với nàng a ... hắc hắc ...”

Diệp đại sắc lang cười gian ác, thô bạo xé rách bộ y phục bó sát người của Liên Na, tại phần thân dưới của Liên Na kiêu mị đang vừa xấu hổ vừa tức giận, nắm lấy đôi chân ngọc hoàn mỹ trong suốt, đặt đôi đùi đẹp trắng

nõn thon dài lên vai, thân hình ép xuống đỉnh nhập cảm địa, nhìn nữ vương
xinh đẹp cao quý ở bên dưới, tận tình xâm phạm, dâm đãng hưởng thụ!

Chương 132 : Oanh tạc hoàng cung , cự bức kỵ sĩ , siêu cấp cường giả .

Dịch: seabrother

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Màn đêm buông xuống, phía chân trời nguyệt ẩn tinh tàng một mảnh đen nhánh, Thiên Vũ đế quốc hoàng cung, trong thư phòng quốc vương, Tây La hoàng tử ngồi sau án nhìn quang cảnh biên giới phương đông truyền chiến báo về không xong, trong lòng lo lắng vạn phần nhưng không nghĩ ra biện pháp ngăn chặn đại quân ba nước thú nhân, ải nhân, dực nhân!

Ba nước thú nhân, ải nhân, dực nhân phát động thế công với Thiên Vũ đế quốc, đến nay đã tiến quân được nửa tháng. Thiên Vũ đế quốc mặc dù đã cử quý tộc thống lĩnh hộ vệ ra trận, bổ sung thêm hai mươi vạn tráng đinh, tổng cộng có hơn năm mươi vạn binh lực, nhưng đối mặt với tam quốc vừa khởi hai trăm vạn đại quân, căn bản không thể ngăn cản, phòng tuyến liên tục bị công phá. Dịch nhân giống như mãnh thú nhanh chóng tràn đến xâm chiếm lãnh thổ bọn họ!

“Điện hạ, bây giờ nước ta binh lực không đủ, đồng thời phải chịu đại quân của ba nước xâm phạm, căn bản không thể ngăn cản, theo ý của lão thần, hay là truyền lệnh cho binh tướng đông bộ triệt thoái, bỏ phần lãnh thổ đông bộ, lui về giữ tây bộ, vùng này dễ thủ khó công, như vậy còn có thể bảo vệ một nửa lãnh thổ. Nếu cứ tiêu hao dần thế này, sợ là chúng ta đều mất nước a!” Một lão già gầy gò xanh xao đứng bên phải trác án, chính là Kỳ Luân Tư Mại lão tể tướng, lo lắng nhìn Tây La hoàng tử góp lời.

Tây La hoàng tử cũng biết lui về tây bộ có thể bảo vệ một nửa cương thổ, nhưng như vậy toàn bộ lãnh thổ đế đô và đông bộ sẽ bị chiếm mất. Bằng Kỳ bộ hạ lại đang lâm trọng bệnh, nếu biết tin này chắc chắn không thể chấp nhận được, thậm chí nổi giận trách mắng hấn. Nếu không phải như vậy hấn đã không phải khó xử, sớm rút về tây bộ rồi.

“Đáng giận, đáng giận, là tên Lôi Ân đã hại chúng ta. Nếu không phải tại hấn, chúng ta há có thể giảm nhiều binh lực như vậy, để ba nước thừa cơ, tên tiểu nhân ti bỉ này. Ta tuyệt đối sẽ không buông tha cho hấn!” Tây La tâm tình khó xử không xong, nghĩ đến hai đế quốc biến thành cục diện như thế này là do Lôi Ân, không nhịn được cắn răng quát nhẹ.

“Điện hạ, không thể do dự được nữa, hạ lệnh triệt thoái thôi, nếu không người và bệ hạ trên lưng đều mang danh là kẻ vong quốc a!” Kì Luân lão Tể tướng lo lắng khuyên bảo Tây La.

“Ai, được rồi, chúng ta triệt thoái. Để ta đi gặp phụ hoàng bẩm báo thỉnh tội!” Tây La hoàng tử thở dài một tiếng, bị ai gật đầu đồng ý, đã chuẩn bị nghe phụ hoàng trách mắng, muốn ngày mai lập tức phái người đi chiêu cáo quan viên cả nước, quý tộc, cư dân hướng tây bộ triệt thoái. Bây giờ Tây La đã không còn lựa chọn, không triệt thoái thì chỉ có vong quốc hạ tràng!

Kì Luân tể tướng nghe Tây La ra lệnh triệt thoái, lập tức thở phào nhẹ nhõm, vừa định động viên Tây La hoàng tử, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng nổ “oanh oanh” liên miên không dứt, làm cả lão và Tây La đều giật mình đứng bật dậy.

“Sao lại thế này? Vệ binh, bên ngoài xảy ra chuyện gì??” Tây La hoàng tử cảm giác cả thư phòng đều rung lên kịch liệt, nghi hoặc hướng ra phía ngoài hét lớn.

“Hoàng, hoàng tử điện hạ, mặt đất phạm vi xung quanh chúng ta nổ rất mạnh, ngải mau rời khỏi thư phòng, hướng bên này lan tràn nổ rất mạnh!” Vệ binh giật mình chạy vào thư phòng, thần tình vô cùng hoảng sợ, bẩm báo với Tây La.

“Cái gì? Mặt đất phát nổ mạnh?” Tây La hoàng tử và Kì Luân tể tướng đều không hiểu ra sao. Đúng lúc đang định ra xem, mặt đất ngoài cửa trước mắt bọn họ đột nhiên oanh một tiếng phát nổ mạnh, đất đá bắn tung toé ra xung quanh.

Tây La hoàng tử và Kì Luân tể tướng thấy tình cảnh này, không dám từ cửa phòng ra ngoài quan sát tình huống nữa, đều triệu xuất lục giai ma sủng liệt diễm hùng ung cùng ngũ giai ma sủng tạt phong cự dực điều, ra lệnh cho ma sủng phóng kích bay lên phá nóc nhà nhanh chóng thoát ra ngoài. Đúng lúc này, thư phòng phía dưới bọn họ cũng bị mặt đất cổ quái phát nổ mạnh, nghiền nát tan tành lở đất!

“Trời, đây là sao vậy? Cả hoàng cung mặt đất đều phát nổ??”

Kì Luân lão tể tướng cười tạt phong cự dực điều bay trên không trung, nhìn phía dưới hoàng cung mặt đất mọi nơi đều ầm ầm nổ mạnh bất nhiên liệu bốc cháy phừng phừng, giật mình trợn mắt há hốc mồm.

Vệ binh, thị tòng, cung nữ trong hoàng cung đều bị tiếng nổ làm cho hoảng sợ vạn phần, kêu thảm nhằm hướng cửa cung mà chạy, muốn thoát ly

phạm vi nổ.

“Đáng giận, mặc kệ là ai, ta nhất định bắt hấn phải trả cái giá thê thảm! Kì Luân tể tướng, người đi thu thập vệ binh cứu phụ hoàng, ta đi triệu tập hoàng gia kỵ sĩ!” Tây La hoàng tử nhìn xung quanh phát nổ cực kì lo lắng, hét lớn phân phó Kì Luân, vừa định về triệu tập phân bố trong cung của các hoàng gia kỵ sĩ, đột nhiên sau lưng hấn và Kì Luân vang lên hai tràng tiếng long ngâm.

“Tây La - Cách Cáp Đặc, không cần đi triệu tập hoàng gia kỵ sĩ nữa đâu. Với một lời nói cũ hôm trước, hôm nay người chết chắc rồi!” Sau lưng Tây La ngoài trăm thước, Diệp Phong mình mặc phong y sắc đen, đứng trên lưng song đầu cự long thánh ma, nhìn Tây La hoàng tử, thanh sáng tiêu hồn, thần tình vô cùng đặc ý!

“Song đầu cự long có lân phiến hắc bạch tương gian? Hấn là long kỵ sĩ? Vụ nổ này với hấn có quan hệ??” Kì Luân lão tể tướng thấy phía sau đột nhiên xuất hiện song đầu cự long cổ quái, cùng với thanh niên kiêu ngạo đứng bên trên, trong đầu tràn ngập nghi vấn.

“Là người? Lôi Ân - Pháp Lôi Nhĩ? Ta hiểu rồi, vụ nổ lần này là do người giở trò quỷ!” So sánh với Kì Luân lão tể tướng, Tây La hận Diệp Phong thấu xương, đã sớm xem qua bức họa của hấn vô số lần, giờ phút này thấy tướng mạo hấn, đầu tiên là giật mình, sau đó lập tức lộ ra hận ý!

“Ha ha ha, bây giờ người mới hiểu ra đã là quá muộn rồi. Dưới mặt đất của hoàng cung này, ta đã an bài vô số tạc đạn đặc chế đủ để biến nơi này thành bình địa. Đêm nay Cách Nhĩ Cáp Đặc hoàng thất các người nhất định hoàn toàn biến mất, Thiên Vũ đế quốc sẽ bị các nước xâu xé!” Diệp Phong tiêu sái đứng trên lưng rồng, nghiêng đầu nhìn Tây La ha ha cười to, tràn ngập tự tin!

Trong hoàng cung vừa vang lên tiếng nổ, trận chiến kinh thế đã lên kế hoạch từ trước chính thức bắt đầu. Bây giờ toàn bộ thành viên Tư Lược đoàn đều tiến vào hoàng cung, an toàn trú tại những nơi không có tạc đạn, chỉ chờ tiếng nổ dừng lại, lập tức nhằm đối phương triển khai đồ sát!

Cùng lúc đó, nguyên soái Cát Lôi Tư suất lĩnh ba quân đoàn, đều theo kế hoạch của Diệp Phong, tiến về biên giới phía nam của Thiên Vũ đế quốc, chuẩn bị sau khi kế hoạch của Diệp Phong thành công, bằng tốc độ nhanh nhất chiếm ba tỉnh lớn nằm phía nam, tây nam và đông nam lãnh thổ Thiên Vũ đế quốc!

“Điện hạ, vụ nổ này với hấn có quan hệ, hấn khẳng định đã chuẩn bị toàn diện, người mau đi triệu tập hoàng gia kỵ sĩ!” Kì Luân tể tướng thấy đại cừu nhân của Thiên Vũ đế quốc Lôi Ân - Pháp Lôi Nhĩ, lập tức mở miệng nhắc nhở hoàng tử.

“Đúng, ta không thể lại trì hoãn nữa, trước tiên phải về triệu tập kỵ sĩ đoàn, ta cùng Khang Tư đến đối phó tên súc sinh Lôi Ân này ... Tây La nghe xong Kì Luân nhắc nhở, trong lòng nhất thời trầm nghĩ, ôm hận liếc mắt nhìn Diệp Phong, ý bảo Kì Luân đi cứu phụ vương hấn, thúc liệt điểm hùng ưng, muốn đi triệu tập hoàng gia kỵ sĩ.

“Thế nhưng nghĩ lão tử sẽ chạy trốn, người cũng quá không để ta vào mắt đó!”

Diệp Phong nhìn Tây La và Kì Luân muốn bay đi, hoàn toàn không để ý phía sau, hai mắt nhìn Tây La tâm niệm vừa động, thánh ma lập tức hội ý long ngâm một tiếng, hướng Tây La đuổi tới.

Song, đúng lúc này đột nhiên phát sinh dị biến, xuất hiện một con băng giai ma sủng băng lam cự bức cùng một vị trung niên kỵ sĩ anh tuấn đầu đội khôi, mặc một bộ tinh cương trọng kỵ khải giáp, cầm trong tay tinh cương trường thương dài bốn thước, chặn đường thánh ma!

Băng lam cự bức, bát giai băng hệ ma thú, ngoại hình so với dơi bình thường không sai biệt lắm, nhưng mình dài bốn thước, hai cánh vô cùng mạnh mẽ, trào sắc bén có thể xé rách cương thiết, có thể phát ra bát giai băng hệ ma pháp.

“Khang Tư, thật tốt quá, người tới rất đúng lúc, mau giết Lôi Ân - Pháp Lôi Nhĩ!” Tây La đã thấy cự bức kỵ sĩ từ phía sau bay tới giúp hấn chặn địch nhân, vừa sợ vừa mừng lớn tiếng hạ lệnh.

Cự bức kỵ sĩ Khang Tư, nghe Tây La nói xong, ngưng thần nhìn Diệp Phong, trong giọng nói có chút bị ai nói với Tây La: “Điện hạ, việc ở đây cứ giao cho ta, người mau về tẩm cung của bệ hạ, bệ hạ bị thương nghiêm trọng, sợ rằng kiên trì không được bao lâu!”

“Cái gì?” Tây La kinh hoảng la lên, phần nộ liếc mắt nhìn Diệp Phong, giọng căm hận mắng: “Lôi Ân, người là tên tiểu nhân ti bỉ, ta nhất định sẽ băm thây người làm vạn đoạn!” Nói xong, hấn lập tức thúc liệt điểm hùng ưng bay về phía đông hoàng cung, là tẩm cung của Bàng Kì bệ hạ. Kì Luân tể tướng nghe được tin bệ hạ bệnh nặng, cũng lo lắng bay theo.

“Ân? Xem ra hôm nay ta gặp được một kẻ địch là siêu cấp cường giả!” Diệp Phong nhìn cự bức kỵ sĩ nói, không đuổi theo Tây La và Kì Luân đang bay về hướng đông. Bởi trực giác cho hắn biết, cự bức kỵ sĩ trước mặt này không đơn giản, hơn nữa từ lúc cự bức kỵ sĩ bắt đầu xuất hiện, hắn hoàn toàn không thấy y lộ ra sơ hở gì. Hắn cảm nhận được thực lực của cự bức kỵ sĩ ít nhất phải là cửu giai!

“Thật vinh hạnh, ta cũng gặp được một vị siêu cấp cường giả, hơn nữa còn là một vị long kỵ sĩ sử kiếm, điều khiển song đầu cự long cổ quái!” Cự bức kỵ sĩ Khang Tư thấy Diệp Phong có thể đoán định thực lực của hắn nhanh như vậy, hai mắt ngưng thần nhìn Diệp Phong chằm chằm, nhàn nhạt trả lời, trong mắt lập tức ẩn chứa sát ý trầm giọng nói: “Đáng tiếc, vì người mà hôm nay hoàng cung xảy ra chuyện, người sẽ phải trả giá thê thảm!”

“Hắc hắc, nhường cho người trả cái giá thê thảm đó trước đây, trước hết ta muốn hỏi người một chuyện, người phục vụ cho Thiên Vũ đế quốc từ lúc nào? Vì sao vẫn chưa nghe nói Thiên Vũ đế quốc có một cường giả như người?” Diệp Phong không chút sợ hãi nhìn cự bức kỵ sĩ mỉm cười hỏi, trong lòng thập phần nghi hoặc, Thiên Vũ đế quốc sao lại có một siêu cấp cường giả thế này, hơn nữa trước kia không nghe đồn gì!

“Trước khi người chết, ta nhất định nói cho người!” Cự bức kỵ sĩ Khang Tư trầm giọng quát nhẹ, nghĩ không cần phải lãng phí nước miếng với đối phương, trong tâm ra mệnh lệnh cho ma súng vọt tới trước, tay phải giơ trường thương lên, nhìn chằm chằm địch nhân, chuẩn bị công kích.

“ThánhMma, lên thôi, hôm nay có cường giả xứng đáng để chúng ta lãng phí thời gian rồi ... ..” Diệp Phong mắt thấy cự bức kỵ sĩ vọt tới, lấy quang minh chi kiếm ra, tâm trạng hưng phấn giục thánh ma vọt lên nghênh địch.

Diệp Phong từ khi thực lực bắt đầu tăng lên đến bây giờ luôn khát khao có thể cùng so tài với siêu cấp cường giả đẳng cấp cửu giai, xem hắn hiện tại thật lực đối phó siêu cấp cường giả, thu được nhiều chiến tích!

Xung quanh hoàng cung lại phát nổ, tiếp tục như trước, trên trời hai người cùng một rồng một dơi sắp bắt đầu chiến đấu, thành viên Tư Lược đoàn chính đang chuẩn bị hành động.

Cư dân xung quanh hoàng cung phát hiện trong cung có biến, đều đứng ngoài nhìn chằm chằm vào trong, không tưởng tượng được chuyện gì đã xảy ra. Quan viên và quý tộc còn cho là có địch tấn công, đều dẫn theo hộ vệ tiến vào hoàng cung chuẩn bị hộ giá!

Chương 133 : – Vô chiêu thắng hữu chiêu , nhất định hủy diệt

Tân NDGHNTD

Nguồn: hoanguyettaodan.org

“Khụ khụ... súc sinh... Lôi Ân - Pháp Lôi Nhĩ tên súc sinh đáng chết nhà ngươi đồ tiểu nhân ti bỉ không biết xấu hổ... khụ... trăm nhất định sẽ không... bỏ qua cho ngươi...”

Tây La hoàng tử chạy tới ngoài tầm cung của quốc vương, Bàn Kì bệ hạ hai chân bị nổ đứt, lưng thụ thương nghiêm trọng, biết được oanh tạc hoàng cung là tên hắc thống hận nhất – Lôi Ân, tức thì nổi giận mở miệng chửi mắng, nộ khí công tâm, không thể thở được, đứt hơi ôm hận mà chết không nhắm mắt.

“Phụ hoàng!”

“Bệ hạ!”

Phía ngoài tầm cung quốc vương đã bị nổ sụp, Tây La, Kì Luân cùng khoảng ba mươi tên hoàng gia kỵ sĩ và y sư cung đình, thấy Bàn Kì bệ hạ tắt thở, lập tức phát ra tiếng kinh hô, cùng quỳ xuống.

Lúc này bạo tạc đã chấm dứt, đa số thành viên hoàng thất đều mất đi sinh mệnh trong trận bạo tạc này. Du Lị lắng lo từ trước tới nay được sủng ái bị người ghen ghét, ngay khi mới bắt đầu đã bị thạch trụ đổ xuống đánh bay tới Minh giới. Với tâm cơ sâu xa của nàng, luôn có hành vi tranh giành chiếm đoạt sủng ái của Bàn Kì từ trước tới nay, những phi tần hận nàng thấu xương, nếu biết tin nàng đã chết khẳng định sẽ vỗ tay kêu hay!

“Lôi Ân đáng chết, ngươi tốt nhất chờ đó đừng để bị Khang Tư giết chết tại chỗ, nếu không ta nhất định phải lột da xẻ thịt của ngươi, băm thành vạn mảnh!” Tây La hoàng tử nhìn thi thể phụ hoàng, ngẩng đầu nhìn lên phía trên Lôi Ân đã bay lên cao với Khang Tư, chỉ có thể thấy một điểm đen, trong lòng tàn ác nghĩ, đứng dậy phân phó hoàng gia kỵ sĩ xung quanh, đi triệu tập tất cả thành viên hoàng gia kỵ sĩ đoàn tới đây tập hợp.

Dọc đường theo chim ưng bay tới ngoài tầm cung quốc vương, Tây La hoàng tử biết rất nhiều hoàng gia kỵ sĩ đã bị ảnh hưởng mà mất mạng trong trận bạo tạc, trong lòng biết nhân số còn lại khẳng định không nhiều. Nhưng giờ đây phía đông chiến loạn, quân đội đế đô cơ hồ toàn bộ đã bị điều đi phương đông, chỉ chừa lại hoàng gia kỵ sĩ đoàn cùng chút ít vệ binh.

Y hiện tại thập phần hy vọng quan viên quý tộc bên ngoài hoàng cung nhìn thấy bạo tạc. Có thể mau chóng tới đây.

“Các huynh đệ, xông lên, giết hết lũ rác rưởi ở nơi này, vì binh tướng đã hy sinh trong tay quân đội bọn chúng mà báo thù, làm tan rã hoàn toàn Thiên Vũ đế quốc!”

“Giết!”

Mai phục ở các nơi trong hoàng cung, bọn người Khải Đặc, Ai Đức dẫn theo những thành viên mới của Tư Lược đoàn thông qua Truyện Tống Trận cấp tốc chạy tới, kêu gọi triển khai tàn sát đẫm máu đối với những thành viên còn sót lại ở các nơi trong Thiên Vũ hoàng cung.

Những thành viên mới của Tư Lược đoàn đã lần đầu nhìn thấy Truyện Tống Trận thì rất kinh ngạc, mà cũng cảm thấy vinh hạnh. Nghĩ rằng được đi theo Lôi Ân đoàn trưởng có thực lực mạnh mẽ, trang bị cực tốt thì cảm thấy thập phần quang vinh, hơn nữa lại có đãi ngộ hậu hỉ mà xác suất tử vong thì rất thấp!

Sau khi tăng cường thành viên công với những người cũ, Tư Lược đoàn ngày nay đã có ba vạn người. Mặc dù nhân số đã tăng hơn trước, nhưng bây giờ gia nhập trung đoàn đều có những tinh anh tu luyện võ kỹ, dĩ lược có chút thành tựu và còn có thêm nhiều ma sủng. Cộng thêm sự trợ lực mạnh mẽ của địa tinh hỏa thương và tạc đạn đặc chế, thì trong hoàng cung vốn không ai có thể đối mặt với thể công hung mãnh của bọn họ, ngược lại càng không có lấy cơ hội sống sót.

“Điện hạ, trong cung xuất hiện số lớn địch nhân, bọn họ có rất nhiều ma sủng. Địa tinh hỏa thương cùng với Hoàng gia Tư Lược đoàn tạc đạn vô cùng mạnh mẽ, chúng ta căn bản không thể ngăn cản được. Ngài mau bỏ đi khỏi hoàng cung đi!” Hoàng gia kỵ sĩ đoàn trưởng, là một trung niên tóc đỏ tên Cát Nhĩ. Hắn thống lĩnh kỵ sĩ hoàng gia các nơi chạy tới trước tâm cung của quốc vương, rồi lo lắng bẩm báo với Tây La hoàng tử.

“Không cần phải kinh hoảng, ta vừa phái cử giai băng sương kỵ sĩ Khang Tư đi giết hết kẻ địch bên ngoài rồi. Mọi người sẽ có thể chống lại thể công của chúng, binh mã ngoài cung sẽ tới ngay lập tức hỗ trợ chúng ta!” Tây La nhìn còn lại gần một phần ba thành viên trong hoàng gia kỵ sĩ đoàn, thì trong lòng vô cùng buồn bã nhưng miệng lại hô hào:

“Cử giai băng sương kỵ sĩ?”

Ngoại trừ tể tướng Kì Luân và đoàn trưởng Khấu Đặc, tất cả thành viên còn lại của hoàng gia kỵ sĩ đoàn, đều lộ ra thần sắc kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn lên hai điểm đen trên không thỉnh thoảng loé ra những quang mang, thập phần bất ngờ khi biết Khang Tư đã ở trong cung một thời gian dài. Nghê Dịch công tước, ngạc nhiên khi nhìn thấy băng sương kỵ sĩ, nhưng trong lòng cảm thấy vô cùng cao hứng, hy vọng Khang Tư công tước đánh chết đối phương là cái tên long kỵ sĩ cười con rồng hai đầu cổ quái kia.

“Mọi người không cần phải sợ, có cửu giai băng sương kỵ sĩ giết thống soái của quân địch, chúng ta chỉ cần giữ vững thế trận, viện binh tới rồi, chính là thời cơ phản công quân địch, thắng lợi nhất định thuộc về chúng ta!” Tây La hoàng tử ngẩng đầu nhìn lên trời rồi cao giọng hét lớn với hoàng gia kỵ sĩ đoàn, ý bảo Khấu Đặc đoàn trưởng chỉ huy hoàng gia kỵ sĩ đoàn phân tán, chuẩn bị tử thủ khu vực tâm cung, chờ quan viên cùng quý tộc ở ngoài chỉ huy hộ vệ tới cứu giá.

Khang Tư - Ni Dịch, bốn mươi ba tuổi, bây giờ là thành viên duy nhất của Ni Dịch gia tộc công tước ở Thiên Vũ đế quốc, si mê võ công từ lúc còn nhỏ, thích đi mạo hiểm khắp nơi, trải qua khổ luyện tu hành rốt cuộc cũng trở thành một siêu cấp cường giả đạt thực lực cửu giai. Thân nhân của hắn đến giờ tất cả đều đã qua đời, tước vị công tước thế tập tự nhiên đặt trên người hắn. Bất quá hắn cũng không quan tâm tước vị này, chỉ là lúc trước thấy tổ quốc gặp nạn, vừa mới trở về chuẩn bị phục vụ đất nước.

Tây La đối với việc siêu cấp cường giả Khang Tư trở về hỗ trợ, cảm giác thập phần cao hứng, bởi vì nhất thời chưa có nghĩ ra làm thế nào để trọng dụng hắn, liền đề nghị hắn tạm thời ở trong cung, cộng thêm Khang Tư làm người tương đối trầm lặng, cho nên ngoại trừ một ít quan viên trọng yếu, những người còn lại trong cung đều không biết hắn là một cường giả cửu giai.

Ở độ cao mấy trăm thước khoảng không phía trên hoàng cung, song đầu thánh ma cự long đang cùng băng lam cự bức cắn xé lẫn nhau. Trên người băng lam cự bức đã xuất hiện hơn mười vết thương. Còn trên người song đầu Thánh Ma cự long chỉ có một ít băng do băng hệ ma pháp đông kết lại tạo thành mà thôi, có thể nói là đã chiếm toàn bộ thượng phong.

Đương nhiên, phòng ngự vật lý với ma pháp của cự long, đều thập phần rất mạnh, không phải thứ như băng lam cự bức có thể bị được, cộng với việc băng lam cự bức cùng Khang Tư đang chiến đấu ở gần bên, để khỏi

làm bị thương chính mình và chủ nhân, chỉ có thể phóng ra băng hệ ma pháp loại nhỏ. Hiệu quả công kích đối với Thánh Ma mà nói, chỉ làm cho cảm thấy lạnh giá và đau, căn bản không thể tạo thành thương tổn.

Phía trên lưng hai cự thú đang cắn xé nhau, Diệp Phong tay phải đang cầm kiếm, cùng Khang Tư đang dùng hai tay cầm thương, đều liên tục dùng các phương thức điều khiển toạ kỵ, công kích trên không.

“Long kỵ sĩ, kiếm thuật của ngươi thật đáng nể, nhưng nhân phẩm của ngươi thật khiến người khác khinh bỉ!”

Băng sương cự bức kỵ sĩ Khang Tư, cuối cùng thu thương lại, đứng trên lưng băng lam cự bức, ngẩng đầu nhìn Diệp Phong đang tùy ý huy kiếm, trong lòng cảm thấy bội phục kiếm thuật của hắn. Cảm thấy mình mỗi lần xuất chiêu, hắn đều trong thời gian nhanh nhất tìm được sơ hở huy kiếm phản kích một cách tài tình. Hơn nữa đa số đều nhắm vào thân dưới mà xuất chiêu, cực kì khó đối phó. Không có một chút phong độ của cao thủ.

“Ha ha, bản thân ta không hề coi trọng người khác nhìn mình như thế nào, chỉ cần có thể đánh bại ngươi, chiêu thức nào ta cũng sử dụng. Ngươi không có quyền chất vấn. Tuy nhiên nhắc nhở ngươi một chút, song đầu cự long là ta chỉ dùng để di chuyển, ta không phải cái gì long kỵ sĩ như ngươi nói, ta là một kiếm khách!”

Diệp Phong đứng giữa không trung, hai mắt chăm chú nhìn Khang Tư. Miệng ha ha cười lớn, tay phải giờ kiếm chỉ Khang Tư, trong nháy mắt lao xuống bất ngờ xuất ra hơn mười kiếm. Khang Tư hai tay huy thương đánh bừa ngăn cản. Diệp Phong lộn ngược ra sau một cách tiêu sái, đáp xuống lưng Thánh Ma đang cùng băng lam cự bức cắn xé, yên lặng nhìn động tác của Khang Tư, tìm kiếm sơ hở.

Siêu cấp cường giả trong lúc đối đầu sinh tử, bất kỳ sơ hở nào cũng có thể bị một kích trí mạng. Diệp Phong mặc dù từng giết Tắc Tư, nhưng lúc ấy thực lực của hắn quá yếu, lĩnh ngộ không đủ, tất cả đều là đánh lén trong tối mới có thể chiến thắng. Bây giờ hắn muốn đánh bại Khang Tư, phải cẩn thận ra chiêu, hơn nữa hắn và Khang Tư bây giờ đều đồng dạng sử dụng vũ khí kiên cố cùng trọng trang khải giáp, muốn phá giáp của địch nhân, chỉ có thể xem thực lực của ai mạnh.

“Kiếm khách? Ngươi có nói nhầm không? Đây là danh xưng gì? Không phải là long kỵ sĩ, ngươi có phải là kiếm sĩ không? Mặc dù thực lực của ngươi rất mạnh, nhưng muốn đánh bại ta không phải chỉ dùng miệng nói là

có thể làm được!” Khang Tư vẫn không tin người thanh niên sử dụng kiếm này là long kỵ sĩ, nghe hắn nói, ngăn cản kiếm thế, lập tức nghi hoặc nhìn chăm chăm vào đối phương.

“Hắc hắc. Chưa từng nghe nói qua, kiếm khách là danh xưng do chính lão tử nghĩ ra. Không lâu nữa, danh xưng này sẽ vang vọng cả thế giới!” Diệp Phong nhìn Khang Tư đắc ý cười.

“Hừ. Nói khoác mà không biết thẹn. Ngươi tưởng việc khai sáng danh xưng là sự tình đơn giản lắm sao? Sự ngu dốt sẽ làm ngươi phí công!” Khang Tư khinh thường hừ nhẹ, tầm mắt rời khỏi Diệp Phong, liếc mắt nhìn xuống dưới chân thấy băng lam cự bức không thể địch lại song đầu cự long đang phát ra tiếng kêu thảm, thoáng nhú mảy, trong lòng biết băng lam cự bức yếu hơn không thể chống lại thế công của song đầu cự long.

Cơ hội tốt!

Diệp Phong thấy Khang Tư phân thần chú ý đến ma sủng, trong lòng mừng thầm, dưới chân thi triển Tiêu điều kiện khôn bộ tầng thứ hai “vô ảnh”, trong nháy mắt vọt đến phía trước người Khang Tư dùng Quang Minh chi kiếm bao bọc bởi bạch mang kiếm khí, nhanh chóng chém vào chỗ không có mũ giáp bảo vệ của hắn.

Khang Tư thấy thế giật mình, tinh cương trường thương khi trường kiếm chỉ còn cách khoảng ba thôn, nhanh chóng ngăn chặn, chân phải vung lên nhằm vào tiểu phúc của Diệp Phong đá tới, khiến cho Diệp Phong phải tung người lên, huy kiếm phản công về phía bên trái của hắn, nhanh chóng triển khai tấn công một cách mãnh liệt.

"Đang.....đang.....đang ..."

Tiếng kim thiết va chạm vào nhau nhanh chóng vang lên không ngớt, thế công vừa dứt hai người liền nhảy về phía sau, lảng tránh công kích lẫn nhau, bóng kiếm cùng thương ảnh hiện lên như những cơn sóng hung dữ. Khang Tư bởi vì mất tập trung nên bị Diệp Phong cướp mất tiên cơ, cộng thêm Diệp Phong huy kiếm tấn công vào những chỗ sơ hở của hắn, hơn nữa Tiêu điều kiện khôn bộ tầng thứ hai tốc độ quá nhanh, làm cho thế công của hắn rơi xuống hạ phong.

Dưới đất, trong cung là thành viên Tư Lược đoàn, giống như mãnh thú tràn đến chỗ của Tây La hoàng tử bên ngoài tầm cung của quốc vương. Cùng với bạch điều xạ thủ đang bay trên không, long kỵ sĩ Lạp Phi Nhĩ, từ lúc gặp đoàn trưởng tới giờ cũng chưa cần phải hỗ trợ, không muốn thành

kẻ nhiều chuyện, đứng trên lưng Lam Lam, cùng thành viên Tư lược đoàn vây quanh phía bên ngoài tầm cung của quốc vương.

Tiểu súc sanh Tiểu Hắc giống như đại gia tự nhiên tiêu sái đang ngồi trên đỉnh đầu Lam Lam, hầu thảo đang cầm tảo gặm, trên người mặc một bộ giáp nhỏ màu đỏ do Lộ Lộ may, thoạt nhìn rất có ý tứ!

"Một long kỵ sĩ, bọn họ như thế nào lại có tới hai long kỵ sĩ??"

Tây La, Kì Luân, Khấu Đặc cùng với Hoàng gia kỵ sĩ đoàn nhìn tầm cung bị vây bởi tầng tầng lớp lớp địch quân, không chỉ có ma sủng cùng với lượng lớn hỏa thương mà còn thêm một Băng sương cự long, đều lộ ra thần sắc kinh hãi.

"Mẹ nó, tên hoàng tử chó má, hôm nay tiểu tử ngươi chết chắc rồi. Nếu ngươi không muốn thuộc hạ bị liên lụy lập tức quỳ xuống chờ chết!". Ôi tòa bàn tử Ai Đức mắt thấy thắng lợi tại đây, nhìn hoàng gia kỵ sĩ đoàn bị vây huyênh hoanh hét lớn.

"Tử bàn tử, ngươi nói nhảm. Còn không nhanh động thủ, quan viên quý tộc sắp tới rồi đó, đừng có chậm trễ nữa. Trên không địa tinh linh Kiệt Nã Tư lên tiếng nhắc nhở Ai Đức, tiếp đó hô hào bạch điều xạ thủ chuẩn bị tạc đạn đặc chế.

"Điện hạ, viện binh tới chậm, không thể đợi được nữa, chúng ta yểm hộ ngài phá vòng vây!" Khấu Đặc đoàn trưởng mắt thấy địch quân tuy yếu nhưng lại có tạc đạn cổ quái, lo lắng hướng đến Tây La hoàng tử nói.

"Đúng vậy điện hạ, hoàng gia kỵ sĩ của chúng ta còn quá ít không thể chống lại sự tấn công liên tục, trước tiên là phá vòng vây!" Kì Luân tể tướng nhìn chung quanh thấy lượng quân địch, khẩn trương phụ họa Khấu Đặc khuyên Tây La.

"Được, mọi người trước tiên hướng đến cửa cung phá vòng vây để hợp với viện binh, sau đó quay trở lại báo thù"

Khấu Đặc cùng Kì Luân nghe ra thấy không ổn, hai người định góp lời nhưng thấy y đang nhìn lên phía trên trong mắt loé ra quang mang đen tối. Y đối với thực lực của Khang Tư hoàn toàn tin tưởng Khang Tư nhất định giết chết Lôi Ân, lúc này cao giọng hạ lệnh suất lĩnh mọi người nhằm hướng nam phá vòng vây.

"Ha ha, các ngươi chọn hướng của lão tử để cản trở. Các ngươi thực sự muốn chết. Các huynh đệ, giết!!!"

Đứng ở hướng nam chính là đoàn trưởng Khải Đặc. Mắt thấy quân địch nhằm hướng mình tiến tới, lập tức khinh thường cười to. Tiếp đó Liệt Diễm kỵ sĩ vọt tới trước nghênh địch. Lạp Phi Nhĩ cùng linh ngưu, bạch lang, đại địa, cự giải tứ trung đội, Kỳ Lạp Tư cự nhân tiểu đội và Ai Đức xuất lĩnh lôi đình đao khách đồng loạt tiến lại. Trên không trung là bạch điều xạ thủ không ngừng phóng tạc đạn. Chỉ có điều đối với hỏa thương thì hoàng gia kỵ sĩ vốn được trang bị khả giáp bằng cương thiết nên không bị ảnh hưởng.

Bên này tiếng bạo tạc không ngừng vang lên, tại cửa phía nam đã thấy quan viên quý tộc suất lĩnh lượng lớn hộ vệ tiến vào hoàng cung. Thấy quanh mình người chết vì bạo tạc quá khủng khiếp, đều giật mình, nhanh chóng hướng tầm cung của quốc vương để hộ giá.

“Không xong, điện hạ, trên kia Khang Tư tựa hồ không chống lại được địch nhân?” Khang Tư bị Diệp Phong liên tục tấn công cũng nhanh chóng phát chiêu ngăn cản, thấy phía dưới tầm cung phát ra tiếng nổ lớn. Mọi người đều xuất hiện tâm trạng lo lắng. Khang Tư không ngờ là Diệp Phong lại lợi hại như vậy. Khang Tư từ từ hạ xuống lưng băng băng lam cự bức, ra lệnh nó lùi ra phía sau. Lúc này Khang Tư thực sự muốn xuất tuyệt chiêu!

Diệp Phong thấy đối thủ đột nhiên để băng lam cự bức lui, liền phiêu nhiên đáp đứng đằng sau lưng của Thánh Ma, ý muốn để Thánh Ma vọt tới trước truy kích để tránh đối phương chiếm tiện nghi.

Khang Tư nhân lúc băng lam cự bức triệt thoái về đằng sau, cách xa song đầu cự long, liền vận băng sương đầu khí, hai tay nhanh chóng huy vũ cây thương phía trước cự bức, làm thương xoay tròn bắn ra băng kính mãnh liệt mệnh mông, thân hình tán phát đại phiến hàn khí lạnh lẽo lan tràn xung quanh thân mình, quát khẽ một tiếng, xuất ra tuyệt chiêu tối cường của hắn, “Băng Mãng Toàn Phong Phá”, cực hàn băng kính hình thành nên đáng một con băng sương cự mãng (mãng xà) dài hơn trăm thước, theo thể thương phát ra xung quanh, cộng hưởng với khí thể cường mãnh và kinh phong gào thét, bao vây hết phạm vi Diệp Phong cùng Thánh Ma đang đứng.

Băng sương cự mãng (mãng xà) dài hơn trăm thước, nói một cách đơn giản, nhìn qua thật cực kì kinh khủng. Song phương hỗn chiến phía dưới trong hoàng cung và những quan viên quý tộc vừa mới tiến nhập cùng với tất cả cư dân đế đô đều nhìn thấy băng kính hình thành cự mãng trên không trung đều lộ ra thần sắc giật mình rung động.

Song, Diệp Phong thân là mục tiêu tấn công của băng sương cự mãng nhìn vào tuyệt chiêu của cửu giai băng sương kỵ sĩ Khang Tư này lại tuyệt không lo lắng, còn nở nụ cười đầy thắng lợi, ra hiệu cho Thánh Ma nhảy vào trung tâm xoay tròn của băng sương cự mãng, hai chân mượn lực từ lưng rồng đang cuỗi phi lên cao, kiếm chỉ vào ngực trái của Khang Tư. Quang Minh Chi Kiếm lóe ra kiếm quang chói mắt, điện đột nhiên xạ ra từ thân hình đang xoay tròn của hắn, xuất ra một mũi tên có ánh sáng chói mắt, trong một sát na đã đâm tới ngực trái của Khang Tư. Mũi kiếm đi theo thân hình đang dịch chuyển của Diệp Phong, phá nát tinh cương giáp giáp thấu đến trái tim của Khang Tư rồi theo quán tính cùng với Khang Tư ngã xuống phía dưới.

“Ngao!”

Bồi Khắc - đầu bên trái của Thánh Ma, mắt thấy Diệp Phong đâm trúng làm địch nhân ngã xuống, lập tức rống lên một tiếng long ngâm, há mồm phun ra long tức, từ bên trong băng sương cự mãng xoay tròn oanh mở nhất phiến băng sương đầu khí, nhanh chóng xòe cánh bay ra ngoài, lao thẳng tới Diệp Phong. Băng sương cự mãng là loài cường hoành, nếu không ngăn trở nó thì không bị chúng cản thì bản thân cũng thọ trọng thương.

Khang Tư bị kiếm đâm ngay tim, cảm thấy thân hình từ từ ngã xuống, hai mắt nhìn chằm chằm vào thanh trường kiếm cắm ở ngực trái, thần sắc lộ vẻ không tin, không thể tưởng tượng Diệp Phong chỉ xuất một kiếm thế nhưng nhanh đến mức hắn không thể thu chiêu né tránh.

“Kỳ thật ngươi vốn không bị thua nhanh như vậy, thậm chí không bị thua, nhưng ngươi quá nóng vội xuất tuyệt chiêu, lộ ra sơ hở, đủ để ta đánh chết ngươi!” Diệp Phong nhìn vẻ mặt của Khang Tư đắc ý cười.

“Ngươi vừa mới.....sử dụng.....chiêu ... thức gì.....” Khang Tư bị trúng kiếm ngay tim, nhờ đầu khí thâm hậu không chết liền, nhìn Diệp Phong, trước khi chết muốn biết mình bị thua bởi chiêu thức gì.

“Ta chỉ là phán đoán sơ hở của ngươi, đúng lúc xuất kiếm, thật tình không có chiêu thức gì, tất cả đều tùy tâm mà phát chiêu. Chiêu thức thì gò bó, còn con người thì linh hoạt, bất kể tình huống gì tùy cơ ứng biến. Lấy vô chiêu thắng hữu chiêu mới là cảnh giới kiếm thuật cao nhất!” Lưu Manh đoàn trưởng lộ ra vẻ mặt uyên bác, nhìn Khang Tư sắp về với Minh giới, đại phát thiện tâm khẳng khái nói!

“Vô chiêu.....thắng hữu chiêu.....” Khang Tur nghe Diệp Phong nói xong, cố hết sức thêu thảo ngộ ra một tiếng, nhắm mắt, buông cương thương, đoạn khí hồn bay về Minh giới.

Chủ nhân chết, chủ phó khế ước phế bỏ, băng lam cự bức không bị trói buộc, sợ sệt nhìn song đầu cự long Thánh Ma, vỗ hai cánh nhắm hướng bắc bay đi.

Băng sương cự mãng không có hậu kính tại không trung tiêu tán. Bối Khắc cùng với Lộ Kỳ thấy Diệp Phong ngã xuống bay đến cứu, không truy đuổi theo băng lam cự bức, nếu không hẳn rời từ trên cao vài trăm thước xuống, khẳng định nát như tương.

“Khang Tur thất bại? Lôi Ân thế nào lại có tuyệt chiêu mạnh như vậy để đánh bại Khang Tur? Chẳng lẽ nào Lôi Ân cũng đạt đến cửu giai thực lực?” Biết được thực lực của Khang Tur, ba người Tây La, Kỳ Luân, Khẩu Đặc nhìn cửu giai băng sương kỳ sĩ chết trận tại không trung thần tình lộ vẻ mặt không thể tin được.

Lực lượng hoàng gia kỳ sĩ đã tiến vào tầm cung, quý tộc, quan viên cùng với đế đô cư dân, mặc dù không biết thực lực của Khang Tur, nhưng hẳn có thể đánh ra tuyệt chiêu mạnh mẽ như vậy, nghĩ ra đều kinh hoàng. Bây giờ thấy có người đã đánh bại hắn, mọi người hoàn toàn tròn tròn mắt chỉ có thành viên Tur Lược đoàn phía dưới là hoan hô!

Hắc hắc, hình như có chút kinh người, bất quá không quan hệ. Hắc hắc, lão tử thích cái cảm giác bị nhìn chằm chằm như thế này!

Diệp Phong ngã xuống phía dưới, được tiếp ứng, đứng ở trên lưng Thánh Ma tiếp ứng, nhìn xuống phía dưới thấy cả Thiên Vũ đế đô ánh mắt chú ý, trong lòng tràn ngập cảm giác thành tựu. Hiểu được trận chiến hôm nay, Tur Lược đoàn cùng với hắn và Thánh Ma, tất cả dương danh đại lục!

Bây giờ, Diệp Phong muốn xưng hùng xưng bá trong giới cường hãn, ngoài Mạt La đế quốc quyền lợi, hắn còn phải có danh vọng càng lớn càng tốt, cho nên hư vinh này chính ý muốn. Thập phần hy vọng trận chiến hôm nay truyền ra ngoài.

Về vấn đề Thánh Ma, không thể để cho Long tộc biết thì đầu tiên cự long chiếm cứ các đỉnh núi, khả năng tiếp xúc với các tộc khác cực hạn chế, cho nên việc khả năng bại lộ việc này cực nhỏ.

Tiếp đó, Diệp Phong đã cùng với Vu Lị Ny Long vương thông đồng sẵn sàng, cho dù Quang Minh Long vương phát hiện điều tra, Vu Lị Ny Long

vương cũng có thể thông tri với Băng sương cự long, Thánh Ma hoàn toàn có thể tùy thời thông qua Truyền Tống Trận trở về Khoa Đức tuyết sơn.

Quang Minh long vương đã thấy Thánh Ma tại tuyết sơn, khẳng định sẽ không biết chuyện gì, thậm chí sẽ tìm đến Diệp Phong. Tuy nhiên, Quang Minh long vương mặc dù cố chấp, nhưng là người tương đối nhân từ, cũng không phải là cự long không nói lý lẽ, nếu không Thánh Ma căn bản không có khả năng sống cho đến hôm nay.

Vưu Lị Ny long vương đã từng nói qua với Diệp Phong, chỉ cần Quang Minh long vương đi tìm hắn, thì dùng biện pháp cứng rắn mà ứng phó, như dùng gia nông pháo, độc khí pháo đạn, cùng với Liên Na nữ vương khiến Quang Minh long vương phải cân nhắc nặng nhẹ. Quang Minh long vương tuyệt đối không có khả năng chỉ vì một Thánh Ma mà cùng một đế quốc của nhân tộc để khai chiến. Huống chi đế quốc nay lại còn có độc khí pháo đạn. Cự long mặc dù có thể tránh được oanh tạc, nhưng không thể kháng lại độc!

"Hồng! Hồng!"

"Tiểu đích môn, lập tức giết Tây La cho lão tử. Ai phải kháng, giết không tha!"

"Vâng!"

Theo song đầu Thánh Ma ngậm lên hai tiếng long ngâm có liệu lượng bá đạo, Diệp Phong tay phải cầm kiếm cười long hạ xuống, vận dụng công phu Sư tử hồng mở miệng trầm giọng hét lớn. Nhất thời kích thích chiến ý của thành viên Tư Lược đoàn. Bọn họ lĩnh mệnh, đối với đám người Tây La bị vây quanh mà điên cuồng triển khai công kích!

Trước mặt là thực lực tuyệt đối, muốn phản kháng chỉ là phí công mà thôi. Kì Luân, Khẩu Đặc cùng với chúng hoàng gia kỵ sĩ đối với Diệp Phong đang cười long hạ xuống cùng thành viên Tư Lược đoàn hung mãnh, cũng không cần chờ viện binh tới, liền đồ sát toàn bộ. Tây La bị chặt đứt tay chân, bị giải đến gần phía trước Diệp Phong.

"Vĩ đại hoàng tử điện hạ, ngài bây giờ còn muốn đem ta băm thây thành ngàn mảnh không?!" Diệp Phong bảo đa số thành viên Tư Lược đoàn dùng Truyền Tống Trận mới được thả ra, để phản hồi Mạt La đế quốc, rồi vẫn đứng ở trên lưng Thánh Ma cùng tinh linh trung đội bay trên không trung, miệng ngậm cây Thanh sắc tiêu hồn, nhìn Tây La hoàng tử đang nằm trên mặt đất rên rỉ, cười lạnh hỏi.

Tây La bị chặt đứt tây chân, nằm trên mặt đất vẫn còn khiếp sợ lực chiến đấu của Tur Lược đoàn, vừa thấy thành viên Tur Lược đoàn dùng Truyện Tổng Trận được thả ra, thì đã hoàn toàn trợn tròn mắt, căn bản chẳng biết trả lời Diệp Phong như thế nào, trong lòng hiểu được vì sao quân đội của bên mình lại liên tiếp bị bại dưới tay một Tur Lược đoàn xuất quỷ nhập thần. Tinh anh bộ đội phối hợp với Truyện Tổng Trận cộng thêm địa tinh hỏa khí, loại trận chiến không biết rõ tình hình của quân đội, không thua mới là lạ!

“Lôi Ân, không thể không thừa nhận, ngươi là tên địch nhân cường đại mà ngay cả ta cũng phải giật mình. Nhưng ngươi nhớ kỹ, ta Tây La – Cách Nhĩ Cáp Đặc vĩnh viễn khinh bỉ tên tiểu nhân ngươi, cả tổ tông của nhà ngươi!”

“Mẹ, con mẹ ngươi, đi xuống minh giới đánh cờ với lão phụ thân của ngươi đi!”

Tây La trong lòng bị phần ô nhục mắng to, làm cho Diệp Phong cười lạnh phóng ra đạo chân khi Toàn long chỉ, đánh vào đầu của y. Rồi hắn gọi tinh linh trung đội thu hồi Truyện Tổng Trận nhanh chóng rời khỏi. Quốc cảnh bị tấn công, hoàng thất bị giết, Thiên Vũ đế quốc nhất định sẽ bị diệt!

Dưới màn đêm, khi các quan viên và quý tộc dẫn hộ vệ đến cứu nguyên, chỉ có thể thấy trên mặt đất là thi thể nằm la liệt, cùng với phía trên bầu trời là những điểm đen, khiến bọn họ cực độ mơ hồ về cuộc chiến đã xảy ra. Rõ ràng trên mặt đất có thi thể của quân địch, nhưng không hiểu rõ bộ đội còn lại của quân địch rút lui bằng cách nào.

Chương 134 : – Dương uy đại lục , mở rộng biên chế , nghỉ dưỡng

Tân NDGHNTD

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Tháng 2 năm 9721 Quang Minh lịch, Thiên Vũ đế quốc sừng sững trên đại lục 357 năm, đầu tiên là gặp phải sự xâm phạm của đại quân ba nước, tiếp đó bị một nhánh quân đội bí mật dùng thế sét đánh không kịp trở tay, một hơi oanh tạc đồ sát tất cả người trong hoàng thất. Cuối cùng dưới thế công của đại quân bốn nước ải nhân, thú nhân, dục nhân, Mạt La, hoàn toàn sụp đổ tan rã. Cư dân chạy tới hai đại đế quốc nhân tộc khác để lần trốn.

Trong lúc cướp đoạt lãnh thổ, tốc độ hành quân nhanh nhất là quân đội dục nhân vương quốc cùng thú nhân vương quốc. Bởi vì khi gặp nhau lần đầu, cả hai đều có binh tướng bị đối phương giết chết vào ban đêm, dẫn đến quân đội hai nước nổ ra đại chiến, làm trì hoãn thời gian chiếm đoạt lãnh thổ, khiến Mạt La đế quốc xuất phát sau và chậm nhưng vượt lên trước chiếm đoạt ba tỉnh lớn phía nam Thiên Vũ đế quốc.

Một nước chín tỉnh, Mạt La chiếm ba, ải nhân chiếm hai. Với tốc độ hành quân nhanh nhất, dục nhân vương quốc cùng thú nhân vương quốc vốn dự tính khẳng định có thể cướp được nhiều lãnh thổ nhất, nhưng vì đại chiến mất đi tiên cơ, chỉ có thể tự mình giữ lấy hai tỉnh. Trong lúc đó xem như đã kết đại cừu với nhau, thêm vào đó lãnh thổ bọn họ chiếm đóng lại vừa vặn ở gần nhau, chiến tranh bộc phát tất nhiên là khó tránh khỏi, đánh nhau rất là náo nhiệt.

Lại không biết rằng, binh tướng hai bên bị giết, toàn bộ đều do cầm thú nam tước của Mạt La đế quốc, phái Tư Lược đoàn đại đại trung đội đi giết người cố ý để lại manh mối, dẫn tới trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi.

Đại chiến kết thúc, quân đội bí mật oanh tạc đồ sát Thiên Vũ hoàng thất, bị tra ra là hoàng gia Tư Lược đoàn của Mạt La đế quốc. Bởi vì nam bắc đại lục chỉ có Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn có tạc đạn có thể chôn giấu trong lòng đất.

Hơn nữa Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ tên đoàn trưởng này, đem đó cầm kiếm cười cự long hai đầu biểu hiện uy phong, cũng được quan viên quý tộc cùng cư dân Thiên Vũ đế đô truyền tụng vô cùng thần kỳ, danh chấn bảy nước nam bắc, được coi là một siêu cấp cường giả.

Kỳ thật màn biểu hiện của Diệp Phong có thể truyền ra thế như hỏa bạo như thế hoá ra bên trong còn có một lượng lớn thành viên Tư Lược đoàn tới các nơi bí mật tuyên truyền ảnh hưởng. Hơn nữa Tư Lược đoàn thành viên kiểm khách của hắn cùng với đám Lôi Đình đao khách danh Ai Đức xưng truyền đi thế như hỏa bạo, khiến cho kiểm sĩ các nơi trên đại lục chú ý. Có một số cho rằng mới mẻ, số khác lại coi thường, thậm chí là khinh bỉ, cho là hắn mộng tưởng đề xướng việc xưng danh, chẳng biết trời cao đất dày!

Những thanh âm coi thường khinh bỉ này tự nhiên khó tránh Diệp Phong thu được tin tức. Bất quá hắn từ lâu đã biết sẽ có kết quả này, cho nên chuẩn bị cho những gã hỗn đản này ngày sau biết được thực lực các kiểm khách.

Ân, nếu là so da mặt dày với những người khác, Diệp Phong mà xưng đệ nhị sợ rằng không ai dám xưng đệ nhất.

Bởi quan viên và quý tộc Thiên Vũ đế đô ở hoàng cung bị oanh tạc lúc màn đêm buông xuống không tìm được phương thức Tư Lược đoàn thành viên triệt thoái, Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn từ trước đến giờ đều quý bí như vậy. Tức thì danh tiếng xuất quỷ nhập thần được truyền đi, khiến cho sáu quốc gia còn lại đều không dám khinh thị Tư Lược đoàn nhỏ bé này, được liệt vào vương bài bộ đội của Mạt La đế quốc.

Tổng thể mà nói, Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn trong cuộc đại chiến làm tan rã Thiên Vũ đế quốc, mặc dù là thế lực nhỏ nhất nhưng lại nổi trội nhất. Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ tên đoàn trưởng này nhất cử đã trở thành nhân vật phong vân nhất của đại lục.

Bất quá trong trường đại chiến này, trong đó còn có năm nhân vật đứng đầu ngoại trừ cầm thú nam tước ra. Phân biệt là: đoàn trưởng Quang Minh ma kiếm đoàn của dực nhân đế quốc, đệ nhất mỹ nam của Nam Bắc đại lục, cửu giai Quang Minh ma kiếm sĩ, Áo Ni Khắc-Bảo Luân

Đệ nhất dũng sĩ của thú nhân vương quốc, từng đánh bại cửu giai tạt phong kỵ sĩ, hoàng kim hùng sư trung niên, Nộ Nham-Trác Lập Nhĩ.

Nguyên soái của ải nhân vương quốc, cửu giai cuồng sa chiến sĩ, lão ải nhân Mễ Cách-Lập Tề.

Mặt khác, hai người còn lại thân phận tương đối thần bí, đều thừa dịp chiến loạn mà quật khởi, chính là người phụ trách của tổ chức tình báo thần bí “Thương ưng”. Người kia là thống soái của bộ đội thần bí “Ám ảnh”.

Ám ảnh bộ đội thần bí này, nội trong ba ngày, đã tiêu diệt hơn mười thế lực phạm tội tại Hỗn loạn hoang nguyên trừ Phong nguyệt mỹ nữ đoàn và

Tật phong cường đạo đoàn, thủ đoạn cực kỳ hung tàn, toàn bộ đều là giết sạch, đốt sạch, hơn nữa không để lại một dấu vết gì để người khác lần ra manh mối.

Các nước của đại lục đối với “Thương ung” và “Ám ảnh” hai tổ chức thần bí, đều thập phần hứng thú, liền phái nhân thủ đi điều tra.

Diệp Phong đối với tổ chức thu thập tình báo “Thương ung” không có nhiều hứng thú, nhưng cảm thấy hứng thú cực độ với bộ đội thần bí “Ám ảnh”, cảm thấy thủ đoạn của bọn họ, có điểm giống với ba chính sách của tiểu quý tử khi xâm lược Trung Quốc ở địa cầu, nghĩ vậy Diệp Phong liền cảm thấy không tốt!

Lúc này Liên Na và Lạc Khắc đang chỉ huy công tượng cố gắng ngày đêm, Diệp Phong đang triển khai kế hoạch tại Tinh Quang bình nguyên, đã sơ bộ vận hành, một toà thành nhỏ đã được hình thành ở Tinh Quang bình nguyên vùng ven biển phía bắc.

Diệp Phong cao hứng đem tên của mình viết ngược lại, đặt tên thành này là “Phong Diệp”, kết quả là Lộ Lộ, Tĩnh Hương cùng các mỹ nữ đều tán thưởng, khen hần nghĩ ra một cái tên hay!

Phong Diệp thành xây xong, Tư Lược đoàn có thêm những thành viên mới, toàn bộ là từ võ thuật học viện chuyển đến đây. Bất quá kế hoạch của Diệp Phong không ngừng lại ở đây, thành trì của hần được kiến tạo ở ven biển, là muốn thiết lập xưởng đóng tàu, đóng nên những chiến thuyền lớn. Hần cũng không quên đám nô lệ địa tinh, cùng như động cơ hơi nước. Hần lập kế hoạch này để xây dựng hải quân và đề ngày sau ngao du thế giới. Liên Na và Lạc Khắc, cũng hối hả bắt đầu việc chiêu mộ binh lính!

Sau khi cố gắng chọn lựa nhân mã cho Tư Lược đoàn tại Võ Thuật học viện, toàn bộ bốn binh đoàn là Liệt Diễm kỵ sĩ, lô đình đao khách, bạch điều xạ thủ, hoả thương xạ thủ của Tư Lược đều đã biên chế hoàn chỉnh. Trong đó Diệp Phong vốn muốn dùng tinh linh để tạo thành hoả thương xạ thủ binh đoàn, nhưng trước mắt muốn triệu tập một tinh linh binh đoàn. Tại Mạt La đế quốc có điểm khó khăn, tạm thời đành phải dùng đệ tử để lập thành.

Đồng thời, Diệp Phong chuẩn bị giao cho tráng hán Thuy Ân thống lĩnh đại địa kỵ sĩ đoàn, thành viên cũng đều được tuyển mộ đầy đủ, nhưng toạ kỵ vẫn còn thiếu, hần dùng gia súc đối với Bạo Sa Cửu đầu hoàng một đàn tứ giai ma thú “kim cương xuyên sơn giáp” không có thuộc tính, rồi đem

biên chế vào kỵ sĩ đoàn được hơn phân nửa, còn lại thì đem nuôi ở xung quanh, để bán lấy kim tệ!

Khải Đặc, Ai Đức, Kiệt Nã Tư ba người đều đảm nhiệm vị trí đoàn trưởng của ba binh đoàn Liệt Diễm, Lôi Đình, Bạch Điều. Tinh linh mỹ nữ Phi Phi vì muốn hỗ trợ tình nhân, đã luyện tập thành một tay hỏa thương giỏi, nên làm nũng với Diệp Phong để được đảm đương vị trí đoàn trưởng của hỏa thương xạ thủ đoàn. Diệp Phong bị nàng làm nũng không có biện pháp chỉ đành phải gật đầu đồng ý.

Các chủng tộc cự nhân ở cự nhân vương quốc, trời sanh đều là những chiến sĩ cường hãn, đáng tiếc sức ăn quá lớn, nhân số ít nhất trong các nước. Lôi Nặc, Kỳ Lạp Tư cự nhân trung thành, luôn cố gắng vì Diệp Phong rất nhiều, biết Diệp Phong muốn có lượng lớn nhân thủ, liền thống lĩnh tiểu đội cự nhân trở về cự nhân vương quốc. Dụng nhiều khí lực cùng tâm cơ, cuối cùng mang đến cho Diệp Phong chín mươi người khổng lồ Kỳ Lạp Tư, rút cuộc từ một tiểu đội phát triển thành một trung đội cự nhân.

Bởi thân hình Kỳ Lạp Tư cự nhân phối hợp với cự hình yển nguyệt đao, cộng thêm Diệp Phong yêu cầu chú tạo trung đội làm cho bọn họ trọng trang khái giáp bằng cương thiết, làm cho bọn họ giống như những ngọn núi nhỏ làm bằng cương thiết. Đối phó với một binh đoàn không phải là vấn đề khó khăn.

Vì địa vị của Kỳ Qua Nhĩ bộ lạc trong Lí Khắc Tư sa mạc, có thể phát triển tốt hơn, Diệp Phong chỉ cần ra lệnh Thụy Ân thống lĩnh thành viên Tư Lược đoàn, phối hợp với thủ lĩnh La Ni, thu phục toàn bộ các bộ lạc còn lại trong sa mạc, làm cho Kỳ Qua Nhĩ bộ lạc trở thành bá chủ duy nhất trong sa mạc Lí Khắc Tư.

Những sa mạc nhân bị vũ lực ép buộc quy hàng, cảm thấy bộ lạc Kỳ Qua Nhĩ không cần lo lắng về nguồn nước, có thể hưởng thụ thức ăn cùng hoa quả tươi sống. Tất cả đều không còn tâm tư làm phản. Đương nhiên, đối với Tư Lược đoàn mà nói, bọn họ chỉ là những sa mạc nhân phát triển lạc hậu, thật sự quá yếu. Nếu có có tâm tư phản loạn thì tùy thời đều có thể tiêu diệt bọn họ!

Thao tác sử dụng hỏa pháo, trên chiến trường mặc dù không cần chém giết cũng không có nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng thật ra là một công việc nặng nhọc, phải chịu được mùi thuốc pháo. Đối với hỏa pháo bộ đội, Diệp Phong không nghĩ đến việc phải chọn lựa tinh anh trong học viện một

cách lãng phí. Đơn giản là tìm những người trẻ tuổi khoẻ mạnh, có thể chịu được mùi thuốc pháo chính là những tráng hán sa mạc chuyên chức vị trí pháo thủ.

Dưới sự đôn đốc của Mạn Nỗ Ai Nhĩ và chú tào trung đội, địa tinh nô đã càn cù chế tạo, bây giờ số lương gia nông pháo của Tư Lược đoàn đã đạt được hơn một ngàn bốn trăm khẩu. Diệp Phong cho một ngàn khẩu vào biên chế của hỏa pháo bộ đội, bốn trăm khẩu còn lại thì phân đều cho bốn quân đoàn lớn của Mạt La!

Bắc bộ tỉnh đông bắc, ma thú rút lui, khôi phục lại yên bình. Những cư dân vốn từng an cư lạc nghiệp ở đây, sau khi Liên Na chiếu sắc lệnh miễn thuế má trong vòng hai năm, toàn bộ người bản địa ở đây từ các nơi quay về cố hương, khiến cho bắc bộ tỉnh đông bắc dần dần khôi phục lại nhân khí.

Đế Na nghe tình nhân phân phó, cách Phong Diệp thành năm dặm về phía đông mà lập tổng bộ, và được hỗ trợ tư kim từ tình nhân. Nàng đồng thời phái người đi khắp nơi để chiêu mộ kỹ nữ quyến rũ, và tại khắp nơi nam bắc đại lục mà phát triển. Hôm nay đã có một chút thành tích, làm danh tiếng của Phong Nguyệt mỹ nữ đoàn càng ngày càng tăng cao!

Tỉnh Hương do đảm nhiệm chức viện trưởng Võ Thuật học viện, không có thời gian lo đến việc của Phong Nguyệt mỹ nữ đoàn. Liên Na nữ vương có Lạc Khắc hỗ trợ, mặc dù không nói là công việc bận rộn, nhưng cũng không có thời gian rảnh để ý tới Phong Nguyệt mỹ nữ đoàn.

Trong tam đại thổ đàn tử, chỉ có phương đông mỹ nhân Mộng Hình hiện giờ phụ trách toàn bộ nội vụ ở Tư Lược đoàn đối với Phong Nguyệt mỹ nữ đoàn của Đế Na đóng trú tại phía đông Phong Diệp thành. Nhưng Diệp Phong đã lấy lý do là sinh lý của thành viên nam dân đảng của Tư Lược đoàn cần được thỏa mãn. Cho nên nàng mới bắt đắ dĩ y theo Diệp Phong cấp tư cách hợp pháp để khai trương kỹ viện tại Tỉnh Quang bình nguyên cho Đế Na.

Bởi vì Diệp Phong triển khai kế hoạch hạ độc trong cơ thể của gia súc, hơn một nửa ma thú đã ăn gia súc đó đang xâm phạm Quang Minh đế quốc, đều vô tình bị độc chết. Cộng thêm sự phối hợp của Mạt La đệ tứ quân đoàn, Quang Minh đế quốc vẫn còn kinh hãi hoài nghi việc ma thú trúng độc, Quang Minh giáo đình, cùng với dực nhân quốc vương ba mặt cùng giáp công. Tình hình của ma thú lập tức nguy kịch.

Bao Sa Cửu Đầu hoàng may mắn không có ăn những gia súc có độc, quả thật hận thấu xương cái gã nhân loại lừa gạt kia. Cũng vì bất đắc dĩ, và không muốn để lại ma tinh cho địch nhân, liền gọi phân nửa số ma thú còn lại nuốt chửng ma tinh của đám ma thú bị độc chết, rồi triệt thoái về Hỗn Loạn hoang nguyên ở phía nam đại lục mà tử thủ. Và rồi cũng phải ăn thịt lẫn nhau, để dành lấy hơi thở sống cuối cùng. Bất đắc dĩ đối mặt với sự thật, số lượng không thể tăng lên.

Bao Sa Cửu Đầu hoàng, Cực Băng Cực ô, Liệt Dương Bất Tử điều, Điện Quang Bốn Lôi hạt, Tiêu Phong Cự Dực điều, Quang Minh Kim Văn hổ, Hắc Ám Ngạc Giáp quy, bảy cửu giai ma thú siêu cường, dẫn số ma thú còn lại tử thủ tại Hỗn Loạn hoang nguyên, mặc dù không thể tạo thành cái uy hiếp trước kia, nhưng muốn cường công tiêu diệt chúng nó, tất yếu phải nỗ lực cực lớn.

Đại lục phía nam của Hỗn Loạn hoang nguyên là gần Quang Minh đế quốc nhất, hơn nữa tỉnh phía bắc của Quang Minh đế quốc có địa hình dễ công khó thủ, Diệp Phong mặc dù nắm chắc có thể diệt trừ ma thú, nhưng vì tổn thất sẽ nặng nề, thế là sẽ dùng kế hoạch khác, nên quyết định không hề tấn công ma thú. Hắc đế Liên Na nói rằng không muốn tổn thất nhiều, rồi bàn luận với một giáo đình và hai quốc gia đình chỉ công kích ma thú.

Bởi vì tên gia hỏa này muốn lợi dụng ma thú kiềm chế Quang Minh đế quốc, dù sao tỉnh đông bắc hiện giờ có Tư Lược đoàn của hắn, ma thú dám đến, hoàn toàn có thể bắn nó rút về. Cũng phải để ma thú sinh sản chế, vừa kiềm chế Quang Minh đế quốc, vừa có cái để đi săn nữa, cái này là việc tốt a!

Quang Minh giáo đình, Quang Minh đế quốc cùng dục nhân vương quốc đối mặt với loại tình huống ma thú này, cũng theo lời đề nghị đình chỉ của Liên Na nữ vương đưa ra, suy nghĩ lại rằng ma thú không còn cái uy hiếp lớn nữa, thông qua thượng nghị, nhất trí quyết định tránh tổn thất, tạm thời buông tha ma thú!

Thiên Vũ đế quốc bị diệt, ma thú rút lui, tám nước thiếu một còn bảy. Ngoại trừ thú nhân vương quốc và dục nhân vương quốc có chiến loạn không ngừng tại vùng đất vừa mới chiếm được, năm quốc gia còn lại mặt ngoài đều yên ổn. Lưu manh đoàn trưởng cũng thừa cơ hội này mà nghỉ ngơi và bổ sung lực lượng, hưởng thụ nhân sanh mỹ diệu!

Chương 135 : Thần quang, dân đảng nam nữ, nhất ngược nhất gian .

Tân NDGHNTD

Nguồn: hoanguyettaodan.org

“Đoàn trưởng, điểm bí mật để dịch chuyển đã chuẩn bị xong ở phía đông núi U Cát Nhĩ. Bây giờ cường giả ở nam bắc đại lục, đã không ít người tìm đến đây để lục soát trong núi. Phòng chừng không quá hai ngày nữa ở núi U Cát Nhĩ sẽ tràn ngập người cho xem!”

Lúc hoàng hôn, trên mặt biển phía bắc của Tinh Quang bình nguyên, trong buồng của chiếc thuyền gỗ, cầm thú nam tước đang xích lửa nhu nhuyển nằm ngửa ra, thoải mái hít mát hương thụ kỹ thuật miệng của Lộ Lộ, Nguyệt Nhi, Đế Na tam nữ với tình ý triền miên. Bên ngoài đột nhiên vang lên thanh âm của Kiệt Nã Tư!

“Tê...đại mỹ nhân đừng dừng lại. Nơi này không ai có thể thấy, sâu xuống cổ họng thật thoải mái...” Phong tao thực nữ Đế Na đang cho cái bảo bối chí ái vào được hơn phân nửa gần đến cổ họng của nàng, nghe được Kiệt Nã Tư nói, liền muốn nhả ra, Diệp Phong thấy thế thoải mái nhẹ giọng yêu cầu, rồi đối Kiệt Nã Tư nói: “Ta biết rồi, các người cứ tiếp tục chú ý tình hình bên kia, tùy thời mà trở về bẩm báo!”

“Vâng!” Kiệt Nã Tư cười Quang Minh bạch vũ vương trên không trung ứng thanh lĩnh mệnh, nhanh chóng bay về phía Phong Diệp thành. Chiếc thuyền nhỏ này ở về phía nam các Phong Diệp thành không xa. Bây giờ bốn phía đều là biển có thể thấy cự giải chiến sĩ thoải mái mà hưởng thụ nước biển ấm áp.

Núi U Cát Nhĩ, nằm tại bắc đại lục giải đất trung tâm của Hỗn Loạn hoang nguyên. Thế núi rất hiểm trở, quái thạch thì nhiều vô kể, thác nước chảy róc rách, cảnh sắc thật là tuyệt. Đáng tiếc, bởi vì bị vây ở trong khi cường đạo hoành hành ở Hỗn Loạn hoang nguyên, cơ hồ hàng năm không có ai đến đây.

Buổi sáng hai ngày trước, từ núi U Cát Nhĩ đột nhiên hiện ra một đạo ánh sáng màu đỏ to lớn chiếu thẳng lên trời, làm cho cả nam bắc đại lục đều là một mảnh mà đỏ của lửa, tất cả sinh linh các tộc đều giết mình!

Mỗi cường giả đều biết ánh sáng màu đỏ to lớn đó là cái thứ gì tạo ra. Đó là ánh sáng của thần khi thần khí “Liệt Diễm sáo trang” tụ hợp tại một chỗ.

Ngàn năm trước ánh sáng của thần từ bộ “Liệt Diễm sáo trang” đã xuất hiện rất nhiều lần, mỗi lần đều có thể khiến cho đại lục liên tục trập trập tinh phong huyết vũ (gió tanh mưa máu), cho đến khi Liệt Diễm sáo trang biến mất. Người có thể lấy được, thì sẽ trở thành bá chủ một phương, có đủ khả năng bảo vệ cho sáo trang, sau đó mới có thể làm đại loạn dừng lại!

“Lôi Ân, chàng muốn đi tranh đoạt Liệt Diễm sáo trang ư? Cái thần khí đó mặc dù rất tốt, nhưng cũng là một cái họa căn, chàng phải cẩn thận!” Toàn thân chỉ là một bộ áo lưới màu đen, làm hiện ra vẻ phong tao của một Đế Na mái tóc màu xanh được búi gọn lên, tay phải nàng đang vẫn mân mê cái vật chí ái dù đã đình chỉ hí lộ, mà nhường cho Lộ Lộ và U Nguyệt Nhi, mắt phương long lanh nhìn tình nhân dạn dò.

“Hắc hắc, yên tâm, ta có tính toán trong lòng. Loại sự việc này lựa chọn tốt nhất chính là ngồi yên để xem biến cố. Để những tên nào to ngu ngốc lên trước, ngồi quan sát đợi tình hình cuối cùng!”

Diệp đại sắc lang đang hưởng thụ sự hí lộ của Lộ Lộ và Nguyệt Nhi, hai mắt tình cảm nhìn Đế Na phong tao, vừa cười hắc hắc vừa nói. Sau đó hắn vươn tay trái vuốt ve cái eo bóng láng mượt mà của Lộ Lộ, rồi chậm rãi tiến đến đồn nhục hôn viên kiều kiều còn cách một cái lưới áo mỏng của Lộ Lộ.

“Tử quý, chàng rút cuộc muốn chúng ta làm bao lâu mới sẵn sàng đây?” Đế Na biết ý nghĩ của tình nhân, không còn lo lắng, cầm bảo bối mà dâm dăng trách nhẹ.

“Ha ha ha, nàng lẳng lơ này, muốn lão tử cười đây, quý xuống cho lão tử!”

Dâm tính của lưu manh đoàn trưởng đại phát, nghe Đế Na nói xong, nhìn nhìn nàng, trong lòng cực kỳ hảo sảng, bảo Lộ Lộ và Nguyệt Nhi ngừng lại, rồi thô bạo đè lên Đế Na đang quý gối. Hắn xé rách cái lưới áo màu đen của nàng, từ phía sau đánh không ngừng lên cái mông to lớn đẹp đẽ, rồi đẩy mạnh một cái, tận tình hưởng thụ.

Lộ Lộ và Nguyệt Nhi thấy vậy, rất nhu thuận tiến lại gần hai bên của thiếu gia, để thiếu gia vừa cười thực nữ xinh đẹp, vừa có thể ôm các nàng mà hưởng thụ thân thể mềm mại.

Hắc hắc, thực hiện việc này ở trong thuyền nhỏ, cảm giác thật là đã. A cuộc sống, sao nó tuyệt vời như vậy?! Tên cầm thú vừa cười thực nữ xinh đẹp, vừa ôm thì thiếp mĩ lệ, trong lòng vui như trẻ hời.

Trải qua việc đánh cướp khắp nơi của Tư Lược đoàn, đại địa kỵ sĩ đoàn thiếu kim cương xuyên sơn giáp cũng đã được khắc phục. Hơn nữa, dưới sự đề nghị của hương kỳ ả nhân Cách Thụy, Diệp Phong để các thành viên Tư Lược đoàn ở các nơi liên tục đánh cướp bắt giữ những hương kỳ ả nhân nô đãi, để tạo từ một hương kỳ trung đội thành một hương kỳ đại đội, chuyên phụ trách thức ăn thức uống cho mọi thành viên!

Ma thú rút về phía nam đại lục ở Hỗn Loạn hoang nguyên, gần đây vẫn an phận, không có ra ngoài để quấy phá nữa. Nhưng mà Quang Minh đế quốc vẫn như trước để ba quân đoàn ở tỉnh phía bắc mà phòng ngự, cũng là để tu bổ lại công sự phòng ngự.

“Lão đại, Quang Minh giáo đình a di Á Sát Lâm đã tới, nói là tìm người có chuyện quan trọng!”

Bại hoại kỵ sĩ Khải Đặc cười Liệt Diễm tiêu phong vương, chạy ra gần biển, rồi rống cổ lên báo cho Diệp Phong biết, trên mặt lộ ra thần sắc hâm một, trong lòng ngao ngao bội phục lão đại có sự quyến rũ mạnh như thế. Một chủ giáo đàn thân thực nữ của Quang Minh giáo đình, vẻ bề ngoài mỹ lệ thánh khiết, mang theo vẻ quyến rũ, Khải Đặc vừa nhìn đã nổi lên sắc tâm.

“Ngay lúc này, a di thiên sứ thật sự không buông tha ta.....”

Thật không khó để có thể nhận ra thân phận bên ngoài của Á Sát Lâm, Diệp đại sắc lang sớm đã biết được. Ngay lúc này hắn mở cuộc tấn công Đế Na và Nguyệt Nhi đưa hai nàng lên cao trào. Hắn đề lên bảo bối của Lộ Lộ, khiêng đùi nàng ra để chuẩn bị làm cho nàng thỏa mãn và cấp cho nàng một hài tử. Kết quả nghe được tin tức này đã cảm thấy thất vọng, nhất thời buồn bực mà không có hứng thú!

“Thiếu gia, nên đi tiếp kiến chủ giáo trước, đừng lo cho thiếp.” Lộ Lộ đã lên cao trào một lần, mặc dù có chút tiếc nuối không thể để thiếu gia đưa đến cực hạn thỏa mãn, nhưng khi thấy thiếu gia đang chuẩn bị lại mất hứng, liền ông nhu thê thiếp nói.

“Mẹ nó, Khải Đặc, nói cho Á Sát Lâm là ta đang bận, dẫn nàng ta ra đại sảnh chờ ta. Chủ giáo, hừ, tại địa bàn của lão tử, giáo hoàng có tới, không vui, lão tử cũng không nề mặt!”

Diệp Phong ôn nhu nhìn vào bảo bối nơi hạ thể của Lộ Lộ, không muốn để nàng thất vọng khi sắp lên cao trào, hắn liền hô to kêu Khải Đặc rời đi, tiếp tục đưa Lộ Lộ lên dục tiên chi cảnh, chỉ sau khi làm dịu nàng xong, tại

nơi ấy của Nguyệt Nhi hầu hạ, mặc xong quần áo nhắm hướng đuôi thuyền mà đi tới. Tả chương vận hành chánh khí, lại tiếp tục vận thuần lực, đánh sâu vào vùng biển đưa thuyền nhanh chóng về tới bờ biển.

Đế Na không tiện đi theo tình nhân tới Diệp Phong thành, liền hôn lên má trái hẩn một cái, triệu hoán ra Quang Minh bạch vũ điều mà hẩn đã đưa cho, nhanh chóng bay về hướng đông nơi tổng bộ Phong Nguyệt Mỹ Nữ đoàn.

Vì đảm bảo an toàn, ngoài trừ Liên Na đã có lam vũ lôi ưng ra, Diệp Phong đều cho mỗi nữ nhân của hẩn một con Quang Minh bạch vũ điều. Giám thị thủy tinh lúc trước đoạt được tại Dong Bình thương thành, hôm nay cũng bố trí toàn bộ tại các địa điểm bí mật trong hoàng cung Mạt La cùng Diệp Phong thành, do Kiệt Khắc dẫn theo bạch lang nhất tộc trong Tư Lược đoàn, chuyên phụ trách công tác tuần tra vùng phụ cận Mạt La hoàng cung cùng Diệp Phong thành. Dùng tới quân đội tinh anh hẩn mới có thể yên tâm. Theo lời hẩn nói, cái này gọi là có chuẩn bị thì không có tai họa.

Đế Na hiện giờ cách tình nhân không xa, cơ hồ mỗi ngày đều thừa dịp ba bình giám lớn bận rộn liền tìm đến tình nhân gặp gỡ. Các loại sự tình này khẳng định không thể qua được mắt thành viên Tư Lược đoàn. Có điều bọn cận vệ này đều biết ba vị đoàn trưởng phụ nhân đều hay ghen tuông nên chẳng ai dám tiết lộ bí mật của đoàn trưởng đại nhân.

“Lôi Ân đoàn trưởng, Lôi Ân lĩnh chủ, Lôi Ân nam tước, Lôi Ân kiểm khách, song đầu cự long kỵ sĩ, muốn gặp ngài quả thực là không dễ a!”

Đại sảnh phủ đệ lĩnh chủ Phong Diệp thành. Mặc một bộ trang phục giáo đình màu trắng tôn lên dáng người với vẻ đẹp ma quỷ, chủ giáo Á Sắt Lâm, mái tóc trắng bông bênh được vén ra sau tai, đôi cánh trắng tinh vẫn giữ nguyên trạng thái khép lại, tuyệt đối có thể nói là dung mạo thiên sứ, vóc dáng ma quỷ. Hoàn toàn không nhìn ra đã có bốn mươi tuổi hoa, tựa như một thiếu phụ mỹ lệ mới ba mươi tuổi.

Lúc này, Diệp Phong để Nguyệt Nhi một mình trở về bí mật trú địa, dẫn theo Lộ Lộ tiến vào trong phủ nhìn những dự nhân kiểm dĩ đứng trong đình viện. Bước vào đại sảnh, khiến cho Á Sắt Lâm giáo chủ đang một mình uống trà chờ đợi lập tức tràn đầy bất mãn nói liền từ từ tất cả danh xưng của hẩn.

Thân là chủ giáo của Quang Minh giáo đình, Á Sắt Lâm trước kia đã gặp không ít người, đều chưa hề có phát sinh tình huống nàng phải chờ đợi đối

phương. Ở quốc gia thờ phụng Quang Minh nữ thần, ngay cả quốc vương cũng không thể tiếp đón một cách thờ ơ với chủ giáo. Bây giờ tại lãnh địa của Diệp Phong đã bị đối xử như vậy nàng tự nhiên sẽ không hài lòng. Bất quá nàng cảm thấy hứng thú với Diệp Phong là một nhân vật phong vân làm cho người ta khó có thể nắm bắt này, nên cũng không quá tức giận. Nếu không nàng đã sớm phát áo ròi đi rồi!

“A, Á Sát Lâm a di, vừa nãy ta thật sự bận quá, thật là bối rối quá. Người dẫn theo một trung đội dục nhân kiểm sĩ, tới tìm ta tại cái Phong Diệp thành nhỏ bé này có chuyện gì vậy?” Diệp Phong với giọng điệu chọc tức nói, ngồi ở trên ghế bên phải Á Sát Lâm, ý bảo Lộ Lộ điểm cho hắn một cây thanh sáng tiêu hồn.

“Người gọi ta là cái gì? a di?!” Nữ giới không ai không thích mình đẹp, cũng không có ai không sợ già, chủ giáo Á Sát Lâm xinh đẹp, vừa nghe Diệp Phong gọi nàng là ‘a di’, lập tức trừng mắt tức giận nhìn hắn, thiếu chút nữa là ném ngay chén trà vào mặt hắn.

“A? Chẳng lẽ ta gọi sai? Gọi là Á Sát Lâm tử tử có được không?” Diệp Phong lại nhìn Á Sát Lâm trêu chọc.

“Xem ra ta đoán thật chính xác, người thật sự không đem Quang Minh giáo đình để vào mắt!” Á Sát Lâm lần này không có tức giận, ngược lại đột nhiên nở nụ cười khúc khích một tiếng, tràn ngập vẻ phong tình vạn chủng, câu hồn mê người!

Giống như sự tình mà Tuyết Li đã bẩm báo với Diệp Phong, Á Sát Lâm có chút đặc biệt, hình như là nảy sinh hứng thú cực độ với thanh niên. Biểu hiện của Tư Lược đoàn tại cuộc chiến với Thiên Vũ đế quốc, càng làm cho người khác đối với hắn cảm thấy mơ hồ, không nghĩ ra nguyên nhân gì khiến hắn từ phế vật biến thành một siêu cấp cường giả. Nói là nhờ một quyền thiết thư và Trung Hoa chi thần, Á Sát Lâm tuyệt đối không tin!

“Thôi, thôi, thôi. Á Sát Lâm chủ giáo, nàng nói như vậy ta thừa nhận là chịu không nổi, nếu bị giáo hoàng bệ hạ biết, sợ là ta sẽ bị lột da mất!” Diệp Phong nhìn khuôn mặt tràn đầy tiểu dung của dục nhân thực nữ xinh đẹp, trong lòng nảy lên dục vọng xấu xa, ra vẻ biểu hiện thái độ khản trương.

“Lạc lạc, với thực lực siêu cường của Lôi Ân đoàn trưởng, với bộ đội tinh anh của Tư Lược đoàn được trang bị tới tận răng, cộng thêm thân phận của ngươi là người kế thừa gia tộc Pháp Lôi Nhĩ, người thật sự e ngại giáo hoàng bệ hạ chẳng?” Giáo chủ Á Sát Lâm xinh đẹp nhìn Diệp Phong nở nụ

cười duyên động nhân, “Trở lại chuyện chính, Lôi Ân đoàn trưởng, hôm nay ta như đã hẹn đến gặp thị nữ U Nguyệt Nhi!”

“A, Á Sát Lâm chủ giáo muốn gặp Nguyệt Nhi? Thật sự là không đúng lúc, nàng mới được Liên Na nữ vương gọi đến hoàng cung, không thể cùng người gặp mặt a!” Diệp Phong biết rõ mục đích của Á Sát Lâm, trong lòng cười thầm, thuận miệng nói vu vơ. Thuần tuý là heo chết thì không sợ nước sôi!

Còn muốn chần chừ, ta muốn xem ngươi có thể chần chừ bao lâu. Hai tròng mắt Á Sát Lâm nhìn tròng tròng Diệp Phong, nghĩ một hồi rồi nhẹ giọng nói: “Lôi Ân đoàn trưởng, người chần chờ như vậy chỉ càng chứng minh U Nguyệt Nhi - Mễ Lạp quả thật là một ma nữ, Hắc Ám ma kiếm cũng ở trong tay ngươi. Để chứng minh sự trong sạch của ngươi, ta sẽ ở tại Phong Diệp thành đợi U Nguyệt Nhi trở về. Lôi Ân đoàn trưởng nên phối hợp với công tác, tìm mang nàng trở về đi?”

Mấy bà này lại nổi giận với lão tử à. Diệp Phong nghe vậy không thoải mái, lộ ra ánh mắt háo sắc nhìn vào thân hình ma quỷ của Á Sát Lâm, có ý nuốt nuốt nước bọt, cười dâm đãng nói: “Á Sát Lâm tỷ tỷ, nàng chắc cũng biết ta là dạng người như thế nào, nàng chẳng lẽ lại muốn dê nhập miệng hồ hay sao!”

“Ha ha, Lôi Ân đoàn trưởng dám có ý xấu với một chủ giáo như ta sao? Nếu ngươi có cái can đảm này, ta hết sức hoan nghênh. Lúc này ngươi có hay không cấp cho ta và hộ vệ chỗ nghỉ đây?” Á Sát Lâm chủ giáo ánh mắt như cười vừa nhìn Diệp Phong vừa cười mời gọi.

Trời ạ, nữ nhân này thực sự là kẻ dâm đãng khoác vẻ ngoài thánh khiết, hừ hừ. Cứ kêu gọi ta như vậy, lão tử mà khách khí với người thì thật có lỗi với đế quốc dân dân... Diệp đại sắc lang nghe thấy lời của Á Sát Lâm. Trước là giật mình, sau là nổi lên ác tâm trong đầu, nhưng lại thể hiện vẻ mặt bất đắc dĩ. Ra lệnh cho người chuẩn bị chỗ ở cho Á Sát Lâm và hỏa dục kiếm sĩ chuẩn bị chỗ nghỉ.

“Thiếu gia ngài muốn động tới vị chủ giáo này sao?” Lộ Lộ quả thật hiểu rất rõ thiếu gia, thấy thiếu gia nhìn theo thân hình mỹ lệ của Á Sát Lâm chủ giáo, nhú mày hỏi.

“Hắc hắc, nàng cũng nghe được nàng ta cũng hoan nghênh mà. Ta nếu không tới chỗ nàng ấy thì thật có lỗi với nàng ta!” Diệp Phong nhìn bảo bối cực kỳ sủng ái Lộ Lộ của hắn, biết rằng nàng đang rất là lo lắng, hắc hắc

cười nói: “Yên tâm, ta có biện pháp xử lý những hậu quả có thể xảy ra. Đi, đầu tiên bồi thiếu gia ngủ chút đã. Dưỡng tinh khí và nhuệ khí cái đã, tối nay phải triệt để chinh phục nữ nhân dân đáng đó!”

Lộ Lộ thấy thiếu gia nói có biện pháp xử lý hậu quả, liền ngoan ngoãn không nói nữa, cùng thiếu gia tiến vào phòng ngủ của hắn.

“Ân? Nếu Lôi Ân tới, ta dùng thứ gì chơi với hắn thì tốt nhỉ? Hình như thứ nào cũng tốt, không bằng thử hết cả. Trước nay chưa bao giờ gặp mục tiêu tốt như vậy!”

Á Sắt Lâm đứng tại phòng ngủ tạm thời của mình, từ không gian giới chỉ lấy ra roi da chuyên dùng ngược đãi nam nhân, còng tay bằng sắt, xích chân bằng sắt, xích cổ bằng sắt, với một gương mặt mỹ lệ thánh khiết tràn ngập cảm giác hưng phấn vì sắp ngược đãi Diệp Phong.

Á Sắt Lâm này xinh đẹp đích thực là một mỹ nữ thành thực, chỗ này từ trước đến nay không có nam nhân. Tất cả đều bởi vì thưở nhỏ phụ mẫu nàng mất sớm, tâm lý nàng đã hình thành tư tưởng ghét nam nhân. Cũng lại thêm nữa là nàng chưa gặp được người khiến nàng động tâm để có thể hiến thân.

Bất quá nàng cũng sớm không còn là xử nữ, bởi vì tự thân mình sử dụng ngón tay cướp đi tấm thân xử nữ.

Vị chủ giáo xinh đẹp này là mục tiêu theo đuổi của rất nhiều nam nhân, nhưng cho nàng để vào mắt thì thực sự là không có nhiều. Hơn nữa với nàng việc nam nữ hoan ái lúc đầu chỉ là phát tiết dục vọng, sau đó nàng dựa vào mị lực cùng địa vị của mình uy hiếp ngược lại không cho tiết lộ việc đã làm.

Những người bị nàng lợi dụng muốn lật đổ nàng, nhưng thứ nhất quyền thế không bằng nàng. Thứ hai loại sự tình dụ người này không thể từ chối được. Thứ ba là nàng có một vẻ thánh khiết tuyệt đối, muốn tố cáo nàng thì sẽ phạm vào tội vũ nhục thượng cấp. Mà tội này ở Quang Minh giáo đình là một tội lớn, cho nên những người này chỉ còn cách nuốt cái bí mật này vào trong.

Cũng may Á Sắt Lâm đối với tất cả số nam nhân này đều có hứng thú, tuy nhiên đều chỉ dùng qua một lần nhưng không có qua lần thứ hai. Đồng thời, cho đến nay những nam nhân đã từng tiếp xúc qua với Á Sắt Lâm đều là bí mật.

Đêm đến, sự yên tĩnh đã trở lại, Diệp Phong bày tiệc riêng tại đặc địa, thỉnh mời Á Sát Lâm chủ giáo xinh đẹp, cùng vào ăn cơm tối. Đợi cho đêm khuya yên tĩnh, đa số đang hỏa đã tắt, thừa dịp ba hũ dấm của mình đã ngủ, theo lời gọi của Lộ Lộ cùng Nguyệt Nhi, liền mặc quần áo ra ngoài phòng, lặng lẽ chạy tới phòng ngủ của Á Sát Lâm.

Mờ mờ phía trong phòng ngủ, trong chiếc áo ngủ màu trắng bán trong suốt có thể nhìn thấu qua được, Quang Minh ma kiếm sĩ Á Sát Lâm đang nằm trên giường, sớm đã chờ đợi mục tiêu ngược đãi tới, đợi đến khuya mà mục tiêu không thấy đến. Đang định chìm vào giấc ngủ, Diệp Phong lại đột nhiên mở cửa tiến vào, tiện tay nhanh như chớp đóng cửa lại, lên đến bên giường điểm trúng khí huyết nang.

Á Sát Lâm thấy mục tiêu đột nhiên xuất hiện trước mắt mình, đang muốn động thủ thì lại bị mục tiêu điểm một chỉ, chân khí không thể vận hành được, trong lòng cực độ chấn động. Bất quá trên mặt không hiện lộ ra, ra vẻ khẩn trương co người trên giường, nhìn Diệp Phong sắc giọng: "Lôi Ân đoàn trưởng, người lúc này định làm gì? Người ngàn vạn lần không được làm loạn, trước kia ta chỉ nói giỡn thôi!"

"Sách sách, người mặc áo ngủ bán trong suốt, nằm trên giường mở mắt không ngủ, không phải chính là chờ ta sao? Đạo đức giả ít thôi, bốn đoàn trưởng khả thị lần đầu ngoạn dục nhân mỹ nữ, hơn nữa là đan thân tao hóa giả thánh khiết, đến đây đi, ta nhất định sẽ cho người dục tiên dục tử!"

Diệp Phong nhìn chằm chằm vào bên trong áo ngủ có diệu dụng như ẩn như hiện, sau đó vẻ mặt nở nụ cười vô sỉ, nhanh chóng nhào lên trên giường, giữ chặt đôi chân mềm mại nhu nhược như vô cốt, mở miệng không để cho nàng thời gian hô hấp, rồi phủ lấy cặp môi hồng nhuận như anh đào mà hôn, hòa cùng lúc bàn tay mở rộng nhào nặn trên cự nhũ tĩnh hương của nàng, thập phần không bỏ qua.

Tên sắc lang này.....Á Sát Lâm lần đầu tiên bị nam nhân xâm phạm như thế, trong lòng nghi hoặc chân khí không thể sử dụng, thậm hận một tiếng. Từ đầu giường lấy ra ống khói mê đã chuẩn bị, dùng sức bẻ gãy rồi nín thở

Diệp Phong đang chuẩn bị ăn Á Sát Lâm, tịnh vẫn trụ trên môi anh đào của nàng, phòng khi dừng lại nàng sử dụng đầu khí cùng ma pháp. Nhưng căn bản không ngờ nàng còn chiêu khói mê, sau khi ngủ thấy khói mê thấy kinh hãi không xong thì đã muộn, mơ mơ màng màng gục xuống trên ngọc thể thực nữ.

“Tiểu sắc lang, để người chiếm tiện nghi, thật là giận, xem ta đãi ngộ người như thế nào”.

Á Sát Lâm thôi tan khói mê, đẩy Diệp Phong từ trên thân mình xuống, lấy từ không gian giới chỉ công cụ ngược đãi ra, tạm thời dùng chiếc còng bằng thép luyện khóa tay cùng chân hắn, nghĩ đến mình bị điểm một cái, đầu khí không thể sử dụng, lấy ra giải dược cho hắn ngủ, lập tức huy vũ roi da quật vào bụng hắn một cái.

“Ách...?” Diệp Phong ngủ giải dược, bụng bị vệt đau, chậm rãi mở to mắt, phát hiện Á Sát Lâm đang cầm roi da nhìn hắn cười, hơn nữa tay chân bị khóa chế bởi chiếc còng bằng thép luyện, và nhìn thấy một loại đồ tốt dùng trong đám quý tộc, không nhìn được nghi hoặc cười nói:”Á Sát Lâm a đi, chiêu khói mê nàng dùng rất hay, bất quá người cầm roi da là có ý gì? Nàng cũng có cái thứ đó sao?”

“Lạc lạc, Lôi Ân đoàn trưởng mới không bình thường, roi vào hoàn cảnh này mà vẫn còn cười được. Thành thật mà nói cho người, ta có khuynh hướng ngược đãi, người là mục tiêu ta chú ý lâu rồi. Yên tâm, ta đối với mục tiêu đều không hạ sát thủ, hơn nữa chỉ một lần. Người hôm nay chỉ có thể tự trách mình háo sắc, chui vào cửa ẻo ta quật!”

Á Sát Lâm nhìn lại mục tiêu ngược đãi trên giường, lộ ra nụ cười thánh khiết như thiên sứ, tay phải vung roi thống khoái vọt lên cánh tay trái Diệp Phong một cái, trong lòng tràn ngập khoái cảm.

Á Sát Lâm quả thật không có ý nghĩ muốn giết Diệp Phong, chỉ là muốn dùng nhân vật phong vân đã chờ đợi lâu này, thỏa mãn một chút ngược đãi khoái cảm hư không trong nội tâm.

Cho nên Á Sát Lâm cũng có nghĩ tới hậu quả, nàng đoán định loại nhân vật phong vân như Diệp Phong, không thể để người khác thuyết phục để bị ngược đãi, hơn nữa là chính Diệp Phong tiến vào phòng nàng muốn làm bạo ngược. Sự tình truyền ra bất luận kẻ nào đều sẽ không tin cảm thú nam tước, chỉ biết tin tưởng nàng là thánh khiết chủ giáo. Hơn nữa nàng chuẩn bị ngược đãi xong rồi chạy, bị trói buộc, Diệp Phong muốn trả thù cũng chưa thể!

Trời đất, không ngờ nàng lại thích ngược đãi...Thánh khiết chủ giáo lại có một bí mật là thích ngược đãi? Mẹ nó, nếu mà truyền ra ngoài, ai có thể tin được? May mà lão tử đã luyện sức cốt công, nếu không hôm nay xem như khó có đường về!

Diệp Phong bị hành hạ đau đớn, trong đầu không biết khóc hay cười, nhũn mày ra vẻ khản trương hỏi: “Chủ giáo đại nhân, người đến ngày nay không có nam nhân chính là do nguyên nhân này?”

“Đúng vậy, người tên tiểu sắc lang nên thấy là vinh hạnh được là người đầu tiên hôn ta, nam nhân đầu tiên ôm ta!” Á Sát Lâm mỉm cười lộ ra vẻ phong tình vạn chủng, tay phải đặt lên đùi trái của Diệp Phong.

“Àn? Nụ hôn đầu tiên, nam nhân đầu tiên ôm nàng, quả thật vinh hạnh quá. Bất quá chủ giáo a di còn xử nữ hay không?” Diệp Phong vừa vận sức cốt công, vừa nhìn Á Sát Lâm tò mò hỏi.

“Lạc lạc, xem người quả nhiên cốt khí, không mở miệng van xin. Ta nói cho người biết, trình tiết của ta, do ta dùng ngón tay của mình cướp đi. Tốt, bây giờ phải cho tiểu sắc lang người một chút đau khổ, mau nói cho ta biết, tại sao ta không thể sử dụng đấu khí, nếu không ta sẽ hành hạ người cực kỳ đau đớn!”

Á Sát Lâm định rằng mọi người sẽ không tin lời cảm thú nam tước nói, không sợ hấn tiết lộ bí mật, nên nói cho hấn nghe rất tự nhiên. Điều quan trọng nhất là bí mật lâu nay cất giấu tận đáy lòng Á Sát Lâm, hôm nay mang ra nói thật là đặc biệt sáng khoái.

“Hắc hắc, tự suy nghĩ đi giáo chủ đại nhân. Hôm nay ta nhất định trở thành nam nhân đầu tiên của nàng. Nếu nàng cho ta cưới lên nàng, ta nhất định sẽ làm cho người sử dụng được đấu khí trở lại.”

Diệp Phong neho mắt cười gian trá, trong lúc Á Sát Lâm há hốc mồm ngạc nhiên, thi triển sức cốt công thoát ra, vươn tay xé rách áo ngủ trong suốt lộ ra thân hình ma quỷ đến mê người. Đẩy nàng ngã xuống giường, vòng eo hoàn hảo, cặp mông nhô cao. Khi nàng lộ vẻ mặt khó tin, hấn cởi quần áo, cảm thương lên ngựa, tóm lấy đôi cánh chim khiết bạch, vỗ vỗ vào mông, hoàn toàn không ngờ vị chủ giáo xinh đẹp này bề ngoài thánh khiết, bên trong lại phong tao như vậy, chuẩn bị chinh phục nàng.

Chương 136 : – Vì tranh thần khí , cường giả tụ tập

Tân NDGHNTD

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Vào lúc giữa trưa, mưa phùn vừa dứt, phía chân trời bớt u ám, không khí trong lành. Người người tập nập trên U Cát Nhĩ sơn. Từ nam bắc đại lục các tộc cường giả hiếm thấy kéo đến tụ tập!

Bởi vì thần quang Liệt Diễm sáo trang gần đây nhất trên U Cát Nhĩ sơn liên tục hiện ra ba lần, khiến cho hết thảy sanh linh nam bắc đại lục đều nhận định Liệt Diễm sáo trang tất ở phía trong U Cát Nhĩ sơn.

Đáng tiếc, cường giả lúc ban đầu tiến nhập vào núi đã tìm tòi ba ngày mà vẫn như trước không phát hiện ra hạ lạc của Liệt Diễm sáo trang. Giờ phút này đa số các cường giả đều đang nghị luận địa điểm của sáo trang, tình hình có vẻ náo nhiệt dị thường!

Loại thần khí Liệt Diễm sáo trang cực kỳ hấp dẫn này xuất hiện, cùng với cường giả các nơi đều cảm thấy hứng thú, vương giả của Nam Bắc đại lục bảy quốc gia cùng với Quang Minh giáo hoàng, tự nhiên cũng sẽ không coi nhẹ và bỏ lỡ.

Nhưng Liệt Diễm sáo trang xuất hiện tại phía bắc của Hỗn Loạn hoang nguyên, mà đó không phải là địa hạt của bọn họ, thêm nữa cường giả các nơi đối diện với Liệt Diễm sáo trang loại thần khí chí bảo này căn bản không có khả năng vì quốc gia mà bỏ qua. Các quốc gia trong lúc đó không muốn trước khi đoạt bảo phải xảy ra chiến loạn, cũng đều điều động tinh anh bộ đội tới bảo vệ. Trừ Mạt La đế quốc, sáu quốc gia còn lại cũng tại biên cảnh tập trung binh lực, chuẩn bị tùy thời trợ giúp!

So với Quang Minh, ải nhân, thú nhân, dục nhân, cự nhân, tinh tinh xuất quân đội tinh anh của sáu nước, Mạt La đế quốc tới đây chỉ có Diệp Phong, Khải Đặc, Ai Đức ba tên lưu manh.

Đêm hai ngày trước đó, Diệp Phong thoát khỏi trói buộc, đem Á Sắt Lâm lên giường bắt đầu cưỡi điên cuồng. Á Sắt Lâm với vóc dáng, thân hình ma quỷ mê người của mình làm cho hắn kích thích chưa từng có, để hắn làm đủ các trò hoa dạng đến sáng, đưa Á Sắt Lâm lên đến cao trào, dục tiên dục tử, mồ hôi đầm đìa, tiêu hồn vô lực cầu xin tha thứ.

Đề có thể hoàn toàn chinh phục thực nữ chủ giáo. Hùng sáng, Diệp Phong không lập tức buông tha nàng mà vẫn giữ tư thế kết hợp ôm lấy nàng đi tới cửa đề nàng cách cửa gọi một tên kiếm sĩ tới, tỏ vẻ không thoả mái, cần phải nghỉ ngơi một ngày. Không cho quấy rầy, sao đó cứ như vậy xích lô đưa nàng tới phòng ngủ của Đề Na ở Phong Nguyệt mỹ nữ đoàn.

Có Đề Na tình phụ phong tao hiệp trợ, Diệp Phong đùa bốn dục nhân thực nữ dục tiên dục tử càng là đắc tâm ứng thủ, hiệu quả rõ ràng. Á Sát Lâm đáng thương mặc dù vẫn còn phương diện bất mãn, nhưng đối mặt với loại điên cuồng như Diệp Phong, nàng thật sự là không thể chịu được, rên rỉ cầu xin tha thứ mặc dù vô dụng, cuối cùng không còn biện pháp nào khác chỉ còn cách nghe theo Đề Na, hướng Quang Minh thần khởi thế trở thành tình phụ của Diệp Phong.

Đối với loại thần chức nhiệt trung với Quang Minh thần Á Sát Lâm này, hướng quang minh nữ thần khởi thế, thì tuyệt đối không thể phản lại lời thề.

Diệp Phong thấy Á Sát Lâm hướng Quang Minh thần khởi thế, lúc này mới buông tha nàng, chuyển mục tiêu qua Đề Na lúc này đã dục hỏa thiêu thân mà thỏa mãn, cuối cùng không quên nâng cặp đùi trắng nõn của Á Sát Lâm mà lần đầu cho nàng tinh hoa của nam nhân, cảm giác tuyệt vời!

Bề ngoài thánh khiết, nội tâm của Á Sát Lâm lại rất phong tình, bình sinh lần đầu thể nghiệm nam nữ giao hoan, đã bị làm cho không thể dậy nổi, trong lòng đối với tư vị tiêu hồn khi cao trào thật khó có thể quên.

Nếu nói nàng "Tự mặc" chỉ sinh ra khoái cảm như té tiểu hà lưu (dòng sông nhỏ), vậy việc bị Diệp Phong ở hạ thân cuồng kỳ (cười lên điên cuồng) thì khoái cảm quả như là uông dương đại hải, kì diệu không thể nói hết. Nàng vốn không phải là xử nữ, hơn nữa đối với việc bị Diệp Phong lấy làm mục tiêu ngược đãi cảm thấy ngập tràn hứng thú. Đương nhiên Diệp Phong để nàng dục tử dục tiên, thể nghiệm niềm khoái cảm muốn chết này. Nàng hướng tới Quang Minh thần mà phát thế, trở thành tình phụ của Diệp Phong, một nửa là thật vì không thể chịu được sự công kích của hắn, còn có một nửa là nàng tham luyện cái tư vị tiêu hồn này.

Cuối cùng Diệp Phong dùng điềm ngôn mật ngữ cùng với sự mạnh mẽ cuồng kỳ, hoàn toàn thuần phục Á Sát Lâm luôn bất mãn phía dưới người hắn. Đôi môi anh đào, ngọc nhũ phong mãn, cảm địa cúc hoa, đều để cho hắn chơi đùa , thưởng ngoạn, đến nỗi phải nghiện luôn!

Đồng thời, Diệp Phong vì ngại ba hũ giám chua trong nhà cãi nhau, Á Sát Lâm thì cố kỵ thân phận của chính mình, nên trong lúc đó hai người đạt thành hiệp nghị chính là tình nhân âm thầm. Khi không có ngoại nhân, Á Sát Lâm sẽ cho Diệp Phong tùy tiện mặc sức đùa bỡn, khi có ngoại nhân Diệp Phong sẽ để cho mỹ nữ xinh đẹp này mặt mũi của một vị giáo chủ, tuy nhiên sự tình này không thể tiết lộ.

Không thể phủ nhận, Á Sát Lâm quả là dục nhân thực nữ, là một mỹ nữ của trong mắt của Diệp Phong. Ngắm lại bề ngoài thánh khiết của nàng với thân phận chủ giáo của Quang Minh giáo đình, Diệp đại sắc lang mười phần cười thầm, cảm khái việc này nếu như Quang Minh giáo đồ mà biết, thì khẳng định họ sẽ giết mình mà sùi bọt mép đến thiên hôn địa ám!

Tắc Tư nói ra việc Diệp Phong sở hữu Hắc Ám ma kiếm, cùng với ma nữ U Nguyệt Nhi - Mễ Lạp, cho Tuyết Li, để rồi nàng tố cáo với Á Sát Lâm. Nhưng Á Sát Lâm vì không có bằng chứng sợ thông báo câu thả có thể gây ra sự rắc rối, cũng không có hướng tới giáo hoàng bẩm báo. Nói cách khác sự tình nay chỉ có Tuyết Li cùng với Á Sát Lâm biết.

Diệp Phong dẫn Á Sát Lâm đến phòng của Đế Na, khiến cho nàng kiến thức được Truyện Tổng Trận, ngắm lại mục đích ban đầu của nàng tìm đến chính mình, liền đem sự việc của Hắc Ám ma kiếm và Nguyệt Nhi kể cho Á Sát Lâm nghe, rồi muốn nàng giữ bí mật.

Á Sát Lâm đã hoàn toàn rơi vào con sông của tình ái và nhục dục, biết rõ sự tình, đối với kinh nghiệm của tiểu tình nhân này thập phần hướng thú, rồi quần lấy Diệp Phong mà vũ mị cầu khẩn. Biết rằng nữ nhân của Diệp Phong đều được rõ hết các bí mật, trong lòng không ngờ, cuống quýt khen đi khen lại tiểu tình nhân thật tuyệt. Kết quả Diệp Phong nghe xong mừng rỡ, thiếu chút nữa đã làm nàng.

Vô luận là vì tình nhân, hay là vì chính mình, Á Sát Lâm khi biết bí mật đều không có khả năng tiết lộ ra ngoài. Hơn nữa thân là cấp trên của Tuyết Li, hoàn toàn có thể dùng lý do không đủ chứng cứ, nhắc nhở Tuyết Li không được tiết lộ sự việc này ra ngoài!

“Hắc hắc, nữ vương lão bà, chủ giáo tình phụ, lão tử thật sự có càng nhiều cảm thụ a!”

Trong vùng của U Cát Nhĩ sơn, có một ngọn đồi cao khoảng năm mươi thước, Diệp Phong mặc một bộ y phục quý tộc màu đen, bên ngoài khoác một áo choàng màu đen đầy khí phái, ngồi ở trên đó, cúi đầu quan sát

xuống phía dưới, nhìn ba vị Quang Minh chủ giáo đang chung một chỗ với Á Sát Lâm tình phụ, trong đầu đắc ý cười xấu xa.

Á Sát Lâm đối với sự xuất hiện của Liệt Diễm sáo trang cảm thấy rất hứng thú. Cộng thêm tiểu tình nhân tham gia góp vui, giáo đình cũng có phái người đến tham gia, nàng liền dẫn dực nhân kiểm sĩ hộ vệ, bay tới núi U Cát Nhĩ để hội hợp với ba vị chủ giáo phụ trách tham dự lần này, nhằm nắm rõ tình hình nơi nào nhiệt mà báo cho tiểu tình nhân biết!

Tiểu sắc lang chắc chắn sẽ tới đây tìm kiếm... Á Sát Lâm cùng ba vị chủ giáo năm mươi, sáu mươi tuổi, bàn luận về tình hình trong núi. Hai mắt nhìn nhìn về phía trên cao, nên tiểu tình nhân đang ngồi, tâm trạng không ngừng hồi tưởng lại tình cảnh tiểu tình nhân cười nàng.

“Ai Đức, người xem, phía tây bắc bên kia có nhiều tinh linh thật. Ân? Phi Phi của đoàn trưởng chúng ta cũng ở trong đó kìa phải không?” Khải Đặc mặc một bộ y phục quý tộc màu đỏ, con mắt đậm không nhìn đảo qua đảo lại tìm kiếm mỹ nữ hợp mắt ở phía dưới, đã thấy tinh linh mỹ nữ Phi Phi ở phía tây bắc, đang đi theo phụ thân La Luân – Cát Lôi Mỗ, đến trong núi, liền lập tức lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Ta khinh, người đừng làm ra vẻ bất ngờ như vậy? Phi Phi đại tẩu đã nói qua sẽ đến nơi này, chỉ có điều lúc đó tiểu tử người đang phong lưu ở Phong Nguyệt mỹ nữ đoàn, không có ở đây mà thôi!” Tên mập mập bỉ ổi toàn thân một màu tím, đang ngồi trên đỉnh đồi, miệng ngậm Thanh sắc tiêu hồn, không nhận được trọn mắt với Khải Đặc.

Trong dãy núi U Cát Nhĩ, không ít các đỉnh đồi đều được các cường giả chiếm cứ, để dễ quan sát tình huống quanh mình. Cái chỗ ba người Diệp Phong bắt quả chỉ là một cái nhỏ trong số đó mà thôi. Cộng thêm bọn họ chỉ có ba người, không có mang theo vũ khí gì, cho nên không có ai để ý đến bọn họ.

Núi U Cát Nhĩ tuy lớn, nhưng số người hiện giờ đến đây quá nhiều, khiến càng ngày hỗn loạn. Tinh anh các nước được phái ra, chiến sĩ hay pháp sư không có được thoải mái, chia làm ba, hai người một nhóm từ từ tiến đến. Cho nên chỉ có một số ít tiến vào, số còn lại thì lưu lại bên ngoài đợi mệnh lệnh.

Hỏa tinh linh La Luân, phụng mệnh tinh linh nữ vương tiến đến tranh đoạt Liệt Diễm sáo trang. Dựa theo binh lực các nước xuất ra, ông dẫn theo

một đội lục giai Liệt điểm xạ thủ đoàn, cùng đi với ông là nữ nhi bảo bối. Bây giờ tiến vào trong núi, đi theo một đại đội Liệt điểm xạ thủ.

Diệp Phong nghe Khải Đặc nói Phỉ Phỉ tới, lập tức đứng dậy đi tới phía tây bắc, vừa vặn Phỉ Phỉ đang tìm kiếm tình nhân, bốn mắt tương giao, nội tâm tương y, lộ ra vẻ mặt cười.

So sánh với lực lượng đến từ Tây Bắc của La Luân, Quang Minh, thú nhân, dực nhân, cự nhân, ải nhân năm nước đều phụng mệnh, mang lực lượng tinh anh đến, cũng đều mang một số nhỏ quân lính vào trong núi.

Phía đông, lực lượng dực nhân vương quốc do đệ nhất mã nam nam bắc đại lục, cửu giai Quang Minh ma kiếm sĩ tóc bạc Áo Ni Khắc – Bảo Luân thống lĩnh, mang theo một đại đội lục giai Quang Minh ma kiếm. Ma kiếm đoàn để lại ở bên ngoài.

Phía đông bắc, lực lượng thú nhân vương quốc do thú nhân đệ nhất dũng sĩ, mình người đầu sư tử, toàn thân lông vàng, cao gần hai thước Hoàng Kim hùng sư Nộ Nham – Trác Lập Nhĩ thống lĩnh, mang theo một đội Hoàng Kim hùng sư. Hùng sư đoàn để lại bên ngoài.

Phía đông nam, lực lượng cự nhân vương quốc do thủ lĩnh dong nham cự nhân bộ lạc, thân cao tám thước Khắc Lạp Khắc – Uy Nặc thống lĩnh, dẫn một trung đội dong nham cự nhân. Đại đội để lại ở ngoài.

Phía bắc, lực lượng ải nhân vương quốc do cửu giai cuồng sa chiến sĩ, tóc xanh lá cây, lão nguyên soái Mễ Cách – Lạp Tề thống lĩnh, mang theo một đại đội cuồng sa cương chùy. Cương chùy đoàn để lại ở bên ngoài.

Phía nam, lực lượng Quang Minh đế quốc do cửu giai tạt phong kỵ sĩ, trung niên, tóc vàng, Trác Lâm – Khang Đặc thống lĩnh, cùng với hồng ưng đoàn đoàn trưởng, bát giai Liệt điểm kỵ sĩ, tuần nam tóc hồng Nam Tát Đức – Cáp Nhật, mang theo một đại đội hồng ưng kỵ sĩ. Kỵ sĩ đoàn dừng lại bên ngoài.

Ngoại trừ lực lượng sáu nước không chênh lệch lắm, nam bắc đại lục, mười dong binh đoàn lớn nhất cùng với Mỹ nữ nô đãi đoàn, Tạt phong cường đạo đoàn ở Hỗn Loạn hoang nguyên, cùng với đủ loại thế lực lớn nhỏ đều muốn thừa dịp chiếm lấy Liệt Điểm sáo trang.

Các lực lượng mạnh tìm kiếm Liệt Điểm sáo trang trong núi không ra, đều bắt đầu đào bới, nhận định rằng, nếu Liệt Điểm sáo trang không có ở trong núi, nhất định phải nằm dưới mặt đất.

“Hắc hắc, quả thật các lực lượng cường hãn của nam bắc đại lục đều có được điều động tới, có ý tứ, thật là có ý tứ. Lần này phần thưởng quả không nhỏ, nhưng không biết bên trong có thể lực nào âm thầm hành động?”

Diệp Phong trong miệng thả ra một ngụm khói xanh, nhìn bốn phía binh lực tinh anh của sáu nước cùng với các lực lượng mạnh ở khắp nơi, hai mắt đảo qua lại, lộ ra thần sắc buồn cười, chuẩn bị xem vở kịch quần hùng khắp nơi tranh đoạt.

Chương 137 : Địa đẽ lằg mộ, liệt điểm sáo trang dữ hỏa điểm viên vương

Dịch: Now or Never

Nguồn: hoanguyettaodan.org

“Uy, mọi người mau xem đi, bên này có một có đường hầm!”

“Oanh..”

Phía đông núi U Cát Nhĩ, một trung niên kiếm sĩ dưới cái chỗ loạn thạch, đào ra được một có lỗ động, rồi mở miệng gọi đồng bọn. Bất chợt, một hỏa cầu lại từ trong phóng ra, bắn thẳng vào thân thể của hắn, thiêu cháy khắp thân thể!

Cường giả các tộc xung quanh thấy sự việc này, không lý giải được công kích từ bên trong động là của vật gì, đều lùi về phía sau vài bước, rồi vây quang cái cửa đường hầm, trong lòng mừng rỡ, cho rằng có thể Liệt Điểm sáo trang ở đây!

Đệ nhất mỹ nam Áo Ni Khắc không muốn mất tiên cơ, cầm trong tay Quang Minh kiếm hình chữ thập, quạt đôi cánh khiết bạch, dẫn dắt nhân Quang Minh ma kiếm đại đội của y, bao vây phía trên đường hầm. Hai mắt phát ra tia hàn lãnh ngưng thị nhìn xuống dưới, thân hình đột nhiên đáp xuống, tay phải cầm Quang Minh kiếm hình chữ thập, bỏ liền mười đạo Quang Minh kiếm khí, trong nháy mắt chung quang cửa đường hầm là tiếng nổ mạnh, sau đó hiện ra một cái cửa động thật lớn, cao thấp đều có những viên thanh bích do người xây.

“Theo ta!”

Áo Ni Khắc nhìn cái động lớn ở phía dưới như do bàn tay của con người tạo ra, chẳng biết bên trong có vật gì, trong lòng vừa nghi hoặc vừa kinh hãi, rồi gọi thủ hạ ma kiếm sĩ một tiếng, dẫn bọn họ nhanh chóng bay vào trong đường hầm, muốn đi tìm coi bên trong có Liệt Điểm sáo trang hay không.

Cường giả tụ tập quan sát tình hình, ai là người lấy được Liệt Điểm sáo trang, nếu không nhanh chóng trốn khỏi đây, tất nhiên sẽ bị tất cả cường giả tham lam quần công. Áo Ni Khắc biết rõ trong đó có điểm khác thường, cho nên không cần suy nghĩ làm mất thời gian, chỉ cần phía dưới có Liệt Điểm

sáo trang, y sẽ lập tức dùng tốc độ nhanh nhất mà phóng đi, trở về báo tin cho bệ hạ.

“Mọi người mau nhanh lên, đừng để đực nhân Áo Ni Khắc lấy được Liệt Diễm sáo trang trước tiên, nếu không ai cũng không thể đuổi kịp hắn đâu!”

Đệ nhất mỹ nam của nam bắc đại lục, cửu giai Quang Minh ma kiếm sĩ Áo Ni Khắc có danh tiếng rất lớn. Chúng cường giả ở đây đều đã từng thấy qua hình dáng anh tuấn của y, biết rõ y mà lấy được Liệt Diễm sáo trang sẽ nhanh chóng rút đi. Bởi vậy, có vài cường giả đầu lĩnh la lên, lập tức là cho mọi người tranh nhau lập tức chạy theo.

Cùng lúc đó, đại biểu của ải nhân, thú nhân, tinh linh, Quang Minh, cự nhân năm quốc gia, cùng đám cường giả của thế lực Quang Minh giáo đình, phát hiện phía đông có động tĩnh, liền phóng đi.

“Lão đại, phía đông hình như có cái động lớn. Nhóm gia hỏa kia đều tiến đến, chúng ta chừng nào vô theo?” Bại hoại kỵ sĩ Khải Đặc đứng ở đỉnh đồi nhìn tình hình ở phía đông hướng Diệp Phong hỏi.

“Đừng nóng vội, cứ chờ mọi người đi vào tiếp đi!” Diệp Phong miệng nhả khói thuốc, hai mắt nhìn hai tình phụ của hắn đang đi về phía cái động lớn đó, ngồi tại đỉnh đồi nhàn nhả mà trả lời nhàn nhạt.

Khắc Đặc mặc dù lo lắng muốn đi xem, nhưng thấy lão đại nói vậy, chỉ phải nhàm chán huýt sao, học tập tử bàn tử Ai Đức, đang nhắm mắt dưỡng thần tại đỉnh đồi!

Khi xâm nhập vào cái đường hầm lớn, càng đi xuống phía dưới, diện tích càng rộng, Áo Ni Khắc nắm chắc kiếm, đập cánh dẫn đám ma kiếm sĩ, bay xuống được khỏi sáu trăm thước thì đã tới cuối đường. Y cảm thấy có gì làm cho thần kinh của y rung động, nhất thời bảo tất cả ma kiếm sĩ dừng lại.

“Quang Minh nữ thần tại thương. Cái này, cái này sao kinh khủng quá vậy...”

Cuối đường hầm là một tượng lăng mộ chế tạo bằng đá. Trên đó có khắc những vật phẩm và thiết kế, nhưng không có thấy quan tài đâu. Tuy nhiên ở trung tâm đang đứng là hỏa hệ cửu giai ma thú Hỏa Diễm viên vương mặc bộ Liệt Diễm sáo trang, cùng khoảng năm trăm con hỏa hệ bát giai ma thú Hỏa Diễm linh viên!!

Ở nam bắc đại lục, những ma thú không có thuộc tính thì thường bắt gặp, những ma thú có thuộc tính ngoài trừ ở Hỗn Loạn hoang nguyên, thì những chỗ khác rất hiếm thấy. Bởi vậy, đám đực nhân Quang Minh ma kiếm sĩ

phía sau Áo Ni Khắc vừa thấy Hỏa Diễm viên vương và Hỏa Diễm linh viên đều phát ra tiếng kinh hô, không thể tin rằng nơi này lại có hỏa hệ bát giai ma thú nhiều như thế. Hơn nữa, điều làm bọn họ không tin nhất, chính là Hỏa Diễm viên vương tự nhiên mặc bộ Liệt Diễm sáo trang!?

Hỏa Diễm linh viên, hỏa hệ bát giai ma thú, hình dáng so sánh viên hầu (khí) đều giống nhau, nhưng thân cao một thước tám, hình thể gần giống so với nam nhân trưởng thành. Toàn thân long màu đỏ đậm, phát ra những ngọn lửa nóng, có thể phóng ra bát giai hỏa hệ ma pháp.

Hỏa Diễm viên vương, hỏa hệ cửu giai ma thú, là biến chủng vương giả của Hỏa Diễm linh viên, hình thái giống với Hỏa Diễm linh viên, nhưng trước ngực có một đám lông màu vàng, có thể phóng ra cửu giai hỏa hệ ma pháp. Giờ phút này nó đang cầm Liệt Diễm thần phủ (búa), đầu đội Liệt Diễm thần quan (mũ), mặc bộ Liệt Diễm thần giáp đủ năm kiện Liệt Diễm sáo trang, ngưng thị nhìn dám dục nhân, trong ánh mắt tràn ngập sự khinh thường!

“Chi!”

“Không tốt, chúng nó muốn phóng ma pháp, mau chạy!”

Hỏa Diễm viên vương há mồm kêu lên một tiếng với chúng linh viên, Áo Ni Khắc thấy thế gọi dục nhân ma kiếm sĩ, rúi về phía sau. Cũng vừa khéo, khi bọn họ bay về sau thông đạo của lăng mộ, thì cường giả các tộc mặt sau cũng vừa tiến đến, thì đã chấn động tình hình bên trong. Hỏa Diễm linh viên phóng ra hỏa hệ bát giai ma pháp “Hỏa Diễm lưu tinh”, tạo ra vô số hỏa cầu, như những lưu tinh bình thường, nhanh chóng bắn ra, nhất thời nhiều thi thể bị nổ tan tành, một mảng kêu rên, mọi người kinh hoảng rút lui!

Áo Ni Khắc cơ cảnh thấy tình hình này, trong lòng tỉnh lại, thầm nghĩ nếu chậm một bước, y có thể tránh khỏi, nhưng thủ hạ của y, Quang Minh ma kiếm sĩ đại đội, khẳng định không thể tránh được. Hỏa Diễm viên vương mặc thần khí Liệt Diễm sáo trang cộng thêm năm trăm con Hỏa Diễm linh viên, cái này thật sự tàn khốc!

Liệt Diễm thần phủ có thể làm tăng uy lực của ma pháp và đầu khí gấp đôi.

Liệt Diễm thần giới làm giảm phân nửa sự tiêu hao tinh thần lực khi phóng ra hỏa hệ ma pháp, lại có không gia vô hạn.

Liệt Diễm hạng liên (vòng cổ) có khả năng làm tăng năm phần uy lực ma pháp và đấu khí, có thể gọi về vật kháng nguyên tố, không hao phí tinh thần lực, không hạn chế thời gian, bị hủy có thể gọi trở lại.

Liệt Diễm yêu đài (đai lưng) có khả năng làm tăng năm phần uy lực của ma pháp và đấu khí, làm giảm phân nửa sự tiêu hao tinh thần lực khi phóng hỏa hệ ma pháp.

Liệt Diễm thần quan có thể tùy thời mà phóng ra hỏa hệ kết giới Hỏa Diễm tí hộ, không làm hao phí tinh thần lực, không hạn chế thời gian, bị hủy có thể phóng ra lần nữa.

Liệt Diễm thần giáp, nếu cùng một lúc mặc cả năm kiện Liệt Diễm trang bị, cứng rắn bằng với huyền thiết, ngoại trừ thần khí thì không có vũ khí gì có thể phá hỏng nó!

Năm kiện Liệt Diễm cùng hợp lại một chỗ, có năng lực kết hợp toàn bộ. Hơn nữa người được trang bị có thể trong nháy mắt thành cửu giai cường giả có tinh thần lực và Liệt Diễm đấu khí cực cao, có thể thông qua tinh thần lực mà câu thông với vạn vật. Cộng thêm khi kết hợp năm cái, có thể phóng thích hỏa hệ ma pháp vô hạn. Nếu công kích địch nhân không bằng thần khí sắc bén, có thể dùng chọn lựa dùng cách này để thiêu cháy!

“Người xâm lược vô sỉ, lập tức rời khỏi ngọn núi này. Còn muốn đoạt chí bảo của Hỏa Diễm viên vương ta, các người toàn bộ nhất định sẽ bị biết thành tro tàn!” Hỏa Diễm viên vương đứng ở trung tâm chúng linh viên, nhìn đám cường giả của các tộc đang hỗn loạn đứng trên mặt đất, dùng tinh thần lực cảnh cáo bọn họ!

“Tinh thần câu thông?” Cường giả các tộc vừa bối rối lui lại, thì cảm giác trong đầu có lời cảnh cáo của Hỏa Diễm viên vương, đều chấn động, liền tỉnh ngộ ra cửu giai ma thú này khẳng định có năng lực của Liệt Diễm sáo trang theo đồn đãi!

Một người vô địch lại là một con viên hầu?! Cường giả các tộc nghĩ vấn đề này, thật sự không biết nên khóc hay cười.

“Áo Ni Khắc đoàn trưởng, bên trong động xảy ra sự tình gì vậy?!”

Ái nhân, thú nhân, Quang Minh, cự nhân, tinh linh năm quốc gia cùng Quang Minh giáo đình vừa tới ngoài cửa động, đã thấy khói đen dày đặc bốc ra từ bên trong động, mọi người vừa không hiểu, vừa tò mò. Đồng dạng như vậy dự nhân Á Sát Lâm chủ giáo lập tức trước tiên hỏi Áo Ni Khắc.

“Chủ giáo đại nhân tông quý, bên trong động lớn có một lăng mộ, còn có khoảng năm trăm Hỏa Diễm linh viên cùng một Hỏa Diễm viên vương đã chiếm lấy Liệt Diễm sáo trang, vừa mới dùng tinh thần lực cảnh cáo chúng ta nên rời khỏi, phỏng chừng nó đã có được năng lực của Liệt Diễm sáo trang rồi!” Dực nhân tộc đều tín ngưỡng Quang Minh nữ thần, Áo Ni Khắc trên không trung nghe Á Sát Lâm chủ giáo hỏi xong, lập tức lễ phép trả lời.

“Lăng mộ?? Hỏa Diễm viên vương chiếm được Liệt Diễm sáo trang?!” Á Sát Lâm cùng cường giả xung quang không biết rõ tình hình bên trong, nghe Áo Ni Khắc nói xong, lộ ra vẻ mặt khó cười chẳng được. Bọn họ không thể tin được nơi này lại có lăng mộ, càng không thể tin được Liệt Diễm sáo trang đã bị một con viên hầu lấy trước rồi. Chẳng lẽ con Hỏa Diễm viên vương đã ghét xong năm kiện Liệt Diễm sáo trang?

“Cáp, dực nhân mỹ nam tự nhiên bị đánh khối đen trở thành dọa lạc thiên sứ. Cái sự việc này mà truyền ra, rất hấp dẫn cho những thiếu nữ bàn tán nha!” Thú nhân vương quốc và dực nhân vương quốc hiện tại đang giao chiến, đoàn trưởng hoàng kim hùng sư đoàn, đệ nhất dũng sĩ của thú nhân, Nộ Nham – Trác Lập Nhĩ ngẩng đầu nhìn đôi cánh của Áo Khắc Ni bị hóa đen, lộ ra vẻ mặt khinh thường, rồi cười nhạo chế giễu.

“À, nếu Nộ Nham dũng sĩ ‘dám’ tiến vào lăng mộ, rồi đánh bại Hỏa Diễm viên vương, đã có Liệt Diễm sáo trang, cùng với năm trăm con Hỏa Diễm linh viên, như vậy Nộ Nham dũng sĩ nhất định có thể trở thành ngẫu tượng của vô số chiến sĩ!” Mỹ nam Áo Ni Khắc nghe Nộ Nham nói xong, trong lòng khó chịu, nhưng trên mặt vẫn giữ phong độ của thân sĩ mà mỉm cười nói lại.

“Hừ, để ta cho nhìn xem một dực nhân mỹ nam lại thua một... viên hầu!” Nộ Nham nhìn Áo Ni Khắc cố ý khinh thường cười khể, gã không phải là thằng ngu, không kể Hỏa Diễm viên vương với bộ Liệt Diễm sáo trang có thể vô hạn phóng ra hỏa hệ ma pháp, chỉ với hơn năm trăm Hỏa Diễm linh viên cũng là cho hoàng kim hùng sư đoàn của gã nếm trái đắng rồi.

“Địa điểm của sáo trang đã lộ ra, Mạt La đế quốc lại không có cử đại biểu, thật sự là kỳ quái!” Lão tóc xanh lục Mễ Cách nguyên soái của ả nhân vương quốc, đang cầm thiết chùy bằng tinh cương, nhìn Nộ Nham và Áo Ni Khắc, rồi cố ý nói ra nghi hoặc trong lòng, để chuyển đề tài của hai người đi.

“Cái sự tình này quả thật kỳ quái. Chẳng biết Mạt La đế quốc với cái sự việc có lợi này, bọn họ không chỉ không phải đại biểu đến, thậm chí không chuẩn bị gì cả!” Đại biểu các quốc gia đều sớm thức mắc tại sao Mạt La không có động tĩnh gì, hồng phát (tóc đỏ) mũ tuấn nam Tát Đứt – Cáp Phật, đoàn trưởng của Quang Minh đế quốc hồng ưng kỵ sĩ đoàn, nghe Mễ Cách nói, cũng lên tiếng phụ họa.

Áo Ni Khắc, Nộ Nham, Mễ Cách, thủ lĩnh hỏa tinh linh bộ lạc La Luân, thủ lĩnh Dong Nham cự nhân bộ lạc Khắc Lập Khắc, với tư cách đại biểu cho sáu đế quốc, cùng với ba vị lão chủ giáo Quang Minh giáo đình đều đối với việc Mạt La đế quốc không có động tĩnh gì rất lấy làm kỳ quái. Chỉ có Phi Phi bên cạnh La Luân và Á Sát Lâm bên cạnh ba vị lão chủ giáo biết được Mạt La đế quốc đã có ba người Diệp Phong.

Lúc này, đám cường giả tiến vào động lớn đều lùi ra ngoài hết. Những tên cường giả may mắn không bị nổ tung, vừa thoát khỏi ra cửa động vừa thở hắt.

“Ân? Xem ra việc đoạt bảo ngu ngốc này có chuyện cổ quái gì rồi. Đi, chúng ta tới xem thế nào!”

Diệp Phong nhìn tình hình ở ngoài cái động lớn bên kia, buồn cười rồi gọi Khải Đặc và Ai Đức chuẩn bị tới xem, thì đột nhiên phát hiện ở cái núi phía tây có một đám nhân ảnh bí mật nhanh chóng chớp động. Nếu không phải hẳn bây giờ có thực lực mạnh mẽ, căn bản sẽ không thể thấy rõ đối phương.

Cáp, quả nhiên có thể lực âm thầm hành động, có ý tứ. Diệp Phong nhìn về phía tây mà mỉm cười đầy thú vị, nghĩ một lúc rồi gọi Khải Đặc và Ai Đức rời khỏi đình đài phía đông, chuẩn bị xem tình hình bên ngoài động lớn, sau đó sẽ xem cái gì đang ở phía tây!

Chương 138 : Chánh khí cảm ứng, đại quy bốn đế quốc

Dịch: kitjunior

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Trong lăng mộ, Hỏa Diễm viên vương sở hữu Liệt Diễm sáo trang cộng thêm hơn năm trăm Hỏa Diễm linh viên phóng ra ma pháp uy hiếp. Cường giả các tộc chung quanh tìm kiếm một phen không phát hiện thông đạo khác, tất cả chân chừ vây quanh cửa vào cũ, không có động tĩnh gì.

Tình hình hiện tại, bọn họ muốn đi vào không phải không có khả năng, nhưng loại việc này ai dám đi dẫn đầu. Ở đây tất cả cường giả không có can đảm không sợ chết mà bước vào cửa của thông đạo, cương ngạnh kháng lại công kích của năm trăm hỏa hệ bát giai ma thú. Còn những người khác muốn có người dẫn đầu, vì trong tâm nghĩ sẽ ở phía sau mà chiếm tiện nghi!

Một số ít cường giả có khả năng chống lại ma sủng, vốn định tiến vào lăng mộ, nhưng ngẫm lại nhân số ít đi vào cũng phải chịu chết, báo cho mọi người cùng hành động chẳng khác gì phục vụ cho người khác. Rốt cuộc bọn họ cũng không thể hạ quyết định, vì nếu xảy ra hỗn chiến, bọn họ căn bản không có khả năng tranh cùng với sáu đế quốc và Quang Minh giáo đình các thế lực lớn như vậy.

Đại biểu sáu đế quốc cũng không có muốn dẫn đầu, chỉ lấy cửa vào lăng mộ làm trung tâm, đều tự phân tán chiếm cứ một phương vị. Đám chủ giáo Á Sát Lâm dẫn hơn một ngàn giáo đình kiếm sĩ đứng giữ Quang Minh đế quốc và dự nhân vương quốc. Các cường giả còn lại vì muốn đoạt bảo căn bản không để ý gì đến các đế quốc, tùy ý ở các nơi vây quanh của động. Việc tranh đoạt bảo vật rõ ràng đã đi vào tranh thái giằng co!

Hắc hắc, thật con mẹ nó, càng ngày còn có ý tứ nha. Một viên hầu sở hữu Liệt Diễm sáo trang? Nhiều thế lực như vậy mà bị một đám viên hầu làm cho hao phí thể gian, thật dọa người... Ân? Cái này, cái này, sao lại thế?? Chánh khí thật mạnh a...

Diệp Phong dẫn Khải Đặc và Ai Đức đi tới phía nam vào trong đám người ở lăng mộ, từ một ít si tâm vọng tượng, vừa cười nhẹ vừa bàn tán. Hắn đã biết tình hình trong lăng mộ, trong lòng cao hứng cười tao, nhưng vẫn cứ chân chừ, thì đột nhiên cảm giác được một cỗ chánh khí cực mạnh!

Từ khi bắt đầu tu luyện Thiên Địa Chí Tôn công, Diệp Phong đối với chánh ma nhị khí rất mãn cảm, hiện tại ở đây lại có cảm giác đại khái giống cảm giác trước khi có được Hắc Ám ma kiếm, tuyệt đối không phải đấu khí của cường giả tu luyện!

Trong lăng mộ còn có một thần khí thuộc Quang Minh hệ ư? Ha ha, lão tử đời này thật là có duyên a.... Lưu manh đoàn trường dừng lại, nghiêng đầu âm thầm cảm khái, ánh mắt lộ ra vẻ cực độ tham lam!

“Lão đại, có muốn bọn Thụy Ân đến không, để từ dưới đất mà đi vào lấy sáo trang?” Bại hoại kỳ sĩ Khải Đặc thấy Diệp Phong dừng lại, tò mò hỏi nhỏ sát bên tai.

“Ân, cái biện pháp này đáng thử à, nhưng chúng ta không phải đi đánh Hỏa Diễm viên vương kia, hãy để chúng ngu ngốc này đi trước. Ta cảm giác được trong lăng mộ có một cỗ chánh khí rất mạnh, phỏng chừng đó là một Quang Minh ma thú cường đại sở hữu Quang Minh thần khí. Phía tây lại có một đám người không rõ lai lịch, chúng ta đi xem xét đi!” Diệp Phong mỉm cười nói nhỏ, dò dẫm Ai Đức và Khải Đặc còn kinh ngạc, đi về phía tây nam chuẩn bị vòng qua về phía tây.

Hỏa Diễm viên vương không chỉ là cửu giai ma thú, được trang bị Liệt Diễm sáo trang, có được cửu giai Liệt Diễm đấu khí, mà còn có Liệt Diễm thần giáp rắn chắc, lại có thể phóng hỏa hệ ma pháp vô hạn, và ưu thế được nâng đấu khí lên hai lần, Diệp Phong không ngu mà cùng Hỏa Diễm viên vương chém giết. Hơn nữa Liệt Diễm sáo trang đối với hắn vô dụng, nếu tự nhiên mà có được thì tốt, nhưng mà đem về phiền phức vào người mình thì hắn không muốn. Đối với hắn vật gì hữu dụng mới là vương đạo!

Khải Đặc và Ai Đức nghe lão đại nói trong lăng mộ có thể có Quang Minh ma thú hay Quang Minh thần khí, cả hai đều cười thầm lấy làm thú vị, nghĩ nếu cái này mà tiết lộ ra, náo nhiệt sẽ nhiều hơn. Đồng thời cũng từ lão đại biết phía tây có một nhóm người không rõ lai lịch, cũng cảm thấy có chút hứng thú!

Tinh linh đại tiểu thư Phi Phi và dực nhân chủ giáo mỹ lệ Á Sát Lâm mất thấy tình nhân từ phía nam đến, chỉ một lúc là đột nhiên rời đi, đều không nhìn được lộ ra thần sắc tò mò, không hiểu hắn đang muốn làm gì.

Một nhóm người đi đến phía tây nam, Diệp Phong lập tức dẫn Khải Đặc và Ai Đức nhanh chóng chọn con đường bí mật đi về phía tây, hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của hai vị tình phụ của hắn.

Cách năm dặm cửa động về phía tây, ở phía sau núi, có hơn vạn hắc y nhân, cả đầu được bịt kín bằng vải màu đen chỉ chừa hai con mắt, phía sau lưng là trường đao màu đen và uốn cong, đang ẩn núp bí mật ở đó.

“Thạch Xuyên đại tá, Hắc Ám thủ nhân thủ hạ của ta vừa mới điều tra một chút. Bọn ngu ngốc của nam bắc đại lục này đã toàn bộ tập trung ở cửa vào lăng mộ có Liệt Diễm sáo trang. Chúng ta chờ bọn chúng bắt đầu tranh đoạt sáo trang, tổng thất nghiêm trọng, chính là lúc Âm ảnh quy giả liên đội của ngài đại hiển thần uy!”

Ở phía trước ngọn đồi, cũng mặc một bộ hắc y, cũng bịt kín đầu, một đạo lạc thiên sứ lộ ra đôi cánh màu đen, nhìn một hắc y nhân thân không quá một thước, rồi nói những lời vô mông ngửa.

“U hi, u hi, Quỳnh Dịch tiên sinh không hổ là minh hữu của Bát Dát tộc chúng ta. Chờ ta cướp được Liệt Diễm sáo trang, rồi đem cho về cho bộ hạ, nhất định sẽ không quên việc giúp người báo thù!”

Hắc y nhân được gọi là Thạch Xuyên đại tá, mừng rỡ nhìn đạo lạc thiên sứ, rồi không ngừng gật gật đầu, dùng ngôn ngữ thông dụng của nam bắc đại lục, cười cười: “Ồ nam bắc đại lục này, thế lực thật sự phân ra nhiều quá, không có chút đoàn kết. Ngày sau có Quỳnh Dịch tiên sinh chỉ đạo, chúng ta đại Quy Bồn đế quốc có thể tiêu diệt tất cả thế lực ở nơi đây!”

“Hắc hắc, tên hải ngoại ngu ngốc chẳng biết gì, Liệt Diễm sáo trang chỉ là thuộc về ta. Người ngu ngốc bán mạng cho tay. Phụ thân đại nhân, ta nhất định sẽ đem Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ băm thây thành vạn đoạn, vì người báo thù!!!” Quỳnh Dịch nghe Thạch Xuyên nói xong, trong đầu toàn là ý nghĩ ác độc.

Quỳnh Dịch – Lỗ Đức Nai, hai mươi bốn tuổi, thất giai Hắc Ám ma kiếm sĩ, là nhi tử độc nhất của Tác Tư – Lỗ Đắc Nai, tướng mạo anh tuấn, thân người cao lớn. Y được những Hắc Ám giáo đồ còn sót lại, đề cử làm Hắc Ám giáo hoàng hiện nhiệm. Sau đó y dẫn đầu một nhóm Hắc Ám giáo đồ, ẩn núp tại một nơi bí mật của Hắc Ám giáo đình nhằm tránh sự truy bắt của Quang Minh giáo đình. Y không ngừng nghĩ thầm, muốn thay phụ thân mà báo thù!

Được một khoảng thời gian, Quỳnh Dịch vô ý tại vùng ít người ở duyên hải phía đông bắc của bắc đại lục, gặp được một quy giả liên đội có tên là Âm Ảnh. Bởi vì ngôn ngữ không tương đồng, xảy ra một trận chém giết, thì phát hiện quy giả liên đội này rất lợi hại, nhưng lại không hiểu rõ tình hình

ở nam bắc đại lục, vì thế y dùng khai mông ma pháp, để Thạch Xuyên lúc đó có thể cùng y hiểu rõ ý nghĩ của nhau.

Từ tri thức của Thạch Xuyên, Quỳnh Dịch biết bọn họ đến từ Quy Đảo đại lục ở phía đông xa xôi. Chúng tộc được gọi là Bát Dát, là một tiểu tộc học tập từ sự phát triển văn hóa của phương đông đại lục. Ô quy chính là quốc bảo và biểu tượng của bọn chúng. Chiến sĩ mạnh mẽ được gọi là quy giả. Bởi vì nam nữ thường xuyên giao hợp, thậm chí có đồng tông loạn luân, khiến cho dân số phát triển quá nhanh, Quy Đảo đại lục càng ngày càng không thể đủ. Bọn chúng lại không dám xâm phạm đến phương đông đại lục thần uy, cho nên chỉ còn cách chế tạo ra quy giáp thuyền, đi ra ngoài biển, lấy lòng Hải tộc các nơi, và tìm kiếm đại lục mới thích hợp để sinh sống.

Kết quả sau khi một hạm đội tìm kiếm, phát hiện ra nam bắc đại lục này có rất nhiều chủng tộc, là một địa phương cực kỳ tốt. Thiên Quy bệ hạ lập tức ra lệnh, Thạch Xuyên đầu tiên dẫn quy giả liên đội của gã để tra xét nơi này, rồi sau đó sẽ chuẩn bị cuộc tấn công lớn.

Thạch Xuyên từ tri thức biết Quỳnh Dịch, Hắc Dực điều nhân, đây là Nam Bắc đại lục, rất cảm tạ. Dưới sự dụ dỗ của Quỳnh Dịch gian trá, gã đáp ứng kết minh hữu với Quỳnh Dịch, sẽ giúp Quỳnh Dịch báo thù, ngược lại Quỳnh Dịch giúp đại Quy Bồn đế quốc của gã xưng bá tại Nam Bắc đại lục!

Sự xuất hiện của Liệt Diễm sáo trang, làm cho Quỳnh Dịch đang nóng vội muốn báo thù cho phụ thân, nổi lên ý niệm tham lam. Y hiểu rằng, nếu có thể lấy được Liệt Diễm sáo trang, phé đi Hắc Ám đấu hiện có, cũng là một điều đáng giá. Vì vậy nói đến những điểm có lợi của Liệt Diễm sáo trang cho Thạch Xuyên đại tá, làm cho Thạch Xuyên cũng động lòng tham, không cần phải nói ra, cũng chắc biết đến đây tranh đoạt sáo trang!

Bởi vì ở bên ngoài đại biểu sáu đế quốc để lại một lượng lớn binh tướng, Quỳnh Dịch phải triệu tập Hắc Ám thủ nhân của giáo đình, rồi thuật tiện đi theo quy giả liên đội bí mật vào trong núi U Cát Nhĩ, chuẩn bị khi đám cường giả hỗn chiến, đánh cho tới mệt mỏi, thì sẽ để Thạch Xuyên lao ra.

Ba người Diệp Phong đã đến phía bên trái của quy giả liên đội, thấy được phía sau là hơn vạn quy giả bận hắc y, đầu bịt kín, tất cả lộ ra thần sắc giết mình, đặc biệt là Diệp Phong, quả thật chỉ có thể trợn mắt há mồm.

“Mẹ kiếp, đao Nhật Bản và người giả trang? Sao cái này giống với bọn nhần giả tiểu quý đáng chết thế? Chẳng lẽ thế giới này cũng có tiểu quý đáng chết ư? Không thể nào, cái này không phải là muốn lão tử đại khai sát giới chứ?”

(đọc đoạn này đúng là tội tày cầm thù tội nhật :D :D :D)

Lưu manh đoàn trưởng giật mình, ngẩng đầu nhìn bọn quy giả đang ần núp, trong đầu ý nghĩ ác độc liên tục hiện ra, chỉ có một ý niệm trong đầu, đó là: Giết!!!

“Lão đại, lão đại, người xem, ở đó còn có một đọa lạc thiên sứ!” Tên bàn tử bỉ ổi Ai Đức, híp mắt phải hiện còn có một con hạc trong đám gà kia, tức đọa lạc thiên sứ, lập tức cho Diệp Phong biết.

Kỳ quái, sao lại có một đọa lạc thiên sứ?.... Tính ra, điều này có thể biết đám hắc y nhân này không phải là hảo điều(chim tốt), khẳng định đang chuẩn bị thừa dịp loạn mà cướp lấy Liệt Diễm sáo trang, sau trận chiến bắt mấy tên ở đó để tra hỏi về đọa lạc thiên sứ đó...

Diệp Phong hai mắt đặt trên người đọa lạc thiên sứ, không ngừng chuyển động, cẩn thận suy nghĩ, quay đầu dẫn Khải Đặc và Ai Đức, đi tìm chỗ bí mật, rồi phóng ra Truyện Tống Trận, từ mình trở về trú địa triệu tập đoàn trưởng các trung đội. Sau đó hắn nói một cách đơn giản kế hoạch tác chiến, lệnh cho bọn họ lập tức tập hợp bộ hạ, chuẩn bị chiến đấu.

Đã chuẩn bị xong cả, ngoài trừ đoàn trưởng Thụy Ân của đại địa kỵ sĩ đoàn đi theo Diệp Phong tiến đến bên cạnh cửa cửa lãng một, các người khác như Khải Đặc, Ai Đức, Kiệt Nã Tư, La Phi toàn bộ phân tán ở nhưng Truyện Tống Trận ẩn nấp quanh bọn hắc y nhân, chờ đợi Diệp Phong ra lệnh, sẽ lập tức điều động thành viên y theo kế hoạch mà thực hiện.

Chờ đợi vĩnh viễn không phải là điều tốt, màn đêm phủ xuống, một số cường giả có ma sủng vì tham lam Liệt Diễm sáo trang, và sợ buổi tối sẽ bị các thế lực lớn đánh lén ám sát, rốt cuộc không nhìn được đề nghị mọi người từ các nơi tiến vào lãng một, quân công Hỏa Diễm viên vương và Hỏa Diễm linh viên.

Thú nhân đệ nhất dũng sĩ Nô Nham cũng không nhẫn nại được nữa, thấy mọi người đều có ý quần công, vội vàng lên tiếng phụ họa, tỏ ý để cho hoàng kim hùng sư đoàn dũng mãnh của bọn họ sẵn sàng làm tiên phong!

Đã có Nô Nham lên tiếng, thì Dong Nham cự nhân Khắc Lạp Khắc có lực chống lại với hỏa hệ ma pháp, cũng lập tức muốn tham gia vào. Bọn

Dong Nhan cự nhân sẵn sàng đi phía trước!

Kết quả, có đã có hai thế lực của hai đế quốc biểu đạt, bốn đế quốc còn lại, dục nhân, ải nhân, tinh linh, Quang Minh cùng với Quang Minh giáo đình và các thế lực lớn đều tỏ ra sẵn sàng đi phía trước đội tấn công, không muốn trì hoãn nữa, để tránh đêm dài lắm mộng!

Còn những thế lực yếu hoặc không có ảnh hưởng lớn gì đang lo lắng có thế lực lớn muốn diệt trừ người tranh đoạt, sử dụng thủ đoạn đánh lén ám sát, bây giờ thấy thế lực lớn đều nguyện ý đi trận đầu, có thể tránh được nguy hiểm buổi tối bị đối phương đánh lén, lập tức hô lên phụ họa, phối hợp với những cường giả có ma sủng bắt đầu có động tĩnh quanh lăng mộ.

Diệp Phong mỉm cười nhìn các cường giả của các tộc triển khai hành động, liền nháy mắt với Thụy Ân một cái, chuẩn bị ở nơi xa xa không có ai, xác định phương hướng rồi đào đất tiến vào lăng mộ tìm kiếm nơi phát ra chánh khí, cùng để xem miễn phí cảnh chém giết miễn phí giữa người và thú.

Chương 139 : Dâm dăng đích lưu manh, thánh kiếm dữ thánh giới

Dịch: kitjunior

Nguồn: hoanguyettaodan.org

“Mấy tên xâm lược tham lam vô sỉ, các người đã làm hỏng chỗ của ta, phải trả giá bằng cái chết. Ta phải đem bọn người thiêu sống hết!”

Cường giả các tộc muốn tiến vào trung tâm lăng mộ, tại chung quanh đào bới mười tám thông đạo, để các thế lực lớn có thể đánh trận đầu. Dựa theo thời gian vừa khớp, lao ra từ đám thạch bích quanh lăng mộ, với tốc độ nhanh nhất nhắm vào giải đất trung tâm nơi Hỏa Diễm viên vương cùng Hỏa Diễm linh viên mà triển khai xung phong!

Hỏa Diễm viên vương đã sớm nghe được âm thanh đào bới, mắt thấy người xâm lược từ các nơi quanh chúng lao ra, lập tức dùng tinh thần lực mà phát ra tiếng gầm gừ, rồi tru lên gọi Hỏa Diễm linh viên hướng bọn người xâm lược mà phóng ra hỏa hệ ma pháp.

Tam giai Hỏa Diễm chi cầu, tứ giai Hỏa Diễm chi nhận, ngũ giai, Hỏa Diễm liên đạn, lục giai Hỏa Diễm triệu hóa, bát giai Hỏa Diễm lưu tinh, năm trăm con bát giai ma thú Hỏa Diễm linh viên triển khai dùng hỏa hệ ma pháp oanh tạc vào đám địch nhân. Chỉ thấy nơi nơi đều là hỏa cầu bay vùn vụt. Nhiệt độ bốc lên cao từ hỏa nhận, cùng với sự hình thành hỏa nguyên tố của Hỏa Diễm linh viên!

“Lên, mọi người mau tới gần ma thú, chúng nó phải chết không nghi ngờ gì!”

Sáu đế quốc và Quang Minh giáo đình cùng với mười dong binh đoàn lớn có thế lực trước tiên từ thông đạo lao ra, vì Liệt Diễm sáo trang, phải tránh né công kích của ma pháp, muốn lao tới gần bọn viên hầu của Hỏa Diễm viên vương để đánh chết chúng nó. Một số người tham lam nhìn Liệt Diễm sáo trang, trong mắt tràn ngập dục vọng muốn chiếm đoạt!

Cùng lúc đó, Dong Nham cự nhân phụ trách đột kích ở mặt trước, trong chớp mắt thân hình đã biến thành một hỏa diễm cao tám thước, không một cây thiết trụ dài bảy thước to lớn đến kinh người, mỗi bước là một tiếng nổ, từ cửa động tiến đến, không dừng lại mà đánh thẳng về chúng viên hầu trước mắt.

Bên ngoài và bên trong đường hầm và cửa vào, bọn cường giả không có ảnh hưởng, đã không còn lo lắng như lúc trước nữa, cùng tranh nhau tiến vào lăng mộ. Bởi vì ma pháp công kích ở mặt trận phía trước, đều đã được cường giả đi đầu chống đỡ, bọn họ bây giờ không còn kiên nhẫn, muốn đoạt được Liệt Diễm sáo trang!

Tại một bãi cỏ phía đông cách lăng mộ ba dặm, Thụy Ân dẫn một đại địa trung đội, đi vào lăng mộ bằng cái đường hầm vừa đào xong. Bởi vì Xuyên sơn giáp đào đất rất nhanh, cộng thêm mười tám kỵ sĩ cùng nhau đào đường hầm, chẳng bao lâu bọn họ đã hoàn thành nhiệm vụ.

Hơn nữa lúc bọn họ đào đường hầm, độ rộng và độ sâu so với mười tám cái đường hầm khác, phải hơn. Ví dụ mười tám cái đường hầm khác, gần nhất cũng phải cách mặt đất bốn tới năm thước, còn cái của bọn họ chỉ cách mặt đất có một thước.

“Nhanh, để lão tử mẹ nó xem nào nhiệt coi. Tiếp tục, tiếp tục, giết một ít đi một!”

Đại địa kỵ sĩ đào xong cái đường hầm cuối cùng. Lưu manh đoàn trưởng liền dùng Quang Minh chỉ kiểm khoét một lỗ tròn có đường kính hai mươi ly để quan sát tình hình. Hắn cúi người nhìn vào lăng mộ thì thấy ma pháp bay vùn vụt, cường giả tiến lên chém giết hỗn loạn, miệng không người mừng rỡ cười to. Trong đầu hắn có ý xấu xa, rồi phóng ra Truyện Tổng Trận, đến phòng ngủ của Đế Na, ôm tình phụ phong tao đang muốn ngủ đến xem vở diễn miễn phí.

“Trời, cuộc chiến đấu này thật là kinh người a. Trên thân của Hỏa Diễm viên vương đó là Liệt Diễm sáo trang ư?” Đế Na vừa vội vã thay một bộ y phục màu xanh dương cùng với chiếc quần dài, mắt phượng quan sát tình hình cuộc chiến trong lăng mộ, quay đầu hỏi tình nhân đang ở bên cạnh.

“Hắc hắc, đúng vậy, đó là Liệt Diễm sáo trang. Hơn nữa ta còn cảm giác được dưới đây có một cỗ chánh khí rất mạnh. Với kích thước của lăng mộ, thì tuyệt đối không chỉ có thế, phía dưới khẳng định còn có cái gì khác nữa!”

Diệp Phong ôm cái eo thon thả của nàng tình phụ, cười hắc hắc trả lời, rồi quay đầu phân phó: “Thụy Ân, người cùng đại địa kỵ sĩ tiếp tục đào xuống dưới, để quan sát phía dưới lăng mộ một chút, nếu có tầng ngầm thì báo cho ta. Nhớ kỹ, nếu ta không gọi người, các người cũng không cần phải đi lên!”

“Vâng!” Thụy Ân ứng thanh lĩnh mệnh, dẫn chúng đại địa kỵ sĩ tìm phương vị chính xác, rồi thúc giục ma sủng tiếp tục đào đất.

“Lạc lạc, lần đầu tiên đến lăng mộ như thế, tự nhiên có thể xem chiến đấu hoành tráng như vậy, thật có ý tứ đó. Lôi Ân, chàng nói có một cỗ chánh khí rất mạnh là như thế nào?” Đế Na vì cuối đầu thấp xuống mà

“Nguyên nhân phát ra chánh khí đại khái là do Quang Minh thần khí hay Quang Minh ma thú!” Diệp Phong mỉm cười trả lời, mắt thấy đại địa kỵ sĩ bóng dáng không còn, trong đường hầm này chỉ còn có hắn và Đế Na, cái tay lập tức tiến vào trong ngực của Đế Na, tay phải nâng cái cằm của nàng lên, rồi cười xấu xa hỏi: “Tao hóa, vừa rồi ta vừa mới vào phòng ngủ của nàng, có phải nàng lại đang tự làm phải không?”

“Chán ghét, cũng không thể tưởng chàng lại nghĩ như thế.” Đế Na đã biết nguyên nhân của chánh khí đó là Quang Minh thần khí hay ma thú gì đó, lập tức hiểu ra tình nhân muốn lấy cái thứ ấy, trong lòng thầm mừng cho hắn, ỷ ỷ ôi ôi nép vào lòng ngực của hắn, rồi dậm dậm đánh hắn một quyền nhẹ, gắt giọng: “Chàng tử sắc lang có mới nói cũ này, có dục nhân tao hóa thì chỉ nghĩ muốn nàng ta thôi, căn bản không để ý cảm thụ của thiếp ở bên cạnh!”

“Hắc hắc, nàng tao hóa này, lại còn muốn đòi công đạo với ta. Ta làm Á Sát Lâm mà cũng không phải đã làm cho nàng sướng khoái đến chết hay sao? Cũng không cần nói nhiều, ở cái chỗ này, để ta thưởng ngoạn lại cục hoa tuyệt vời của nàng coi!”

Lưu manh đoàn trưởng nhìn tình phụ xinh đẹp của mình, rồi cười vô sỉ, để hai tay của nàng đặt trên thạch bích, rồi mân mê cái mông tròn viên đầy đặn, sau đó vén cái quần dài của nàng sang một bên, kéo cái đế khó xuống, để lộ ra một cái mông bóng loáng mê người. Hắn liền cỡi cái quần xuống chuẩn bị tư thế, và bắt đầu công kích từ phía sau, hai tay không ngừng mân mê bộ ngực đầy đặn phía bên trong lớp áo, còn mắt hắn thì cũng không quên nhìn qua cái lỗ để quan sát tình hình cuộc chiến bên đó.

Ha ha ha, vừa được xem chém giết miễn phí, vừa được cưỡi phong tao mỹ nhân, cảm giác mẹ nó thật là sướng khoái a....Diệp đại sắc lang nghĩ đến đám ngu ngốc kia đang đánh nhau, còn hắn thì hưởng thụ mỹ nhân để chờ đợi thời cơ, trong lòng cảm thấy sướng khoái tận trời cao.

“A.... Tử quỷ... chàng nhưng thế nào muốn biểu diễn ở đây... nếu bị người khác bắt gặp ta còn có thể làm người sao... ai nha... nhẹ thôi... nhẹ

thôi....”

“Yên tâm, vừa rồi không phải ta đã có nhắc nhở qua, không có mệnh lệnh của ta, ai cũng không được lên đây. Tại chỗ hữu tình như vậy, lại còn nơi đó ẩm ướt đòi công bằng kia, xem ta thế nào thu thập này đây...”

Đế Na đang dựa tường, bị công kích mãnh liệt ở phía sau cái mông, lúc này cũng bị kích thích đến cực độ, miệng mỉm cười lộ ý tiếp tục, để tình nhân đang cười dâm công kích mạnh mẽ. Nàng cũng đồng thời nhìn chiến sự trong lăng mộ, vừa rên rỉ hưởng thụ sự sung sướng của tình nhân.

Trong lăng mộ, cường giả các tộc giống như cơn thủy triều điên cuồng dũng mãnh mà tiến vào, đã gần tới phía trước Hỏa Diễm linh viên mà triển khai giết hại. Cuộc chiến đã hiện rõ ràng, chỉ là một thế cục một chiều!

Hỏa Diễm viên vương không ngừng phát ra tiếng gầm gừ phẫn nộ, vì cô kỵ có đồng loại ở đây, không dám phóng ra cửu giai ma pháp để công kích, chỉ có phóng ra không ngừng bát giai ma pháp Hỏa Diễm lưu tinh để tấn công địch, đồng thời múa Liệt Diễm thần phủ dài hai thước, có hình dạng giống như chiến phủ, lợi dụng Liệt Diễm thần giáp chắc chắn, mà không ngại xông pha cuồng trăm bọn người xâm lược.

Cửu giai Liệt Diễm ma chiến sĩ có thực lực cộng thêm việc phóng hỏa hệ ma phá vô hạn, cùng với năng lực được tăng gấp hai lần đấu khí. Bởi vì là cấp bát giai cường giả, Hỏa Diễm liên vương chiêu này tiếp chiêu kia, chỉ cần trúng mục tiêu, chính là một búa chí mạng, căn bản không có thể thoát khỏi. Đương nhiên, cũng bởi vì nguyên nhân Liệt Diễm thần phủ quá sắc bén, nên không có vũ khí nào có thể ương ngạnh chống đỡ được!

Hỏa Diễm viên vương mạnh mẽ như thế, cường giả các tộc run sợ sao? Không, đương nhiên không, Hỏa Diễm viên vương biểu hiện càng mạnh, thì tham niệm của bọn chúng về Liệt Diễm sáo trang càng cao. Bọn họ tranh nhau xung phong để chiếm được nó trước tiên, mà không hề e ngại gì!

“Cáp, một đám ngu ngốc điên cuồng quần công Hỏa Diễm viên vương, lại không có để ý đến số ma tinh của Hỏa Diễm linh viên, cơ hội tốt đây. Có thể cho Tiểu Hắc nhân cơ hội này để chiếm chút tiện nghi, ta mẹ nó quả thật là tài... kiệt kiệt...”

Đoàn trưởng lưu manh hai tay đang đặt trên cái mông của Đế Na mà hoạt động không ngừng, nhìn tình hình trong lăng mộ, trong đầu đắc ý, rồi dâm đãng nói với Đế Na “xem thương”. Tiểu hoà thương điên cuồng ra vào cấm địa của cúc hoa, đến khi Đế Na gục xuống, thì hắn đem toàn bộ tinh hoa

bộc phát vào trong cảm địa. Đế Na sáng khoái cực độ, cong người lên, tay nắm chặt lại, dồn hết sức, toàn thân run run hưởng thụ.

“Tao hóa, ở nơi đây mà ái ân có kích thích đặc biệt không?” Diệp Phong nhìn cái mông to tròn, hình đánh vô cùng phong tao của Đế Na, hắc hắc cười xấu xa, rồi để cái kiên đỉnh của mình, nháy mắt nàng một cái.

“Kích thích, đúng là có kích thích. Đáng tiếc chàng lại có chuyện phải làm rồi, phỏng chừng thiếp phải trở về thôi...” Đế Na còn đang hưởng thụ dư âm của cao triều, nghe tiếng cười của tình nhân, đã thấy ánh mắt của hắn, bắt đắ dĩ đáp lại, rồi kéo cái đế khó ở dưới lên, cầm bảo bối chí ái, mà hí lộng một chút, sau đó ôn nhu mặc quần cho tình nhân.

“A a, việc vui vẻ còn thời gian mà. Việc cần phải giải quyết cũng quan trọng. Lần sau ta sẽ chọn một địa phương tốt, nhất định sẽ cho nàng sáng khoái khỏi xuống giường luôn!” Diệp Phong ôm tình phụ ba mươi tuổi này, đồng thời trong đầu hiện ra cái cảnh cùng hai thực nữ nàng và Á Sắt Lâm đùa giỡn, trong lòng sáng khoái, rồi dâm dăng an ủi, để Đế Na thông qua Truyện Tổng Trận trở về nghỉ ngơi.

“Đoàn trưởng, phía dưới quả thật có một tầng mộ khác, bên trong quan tài không có phát hiện ma thú!” Diệp Phong đang chuẩn bị trở về trú địa để kiểm Tiểu Hắc, kết quả là Thụy Ân ở phía dưới lên tiếng báo cho hắn biết.

“Tốt, ta lập tức đi xuống!” Không có ma thú thì đó là Quang Minh thần khí, Diệp Phong nghe xong lập tức mừng rỡ phân phó, thu hồi Truyện Tổng Trận mà Đế Na đã đi qua, rồi phóng ra Truyện Tổng Trận thông với trú địa bí mật, nhanh chóng trở về trú địa, đến bên Lộ Lộ đang ôm Tiểu Hắc đang ngủ, kéo nó đi bằng cái vòng đặc chế. Bởi vì bị phá giấc ngủ, tiểu súc sinh này phát ra tiếng kêu bất mãn, rồi chạy đến đường hầm.

“Tiểu Hắc, thấy trên mặt đất mấy con viên hầu đã chết không, ma tinh của chúng nó đang chờ ngươi đó, mau chạy nhanh để lấy đi, chú ý đừng để ai phát hiện!” Diệp Phong ôm Tiểu Hắc nhìn qua có lỗ, chỉ vào những con Hỏa Diễm linh viên đã chết, rồi ra lệnh cho Tiểu Hắc. Tiểu súc sanh liền đình chỉ kêu la, cuống quýt gật đầu với bộ dạng tham lam. Trong nháy mắt nó từ nơi này đã chạy ra phía bên ngoài, chạy thẳng đến những thi thể của mấy con linh viên.

Mặc dù trong lăng mộ toàn là ma pháp và các loại đấu khí không ngừng bay ra, nhưng dù với óc thông minh, cộng với tốc độ và hình đánh, Tiểu Hắc chỉ cần cẩn thận hành động, căn bản không ai có khả năng phát hiện.

Diệp Phong chú ý một hồi, thấy Tiểu Hắc lên tục đập bể đầu ba con linh viên lấy ma tinh ra, rồi nuốt vào bụng, gặt đầu hài lòng, sau đó nhanh chóng đi xuống phía dưới.

“Đoàn trưởng, cái mộ này thật kỳ quái quá, tự nhiên không không tìm được sự liên thông với cái ở trên, hơn nữa không có ma thú cũng không có Quang Minh thần khí!” Thụy Ân miệng bẩm báo, dẫn đoàn trưởng đại nhân tiến vào một cái mật thất rộng khoảng bảy mươi thước vuông, bốn bức tường đều có điê khắc cấu trúc của cái mộ nhỏ này.

“Không có cái khác sao?” Diệp Phong nghe vậy liền nhìn cái quan tài hấp dẫn hẳn nhất, hướng Thụy Ân mà hỏi, thấy Thụy Ân lắc đầu, lập tức bảo vài tên đại địa kỵ sĩ, mở cái nắp quan tài lên. Tức thì trong đó là một bộ xương khô với y phục quý tộc màu trắng dành cho nam giới hiện ra trước mắt bọn họ.

Phía bên phải đầu bộ xương đó có một lá thư viết bằng tay. Cánh tay phải cầm một thanh trường kiếm dài một xích (0,3048 thước), toàn thân một màu tuyết trắng, không thể nhìn ra chế tạo bằng loại kim loại nào. Ngón giữa tay phải có đeo một giới chỉ màu trắng được điêu khắc bởi hình cổ quái, trong đó cái nhiều vật và có liên quan đến thanh trường kiếm.

Diệp Phong nhìn trường kiếm và giới chỉ, hai mắt trợn lên kinh hãi, trên mặt tràn ngập sự vui mừng. Nếu mắt hắn mở to hơn, có thể con mắt sẽ rơi ra ngoài.

Thành viên đứng cạnh đoàn trưởng ở gần quan tài đều là nhân mã của đại địa kỵ sĩ từ lúc thành lập. Những thành viên còn lại đều như cũ đứng thành hàng ngũ không có tiến lên xem. Đám người sa mạc nhân Thụy Ân nghi hoặc nhìn trường kiếm và giới chỉ, muốn hỏi Diệp Phong có nhận biết đây là vật gì không. Diệp Phong liền ra hiệu cho bọn họ, muốn vài tên đội trưởng của sa mạc nhân dẫn thành viên còn lại nhanh chóng lên phía trên đợi lệnh.

“Đoàn trưởng, cái cây kiếm và giới chỉ có phải là Quang Minh thần khí không?” Thụy Ân thấy đoàn trưởng đại nhân đề phòng những thành viên mới, không nhìn được mở miệng hỏi đoàn trưởng đại nhân.

“Hắc hắc, đâu chỉ là thần khí thuộc hệ Quang Minh, nói có thể là Quang Minh thánh kiếm và Quang Minh thánh giới đó! Một lần tự nhiên gặp được hai kiện Quang Minh sáo trang, hôm nay lão tử thật sự là quá may mắn!”

Diệp Phong nghe xong không có trả lời liền, mà trước tiên thử mở giới chỉ, Quang Minh không gian, xác định đó chính là Quang Minh thánh giới, liền cười hắc hắc và trả lời. Bọn sa mạc nhân Thụy Ân trước là giết mình, tiếp theo là mừng cho đoàn trưởng đại nhân.

Quang Minh thánh kiếm và Quang Minh thánh giới trong đồn đãi, cường giả của nhân tộc cơ hồ đều có kiến thức qua từ trong sách vở. Diệp Phong cũng vậy mà biết nó ra sao, cho nên việc bọn người sa mạc nhân Thụy Ân ít học vấn mà không biết, đó là chuyện bình thường.

“Hắc hắc, thánh kiếm và thánh giới từ nay về sau đã thuộc về lão tử!”

Diệp Phong sờ sờ Quang Minh thánh giới, thuận tay cho thánh kiếm vào trong Quang Minh không gian. Bây giờ không thể xác định việc dung hợp Quang Minh thần khí có xảy tình huống giống như lần với Hắc Ám ma kiếm hay không, hắn chỉ tạm thời bỏ qua ý nghĩ dùng máu để dung hợp, miễn cho chánh ma nhị khí tại đây mà sinh ra thời khắc chống cự máu chốt!

“Đoàn trưởng, ngài không đọc lá thư viết gì à?” Thụy Ân nhìn đoàn trưởng đại nhân vui mừng, tay phải lấy ra lá thư từ trong quan tài, rồi hỏi.

“A, đúng, đúng, còn có lá thư viết tay nữa. Ha ha, vì mừng qua nên quên nó. Đưa cho ta đọc bên trong nó viết gì!” Diệp Phong mừng rỡ trả lời, nhận cái lá thư từ trong tay của Thụy Ân, bắt đầu đọc. Kết quả, nội dung trong đó làm hắn giật mình nhú mày

Chương 140 : Nhất viên chiến quần cường , hỗn loạn đại đồ sát

Dịch: kitjunior

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Ở tầng lẫm mộ phía trên, năm trăm Hoả diễm linh viên bị đánh trúng kêu thảm thiết rồi ngã xuống, cuộc quần chiến cuối cùng cũng đến cao triều. Hoả diễm viên vương không cam tâm phát ra những tiếng gầm gừ phẫn nộ. Nó ỷ vào Liệt Diễm thần giáp chác chắn, không lí tới công kích gì, huy vũ Liệt Diễm thần phủ trùng sát những người vây xung quanh nó, mỗi đao là một đòn lấy mạng, xương thịt rơi đầy đất, máu nóng tung bay khắp nơi. Tình cảnh một con Viên vương chiến đấu cùng các cường giả trông rất tráng liệt.

Tuy nhiên, nó càng dũng mãnh thì lại càng tăng thêm tham niệm của những người trong lẫm mộ. Điều này khiến cho càng có nhiều người vây quanh nó, muốn mau chóng giết chết nó, cướp lấy Liệt Diễm sáo trang. Đưa mắt quan sát một cái, khắp lẫm mộ là cường giả các tộc, một số ít chậm trễ vẫn còn ở thông đạo và cửa vào lẫm mộ, liên tục quét tháo những kẻ hỗn đản cản đường phía trước.

Một âm thanh vang lên cao vút, Hoả diễm viên vương tay cầm Liệt Diễm thần phủ múa tít, xoay vòng tại chỗ, giết chết những tên vây quanh mình. Nó không còn cố kị đả thương đồng bọn, phóng ra Hoả hệ cửu giai ma pháp “Hoả phân thiên địa”.

Ngoại trừ cảm chú trong truyền thuyết thất truyền đã lâu, cửu giai ma pháp được xem như là cường hãn nhất, Hoả diễm viên vương vừa thi triển, nhiệt độ trong lẫm lập tức tăng vọt. Hoả nguyên tố nhanh chóng ngưng tụ thành ngọn lửa mãnh liệt, giống như một cơn sóng lớn dâng lên, tràn ngập mọi ngõ ngách trong lẫm mộ, muốn đốt cháy hết tất cả.

“Đây là cửu giai ma pháp, mọi người cẩn thận!”

Đại biểu của lục quốc cùng Quang minh giáo đình và các thế lực lớn, mắt thấy Cửu giai ma pháp, lập tức quát lớn nhắc nhở thủ hạ.

Thoáng chống chúng cường giả nếu không dùng đấu khí hay ma pháp tránh né, thì cũng dùng tốc độ nhanh nhất phóng ra đấu khí và kết giới hộ thể để ngăn chặn Liệt Diễm cự lẫm. Khắp lẫm mộ tràn ngập đấu khí cùng kết giới chói sáng, cùng Liệt diễm cự lẫm tranh cao thấp mãnh liệt.

Tiểu Hắc, tên súc sinh tham lam này, thừa hỗn loạn đã nuốt khoảng hơn hai trăm hoá hệ bát giai ma tinh, cảm giác cơ thể có một lực lượng vô cùng vô tận, cần phải tìm vài thứ để phát tiết, đến nỗi không dám ăn tiếp tục nữa, đành phải lấy ma tinh cất đi. Đến khi thấy “Hoả phân thiên địa” tạo thành một Liệt diễm cự lãng, nó mới nhanh chóng ba chân bốn cẳng len vào đoàn người, chớp mắt thoát vào thông đạo.

Cửu giai ma pháp có uy lực rất rộng, nhưng lại bị phân tán ra, ở trong lãng lại đa phần là các cường giả có đấu khí và kết giới hộ thể, nên ngoại trừ thú nhân không có đấu khí và một vài tên thực lực tam, tứ cấp xấu số, còn lại đều không có e ngại gì lớn. Nhưng Liệt diễm cự lãng tràn ngập lãng, nhiệt độ tăng cao, nên ngoại trừ Dong nham cự nhân, mọi người đều cảm thấy nóng bức khó chịu.

Cự nhân nhất tộc, cho dù cướp được Liệt Diễm sáo trang cũng vô pháp sử dụng, cho nên ngoại trừ Dong nham cự nhân được quốc vương phái tới tranh đoạt nhằm tăng cường thực lực để hỗ trợ quốc gia, các cự nhân còn lại đều không mặn mà với việc tranh đoạt vô dụng này lắm.

Có Liệt diễm thân giáp hộ thể, không cần phóng ra kết giới, số lượng hoá nguyên tố phóng ra nhiều hơn nhưng ma pháp cực mạnh lại thất bại, Hoả Diễm Viên vương thấy vậy bèn nổ quát một tiếng, định lần nữa dùng Hoả phân thiên địa, chuẩn bị dùng ma pháp mạnh nhất này thiêu chết hết đám người kia.

“Nếu cứ để nó phóng ra cửu giai ma pháp như vậy, chúng ta cuối cùng cũng không thể kiên trì nổi. Sao không diệt nó trước tiên?”

Vị nguyên soái của ả nhân vương quốc, lão ả nhân tóc xanh lục, Mễ Cách, tay phải đang nắm cái búa bằng tinh cương, nhìn đại biểu của năm quốc gia, bốn vị Quang minh chủ giáo và thủ lĩnh các thế lực lớn ra đề nghị.

“Được, mọi người cùng lên. Giết chết nó rồi từ từ nghiên cứu Liệt diễm sáo trang cũng được.”

Các cường giả đều biết, nếu cứ để Hoả Diễm Viên vương không ngừng phóng Hoả phân thiên địa thì kết cục sẽ như thế nào, tất cả đều đồng ý, hô quát thuộc hạ thoái lui, rồi cũng phóng về phía trước.

Các thế lực nhỏ thấy vậy, lập tức tránh đường, nhưng vẫn vây xung quanh hòng chiếm tiện nghi. Đồng thời lúc này, bọn chúng nhớ đến những khối ma tinh, bèn nhào vào các thi thể Hoả diễm linh viên.

Cửu giai cường sa chiến sĩ Mễ Cách, Cửu giai Quang Minh ma kiếm sĩ Áo Ni Khắc, Hoàng kim hùng sư Nộ Nham, bát giai Liệt diễm xạ thủ La Luân, Dong nhám cự nhân Khắc Lạp Khắc, cửu giai tạt phong kị sĩ Trúc Lâm, bát giai Liệt Diễm kị sĩ Tát Đức, bát giai quang Minh ma kiếm sĩ Á Sắt Lâm, ba vị bát giai Quang Minh ma kiếm sĩ lão chủ giáo cùng mười vị đoàn trưởng có thực lực bát giai của các dong binh đoàn, hai mươi một người mạnh nhất cùng tấn công một con ma thú, đây là trận thế tuyệt đối chưa từng có trước đó.

Đứng thứ hai trong mười đại dong binh đoàn là Tư Địch Dong binh đoàn của đoàn trưởng Thác Ni- Tư Địch. Lúc này y đang cười bát giai hoá hệ ma sủng Hoả diễm sư thú, theo phía sau dực nhân mã nam Áo Ni Khắc, cúi đầu nhìn Liệt diễm sáo trang. Trong mắt y tràn ngập tham niệm, luôn cố ý nhường phần khó cho người khác.

Đối mặt đồng thời với 21 cường giả mạnh nhất, Hoả Diễm viên vương sau khi phóng Hoả phân thiên địa lần hai, không có cơ hội thi phóng loại ma pháp đó lần nữa. Bởi vì dù nó có Liệt Diễm thần giáp hộ thể, chống lại công kích ma pháp và vật lý, nhưng nếu cứ liên tục đánh vào, thì cũng chỉ chống được bốn, năm người, những người khác thì vô pháp, nên bị đánh trúng hết phát này tới phát khác. Nó nổi giận, múa búa cuồng hướng về đám địch nhân.

“Ma thú chung quy vẫn là ma thú. Dẫu biết không đánh lại, nhưng cũng không chịu chạy trốn. Hôm nay cho dù nó không bị giết chết e cũng là sống không bằng chết.”

Diệp Phong từ phần mộ phía dưới đã lên tới thông đạo, phân phó Thụy Ân dò xét khắp nơi, rồi ôm lấy Tiểu Hắc đang hưng phấn la hoảng vì ăn quá nhiều ma tinh, nhìn qua cái lỗ quan sát, vừa buồn cười vừa than thầm. Hắn thấy Phi Phi được bảo vệ bởi xạ thủ, Á Sắt Lâm thì đủ khả năng tự bảo vệ, âm thầm có chút an tâm.

Từ cái lá thư trong quan tài kia, Diệp Phong biết rõ bí mật của lăng mộ cũng như thần khí, trong lòng thầm chê bai chủ nhân nơi đây là một khối đầu to ngu ngốc. Cso tiền vốn đủ để ngạo thị đại lục như vậy, mà lại không đi hưởng thụ nhân sinh, đến già thì lại cô đơn co rút ở đây như vậy.

Bảy trăm năm trước, ở đại lục có một vị mạo hiểm giả, một mình khiêu chiến Quang Minh kiếm sĩ cường giả, vô tình lấy được Quang Minh thánh

kiếm. Bằng vào thánh kiếm và kiếm thuật cao siêu, đánh bại hết thầy cường giả, trở thành người mạnh nhất bấy giờ, được gọi là Kiếm Hoàng!

Vị Kiếm Hoàng chính là bộ xương trong cái quan tài kia, y vốn tên là Tát Long – Bá Nhĩ Ni. Từ khi trở thành Kiếm Hoàng vô địch thủ, y vô cùng cảm thấy tịch mịch, rồi để ý đến mấy cái Quang Minh sáo trang, bèn đi khắp nơi thu thập các Quang Minh sáo trang còn lại. Kết quả đến lúc chín mươi tuổi, y chỉ tìm được cái thánh giới trong Quang Minh sáo trang, hơn nữa không biết nên khóc hay cười, y lại tìm được toàn bộ Hoả diễm sáo trang!

Kiếm Hoàng khi đó đã già, không còn cái tâm tranh cường háo thắng nữa, tất nhiên không vì bộ Hoả Diễm sáo trang mà phế đi Quang Minh đấu khí tu luyện cả đời.

Y bởi vì luôn theo đuổi mộng tưởng thực lực và tìm kiếm Quang Minh sáo trang, kết quả là trở thành Kiếm Hoàng vô địch Quang Minh đại lục, nhưng phải chịu cô độc cả đời, không người yêu, tất nhiên cũng không có con cái gì.

Bất đắc dĩ, y chọn U Cát Nhĩ Sơn làm nơi ẩn dật. Chính y đã kiến tạo hai tầng lăng mộ bí mật. Tầng thứ nhất chính là Liệt diễm sáo trang vô dụng mà y cay đắng tìm được, mà tầng thứ hai... chính là nơi đặt quan tài của y. Y bắt đầu cảm thấy thân thể bất an, bèn đem theo thánh kiếm chí ái và thánh giới vào trong quan tài cùng mình, rồi tự phong bế nó lại. Mang theo tiếc nuối không có thân nhân, rồi bình yên rời bỏ nhân thế.

Trong lá thư đó, không hề đề cập đến Hoả Diễm linh viên và Hoả Diễm viên vương, Diệp Phong đoán chắc nó vô tình phát hiện Hảo nguyên tố cực mạnh nơi này rồi đến chiếm cứ.

“Hắc hắc, Kiếm hoàng, danh tự rất hay! bất quá lão làm người lại quá cô hủ, để đến nỗi chết đi không người hương khói. Thật bi ai, bi ai a! Ân, xem ra lão tử sau này cần khăn trương một chút, tranh thủ một chút để sớm có kết tinh của tình yêu...hắc hắc hắc!” Diệp Phong hai mắt nhìn cuộc chiến trong lăng mộ, miệng không khỏi thì thầm rồi cười dâm.

“Đoàn trưởng, Khải Đặc bên kia báo lại tình hình vẫn bình thường. Hắc y nhân vẫn ẩn thân tại chỗ không có hành động gì. Tuy nhiên tên đoạ lạc thiên sứ đó lại phái ra các Hắc Ám thủ nhân để theo dõi tình hình cương giả các tộc.” Thuy Ân cười Đại địa xuyên sơn giáp, đi đến cuối thông đạo, cung kính báo cáo với Diệp Phong.

Hắc Âm thử nhân và Hắc thử nhân cơ hồ giống hệt nhau, nếu không dùng Quang minh ma pháp kiểm nghiệm thì rất ít người có khả năng phân biệt. Nếu không phải tại đoạ lạc thiên sứ liên lạc với chúng, căn bản Kiệt Nã Tư không thể phát hiện, thành viên Tư Lược Đoàn đương nhiên sẽ không để ý.

“Ân, xem ra tên đoạ lạc thiên sứ này địa vị không nhỏ. Có chút ý tứ, khi gặp mặt sẽ cùng hấn phân cao thấp...” Diệp Phong hưng phấn gật đầu, chưa kịp nói xong thì chiến sự trong lăng mộ đã phát sinh đại biến.

Nguyên nhân là Hoả Diễm viên vương bị trúng liên tiếp thiết trụ cực lớn của thủ lĩnh Dong Nham cự nhân và lang nha bổng bằng tinh cương của Hoàng kim hùng sư, sớm đã tổn thương nội tạng, đầu bổng bị trúng một cú đập cực mạnh của lão ả nhân đại nguyên soái Mễ Cách, liền cảm thấy trống rỗng mê muội, lão đảo rồi ngã xuống bất tỉnh.

“Hô, rốt cục nó cũng đã ngã xuống!” Mĩ lệ Quang Minh chủ giáo Á Sắt Lâm vỗ nhẹ cánh bay lên không trung, nhìn Hoả Diễm viên vương ngã xuống, nói một câu phóng túng.

Hoả Diễm viên vương ngã xuống, cũng vừa đúng vị trí trung tâm của 21 cường giả, khoảng cách đến mỗi người không sai biệt gì lắm. Bây giờ, ngoại trừ Á Sắt Lâm không có tâm tranh đoạt, hai mươi người còn lại, tất cả đều ta nhìn người, người nhìn ta, dị thường khẩn trương. Bọn họ đều muốn lấy Liệt diễm sáo trang, nhưng chỉ cần động thủ, lập tức sẽ bị quần công!

Cường giả còn lại xung quanh, hai mắt cũng chăm chăm nhìn vào Liệt Diễm sáo trang, chỉ cần lấy được nó sẽ trở nên cường hãn như Hoả Diễm viên vương! Lăng mộ đột nhiên im lặng, chỉ còn tiếng hít thở.

Hắc hắc, trò vui rốt cục bắt đầu. Đánh đi, chết một thì ít một.....Có một tên lưu manh đứng gần đó quan sát, nhìn trong lăng toàn là sát khí, trong lòng thâm cười độc ác.

“Mẹ nó, ai cũng muốn nó. Mẹ nó, toàn là một bọn tự xưng thân sĩ. con mẹ nó, lão tử muốn nó!”

Thú nhân bởi vì hạn chế trong việc tu luyện đấu khí siêu cấp, nên Liệt Diễm sáo trang đối với Hoàng kim sư tử Nộ Nham đích thực là một món đồ tốt. Hấn không thấy ai dám động đây, bèn gầm lên một tiếng, nhanh chóng phóng về phía Hoả diễm viên vương, định cướp Liệt Diễm sáo trang về cho sư vương.

“Một con sư tử không được dạy dỗ! bộ sáo trang này dù tới tay ai cũng không tới lượt người!” Cửu giai Quang Minh ma kiếm sĩ Áo Ni Khắc đang lơ lửng trên đầu mọi người, thấy hành động của Nộ Nham bèn phóng một hơi hơn chục đạo kiếm khí, ngăn cản cước bộ của hắn.

Hùng sư chiến sĩ thấy đoàn trưởng bị công kích, tất cả găm lên lao vào Áo Ni Khắc. Thành viên của Quang Minh ma kiếm đại đội cũng đồng thời tiến ra nghênh địch. Hai nước vốn có cừ hận, lập tức triển khai chém giết.

“Các huynh đệ, lên!!!” Cuộc chiến lại bộc phát, cường giả các tộc không biết ai là người đã quát lên như vậy, làm cho tất cả đều hướng Hoả diễm viên vương mà xung phong. Trên đường đi nếu không phải người mình thì đều đao trắng đâm vào đao đỏ rút ra!

“Con mẹ ngươi, ngươi tên hồn đản dám giết huynh đệ ta! ta liền giết con mẹ ngươi!”

“Cút ngay, con mẹ nó! để bản đại gia cướp đoạt thần khí!”

Đúng là loạn, thật loạn mà. Thế lực trong lăng mộ đều muốn đoạt Liệt diễm sáo trang trước tiên, cho nên nếu phía trước không phải người mình, thì đều vô tình chém giết.

Vây quanh Hoả diễm viên vương là ả nhân, cự nhân, Quang Minh và tinh linh bốn vương quốc, cũng đều cho người tiến lên tranh đoạt Liệt Diễm sáo trang. Cuộc chiến ngày càng hỗn loạn, mặc kệ đôi phương thuộc chủng tộc nào, chỉ cần không phải đồng bọn, thì đều là địch nhân!

“Không tốt, Phi Phi ở trong hồn chiến sẽ có nguy hiểm!”

Diệp Phong đang mừng thầm nhìn cuộc chiến trong lăng mộ, bỗng phát hiện tinh linh tình phụ đơn thuần của hắn bị vấy vào trong hồn chiến, lập tức nhú mào, lấy ra Quang Minh chi kiếm, chém tảng đá thành một lỗ lớn, rồi bảo bọn người Thụy Ân ở đây đợi lệnh, còn mình và Tiểu Hắc ở trên vai trái phóng về phía Phi Phi.

Chúng cường vì tranh đoạt Liệt Diễm sáo trang, trong mắt tràn đầy sát khí, thấy có người nguy hiểm ở gần bên, đều chọn tiên hạ thủ vi cường.

Diệp Phong khoác cái áo choàng tử thần lên cái đám ngu ngốc mất hết lý trí này, hai mắt chỉ có tập trung vào Phi Phi phía trước. Thân hình hắn vẫn ung dung tiến đến, tay phải thì múa kiếm điên cuồng chém loạn. Người bình thường làm sao có thể ngăn cản siêu cấp cường giả như hắn được?

“Tiểu Hắc, ngươi tìm những tên đã lấy bát giai ma tinh mà đánh, đem ma tinh về cho lão tử!” Diệp Phong tay phải múa kiếm loạn để mở đường,

miệng phân phó cho Tiểu Hắc trên vai trái của hắn.

Lưu manh hầu tử nghe thấy mừng rỡ, kêu một tiếng, trong nháy mắt biến khỏi vai Diệp Phong, đi tìm “con mồi”.

Trận hỗn chiến càng đánh càng loạn, cường giả bên trong vừa ngã xuống, cường giả bên ngoài lập tức lao vào lấp chỗ trống, khiến cho lăng mộ như là một Tu La chiến trường, nơi nơi đều là tiếng sát phạt và tiếng kêu thê thiết. Mùi máu thật kinh khủng.

Chương 141 : Hỗn loạn chiến huồn , sát , sát , sát

Dịch: kitjunior

Nguồn: hoanguyettaodan.org

“Tiểu thư Phỉ Phỉ, coi chừng phía sau! Tránh mau!”

Hỗn chiến tiếp tục diễn ra điên cuồng, nơi trung tâm lắng mộ, vẫn không có một thế lực nào có thể thuận lợi lấy được Liệt diễm sáo trang. Vài tên tinh linh xạ thủ bên phía bắc đối diện với Phỉ Phỉ, hoả tinh linh mỹ nữ, đã thấy Hoàng kim hùng sư chiến sĩ, trong cảnh loạn chiến, lao từ phía sau, huy vũ lang nha bổng đánh xuống đầu Phỉ Phỉ. Bọn chúng kinh hoàng hét lên nhắc nhở.

Phỉ Phỉ nghe thấy vội quay đầu nhìn lại, giật mình thấy cây lang nha bổng chỉ cách đầu mình chưa đến một thước, không kịp để né tránh nữa rồi, nàng sợ hãi thất sắc, mắt nhắm lại đầy tuyệt vọng. Trong lòng nàng nhất thời nhớ đến phụ thân và tình nhân, không cam lòng chết đi như vậy...

Kình phong thổi ngang mặt của Phỉ Phỉ. Trong lúc cảm thấy cây lang nha bổng sắp đập lên đầu nàng, thì một tiếng va chạm của kim thiết vang lên, Phỉ Phỉ không nhận được mở mắt ra.

“Lôi Ân!!!”

Thấy tình nhân đang đứng trước mặt mình, chém đứt đầu hùng sư chiến sĩ, Phỉ Phỉ đại tiểu thư oà khóc nhào vào lòng tình nhân, nói mình rất sợ hãi khi nghĩ rằng sẽ mãi mãi không gặp lại hắn.

“Phỉ Phỉ đáng yêu, đừng sợ, ta sẽ bảo vệ nàng.” Diệp Phong kịp thời cứu tinh linh tiểu tình phụ, nhìn khuôn mặt đáng thương của nàng, vươn tay trái ôm nàng vào lòng, ôn nhu an ủi.

Thủ lĩnh hoả tinh linh La Luân thấy cảnh con gái suýt bị đánh vào đầu, sợ thót tim. Đột nhiên thấy một thanh niên tóc đen, áo đen đột ngột xuất hiện, kiếm đỡ lang nha bổng, chém bay đầu tên hùng sư kia, trong lòng sinh ra cảm kích. Bất ngờ lại thấy ái nữ nhào vào lòng người lạ, choáng váng không giải thích được! Cùng một dạng, hoả tinh linh xạ thủ đi theo La Luân nhiều năm vốn thấy Phỉ Phỉ tiểu thư điều ngoa lại nhào vào lòng một thanh niên nhân loại, còn bật khóc rất đáng thương, tất cả đều lộ ra vẻ khó hiểu, hoàn toàn mơ hồ!

“Tên tiểu sắc lang này đúng là phong lưu, lại có quan hệ mờ ám với nữ nhi của La Luân...” dực nhân thực nữ mỹ lệ Á Sát Lâm đang bay trên không, nhìn thấy tiểu tình nhân ở phía dưới vẫn đang ôm Phỉ Phỉ ở phía dưới, thâm kinh ngạc. Không những không ghen tuông, trái lại bội phục khả năng của hắn!

“Hồn đản, nhân loại đáng chết kia, đã giết hoàng kim hùng sư chiến sĩ cao quý của chúng ta mà dám còn đứng đây tâm sự. Ngươi hãy chết đi!” Bốn tên hoàng kim hùng sư chiến sĩ đứng gần thấy cảnh đồng bạn bị giết, hét lớn, huy vũ lang nha bổng lao về phía Diệp Phong.

Phỉ Phỉ đang làm nũng trong lòng ngực tình nhân, cảm thấy an toàn mười phần. Mắt thấy bốn tên hùng sư phóng tới, chẳng chút lo sợ, vẫn ôm chặt tình nhân, tin tưởng hắn sẽ bảo vệ an toàn cho mình.

“Hừ, mấy con phong cầu thì đúng hơn. Dám đụng đến nữ nhân của lão tử, đó chính là tử tội!” Diệp Phong nhìn bốn tên Hùng sư lao tới, thấy La Luân cũng ở đây nên không muốn mở miệng chửi lớn, tay trái ôm lấy tiểu tình phụ, vẫn bất động tại chỗ, chờ bốn tên hoàng kim hùng sư lao tới gần nhìn kỹ sơ hở của chúng. Chân lập tức triển khai Tiêu điều càn khôn bộ đệ nhị giai Vô Ảnh, thân hình trong nháy mắt đã di chuyển đến sau lưng chúng, tay phải cầm trường kiếm để lại vết thương chí mạng trên cổ bọn chúng!

“Không, không thể như vậy...”

Bốn tên hoàng kim hùng sư chiến sĩ chớp mắt thấy cổ mình đau nhói, nghĩ đến việc mình chỉ trong nháy mắt bị sát hại, tất cả đều lộ vẻ khó tin, nhanh chóng ngã xuống, đến lúc chết vẫn không tin có thể có thanh niên nhân loại cường đại đến như vậy!

Hồn chiến đang ở trạng thái kịch liệt, những cường giả cũng không để ý bốn hoàng kim hùng sư bị giết chết, chỉ có La Luân và đám tinh linh hộ vệ đang nhìn Phỉ Phỉ cùng Á Sát Lâm ở trên trời, cũng như mấy tên tiểu cường giả tham lam Liệt diễm sáo trang ở gần đó thấy được tình huống.

“Chớp mắt đã tiêu diệt bốn tên thất giai hoàng kim hùng sư? kiếm thuật quá cao siêu! xem ra thanh niên này có thực lực cứu giai Quang minh kiếm sĩ, quả không đơn giản. Làm sao Phỉ Phỉ lại quen được hắn vậy?”

La Luân đang giao chiến với vài tên cường sa cương chủy ải nhân chiến sĩ, thập phần kinh hãi về thực lực của thanh niên tóc đen, đồng thời không

hiếu nữ nhi với hấn có quan hệ gì, sao lại dám ôm nhau trước mắt bao nhiêu người?

Vừa thấy được lợi hại của cách giết người đó, người xung quanh điệp Phong ý thức được thực lực cường hấn của hấn, đều không dám tiến sát gần hấn để trêu chọc, chỉ có cách đi đường vòng tranh đoạt Sáo trang.

“Lôi Ân, chàng không đi tranh đoạt Liệt Diễm sáo trang sao?” Phỉ Phỉ thấy những tên tiểu cường giả cố kỵ tình nhân, không muốn rời xa tình nhân, rồi hỏi.

“Cứ việc đợi chút nữa, để bọn chúng lấy trước.” Diệp Phong mỉm cười trả lời. Hấn thật đã có tính toán, bây giờ không ai dám đến đây chuốc họa, hấn dĩ nhiên có lợi, đàm soả điều kia tranh nhau, nhưng lúc nào cũng có thể hoàn thủ chiếm lấy.

Phỉ Phỉ nghe vậy liền ngả vào lòng tình nhân, không có nói gì thêm. La Luân thấy con mình nằm trong lòng người thanh niên đó, cũng không có rời ra, trong lòng không vui, như ngại tình huống nguy hiểm bây giờ, con gái mình có người thanh niên cường hấn đó bảo vệ, càng thêm an toàn. Vì thế, ông không có gọi con gái quay về, mà gọi bộ hạ tinh linh xạ thủ, nhanh chóng chiếm lấy Liệt Diễm sáo trang.

Xem ra lão trượng nhân tương lai của ta cũng như các thế lực khác rất quan tâm đến Liệt diễm sáo trang, ha ha... Diệp Phong quan sát thấy La Luân triệu tập thuộc hạ cướp lấy sáo trang, liền lắc đầu cảm khái, thấy các thế lực vẫn mãi mê tranh chấp, chính là tạo cơ hội cho cá thế lực âm thầm a!

Phía tây lẫm mộ, nơi quy giả liên đội ẩn núp, Hắc Ám giáo hoàng Quỳnh Địch nghe Hắc Ám thủ nhân báo cáo lại, rồi nói với Thạch Xuyên bên cạnh: “Thạch Xuyên đại tá, hiện giờ trong lẫm mộ đánh nhau rất kịch liệt, bên ngoài dường như không còn ai, tất cả ở bên trong lẫm mộ, lồi vào và trong địa đạo. Ta nghĩ đây là cơ hội tốt nhất để phát huy Mê Hồn đạn của quy giả các ngài.”

“Ý của Quỳnh Địch tiên sinh là chúng ta tấn công bây giờ ư?” Thạch Xuyên quay đầu hỏi Quỳnh Địch.

Quỳnh Địch gật đầu cười: “Đúng! nếu bây giờ dùng Mê Hồn đạn, không chỉ lấy được Liệt Diễm sáo trang mà còn tiêu diệt được hết các cường giả ở nơi đây. Chỉ cần giết được bọn chúng, việc đại Quy Bồn đế quốc xưng bá nam bắc đại lục, cơ bản đã hoàn thành được một phần ba!”

“VẬY theo lời của tiên sinh, chúng ta lập tức xuất kích!” Thạch Xuyên phấn khởi gật đầu đồng ý. Sau khi nghe Quỳnh Dịch giải thích một hồi, bèn phân công cho các quy giả, rồi truyền lệnh từng nhóm tiến vào lăng mộ.

“Mẹ kiếp, Khải Đặc, cái đám khôn nạn đó lại hành động trước rồi! chúng ta nên làm sao? triệu tập đại bộ đội hay là chờ mệnh lệnh đoàn trưởng ?” Kiệt Nã Tư phát hiện đoạ lạc thiên sứ và hắc y nhân đang tiến vào lăng mộ, nên gấp rút chạy lại hỏi Khải Đặc.

“Đương nhiên là lập tức điều động. Lão đại đâu phải thần, đối phương biến động thì người cũng không thể biết, lỡ khi đến trễ rồi, người gặp nguy hiểm, khi về nữ vương không chém đầu ta mới là lạ. Nhanh lên, điều động bộ đội, xem đám áo đen đó định làm cái trò gì.” kị sĩ bại hoại Khải Đặc suy tư trầm ngâm, nhanh chóng hợp cùng bọn Kiệt Nã Tư, tập hợp bộ đội triển khai hành động, đồng thời phái người thông tri tới đoàn trưởng.

Trận chiến hỗn loạn trong lăng mộ vẫn như cũ. Tiểu Hắc thật khôn ngoan, ra tay giết người cướp đoạt ma tinh Hoả diễm linh viên, ra tay linh hoạt, lăng mộ lại u ám tối tăm, đối phương đều bị thực lực biến thái cùng tốc độ khiếp người của nó làm cho không thể thấy rõ, đều mang theo nghi hoặc và uất ức xuống mồ.

Diệp Phong thấy mình ôm Phỉ Phỉ mà La Luân không có ý kiến gì, không muốn đứng trong vòng vây hỗn chiến, một tay ôm Phỉ Phỉ, một tay múa kiếm bay về phía đông lăng mộ. Thông đạo hắc đào cách không xa, hắc cứ yên lặng đứng mà xem chiến miễn phí.

La Luân thấy tên thanh niên đó đưa Phỉ Phỉ đến nơi an toàn, an tâm không ít, biết rằng hắc không hại Phỉ Phỉ. Ông cũng hiểu, nếu hắc muốn hại thì mình căn bản cũng không thể cứu viện được. Với lại, chỉ cần không phải thằng đàn thì cũng biết quan hệ giữa hắc và con gái mình quyết không phải bình thường.

Cường giả của các thế lực lớn tại mảnh đất trung tâm ,vì muốn nhanh chóng đoạt được Liệt Diễm sáo trang, cơ hồ đều phát điên, không ai nhường ai, đánh đến náo nhiệt!

Dực nhân thực nữ Á Sắt Lâm chủ giáo thấy tiểu tình nhân ôm tinh linh mỹ nữ đến góc phía đông xem hỗn chiến, cũng muốn thoe hắc luôn, nhưng lại nghĩ không tốt, tránh để người ta phát hiện nàng chủ giáo lại đi thâm tình, hơn nữa lại là tình phụ của người ta, trong khi nàng lại không có khả năng từ bỏ hắc!

“Áo Ni Khắc tiểu tử ngươi, đừng đứng trên không nữa, có giỏi thì cùng ta đấu một trận, đúng là chẳng có chút khí khái của nam nhân!”

Hoàng kim hùng sư Nộ Nham, tay cầm tinh cương lang nha bổng, hướng về phía dực nhân kiếm sĩ Áo Ni Khắc đang trên không trung, găm lên phần nộ, lông mao trên người cơ hồ đều dựng đứng cả lên.

“Nếu ngươi muốn vậy thì bốn đoàn trưởng sẽ cho ngươi toại nguyện, tiếp chiêu!”

Áo Ni Khắc dang cánh bay đến không trung, nhìn Nộ Nham bên dưới, nở nụ cười nhẹ của thân sĩ, huy động Quang Minh thập tự kiếm, dang rộng đôi cánh lao xuống, đối với Nộ Nham sử ra tuyệt chiêu Diệu Dương cửu liên trảm, đem Quang Minh đầu khí xuất thành chín đạo cự hình kiếm khí, từ không trung bắn về phía Nộ Nham.

Thú nhân tuy không thể tu luyện đầu khí nhưng lại có tiềm lực rất mạnh, và bạo phát lực kinh khủng. Nộ Nham qua nhiều năm tu luyện, tốc độ và lực lượng cũng có thể sánh được cửu giai cường giả, thấy chín đường kiếm khí đánh đến, tuy không thể phóng đầu khí để phản đòn, nhưng có thể tránh thoát dễ dàng. Chín đường kiếm khí đánh trật, va vào mặt đất tạo một vụ nổ kinh hồn, đất cát tứ tung bụi bay mù mịt, cũng có vài tên xấu số ở dưới, buộc phải bay về Minh giới.

Nộ Nham thấy kiếm khí biến mất, lập tức lao đến chỗ Áo Ni Khắc, lang nha bổng đập thẳng vào mặt hắn. Áo Ni Khắc thấy vậy vội dang cánh lùi về, nhưng lại không bay lên, cố tình để cho Nộ Nham tấn công y, chờ lúc gã ra đòn để tìm điểm yếu của gã mà phản đòn.

Hai vị siêu cấp cường giả đánh nhau kịch liệt, không có để ý đến một trung niên lam phát cười Hoả diễm sư thứu khi tiếng nổ mạnh, nhân cơ hội mà bay vào trong, cũng chính là nơi Hoả diễm viên vương nằm trên mặt đất.

Chương 142 : Quy giả hiệu trương đằng tràng , tư lược đoàn kinh địch hiện thân

Dịch: kitjunior

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Nộ Nham và Áo Ni Khắc đang kịch chiến, không để ý lam phát trung niên cười Hoả diễm sư thứu bay vào đám khói. Nhưng các cường giả xung quanh và Diệp Phong vẫn thấy rất rõ ràng, cường giả các tộc tuyệt không cho phép có kẻ lợi dụng cơ hội chiếm tiện nghi, đều trước sau nhảy vào đám khói.

Nộ Nham và Áo Ni Khắc phản ứng, lập tức đình chỉ đánh nhau, lao vào cướp đoạt Liệt Diễm sáo trang. Đáng tiếc đã quá muộn, khi bụi đất tan hết, mọi người nhìn rõ tình hình bên trong. Tất cả yên lặng nhìn bốn cường giả xung quanh Hoả diễm viên vương, bởi Liệt diễm sáo trang bị tách ra, rơi vào tay bọn họ!

“Đáng hận, ba tên hồn đản này, thật sự là phá việc mà!”

Liệt Diễm sáo trang nếu thiếu một kiện thì thần giáp tức thì phân giải. Đoàn trưởng Tư Địch dong binh đoàn, lam phát trung niên, Thác Ni – Tư Địch, đầu đội Liệt Diễm thần quan, tay cầm Liệt Diễm thần phủ, cười trên Hoả diễm sư thứu, đang bay phía trên ba thước cách Hoả diễm viên vương, nhìn ba tên Trác Lâm, Mễ Cách, Ái Ti – Bá Ni lần lượt có Liệt Diễm thần giới, Liệt diễm yêu đài, Liệt Diễm hạng liên, mà trong lòng tức giận oán hận.

“Hắc hắc, sáo trang phân giải, mục tiêu tranh chấp đã lên bốn, thật là thú vị. Không tưởng được đoàn trưởng của Mỹ nữ nô đài đoàn cũng có được Liệt Diễm hạng liên, sách sách, có ý tứ, có ý tứ!” Lưu manh đoàn trưởng vẫn đang ôm tinh linh tiểu tình nhân, trong lòng cười thầm.

“Các huynh đệ, cướp được một kiện thì một kiện. Các người mau nhanh...”

Trong đám đông các tộc xung quanh, có vài tiếng la lớn, không khí đang yên lặng trong lặng mộ, một lần nữa lại trở nên hỗn loạn. Tất cả cường giả đều hành động, mục tiêu là bốn người có Liệt diễm sáo trang.

Đoàn trưởng của mỹ nữ nô đài đoàn, một thiếu phụ lục phát, tư sắc bình thường Ái Ti, có được Liệt Diễm hạng liên, mắt thấy cường giả vây xung

quanh mình, lập tức nhanh chóng gọi thuộc hạ kiếm sĩ ra, ương ngạnh ngăn cản.

Bát giai Liệt Diễm kị sĩ Thác Ni, cửu giai Tật Phong kiếm sĩ Trúc Lâm, cửu giai Cuồng Sa chiến sĩ Mê Cách, ba tên này cũng cùng đám thuộc hạ chạy khỏi đám đông, không dám đối mặt với quân công của họ.

“Đoàn trưởng, bạch điều xạ thủ báo lại, bọn hắc y nhân đã hành động, đang tiến về phía này. Khải Đặc bọn họ đã triệu tập đại bộ đội rồi!” Từ phía thông đạo dưới đất, nhận được tin tức do bạch điều xạ thủ mang lại, đoàn trưởng Đại địa kị sĩ Thuy Ân nhìn tình hình hỗn chiến, lập tức chạy ra khỏi thông đạo báo cho Diệp Phong.

“Nhanh vậy à? xem ra đám gia hỏa kia tính nhẫn nại cũng không có.” Diệp Phong nghe vậy lộ ý chê bai, suy nghĩ một lúc, rồi chính sắc nói cho Thuy Ân sơ lược kế hoạch, bảo truyền cho bọn Khải Đặc lập tức chấp hành.

“Lôi Ân, bọn hắc y nhân là sao?” Phi Phi ỷ ôi trong lồng ngực tình nhân, nghe đoạn đối thoại của hắn với Thuy Ân, rồi chờ Thuy Ân rời đi, lập tức tò mò hỏi.

“Ân, là một đám rác rưởi muốn thừa loạn mà cướp lấy Liệt diễm sáo trang đó mà. Cuối cùng cũng sẽ chết thôi, nàng không cần quan tâm!” Diệp Phong ôm tiểu tình phụ mỉm cười, lại xem đại chiến miễn phí.

Nhìn vào hỗn chiến trong lăng mộ mà nói, những kiện Liệt Diễm sáo trang chính là họa căn. Chỉ cần thế lực hay cường giả nào có được, liền lập tức bị quân công, bị giết không tha!

Lúc này trong lăng mộ, Quang Minh đế quốc, Ái nhân vương quốc, mỹ nữ nô đãi đoàn, Tư Địch dong binh đoàn, bốn thế lực lớn có được Liệt Diễm sáo trang, tất cả đều đang bị vây công, đang lâm vào tình trạng nguy hiểm!

“Đáng chết, muốn có được Liệt Diễm hạng liên thì tản ra!” Đoàn trưởng của mỹ nữ nô đãi đoàn Ái Ti, mắt thấy bọn kiếm sĩ thủ hạ lần lượt ngã xuống, biết nếu không thể chạy thoát, đừng nói tới việc có được Liệt Diễm hạng liên, ngay cả việc còn giữ được tính mạng ả cũng không xong. Bởi vậy, ả chỉ có thể cắn răng đem Liệt diễm hạng liên quăng về phía bên kia.

“Mau, mau, mẹ nó, tránh ra, không được lấy hạng liên của lão tử!”

“Ha ha ha, ta đã có, thần khí, thần khí, Liệt diễm hạng liên là của ta... a...”

Liệt diễm hạng liên được Ái Ti ném ra, lập tức bị cường giả các tộc tranh nhau. Một thanh niên kiếm sĩ vừa chụp được, vui mừng đeo vào tay, thì bị cường giả bên cạnh đánh chết!

Thanh niên kiếm sĩ đã chết, cường giả giết hắn có hạng liên vào tay, lập tức trở thành mục tiêu công kích của kẻ khác, kết quả là tạo thành một trận đồ sát tranh giành hạng liên.

Cửu giai tạt phong kiếm sĩ Trác Lâm của Quang Minh vương quốc, cùng nguyên soái Mễ Cách của Ái nhân vương quốc, mắt thấy Ái Ti ném hạng liên đã giải trừ nguy cơ bị đồ sát, cân nhắc nặng nhẹ, xót xa đưa sáo kiện mà ném đi, dùng cách của Ái Ti mà thoát khỏi sự công kích của những kẻ tranh giành sáo kiện.

Năm kiện sáo trang, ba kiện đã được ném đi, chỉ còn hai kiện trong tay đoàn trưởng Thác Ni - Tư Dịch của Tư Dịch dong binh đoàn, vẫn cứ nắm trong tay Liệt Diễm thần phủ sắc bén, cùng Liệt Diễm thần quan với ưu thế triệu hoán ra vô hạn kết giới Hoả Chi Tí Hộ. Gã cười Hoả diễm sư thứu bay nhanh về phía cửa động lăng mộ. Theo sát là đám dục nhân Áo Ni Khắc có thể bay, và thú nhân, những cường giả có ma sủng phi hành.

Vào lúc này một trận bạo phá vang lên. Từ cửa vào lăng mộ và mười tám thông đạo, đột nhiên có vô số những viên đạn màu đen to cỡ mắt trâu bay vào, rơi xuống đất, nổ liên hồi, tạo ra những luồng khói màu đỏ sậm, lan toả rất nhanh. Cường giả các tộc hít vào, nhanh chóng mê muội đầu óc, từng lớp từng lớp ngã xuống hôn mê bất tỉnh.

“Không tốt, đám khói này có độc! mọi người mau xua đám khói này mau!”

Áo Ni Khắc, Nộ Nham, La Luân và các cường giả đứng đầu mắt thấy lượng lớn cường giả các tộc hít phải đám khói, một lượng lớn ngã xuống hôn mê bất tỉnh, lập tức hô to những thủ hạ bên cạnh, vận đấu khí, ma pháp, xua tan khói độc màu đỏ sậm này đi.

Đáng tiếc, những viên đạn này xuất hiện quá đột ngột, đa số cường giả đều hít phải đám khói này, đầu óc mê muội rồi bất tỉnh, căn bản không có thời gian dùng đấu khí hay ma pháp để xua khói!

Cũng vào lúc này, lưu manh hầu tử Tiểu Hắc thừa dịp độc khí lan tràn, lập tức nhặt lấy Liệt diễm thần giới, yêu đài, hạng liên trong mấy tay cường giả bị hôn mê, rất nhanh chóng đem ba cái bảo bối này mà chạy vào thông đạo dưới đất. Đám cường giả đang kinh hoàng hoàn toàn không quan sát

được hành động rất nhanh của tiểu súc sanh này. Một trận âm thanh cổ quái vang lên, một đám hắc y quy giả từ mười tám thông đạo và cửa vào lăng mộ lao ra, bao vây những cường giả có thực lực không bị trúng độc vào trong trung tâm lăng mộ. Bọn người Thác Ni muốn bay ra khỏi lăng mộ thì lập tức bị đám quy giả rút Mê Hồn Đan ra chuẩn bị ném vào, khiến bọn chúng buộc phải lui về dải đất lung tung.

“Các ngươi là ai?”

Ở trung tâm lăng mộ còn khoảng 2000 cường giả có thực lực, không bị hôn mê. Bọn họ nhìn đám quái nhân trang phục kì lạ, tay cầm quái đao, ngôn ngữ quái đản, nổi giận quát hỏi.

“Ta là quan chỉ huy quy giả liên đội của Quy Bản đế quốc, Thạch Xuyên – Tú Cát, hôm nay ta muốn mời các ngươi toàn bộ biến khỏi thế giới này!”

Thạch Xuyên – Tú Cát tay cầm đao, cùng Quỳnh Dịch sóng vai đi từ cửa vào lăng mộ, nhìn cường giả các tộc bị quy giả bao vây, cố gắng dùng ngôn ngữ thông dụng của Nam Bắc đại lục mà khinh thường cười lạnh.

“Đại Quy Bồn đế quốc? quy giả liên đội? là quốc gia nào? hình như rất giống “quy” đó!?”

Cường giả các tộc tập trung tại trung tâm nghe nói xong, tất cả đều mơ hồ nhìn lẫn nhau. Tất cả đều chưa từng nghe nói đến một Đại Quy Bồn đế quốc, cái gì mà quy giả liên đội, lại càng không hiểu tại sao bên cạnh Thạch Xuyên – Tú Cát lại có một đoạ lạc thiên sứ.

“Đại Quy Bồn đế quốc? ta xem các ngươi giống với mấy con rùa to lắm. Chắc là bộ đội rác rưởi của đám rùa đó rồi!” Cường giả các tộc còn đang mơ hồ, thì Diệp Phong đi ra từ phía đông, nơi có thông đạo dưới đất, nhìn Thạch Xuyên – Tú Cát mà khinh bỉ cười lạnh.

Tên gia hỏa này khi thấy mấy viên hắc đan sắp rơi trên đầu, lại phát hiện lũ hắc y nhân mặc trang phục như của nhân giả đang tiến vào thông đạo, liền bảo Phi Phi rất nhanh tiến vào thông đạo phía đất. Tiếp đó hắn dùng chánh khí đuổi đám khói màu đỏ sậm đi, rồi yên lặng theo dõi cuộc chiến. Hắn lại thấy Tiểu Hắc mang về ba viên bảo bối, mừng rỡ khích lệ nó một phen. Khi nghe thấy khẩu khí của tên tiểu quỷ đáng chết Thạch Xuyên – Tú Cát, hắn nhin không được bèn bước ra.

“Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ ??!”

Cường giả ở dải đất trung tâm cơ hồ đều là những nhân vật nổi danh. Không ít người đều chú ý đến nhân vật phong vân gần đây nhất, Lôi Ân –

Pháp Lôi Nhĩ. Bởi vậy, ngoại trừ La Luân và Á Sát Lâm đã chú ý đến Diệp Phong, cường giả còn lại vừa thấy hắn, thêm vào nhận thức được hắn, đều lộ ra thần sắc kinh ngạc, lại chú ý đến cái lỗ nhỏ sau lưng hắn không có ai, cả thành viên Tư Lược Đoàn của hắn đều không có mặt, cảm giác vô cùng kinh ngạc, không giải thích được tại sao ở Mạt La đế quốc đang tốt lành, lại chỉ phái hắn một mình lên đây?

“Hắn là Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ? hắn đã đem Phi Phi đi?” Thủ lĩnh hoà tinh linh chưa từng nhìn qua bức hoạ của Lôi Ân, nhưng đã nghe qua phong thanh những việc về hắn. Khi nghe các cường giả xung quanh bàn tán về hắn, lại không thấy ai ở cái lỗ phía sau lưng hắn, tâm trạng rất lo lắng cho an nguy của nữ nhi.

Thạch Xuyên – Tú Cát nghe Diệp Phong nói xong, hai mắt lộ tia hung quang, chỉ vào Diệp Phong như muốn chửi lại rồi lệnh cho quy giả giết chết Diệp Phong, nhưng bị Quỳnh Địch ngăn lại, kể cho gã nghe sự tích của Diệp Phong.

“Hắn chính là tên Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ nổi danh đó ư?” Thạch Xuyên – Tú Cát đã biết thân phận của Diệp Phong, âm thầm quan sát, rồi cười lạnh: “Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ, đừng tưởng người nổi danh ở Nam Bắc đại lục rồi có thể làm tàng ở cái đại lục rộng lớn này. Người dám vũ nhục Đại Quy Bồn đế quốc chúng ta, chúng ta sẽ cho người chết không có đất chôn!”

“Ai, cái câu “chết không có đất chôn” cũ rích này, cứ nghĩ chỉ có bọn ngu ngốc mới nói câu này thôi, bây giờ cả súc sanh cũng nói... Thật sự làm ta khó xử quá.” Diệp Phong dùng đôi mắt lạnh lùng nhìn Thạch Xuyên – Tú Cát và Quỳnh Địch, điểm cây Thanh sáng tiêu hồn, khinh bỉ cười nhạo.

“Thạch Xuyên đại tá, tên Lôi Ân này thường xuyên mở cái miệng cảm thú mà khích bác, ngài đừng để cho hắn làm tức giận. Thừa dịp hắn không có người giúp đỡ mà giết chết hắn và đám hỗn đản kia rồi cướp lấy Liệt Diễm sáo trang.” Quỳnh Địch không giải thích được tại sao Diệp Phong chỉ có một mình, nhưng đây là cơ hội tốt hiếm có, hắn không muốn bỏ lỡ. Đôi mắt tràn đầy sát khí nhìn Diệp Phong, nhẹ giọng nhắc nhở Thạch Xuyên – Tú Cát.

“Ân, tiên sinh nói có lý, vậy Liệt Diễm sáo trang ở đâu?” Thạch Xuyên – Tú Cát nghe nói có lý, cảm hận liếc Diệp Phong, rồi hỏi Quỳnh Địch để chuẩn bị động thủ.

Lời của hắn vừa dứt, các cường giả đang kinh hoàng lập tức bình tĩnh lại, nhìn quanh tìm Liệt Diễm sáo trang, thì phát hiện ngoại trừ hai kiện trên mình Thác Ni, còn lại đã biến mất! Tất cả không nhận được lộ ra thần sắc lo lắng khó hiểu.

“Nhất định là Lôi Ân! khẳng định là hắn đã trộm đi ba sáo kiện! Thạch Xuyên đại tá, trước tiên diệt hết đám rác rưởi này, sau đó chúng ta cẩn thận tìm kiếm lại!” Quỳnh Địch không thấy dấu vết của ba kiên sáo kiện khác, không nghĩ làm trễ nải thời gian, lập tức hướng Lôi Ân đề nghị Thạch Xuyên – Tú Cát triển khai tấn công.

“Tất cả quy giả nghe lệnh! lập tức giết chết mấy tên này, đặc biệt tên Lôi Ân dám vũ nhục đế quốc!”

Ngoại trừ một đại đội quy giả nhắm vào Diệp Phong, còn lại đều lấy ra Mê Hồn đạn, nhắm vào dải đất trung tâm nơi các cường giả đang đứng mà quăng, sau đó lập tức cầm ác đao mà tiến tới.

Mặt khác, ba sáo kiện biến mất, chỉ còn Liệt diễm thần phủ và thần quan trong tay Thác Ni, ai có khả năng phi hành đều hướng về Thác Ni, ai không phi hành được thì trút giận vào đám quy giả phía trước, nhanh chóng triển khai phản kích.

Cường giả các tộc có thể không bị khói độc làm bất tỉnh đều là tinh anh trong tinh anh, bây giờ chú tâm đề phòng, tự nhiên sẽ không bị Mê Hồn đạn của quy giả gây hại. Song phương vừa chạm mặt nhau, đã đánh tới tấp, trận trận âm thanh, vô cùng kịch liệt!

“Rác rưởi, hôm nay bốn đoàn trưởng phải cắt đầu các người ném ra biển cho cá ăn!” Diệp Phong nhìn đám quy giả vọt tới, hung hăng cười lạnh, huýt sáo một tiếng.

“Giết!”

Sau tiếng huýt sáo, trận trận sát thanh đột nhiên vang lên. Cửa vào lăng mộ và mười tám thông đạo nhanh chóng xuất hiện thành viên Tư Lược đoàn. Diệp Phong bước vào thông đạo gần đó, huýt sáo một tiếng, lập tức xuất hiện một đại đội Đại địa kỵ sĩ.

Dựa theo kế hoạch đơn giản của Diệp Phong, thành viên Tư Lược Đoàn bí mật theo sau quy giả liên đội, cho nên ngay khi Diệp phong huýt sáo, bọn họ lập tức phóng ra chém giết.

“Trời, binh lực nhiều như vậy làm sao tới đây? chẳng lẽ bộ đội bên ngoài xảy ra việc ngoài ý rồi?”

Áo Ni Khắc, La Luân , Nộ Nham, Khắc Lạp Khắc, Mễ Cách, Trúc Lâm đại biểu của sáu nước thấy một lượng lớn nhân mã lao vào lăng mộ, nhất thời lộ thần sắc khiếp sợ, không giải thích được. Thêm nữa bọn họ lo lắng cho bộ đội bên ngoài xảy ra việc ngoài ý muốn.

“Không xong, Thạch Xuyên đại tá, Lôi Ân quá giáo hoạt, đã che giấu nhiều phục binh, chúng ta mau rút thôi!”

Hắc Âm giáo hoàng trẻ tuổi Quỳnh Địch mắt thấy tình hình phát sinh đột biến, lập tức nhắc nhở Thạch Xuyên – Tú Cát rút lui.

“À, tốt tốt, chúng ta rút!” Thạch Xuyên Tú Cát vừa mới còn rất tự tin, kiến thức được lượng lớn nhân mã của Tư Lược Đoàn lao ra, nhất thời không còn chút oai phong trước đó, cao giọng gọi tất cả quy giả hướng cửa động mà rút lui.

Chương 143 : Lưu manh đại hoạch toàn thắng , chúng cường úc muốn cật biết

Dịch: kitjunior

Nguồn: hoanguyettaodan.org

“Muốn chạy, đừng cĩ mà mơ, chết đi”

Khải Đặc cưỡi ngựa đi trước dẫn đầu Liệt Diễm kỵ sĩ đồn, từ phía trước cửa mà tiến vào lăng mộ, múa một kích giết chết 3 tên quy giả muốn ngăn cản. Gã thấy thủ lĩnh của địch quân muốn hạ lệnh chạy trốn, lập tức mở miệng quát to, gọi Liệt Diễm kỵ sĩ ph ãng về phía Thạch Xuyên – Tú Cát.

Hiện nay thành viên cận chiến của Tư lược đồn được bổ sung, cũng được trang bị trọng trang bằng cương thiết. Chúng Liệt Diễm kỵ sĩ hàng ngũ chỉnh tề mà trùng phong, khí thế tuyệt đối mãnh liệt, thanh thế thật kinh người!

Thạch Xuyên – Tú Cát thấy tình hình này liền kinh hãi thần sắc, trong lòng biết không thể vượt qua, liền gọi Quỳnh Dịch cùng các quy giả nhằm về phía đông có một thông đạo để triệt li. Kết quả là bị cường giả các tộc cùng với Bạch Điều xạ thủ và hỏa thương xạ thủ của Tư lược đoàn công kích mãnh liệt, căn bản không thể tiến vào thông đạo.

Tiếng hảm sát, tiếng thương đánh, tiếng điều kêu, tiếng trâu rống, tiếng sói tru, tiếng kêu thảm, các loại âm thanh trong ánh sáng không ngừng vang lên. Liệt diễm kỵ sĩ, Bạch Điều xạ thủ, lôi đình đao khách, Đại địa kỵ sỹ, Cự giải chiến sĩ, Cự nhân chiến sĩ của Tư lược đoàn lần lượt tiến vào, khí thế vô cùng hung mãnh, triển khai trận đồ sát vô tình lên đám quy giả. Chỉ thấy chân khí mãnh liệt, ma pháp vô hạn, đạn bắn tới tấp, thật là hãi hùng!

Quá mạnh, cái bộ đội này quá mạnh, Âm Ảnh quy giải liên đội của chúng ta không có khả năng là đối thủ... Thạch Xuyên – Tú Cát nhìn bên mình liên tục bị giết, trong lòng vừa nghĩ vừa lo lắng.

Thạch Xuyên – Tú Cát từ lúc bắt đầu ở Nam Bắc đại lục, lần đầu đánh nhau với Hắc Âm giáo đình, chiếm được thế thượng phong, tiếp đó dùng cái danh Âm Ảnh để tiêu diệt các thế lực ở Hỗn Loạn hoàng nguyên, như mỹ nữ nô đãi đoàn và Tật phong cường đạo đoàn cùng các thế lực khác cướp bóc tiền tài và nữ nhân, đến nay chưa có gặp qua đối thủ khó khăn nào, chẳng bị tổn hại gì.

Bởi đến nay gã hoàn toàn không để các thế lực ở Nam Bắc đại lục vào mắt. Cho đến hiện nay, nhìn các thành viên tư lược đoàn cường mãnh giết quy giả không thương tiếc, gã mới biết rốt cuộc cái gì gọi là cường đại. Bọn họ dựa vào Mê Hồn đạn, quy giả đao, quy giả phiêu (khiêng rùa) cùng với xuy thi (loại ống trúc phóng ám khí), ương ngành với thành viên Tư lược đoàn toàn thân là cương thiết khai giáp căn bản không đem lại hiệu quả. Ngược lại còn bị võ công cường đại của người ta cùng tử đạn của hỏa thương đánh cho kêu thảm thiết không ngừng rồi ngã xuống.

So với Thạch Xuyên – Tú Cát, cường giả các tộc không bị độc mê bởi công kích trước đó của quy giả, nhìn thế tinh nhuệ của Tư lược đoàn đều rất kinh hãi, không tưởng được Hoàng Gia Tư lược đoàn lại phát triển nhanh như thế, hơn nữa không nói đến trang bị và tọa kỵ, võ công lại rất kỳ lạ, đấu khí tinh thuần, lại có một lượng lớn địa tinh hỏa thương. Bộ đôi như vậy thật là vương bài trong vương bài. Cùng bọn họ tác chiến nếu binh lực không đủ, khẳng định sẽ bị quần công tại đâu cũng sẽ như đám quy giả sợ hãi đang bị họ đồ sát.

“ Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ, tên súc sanh giáo hoạt này. Chờ xem ta nhất định sẽ tìm biện pháp bào thù”. Quỳnh Dịch nhìn những tên hải ngoại ngu ngốc của Thạch Xuyên – Tú Cát không thể ngăn được thế công của Tư lược đoàn, trong lòng thậm chí, lặng lẽ về phía tây ở góc tường, nơi Hắc Umm thử nhân đã đào một thông đạo.

“ Tên Áo Ni Khắc đáng chết đã khó thương lượng, ta phải mau chóng chạy thoát khỏi lăng mộ, nếu không bọn người Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ tham lam này đến, nhất định sẽ không bỏ qua cho ta!” Thác Ni có được Liệt Diễm thần phủ và Liệt Diễm thần quan, dùng lợi thế sắc bén của thần phủ và kết giới, một mình vượt qua thế công của trên một trăm tên bên Áo Ni Khắc, mắt thấy Tư lược đoàn lại quá mạnh như thế, trong lòng kinh hãi suy nghĩ rồi từ từ triệt thoái về thông đạo phía bắc.

Mặt ngoài nhìn vào thì có hơn trăm cường giả quần công Thác Ni, kỳ thật chỉ có Áo Ni Khắc là ra chiêu, Cường giả còn lại đều vây quanh Thác Ni, rất ít người ra tay, bởi vì bọn họ tự biết là thực lực không bằng Áo Ni Khắc, sợ khi Thác Ni bị giết, Áo Ni Khắc sẽ cướp được thần phủ và thần quan. Nếu bọn họ ra tay, Thác Ni cho tới bây giờ cũng không có khả năng giữ được hai kiện thần khí đó.

“Chú ý không được để cho tên nào của vương quốc rác rưởi đó chạy thoát. Còn tên đầu lĩnh của đám đó phải bắt sống cho lão tử!”. Diệp phong cảm thấy thực lực của quy giả quá yếu ngoài ý muốn, miệng hút thuốc đứng bên ngoài quan sát cuộc chiến nhìn đám quy giả sắp bị thành viên Tư lược đoàn tiêu diệt, chỉ vào Thạch Xuyên – Tú Cát mà cao giọng hét lớn”.

“Vâng!”. Thành viên Tư Lược đoàn đang hăng say chém giết, nghe lệnh đoàn trưởng, đều ứng thanh lĩnh mệnh, đặc biệt chú ý đến tên quy giả đầu lĩnh đang được bảo vệ trong trung tâm.

Tinh linh mỹ nữ Phi Phi, tiểu tình phụ của lưu manh đoàn trưởng, thấy cuộc chiến bên ngoài tạm ổn, liền tử thông đạo dưới đất chui lên, đứng bên cạnh tình nhân mà quan sát phụ thân. Nàng thấy ông không bị thương bởi đám quy giả, đã yên tâm hơn cũng không còn quá lo lắng nữa.

“Quỳnh Địch, Quỳnh Địch, Quỳnh Địch tiên sinh đâu? Không lẽ y bị giết mất rồi sao?” Thạch Xuyên – Tú Cát nhìn một lượng lớn địch nhân vây quanh mình, sau khi kinh hoàng thì phát hiện ra Quỳnh Địch không còn bên cạnh gã, lập tức lo lắng nhìn chung quanh để kiểm, muốn y cho gã một ý kiến để rút lui.

ở góc tường bí mật phía tây bên trong lăng mộ, tám gã Hắc Âm thủ nhân đang ẩn tàng trong thông đạo, trộm nhìn về phía bên này, thấy giáo hoàng bộ hạ đang bay đến. Khi giáo hoàng bộ hạ sắp đến, thì thở phào nhẹ nhõm, lại đột nhiên xuất hiện một dực nhân thực nữ mỹ lệ thánh khiết với tốc độ cực nhanh bay về phía giáo hoàng bộ hạ. Dực nhân thực nữ từ phía bắc bay tới quá to, không sợ vì làm lộ thân phận của Quỳnh Địch giáo hoàng.

“Đọa lạc thiên sứ, người tưởng rằng bỏ rơi đồng bạn một mình để chạy trốn thì thoát sao? Hắc Àm ma thần tại Minh giới đang chờ các người đến thị phụng đo!ù”

Hắc Âm thủ nhân kêu lên nhưng đã trễ. Á Sắc Lâm giáo chủ mỹ lệ vừa khi giọng bọn chúng dứt, đã nhanh chóng ngăn chặn Quỳnh Địch muốn chạy trốn. Nàng huy kiếm triển khai y tấn công không ngừng, làm cho Quỳnh Địch chỉ có thực lực thất giai hoàn toàn không thể thoát ly được, chỉ còn cách là ương ngạnh huy kiếm chống trả!

Tám gã Hắc Âm thủ nhân thấy tình huống này bàn luận một hồi, rồi để ba gã đi ra bên ngoài gọi hơn trăm Hắc Âm thủ nhân, hy vọng có thể hỗ trợ cho giáo hoàng bộ hạ.

Diệp Phong vẫn đứng yên quan sát tình hình các nơi, thấy Á Sắc Lâm đang ngăn chặn đoạ lạc thiên sứ, cũng như tên Thác Ni đang muốn chạy trốn kia, nghĩ một lúc, rồi bảo Phi Phi vào động dưới đất, thông qua truyền tống trận để về trú địa gọi Lạc Phĩ Nhĩ, để y mang theo tiểu Hắc cùng với đệ nhị Bạch Điều đệ nhị xạ thủ đại đội, rời khỏi lăng mộ, chuẩn bị phục kích Thác Ni có thần phủ và thần quan.

Sau đó tên gia hỏa này ra lệnh cho Kiệt Nã Tư , dẫn Bạch Điều xạ thủ bay đến phía bắc nơi Áo Nhĩ Khắc đánh nhau, nhất định phải như là “ ngoài ý muốn “ để Thác Ni chạy thoát.

Kiệt Nã Tư mặc dù khó hiểu sao đoàn trưởng lại có ý để cho Thác Ni chạy thoát. Bất quá tên bại hoại tinh linh này luôn vận mệnh đoàn trưởng đại nhân. Mệnh lệnh vừa dứt không cần nói nhiều, đã dẫn hai Bạch Điều xạ thủ đại đội bay về phía Thác Ni.

“ Xong hết, xong hết rồi, Quỳnh Địch tiên sinh cũng bị vây, chẳng lẽ hôm nay ta phải bỏ mạng tại đây sao?”. Thạch Xuyên – Tú Cát thấy đám quy giả rất nhanh bị đồ sát, Quỳnh Địch lại bị một dục nhân mỹ nữ tấn công, trong lòng tuyệt vọng ca thán, không thể chấp nhận được sự thật chính mình sắp chết tại đây.

Phần đông quy giả không am hiểu ngôn ngữ Nam Bắc đại lục chỉ có mà kêu oai oai, người khác không hiểu được, đối mặt với sự đồ sát hung mãnh của thành viên Tư lược đoàn và cường giả các tộc đều sợ hãi không ngớt, có tên nhát gan thậm chí còn dãi cả ra quần.

Cuối cùng dưới sự vây công của thành viên Tư lược đoàn và cường giả các tộc, Thạch Xuyên – Tú Cát bị Ái Đức đánh gãy chân rồi bắt lấy, còn đám quy giả toàn bộ bị đồ sát.

Quỳnh Địch vốn không phải là đối thủ của Á Sắc Lâm, cả một trăm Hắc Âm thủ nhân đến tiếp tay, cũng không giúp được giáo hoàng bệ hạ, lại còn bị Bạch Điều xạ thủ do Diệp Phong phái đến giết hại vô tình. Chân trái, phần hông bên phải, cùng với cánh tay trái của Quỳnh Địch đều bị trúng tên, Á Sắc Lâm nhân cơ hội mà chém đứt cánh tay phải của y, khiến y ngã xuống đất rồi bị bắt sống.

Bọn cường giả Áo Nhĩ Khắc bị các Bạch Điều xạ thủ dưới sự điều khiển của Kiệt Nã Tư cố ý bắn loạn , phải tránh né cung tên và không đuổi kịp tốc độ của Hỏa Diễm sư thú, để Thác Ni chạy thoát vào thông đạo. Tất cả đều tức giận trách bọn xạ thủ Kiệt Nã Tư cố ý cản trở bọn họ!

Cường giả hôn mê nằm trên mặt đất, trong lúc hỗn loạn có số ít xui xẻo bị giết chết. Diệp Phong quan sát thân thể và thi thể nằm đầy trên mặt đất, lệnh cho Aùì Đức đem Hỏa Diễm viên vương còn bất tỉnh sang một bên, rồi phân phó thành viên Tư Lược đoàn thu nhặt những chiến lợi phẩm, xem trên mặt đất có vật gì tốt mà không còn chủ nhân hay không, thừa lúc cường giả các tộc không để ý mà lấy hết.

Trận chiến kết thúc, không còn sào trang để tranh đoạt, cường giả các tộc kiểm tra lại thân thể của các thuộc hạ bên mình. Quả thật bọn họ chỉ bị hôn mê, không gì đáng ngại cả. Rồi cẩn thận tìm kiếm một phen, để tìm tung tích ba sáo kiện còn lại, nhưng rốt cuộc chỉ có tức giận và thất vọng.

Diệp Phong thấy bọn họ như vậy, nghe bọn cường giả Áo Ni Khắc la lối, thì đi tới cười hỏi: “Áo Ni Khắc đoàn trưởng, lời nói thật không phải là lời dễ nghe, chúng ta tất cả mọi người đều tham, đều muốn chiếm được Liệt Diễm sáo trang. Tại đâu dưới tình hình như vậy, người nói rằng xạ thủ của ta cố ý để cho Thác Ni có thần phủ và thần quan chạy trốn là sao đây?”

Tên gia hỏa này quả có bản lĩnh về nói dối, thật sự càng ngày càng điều luyện. Hắn cố ý để Thác ni chạy thoát, để tránh cho tất cả các cường giả các tộc ở đây lại muốn cướp đoạt, gây ra những khó khăn, dẫn đến không ít phiền toái. Hắn liền dung phương thức âm thầm ngăn chặn, để có thể tới tay Liệt Diễm sáo trang.

“.....”Áo Ni Khắc rất có phong độ thân sĩ, nghe Diệp Phong nói rằng tất cả mọi người đều tham, có chút xấu hổ. Nghĩ lại nếu đối phương muốn có Liệt Diễm sáo trang , quả thật không thể cố ý để Thác Ni chạy thoát, buồn bực chẳng biết nói cái gì cho tốt.

Kỳ thật vấn đề chính là Thác Ni đã chạy thoát, nếu lại nói nữa thì là nói nhảm, y chỉ còn cách ngậm lấy sự căm phẫn mà thôi. Nếu không như thế, trong khi Quang Minh ma kiếm sĩ đại đội mặc dù tổn thất không nhiều, nhưng đều đang ở trạng thái hôn mê, chỉ dựa vào lực của một mình y mà đối đầu với cả Mạt La Hoàng Gia Tư lược đoàn, căn bản là chuốc họa vào thân, chỉ sợ rằng sau này không có cơ hội sửa chữa sai lầm này.

Cửu giai Quang Minh ma kiếm sĩ Áo Ni Khắc đối với lời cười hỏi của Diệp Phong không có lên tiếng. Còn những cường giả bất mãn khác nhìn trận thế của Tư lược đoàn chỉ có thể nhẩn nhẩn không nói gì!

“Lôi Ân đoàn trưởng thật giỏi, sau trận chiến cũng không quên thu nhặt chiến lợi phẩm, cả Hỏa Diễm viên vương bị bất tỉnh cũng lấy luôn, thật sự

là thu hoạch rất nhiều đó ?!” Đoàn trưởng Quang Minh đế quốc Hồng Ưng kỵ sĩ Tát Đức – Cáp Phật, anh tuấn tóc đỏ, nhìn Diệp Phong mà cười khê bất mãn, ánh mắt lộ ra một dáng ý nói là người quá tham lam.

Cửu giai ma sủng hay là cửu giai ma tinh đều là vật siêu cấp hiếm có, bọn họ đã mất bao nhiêu khí lực để danh ngất nhưng rốt cuộc lại để Tư Lược đoàn thuận tay lấy đi. Tát Đức dĩ nhiên cũng sinh ra bất mãn và ganh tỵ!

“ Hắc, hắc! Tát Đức đoàn trưởng quá khen, sau chiến trận thu về chiến lợi phẩm, đó là việc làm của Tư lược đoàn. Cái bộ đội này của ta, không giống như quân đội chính quy của các người được quốc gia nuôi, chỉ có dựa vào cố gắng của chính mình thôi!”. Diệp Phong nhìn Tát Đức, hoàn toàn không để ý hấn trong mắt, túy ý mà cười rồi trả lời.

Gia hỏa này là ai? Chỉ cần có lợi, hấn sẽ không để người khác trong mắt, thậm chí chỉ cần nhìn, có thể phát tài là tốt!

“ Lôi Ân đoàn trưởng, có thể hay không hỏi ngài về Tư lược đoàn, làm sao tiến vào U Cát Nhĩ sơn này. Tình hình bộ đội bên ngoài của chúng ta như thế nào rồi?” Thủ lĩnh Hỏa tinh linh La Luân, cùng đệ nhất cường giả ở Quang Minh đế quốc, cửu giai tạt phong kỵ sĩ Trác Lâm, hướng Diệp Phong mà hỏi.

“ Bộ đội của ta tiến từ phía dưới. Tình hình bộ đội của các ngài ở bên ngoài không có việc gì!” Diệp Phong chỉ về phía Đại Địa kỵ sĩ đoàn mà mỉm cười trả lời, làm cho đại biểu các quốc gia yên tâm thở phào nhẹ nhõm.

“Lôi Ân đoàn trưởng, chẳng biết có thấy ba sáo kiện Liệt Diễm sáo trang còn lại hay không?” Không có khả năng tranh được Liệt Diễm sáo trang, hoàng kim hùng sư Nộ Nham cùng những cường giả xung quanh nghĩ đến dọa lạc thiên sứ cùng ba sáo kiện khác bị Lôi Ân lén trộm đi, không nhịn được mở miệng hỏi.

“ Đương nhiên là không. Quy giả liên đội xuất hiện, ta cũng đang lúc tiến tới!” Diệp Phong nhìn tên sư tử nóng nảy, lắc đầu trả lời, nói dối cũng không có thay đổi bộ dạng.

“ Cái đám quy giả trang bị cổ quái, ngôn ngữ kỳ lạ này tựa hồ không phải chủng tộc ở Nam Bắc đại lục chúng ta. Cái tên bị Lôi Ân đoàn trưởng bắt sống, ngài chuẩn bị xử lý như thế nào?” Đại Biểu năm quốc gia còn lại nhìn Diệp Phong, rồi chính sắc hỏi.

“Ha ha ha, ta với đám rác rưởi kia thật tò mò. Bây giờ hắn đã trở thành ‘tù nhân của ta’, sau khi chấm dứt mọi việc, ta nhất định sẽ thẩm vấn hắn kỹ một phen!” Diệp Phong nghe vậy cười lớn, cố ý nhấn mạnh ‘tù nhân của ta’, để ra hiệu nhắc nhở đại biểu các quốc gia đừng có chủ ý bắt giữ.

“Nêu Lôi Ân đoàn trưởng thẩm vấn xong, phát hiện tình huống gì bất lợi với mọi người, thỉnh cầu ngài báo cho một tiếng!”

Đại biểu sáu quốc mặc dù muốn biết sự tình của bộ đội chủng tộc kỳ quái này, nhưng bộ hạ của bọn họ hiện giờ tất cả đều bị hôn mê, không có lực lượng đối khác với Tư lược đoàn, chỉ còn cách noi với Diệp Phong, nhẫn nhịn một phen, cười cho lấy lệ.

“Nhất định, nhất định. Mạt La đế quốc chúng ta luôn chuộng hòa bình. Nếu phát hiện chủng tộc này đối với mọi người bất lợi, nhất định sẽ thông tri cho tất cả mọi người!” Diệp Phong nghe đại biểu sáu quốc nói xong, trong lòng cũng không lo lắng gì, ngoài miệng cứ dùng lời khách sáo mà đáp ứng.

Nếu thẩm vấn có kết quả, phát hiện sự tình uy hiếp với các quốc, trong khi Diệp Phong có thể bảo vệ được Mạt La đế quốc, tên gia hỏa này sẽ không nói việc gì cho sáu quốc. Dưới tình hình tự bảo vệ, các quốc càng loạn, hắn càng cao hứng!

Đại biểu sáu quốc thấy hắn nói vậy, cũng không có ý kiến gì nữa, bắt đầu tìm biện pháp đánh thức những tên thuộc hạ bị bất tỉnh, còn các cường giả khác thì rút khỏi.

Ba vị lão chủ giáo Quang Minh giáo đình đều ngoài ý muốn bị độc mê, tự nhiên Á Sắt Lâm có thể ra mặt đề nghị tiểu tình nhân giúp đem đạo lạc thiên sứ về, chỉ huy của đám Hắc Ám thử nhân, để thẩm vấn nơi hạc lạc của đám Hắc Ám giáo đồ còn lại.

Diệp Phong sớm chuẩn bị sẽ thẩm vấn đạo lạc thiên sứ, nghe đề nghị của Á Sắt Lâm xong, không có lập tức đáp ứng, tỏ vẻ muốn rời khỏi, để hội hợp với Lạp Phi Nhĩ ngăn chặn Thiết Ni, rồi mới thẩm vấn Đạo Lạc thiên sứ, xem tình hình như thế nào lúc đó sẽ định đoạt.

La Luân đối với quan hệ của Phi Phi và Diệp Phong rất là nghi hoặc, hướng Phi Phi hỏi. Phi Phi chỉ cuối đầu xấu hổ, không nói gì, ông chỉ còn cách chủ động đến hỏi Diệp Phong, muốn là khi toàn bộ mọi việc kết thúc, nói vài việc với Diệp Phong, cũng như trước khi hội quốc phải biết rõ quan hệ giữa Phi Phi và Diệp Phong!

Đối với lão trượng nhân tương lai muốn tìm mình nói vài chuyện, Diệp Phong nhìn Phi Phi đang xấu hổ, cảm giác có chút rắc rối, nhưng cũng chẳng lo lắng gì, dù sao hắn và Phi Phi thật lòng, hơn nữa gạo đã nấu thành cơm rồi, lão trượng nhân không vui cũng không có khả năng bỏ mặt cảm thụ và danh tiếng của Phi Phi. Muốn tách rời bọn họ tốn nhiều lời cũng không được.

Chương 144 : Chưng khí chiến hạm , phù không dâm thiên sử

Dịch: kitjunior

Nguồn: hoanguyettaodan.org

Cuộc tranh dành Liệt diễm sáo trang ở U Cát Nhĩ sơn kết thúc không lâu, trở thành tiêu điểm nghị luận của mọi người, được biệt là Thác Ni – Tư Dịch có được Liệt Diễm thần Phủ và Liệt Diễm thần quan, trở thành nhân vật phong vân nhất đại lục. Tất cả đều muốn có thần khí của cường giả, tìm kiếm gã và tung tích của ba kiện Liệt Diễm sáo trang còn lại ở khắp nơi.

Tiếp theo là quy giả liên đội của Đại Quy Bồn đế quốc thần bí, và người được lợi nhiều nhất sau cuộc chiến, nhưng không có thần khí, là Mạt La Hoàng gia tư lược đoàn. Tất cả đều là chủ đề bàn luận khắp nơi, từ nơi hạ lạc của Đại Quy Bồn đế quốc thần bí, rồi cười nhạo Mạt La hoàng gia tư lược đoàn trở thành người thắng chung cuộc nhưng lại không có thần khí.

Họ lại không biết rằng, đệ nhất mỹ nam của hoàng gia Tư lược đoàn, Băng Sương Long kị sĩ Lạp Phi Nhĩ, dưới sự hiệp trợ của lưu manh hầu tử Tiểu Hắc, đã lấy được thần phủ và thần quan, gom đủ cả năm kiện Liệt Diễm thần sáo!

Nếu công khai bàn luận người đoạt được Liệt Diễm sáo trang, thì vinh dự này phải dành cho Tiểu Hắc, vì cả năm sáo kiện đều do nó lấy được, do đó mới trở thành tài sản của Tư Lược Đoàn.

Lạp Phi Nhĩ đại lĩnh đệ nhị Bạch Điều kị sĩ đại đội ngăn chặn Thác Ni, cũng không tốn bao nhiêu thời gian, bao vây, quần xạ, thêm vào Tiểu hắc lén đến gần cho gã một quyền cực mạnh. Thác Ni vừa mới mệt mỏi sau trận đại chiến, mặt lộ vẻ không tin được, ngã từ trên cao xuống đất, hộc máu chết tươi. Hai kiện thần khí và ma tinh Hoả Diễm sư thừa tất cả trở thành chiến lợi phẩm của Tư lược đoàn.

Thủ lĩnh hoả tinh linh La Luân, mặc dù cảm thụ được quan hệ không bình thường giữa Phi Phi và Lôi Ân, nhưng cũng không thể ngờ được lần trốn nhà đó của Phi Phi, đã dâng hiến hết cho tên Lôi Ân đỉnh đỉnh đại danh Cầm thú nam tước này, hơn nữa còn cam nguyện trở thành nữ nhân chung chồng!

La Luân vốn coi trọng chuyện tình cảm chuyên nhất, nhất thời bị con gái chọc tức đến không biết nói gì. Nếu muốn con gái đoạn tuyệt quan hệ với

Lôi Ân, chỉ cần nhìn ánh mắt nó chan chứa tình cảm nhìn hấn, ông không muốn nữ nhi phải chịu đau khổ. Nó đã là nữ nhân của Lôi Ân, mà không gả cho hấn, miễn cưỡng bức nó đoạn tuyệt với hấn, ắt sẽ ảnh hưởng đến tình phụ tử.

Cuối cùng, La Luân không còn cách nào khác, cố nén ý niệm muốn giáo huấn Lôi Ân ở trong đầu, trình trọng nhắc nhở hấn một phen, chuẩn bị công khai đến hoả tinh linh bộ lạc để rước Phỉ Phỉ, còn dặn, nếu để Phỉ Phỉ chịu chút uỷ khuất nào, hấn sẽ bị cả bộ lạc hỏi tội!

Ân, lời cuối cùng có thể như là một lời răn đe của lão trượng đối với nữ tể.

Diệp Phong với lời răn đe của lão trượng nhân, cũng nhân muốn mang Phỉ Phỉ công khai hỏi cưới, trong lòng khóc cười không được. Phỉ Phỉ thấy phụ thân chỉ tức giận mà không có ý tách rời nàng với tình nhân, tâm trạng rất vui mừng, vâng lời phụ thân rời đi, không tỏ vẻ gì là không hài lòng cả!

Cho nên khi phụ thân muốn tình nhân cưới nàng càng sớm càng tốt, Phỉ Phỉ mặc dù cũng muốn, nhưng nghĩ cho tình nhân, lấy lý do mình chưa nghĩ sẽ xuất giá sớm như vậy, chờ đợi một thời gian đã. Dù sao nàng cũng có Truyền tông trận, có thể tùy thời lưu lại bên tình nhân.

Khi Lộ Lộ, Nguyệt Nhi, Tĩnh Hương, Liên Na, Mộng Hình, Phỉ Phỉ, Đế Na, Á Sát Lâm chư vị mỹ nhân biết hấn không chỉ thu được toàn bộ Liệt Diễm sáo trang, mà còn kiếm được Quang Minh thánh kiếm và Quang Minh thánh giới, tất cả đều cao hứng cho hấn, cảm thấy kiêu hãnh vì có được nam nhân như vậy! Đặc biệt là dực nhân chủ giáo Á Sát Lâm, tại phòng ngủ của Đế Na, thấy được hai kiện Quang Minh sáo trang, hưng phấn ôm lấy Diệp Phong, điên cuồng tổ ái cùng hấn, tận tâm phục vụ cho hấn, khiến hấn được hưởng khoái cảm cao nhất!

Loại chí bảo Liệt Diễm sáo trang này, Diệp Phong không thể dùng, đương nhiên giao cho người trung thành với hấn. Mộng Hình và Phỉ Phỉ, một người là Liệt diễm kiếm khách, một người là hoả hệ ma pháp sư, cả hai đều thích hợp với Liệt Diễm sáo trang, có thể lưu phiên dùng. Bất quá Mộng Hình nếu sử dụng Liệt Diễm thần phủ, sẽ không thể phát huy hết kiếm thuật, nên hấn cùng Mạn Nỗ Ai Nhĩ bàn luận một hồi, ý định đem Liệt Diễm thần phủ trở thành Liễm thần kiếm!

Dưới sự bức cung của ba tên bại hoại Khải Đặc, Ai Đức, Ba Nhĩ, Thạch Xuyên - Tú Cát hoảng sợ nói ra hết mọi việc, kể cả mục đích đến Nam Bắc

đại lục cho bọn người Diệp Phong nghe, còn có các vấn đề liên quan đến Đại Quy Bồn đế quốc. Hơn nữa bọn chúng còn cất giấu hơn năm mươi quy giáp thuyền, tất cả đều bị tịch thu.

So với Thạch Xuyên, vị Hắc Âm giáo đình trẻ tuổi này xem ra rất ương ngạnh. Ba tên bại hoại Khải Đặc thậm chí dùng cương châm đâm vào niệu đạo của y cũng không khiến y kêu rên một tiếng, ngược lại còn không ngừng dùng lời lẽ ác độc chửi mắng Diệp Phong. Á Sát Lâm tức giận căn bản không nghĩ tới việc giải hấn về Quang Minh giáo đình là làm ô nhục thánh địa, đã trực tiếp ra lệnh cho ba người Khải Đặc lập tức tiến y thẳng xuống Minh giới!

Tên gia hỏa Diệp Phong nghe những lời mắng chửi của Quỳnh Dịch, hoàn toàn không để ý, ngược lại rất cảm thấy hứng thú với những thứ đồ hàng hải của đám Thạch Xuyên – Tú Cát, với ý định ngao du thế giới của hấn rất có lợi. Cho nên, việc Đại Quy Bồn đế quốc muốn xâm phạm Nam Bắc đại lục, Diệp Phong cầu mà chẳng được, cười thầm nếu đám vương bát tập toái dám đến, sẽ cho chúng có đến mà không có về!

Hoả Diễm viên vương loại ma sủng siêu cường này dĩ nhiên không thể lãng phí! Sau một hồi đắn đo, hấn để Phi Phi giải trừ khế ước với Quang Minh bạch vũ điều, rồi lập khế ước thu Hoả Diễm viên vương làm ma sủng mới.

Các anh linh đã chết trận hôm nay của Tư Lược đoàn, sau khi được Ba Nhĩ cố gắng câu thông, toàn bộ sống lại trở thành bất tử khô lâu, cũng đủ số tạo thành hai Vong linh chiến sĩ đại đội, chuyên chức phụ trách tạp vụ tại cứ điểm bí mật, giám thị địa tinh nô dãi, càng làm cho chúng sợ hãi, trở nên vâng lời hơn.

Dưới sự quản lý của Tỉnh Hương, Võ thuật học viện phát triển rất nhanh, danh tiếng càng lúc càng lớn. Cho dù đệ tử tư chất bình thường, cố gắng tu luyện Ngũ hành quyền và Ngũ hành quyết, cộng thêm kiên trì huấn luyện thể năng, cùng với sự bồi dưỡng tri thức của các vị đạo sư, đều tiến bộ rất nhanh!

Được học miễn phí, hơn nữa còn được học bản lĩnh thật, loại này rất hấp dẫn với các thanh niên bình dân, phải nói là cực kỳ hấp dẫn. Hiện nay càng lúc càng nhiều thanh niên bình dân Mạt La muốn đến học, Tỉnh Hương đang có kế hoạch khuếch trương Võ Thuật học viện.

Trải qua tuyển lược, Tư lược đoàn lấy ra một nhóm Tứ giai Băng sương kị sĩ từ học viện, hợp với Băng Sương kị sĩ đoàn, được Diệp Phong phái tới Kỳ Khoa Đức tuyết sơn, dưới sự hướng dẫn của Vu Lị Ni long vương, bắt đầu tập cuối Băng Sương Long ung, cũng như cố gắng bồi dưỡng cảm tình với chúng. Diệp đại đoàn trưởng đang muốn lập một Long ung kị sĩ đoàn, chỉ cần kị sĩ và Long ung có cảm tình tốt, sẽ thỉnh cầu Vu Lị Ni nữ vương, cho phép kị sĩ lập tâm linh khế ước với Long ung.

Tinh Quang bình nguyên hôm nay đã là cấm địa của Mạt La đế quốc, không có sự cho phép của Diệp Phong, không ai có thể vào Tinh Quang bình nguyên dưới bất kỳ tình huống nào. Bạch Điều xạ thủ đoàn thì phụ trách cảnh giới trên không, Hoả thương xạ thủ đoàn, Bạch Lang trung đội phân thành các tiểu đội tuần tra trên mặt đất. Đại địa kị sĩ đoàn thì thiết lập một hệ thống địa đạo trong phòng ngự. Phòng ngự kĩ càng như thế, hoàn toàn chưa có ngoại nhân có biện pháp tiến vào bình nguyên!

Dưới sự đôn đốc của chú tào trung đội, đám địa tinh nô dãi làm việc cật lực, hơn trăm tên cùng làm một tiểu hình chung khí chiến hạm (chiến hạm nhỏ chạy bằng hơi nước). Sau khi thông qua nhiều phiên thực nghiệm, việc kiến tạo đã thành công, khiến cho lưu manh đại đoàn trưởng vui mừng cực hạn. Bởi lẽ, tiểu hình chung khí chiến hạm đã kiến tạo thành công, thì việc kiến tạo đại hình chung khí chiến hạm chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi!

Chiến hạm hoàn thành, Diệp Phong cùng chư vị mỹ nhân tự nhiên sẽ tự mình thử trước, thể hiện cảm thụ ngồi một chiến hạm hàng hải đi trên biển rộng. Diệp Phong giống như con vịt khô, trước giờ ngay cả ở địa cầu cũng chưa từng đi thuyền máy bao giờ, nay đã có cơ hội thể nghiệm. Ngày hôm qua, tên gia hỏa này đã ra lệnh cho cự nhân trung đội khiêng tiểu hình chiến hạm đến ven biển phía nam Vọng Triều sơn, Hắc cùng năm vị mỹ nhân, thể nghiệm cảm giác đi thuyền trên biển nam, hơn nữa còn tiêu hồn một đêm. Cuối cùng hắc lệnh cho cự giải chiến sĩ ở lại cùng ả nhân trên chiến hạm ở vùng biển phía nam, còn mình thì dẫn năm nữ nhân qua Truyền tông trận phản hồi trú địa bí mật. Hôm nay, đến cùng hắc là ba vị đại, trung, tiểu tình phụ mỹ nhân. Bọn họ cũng muốn thể nghiệm cảm giác trên biển, cũng như kích thích hoan ái tiêu hồn trong khoang thuyền!

“Đế Na tỷ tỷ, cầu tỷ ..... mau dừng lại.... Như thế không được đâu .....không muốn..... a..... không muốn..... Tỷ mau lấy ra..... Lôi Ân, chàng mau tới cứu thiếp..... bảo tỷ ấy dừng lại.....”

“Lạc lạc, Phỉ Phỉ muối muối, tên Lôi Ân đại sắc lang ấy đang bận rộn, căn bản không có thời gian để ý chúng ta. Muối đã động tình ước đến nỗi này..... hì hì... ngoan nào, để cho tỷ.....”

Hoàng hôn, trong tiểu hình chung khí chiến hạm, lúc này đồng tính luyện ái Đế Na chỉ có chiếc đuôi ngọc được che bởi đôi tất vải màu lam, hôm nay rốt cuộc cũng có cơ hội được thân thiết với tỷ muối tương lai. Nàng đặt tinh linh mỹ nữ Phỉ Phỉ ở dưới, rồi lấy ra cái song đầu dương vật giả mà nàng hàng ngày vẫn dùng, đưa vào cắm địa. Sau đó nàng xộc chiếc váy ngắn màu tím của Phỉ Phỉ lên, học theo cách bị tình nhân cưỡng bạo, xé rách đế khó của Phỉ Phỉ, đưa cái dương vật giả nhập vào cắm địa của Phỉ Phỉ, xâm phạm Phỉ Phỉ, đồng thời cũng tự thoả mãn dục hoả của chính nàng.

“Đế Na, muối thật sự là một tao hoá, cả nam lẫn nữ đều ăn!” Á Sắt Lâm toàn thân là một bộ y phục màu đỏ, thu hai cánh lại, rồi câu hôn mê người chống hai tay, quỳ xuống bên phải Đế Na và Phỉ Phỉ, để mặc cho tiểu tình nhân cười ở phía sau, dùng sức nắm bóp cặp mông hôn viên đầy đặn, hai mắt động tình mắt hôn, nhìn Phỉ Phỉ bị Đế Na xâm phạm, cười duyên phong tao.

“Ý, nói đến phong tao, thì muối làm sao có thể cùng Á Sắt Lâm tỷ tỷ so sánh được? nhìn hình dáng tỷ quỳ gối để cho Lôi Ân cười, muối muốn biết Quang Minh giáo đồ mà thấy hình dạng dục tiên dục tử của tỷ bây giờ, không biết sẽ có vẻ mặt gì!”

Hai tay Đế Na giữ chặt hai chân đang giãy dụa của Phỉ Phỉ then thùng, vẫn tiếp tục học hỏi động tác của tình nhân, mạnh mẽ xâm phạm cắm địa của Phỉ Phỉ, nghe thấy Á Sắt Lâm đang bị cười chọc nàng, lập tức mỉm cười vũ mị phản bác lại.

“Lạc lạc, muối cứ nói... cứ nói cho Quang Minh giáo đồ biết..... ta càng..... ta càng cảm thấy kích thích hơn..... a.....hảo Lôi Ân..... đừng dùng sức, dùng sức ôm thiếp..... mà mau làm cho Đế Na tao hoá này chết luôn..... ” Á Sắt Lâm nhìn Đế Na mà cười duyên phong tao, cố ý vịn vẹo cái mông để kết hợp, khiêu khích dục hoả Đế Na.

“Ha ha, hai người các nàng mười phần đều là tao hoá. Hôm nay lão tử sẽ cười mấy nàng tao hoá này đến nỗi không thể xuống giường luôn!” Diệp Phong nhìn Phỉ Phỉ ngượng ngùng mới hai mươi tuổi, cùng với Đế Na ba mươi và Á Sắt Lâm bốn mươi, cười đậm đả xấu xa. Tay trái hấn bóp cái mông của Đế Na, tay phải thì siết cự nhũ của Á Sắt Lâm, tiểu hoà thượng

thì không ngừng hưởng đại thí cổ và cảm địa của mỹ phụ thành thực, trong lòng rất là thoả mãn!

“Ba người các người đều không phải là người tốt.....” Phỉ Phỉ đang bị Đế Na đặt ở dưới để xâm phạm, hai mắt nhìn Đế Na và Á Sát Lâm, cùng với tiếng cười đậm tiếu của tình nhân, nở nụ cười khúc khích, rồi làm mặt oán giận trông rất quyến rũ.

“Hắc hắc, tiểu tinh linh mỹ nhân của ta đừng lo, lão công sẽ yêu nàng một hồi!” Diệp Phong nhìn Phỉ Phỉ hờn dỗi, tay bóp một cái lên kiềng đồn của nàng, sau đó cùng Á Sát Lâm thay đổi tư thế, xoay người nằm trên giường, đặt thân thể mềm mại của Á Sát Lâm thành thực lên trên, tại bên tai nói với Á Sát Lâm một đề nghị xấu xa.

“Lạc lạc, tiểu sắc lang của thiếp, loại ý niệm xấu xa trong đầu này, chàng cũng có thể nghĩ tới. Chàng quả thật đúng là một dâm tặc tiêu chuẩn!” Á Sát Lâm nghe Diệp Phong nói xong, nhin không được cười duyên, miệng a một cái, đôi cánh khiết bạch sau lưng đột nhiên vũ động, đem cả Diệp Phong đang xâm phạm thân thể mình bay lên không trung, rồi để Diệp Phong nằm trên người nàng, mặc sức điên cuồng kích thích cùng hưng phấn đùa giỡn nàng!

“Ha ha ha, kích thích, kích thích, kiểu chơi này thật kích thích, con mẹ nó thật là sướng khoái!” Diệp Phong dùng hai chân cuốn lấy cặp đùi đẹp thon dài của Á Sát Lâm, ôm chặt hai vai bóng loáng mồ hôi của nàng, nhìn xuống Đế Na cùng Phỉ Phỉ đang kinh ngạc bên dưới mà hưng phấn cười to, rồi ngấu nghiến đôi môi của Á Sát Lâm một hồi, cười đậm: “Tao hoá, xem bốn thiên sứ ky sĩ cười nàng..... ha ha ha!”

“Thật đúng là sắc nam dâm nữ. Loại phương thức này các người cũng nghĩ ra!” Đế Na đang cường bạo Phỉ Phỉ ở bên dưới, ngẩng đầu vừa buồn cười vừa ganh tỵ nhìn Diệp Phong và Á Sát Lâm, không nhin được chu miệng hừ nhẹ.

“Hi hi, Lôi Ân, tư thế của các người thật là buồn cười...!” Đại tiểu thư tinh linh đan thuần Phỉ Phỉ nhìn tình nhân và Á Sát Lâm đang tầm hoan trong tư thế cổ quái, trong nhất thời quên rằng mình đang bị Đế Na xâm phạm, nhin không được phải cười hi hi.

“Hắc hắc, chủ giáo tao hoá của ta, nhìn xem hai vị tỷ muội của nàng đang dùng ánh mắt hâm mộ nhìn nàng kìa!” Diệp Phong vẫn đang nằm trên người của thực nữ mỹ lệ Á Sát Lâm, nhìn hình dáng nhị nữ phía dưới, hai

tay niết chặt cự nhũ của Á Sắt Lâm, cố ý đình chỉ động tác, đùa giỡn cười hắc hắc.

“Đáng chết, tiểu sắc lang đáng chết này, người ta là đang muốn cái đó.... chàng, nhanh lên một chút đi....” Á Sắt Lâm đang thể nghiệm tư thế mới, sắp tới cao trào, thấy tiểu tình nhân đình chỉ động tác, lập tức trách móc, chủ động nâng kiêu đồn lên, như là muốn chính mình được cười!

“Ha ha, tao hoá quả nhiên là tao hoá. Trong tất cả các nữ nhân của lão tử, nàng là số một. Hôm nay để bổn thiên sứ kị sĩ cùng hai tao hoá các nàng với tiểu tình linh mắc cỡ kia lần lượt từng người....ha ha...” Tên cầm thú nhìn chỗ phía dưới của dực nhân thực nữ phát nóng, cười xấu xa vô sỉ, rồi lại điên cuồng cười!

Lại không biết vùng biên xung quanh của tiểu hình chung khí chiến hạm lúc này đột nhiên xuất hiện biến hoá.

Chương 145 : Hồ Kinh chiến sĩ , Mỹ Nhân Ngư công chúa

Dịch: kitjunior

Nguồn: hoanguyettaodan.org

“Đoàn trưởng, chúng ta bị Hồ Kinh chiến sĩ bao vây rồi!!” Cự giải chiến sĩ đang bảo vệ xung quanh, phát hiện dị trạng trong biển, lập tức hô lớn nhắc nhở đoàn trưởng đại nhân.

Tiếng hô của bọn họ vừa thốt ra xong, thì bên ngoài tiểu hình chiến hạm khoảng hai mươi thước đột nhiên bạo khởi những ngọn sóng lớn, hơn trăm tên Hồ Kinh chiến sĩ cường tráng, trong tay cầm cự hình tam xoa kích phủ đầy rỉ đồng, từ dưới biển trời lên, bao vây tiểu hình chiến hạm. Không tính đến nửa người còn đang chìm trong nước thì thân trên của chúng đã cao đến hơn năm thước!

“Hồ Kinh chiến sĩ? Bà nội ơi, lũ hồn đản này đến thật là đúng lúc!”

Bên trong khoang thuyền, Diệp Phong chính là đang tiêu hồn cười trên người của dực nhân thực nữ, nghe được chiến hạm bị Hồ Kinh chiến sĩ tối cường của hải tộc bao vây, bức bối phàn nàn, lưu luyến không muốn rời khỏi thân thể mềm mại mê người của Á Sắt Lâm.

Cục diện tiêu hồn đang có khí thế cực đỉnh thì bị làm loạn, Đế Na, Phi Phi, Á Sắt Lâm tam nữ đều nhú mày bất mãn, nhanh chóng mặc quần áo, hầu hạ tình nhân mặc y phục chỉnh tề rồi cùng hấn đi ra khỏi khoang thuyền.

Hồ Kinh chiến sĩ, cao cấp sinh vật của hải tộc, mình người đầu cá voi, lưng đen nhánh. Trên lưng có vây, sau vây có những vệt trắng xám hình yên ngựa, sau hai mắt có vệt trắng hình thoi, bụng trắng như tuyết. Bởi vì tính tình hung hãn, nên còn được gọi là ác kinh chiến sĩ, sát kinh chiến sĩ, hay nghịch kích kinh chiến sĩ. Khi trưởng thành thân cao mười thước, cường tráng cực độ, là chiến sĩ tối cường của Hải tộc, có thể so sánh với Bát giai cường giả trên lục địa!

“Cự giải, ta là Tát Tư hải quốc, Hồ Kinh đoàn trưởng Tạt Nặc – Ba Lợi. các người ngang nhiên dám phản bội chủng tộc của chính mình, nương nhờ dị tộc trên lục địa, lập tức theo chúng ta về để nhận chế tài của Hải vương!!”

Một gã giống như thủ lĩnh, nhìn bốn người Diệp Phong đi ra khỏi khoang thuyền, cùng với tiểu đội ả nhân trên giáp bản, trong mắt tràn đầy thần sắc khinh thường, quay đầu trừng mắt hướng về Lạc Kỳ và Cự giải chiến sĩ, trầm giọng quát khê.

“Tập Nặc – Ba Lợi” Lạc Kỳ và Cự giải chiến sĩ nghe vậy knh ngạc nhìn Tập Nặc, hừ nhẹ lên tiếng phản bác: “Tập Nặc đoàn trưởng, chúng ta theo Lôi Ân đại nhân được ăn ngon uống ngon, cũng không đùn đẩy việc gì liên quan đến hải vương, dựa vào cái gì theo các người về chịu chế tài?”

Lạc Kỳ cùng Cự giải chiến sĩ, trước đã từng nghe qua Hồ Kinh tối cường chiến sĩ Tập Nặc. Nếu là trước kia họ gặp Tập Nặc cùng với gần một trung đội Hồ Kinh chiến sĩ thế này, khẳng định là ngoan ngoãn nghe lệnh. Nhưng bây giờ đã khác, bọn họ đã tự coi mình là một phần của Mạt La Hoàng Gia tư lược đoàn, có Lôi Ân đoàn trưởng cường đại là chỗ dựa, Hải vương và Hồ Kinh chiến sĩ mặc dù đáng ngại nhưng bọn họ vẫn không chút sợ hãi. Dù sao nếu có đánh không thắng thì vẫn có thể bỏ chạy thông qua Truyền tống trận!

“Tốt, rất tốt! các người đã có gan nói những lời đại nghịch bất đạo như vậy, hôm nay ta đại biểu Hải Vương bệ hạ, đem các người và đám dị tộc này toàn bộ xử tử!” Tập Nặc nghe nói, lập tức bạo nộ, nhắc cự hình tam xoa kích dài mười thước, chỉ vào Lạc Kỳ và Cự Giải chiến sĩ, trầm giọng quát lớn.

“Hừ, nói khoác mà không biết xấu hổ! Cái đám đầu to cây mạnh hoành hành vô lý các người mà cũng đáng là chiến sĩ tối cường của Hải tộc?” Vì đang hoan ái thì bị quấy rầy, Diệp Phong trong lòng khó chịu, cùng đại, trung, tiểu ba vị tình phụ, đứng trên giáp bản nghe xong hai lần ngôn ngữ bá đạo của Hồ Kinh chiến sĩ, cảm giác càng thêm bức bối, hai mắt tràn đầy sát khí nhìn sang Hồ Kinh chiến sĩ Tập Nặc cười lạnh khinh bỉ.

“Nhân loại, người ngang nhiên vũ nhục Hồ Kinh chiến sĩ chúng ta, tìm chết!!” Hồ kinh chiến sĩ đang vây quanh tiểu hình chung khí chiến hạm, mắt thấy một tên nhân loại bé nhỏ lại dám khinh thường nghi ngờ tư chất của Hồ Kinh cường đại chiến sĩ bọn chúng, lập tức tức giận hét lớn, vung lên cự hình tam xoa kích trong tay, muốn tiến lên đập nát chiếc thuyền sắt nhỏ không có buồm, lại có khói đen cổ quái bốc lên.

“Dừng tay! chẳng lẽ các người muốn chứng thực cho bọn chúng thấy Hải tộc tối cường chiến sĩ chính là một lũ đại khôi đầu man hoành vô lý hay

sao?”

Một đạo thanh âm thanh thúy khẽ vang lên, phía sau Tạt Nặc, một mỹ nhân ngư tóc xanh đẹp đến mức khiến người khác khó có thể tin, vung vẩy chiếc đuôi cá xinh đẹp màu đỏ, tư thái ưu nhã bơi tới, đầu lông mày mang theo một tia uy nghiêm khiến Hồ Kinh chiến sĩ không thể phản kháng!

Trời, trời, trời, trời, trời đất!!! Mỹ nhân ngư, mỹ nhân ngư a!!! Lão tử rất cuộc thấy được mỹ nhân ngư chân chính, xinh đẹp, chánh điểm, thật con mẹ nó chánh điểm....! Diệp đại sắc ang trên chiến thuyền, hai mắt nhìn chăm chăm vào mỹ nhân ngư xinh đẹp, trong đầu cực độ hưng phấn xuất hiện ý dâm, vừa rồi dục hoả vẫn chưa được phát tiết, nhất thời làm cho tiểu hoà thượng của hắn xuất hiện phản ứng!

Tuyệt sắc mỹ nhân ngư tóc xanh phủ vai, thân trên hoàn mỹ trắng nõn thanh khiết, chỉ có hai chiếc vú sò nhỏ che phủ đôi anh đào hồng làm người khác mơ tưởng, eo thon ngực sữa, vai đẹp bụng nhỏ, toàn bộ loã thể lộ ra ngoài, cực kỳ hấp dẫn. Đừng nói đến loại đại sắc lang như Diệp Phong, ngay cả ả nhân đang lái chiến hạm, thấy được hình ảnh hương điểm này, cũng đều xuất hiện phản ứng nên xấu hổ dời ánh mắt đi chỗ khác.

“Đẹp quá a!” Phi Phi nhìn mỹ nhân ngư trong truyền thuyết, đôi mắt phượng xinh đẹp tràn đầy thần sắc kinh thán. Đế Na và Á Sát Lâm ngay lúc mỹ nhân ngư vừa xuất hiện, tất cả đều hưng phấn quay đầu nhìn về phía tình nhân háo sắc, quả nhiên thấy hắn đang lộ ra hình dạng sắc mị mị, hơn nữa hạ thể còn có phản ứng, tất cả đều nhin không được bật cười lên!

“Ái Lệ Ti công chúa, ngài sao lại đến đây? Loại chuyện nhỏ như thế này giao cho Tạt Nặc là được rồi, ngài mau trở về đi!” Lập tức lo lắng mở miệng khuyên bảo.

“Bình tĩnh một chút, chẳng lẽ người và nhiều Hồ Kinh chiến sĩ đến vậy mà không bảo vệ được ta an toàn sao?” Mỹ nhân ngư được xưng là Ái Lệ Ti công chúa, ngẩng đầu nhìn Hồ Kinh chiến sĩ Tạt Nặc cao lớn, nhàn nhạt nhắc nhở, quay đầu nhìn lướt qua Diệp Phong sắc mị mị, nhíu mày không vui, ôn nhu nói với Lạc Kỳ và Cự giải chiến sĩ: “Cự Giải, ta là Tát Tư hải quốc trưởng công chúa, Ái Lệ Ti – Tát Tư, hôm nay đại lĩnh Hồ Kinh chiến sĩ tuần tra các lãnh địa, ngoài ý muốn gặp được các người. Ta rất muốn biết tại sao các người lại làm hộ vệ cho dị tộc, có thể cho ta biết nguyên nhân không?”

“Công chúa điện hạ tôn kính, Lôi Ân đại nhân có thể cung cấp cho chúng tôi nhu cầu vật chất tốt nhất, hơn nữa đối với chúng tôi như huynh đệ, cho nên chúng tôi mới nguyện làm hộ vệ cho hân.” Lạc Kỳ và Cự Giải chiến sĩ trước sau mở miệng biểu thái.

Vật chất nhu cầu của đại lục.....Ái Lệ Ti công chúa nghe vậy, ngoảnh mặt đi suy nghĩ, đôi mắt nhìn lướt qua tên lưu manh đoàn trưởng bộ dạng sắc mị mị, nói với Lạc Kỳ và Cự giải chiến sĩ: “Các người nên biết, chúng ta là Hải tộc cao quý, từ trước đến nay không đảm đương nô phó hay hộ vệ cho dị tộc lục địa, các người làm vậy là phá vỡ quy củ. Hôm nay sự việc đã rồi, sau này ta không muốn thấy các người lại hộ vệ cho hạm thuyền của dị tộc xuất hiện trong lãnh địa của Hải tộc, hiểu rõ chưa?”

Có thể không gây ồn ào với Hải tộc hoàng thất, Lạc Kỳ và Cự Giải chiến sĩ dĩ nhiên thập phần vui mừng, nghe Ái Lệ Ti nói xong, vừa định mở miệng tỏ vẻ hiểu được, Hồ Kinh chiến sĩ Tập Nặc lại nói với Ái Lệ Ti:

“Công chúa điện hạ, không thể dễ dàng cho bọn Cự Giải này phá lệ, nếu không sự việc truyền ra, sẽ có rất nhiều hải tộc chiến sĩ bắt chước bọn họ, Hải vương sẽ khó làm việc, hơn nữa, tên nhân loại kia xâm nhập Hải vực của chúng ta, vũ nhục Hải tộc chiến sĩ, hơn nữa ánh mắt nhìn ngài cũng thập phần bất kính, nhất định phải bắt hân trả một cái giá đắt!”

“Điều này...” Ái Lệ Tư nhíu mày nhìn Tập Nặc cùng phần đông các Hồ Kinh chiến sĩ đang tức giận, biết được nếu không cho bọn Hồ kinh chiến sĩ vốn cao ngạo này dạy cho bọn dị tộc đã vũ nhục bọn họ một bài học, bọn họ khẳng định sẽ rất không thoải mái. Gật đầu: “Được rồi, nhưng dùng danh nghĩa của chiến sĩ, giảng dạy cho bọn họ một cái “thuyết pháp” a!”

“Tạ công chúa điện hạ!” Tập Nặc hưng phấn tạ ơn, nhìn Diệp Phong đang ở trên giáp bản, thần thái sắc mị mị nhìn chăm chăm vào Ái Lệ Ti công chúa, khinh bỉ cười lạnh một tiếng, chỉ vào Diệp Phong trầm giọng nói: “Nhân loại, người dám phỉ báng Hồ Kinh chiến sĩ chúng ta không xứng đáng là Hải tộc tối cường chiến sĩ, ta lấy danh nghĩa Hồ Kinh tối cường chiến sĩ khiêu chiến người. Nếu ta chiến bại sẽ tùy người xử trí, nếu người chiến bại sẽ vĩnh viễn táng thân tại phiên hải vực này!”

“Hừ, người khiêu chiến ta?” Diệp Phong nghe vậy cười thầm trong lòng, ngoài mặt lại khấn trương nhìn Tập Nặc, trào phúng nói: “Người đường đường là một Hồ Kinh chiến sĩ cao mười thước, lại hướng về một nhân loại khiêu chiến, chẳng lẽ người không thấy mất thể diện à?”

“Hừ, người có thể khiến Cự giải chiến sĩ làm hộ vệ, đương nhiên không có khả năng là nhân loại bình thường. Chẳng lẽ người dám vũ nhục Hồ Kinh chiến sĩ chúng ta, bây giờ không dám nhận lời khiêu chiến của ta à?” Hồ Kinh chiến sĩ Tập Nặc nhìn Diệp Phong khinh thường chất vấn.

“Ha ha, nói dường như rất có lý! Bốn đoàn trưởng dường nên nhận lời khiêu chiến của người? Ân, quả thật là nên nhận!” Diệp Phong gật gật đầu thì thầm bốn cột, nhìn nhìn mỹ nhân ngư khuynh quốc khuynh thành, trong lòng ác ý cười thầm, quay sang nói với Tập Nặc: “Ta có thể nhận lời khiêu chiến cùng người, bất quá, khi chiến đấu với cường giả, ta luôn thích thêm vào cá cược. Như vậy đi, nếu trong vòng ba chiêu ta đánh bại người, mỹ nhân ngư công chúa của người sẽ làm tình phụ cho ta. Nếu trong ba chiêu ta không đánh ngã được người, ta cùng với hộ vệ và nữ nhân của ta, để mặc cho các người xử trí, tuyệt không phản kháng!”

“Cái gì? Ba chiêu?? tên nhân loại đáng hận, không những xem thường Hồ Kinh chiến sĩ chúng ta, còn dám xúc phạm Ái Lệ Ti công chúa! Ta giết người!” Bọn Hồ Kinh chiến sĩ nghe vậy đều bạo nộ, cầm cự hình tam xoa kích, lao về phía tiểu hình chiến hạm.

“Dừng tay!” Hồ Kinh chiến sĩ Tập Nặc nét mặt tràn ngập giận dữ, quát bảo thuộc hạ ngăn lại hành động, nhắc kích hướng Diệp Phong căm giận nói: “Nhân loại, người đối mặt với khiêu chiến của ta, chứ không phải Ái Lệ Ti công chúa, người chưa phát giác ý muốn của người là rất vô tri sao? Ta cho người một cơ hội nữa, lập tức đường đường chính chính nhận khiêu chiến, nếu không Hồ Kinh chiến sĩ chúng ta sẽ xé nát bọn dị tộc các người, cùng bọn Cự Giải hộ vệ của người!”

“Tập Nặc, đừng buông bỏ vinh diệu của Hải tộc cao quý chúng ta! Nếu tên ngoại lai này dám khẩu xuất cuồng ngôn, ta nguyện ý làm phần thưởng để người cược cùng hắn ta. Đến đánh bại hắn cho ta, để hắn vì sự vô tri của mình mà trả giá!!” Ái Lệ Ti nhìn Diệp Phong đang phát ra ánh mắt khiêu khích với nàng, nghĩ đến đề nghị ngông cuồng đánh bại Tập Nặc trong vòng ba chiêu của hắn, không khỏi tức giận trầm giọng quát khế.

Hồ Kinh chiến sĩ Tập Nặc, nghe được Ái Lệ Ti công chúa nguyện ý làm tiền đặt cược cho hắn cùng dị tộc quyết đấu, nhất thời cảm giác vô cùng quang vinh, hưng phấn ngẩng đầu gầm lên một tiếng, nhắc tam xoa kích lên, hướng về tiểu hình chung khí chiến hạm tiến tới!

Chương 146 : Hiệp Trì công chúa , thừa long ngự nữ đích sắc lang

Dịch: darkpanther

Nguồn: HNTD

Á Sắt Lâm, Đế Na, Phi Phi đại, trung, tiểu, ba vị tình phụ, nghe điều kiện cá cược của Diệp Phong đưa ra, đều đoán được ý định bản thủ trong đầu hắn, đưa mắt nhìn Hồ Kinh chiến sĩ Tạt Nặc đầu chí dăng cao, cùng mỹ nhân ngự tiểu công chúa thân sắc tự tin, tam nữ đều có ý cười thâm, hiểu được rằng các nàng sắp có thêm một vị tỷ muội.

Lạc Kì cùng Cự giải chiến sĩ đều hiểu rõ sự cường hãn của Hồ Kinh chiến sĩ, nhưng nhìn Tạt Nặc cùng Ái Lệ Ti đều nhận định họ sẽ thua. Một Hồ Kinh chiến sĩ, dù cường hãn đến đâu cũng không phải là đối thủ của Lôi Ân đoàn trưởng.

Hồ Kinh chiến sĩ tràn trề tự tin, tiến vào khoảng cách có thể dùng tam xoa kích tấn công tiểu hình chiến hạm, nhìn Diệp Phong nhắc nhở: “nhân loại, ngươi có thể xuống thuyền rồi mang một tên Cự giải chiến sĩ quyết đấu với ta, nếu không đồng bạn sẽ bị liên lụy. Đến lúc đó đừng trách Hải tộc chiến sĩ chúng ta làm liên lụy đến bọn nhược tiểu!”

“Hắc hắc, để ta mang theo một Cự giải chiến sĩ? đại khối đầu, xem ra từ trước đến giờ ngươi vẫn luôn là người tự tin như thế? hắc hắc, ta là người rất thích phá nát lòng tự tin của địch nhân!” Diệp Phong nhìn Tạt Nặc cười phóng túng, sau đó cười lạnh nói: “Từ nay về sau, mỹ nhân ngự công chúa nhất định trở thành tình phụ của lão tử!”

Vừa nói, song cước của tên gia hỏa này từ trên giáp bản mượn lực khởi chiêu, như tia chớp phóng tới, lập tức đánh tới ngực trái của Hồ kinh chiến sĩ Tạt Nặc, chưởng trái ấn vào bộ ngực rất dày của Tạt Nặc, nhìn Tạt Nặc đang giật mình về tốc độ của hắn:”xem ra đối phó với loại hỗn đản chỉ biết cậy mạnh các ngươi, thật không cần đến ba chiêu!”

“Bang!”

Diệp bại hoại đánh bất ngờ như điện xẹt, tiếng cười lạnh hạ xuống, chưởng trái ngay khi Tạt Nặc vùng quyền định đánh xuống, toàn lực vận hành chánh khí tung một chiêu ‘Tuyệt tình toái tâm chưởng’, chưởng kinh hùng hồn trực tiếp đánh sâu vào tâm tạng Tạt Nặc, tâm tạng hắn lập tức

đau kịch liệt, sau đó ngã ngửa xuống biển, làm một đám bọt nước lớn tung lên.

“Cái này... cái này... chỉ một chiêu đánh bại Tạt Nặc?!”

Ái Lệ Ti mỹ nhân ngư, cùng với số đông Hồ Kinh chiến sĩ vây quanh, mắt nhìn thấy tên tiểu nhân loại trước mặt rất nhanh tới trước mặt Tạt Nặc, một chiêu đánh ngã hẳn, đều lộ ra vẻ khó tin, vô pháp tưởng tượng một nhân loại lại có thể cường đại như thế!

Kì thật, Diệp Phong có thể một chiêu đánh bại Tạt Nặc hoàn toàn là do Hồ Kinh chiến sĩ tuy thực lực cường đại mà tốc độ lại quá kém. Nếu là trên chiến trường, chúng sẽ là ác mộng của binh sĩ, nhưng nếu là đơn độc đả đấu với cửu giai cường giả, chỉ cần dựa vào tốc độ cũng có thể khiến bọn chúng sớm chết rồi.

“Hắc hắc, mỹ nhân ngư công chúa, sau này ngươi sẽ là cấm luyện (vật quý giá - miếng thịt ngon) của lão tử, ha ha...”

Xú lưu manh một chiêu đánh ngã Tạt Nặc, ha hả cười to, chân điểm trên mặt nước vài cái, đã đến trước Ái Lệ Ti công chúa, tay phải ôm cái eo nhỏ xích loã quang khiết của nàng, trong biểu tình hoảng sợ của nàng, hai chân nhanh chóng mượn lực điểm nhẹ trên mặt biển, nhanh chóng trở về giáp bản của chiến hạm.

“Ái Lệ Ti công chúa!!!”

Tạt Nặc từ dưới biển bật dậy, tâm tạng vẫn còn đau đớn, cùng với Hồ Kinh chiến sĩ, thấy công chúa bị tên nhân loại cường đại cướp lên thuyền, đều kinh hãi thất sắc, đều lao lên muốn cứu giá.

“Mỹ nhân ngư công chúa của ta, lập tức đình chỉ cái bằng hệ ma pháp nhảm chán này, nếu không ta sẽ ngay lập tức tháo hai cái vỏ sò của nàng!”
Diệp Phong phát hiện Ái Lệ Ti niệm chú định phóng thích ma pháp, tay phải sắc mị mị nắm giữ vú trái cao vút của nàng, gian ác nhắc nhở. Dưới ánh mắt cực độ nhục nhã uỷ khuất của nàng khi đình chỉ niệm chú, Diệp Phong hắc hắc nhìn Tạt Nặc và Hồ Kinh chiến sĩ, nói: “Các ngươi nếu không muốn một chiêu vừa rồi của lão tử dùng trên người của mỹ nhân tiểu công chúa này, thì lập tức lăn đi cho lão tử!”

“Ti bỉ, ngươi là một tên hỗn đản ti bỉ, ta còn chưa chết, ngươi dám ngang nhiên bắt cóc công chúa điện hạ, ngươi không xứng đáng là một chiến sĩ!”
Bọn Hồ Kinh chiến sĩ nghe xong sự uy hiếp trắng trợn của xú lưu manh, đều không dám động nữa, Tạt Nặc chỉ Diệp Phong mắng lớn.

“Hắc hắc, đã nói ba chiêu đánh ngã ngươi thì ta thắng, bây giờ một chiêu đã đánh ngã ngươi, lại muốn lật lọng à?”

Diệp Phong vô lại nhìn Hồ Kinh chiến sĩ, cười lạnh nói với Tập Nặc: “Đại khôi đầu, sức mạnh của ngươi trên chiến trường thì còn khả dĩ, muốn đối đầu lão tử căn bản không được. Mau về chuyển cáo Hải Vương lão trượng nhân tương lai của ta, đa tạ ông ấy bồi dưỡng được một mỹ nhân ngư tình phụ xinh đẹp thế này, còn việc sau này...ông ấy không cần quan tâm nữa!”

“Vô sỉ, ti bỉ, hạ lưu!”

Ái Lệ Ti công chúa biết rõ mình chỉ là thất giai băng hệ ma pháp sư, khả năng của mình mà muốn công kích tên ác nhân này, căn bản chỉ là tự chịu nhục, nghe hắn nói xong tức giận đến nổi thân thể mềm mại rung lên, trừng mắt nhìn hắn mắng khế. Kết quả còn chưa mắng hết, đã bị Diệp đại sắc lang cười dâm hôn trúng đôi môi hồng nhuận mềm mại của nàng, nhất thời như bị sét đánh, ngây dại đứng yên tại chỗ!

“Đáng giận! ngươi là tên nhân loại đáng chết! mau thả Ái Lệ Ti công chúa!” Tập Nặc cùng Hồ Kinh chiến sĩ căn bản không nghe Diệp Phong nói, bọn họ nhìn công chúa điện hạ tôn kính bị Diệp Phong ôm trong lòng xúc phạm, đều điên cuồng rít gào, nhưng không có can đảm tiến lên, vì lo Diệp Phong sẽ thương hại đến công chúa.

Á Sắt Lâm, Đế Na, Phi Phi, nhìn Diệp Phong không ngớt giờ trò lưu manh, liếc mắt nhìn nhau, tất cả đều lộ nét cười khổ dung túng, trong lòng không cho là Diệp Phong dung túng, ngược lại nghĩ mỹ nhân ngư công chúa lấy thân ra đặt cược, thuần túy là tự đâm đầu vào lưới rồi! Đang giao hoan thì bị quấy rầy không thể tiếp tục, đừng nói đến Diệp đại sắc lang, ngay cả Á Sắt Lâm tam nữ đều thập phần giận dữ, thêm vào đó là nhân phẩm cực tệ của Diệp đại sắc lang, đối mặt với Hồ Kinh chiến sĩ khoa trương cao ngạo, cùng với tuyệt sắc mỹ nhân ngư khuynh quốc khuynh thành, hắn mà không nổi tà ý trong đầu, tam nữ thấy đó mới là bất thường.

Với vấn đề tuyệt sắc mỹ nhân ngư là công chúa, tam nữ không hề lo lắng, bởi vì Hải tộc công chúa bị lục địa nhân loại cướp đi là chuyện cả đời, Hải tộc vốn không thể ở lâu trên lục địa, sẽ không thể tìm được công chúa của họ.

“Mỹ nhân, cái miệng nhỏ của nàng thật mềm, nước bọt của nàng thật ngọt! Ta hôn nàng có thoải mái không?” Diệp Phong trước mặt mọi người

hôn lấy mỹ nhân ngư, cuốn lấy hương thiết (lưỡi thơm) của nàng một trận, chưa hết cảm xúc ngâng đầu nhìn Ái Lệ Ti công chúa cả mặt đỏ bừng, lệ thủy đầy mắt, sắc mặt cười hỏi.

“Người vô sỉ...ô ô...” Ái Lệ Ti công chúa trước giờ cao quý như ngọc, lại bị tên nam nhân vô sỉ vừa gặp mặt, ngay trước đám đông cướp đi nụ hôn đầu, nhin không được bật khóc.

“Ái Lệ Ti công chúa....” Tập Nặc cùng Hồ Kinh chiến sĩ, toàn thân run rẩy phần nộ, trơ mắt nhìn công chúa diện hạ bị xúc phạm mà không dám tiến lên, tức giận xấu hổ muốn tự sát.

Diệp Phong nhìn Tập Nặc cùng Hồ Kinh chiến sĩ, lại quay sang nhìn mỹ nhân ngư đang khóc trong lòng, ôn nhu nói bên tai nàng: “Mỹ nhân ngư công chúa của ta, ta rất bội phục can đảm dám đem thân mình ra cược của nàng. Đáng tiếc nàng thật sự xem thường nhân loại. Hiện tại chiến sĩ của nàng bị đánh bại, nàng nếu tiếp tục bảo trì can đảm, tình nguyện giao ra vật thua cược, thì mới giống một công chúa cao quý!”

“Người vô sỉ tí bít, buông ta ra....buông ta ra....”

Ái Lệ Ti đã kiến thức thực lực của Diệp Phong, sớm đã hối hận, bây giờ nghe Diệp Phong nói, hoảng sợ chính mình trong tay hắn mang đi, không thể chịu đựng được tư phần, giãy dụa vặn vẹo mê người, muốn tránh thoát sự ôm ấp của hắn.

“Theo cá cược, nang giờ là tình phụ của ta. Nàng nghĩ não của ta đầy nước hay sao mà thả một mỹ nhân ngư tuyệt sắc như nàng?” Diệp Phong ôm mỹ nhân ngư hắc hắc phì tiếu, nhìn về phía Tập Nặc và Hồ Kinh chiến sĩ, cười lạnh nói: “Các người có phải là vẫn không muốn rời đi?”

“Lập tức thả Ái Lệ Ti công chúa! người là tên rác rưởi tí bít vô sỉ!” Tập Nặc cùng Hồ Kinh chiến sĩ thấy công chúa bị bắt, làm sao có thể dễ dàng ly khai, vừa nghe Diệp Phong nói, nhất thời phần nộ mắng to!

Hắc hắc, các người không đi, nhưng lão tử phải đi để thưởng thức mỹ nhân ngư.... Diệp Phong ác ý cười thầm, mở miệng bảo Lạc Kỳ và cự giải chiến sĩ lên thuyền, cùng Phỉ Phỉ, Đế Na, cũng như ải nhân điều khiển thuyền, tất cả nối nhau tiến vào khoang thuyền, thông qua Truyền tống trận ly khai, sao đó để Á Sát Lâm thu truyền tống trận vào không gian giới chỉ.

Tập Nặc cùng Hồ Kinh chiến sĩ thấy Đế Na, Phỉ Phỉ nhị nữ cùng toàn Cự giải chiến sĩ tiến vào khoang của chiếc thuyền nhỏ rồi không thấy đi ra, tất

cả đều lộ ra thần sắc khó hiểu, không thể tin một khoang thuyền nhỏ lại có thể chứa nhiều đến thế!

“Ha ha ha, mỹ nhân ngư của ta, có phải nàng đang rất tò mò không? Ngoan ngoan theo ta, sau này còn có nhiều sự việc làm nàng hiếu kỳ nữa.”

Diệp Phong nhìn Ái Lệ Ti công chúa đang nghi hoặc trong lòng, đắc ý ha hả cười to, đột nhiên triệu hoán Song đầu cự long Thánh Ma, ôm Ái Lệ Ti cùng Á Sắt Lâm nhảy lên lưng rồng, dưới ánh mắt rung động của Ái Lệ Ti cùng Hồ Kinh chiến sĩ, đem chiếc tiểu hình chưng khí chiến hạm thu vào trong Quang Minh thánh giới của hắn!

Quang Minh thánh kiếm có thể tăng gấp đôi uy lực của Quang Minh đấu khí và Quang Minh ma pháp, Quang Minh giới chỉ có thể làm giảm bớt một nửa tiêu hao tinh thần lực khi phóng thích Quang Minh ma pháp, cũng như có không gian tàng trữ vô hạn.

“Đây... đây... đây là cự long? Song đầu cự long? Hắn có không gian trang bị có thể cất giữ cả chiếc thuyền? hắn không sợ mọi người bên trong ngạt thở chết sao?”

Ái Lệ Ti và Táp Nặc cùng Hồ Kinh chiến sĩ, nhìn song đầu cự long Thánh Ma đột ngột xuất hiện, cùng với tiểu hình chiến hạm bị thu vào không gian, tất cả đều giật mình trợn mắt há mồm. Đại não của bọn họ, thoir khắc bị đả kích nhiều nhất chính là lúc này!

“Hắc hắc, rất kinh ngạc đúng không? Sau này sự kiện làm nàng knih ngạc còn nhiều!” Diệp đại sắc lang ôm Ái Lệ Ti ngồi trên lưng rồng, nhìn bộ dạng giật mình của nàng, đắc ý cười hắc hôn lên cái miệng nhỏ thom một cái, ra dấu cho Thánh Ma trực chỉ bay về phía bắc Vọng Triều Sơn.

“Đừng, đừng! Nhân loại đáng chết! mau trả công chúa lại cho chúng ta!” Táp Nặc cùng Hồ Kinh chiến sĩ đang trợn mắt há miệng, bỗng thấy Thánh Ma lên cao bay về phương bắc, đều kinh hãi bừng tỉnh, đều bơi theo phía dưới, hướng lên không trung lo lắng gào thét.

“Không, không, không muốn đi lục địa.....mau thả ta ra, may cho ta về, không muốn, ta không muốn...” Ái Lệ Ti công chúa lo lắng giãy dụa trong lòng Diệp Phong, muốn thoát ly sự trói buộc khuất nhục. Nàng mặc dù thập phần muốn hướng tới cuộc sống trên đại lục, nhưng bị một tên sắc lang bắt đi làm tình phụ, nàng thật lòng không dám tưởng tượng!

“Cáp cáp, cho nàng trở về ta chẳng phải đánh nhau vô ích sao? Hơn nữa thủ hạ của nàng muốn giết ta, ta chỉ muốn nàng làm tình phụ, so ra nhân từ

hơn rất nhiều a!” Diệp Phong hoàn toàn không để ý đến Hồ Kinh chiến sĩ bị bỏ rơi càng lúc càng xa, nhìn mỹ nhân ngư đang vùng vẫy, hưng phấn cười to, cúi đầu ác xúc hôn trúng cái miệng nhỏ của nàng!

“Hi hi, Lôi Ân chàng thật sự to gan bằng trời, ngay cả Hải tộc công chúa cũng dám bắt giữ xâm phạm!” Mỹ diễm thực nữ Á Sắt Lâm mặc một bộ váy dài màu trắng, ngồi bên trái tiểu tình nhân, nhìn Ái Lệ Ti đang giãy dụa lạc lạc kiêu tiếu.

Diệp Phong nghe vậy ngẩng đầu cười nói: “nếu như công chúa trên lục địa, bốn đoàn trưởng còn có chút cố kỵ. Hải tộc công chúa, dám trêu chọc đến ta, là chú định cả đời làm tình phụ cho ta!”

“Chàng đó, thuần tuý là một tên hoa tâm đại sắc lang, lòng tham không đáy!” Á Sắt Lâm phong tình vạn chủng điểm một ngón tay lên trán Diệp Phong, vũ mị kiêu tiếu, nhìn thấy mỹ nhân ngư đang nhìn xuống dưới dần dần tuyệt vọng, không nhịn được cười nói: “Tiểu sắc lang, thiếp xem tình phụ mới của chàng, tựa hồ rất khó ‘sắp đặt’ nha.”

“Khó ăn?” Diệp Phong cười cười, tay trái ôm lấy Á Sắt Lâm, nắn bóp cự nhũ to tròn của nàng, ác tay đùa giỡn nó: “Trước tao hoá như nàng cũng rất khó ăn, bây giờ thì thế nào? Cũng hoàn toàn thuần phục dưới khó của lão tử, mỗi ngày đều muốn lão tử cười lên, làm thiên sứ kỵ sĩ!”

“Thiếp đánh chết chàng tiểu sắc lang miệng lưỡi không có giữ gìn!” Á Sắt Lâm nghe Diệp Phong nói, huy vũ phản quyền, kiêu sân đánh Diệp Phong, trong lòng lại không có chút tức giận, hơn nữa lại thấy thích kiêu ăn nói thô lỗ này. Bởi vì Diệp Phong nói chính là nói thật, nàng chính là bị chinh phục dưới khó của Diệp Phong, hơn nữa còn mỗi tối đều muốn được Diệp Phong sủng hạnh!

Không có biện pháp, Á Sắt Lâm chính là dục nữ bên ngoài thánh khiết, nội tâm lại khao khát phong tao. Từ lúc trưởng thành đến nay, hai mươi năm qua vẫn chưa được thoả mãn chân chính. Bây giờ nàng ở độ tuổi như lang như hổ, để nàng ném được tư vị thoả mãn, nàng chính là càng có nhiều càng muốn thêm! Điều này có thể tưởng tượng biết được.

Thánh Ma phi hành tốc độ cực nhanh, Hồ Kinh chiến sĩ phía sau triệt để bị bỏ rơi. Ái Lệ Ti công chúa trong lòng thật rất hối hận đã trêu chọc đến nam nhân đang ôm nàng trong tay. Nghe âm từ phóng đảng của nam nhân này và mỹ diễm dục nhân, trong đầu tưởng tượng ra số phận mà nàng phải

đổi mặt. Hơn nữa phụ hoàng không thể lên lục địa cứu nàng, không nhận được sự hải phát khóc lên!

Diệp Phong thấy thế hôn lên đôi môi đỏ mọng của Á Sắt Lâm một cái, ý bảo nàng đừng đùa giỡn nữa, nhìn mỹ nhân ngư công chúa khóc như lê hoa đá vũ trong lòng, lau lau nước mắt, ôn nhu cười nói: “Ái Lệ Ti, thần nhiên đổi mặt với vận mệnh đi. Hải thần đem nàng đến bên cạnh ta, chính là đời này muốn nàng làm nữ nhân của ta. Ta chính là tất cả tương lai của nàng.”

“Cầu xin người, cầu xin người thả ta. ta có thể bảo phụ hoàng cho người rất nhiều rất nhiều tài bảo!” Ái Lệ Ti công chúa cao quý, thấy tên nam nhân vô sỉ trước mặt lộ ra thần thái ôn nhu, lập tức ôm một tia hi vọng cầu khẩn.

“Cầu xin nàng, cầu xin nàng làm tình phụ của ta, ta có thể cho nàng càng nhiều càng nhiều tài bảo!” Diệp Phong nhẹ nhàng cười nói: “Ta nói như vậy, nàng có đáp ứng không? Ái Lệ Ti, từ lúc mới nhìn thấy nàng, ta đã thích nàng. Ta ngay bây giờ sẽ cho nàng biết sự vui sướng khi làm tình phụ của ta!”

“Lôi Ân, chàng muốn trên không trung làm chuyện đó sao?” Á Sắt Lâm kinh ngạc nhìn Diệp Phong.

“Đúng vậy, bây giờ làm cho mỹ nhân ngư xinh đẹp của chúng ta tiến hoá, xuất ra đôi chân đẹp a!”

Mỹ nhân ngư nữ tính, chỉ cần nuốt tinh dịch của nam nhân, liền tiến hoá xuất hiện đôi chân (nhatquang_12_01: thế mà không nói cho nàng tiên cá trong truyện cổ An-đéc-xen biết cách này nhỉ, đỡ phải tốn mất giọng nói cho mụ phù thủy. mà không biết thuốc của mụ phù thủy là gì nhỉ, chẳng lẽ lại là... Oh my god! ^^). Diệp Phong ra hiệu cho Thánh Ma tiếp tục bay lên cao, nhìn Ái Lệ Ti trong lòng, gấp gấp muốn thử cái miệng nhỏ nhắn của nàng, xem nàng trút bỏ vảy cá để đôi chân đẹp xuất hiện.

“Hắc hắc, mỹ điểm chủ giáo của ta, trước tiên dạy cho tỷ muội tương lai của nàng, biến diễn chút kỹ thuật dùng miệng a!”

“Cái loại cười rùng trên không trung hoan ái này, chàng quả thật tiêu dâm trùng hoang dâm chí cực!” Á Sắt Lâm không hề tức giận mà nhìn Diệp Phong, chỉ mỉm cười gắt khế, trong lòng đối với việc cười rùng giao hoan cảm thấy rất hứng thú kích thích, dưới ánh mắt kinh khủng ngưng ngóng của Ái Lệ Ti, giúp Diệp Phong cởi khó tử, lộ ra cái hung khí khiến nàng vạn phần mê luyến, ngọc thủ khế cầm lấy, môi anh đào hé ra, cúi đầu ngậm vào miệng...

“Tao hoá, kỹ thuật của nàng đúng là càng ngày càng điều luyện a!” Diệp đại sắc lang híp mắt thoải mái tán thưởng, hưởng thụ một phen phục vụ bằng miệng lưỡi của thực nữ chủ giáo, xấu xa liếc mắt nhìn mỹ nhân ngư công chúa đang ngượng ngùng, không ngừng lắc đầu, cười nói: “Công chúa tình phụ, đến đây đi, để ta đem theo nàng thử nghiệm tư vị tiêu hồn khi đang bay cao trên không trung... ha ha ha...”

Chương 147 : Sắc lang suýt thành thái giám , Ma tộc quang lâm

Dịch: darkpanther

Nguồn: HNTD

“Nếu người có được một mỹ nhân ngư, trước khi đạt được cảm tình của nàng thì ngàn vạn lần đừng cậy sức mà muốn phá thân mỹ nhân ngư của nàng, bằng không... người nhất định sẽ hối hận!” Tên sắc lang ném mùi đầu đón cảm khái sau khi cười rống tầm hoan.

Quang Minh lịch năm 9721, tháng sáu, Dục nhân vương quốc và Thú nhân vương quốc đang chiến đấu trong lãnh thổ Thiên Vũ đế quốc phía tây đại lục, cuộc chiến càng lúc càng ác liệt, khiến cho biên giới tiếp giáp giữa hai nước cũng bạo phát đại chiến.

Quang Minh giáo đình là quốc giáo của Dục nhân vương quốc, Dục nhân vương quốc cùng Thú nhân vương quốc bạo phát chiến tranh, dĩ nhiên không thể đứng nhìn. Quốc vương La Kiệt - Đế Nạp Tây của Quang Minh đế quốc, theo đề nghị của Quang Minh giáo hoàng Ôn Tư, điều động quân đội đến hiệp trợ Dục nhân vương quốc, tấn công Thú nhân vương quốc.

Sức một nước chống hai nước và một giáo, thú nhân dũng sĩ mặc dù dũng mãnh nhưng cũng không thể là đối thủ được. Cũng may láng giềng là Ải nhân vương quốc sợ Thú nhân vương quốc bị tấn công làm thực lực suy yếu, lưỡng quốc nhất giáo sẽ hoành hành không e dè tại Nam Bắc đại lục, lập tức nhận thỉnh cầu của Hoàng Kim sư vương, thêm vào thần miếu của Thú nhân vương quốc, hình thành cục diện lưỡng quốc nhất miếu đầu lưỡng quốc nhất giáo, chiến sự diễn ra rất kịch liệt.

Bảy nước nam bắc, đã có bốn nước bộc phát đại chiến, lại kéo theo hai đại tông giáo, thêm vào cơn phong ba do cường giả các tộc tìm kiếm Thác Ni và Liệt Diễm sáo trang, nhất thời đem Nam Bắc đại lục tạo thành một mảng hỗn loạn. Tất cả các loại thương nhân đều nhân cơ hội phát tài trong dịp chiến tranh, thuận tiện cấp cho dòng binh đoàn các nơi không ít nhiệm vụ.

Diệp Phong đối mặt với cục diện bốn nước đại chiến, tự nhiên mừng rỡ cao hứng, lệnh các nhóm của Tư Lược Đoàn, lợi dụng truyền tông trận, mỗi ngày phái ra một nửa thành viên đi các nơi để “đón gió thu”, ngoài ra chiêu

một đám đông ả nhân công tượng ưu tú, hợp thành Ải nhân chú tạo đoàn, do lão ả nhân Lạc Tư đảm nhiệm đoàn trưởng.

Trời có phong vân khó dò, người có phúc họa khôn lường. Khi tứ đại đế quốc đánh nhau đến lúc kịch liệt, nam đại lục phát sinh một việc, một biến đổi kinh thiên, khiến cho tất cả các thế lực không thể đoán trước được!

Bởi vì ngọn núi cấm kị phía đông Quang Minh đế quốc, bị tàn dư giáo đồ của Hắc Ám giáo đình dùng phương thức tự sát mang độc xâm phạm, phá huỷ kết giới thủ tinh dùng để duy trì phong ấn của “Ma giới chi môn”, dẫn đến một số lượng lớn Ma tộc chiến sĩ hung tàn bạo ngược, ba cấm kị binh đoàn của Quang Minh giáo đình phụ trách thủ hộ phong ấn, toàn bộ bị Ma tộc chiến sĩ đồ sát!

Năm trăm năm trước, Ma tộc gây ra một hồi chém giết thảm liệt đối với các tộc trên Quang Minh đại lục, khiến cho kị ức các tộc bây giờ vẫn còn như mới xảy ra. Năm trăm năm sau, Ma giới chi môn lại mở rộng, Ma tộc lại bước vào Quang Minh đại lục. Một hồi đại chiến ghi vào sử sách là điều không thể tránh được!

Ma tộc quang lâm, Quang Minh đế quốc và Quang Minh giáo đình vốn là người gặp họa đầu tiên, lập tức đề xuất ngưng chiến với Ải nhân và Thú nhân vương quốc, liên hợp với Dực nhân vương quốc, nhanh chóng bay tới phía đông Quang Minh đế quốc, nhân lúc Ma tộc chưa hoành hành khắp nơi, bức lui bọn chúng, tiếp tục phong ấn Ma giới chi môn!

Sinh linh các tộc đều thống hận vạn phần đối với ma tộc, Ải nhân vương quốc và Thú nhân vương quốc tất nhiên sẽ không thừa cơ đánh sau lưng Quang Minh đế quốc và Dực nhân vương quốc, đồng thời Tinh linh vương quốc vốn yêu hoà bình và Cự nhân vương quốc cũng xuất động một lượng lớn binh tướng, mau chóng tiến tới phía đông Quang Minh đế quốc, muốn phối hợp với Quang Minh, Dực nhân lưỡng quốc, cùng với Quang Minh giáo đình bức lui Ma tộc.

Quân đội Mạt La đế quốc, trải qua chiêu mộ mở rộng, đã từ bốn quân đoàn lên thành sáu quân đoàn, mặc dù binh lực không nhiều như khi Lao Nhĩ bộ hạ còn sống, nhưng Liên Na nữ vương tuổi còn trẻ mà đã làm được thế là tốt lắm rồi, khiến cho các tộc, thế lực không biết nội tình Mạt La đế quốc phải nhìn Liên Na bằng con mắt khác!

Tinh linh và cự nhân đều phái binh hiệp trợ trừ ma, Mạt La đế quốc không thể học theo Ải nhân và Thú nhân vương quốc án binh bất động, Diệp

Phong và Lạc Khắc thương nghị một phen, để cho Liên Na phái Cát Lôi Tư nguyên soái, soái lĩnh từ đệ nhất đến đệ tam binh đoàn nhanh chóng tới Quang Minh đế quốc, hiệp trợ đẩy lùi Ma tộc. Tư Lược đoàn thì tùy thời có thể giúp.

Ma tộc lần này tiến vào Nam Bắc đại lục, không có điên cuồng cướp đoạt chém giết tứ phía như quá khứ, chỉ nhanh chóng chiếm lĩnh đông phương tỉnh của Quang Minh đế quốc làm cứ điểm, rồi không có tiếp tục hoành hành nơi khác. Bọn chúng cũng không đồ sát, mà đem nam tính tuyển làm nô lệ, nữ tính làm công cụ tiết dục!

La Kiệt bại hạ của Quang Minh đế quốc đối với việc Ma tộc gần như chiếm cứ đông phương tỉnh, lại đình chỉ hành vi tứ ngược, cảm thấy khá là may mắn, liên hợp quân đội bốn nước bên ngoài, vây nhiều lớp quanh đông phương tỉnh, triển khai liên minh Thối ma đại chiến!

Hôm đó cười rộ tâm hoan, Diệp đại sắc lang không chỉ không được tiêu hồn, ngược lại còn sợ đến toàn thân toát mồ hôi lạnh, buồn bực chỉ vào Ái Lệ Ti, than lớn Ái Lệ Ti quá tàn nhẫn!

Bởi vì khi hắn muốn phá thân mỹ nhân ngư của Ái Lệ Ti, thì bị nàng vừa then vừa giận muốn chết, bèn cắn một cái thật tàn nhẫn. Nếu không phải hắn thấy tình thế không ổn lập tức rút tiểu hoà thượng tà ác ra khỏi mồm nàng, đầu của bảo bối khẳng định bị cắn đứt, trực tiếp trở thành loại thái giám mà hắn vốn hay cười nhạo, để lại tám vị tuyệt sắc mỹ nhân sống kiếp quả phụ!

Dự nhân thực nữ Á Sát Lâm nói đúng, Ái Lệ Ti là một miếng thịt ngon nhưng khó nuốt. Diệp Phong vốn định điểm huyết rồi phá thân nàng, nhưng khi nàng hoảng sợ không thể cử động, tuyệt vọng nói, nếu như Diệp Phong dám huỷ đi trinh tiết của nàng, nàng sẽ cắn lưỡi tự vẫn!

Một tuyệt sắc mỹ nhân ngư khuynh quốc khuynh thành, Diệp Phong không có khả năng giết nàng, cũng không thể phong bế huyết đạo của nàng vĩnh viễn, ngừa nàng tự sát. Huống chi tâm hoan cùng một mỹ nhân ngư không thể cử động thì cũng không có ý nghĩa. Cho nên Diệp đại sắc lang chỉ đành tạm thời nhẫn nhịn ý muốn dơ bẩn trong đầu, đem Ái Lệ Ti giao cho Đế Na quản lý, chuẩn bị trước bồi dưỡng tình cảm, sau lại phá mỹ nhân ngư thân của nàng. Dù sao Ái Lệ Ti bây giờ đã là miếng thịt của hắn, căn bản không thể trốn khỏi bàn tay của hắn. Lừa gạt tiểu cô nương thuần khiết thiện lương, tên gia hỏa này có bản lĩnh cầm tay!

Ái Lệ Ti không thể rời nước quá lâu, nếu không sẽ chết căn bản không phải nghi ngờ. Diệp Phong vì để giải quyết vấn đề này, cho Đại địa kị sĩ ngay dưới phòng ngủ của Đế Na tại Phong Nguyệt mỹ nữ đoàn, bí mật đào bới tu bổ một cái thủy trì trong lòng đất, lại thường xuyên thay đổi cấp cho nàng nước biển trong sạch.

Trong nhà có nhị thị tam thê Lộ Lộ, Nguyệt Nhi, Tĩnh Hương, Liên Na, Mộng Hình, bên ngoài có bốn vị tình phụ Đế Na, Phi Phi, Ái Lệ Ti, Á Sát Lâm. Ngoại trừ Ái Lệ Ti chỉ có thể đùa giỡn, không thể chiếm hữu, còn lại tám vị tuyệt sắc giai nhân đều có thể mỗi ngày tùy ý cho Diệp Phong tiêu hồn. Hắn ban ngày vô sự, liền đến Phong Nguyệt mỹ nữ đoàn tìm bốn vị tình phụ tụ hội. Buổi tối ôm ngũ vị mỹ nữ trong nhà chần lớn cũng ngủ, có thể nói hưởng diễm phúc tận cùng. Những ngày qua đều có thể dùng chữ “sảng khoái” để hình dung!

Ái Lệ Ti hối tiếc vì đã làm vật cược cho cuộc đấu. Lúc mới đầu bị bí mật giam lỏng trong Phong nguyệt mỹ nữ đoàn, cơ hồ mỗi ngày đều là nước mắt rửa mặt. Cũng may Đế Na, Phi Phi, Á Sát Lâm mỗi ngày đều đến khuyên bảo khai đạo cho nàng, thêm vào Diệp Phong mặt dày mày dạn mỗi ngày đến làm đủ trò cho nàng vui, một thời gian thì nàng cũng hiểu rõ tử sắc lang nhất định không thả nàng, dần dần thích ứng với hoàn cảnh cuộc sống bây giờ.

Ái Lệ Ti từ nhỏ lớn lên trong lòng biển, đối với các sự vụ trên lục địa đều thập phần hiếu kỳ. Khi nàng lần đầu tiên nhìn thấy Truyền tổng trận, địa tinh hỏa pháo, gia nông pháo, lục địa ma súng và nhiều thứ khác, cảm thụ trong lòng chỉ có thể dùng hai từ “rúng động” để hình dung, không nghĩ tử sắc lang không những có tục lực cá nhân biến thái, mà thực lực bộ hạ hắn cũng rất cường hãn!

Dưới biển không thể ném được các loại mỹ thực trên lục địa, Ái Lệ Ti từ lần đầu tiên được ném thử tài nghệ của hương kỳ ải nhân, liền kinh thán minh bạch tại sao Lạc Kỳ và Cự giải chiến sĩ lại cam tâm tình nguyện làm hộ vệ cho tử sắc lang. Loại mỹ thực này đối với hải tộc mà nói, là hấp dẫn trí mệnh, bao gồm cả công chúa cao quý như nàng, đã ném thì thật lâu khó có thể quên được, chỉ mong vĩnh viễn thưởng thức!

Màn đêm phủ xuống, Phong Diệp thành tại Tinh Quang bình nguyên, đại sảnh của lĩnh chủ phủ đệ. Diệp Phong dưới sự hầu hạ của Lộ Lộ và U Nguyệt Nhi, bồi tiếp ba vị lão bà bình thường thay hắn chịu nhiều mệt

nhọc, hưởng thụ một bữa tiệc lớn thịnh soạn, sau đó nằm dài trên ghế dựa, muốn để Lộ Lộ xoa bóp vai cho hắn. Kiệt Nã Tư đột nhiên đến đại sảnh bẩm báo: “Đoàn trưởng, Ma tộc tăng thêm lượng lớn hậu viện, liên quân năm nước đã không thể chiếm được tiện nghi về binh lực. hơn nữa nếu để Ma tộc thuận thể phản kích, liên quân e rằng không chống nổi!”

“Hà, ta vốn biết Ma tộc không phải là rau cỏ, muốn đánh lui chúng về Ma giới rồi phong ấn Ma giới chi môn, khẳng định phải bỏ ra cái giá không nhỏ. Khốn kiếp, bọn tử tôn của Hắc Ám giáo đình cũng khá lắm, dám lấy mạng ra đùa để phá hư kết giới thủy tinh!”

Diệp Phong nghe Kiệt Nã Tư bẩm báo xong, bảo Lộ Lộ đưa cho một cây Thanh sắc tiêu hồn, lắc đầu cảm khái, ngẫm nghĩ rồi nói: “người lập tức thông báo cho các bộ nhóm tập hợp, chuẩn bị hành động! Chúng ta cũng chuẩn bị đến đây tham dự náo nhiệt một phen!”

“Rõ!” Kiệt Nã Tư cung kính lĩnh mệnh, rời khỏi đại sảnh.

Tĩnh Hương nhìn theo bóng lưng gã, đến sát tình lang, nhíu mày nói: “Lôi Ân, chàng chuẩn bị đối phó như thế nào? Bọn chúng trên không nhất định có nhiều Đoạ lạc thiên sứ, dùng Gia nông pháo mà nói, e rằng không có được hiệu quả như trước.”

“Ân, đoạ lạc thiên sứ quả thật khó đối phó, bất quá không quan hệ. Binh đến tướng ngăn, nước dâng đất chặn, đến đó nhất định có biện pháp. Nếu không được chỉ đành đề nghị Dục nhân vương quốc và phi hành bộ đội của các nước đánh bừa vào Đoạ lạc thiên sứ!” Diệp Phong nghe vậy thuận theo ý nghĩ gật đầu ứng thanh.

Đoạ lạc thiên sứ quả khó đối phó, Diệp Phong trong lòng sớm có kinh nghiệm. Bởi vì nguyên nhân có quá nhiều đoạ lạc thiên sứ, Bạch điều xạ thủ đoàn muốn đến gần ngọn núi cấm kỵ, tra xét tình huống đều không thể làm được, làm hắn không thể liễu giải rốt cuộc binh lực của Ma tộc tại vùng núi cấm kỵ có bao nhiêu, không thể nghĩ trước một kế hoạch tác chiến tốt được.

“Thiếu gia, Ma tộc không giống như những kẻ địch trước kia, tác chiến với bọn chúng phải cẩn thận, ngàn vạn lần không được kinh địch a!” Diệp Phong đứng dậy chuẩn bị đi hội họp cùng bộ đội của Tư Lược đoàn, Lộ Lộ cùng U Nguyệt Nhi nhu thuận đến sát người hắn, chỉnh trang lại vạt áo cho hắn, quan tâm ôn nhu dặn dò.

“Ân, Lộ Lộ và Nguyệt Nhi nói không sai. Lôi Ân, nếu không được thì hãy lui lại, ngàn vạn lần đừng có làm việc vượt sức!” Tĩnh Hương, Liên Na, Mộng Hình ba vị lão bà đại nhân cũng đều vây quanh người yêu dặn dò.

“Ha ha ha, mỹ nhân của ta. Ma tộc lại làm các nàng sợ hãi đến thế sao? Yên tâm, ta sẽ cẩn thận!” Diệp Phong nhìn năm vị mỹ nhân đang dặn dò, trong lòng cảm thấy thập phần hạnh phúc, cao hứng ha ha cười to. Tại đôi môi anh đào của các nàng đều hôn một cái, tiêu sái đi ra đại sảnh, chuẩn bị đi hỏi thăm Ma tộc cường hãn.

Chương 148 : Chủ suất tụ tập , các hoài tâm tư

Dịch: ngh13ngh

Đả tự + biên tập(nguồn 4vn): nhatquang_12_01

Nguồn: HNTD

Trên bốn ngàn năm qua, mỗi lần Ma tộc xâm phạm Quang Minh đại lục, đều xuất động bộ đội Đọa lạc thiên sứ, hắc ám tinh linh, bạo lực cự ma, hắc ám ma long, đọa lạc mục yêu, hủ thực thụ ma, sáu loại hung hãn binh chủng. Những chủng loại sinh linh còn lại, mặc dù các tộc có nghe tên từ các tù binh, nhưng cũng không có nhiều kiến thức.

Điều này không phải bọn họ không nghĩ đến tìm hiểu kiến thức, mà tại Ma giới chỉ toàn Hắc ám nguyên tố, các sinh linh tộc của Quang Minh đại lục nếu tới đây, không thể sử dụng ma pháp, đấu khí không thể bổ sung, đơn thuần dụng lực lượng thân thể đối kháng Ma tộc, thì chỉ có con đường chết! Huống chi trong hơn một ngàn năm nay, bọn họ lo lắng chống đỡ sự xâm lấn của Ma tộc còn chưa xong, căn bản không muốn đến địa bàn của Ma tộc để tìm chết!

Hôm nay Ma tộc ở phía đông Quang Minh đế quốc bố trí Cẩm kỵ chi sơn ở trung tâm, đại khái chia thành ngũ đại tụ tập địa, hơn nữa từ bên ngoài không thể do thám được tình hình ở Cẩm kỵ chi sơn. Bốn đại binh chủng còn lại tập hợp, số lượng lên đến hai trăm vạn, tất cả phối hợp với nhau, chống lại liên quân năm nước, bây giờ đã có thể phản công thay đổi cục diện.

Liên minh năm nước, Quang Minh phía đông, Cự nhân phía tây, Tinh linh phía bắc, Mạt La phía nam, bao vây Ma tộc đại quân ở trung tâm. Quân đội của Dực nhân vương quốc phái đến được phân bố cho quan đội bốn nước, chuyên đối kháng với đọa lạc thiên sứ.

Diệp Phong cùng thành viên Tư Lược đoàn, thông qua Truyền tống điểm được bố trí thiết lập kĩ, tới đồn trú của Mạt La quân đội, vừa vặn Cát Lôi Tư nguyên soái nhận được lời mời thảo luận kế hoạch tác chiến của Quang Minh đế quốc La Kiệt bộ hạ, thấy Diệp Phong thì thập phần cao hứng! Gã giải thích với Diệp Phong tình hình quân sự hiện nay, sang ngày thứ hai thì lôi Diệp Phong đến nơi đóng quân của Quang Minh quân đội.

Quang Minh đế quốc đông phương tỉnh thuộc về bình nguyên, đồi núi như Cẩm kị chỉ sơn rất ít, hiện nay liên quân năm nước đã chiếm được trong tay Ma tộc một phần thành trì sát đông phương tỉnh. Nơi đóng quân của Quang Minh quân đội đặt tại Cách Lạc thành phía đông.

Do sự tàn phá của Ma tộc, Cách Lạc thành vốn được xem như là một thành thị trung bình, giờ đây đã phân nửa bị phá huỷ, cư dân được giải cứu đã bỏ đi, chỉ còn lại một vùng đất trống. Hiện tại Ma tộc gia tăng quân lực, ý định muốn xoay chuyển cục diện, Quang Minh bệ hạ La Kiệt khẩn trương tự mình đứng giữa nơi đóng quân, cùng Quang Minh giáo hoàng Ôn Tư nghĩ ra một kế hoạch tác chiến, giờ đây chuẩn bị tìm kiếm lãnh đạo các nước thương nghị với nhau. Nếu lãnh đạo các nước không có kế hoạch, đồng thời không phản đối kế hoạch của bọn họ, thì lập tức dựa theo đó mà thực hiện.

Lần này giúp đỡ Quang Minh đế quốc thối Ma tộc, nguyên soái của Dục nhân vương quốc vừa mới bệnh nặng qua đời, đến thay chính là Đan Trạch Nhĩ công tước, anh tuấn cao lớn, tóc ngắn, cũng chính là phụ thân của Tuyết Lị - Đan Trạch Nhĩ. Chủ soái của tinh linh vương quốc chính là lão trượng nhân của Diệp Phong, thủ lĩnh Hoả tinh linh bộ lạc La Luân. Cự nhân vương quốc thì phái chủ soái đến chính là thủ lĩnh Dong Nham cự nhân, Khắc Lạp Khắc – Uy Nặc.

Chủ tướng nằm ở trung tâm quân doanh của Cách Lạc thành, Diệp Phong uể oải đi theo Cát Lôi Tư. Lúc đó ngoại trừ thủ lĩnh Dong Nham bộ lạc Khắc Lạp Khắc còn ở xa, còn lại La Kiệt bệ hạ, Ôn Tư giáo hoàng và chủ soái các nước cùng hộ vệ khẩn trương tới chỗ đại nhân vật, đã phân chia chỗ ngồi xuống, đang bàn luận chiến cuộc, chờ đợi thành viên đến đông đủ.

Dục nhân kiếm sĩ tướng quân dục nhân mỹ lệ của Quang Minh giáo đình quân đoàn, Á Sát Lâm chủ giáo, mắt thấy tiểu tình nhân lười biếng cùng Cát Lôi Tư nguyên soái đi vào chủ tướng, lập tức lộ ra tiểu ý, không chú ý tới tình huống hiện tại, ném cho tiểu tình nhân ánh mắt mê hoặc câu hồn phong tình vạn chủng!

Tao hoá này... Diệp Phong đã thấy mị nhãn của phong tao thực nữ, trong lòng buồn cười cảm khái một tiếng, cùng Cát Lôi Tư nguyên soái, dùng lễ nghi chào hỏi với La Kiệt bệ hạ, Ôn Tư giáo hoàng cùng các vị chủ soái một phen, sau đó bọn họ tìm lấy chỗ tốt ngồi xuống.

“Đã sớm nghe đại danh của Lôi Ân đoàn trưởng, hôm nay gặp mặt quả nhiên bất phàm, anh hùng xuất thiếu niên a!” La Kiệt bệ hạ, anh tuấn uy nghiêm, tóc vàng, trạc trung niên, ngồi ở vị trí thượng toạ trong chủ trưởng, đánh giá Diệp Phong rồi gật đầu tán thưởng. Nghe lời tán thưởng thì không ai không thích, Diệp Phong nghe xong, trong lòng lập tức thoả mãn, a a khách khí nói: “Quốc vương bệ hạ quá lời, so với vương giả như ngài, ta chỉ xem là một tiểu nhân vật.”

“Ha ha, Lôi Ân đoàn trưởng không cần khiêm nhường, hiện tại các vị ngồi đây đều là những người rõ ràng, thành tựu của ngài mọi người đều nhìn thấy. Thối Ma tộc đại chiến lần này, Tư lược đoàn của ngài đóng vai trò không nhỏ đó!” La Kiệt bệ hạ nhìn Diệp Phong, cao hứng cười to, trong mắt hiện lên một ý nghĩ không rõ.

“Tất nhiên, Ma tộc là kẻ thù chung của nhân loại. Ta nhất định sẽ xuất toàn lực đối phó bọn chúng!” Diệp Phong mỉm cười đáp lại.

Thái độ hoà ái nhưng mang theo một cỗ thần thánh uy nghiêm, lão giáo hoàng Ôn Tư, im lặng đánh giá Diệp Phong khi hắn vào chủ trưởng, lúc này đột nhiên lên tiếng: “Lôi Ân đoàn trưởng, nghe nói người có một con song đầu cự long, vảy màu trắng đen, chẳng hay nó là thuộc tính gì?”

“Nó có thuộc tính gì? đương nhiên là Quang Minh chúc tính, chẳng lẽ Ôn Tư giáo hoàng đã gặp qua cự long có hai thuộc tính?” Diệp Phong nghe thấy, biết giáo hoàng đang hoài nghi sự kiện vảy đen của Thánh Ma, ra vẻ mê vòng hỏi lại.

“Ha ha, ta chỉ là tò mò thôi! Đừng nói là cự long có hai chúc tính, chỉ là cự long hai đầu đã rất hiếm thấy rồi, thật sự lão đầu tử ta chỉ tò mò thôi a!” Lão giáo hoàng Ôn Tư, hai mắt nhìn chằm chằm vào trạng thái không hiểu của Diệp Phong, cả hai nhìn nhau, miệng cười a a trả lời.

“Cáp cáp... ta khi phát hiện nó cũng rất tò mò...” Diệp Phong cười ha ha đáp trả, nói tránh sang chuyện khác, cố ý hướng sang phong tào tình phụ Á Sát Lâm ngồi cách đó không xa, thỉnh giáo tình hình của đạo lạc thiên sứ.

“Tiểu hoạt đầu này...!” Biết Diệp Phong nói vu vơ, cố ý đánh lạc hướng giáo hoàng bệ hạ, bắt đắc dĩ cười khổ, cùng phối hợp với hắn nói về tình hình của đạo lạc thiên sứ.

Hoả tinh linh thủ lĩnh La Luân, mắt thấy nữ tế tương lai sau khi tiến vào chủ trưởng, nhận được ánh mắt tín phục của Cát Lôi Tư nguyên soái, hơn nữa còn cùng Quang Minh giáo hoàng và quốc vương nói chuyện với nhau

mà đàm tiếu tự nhiên, không nhịn được lộ ra một chút thần sắc hài lòng. Ông nghĩ nếu gã có thể thoát khỏi xú danh trước kia, gã nữ nhi cho hắn... không sai!

Đối với việc Phỉ Phỉ không nghĩ đến việc lập gia đình sớm, chỉ ở nhà với mình mà nói, La Luân không biết nội tình, thậm chí cảm thấy vui mừng, đương nhiên sẽ không bắt Phỉ Phỉ xuất giá càng sớm càng tốt!

Bây giờ trong chủ trương, trừ Trác Lạc - Đế Mạc Tây công tước cùng với Áo Ni Khoa - Bảo Luân đoàn trưởng, nhìn Diệp Phong khó chịu, còn lại tất cả đều đang thảo luận về tình hình Ma tộc.

Đã từng đề cập qua, Trác Lạc - Đế Mạc Tây công tước là đệ đệ của La Kiệt bệ hạ, tại đại điện của Mạt La đế quốc chịu đựng khí thế của Diệp Phong, vẫn thập phần khó chịu, không thấy Diệp Phong thì không sao, đã thấy thì không tránh khỏi một trận đại hỏa! Cũng như thế, đệ nhất mỹ nam của Nam Bắc đại lục, Áo Ni Khoa - Bảo Luân, đoàn trưởng của Quang Minh ma kiếm đoàn của Dục nhân vương quốc, thấy Diệp Phong là không vui, dĩ nhiên là vì lần trước Bạch Điều xạ thủ làm náo loạn khiến gã không bắt được Thác Ni, để hai bộ Liệt Diễm sáo trang tuột khỏi tay!

Cuộc thảo luận diễn ra nhanh chóng, lúc Dong Nham cự nhân thủ lĩnh Khắc Lạp Khắc tới, cũng theo đó mà chấm dứt. Khắc Lạp Khắc thủ lĩnh to lớn tiến vào chỗ ngồi, làm cho mọi người ngồi gần hắn phải lui về phía sau. Không có biện pháp, Khắc Lạp Khắc thủ lĩnh trên người mang theo lửa, cộng thêm thân hình khổng lồ đỏ của gã, ngồi dưới đất cũng cao tới năm thước, lại giống như một cái lò lửa lớn, bên cạnh hắn thật là khó chịu. Nếu không phải La Kiệt bệ hạ sớm dự kiến tình huống mà tạo nên cái chủ trương to lớn này, e không dung nổi vị thủ lĩnh Dong Nham cự nhân!

“Các vị, tình thế hiện nay tất cả mọi người đều rõ. Không kể Cẩm kỳ chi sơn, binh lực Ma tộc đã lên đến trăm vạn. Mặc dù số lượng so với binh lực của chúng ta không phân cao thấp, nhưng chúng lại vô cùng cường hãn hung tàn, hơn nữa lại có ý định lật ngược thế trận, đối với chúng ta thập phần bất lợi. Mọi người có kế sách gì đối phó với bọn chúng, xin hãy nói!” Thành viên đã đến đông đủ, La Kiệt bệ hạ nhẹ nhàng khách khí nhìn thủ lĩnh các nước, rồi phân tích phát biểu.

Ông vừa nói xong, trong trường lại vang lên những tiếng nghị luận xôn xao. Dục nhân mỹ nam Áo Ni Khắc, dưới sự cho phép của Ước Hàn công tử, mở miệng nói: “Ngoại trừ không có thông tin tình báo của Cẩm kỳ chi

son, tứ đại Ma tộc khác tập trung, phân biệt là đông, tây, nam, bắc tứ bộ, ở vùng thành thị to lớn bình nguyên. Không có ưu thế địa lợi, thành trì do chúng công hạ trước đó đều đã hư hao. Ta cho rằng liên quân nên lợi dụng Ma tộc không có phản công trước, phái ra một bộ phận binh lực tập trung tấn công một thành, đồng thời mặt khác ngăn chặn chi viện của ba thành, đánh từng thành một!”

“Phương pháp ngăn chặn tấn công ba mặt của Áo Ni Khắc đoàn trưởng không tồi. Nhưng bây giờ Ma tộc với liên quân binh lực không phân cao thấp, sự tình của Cẩm kỳ chi sơn không được điều tra kỹ lưỡng, nếu binh chủng liên quân muốn ngăn chặn ba phía có điểm khó khăn, thương vong nhất định sẽ rất lớn!” Hoả tinh linh thủ lĩnh La Luân trầm tư phát biểu, “Đáng tiếc thú nhân không đến hỗ trợ, nếu không với sự trợ lực của bọn họ, với tốc độ hành quân cùng sự dũng mãnh, thì có thể sử dụng phương pháp của Áo Ni Khắc đoàn trưởng!”

Áo Ni Khắc nghe La Luân nói xong, ngẫm lại vấn đề binh chủng tại Cẩm kỳ chi sơn, gật đầu không nói lại, nhưng trong lòng đối với thú nhân thập phần thống hận và coi thường!

Diệp Phong an tĩnh ngồi trên ghế, nhìn đại nhân vật các nước nghị luận xôn xao, lim dim đôi mắt, chuẩn bị nghe kế hoạch của bọn họ, rồi hẵng nói có chấp nhận hay không, nếu có thể thành công, cũng sẽ không đưa bài tây của hắn ra.

Hiện tại, quan hệ tình lữ của Diệp Phong và Liên Na nữ vương đã sớm công khai, quan viên Mạt La đế quốc đều biết, Cát Lôi Tư không có ý tưởng gì mới, thấy Diệp Phong không vội tỏ vẻ muốn cho ý kiến, liền im lặng không lên tiếng, nghe nhưng người còn lại thảo luận.

Thảo luận tiến hành không quá thuận lợi, ý kiến lẫn lộn, không thống nhất. Một bên chủ trương trước tiên phải đánh Ma tộc, một bên giữ chắc đánh chắc. Một lúc sau trong doanh trường náo nhiệt hẳn lên, bên đánh gấp bên phòng ngự, song phương tranh chấp ngày càng kịch liệt.

La Kiệt bệ hạ cùng Ôn Tư giáo hoàng, thấy tình hình này, biết thời cơ đã đến, lập tức kêu mọi người im lặng, nói ra kế hoạch tốt mà họ nghiên cứu.

Ta khinh, gian trá, quá gian trá! Đây rõ ràng là kế hoạch được suy tính tốt, chờ cho đám soa điều kia tranh chấp thì trở thành người hoà giải. Bất quá... kế hoạch đó quả không tồi. Diệp Phong nghe xong kế hoạch của La Kiệt và Ôn Tư, trong đầu liên tục suy nghĩ, không có tỏ vẻ gì phản đối.

Những người còn lại đều hiểu kế hoạch này rất hay, không có ý kiến phản đối. La Kiệt bệ hạ cùng Ôn Tư giáo hoàng lập tức cao hứng bắt đầu cùng mọi người nghiên cứu chi tiết. Ai cũng không chú ý trên khuôn mặt của La Kiệt bệ hạ, lộ ra một nụ cười đắc ý lạnh lùng...

Chương 149 : Súc sanh dữ tiện hoá , giả công dữ chân công

Dịch:NoName

Đã tự + biên tập(nguồn 4vn): nhatquang_12_01

Nguồn: HNTD

“Di? Già Lặc ngươi từ khi nào có được ả xinh đẹp này vậy? Lại không thông tri cho huynh đệ ta cùng hưởng thụ, thật không có nghĩa khí!”

Phía nam Quang Minh đế quốc đông phương tỉnh, trong phủ thành chủ của Tư Nặc Nhĩ thành, Ma tộc tướng quân đoạ lạc thiên sứ đệ nhị quân đoàn, bát giai Hắc ám kiếm sĩ, hắc phát trung niên nhân anh tuấn, Tạt La Lợi – Phí Đức đi vào phòng ngủ của lão bằng hữu Hắc ám tinh linh Già Lặc – Tây Cách, thấy một ả tóc xanh toàn thân xích loã chính đang dâm tiện quý gồi trên giường để cho Già Lặc từ phía sau cưỡi ngựa, miệng lên tiếng trách móc.

Ma tộc đoạ lạc thiên sứ và Hắc ám tinh linh, rất nhiều tuấn nam mỹ nữ, màu tóc phổ biến là màu đen. Hắc Ám tinh linh tướng quân đệ tam quân đoàn, bát giai Hắc Ám xạ thủ Già Lặc – Tây Cách, tuấn dật mê người, toàn thân xích loã, xích loã mỹ nhân bên dưới liên tục bị hắn đưa lên cao triều, ngẩng đầu lên nhìn lão hữu ở cửa, buồn bực nói: “Tạt La Lợi tiểu tử ngươi con mẹ nó còn bảo là không có nghĩa khí ư? Ta ngày hôm qua tìm được phong tào mỹ nhân, ngươi ngày hôm trước rời đi, hôm nay mới quay lại, ta làm thế nào thông tri được cho ngươi cùng hưởng thụ? Muốn chơi đùa cứ việc nói thẳng, chớ nói với ta mấy câu như thế a! Ta còn không biết ngươi là tên háo sắc ư?”

“Ha ha, ta đã nói qua, Già Lặc vĩnh viễn là hảo huynh đệ hiểu rõ ta nhất! Hôm nay hai huynh đệ chúng ta, cùng cho tiểu tiện nhân này biết sự lợi hại của nam tính Ma tộc!”

Tạt La Lợi ha hả cười to vô sỉ, đi tới bên giường, nhanh chóng thoát y, dày vò cái miệng nhỏ của mỹ nhân, đưa vật tà ác kia nhập vào trong mỹ nhân, cùng lão hữu một trước một sau gian dâm mỹ nhân. Hai súc sanh tiêu chuẩn và một ả tiện hoá.

“Tạt La Lợi, ngươi và Kì Khoa đến trợ giúp Tam Liên thành, sao nhanh như vậy đã trở lại? Cái liên quân ngu ngốc đó rút lui rồi ư?” Già Lặc vẫn đang làm hành vi súc sinh, hướng về lão hữu hỏi.

“Đừng nói nữa, đám hỗn đản kia toàn là một lũ ngu ngốc, chỉ với binh lực gần chín mươi vạn, căn bản không thể nào công được bảy mươi vạn huỳnh đệ toạ trấn ở Tam Liên thành, vậy mà không biết khó mà lui! Đại ma vương muốn điều động quân của ba thành khác vây công, nhất cử tiêu diệt đám ngốc này. Ta phụ trách về điều binh.” Táp La Lợi nghĩ về liên quân ngu ngốc của Nam Bắc đại lục, khinh thường cười lạnh.

Ma giới mỗi chủng tộc đều có một vị vương giả, nhưng đều nghe lệnh của Hắc Ám đại Ma vương. Già Lặc nghe Táp La Lợi nói xong, lập tức đình chỉ động tác, la lên: “Đại ma vương lệnh người điều khiển binh lính, người còn không mau đi làm còn có tâm tư chơi đùa nữ nhân, chán sống rồi à? Chúng ta mau đi triệu tập binh lính!”

“Gấp gấp cái gì? trước mặt Ma tộc chúng ta, liên quân ngu ngốc kia cơ bản chỉ là rác rưởi mà thôi, trước tiên phải thoả mãn nhục dục cái đã...” Táp La Lợi hưởng thụ sự hầu hạ của phong tao lãng nữ, khinh thường cười to. Song, lời còn chưa nói dứt, bên ngoài bỗng vang lên một trận nổ ầm ầm, làm hắn giật mình hoảng sợ.

“Già Lặc tướng quân, không hay rồi, chúng ta bị một lượng lớn hắc cầu nổ mạnh tập kích, hơn nữa hắc cầu nổ tản mát ra khói đen chứa kịch độc!” Ngoài phòng ngủ, một gã Hắc Ám tinh linh truyền lệnh binh, kinh hoàng hô to bẩm báo. Bầu trời sau lưng hắn, có thể thấy một lượng lớn hắc cầu, từ phía nam bắn vào trong thành, nổ mạnh ầm ầm.

“Cái gì?” Già Lặc và Táp La Lợi Tư giật mình, lập tức bỏ mặc phong tao mỹ nhân, gấp gấp mặc quần áo vào rồi ra khỏi phòng ngủ, ngẩng đầu quan sát!

“Này... này hình như là đạn pháo mà các lão đồng lứa đồn đại? Đúng vậy, là, là đạn pháo của địa tinh hỏa pháo!” Già Lặc nhíu mày nhìn hắc cầu trong không trung kinh hô.

“Địa tinh hỏa pháo đến nay còn tồn tại? Đại chiến năm trăm năm trước không nghe nói Quang Minh đại lục có địa tinh hỏa pháo a! Hơn nữa khói đen còn có kịch độc là như thế nào?” Táp La Lợi càng thêm giật mình, không giải thích nổi.

“Táp La Lợi tướng quân, ngoài năm dặm về phía nam xuất hiện một lượng lớn liên quân bộ đội, hình như đào đường hầm đến đây!” Một gã đoạ lạc thiên sứ đại đội trưởng phụ trách tuần tra ngoài thành, lo lắng bay tới hướng Táp La Lợi bẩm báo.

“Không xong, Táp La Lợi, người mau thống lĩnh đoạ lạc thiên sứ còn lại trong thành, hợp với Hắc Ám ma long tới phía nam xem là ai khai pháo? Nếu có thể, phải nhanh chóng tiêu diệt toàn bộ pháo thủ, ta sẽ lập tức đem quân tới giúp người!” Hắc Ám tinh linh Già Lặc kinh hô thúc giục Táp La Lợi.

“Hảo, ta đi xem có chuyện gì!” Táp La Lợi nghe xong gật đầu, dẫn theo đoạ lạc thiên sứ đại đội trưởng, đập cánh bay về phía doanh trại đoạ lạc thiên sứ, chuẩn bị y theo lời Già Lặc, dẫn đệ thập Đoạ lạc kị sĩ đoàn, cùng với mười con Hắc Ám ma long đi xem tình hình.

Đoạ Lạc mục yêu Kì Khoa tướng quân, dẫn theo chín đoạ lạc mục yêu đoàn, cùng với Táp La Lợi đi trợ giúp Tam Liên thành. Giờ đây Tư Nặc Nhĩ thành Ma tộc binh sĩ chỉ còn khoảng hai mươi vạn, trong đó đoạ lạc thiên sứ và đoạ lạc mục yêu số lượng vô cùng thừa thớt, Già Lặc nhìn Táp La Lợi bay đi, lập tức cất bước rời theo, chuẩn bị tìm Hủ thực thụ ma, Bạo thực cự ma hai vị tướng quân.

Phương nam năm dặm ngoài Tư Nặc Nhĩ thành, chỉ có Mạt La đế quốc đệ nhất đến đệ tam quân đoàn, Quang Minh giáo đình dực nhân kiểm sĩ quân đoàn cùng Hoàng gia Tư Lược đoàn của lưu manh đoàn trưởng. Chủ soái của các nước đều không muốn nhận nhiệm vụ này, nghĩ rằng loại nhiệm vụ này tổn thất sẽ rất lớn. Năm nước chia ra thì tương đối tốt, nhưng không nghĩ Cát Lôi Tư nguyên soái lại chủ động nhận nhiệm vụ!

Ước Hàn công tước của Dực nhân công quốc, Khắc Lạp Khắc thủ lĩnh của Cự nhân vương quốc, La Kiệt bệ hạ của Quang Minh đế quốc, cùng Ôn Tư giáo hoàng tất cả đều không phản đối Cát Lôi Tư thỉnh mệnh. Chỉ có La Luân khuyên Diệp Phong ngăn cản hành vi lỗ mǎng này của Cát Lôi Tư.

Đáng tiếc, chủ mưu chính thức của sự việc này lại là Diệp Phong, không nhận hảo ý của lão trượng nhân, khẳng khái tỏ vẻ nhiệt thành, nói có thể nhận trận đánh đầu tiên trong Thối Ma đại chiến lần này, là vinh dự của binh lính Mạt La đế quốc.

La Luân đối với việc Diệp Phong và Cát Lôi Tư có thái độ giống nhau, căn bản là không thể khuyên thêm được. Ba vị chủ soái còn lại nghĩ đến việc không cần tổn hao binh lực tự nhiên cao hứng, thậm chí nhạo sự bốc đồng của Diệp Phong và Cát Lôi Tư.

Ôn Tư giáo hoàng tiếc dực nhân giáo đồ có thể hy sinh một lượng lớn, bèn hỏi ý kiến Á Sắt Lâm. Dưới tình huống Á Sắt Lâm không có ý kiến,

đành đồng ý để Dực nhân kiểm sĩ quân đoàn hiệp trợ Mạt La binh sĩ tác chiến.

Diệp Phong chẳng lẽ bị điên mà lại cho binh sĩ đâm đầu vào chỗ chết? Dương nhiên là không! Hắn là một tên cướp chính hiệu a!

Để tránh đoạ lạc thiên sứ Tư Nặc Nhĩ thành đi tuần tra, Diệp Phong để tất cả bộ đội phối hợp Đại địa kỵ sĩ đoàn, hao phí lượng lớn thời gian đào đường hầm hành quân. Dưới tình huống đoạ lạc thiên sứ không thể tuần tra, tiến vào phạm vi xạ trình của gia nông pháo, trước tiên dùng độc khí đạn pháo oanh tạc kẻ địch, đợi đến lúc thời cơ chín muồi, sẽ cho binh lính xung phong!

“Ha ha, các huynh đệ, nhìn xem, hoả quang tận trời thật là náo nhiệt a! Loại công kích chiến lược này tuyệt đối là đặc quyền của Mạt La đế quốc chúng ta. Các quốc gia khác, khi quân đội xung trận, cơ bản là không nghĩ tới có hoả pháo giúp làm giảm binh lực và sĩ khí quân địch!”

“Hắc hắc, đúng vậy, binh sĩ Mạt La đế quốc chúng ta thật sự có đặc quyền đó a, Lôi Ân đoàn trưởng thật sự là niềm tự hào của chúng ta. Sau này ta nghe ai gọi ngài là Cầm thú nam tước, không đánh chết hắn không được!”

“Đúng vậy a, ai nói lập tức đánh chết hắn!”

Binh lính Mạt La đế quốc nhìn tình hình oanh tạc phương Bắc, tất cả đều sĩ khí cao vút, to nhỏ bàn luận, Tư Lược đoàn đang ở phía trước nghe được cực độ tự hào.

Trên không, Quang Minh dực nhân kiểm sĩ đoàn nghe ngôn luận phía dưới, nhìn hoả pháo phía sau cùng với Tư Nặc Nhĩ thành bị oanh tạc ở phía Bắc, thần tình hâm mộ không thôi, tâm trạng vô hạn cảm khái, quân đội xung phong đánh, có hoả pháo yểm trợ thật là tốt!

“Thanh thế của hắn càng lúc càng lớn a...!” Đoàn trưởng đệ tứ dực nhân kiểm sĩ đoàn, bát giai Quang Minh ma kiểm sĩ xinh đẹp thánh khiết Tuyết Lệ - Đan Trạch Nhĩ nhìn Diệp Phong ngậm Thanh sáng tiêu hồn ở phía dưới, trong lòng cảm khái bội phục.

“Lôi Ân, đoạ lạc thiên sứ đã bắt đầu hành động, địa tinh hoả pháo công kích bọn họ khó khăn, có muốn ta đi chặn bọn họ lại không?” Chủ giáo Á Sắt Lâm xinh đẹp, nhìn đoạ lạc thiên sứ trong Tư Nặc Nhĩ thành không trung bay tới, nghiêm mặt mở miệng hỏi tiểu tình nhân.

“Hắc hắc, bây giờ để cho các người đi đánh lũ soả điều kia, hoả thương xạ thủ đoàn của ta còn không thấy xấu hổ sao? Yên tâm, Hủ thực cự ma và Bạo thực cự ma trong thành không lâu nữa sẽ đến!” Diệp Phong đang phi thường hưởng thụ thanh âm nghị luận của binh sĩ phía sau truyền đến, nghe đại tình phụ xinh đẹp hỏi xong, quay đầu lại hô: “Phi Phi, nàng lên đi, để đoạ lạc soả điều trên không lĩnh giáo sự lợi hại của Hỏa thương xạ thủ đoàn chúng ta!”

Tinh linh mỹ nữ Phi Phi, đang đứng trước Hỏa thương xạ thủ đoàn, nghe được chỉ thị của tình nhân, lập tức ứng tiếng lĩnh mệnh, dẫn Hỏa thương xạ thủ đoàn đi ra khỏi đội ngũ Tư Lược đoàn, nhanh chóng tiến lên phía trước, phân theo đội ngũ, ngòi xuống nâng súng lên, bắt đầu nhắm bắn.

Bàn tử Ai Đức bị ỏi thống lãnh Lôi Đình đại đao đoàn, lập tức đi theo bước ra khỏi hàng, đứng giữa các xạ thủ, nhằm ngăn chặn công kích của địch nhân về phía bọn họ.

Chương 150 : hầu tử miếu cự long, ngoan cường đích Ma tộc

Dịch:NoName

Đã tự + biên tập(nguồn 4vn): nhatquang_12_01

Nguồn: HNTD

Dưới ánh tịch dương, Tập La Lợi bay ra khỏi Tư Nặc Nhĩ thành, lẳng không nhìn quân địch đông đảo ở phương Nam, thoáng nhú mày, trong lòng biết bằng binh lực hiện giờ của gã, muốn đi tiêu diệt quân địch, giết chết bốn ngàn pháo thủ, tuyệt đối là không thể, bắt buộc phải để đoạ lạc thiên sứ và Hắc Ám ma long toàn bộ dừng lại, muốn đợi quân đội trong thành đến, khi ấy sẽ quét hết đám liên quân ngu ngốc kia!

“Tuởng rằng có địa tinh hoả pháo là không ngại gì tiến hành tàn phá? Các người đội ngũ nhìn chinh tề nhưng chỉ là rác rưởi, đợi khi Ma tộc chúng ta đến, Bạo thực cự mà sẽ đem toàn bộ các người xé xác, nuốt chửng, báo thù cho những chiến sĩ đã chết!”

Ma tộc đoạ lạc thiên sứ bình thường đều sử dụng trường thương, Tập La Lợi thống lĩnh đệ thập Đoạ lạc thiên sứ đoàn, cùng với mười con Hắc Ám ma long trưởng thành dài hơn hai mươi thước, bay lên cao tránh khỏi đạn pháo bắn vào trong thành, nhìn về phía địch quân hung hăng cười lạnh. Theo đánh giá của gã, chỉ cần tiêu diệt pháo thủ của quân địch, binh lính của quân địch dù nhiều gấp đôi, cũng không có khả năng là đối thủ của Ma tộc chiến sĩ cường hãn.

“Cái gì? Đột nhiên xuất hiện trên không trung rồi lại không dám tới, đây là đoạ lạc thiên sứ hung tàn mạnh mẽ sao? Chẳng để ta xem sự lợi hại của đám gia hoả này thế nào, bọn chúng đều là lũ khốn!” Phỉ Phỉ mắt thấy đám đoạ lạc thiên sứ đình chỉ tấn công, bay về phía nam, buồn bực chu mỏ than.

“Hắc hắc, có Hoả thương xạ thủ đoàn của Phỉ Phỉ đại tẩu ở đây, cấp cho bọn chúng trăm lá gan, chúng cũng không dám tới a!” Bàn tử Ai Đức đứng bên cạnh Phỉ Phỉ, nhân cơ hội vỗ mông ngựa.

“Hi hi, Ai Đức nói quá rồi!” Phỉ Phỉ liếc mắt nhìn Ai Đức nhẹ giọng cười duyên. Tinh linh mỹ nữ đan thuần này chính là thích Ai Đức gọi nàng là đại tẩu.

“Lời đồn không phải nói Ma tộc chiến sĩ hung dũng cường hãn, không màng sinh tử? Đám đoạ lạc thiên sứ này đột nhiên e ngại không dám tới,

thật sự là làm mất hết thể diện của Ma tộc chiến sĩ bọn chúng!” Cát Lôi Tư nguyên soái nhìn đoạ lạc thiên sứ ở phía Bắc, có chút tiếc nuối không để cho chúng ném được mùi lợi hại của Hoả thương.

“Ma tộc trong thành đã ra ngoài, nếu đoạ lạc thiên sứ không dám tới, chúng ta nên chủ động một chút! Á Sắt Lâm, mang kiếm sĩ quân đoàn của nàng theo ta!”

Bạo thực cự ma, hủ thực thụ ma, Hắc Ám tinh linh, Hắc ám mục yêu tứ chi bộ đội trong Tư Nặc Nhĩ thành, phần nộ rút gào lao ra cửa nam thành, Diệp Phong thấy thế lập tức phân phó tình phụ xinh đẹp, rồi triệu hoán ra Thánh Ma cự long hai đầu, xông về phía Đoạ lạc thiên sứ ở phương Bắc.

“Các kiếm sĩ, thời khắc rạng danh đã đến, tiêu diệt lũ Ma tộc tàn ác!” Á Sắt Lâm cầm kiếm bay lên không trung hô lớn. Nàng kích thích tinh thần Dục nhân chiến sĩ, theo sau Diệp Phong phóng đi.

Long Ưng kị sĩ đoàn chưa được thiết lập, kị sĩ đều ở lại Tinh Quang bình nguyên, tạm thời thay thế đội ngũ tuần tra chính thức. Đoàn trưởng Băng Sương kị sĩ đoàn tương lai Lạp Phỉ Nhĩ, cùng với bại hoại tinh linh Kiệt Nã Tư, mắt thấy đoàn trưởng đại nhân hành động, lập tức xuất lĩnh Bạch điều xạ thủ đoàn, bay lên rồi nhanh chóng tiến công.

“Cự long hai đầu vậy đen? Chẳng lẽ Hắc Ám ma long chúng ta năm đó để lại?”

“Không đúng, nó còn có chút vậy trắng! Chuyện này là thế nào?”

Đoạ lạc thiên sứ Tạt La Lợi cùng mười con Hắc Ám ma long, mắt thấy nam phương là cự long hai đầu tiên phong vọt tới, tất cả đều lộ ra thần sắc hoài nghi, không giải thích được, đây là loại cự long gì. Nếu là Hắc Ám ma long nhất mạch, phía sau lại là Băng sương cự long còn nhỏ, tuyệt đối không có khả năng cùng nó hoà thuận ở chung!

“Không cần thiết, nếu còn chưa rõ bắt nó mà hỏi! Long kị sĩ tóc đen kia, hẳn là thống lĩnh quân địch. Chúng ta trước tiên giết chết hắn, sau đó phối hợp với quân đội phía dưới giết hết pháo thủ. Khi ấy địch quân tất bại!”

Sát phạt đại chiến sắp bộc phát, Tạt La Lợi không thể nghĩ ra vấn đề cự long hai đầu, chỉ vào thanh niên Long kị sĩ giống như thống soái, đang đứng trên lưng cự long hai đầu, cao giọng gọi mười con Hắc Ám ma long cùng gã tấn công Diệp Phong. Đệ thập đoạ lạc thiên sứ đoàn cũng theo sát sau đó.

“Bối Khắc, Lạc Kì, tận lực né tránh Hắc Ám ma long, đưa ta đến phụ cận của tên chỉ huy đạo lạc thiên sứ!” Lưu manh đoàn trưởng tiên phong đập long tiến về phía trước, mắt thấy Tập La Lợi và mười con Hắc Ám ma long tiến về phía hắn, lập tức âm thầm phân phó Thánh Ma, quay đầu quát: “Tiểu Hắc, lập tức tới chỗ lão tử!”

“Chi!” tiếng khiêu kêu bén nhọn vang lên, phía sau Diệp Phong hơn hai mươi thước, Tiểu Hắc đang chễm chệ ngồi trên đỉnh đầu Lam Lam, giống như một đạo lưu tinh trong nháy mắt vọt tới đầu Thánh Ma, trong miệng gặm quả chuối vừa mới bóc vỏ!

“Trong lúc này, tiểu tử ngươi cư nhiên còn có công phu ăn chuối? Thấy mười con Hắc Ám ma long không, đánh rớt chúng cho lão tử!” Diệp Phong nhìn Tiểu Hắc tức giận cười mắng, phân phó nó đánh rơi mười con Hắc ám ma long đang lao tới.

“Long kị sĩ nhân loại, giao cự long hai đầu của ngươi, chúng ta cho ngươi chết sung sướng, nếu không sẽ đem ngươi làm thức ăn cho cự ma!”

Mười con Ma long bay tới cách Diệp Phong năm mươi thước, bắt đầu tản ra bao vây. Con lớn nhất há miệng hướng tới Diệp Phong rít gào, không để Diệp Phong và Thánh Ma vừa mới trưởng thành, thân dài bốn thước, vào trong mắt.

Song lúc này, Hắc Ám ma long đang rít gào, hoàn toàn không để ý hầu tử Tiểu Hắc đột nhiên như một tia chớp từ Thánh Ma phóng ra, trong nháy mắt nhảy tới đỉnh đầu nó. Chỉ nghe thấy một tiếng đánh trầm muồn vang lên, Hắc Ám ma long đang rít gào đột kêu thảm một tiếng, mất đi sự cân bằng, đại não mê muội, rơi xuống mặt đất, lâm vào hôn mê. Còn lưu manh hầu tử tập kích thành công, đã sớm trước khi nó rơi xuống quay trở về Thánh Ma.

“Không, không có khả năng! Một tiểu hầu tử sao lại có thể lợi hại vậy, trong nháy mắt đánh rớt một Hắc Ám ma long?” Tập La Lợi và đạo lạc thiên sứ, cùng với chín con Hắc Ám ma long khác, thậm chí dục nhân chiến sĩ ở phía nam và chiến sĩ Ma tộc phía dưới, chứng kiến tình hình lúc này, tất cả đều lộ thần sắc khó có thể tin, chỉ có những người sớm biết hầu tử Tiểu Hắc biến thái là không để ý!

Ma tinh bị ma thú nuốt chừng lập tức hoà tan phân giải. Tiểu Hắc nuốt ma tinh đã rút ra kinh nghiệm, phát hiện nếu một lần nuốt quá nhiều, thân thể sẽ xuất hiện cảm giác muốn bộc phát, cho nên tiểu súc sanh này, đối với

Hoả diễm linh viên ma tinh còn thừa của Diệp Phong, không có một lần hưởng thụ, mà là lần lượt nuốt dần.

Không ai biết ma thú không ngừng nuốt chừng ma tinh sẽ có kết quả gì. Diệp Phong chỉ biết là Tiểu Hắc thích ăn ma tinh, hơn nữa sau mỗi lần ăn lực lượng tăng mạnh, cho nên hắn thập phần vui vẻ đem ma tinh cấp cho Tiểu Hắc ăn. Bất quá với Linh viên ma tinh lần trước, hàng tốt này, hắn đã giữ lại một trăm linh một viên, để cho Mạn Nỗ Ai Nhĩ chế tạo vũ khí ma pháp nòng cốt, cấp cho Khải Đặc và Liệt Diễm kị sĩ đoàn!

Tiểu Hắc bây giờ, chính là tay đánh lén vương bài của lưu manh đoàn trưởng. Nó mặc dù không thể đối mặt với thiên quân vạn mã, nhưng đánh lén một cường giả trên mặt đất không chú ý đến nó, thật sự tuyệt đối là dễ như trở bàn tay!

“Hắc hắc, Lạc Kỳ ngươi xem, Tiểu Hắc lão đại thật là lợi hại! Một quyền đánh rơi Hắc Ám ma long lớn gấp năm lần chúng ta a! Bây giờ nhìn lại chúng ta thường xuyên bị hắn khi dễ, cũng không phải là quá mất mặt!”

Tiểu súc sanh Tiểu Hắc này, bình thường ỷ vào tốc độ và lực lượng bạo cường biến thái, không ít lần khi dễ Thánh Ma và Lam Lam trong lúc chơi đùa. Cuối cùng làm cho hai cự long đều phải tôn tiểu bất diễm này làm lão đại. Lúc này Bối Khắc nhìn nó đại phát hào uy, lập tức cười lấy làm hãnh diện.

“Hừ hừ, dĩ nhiên, Tiểu Hắc lão đại có thể đánh ngã cả Lạc Kỳ ta, há lại không thể đánh ngã mỗi một con rồng lớn ngu ngốc?” Lạc Kỳ ma tính càng ngày càng có phẩm chất lưu manh, hung hăng cười ác.

Rõ ràng chỉ cần tiếp cận cuộc sống của đoàn trưởng lưu manh, đều khó tránh khỏi bị thói quen của hắn ảnh hưởng a!

“Tiểu Hắc, làm đúng rồi, tiếp tục đánh cho lão tử, đem toàn bộ Ma long này đánh rơi, trở về ngươi muốn ăn gì đều không thành vấn đề!” Diệp Phong nhìn bộ dạng giật mình của quân địch, ha ha cười to đắc ý, mở miệng hét lớn.

“Chi?!” Tiểu Hắc nghe tiếng hơi khựng lại, trong nháy mắt món quà tuyết lê màu đỏ do Lộ Lộ làm hiện ra trong đầu, cùng với gà nóng hôi của hương kỳ ả nhân, cổ họng nuốt nước miếng, hai mắt nhìn chăm chăm vào chín Hắc Ám ma long còn lại, chọn lựa mục tiêu kế tiếp.

“Đáng giận, nhân loại đáng chết! Dám xem thường Ma tộc chúng ta, đi tìm chết sao?” Tạp La Lợi và đoạ lạc thiên sứ, cùng với chín Hắc Ám ma

long nghe Diệp Phong nói xong, lửa giận bốc cao ba trượng, sải cánh điên cuồng bay về phía Diệp Phong.

Tiểu Hắc thấy tình huống này, kêu một tiếng khinh thường, nhanh chóng đánh về phía một Hắc Âm ma long. Diệp Phong thúc giục Thánh Ma, bay thẳng về phía đoạ lạc thiên sứ chỉ huy quân của quân địch!

“Các kiếm sĩ, vì chính nghĩa diệt trừ tà ác!” Á Sắt Lâm thống lĩnh Tuyết Lị và dực nhân kiếm sĩ khoảng cách gần nhất phía sau nòng, cao giọng xông vào đội ngũ đoạ lạc thiên sứ. Hắc, bạch thiên sứ trong không trung lập tức triển khai liều mạng chém giết, phóng nhãn nhìn bạch sắc vũ dực và hắc sắc vũ dực, ánh sáng chiếu qua lại trông vô cùng đẹp mắt!

Băng sương kị sĩ Lạp Phi Nhĩ, cười rống tiến nhập vào trong địch quân, tay nắm chặt Phương thiên hoạ kích, đâm khoanh, chém, điểm, chặt, cắt, liên tục huy vũ, các thức tuyệt chiêu tầng lớp bất tận, dũng mãnh không gì chống lại được!

Bại hoại tinh linh Kiệt Nã Tư thống lĩnh Bạch điều xạ thủ đoàn, không có bất chước Lạp Phi Nhĩ dũng mãnh, chuyên chức lẫn lộn tại phía sau dực nhân kiếm sĩ, bắn tiễn trợ công, đánh cho đoạ lạc thiên sứ thêm kinh sợ, không ngừng nổi giận mắng.

Bạo thực cự ma, thân cao ba thước, toàn thân phủ một lớp lông dài màu xanh biếc, hình thái trông giống một con đại tinh tinh, nhưng đỉnh đầu có một cái sừng đen bén nhọn dài nửa thước, hơn nữa gần trên trán có một con mắt, huyết bồn lớn trong miệng che kín răng nanh và cái miệng đầy nước miếng tựa hồ không đóng lại. Chúng vì thân thể cao to nên thường dùng lang nha bổng để cận chiến.

Đoạ lạc mục yêu, thân cao một thước rưỡi, phần trên giống người, hạ thân lại giống hươu, da và lông tóc đều biến thành màu đen, lực lượng bạc nhược, nhưng chạy trốn như bay, trời sinh cảm giác lực với Hắc Âm nguyên tố siêu cường, là loại sử dụng Hắc Âm ma pháp cực mạnh của Ma tộc.

Hắc Âm tinh linh, vẻ ngoài tương tự như các chủng tinh linh ở Quang Minh đại lục, đồng dạng sinh ra nhiều tuần nam mỹ nữ, phổ biến là tóc đen, ánh mắt sắc nhọn, thiên sử dụng cung tiễn. Tuy bọn họ trời sinh cũng có cảm ứng với Hắc Âm nguyên tố, nhưng so với đoạ lạc mục yêu thì kém hơn nhiều, nên thường đều chuyên chú vào tiễn thuật.

Hủ thực thụ ma, cao năm thước, toàn thân đen nhánh, y kháo để bàn giống như chương ngư, trên thân ngoại trừ có hai cành cây to làm nên cánh

tay, còn có hơn mười cành cây nhỏ dài, linh hoạt mềm mại giống như xúc tu. Thân cây đều có lá màu đen, trong miệng có thể phun ra chất lỏng màu đen có tính hủ thực mãnh liệt.

Hắc Âm tinh linh Già Lặc thông lĩnh Hắc Âm tinh linh, Hủ thực thụ ma, Bạo thực cự ma, Đoạ lạc mục yêu, bốn binh chủng cường hãn toàn bộ tiến lên, điên cuồng lao thẳng về phía quân địch trên mặt đất!

Trải qua sự oanh tạc của pháo đạn độc khí, bây giờ chiến sĩ Ma tộc lao lên chỉ còn hơn mười vạn. Hơn nữa gia nông pháo vẫn oanh tạc bọn chúng như trước, nhưng cũng không làm yếu bớt sự tấn công của bọn chúng khi phần nộ nghĩ đến ý niệm trả thù trong đầu. Chúng vẫn cho rằng chỉ cần lao lên tiêu diệt pháo thủ, quân địch còn lại sẽ không phải là đối thủ của chiến sĩ Ma tộc cường hãn!

Hôm nay gia nông pháo của Tư Lược đoàn, đã có hai ngàn khẩu, phụ trách chỉ huy sa mạc pháo thủ là Khang Địch – Kì Qua Nhĩ, đệ đệ của Sa mạc tráng hán Thuy Ân. Khang Địch mắt thấy chiến sĩ Ma tộc lao ra khỏi thành, lập tức hạ lệnh Sa mạc pháo thủ ngắm chuẩn hậu phương quân địch, điên cuồng oanh tạc.

“Các huynh đệ, giết!” Bại hoại kị sĩ Khải Đặc, thấy bộ đội hoả pháo quay về phía hậu phương địch bắt đầu oanh tạc, lập tức bảo Liệt Diễm kị sĩ đoàn lấy ra tạc đạn đặc chế, hướng về phía địch quân đang triển khai lao đến. Đại địa kị sĩ đoàn, Lôi Đình đại đao đoàn, Hoả thương kị sĩ đoàn, Linh ngư trung đội, Bạch lang trung đội, cự nhân trung đội, trừ hoả pháo bộ đội thì tất cả thành viên Tư Lược đoàn đều đánh tiên phong, lấy ra tạc đạn chuẩn bị nhắm vào bộ đội quân địch.

“Các tướng sĩ, nhớ kĩ nhiệm vụ của các người. Vì vinh diệu của đế quốc, tiến lên!” Cát Lôi Tư nguyên soái mặc cương thiết trọng kỵ khai giáp, gọi ra lục giai hoả hệ ma thú Hoả diễm Độc giác thú đã theo gã nhiều năm, quay về chúng binh tướng của ba quân đoàn phía sau cao giọng hạ lệnh, kêu gào tiến lên phía trước!

“Tiến lên!”

“Tiến lên!”

Tiếng hô bộc phát tận trời xanh, ba mươi vạn binh tướng nhiệt huyết sôi trào, theo hàng ngũ đã chuẩn bị tốt từ trước, tản ra tiến lên, vây quanh địch quân, thực hiện việc ngăn chặn tất cả quân địch, để hoả pháo bộ đội tận tình oanh tạc, giảm bớt thương vong của nhiệm vụ trọng đại!

“Liên quân ô hợp tiến lên rồi! Các tướng sĩ, để cho đám ngu ngốc kia biết được sự lợi hại của chiến sĩ Ma tộc. Thắng lợi nhất định thuộc về Ma tộc chúng ta!” Hắc Ám tinh linh Già Lặc, mắt thấy quân địch triển khai cứng đối cứng, lập tức vung tay nâng cung lên, gọi to chiến sĩ Ma tộc, hướng về quân địch đột kích, muốn từ trung tâm xé rách đội ngũ quân địch, đi tiêu diệt pháo thủ phía sau!

“Oanh oanh...!”

Một loạt tiếng tạc đạn nổ mạnh vang lên, thành viên Tư Lược đoàn tiến lên, trong tay là tạc đạn đặc chế nhanh chóng ném ra, triển khai oanh tạc xuống chiến sĩ Ma tộc.

“Pháo đạn có thể dùng tay ném ra?”

Thành viên Tư Lược đoàn đột nhiên hành động làm cho Già Lặc và Ma tộc chiến sĩ hoảng sợ, dưới tình huống không thể tránh né, không ít Bạo thực cự ma ở phía trước bị phân thân toái cốt, kêu lên thảm thiết!

“Đáng chết, lũ giáo hoạt này! Ta mà nắm được các ngươi thì một cái xương đầu cũng không còn!” Một nhóm Bạo thực cự ma mắt thấy đồng bọn bị nổ chết, chỉ vào quân địch mắng to, điên cuồng tiến lên!

“Mẹ nó, tưởng rằng ý lại vào sức lực là hay ư? Lão tử giết ngươi với cách như vậy!” Đến phạm vi cận chiến, bại hoại kị sĩ Khải Đặc trừng mắt nhìn Bạo thực cự ma cười lạnh. Trọng trang kị sĩ triển khai đánh mạnh về phía đối phương.

Thủy Ân thống lĩnh đại địa kị sĩ đoàn đồng thời hình thành triển dục đại trận thứ hai, tiến về phía địch quân, hai đoàn kị sĩ như hai mũi dùi sắt cực lớn lao vào địch quân.

Ai Đức và Phi Phi thống lĩnh Lôi Đình đao khách và Hoả thương xạ thủ đoàn, phối hợp tiến lên. Đại đao yểm hộ, đạn bắn ra, thập phần ăn ý. Linh ngư, Cự giải, Bạch lang, Cự nhân bốn trung đội chuyên chú tìm kiếm chỉ huy quan của quân địch.

“Già Lặc tướng quân, địch quân ở phía trước của bộ đội này, hình như với quá khứ có bất đồng. Trang bị và toạ kị tốt không nói, võ công của bọn chúng hoàn toàn cao vượt quá binh lính bình thường. Hơn nữa có hai kị sĩ đoàn hình thành hai cỡ trận thế kì quái thật mạnh đánh sâu vào, bạo thực cự ma liên tiếp không chống được. Cứ như vậy thì chúng ta sẽ bị mất đi cục thế, ngại mau nghĩ biện pháp đi!” Ma tộc chiến sĩ đi đầu, hoàn toàn bị thành viên Tư Lược đoàn dựa vào trang bị tốt, cùng với võ công cường hãn nhanh

chóng đánh sâu vào. Tướng quân của Ma tộc đệ ngũ đoạ lạc mục yêu quân đoàn, Cổ Kha - Thước Đế, gọi đoạ lạc mục yêu trợ giúp cho các Ma tộc chiến sĩ phía trước, đồng thời phóng thích ma pháp phụ trợ, hướng về Già Lạc cách đó không xa mà kêu to!

Già Lạc nhìn tiền phương giống như sóng lớn, quân địch muốn vây quanh bọn họ, nhìn đoạ lạc thiên sứ trên bầu trời hiện có tình huống không ổn, lo lắng quát: “Mọi người đứng vững, vì hùng tâm tráng chí của Ma vương bệ hạ, chúng ta nhất định phải thắng, toàn lực đánh tới tiêu diệt pháo thủ quân địch!”

“Vì Ma vương bệ hạ, tiến lên!” Chiến sĩ Ma tộc nghe được lời kêu gọi của Già Lạc, nghĩ đến Hắc Ám đại ma vương vĩ đại của bọn họ, đấu chí đều nổi lên, điên cuồng hét lớn!

Chương 151 : Chiến thắng hoàn mỹ

Dịch:vô danh tử sĩ

Đã tự + biên tập(nguồn 4vn): nhatquang_12_01

Nguồn: 4vn.eu

- Người tên long kỵ sĩ chó má kia, hãy nhớ kỹ hôm nay ta Tạt La Lợi sẽ chỉ cho người một con đường chết.

Tạt La Lợi tướng quân tại trung tâm triển trường nhìn lên trên không thấy một kẻ mặc hắc bào cười song đầu cự long xác định hẳn chắc chắn là thủ lĩnh của quân địch bèn quát lớn., sau đó tay phải huy vũ trường thương làm bằng cương thiết , tán phát ra hắc ám đấu khí hùng dũng, sau đó nhắm hướng Diệp Phong nhanh chóng tấn công .

- Khẩu khí lớn lắm, nhưng vẫn chưa đủ tuổi để ngạnh đấu với ta, mà nhớ kỹ ta kiếm khách chứ không phải long kỵ sĩ.

Diệp Phong phát hiện Tạt La Lợi khi tấn công xuất hiện sơ hở khẽ cười nói.

Hắn nhảy ra khỏi lưng của song đầu cự long tay phải lấy ra quang minh chi kiếm hướng Tạt La Lợi, thân hình xoay tròn cực nhanh bạch quang kiếm khí léo ra như một con rồng từ trên cao lao xuống tấn công Tạt La Lợi. Tạt La Lợi thấy chiêu thế lợi hại cuống quýt chống đỡ, ngay sau đó một loạt tiếng vang ra kim thiết va chạm vào nhau tạo nên, Tạt La Lợi chiêu thức rõ ràng không địch lại Diệp Phong trường thương còn bị quang minh chi kiếm chém thành đồ đồng nát

(ng.dịch: ai đồng nát dê!)

- Cái gì thế này? Hắn thực lực như thế nào ? Thật không thể tưởng tượng được.

Mất thấy Tạt La Lợi bị Dịch Phong đánh cho thối lui trường thương bị đánh cho gãy nát, một chiêu cũng không thể kham nổi, tướng sĩ ma tộc không nhịn được mà thốt lên. Nên biết rằng binh sĩ ma tộc trong quá khứ chưa thấy Tạt La Lợi tướng quân thất bại bao giờ mà hôm nay đã bị tên tự xưng là kiếm khách đánh cho thảm bại nhanh chóng thế này.

Binh sĩ ma tộc ai nấy đều lộ ra thần sắc khó tin bị thực lực của Diệp Phong làm cho giật mình luống cuống.

- Ha ha ! Tên nhãi ranh kia vừa rồi còn to mồm kêu cho ta “ ném mùi đất” mà bây giờ bị lão tử làm cho sợ đái ra quần, thật sự là rất buồn cười

Diệp Phong nhìn Táp La Lợi cố ý vừa cười vừa nói.

Táp La nghe Diệp Phong chế giễu như vậy phần nộ quát.

- Loài người như ngươi thì biết cái đêch gì. Ma tộc ta người mạng nhiều như rừng, t a đây cũng không phải là đối thủ. Tương lai sẽ đến lấy mạng chó của nhà ngươi, nếu ngươi có vinh hạnh được gặp Đại Ma vương của chúng ta ngài sẽ giết ngươi dễ dàng như giết một con kiến.

- Vẫn còn ở đó mà ba hoa hả, ta sẽ đem các ngươi về Minh giới để tên Đại Ma vương đó cầu phúc cho nhé.

Diệp Phong nghe tên Táp La nói như thế quát nhẹ. Thúc giục thánh ma nhanh chóng nhắm phía Táp La Lợi trên đường đi tiện tay chém giết mấy tên muốn cản đường

Táp La Lợi mắt thấy Dịch Phong lao về phía mình biết là không thể né tránh trong lòng thầm nhủ muốn cùng hắn đồng quy vu tận

- Hừ cho dù chết ta cũng phải mang ngươi theo hầu hạ.

Cánh tay trái vận dụng hắc ám đấu khí đen sẫm nắm chặt lấy quang minh chi kiếm của Diệp Phong tay phải xuất quyền nhằm thiên linh cái của hắn mà lao tới.

- Ha ha ha! Hay ngươi có thể coi là một chiến sĩ khí khái, nhưng ta sẽ không cho ngươi toại nguyện đâu.

Diệp Phong thấy quang minh chi kiếm bay tay trái Táp La Lợi nắm được còn tay phải đánh xuất quyền về mình bèn buông quang minh chi kiếm ra. Chân trái nhanh chóng cho một chiêu liêu âm thối làm cho Táp La Lợi kêu lên thảm thiết, sau đó tiếp tục xoay người xuất chiêu thứ nhất trong “Đạo chuyển càn khôn” liên tiếp đập cho Táp La Lợi hàng trăm cước làm cho hắn tắt thở.

- Thật là lợi hại. Đây là chiêu thức gì? Sao có thể lẳng không dụng cước đánh chết Táp La Lợi tướng quân.

Trong khi giao chiến với dực nhân kiếm sĩ và Mạt La binh đoàn , chiến sĩ ma tộc nhìn lên bầu trời quan sát thấy Táp La tướng quân bị đánh chết nhất thời lộ ra thần sắc kinh hoàng.

- Hắc hắc, mỗi lần dụng tuyệt chiêu đều có người giạt mình, nhưng các ngươi sẽ vĩnh viễn là vô chiêu thắng hữu chiêu mới là đẳng cấp cao nhất.

Diệp Phong thu lại quang minh chi kiếm đứng trên lưng thánh ma nhìn song phương đang giật mình mà khe cười thâm.

Ma long mười đầu đã bị tiểu Hắc lừa đánh vỡ sáu đầu bị Lạp Phi Nhi cùng Lam Lam hợp lực đánh mất đi một đầu nữa bây giờ chỉ còn 3 đầu, e ngại thể công của Diệp Phong đến bèn chạy về hướng dực nhân kiếm sĩ cùng ma tộc đang chiến đấu hòng tìm đường thoát.

Tiểu hắc thấy ma long đang tìm chạy tức giận kêu loạn lên nên nhảy lên đầu của các dực nhân kiếm sĩ mượn lực để đuổi theo nó.

- Tướng sĩ của ta và giáo đình hôm nay chúng ta cùng nhau giết sạch bọn Ma tộc xâm phạm.

Diệp Phong lao vào trong vòng chiến miệng hô to “ Sắt, sắt, sắt!” tay huy vũ quang minh chi kiếm tùy ý cuồng chém. Chiến sĩ ma tộc không có cách nào ngăn được thể tấn công mạnh mẽ vô cùng của hắn hơn nữa ai ở trong đường kiếm của hắn đều khó mà thoát khỏi cái chết.

Song đầu cự long thánh ma thân có vậy cứng rắn cũng theo đuôi lưu manh đoàn trưởng lao vào giết địch, đầu trái Bối Khắc sử dụng quang ba long tức, đầu phải Lạc Kỳ trực tiếp dùng môn cần xé đồng thời đuôi và móng vuốt cũng được tận dụng là vũ khí.

- Ha ha ha! các huynh đệ mau giết đến chỗ của lão đại để cùng nhau hội họp nào.

Bại hoại kị sỹ Khải Đặc nhìn Diệp Phong đang hung mãnh cuồng trăm trong lòng chiến ý sôi trào cao giọng kị sỹ đoàn thi triển đại trận hung mãnh đánh tới.

Cổ Kha tướng quân mắt thấy tình huống trên không trung và dưới đất đã thập phần nguy ngập lo lắng nhìn Già Lặc tướng quân bên cạnh thúc giục.

- Già Lặc, Tạp La tướng quân đã chết trận quân đội trên không trung đã không chống đỡ được công kích của dực nhân kiếm sĩ, chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Ngươi hãy cho ý kiến đi.

Bầu trời đã bị không chế, phía sau có pháo kích, phía trước tả hữu hai bên đều bị đại địch vây quanh, đối mặt với tình huống này quả là không có cách nào nhưng nghe xong thúc giục của Cổ Kha suy nghĩ một lát bèn nhìn binh lính xung quanh cao giọng quát:

- Tướng sĩ , bây giờ chủ soái của quân địch đang ở trong trung tâm chiến trường chúng ta chỉ cần cùng lao vào giết chết hắn là sẽ chiến thắng,

- Vì sự nghiệp của Ma tộc vĩ đại, vì lý tưởng của Đại Ma vương, Giết !

(Ng. dịch: chết cha, nghe cái này quen quá ^^)

“Giết, giết địch trước tiên phải giết tướng”. Binh lính ma tộc nghe xong Già Lặc nói bèn hiểu ra vấn đề cũng nhau điên cuồng lao đến Diệp Phong công kích.

Diệp Phong đối mặt với rất nhiều ma tộc chiến sĩ công kích liền thả ra tinh thiết trọng trang khải giáp tiếp tục cuồng trảm, quay đầu quan sát thấy gần Già Lặc nhất có quân người khổng lồ nên quát.:

-Lôi Nặc, hãy giết lão già vừa ra lệnh đó cho ta.

- Tuân lệnh.

Người khổng lồ Lôi Nặc cúi đầu lĩnh mệnh lệnh giết tên tướng chỉ huy của ma tộc tức tốc lao đến nơi đứng của Già Lặc chiến sĩ Ma tộc cản đường đều bị hấn sử Yển Nguyệt đao giết chết. Lúc bình thường người ở Ma tộc sẽ chẳng coi người khổng lồ vào mắt nhưng hôm nay hấn đã được trang bị trọng trang khải giáp cầm trong tay Yển Nguyệt đao thêm nữa năng lực chú tạo của Ma tộc rất kém nên bây giờ đối với ma tộc bọn như Lôi Nặc đích thị rất cường hấn.

Nhưng dù biết không thể địch nổi Lôi Nặc nhưng chiến sĩ Ma tộc vẫn liều chết vây quanh hấn ngăn cản bước tiến không cho hấn giết được Già Lặc kết quả là có rất nhiều binh sĩ bị thảm sát

Trên bầu trời toàn bộ thành viên của Thiên Sử đoàn đều bị Dực nhân kiếm sĩ quân đoàn và Bạch điều xạ thủ đoàn vây công chết hết, tam đầu ma long tìm cách tháo chạy cũng bị đánh nát. Lúc này Á Sắt Lâm giáo chủ chỉ huy dực nhân kiếm sĩ từ không trung lao xuống hỗ trợ Diệp Phong

Lạp Phỉ Nhĩ cười Lam Lam cũng ra nhập vào vòng chiến cùng đoàn trưởng đại nhân. Bạch điều xạ thủ đoàn ở bên trên không ngừng xạ tiễn vào chiến sĩ Ma tộc đang tìm cách lao tới giết Diệp Phong.

- Lôi Ân, người thật là dũng mãnh!

Giáo chủ Á Sắt Lâm xinh đẹp bay đến gần tình nhân huy kiếm giúp hấn ứng phó với chiến sĩ Ma tộc quanh mình trong miệng mỉm cười hãnh diện vì có một tình nhân lợi hại như vậy.

- Đương nhiên rồi, nàng thấy đó ta dù cho là ở trên giường hay trên chiến trường đều dũng mãnh không ai bì kịp đâu.

Diệp Phong vừa nói vừa cười dâm dăng với Á sắt lâm bên cạnh.

- A ... người cẩn thận một chút không người khác nghe thấy.

Á sát lâm nghe xong những lời dâm tiếu của Diệp Phong, trừng mắt với hắn một cái rồi rời xa đi nơi khác giết địch

Lại không biết rằng khi nàng đang nói chuyện cùng Diệp Phong ở không xa Tuyệt Lị tuy không biết họ nói gì nhưng nhìn vẻ mặt liếc mắt đưa tình thì tâm trạng thập phần nghi hoặc.

- Già Lặc chúng ta không thể địch lại được rồi, ta thấy nên tìm đường phá vây để rút lui đi.

Cổ Kha nhìn tình thế quân bên mình đầy nguy kịch lo lắng hướng tới Già Lặc đề nghị

- Lui lại ? Hai quân đoàn mà bây giờ binh lực còn lại chưa đến một nửa, lúc này còn mặt mũi quay trở về gặp Đại Ma vương sao?

Già Lặc khẳng khái hét lớn trong tay xuất ra trường cung nhằm hướng dục nhân chiến sĩ chuẩn bị vì Đại Ma vương mà hi sinh.

Nghe những lời của Già Lặc, Cổ Kha cùng tướng quân quanh mình rất xấu hổ liền cùng đi theo Già Lặc điên cuồng triển khai công kích chuẩn bị tử chiến.

- A! Ma tộc đúng là toàn các dũng sĩ ngoan cường.

Nhìn cảnh ma tộc chiến sĩ dù trong khốn cảnh như thế này vẫn bảo tồn được ý chí chiến đấu, địch nhân như thế này đúng là lần đầu tiên được gặp.

Tàn quân của ma tộc căn bản không có khả năng là đối thủ với liên quân cuối cùng toàn bộ đều chết trận, tướng chỉ huy Già Lặc bị người khổng lồ kỳ Lạp Tư đánh chết.

Ma long thập đầu dù không có chết nhưng long tinh trong đầu cũng bị thành viên tư lược đoàn lấy ra, lưu manh đoàn trưởng nhìn dục nhân mỹ nữ hưng phấn tỏ ý mang nó đi làm trang sức cho nàng

Á sát lâm biết rõ hắn sẽ tuyệt đối không muốn nó thành trang sức phẩm nên đã tỏ ý một mực từ chối. Tuyệt Lị thấy giáo chủ đại nhân nói như vậy nên cũng không tỏ ý kiến gì.

Trong trận chiến với Ma tộc hôm nay liên quan tổn thất không đến ba vạn chiến sĩ và đã giết được hai mươi hai vạn binh lính Ma tộc. Có thể nói đây là trận chiến hoàn mỹ nhất trong lịch sử kháng ma.

Chương 152 : Hắc Ám Đại Ma Vương

Dịch: vô danh tử sĩ

Nguồn: 4vn.eu

- Ha ha ha, Lôi Ân đoàn trưởng quả nhiên danh bất hư truyền, có thể hạ được 22 vạn quân ma tộc mà chỉ tổn thất chưa đến 3 vạn binh lính. Nhất định chiến tích của ngươi sẽ được ghi vào sử sách lưu truyền cho muôn đời sau. Nào nào, trăm kính ngươi một ly.

Mà đêm buông xuống, tại đại sảnh phủ đệ của thành chủ Tư Nặc Nhĩ thành đang diễn ra yến tiệc ăn mừng chiến thắng vừa qua của nhân loại trước ma tộc. La Kiệt bệ hạ là người chủ trì buổi yến tiệc này đang cùng Diệp Phong nâng chén 100% bề ngoài thì luôn cười nói rôm rả, nhưng trong lòng tâm trạng đầy bất an trước thực lực quá mạnh của cầm thú nam tước.

- A a, La Kiệt bệ hạ quá lời rồi, có được chiến thắng này phần lớn phải kể đến diệu kế của Giáo Hoàng bệ hạ và sự dũng mãnh của chủ giáo Á Sắt Lâm cũng binh lính dục nhân chiến sĩ.

Diệp Phong được khen trong lòng đầy sướng khoái, trên mặt mỉm cười ứng lời của La Kiệt, tiếp tục nâng chén 100%.

- Lôi Ân đoàn trưởng ngài quá khiêm nhường rồi, trận đại chiến vừa qua tất cả đều do ngươi chỉ huy cùng với công lao hỏa pháo bộ đội, giáo đình chúng ta chỉ giúp được phần nhỏ mà thôi!.

Ngồi bên phải La Kiệt bệ hạ là Ôn Tư giáo hoàng mỉm cười nói, thăm nghĩ Diệp Phong hẳn vẫn không quên công lao của giáo đình thì rất vừa lòng, nhưng đồng thời vẫn âm thầm lo lắng tìm cách dụ hẳn gia nhập giáo đình, để tránh sau này phát sinh chống đối.

Sau trận chiến đồ ma ác liệt đó, đám người ngày thường khinh thị Diệp Phong như La Luân, La Kiệt, Khắc Lạp Khắc, Ước Hàn, Ôn Tư đều là các nhân vật đầu não của tứ quốc hôm nay đều khiếp sợ trước thực lực cùng năng lực chỉ huy quân đội thật lợi hại.

Riêng La Luân đối với năng lực của Diệp Phong thì lại rất hài lòng mừng cho tương lai của chàng rể.

Mặc dù trong lòng cố kỵ nhưng ngoài mặt vẫn phải rất khách sáo vì Diệp Phong, Cát Lôi Tư, Á Sắt Lâm ba người đã đóng góp công rất lớn cho sự

nghiệp Thối Ma nên quân đội các nước đương nhiên phải tới chúc mừng tán dương bọn họ.

Sau khi những lời chúc mừng khách sáo đã ngót đi. La Kiệt bệ hạ đề nghị lãnh đạo các nước về nghỉ ngơi để sang mai tiếp tục công việc nghị luận vạch kế hoạch tiếp theo cho sự nghiệp tiêu diệt Ma tộc.

Mọi người theo đó cũng đồng loạt giải tán người nào về phòng người nấy.

Lại không ai biết, ở bên trên bầu trời Tư Nặc Nhĩ thành ngàn thước. Hắc Ám Ma Vương đang đứng trên lưng long vương nhìn xuống thành thị bên dưới.

- Ma vương bệ hạ, chúng ta còn phải chờ bao lâu nữa? Ta nghĩ nên lập tức đi xuống báo thù cho các chiến sĩ tử trận, ngài đã đích thân ra tay thì còn ngại gì bọn liên quân yếu đuối kia.

Bạo thực ma vương Cơ Long cung kính hỏi Hắc Ám ma vương trong mắt lộ vẻ gấp rút muốn càng nhanh càng tốt được xuất binh tấn công đám quân đội bên dưới.

Hắc Ám Đại ma vương trên người có đôi cánh dơi màu đen, hai mắt đỏ thẫm, da tay ngăm đen, trên đầu sanh ra một đôi cơ giác màu đen rất thần kỳ, hắn có thể tùy ý thao khống hắc ám nguyên tố. Hơn nữa do có thể trường sinh bất lão nên tại Ma giới hắn có địa vị chí tôn vô địch.

- Không được vội, đợi thêm một lát nữa. Cơ Long người nhớ kỹ với đám liên quân phía dưới chúng ta phải cẩn thận với địa tinh hỏa khí cùng tên Lôi Ân Pháp Lôi Nhĩ hắc tuyệt đối không phải loại nhân vật đơn giản. Có lẽ hắn cũng chính là chướng ngại lớn nhất ngăn ta chinh phục Nam - Bắc đại lục.

Hắc Ám Đại ma vương mắt quan sát thành thị phía dưới, trong miệng nhắc nhở Cơ Long chớ coi thường.

Nam- Bắc đại lục chỉ có Mạt La hoàng gia tư lược đoàn cùng địa tinh hỏa pháo ; à có thể đủ sức chống lại Ma tộc, nếu Hắc Ám Đại ma vương đêm nay tại Tư Nặc Nhĩ thành giành thắng lợi tiêu diệt được Lôi Ân cùng quân đội của hắn thì coi như đã có thể lập tức bắt loài người biến thành nô lệ.

Ngĩ đến cái chết của hơn 20 vạn chiến sĩ ma tộc dưới địa tinh hỏa khí Cơ Long nghe xong lời của Đại Ma vương ngoài mặt không nói gì nhưng

trong lòng thầm nhủ:

“- Chỉ là một tên nhân loại nhỏ bé có đáng gì chứ, dù cho có địa tinh hoá khí lợi hại thế nào đi nữa, nếu gặp ta thì sẽ xé xác hấn thành trăm mảnh”

Ma tộc ngoài trừ thực lực của Hắc Ám Đại ma vương thâm sâu khó lường còn có thêm 6 vị vương giả khác là: đọa lạc thiên vương; Hắc ám thiên vương; bạo thực ma vương; hắc ám long vương; đọa lạc yêu vương; hủ thực thụ vương mỗi tên đều có thể thắng được người có thực lực cửu giai trên Nam- Bắc đại lục.

Trước việc hơn 22 vạn chiến binh Ma tộc bị giết, Hắc Ám Đại ma vương rất tức giận, hấn thông qua đội thám tử biết được đầu lĩnh của liên quân đều tập trung tại Tư Nặc Nhĩ thành lập tức dẫn đầu bốn vị vương giả vượt qua đội ngũ dực nhân bộ đội làm nhiệm vụ tuần tra rồi tới Tư Nặc Nhĩ thành muốn bất ngờ tấn công thủ lãnh của liên quân khiến liên quân như rắn mất đầu sinh ra rối loạn, nhân cơ hội đó đại quân ma tộc xông ra phản công.

Trong thời điểm này Diệp Phong đã thông qua truyền tống trận tới phòng ngủ của Á Sát Lâm ở nơi này đang có mặt của 3 nàng xinh đẹp Á Sát lâm, Đế Na, Phi Phi và có cả mỹ nhân ngư Ái Lệ Ti các nàng đang tụ tập trên giường buồn chuyện .

Phi Phi cùng Ái Lệ Ti gọi Á Sát Lâm là a di việc này nếu từ tuổi mà suy ra thì khá thích hợp, nhưng tương lai sau này các nàng đều là lão bà của Diệp Phong rồi cách xưng hô này có điểm bất ổn. Ai da, cũng chỉ tại tên tử sắc lang này lúc chén các nàng chẳng để ý tuổi tác gì cả.

Mỹ nhân ngư Ái Lệ Ti có nhiều điểm bất đồng so với nữ tử bình thường, nhưng dù sao sau khi đã tiếp xúc nhiều với sự lấy lòng của tên Diệp Phong không biết xấu hổ là gì kia cộng với việc khuyên bảo của tam nữ nàng bây giờ xem như đã nhận thua làm tình phụ cho hấn chỉ cần hấn không phá thân nhân ngư là được. Mặt khác mỹ nhân ngư này với cuộc sống lục địa còn rất tò mò muốn tìm hiểu cùng với việc Diệp Phong tỏ vẻ sẽ đưa nàng trở lại đại dương nên hôm nay nàng đối với Diệp Phong hận ý dĩ nhiên không còn thay vào đó là sự hâm mộ mãnh liệt, nàng được tam nữ đối xử rất tốt nên đã nhanh chóng hòa đồng với họ.

- A, công chúa điện hạ thân ái Lôi Ân ta si mê nàng đã lâu.

Diệp Phong đi tới bên giường tay nắm lấy ngọc thủ trắng nõn của tuyệt sắc mỹ nhân ngư khẽ quỳ xuống hôn nhẹ lên bàn tay nàng, hấn cố ý tỏ vẻ lịch thiệp của một quý tộc. Á Sát Lâm, Đế Na, Phi Phi tam nữ thấy bộ dạng

hắn như vậy chỉ khẽ cười duyên, riêng Ái Lệ Ti thì không nhin cười được hẳn đích thị là da mặt rất dày trông nàng lúc này càng thêm xinh đẹp.

- Ai chà, các người, các người sao lại cười ta. Nhưng ta thấy nụ cười của Ái Lệ Ti công chúa là đẹp nhất.

Hắn cố tỏ vẻ ngây ngô không hiểu còn hết sức khen ngợi mỹ nhân ngư.

- Hay nha, tên tử sắc lang này chỉ biết lấy long Ái Lệ Ti, không thèm để ý gì đến chúng ta nữa. Diệp Na Phỉ Phỉ mau giúp ta xử lý tên sắc lang này.

Á Sắt Lâm cầm đầu tam nữ tiến tới vây quanh Diệp Phong giả bộ đánh hắn.

- Ai nha, ba cị lão bà đại nhân ta biết sai rồi, các người mau dừng tay, ây da ... không thể đánh vào chỗ đó ... Ái Lệ Ti nàng cứu ta với...

Diệp Phong cố ý lẫn lộn trên giường tùy ý cho tam nữ đánh yêu hắn, hiện hắn đang bị phong tao chủ giáo nắm lấy mệnh căn hắn bèn giả bộ đáng thương hướng mỹ nhân ngư cầu cứu.

Ái Lệ Ti mắt thấy Á Sắt Lâm cầm lấy chỗ kia của tử sắc lang mặt tức thò đờ búng, lại nhìn thấy hắn đáng thương đang cầu xin tha thứ liền không nhin được cười.

- Hừ! muốn Ái Lệ Ti muội muội cứu ư, không có cửa đó đâu. Để phạt ngươi vì tội có mới nới cũ mau kể cho chúng ta nghe một chuyện cười đi, nếu không tối nay không cho lên giường.

Đế Na cố ý căn nhẹ lên vai tình nhân và bắt hắn phải kể chuyện.

- Đúng đúng, mau kể chuyện tiêu đi, nếu không ta tiếp tục đánh chàng.

Quả thật tất cả các nàng rất thích nghe Diệp Phong những câu chuyện của Diệp Phong nên ai nấy đều gật đầu tán thành.

- Ai da, nhà có vợ dữ!

Diệp Phong lắc đầu tỏ vẻ thống khổ, sau đó khẽ cười và kể.

- Một ngày nọ, tại một giáo đường, vị mục sư gọi tới một tiểu nữ tu và chỉ vào chỗ đó của mình rồi nói với cô ấy là “Đây là một nhạc cụ của thần thánh, ngươi hãy cầm nó và vuốt nhanh”. Tiểu nữ tu nghe vậy then thùng định tiến lại vuốt nó thì bị một vị tu nữ già ngăn lại và khuyên “Hắn nói dối đấy ... Trước kia hắn nói đó là một cây sáo vào kêu ta thổi, ta đã thổi nó 4 năm rồi đó”

- Hay nha, tên tử sắc lang này dám vũ nhục thần chức nhân viên, ta phải đánh ngươi.

Á Sắt Lâm nghe Diệp Phong kể xong bèn huy động phần quyền đánh hấn. Đế Na cùng Phỉ Phỉ lập tức lao vào hỗ trợ, Ái Lệ Ti bị câu nói đùa của Diệp Phong làm cho mặt hoa đỏ bừng, khoé miệng ả chứa ý cười.

- Trời ạ, bắt ta kể chuyện đùa bây giờ nghe xong lại quay ra đánh người, các nàng đúng là mất hết nhân tính rồi.

- Ít nói lý đi, đánh chết tên lưu manh, sắc lang nguoi nè ... hì hì....

- Nhất nam tam nữ trên chiếc giường rộng đùa dỡn nhau cười nói không ngớt. Tên xú lưu manh cố ý lúc nhón nháo đã lột đi không ít y phục trên người các nàng khiến cho xuân quang tràn ngập căn phòng.

Công chúa Ái Lệ Ti ngồi gần đó chỉ muốn tìm một cái thủy đàm nào đó để mà nhảy vào, trong đầu nàng nghĩ đến lúc sắc lang cùng tam nữ giao hoan lại không nhìn được ngượng ngùng xấu hổ nhưng không hiểu tại sao bị tên sắc lang khi dễ như thế mà tam nữ lại rất thoải mái không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ về mặt thì tràn đầy hạnh phúc.

- Ai, được rồi được rồi, ba vị lão bà dừng lại đi nào. Chúng ta nên bắt đầu thụ hưởng khoái lạc đi nhỉ ...

Diệp Phòng hai tay ôm lấy Á Sắt Lâm cùng Đế Na ép sát hai bộ ngực cung tròn của hai nàng vào thân hấn mất thì lên nhìn trộm mỹ nhân ngư Ái Lệ Ti xem ra nàng đang rất ngượng ngùng nên trong lòng rất dỗi.

- Các mỹ nhân, hôm nay ta sẽ cưới cho các nàng không thể đứng dậy nổi.

Á Sắt Lâm cùng tam nữ đang định huy quyền tiếp tục xử lý tên sắc lang này thì nghe bên ngoài vang lên một loạt tiếng cảnh giới ...

Chương 153 : Hắc ám hàng lâm , Quang minh quyền luyện .

Tác giả: Hằng Tâm

Dịch: vô danh tử sĩ

Nguồn: 4vn.eu

Hắc ám hàng lâm, Quang minh quyền luyện.

Đề phòng bị quân của Ma tộc đánh lén Tinh Quang bình nguyên hoặc Mạt La hoàng cung Diệp Phong đã bố trí tại các thành thị xung quanh các tổ tuần tra gồm thành viên tư lược đoàn phối hợp với dực nhân chiến sĩ, chẳng may có biến cố sẽ thông qua truyền tống trận kịp thời ứng cứu.

Bởi vậy, đóng quân tại Tư Nặc Nhĩ thành hiện giờ phần lớn là bộ đội của Mạt La đế quốc và dực nhân chiến sĩ của Quang Minh giáo đình. Vừa nghe thấy báo động truyền ra nguyên soái Cát Lôi Tư lập tức xông ra ngoài xem xét tình huống.

- Hồng ...

Một tiếng bá đạo phát ra đích thị là tiếng long ngâm, ma giới hắc ám long vương Hách Lạp Phá La Mạn nâng hắc ám thiên vương Tát Lỗ Khoa Bĩ cùng với bạo thực ma vương Cơ Long Tắc Khắc bỏ qua dực nhân kiếm sĩ ngăn chặn từ trên cao lao xuống trung tâm thành phủ, đuôi của hắc ám long vương đập mạnh ra xung quanh khiến toàn bộ kiến trúc biến thành đồ nát, khí thế thật là kinh tâm.

- Mau, nói cho ta biết đầu lĩnh của liên quân các người đang ở chỗ nào.

Hắc Ám Đại ma vương thân cao 2 thước mặc một bộ y phục màu đen bó sát người tay phải tóm lấy cổ của một gã dực nhân kiếm sĩ trừng mắt hỏi, ngữ khí tràn đầy sát khí.

-Ám, hắc ám đại ma vương ...?

Bị bóp chặt cổ tên dực nhân chiến sĩ nhận ra kẻ bắt mình đúng là chí tôn của ma tộc Hắc Ám Đại ma vương trong truyền thuyết, sợ hãi toàn thân phát run và khó có thể tin ma tộc chí tôn lại xuất hiện trước mặt hần nên chẳng biết trả lời thế nào.

Hàng ngàn năm nay tại Quang Minh đại lục này kẻ đều làm cho mọi người đều phải sợ hãi đích thị là ma tộc chí tôn Hắc Ám Đại ma vương bởi vì hần có thực lực khủng bố tính tình cực kỳ hung bạo. Mỗi lần hần xuất

động ma tộc xâm lấn đều giết chết rất nhiều nhân mạng hẳn là biểu tượng của đại ác ma.

- Trời, trời ạ, Hắc ám đại ma vương? Ma tộc đã đánh tới đây rồi sao?

Trước là tiếng kêu thảm thiết, sau là tiếng long ngâm cùng tiếng nhà cửa bị phá sập, các kinh biến đó nhất thời khiến cho mọi người đều bị thức tỉnh chạy ra khỏi phòng để đến trung tâm của hồ loạn. Tới nơi đây thì thấy xuất hiện trên bầu trời là Hắc Ám Đại Ma Vương cùng bốn tứ đại ma vương của ma tộc đang chém giết dục nhân chiến sĩ khiến cho mọi người ai nấy đều lộ ra thần sắc giật mình kinh hãi.

- Ma vương bệ hạ, tại chiến trường lần trước ta đã gặp qua gã đại khối đầu kia, hẳn chính là chủ suất của cự nhân vương quốc.

Đọa lạc thiên vương Kỳ Khoa Nại Lỗ Tư bay đến bên Hắc Ám Đại ma vương chỉ vào thủ lĩnh của dong nham khổng lồ Khắc Lạp Khắc rồi nhắc nhở.

Hắc Ám Đại ma vương Ngạo Luân nghe vậy bèn khinh thường nhìn về phía Khắc Lạp Khắc cùng lúc đó vặn gãy cổ của dục nhân kiếm sĩ đang run rẩy trong tay hắn., sau đó người nhanh như tia chớp đánh về phía thủ lĩnh dong nham người khổng lồ Khắc Lạp Khắc.

Dong nham trung đội di theo thủ lĩnh mất thấy thủ lĩnh bị Hắc Ám Đại ma vương tấn công, đều giật mình hét lớn huy vũ thiết trụ trong tay nhắm phía Hắc Ám Đại ma vương cùng dục nhân chiến sĩ cố gắng ngăn cản thế công của hắn.

Ở vùng an toàn phía sau, La Kiệt bệ hạ, Khắc Lạp Khắc thủ lĩnh, Cát Lô Tư nguyên soái, Ước Hàn công tước, La luân thủ lĩnh, Ôn Tư giáo hoàng cùng với Diệp Phong và Á Sát Lâm sau khi đã an bài cho Đế Na, Phi Phi, Ái Lệ Ti rời đi đều tụ cùng một chỗ quan sát diễn biến.

- Đây chính là Hắc Ám Đại ma vương mà thiên hạ hay đồn đại sao?

Lưu Mạnh đoàn trưởng nhìn song phương đang huy vũ giết dong nham người khổng lồ và dục nhân chiến sĩ, trong lòng tự hỏi không biết hẳn đến đây là có ý gì.

- Tuyệt Lị, ngoài thành có thấy địch nhân xâm phạm không?

Giáo chủ Á Sát Lâm hướng lên trên không trung của phủ đệ hướng hỏi Tuyệt Lị

- Không có gì, chúng ra sau khi nghe thấy tiếng long ngâm bạo phá phủ đệ rồi cấp tốc tới đây nhưng không thấy bên ngoài có gì khác thường cả.

Tuyệt Li mất nhìn tứ đại ma vương cùng tên Hắc Ám Đại ma vương với thực lực khủng bố.

- Cái gì, chẳng lẽ bọn chúng chỉ có 5 tên định đánh bất ngờ chúng ta?

La Kiệt, Khắc Lạp khắc, Cát Lôi Tư, Ước Hàn ... nghe Tuyệt Li nói xong đều chân động nhìn về 5 kẻ cường hãn nhất của Ma tộc.

- Hừ, tên Hắc Ám Đại ma vương quả thực chẳng biết lượng sức, chỉ với 5 móng ma tộc, cho dù thực lực có cường thịnh như xưa cũng không thể nào chống lại binh lực của toàn thành chúng ta.

Khắc Lạp Khắc nhìn Hắc Ám Đại ma vương đang hung tàn chém giết tỏ ý khinh thường.

- Nhưng hắn đến đây chắc hắn chỉ với mục đích giết mấy người chủ não chúng ta, làm cho liên quân như rắn mất đầu. Do đó mọi người nên cẩn thận chớ khinh thường.

-

La Kiệt bệ hạ với Ôn Tư giáo hoàng trước sau mở miệng nhắc nhở.

“ Quả nhiên hai tên này không hổ danh gian trá, có thể dễ dàng đoán được mục đích của địch nhân”

Diệp Phong nhìn La kiệt và Ôn Tư trong lòng cười thâm.

-Cứ cho như thế đi, nhưng bọn chúng dám đến đây, vậy ta không thể cho chúng dễ dàng rời đi được!

Ước Hàn công tước ngẩng đầu nhìn năm tên Ma tộc bày tỏ thái độ.

- Đúng vậy, nếu hôm nay có thể diệt trừ Hắc Ám Đại ma vương, vậy Ma tộc tất bại.

Ôn Tư giáo hoàng, Cát Lôi Tư nguyên soái đều đồng ý với lời nói của Ước Hàn công tước, nhanh chóng hạ lệnh cho dực nhân chiến sĩ cùng với Mạt La tư lược đoàn vây quanh Hắc Ám Đại ma vương muốn nhân cơ hội này diệt trừ hắn.

- Tên cường giả khủng bố nhất trong truyền thuyết này, sao có thể nghĩ ra ý kiến ngu xuẩn như thế? Chẳng lẽ thực lực của hắn đã đủ để một mình chống chọi thiên quân vạn mã sao?

Diệp Phong như kẻ mất hồn nhìn tình huống diễn ra trong sân, hiểu được tên Hắc Ám Đại ma vương thân là chí tôn của Ma giới, không có khả năng là một kẻ ngu ngốc.

- Ha ha ha, ma vương bệ hạ xem ra hôm nay bọn chủ suất của liên quân sẽ bị chúng ta tiêu diệt, những tên đứng bên cạnh tên đầu to kia tất cả đều là

chủ suất của liên quân.

Đọa lạc thiên vương Kì Khoa Nại đang bay ở trên không sau khi bức hởi ra từ một dực nhân kiếm sĩ liền chỉ vào chỗ bọn Diệp Phong đang đứng hưng phấn hét lớn.

- Oh! Tất cả đều ở đây à? Tốt, rất tốt.

Hắc ám đại ma vương Ngạo Luân, nghe Kì Khoa Nại nói nhìn về phía bọn người Diệp Phong. Đối với bọn người đây đưa quanh mình bèn hô lên một tiếng “ Lăn “ song chưởng trước ngực nhu bánh xe xoay tròn một vòng sau đó thả ra một cỗ hắc ám đầu khí thoáng chốc khiến cho đám binh sĩ vây quanh hắn bị đánh bay.

- Mạnh thật!

Bao vây Hắc Ám Đại ma vương là binh sĩ tam tộc tính ra cũng đến 500 quân, nhưng chỉ với một chiêu của hắn bọn họ đều bị đánh bay trong đó có cả người khổng lồ. Chứng kiến cảnh này ai nấy đều giật mình trợn mắt mồn há hốc.

- Chà, hắn thực sự là một siêu cấp cường giả!

Diệp Phong cũng bị rung động, tâm trạng chấn động nghĩ nếu cường giả trên Nam - Bắc đại lục phải đơn độc giao chiến với Hắc Ám Đại ma vương thì chắc chắn chỉ có một kết cục đó là mất mạng.

- Ha ha ha! Đến đây, bốn vương sẽ tiễn các ngươi.

Mọi người đều giật mình khi thấy đột nhiên Hắc Ám Đại ma vương niệm lên một loạt chú ngữ sau đó phóng ra cửu giai ma pháp gọi là “ Hắc ám hàng lâm” chỉ thấy hắc ám nguyên tố như một trận thủy triều từ quanh thân hắn lan tràn ra bốn phía với tốc độ cực nhanh, ai chạm vào nó đều bị hắc ám nguyên tố đó bao vây sau đó ăn mòn chỉ kịp kêu mấy tiếng thảm thiết.

- Mọi người cẩn thận đừng để hắc vụ dính vào người.

Quang minh giáo hoàng Ôn Tư thấy Hắc ám đại ma vương xuất ra cửu giai ma pháp “ hắc ám hàng lâm “ vội nhắc nhở mọi người sau đó nhanh chóng lùi về sau rồi bay lên một tòa lầu bắt đầu niệm chú đây cũng là lần đầu tiên giáo hoàng phải hiển lộ thực lực thực sự của mình.

Hắc ám hàng lâm, lan tràn với tốc độ cực nhanh nên mọi người không để ý đến việc giáo hoàng chuyển thực lực của giáo hoàng mà đều vội vã lùi về phía sau tránh né hắc vụ xâm nhập. Diệp Phong thừa lúc hỗn loạn ôm tình phụ xinh đẹp lùi tới một phòng ốc bí mật đằng sau, phóng ra một vòng bảo hộ quanh thân bằng ma khí.

Á Sắt Lâm chủ giáo nhìn tiểu tình nhân phóng ra ma khí liền khẩn trương ôm chặt lấy hắn không dám lộn xộn sợ vòng bảo hộ ma khí bề ra thân thể sẽ bị hắc vị kia ăn mòn mất.

Khác hẳn với sự kinh hoàng của liên quân khi nhìn thấy hắc vụ, thì tứ đại vương giả của ma tộc lại không có thương tổn hơn nữa tốc độ, sức mạnh cùng năng lực phòng ngự đều tăng gấp đôi. Bởi vì hắc ám hàng lâm chính là ma pháp phụ trợ đối với chúng (<< Dân Game gọi cái này là skill buff, còn đại ma vương là cave ^^).

- Ha ha ha, Tên đầu to gặp phải tình huống này, ta nghĩ tốt nhất người nên tự sát đi.

Đọa lạc thiên vương Kỳ Khoa Nại, bạo thực ma vương Cơ Long, hắc ám long vương Hách Lạp tứ đại vương giả của ma tộc thừa dịp này vọt tới chỗ của thủ lĩnh dòng nham Khắc Lạp Khắc rồi bao vây hắn ở giữa. Đồng thời triển khai công kích. Xung quanh đó có một ít binh sĩ của Mạt La và dục nhân kiểm sĩ thấy vậy lập tức lao tới hỗ trợ.

Nhưng trước thực lực của cường giả đa vượt qua mức cửu giai lại được ma pháp hỗ trợ nên tứ đại vương giả của ma tộc có tốc độ quá nhanh thân thể khổng lồ của Khắc Lạp Khắc nhất thời không kịp tránh né công kích, chân trái bị cương thiết lang nha bổng của bạo thực ma vương đánh gãy, hạ âm bị trường kiếm của đọa lạc thiên vương chém, đại não bị đuôi của hắc ám long vương quật tới làm cho choáng váng nhưng đòn trí mạng là do hắc ám thiên vương bắn luồng đầu khí mạnh mẽ qua hai tai vào trong đại não.

- Á!

Người khổng lồ không hổ là chiến sĩ tối cường, Khắc Lạp Khắc tuy trọng thương vẫn huy vũ được đại thiết trụ trong tay đập vào trúng đầu của hắc ám long vương khiến hắn ngã xuống đất, đầu óc quay cuồng chứng tỏ bị chấn động không nhẹ.

- Ha ha, Hách Lạp bị cái tên không lồ đàn độn kia đánh bừa mà trúng kìa, chứng tỏ người là con rồng đầu to.

Bạo thực ma vương Cơ Long nhìn hắc ám ma long vương bị đập trúng cười to. Còn trước Khắc Lạp Khắc thủ lĩnh ngã xuống đất đoạn khí mang theo ánh mắt tiếc nuối bắt cam.

- Lũ ác ma hùng tàn, ta sẽ đưa các người về minh giới để ở đó sám hối trước các sinh linh bị hại.

Bạo thực ma vương ngừng lại tiếng cười, hướng về phía Ôn Tư giáo hoàng thấy hắn đã niệm xong chú và phóng ra cửa giai ma pháp “ Quang minh quyền luyện”, quang minh nguyên tố thần thánh nhu hoà quanh thân giáo hoàng bắn ra quang mang màu trắng, chỉ trong nháy mắt khiến cho cả Tư Nặc Nhĩ thành bừng sáng.

Chương 154 : Thực lực của giáo hoàng , La Kiệt chết thảm .

- Hừm, ăn nói khoác lác, cùng là cứu giai ma pháp, ngươi cho rằng “quang minh quyền luyện” có thể xua tan “hắc ám hàng lâm” của ma vương bệ hạ sao? Tên tóc trắng lão toét, cho ngươi chết!

Cùng là cứu giai ma pháp hỗ trợ, quang minh quyền luyện so với hắc ám hàng lâm xem ra không phân cao thấp. Đoạ lạc thiên vương thấy Ôn Tư giáo hoàng xuất ra quang minh quyền luyện nhưng vẫn chưa thấy có ảnh hưởng gì thì càng khinh thường hét lớn nhằm phía giáo hoàng tấn công.

Nhưng lúc này, lại đột nhiên phát sinh sự tình, hắc vụ trong phạm vi của quang minh quyền luyện lập tức bị tan biến không có đủ năng lực để chống cự.

- Không thể nào, quang minh quyền luyện sao có thể lợi hại như vậy?

Đoạ lạc thiên vương đứng trên không trung cùng ba vị vương giả nhất thời giật mình, cả hắc ám đại ma vương cũng không nhịn được nhíu mày nhìn về phía Ôn Tư giáo hoàng.

- Lôi Ân nhìn kia, giáo hoàng bệ hạ có hạng liên và đai lưng ...

Á Sát Lâm đang ý ỏi trong ngực tình nhân bất chợt giật mình hưng phấn khi thấy bên hông giáo hoàng đột nhiên xuất hiện thêm yêu đai và hạng liên.

- Humh, Giáo hoàng, ông ta thật là thâm sâu khó dò.

Diệp phong ngẩng đầu lên thấy giáo hoàng đang đứng ở phía nam của nóc nhà trên người phóng thích chánh khí mãnh liệt, giật mình khi phát hiện trên người ông xuất hiện thêm quang minh hạng liên cùng quang minh yêu đai

Mọi người cũng đều thấy được Ôn Tư giáo hoàng trên người có thêm quang minh thần khí hỗ trợ đều lộ ra nụ cười cao hứng, đồng thời cũng thâm than Ôn Tư giáo hoàng quả nhiên ẩn dấu thực lực bất phàm.

- Hừ, đây là quang minh thần khí sao? Khó trách quang minh quyền luyện của ngươi lại mạnh như vậy, đáng tiếc ngươi chỉ có 2 món. Nếu không bốn vương hôm nay, có lẽ đã gặp được đối thủ.

Hắc ám đại ma vương Ngạo Luân, cánh tay phải tại đỉnh xoay tròn một vòng xuất ra đại phiến hắc ám đầu khí đánh tan quang vụ uy hiếp xung quang, Ôn Tư giáo hoàng khẽ cười, mặc dù không có khinh địch nhưng cũng không quá coi trọng vì lão tuyệt đối tự tin vào thực lực của mình.

Hắc ám huyết mạch có thể giúp hắc ám ma vương vô hạn sống lại, tuy nhiên để phục hồi cũng phải mất một khoảng thời gian. Trừ khi có ai đó đủ khả năng mang toàn bộ thân thể hắc ám đốt sạch, Nếu không cho dù bị đánh đến trình độ nào hắc ám cũng có thể từ từ tổ hợp lại cơ thể.

(Thằng này cở vẻ giống con đỉa quá)

Trong lịch sử ma tộc cũng đã từng có một vị hắc ám đại ma vương bị thua dưới tay một cường giả có trên mình cả cây quang minh thần khí, sau đó thân thể bị mang đi đốt thành tro. Lịch sử của Nam Bắc đại lục cũng có ghi lại khả năng hắc ám đại ma vương có thể vô hạn sống lại và cũng ghi lại phương pháp tiêu diệt triệt để.

- Oh, người nghĩ ta chỉ có 2 thần khí sao?

Ôn Tư giáo hoàng nhìn hắc ám đại ma vương bình tĩnh nói, trên mặt vẫn luôn toát ra vẻ hiên lành vốn có. Đột nhiên niệm chú gọi về một cái quang minh thánh quan hình cự long.

- Ài chà, lão đầu này quả thật biết giấu diếm? Xem ra nếu có thêm 3 kiện quang minh thần khí của mình nữa chắc có thể liều mạng với tên ma vương kia.

Diệp Phong nhìn Ôn tư giáo hoàng có trong tay 3 kiện thánh khí không khỏi kinh hãi, nếu để cho giáo hoàng biết mình cũng có quang minh thần khí chắc sẽ không dễ dàng buông tha đâu.

Hôm nay, Diệp Phong trong cơ thể có chánh khí cùng ma khí hoà lẫn nên hắc ám vẫn chưa dám dung hợp thánh kiếm và thánh giới, mà chờ mong Thiên địa chí tôn công tiến lên bát tầng mới lộ ra thù, nhân cơ hội đó đột phá thiên địa chí tôn lên cảnh giới cao nhất.

Á Sắt Lâm cùng liên quân thấy giáo hoàng lại xuất ra một kiện thần khí nữa , trong lòng càng thêm mừng, chờ đợi ông thi triển thần uy tiêu diệt hắc ám đại ma vương.

- Xem ra hôm nay, lãnh đạo liên quân đều ở đây. Người còn cái gì thì lộ hết ra đi nếu đợi lát nữa ta đánh đến thì không còn cơ hội đâu.

Hắc ám đại ma vương nhìn Ôn Tư xuất ra thêm thần khí mà chẳng có chút e ngại gì.

- Ác ma, ngươi sẽ phải trả giá cho sự cuồng vọng và hung tàn.

Ôn Tư giáo hoàng khẽ trầm giọng quát, gọi về quang minh thần ưng dài đến ba thước rồi bước lên nó. Từ không gian giới chỉ lấy ra quang minh kiếm bằng tăng 80% đầu khí ma pháp, ra lệnh cho thần ưng nhắm phía hắc ám đại ma vương công kích.

- Hừm, lão đầu, ngươi trước khi muốn đánh với Ma vương bộ hạ phải thông qua ta đã ...

Đọa lạc thiên vương Kì Khoa Nại nhìn Ôn Tư giáo hoàng hướng đại ma vương tấn công không khỏi khinh thường quát nhẹ. Nhưng lời còn chưa dứt thì đã thấy Hắc ám đại ma vương đột nhiên xuất hiện trước người hắn phát tay, ý bảo hắn tránh ra để tự mình xử lý Ôn Tư giáo hoàng.

Hắc vụ cùng quang vũ trước sau biến mất, giờ phút này cường giả hai bên đều đã được ma pháp hỗ trợ tăng thực lực lên gấp đôi. Liên quân chứng kiến giáo hoàng tấn công cũng đều hét lớn nhắm phía tứ đại vương giả còn lại.

- Ha ha ha, Lũ liên quân phế vật này chẳng biết chết sống , hôm nay ta chúng ta sẽ cho các ngươi biết sự lợi hại của tứ đại vương giả ma tộc.

Đọa lạc thiên vương, hắc ám long vương, bạo thực ma vương, hắc ám thiên vương nhìn thế công của liên quân nhưng khinh thường cười to, vượt qua đám người này nhằm mục tiêu là liên quân chủ suất.

Ôn Tư giáo hoàng với thực lực vượt qua cửu giai quang minh kiếm sĩ cộng thêm 3 món quang minh thần khí cùng, quang minh khoát kiếm, quang minh thần điêu cùng với ma pháp phụ trợ lúc này thực lực được tăng thêm 3 lần, hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu tối cường cao thủ của liên quân.

Nhưng đối mặt với siêu cường thực lực, cùng có cửu giai ma pháp hỗ trợ, Ngạo Luân ma vương ứng phó với Ôn Tư giáo hoàng lao rất tự nhiên hơn nữa hắn không ngừng cười lạnh ki phúng, trong một lúc cuộc chiến giữa một người một ma khó phân cao thấp.

- Lôi Ân, ngươi không đến hỗ trợ giáo hoàng đối phó với đại ma vương sao?

Á sát lâm mất thấy song phương đang triển khai chém giết, trên không giáo hoàng cùng ma vương đang kịch liệt tranh phong. Nàng hướng tiểu tình nhân bên cạnh hỏi, cho dù Diệp Phong có ra tay hay không, nàng vẫn chuẩn bị lao ra giúp giáo đình.

Diệp Phong hôn lên đôi môi đỏ mọng của tình phụ một cái, rồi mỉm cười:

- Đương nhiên là hỗ trợ, nàng cứ đi trước giúp đỡ họ đi ta quay về chỗ Mộng Hình và tìm Tiểu Hắc rồi quay lại.

- Chàng định vận dụng liệt diễm sáo trang sao? Như vậy sợ rằng sau này sẽ rất phiền toái.

Á sát lâm nghe vậy kinh hãi nhìn tiểu tình nhân, nếu hắn lấy liệt diễm sáo trang chỗ Mộng Hình và có thêm Tiểu Hắc hỗ trợ nữa, khẳng định sẽ phần thắng khi đánh với ma vương sẽ lớn hơn, chỉ sợ sau này nhiều kẻ biết hắn có liệt diễm sáo trang mà tìm tới gây phiền hậu quả lớn.

- Chớ nghĩ nhiều, nàng hãy đi hỗ trợ ta sẽ mau chóng quay lại.

-

Diệp Phong mỉm cười vỗ vỗ cặp lông mày sắc sảo của tình phụ xinh đẹp rồi nhanh chóng thông qua truyện tổng trận rời đi.

Hắc ám đại ma vương với giáo hoàng đánh nhau người thương không thể nhìn ra cao thấp, nhưng Diệp Phong biết nếu giáo hoàng thực lực đã triển khai toàn bộ khẳng định sẽ không phải đối thủ của ma vương Ngạo Luân

Huống chi ma giới ngoài hắc ám ma kiếm còn có thêm bộ hắc ám sáo trang tứ kiện, nếu Ngạo Luân mà dùng đến nó khẳng định thực lực của hắn càng thêm khủng khiếp bá đạo.

Nếu không diệt trừ hắc ám đại ma vương để đến khi hắn dẫn ma tộc xâm lấn đại lục thì đừng nói Quang Minh đế quốc mà ngay cả Mạt La đế quốc cũng khó bảo trụ. Phải nghĩ biện pháp đốt tên đại ma vương này thành cho tàn tránh gây họa cho nhân gian.

- Ha ha ha, kim mao tiểu cầu(Chó con lông vàng), ngươi sẽ là người tiếp theo đi với tên khổng lồ to đầu.

Tứ đại vương giả chọn La Kiệt bệ hạ có thực lực bát giai quang minh kiếm sĩ làm con mồi tiếp theo. Bốn chúng cười lớn từ trong liên quân đánh thẳng đến vị trí của La Kiệt

- Hộ , hộ giá ...

La Kiệt bệ hạ mất thấy tứ đại vương giả vọt tới nhất thời kinh hoàng cuống quýt gọi thủ vệ ra ngăn cản, xong lúc này toàn bộ binh lính bảo vệ xung quanh đã bị chúng giết sạch. Quân của Mạt La tư lược đoàn, và dự nhân kiếm sĩ ra có khoảng cách nên không kịp đuổi theo ứng cứu.

- Kim mai tiểu cầu chết nè!

Hắc ám thiên vương đứng ở trên lưng hắc ám long vương bắn ra ba mũi tên bằng hắc ám đầu khí mạnh mẽ trúng hai mắt và giữa trán La Kiệt làm hắn chỉ kêu thảm một tiếng rồi ngã gục.

- Không hay rồi, La Kiệt bệ hạ đã bị sát hại, La Kiệt bệ hạ chết rồi!

Quốc vương của quang minh đế quốc bị giết, binh lính Mạt La cùng dục nhân kiếm sĩ lập tức phát ra tiếng hô to.

Ước Hàn công tước, Cát Lôi Tư nguyên soái, La Luân thủ lĩnh nghe thấy thanh âm chấn động kia, thầm nghĩ không xong rồi. La Kiệt chết sẽ khiến quang minh đế quốc lâm vào hỗn loạn, đối với công cuộc kháng ma cực kỳ bất lợi.

- Tốt, rất tốt, bốn vương sẽ giết sạch chủ não nơi này.

Hắc ám đại ma vương Ngao Luân thấy tứ đại vương giả đã giết thêm được một gã chủ não liên quân, lập tức cao hứng hét lớn, đôi mắt đỏ đậm tròng lên nhìn Ôn Tư giáo hoàng rồi hừ lạnh.

- Bốn vương không mất thời gian dây dưa với người nữa, chết cho ta.

Chương 155 : Giáo hoàng bại .

Quang minh giáo hoàng Ôn Tư, nghe thấy lời nói của ác ma, biết hẳn muốn xuất toàn lực, lập tức kinh hãi phóng ra kết giới “uang minh tí hộ” cùng với sự hỗ trợ của quang minh hạng liên xuất ra một đầu cự long bằng quang minh nguyên tố đánh thẳng về phía hắn.

- Hừ, muốn dùng năng lực của thần khí để chống lại ta?

Hắc ám đại ma vương Ngạo Luân khinh thường cười, vẩy cánh lui về sau trên người bỗng có bốn đạo quang mang đen sẫm léo ra mang theo hắc ám hạng liên, hắc ám yêu quái, hắc ám ma giới, hắc ám ma quan bốn món trang bị vừa hiện ra lập tức xuất ra một đầu cự long bằng hắc ám nguyên tố ngăn cản quang minh nguyên tố do giáo hoàng phóng đến, sau đó hắc ám đại ma vương nhanh chóng bay tới áp sát Ôn Tư giáo hoàng rồi đánh ra một loạt quyền kinh công kích mãnh liệt.

- Nhanh quá ...

Có thêm bốn kiện hắc ám sao trang, đại ma vương Ngạo Luân so với trước càng thêm tấn mãnh, Ôn Tư giáo hoàng giật mình trước sự xuất hiện của hắc ám sao trang, cảm giác áp lực tăng lên nhiều cho dù có quang minh thần điêu hỗ trợ cũng chỉ có thể miễn cưỡng thủ thế, không còn cơ hội đánh trả.

Bên liên quân chứng kiến ác ma đột nhiên triệu hoán hắc ám tứ kiện khiến thực lực hắn bạo tăng, họ muốn lao lên hỗ trợ giáo hoàng nhưng không được chỉ có thể đứng nhìn tàn ảnh của cuộc chiến, căn bản không thể tham gia vào cuộc chiến đấu của hai siêu cấp cường giả.

- Cứ như thế này không phải là biện pháp, tốc độ hắn quá nhanh ta không phải là đối thủ.

Đối mặt với quyền kinh hung mãnh của Ngạo Luân, Ôn Tư giáo hoàng tuy tình huống chưa có gì đáng lo nhưng quang minh thần điêu phải cố hết sức tránh né sự tình thập phần nguy hiểm. Ôn Tư không dám giằng co tốc độ với hắc ám đại ma vương, hai tay huy vũ quang minh khoát kiếm xuất ra mười đạo quang minh kiếm khí nhằm bức lui ma vương, rồi nhanh chóng xuất tuyệt kỹ tối cường “Quang minh tuyên phán”

Quang minh nguyên tố thần thánh nhu hoà điên cuồng tụ tập trên người giáo hoàng, từ đó tản mát ra ánh sáng chói mắt, phút chốc khiến cho cả toà tư nặc nhĩ thành rực sáng, tiếp đó là một tiếng hét lớn vang lên. Ôn Tư giáo hoàng giơ quang minh khoát kiếm lên trên đỉnh đầu, lúc này thanh kiếm được quang minh nguyên tố vây lại hình thành một thanh cự kiếm dài tới trăm thước, theo sự huy vũ của giáo hoàng thanh cự kiếm này nhô lên cao chém về phía hắc ám đại ma vương.

- Hừ, dùng thứ ta cổ kị nhất quang minh nguyên tố, khiến ta không thể mở mắt chiến đấu, sau đó đánh ra thế công mạnh mẽ, chiêu này đối với người có thực lực tương đương gặp phải ắt hẳn sẽ chết, đáng tiếc người gặp phải là ta Ma tộc chí tôn Đại ma vương Ngạo Luân nên hôm nay nhất định ngươi tìm chết.

Hắc ám đại ma vương nhắm mắt lại cảm nhận được quang minh kiếm khí mạnh mẽ đang đánh tới, mở miệng khi thường. Không những hắc không tránh nê mà ngược lại còn đâm đầu lên, liên tục xuất ra quyền kinh cương mãnh đánh vào đường kiếm, muốn cùng giáo hoàng cứng đầu cứng.

- Oanh oanh oanh ... oanh!

Cự hình kiếm khí với quyền kinh mãnh liệt va chạm tạo ra những tiếng ầm ầm không dứt, kèm theo nổ mạnh khiến đất bụi bay mù trời . Cuộc chiến giữa một người một ma người ở dưới chứng kiến không thấy rõ va chạm. Những đợt khí lưu nổ tạo ra cuồng phong và chấn lực khiến cho những người có thực lực thấp bị đánh bay, tình cảnh thập phần hỗn loạn.

Dần dần hắc bạch nhị khí tan hết, mới thấy được tình hình bên trong. Tất cả đều lộ ra thần sắc giật mình.

Hắc ám đại ma vương Ngạo Luân bay tại không trung trên mặt lộ ra thần sắc tàn nhẫn, cánh tay trái bị chặt đứt, hắc huyết không ngừng chảy ra từ miệng vết thương. Tứ đại vương giả đều giật mình phần nộ không nghĩ tới lão già kia có thể làm bị thương ma vương bệ hạ.

So sánh với Ôn Tư giáo hoàng đang trên quang minh thần điêu, toàn thân trên dưới đều bị quyền kinh đánh trúng, hơn nữa hắc ám nguyên tố trên người không ngừng hủ thực khiến ông đau nhức vạn phần phải bật ra tiếng kêu yếu ớt thê lương.

- Giáo hoàng bệ hạ!

Quang minh giáo đình dự nhân kiếm sĩ nhìn cảnh này đều bi thống kêu lên, Á sát lâm ôm hận nhìn ác ma, nhanh chóng bay đến phía giáo hoàng

muốn tìm biện pháp cứu chữa.

- Kinh mạch toàn thân hắn đã đứt hết, người không cần lãng phí thời gian nữa, nếu như trung thành với hắn có lẽ nên để ta đưa các người cùng chết đi.

Hắc ám đại ma vương Ngạo Luân nhìn Á sắt lâm bay đến bên Ôn Tư giáo hoàng và muốn dùng quang minh khôi phục để chữa thương bèn nở nụ cười tàn nhẫn, tay phải cách không thu về cánh tay trái bị chặt ra đang nằm trên mặt đất, sau đó vẫy cánh bay lên phía trên của Ôn Tư và Á sắt lâm cánh tay phải nâng lên cao đồng thời bỏ xuống liên tiếp các đạo hắc ám nguyên tố về phía Á sắt lâm.

Lúc này Á sắt lâm vừa nâng được giáo hoàng dậy nhìn lên bầu trời không khỏi thất sắc khi thấy phiến phiến hắc ám quyền ảnh đang bay đến, biết là không kịp tránh né nên nàng đành nhắm mắt lại xuất ra quang minh đầu khí hộ thể để bảo vệ.

- Oanh

Một loạt tiếng nổ vang lên, thì ra hắc ám đại ma vương không phải đánh vào Á sắt lâm mà xuất quyền nhằm vào vùng đất phía, khiến cho đất đá chỗ đó bị vỡ tan bụi cát mù mịt, thể hiện thực lực cường hãn.

- Ha, Liên quân ngu ngốc đã thấy sức mạnh của ma vương bệ hạ chưa, với thực lực này các người xem ra chỉ là lũ phế vật không ai đáng làm đối thủ của ngài. Nhân lúc bệ hạ đang vui hãy mau mau thần phục, nếu ngài làm tức lên các người ắt mang hoạ diệt tộc. Bạo thực ma vương Cơ Long nhìn sản phẩm ra đại ma vương tạo ra tự hào cười to.

- Là một tên vương giả của ma giới, nhưng đứng trên đất này mà dám lao toét thế à. Thống suất mà ngu ngốc thế này thì ma tộc bị đánh bại là chuyện sớm muộn thôi.

Bạo thực ma vương đang ha ha cười nói, lại bị một giọng của nam nhân khinh thường chửi nhất thời căm tức nhìn quanh đồng thời hét lớn.

- Mẹ kiếp, là thằng nào không phục đến đây tiếp lão tử.

Cơ Long lồng lên hướng về phía đất đá bị đánh trúng chửi bới vì hình như thanh âm từ đó phát ra.

- Nhóc con, người chính là Lôi Ân - Pháp Lôi Nhĩ? Xem ra bọn nó lệ nói người là thanh niên ưu tú quả không sai.

Hắc ám đại ma vương đang không ngừng dụng hắc mang quỷ dị phục hồi lại cánh tay trái bị chặt đứt, đang ở trên trời nhìn xuống phía đất đá thấy

một thanh niên biết ngay hắn là Lôi Ân, thoáng nở nụ cười tán thưởng một kẻ tuổi còn trẻ như vậy mà đã có thực lực trên cửu giai lại sở hữu tốc độ kinh người.

- Hừm!

Tiếng hô vừa vang lên thì thấy một thanh niên vận hắc y đứng tại chỗ đất đá ngổn ngang cánh tay phải chém ra một đạo kinh phong khiến đất đá quanh mình toàn bộ xuy tán.

- Là Lôi Ân đoàn trưởng, đúng là Lôi Ân đoàn trưởng của chúng ta rồi.

Mặt la binh tướng thấy sự xuất hiện của Lôi Ân đoàn trưởng đều cao hứng hoan hô, trong lòng giảm bớt một ít sợ hãi trước hắc ám đại ma vương.

- Ma vương bệ hạ không hổ là Ma giới chí tôn, phong độ và khí lượng đều vượt qua lũ tinh tinh bộ hạ.

Diệp Phong tiêu sái ngẩng đầu nhìn hắc ám đại ma vương đồng thời mỉm cười nhưng tâm trạng rất tức giận. Nếu hắn đến chậm chút nữa chắc đã mất đi Á Sát Lâm tình phụ rồi, mất đi một thể thiếp thành thực sau này không thể vừa bay vừa hoan lạc, chuyện này mà xảy ra thì hắn sẽ hối hận cả đời mất.

- Lão xược, sao ngươi dám gọi bọn ta là tinh tinh? muốn chết!

Bao thực ma vương nhìn Diệp Phong trầm giọng gầm lên, cầm đại lang nha bổng định lao đến đập Diệp Phong.

- Cơ Long, hãy đi làm việc của ngươi.

Hắc ám ma vương Ngạo Luân nhìn Diệp Phong. Cũng không quay đầu lại nhắc nhở bao thực ma vương nên đi làm việc cần làm ý bảo tứ đại vương giả tiếp tục thích sát các chủ suất.

- Chuyện vặt. Nhưng ngài cẩn thận đừng để hắn chạy thoát đấy.

Cơ Long nghe Ngạo Luân nói vậy bất đắc dĩ cước bộ dừng lại quay về phía ba vị vương giả còn lại nhưng trước khi đi vẫn kịp trừng mắt nhìn Diệp Phong, trong lòng hận không thể tự tay bắt được hắn sau đó xé nhỏ cho chó ăn.

Tứ đại vương giả vừa động, chiến đấu lập tức lại bộc phát. Ôn Tư giáo hoàng nhờ có “quang minh khôi phục” giúp xua tan hắc ám nguyên tố đang hủ thực cố gắng gượng dậy nhìn Diệp Phong nhắc nhở:

- Lôi Ân, Hắc ám đại ma vương ... hắc rất mạnh ... nhất định phải cẩn thận.. Tận lực công kích hắc ...

- Yên tâm đi, giáo hoàng bệ hạ ta sẽ cẩn thận có điều ... ta muốn mượn ba món kia của người.

Diệp Phong ngưng thần nhìn hắc ám địa ma vương đang ghép lại cánh tay trái, xoay người đối diện giáo hoàng nở nụ cười đồng thời lấy ra quang minh kiếm với thánh giới, Ôn Tư giáo hoàng nhắm lực tỏ ra khiếp sợ, nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại không chút do dự bỏ ra 3 món thần khí trên người mình cho Diệp Phong.

Trong nháy mắt, quang minh 5 món đều tụ tập lên người Diệp Phong quang mang chói mắt tản ra xung quanh. Nhìn hắc bây giờ trông như một vị thần uy nghiêm toát ra ánh sáng chói mắt nhưng thần thánh nhu hoà giúp cho binh sĩ liên phân thập phần thoải mái hứng khởi.

(“Người đẹp vì lụa lúa tốt vì phân”, vô danh ta có bộ này chắc sẽ thành siêu cấp thần thánh, Ha ha ha!)

Hắc ám đại ma vương với bốn đại vương giả nhất thời kinh ngạc, không hiểu tại sao lại xuất hiện thần quang hùng mạnh đến thế. Bọn chúng không ngờ Diệp Phong lại giữ trong tay quang minh thanh giới cùng thánh kiếm.

- Nhìn kia, Lôi ân hắc có thánh kiếm cùng thánh giới? quang minh sáo trang đã tập hợp đủ bộ?

-

- Hôm nay, ta có thể thấy được quang minh sáo trang tổ hợp còn phát ra thần quang?

Ước Hàn công tước, La Luân thủ lĩnh, Cát Lôi Tư nguyên soái cùng mọi người bên liên quân nhìn Diệp Phong đều lộ ra thần sắc khó tin, không thể nghĩ ra được hắc có thánh kiếm và thánh giới.

- Quang minh sáo trang ... ta rốt cuộc ... trước khi chết có thể thấy được quang minh sáo trang tổ hợp ... Lôi ân người quả nhiên không đơn giản ... vì đại lục vì hoà bình nhanh tiêu diệt tên ác ma đi ...!

Ngạc nhiên nhất chính là quang minh giáo hoàng Ôn Tư, nhìn Diệp Phong trên người mặc quanh mình sáo trang, từ trong người lấy ra một huy chương có khắc quang minh nữ thần đưa cho Á sát lâm rồi dặn dò:

- Á sát lâm ... ta không sống được nữa rồi ... ngươi từ nhỏ đã sống tại giáo đình lại có danh vọng cực cao ... sớm đã được liệt vào một trong những người kế thừa giáo hoàng, bây giờ ta chính thức chọn ngươi là người

kế thừa chức vị giáo hoàng ... vì hạnh phúc của giáo đồ ... người hãy cố gắng ...

-

Cả đời được giáo đồ kính ngưỡng quang minh giáo hoàng Ôn Tư Khang Nạp Lợi, lúc sinh thời rốt cuộc cũng thấy được cái mà ông chờ đợi đã lâu là bộ quang minh sáo trang, dặn dò xong liền mỉm cười li thể.

(Tin buồn: Ôn Tư giáo hoàng đã được vô danh tử sĩ khai tử vào hồi 17h47' tại chiến trường 4vn.)

Chương 156 : Lưu Mạnh Vs Ma Vương

Dịch:luuluu1511

Nguồn:kiemgioi.com

```
<link rel="File-List"
href="file:///C:%5CDOCUME%7E1%5CPHONGVU%5CLOCALS%7E1
%5CTemp%5Cms_ohml1%5C01%5Cclip_filelist.xml"><!--[if gte mso 9]>
<xml> <w:WordDocument> <w:View>Normal</w:View>
<w:Zoom>0</w:Zoom> <w:PunctuationKerning/>
<w:ValidateAgainstSchemas/>
<w:SaveIfXMLInvalid>>false</w:SaveIfXMLInvalid>
<w:IgnoreMixedContent>>false</w:IgnoreMixedContent>
<w:AlwaysShowPlaceholderText>>false</w:AlwaysShowPlaceholderText>
<w:Compatibility> <w:BreakWrappedTables/> <w:SnapToGridInCell/>
<w:WrapTextWithPunct/> <w:UseAsianBreakRules/>
<w:DontGrowAutofit/> </w:Compatibility>
<w:BrowserLevel>MicrosoftInternetExplorer4</w:BrowserLevel>
</w:WordDocument> </xml><![endif]--><!--[if gte mso 9]><xml>
<w:LatentStyles DefLockedState="false" LatentStyleCount="156">
</w:LatentStyles> </xml><![endif]--><style> <!-- /* Font Definitions */
@font-face {font-family:VNI-Times; panose-1:0 0 0 0 0 0 0 0 0 0; mso-
font-charset:0; mso-generic-font-family:auto; mso-font-pitch:variable; mso-
font-signature:3 0 0 0 1 0;} @font-face {font-family:Tahoma; panose-1:2
11 6 4 3 5 4 4 2 4; mso-font-charset:0; mso-generic-font-family:swiss; mso-
font-pitch:variable; mso-font-signature:1627421319 -2147483648 8 0
66047 0;} /* Style Definitions */ p.MsoNormal, li.MsoNormal,
div.MsoNormal {mso-style-parent:""; margin:0in; margin-bottom:.0001pt;
mso-pagination:widow-orphan; font-size:12.0pt; font-family:VNI-Times;
mso-fareast-font-family:"Times New Roman"; mso-bidi-font-family:"Times
New Roman";} @page Section1 {size:8.5in 11.0in; margin:1.0in 1.25in
1.0in 1.25in; mso-header-margin:.5in; mso-footer-margin:.5in; mso-paper-
source:0;} div.Section1 {page:Section1;} --> </style><!--[if gte mso 10]>
<style> /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-
name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-
```

size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-parent: ""; mso-padding-alt:0in 5.4pt 0in 5.4pt; mso-para-margin:0in; mso-para-margin-bottom:.0001pt; mso-pagination:widow-orphan; font-size:10.0pt; font-family:"Times New Roman"; mso-ansi-language:#0400; mso-fareast-language:#0400; mso-bidi-language:#0400;} <![endif]--> “Nhưng!!!Giáo hoàng bệ hạ, ngài không thể bỏ lại chúng ta a...”<o:p></o:p>

<o:p> </o:p>

A’ sắt lâm nhìn Ôn Tư giáo hoàng đoạn khí li thể, trong đầu liền nhớ tới sự quan tâm của ông đối với mình không nhìn được, quỳ bên cạnh ông mà khóc rống . Phần lớn dực nhân kiếm sĩ càng nổi giận không kiềm chế được nhằm phía sau Hắc ám Đại ma vương muốn băm vằm hắn thành vạn đoạn.

<o:p></o:p>

<o:p> </o:p>

“Ha ha ha, thông khoái, thông khoái, Bồn vương có thể gặp được Quang minh sáo trang hiếm thấy, đến đây đi, Lôi ân, hãy xuất ra toàn bộ thực lực, cùng với ta chiến đấu một trận nào”.<o:p></o:p>

<o:p> </o:p>

Hắc ám Đại ma vương nhìn thấy đích thực là Quang minh sáo trang liền giật mình, song mục đỏ đậm lộ ra thần sắc hưng phấn, từ trong hắc ám ma giới lấy ra một thanh hắc sắc cự kiếm dài đến hai thước, cúi đầu nhìn Diệp Phong ha ha cười to, hoàn toàn không quan tâm những Dực nhân kiếm sĩ bay đến chỗ mình<o:p></o:p>

<o:p> </o:p>

“Nếu người muốn đánh, ta đây nhất định thành toàn cho người”.<o:p></o:p>

<o:p> </o:p>

Mặc Quang minh sáo trang vào, chánh khí trong cơ thể Diệp Phong càng thêm tinh thuần, cảm giác toàn thân phẳng phát tràn ngập lực lượng mạnh mẽ vô cùng, tay phải cầm Quang minh thánh kiếm, ngang đầu nhìn Hắc ám Đại ma vương giữa không trung, gọi ra song đầu cự long Thánh ma, thả người lên lưng rồng, phiêu thân bay lên.<o:p></o:p>

<o:p> </o:p>

Thần khí sáo trang có thể cùng với chủ nhân tâm tư liên thông, Diệp Phong nghĩ đội khôi giáp trên đầu không thoải mái, cho nên không cho sáo trang hóa xuất ra bên ngoài, khái giáp tuyết bạch uy nghiêm thần thánh ,

phối hợp với quang minh thánh quan trên đầu, cộng với bây giờ hấn đang cau mày, với hình đánh đứng trên lưng rồng , mang đến cho hấn một cỗ khí thể mãnh liệt hiếm thấy.<\/p><\/p>

<\/p><\/p>

Diệp Phong đối với Ôn tư giáo hoàng không có gì hảo cảm, hiểu được vì Quang minh giáo đình mà làm việc bá đạo, bất quá hấn đối với ông cũng có nhân duyên, cùng với việc bồi phục dũng khí đối kháng tà ác của ông, thêm vào đó giáo chủ tình phụ thương tâm khốc lóc, cho nên hấn đối với Hắc ám đại ma vương cực kỳ tức giận, muốn đem Hắc ám đại ma vương ra thử năng lực Quang minh sáo trang, nếu có khả năng thắng thì không cần bại lộ Liệt diễm sáo trang .<\/p><\/p>

<\/p><\/p>

“Song đầu cự long? Minh đen vậy trắng?Đây chính là song đầu cự long của Lôi Ân như lời đồn sao?<\/p><\/p>

<\/p><\/p>

Thánh ma vừa ra lập tức hấp dẫn Hắc ám Đại ma vương Ngạo Luân cùng với sự chú ý của tứ đại vương giả, Nhất là đối với Hắc ám Long vương Hách Lạp, quả thật là cực độ tò mò đánh giá, mặc dù bọn họ đã từ những nô đái loài người mà biết việc này, nhưng khi thấy qua vẫn thật sự giật mình, không giải thích được đây là loại cự long gì!!!!<\/p><\/p>

<\/p><\/p>

“Tiểu hắc , nhanh đi hỗ trợ Lôi ân, nhớ kỹ đừng cho Hắc ám đại ma vương trông thấy ngươi!!”.<\/p><\/p>

<\/p><\/p>

Tại một chỗ bí mật ở phía đông nơi hỗn chiến, trong một phòng ốc mập mờ, phương đông mỹ nhân Mộng Hình, mái tóc dài mềm mại được kéo lên đơn giản, mặc một trang phục màu đỏ kéo sát người, đang mang liệt diễm thần quan, hạng liên, thần giới, đai lưng từ sáo kiện, từ trong lòng ngực buông Tiểu Hắc ra, nhẹ giọng bảo nó đi hỗ trợ .<\/p><\/p>

<\/p><\/p>

“Chi”, tên hầu tử lưu manh gật đầu, kêu lên một tiếng, không lập tức hành động, từ trong mã giáp lấy ra một quả táo từ từ thưởng thức, Mộng Hình đang tức giận muốn thúc dục, thì đột nhiên nó biến mất, thoát khỏi tầm mắt của Mộng Hình.<\/p><\/p>

<\/p><\/p>

“Tên tiểu hầu , thật là càng ngày càng đão đẽ”, Mộng Hình ko còn thấy tông tích của Tiểu hắc, bắt đắ dĩ cười khỏ, nhìn tình huống hỗn chiến bên trong, chuẩn bị án theo sự phân phó của tình nhân, bố trí truyền tổng trận, đề tư lược đoàn đội trưởng cùng thành viên đi hỗ trợ.<\/p><\/p>

“Ác ma , chúng ta hôm nay phải băm thây ngươi thành vạn đoạn,!!”. Nhằm về phía Hắc ám Đại ma vương, những dực nhân kiếm sĩ, mắt thấy mục tiêu ngày càng gần, đều phấn nộ hét lớn, toàn lực vũ động hai cánh tăng tốc phi hành.<\/p><\/p>

“Chẳng biết sống chết, đúng là ngu ngốc.Đám người các ngươi, dù nhiều hay ít cũng đừng nghĩ là đả thương được Ma vương bệ hạ!!” Ma tộc tứ đại vương giả , đang nhằm Cát lôi tư nguyên sói là mục tiêu kế tiếp, dây dưa với binh lính Mạt La đế quốc, mắt thấy dực nhân kiếm sĩ nhằm phía ma vương bệ hạ, lộ ra thần sắc khinh thường.<\/p><\/p>

“Bọn ngốc này, đã không hỗ trợ được còn làm thêm loạn”<\/p><\/p>

Diệp Phong mắt thấy những dực nhân kiếm sĩ sắp bay đến gần Hắc ám đại ma vương, cùng với tiếng cười khinh thường của Hắc ám đại ma vương, trong lòng bắt đắ dĩ thầm than, thúc giục Thánh ma nhanh chóng đánh về phía Hắc ám đại ma vương, tại lưng rồng dưới chân mượn lực phi thân, huy kiếm đánh tới, trong lúc nhất thời cơ hồ còn trước cả dực nhân kiếm sĩ triển khai thể công đối với Hắc ám đại ma vương.<\/p><\/p>

Tiểu hắc không cùng lên trước với Thánh ma, nhưng trong nháy mắt đã ở trên lưng Thánh ma, ngồi lì trên cánh rồng trông rất hài hước, chờ đợi chỉ thị<\/p><\/p>

“Đang”<\/p><\/p>

Thánh kiếm và cự kiếm va chạm vào nhau, phát ra âm thanh giao kích của kim thiết.Hắc ám đại ma vương hai cánh sau lưng tung ra kinh phong, đẩy lui các tướng lãnh dực nhân chiến sĩ bay tới , đồng thời tay phải huy kiếm đương đầu lực phách với thánh kiếm của Diệp phong.<\/p><\/p>

<o:p> </o:p>

“Nha địa , cây kiếm nhỏ của hần làm từ cái gì mà thánh kiếm trăm không được, hắc hắc bất quá Quang minh sáo trang đích thực là có năng lực a, hơn nữa còn được Quang minh quyền luyện tăng cường , lão tử phát ra kiếm khí so với trước kia tăng gấp ba lần haha..”<o:p></o:p>

<o:p></o:p>

Chiêu thức vừa xong, Thánh ma ở phía sau không có đuổi kịp, kinh ngạc vì cự kiếm bị bật ra tạo ra một cái lỗ, Diệp phong liền nghĩ ra một kế, chưa kịp rơi xuống mặt đất, tay phải cầm kiếm mượn lực trên thân kiếm, thân hình nhất thời trở lại trên cao, lập tức trở tay huy kiếm hướng đến Hắc ám đại ma vương không thể di chuyển cánh tay trái chưa lành lại<o:p></o:p>

<o:p> </o:p>

“Hừ , ngươi thật là giỏi ứng biến,!!” Hắc ám đại ma vương mắt thấy Diệp phong không thể phi hành, lại thấy hần mượn lực cự kiếm đứng lại trên không trung dừng lại công kích, không nhìn được lộ ra một tia cười lạnh, tay phải huy vũ cự kiếm ở đỉnh đầu mở rộng khoảng cách, hóa giải công kích liên tiếp điên cuồng chém xuống , đồng thời vỗ mạnh hai cánh, muốn giữ khoảng cách với thánh ma, không cho Diệp phong hoàn toàn có cơ hội để phi hành.<o:p></o:p>

<o:p> </o:p>

Lưỡng đại cao thủ tấn công lên xuống, ngoại trừ ma tộc tứ đại cao thủ có thể miễn cưỡng mơ hồ thấy rõ, còn liên quân mọi người chỉ có thể thấy được thân ảnh của Diệp phong, giống như chỉ là di chuyển bình thường, một hồi xuất hiện tại bên trái trên không Hắc ám đại ma vương, một hồi lại xuất hiện phía bên phải bầu trời. Mà Hắc ám đại ma vương còn lại là huy vũ hắc ám kiếm khí đầy trời, từng chiêu từng chiêu cứng rắn chọi với bạch mang kiếm khí của Diệp phong. Từng luồng hắc bạch kiếm khí không ngừng phát tán ra xung quanh, cảnh tượng đánh nhau vô cùng kinh hiểm hoa lệ.<o:p></o:p>

<o:p> </o:p>

Một người một ma tốc độ di chuyển quá nhanh, thêm vào đó kiếm khí tung hoành phát tán tứ tung, những dực nhân kiếm sĩ muốn vì Ôn tư giáo hoàng mà báo thù căn bản không thấy rõ tàn ảnh cái nào là thật, cái nào là giả , đành phải cắn răng bỏ qua Hắc ám đại ma vương, đi tìm tứ đại vương giả phía dưới tiết hận.<o:p></o:p>

<o:p> </o:p>

“Hắc hắc, hồng mao mãnh phu, bất luận ngươi có may mắn như thế nào, cũng phải tới minh giới, cùng với chủ soái liên minh làm bạn.!!”<o:p> </o:p>

<o:p> </o:p>

Hắc ám long vương ỷ vào trượng giáp cứng rắn, mang theo tam đại vương giả hướng về hồng phát Cát lồi tư nguyên sói tới nơi quân lính tập trung. Bạo thực ma vương Cơ long cùng với Đọa lạc thiên vương kỳ Khoa nại lập tức phát ra tiếng cười lạnh ngang ngược, từ trên lưng rồng hạ xuống lao thẳng xuống phía Cát lồi tư, chuẩn bị đồng thời xuất ra toàn lực đưa hắc nhất cử đánh gục.<o:p></o:p>

<o:p> </o:p>

“Suru suru ....suru”<o:p></o:p>

<o:p> </o:p>

Một loạt tiếng kêu phá không vang lên, hàng trăm mũi tên có phổ chân khí từng loạt, đột nhiên từ phía sau Cát lồi tư tiến tới, trực tiếp hướng đến hai vị ma vương công kích, khiến cho hai vị đại ma vương không chịu được phải lui về phía sau tránh né từng đợt công kích.<o:p></o:p>

“Ngao... ô..”<o:p></o:p>

<o:p> </o:p>

Một trận âm thanh cao ngút bao gồm tiếng sói tru, tiếng trâu rống, cùng với tiếng bước chân đột ngột vang lên. Thành phủ chủ đệ đột nhiên xuất hiện chủ lực binh mã của tư lược quân đoàn, tinh linh trung đội,liệt diễm trung đội, bạch lang trung đội, linh ngư trung đội, đại địa trung đội, lôi đình trung đội, cự giải trung đội, cự nhân trung đội, cùng với hỏa thương xạ thủ đoàn, hô lớn triển khai trùng phong với tứ đại ma vương.<o:p></o:p>

<o:p> </o:p>

Ngoại trừ phía sau là hỏa thương xạ thủ đoàn ,còn lại là bọn người Khải Đặc cơ hồ đều mặc tinh thiết chế trọng trang khả giáp, ngay cả Kỳ lập tư cự nhân cũng mặc tinh thiết được chế tạo siêu đại hiệu trọng trang khả giáp<o:p></o:p>

<o:p> </o:p>

Có tiền thuật tinh thuần cường hãn của tinh linh trung đội, Đọa lạc thiên vương không có cách nào kêu ngạo bay loạn khắp nơi nữa, Hắc ám thiên vương muốn xạ sát sâu vào thành viên tư lược đoàn, nhưng phát hiện trên

ngươi bọn họ như là có khiết khải giáp, lực phòng ngự rất mạnh căn bản là không thể xuyên qua, chỉ có thể dụng kinh lực của mũi tên bắn ra mà thôi.

Hắc ám long vương cùng với Báo thực ma vương ngại Kỳ lập tứ cự nhân vì đang mang cương thiết khải giáp, cầm trong tay yểm nguyệt đao, không thể tiếp tục ngang ngược hoành hành khắp nơi như trước. tứ đại ma vương xem ra như vậy đã bị vây hoàn toàn bên trong. Thành viên tứ lược đoàn tính ra muốn giết bọn họ thì thật là hao tâm tổn lực, nhưng bọn họ muốn giết lại những chủ soái thì cũng thập phần khó khăn.

“Xem ra ngươi đã an bài thập phần chu đáo. Khả dĩ thực lực của ta và ngươi, là như thế này, cho dù có tái đấu cả năm ba ngày cũng không có khả năng phân thắng bại, ngươi nên biết rõ ràng, nếu ta muốn rời đi thì các ngươi cũng đuổi không kịp, nếu chúng ta muốn tương sát lẫn nhau chỉ bằng dùng tuyệt chiêu tốc chiến tốc thắng là như thế nào?” Hắc ám đại ma vương Ngạo luân đứng trên bầu trời phán đoán cực nhanh, mắt thấy tình huống tứ đại vương giả bị cầm chế, không suy nghĩ lâu, mở miệng hướng Diệp phong đề nghị.

“Ha ha ha ,nếu ma vương bệ hạ muốn tốc chiến tốc thắng, Lôi ân pháp lôi nhĩ ta nhất định phụng bồi”. Diệp phong biết rõ tốc độ của Hắc ám đại ma vương cùng với Hắc ám Long vương, bọn họ muốn bay đi, khẳng định rằng Thánh ma vừa mới trưởng thành sẽ không theo kịp, cho nên dự nhân kiểm sĩ cùng với tứ lược đoàn càng không có hi vọng ,

cho nên lúc này dựa vào lực lượng phòng ngự siêu cường của Quang minh sáo trang, hơn nữa còn có thể phá được tuyệt chiêu theo ý muốn, lập tức ha hả cười to gật đầu đồng ý, nhanh chóng nhảy về phía nam, phiêu du rơi trên lưng thánh ma.

“Hảo, thống khoái bốn vương càng ngày càng khâm phục ngươi, hãy tiếp chiêu này thử xem”.

Hắc ám đại ma vương thấy Diệp phong gật đầu đồng ý, thu kiếm nhanh chóng nhảy lên lưng rồng, trong lòng cười thầm hắc hắc khó khạo, mở miệng

than thở một tiếng, vận hành hắc ám đấu khí , cánh tay phải xuất ra tuyệt chiêu “Thôn phệ thiên hạ”, hắc ám đấu khí mãnh liệt mênh mông, giống như cuồng long quá hải từ trong thể nội hắc xuất ra, phát tán đến tận chân trời. Bầu trời với hắc ám nguyên tố hưởng ứng phụ họa, trong nháy mắt trên không trung Tur nặc nhĩ thành hình thành một mảng hắc vụ lớn, dần dần bắt đầu chuyển thành một thanh cự kiếm lớn.

“Sao phạm vi của tuyệt chiêu này là quá lớn như vậy? Mẹ hắc thật sự là súc sinh, thật là gian manh. Sau này nhất định cầu Á sát lâm dạy ta cửu giai ma pháp chú ngữ. Hắc có khả năng phóng thích năng lực vi phạm hạn như vậy, lão tử lại không biết chú ngữ ,điên thật”

Diệp phong mắt thấy Hắc ám đại ma vương công kích như vậy, gần như có thể công kích Tur nặc nhĩ thành không nhìn được buồn bực thầm mắng, trong lòng biết bây giờ mà cho hắc thời gian, thì tất cả binh tướng trong thành sẽ vô tình lọt vào công kích, lúc này đón Tiểu hắc nhảy lên vai, hai chân đứng trên lưng rồng mượn lực tiến lên phía trước, kiếm chỉ Hắc ám đại ma vương, toán lực vận hành chánh khí trong cơ thể, giống như tia chớp bắn ra , như là một cây cự hình kiếm khí, hướng đến Hắc ám đại ma vương, chuẩn bị thừa dịp hắc xuất ra tuyệt chiêu, đưa hắc chém. Thành từng mảnh.

Chương 157 : Đại Tiểu Lưu Manh , Kích Bại Ma Vương

Dịch: KEN_E

Nguồn:HNTĐ

Tứ đại vương giả phía dưới mắt thấy ma vương bệ hạ xuất ra tuyệt chiêu, lập tức lộ ra nụ cười đắc ý, ra hiệu cho nhau, chuẩn bị đồng thời tránh né những kiếm khí mạnh mẽ.

Chủ soái liên quân thấy hai siêu cấp cường giả nhất quyết phân thắng bại, Ma tộc bốn vị ma vương đều như lâm đại địch, vội vàng phân tán tìm chỗ để tránh bị ảnh hưởng. Khải Đặc của Tư lược đoàn nhìn thấy tình hình, sớm đã điều động thuộc hạ lui về chỗ che dấu Truyện Tống Trận.

“Ha ha, Lôi Ân người không nên cho ta thời gian sử dụng tuyệt chiêu, giờ dù ngươi làm gì đều vô dụng, nhìn kỹ xem ta giết chiến hữu của ngươi như thế nào!”

Hắc Ám Đại ma vương mắt thấy Diệp Phong hình thành một đạo bạch mang cự kiếm hướng về phía hắn, trên vai có một tiểu hầu tử, khinh thường cười to. Tay phải giơ cự kiếm cao quá đầu, nhắm chính xác Diệp Phong ở dưới chém mạnh, thoáng chốc trong không trung cự hình Hắc Ám kiếm khí phảng phất cuồng phong bạo vũ, nhằm hướng Diệp Phong bay tới, thế mạnh như lôi đình vạn quân!

“Tiểu Hắc, lấy cái đầu chó của tên ma vương rác rưởi cho ta.” Lưu manh đoàn trưởng trì kiếm phi thân, mắt thấy không trung Hắc Ám kiếm khí đang hạ xuống, lập tức bảo Tiểu Hắc hành động, đồng thời liều mạng vận động chính khí, làm cho bạch mang cự kiếm lớn hơn nữa, nhanh hơn nữa!

Thánh Ma còn cách Hắc Ám Đại ma vương khoảng hai mươi thước, Tiểu Hắc bùng người phi tới, trong nháy mắt đã tới đỉnh đầu Hắc Ám Đại ma vương, hai tay nắm lại, nhắm chính xác cái ót của hắn, lập tức trong lúc hắn còn đang lộ vẻ mặt giật mình, cười gian xảo nện xuống, làm cho não hắn nhất thời như sét đánh, đau nhức vạn phần, kêu lên một tiếng thảm thiết, rồi rơi xuống đất!

“Đáng giận, đau quá, làm sao một hầu tử mà lại có thực lực mạnh như vậy???” Hắc Ám Đại ma vương ngã xuống phía dưới, trong đầu đau nhức đồng thời không thể nào giải thích được tại sao một con hầu tử mà có thể lợi hại như vậy.

Hắc Ám Đại ma vương bị đánh rơi xuống, Tiểu Hắc không có chỗ mượn lực, nhất thời giống như trái cầu da rơi xuống mặt đất. Bình thường tên tiểu súc sanh này thường xuyên trên lưng Thánh Ma hay Lam Lam để ngắm trời mây, lúc này đối mặt với tình huống rơi xuống đất không chút kinh hãi, duy trì tư thế linh hoạt, bình an hạ xuống nóc tiểu lâu ở phía đông.

“Không thể nào, một con hầu tử làm sao có thể đánh được ma vương bệ hạ?!” Ở phía dưới đang xem cuộc chiến, bốn vị ma vương nhìn thấy Ma vương bệ hạ bị một con khỉ đánh ngã, đều tròn mắt há hốc mồm, thần sắc rung động, cực độ khó có thể chấp nhận đây là sự thật.

Cùng lúc đó, trên không trung, hắc ám kiếm khí vừa cứng đối cứng với bạch mang cự kiếm của Diệp Phong, hai thế công mạnh mẽ gặp nhau. Sau va chạm, Diệp Phong toàn thân đau nhức vô cùng, cắn răng chịu đựng, nhìn Hắc Ám đại ma vương đang còn choáng váng ở phía dưới, liền tránh khỏi Hắc Ám kiếm khí ở phía trên, mà gia tốc vọt tới trước, muốn dùng bạch mang cự kiếm đánh cho Hắc Ám Đại ma vương toàn thân tan nát.

Nếu là đối với cường giả bình thường, bị Tiểu Hắc đánh mạnh vào sau đầu không chết cũng trọng thương. Nhưng Hắc Ám Đại ma vương, thân mang hắc ám huyết mạch không phải người thường. Hắn có năng lực khôi phục thần kỳ, đang không ngừng khôi phục phần não sau bị tiểu hắc đánh, cho nên mặc dù bây giờ hắn đau nhức vô cùng, nhưng bạch mang cự kiếm của Diệp Phong chém tới hắn vẫn có khả năng nhìn thấy.

“Tên Lôi Ân chết tiệt, nhờ một con hầu tử đánh lén. Thật sự không ngờ người dùng đến chiến thuật thô bỉ hạ lưu này!” Hắc Ám Đại ma vương mất thấy bạch mang cự kiếm, thoát khỏi cả trời hắc ám kiếm khí, nhanh như điện đánh tới, trong lòng tức giận thâm mắng, vỗ hai cánh muốn nhanh chóng bay xuống, để tránh bị bạch mang cự kiếm đánh tan xác.

Song, sự tình kẻ cũng khéo, Hắc Ám Đại ma vương nửa thân trên thoát được bạch mang cự kiếm, nhưng nửa thân dưới sắp né tránh được, thì bị một đạo hắc ám kiếm khí đột nhiên từ không trung đánh xuống, vừa vặn đánh cho Diệp Phong học máu, làm cho bạch mang cự kiếm bị lệch đi một chút, khiến cho Ngạo Luân bị chính kiếm khí của mình hại, bị bạch mang cự kiếm quét trúng hai chân, nhất thời làm cho hai chân bị nghiền nát. Đến khi hắn đã thoát được tử nạn, hít được sinh khí, hắn liền không nén được phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết.

“Bệ hạ!!!” Bốn vị ma vương mắt thấy Đại Ma vương hai chân bị nổ nát, lập tức kinh hãi, thất sắc, liều mạng vọt tới.

“Tiểu Hắc, mau đánh vào đầu tên ma vương tàn phế cho ta, mau!!”

Hắc vụ trên không trung không còn được Đại ma vương duy trì, đuôi dần tiêu tán, kiếm khí tự nhiên cũng không thể xuất ra. Diệp Phong áp lực giảm đi, thu hồi chính khí, cùng với nội thương đau nhức hạ xuống lưng Thánh Ma, trong lòng biết bây giờ là điều kiện tốt nhất để hoàn toàn tiêu diệt Hắc Ám Đại ma vương, thúc giục Thánh Ma nhắm phía Đại ma vương đồng thời kêu gọi Tiểu Hắc cùng với binh tướng quanh mình tới công kích.

Hắc Ám Đại ma vương tuyệt chiêu không phải bình thường, sức mạnh siêu cường. Diệp Phong dựa vào chính khí thâm hậu cùng với Quang Minh sáo trang bảo hộ, tiếp cận, trực tiếp đối kháng được ba mươi kiếm, cơ hồ bị đánh làm cho ngũ tạng lệch vị, vô cùng đau đớn. Bây giờ hắc căn bản không thể cùng siêu cấp cường hãn đánh nhau, chỉ có phụ thuộc vào Tiểu Hắc và binh tướng quanh mình

Liên quân cùng với Tư lược đoàn chưa tiến vào Truyện Tổng Trận đã thấy Tiểu Hắc đánh trúng Hắc Ám Đại ma vương. Bạch mang kiếm khí của Diệp Phong chấn nát hai chân Đại ma vương, nghe được Diệp Phong kêu gọi, lập tức cao hứng nhắm hướng Đại ma vương đánh tới!

“... chúng ta rút!” Đại ma vương Ngạo Luân mắt thấy Diệp Phong, Tiểu Hắc cùng với địch binh xung quanh vọt tới, không cam lòng, cố nén đau nhức, để Đọa Lạc Thiên vương Kỳ Khoa Nại ôm lấy hắn, cùng với hai vị ma vương khác nhảy đến lưng long vương, bay lên nhắm hướng núi Cẩm Kỳ mà chạy.

Mất nhìn thấy tình huống, nếu kiên trì ở lại chiến đấu chắc chắn vong mạng, phải nhanh chóng rút lui, cho nên dù hai chân bị đánh nát, hắn tạm thời bỏ qua, sau đó chỉ mất một khoảng thời gian tìm biện pháp dùng hắc ám huyết để khôi phục.

“Mẹ nó, ma vương chó má, ngươi không đáng là Ma tộc chí tôn, đánh không lại thì chạy, lão tử khinh ngươi cả đời, đồ tạp chủng, bất tài, chó má ...” Diệp Phong thấy Hắc Ám Long vương nhanh chóng bỏ chạy, cố nén nội thương đau nhức, chỉ vào Đại Ma vương Ngạo Luân há miệng mắng to, có gì ác độc đều nói ra.

Với tốc độ phi hành của cự long, bay khắp Nam Bắc đại lục chỉ là trong nháy mắt. Hắc Ám Long vương là vương giả của cự long, với tốc độ phi

hành của nó, Diệp Phong không có khả năng đuổi theo. Bởi vậy hấn mắt thấy Hắc Âm Đại ma vương rút chạy, thì không thể kèm chế được bản tính, chỉ có thể to mồm chửi mắng.

Một gã mặc thần thánh Quang Minh sáo trang, thực lực siêu tuyệt cường hấn, đứng trên lưng song đầu cự long, chỉ vào địch nhân đang chạy trốn, không chút phong độ, to mồm chửi mắng, sự tình này ... e rằng chỉ có lưu manh đoàn trưởng là làm được.

Ước Hàn công tước, La Luân thủ lĩnh, Cát Lôi Tư nguyên soái cùng với liên quân hiếm khi thấy được phẩm hạnh của Diệp Phong, thấy hình ảnh hấn trên lưng rồng, há mồm mắng to, tất cả đều lộ ra vẻ bất đắc dĩ cười khổ. Ba vị chủ soái sống sót sau trận chiến, tâm trạng tiếc nuối đã để Hắc Âm Đại ma vương chạy thoát đồng thời cũng thấy may mắn vì không bị bốn tên ma vương đem ra làm mục tiêu hạ sát đầu tiên.

Khải Đặc, chỉ huy Tư Lược đoàn, thấy Hắc Âm Đại ma vương chạy trốn, đoàn trưởng đại nhân thì há miệng mắng to, liền nhanh chóng thu hồi Truyện Tổng trận, buồn cười, đứng ở một bên nhìn đoàn trưởng đại phát ngôn ngữ, ra oai.

“Mẹ kiếp, nội thương thật không nên chậm trễ... khụ khụ... phụt...” Diệp Phong có gắng nén đau mà chửi mắng, nhưng không chịu nổi phải phun một ngụm máu ra!

“Lôi Ân!”

“Đoàn trưởng!”

Bọn người Á Sắt Lâm, Cát Lôi Tư, La Luân cùng với thành viên Tư lược đoàn, đã thấy Diệp Phong đột nhiên phun máu ra nhiều như vậy, đều kinh hãi thất sắc, nhanh chóng vọt tới.

Bên kia, mắt thấy chiến trường chấm dứt, Mộng Hình vừa mới cất Liệt Diễm sáo kiện vào không gian giới chỉ, thì mắt thấy tình huống của tình lang, nhất thời mặt mày thất sắc, điên cuồng vọt tới, ý bảo Thánh Ma hạ xuống đất, nhảy lên lưng rồng đỡ Diệp Phong, hỏi: “Lôi Ân, chàng đã bị thương, đừng làm thiếp sợ!”

“Oài ... không có việc gì, không có việc gì, ta bị nội thương, điều tức một lát là có thể khôi phục, không cần lo lắng!” Diệp Phong thấy Mộng Hình mặt đầy nước mắt đau lòng, bộ dạng lo lắng, làm hấn tâm trạng cao hứng, cười hắc hắc, an ủi.

Á Sắt Lâm mỹ lệ thành thực, tương lai là nữ giáo hoàng, vừa mới tới định hỏi thăm thương thế, bất quá thấy lão bà danh chánh ngôn thuận của tình nhân vọt tới ân cần hỏi han, nàng vội đẹp đi ý niệm trong đầu. Bởi vì nàng dù sao cũng chỉ là thân phận tình phụ, hơn nữa sau này phải kế thừa vị trí giáo hoàng, tuyệt đối không thể để cho người ngoài biết được giáo hoàng là tình phụ của một nam nhân nhỏ tuổi hơn. Nếu không uy nghiêm thần thánh của Quang Minh giáo đình tất yếu sẽ bị hủy nơi tay nàng.

“Kỳ quái, chủ giáo đại nhân hình như cùng với Lôi Ân có quan hệ ...” Dự nhân mỹ nữ Tuyết Li đứng ở một bên thấy Á Sắt Lâm nhìn Diệp Phong với vẻ mặt yêu thương, trong lòng nghi hoặc nghĩ nghĩ, lập tức xóa bỏ ý niệm trong đầu, không dám tiếp tục.

Bởi vì Ôn Tư giáo hoàng, lúc lâm chung đã truyền ngôi giáo hoàng cho Á Sắt Lâm, hành động đó ở đây mọi người đều thấy được, Tuyết Li không dám tiếp tục tưởng tượng nữa vì lại lịch của Á Sắt Lâm chủ giáo cao quý thánh khiết, tương lai là giáo hoàng, sao lại có thể cùng nam nhân có quan hệ mập mờ.

Quang Minh sáo trang của Diệp Phong có ba thứ là của Ôn Tư giáo hoàng, bây giờ địch nhân đã rút lui, hấn vốn nên giao ra, bất quá bảo bối đã vào tới tay, người muốn hấn giao ra, ân.....Nếu nói không làm hấn vừa lòng, tên gia hỏa này cũng mặc kệ!

Dự nhân kiểm sĩ của giáo đình, đối với việc Diệp Phong không chủ động giao ra Quang Minh ba thứ thần khí đều có chút bất mãn, nhưng thấy giáo hoàng tương lai Á Sắt Lâm không có tỏ vẻ gì, bọn họ tự nhiên không thể mở miệng. Bây giờ Diệp Phong bất luận thực lực như thế nào, nhưng việc Diệp Phong đánh cho Hắc Ám Đại ma vương tàn phế, đáng được thưởng huân chương, bọn họ cũng không dám đắc tội với hấn.

La Kiệt hoàng đế, Ôn Tư giáo hoàng, Khắc Lạp Khắc thủ lĩnh, liên quân năm nước, chủ soái để chết hết ba vị, sự tình này sẽ làm oanh động Nam Bắc đại lục. Chiến trận chấm dứt, La Luân thủ lĩnh, Ước Hàn công tước, Cát Lôi Tư nguyên soái đều có nói chuyện với nhau, xem sau này nên làm cái gì, nhưng thấy Diệp Phong đại công thần trong trận chiến bị thương, bọn họ trước tiên phải để Diệp Phong điều tức, tu dưỡng, ngày mai sẽ bàn tính sau.

Sự tình sau cuộc chiến, tất nhiên phải xử lý, bọn người Cát Lôi Tư xử lý. Sau khi được vô số lời vắn an thăm hỏi thương thế của Diệp Phong, mọi

người cáo lui. Hắn được Mộng Hinh dìu về phòng ngủ, thông qua Truyện Tống Trận, phản hồi phòng ngủ ở Phong Diệp thành.

Mỗi người nữ nhân, khi nhìn thấy nam nhân mình yêu thương bị đau đớn, tâm tình đều không có khả năng dễ chịu. Bên trong phòng ngủ chờ Diệp Phong trở về có Lộ Lộ, U Nguyệt Nhi, Tĩnh Hương, Liên Na bốn người, thấy Mộng Hinh dìu Diệp Phong bị thương trở về, đều bị làm cho mặt mày thất sắc, vội tới quan tâm hỏi thăm. Nghe vậy, đại sắc lang trong lòng hạnh phúc cực kỳ, than thở sao cuộc sống tuyệt vời quá, nghĩ đến giáo chủ tình phụ xinh đẹp phong tao, sắp trở thành giáo hoàng, nghĩ nhin không được, lộ ra vẻ mặt cười đậm xấu xa.

Chương 158 : Kinh Biến , Ma Thối , Vô Thị Thần Tượng Trình Dâm Uy

Dịch: darkpanther

Nguồn: hntd

La Kiệt, Khắc Lạp Khắc, Ôn Tư ba người đã chết, không thể tránh khỏi gây nên một cơn sóng lớn tại Nam Bắc đại lục, đặc biệt là Quang Minh giáo đồ ở các nơi. Tất cả đối với các chết của Ôn Tư giáo hoàng đều cảm thấy bị thống vạ phần.

Khắc Lạp Khắc chỉ là thủ lĩnh của Dong Nham bộ lạc, cái chết của gã không đem đến vấn đề quá lớn cho cự nhân vương quốc. Nhưng cái chết của Ôn Tư giáo hoàng và La kiệt bệ hạ lại gây vấn đề lớn cho Quang Minh giáo đình và Quang Minh đế quốc. Trước hết là một số thành viên giáo đình không phục Á Sát Lâm đảm nhiệm vị trí giáo hoàng, tiếp đến là ba vị hoàng tử gây bè kết đảng tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, tình huống xem ra rất không lạc quan!

So sánh với chuyện đó, Diệp Phong có Quang Minh sáo trang, thêm vào Tiểu Hắc có lực lượng biến thái, liên thủ đánh cho Hắc Ám đại ma vương tàn phế trở thành một sự tích anh dũng, đã truyền khắp Nam Bắc đại lục, khiến hắc và Tiểu Hắc trở thành tiêu điểm nghị sự của vô số kẻ hiếu sự. Danh hào kiếm khách của hắc cũng theo đó mà vang khắp Nam Bắc đại lục, ầm ứ được cường giả các nơi tiếp thụ!

Vì tránh những người có ý đồ với Quang Minh sáo trang, Liên Na nữ vương phong tước vị cho Diệp Phong, một lần thăng thẳng đến công tước, hơn nữa công khai quan hệ tình lữ giữa nàng và Diệp Phong. Ý tứ rất rõ ràng là cảnh cáo những kẻ tham lam, có ý đồ với Quang Minh sáo trang, chính là kẻ địch của Mạt La đế quốc!

Do một số kẻ không phục chỉ bằng mặt mà không bằng lòng, mĩ điểm dực nữ Á Sát Lâm, để giải quyết vấn đề thành viên giáo đình muốn thu hồi ba kiện Quang Minh sáo trang, với danh nghĩa của giáo hoàng, sắc phong Diệp Phong thành thánh điện kiếm khách, cho hắc trở thành thủ hộ giả của Quang Minh giáo đình, hóa giải vấn đề thành viên giáo đình muốn thu hồi sáo trang!

Đương nhiên, Diệp Phong trở thành thủ hộ giả của Quang Minh giáo đình, trực tiếp lưu giữ Quang Minh sáo trang của giáo đình, đa số thành

viên trung thành với giáo đình tự nhiên sẽ không phản đối. Chỉ có một ít thành viên không phục Á Sát Lâm, thập phần bất mãn việc nàng có thêm một vị siêu cấp cường giả trợ lực, nhưng lại không tìm được lý do phản đối!

Danh hiệu Thánh điện kiếm sĩ mới được sáng lập, trực tiếp trở thành xung hào kiếm khách được Quang Minh giáo đình thừa nhận, tâm tình gần đây của tên gia hỏa Diệp Phong chỉ có thể dùng hai chữ “siêu sảng” để hình dung!

Lực hấp dẫn của Quang Minh sáo trang thật sự quá lớn. Mặc dù cường giả các tộc đều biết Diệp Phong có Mặt La đế quốc và Quang Minh giáo đình làm chỗ dựa, nhưng vẫn có một số kẻ tham lam, muốn đến Tinh Quang bình nguyên để lén trộm Quang Minh sáo trang. Kết quả chưa đến được rìa của Phong Diệp thành thì đã bị Tư Lược đoàn thành viên tru sát!

Diệp Phong đối với bọn tham lam muốn chết này, luôn có ý nghĩ giết không tha. Đối phó loại người đó thì phải ác, nếu người càng mềm lòng, bọn chúng càng không biết tốt xấu!

Bức Ma tộc lui về Ma giới, phong ấn Ma giới chi môn là sự tình trọng yếu nhất. Ôn Tư giáo hoàng rời khỏi cõi đời, Quang Minh giáo đình tự nhiên do Á Sát Lâm giáo hoàng ra mặt. Cự nhân vương quốc cũng phái băng sương cự nhân thủ lĩnh Lạc Tập - Cách Mộc làm chủ soái.

Ba vị hoàng tử của Quang Minh đế quốc mặc dù hung hăng tranh giành hoàng vị, nhưng Ma tộc chính là hoành hành tàn ác trong lãnh thổ của họ, họ tự nhiên không thể ngồi yên không lý đến, nhất trí để cho nguyên soái Kiều Trì - Bố Lỗ, vốn không thuộc bất cứ bè đảng nào của họ, lĩnh quân kháng ma.

Ma tộc đại quân từ lúc Hắc Ám đại ma vương thảm bại bỏ chạy, vẫn không có bất kỳ động tác nào. Chủ soái của ngũ quốc nhất giáo trải qua thương nghị, đối với ba nơi tụ tập lớn còn lại của Ma tộc, triển khai mãnh công. Lưu manh đoàn trưởng phụ trách đem hỏa pháo bộ đội phân ần tàn trong đại quân các nước, dùng độc khí pháo đạn hiệp trợ công kích!

Công thành có độc khí pháo đạn hiệp trợ, tự nhiên chiếm ưu thế lớn, ba nơi tụ tập lớn của Ma tộc khai chiến chưa bao lâu đã bị công phá đến nguy cơ trùng trùng.

Song, ngay thời khắc liên quân chủ soái thấy muốn mở tiệc ăn mừng. Đột biến lớn xảy ra, Ma tộc đối mặt mãnh công của liên quân, không phải là

không có động tác, chỉ vì mục tiêu của chúng không phải là binh tướng của liên quân, mà là quốc vương các nước!

Cứ tưởng tượng Ma tộc lục đại vương giả, đại lĩnh ba trăm con Hắc Âm cự long, đến tập kích bất ngờ hoàng cung. Hoàng cung của quốc gia đó còn có thể trụ nổi sao? Có lẽ quốc gia trên các đại lục khác còn có thể, nhưng bảy nước của Nam Bắc đại lục thì không chịu nổi.

Bởi vì tốc độ phi hành của Hắc Âm cự long cực nhanh, thêm vào đó lục đại vương giả sau khi tiêu diệt mục tiêu, thì lập tức rút lui chạy đến một nước khác, bởi vậy đợi đến lúc sự việc truyền khai thì tinh linh, cự nhân, dực nhân, Mạt La bốn nước hoàng cung đều bị tập kích vô tình, có thêm hơi thở mang tính hủ thực của Hắc Âm cự long, khiến hoàng cung bốn nước cơ hồ biến thành nơi hoang phế.

Ngoại trừ khi thấy tình thế không ổn đã thông qua Truyện Tổng Trân chạy trốn như Liên Na nữ vương, cự nhân quốc vương, dực nhân quốc vương, tinh linh nữ vương, còn lại đã chết dưới sự tập kích của Ma tộc lục đại vương giả cùng ba trăm Hắc Âm cự long, đem tới đả kích trí mạng cho liên quân, tạo ra đại loạn chưa từng có!

Đôi mắt cực diện hồng bét này, chủ tướng của ngũ quốc nhất giáo, đều không nghĩ ra Ma tộc lục đại vương giả cùng hai trăm Hắc Âm cự long làm thế nào li khai khỏi vòng vây của liên quân!

Vì phòng bị dọa lạc thiên sứ và Hắc Âm cự long rời khỏi vòng vây, lên quân đã bố trí một lượng lớn không quân tuần tra tại chung quanh vòng vây, bây giờ mục tiêu lớn như lục đại vương giả cùng hai trăm Hắc Âm cự long rời khỏi vòng vây. Bộ đội tuần tra lại không biết chút gì, thật sự khiến mấy vị đầu não của liên quân mờ mịt khó hiểu!

Bọn họ không hiểu được, Ma tộc đã đạt mục đích cũng không cho bọn họ thời gian suy đoán, Cầm kị chi sơn lại vọt ra ba trăm vạn đại quân Ma tộc, hội hợp với bộ đội tại ba nơi tụ tập lớn, hướng về liên quân năm nước triển khai phản công mãnh liệt!

Phương diện binh lực của liên quân không đến hai trăm vạn, mà bộ đội Ma tộc mới tăng thêm cùng với bộ đội vốn có đã đạt đến bốn trăm năm mươi vạn, so sánh thực lực chênh lệch quá lớn, liên quân bị phản công đến nguy cơ tràn ngập, cuống quýt rút lui!

Sự việc trên đời có đôi khi chính là làm cho người ta không thể nắm bắt, khi liên quân bị Ma tộc ép rời khỏi phương đông tĩnh, toàn quân Ma tộc lại

đột nhiên cổ quái rút lui, hơn nữa là lui về Ma giới. Tại đỉnh cao nhất của Cẩm kỳ chi sơn, khắc lại một câu nói: Lôi Ân - Pháp Lôi Nhĩ. Mỗi nhục chặt chân ngày đó, bốn vương ghi rõ trong lòng, ngày sau nhất định quay trở lại tìm người lãnh giáo---Hắc Ám đại ma vương, Ngạo Luân-Cổ Tịch Đức!

Mặc dù không biết tại sao Ma tộc đột nhiên rút lui, nhưng đang lúc bị phản kích đến nguy cơ cận kề thì các vị đầu não liên quân đối với kì tích này đều kinh hãi, tất cả thập phần cao hứng, sử dụng một lượng lớn phong ấn thủy tinh, đem ma giới chi môn hoàn toàn phong ấn. Hơn nữa do Quang Minh giáo đình điều khiển bộ đội canh giữ nghiêm ngặt!

Diệp Phong đối với lời nhắc nhở đặc thù mà Hắc Ám đại ma vương lưu lại cho hắn, mặt ngoài tỏ vẻ không để ý đến, trong lòng lại âm thầm kinh hãi, biết được Hắc Ám đại ma vương sẽ không sao lãng vấn đề Ma giới chi môn bị phong ấn, để lại câu nhắc nhở này, khẳng định có nguyên nhân. Hơn nữa ma giới khẳng định đã xảy ra vấn đề nào đó, bằng không hắn không có khả năng buông bỏ cơ hội phản công đánh chiếm Nam Bắc đại lục.

Liên quân của ngũ quốc nhất giáo, trong trường đại chiến thối ma này, có bốn vị vương giả và một vị giáo hoàng mất mạng, tổn thất có thể nói cực kỳ thảm trọng. Hôm nay đại chiến chấm dứt. Liên quân giải tán. Tìm ra tân vương tự nhiên trở thành sự tình trọng yếu nhất. Trong bảy nước có bốn nước trở thành quần long vô thủ. Những người có mắt nhìn đều thấy được, khẳng định xảy ra đại loạn!

Nguy cơ xâm phạm của Ma tộc được giải trừ. Lưu manh đoàn trưởng đối mặt cục diện Nam Bắc đại lục bây giờ, vô sỉ mừng thầm, chuẩn bị nhân cơ hội kiếm tiện nghi!

Lúc hoàng hôn, Quang Minh giáo đình tại trung bộ Quang Minh đế quốc, tâm cung của giáo hoàng, Á Sắt Lâm đã thay đổi trang phục của giáo hoàng, mái tóc dài màu trắng thành thực búi lại đơn giản, mặc váy dài màu trắng. Nàng ngồi cạnh cửa sổ, nhìn cảnh sắc hoàng hôn phía chân trời, thở dài một tiếng bất đắc dĩ.

“Hắc hắc. Giáo hoàng bệ hạ của ta, thế nào lại ngồi một mình trước cửa sổ mà thở dài, rất buồn chán phải không?”

Diệp Phong sắc mặt âm thầm nhân ngư công chúa đang ngượng ngùng trong lòng, thông qua Truyện Tổng Trận bên trái xuất hiện trong phòng, vừa vặn nghe tiếng thở dài của giáo hoàng tình phụ, lập tức cười hắc hắc hỏi.

Phía sau Diệp đại sắc lang, Lộ Lộ, Nguyệt Nhi, Đế Na, Phi Phi bốn vị tuyệt sắc mỹ nhân, cũng đều cười cười nói nói đi ra khỏi Truyện Tổng Trộn.

“Ai, thiếp còn có thể thờ dài vì cái gì. Đều là vì mấy tên gia hỏa luôn không thể bỏ qua cho thiếp!” Á Sắt Lâm giáo hoàng mỉm cười động nhân, nghe được thanh âm của tiểu tình nhân, trên mặt lộ vẻ vui mừng quay đầu nhìn hần.

“Hừ, bọn hỗn đản đáng chết. Ngày mai lão tử sẽ khiến cho bọn chúng hoàn toàn biến mất!” Diệp Phong nghe vậy bức bối hừ nhẹ, thấy Á Sắt Lâm nhú mày muốn nói, lập tức tranh nói trước: “Nàng không cần phải cố kì điều gì, bọn hỗn đản này toàn bộ giao cho ta, cam đoan sẽ không để nàng khó xử!”

“Hi hi, chính thế, chính thế, giáo hoàng tử tử, bây giờ Quang Minh giáo đình thì tử lớn nhất. Tử như thế nào lại có vẻ rất sợ những người đó. Đều giao cho Lôi Ân xử lý đi!” Đế Na phong tao mặc một bộ váy ngắn màu lam, cặp đùi đẹp thon dài được tất lưới màu lam bọc lấy, phong tình vạn chủng vạn vẻ phi đồn, đi tới bên cạnh Á Sắt Lâm, ôm nàng cười hi hi.

“Hảo, chàng nhất định phải cẩn thận xử lý, nếu không cái vị trí giáo hoàng này của thiếp e là khó giữ!” Á Sắt Lâm nghe Diệp Phong và Đế Na nói, thờ dài một tiếng gật đầu đáp ứng, trong lòng thấy vui mừng khi tiểu tình nhân giúp nàng phân ưu.

“Ha ha ha, yên tâm đi, đối phó bọn hỗn đản đạo mạo ngạo nhiên đó, ta có biện pháp hiệu quả!” Lưu manh đoàn trưởng tự tin ha ha cười to.

Á Sắt Lâm thấy tiểu tình nhân tự tin như vậy, cũng theo đó lộ ra nụ cười, trở tay ôm Đế Na, gât gong: “Tiểu tao hóa(lẳng lơ), khi không có ngoại nhân ở đây, gọi ta là tử tử được rồi, dùng dùng thêm danh xưng giáo hoàng đó để giấu cợt ta, điểm tư tâm nhỏ này của muội, ta còn không biết sao?”

“Hi hi, tốt tốt tốt, tử tử lẳng lơ của ta, không giấu cợt tử, không giấu cợt tử!” Đế Na cười duyên trả lời, vũ mĩ hôn trúng đôi môi đỏ mọng mê người của Á Sắt Lâm. Nàng mỗi lần nghĩ đến mỉm cười thực nữ thường xuyên bị tình nhân cười lên thân dưới rên rỉ phóng đảng, thoáng cái trở thành giáo hoàng của Quang Minh giáo đình, nhin không được muốn giấu cợt một phen!

“A a, Đế Na tử tử thật là, lại thích là loại sự tình hoang đường này!” Phi Phi nhìn Á Sắt Lâm hôn Đế Na cũng là nữ triền miên nóng bỏng, nhin không được cười khẽ.

Diệp Phong nhìn hai vị thực nữ tình phụ xinh đẹp phong tao, quay đầu đưa mắt nhìn pho tượng Quang Minh nữ thần bên phải căn phòng, hắc hắc cười xấu xa, đem mỹ nhân ngư công chúa đang ngượng ngùng đặt lên giường, liếc mắt một cái với Lộ Lộ và U Nguyệt Nhi, nhị nữ lập tức nhu thuận tiến lên giúp hắn cởi bỏ y phục!

“Đừng...” Á Sắt Lâm thấy Diệp Phong cởi y phục trong tầm cung giáo hoàng, lập tức kinh hoảng tránh khỏi đôi môi của Đế Na, lo lắng đi đến trước Diệp Phong, ngăn cản Lộ Lộ và U Nguyệt Nhi, nhìn Diệp Phong gắt khê: “Chúng ta không phải đã nói không được đùa giỡn ở chỗ này sao. Chẳng muốn thì chúng ta đi đến một địa phương khác!”

“Hắc hắc, không được, hôm nay bốn đoàn trưởng sẽ tại đây cười lên một mỹ điểm giáo hoàng bên ngoài thành khiết, nội tâm phong tao như nàng!” Diệp Phong nhìn Á Sắt Lâm hắc hắc phì tiếu, ôm lấy nàng đặt lên giường, háo sắc cởi bỏ y phục, giống như một con ác lang dè lên trên.

“Không. Không muốn. Lôi Ân, nơi này có tượng của nữ thần, chúng ta không thể xích lõa tương kiến làm ra sự tình xúc phạm nữ thần!” Á Sắt Lâm giáo hoàng xinh đẹp, nhìn Diệp đại sắc lang đang ngang ngược bóp nắn cự nhũ trên người nàng, lo lắng năn nỉ tha thứ!

“Hôm nay ta sẽ trước mặt Quang Minh nữ thần, chiếm hữu đồ lỏng lơ như nàng. Đến đây đi, để nàng ta chứng kiến ái tình triền miên của chúng ta... Hắc hắc...” Diệp Phong phì tiếu nói, không quan tâm lời năn nỉ xin tha của Á Sắt Lâm, phong trụ huyết đạo của nàng, trong lòng tràn ngập cảm giác kích thích, hô hào Lộ Lộ, Nguyệt Nhi, Đế Na, Phỉ Phỉ, đến hỗ trợ hắn cùng xâm phạm Á Sắt Lâm.

“Đến đây, các tỷ muội, để chúng ta cùng nhau đùa giỡn giáo hoàng bệ hạ thánh khiết cao quý ... hi hi ... “

Đế Na lôi kéo Phỉ Phỉ thẹn thùng, với Lộ Lộ nhu thuận, Nguyệt Nhi vũ mị, cùng nhau kéo lên giường, lần lượt giúp Diệp Phong giữ chặt tay ngọc, đùi đẹp của Á Sắt Lâm.

Mỹ nhân ngư công chúa Ái Lệ Ti mặc một chiếc áo hoa lệ bằng tơ xanh biếc, mắt thấy tứ sắc lang ngang nhiên muốn trước mặt của pho tượng nữ thần, xâm phạm Á Sắt Lâm tỷ tỷ, không nhìn được ngượng ngùng cúi đầu trốn đến một cạnh của chiếc giường lớn, quay đầu không nhìn bọn họ.

“Giỏi lắm, các người mấy người lại liên hợp giúp Lôi Ân khi phụ ta, bình thường ta thật sự yêu quý các người!” Á Sắt Lâm bị phong tỏa khí

huyết, không thể tranh đấu với áp chế của tứ nữ, trong lòng mặc dù lo lắng, nhưng cũng chỉ có thể để sắc lang tùy ý sờ soạng trên thân thể mềm mại của nàng, hai mắt trừng lên nhìn vào tứ nữ gắt gỏng.

“Xin lỗi, Á Sắt Lâm tử tử, ta chỉ làm theo phân phó của thiếu gia.” Lộ Lộ ôn nhu khéo léo, giữ chặt lấy cánh tay phải của Á Sắt Lâm, thấy nàng lộ ra thần sắc bất mãn nhìn mình, không nhịn được xấu hổ cúi đầu cười.

“Được lắm được lắm, đừng miễn cưỡng, chẳng lẽ nàng thành giáo hoàng, ta muốn vui vẻ một chút cũng không được?” Diệp Phong tóc chiếc váy trắng của Á Sắt Lâm lên, vuốt ve đôi đùi đẹp trắng nõn bóng loáng của nàng, trên mặt giả vờ bất mãn, nhú mày hỏi.

“Thiếp... thiếp có thể đã mắc nợ chàng từ kiếp trước...” Á Sắt Lâm nghe tiểu tình nhân nói, nhìn thần sắc bất mãn của hắn, nhất thời không còn tâm tư phản kháng, hé miệng nhìn hắn gắt khẽ.

“Hắc hắc, thế mới là lão bà tốt của ta. Hôm nay ta nhất định cho nàng thử nghiệm khoái lạc càng mỹ diệu hơn!”

Diệp Phong thấy gian kế đã đạt, lập tức đắc ý dâm tiểu, nhìn giáo hoàng xinh đẹp thành thực dưới thân, trong lòng sung mãn cảm giác chinh phục, ra hiệu Lộ Lộ tứ nữ đem nàng cởi hết, lộ ra thân thể ma quỷ dụ người phạm tội, bắt lấy đôi đùi đẹp trắng nõn gác lên vai, đưa thương công kích, thoải mái hưởng thụ vị giáo hoàng xinh đẹp này.

Cảnh tượng xuân cung kiêu ngâm sống động hiện ra trước mắt, ngay cả Ái Lệ Ti công chúa còn chịu không được, sự khó chịu Lộ Lộ tứ nữ có thể tưởng tượng ra được. Đế Na phong tao cùng Nguyệt Nhi, không để ý đến Ái Lệ Ti đang then thùng, tại chỗ lấy ra cái JJ giả hai đầu, đùa giỡn bắt đầu cho các việc giả tạo kia.

Phỉ Phỉ nghĩ đến việc chính mình từng bị Đế Na dùng cái đồ giả đó xâm phạm, lập tức rên khê dựa vào ngực của Lộ Lộ. Lộ Lộ ôn nhu thể thiếp, đối với phương thức tầm hoan này của thiếu gia đã sớm quen, không còn then thùng như lúc ban đầu, hai mắt tình ý liên miên nhìn thiếu gia, chờ đợi phân phó hoặc sủng hạnh của hắn.

Cho dù là dạng phụ nữ đầy ham muốn thế nào, đối đầu với tên lưu manh luyện qua dâm công như Diệp Phong, cũng không thể là đối thủ. Á Sắt Lâm có sức chịu đựng cao nhất trong chúng nữ, bị xâm phạm trước mặt thần tượng của Quang Minh nữ thần, không lâu sau đã phóng dăng rên rỉ bại trận năn nỉ xin tha. Đại sắc lang hưởng thụ khoái cảm chinh phục nữ giáo hoàng,

trên người nàng ôn tồn sờ nắn một lúc, quay đầu nhìn Ái Lệ Ti công chúa trước giờ vẫn chưa chinh phục, cười hắc hắc tiến đến.

“Nào nào, mọi người đều cao hứng, nàng thế nào lại tránh ở một bên giường, đến, để ta thân thân nàng!” Đại sắc lang xích lỏa tiến đến sát mỹ nhân, thâm tình nói, ôm nàng vào lòng, cúi đầu hôn.

Ái Lệ Ti mặc dù không muốn xem hắc và ngũ nữ tầm hoan, nhưng nghe những thanh âm tiêu hồn, luôn không kềm được lén nhìn. Lúc này xuân tâm sớm nhộn nhạo, bị tử sắc lang hôn môi, hưởng thụ cảm giác môi kề môi thoải mái kích thích, nhất thời quên hết mọi thứ nhắm cặp mắt lại, đưa hương thiết ra tùy ý nhắm nháp!

“Ha, xem ra Đế Na nói để nàng mỗi ngày đều lén xem thật đúng. Tiểu mỹ nhân rốt cuộc chịu không được rồi, hôm nay ta nhất định hoàn toàn chinh phục nàng!” Cảm thú công tước ôm nhân ngư công chúa xinh đẹp trong lòng, ôn nhu hôn môi, trong đầu ý nghĩ cực kì bậy bạ, hai tay bắt đầu không có quy củ nắn bóp bộ ngực bảo mẫn của nhân ngư công chúa...

Chương 159 : Chư Quốc Chiến Loạn ,

Mắt Mưu, Đẳng Khán Hảo Hí

Dịch: darkpanther

Nguồn: hntd

Quang Minh lịch năm 9721 tháng 11, thú nhân và ải nhân vốn không tham gia thời ma đại chiến, liên minh lại nhắm về cừu địch Dục nhân vương quốc đang quần long vô thủ do quốc vương thảm tử, triển khai mãnh công, bạo phát đại chiến!

Sau nửa tháng, cự nhân vương quốc do quốc vương chết thảm lúc còn thanh niên, vẫn chưa có nhi tử, không có người thừa kế hoàng vị, theo quy củ thì sẽ từ thủ lĩnh của các bộ lạc, chọn lựa ra một vị tân quốc vương có thể phục chúng.

Đáng tiếc, hấp dẫn của hoàng vị quá lớn. Có cơ hội kế thừa hoàng vị, thủ lĩnh các bộ lạc ai cũng không muốn buông tha, vu cáo lẫn nhau là không đủ tư cách, khiến một trường tranh đoạt ngôi vị dẫn đến hỗn chiến bạo phát, cả đất nước trở thành một vùng hỗn loạn.

Cũng mất đi lãnh tụ là tinh linh vương quốc, tình huống cũng tương tự với cự nhân vương quốc. Bởi vì nữ nhi duy nhất của tinh linh nữ vương tuổi quá nhỏ, hơn nữa trời sanh ngu dốt, hoàn toàn không hợp làm nữ vương, khiến cho các thủ lĩnh của nửa số bộ lạc phản đối công chúa ngu dốt này, cùng với thủ lĩnh các bộ lạc trung thành ủng hộ công chúa triển khai kịch liệt nội chiến!

Trong bảy nước, thú nhân, ải nhân tiên công dục nhân, tinh linh cùng cự nhân đều có nội chiến, còn lại hai đại đế quốc của nhân tộc, chỉ có Mạt La đế quốc tình huống ổn định, Quang Minh đế quốc cuộc tranh đấu của ba vị hoàng tử cũng rơi vào trạng thái kịch liệt, lúc nào cũng có thể bạo phát nội chiến!

Nam Bắc đại lục hôm nay, tuyệt đối có thể nói là cực độ hỗn loạn. Diệp Phong đối mặt với cục diện này, cơ hồ sáng khoái đến cười không khép miệng, mỗi ngày phái Tư Lược đoàn thành viên đi thu thập tình huống các nước, muốn nhân cơ hội chiếm tiện nghi.

Đối với những kẻ không phục vẫn phản đối Á Sát Lâm, Diệp Phong đến lúc này vẫn chưa hạ sát thủ, bởi vì hắn phát hiện những kẻ không phục này

đã cuốn vào vòng nội đấu của ba vị hoàng tử Quang Minh đế quốc, hơn nữa một vị hoàng tử trong số đó, trong lúc ganh ghét đã nuôi dưỡng một đại âm mưu. Hắn đã chuẩn bị để thỏa sức quấy phá một phen!

Cùng ngày hoang dã tại giáo hoàng tâm cung, Ái Lệ Ti công chúa mới biết chuyện đời, bị Diệp đại sắc lang khiêu khích đến dục hỏa phần thân, cam tâm tình nguyện để hắn phá nhân ngư chi thân, đem trình thao quý giá toàn bộ hiến cho hắn.

Có được sự đồng ý của Ái Lệ Ti, Diệp Phong tự nhiên dùng tất cả những trò hoa dạng đến tận cùng, tham lam hưởng thụ, để Ái Lệ Ti nếm thử tư vị tiêu hồn cùng cao trào mà trước đó chưa từng biết đến, khiến Ái Lệ Ti triệt để minh bạch tại sao Lộ Lộ và chư nữ lại thích để hắn xâm phạm!

Xong việc, Diệp Phong không có đắc ý thư giãn, mà còn cố gắng dùng lời ngon tiếng ngọt để tán công mỹ nữ, khiến Ái Lệ Ti công chúa thẹn thùng xấu hổ, khẽ gắt gồng với hắn một trận rồi cũng triệt để gặt đầu thành tình phụ của hắn!

Liệt Diễm thần phủ không hổ là thần khí, mức độ cứng rắn khiến Mạn Nỗ Ai Nhĩ cùng Lạc Tư và ả nhân công tượng phải mất một phen đại công phu thì mới hòa tan phân giải được thứ kim loại kì lạ này.

Bất quá sau khi thần phủ hòa tan, bọn người Mạn Nỗ Ai Nhĩ giật mình phát hiện, bên trong thần phủ có một viên ngọc màu đỏ to cỡ mắt mèo, sung mãn tỏa ra hỏa nguyên tố mệnh mệnh.

Từ lúc có thần khí tồn tại đến nay, chưa có một ai đem chúng nấu chảy phân giải ra. Bởi vậy viên ngọc đỏ trong Liệt diễm thần phủ, tất cả mọi người trong Tư Lược đoàn đều không gọi được tên chính thức của nó, chỉ có thể khẳng định một điểm, năng lực tăng phúc(tầm) của Liệt diễm thần phủ, khẳng định có liên quan đến hạt châu tràn ngập hỏa nguyên tố này!

Đối với việc đem Liệt diễm thần phủ cải biến thành thần kiếm, Diệp Phong không thể khẳng định có thể bảo trì năng lực của Liệt Diễm sáo trang như trước. Bất quá Mạn Nỗ Ai Nhĩ nắm chắc dưới tình huống không thể bảo trì năng lực, sẽ đem phục hồi lại Liệt diễm thần phủ như cũ. Do đó hắn nhất định muốn thử cải tạo Liệt Diễm thần phủ thần thần kiếm.

Nếu khẳng định hạt châu và khả năng tăng phúc của thần phủ có quan hệ, tự nhiên cũng phải cùng lúc dung nhập vào trong thần kiếm. Cuối cùng, dưới sự cố gắng của Mạn Nỗ Ai Nhĩ cùng Lạc Tư và ả nhân, thanh thần kiếm mới tinh dài đến bốn thước đã thuận lợi được đúc ra. Khiến lưu manh

đoàn trưởng cao hứng chính là, khi Mộng Hình thí nghiệm tại Địa tinh đại lục, đem thần kiếm phối hợp với bốn kiện sáo trang còn lại, vẫn có thể bảo trì thực lực của Liệt Diễm sáo trang như trước. Đây tuyệt đối là sự kiện khiến người cao hứng, sau cùng họ đã có thể sống vai tác hiệp cùng nhau!

Bất kì chi dạ(đêm phóng túng), tửu điểm lớn nhất Quang Minh đế đô trung bộ, chỉ có một tòa lầu ba tầng, phục vụ hạng nhất, hơn nữa không mắc nên được bọn tửu quỷ tại đế đô rất thích ủng hộ!

Rạng sáng, phía chân trời còn đen tối, trăng sao lu mờ, Quang Minh đế đô ngênh tiếp thời khắc an tĩnh nhất trong một ngày. Đa số cư dân, quan viên đều tiến vào mộng đẹp, chỉ có một ít tửu quỷ sắc lang mê luyến cuộc sống về đêm, làm vẫn ở tại tửu điểm và kỹ viện như trước!

Lầu ba của Bất kì chi dạ, chiếc bàn tại cửa sổ hướng về hoàng cung ở góc phía bắc, Diệp Phong mặc y phục chỉnh tề màu xám, trên môi ngậm Thanh sắc tiêu hồn, đang chú ý quan sát hoàng cung ngoài cửa sổ, trên mặt mang theo ý cười xấu xa!

Mỹ nhân ngư công chúa Ái Lệ Ti vừa mới tiến hóa xuất ra hai chân, mặc quý tộc nữ trang hoa lệ xanh biếc, ngồi bên phải Diệp Phong, bị hấp ôm trong lòng, nhìn bố trí của tửu điểm, trên mặt tràn ngập sự tươi tắn và tò mò. Ái Lệ Ti lần đầu đến địa phương như tửu điểm này!

Phía sau hai người, Lộ Lộ mặc một bộ y phục trắng, mắt mang tình ý nhìn bóng lưng của thiếu gia, ngọc thủ trắng nõn xoa bóp bả vai cho thiếu gia.

“Ách... Mùi vị rượu này không tệ, so với Thụy Ân bọn họ nhường chế không kém bao nhiêu!” Linh Ngư chiến sĩ La Phi, ngồi ở cái bàn bên trái đoàn trưởng đại nhân, ngẩng đầu uống cạn một chén lục quả thuần hương, liếm mép qua lại trên miệng trâu, gật đầu tán thưởng. Ngồi đối diện gã là tên vong linh vu sư kiêm trưởng côn chiến sĩ Ba Nhĩ sắc mặt âm trầm.

Bây giờ đã qua thời gian nhiệt náo của tửu điểm, trên lầu thứ ba tiêu phí cao này chỉ còn Diệp Phong cùng vài khách vô danh cùng vài ba nữ(tiếp viên)!

“Thiếu gia, hoàng cung lâu như vậy mà không có động tĩnh, kế hoạch của bọn hỗn đản này có thể đã bị hoãn lại hay không?” Ba Nhĩ nhẹ giọng hướng về thiếu gia ngồi bên cạnh hỏi.

“Sẽ không, kiên nhẫn một chút, bọn hỗn đản kia ganh ghét gây dựng kế hoạch lâu như vậy, tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tay. Buổi tối hôm nay

vở kịch lớn này tuyệt đối xảy ra!” Diệp Phong thở ra một hơi khói, nhẹ giọng mỉm cười tự tin.

“Đi? Mỹ nhân thật xinh đẹp!”

Bốn thanh niên mặc trang phục quý tộc, cười cười nói nói đi lên lầu ba, vừa thấy năm người Diệp Phong, hai mắt lập tức dán cứng không thể di động trên người Lộ Lộ và Ái Lệ Ti, lộ ra vẻ mặt sắc mị mị, yết hầu lên xuống nuốt nước bọt ừng ực.

Mấy ả phục vụ nhìn bốn tên quý tộc thanh niên đi lên lầu ba, lập tức trên mặt biến sắc lộ ra thần sắc sợ hãi, khẩn trương tiến lên cung nghênh, trong lòng thầm than cho hai vị mỹ nữ khách nhân, hôm nay sợ rằng khó thoát khỏi ma trảo!

Diệp Phong đang chờ xem kịch, hưởng thụ xoa bóp của Lộ Lộ, mắt thấy bốn thanh niên quý tộc đi lên lầu ba, đối với Lộ Lộ và Ái Lệ Ti lộ ra tâm đắc biểu tình, lập tức nhú mày khó chịu.

“Ê, tên tiểu tử tóc đen đang hút thuốc, Tây Đồn lão đại chúng ta nhìn trúng hai vị mỹ nhân này, người biết điều thì lập tức lăn khỏi tử điểm. Nếu không sẽ xử cả nhà người!”

Trong bốn gã thanh niên quý tộc, một gã tiểu tử mập lùn tóc xanh nhìn bí ối, đi tới gần trước cái bàn của Diệp Phong, hai mắt nhìn chăm chăm Lộ Lộ vào Ái Lệ Ti cười mang ngược nhắc nhở Diệp Phong, hơn nữa chỉ về tên thanh niên tóc vàng anh tuấn cao lớn phía sau.

“A? Sao cả nhà của ta? Người nói Tây Đồn gì đó có quyền lực rất lớn à?” Diệp Phong nhìn tên mập bí ối này trong mắt lóe lên một tia sát cơ. Không lập tức động thủ, rất hứng thú nên hiếu kì hỏi.

“Cái gì?! Người tại Quang Minh đế đô không ngờ lại không nhận ra Tây Đồn lão đại chúng ta? Tiểu tử người mẹ nó là từ bên ngoài tới à? Tây Đồn lão đại của chúng ta là nhi tử độc nhất của Khắc Lô - Khố Nại tể tướng. Mau cút đi cho ta, nếu không đừng trách lão tử không khách khí!” Tên mập bí ối nghe Diệp Phong nói xong, vừa cười lớn vừa mắng mỏ, tâm trạng vì mục tiêu là người ngoài đến càng thêm cao hứng.

“Hắc hắc, nguyên lai là nhi tử của tể tướng, khó trách người hầu lại càn rỡ như vậy. Bọn nhỏ này so với thân phận lúc trước của lão tử tương đối tiếp cận rồi!”

Đế đô của mỗi quốc gia, đều có bọn quý tộc bại hoại ỷ vào gia thế để khi nam phách nữ. Lô Ân lúc còn sống chính là loại người đó, Diệp Phong tự

nhiên hiểu rất rõ, nghe xong lời nói của tên mập hèn mọn, nghĩ đến lúc trước hắn chiếm cứ thân thể của Lôi Ân, lần đầu tiên thấy tình cảnh cư dân cả đế đô giật mình sợ hãi, không kiềm được lộ ra thần sắc buồn cười.

“Mẹ nó. Thân phận Tây Đôn lão đại chúng ta tương đối giống với ngươi? Ngươi con mẹ nó có phải là sợ đến ngốc rồi không? Để lại mỹ nhân rồi nhanh lặn đi, cẩn thận lão tử chém tên không biết tốt xấu nhà ngươi!” Tên mập bỉ ổi không nhịn được chỉ vào Diệp Phong mắng to.

“Giữ con mẹ bọn ngươi con cháu nhà rùa, dám có chủ ý với nữ nhân của lão tử, bọn đầu heo không biết sống chết!”

Đã biết thân phận của đối phương, lại nghe tiếng mắng của tên mập bỉ ổi, Diệp Phong lập tức lộ rõ tướng lưu manh. Trong nháy mắt xuất hiện trước mắt tên mập, thưởng cho gã một cái tát tóe lửa, đánh cho gã nằm dài trên mặt đất, hàm răng vàng khè bên phải cơ hồ toàn bộ văng ra. Bộ mặt to sưng phù lên như đầu heo!

“Mẹ nó, ngươi ngang nhiên dám đánh huynh đệ của ta, đồ rác rưởi không biết sống chết, lão tử đập chết ngươi!”

Tên thanh niên tóc vàng được gọi là Tây Đôn, thấy tên tiểu tử tóc đen đột nhiên đứng dậy đánh ngã tên mập thì lập tức tức giận, hô hào hai tên khác, nhấc chiếc ghế lên đánh về hướng Diệp Phong.

Vài ả phục vụ thấy Tây Đôn xú danh vang khắp đế đô lại muốn cường thường dân nữ, bị dọa cho chạy khỏi lầu ba, muốn đi tìm lão bản.

“Rác rưởi không có óc, muốn chạm tới thiếu gia của chúng ta, trước hết qua cửa của lão tử đã!!”

Ba Nhĩ mắt mang sát khí nhìn ba tên thanh niên đang lao về phía thiếu gia, khinh thường cười lạnh một tiếng, cùng La Phi đồng thời đứng dậy lao ra, tay nắm chân đá, chỉ mấy chiêu đã đánh gãy hai chân của hai tên thanh niên bên cạnh Tây Đôn.

“Này, này, các ngươi là một bọn à?” Thành niên tóc vàng Tây Đôn, mắt thấy thanh niên tóc xanh và ngu nhân ở cách vách bàn đột nhiên làm khó dễ, đồng bạn chỉ mấy chiêu đã bị đánh gục, lập tức giật mình lui lại sau, không nghĩ đến thanh niên cùng linh ngu ở cách một vách bàn là một bọn với hắc mao tiểu tử.

“Chặt đứt hai chân rồi kéo tới đây!” Diệp Phong lại ngồi trên ghế, nhàn nhạt phân phó cho Ba Nhĩ và La Phi.

“Đừng, các người đừng tới, ta cảnh cáo các người, phụ thân ta là tể tướng của Quang Minh đế quốc, các người dám chạm đến ta, tuyệt đối sẽ không rời khỏi được đế đô!” Ba Nhĩ và La Phi nghe phân phó của đoàn trưởng đại nhân, lập tức đi về phía Tây Đôn, dọa cho Tây Đôn phải khản trương nhắc nhở.

“Đi con mẹ ngươi, đừng nói là nhi tử của một tể tướng nho nhỏ, cả hoàng tử thiếu gia chúng ta cũng từng giết, ngươi con mẹ nó nghĩ mình là thứ gì!?” Ba Nhĩ nhanh chóng nhún người một cái vọt tới trước người Tây Đôn, nhắc chân đá cho gã lộn nhào, khinh thường mắng to.

“Đoàn trưởng, còn ba tên tiểu tử này xử lý thế nào?” Ba tên người hầu của Tây Đôn, đang bò lết tới cầu thang xuống, La Phi thấy thế lập tức hỏi Diệp Phong.

“Giết!” Diệp Phong lục quả thuận nhường cho Lộ Lộ đưa đến miệng, lạnh lùng trả lời. La Phi nghe vậy không nói thêm một câu, nhằm về phía tên mập bỉ ổi và ba tên thanh niên bại hoại, trong tiếng cầu xin tha thứ của chúng, vịn gậy cổ bọn chúng!

Tây Đôn - Khó Nại, tiểu tử này dựa vào phụ thân là tể tướng, từ nhỏ đến lớn đã quen hoành hành tại Quang Minh đế đô, sự tình khi nam phách nữ làm không ít, đến nay cũng đã gặp được người dám đánh gã, hôm nay gặp những người này, không chỉ dám đánh gã, mà còn giết ba tên đồng đảng của gã, lập tức dọa tiểu tử này sợ đến trợn tròn mắt, liên tục lăn bò muốn trốn. Kết quả lại bị Ba Nhĩ đá gãy hai chân, chộp lấy như con gà con mang tới trước mặt Diệp Phong.

“Thế nào, công tử của tể tướng đại nhân, còn có ý định động đến các nàng nữa không?” Diệp Phong châm đầu điều thuốc nóng bỏng vào bộ mặt tuần tú của Tây Đôn, chỉ chỉ Lộ Lộ và Ái Lệ Ti, trừng mắt cười lạnh hỏi Tây Đôn.

“Không dám, không dám nữa, đại nhân, ngài đừng đùa ta nữa, ta không dám nữa ...” Tây Đôn quy trên mặt đất, khản trương cầu xin tha thứ, căn bản không dám ngẩng đầu nhìn Lộ Lộ và Ái Lệ Ti.

“Hắc hắc, thật sự là một tên phế vật tiêu chuẩn. Nhi tử của tể tướng? Ân, lưu giữ hấn cũng khả dĩ có thể lợi dụng!” Diệp Phong nhìn bộ dạng quỳ trên đất cầu xin tha thứ của Tây Đôn, trong đầu suy nghĩ bậy bạ, vừa định mở miệng nói, tại hường hoàng cung lại tuyên ra trận trận tiếng hô chém giết!

Lưu manh kiếm khách tại dị thế

Chương 160 : Vô Tình Hoàng Tử , Âm Hiểm Chủ Giáo , Giảo Hoạt Lưu Manh

Dịch : kitjunior

Nguồn : HNTD

Bầu trời hùng đông đang yên tĩnh, thì đột nhiên vang lên tiếng hảm sát. Tại Quang Minh đế đô, cư dân, quý tộc, quan viên, tất cả đều đang ngủ bùnh tỉnh dậy. Đa số không hiểu bên ngoài xảy ra chuyện gì, đều ra đó quan sát. Còn các quý tộc cùng quan viên sớm đã rõ chuyện gì, thì trong lòng cười thầm!

Dưới màn đêm, tại trung tâm đế đô, trong hoàng cung xảy ra một kịch biến. Một lượng lớn kỵ sĩ và kiếm sĩ đang la hét xung phong tới, để tìm kiếm mục tiêu hành động của bọn chúng. Những tên vệ binh muốn ngăn chặn bọn chúng, tất cả đều bị giết một cách vô tình. Thấy vậy, những tên thị tòng và cung nữ bị dọa đến phát khiếp, cực độ kinh hoàng!!

“Ha ha ha, Ba Bỉ chủ giáo, lần này nhờ có kế hoạch của ngài đó. Chỉ cần kế hoạch thành công, ta nhất định giúp ngài cướp lấy cái ghế của Giáo Hoàng. Đến lúc đó ngài và ta hai người cùng liên thủ, các tộc sẽ đều là vật trong tay của chúng ta!”

Nhị hoàng tử của Quang Minh đế quốc với mái tóc màu vàng, anh tuấn dễ nhìn, Khắc Lôi – Đế Mạc Tây, vận một bộ y phục màu đen, cười thất giai Băng Sương hùng ung bay trên không trung. Y nhìn phía dưới tình hình của hoàng cung, rất hưng phấn, cười to ha ha không ngừng!

“A a, với tình thế hiện tại, kế hoạch xem như đã thành công rồi. Ta bây giờ đã có thể chờ hoàng tử điện hạ giúp ta bao vây giáo đình, bắt sống ả tiện hóa Á Sắt Lâm kia!” Ba Bỉ - Khố Nhĩ một thân trang phục màu trắng, cười bát giai ma sủng Bạch Vũ độc giác thú, bay phía bên phải của Khắc Lôi, cũng hưng phấn mà cười to đáp lại.

Ba Bỉ - Khố Nhĩ, bát giai Quang Minh kiếm sĩ, người cao lêu nghêu, mái tóc màu nâu, mắt xanh. Về bề ngoài của gã làm cho người khác phải sợ. Gã là một trong những chủ giáo, chấp chương Quang Minh kiếm sĩ quân đoàn của giáo đình!

Trước khi Á Sắt Lâm chưa trở thành Quang Minh giáo hoàng, Ba Bỉ là một trong những nhân tuyển cho chức giáo hoàng. Đối với việc Ôn Tư giáo

hoàng truyền chức giáo hoàng lại cho Á Sắt Lâm, gã cảm thấy không vui, rất bất mãn, không phục dưới trướng của Á Sắt Lâm. Hơn nữa gã đề đề ý Á Sắt Lâm thành thực mỹ lệ này đã hai mươi năm rồi!

“Không cần hỏi, chỉ cần diệt xong Kha Đức và Nặc Luân ,ta sẽ lập tức dẫn đệ tứ quân đoàn đang trong thành giúp Ba Bỉ chủ giáo đoạt ngôi, hưởng thụ tư vị giáo hoàng mỹ lệ đó, ha ha..” Khắc Lôi nhìn Ba Bỉ rồi cười dâm.

“Hừ, cái lão xử nữ kia tự cho mình là thánh khiết, cho tới bây giờ không để ta trong mắt. Sau khi thành công, ta nhất định sẽ cho ả biết sự lợi hại của ta, sẽ cười ả đến phải kêu khóc cầu xin tha, hừ hừ.. “ Ba Bỉ chủ giáo nghĩ tới giáo hoàng Á Sắt Lâm mỹ lệ thánh khiết, mà cười dâm ác tâm.

Hai tên đây dã tâm và hóa sắc, một muốn làm giáo hoàng, một muốn là quốc vương, giống như những con sói nặc mùi, thường xuyên bí mật luôn tới chôn phong nguyệt. Giờ phú này đại biến ở hoàng cung, là kịch bản kỹ lưỡng của hai tên này.

Khắc Lôi hoàng tử chấp chương Lam điều kỵ sĩ đoàn của Quang Minh đế quốc, có được đệ tam và đệ tứ quân đoàn, cùng với sự ủng hộ của một lượng lớn quan viên và quý tộc. Thực lực của nhị hoàng tử là mạnh nhất, thêm vào trước đó y đã thu phục đoàn trưởng của Hoàng Gia kỵ sĩ đoàn, cộng thêm Quang Minh kiểm soát quân đoàn của Ba Bỉ chủ giáo, lần đoạt vị này có phần nắm chắc thành công!

Tại một tửu quán mở trong đêm, lão bản mập mạp đang nhanh chóng lên lầu, thấy trên mặt đất là xác của ba tên thiếu gia quý tộc, còn Tây Đốn, nhị tử độc nhất của tể tướng, đang quỳ trên mặt đất mà xin tha. Lão nhất thời bị dọa đến nỗi phải té xuống đất, sợ hãi nhìn năm người Diệp Phong. Trong lòng thầm than nguy. Ba vị thiếu gia quý tộc chết ở đây, lão nhất định sẽ gặp phiền phức lớn đây!

Tây Đốn đang khàn trường quỳ ở trên đất mà cầu xin tha thứ, sợ Diệp Phong sẽ giết hẳn luôn. Trong đầu hẳn đồng thời cũng không hiểu rõ, bên ngoài đang xảy ra chuyện gì, vì sao lại có tiếng hảm sát.

“Người đứng lên, đứng đằng hoàng cho ta!” Diệp Phong nghe tiếng hảm sát, nhìn về phía hoàng cung, rồi chỉ tên Tây Đốn đang quỳ, mà nói, sau đó quay về phía lão bản của tửu quán, ra lệnh: “Sự tình ở đây, không được tiết lộ ra ngoài. Chỉ cần người không lăm sự, ta cam đoan rằng không ai tìm người để gây phiền toái, nếu không người sẽ nhận được hậu quả!” Vừa nói,

tên gia hỏa tập trung ở cái bàn phía bên trái, tay phóng một đạo chánh khí, khiến cho nó bị vỡ vụn cả.

“Vâng.. vâng vâng... Ta tuyệt đối sẽ không lảm lời...” Lão bản mập mạp mắt thấy Diệp Phong chỉ phắc tay một cái đã là nát vụn cái bàn, bị dọa đến phải chảy nước mắt ra, liên tục gật đầu, rồi nhanh chóng rút xuống. Lão không muốn thân hình mập mạp này giống như tình cảnh của cái bàn!

Tây Đồn nhìn thấy rõ thực lực của Diệp Phong, âm thầm tặc lưỡi, chỉ còn cách nghe lời đứng dậy, một bộ dạng thành thật không có ý gì muốn làm Diệp Phong bất mãn. Lộ Lộ và Ái Lệ Ti nhìn toàn thân của hắn run rẩy, tất cả đều không nhìn được mím cười khế, tư thế thật ưu mỹ, thật mê người!

“Ba Nhĩ, người đi báo cho bọn Khải Đặc chuẩn bị y theo kế hoạch thực hiện!” Diệp Phong nhìn hai vị giai nhân, cùng với thái độ khẩn trương của Tây Đồn, quay đầu phân phó Ba Nhĩ rời đi, để thông báo cho bọn Khải Đặc, chấp hành kế hoạch mà hắn đã an bài từ sớm

“Lôi Ân, dựa theo kế hoạch của những người đó, nếu bọn họ thành công, rồi theo kế hoạch của chàng, sợ rằng nhân loại đế quốc này không còn người kế thừa nữa đó?” Ái Lệ Ti công chúa đang nép vào trong lòng của Diệp Phong, liếc Tây Đồn một cái, rồi nhẹ giọng hỏi Diệp Phong.

“Ân, nếu kế hoạch của ta thành công, Đế Mạc Tây hoàng thất chính thức sẽ tuyệt hậu. Nhưng mà La Kiệt – Mạc Đế Tây còn có một nữ nhi, nếu cả ba nhi tử của lão đều chết, không phải cơ hội lại ở trên mình của nữ nhi lão sao!” Diệp Phong ôm mỹ nhân ngư công chúa, nhẹ giọng thì thầm bên tai nàng, suy nghĩ không ngừng. Hai mắt chợt lộ tia giảo hoạt, cười xấu xa:” Ta đột nhiên nghĩ ra một kế hoạch rất tốt đây!”

“A? Kế hoạch gì vậy?” Ái Lệ Ti công chúa nghe vậy tò mò nhìn Diệp Phong. Hai người nói với nhau bằng âm thanh rất nhỏ, không chỉ tên Tây Đồn không nghe được, mà ngay cả Lộ Lộ và La Phi cũng chẳng nghe bọn họ nói cái gì. Nhưng mà Diệp Phong mím cười xấu xa, Lộ Lộ ba người đều nghe cả.

“Hắc hắc, là như thế này....” Diệp Phong cười cười rồi bảo Lộ Lộ và La Phi tiến sát lại, nhỏ giọng đem kế hoạch mới nghĩ nói ra. Tây Đồn vì không muốn làm Diệp Phong tức giận, tự động tự giác lui về phía sau vài bước. Bởi vì hắn sợ nghe được chuyện của bọn họ mà sẽ bị giết đi!

“Trời đất, thiếp thật sự không thể nghĩ rằng, chàng lại xấu xa đến như vậy?” Ái Lệ Ti công chúa nghe kế hoạch của Diệp Phong xong, khóc cười

không được chỉ có cách lắc đầu nhìn hẩn.

“Kế hoạch của đoàn trưởng đại nhân thật thà thâm thúy. Nếu thành công, hắc hắc.. “ La Phi bội phục nhìn Diệp Phong mà cười. Lộ Lộ ôn nhu nhìn thiếu gia với toàn bộ sự sùng bái!

Trong khi Khắc Lôi và Ba Bì - Mạc Hắc cùng nhau tiến hành kế hoạch, thì đại hoàng tử Kha Đức và tam hoàng tử Nặc Luân đều không có phòng bị nào, không kịp trở tay, rồi bị bắt sống, sau đó được giải tới đại điện của hoàng cung.

“Ha ha ha, Kha Đức, Nặc Luân, các ngươi đều không nghĩ sẽ bị ta bắt ngờ tập kích hả... ha ha ha...” Trong đại điện, Khắc Lôi hoàng tử đang tràn đầy cảm giác ngồi trên vương tọa, nhìn xuống phía dưới ca ca và đệ đệ đang quỳ gối ở đây, mà đặc ý cười to không ngớt!

“Hừ, ngươi có thể làm ra những việc này mà không để ý tình thân, ta thật sự không thể nghĩ suốt được!” Tam hoàng tử Nặc Luân nhìn Khắc Lôi với ánh mắt khinh thường, rồi cười lạnh. Từ lúc y bị giải tới đại điện, thấy được Khắc Lôi, thì đã biết y sẽ phải chết. Trong lòng dù có bi ai, nhưng cũng không để lộ ra sự yếu thế trước mặt nhị ca!

“Khắc.. Khắc Lôi, đệ muốn ngôi vị hoàng đế huynh có thể nhường cho, đừng có giết huynh, thả huynh ra. Huynh là đại ca của đệ đó!” So với ngạnh khí của tam hoàng tử, đại hoàng tử Kha Đức nhu nhược liên tục cần xin Khắc Lôi tha mạng. Vị kế thừa ngôi hoàng đế này từ nhỏ đã là một tên vô năng nhu nhược, nếu không có người ủng hộ thì không thể cạnh tranh với Khắc Lôi và Nặc Luân.

“Đại ca, ngươi đều này không thể làm hoàng đế, bởi vì ngươi quá nhu nhược. Muốn thành đại sự, phải không giao hoạt, nếu ngươi muốn đi, ta sẽ để ngươi đi. Nhưng mà trời đã tối rồi!” Khắc Lôi đang ở trên cao nhìn ca ca và đệ đệ ở phía dưới, cười lạnh không một chút lưu tình, rồi ra lệnh cho bọn kiếm sĩ, “Giết!”

“Không, đừng giết ta. Khắc Lôi, cầu xin đệ đừng giết ta. Ta là ca ca của đệ mà...”

“Đại ca, huynh đừng tốn thời gian. Hẩn tuyệt đối sẽ không tha cho chúng ta đâu!”

Bọn kiếm sĩ nghe lệnh liền lôi hai vị hoàng tử ra ngoài. Đại hoàng tử Kha Đức lo lắng liên tục van cầu Khắc Lôi. Nhưng Khắc Lôi hoàn toàn

không để ý đến lời cầu xin của hắn. Tam hoàng tử trong lòng bi ai, miệng với hừ lạnh với ngạnh khí không đổi.

“Vị nhị hoàng tử này thật sự là thâm độc. Sau này ta phải cẩn trọng đề phòng hắn...” “Đứng ở bên cạnh vương tọa, Ba Bử chủ giáo nhìn tình cảnh bi ai, thủ túc tương tàn, trong lòng không khỏi cảm thán, rất là kinh hãi, suy nghĩ xong, liền nói: “Hoàng tử điện hạ, ngài hình như cũng nên giết Phi Nhĩ công chúa và đám phi tần đi. Loại việc này nhất định phải trừ hết mối họa!”

“Ừ.. Ta biết. Ba Bử chủ giáo yên tâm. Vì ngôi vị hoàng đế, ta tuyệt đối sẽ không có nương tay với ai!”

Đại hoàng tử và nhị hoàng tử là cùng cha khác mẹ với Khắc Lôi, nhưng còn Phi Nhĩ công chúa xấu xí thì là muội muội cùng mẹ với gã. Bởi vậy khi Ba Bử nhắc tới Phi Nhĩ, thì gã hơi chần chừ một chút, nhưng cũng quyết định sẽ để cho Phi Nhĩ không có thống khổ lặng lẽ rời khỏi nhân thế.

“A a, ‘Khắc Lôi đệ hạ’, quả nhiên anh minh thần võ. Hiện giờ đã giải quyết xong đại hoàng tử và tam hoàng tử, chúng ta cũng nên tiến hành giải quyết sự tình của giáo đình rồi chứ?” Ba Bử chủ giáo mừng rỡ mỉm cười nhìn Khắc Lôi

“Đương nhiên, Ba Bử giáo hoàng tương lai của ta, chúng ta giờ đến giáo đình!”

Khắc Lôi hoàng tử rất thích Ba Bử chủ giáo gọi là ‘Khắc Lôi đệ hạ’, liền cao hứng đáp lại, cùng Ba Bử chủ giáo rời khỏi đại điện, bàn bạc một lúc, rồi dẫn một nửa thành viên của lam điều kỵ sĩ đoàn cùng Quang Minh kiếm sĩ quân đoàn của Ba Bử nhanh chóng ly khai khỏi hoàng cung chạy ra ngoài thành, chuẩn bị hội hợp với đệ tứ quân đoàn ở phía đông, cùng nhau tiến đến Quang Minh giáo đình cách về phía nam không xa.

Cư dân, quan viên, quý tộc ở đế đô chẳng biết hư thực thế nào, thấy hoàng tử điện hạ và Ba Bử chủ giáo dẫn đầu đại quân dằng dằng sát khí xông về phía đông ngoài thành. Cửa của hoàng cung bị đóng lại, chỉ có tiếng hảm sát vang ra, tất cả đều lộ ra thần sắc nghi nghi hoặc hoặc. Đặc biệt là số quan viên và quý tộc thuộc vây cánh của đại hoàng tử và tam hoàng tử, cảm giác có chuyện không ổn, nhưng lại không có quyền để tiến vào hoàng cung, chỉ còn biết lo lắng không ngừng!

“Hắc hắc, xem ra kế hoạch của Khắc Lôi và Ba Bử đã thành công rồi. Đã đến lúc lão tử phải xuất mã!” Đang đứng ở lan can của lầu, Diệp

Phong miệng nhả khói nhìn đại quân chạy ra khỏi thành, lộ nụ cười tham lam thâm hiểm!

Chương 161 : Chủ Giáo Hoàng Tử Vĩ Giáo Đình , Tiêu Sái Lưu Mạnh Đạp Long Hiện

Dịch: kitjunior

Nguồn: hntd

Trung bộ của Quang Minh đế quốc là một dãy bình nguyên phì nhiêu. Phía nam đế đô là Quang Minh giáo đình, tại đó cảnh sắc đẹp hơn, thông khắp bốn phương tám hướng.

Quang Minh giáo đình tuy rất rộng, nhưng vẫn không đủ để chứa tất cả bộ đội hộ giáo. Bởi vậy ngày thường ngoại trừ Quang Minh kiếm sĩ quân đoàn phân tán ở các thành trấn quanh giáo đình, các bộ đội còn lại đều không có ở đây.

Dưới màn đêm, Khắc Lô và Ba Bỉ đại lĩnh đội ngũ tiến đến phía đông hội hợp với đệ tứ quân đoàn, rồi phân tán ra tạo thành trận thế bao vây, nhanh chóng chạy đến bên ngoài Quang Minh giáo đình. Bọn họ kiểm tra quanh mình không có phát hiện ra nguy hiểm gì, lập tức không còn úy kỵ gì, cười mà sừng phóng về phía trước cửa chánh của giáo đình.

“Khắc Lô hoàng tử, Ba Bỉ chủ giáo, các ngài bao vây giáo đình có chủ ý gì?”

Từ khi Quang Minh giáo đình được thần thánh sáng lập cho tới nay, vẫn không có phát sinh biến cố nào, bởi vậy hoàn toàn không cơ quan để phòng ngự, bên ngoài chỉ có tạo một bức tường đá trắng uy nghiêm. Cái bức tường này thoạt nhìn rất đẹp, nhưng nếu có đại quân xông vào, thì không có trở ngại ngăn cản nào.

Hiện giờ Khắc Lô và Ba Bỉ đại lĩnh đại quân bao vây giáo đình, những hộ vệ giáo không biết gì, lập tức hướng giáo hoàng bệ hạ bẩm báo tình hình. Giáo hoàng Á Sắt Lâm sáng suốt đã biết rõ trong lòng, nghe vậy lập tức nổi giận, đi tới phía trên tường, nhìn Khắc Lô và Ba Bỉ trên không trung, nhú mày chất vấn!

Làm gì? Hắc hắc, lão tử là muốn kiên chết người... Ba Bỉ chủ giáo nghe Á Sắt Lâm nói xong, trong lòng cười thâm, cúi đầu nhìn nàng đang vừa nổi giận vừa bi phẫn: “Á Sắt Lâm, ta đã tìm được chứng cứ, trước khi Ôn Tư giáo hoàng chết, người đã uy hiếp ngài truyền ngôi lại cho người. Lập tức nhận lấy cái chết đi!”

“Ba Bử chủ giáo, người thật là quá vô sỉ. Cái chứng cứ đó đâu, đưa ra cho mọi người xem nào!” Á Sát Lâm nghe vậy, biết là đã đoán đúng, nhìn Ba Bử chủ giáo khinh thường hừ lạnh!

“Hừ, Á Sát Lâm, người đừng càn rỡ nữa, ta còn không biết người muốn hủy diệt chứng cứ sao!” Ba Bử chủ giáo chủ ý muốn làm cho Á Sát Lâm nổi giận, lập tức nói to cho các giáo đồ phía trên tường: “Mọi người vạn lần đừng nghe lời của ả nữ nhân tà ác này. Ôn Tư giáo hoàng sở dĩ truyền ngôi cho ả, đều là bị ả uy hiếp. Chỉ cần các người đứng qua một bên, để ta đánh gục ả, chứng cứ sẽ được lập tức rõ ràng!”

Âm thanh của Ba Bử không nhỏ, thậm chí phía trong tường thành, gần như tất cả giáo đồ đều nghe được, đều lộ thần sắc mơ hồ, không biết là nên tin lời của Ba Bử chủ giáo, hay là tin vào vị giáo hoàng mới vừa đăng vị.

“Ba Bử chủ giáo, chỉ dựa vào lời nói phiến diện của người, chúng ta tuyệt đối sẽ không thể hoài nghi giáo hoàng. Còn nữa, giáo đình thần thánh không cho phép người đến, lập tức lệnh cho bộ đội của người triệt ly khỏi giáo đình. Nếu không, lấy quyền thẩm phán, sẽ phán người vào tử tội. Khắc Lô hoàng tử, hy vọng ngài tự trọng, không nên can thiệp vào sự tình của giáo đình!”

Lão thẩm phán Khang Kỳ – Lao Tư cương chánh thiết trực, đi tới gần tường, nhìn Ba Bử và Khắc Lô trên không, trầm giọng quát nhẹ, không để ý thể diện của hai người bọn họ. Tính tình của lão này là như thế, bất luận kẻ nào xúc phạm đến pháp quy của giáo đình, lão đều bắt kẻ là ai, cả giáo hoàng cũng không ngoại lệ!

Khang Kỳ có thanh vọng rất cao tại giáo đình. Khi chúng giáo đồ nghe lão nói xong, lập tức bỏ đi ý niệm không tin giáo hoàng bệ hạ trong đầu, chỉ còn đám thành viên Quang Minh kiếm sĩ đoàn của Ba Bử, vẫn cứ kiên trì cho chủ giáo đại nhân là đúng!

“Đáng hận, lão quỷ Khang Kỳ này lại có thể làm loạn được!” Ba Bử nhìn Khang Kỳ trên tường thành, trong lòng thông hận, nghiêng răng nghiêng lợi. Khắc Lô hoàng tử thấy vậy không nhịn được liền nói: “Ba Bử chủ giáo, giáo đình chỉ có mấy ngàn người, không cần phải theo dõi co với bọn chúng. Chúng ta cứ trực tiếp đánh thẳng vào!”

“Tốt, nghe theo hoàng tử điện hạ vậy. Chúng ta trực tiếp xông vào!” Ba Bử chủ giáo gật đầu đồng ý, vừa muốn hạ lệnh cường công giáo đình, thì một tràn long ngâm bá đạo đột nhiên vang lên. Song đầu cự long Thánh

Ma, đang chờ lưu manh đoàn trưởng, cũng như tên Tiểu Hắc, từ phía đông bay tới.

Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ? Hắn sao đột nhiên lại đến đây? Ba Bĩ và Khắc Lôi nhìn Diệp Phong trên lưng của Thánh Ma ở phía đông, lộ ra thần sắc kinh ngạc, lập tức liếc mắt nhìn nhau, đồng thời cười gian: “Nếu nhân cơ hội này lấy Quang Minh sáo trang, chúng ta có cơ hội cường đại thêm!”

“Hắc hắc, Ba Bĩ chủ giáo đại nhân thật là tri kỷ của ta!” Khắc Lôi hoàng tử thấy Ba Bĩ cùng đồng thanh nói ra tâm tư, lập tức nhẹ giọng cười cao hứng. Ba Bĩ cũng thập phần cao hứng!

Ngoài trừ Á Sắt Lâm giáo hoàng biết tiểu tình nhân sẽ đến, bọn thành viên giáo đình Khang Kỳ nhìn Diệp Phong ở phía đông đều lộ ra thần sắc tò mò, không nghĩ là đã trở thế này hắn lại đến đây!

“A, lại có người dám bao vây giáo đình thần thánh à. Thật là không để thánh điện kiểm khách ta trong mắt!”

Thánh Ma bay đến gần phía trên bọn người Á Sắt Lâm. Diệp Phong tiêu sái nhảy xuống, rồi điểm cây Thanh sắc tiêu hồn, chỉnh sửa lại trang phục, và ngẩng đầu nhìn Khắc Lôi cùng Ba Bĩ trong đám lam điều kỳ sĩ, cười rõ không ngừng.

“Lôi Ân, đừng tưởng rằng có sự che chở của Á Sắt Lâm tà ác đồ đệ kia, ngươi có thể ngang nhiên độc chiếm ba Quang Minh sáo kiện của Ôn Tư giáo hoàng. Hôm nay bọn chủ giáo sẽ thay mặt Ôn Tư giáo hoàng, diệt trừ Á Sắt Lâm, rồi sẽ đòi ngươi trả lại ba sáo kiện!” Ba Bĩ chủ giáo chỉ vào Diệp Phong mà dùng lời giáo hoạt!

“Ba Bĩ, tất cả mọi người đều minh bạch, đâu cần phải lòng vòng làm gì. Người cứ trực tiếp nói thẳng, muốn làm giáo hoàng, lấy Quang Minh sáo trang. Như vậy thoải mái hơn là phải lấy lý do là vì Ôn Tư giáo hoàng làm gì!” Diệp Phong nghiêng đầu nhìn Ba Bĩ chủ giáo, nhả ra ngậm khói, rồi nhàn nhạt cười.

“Hừ, Ba Bĩ ta là người quang minh lỗi lạc. Người nói như vậy căn bản là vu không. Kiểm sĩ, vì Ôn Tư giáo hoàng, tiêu diệt Á Sắt Lâm tà ác, thu lại chí bảo của Ôn Tư giáo hoàng, lên!” Ba Bĩ vẫn vô sỉ chỉ vào Diệp Phong mà mắng, phát tay hạ lệnh cho binh tướng của Quang Minh kiểm sĩ quân đoàn triển khai tấn công giáo đình!

Khắc Lôi hoàng tử thấy thế lập tức phân phó xạ thủ của đệ tứ quân đoàn, phối hợp với Lam điều kỳ sĩ truy kích Diệp Phong. Bộ đội còn lại thì tấn

công mãnh liệt giáo đình!

“Ha ha ha, thật là nhiều lời, rốt cuộc cũng đã động thủ rồi!” Diệp Phong nhìn Ba Bỉ và Khắc Lôi đang ở trong không trung, trong lòng đắc ý cười thâm. Vì để cho danh chánh ngôn thuận xử lý bọn chúng, tên gia hỏa này trước tiên là chờ bọn chúng động thủ, tấn công giáo đình.

“Mọi người, đừng kinh hoảng, bảo vệ tường thành, viện binh sắp tới rồi!” Giáo đình bên trong chỉ có mấy ngàn người, đối mặt với ha quân đoàn cùng lúc tấn công, lập tức khản trương, luống cuống tay chân. Á Sắt Lâm thấy tình huống này, vội mở miệng nhắc nhở.

“Viện binh? Chúng ta còn có thể có viện binh sao?” Chúng giao đồ xung quanh nghe được tiếng quát của Á Sắt Lâm, tất cả đều có chút không tin vào nòng. Thẩm phán Khang Kỳ thấy thế, nổi giận: “Các người không nghe giáo hoàng bề hạ nói ư? Kiên cường lên. Giáo hoàng bề hạ nói có viện binh, nhất định sẽ có!”

Thẩm phán đại nhân vừa dứt lời, thành viên giáo đình xung quanh tỉnh ngộ, không dám nghi ngờ giáo hoàng một lần nữa, vì sợ bị thẩm pháp đại nhân nghiêm nghị định tội!

“Khang Kỳ, người tự nhiên luôn bảo vệ cho Á Sắt Lâm tà ác này. Ta nghĩ người nhất định là đồng đảng của ả!” Ba Bỉ chủ giáo nhìn thẩm phán Khang Kỳ trầm giọng quát to, “Bình tướng, vì Ôn Tư giáo hoàng, vì giáo đình thần thánh, lập tức diệt trừ hai tên bại hoại Á Sắt Lâm và Khang Kỳ này!”

“Ta khinh, nguyên lai lại có người vô sỉ như thế!?” Diệp Phong hai mắt ngưng thị nhìn lam điều kỳ sĩ và một lượng lớn xạ thủ, nghe hăm thanh của Ba Bỉ, rồi lắc đầu thở dài ‘bội phục’!

“Oanh oanh oanh... oanh oanh oanh...”

Những tiếng nổ làm rung chuyển mặt đất đột nhiên vang lên. Dựa theo kế hoạch của Diệp Phong, hỏa pháo bội đội của Tư Lược đoàn, cách năm dặm về phía đông, triển khai oanh tạc mãnh liệt vào Quang Minh kiếm sĩ quân đoàn và Quang Minh đệ tứ quân đoàn.

“Địa tinh hỏa pháo!? Bội đội của Lôi Ân đã tới? Sao lại có thể như thế? Tình hình các vùng phụ cận chúng ta đều điều tra. Bọn chúng như thế nào lại đột nhiên xuất hiện?”

Ba Bỉ chủ giáo, Khắc Lôi hoàng tử, cùng chúng bình tướng thủ hạ, nhìn pháo đạn từ phía đông đột nhiên bắn tới, đều lộ thần sắc kinh hãi, không thể tin được Mặt La hoàng gia Tư Lược đoàn lại xuất hiện vào lúc này. Vì an

toàn, bọn chúng đã hành động trước, Lam điều kỵ sĩ cẩn thận kiểm tra tình hình hai mươi dặm xung quanh, không có một nhân ảnh nào. Giờ phút này, thì đột nhiên hỏa pháo bộ đội của Tư Lược đoàn lại xuất hiện, bọn chúng tự nhiên không thể tin được.

“Giết!”

Khi bọn người Ba Bì, Khắc Lô còn đang kinh hoàng, Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn Liệt Diễm kỵ sĩ đoàn, Bạch Điều xạ thủ đoàn, Lô Đình đại đao đoàn, Đại Địa kỵ sĩ đoàn, Hỏa Thương xạ thủ đoàn, Linh Ngưu trung đội, Bạch Lang trung đội, Cự Giải trung đội, Cự Nhân trung đội, tất cả bộ đội từ tám phương tứ phía cùng tấn công địch nhân đang bao vây giáo đình. Y theo yêu cầu của lưu manh đoàn trưởng, thành viên của Tư Lược đoàn đều răm rắp thực hiện, đầu tiên là dùng đạn bắn phá, sau đó là cận chiến!

“Cái này, cái này sao lại thế?? Bọn chúng sao lại xuất hiện?” Khắc Lô và Ba Bì ở phía trên nhìn xuống tình hình xung quanh, hoàn toàn گیет mình, hai mắt mở to.

“Viện binh tới, viện binh tới. Giáo hoàng bệ hạ quả nhiên anh minh...” Chúng giáo đồ trong giáo đình, mắt thấy có hỏa pháo oanh tạc địch nhân, viện binh theo như lời của Á Sát Lâm cũng đã đến, nhất thời mừng rỡ phát ra tiếng hoan hô, rồi ương ngạnh ngăn cản địch nhân muốn xâm nhập giáo đình.

“Ba Bì, Khắc Lô, các người dám can đảm xâm phạm thánh địa của giáo đình. Hôm nay lão tử sẽ cho các người biết cái gì là chết!” Bạch mang lóe sáng, thần quang đột ngột, lưu manh đoàn trưởng nhanh chóng tập hợp Quang Minh sáo trang, thoát khỏi đám Lam điều kỵ sĩ vây công hấn, rồi bảo Thánh Ma bay về phía Ba Bì và Khắc Lô.

“Hừ, Lô Ân, đừng tưởng rằng có Quang Minh sáo trang, là có thể càn rỡ. Chỉ bằng vào một Tư Lược đoàn muốn phản kích hai quân đoàn chúng ta, quả thật là si tâm vọng tưởng. Lam điều kỵ sĩ, giết cho ta. Ai có thể giết chết Lô Ân – Pháp Lô Nhĩ, ta phong người đó là tướng quân!” Khắc Lô hoàng tử nhìn Diệp Phong cười rùng rùng muốn một mình phóng tới, khinh thường cười lạnh quát to. Lam điều kỵ sĩ nghe xong, tinh thần đại chết, vì tiền đồ mà điên cuồng muốn tranh nhau giết chết Diệp Phong.

“Một đám chẳng biết sống chết. Đều là mẹ nó muốn đi tìm chết!”

Lam điều kỵ sĩ cản trở, làm cho Thánh Ma không thể lập tức phóng tới trước gần mục tiêu. Diệp Phong mắt đầy sát khí, không vui trầm giọng quát.

Tay phải điên cuồng huy vũ Quang Minh thánh kiếm, từng đạo bạch mang kiếm khí rất nhanh phóng ra, vô tình cướp đi tánh mạng của Lam điều kỳ sĩ xung quanh

Lưu manh kiếm khách tại dị thế

Chương 162 : Huyền Băng , Đại Địa Hiện Thần QuangGiảo Hoạt Lưu Manh

Dịch : darkpanther

Nguồn : HNTD

Thánh Ma xông tới cản xé, Diệp Phong kiếm khí tung hoành, Tiểu Hắc xuyên qua lại như con thoi đánh bừa. Một người hai thú phối hợp cực kỳ ăn ý. Lam điều kỳ sĩ chỉ có thể giảm bớt tốc độ tiến lên của họ, căn bản không thể gây thương tổn gì cho họ!

“Đây là thực lực của Quang Minh sáo trang sao? Song đầu cự long, biến thái hầu tử. Lôi Ân - Pháp Lôi Nhĩ này có ba thứ này thật sự là may mắn mà!”

Khắc Lôi và Bác Bĩ nhìn một người hai thú cường hãn, không chỉ là không hề sợ hãi, ngược lại còn ăn ý từ trên không hạ thấp xuống, đứng lại phía trên đám xạ thủ, muốn dẫn dụ bọn Diệp Phong xuống rơi vào tầm bắn, dùng mưa tên giải quyết cự long và con khi của hắn trước!

“Hắc hắc, xem ra hai tên ngu ngốc đó muốn dùng cung tên đối phó chúng ta. Hảo, lão tử cho các người kiến thức một chút lực phòng ngự của Quang Minh thánh giáp!” Diệp Phong trong lúc vung kiếm, đã thấy hành động của Ba Bĩ và Khắc Lôi, trong đầu khinh thường cười thầm, vừa định nhảy khỏi lưng rồng, trực tiếp lao xuống giải quyết bọn chúng, phía tây bắc đột nhiên có một đạo “Băng lam thần quang” bắn mạnh lên trời, bắn thẳng về phía chân trời!!!

“Huyền băng sáo trang?!” Mọi người chung quanh giáo đình, nhìn băng lam thần quang phía tây bắc, tất cả đồng thời nghĩ tới danh tự của sáo trang, lộ ra thần sắc chấn động, chém giết kịch liệt cũng vì thế mà ngừng lại.

“Trời ạ, lão tử vừa mới phóng thích bạch mang thần quang, bên kia lại có băng lam thần quang, muốn thị uy với lão tử à?!” Diệp Phong cười rống nhìn về phía tây bắc, nghiêng đầu suy nghĩ, trong đầu ý nghĩ xấu xa với Huyền băng sáo trang đã nổi lên.

Thần quang mỗi lần xuất hiện, nhất định chấn kinh cả Nam Bắc đại lục, trước tiên là bạch mang thần quang. Cường giả các nơi đều đoán ra là Lôi Ân - Pháp Lôi Nhĩ đang sử dụng thần khí, phản ứng cũng không lớn lắm,

nhưng băng lam thần quang vừa xuất hiện, lập tức hấp dẫn ánh mắt và ý tham của cường giả các nơi.

“A! Trời đất. Các ngươi mau xem phía tây nam, Quang Minh nữ thần tại thượng, đại địa thần quang, là thần quang của đại địa sáo trang!”

Băng lam thần quang chưa tiêu tán, phía tây nam lại đột nhiên lóe lên đại địa thần quang. hướng thẳng phía chân trời, ẩn ước ý muốn cùng băng lam thần quang tranh đua vẻ tươi sáng, mọi người chung quanh giáo đình thấy thế, đều giật mình trợn mắt há mồm, không thể nghĩ được chỉ trong vòng một ngày lại có đến ba đạo thần quang xuất hiện!

‘Ngã nhật, lại có xuất hiện một bộ đại địa sáo trang? Đây là hấp dẫn, trắng trợn hấp dẫn. Mẹ kiếp, đây không phải là hấp dẫn lão tử tới cướp chứ?!’ Diệp Phong nhìn băng lam thần quang một hồi, lại nhìn đại địa thần quang một hồi, trong miệng khẽ lầm bầm mắng chửi. Hai tròng mắt lão liên đảo loạn lên, nhìn qua là thấy trong đầu toàn ý nghĩ vô sỉ.

“Các huynh đệ, nhanh tiêu diệt quân địch rồi đi cướp thần khí a!” Bại hoại kỵ sĩ Khải Đặc, từ giật mình bừng tỉnh trước tiên, thúc ngựa hô hào Liệt Diễm kỵ sĩ ném tạc đạn, rồi kết triển dực đại trận tiến gần bọn địch, cuồng mãnh trùng phong!

Thần khí sáo trang không ai không muốn, Ba Bỉ và Khắc Lôi nghe được tiếng reo hò của chiến trận, giật mình tỉnh táo lại, lập tức ra lệnh bộ hạ toàn lực công kích, muốn nhanh chóng giải quyết sự tình ở đây nhanh đến mức có thể, điều tra nguyên nhân của hai đạo thần quang!

“Lôi Ân, địch quân phần lớn là giáo đồ tín phụng nữ thần, không muốn gây ra quá nhiều giết chóc. Mau giải quyết Khắc Lôi và Ba Bỉ!” Á Sắt Lâm giáo hoàng xinh đẹp, tung cánh lao tới bên lưng Thánh Ma, giúp tiểu tình nhân ngăn cản công kích của Lam điều kỵ sĩ chung quanh, mở miệng lo lắng thúc giục.

“Hảo, nàng cẩn thận đôi phó lữ đại điều kỵ sĩ này. Ta đi xử lý hai tên ngốc đó!” Lưu manh đoàn trưởng đang trong tà ý, nghe tình phụ nữ diễm nói xong, lập tức gật đầu dấn dò, nhún người hảy khỏi lưng rồng, lao người nhắm về hướng Ba Bỉ và Khắc Lôi phía dưới!

“Ha ha ha, tên ngốc này ngang nhiên dám nhảy khỏi lưng rồng. Lam điều kỵ sĩ, chộp hắn từ trên không xuống cho lão tử, ta muốn xem Quang Minh sáo trang phòng hộ cho hắn như thế nào!” Hoàng tử Khắc Lôi nhìn

Diệp Phong từ phía trên lao xuống, hung phấn ha ha cười to, ra lệnh cho Lam điều ky sĩ công kích hắn.

“Một tên yếu ớt vô tri, vĩnh viễn không biết được cái gì là thực lực tuyệt đối. Khắc Lôi, Ba Bì, đến mình giới mà thực hiện cái dã tâm rầm chó của các ngươi!!”

Diệp Phong nghe Khắc Lôi nói, mắt thấy một số lớn Lam điều ky sĩ lao tới, lập tức khinh thường cười khẽ, thân hình xoay tròn cực nhanh trên không trung, chánh khí phong cuồng tản ra hình thành một đọa long quyền (lốc xoáy) kinh khí, hơn nữa càng xoay càng lớn. Quang Minh nguyên tố chung quanh cũng theo đó bạo động, lấy hắn làm trung tâm, ở chung quang xoay tròn xuất ra một trăm long quyền kinh khí càng lúc càng lớn, từ trên không phóng xuống Khắc Lôi và Ba Bì phía dưới.

Một ít Lam điều ky sĩ muốn công kích Diệp Phong, tiến vào phạm vi của long quyền kinh khí, đối mặt loang quyền kinh khí đột nhiên xuất hiện, rơi vào tình huống không nơi né tránh, tất cả đều bị vô tình xé nát. Bọn Lam điều ky sĩ phía sau chưa tiến vào phạm vi, thấy tình huống này đều kinh hãi, không dám đến gần long quyền kinh khí!

“Điều này, điều này, không có khả năng, như thế nào lại có võ công thần kì như vậy? Chẳng lẽ nguyên nhân là do Quang Minh sáo trang??” Khắc Lôi hoảng tử trợn mắt há mồm nhìn mấy trăm cái long quyền kinh khí trên trời, trong đầu cực độ không tin.

“Khắc Lôi hoảng tử, mau tránh, mau tránh khỏi phạm vi công kích của kinh khí trên không!” So với Khắc Lôi hoảng tử đang trợn mắt há mồm, Ba Bì chủ giáo có thực lực nhìn hơn thấy tình huống này, trong lòng biết rõ không thể kháng cự, lập tức kinh hoảng kêu gọi Khắc Lôi một tiếng, nhanh chóng thúc giục Bạch vũ độc giác thú bay ra bên ngoài.

“Con mẹ các ngươi đi chết hết cho lão tử !”

Diệp Phong đang xoay tròn trên không, mở miệng quát lớn một tiếng, trong cơ thể đột nhiên bùng xuất một đạo chánh khí, nhanh chóng xông thẳng đến chân trời. Thoáng chốc, chân trời xuất hiện trận trận kinh lôi, điện lưu xuyên qua lại, một đạo thiểm điện từ trên cao quán nhập vào trong long quyền kinh khí, quần quanh đan xen vào kinh khí, nhanh chóng lao xuống, như một con điện long, tình cảnh thật là kinh nhân!

Khắc Lôi hoảng tử nghe Ba Bì nói xong, còn chưa kịp phản ứng, mắt thấy tuyệt chiêu của Diệp Phong đột nhiên trở nên mạnh hơn, nhất thời sợ

đến mồ hôi lạnh ròng ròng, thúc giục Băng sương hùng ung muốn chạy khỏi phạm vi công kích.

Đáng tiếc, hành động của hắn đã quá muộn, lúc long quyền kinh khí mang theo thiểm điện đánh xuống, hắn gần bay ra được một nửa khoảng cách, đã bị chánh khí xoay tròn và thiểm điện vô tình xé nát, thêm vào điện kích khiến bị nghiền vụn thành mảnh nhỏ. Phía dưới gã là đệ tứ quân đoàn xạ thủ cũng chưa trốn khỏi phạm vi công kích nên cũng xui xẻo mất mạng như gã!

“Quang Minh nữ thần tại thượng, đây là năng lực của Quang Minh sáo trang à? Quá mạnh, thật sự là quá mạnh...”

Loang quyền kinh khí đánh trúng mặt đất sinh ra bạo tác liên tiếp, thậm chí phán trưởng Khang Kỳ và giáo đồ ở phía giáo đình, cũng như bọn binh tướng bên phe tiến công, nhìn mặt đất bị oanh tạc bụi đất tung bay, đều lộ ra thần sắc chấn động, khó có thể tưởng tượng võ công của Lôi Ân lại cường hãn đến mức có thể làm như thế, nên đều cho rằng đó là năng lực của Quang Minh sáo trang

Ba Bỉ chủ giáo may mắn chạy khỏi phạm vi công kích, nhìn thi thể trên đất bị oanh tạc nát vụn, trên mặt đầy biểu tình sợ hãi, mở miệng ra lệnh cho Quang Minh kiếm sĩ quân đoàn rút lui về hướng nam. Khắc Lôi đã chết, tướng quân của Quang Minh đệ tứ quân đoàn, cùng với đoàn trưởng của Lam điều kỵ sĩ đoàn, thấy Ba Bỉ rút lui, lúc này cũng không dám ở lại, lập tức dẫn quân theo đuôi rút chạy!

“Ai da, Ba Bỉ chủ giáo, vừa rồi ngươi không phải rất điên cuồng sao? Bây giờ sao lại khản trương chạy trốn như thế?” Diệp Phong nhún người nhảy lên trên lưng Thánh Ma, nhìn Ba Bỉ đang bay trốn về phía bắc, cười to chế nhạo.

“Lôi Ân, ngươi chờ đó, món nợ này, ta nhất định bắt ngươi trả nợ. Ngươi giết Khắc Lôi hoàng tử, Quang Minh đế quốc tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi!” Ba Bỉ chủ giáo trong lúc bay trốn, giận dữ quay đầu lại nhìn Diệp Phong cảnh cáo.

“Lăn con mẹ ngươi đi. muốn tìm lão tử tính sổ, trước hết phải sống qua hôm nay rồi hãy nói!” Diệp Phong khinh thường mắng to, tay phải xò ra năm ngón đặt ngang, dùng mắt ra hiệu cho Tiểu Hắc. Nó phía sau lập tức hiểu ý nhảy lên, được hắn nắm trong lòng bàn tay.

“Ba Bỉ, xem chiêu Phi hầu trọng đạn của lão tử!” Diệp Phong hai mắt nhìn chăm chăm vào Ba Bỉ, cười xấu xa ngang ngược, tay phải nắm Tiểu Hắc, vung tay ném nó ra ngoài, mục tiêu hướng Ba Bỉ chủ giáo đang chạy về phía Bắc.

“Chi chi...”

Tiếng khiêu vũ hưng phấn liên tiếp vang lên, trong lúc Ba Bỉ chủ giáo hoảng sợ thúc giục Bạch vũ độc giác thú lắc mình tránh né, Tiểu Hắc đã chộp trúng đuôi của Bạch vũ độc giác thú, hai tay mượn lực một cái, nhanh chóng nhảy lên đỉnh đầu Ba Bỉ, cười xấu với lão.

“Tiểu súc sinh lăn xuống cho lão tử!”

Ba Bỉ khiếp sợ vung tay muốn bắt Tiểu Hắc, nhưng tốc độ của lão sao có thể là đối thủ của Tiểu Hắc, lúc bàn tay to của lão vừa muốn chộp Tiểu Hắc, trọng quyền của hầu tử lên đập “phanh” một cái lên đỉnh đầu hắn, đem đầu lâu của lão đập bẹp, máu văng tung tóe, kêu thảm rồi chết!

Toàn thân không tránh khỏi đầy máu, tiểu súc sinh đập người xong liền lập tức nhảy lên đầu của Bạch vũ độc giác thú. Chủ nhân tử vong, kẻ ước chủ phó tự động giải trừ, Bạch vũ độc giác thú vốn định nhanh chóng chạy trốn, song, tiểu súc sinh đáng người đã thành nghiện, trực tiếp một quyền đâm thủng đầu nó, lấy ra ma tinh, xoay người nhảy tới trên lưng Thành Ma đang từ phía sau đến tiếp ứng, hưng phấn chi chi cười xấu với Diệp Phong, mấy ngón tay phải không ngừng duỗi ra co lại, biểu tình muốn được khen thưởng!

“Ha ha, Tiểu Hắc giỏi, thằng nhóc người càng ngày càng lộ rõ mặt, quay về sau này muốn ăn cái gì cũng không có vấn đề!”

Ba Bỉ và Khắc Lôi toàn bộ bị diệt, kế hoạch sơ bộ thành công. Diệp Phong tay trái vận kinh đem Tiểu Hắc hút vào lòng bàn tay, như một quả bóng da tung hứng đùa bỡn, trong miệng cao hứng ha hả cười to. Tiểu Hắc vừa nghe muốn ăn gì cũng được, lập tức đắc ý nở nụ cười, một người một hầu vể mặt đều xấu xa như nhau!

“Giáo đồ của kiếm sĩ quân đoàn cùng với binh tướng của quân đội chư vị, ta biết rõ các ngươi đều là phụng mệnh làm việc. Bây giờ Ba Bỉ và Khắc Lôi đã xúc phạm thần thành mà trả giá đắt, các ngươi không cần kinh hoảng. Binh tướng của quân đội xin mời lập tức ly khai. Kiếm sĩ quân đoàn giáo đồ, quay trở về các bộ sở trên mặt đất. Sự tình hôm nay, ta sẽ không truy cứu các ngươi. Nhưng nếu các ngươi lại dám xúc phạm giáo quy, tất cả

Quang Minh giáo đồ đều sẽ không buông tha các ngươi!” Đầu não giải quyết, Á Sắt Lâm giáo hoàng tung cánh dừng lại trên không trung, nhìn phần đông binh tướng đang chạy trốn về hướng bắc, nghiêm nghị lên tiếng biểu thái!

Quang Minh kiểm sĩ quân đoàn, cùng phần đông quân đội đế quốc, mắt thấy Ba Bửu chủ giáo và Khắc Lôi hoàng tử trước sau bị giết, sớm đã hoảng sợ vạn phần, sợ rằng sau này giáo đình sẽ không tha cho bọn họ, bây giờ giáo hoàng tỏ ý không truy cứu bọn họ nữa, lập tức khiến bọn họ như được đại xá, vui mừng lộ ra ngoài, nhanh chóng rút lui.

Tư Lược đoàn hỏa pháo bộ đội phía đông, thông qua viễn vọng kính đã thấy tình huống của giáo đình bên này, thấy chiến đấu chấm dứt, đều thu hồi gia nông pháo, nhanh chóng thông qua Truyền Tống trận quay về Phong Diệp thành, để lại tiểu đội tuần tra Bạch lang, thu hồi Truyền Tống trận đến hội họp với đoàn trưởng đại nhân.

Tư Lược đoàn thành viên và giáo đồ của nội bộ giáo đình bắt đầu thanh lý chiến trường. Á Sắt Lâm bay đến sát Diệp Phong, nhíu mày hỏi: “Tiếp theo đây chúng ta nên làm gì?”

“Hắc hắc, tiếp theo đương nhiên phải đến chỗ tốt...” Diệp Phong đối với tình phụ nữ diễm lộ ra ánh mắt sắc mị mị, cười xấu hắc hắc xem ra cực kì thô bỉ.

Chương 162 : Huyền Băng , Đại Địa Hiện Thần Quang

Dịch: darkpanther

Thánh Ma xông tới cắn xé, Diệp Phong kiếm khí tung hoành, Tiểu Hắc xuyên qua lại như con thoi đánh bừa. Một người hai thú phối hợp cực kỳ ăn ý. Lam điều kỳ sĩ chỉ có thể giảm bớt tốc độ tiến lên của họ, căn bản không thể gây thương tổn gì cho họ!

“Đây là thực lực của Quang Minh sáo trang sao? Song đầu cự long, biến thái hầu tử. Lôi Ân - Pháp Lôi Nhĩ này có ba thứ này thật sự là may mắn mà!”

Khắc Lôi và Bác Bĩ nhìn một người hai thú cường hãn, không chỉ là không hề sợ hãi, ngược lại còn ăn ý từ trên không hạ thấp xuống, đứng lại phía trên đám xạ thủ, muốn dẫn dụ bọn Diệp Phong xuống rơi vào tầm bắn, dùng mưa tên giải quyết cự long và con khi của hắn trước!

“Hắc hắc, xem ra hai tên ngu ngốc đó muốn dùng cung tên đối phó chúng ta. Hảo, lão tử cho các người kiến thức một chút lực phòng ngự của Quang Minh thánh giáp!” Diệp Phong trong lúc vung kiếm, đã thấy hành động của Ba Bĩ và Khắc Lôi, trong đầu khinh thường cười thầm, vừa định nhảy khỏi lưng rồng, trực tiếp lao xuống giải quyết bọn chúng, phía tây bắc đột nhiên có một đạo “Băng lam thần quang” bắn mạnh lên trời, bắn thẳng về phía chân trời!!!

“Huyền băng sáo trang?!” Mọi người chung quanh giáo đình, nhìn băng lam thần quang phía tây bắc, tất cả đồng thời nghĩ tới danh tự của sáo trang, lộ ra thần sắc chấn động, chém giết kịch liệt cũng vì thế mà ngừng lại.

“Trời ạ, lão tử vừa mới phóng thích bạch mang thần quang, bên kia lại có băng lam thần quang, muốn thị uy với lão tử à?!” Diệp Phong cười rộ nhìn về phía tây bắc, nghiêng đầu suy nghĩ, trong đầu ý nghĩ xấu xa với Huyền băng sáo trang đã nổi lên.

Thần quang mỗi lần xuất hiện, nhất định chấn kinh cả Nam Bắc đại lục, trước tiên là bạch mang thần quang. Cường giả các nơi đều đoán ra là Lôi Ân - Pháp Lôi Nhĩ đang sử dụng thần khí, phản ứng cũng không lớn lắm, nhưng băng lam thần quang vừa xuất hiện, lập tức hấp dẫn ánh mắt và ý tham của cường giả các nơi.

“A! Trời đất. Các ngươi mau xem phía tây nam, Quang Minh nữ thần tại thượng, đại địa thần quang, là thần quang của đại địa sáo trang!!”

Băng lam thần quang chưa tiêu tán, phía tây nam lại đột nhiên lóe lên đại địa thần quang. hướng thẳng phía chân trời, ẩn ước ý muốn cùng băng lam thần quang tranh đua về tươi sáng, mọi người chung quanh giáo đình thấy thế, đều giật mình trợn mắt há mồm, không thể nghĩ được chỉ trong vòng một ngày lại có đến ba đạo thần quang xuất hiện!

“Ngã nhật, lại có xuất hiện một bộ đại địa sáo trang? Đây là hấp dẫn, trắng trợn hấp dẫn. Mẹ kiếp, đây không phải là hấp dẫn lão tử tới cướp chứ?!” Diệp Phong nhìn băng lam thần quang một hồi, lại nhìn đại địa thần quang một hồi, trong miệng khẽ lầm bầm mắng chửi. Hai tròng mắt lão liên đảo loạn lên, nhìn qua là thấy trong đầu toàn ý nghĩ vô sỉ.

“Các huynh đệ, nhanh tiêu diệt quân địch rồi đi cướp thần khí a!” Bại hoại kỵ sĩ Khải Đặc, từ giật mình bừng tỉnh trước tiên, thúc ngựa hô hào Liệt Diễm kỵ sĩ ném tạc đạn, rồi kết triển dực đại trận tiến gần bọn địch, cuồng mãnh trùng phong!

Thần khí sáo trang không ai không muốn, Ba Bỉ và Khắc Lôi nghe được tiếng reo hò của chiến trận, giật mình tỉnh táo lại, lập tức ra lệnh bộ hạ toàn lực công kích, muốn nhanh chóng giải quyết sự tình ở đây nhanh đến mức có thể, điều tra nguyên nhân của hai đạo thần quang!

“Lôi Ân, địch quân phần lớn là giáo đồ tín phụng nữ thần, không muốn gây ra quá nhiều giết chóc. Mau giải quyết Khắc Lôi và Ba Bỉ!” Á Sắt Lâm giáo hoàng xinh đẹp, tung cánh lao tới bên lưng Thánh Ma, giúp tiểu tình nhân ngăn cản công kích của Lam điều kỵ sĩ chung quanh, mở miệng lo lắng thúc giục.

“Hảo, nàng cẩn thận đối phó lũ đại điều kỵ sĩ này. Ta đi xử lý hai tên ngốc đó!” Lưu manh đoàn trưởng đang trong tà ý, nghe tình phụ nữ diễm nói xong, lập tức gật đầu dặn dò, nhún người hẩy khỏi lưng rồng, lao người nhắm về hướng Ba Bỉ và Khắc Lôi phía dưới!

“Ha ha ha, tên ngốc này ngang nhiên dám nhảy khỏi lưng rồng. Lam điều kỵ sĩ, chộp hấn từ trên không xuống cho lão tử, ta muốn xem Quang Minh sáo trang phòng hộ cho hấn như thế nào!” Hoàng tử Khắc Lôi nhìn Diệp Phong từ phía trên lao xuống, hưng phấn ha ha cười to, ra lệnh cho Lam điều kỵ sĩ công kích hấn.

“Một tên yếu ớt vô tri, vĩnh viễn không biết được cái gì là thực lực tuyệt đối. Khắc Lôi, Ba Bì, đến mình giới mà thực hiện cái dã tâm rầm chó của các ngươi!!”

Diệp Phong nghe Khắc Lôi nói, mắt thấy một số lớn Lam điều kỳ sĩ lao tới, lập tức khinh thường cười khế, thân hình xoay tròn cực nhanh trên không trung, chánh khí phong cuồng tản ra hình thành một đạo long quyền (lốc xoáy) kinh khí, hơn nữa càng xoay càng lớn. Quang Minh nguyên tố chung quanh cũng theo đó bạo động, lấy hắn làm trung tâm, ở chung quang xoay tròn xuất ra một trăm long quyền kinh khí càng lúc càng lớn, từ trên không phóng xuống Khắc Lôi và Ba Bì phía dưới.

Một ít Lam điều kỳ sĩ muốn công kích Diệp Phong, tiến vào phạm vi của long quyền kinh khí, đột ngột loang quyền kinh khí đột nhiên xuất hiện, rơi vào tình huống không nơi né tránh, tất cả đều bị vô tình xé nát. Bọn Lam điều kỳ sĩ phía sau chưa tiến vào phạm vi, thấy tình huống này đều kinh hãi, không dám đến gần long quyền kinh khí!

“Điều này, điều này, không có khả năng, như thế nào lại có võ công thần kì như vậy? Chẳng lẽ nguyên nhân là do Quang Minh sáo trang??” Khắc Lôi hoảng tử trợn mắt há mồm nhìn mấy trăm cái long quyền kinh khí trên trời, trong đầu cực độ không tin.

“Khắc Lôi hoảng tử, mau tránh, mau tránh khỏi phạm vi công kích của kinh khí trên không!” So với Khắc Lôi hoảng tử đang trợn mắt há mồm, Ba Bì chủ giáo có thực lực nhìn hơn thấy tình huống này, trong lòng biết rõ không thể kháng cự, lập tức kinh hoảng kêu gọi Khắc Lôi một tiếng, nhanh chóng thúc giục Bạch vũ độc giác thú bay ra bên ngoài.

“Con mẹ các ngươi đi chết hết cho lão tử !”

Diệp Phong đang xoay tròn trên không, mở miệng quát lớn một tiếng, trong cơ thể đột nhiên bùng xuất một đạo chánh khí, nhanh chóng xông thẳng đến chân trời. Thoáng chốc, chân trời xuất hiện trận trận kinh lôi, điện lưu xuyên qua lại, một đạo thiểm điện từ trên cao quán nhập vào trong long quyền kinh khí, quần quanh đan xen vào kinh khí, nhanh chóng lao xuống, như một con điện long, tình cảnh thật là kinh nhân!

Khắc Lôi hoảng tử nghe Ba Bì nói xong, còn chưa kịp phản ứng, mắt thấy tuyệt chiêu của Diệp Phong đột nhiên trở nên mạnh hơn, nhất thời sợ đến mồ hôi lạnh ròng ròng, thúc giục Băng sương hùng ưng muốn chạy khỏi phạm vi công kích.

Đáng tiếc, hành động của hắn đã quá muộn, lúc long quyền kinh khí mang theo thiểm điện đánh xuống, hắn gần bay ra được một nửa khoảng cách, đã bị chánh khí xoay tròn và thiểm điện vô tình xé nát, thêm vào điện kích khiến bị nghiền vụn thành mảnh nhỏ. Phía dưới gã là đệ tứ quân đoàn xạ thủ cũng chưa trốn khỏi phạm vi công kích nên cũng xui xẻo mất mạng như gã!

“Quang Minh nữ thần tại thượng, đây là năng lực của Quang Minh sáo trang à? Quá mạnh, thật sự là quá mạnh...”

Loang quyền kinh khí đánh trúng mặt đất sinh ra bạo tác liên tiếp, thậm chí phản trường Khang Kỳ và giáo đồ ở phía giáo đình, cũng như bọn binh tướng bên phe tiến công, nhìn mặt đất bị oanh tạc bụi đất tung bay, đều lộ ra thần sắc chấn động, khó có thể tưởng tượng võ công của Lôi Ân lại cường hãn đến mức có thể làm như thế, nên đều cho rằng đó là năng lực của Quang Minh sáo trang

Ba Bỉ chủ giáo may mắn chạy khỏi phạm vi công kích, nhìn thi thể trên đất bị oanh tạc nát vụn, trên mặt đầy biểu tình sợ hãi, mở miệng ra lệnh cho Quang Minh kiếm sĩ quân đoàn rút lui về hướng nam. Khắc Lôi đã chết, tướng quân của Quang Minh đệ tứ quân đoàn, cùng với đoàn trưởng của Lam điều kỵ sĩ đoàn, thấy Ba Bỉ rút lui, lúc này cũng không dám ở lại, lập tức dẫn quân theo đuôi rút chạy!

“Ai da, Ba Bỉ chủ giáo, vừa rồi ngươi không phải rất điên cuồng sao? Bây giờ sao lại khản trương chạy trốn như thế?” Diệp Phong nhún người nhảy lên trên lưng Thánh Ma, nhìn Ba Bỉ đang bay trốn về phía bắc, cười to chế nhạo.

“Lôi Ân, ngươi chờ đó, món nợ này, ta nhất định bắt ngươi trả nợ. Ngươi giết Khắc Lôi hoàng tử, Quang Minh đế quốc tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi!” Ba Bỉ chủ giáo trong lúc bay trốn, giận dữ quay đầu lại nhìn Diệp Phong cảnh cáo.

“Lăn con mẹ ngươi đi. muốn tìm lão tử tính sổ, trước hết phải sống qua hôm nay rồi hãy nói!” Diệp Phong khinh thường mắng to, tay phải xòe ra năm ngón đặt ngang, dùng mắt ra hiệu cho Tiểu Hắc. Nó phía sau lập tức hiểu ý nhảy lên, được hắn nắm trong lòng bàn tay.

“Ba Bỉ, xem chiêu Phi hầu trọng đạn của lão tử!” Diệp Phong hai mắt nhìn chăm chăm vào Ba Bỉ, cười xấu xa ngang ngược, tay phải nắm Tiểu

Hắc, vung tay ném nó ra ngoài, mục tiêu hướng Ba Bỉ chủ giáo đang chạy về phía Bắc.

“Chi chi...”

Tiếng khiêu vũ hưng phấn liên tiếp vang lên, trong lúc Ba Bỉ chủ giáo hoảng sợ thúc giục Bạch vũ độc giác thú lắc mình tránh né, Tiểu Hắc đã chộp trúng đuôi của Bạch vũ độc giác thú, hai tay mượn lực một cái, nhanh chóng nhảy lên đỉnh đầu Ba Bỉ, cười xấu với lão.

“Tiểu súc sinh lăn xuống cho lão tử!”

Ba Bỉ khiếp sợ vung tay muốn bắt Tiểu Hắc, nhưng tốc độ của lão sao có thể là đối thủ của Tiểu Hắc, lúc bàn tay to của lão vừa muốn chộp Tiểu Hắc, trọng quyền của hầu tử lên đập “phanh” một cái lên đỉnh đầu hắn, đem đầu lâu của lão đập bẹp, máu văng tung tóe, kêu thảm rồi chết!

Toàn thân không tránh khỏi đầy máu, tiểu súc sinh đập người xong liền lập tức nhảy lên đầu của Bạch vũ độc giác thú. Chủ nhân tử vong, khế ước chủ phó tự động giải trừ, Bạch vũ độc giác thú vốn định nhanh chóng chạy trốn, song, tiểu súc sinh đáng người đã thành nghiện, trực tiếp một quyền đâm thủng đầu nó, lấy ra ma tinh, xoay người nhảy tới trên lưng Thành Ma đang từ phía sau đến tiếp ứng, hưng phấn chi chi cười xấu với Diệp Phong, mấy ngón tay phải không ngừng duỗi ra co lại, biểu tình muốn được khen thưởng!

“Ha ha, Tiểu Hắc giỏi, thằng nhóc nguoi càng ngày càng lộ rõ mặt, quay về sau này muốn ăn cái gì cũng không có vấn đề!”

Ba Bỉ và Khắc Lôi toàn bộ bị diệt, kế hoạch sơ bộ thành công. Diệp Phong tay trái vận kinh đem Tiểu Hắc hút vào lòng bàn tay, như một quả bóng da tung hứng đùa bỡn, trong miệng cao hứng ha hả cười to. Tiểu Hắc vừa nghe muốn ăn gì cũng được, lập tức đắc ý nở nụ cười, một người một hầu vẻ mặt đều xấu xa như nhau!

“Giáo đồ của kiếm sĩ quân đoàn cùng với binh tướng của quân đội chư vị, ta biết rõ các ngươi đều là phụng mệnh làm việc. Bây giờ Ba Bỉ và Khắc Lôi đã xúc phạm thần thành mà trả giá đắt, các ngươi không cần kinh hoảng. Binh tướng của quân đội xin mời lập tức ly khai. Kiếm sĩ quân đoàn giáo đồ, quay trở về các bộ sở trên mặt đất. Sự tình hôm nay, ta sẽ không truy cứu các ngươi. Nhưng nếu các ngươi lại dám xúc phạm giáo quy, tất cả Quang Minh giáo đồ đều sẽ không buông tha các ngươi!” Đầu não giải quyết, Á Sát Lâm giáo hoàng tung cánh dừng lại trên không trung, nhìn

phần đông binh tướng đang chạy trốn về hướng bắc, nghiêm nghị lên tiếng biểu thái!

Quang Minh kiểm sĩ quân đoàn, cùng phần đông quân đội đế quốc, mắt thấy Ba Bửu chủ giáo và Khắc Lôi hoàng tử trước sau bị giết, sớm đã hoảng sợ vạn phần, sợ rằng sau này giáo đình sẽ không tha cho bọn họ, bây giờ giáo hòng tỏ ý không truy cứu bọn họ nữa, lập tức khiến bọn họ như được đại xá, vui mừng lộ ra ngoài, nhanh chóng rút lui.

Tư Lược đoàn hỏa pháo bộ đội phía đông, thông qua viễn vọng kính đã thấy tình huống của giáo đình bên này, thấy chiến đấu chấm dứt, đều thu hồi gia nông pháo, nhanh chóng thông qua Truyền Tống trận quay về Phong Diệp thành, để lại tiểu đội tuần tra Bạch lang, thu hồi Truyền Tống trận đến hội họp với đoàn trưởng đại nhân.

Tư Lược đoàn thành viên và giáo đồ của nội bộ giáo đình bắt đầu thanh lý chiến trường. Á Sát Lâm bay đến sát Diệp Phong, nhíu mày hỏi: “Tiếp theo đây chúng ta nên làm gì?”

“Hắc hắc, tiếp theo đương nhiên phải đến chỗ tốt...” Diệp Phong đối với tình phụ nữ diễm lộ ra ánh mắt sắc mị mị, cười xấu hắc hắc xem ra cực kì thô bỉ.

Chương 163 : Đại Hốt Du , Pháo Chế Nữ Vương

Dịch: NoName

Hoàng cung xuất hiện chém giết dị thường, Khắc Lôa hoàng tử cùng Ba Bỉ chủ giáo suất lĩnh đại quân ra khỏi thành, đồng thời còn đóng chặt cửa cung. Cư dân đế đô bị đe dọa cũng đã không còn ý nghĩ tiếp tục ngủ. Quan viên cùng quý tộc cũng là tâm trạng bất an, nhất là quan viên và quý tộc ủng hộ đại hoàng tử cùng tam hoàng tử, quả thật có thể nói lo lắng vô cùng.

Trong tình huống này, một bộ phận lính của đệ tứ quân đoàn kinh hoàng chạy trốn về đế đô, đem tin tức nhị hoàng tử cùng Ba Bỉ chủ giáo giết đại hoàng tử và tam hoàng tử, cuối cùng đi vây công giáo đình bị giết truyền ra, liền gây nên một làn sóng lớn tại đế đô!

Vây công thần thánh giáo đình, việc này quả thật là trở thành kẻ địch của toàn bộ Quang Minh giáo đồ. Mặc dù nói là nhân lúc đêm tối tập kích, nhưng nếu không có cách nào nhanh chóng đánh chiếm, không chế toàn bộ giáo đình, bị Quang Minh giáo đồ biết, chắc chắn sẽ cùng nhau thảo phạt.

Huống chi hiện tại nhị hoàng tử và Ba Bỉ chủ giáo, không chỉ không đánh chiếm được giáo đình, trái lại còn bị kiếm khách thánh điện giết, việc vây công giáo đình này, sỉ nhục bêu danh Quang Minh nữ thần, bọn chúng xem như đã được định đoạt.

Ba vị hoàng tử toàn bộ đã rời bỏ trần thế, đế quốc chỉ còn công chúa Phi Nhã có tư cách kế thừa hoàng vị, rất nhiều quan viên và quý tộc đã biết tin, cũng đều không nhịn được mang theo chạy tới hoàng cung, muốn vào xem tình hình của Phi Nhã công chúa. Trong lúc này, đúng là thời cơ tốt để lưu lại ấn tượng với nữ vương tương lai, bọn họ không muốn bỏ qua!

Trong khi quan viên và quý tộc đế đô, vừa mới tới bên ngoài hoàng cung, Quang Minh giáo hoàng Á Sát Lâm, thẩm phán trưởng Khang Kỳ, thánh điện kiếm khách Lô Ân, thống lĩnh hơn một ngàn dực nhân kiếm sĩ, đã bay đến phía ngoài hoàng cung.

“Giáo hoàng bệ hạ!” Nhân tộc cơ hồ đều thờ phụng Quang Minh nữ thần, ngoài cửa cung nhiều quan viên và quý tộc đang muốn đi vào, nhìn thấy Á Sát Lâm giáo hoàng tới, lập tức khách sáo thi lễ tỏ vẻ tôn kính!

“Sự tình của giáo đình bên đó, mọi người đều đã rõ sao?” Á Sát Lâm giáo hoàng xinh đẹp thánh khiết, nhìn rất nhiều quan viên và quý tộc, mỉm cười

hỏi. Không cần phải nghĩ, Diệp Phong, Á Sát Lâm bọn họ cũng có thể biết sẽ có lính quay về đem sự tình giáo đình bên đó tiết lộ.

“Đúng vậy, giáo hoàng bề hạ. Xin tha thứ cho hành vi vô lễ của nhị hoàng tử, sự tình thật là khiến đế quốc cảm thấy nhục nhã!” Chúng quan viên và quý tộc đều lễ phép dồn dập trả lời, sợ Á Sát Lâm đem hành vi bôi nhọ Quang Minh nữ thần loan truyền ra ngoài. Việc đó có thể nhanh chóng hủy đi uy nghiêm của Đế Mạc Tây hoàng thất!

“Ha ha, mọi người không cần để ý, ta xem nhị hoàng tử đa phần là bị Ba Bỉ lừa gạt, mới có thể là làm ra việc phạm húy như vậy!” Á Sát Lâm giáo hoàng mỉm cười đáp. Nàng căn bản không nghĩ tới việc tiếp tục truy cứu chuyện này. Bây giờ trọng yếu nhất là giúp tiểu tình nhân hoàn thành kế hoạch.

“Giáo hoàng bề hạ thật là anh minh!” Chúng quan viên và quý tộc nghe Á Sát Lâm nói xong, lập tức thở phào nhẹ nhõm, khách sáo tăng bậc!

‘Những đại nhân vật này khách sáo thật là phiền phức!’ Diệp Phong lười biếng đứng ở bên trái Á Sát Lâm. Trong lòng thầm cảm khái, nhìn Lạp Phi Nhĩ bên cạnh Khoa Lôi - Khố Nại tể tướng, trên mặt lộ ra một tia tiếu ý.

Sớm trước khi đi tới Quang Minh giáo đình, Diệp Phong đã sai Lạp Phi Nhĩ và Ba Nhĩ, kèm hai bên Tây Đôn đi tới gặp Khoa Lôi tể tướng, dùng mạng nhỏ của Tây Đôn để đe dọa ông hợp tác.

Tây Đôn sở dĩ trở thành một kẻ bại hoại, tất cả đều do Khoa Lôi tể tướng nuông chiều mà ra. Khoa Lôi tể tướng đối với đứa nhi tử duy nhất này, tuyệt đối là cưng chiều có dư, đối diện với sự uy hiếp cùng kế hoạch của Lạp Phi Nhĩ và Ba Nhĩ, ông cũng không suy nghĩ gì mà đã đáp ứng hợp tác ngay. Thứ nhất là nhi tử đang ở trong tay đối phương, thứ hai là ông cảm thấy kế hoạch nếu có thể tiến hành, rồi thành công đối với ông thập phần có lợi, thất bại cũng không có liên can đến ông.

Theo sự tình đã nói từ trước, Ba Nhĩ giữ Tây Đôn tại một nơi an toàn chờ đợi, Lạp Phi Nhĩ lưu lại phụ trách giám thị Khoa Lôi tể tướng để tránh ông nuốt lời chuyện xấu.

“Chư vị đều muốn tiến vào hoàng cung sao? Ta đang chuẩn bị đi tới gặp nữ vương tương lai, mọi người cùng đi chứ?” Á Sát Lâm giáo hoàng nhìn chúng quan viên và quý tộc khách sáo mỉm cười.

“Hảo, hảo!” Chúng quan viên và quý tộc đều sôi nổi khách sáo tán đồng, loại sự tình này bọn chúng hoàn toàn không thể cự tuyệt. Giáo đình cùng đế

quốc quan hệ vẫn thập phần mật thiết, giáo hoàng hoàn toàn có thể tùy ý ra vào hoàng cung, dù sao Quang Minh đế quốc có thể thành lập, giáo đình có công lao không ít!

Phía trước đã nói, đoàn trưởng Quang Minh hoàng gia kỵ sĩ đoàn bị nhị hoàng tử uy hiếp mới đáp ứng hiệp trợ, hiện tại nhị hoàng tử bị giết, hẳn tất nhiên sẽ không ngu ngốc giúp nhị hoàng tử giấu diếm tội ác, lập tức để cho Á Sắt Lâm giáo hoàng cùng với chúng quan viên và quý tộc tiến vào hoàng cung, Bất quá khi mọi người hỏi hấn Phỉ Nhã công chúa đang ở đâu, hấn lại ấp a ấp úng không trả lời được, bộ dáng thật mất mặt trước mặt người khác.

“Tây Đức đoàn trưởng, Phỉ Nhã công chúa ở chỗ nào, người mau nói cho chúng ta biết!”

Nguyên soái đi tới trọng địa quân sự ở biên giới, trong quan viên và quý tộc tại đế đô, Khoa Lô tể tướng có quyền lực cao nhất, danh vọng cao nhất. Ông thấy đoàn trưởng hoàng gia kỵ sĩ đoàn Tây Đức không nói công chúa ở đâu, lập tức không vui nhú mày hỏi.

“Ai, ta thật sự là hổ thẹn với La Kiệt bệ hạ. Phỉ Nhã công chúa và Ny Lê hoàng phi, lúc trước trong hỗn chiến, đều đã rủi ro trúng tên qua đời rồi!” Tây Đức đoàn trưởng tóc xanh, gầy gò, bị phần tự trách, vung tay tự đánh mình mấy cái bạt tai.

“Phỉ Nhã công chúa cũng đã qua đời?” Tây Đức nói, khiến cho chúng quan viên và quý tộc ở đây, tất cả đều như bị sét đánh, đứng ngẩn tại chỗ, không thể tưởng tượng quốc gia không có người kế thừa, có thể xảy ra dạng đại loạn nào!

Giáo hoàng xinh đẹp Á Sắt Lâm, nhìn thần sắc chúng quan viên và quý tộc, quay đầu về phái Diệp Phong lộ ra vẻ mặt thăm dò, ý tứ hỏi hấn nên làm gì bây giờ!

“Tây Đức đoàn trưởng, Phỉ Nhã công chúa trúng tên vào bộ phận nào?” Diệp Phong nghe nói Phỉ Nhã công chúa và mẫu thân của nàng Ny Lê hoàng phi đều đã chết, trong lòng thiếu chút nữa không cười nổi, trên mặt tạo ra thần sắc trầm tư, hướng về phía Tây Đức hỏi.

“Bụng dưới và ngực phải!” Tây Đức ứng tiếng trả lời.

“Sự tình mới phát sinh, bây giờ đến xem, Phỉ Nhã công chúa có lẽ còn có thể cứu được!” Vẻ mặt Diệp Phong ra chiều suy nghĩ, nhẹ giọng nói.

“Có thể cứu! Ngài nói Phỉ Nhã công chúa còn có thể cứu?” Chúng quan viên và quý tộc nghe Diệp Phong nói xong, đều giật mình nhìn hấn, mặc dù

có chút khó tin, bất quá trong lòng hy vọng đã cháy lên như cũ!

‘Tiểu sắc lang lại muốn lòn người!’ Giáo hoàng xinh đẹp Á sắt Lâm nhìn Diệp Phong, nhìn Diệp Phong làm ra vẻ mặt đó, trong lòng cảm khái cười thầm.

“Ân, ta chỉ là nói có lẽ, có thể cần phải thử một lần!” Diệp Phong nhìn rất nhiều quan viên và quý tộc đang mong đợi, cười hề hề giải thích.

“Lôi Ân đoàn trưởng, à không, Lôi Ân công tước, xin nhờ ngài giúp thử một lần. Nếu có thể cứu sống Phi Nhã công chúa, ngài chính là đại ân nhân của Quang Minh đế quốc chúng tôi!” Chúng quan viên và quý tộc đều nhao nhao kêu lên hướng về phía Diệp Phong thỉnh cầu.

“Ha ha, nếu ta đã nói ra, tự nhiên là phải thử một lần. Chúng ta đi bây giờ chứ!” Diệp Phong cười ha ha ứng tiếng gật đầu, thần sắc rất có phong độ, khiến thực nữ xinh đẹp Á Sắt Lâm nhìn thấy thiếu chút nữa nhin không được cười ra tiếng.

Bất quá chúng quan viên và quý tộc có thể là chưa từng chú ý điểm này, nghe Diệp Phong bằng lòng đi thử một chút, bọn họ lập tức cao hứng để cho Tây Đức đoàn trưởng dẫn đường. Mọi người cùng nhau đi đến tẩm cung của Ny Lệ hoàng phi, thi thể của Phi Nhã công chúa và mẫu thân nàng Ny Lệ, giờ phút này đều ở bên trong.

“Chư vị! Trong khi ta cứu chữa cho Phi Nhã công chúa, phải được yên tĩnh, hơn nữa phải có một hộ vệ. Như vậy đi, các ngài trước tiên ở bên ngoài chờ, ta và giáo hoàng bệ hạ vào thử, nếu có hiệu quả sẽ lập tức báo cho các người!” Đứng ở ngoài cửa tẩm cung, Diệp Phong trong long gian trá cười thầm, miệng nghiêm nghị nói.

Nếu nói chúng quan viên và quý tộc đối với vị công tước của Mạt La đế quốc này, không có sự cảnh giác đó là giả. Bất quá Phi Nhã công chúa bây giờ chính là một cổ thi thể, bọn họ căn bản không thể phòng bị Diệp Phong sẽ gây bất lợi cho nàng, cho nên vừa nghe Diệp Phong nói, đều khách sáo tỏ vẻ đồng ý, bọn họ bây giờ đang cầu người, tất nhiên phải khách khí!

Dẫn dò mọi người một hồi, nhắc nhở bọn họ nhất định phải bảo trì yên tĩnh. Diệp Phong liền cùng Á Sắt Lâm tiến vào tẩm cung, bảo toàn bộ thị nữ, cũng nữ toàn bộ ra ngoài, đến trước giường của Phi Nhã công chúa và Ny Lệ hoàng phi.

“Lạc lạc, tiểu lưu manh, lần này hình như đến thần linh cũng giúp chàng, Phi Nhã công chúa và Ny Lệ hoàng phi chết đi, kế hoạch của chàng đã có

thể không thể thất bại rồi. Nói đi, muốn cho nữ nhân nào của chàng làm nữ vương?” Trong phòng chỉ có chính mình và tiểu tình nhân, giáo hoàng xinh đẹp Á Sắt Lâm, lộ ra vẻ phong tao của nàng, dựa vào trong lòng Diệp Phong, tay trái vuốt tiểu hòa thượng trong khố của hắn, nhẹ giọng hỏi.

“Tao hóa, trong lúc này mà nàng cũng câu dẫn ta, cẩn thận ta xử nàng ngay bây giờ đó!” Diệp Phong bị tình phụ xinh đẹp vuốt ve đã dần dần phát hỏa, liền vỗ một cái trên kiệu tròn tròn trĩnh, đầy đặn của nàng, nói: “Đóng giả nữ vương tương lai, cái loại nhiệm vụ quang vinh mà lại khó khăn này, phải giao cho đại lão bà Tĩnh Hương của ta, chiều cao và màu tóc của nàng ấy tương đồng với Phỉ Nhã!”

“Hừ, một tiểu thiếu phụ mới gần ba mươi tuổi, chính là đại lão bà của chàng, vậy thiếp là gì của chàng?” Á Sắt Lâm nghe tiểu tình nhân nói xong, ra vẻ tức giận hờn dỗi nhìn hắn.

“Hắc hắc, nàng không phải chung quy vẫn gọi ta là tiểu sắc lang sao? Vậy nàng mãi mãi sẽ là a di lằng lờ của ta... hắc hắc...” Lưu manh công tước vừa niết kiệu tròn và ngọc nhũ của thực phụ xinh đẹp, mặt dày cười xấu xa.

“Ai, đối mặt với người như chàng, thiếp thực sự là bất lực...lạc lạc...” Á Sắt Lâm giáo hoàng tỏ vẻ buồn bực nói, cuối cùng bản thân cũng không nhịn được cười lên.

“Hảo, hảo, đừng làm ồn, ta đi đưa Tĩnh Hương đến, nàng chờ ở đây!”

Diệp Phong hung hăng hôn một cái trên đôi môi đỏ mọng mê người của tình phụ xinh đẹp, mang Truyện Tống Trận ra quay về Phong Diệp thành, tìm được Tĩnh Hương nói rõ một hồi tình hình bên này cho nàng, rồi lập tức dẫn nàng đi.

Kế hoạch lần này của lưu manh công tước, chính là muốn dùng thuật dịch dung trong bảo điển, làm cho dung mạo Tĩnh Hương cùng Phỉ Nhã công chúa trở nên giống nhau, để cho nàng đóng giả Phỉ Nhã công chúa làm nữ vương, không chế Quang Minh đế quốc. Như thế không khác gì hai đại đế quốc của nhân tộc đã âm thầm hợp hai làm một.

Tĩnh Hương nghĩ đến chính mình lại đóng giả nữ vương tương lai, tâm tình dị thường kích động, thập phần căng thẳng, sau khi đến tẩm cung, thấy Á Sắt Lâm lập tức khách khí thi lễ.

Á Sắt Lâm giáo hoàng nhìn người cùng nam nhân với mình, mà Tĩnh Hương lại không biết rõ: “Tĩnh Hương tử tước không cần khách khí, tất cả

đều là người của mình. Nàng nhanh theo phân phó của Lôi Ân, bên ngoài còn có quan viên và quý tộc đang chờ!”

“Hảo!” Tĩnh Hương ứng tiếng gật đầu, ra hiệu cho tình nhân bắt tay vào dịch dung cho nàng. Mặc dù việc đóng giả nữ vương tương lai này trách nhiệm rất lớn, nhưng vì để cho tình nhân có thể trong bóng tối không chế Quang Minh đế quốc, nhất thống toàn bộ nhân tộc, nàng chỉ có thể kiên trì cải trang tiếp.

Cái trò dịch dung này, trước kia Diệp Phong và mấy vị giai nhân đã chơi qua, bây giờ giờ ra tự nhiên thuận buồm xuôi gió, không bao lâu một Phỉ Nhã công chúa mới, liền rành rành xuất hiện. Thấy được, Á Sắt Lâm ca ngợi thuật dịch dung thần kỳ, lại có thể đem mỹ nhân Tĩnh Hương này, biến thành một xú nữ làm người ta không dám nghĩ tới.

“Hắc hắc, ta thật là phục ta quá, mới làm lại có thể giống như vậy!” Diệp Phong nhìn Tĩnh Hương đang đóng giả Phỉ Nhã, đắc ý cười hắc hắc, nắm ngọc thủ của Tĩnh Hương, thoáng hiện ra vẻ xin lỗi nói: “lão bà, sau này vất vả cho nàng phải luôn đóng vai xú nữ này rồi.”

“Có thể hỗ trợ cho chàng, cay đắng đóng giả điếm này coi như không có gì. Huống hồ đóng giả chính là nữ vương tương lai, chàng đừng áy náy!” Tĩnh Hương cao hứng nhìn bộ dáng day dứt của người yêu, ôn nhu nói, trong lòng rất vui vì có thể giúp hắn làm một chút đại sự.

‘Ài, Lôi Ân tiểu sắc lang này thật là hỗn đản, lại chiếm đoạt phương tâm của nhiều nữ nhân tốt như vậy.’ Á Sắt Lâm giáo hoàng nhìn vẻ ôn nhu của Tĩnh Hương đối với Diệp Phong, trong lòng cảm khái buồn cười.

Dịch dung xong, cởi bỏ quần áo của Phỉ Nhã, Tĩnh Hương dưới sự trợ giúp của Á Sắt Lâm cẩn thận mặc vào, Diệp Phong tìm Khải Đặc và Ai Đức, để cho bọn họ đem Phỉ Nhã đến Phong Diệp thành mai táng. Sau khi đeo Quang Minh sáo trang, cùng Á Sắt Lâm ở trong phòng phóng ra mười mấy nhất giai ma pháp “Quang Minh khôi phục”, làm cho sinh động, cuối cùng còn tới cứu giai Quang Minh quyền luyện để hư trương thanh thế!

Xong xuôi hết thủy sự vụ, ba người ở bên trong đợi một hồi, cảm giác thời gian không sai biệt lắm, Diệp Phong và Á Sắt Lâm mới cười thầm, mang theo Tĩnh Hương làm ra vẻ yếu nhược, bị ai, đi ra tắm cung.

“Trời đất, sống lại rồi, Phỉ Nhã công chúa sống lại rồi, Lôi Ân công tước, ngài thật sự là quá lợi hại đó!!”

“Lôi Ân công tước, ngài biết y thuật sao? Ngài là dùng biện pháp gì làm Phỉ Nhã công chúa sống lại vậy?”

Chúng quan viên và quý tộc ngoài tầm cung lo lắng chờ đợi, thấy Phỉ Nhã công chúa đi ra từ tầm cung, lập tức phát ra tiếng hoan hô vui mừng, vây quanh Diệp Phong khách sáo nịnh bợ, tò mò hỏi xem hẳn là dùng biện pháp gì để cứu sống Phỉ Nhã công chúa.

“Ha ha, ta chính là dùng một loại bí pháp tổ truyền, phải phối hợp thời gian tử vong của người chết, cùng với bộ phận thụ thương, để cân nhắc có cứu hay không, trong đó còn có một số chỗ tương đối phức tạp, phải có nhiều năm chuyên tâm nghiên cứu mới có thể hiểu được. Hôm nay có thể cứu sống Phỉ Nhã công chúa, tuyệt đối là kỳ tích, Quang Minh nữ thần phù hộ a!”

Lưu manh công tước đối mặt với câu hỏi nịnh của chúng nhân, cười ha ha bịa chuyện một cách trôi chảy. Á Sắt Lâm và Tĩnh Hương ở phía sau đều nhìn hắn cười thầm, trong lòng âm thầm cảm khái bản lãnh bịa đặt của người này quá lợi hại!

Chúng quan viên và quý tộc nghe Diệp Phong nói xong, không hiểu lắm, nhưng cũng không tiện hỏi sâu, dù sao người ta đã nói đó là bí pháp tổ truyền, ngoại nhân không thích hợp hỏi đến, hơn nữa có thể cứu sống Phỉ Nhã công chúa, cái này tuyệt đối là sự tình đáng để vui mừng.

Vì tránh cho vừa mới đóng giả, xuất hiện không thích ứng mà bị vạch trần, Tĩnh Hương ra vẻ yếu nhược và bi ai, đứng một hồi rồi dựa theo lời dẫn của Diệp Phong, nói quá mệt mỏi, phải trở về nghỉ ngơi, chỉ thị cho Khoa Lôi tể tướng phụ trách xử lý sự vụ còn lại.

Chương 164 : Ma Giới , Thần Giới , Long Ung Kỳ Sĩ

Dịch: scubidu

nguồn hntd

Ma giới vương cung, huyết sắc thánh điện, Hắc Ám đại ma Ngạo Luân-Cổ Tát Đức hai chân đã phục hồi, ngồi trên vương tọa, đang nghe đọa lạc thiên vương Kỳ Khoa Nại Nại bẩm báo, gật đầu nói: “Người đi chuẩn bị một chút đi, bản vương phải thân chinh tiêu diệt tên phản đồ kia.”

“Vâng” Đọa lạc thiên vương Kỳ Khoa Nại nghe xong cung kính lĩnh mệnh, nhanh chóng lui ra khỏi điện.

“Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ, chờ xem, tiêu diệt xong tên phản đồ, bản vương sẽ lập tức đi tìm người thảo phạt trả lại mối thù đôi chân gãy.” đại ma vương Ngạo Luân nhìn đọa lạc thiên vương ra khỏi huyết sắc thánh điện, trong đầu ôm hận nghĩ.

Lần trước Ngạo Luân sở dĩ phải toàn quân đột ngột rút lui là bởi vì đệ đệ hắc, cũng có Hắc Ám huyết mạch, Bỉ Luân – Cổ Tát Đức lãnh đạo một thực lực Ma giới nhỏ bé, gồm nhiều chủng loại dấy binh tạo phản, tại phương bắc Ma giới địa thế cao và hiểm mà xung vương, làm hắc không còn cách nào phải trở về bình định loạn quân!

Ngạo Luân một điểm đều không lo lắng cửa đến Ma môn bị phong ấn, không thể gạt bỏ vấn đề của Nam Bắc lục địa. Bởi vì hắc ngày đầu tiên đến Nam Bắc đại lục, đã cho đọa lạc yêu vương chuẩn bị ổn thỏa!

Vương cung thần giới trang nghiêm thánh khiết, Quang Minh vương thần, Nặc Á - Tư Kỳ đứng ở cuối Quang Minh thánh điện, dường như có sự hoài niệm mà gãi đầu trên tóc trắng phiêu bạt, quay đầu nhìn về phía sau là bạch vũ dục vương Lạc Dịch - Mặc Khắc Tây, khuôn mặt tuần tú lộ ra nụ cười mê người, nhân nhật hỏi: “Tìm được rồi sao?”

“Phụ lòng thần vương bệ hạ, vẫn không tìm được, xin cho ta thêm thời gian, ta nhất định sẽ tìm được công chúa chuyển thế” Vai có một đôi cánh chim khiết bạch, dáng người cao lớn cường tráng, bạch vũ vương anh tuấn tiêu sái, xấu hổ áy náy ứng thanh.

Quang Minh thần vương Nặc Á cười nói: “Người không cần tự trách, Thù Lị Nhã trong lúc chuyển thế, khẳng định xảy ra chuyện gì, nếu không sẽ không khó tìm như vậy. Người trước tiên đi được rồi!”

“Vâng” Bạch vũ vương nghe vậy lĩnh mệnh, nhanh chóng rời đi.

‘Quang Minh nữ thần yêu quý, vì sao ta lại đột nhiên không thể cảm giác được sự tồn tại của người? Thân thể đầu thai của Thù Lị Nhã như thế nào lại khó tìm? Chẳng lẽ xảy ra sự tình gì sao...?’ Quang Minh thần vương Nặc Á cau mày, nghi hoặc nghĩ

Thần quang của Huyền băng sáo trang và đại địa sáo trang hiện thế, khiến cho vô số cường giả vọng tưởng ham muốn. Một cuộc tìm kiếm sự kiện bảo vật nhanh chóng bùng phát. Đáng tiếc, khi cường giả các tộc biết được chủ nhân của hai đại sáo trang, đều không cam chịu nhưng phải bỏ đi ý niệm tìm kiếm tranh đoạt.

Bởi vì chủ nhân của huyền băng sáo trang là thủ lĩnh thủy tinh linh thuộc tinh linh vương quốc, chủ nhân đại địa sáo trang là hoàng kim sư vương quốc vương thú nhân tộc. Hai đại thế lực này bất luận là cái gì đều không phải hạng tôm tép yếu đuối để các tộc cường giả có thể tùy ý cướp đoạt, cho nên bọn họ đành phải đình chỉ hành vi cướp đoạt, thay đổi sử dụng hành vi trộm cắp.

Tinh linh vương quốc bây giờ tình trạng nội chiến. Quang, hỏa, điện, ba bộ tộc lớn, ủng hộ tinh linh công chúa. Thủy, phong, thổ, phản đối tinh linh công chúa kế vị. Thủ lĩnh bộ lạc thủy tinh linh Trác Kiệt – Mạt Khắc là thủ lĩnh của phe phản đối.

Diệp Phong đối phó với thủ lĩnh thủy tinh linh cùng quốc vương vương quốc thú nhân tộc, đành phải tạm thời từ bỏ ý niệm tranh đoạt sáo trang trong đầu. Bởi vì hai đại thế lực này đều không phải nói cướp là có thể cướp được. Hơn nữa thần khí sáo trang, loại khí bảo này, bọn họ khẳng định đã sớm dung hợp cơ thể, cho dù đi cướp cũng không có khả năng thành công. Diệp Phong sẽ không cùng đám cường giả không biết gì kia, vào cái nơi phòng ngự nghiêm ngặt của bọn họ, mà cướp món đồ gì đó trong cơ thể của bọn họ.

Do hai đại sáo trang thần quang xuất hiện làm rung động ảnh hưởng, tin tức ba vị hoàng tử của Quang Minh đế quốc tàn sát lẫn nhau, toàn bộ chết thảm, mặc dù cũng làm kẻ khác giật mình, nhưng rất ít người nghị luận việc này. Bởi vì thảo luận về hai đại sáo trang mới là chủ đề chính của sanh linh các tộc.

Phi Nhã công chúa tướng mạo xấu xí, hơn nữa không thường xuyên xuất cung, người biết nàng không nhiều lắm. Toàn bộ thân nhân quen thuộc của

nàng đã chết, do đó Tĩnh Hương hóa trang giả làm nàng công chúa đã chết này thập phần tiến triển thuận lợi, không có bị bất cứ kẻ nào phát hiện sơ hở.

Cộng thêm có Khoa Lôi tể tướng giúp đỡ, Tĩnh Hương giả mạo công chúa, do quần thần ủng hộ, thuận lợi kế thừa ngôi vị hoàng đế, trở thành vị nữ vương đầu tiên từ trước đến nay của Quang Minh đế quốc.

Khoa Lôi cũng không biết công chúa là giả. Nguyên nhân Diệp Phong cùng ông hợp tác, chỉ là muốn bảo ông lôi kéo quần thần ủng hộ Phỉ Nhã kế vị, tất nhiên sẽ không mang sự thật nói cho ông. Thấy ông ngoan ngoan hợp tác, liền cao hứng mang Tây Đồn thả ra. Dù sao Tĩnh Hương đã trở thành nữ vương, ông chỉ là một tể tướng hèn mọn, nếu dám gây chuyện, tiêu diệt ông rất dễ dàng.

Một nữ tử xấu xí kế thừa ngôi vị hoàng đế, trở thành nữ vương thống trị cả nước, quan viên cùng quý tộc đế đô mặc dù đều không đồng ý, nhưng không ai đại biểu phản đối. Vài vị công tước có thực lực không tệ, liền kết hợp vùng lên tự lập lãnh địa.

Đáng tiếc đây là Quang Minh đế quốc mà không phải là Mạt La đế quốc, nguyên soái của Quang Minh đế quốc Kiều Trì - Bố Lỗ, một lòng tận trung với hoàng thất, đối mặt với hành vi muốn mưu phản của vài vị công tước, lập tức thỉnh cầu Tĩnh Hương, cho phép suất quân mang toàn bộ số công tước đó tiêu diệt, tịch thu đất đai và tài phú.

Ngày nay các tộc vẫn còn nổi loạn .Do Mạn Nỗ Ngải Nhĩ và Lạc Tư, dẫn công tượng ải nhân cùng nô lệ địa tinh đang vất vả cố gắng, chiến hạm khổng lồ có thể chứa được ngàn người đầu tiên, trải qua nhiều lần sửa đổi cùng thí nghiệm, rốt cuộc thuận lợi hoàn thành. Cái chiến hạm này, một khi từ Tinh Quang bình nguyên xuất ra đến hải vực, được người khác nhìn thấy, nhất định sẽ được xếp vào trở thành tiên phong, và được ghi vào sử sách.

Ngày này ở giáo đình, Mạt La, Quang Minh, thủ lĩnh của ba đại thế lực, tất cả đều là nữ nhân của Diệp Phong. Mặc dù Liên Na và Tĩnh Hương không biết quan hệ của hần và Á Sát Lâm, nhưng chỉ cần hần còn sống, ba đại thế lực sẽ liền một thể. Nhân tộc giờ đây đã bí mật xem như thống nhất toàn tộc.

Mặt trời chiều đã ngã về tây, trong đại điện hoàng cung Mạt La đế quốc, lưu manh công tước vô cùng sang khoái ngồi ở trên vương tọa, nhắm mắt hưởng thụ hai vị nữ vương trước người dùng miệng lưỡi hầu hạ, trong lòng

cảm giác thỏa nguyện muốn khóc. Bất luận kỹ xảo của nhị nữ như thế nào, chỉ bằng thân phận của các nàng quý thời tiêu cho người, người có thể không sung sướng sao?

“Lôi Ân, chàng không phải đi tìm Vu Lị Ny long vương sao? Mau xong nhanh lên một chút đi, chỉ giỏi giày vò người ta a...” Liên Na nữ vương mặc cung trang màu đen hoa lệ, quỳ gối trước tình nhân, nắm lấy bảo vật làm nàng vô cùng hạnh phúc, tay ngọc sờ đôi môi đã tê dại, hờn dỗi bất mãn.

Tĩnh Hương nữ vương đang ngoạn lông bảo bối, nghe vậy cũng dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Phong gắt giọng nói: “Tử quý, chỉ biết thoả mãn cho chính mình, mà không nghĩ tới cảm thụ của chúng ta, mau mau đi giải quyết việc nghiêm chỉnh. Đừng quên tìm Long vương. Chàng, cái kế hoạch giết thú kia vẫn là việc chính đó!”

“A, lão bà đại nhân, sự tình trọng yếu gì cũng không bằng thời gian này. Các nàng không biết loại sự việc giữa đường chấm dứt này sẽ tổn hại sức khỏe sao?” Không được gian nhân chăm sóc, Diệp Phong lập tức cảm giác thập phần không được thoả mái, đứng lên mang Tĩnh Hương mặc quần dài màu đỏ, đề lên bàn, mân mê móng ngọc nhô cao, xấu xa cười nói: “Hôm nay ta nhất định phải ở đại điện này, hảo hảo chơi đùa hai nữ vương các nàng..hắc hắc..”

“Đừng, Lôi Ân, chàng nếu muốn chúng ta hãy chờ buổi tối quay lại. Bây giờ chàng đừng quấy chúng ta nữa...” Tĩnh Hương nữ vương bị tình nhân đặt lên trên bàn phía trước vương tọa, giấy dựa không thoát được sự trói buộc của hắn, chỉ phải mở miệng cầu xin tha.

“Không được, ta muốn bây giờ!” Lưu manh công tước tay trái đặt ở lưng Tĩnh Hương, tỏ thái độ thô bạo, tay phải nhanh chóng cởi quần dài màu đỏ của nàng, làm lộ ra ti vông màu hồng bó sát đùi ngọc, cùng với cảm địa che bởi nội khó trắng toát.

Tĩnh Hương biết rõ tình nhân lúc tâm hoan thì một cách thô bạo cùng ngang ngược, trong lòng biết không thể thay đổi suy nghĩ của hắn, chỉ biết nằm xấp trên bàn, tùy ý hắn làm xằng làm bậy.

“Hắc hắc, Hương Hương đại lão bà, vóc dáng của nàng ngày càng thật sự là tốt nha. Nghe nói cái việc này là do có quan hệ với nam nhân mà có, công lao của ta không nhỏ đó!”

Diệp Phong nhìn Tĩnh Hương nằm sấp trên bàn, mông được nâng lên tư thế thật mê người, và cái cảm địa tuyệt vời của nàng khiến cho hắn phải mê luyến, rồi hắc hắc cười xấu xa, háo sắc kéo nội khó của Tĩnh Hương xuống đầu gối, hai tay ôm trọn bộ ngưi đầy đặn, tiểu hòa thượng phía dưới hung hăng không cố kỵ gì mà đi vào nơi tuyệt vời đó.

“Liên Na, nàng cũng nằm xấp người đi, ta phải cùng lúc hưởng thụ hai nữ vương cao cao tại thượng các nàng.”

Liên Na nữ vương nhìn tình nhân cùng đạo sư tiêu hồn, mặc dù nghĩ rất e thẹn, nhưng tâm trạng cũng rất chờ mong có thể được tình nhân sung hạnh. Diệp Phong thấy bộ dạng dục hỏa cao thăng mỹ lệ của nàng, lập tức mang nàng kéo đến bên trái Tĩnh Hương, nằm xấp trên bàn nâng cái mông lên cao, trực tiếp xé rách cung trang, lộ ra thân thể mềm mại trắng nõn nóng bỏng mê người, vuốt ve đùi ngọc thon dài nàng qua tất lưới đen làm bằng lụa, xé rách tiết khô màu đen, hai tay xoa bóp mông ngọc bóng loáng trắng nõn hưởng thụ nhục cảm. Bên dưới là tiểu hòa thượng nhanh chóng công nhập vào cảm địa.

Tại đại điện trang trọng long lầy uy nghiêm, lưu manh công tước hoang dâm đang chuyển động thân thể trên mông của hai vị nữ vương. Hắn cười xấu xa, không ngừng hưởng thụ nhị nữ, khiến hắn đạt khoái cảm tuyệt vời. Nghĩ đến có thể tại trong đại điện hoàng cung cười đồng thời hai vị nữ vương, trong lòng khoái cảm dâng cao, tuyệt đối là từ trước đến nay chưa từng có sướng khoái như vậy!

Thành viên long ung kỵ sĩ đoàn, bây giờ tại tuyết sơn Kỳ Khoa Nại Đức ở chung với băng sương long ung, đã thập phần hòa thuận. Kỵ sĩ có thể hoàn toàn dễ dàng cười long ung xuất kích tác chiến, làm cho Tư Lực đoàn càng trở nên mạnh. Công tước lưu manh da mặt dày, đang trên thân thể tuyệt vời của hai vị nữ vương, hưởng thụ khoái cảm kích thích, bảo các nàng quỳ xuống trước người, mang toàn bộ tinh hoa bắn ra trên khuôn mặt mỹ lệ của mỹ nhân.

“Công tước đại nhân!”

Trung tâm tuyết sơn Kỳ Khoa Nại Đức, Diệp Phong thông qua Truyện Tống Trận xuất hiện, xung quanh kỵ sĩ đứng ở trên lưng băng sương long ung diễn tập công kích lẫn nhau, lập tức cung khương tới hắn thỉnh an.

Hoàng hôn xuống dưới núi tuyết Kỳ Khoa Nại Đức, cảnh sắc đặc biệt đẹp hơn, Diệp Phong vừa mới sung sướng cao độ, trở lại địa phương đẹp này,

tâm tình nhất thời càng thêm sảng khoái, quay lên bầu trời hướng về kỵ sĩ gặt đầu, đi bộ hướng tới Vu Lị Ny long vương đang cùng Lam Lam, Thánh Ma chơi đùa.

“Lôi Ân, ngươi vừa đến đây lại quan sát thành quả tu luyện của kỵ sĩ thấy sao? Đám tiểu tử kia thật quả là nhân tài, ngươi quả là có mắt!” Vu Lị Ny long vương theo Lam Lam cùng Thánh Ma chơi đùa, tâm tình đang tốt, đã thấy Diệp Phong đi tới lập tức cao hứng ca ngợi. Trải qua trong khoảng thời gian ở chung, ấn tượng của kỵ sĩ trong tuyệt sơn đối với sự đối xử của nó đều rất tốt.

“Hắc hắc, Vu Lị Ny long vương thấy bọn chúng không có vi phạm cái gì chứ? Ta hôm nay đến đây không phải kiểm tra thành quả, là có một kế hoạch đang chuẩn bị thực hiện, cần long ung và kỵ sĩ tham gia. Vì tránh cho long ung và kỵ sĩ không thể tạo thành một thể tương thông, tất yếu sẽ thương vong, cho nên ta muốn hỏi Vu Lị Ny long vương có thể hay không cho phép long ung cùng kỵ sĩ thành lập khế ước tâm linh?” Diệp Phong hắc hắc cười hướng về phía Vu Lị Ny long vương nói ra ý tứ của hắn.

Băng sương cự long được xem là một nhánh một mạch cự long, nhưng không hề được long tộc đặc biệt coi trọng. Băng sương long vương Vu Lị Ny đối với băng sương long ung, thuộc hạ của nó, có tuyệt đối quyền lực điều động. Hơn nữa nó đối với Diệp Phong và bọn kỵ sĩ thuộc hạ rất tín nhiệm. Bởi vậy nghe Diệp Phong nói xong, liền hỏi hắn kế hoạch ra sao, thấy rất tốt, uy danh cùng lợi ích cho long tộc, liền cao hứng gặt đầu đồng ý.

Chương 165 : Quang Minh Liệt Diễm Tề Đăng Tràng , Phu Thê Liên Thủ Chiến Cửu Đầu

Dịch: NoName

“Ài, đã lâu không ăn thịt người rồi, chúng quy ăn những cái này khẩu vị thật là chán. Hắc mao tiểu tử đáng chết, có cơ hội nhất định phải ăn người!”

Màn đêm buông xuống, trăng tròn treo lơ lửng, sao sáng khắp trời, ở giữa giải đất nam đại lục Hỗn Loạn hoang nguyên, phía đông Tạp Lợi Nhĩ hồ, Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng thân hình giống như một ngọn tiểu sơn, buồn bực nuốt nhanh mấy con dã trư, trong đầu hung ác nghĩ.

Ở xung quanh Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng, đều là một vài ma thú loại xà bu lại, phóng nhãn nhìn, xung quang Tạp Lợi Nhĩ hồ nơi nơi đều là xà hoặc mãng (rắn hoặc trăn) màu sắc không đồng nhất, hình thể khác nhau, thoát nhìn khá kinh khủng!

“Tê..tê...”

Lúc Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng chuẩn bị nghỉ ngơi thì vài con duệ mục độc giác xà, đột nhiên lén đến bên cạnh nó, đầu chỉ về chân trời phía nam, không ngừng phát ra xà tê. Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng thấy thế quay đầu nhìn về phía nam, đã thấy một con cự long hai đầu đang bay về phía mình, cẩn thận quan sát trên lưng rồng còn có một nhân loại thẳng người hứng gió!

“Cự long hai đầu, hắc bạch lân? Trên lưng nó chính là hắc mao tiểu tặc? Tốt lắm, hôm nay ta phải đem hai tiểu gia hỏa này hết thảy ăn sạch!” Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng nhìn bầu trời phương nam, há mồm lộ ra răng nanh, nghĩ đến có thể báo thù nó liền vô cùng hứng phấn!

“Chào, Cửu Đầu Hoàng các hạ, chúng ta lại gặp nhau rồi. Từ lần trước chia tay, chúng ta hình như có khoảng thời gian rất lâu chưa gặp mặt nhỉ?” Thánh Ma nhanh chóng vọt tới phía trên Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng trăm thước, Diệp Phong nhìn Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng phía dưới cười vui vẻ, gió nhẹ đưa mái tóc đen cùng áo khoác choàng bên ngoài của hắn tung bay trong gió, nhìn thập phần tiêu sái. Nếu không có vẻ cười bất chính kia, phỏng chừng sẽ rất mê người.

Nhưng mà cho dù hắn không có vẻ mặt bất chính này, thì trong mắt Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng, hắn cũng đã thành bữa tối hắn phải chết không thể nghi ngờ. “Hắc mao tiểu tặc, ta gần đây mỗi ngày đều có nhớ đến người đó,

không nghĩ tới người lại tự mình đưa đến cửa, tốt, tốt lắm!” Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng ngẩng đầu lên trời nhìn Diệp Phong hung tợn cười lạnh.

“Ha ha ha, Cửu Đầu Hoàng các hạ nhớ ta? Thật hay giả đây? Chẳng lẽ người còn muốn ta tiếp tục cung cấp gia súc miễn phí cho các người sao??” Diệp Phong nhìn Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng phía dưới, ha ha cười to trào phúng.

Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng nghe tiếng cười của Diệp Phong, chín cái đầu đồng thời phát ra một hồi mệnh lệnh cho ma thú tụ tập lại rống lên, nhìn Diệp Phong hừ lạnh nói: “Tiểu tặc, người sẽ không tự mình đến, cho lâu la của người cũng lẫn ra luôn đi!”

“Hắc hắc, không hổ là Cửu Đầu Hoàng các hạ, quả nhiên anh minh thần vũ. Nhưng mà người nói đi ra, ta lại để cho bọn họ đi ra. Ta đây chẳng phải là quá mất mặt sao?” Diệp Phong nhìn vẻ tức giận của Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng, đắc ý cười hắc hắc.

“Người muốn chết!!”

Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng nhìn hắc mao tiểu tặc trên bầu trời, trong lòng đại hận, kiêng dè có ma thú loại xà ở chung quanh mình, vì tránh liên lụy bọn chúng, không thể phóng ra cửu giai thổ hệ ma pháp. Đánh bỏ qua cửu giai, duy nhất có thể công kích trên bầu trời là tam giai ma pháp “Phi Sa Tẩu Thạch”.

Đất cát và đá trên mặt đất, dưới sự lôi kéo của thổ nguyên tố, giống như phong sa cự lãng bồ nhào qua phía Diệp Phong. Diệp Phong thấy thế hừ lạnh một tiếng, tay phải phát ra một đạo chính khí tinh thuần, lập tức đem phong sa cự lãng đánh tan.

“Sao? Xem ra thực lực của người tựa hồ không tệ!” Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng mắt thấy Diệp Phong tùy ý phát tay liền hóa giải được tam giai ma pháp của nó, lộ ra thần sắc có chút kinh ngạc.

Diệp Phong rất hài lòng nhìn vẻ kinh ngạc của Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng, cười lạnh nói: “Tốt rồi, không chơi với người nữa. Nói đơn giản cho người, từ nay về sau, nơi này là lãnh thổ của Quang Minh đế quốc. Đám ma thú các người cút xéo hết đi cho lão tử!”

“Ha ha ha, tiểu gia hỏa người thật chẳng biết trời cao đất dày, người cho rằng người là ai chứ? Sáng thế thần ư?” Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng nghe Diệp Phong nói xong, ha ha cười to khinh thường.

“Cười hả, cười hả, đợi lão tử đem lân giáp mà ngươi tự cho là cứng rắn cắt ra, xem ngươi còn cười như thế nào!” Diệp Phong nhìn Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng trong lòng hung ác nghĩ, lấy ra năm Quang Minh sáo kiện, nhanh chóng mặc vào đầy đủ. Thoáng chốc, bạch mang thân quang bạo hiện, nhanh chóng bay lên, thẳng về phía chân trời.

“Hả? Đó là cái gì vậy?” Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng cùng mới ma thú loại xà quanh mình, đều bị khải giáp đột nhiên xuất hiện trên người Diệp Phong dọa cho hoảng sợ, thập phần không giải thích được vật này là cái gì, vì sao lại phóng ra bạch quang mãnh liệt đến như vậy?

“Đại khối đầu, hôm nay lão tử muốn cho ngươi biết, lân giáp và thể thích không lồ của ngươi cũng không phải lúc nào cũng hữu hiệu đâu!” Diệp Phong trên không khê quát một tiếng, hai chân ở trên lưng Thánh Ma mượn lực nhún một cái, thân hình xiên xuống, kiếm chỉ vào giữa thân hình của Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng, nhanh chóng vọt tới!

Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng vừa nghe Diệp Phong nói, lò mờ đoán ra một kết cục, chín cái đầu đều đồng thời triển khai công kích, thân hình muốn né tránh thể công của Diệp Phong. Nhưng mà, sự thật tàn khốc, thân hình của nó thật sự quá không lồ, đối mặt với Diệp Phong cái loại cao thủ cấp bậc này, căn bản không thể tránh né, đương trường bị Quang Minh thánh kiếm chém tạo ra một vết thương dài đến hai thước, máu tuôn ra như suối. Con đầu làm nó phần nộ rống lên.

Bây giờ ma thú phân bố trong Hỗn Loạn hoang nguyên của nam đại lục, là ngoài yếu trong mạnh, tụ tập bên ngoài đều là ma thú không có thuộc tính, ma thú có thuộc tính toàn bộ tụ tập tại trung tâm giải đất, ngày thường chỉ có đi kiếm ăn mới phải đi ra phía ngoài.

Lúc này, Cực Băng Cự Ô, Liệt Dương Bất Tử Điều, Điện Quang Bôn Lô Hạt, Tiêu Phong Cự Dực Điều, Quang Minh Kim Văn Hồ, Âm Hắc Ngạc Giáp Quy sáu loại cửu giai ma thú, nghe thấy Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng rống lên, đang thống lĩnh ma thú có thuộc tính quanh mình lao tới.

“Hắc mao tiêu tạp chủng đáng ghét, ta phải ăn ngươi!!”

(Cái gì gọi là nổi giận? Cái gì gọi là rống lên rung trời? Nhìn tình hình của Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng bây giờ, nghe thanh âm của nó, ngươi sẽ hiểu rõ ngay.)

“Cút mẹ mi đi, lão tử phải băm ngươi.”

Lưu manh công tước đối mặt với tiếng rống của Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng, cùng với thể công của chín cái đầu to, không cùng nó chính diện giao phong, như con thoi ở phía sau nó, khiến cho thân thể khổng lồ của nó phóng huyết ra.

Lúc này, Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng luôn kiêu hãnh về lân giáp và thân hình khổng lồ từ trước đến nay luôn, xem ra thành nhược điểm trí mạng của nó. Đối mặt với Diệp Phong nhỏ người này, điên cuồng chạy tới chạy lui, Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng đau đớn và phần nộ đan xen không ngừng điên cuồng rống lên, nhưng cũng không có biện pháp để tóm Diệp Phong.

“Hắc, Lạc Kỳ, người xem đoàn trưởng đại nhân thật oai phong. Một người đem siêu cấp đại mãng xà đánh đến thảm hại kia!”

“Ha ha, Bối Khắc, ở tại đây nhìn, không bằng đi xuống giúp đoàn trưởng đại nhân thu thập đám tiểu cá chạch kia!”

Quang Minh long đầu Bối Khắc nhìn đoàn trưởng đại nhân đem con vật khổng lồ có chín cái đầu to, đánh cho liên tục rống lên đau đớn, trong lòng rất bội phục, trong miệng cảm khái ca ngợi, nghe được Hắc Ám long đầu Lạc Kỳ ha ha cười to. Giương cánh đánh về ma thú loại xà phía dưới.

“Các huynh đệ, xông lên nào!”

Thánh Ma vừa triển khai hành động, mặt đất nam phương cách đó không xa đột nhiên âm vang, Thụy Ân thống lĩnh Đại Địa kỵ sĩ từ trong lòng đất lao ra, mắt thấy đoàn trưởng đang cùng Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng chém giết, lập tức từ trong không gian giới chỉ phóng ra Truyện Tổng Trận, kêu Đại Địa kỵ sĩ đoàn cùng hấn lao về hướng ma thú loại xà.

“Dát!” Một tiếng đại bàng kêu trong trẻo vang lên, đông phương mỹ nhân Mộng Hình, mặc một bộ trang phục màu đỏ bó sát người, đứng trên lưng Quang Minh Bạch Vũ Điều, từ Truyện Tổng Trận bay ra, lập tức mặc Liệt Diễm ngũ sắc kiện vào. Trong nháy mắt, Liệt Diễm sắc trang hợp thành, thân quang đỏ rực bạo xạ lóe lên, bay thẳng về phía chân trời.

“Đáng ghét, lại vừa xuất hiện một đạo quang mang cổ quái, rốt cuộc là vật gì vậy, trường kiếm của hắc mao tiểu quỷ sao lại có thể sắc bén như vậy?” Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng phải chịu thánh kiếm của Diệp Phong điên cuồng chém cho đau dữ dội. Cái đầu to ở giữa nhìn về phái Mộng Hình ở bên kia, đầu đầy nghi vấn. Về vấn đề quân địch đột nhiên xuất hiện bộ đội, nó đã sớm đoán được, vẫn chưa giết mình, nếu như không xuất hiện nó mới thấy kỳ quái!

Thần quang của Quang Minh sáo trang xuất hiện, cường giả các nơi đã có năng lực đề kháng. Biết là Lôi Ân - Pháp Lôi Nhĩ sử dụng sáo trang, nhưng mà thần quang của Liệt Diễm sáo trang, thật sự khiến cho cường giả các nơi chấn động, không giải thích được, khó hiểu là Liệt Diễm sáo trang trước kia đột nhiên mất tích, như thế nào lại đột nhiên hợp lại xuất hiện thần quang. So với ở phía dưới, Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng không hiểu thần khí sáo trang là cái gì, tự nhiên càng thêm mê vông.

“Ha ha ha ha, các huynh đệ, tọa kỵ của Liệt Diễm kỵ sĩ đoàn chúng ta có thể toàn vẹn hay không, đều dựa vào hôm nay cả, các người đều đánh hăng vào cho ta, giết nhiều ma thú, sau này bốn đoàn trưởng sẽ đi xin lão đại ban thưởng, rõ chưa?” Bại hoại kỵ sĩ Khải Đặc, thống lĩnh Liệt Diễm kỵ sĩ đoàn từ Truyện Tổng Trận lao ra, lập tức căng cổ hô to.

“Rõ!” Chúng Liệt Diễm kỵ sĩ đều lên tiếng hoan hô, đi theo bại hoại đoàn trưởng của bọn chúng, hướng ma thú loại xà quân địch triển khai công kích.

“Hồng hồng...” Từng trận rền ngấm quái dị vang lên, trọng trang kỵ sĩ cười Băng Sương Long Ứng từ Truyện Tổng Trận bay ra, dưới sự thống lĩnh của Băng Sương long kỵ sĩ Lạp Phi Nhĩ, triển khai công kích về phía quân địch, Long Ứng kỵ sĩ đoàn dưới cờ của lưu manh công tước, lần đầu tiên mở màn chiến dịch.

Theo sát phía sau Long Ứng kỵ sĩ đoàn là Bạch Điều xạ thủ đoàn, Lôi Đình đại đao đoàn, Hỏa Thương xạ thủ đoàn cùng với Linh Ngưu, Cự Giải, Bạch Lang, Cự Nhân bốn trung đội, cũng tới tập triển khai công kích.

Tĩnh Hương trở thành nữ vương của Quang Minh đế quốc, Diệp Phong tự nhiên không thể để cho ma thú uy hiếp đến biên cảnh của Quang Minh đế quốc, phân phó Đại Địa kỵ sĩ đoàn từ trong lòng đất dò xét kỹ càng sự phân bố của ma thú, để bây giờ lập tức thực hiện kế hoạch giết thú.

Từng trận gầm gừ của dã thú vang lên, Cự Băng Cự Ô, Liệt Dương Bát Tử Điều sáu loại cửu giai ma thú, thống lĩnh lượng lớn ma thú có thuộc tính, sau khi Tư Lược đoàn toàn thể phóng ra, lao đến hiện trường, mắt thấy vua của bọn chúng, bị một nhân loại chém cho toàn thân là máu, đầu tiên là giật mình sững sờ, lập tức gầm lên giận dữ đánh về phía địch nhân.

Mộng Hình thích đẹp, giống như Diệp Phong, mặc Liệt Diễm sáo trang, không nghĩ tới phải đội mũ sắt. Liệt Diễm thần giáp đỏ rực, tôn lên thân thể mềm mại có những đường cong lung linh cực độ mê người của nàng, thêm

nữ nàng tay phải cầm kiếm, đầu đội Liệt Diễm thần quan có khắc hỏa diễm văn chương, nhìn rất oai hùng, hiên ngang, cực kỳ sinh đẹp, khiến cho Diệp Phong giữa lúc công kích Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng, lòng hươu dạ vượn, trong đầu bắt đầu liên tưởng xấu xa, trở về phải hảo hảo chơi đùa cựa phẩm mỹ nhân nhi dưới trạng thái này.

“Lão công, thiếp đến giúp chàng!” Mặc Liệt Diễm sáo trang, đơn đầu Mộng Hình không có sợ kẻ nào, thúc Quang Minh Bạch Vũ Điều dưới chân bay đến trước mắt Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng, phiêu nhiên hạ xuống, tay phải cầm kiếm gia nhập chiến đoàn, học biện pháp của người yêu, chuyên tâm chặt vào thân hình khổng lồ của Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng.

“Ha ha ha, đại khôi đầu, ngươi có vận may được phu thê chúng ta đồng thời ra tay, tuyệt đối là sự tình đáng quang vinh. Hôm nay, ma thú nơi này cho dù không chết, cũng phải toàn bộ trở thành chiến lợi phẩm của Lôi Ân - Pháp Lôi Nhĩ ta...ha ha ha...” Lưu manh công tước cùng kiều thê mỹ lệ một trắng một đỏ như con thoi ở phía sau Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng điên cuồng chém mạnh, trong miệng hung hăng hống hách hưng phấn cười to.

“Đáng căm ghét, ngươi đồ nhỏ bé kia, đồ bò sát cực độ vô sỉ, ta phải đem ngươi nhai đến nát bầy!!!” Bạo Sa Cửu Đầu Hoàng nhìn Diệp Phong và Mộng Hình chạy tới chạy lui phía sau mình không ngừng chém mạnh, phát ra tiếng gầm gừ phân nộ, chuẩn bị xuất ra một bản lĩnh kinh người khác của nó!

Chương 166 : Thánh Kiếm Ma Kiếm , Tru Cửu Đầu

Dịch: darkpanther

Từng trận tiếng tạc đạn bạo phá vang lên, Tư Lược đoàn thành viên dựa vào con đường mòn cũ, hướng vào đám ma thú đối phương tiến hành ném một loạt tạc đạn oanh kích, sau đó kết đội hình triển khai đột kích. Những ma thú ngày sau có thể sử dụng, xuống tay nhẹ một chút, còn thứ dùng không được trực tiếp đánh chết ngay!

Phạm vi công kích của cửu giai ma pháp quá rộng nên sáu con cửu giai ma thú đang tiến đến phía sau, cũng như Bạo sa cửu đầu hoàng, do cố kỵ bọn ma thú chung quanh, không thể phóng thích cửu giai ma pháp, chỉ có thể cận thân xáp chiến, hoặc phóng thích ma pháp công kích phạm vi nhỏ.

“Đi tìm chết, bọn sâu bọ thấp hèn!” Bạo sa cửu đầu hoàng rống giận một tiếng, xuất ra bản lĩnh giữ nhà của nó, chín cái đầu to cùng lúc há miệng ra, hướng về Diệp Phong và Mộng Hình phun ra khí thể màu vàng tối, tất cả đất đá cỏ cây bị khí thể chạm trúng, tất cả đều mục rữa tan chảy.

Diệp Phong và Mộng Hình thấy tình huống này, trong lòng biết khí thể vàng tối đó có độc, liếc mắt nhìn nhau hiểu ý, đồng thời phóng thích thần khí sáo trang mang theo quang, hỏa kết giới, đem độc khí vàng tối ngăn chặn bên ngoài, không thể gây thương tổn cho bọn họ!

“Đang giận, bọn chúng thể mà lại có kết giới!” Bạo sa cửu đầu hoàng thấy kết giới của phu thê Diệp Phong, lập tức lộ ra thần sắc tức giận, không còn tiếp tục phun độc khí màu vàng tối về phía họ, ngược lại phun loạn lên khu vực chung quanh nó. Không cần nhiều công phu bản thân nó đã được độc khí vàng tối bao phủ, khiến phu thê Diệp Phong không thể thấy rõ cử động của nó bên trong!

“Hừ, con lươn bự, ngươi tưởng đem độc khí bao phủ chính mình, chúng ta không có biện pháp bắt ngươi sao? Hôm nay lão tử cho ngươi kiến thức một chút cái gọi là thực lực!”

Ma thú tại phụ cận, thấy vương của bọn chúng phóng thích độc khí, tất cả đều tránh ra xa xa, sợ bị độc khí nhiễm vào người. Diệp Phong nhìn độc khí bao quanh Bạo sa cửu đầu hoàng, hừ lạnh một tiếng hung ác, đem Quang Minh thánh kiếm chuyển sang tay trái, tay phải nắm ngón khế vươn ra, triệu hồi Hắc ám ma kiếm, vận hành chánh ma nhị khí trong cơ thể,

nhún người nhảy lên cao hơn sáu trượng. Hai tay trái phải cầm talhnh kiếm và ma kiếm giơ cao quá đầu, dùng “Chí tôn cửu thức” đệ tam thức “Kiếm ngạo thương khung, tru yêu tà” cùng “Chí tôn cửu thức” đệ cửu thức, “phách sơn đoạn nhạc, vô song trăm”.

Chánh ma nhị khí được thúc đẩy, điên cuồng từ thể nội hấn mãnh liệt xuất ra, bao quanh hấn xoay tròn rất nhanh, phân biệt quần quanh thân thánh kiếm và ma kiếm, trong nháy mắt tăng vọt. Quang mang bắn ra bốn phía, chói mắt vô cùng, hình thành hai thanh cự hình kiếm khí một đen một trắng dài đến trăm thước. Theo hai tay hấn vung lên hạ xuống, hướng về phía độc khí bao quanh Bạo sa cửu đầu hoàng bổ tới.

“Hấn, hấn sao lại có thể đồng thời sử dụng Quang Minh đầu khí và Hắc ám đầu khí?? Thế, thế nào lại như vậy?!” Bạo sa cửu đầu hoàng bên trong độc khí, cùng với bọn ma thú chung quanh, mắt thấy Diệp Phong có thể dùng hai loại đầu khí Quang Minh và Hắc Ám. Tất cả đều chân động khó có thể tin.

Hình thể khổng lồ đến mức như Bạo sa cửu đầu hoàng, muốn tránh né công kích, tốc độ cùng hình thể trở thành nhược điểm chí mạng. Bây giờ nó thấy không thể tránh né công kích, trong lòng nổi ý tàn nhẫn, chín cái đầu to trực tiếp nghênh đón kiếm khí đang tới. Muốn hi sinh vài cái đầu để cản kiếm khí, ngang ngạnh liều nuốt lấy tên hắc mao tiêu tặc. Dù sao chỉ cần cái đầu ở giữa không đứt, tám cái đầu còn lại đều có thể từ từ khôi phục.

Chánh ma nhị khí mạnh như sóng trào, khí phách cuộn cuộn, Diệp Phong trên không vung kiếm chém xuống, mang theo sát ý vô cùng, nhanh chóng chém trúng Bạo sa cửu đầu hoàng đang nghênh đón phía trước, chặt đứt sáu cái đầu hai bên trái phải.

“Thứ rác rưởi nhỏ bé, đến tìm chết!”

Chín đầu chém sáu còn ba. Cái đầu lớn ở giữa của Bạo sa cửu đầu hoàng đau đớn gầm lên một tiếng, hai cái đầu khác nhanh chóng lao tới trước người Diệp Phong, bốc mùi tanh hôi khiến người khác ngửi thấy là buồn nôn, trước mắt muốn cắn xé nuốt chửng Diệp Phong.

“Hỏa hoàng triển sí”

Khi hai cái đầu to lớn của Bạo sa cửu đầu hoàng chỉ còn cách Diệp Phong chưa đến một thước, một tiếng quát yêu kiều đột nhiên vang lên, Mộ Dung Hinh tay phải nắm Liệt Diễm thần kiếm, nhún người nhảy lên sử dụng “Bất tử hỏa hoàng quyết” đệ nhất thức “Hỏa hoàng triển sí”, kiếm khí

mang theo liệt điểm hùng hực, khinh linh phiêu lãng, giống như hai cánh của hỏa hoàng vũ lên xuống bay tới đánh trúng hai cái đầu đang muốn cắn xé Diệp Phong.

“Tê ... hông ...” Tiếng kêu thảm thiết inh ỏi vang lên, lại thêm hai đầu lâu bị chặt đứt, Bạo sa cử đầu hoàng chín đầu chỉ còn một, ngẩng đầu rít lên một tiếng, nhanh chóng quay người lui về phía sau, trong lòng tự trách vì đã bỏ quên mất một đối thủ khác ở ngoài.

“Ha ha ha, con lươn bự, cảm giác thế nào, đây là hậu quả ngươi coi thường lão bà của ta!” Diệp Phong hạ xuống mặt đất, hai tay cầm kiếm nhìn Bạo sa cử đầu hoàng đang chật vật, hưng phấn ha ha cười to. Tên gia hỏa này đã sớm thấy Mộng Hình đang chờ đợi ra chiêu, bằng không hẳn đã sớm tìm cách tránh né đòn cắn xé của hai cái đầu to lớn.

“Đáng giận, đáng giận, ngươi là con sâu bọ hèn mọn, ta phải nuốt sống ngươi!!” Bạo sa cử đầu hoàng nghe thế bạo nộ điên cuồng hét lên, thú tính đại phát, mất đi lý trí điên cuồng lao tới Diệp Phong.

Ngoại trừ Quang Minh kim văn hổ và Liệt dương bát tử điều trong mắt có chút sợ hãi khi nhìn Quang Minh sáo trang và Liệt Điểm sáo trang, còn bốn con cửu giai ma thú còn lại, thấy Bạo sa cử đầu hoàng không địch nổi đối phương, lập tức muốn xông lên trợ giúp.

Đang tiếc, ngoại trừ Hắc Âm ngạc giáp quy ở một bên đánh thẳng vào thì Điện quang bốn lôi hạt, Tật phong cự dực điều, Cự băng cự ô phân biệt bị Song đầu cự long Thánh Ma, Băng sương long kỵ sĩ Lạp Phỉ Nhĩ, cùng Lôi Nặc và mười gã Kỳ Lạp Tư cự nhân chặn đánh!

“Hình nhi, nàng đi giết con rùa đen kia, ta đến xử lý con lươn bự này!” Đối mặt với Bạo sa cử đầu hoàng đang cuồng nộ xông tới, lưu manh công tước quan sát tình huống, lên tiếng phân phó rồi nhanh chóng tiến lên nghênh đón.

Hắc Âm ngạc giáp quy, cửu giai ma thú, cơ thể dài ba thước, vẻ ngoài kì đặc, nhìn thô thiển tàn ác như cá sấu, đầu và chân đều không thể rút vào búi giáp (mai rùa), cái miệng dài ra phía trước quặp xuống như mỏ chim ưng, búi giáp rất lớn, phía trên lưng có ba dải hẹp dài buông thả, bên cạnh mai có nhiều thứ hình dạng như cái răng nhú ra, giống như một cái cửa, mỗi phiến vảy trên búi giáp đều có vật nhô lên. Con mắt xuất hiện hai bên miệng. Đầu trước, trên lưng và cổ có rất nhiều miếng da sần sùi, rất giống như mụn nhọt trên thân con cóc. Đầu, cổ, mai tại bụng có vô số xúc tu, có thể âm thầm

phát ra cửu giai Hắc Ám ma pháp, độ cứng rắn của mai rùa có thể so với huyền thiết!

Mộng Hình nghe Diệp Phong phân phó xong, lập tức vùng kiếm chặn đứng Hắc Ám ngặc giáp quy đang muốn đến giúp Bạo sa cửu đầu hoàng, dựa vào Liệt Diễm thần kiếm sắc bén, chém Hắc ám ngặc giáp quy đến mức kêu đau rồi rít, chiếm hết thượng phong!

“Tên sâu bọ đáng chết, đi chết cho ta!”

Bạo sa cửu đầu hoàng nhìn hắc mao tiểu tặc đang lao đến đón đánh mình, phần nộ tê hồng một tiếng, phóng thích cửu giai ma pháp “Sa thổ bào hao”, đất đá trên mặt đất, bị thổ nguyên tố xao động khiên dẫn, trong nháy mắt sinh ra dị biến, giống như lợi kiếm lao vút lên bầu trời, đan xen quần quít, tiếng gió rít gào truyền ra, phạm vi mở rộng, cả Tư Lược đoàn thành viên và ma thú chung quanh Tập Lợi Nhĩ hồ, đều bị công kích!

“Trời ạ, nó điên rồi, thật sự là con mẹ nó tính khí của súc sinh, ngang nhiên không quan tâm sống chết của đồng bọn để phóng thích loại ma pháp đại phạm vi này!”

Diệp Phong mắt thấy Bạo sa cửu đầu hoàng không quan tâm ma thú quanh nó, sử xuất ra cửu giai ma pháp công kích trên phạm vi lớn, trong lòng bức bối thầm mắng, dựa vào có kết giới và Quang Minh thánh giáp hộ thể, không để ý đến ma pháp công kích, thánh kiếm và ma kiếm trên hai tay trái phải, lại sử dụng “Kiếm ngạo thương khung, tru yêu tà” cùng “Phách sơn đoạn nhạc, vô song trăm” điên cuồng chém xuống cái đầu còn lại của Bạo sa cửu đầu hoàng.

Bạo sa cửu đầu hoàng chỉ còn có một cái đầu lâu, đối mặt với cự hình kiếm khí của Diệp Phong, không dám khinh thường, phóng xuất kết giới hộ thể, miệng phun độc khí, phóng thích thổ hệ ma pháp miễn cưỡng có thể dây dưa với Diệp Phong.

Dưới sự công kích của cửu giai ma pháp Sa thổ bào hao, trọng trang khai giáp bằng cương thiết của thành viên Tư Lược đoàn thể hiện ra ưu thế của chúng. So với ma thú bị đá bay cát chạy đánh nát thì tổn thất của bọn họ có thể nói là không đáng kể.

Sáu con cửu giai ma thú khác, thấy ma pháp của Bạo sa cửu đầu hoàng không chỉ không có hiệu quả đả kích với đối phương, ngược lại còn làm ma thú phe mình tổn thất không nhỏ, càng không dám khinh suất sử dụng cửu giai ma pháp.

Kết quả hành động rút rè tay chân này của bọn chúng trực tiếp tiện nghi cho Tư Lược đoàn thành viên đang công kích chúng, khiến cho đám ma thú bị đánh ngất hay bị tru sát, số lượng trở nên càng lúc càng ít.

“Tê hồng ...” Bạo sa cử đầu hoàng bị Diệp Phong đánh đến mức nguy cơ tràn ngập, lại thấy ma thú phe mình càng lúc càng ít, địch quân công kích càng lúc càng mạnh, lúc này phát ra một trận rống giận, nhắc nhở sáu con cửu giai ma thú khác toàn lực thích phóng ma pháp!

“Hắc hắc, đồ lươn to, lúc này ngươi còn tâm tư chú ý kẻ khác à. Nếu ngươi đã cho ta cơ hội giết ngươi, ta mà bỏ qua thì cũng quá có lỗi với ngươi, đến mình giới tiếp tục làm ma thú vương giả của ngươi nhé!”

Diệp Phong huy vũ kiếm khí chém điên cuồng vào Bạo sa cử đầu hoàng, thấy nó độ nhiên phát ra tiếng tê hồng hiệu lệnh lập tức lộ ra phối tiểu kiều lưu manh, hai tay là thánh kiếm và ma kiếm, tại trước người huy vũ đan chéo vào nhau, phóng thích hai đạo kiếm khí một đen một trắng quần vào nhau, giống như long quyền phong(lốc xoáy) như chớp đánh về phía Bạo sa cử đầu hoàng

“Không!!”

Bạo sa cử đầu hoàng vừa mới nhắc nhở sáu con cửu giai ma thú khác, khinh hã thấy kiếm khí đan xen của Diệp Phong tiến đến, không còn tránh kịp, ngay lúc phát ra một tiếng gầm không cam lòng, liền bị hắc bạch kiếm khí bổ nát cái đầu còn sót lại, thân thể to lớn đổ rầm xuống đất!

Bọn ma thú chung quanh thấy tình huống này đều giật mình sững sờ không thể tin được vị vua cường đại của chúng lại bị một nhân loại nhỏ bé giết chết, sự phẫn nộ và sợ hãi cùng lúc trỗi dậy trong tim chúng.

Tiếng gầm gừ trận trận vang lên, bọn ma thú phẫn nộ đều gầm lên, xông về phía Diệp Phong muốn cắn nát hã. Còn bọn bị sợ hãi thì chạy cuống lên, muốn trốn đi.

Ma thú muốn quần công đoàn trưởng đại nhân, Tư Lược đoàn thành viên đương nhiên không cho phép, tất cả reo hò ra sức ngăn chặn, nhất thời làm chiến huống giữa hai bên người và thú trở nên hỗn loạn.

Băng sương long kỵ sĩ Lạp Phi Nhĩ đấu với Tật Phong cự cự điều. Song đầu cự long Thánh Ma với Điện quang bôn lôi hạt. Lôi Ân và mười tên Kỳ Lạp Tư cự nhân đấu với Cự băng cự ô. Còn đông phương mỹ nhân Mộng Hình thì với Hắc ám ngạc ngư quy. Ngoại trừ Quang Minh kim văn hổ và Liệt dương bát tử điều sợ hãi Quang Minh, Liệt Diễm lưỡng đại sáo trang,

bốn con ma thú khác dưới sự tấn công điên cuồng của cường giả trong Tu Lược đoàn đã lâm vào nguy cơ ngập đầu.

“Ha ha ha, một lần có thể thu được nhiều ma tinh như thế, lão tử hôm nay thật sự phát tài rồi. Cái tên tiểu súc sinh Tiểu Hắc kia nếu thấy nhiều ma tinh như vậy, có thể hưng phấn đến ngất xỉu không nhỉ?”

Lưu manh công tước nhìn chiến hướng trên chiến trường, trong lòng tràn ngập niềm tin tất thắng, nghĩ đến tiểu súc sinh do ăn phải đồ hư đến nỗi tiêu chảy kiệt sức khiến không thể tham chiến, không nhận được lộ ra nụ cười cao hứng, hai tay vung thánh ma song kiếm lên, xông vào trong đám ma thú, miệng hét lớn cứng rắn hiệu triệu: “Các người, cố lên cho lão tử, hôm nay mọi thứ ở đây đều con mẹ nó là của chúng ta!”

“Rõ!” Đại lưu manh vừa hô lên, bọn tiểu lưu manh cũng lập tức hưng phấn cùng nhau lĩnh mệnh.

Chương 167 : Phong Thu Khánh Chúc , Ngập Ngập Khả Ngụy Địch Dục Nhân Vương Quốc

Dịch: darkpanther

“Này, này, Lôi Nặc, tên tiểu tử nguoi sao cứ đến lúc thế này đều biến thành tiểu bất điểm đến trộm thức ăn? Thật là không có tiền đồ mà!”

Màn đêm phủ xuống, ánh sao đầy trời, bên trong Phong Diệp thành âm ỉ huyền não, Tư Lược đoàn thành viên đang vì đại hỉ sự tiêu diệt ma thú, mở tiệc ăn mừng. Chủ quản Thụy Ân của hương kì ải nhân, thấy Kì Lạp Tư cự nhân Lôi Nặc đã biến thành hình dạng ải nhân để trộm thức ăn, lập tức bực mình quát nhẹ.

“Hắc hắc, Thụy Ân đại ca, giúp ta đi. Ban ngày chúng ta đánh đám trở về mỗi một nên đi ngủ, ta bây giờ rất đói bụng. Món hương lạt khảo nhũ trư(vú heo nướng thơm cay) của huynh thật quá ngon, trước hết để ta ăn một cái đã!”

Phía sau cái bàn đang bày hương lạt khảo nhũ trư, Kì Lạp Tư cự nhân Lôi Nặc trong hình dạng ải nhân, nhìn Thụy Ân cười hắc hắc lấy lòng, há miệng cắn vào cái nhũ trư non mềm thơm phức, bắt đầu ăn điên cuồng. Chỉ thấy Thụy Ân lắc đầu thở dài: “thật không hổ là cái thùng cơm tham ăn!”

Đêm qua, Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn thành công tiêu diệt ma thú có thuộc tính tại Hỗn Loạn hoang nguyên ở nam đại lục, giết chết Bạo sa cửu đầu hoàng, Cực băng cự ô, Hắc ám ngạc giáp quy và nửa só ma thú, bắt sống Điện quang bên lôi hạt, Tật phong cự dục điều, Quang Minh kim văn hổ, Liệt dương bất tử điều cùng nửa só ma thú, tuyệt đối có thể gọi là thu hoạch rất hậu hĩ!

Trong đó, Điện quang bên lôi hạt là bị Thánh Ma đánh ngất, Tật phong cự dục điều là do Lạp Phi Nhĩ đánh trọng thương bắt sống, còn Quang Minh kim văn hổ và Liệt diễm bất tử điều thì tương đối tức cười, không cần thành viên Tư Lược đoàn hạ thủ với chúng, chúng nó đã ôn thuận nằm trên mặt đất, nhìn Diệp Phong và Mộng Hình.

Sau khi Thánh Ma giao tiếp với chúng, lưu manh công tước biết chúng vì sợ hãi với lưỡng đại sáo trang, hơn nữa đối với lưỡng đại sáo trang có loại cảm giác thân thiết khó giải thích, cho nên mới ôn thuận đầu hàng.

Mặc dù không biết chuyện này là thế nào, bắt quá cửu giai ma thú ngoan ngoãn đầu hàng, Diệp Phong tự nhiên mừng rỡ cao hứng, để Mộng Hinh giải ước với Quang Minh bạch vũ điều tại chỗ, sau đó lập ước với Liệt dương bất tử điều. Con ma sủng này có chúc tính và võ công cùng với Mộng Hinh, có thể nói là tuyệt phối(rất phù hợp)!

Sau khi xem xét cấp cho Lôì đình đại đao đoàn đủ số tiểu hình (hình dạng nhỏ) ma sủng “Ác ma độc hạt”, Diệp Phong đem Điện quang bên lôì hạt cấp cho Ai Đức, khiến tên mập này mừng đến thiếu chút nữa đã ôm nó lên cắn một cái. Còn Quang Minh kim văn hổ và Tật Phong cự dực điều, tên gia hỏa này chuẩn bị đưa cho Á Sắt Lâm và Phỉ Phỉ.

Lam Lam nuốt ma tinh của Cực băng cự ô, hình thể gia tăng rất nhiều, bây giờ so sánh đã không thua sút Thánh Ma, tiếp cận với thân hình của cự long trưởng thành, bắt quá tuổi vẫn còn nhỏ như trước.

Theo Vu Lị Ny long vương nói, Hắc ám long tinh có thể tăng cường thực lực của Hắc Ám ma long. Diệp Phong vừa mới có được mười cái Hắc ám long tinh, đã muốn cho Lạc Kỳ nuốt vào, bắt quá e ngại khuyến cáo của Vu Lị Ny long vương, lo lắng thực lực của Lạc Kỳ bạo tăng, sẽ ảnh hưởng hoặc thương tổn đến Bối Khắc.

Ngẫm lại tình huống chính mình lúc dung hợp Hắc Ám ma kiếm, Diệp Phong hiểu được lời nói của Vu Lị Ny long vương rất có đạo lý, liền bảo tồn số Hắc Ám long tinh chưa sử dụng, chuẩn bị tương lai nếu có được Quang Minh long tinh, sẽ để cho Thánh Ma dùng cùng một lúc.

Buổi sáng hôm nay, tiểu súc sinh Tiểu Hắc trước sau nuốt ma tinh của Hắc ám ngạc giáp quy và Bạo sa cửu đầu hoàng, đột nhiên choáng váng té xỉu trên mặt đất, thiếu chút nữa làm Lộ Lộ sợ phát khóc. Cũng may tiểu súc sinh ngủ đến hoàng hôn cũng tỉnh dậy, chạy nhảy vui đùa xem ra không có dị trạng gì, hơn nữa tốc độ và lực lượng lại bạo tăng. Lộ Lộ lúc này mới yên tâm!

Lưu manh công tước trở về lúc sáng sớm ôm Mộng Hinh tiêu hồn rồi ngủ, đã biết tình huống của Tiểu Hắc, để cho Thánh Ma cùng nó giao tiếp một phen, cũng đã hiểu ít nhiều tình huống. Dự đoán theo kinh nghiệm tự mình nuốt ma tinh của Tiểu Hắc, đại khái là do ma tinh của Hắc ám ngạc giáp quy và Bạo sa cửu đầu hoàng có nặng lực quá mạnh, thân thể của nó không thể tiếp nhận nên mới hôn mê.

Tên tiểu súc sinh này, người no đến ngất xỉu cũng đáng đời. Đây là sau khi lưu manh công tước biết Tiểu Hắc không có việc gì, cười nhạo sự tham lam của Tiểu Hắc. Hoàn toàn không nghĩ tới, Tiểu Hắc tham như vậy đều là học từ hắn, ha ha...

Ma thú có thuộc tính đã xử lý, ma thú không thuộc tính không đủ đáng sợ, sớm trước khi hành động, Diệp Phong đã cho Liên Na và Tĩnh Hương, truyền lệnh cho Cát Lôi Tư nguyên soái của Mạt La, đài lĩnh quân đội đi bắt bọn ma thú không thuộc tính ở ngoại vi, phỏng chừng bây giờ đại quân đã triển khai hành động.

“Thiếu gia, yến tiệc đã chuẩn bị xong, ngài khi nào thì bắt đầu?”

Đằng sau cái bàn phía trên cái sân rộng ở trung ương Phong Diệp thành, lưu manh công tước chính là đang trái ôm phải ấp Liên Na nữ vương và Tĩnh Hương nữ vương, ngồi trên ghế hưởng thụ xoa bóp của Nguyệt Nhi và Mộng Hình, Lộ Lộ mỉm cười tiến lên bẩm báo xin lệnh.

“Lão đại, nhanh bắt đầu đi, các chuynh đệ đều chờ không nổi rồi!” Bại hoại kị sĩ Khải Đặc, cùng các thành viên chủ chốt của Tư Lược đoàn, ngồi ở những chiếc bàn đơn bày hai bên trái phải của Diệp Phong, thúc giục nôn nóng.

“Tên tiểu tử người luôn luôn là kẻ gấp nhất!” Diệp Phong ngồi sau bàn, nhìn Khải Đặc bực mình cười mắng, ra hiệu cho Lộ Lộ thông báo cho mọi người bắt đầu ăn mừng, hai tay thừa cơ hội không ai thấy được, một trái một phải cách một lớp váy bóp nắn ngọc đồn của Liên Na và Tĩnh Hương, ngang ngược không e dè hưởng thụ nhục cảm, trên mặt tràn đầy vẻ mặt cười xấu xa. Liên Na, Tĩnh Hương nhị vị nữ vương bệ hạ bị trêu tức, nắm phần quyền lại vùng lên cùng đánh loạn vào hắn!

Trong Phong Diệp thành đều là Tư Lược đoàn thành viên, lúc này mấy vạn người lấy quảng trường làm trung tâm, tổ chức một yến tiệc siêu đại quy mô. Lộ Lộ đem mệnh lệnh bắt đầu của Diệp Phong truyền ra, tiểu lưu manh trong toàn thành trì lập tức cao hứng hoan hô, tận tình ăn to uống lớn, cảnh tượng nhiệt náo dị thường, không khí thật tốt!

“Chi ... ngô ...” Lưu manh hầu tử ngồi ở cạnh bên trái cái bàn trước người Diệp Phong, tay trái cầm một miếng dưa tây, tay phải cầm một cái cánh gà rán giòn, ăn uống nhồm nhoàm không một chút hình tượng, tiểu bộ dạng đặc biệt làm người ta yêu thích.

“Đại sư, lần trước cải tiến Liệt Diễm thần phủ còn sót lại một ít kim loại kì lạ, có thể làm cho Tiểu Hắc một cây đoản kiếm hay không?” Diệp Phong ngồi trên ghế, hưởng thụ mỹ thực do năm vị mỹ nhân đưa đến tận miệng, nhìn bộ dạng ăn uống của Tiểu Hắc, cười cười hỏi Mạn Nỗ Ai Nhĩ.

“Ân ... đoàn trưởng thật tinh minh, nếu dùng kim loại kì lạ của thần phủ làm một thanh đoản kiếm cho Tiểu Hắc, lực sát thương nhất định càng thêm cường hãn. Yên tâm đi, loại việc này cứ giao cho ta, cam đoan sẽ làm ra một đoản kiếm thích hợp cho Tiểu Hắc dùng!” Mạn Nỗ Ai Nhĩ đang uống rượu nghe Diệp Phong nói xong, gật đầu biểu thái cao hứng.

“Ha ha, tốt, tốt, ta kính đại sư một chén!” Lưu manh công tước nghe Mạn Nỗ Ai Nhĩ nói xong, thập phần cao hứng, nâng chén một hơi uống cạn, nói với Khải Đặc và Ai Đức: “Ngày mai các người mang theo bộ đội của mình hiệp trợ Cát Lô Tư vây bắt ma thú, xong việc đếm đủ số lượng ba loại ma thú Xích mao cuồng câu, Ác ma độc hạt, Lục vũ hùng ung đã bắt, đem tất cả về cho ta!”

“Hắc hắc, lão đại yên tâm, ngài không nói thì chúng ta cũng không quên chỗ tiện nghi đó đâu!” Khải Đặc và Ai Đức nghe thế cùng cười hắc lên.

“Cái gì tiện nghi? Hai người các người là muốn từ trong ta tay chiếm tiện nghi à?” Liên Na nữ vương ra vẻ bất mãn trừng mắt nhìn hai tên bại hoại, cái kinh gắt khế.

“Hắc hắc, nói sai rồi, nói sai rồi, tiện nghi của nữ vương đại tâu, chính là tiện nghi của lão đại, hắc hắc ...” Khải Đặc và Ai Đức hai tên bại hoại, thấy Liên Na lộ ra thần sắc bất mãn, lập tức cười tươi lấy lòng. Năm vị giai nhân bên cạnh Diệp Phong, nhìn vẻ mặt của hai gã liền bắt đầu phì cười.

“A a, thật náo nhiệt a!” Á Sát Lâm giáo hoàng mỉm diễm động nhân, mặt một bộ trường bào màu trắng của giáo đình, thông qua Truyện Tổng Trận đã đến Phong Diệp thành, có sự tình trọng yếu muốn thương lượng với Diệp Phong, thấy yến tiệc đang được cử hành, đi tới trung tâm của quảng trường, thấy Diệp Phong và Lộ Lộ ngũ nữ, không kềm được lộ ra nụ cười.

Dưới sự an bài của lưu manh công tước, Liên Na, Tĩnh Hương, Mộng Hình ba vò giám lớn này đều tưởng Á Sát Lâm giáo hoàng, có mối quan hệ hợp tác mật thiết với hắn, thêm vào Tư Lược đoàn thành viên giữ miệng kín kẽ khiến tam nữ không phát hiện điều khác thường. Á Sát Lâm cũng lấy lý do phải thường xuyên tìm Diệp Phong thương lượng đại sự, có được cơ hội có thể tùy ý thông qua Truyện Tổng Trận đến Phong Diệp thành!

“Ha ha, giáo hoàng bệ hạ đêm nay thế nào lại rảnh rồi đến thăm ta? Đến đây, mau mới ngồi!” Diệp Phong nhìn dực nhân tình phụ mỹ diễm, ha ha cười to, thừa dịp ba vị thổ đàn tử (hũ giấm) không chú ý, lộ ra ánh mắt trêu ghẹo đối với nàng.

So với ánh mắt bốn cột của lưu manh công tước, các thành viên nhân tộc còn lại của Tư Lược đoàn, tất cả đều lễ phép đứng dậy, hướng về Quang Minh giáo hoàng vắn an. Liên Na cùng Tĩnh Hương đổi thành thân phận nữ chủ nhân, khách khí mời Á Sắt Lâm giáo hoàng, ngồi xuống vị trí chủ nhân cùng Diệp Phong.

“Ai, uy, Ai Đức, người nói hai vị nữ vương đại tẩu, nếu biết quan hệ giữa Á Sắt Lâm giáo hoàng và lão đại, các nàng sẽ có phản ứng thế nào?” Khải Đặc thấy Liên Na và Tĩnh Hương khác khí với Á Sắt Lâm giáo hoàng như thế, buồn cười hỏi Ai Đức đang ngồi bên trái.

“Ta té, khẳng định là sẽ đại phát vương uy a. Tiểu tử người giữ cái miệng cho vững đó, cẩn thận làm hỏng chuyện tốt của lão đại!” Ai Đức nghe vậy lập tức nghiêm mặt cảnh cáo. Ba Nhĩ, La Phi, Kiết Khắc cùng mấy người chủ chốt khác của Tư Lược đoàn nghe được Khải Đặc nói, cũng đều gật đầu đồng ý như vậy, dùng ánh mắt nhắc nhở Khải Đặc cẩn thận.

Á Sắt Lâm cùng hai vị nữ vương lão bà của tiểu tình nhân nói vài câu khách sáo, rồi ra về nghiêm chỉnh ngồi bên trái ghế của Diệp Phong, nói với hắn: “Lôi Ân, Dực nhân vương quốc đã ngăn không được thế công của ải nhân và thú nhân, bắc phương tình cơ hồ toàn bộ rơi vào tay địch. Ước Hàn công tước tạm thời thống lĩnh quân đội, đã hướng về giáo đình cầu cứu, muốn ta giúp mời ngài và hai vị nữ vương bệ hạ trợ giúp bọn họ!”

Ước Hàn - Đan Trạch Nhĩ là phụ thân của dực nhân mỹ nữ Tuyết Li, Diệp Phong đối với công tước quyền thế cực cao tại Dực nhân vương quốc này, đã đặc biệt lưu ý, cũng sớm biết chiến hướng giữa ải nhân, thú nhân và dực nhân, nghe xong mỹ diễm tình phụ nói, gật gật đầu, hỏi: “Ngài đã đáp ứng ông ta rồi à?”

“Ân, giáo đình thân là quốc giáo của Dực nhân vương quốc, tuyệt đối không thể nhìn giáo đồ bị dị tộc khi dễ, ta đã điều động bộ đội chuẩn bị đến trợ giúp!” Á Sắt Lâm nghiêm chỉnh gật đầu trả lời, đôi mắt nhìn tiểu tình nhân, lộ ra thần sắc khẩn cầu, hy vọng hắn có thể giúp Dực nhân vương quốc.

Ngoại trừ Lộ Lộ cùng Nguyệt Nhi, thì Tĩnh Hương, Mộng Hình, Liên Na sau khi Á Sát lâm giáo hoàng đến, đều câu nệ ngồi kính cẩn đối diện Diệp Phong, nghe nàng và Diệp Phong nói chuyện.

Không cần lo lắng ba hũ giám kia phát hiện, Diệp đại sắc lang nhìn thần sắc khẩn cầu của mỹ diễm tình phụ, trên mặt mang theo nụ cười, bàn tay lộn bên trái, đã sờ nắn cái móng to tròn trịa xinh đẹp của Á Sát Lâm, cùng lúc hưởng thụ nhục cảm thì trong miệng lại ngay thẳng cười nói: “Nếu giáo hoàng bệ hạ đã đáp ứng trợ giúp, ta đây nhất định toàn lực hỗ trợ!” Loại sự tình có thể kiếm lợi này, hẳn nếu cự tuyệt thì tuyệt đối không phải là tính cách của hắn.

Chương 168 : Tập Tư Đặc Lộ , Độc Kế Đa Đoan

Dịch: darkpanther

Tập Tư Đặc Lộ thành, nằm ở dải đất biên giới phía nam của bắc phương tỉnh, lân cận của vùng trung bộ vương quốc, là thành thị lớn nhất phía nam của phương bắc tỉnh, cũng là một đạo phòng tuyến cuối cùng chống đỡ thú ải liên quân của bắc phương tỉnh!

Dực nhân vương quốc phương bắc tỉnh hôm nay, ngoại trừ một ít cứ điểm phòng ngự ở ven biên giới phía nam, còn lại đều bị thú ải liên quân công chiếm tàn phá. Bởi vì Tập Tư Đặc Lộ thành cùng các phòng ngự cứ điểm, chiếm hữu ưu thế địa lợi, công sự phòng ngự được kiến lập tương đối hoàn thiện, thú ải liên quân công đến đó, không thể giữ thế đánh giống chẻ tre như trước đó, lâm vào công thành chiến cực kỳ hao tổn binh lực.

Đối mặt với cục diện này, Hoàng kim sư vương và Ải nhân vương trải qua thương nghị, tập trung binh lực bắt đầu tiến công Dực nhân vương quốc tây bắc tỉnh và đông bắc tỉnh, lập tức làm cho Dực nhân vương quốc nguy cơ ngập ngập.

So với đại chiến của thú ải liên quân và Dực nhân vương quốc, sự việc gần đây Mạt La đế quốc và Quang Minh đế quốc liên hợp xuất binh, nhanh chóng tiêu diệt ma thú ở Hỗn Loạn hoang nguyên tại nam đại lục, cũng bắt đầu vang dội khắp Nam Bắc đại lục.

Bởi vì Hỗn Loạn hoang nguyên ma thú cường hãn đến mức nào, sinh linh các tộc đều biết rất rõ, muốn tiêu diệt chúng với tốc độ nhanh như vậy, tuyệt đối là một kì tích. Huống chi, tính toán theo thời gian và địa lý, địa điểm mà thần quang của Liệt Diễm sáo trang tái hiện, khẳng định chính là Hỗn Loạn hoang nguyên, hơn nữa trước khi Liệt Diễm thần quang xuất hiện thì có Quang Minh thần quang xuất hiện trước, điều này đủ chứng minh Lôi Ân - Pháp Lôi Nhĩ của Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn, tham dự chiến đấu tiêu diệt ma thú, hơn nữa Liệt Diễm sáo trang, rất có thể ở trong tay Lôi Ân.

Người chết vì tiền, chim chết vì mồi. Hấp dẫn của thần khí sáo trang, đối với cường giả các tộc mà nói thì không thứ gì có thể so nổi. Lôi Ân mặc dù thực lực cường đại, có Mạt La đế quốc và Quang Minh giáo đình làm chỗ dựa, nhưng vẫn như trước không thể áp chế ý niệm tham lam trong đầu bọn chúng, rồi rút đi đến Tinh Quang bình nguyên phía trước, muốn toan tính lấy

Quang Minh sáo trang, cùng với Liệt Diễm sáo trang rất có thể đang ở trong tay Lôi Ân.

Đáng tiếc, đối mặt với phòng tuyến chặt chẽ của Tư Lược đoàn thành viên, cùng với mệnh lệnh xâm phạm giết hết của lưu manh công tước, những cường giả tham lam vô tri này, vận mệnh sau khi tiến vào hoang nguyên là một chữ chết, tuyệt đối có đi mà không có về!

Chiến tranh vĩnh viễn là thời cơ cực tốt để phát tài, chiến sự tại bắc phương tỉnh của Dục nhân vương quốc, hấp dẫn một số lớn thương nhân như đàn ong kéo tới, muốn thừa cơ hội này trúng lớn một lần. Đồng thời cũng cấp cho dòng binh các nơi những nhiệm vụ hộ vệ thù lao không nhỏ.

Khang Tư Kỳ tửu ba, nằm ở nơi phồn hoa giữa Tập Tư Đặc Lộ thành, có đặc sản là Khang Tư Kỳ hồng tửu nổi tiếng cả Dục nhân vương quốc, là nơi uống rượu lớn nhất và hòa hoa nhất Tập Tư Đặc Lộ thành, các quý tộc, thương nhân hay các loại cường giả đến thành này. Nếu thích uống rượu mà không đến Khang Tư Kỳ nhấm nháp một chén, tuyệt đối là việc đáng tiếc nhất!

Đang lúc hoàng hôn, mặt trời lặn đỏ như máu, dục nhân mỹ nữ Tuyết Li nhận lệnh đã gấp gấp dẫn quân đến chi viện cho quốc gia của mình. Dưới sự mời mọc của đệ nhất mỹ nam tại Nam Bắc đại lục, Áo Ni Khắc và nam nữ quân quan, vừa đi theo họ cùng đến Khang Tư Kỳ tửu ba.

Á Sắt Lâm trở thành giáo hoàng. Tuyết Li rất được dục nhân kiếm sĩ ủng hộ, được bổ sung vào vị trí khuyết của Á Sắt Lâm, trở thành tân nhiệm tướng quân của dục nhân kiếm sĩ quân đoàn.

Tuyết Li không quen uống rượu. Loại địa phương như tửu ba nàng rất ít khi đến. Hôm nay đến địa phương này, tất cả đều là do nỗ lực Áo Ni Khắc và nam nữ quân quan.

Áo Ni Khắc yêu thích Tuyết Li từ lâu. Thượng lưu quý tộc của dục nhân vương quốc, cơ hồ đều biết việc này, nghĩ rằng nếu Áo Ni Khắc và Tuyết Li kết hợp, sẽ trở thành một đôi tuyệt phối hoàn mỹ.

Song, Tuyết Li đối với Áo Ni Khắc, Nam Bắc đại lục đệ nhất mỹ nam, cửu giai Quang Minh ma kiếm sĩ này một chút cảm giác cũng không có, khiến cho Áo Ni Khắc thập phần bất đắc dĩ, thủy chung vẫn không thể có được phương tâm của mỹ nhân.

“Tuyết Li tiểu thư, đây là Khang Tư Kỳ hồng tửu nổi danh, nàng nếm thử, mùi vị rất không tệ!” Khang Tư Kỳ tửu ba lâu một, cái bàn ở cạnh đông

bắc, dực nhân mỹ nam Áo Ni Khắc, sau khi Tuyết Lị ngồi xuống, mỉm cười rất có phong độ, tự mình rót một chén Khang Tư Kỳ hồng tửu cho nàng.

“Đa tạ!” Tuyết Lị lễ phép cảm ơn, nhưng cũng không chạm đến chén hồng tửu đó.

“A a, các vị xem, Tuyết Lị muội muội và Áo Ni Khắc đoàn trưởng thật đẹp đôi a!”

“Ha ha, tuần nam mỹ nữ ở cùng một chỗ đương nhiên đẹp đôi. Với điều kiện của Tuyết Lị tiểu thư, ngoại trừ Áo Ni Khắc đoàn trưởng, còn ai có thể phù hợp với nàng hơn a?!”

“Không sai, không sai, nói rất có đạo lý ...”

Nữ dực nhân quân quan nhìn Tuyết Lị và Áo Ni Khắc lên tiếng trêu chọc, dẫn đến nam nữ quân quan ngồi cùng bàn còn lại đều phụ họa theo. Áo Ni Khắc nghe được trong lòng sáng khoái như bay lên trời, trên mặt lộ ra nụ cười cao hứng.

Tuyết Lị nhìn nam nữ quân quan đang ngồi, nhú mày có chút bất mãn, còn lại không tỏ vẻ gì thêm. Đối với lời nói thế này, nàng đã nghe qua rất nhiều lần, thật sự cũng không muốn tranh cãi gì với họ.

Mấy vị quan viên quân sự địa phương cùng tướng quân của giáo đình dực nhân kiểm sĩ quân đoàn, đi tới tửu ba nếm rượu, tự nhiên không thể tránh hấp dẫn ánh mắt của các khác vãng lai chung quanh, trong đó nam tính đa số nhìn Tuyết Lị, nữ tính đa số nhìn Áo Ni Khắc. Từ đó có thể chứng minh, tuần nam mỹ nữ tại nơi nào cũng đều được hoan nghênh!

“Hi, mỹ nữ, đem đến ba chén Khang Tư Kỳ!” Khi các người khách trên tửu ba đang chú ý bọn người Tuyết Lị, thì một gã thanh niên tóc tím anh tuấn mặc trang phục trắng, đi đến, mỉm cười với với nữ phục vụ ở quầy rượu lên tiếng kêu gọi.

Phía sau thanh niên anh tuấn, còn có một thanh niên tóc đen thân mặc trang phục quý tộc, khoác áo khoác đen, trên miệng ngậm Thanh sắc tiêu hồnn cùng với một tên mập mập tóc xanh dáng vẻ bỉ ổi mặc trang phục tím.

Lôi Ân ... Tuyết Lị hai mắt nhìn thanh niên tóc đen, lộ ra thần sắc kinh hãi. Sự tình Ước Hàn công tước tìm giáo hoàng nhờ hỗ trợ mời viện binh, Tuyết Lị đều biết. Mặc dù nữ vương hai nước đều đã phái binh trợ giúp, nhưng Tuyết Lị đã kiến thức qua năng lực của Tư Lược đoàn, thập phần hy vọng Lôi Ân có thể đến hỗ trợ.

Áo Ni Khắc mắt nhìn lưu manh công tước mà gã ghét nhất tiến vào tửu ba. Tuyết Lị trong mắt còn lộ ra thần sắc cao hứng, trong lòng lập tức không vui hừ thầm một tiếng, chuẩn bị tra vấn lưu manh công tước về sự tình của Liệt Diễm sáo trang.

Vào ngày tranh đấu đoạt bảo tại U Cát Nhĩ sơn, ba kiện Liệt Diễm sáo trang vô có biến mất, xạ thủ của Tư Lược đoàn còn cố ý thả cho Thác Ni vốn có hai kiện sáo trang khác bỏ trốn, đem hai sự kiện này hợp lại, thêm vào thần quang của Quang Minh sáo trang và Liệt Diễm sáo trang vài ngày trước, trước sau xuất hiện tại Hỗn Loạn hoang nguyên ở nam đại lục, Áo Ni Khắc bây giờ đã nhận định Lợi Ân ngày đó tất đã có dự định can thiệp, Liệt Diễm sáo trang khẳng định đang trong tay hắn.

So với Tuyết Lị và Áo Ni Khắc đang có tâm tình khác nhau, những nam nữ quân quan đang ngồi cùng bàn với họ, cùng vài người khách có kiến thức, cũng đều nhận ra lai lịch của thanh niên tóc đen, đều lộ ra thần sắc kinh ngạc.

“Ngon, hồng tửu này so với hương kì quả tửu của bọn Thụy Ân không kém chút nào!” Ngồi ở trên chiếc ghế phía trước quầy rượu, Khải Đặc uống cạn một chén Khang Tư Kì hồng tửu, cao hứng nhìn Diệp Phong ở bên phải gã.

“Ừ, quả thật không sai, không uống khi chạy đến đây một chuyến!” Diệp Phong ném thử Khang Tư Kì hồng tửu, hài lòng gật gật đầu, phun ra một hơi khói thuốc, tâm tình rất tốt.

Từ lúc bắt đầu đáp ứng Á Sắt lâm trợ giúp Dục nhân vương quốc, tên gia hỏa này một mực tìm cách đối phó thủ ả liên quân. Mấy ngày trước quan sát địa hình vùng bình nguyên ở phía bắc Tạp Tư Đặc Lộ thành, đột nhiên nghĩ đến một độc kế, vì thế cười xấu xa ra lệnh cho Tư Lược đoàn thành viên bắt đầu hành động. Hôm nay hắn nhàn hạ vô sự, được Khải Đặc và Ai Đức dẫn dụ, đặc biệt tới đây nhăm nháp Khang Tư Kì hồng tửu, tìm niềm vui.

Kim loại kỳ lạ còn thừa từ Liệt Diễm thần phủ, trải qua sự khổ cực của Mạn Nỗ Ai Nhĩ, đã được rèn thành một thanh đoản kiếm sắc bén dài ba mươi li(cm), rộng bốn li, hình dáng giống như Quang Minh thánh kiếm được thu nhỏ, mộc mạc nhưng không mất mỹ quan.

Xích mao cuồng câu, tứ gia ma thú không thuộc tính, hình thể gần giống chiến mã, lông toàn thân màu đỏ đậm, đầu có một cái sừng màu đỏ, tính

nóng như lửa, tốc độ chỉ kém Liệt Diễm tiêu phong mã.

Ác ma độc hạt, ma thú tứ giai không thuộc tính, toàn thân đen nhánh, cả thân hình chỉ to bằng nắm tay người, nhưng kì độc vô song, bị đuôi của nó đâm phải, trong một canh giờ không có biện pháp trị liệu nhất định phải chết không thể nghi ngờ!

Lục vũ hùng ưng, ma thú tứ giai không thuộc tính, hình thể gần giống Quang Minh bạch vũ điều, toàn thân lông vũ màu xanh thập phần xinh đẹp, bất quá tính tình lại hung mãnh dị thường!

Ba loại ma thú ở trên, là mục đích thứ hai của lưu manh công tước khi tiêu diệt Hỗn Loạn hoang nguyên tại nam đại lục. Xích mao cuồng câu phối cấp cho Liệt Diễm kì sĩ đoàn, Ác ma độc hạt phối cấp Lô đình đại đao đoàn, Lục vũ hùng ưng phối cấp Hỏa thương xạ thủ đoàn, bây giờ sáu binh đoàn chủ lực dưới cờ Mạt La hoàng gia tư lược đoàn, xem như toàn bộ được trang bị toàn vẹn, trong đó tự nhiên long ưng kì sĩ đoàn của Lạp Phi Nhĩ là cường hãn nhất!

Nguyệt Nhi có thuộc tính Hắc Ám trời sinh, kí kếp ước với Quang Minh bạch vũ điều khiến đồng thời ảnh hưởng đến năng lực của nàng và bạch vũ điều. Diệp Phong nghĩ đến vấn đề này, để cho Phi Phi lập ước với Tật phong cự vực điều, đem Hỏa diễm viên vương nhường lại cho Nguyệt Nhi. Do đó Quang Minh kim văn hồ, tên gia hỏa này tự nhiên đem cấp cho tình phụ phong tao Á Sắt Lâm của hắn.

Cửu giai ma sủng tại Nam Bắc đại lục được coi là bảo bối cực kì trân quý. Tĩnh Hương, Mộng Hinh, Liên Na tam nữ đối với sự hào phóng của tình nhân đều cảm giác thập phần kỳ quái, sợ hãi hắn có quỷ chủ ý với Quang Minh giáo đình, khẩn trương hỏi một phen biết hắn không có ý định đó trong đầu mới yên tâm, hoàn toàn không nghĩ đến Á Sắt Lâm và hắn có quan hệ tình nhân bí mật.

Đương nhiên, tam nữ sao chẳng một điểm về quan hệ của Á Sắt Lâm và Diệp Phong, đều là vì danh tiếng thánh khiết từ trước đến nay của Á Sắt Lâm cùng thân phận giáo hoàng. Cho dù tam nữ đều ái mộ Diệp Phong như báu vật thì các nàng cũng không thể tưởng tượng nhân phẩm như Diệp Phong lại có thể có được phương tâm của Á Sắt Lâm giáo hoàng.

So với Tĩnh Hương tam nữ không biết tình huống, hiểu sai về Diệp Phong, Á Sắt Lâm giáo hoàng có được lễ vật của tiểu tình nhân là một con cửu giai ma sủng, có thể nói cực kỳ cao hứng, luôn miệng khen ngợi, hôm

đó lửa thể trong tâm cung của giáo hoàng, phong tao thể hiện các loại các dạng tư thế mê người, để cho tiểu tình nhân trên nhục thể thành thực phong mặn của nàng mê mãi khai pháo, bắn cho nàng dục tiên dục tử, cao trào liên miên...

“A a, đây không phải là Lôi Ân công tước của Mạt La đế quốc sao? Hôm nay sao lại rảnh rỗi đến tửu ba của Dục nhân vương quốc chúng ta tiêu khiển? Sẽ không làm ảnh hưởng đến đại sự của Tư Lược đoàn của ngài chứ?”

Dục nhân mỹ nam Áo Ni Khắc, thấy đôi mắt của Tuyết Lệ vẫn chăm chú nhìn lưu manh công tước, trong lòng cực kỳ khó chịu, trong ánh mắt kinh ngạc của Tuyết Lệ và quân quan ngồi cùng bàn, đi về phía lưu manh công tước, lên tiếng giả vờ khách khí để khinh thường mỉa mai. Tư Lược đoàn có thể làm đại sự gì, đương nhiên chỉ có hành vi cường đạo trộm nhà cướp quán mà thôi!

Chương 169 : Sái Lưu Mạnh Địch Gian Trá Công Tước

Dịch: darkpanther

Áo Ni Khắc vừa nói xong, Tuyết Lị lập tức nhíu mày, thầm hô không xong, trong lòng tức giận Áo Ni Khắc đến đắc tội với lưu manh công tước, lo lắng lưu manh công tước phát nộ, đến lúc đó không chỉ Tư Lược đoàn sẽ không giúp đỡ mà e rằng cả viện quân của Mạt La đế quốc cũng tan như bọt nước.

Diệp Phong tâm tình đang rất tốt, nghe được lời mỉa mai khinh thường, quay đầu nhìn qua dực nhân mỹ nam Áo Ni Khắc, cùng với Tuyết Lị và nam nữ quân quan phía sau gã, trong lòng có chút bất ngờ, trừng mắt nhìn Áo Ni Khắc, thở ra một hơi khói thuốc tản mát vừa hỏi: “Vị dực nhân tiên sinh này, ta và ngươi có quen biết à??”

Áo Ni Khắc giả vờ khách khí châm chọc, Diệp Phong lại ra vẻ không quen biết gã, khiến Áo Ni Khắc coi như bắt gà không xong lại còn mất nắm gạo, ném người lại trúng nhà mình. Khải Đặc, Ai Đức và một ít khách vãng lai chung quanh, nhìn vẻ mặt lúng túng xấu hổ của Áo Ni Khắc, đều cười thầm. Đồng thời những vị khách tại tửu ba không biết thân phận của Diệp Phong, đều tò mò xem hắn là công tước của quốc gia nào!

“Lôi Ân công tước thật sự là quý nhân hay quên việc, tại hạ là đoàn trưởng Áo Ni Khắc của dực nhân vương quốc Quang Minh ma kiếm đoàn, chúng ta trước kia đã từng gặp mặt qua!” Áo Ni Khắc ôm hận liếc mắt nhìn Diệp Phong, miễn cưỡng cười khách sáo.

“Ai da, trí nhớ của ta thật quá kém, nguyên lai là đoàn trưởng đại nhân của Quang Minh ma kiếm đoàn!” Diệp Phong vỗ vỗ đầu giả vờ chợt nhớ ra, hai con mắt xấu xa nhìn Áo Ni Khắc hỏi” Vị “Ngao Nghê Xác”(xác cá voi cái khô??) đoàn trưởng này, tên đầy đủ của ngài gọi là gì? Ngao Nghê Xác Bao Bao? Không đúng, không đúng, có lẽ là Ngao Nghê Xác Bạo Lộ phải không vậy?”

“Phì ...” Khải Đặc đang uống rượu, nghe Diệp Phong nói xong, nhin cười không được, kết quả phì một tiếng, phun toàn bộ rượu trong miệng ra. Ai Đức cùng các người khác chung quanh, cũng đều cố kềm tiếng cười trộm lại.

‘Hắn lại đùa giỡn rồi.’ Tuyết Lị mặc giáo đĩnh bạch sắc trường bào, nhìn bộ dạng của Diệp Phong, nhin không được hé miệng lộ nét cười. Chẳng biết tại sao, vị lưu manh công tước trước mắt này chính là khiến nàng không thể quên, khiến nàng tràn ngập tò mò. Theo lý mà nói thì bây giờ nàng nên về cùng một chiến tuyến với Áo Ni Khắc, nhưng trong lòng nàng không chỉ một chút cũng không có Áo Ni Khắc, hơn nữa không hy vọng lưu manh công tước bị bắt lợi hay nổi giận.

“Lôi Ân - Pháp Lôi Nhĩ, người đừng được đăng chân lân đăng đầu!!” Áo Ni Khắc nghe tiếng cười trộm chung quanh, phần nộ chỉ vào Diệp Phong quát nhẹ, chất vấn: “Lần trước tranh đoạt sáo trang tại lãng mộ người có ý cho xạ thủ để Thác Ni bỏ chạy đúng không?”

“Lôi Ân-Pháp Lôi Nhĩ?” Trong tửu ba những người không biết thân phận Diệp Phong, nghe Áo Ni Khắc nói xong, đều giật mình nhìn về phía Diệp Phong, không thể ngờ hắn là Lôi Ân- Pháp Lôi Nhĩ đỉnh đỉnh đại danh.

“Được đăng chân lân đăng đầu?” Diệp Phong liếc mắt nhìn Áo Ni Khắc cười lạnh, đột nhiên đập bàn đứng dậy, chỉ vào Áo Ni Khắc mắng: “Người con mẹ nó tự mình đến gây sự, lại ngang nhiên nói lão tử được nước lã tới, đầu người có phải để con lừa đá trúng không??”

“Hồn đản ...” Áo Ni Khắc thấy lưu manh công tước ngang nhiên mắng gã trước mặt mọi người, lập tức giận dữ quát nhẹ một tiếng, từ trong không gian giới chỉ lấy ra Quang Minh thập tự kiếm, muốn giáo huấn tên lưu manh này một chút. Lúc này Tuyết Lị và nam nữ quân quan thấy tình huống không ổn, tất cả đều ủa lên ngăn trở hành vi của gã.

“Áo Ni Khắc đoàn trưởng, ngài hôm nay sao lại như thế? Chẳng lẽ ngài quên quốc gia đang ở trong giai đoạn nguy nan, cần có viện binh từ Tư Lược đoàn và Mạt La đế quốc sao?!” Tuyết Lị bước lên che trước mặt Diệp Phong, dùng thanh âm khiến những người khách chung quanh không thể nghe, chất vấn Áo Ni Khắc.

“Lần trước nếu không phải hắn, Liệt Diễm sáo trang nhất định thuộc về dực nhân vương quốc chúng ta!” Áo Ni Khắc thấy Tuyết Lị chắn trước người Diệp Phong, không để gã tiến tới, trong lòng càng bức bối hơn, ôm hận nhìn Diệp Phong, hạ giọng trả lời.

“Bây giờ sự tình Liệt Diễm sáo trang đã qua đi, trước mắt viện binh của Mạt La đế quốc, đối với dực nhân vương quốc là trợ lực trọng yếu nhất. Xin người lí trí một chút, nếu không ta sẽ thỉnh cầu nguyên soái điều ngài về

đóng ở vương thành!” Ước Hàn công tước hiện tại thay thế làm nguyên soái, Tuyết Li thấy Áo Ni Khắc hai mắt nhìn Diệp Phong tràn ngập hận ý, để tránh gã làm hư đại sự, đành phải nhú mày đem phụ thân ra áp chế gã!

“Đúng vậy, Áo Ni Khắc đoàn trưởng, Lôi Ân có ảnh hưởng rất lớn tại Mạt La đế quốc, đặc tội với hãn chúng ta rất có thể bị mất viện binh của Mạt La đế quốc, ngài nên lấy đại cục làm trọng a!” Nam nữ quân quan còn lại, cũng đều nhẹ giọng khuyên bảo Áo Ni Khắc.

Áo Ni Khắc nghe Tuyết Li và các quân quan khác khuyên bảo, nhìn vẻ mặt bất mãn của Tuyết Li, cùng với bộ dạng như đang xem kịch hay của lưu manh công tước, thầm nghĩ rằng, cố nén lửa giận, thu hồi Quang Minh thập tự kiếm, tức giận hừ một tiếng, ôm hận xoay người đi ra khỏi tử ba.

Tuyết Li thấy thế thở phào nhẹ nhõm, ra hiệu cho quân quan còn lại cùng rời đi với Áo Ni Khắc, xoay người nhẹ giọng cười nói khách khí với Diệp Phong: “Lôi Ân công tước, thật sự xin lỗi, Áo Ni Khắc đoàn trưởng hãn hôm nay uống quá nhiều, không biết giữ miệng, mong ngài đừng giận!”

“Không giận? Tuyết Li tướng quân, ta đáp ứng chi viện dực nhân vương quốc các nàng. Nàng xem bộ dạng vừa rồi của hãn, động kiếm muốn giết ta! Nếu nàng đi giúp đỡ người khác, đối phương lại muốn giết nàng, nàng sẽ không tức giận à?” Diệp Phong hai mắt trợn lên nhìn trừng trừng vào dực nhân mỹ lệ thành khiết trước mặt, trong lòng lại sắc mị mị cười thầm, ngồi phịch lên ghế, phun đầu điều thuốc ra, nhỏ giọng hỏi ngược ra vẻ bất mãn!

Tên gia hỏa này vừa định giáo huấn một chút gã dực nhân mỹ nam vừa khoa trương đến gây sự kia, bất quá thấy Tuyết Li đột nhiên lại che chở trước mặt hãn, liền bất ngờ không động thủ, chăm chú lắng nghe cuộc trò chuyện thì thầm của Tuyết Li và Áo Ni Khắc.

Diệp Phong là loại người gì chứ? Lưu manh, vô lại, sắc lang, dâm tặc. Chỉ cần là sự tình mà hãn không lỗ vốn, lại còn có thể chiếm được tiện nghi, hãn tuyệt đối sẽ không buông tha. Một tên sắc lang dâm đăng thô bỉ, sẽ không động tâm với một dực nhân MM mỹ lệ thánh khiết à? Đương nhiên không có khả năng!

Cho nên, tên gia hỏa này biết rõ Tuyết Li lo lắng Tư Lược đoàn của hãn và Mạt La đế quốc sẽ không đưa viện binh, lập tức nghĩ đến chủ ý xấu xa buộc Tuyết Li cam tâm tình nguyện đi theo hãn. Liên tưởng sau này có thể

đùa bỡn với dục nữ tướng quân mỹ lệ thành khiết, tử sắc lang không nhận được nuốt nước bọt ừng ực!

“Điều, điều này, Lôi Ân công tước, xin ngài rộng lượng, ta đại diện hẳn xin lỗi ngài!” Tuyết Li vừa nghe Lôi Ân nói là đến chỉ viện cho dục nhân vương quốc, lại nhìn về mặt tức giận bất mãn của hắn, lập tức xấu hổ nhẹ giọng khẩn trương xin lỗi.

Diệp Phong và Tuyết Li nói chuyện thanh âm rất nhỏ, ngoại trừ Khải Đặc và Ai Đức ở gần thì căn bản không ai nghe được. Nhưng ánh mắt của khách vắng lai trên tửu ba vẫn cứ chú ý nhìn bọn họ. Không, phải nói là đều chú ý Diệp Phong, là đỉnh đỉnh đại danh Tư Lược đoàn đoàn trưởng. Lưu manh công tước!

“Ai, tửu hứng hôm nay xem như bị quấy rối rồi, chúng ta đi, tránh làm trò hề cho kẻ khác xem!” Diệp Phong nhìn những cặp mắt đang quan sát chính mình chung quanh, trong lòng cười thầm, kêu gọi Khải Đặc và Ai Đức tính tiền, đứng dậy rồi đi ra ngoài.

Tuyết Li lo lắng lưu manh công tước nổi giận thì viện binh từ Tư Lược đoàn và Mạt La sẽ tan như bọt nước, thấy thế cố chịu đựng xấu hổ, cùng đi theo ra ngoài. Một ít kẻ tham lam có ý đồ muốn xâm phạm thân khí sáo trang, cũng đều trước sau tính tiền rồi li khai không một tiếng động.

“Lôi Ân công tước, Tư Lược đoàn của ngài đóng quân tại địa phương nào?”

Rời khỏi tửu ba, đi trên đường phố mà nơi nơi đều là dục nhân. Diệp Phong cố ý phớt lờ Tuyết Li, nhìn tới nhìn lui đùa bỡn, nhưng cũng đặc biệt chú ý bọn tham lam đang bám theo sau bọn họ. Tuyết Li thấy tình huống này chỉ đành khách khí đi bên cạnh rồi nhẹ nhàng hỏi. Không có biện pháp. Đạo lý trên thế giới này, cầu người giúp chỉ có thể hạ giọng nhẫn nhịn, nói trắng ra chính là cầu xin người ta thì đều phải ra về mình là con cháu.

“Ân, nơi đóng quân? Tại một địa phương rất bí mật, vốn ta đã nghĩ ra một biện pháp tốt để đối phó thú ả liên quân, bất quá nhìn bộ dạng của Áo Ni Khắc đoàn trưởng. Xem ra Tư Lược đoàn của ta và quân đội Mạt La rất không được hoan nghênh, xem chừng mưu tính cũng xong thôi!” Diệp Phong bước đi một lúc, trịnh trọng mời một điếu Thanh sáng tiêu hồn mới, ra về chịu đựng cảm khái.

“Thế này, thế này, Lôi Ân công tước, Dục nhân vương quốc bây giờ rất cần sự trợ giúp từ Tư Lược đoàn của ngài và Mạt La quân đội!” Tuyết Li

nghe Diệp Phong có biện pháp đối phó thú ả liên quân, trong lòng kinh hãi, nhưng thấy hấn bị Áo Ni Khắc chọc giận đến mức không chỉ bản thân hấn không muốn giúp mà còn muốn mang cả Mạt La quân đội đi. Lập tức lo lắng cất bước đi theo hấn biểu thái.

Diệp Phong thở ra một hơi khói thuốc, cục kì vô lại nhìn dục nhân MM nói: “Tuyệt Lị tướng quân, chúng ta biết nhau cũng khá lâu rồi, nàng nên biết tính cách không chịu lỗ của ta từ trước đến nay. Không sợ nàng phản cảm, nói trắng ra, ta là người hẹp lượng, hơn nữa đặc biệt thù dai, ai tìm ta gây phiền phức, ta nhất định không để yên cho hấn!”

“Thì ...” Tuyệt Lị nhìn biểu tình xúng danh vô lại của Diệp Phong, xấu hổ chẳng biết nói gì, luận về công phu mồm mép, Tuyệt Lị vĩnh viễn không phải là đối thủ của lưu manh công tước.

Hai tên bại hoại Khải Đặc và Ai Đức, một mực yên tĩnh nghe lão đại và dục nhân mỹ nữ trò chuyện, bây giờ đã cơ bản xác định là lão đại muốn có dục nhân mỹ nữ này, bởi vậy nhìn bộ dạng xấu hổ của dục nhân mỹ nữ, hai tên bại hoại vừa đi vừa liếc mắt nhìn nhau, đều âm thầm cười trộm.

Tuyệt Lị mỹ lệ thánh khiết, đi trên đường phố thập phần thu hút sự chú ý. Diệp Phong nhìn hình dáng cao quý thánh khiết của Tuyệt Lị, trong đầu đột nhiên nghĩ tới một ý niệm bậy bạ, khách khí cười nói với Tuyệt Lị: “Tuyệt Lị tướng quân, nếu Áo Ni Khắc đoàn trưởng không chào đón ta, ta đến giúp đỡ cũng chỉ chịu bức mình, hay là thôi đi. Chúng ta bây giờ đi tìm trò vui, nàng không thích hợp đi cùng đâu!”

Dục nhân vương quốc bây giờ rơi và tình thế nguy cơ ngập đầu, không có sự giúp đỡ từ Tư Lược đoàn và Mạt La đế quốc, căn bản không có khả năng đánh lui thú ả liên quân, đoạt lại lãnh thổ bị chiếm đóng.

Tuyệt Lị nghe Diệp Phong nói xong, trong lòng quả thực sắp hận chết Áo Ni Khắc rồi, mặt vừa cười vừa lộ ra thần sắc khẩn cầu, nhìn Diệp Phong lo lắng nói: “Đừng, Lôi Ân công tước, dục nhân vương quốc rất cần sự hỗ trợ của ngài, nếu ngài muốn trút giận, ta có thể thông tri cho nguyên soái bắt Áo Ni Khắc đến xin lỗi ngài ngay!”

“Cái loại xin lỗi khi bị ép bức này, cũng thôi đi, làm không tốt thì hai bên chúng ta có thể đánh nhau đấy!” Diệp Phong thấy Tuyệt Lị đã gấp đến lộ thần sắc cầu khẩn, không muốn đùa quá mức khiến nàng khó chịu, thấy được thì ngưng lại, quay đầu nói với Khải Đặc và Ai Đức: “Đi giải quyết bọn sâu hôi tham lam phía sau đi!”

“Rõ!” Khải Đặc và Ai Đức nghe vậy lập tức xoay người đi về phía sau, bọn họ cũng đã phát hiện bọn sâu hôi bám theo phái sau, chỉ có Tuyết Li đang lo lắng nên không để ý thấy, bây giờ nghe Diệp Phong nói, mới biết có người bám theo.

“Tuyết Li, nàng rất muốn ta giúp đỡ nhân vương quốc phải không?” Hai người Khải Đặc rời đi, Diệp Phong trong lòng cố nén ý cười, hai mắt nhìn thẳng Tuyết Li, bày tỏ thần sắc thâm tình, nhẹ giọng hỏi.

“Ân!” Tuyết Li bị thần sắc thâm tình đột ngột lộ ra của Diệp Phong dọa cho giật mình, mặt cười đỏ lên, gật đầu trả lời.

“Kỳ thật từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta đã thích nàng rồi, bất quá ta là người rất tự biết mình, biết nàng sẽ không thích ta ...” Diệp Phong cố nén ý cười, mặt dày vô sỉ nói, dừng một chút lại tiếp tục nói: “Nếu nàng muốn ta hỗ trợ, ta có thể phá lệ đáp ứng nàng, nhưng trước lúc đó, nàng phải thỏa mãn lòng hiếu kì, cùng ta đi đến xem qua một địa phương, nàng yên tâm, chỉ là nhìn xem mà thôi, ta tuyệt đối sẽ không có ý đồ đặc biệt với nàng!”

Tuyết Li nghe Diệp Phong nói hẳn thích mình, nhất thời kinh ngạc đứng sững sờ, gương mặt càng đỏ bừng, đôi mắt mũi lệ nhìn hắn lộ vẻ bất ngờ, trong lòng còn có một tia cảm giác không nói rõ được, dưới ánh mắt thúc giục của Diệp Phong, nhẹ nhàng lên tiếng tỏ vẻ nguyện ý thỏa mãn lòng hiếu kì của hắn. Khiến Diệp Phong cao hứng mừng thầm, trong lòng cuồng tiếu bại hoại.

Chương 170 : Dẫn mỹ nữ thánh khiết tới chốn phong nguyệt

Dịch : darkpanther

Dị Tộc Phong Tình, là nơi phong nguyệt độc đáo nhất Tập Tư Đặc Lộ thành, là một tòa lầu vuông vức bằng gỗ cao bốn tầng, tọa lạc tại dải đất phồn hoa phía tây thành, phục vụ chu đáo, kĩ nữ xinh đẹp. Ở chỗ này không chỉ có thể tìm được dục nhân mỹ nữ, mà còn có thể nếm thử tư vị của mỹ nữ các chủng tộc khác.

La Lan - Y Lị Toa, một nữ tính tuyệt hảo lãng lơ kiều diễm, phóng đảng phong tao, là lão bản kiêm luôn tú bà của Dị tộc phong tình. Tại Tập Tư Đặc Lộ thành không ai biết sự tình quá khứ của ả, chỉ biết rằng năm năm trước ả đến Tập Tư Đặc Lộ thành và mở Dị tộc phong tình.

Bất quá nhìn từ sự việc La Lan có thể giải quyết nhanh chóng sự đối đầu của vài kẻ đồng hành cùng sự chèn ép từ quan địa phương. Đa số người đều đoán ả tại dục nhân vương quốc có chỗ dựa lớn, bằng không Dị tộc phong tình tuyệt đối không có khả năng ngay cả sự áp bức của quan địa phương cũng không sợ!

Bởi vì gần đây thú ải liên quân xâm phạm dục nhân vương quốc, khiến cho thú tộc mỹ nữ của Dị tộc phong tình chiếm không ít tiện nghi. Mỗi ngày đều có số lớn dục nhân nam tính, điên cuồng dầy vò trên nhục thể của bọn họ để phát tiết oán niệm với thú nhân, khiến bọn họ đồng thời vừa được hưởng tiêu hồn cao trào vừa thu được một khoản kim tệ lớn.

“Lôi Ân công tước, người sao lại mang ta đến đây hả?”

Màn đêm phủ xuống, Tuyết Lị đã thay đổi một bộ nam trang màu trắng, đứng trước cửa Dị tộc phong tình không ngừng truyền ra phong thanh lãng ngữ, mặt ngọc đỏ bừng nhìn lưu manh công tước bên trái, nhẹ giọng găt gỏng, thật sự không nghĩ đến hắn lại mang nàng đến loại địa phương này.

“Hắc hắc, ta chính là thích xem bộ dạng thẹn thùng của Tuyết Lị tướng quân!” Diệp Phong nghiêng đầu nhìn Tuyết Lị cười hắc hắc, trong ánh mắt ra vẻ thâm tình, có sự yêu thích chân thật.

Khải Đặc và Ai Đức đã xử lý bọn sâu hôi, nhìn dục nhân mỹ nữ cao quý thánh khiết lộ ra vẻ mặt ngượng ngùng, nghĩ đến lão đại muốn dẫn vị giáo đình tướng quân thánh khiết như nàng đi chơi chốn phong nguyệt này,

không kèm được lộ ra thần sắc cực độ buồn cười. Trong lòng bọn chúng bội phục lão đại có điểm cao minh, rất biết đùa bốn mỹ nữ.

“Ngài ... ngài đúng là vô lại, ta không muốn vào loại địa phương này!” Tuyết Li nhìn bộ mặt nén cười của Ai Đức và Khải Đặc, trừng mắt nhìn Diệp Phong, yêu kiều gắt khề, trong lòng có một loại tư vị cổ quái khó nói ra.

“Ai yêu, bốn vị khách nhân, đã đến trước cửa của chúng ta sao lại không vào!” Tuyết tỏ thực nữ La Lan, mặc trang phục màu đen bó sát người, trên đầu lộ ra đôi tai thỏ, đi tới trước cửa thấy Diệp Phong mặc áo khoác, cùng với Tuyết Li nữ mặc nam trang, trong mắt hiện lên một tia thần sắc kinh ngạc, lập tức cười mỉa tiến lại gần, nhiệt tình chào đón.

“Ha ha, vào vào. Tiến vào đi. Đến đây, huynh đệ, ca ca dẫn người đi mở mang kiến thức!”

Có trí nhớ của Lôi Ân, Diệp Phong coi như là tay lão làng trong chốn phong nguyệt, vừa nhìn biểu tình và khẩu khí của La Lan, đã biết đây chính là tú bà của Dị tộc phong tình, tay phải ôm lấy vai Tuyết Li, ôm chặt nàng không cho phản kháng, cùng La Lan tiến vào Dị tộc phong tình

Loại nơi chốn tụ họp phong nguyệt như Dị tộc phong tình, tất nhiên không thể thiếu dâm thanh lãng ngữ. Khi đám đông đang râm ran tán tỉnh vỗ về nhau, Tuyết Li mặt đỏ bừng bị Diệp Phong ôm đi vào. Nhìn nam nữ đông đúc bên trong đang trò chuyện phóng dăng, cùng với những câu hồn vũ nữ trên vũ đài đang uốn eo lắc hông, nàng thật sự chỉ muốn đào một cái hố để chui vào, trong lòng ngượng ngùng vạn phần. Nhìn nam nhân đầu tiên dám động thủ ôm nàng, ngại vì vấn đề viện binh nên không thể cứng rắn với hắn, u oán nhéo vào bên hông hắn một cái.

“Ai nha!!”

“Vị khách nhân này, ngài làm sao vậy?”

“A, không việc gì, không việc gì, vị tuyết tỏ tử tử này, nàng có bao sương (gian phòng kín) hay không, huynh đệ của ta là một chủ nhân sợ xấu hổ, lần đầu tiên đến nơi tụ tập ăn chơi phong nguyệt!”

Diệp Phong bị nhéo hông, kêu một tiếng ra vẻ đau đớn, khiến La Lan tò mò quay đầu lại hỏi, làm tuyết Li càng thêm thẹn thùng, u oán liếc hắn một cái. Bất quá Diệp Phong nhìn thấy trong lòng mừng thầm, tỏ ý muốn có một bao sương với La Lan.

“Có, có, mời bốn vị theo ta!” La Lan nhìn Diệp Phong và Tuyết Lị, hai tròng mắt đảo một vòng nghĩ ngợi, nhanh chóng hỏi đáp rồi dẫn bốn người đi đến tầng bốn, vì họ chọn một gian bao sương thanh tịnh điển nhã, có bố trí đủ ghế dựa, bàn, giường, có thể thông qua cửa sổ thấy cảnh sắc vũ đài phía dưới.

“Thế nào, bốn vị hài lòng với gian bao sương này chứ? Nếu thấy không vừa ý, ta có thể đổi cho các ngài!” La Lan đề bốn người Diệp Phong nhìn qua một lần, sau đó mỉm cười hỏi.

“Ân, rất tốt, rất tốt!” Diệp Phong hài lòng gật gật đầu, nhìn Khải Đặc và Ai Đức đã nôn nóng không chịu nổi, cười nói với La Lan: “Nàng đem hai người huynh đệ của ta tìm một gian bao sương, gọi vài người mỹ nữ bồi tiếp, mặt khác đem trà và thức ăn nhẹ cho ta!”

“Được, nhất định làm khách nhân vừa lòng!” La Lan nghe vậy liếc nhìn Tuyết Lị, cười duyên lạc lạc phong tao, dẫn Khải Đặc và Ai Đức đang nôn nóng, rời khỏi bao sương.

“Lôi Ân, ngài thật quá đáng, trước tiên là bắt ta mặc nam trang, bây giờ lại đưa ta đến loại địa phương này, còn nói ta là huynh đệ của ngài, thật sự là .. chân thật quá đáng ...” Tuyết Lị thấy nhãn thần của La Lan lúc gần đi nhìn nàng, cảm giác La Lan đã nhận ra nàng là nữ nhân, ngay sau khi bọn Khải Đặc vừa đi, lập tức trừng mắt nhìn Diệp Phong gắt khề.

“Hắc hắc, Tuyết Lị tướng quân, nàng nói thế không đúng rồi, ta mang nàng đến đây mở mang kiến thức, nàng nên cảm tạ ta đó. Hơn nữa nàng không phải đã đáp ứng thỏa mãn lòng hiếu kì của ta sao? Chẳng lẽ việc đã hứa còn muốn phản hồi?” Diệp Phong cực kì vô lại đi tới trước người Tuyết Lị, cơ hồ mặt chạm mặt với nàng rồi nhẹ giọng hắc tiếu.

“Ngài giỏi ... ta nói không lại ngài, nhưng ta đã thỏa mãn xong lòng hiếu kì của ngài, ngài cũng không được phản hồi không thủ tín!” Tuyết Lị bị nam nhân khí tức và nhãn thần của Diệp Phong, khiêu khích đến phương tâm rối loạn, lui ra phía sau vài bước gắt khề cảnh cáo.

Diệp Phong lấy một điều Thanh sắc tiêu hồn, ngồi lên chiếc ghế cạnh cửa sổ, nhìn Tuyết Lị đầy hứng thú, thông thả cười nói: “Chỉ cần nàng tối nay thỏa mãn lòng hiếu kì cho ta, ta tuyệt đối không thất hứa!”

Tuyết Lị nghe Diệp Phong nói xong, lại bị hắn nhìn đến phát thẹn, xoay người lại ngồi trên ghế, chỉ cho thấy bóng lưng của nàng.

“Ha ha, đẹp, Tuyết Lị tướng quân không hổ là mỹ danh viễn dương, ngay cái bóng lưng cũng đẹp mắt như vậy!” Diệp Phong nhìn bóng lưng tư thái ưu mỹ của Tuyết Lị, phun ra một hơi khói thuốc tán thưởng.

Yêu cái đẹp là thiên tính của nữ nhân, nữ nhân phổ biến đều thích người khác khen đẹp. Tuyết Lị nghe Diệp Phong tán thưởng, trong lòng thập phần vui thích, nhưng nghĩ tên bại hoại đem nàng đến chốn phong nguyệt nên vẫn ngượng ngùng xấu hổ xoay lưng lại hẳn.

Diệp Phong thấy thế cũng không nói chuyện, cứ như vậy mỉm cười nhìn bóng lưng của dục nhân MM, khi thì thông qua cửa sổ nhìn biểu diễn thoát y vũ câu hồn dụ nhân phía dưới, trong lòng dương dương đắc ý khen đẹp.

So với bọn họ, hai tên bại hoại Ai Đức và Khải Đặc được La Lan an bài tại một gian cách bọn họ hai phòng, đang hưng phấn dâng trào ôm dục nữ, thỏ nữ, xà nữ, hồ nữ đùa bỡn tấu lên cuồng hoan âm nhạc đầy kích thích.

Tuyết Lị ngồi quay lưng về Diệp Phong không bao lâu, La Lan dẫn người đem đến trà, thức ăn nhẹ và trái cây tinh mỹ, sau đó mị tiếu cáo lui. Diệp Phong đi đến sát Tuyết Lị, nửa dụ nửa kéo Tuyết Lị đến chiếc bàn nơi cửa sổ, để Tuyết Lị cùng hẳn xem biểu diễn phía dưới, nhấm nháp thưởng thức cao điểm(bánh hay thức ăn ngọt), khiến cho Tuyết Lị thẹn thùng xấu hổ, liên tục mắng hẳn không đàng hoàng.

“Ai, Tuyết Lị, nàng xem, điệu múa của thiên nga vũ nữ kia rất đẹp. Bắt ta nói thì nếu là nàng đang nhảy múa, nhất định sẽ mê đảo nam nhân trên cả đại lục!” Diệp Phong nhìn vẻ mặt ngượng ngùng của thánh khiết mỹ nữ bên kia bàn, trong lòng vui thầm, miệng nói lời đùa giỡn bậy bạ.

“Nói bậy ít thôi, ta sẽ không múa cái loại thoát y vũ không biết tu sĩ này!!” Tuyết Lị nghe vậy vừa thẹn vừa giận, cong môi trừng mắt quát khế với Diệp Phong.

“Được được được, không nói bậy nữa!” Hai mắt Diệp Phong nhìn nhìn Tuyết Lị cười cợt, cố ý đứng dậy đi đến ngồi xuống bên phải cái ghế của Tuyết Lị, bên tai nàng vừa thổi nhẹ vừa ôn nhu nói, cười hỏi: “Tuyết Lị nói cho ta biết, lần đầu đến loại địa phương này nàng có cảm giác gì? Có phải là khó chịu nhưng trong đó có chút kích thích không?”

“Không, ta không có cảm giác kích thích ...” Bên trái Tuyết Lị là vách tường, bên phải là Diệp Phong, đang sát bên tai nàng thổi nhẹ khiêu khích rồi hỏi, lập tức khiến phương tâm nàng cực rối loạn, muốn tránh cũng tránh

không được, chỉ đánh bắt mẫn trùng mắt nhìn Diệp Phong, có chút ý tứ như tâm tư bị nhìn thấu.

“Hình dạng bây giờ của nàng, cùng với sự cao quý thánh khiết lúc bình thường đều là biểu tình mê người như nhau!” Diệp Phong mặt dày vô sỉ phôi tiếu, đột nhiên đưa tay nhẹ nhàng nâng đôi má phấn đang cúi thấp của nàng, thâm tình nhìn nàng, ôn nhu nói: “Nàng biết ta là con người thể nào không?”

“Hừ, lưu manh, háo sắc, vô lại!” Hai mắt Tuyết Li nhìn kĩ ánh mắt thâm tình của Diệp Phong, nghe hỏi xong lập tức hừ nhẹ trả lời, nói xong ngấm lại phẩm tính của Diệp Phong, cũng không nhịn được lộ ra nét cười, nhất thời quên mất ma trảo của Diệp Phong đang nâng đôi má phấn của nàng, miệng rộng của hắn cách đôi môi anh đào của nàng không được năm li(cm).

“Nga, nguyên lại ta trong lòng nàng lại tệ như vậy à?” Diệp Phong cảm khái ra vẻ thất vọng, lập tức lại hỏi: “Vậy nàng có thể hay không thích ta, nam nhân đã mê luyến nàng từ lâu này?”

“... ..” Tuyết Li nghe vậy nhất thời then tới cực hạn, phượng mâu như nước nhìn Diệp Phong lộ vẻ ngượng ngùng xấu hổ, không biết trả lời thế nào. Diệp Phong thấy thế lập tức thâm tình nhìn thẳng vào nàng hỏi tới: “Trả lời ta, nàng sẽ thích ta chứ?”

‘Lại có kiểu biểu lộ thế này sao, đúng là vô lại ...’ Tuyết Li thấy Diệp Phong truy hỏi ráo riết, căn bản không để cho nàng thời gian đắn đo. Tư vị là lạ trỗi dậy mạnh mẽ trong lòng, khóc cười không được đành phải âm thầm mắng mỏ, vừa định mở miệng biểu thái, Diệp Phong đột nhiên không còn thần sắc thâm tình, nhú mày tức giận, dọa nàng giật mình.

“Bé khí, mau bé khí!” Diệp Phong đột nhiên đứng dậy, nhìn về phía cửa phòng, miệng thì lo lắng dặn dò Tuyết Li.

“Làm sao vậy ... di, có mùi gì đó ... kì quái, chóng mặt quá ...”

Tuyết Li đứng dậy, nhìn hành động cổ quái của Diệp Phong, vừa lên tiếng hỏi, đã phát hiện một mùi hương kì lạ, lập tức cảm thấy choáng váng vô lực, người mềm nhũn ra ngồi trên ghế.

“Kẻ nào bên ngoài, lập tức lăn đến đây cho lão tử!” Diệp Phong nhìn nhìn Tuyết Li, thoáng nhú mày nhưng không khẩn trương quá mức, nhìn phía cửa phòng trầm giọng quát lên. Ngay lúc Tuyết Li vừa định trả lời truy vấn của hắn, hắn đã ngửi được mùi hương kì lạ này, biết rõ đó là một loại xuân dược!

May cho hắn là từ sau khi bị Á Sát Lâm dùng khói mê mê đảo, do kinh hãi mà tu luyện Khu độc công và Bể khí công trong bảo điện, lập tức bế khí đem kì hương bức ra ngoài, nếu không bây giờ hắn cũng sẽ ngồi tê liệt trên ghế như Tuyết Li.

Chơi với loại thủ đoạn hạng ba dễ tiện như xuân dược, mê dược, Diệp Phong nếu muốn dùng, tuyệt đối có thể tính là cao thủ thượng thặng. Bây giờ có kẻ ngang nhiên dùng loại thủ đoạn này đùa với hắn, làm mất thời cơ cực tốt để cướp lấy phương tâm mỹ nhân của hắn, hắn nếu không giáo huấn đối phương một chút, khẳng định nuốt không trôi cục giận này!

Chương 171 : Liên Minh Bạch Hồ Mỹ Nhân , Thường Tế Xích Lỗ

Thiên Sứ

Dịch: darkpanther

“Không đơn giản, thật không đơn giản, Lôi Ân công tước quả nhiên thực lực siêu cường, đúng là danh bất hư truyền, ngay cả Cực lạc câu hồn yên cũng không mê đảo được ngài, bội phục, bội phục!”

Tiếng quát của Diệp Phong vừa dứt, thanh âm nữ nhân ngọt ngào thanh thúy dễ nghe vang lên, một bạch hồ mỹ nhân mặc váy ngắn màu trắng, chân mang giày ngắn cũng màu trắng, đùi đẹp thon dài lồ lộ, phía sau ngọc đồn tròn trịa sẵn chắc vững vẩy một cái đuôi cáo trắng, đẩy cửa phòng, bước từng bước nhẹ nhàng, mang theo nụ cười mê người tiến vào, đôi mắt hạnh lóng lánh như nước, thần sắc vũ mị lộ vẻ câu hồn dụ nhân.

“Ha, một hồ ly tinh đẹp đến mức làm người khác rung động!?” Diệp Phong kinh ngạc nhìn bạch hồ mỹ nhân, cùng với tuyết thổ thực nữ La Lan phía sau nàng, hứng thú bị khơi dậy, không lập tức động thủ, cúi người đem Tuyết Li đang phát tác được lực, dục hỏa tràn ngập toàn thân ôm vào lòng, nhìn bạch hồ mỹ nhân cười nhạt nói: “Nói đi, các ngươi có ý đồ gì!”

“Hi hi, Lôi Ân công tước thật là một người thống khoái!” Bạch hồ mỹ nhân không để ý đến câu gọi hồ ly tinh của Diệp Phong, hai mắt nhìn Diệp Phong ôm Tuyết Li đang phát tình, lác lác cười duyên, ôn nhu nói: “Kì thật, hôm nay ta chỉ muốn hợp tác cùng Lôi Ân công tước mà thôi!”

“Ô? Hợp tác? Dùng xuân dược khiến ta mê mẩn đến vô lực rồi hợp tác à? Nếu ta bây giờ trúng độc, hình như nên gọi là uy hiếp thì đúng hơn?!” Diệp Phong nhìn bạch hồ mỹ nhân khẽ cười nhạt, tay phải tăng lực ôm chặt Tuyết Li đang muốn xé y phục của hắn, trong lòng cảm khái loại xuân dược con mẹ nó này quá mạnh, lại có thể khiến thánh khiết mỹ nữ trở thành bộ dạng phát tình thế này.

Tuyết Li hít phải Cực lạc câu hồn yên, tình trạng đã tới mức dục hỏa phần thân, hay tay gắt gao ôm Diệp Phong, bộ ngực kiên đỉnh bão mẫn không ngừng ma sát trước người hắn, cặp chân đẹp chon dãi thẳng tắp đều muốn quăn lấy người hắn. Khiến dục hỏa của hắn cũng dâng cao, nếu không phải có bạch hồ mỹ nữ và La Lan ở đây, Khải Đặc và Ai Đức lại

không biết sinh tử thế nào, hắn bây giờ khẳng định đã đem Tuyết Li làm ngựa cưới rồi.

“Lạc lạc, nhân gia dùng đến Cực lạc câu hồn yên, chỉ do sợ Lôi Ân công tước không chịu hợp tác thôi!” Bạch hồ mỹ nhân nhìn thẳng Diệp Phong vũ mỉa cười duyên, cặp mắt như nước ném cho hắn một cái nhìn cực kì câu hồn.

‘Thao, một tao hồ ly tiêu chuẩn, nếu có thể cưới lên nàng một đêm, tư vị khẳng định không tệ ... hắc hắc ...’ Diệp Phong nhìn bộ dạng vũ mỉa phong tao của bạch hồ mỹ nhân, trong lòng nghĩ bấy cười xấu, hai tua ôm ngang eo Tuyết Li đang dục hỏa phần thân nâng dậy, gần như ngồi trên ghế. Nhìn về phía bạch hồ mỹ nhân hỏi: “Nói kế hoạch của ngươi ra, có lẽ chúng ta có thể hợp tác!”

“Hi hi, cùng Lôi Ân công tước nói chuyện đúng là thống khoái!” Bạch hồ mỹ nhân cười hi hi phong tình vạn chủng, cùng La Lan đóng cửa ngồi bên cạnh giường, nhìn Diệp Phong nói: “Nếu ta đoán không sai, Lôi Ân công tước lần này đến đây là muốn trợ giúp dục nhân vương quốc, đánh lui thú ải liên quân có đúng không?”

“Ân, ngươi nói không sai, mà chuyện này muốn đoán cũng không khó!” Diệp Phong trố mắt Tuyết Li động tình thở hổn hển lại, nhìn bạch hồ mỹ nữ gật đầu trả lời, hỏi ngược lại: “Ngươi sẽ không muốn ta giúp thú ải liên quân đối phó dục nhân vương quốc chứ?”

“Đương nhiên không phải, nếu ta để ngài đối phó dục nhân vương quốc, ngài làm thế nào giải thích với Tuyết Li tướng quân ngài đang ôm đây? Lạc lạc ...” Bạch hồ mỹ nhân nhìn Tuyết Li đang phát tình, cười đùa vì câu nói của Diệp Phong, nói ra một lời kinh người: “ta muốn ngài giúp ta cướp lấy thú nhân vương quốc!”

“A?? Người nói sao? Người nói lại một lần nữa xem?!” Diệp Phong giật mình mình bạch hồ mỹ nhân.

Bạch hồ mỹ nhân nghiêm chỉnh nói lại: “Ta muốn Lôi Ân công tước ngài giúp ta đoạt lấy thú nhân vương quốc!!”

“Hắc, có chút ý tứ đó!” Diệp Phong nghe sự xác nhận của bạch hồ mỹ nhân, buồn cười nghiêng đầu nhìn nàng, “Nàng là một bạch hồ nhân, không ngờ lại muốn mưu đoạt thú nhân vương quốc? Là hồ nhân vương của các nàng muốn tạo phản à?”

“Lạc lạc, ta chính là hồ nhân vương của thế hệ này, Nguyệt Oánh- Cách Lâm!” Bạch hồ mỹ nhân cười duyên liếc mắt đưa tình với Diệp Phong.

“Cáp, có ý tứ, thật có ý tứ!” Bạch hồ nhân là vương tộc của hồ nhân, đó là thường thức của đại lục, Diệp Phong tự nhiên biết, bất quá hắn không ngờ bạch hồ mỹ nhân trước mắt lại là hồ nhân vương, không kèm được lắc đầu cười lên, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ rồi hỏi: “Vì sao lại muốn hợp tác với ta?”

Nguyệt Doanh cười khanh khách nói: “Bởi vì thế lực lớn của Lôi Ân công tước, lại có Tư Lược đoàn bộ đội tinh nhuệ, hơn nữa không chỉ có thể có hai bên Mạt La đế quốc, Quang Minh giáo đình hỗ trợ mà gần đây tựa hồ cùng Phi Nhã nữ vương của Quang Minh đế quốc có điểm quan hệ, muốn tìm đồng bạn để hợp tác, tự nhiên sẽ tìm loại đại nhân vật như ngài chứ!”

“Ân? Nàng đối với sự tình của ta tựa hồ rất rõ ràng?” Diệp Phong nhíu mày nhìn chòng chọc vào bạch hồ mỹ nhân.

“Sai, theo như ta thấy, ngoại trừ thân tín của Lôi Ân công tước, sợ rằng không ai biết rõ ràng sự tình của ngài, ta nói vừa rồi chỉ là dựa theo một số ít tình báo mà suy đoán thôi. Hi hi, ta nói trúng rồi sao?” Nguyệt Doanh mỉm cười phong tình vạn chủng nhìn Diệp Phong

‘Tiểu nương bì này không đơn giản!’ Diệp Phong nhìn bạch hồ mỹ nhân, trong đầu kinh hãi nghĩ thầm, hỏi đùa: “Nếu ta giúp nàng đoạt được thú nhân vương quốc, ta có thể có được điều gì tốt?”

“Chỉ cần ngài giúp ta đoạt được thú nhân vương quốc, ngài muốn điều gì tốt gì cũng được!” Bạch hồ mỹ nhân Nguyệt Doanh nghiêm chỉnh trả lời.

“Ô? Ta muốn gì cũng được?” Diệp Phong nghe vậy ngạc nhiên khẽ nhìn bạch hồ mỹ nhân, cười xấu xa nói: “Nếu ta muốn mỹ nhân như nàng thì sao?”

“Có thể. Chỉ cần ngài giúp ta đoạt được thú nhân vương quốc, ta sẽ để cho ngài muốn làm gì thì làm!” Bạch hồ mỹ nhân hai mắt nhìn Diệp Phong rất nghiêm trang trả lời.

‘Tiểu nương bì này lại ngang nhiên có dã tâm lớn như vậy? Để ta muốn làm gì thì làm? Ân ... điều kiện này thật sự là mê người à ...’ Diệp Phong nhìn vẻ mặt nghiêm trang của bạch hồ mỹ nhân, cảm giác không giống nói dối, trong lòng vừa nghi hoặc đồng thời lại không kèm được sắc tâm và ý nghĩ bậy bạ trong đầu, trầm tư nói: “Muốn đoạt lấy cả thú nhân vương quốc không phải là việc dễ dàng, nàng muốn tìm ta hợp tác, cũng nên có kế hoạch gì chứ?”

“Đương nhiên, nếu không có kế hoạch, ta thế nào lại dám cùng Lôi Ân công tước hợp tác chứ!” Nguyệt Doanh thấy Diệp Phong muốn nghe kế hoạch, trong lòng biết hẳn đã có ý hợp tác, lập tức lộ ra nụ cười cao hứng, vũ mị trả lời, đem kế hoạch trong lòng trình bày hết cho Diệp Phong.

“Ân, Nguyệt Doanh nữ vương không hổ là hồ nhân vương tinh minh, kế hoạch này thật sự cao minh. Mong là chúng ta hợp tác vui vẻ!” Diệp Phong nghe xong kế hoạch, nhìn bạch hồ mỹ nhân Nguyệt Doanh, trong lòng nghĩ bấy cười thầm, bội phục dựng ngón cái lên!

“Lạc lạc, kế hoạch cao minh đến đâu, cũng phải có Lôi Ân công tước hỗ trợ mà!” Nguyệt Doanh thấy Diệp Phong đã đáp ứng hợp tác, ném cho Diệp Phong một ánh mắt hồ mị phong tao khiến hẳn trong lòng ngứa ngáy, trong ngực lại có Tuyết Lị đang phát tình, thật sự là muốn lấy mạng của sắc lang mà!

“Nếu chúng ta bây giờ đã là quan hệ hợp tác, Nguyệt Doanh nữ vương có thể nói cho ta biết hay không, nàng như thế nào biết ta ở tại Tật Tư Đặc Lộ thành? Còn có vị tuyết thổ lão bảo(tú bà) này, có quan hệ gì với nàng? Hai thủ hạ của ta tình huống như thế nào?” Đột nhiên nhận được một thu hoạch ngoài ý muốn, lưu manh công tước nhìn bạch hồ mỹ nhân, nói ra nghi hoặc trong lòng mình.

Nguyệt Doanh ngọt ngào cười nói: “Một tổ chức tình báo nhỏ gọi là Thương Ưng, Lôi Ân công tước có nghe nói qua chưa? Vị tuyết thổ tỷ tỷ này là thủ lĩnh của Thương Ưng, là bộ hạ của ta, ngài xuất hiện tại Tật Tư Đặc Lộ thành thì ta đã được thông tri. Còn về hai thuộc hạ của ngài, đại khái là đang còn vui chơi, ta chưa hề động đến họ!”

“Ồ, tổ chức tình báo Thương Ưng kia nguyên lai là thuộc về nàng!” Diệp Phong nghe vậy rất ngạc nhiên nhìn Nguyệt Doanh, trong lòng càng thêm không dám kinh thường hồ ly tinh phong tao này, nhìn Tuyết Lị trong lòng đang rên rỉ giãy dụa, hỏn hển cầu hoan, quay lại nói với bạch hồ mỹ nhân: “Ta nói Nguyệt Doanh nữ vương, nàng bây giờ nên có giải dược trên người, trò đùa nhỏ này của nàng, phỏng chừng mỹ nhân này của ta không chịu nổi nữa đâu!”

“Lạc lạc, Lôi Ân công tước, một cơ hội tốt để có được con gái của Ước Hàn công tước, chẳng lẽ ngài lại buông tay? Dùng phương thức của ngài giúp nàng giải độc, không phải là nhất cử lưỡng tiện sao. Ta chọn dùng Cực lạc câu hồn yên, chính là giúp ngài khỏi bận rộn, ngài phải cảm tạ ta đó!”

Nguyệt Doanh phong tao cười duyên, mập mờ nháy mắt với Diệp Phong, cùng với La Lan đứng dậy muốn rời đi.

‘Trời ạ, tao hồ ly này con mẹ nó quá gian xảo... hắc hắc, bắt quá đề nghị của ả rất hay ...’ Tuyết Li trúng Cực lạc câu hồn yên, đã mất đi ý thức suy nghĩ, trong đầu chỉ còn lại ý niệm tâm hoan, hơn nữa nàng trúng độc trước nên không biết Diệp Phong giở trò quỷ. Diệp Phong hoàn toàn có thể giả vờ cũng trúng Cực lạc câu hồn yên ...

“Suy nghĩ của Nguyệt Doanh nữ vương thật cao minh!” Diệp Phong cao hứng ôm Tuyết Li đi tới sát phía trước của Nguyệt Doanh, kề bên tai ả cười hề tiện: “Nói cho ta biết, nàng là xử nữ à?”

“Đương nhiên, sau khi đại sự thành công, ta sẽ đem lần đầu tiên tất cả đều trao cho ngài. Bây giờ ngài cứ hưởng thụ thiên sứ động tình này đi, ta sẽ thông tri cho thuộc hạ của ngài an tĩnh chờ đợi, lác lác ...” Nguyệt Doanh vũ mị cười duyên, cùng La Lan đi ra ngoài đóng cửa phòng lại.

‘Đồ lăng lơ, sớm muộn cũng sẽ giải quyết ngươi!!’ Diệp Phong nghĩ đến Nguyệt Doanh phong tao, ôm Tuyết Li đang động tình, đem nàng đặt lên giường.

“Lôi Ân, giúp ta, giúp ta, ta khó chịu quá, mau giúp ta một chút ...”

Mất đi dự kềm hãm của hai tay Diệp Phong, Tuyết Li vốn dục hỏa phân thân, lập tức khó chịu xé loạn y phục, mái tóc dài mềm mại màu trắng thánh khiết, bộ ngực kiên đỉnh bão mãn, anh đào màu hồng mỹ lệ mê người, tiểu phúc phẳng lì quang khiết, eo thon tinh tế mềm mại, đôi cánh cao quý trắng như tuyết, ngọc đồn tròn trịa sẵn chắc, đùi đẹp thon dài trắng nõn, chân ngọc lả lướt mềm mượt, mỗi thứ đều là trí mạng hấp dẫn với Diệp đại sắc lang, nhìn thấy huyết mạch hẳn như trương lên.

“Hắc hắc, Lị Lị mỹ nhân của ta, đêm nay lão công tương lai nhất định sẽ yêu nàng thật tốt ...”

Tên sắc lang cười đều dâm đãng vô sỉ, nhanh chóng cởi bỏ quần áo, leo lên giường đem Tuyết Li đang rên rỉ cầu hoan đặt dưới thân, tay trái vuốt ve bộ ngực kiên đỉnh bão mãn, tay phải nắn bóp ngọc đồn tròn trịa sẵn chắc, miệng rộng hôn ngấu nghiền đôi môi thơm mềm mại hồng nhuận, tham lam cướp lấy nụ hôn đầu của Tuyết Li, phóng túng điên cuồng quán lấy lưỡi thơm của nàng.

“Giúp ta ... giúp ta ...”

Tuyết Li hay tay ôm lấy cổ Diệp Phong, đùi đẹp thon dài quặp vào hông hắn, thân thể mềm mại áp chặt ma sát vào thân dưới của hắn, cái miệng nhỏ nhắn bị chế trụ vẫn rên ư ử cầu hoan. Dục nữ thánh khiết cao quý đã bị Cực lạc câu hồn yên biến thành dục nữ rên rỉ cầu xin dưới khổ hạ của nam nhân.

“Li Li, bắt đầu từ hôm nay, nàng chính là nữ nhân của ta ...”

Diệp Phong ngẩng đầu rời khỏi đôi môi của Tuyết Li, nhẹ nhàng nói, hai tay khẽ vuốt đùi đẹp bên hông hắn, ngọc đồn tròn trịa sẵn chắc, ôm xóc nách Tuyết Li lên, giữ chặt nàng vào lòng ngực, tiểu hòa thượng tà ác tại hạ thể, vô cùng chính xác công nhập vào cấm địa của Tuyết Li ...

Chương 172 : Chiến Huống Ngụy Cơ , Lưu Manh Giá Đóa

Dịch: darkpanther

“Sát ...”

Đao quang kiếm ảnh, tiếng hô “sát” rung trời, lưỡi mác thiết mã, tiếng gươm rú liên miên, tiến công mãnh liệt của thú ải liên quân vào Táp Tư Đặc Lộ thành lại bộc phát, sát khí nồng đậm lan tràn dưới hoàng hôn. Binh tướng của dục nhân vương quốc và thú ải liên quân, tại vùng núi quanh co tại đông tây phía bắc Táp Tư Đặc Lộ thành, trên và dưới tường thành triển khai một trường chém giết khiến người khác nhiệt huyết sôi trào.

Mặc dù nói dục nhân là phi hành bộ đội trời sinh, khi thủ thành chiếm lợi thế về binh chủng, nhưng đối mặt với thú nhân cũng có một lượng lớn phi hành bộ đội, cùng với ải nhân leo trèo linh hoạt, bọn họ cũng không có cái gì gọi là ưu thế nữa.

Ứng nhân, điều nhân, bức nhân và các phi hành bộ đội khác của thú nhân, đang trên không tại tường thành phía bắc cùng dục nhân bộ đội tiến hành một cuộc đại đối đầu phô thiên cái địa của không quân. Thêm vào ải nhân linh xảo cùng lục quân thú nhân phía dưới leo thang công thành, khiến cục diện chiến trường trở nên vô cùng hoành tráng, thanh thế!

“Ha ha ha, Mễ Cách nguyên soái, dục nhân không còn binh lực chi viện cho phòng tuyến tại Táp Tư Đặc Lộ thành, lần này chúng ta nhất định có thể trước khi viện binh của nhân tộc tới, thành công đoạt lấy Táp Tư Đặc Lộ thành, chiếm giữ tất cả lãnh thổ do dục nhân sở hữu tại bắc đại lục!”

Phía bắc Táp Tư Đặc Lộ thành, đại bộ đội trung ương của thú ải liên quân, thú nhân nguyên soái là hoàng kim hùng sư Khố Lạc - Tây Đức, đứng trong đám đông binh tướng, nhìn công thành chiến kịch liệt trước mắt, nhìn ải nhân nguyên soái Mễ Cách-Lạp Tề bên phải, dương dương tự đắc cười to.

So với trên trăm vạn đại quân của thú nhân và ải nhân, chỉ có khoảng bốn mươi vạn dục nhân binh tướng đóng tại phòng tuyến Táp Tư Đặc Lộ, quả thật rất khó phòng thủ. Nếu không có viện binh tăng viện, phòng tuyến bị công phá là sự tình sớm muộn cũng xảy ra!

Hai đại đế quốc của nhân tộc điều động binh lực muốn trợ giúp dục nhân vương quốc, loại sự việc này tự nhiên không qua mắt được thú ải liên quân.

Để có thể đột phá phòng tuyến trước khi nhân tộc tới, chiếm cứ lãnh thổ của dực nhân tại bắc đại lục, thú ải liên quân lần này phát động một đợt tiến công mãnh liệt đối với lãnh thổ phương bắc của dực nhân, không chỉ tấn công Tạp Tư Đặc Lộ thành, những phòng tuyến còn lại đều đang kịch liệt chiến đấu!

“Ân, mặc dù thắng lợi của chúng ta đã trước mắt, bất quá vẫn cần thận là tốt!” So với thú nhân nguyên soái Khố Lạc đang dương dương tự đắc, ải nhân nguyên soái Mễ Cách cũng rất tự tin, nhưng vẫn bảo trì tâm tình cảnh giác như trước.

“Ha ha, Mễ Cách nguyên soái an tâm, Tạp Tư Đặc Lộ thành đã đến tình huống cùng đường mạt lộ, bây giờ sẽ do hoàng kim hùng sư đến tông vỡ cửa thành do chúng tự nhận là kiên cố, để đại quân tiến vào trong thành, ha ha ...” Khố Lạc nguyên soái cao hứng cười to, quay lại hạ lệnh cho đệ nhất thú nhân dũng sĩ ở bên trái: ”Nộ Nham, mang theo thứ đồ vừa đúc tạo, đến đánh vỡ cửa thành địch quân cho ta!”

“Rõ!”

Nộ Nham đã sớm nôn nóng, nghe tiếng hưng phấn lĩnh mệnh, quay đầu hét lớn một tiếng với Hoàng kim hùng sư đoàn phía sau, khiến bọn chúng vác lên một chàng kích khí(dụng cụ dùng tông cửa thành) bằng thép thô đại dài đến tám mươi thước, hò hét xông thẳng đến cửa bắc của Tạp Tư Đặc Lộ thành.

“Thú nhân không hổ là chiến sĩ trời sinh, với lực lượng của hoàng kim hùng sư, thêm vào cái loại kích khí này thì cửa thành Tạp Tư Đặc Lộ không chịu được bao lâu. Phòng tuyến cuối cùng của dực nhân tại phương bắc tỉnh, cuối cùng cũng bị công phá rồi ...” ải nhân nguyên soái Mễ Cách, nhìn hoàng kim hùng sư đang tiến lên, trong đầu suy nghĩ tán thán.

Trên tường thành Tạp Tư Đặc Lộ, Ước Hàn nguyên soái anh tuấn bất phàm, đang nhíu mày nhìn chiến huống trên không và mặt đất, lại thấy hoàng kim hùng sư vác một chàng kích khí bằng thép rất lớn xông tới, lập tức hiểu được dụng ý của quân địch, hạ lệnh: “Áo Ni Khắc, ngăn chặn hoàng kim hùng sư của địch nhân!”

“Rõ!” Quang Minh ma kiếm đoàn trưởng Áo Ni Khắc đang đứng nghiêm bên trái Ước Hàn nguyên soái, nghe xong mệnh lệnh lập tức hô hào Quang Minh ma kiếm đoàn, tung cánh bay lên, nhắm về phía hoàng kim hùng sư phía dưới đang muốn phá cổng thành.

“Tuyệt Lị, con không phải nói Tư Lược đoàn của Lôi Ân sẽ đến giúp sao? Như thế nào đến bây giờ cũng không thấy bóng dáng của hắn?” Ước Hàn nguyên soái thấy Quang minh ma kiếm đoàn triển khai hành động, quay đầu nhìn ái nữ bên trái lo lắng hỏi, trước mắt tình thế của họ nếu còn không có viện binh, tuyệt đối thủ không vững Tật Tật Đặc Lộ thành.

“Đợi thêm lát nữa, hắn nói nhất định sẽ đến, phỏng chừng có sự tình gì đó nên trì hoãn!” Tuyệt Lị nghe vậy nghĩ đến nam nhân đã cướp đi trinh thảo của nàng, mặt ngọc khẽ hồng nhẹ giọng trả lời, đôi mắt nhìn tình huống song phương địch ta trên chiến trường, tâm trạng tràn ngập tự tin đối với kế hoạch của tên xú nam nhân kia!

Ba ngày trước, đêm mà Tuyệt Lị trúng phải Cực lạc câu hồn yên, dưới sự ôn nhu xâm phạm của Diệp Phong, giải trừ thống khổ, hưởng thụ dư vận của cao trào rồi tiến vào mộng đẹp, nhưng hôm sau tỉnh lại, khi nàng phát hiện đang ở trong lòng Diệp Phong, hơn nữa đã thất thân, nhất thời xấu hổ vạn phần nên khóc đến nỗi giống như một đứa bé khóc nhe, trong đầu nhớ rõ hôm qua có người ám toán, nàng nghĩ phải mùi hương đó liền mất đi ý thức, những việc sau đó thì không rõ ràng lắm!

Diệp Phong lấy lý do có người cố ý ám toán, không đuổi kịp hung thủ, trở lại phòng nên bị xuân dược ảnh hưởng, từ đó thoát khỏi tội danh cố ý cướp đi trinh thảo của Tuyệt Lị, khoản thâm tình tỏ vẻ sẽ chịu trách nhiệm với Tuyệt Lị.

Tuyệt Lị đối mặt với việc mơ mơ hồ hồ thất thân, cùng với Diệp Phong thuyết phục sẽ có trách nhiệm với nàng, khiến suy nghĩ của nàng cực độ hỗn loạn, căn bản không biết làm thế nào cho tốt.

Diệp Phong không hổ là tên lưu manh đê tiện, thấy Tuyệt Lị không nói nên lời, tên giả hóa này liền nửa thô bạo nửa thâm tình ôm nàng vào lòng, thì triển lời ngon tiếng ngọt chuyên dùng lừa gạt nữ nhi, thêm vào Tuyệt Lị vẫn rất có hảo cảm với hắn, cuối cùng cũng theo vận mệnh then thùng đồng ý gả cho hắn.

Trịnh Khiết đã cho Diệp Phong, cũng đáp ứng sẽ gả cho hắn, cho nên Tuyệt Lị vốn quan tâm dự nhân vương quốc tự nhiên có thể danh chính ngôn thuận biết kế hoạch đối phó thú ải liên quân của Diệp Phong, để hắn giúp quốc gia của mình.

“Ai, hy vọng bộ đội của hắn có thể đến kịp lúc, nếu không Tật Tật Đặc Lộ thành thất thủ, lãnh thổ nước ta tại bắc đại lục sẽ không thể bảo toàn!”

Ước Hàn nguyên soái vẫn chưa biết quan hệ của Tuyết Lị và Diệp Phong, nhìn cục diện chiến trường, nhú mày cảm khái.

Trên sườn một hòn núi nhỏ cách mười dặm về phía đông của Tạp Tư Đặc Lộ thành, bạch hồ mỹ nhân Nguyệt Doanh, tay cầm viễn vọng kính của địa tinh, nhìn chiến hướng trên dưới của Tạp Tư Đặc Lộ thành, không kèm được nghi hoặc lẩm bẩm, “Tên Lôi Ân này rốt cuộc đang làm trò quỷ gì, thần thần bí bí đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện!”

“Thú ải liên quân có trên trăm vạn binh, chỉ bằng vào Tư Lược đoàn của hắc, làm thế nào đẩy lùi thú ải liên quân, ta xem hắc hơn phân nửa là đang khoác lác!” Tuyết tỏ thực nữ La Lan, đứng bên cạnh Nguyệt Doanh không tin nói, “Hò vương, ngài nghĩ hắc thật có thể giúp ngài đoạt lấy thú nhân vương quốc á?”

“Lôi Ân-Pháp Lôi Nhĩ này là một nam nhân giống như một câu đố, luôn làm ra sự tình khiến người khác giật mình, người ngàn vạn lần đừng xem thường hắc!” Bạch hồ mỹ nhân nhìn chiến hướng ở Tạp Tư Đặc Lộ thành, trong miệng nhàn nhạt trả lời, lại lập tức cười nói: “Cho nên vấn đề hắc có thể giúp chúng ta cướp lấy thú nhân vương quốc hay không, cứ thử sẽ biết, dù sao theo kế hoạch mà làm, chúng ta tuyệt đối sẽ không có hại!”

La Lan nghe Nguyệt Doanh nói xong, nghĩ lại rất nhiều sự tích của Lôi Ân, gật gật đầu yên lặng đứng bên cạnh Nguyệt Doanh, không còn tiếp tục cho ý kiến gì nữa.

“Ha ha ha, thế nào, Áo Ni Khắc mỹ nam tự xưng thanh cao, mắt nhìn dục nhân các người giữ không nổi trận địa, người có cảm tưởng gì?”

Quang Minh ma kiếm đoàn của Áo Ni Khắc muốn ngăn chặn hoàng kim hùng sư đoàn, bị phi hành bộ đội dự bị của thú ải liên quân cản trở, thú nhân đệ nhất dũng sĩ Nộ Nham, đại lĩnh hoàng kim hùng sư tiếp tục lao tới trước, đồng thời tự đắc cười nhạo lão cừu nhân Áo Ni Khắc.

“Đáng ghét!!” Trước mặt phải đối đầu với một số lớn phi hành bộ đội cản trở, Quang Minh ma kiếm đoàn không thể đến ngăn chặn Hoàng kim hùng sư đoàn đang muốn công thành, Áo Ni Khắc nghe Nộ Nham nói xong, nhất thời tức giận hét lớn một tiếng, phân phó thuộc hạ thoát khỏi dây dưa một cách nhanh nhất, một mình tung cánh bay về phía Nộ Nham, chuẩn bị xử lý tên Hoàng kim hùng sư đoàn trưởng này.

“Hừ, tới hay lắm, hôm nay chúng ta trước mặt hai bên quân đội quyết một trận tử chiến!”

Nộ Nham hiểu chiến, sớm đã muốn cùng Áo Ni Khắc đường đường chính chính so tài một phen, bây giờ thấy hắn một mình bay tới, lập tức một tiếng sư tử rống hung phấn vang lên, vung lang nha bổng trong tay lên, nghênh tiếp Áo Ni Khắc đang từ trên không lao tới, cùng hắn triển khai chém giết.

Trừ hoàng kim sư vương có đại địa sáo trang thì không tính, Nộ Nham này là thú nhân đệ nhất dũng sĩ, cùng dực nhân vương quốc đệ nhất cường giả Áo Ni Khắc, tại trung ương của chiến trường triển khai chém giết, lập tức trở thành tiêu điểm khiến người khác để mắt. Binh tướng của song phương đều cổ vũ cho cường giả của nước mình!

Không có Quang Minh ma kiếm đoàn ngăn chặn, binh tướng của Hoàng kim hùng sư đoàn khiêng cự đại thiết chế chàng kích khí, chịu đựng mưa tên công kích từ trên tường thành, dũng mãnh lao tới dưới thành, luân phiên triển khai công kích vào cửa thành bằng gỗ dày, tiếng bang bang vang lên không ngừng bên tai, cửa thành căn bản không chịu nổi loại chàng(đánh,tông) kích cường lực này, đánh lâu tất bị phá!

Ước Hàn nguyên soái đứng trên tường thành, thấy tình huống này trong lòng lo lắng vạn phần, miễn cưỡng điều động một nhánh dực nhân trường thương đoàn, lao ra ngăn chặn sự công kích của hoàng kim hùng sư.

“Tốt, chúng binh tướng, vì vinh diệu của liên quân, theo ta ...”

So với Ước Hàn nguyên soái đang lo lắng, thú nhân nguyên soái Khố Lạc và ả nhân nguyên soái Mễ Cách, nhìn cục diện trên chiến trường, đều lộ ra nụ cười hưng phấn, đưa mắt nhìn nhau, Khố Lạc nguyên soái dẫn đầu mở miệng gầm lên một tiếng hạ lệnh, muốn phát động tổng tấn công, song khi gã còn chưa phát ra một chữ “Tiến”, một trận tiếng long ngâm trong trẻo từ phía tây vang lên, khiến gã chấn động, quay đầu nhìn về phía tây.

Hoàng hôn chiếu rọi bầu trời phía tây Tịch Tư Đặc Lộ thành, lưu manh công tước chân đạp song đầu cự long Thánh Ma, miệng ngâm Thanh sáng tiêu hồn, thân mặc áo khoác cổ cao, dẫn đầu ba nhánh phi hành bộ đội Long ung kị sĩ đoàn, Bạch điều xạ thủ đoàn, Hỏa thương xạ thủ đoàn của Tư Lược đoàn, nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt của binh tướng hai bên tại chiến trường.

“Tới rồi, tới rồi, Tư Lược đoàn của Lôi Ân đã tới!” Tuyết Lị vốn đang yên tĩnh xem xét chiến hướng và chờ đợi Tư Lược đoàn đuổi tới, nhìn luyện nhân(người yêu) đang cười rống dẫn quân đến, lộ ra cao hứng hoan hô.

Ước Hàn nguyên soái thờ phào nhẹ nhõm đồng thời quan sát tứ phía tìm số bộ đội còn lại của Tư Lược đoàn, thầm nghĩ Lôi Ân nếu chỉ đài lĩnh phi hành bộ đội tới đây thì khẳng định không đem lại tác dụng gì lớn, trong thời khắc thế này thì hỏa pháo bộ đội của hắn mới là trợ lực lớn nhất cho việc thủ thành!

“Lôi Ân-Pháp Lôi Nhĩ?”

Khố Lạc nguyên soái của thú nhân và Mễ Cách nguyên soái của ải nhân nhìn lưu manh công tước ở trên không phía tây, kinh ngạc đưa mắt nhìn nhau, e ngại bắt đầu điều động phi hành bộ đội, chuẩn bị khi hỏa pháo bộ đội nổi danh của Tư Lược đoàn vừa xuất hiện, thì lập tức tiêu diệt chúng, để tránh bọn chúng đem lại thương vong rất lớn cho liên quân!

Chương 173 : Đả Kiếp Liên Quân , Âm Hiểm Độc Kế

Dịch: darkpanther

“Trời ơi, băng sương long ung, cả một binh đoàn băng sương long ung à, bọn chúng làm thế nào có được nhiều băng sương long ung như vậy?”

“Trước tiên là một con băng sương cự long, tiếp theo lại có một con song đầu cự long, bây giờ lại xuất hiện nhiều băng sương long ung như vậy, rốt cuộc Lôi Ân-Pháp Lôi Nhĩ có vận may gì vậy?”

Lưu manh công tước đài lĩnh phi hành bộ đội của Tư Lược đoàn, dừng lại tại phía tây bắc của Tập Tư Đặc Lộ thành, cùng dực nhân bộ đội và thú ải liên quân hình thành một hình tam giác, binh tướng song phương đang chém giết, thấy một binh đoàn có trên một vạn băng sương long ung biên chế chỉnh tề, đều lộ ra thần sắc rung động.

“Lôi Ân công tước, trường chiến tranh này cùng Mạt La đế quốc của người không có quan hệ, hy vọng người không tự gây phiền phức cho mình, kẻ chỉ viện dực nhân vương quốc chính là địch nhân của thú ải liên quân chúng ta!”

Thú nhân nguyên soái Khố Lạc, sau khi đánh giá một phen băng sương long ung của Long ung kỵ sĩ đoàn, tâm trạng mặc dù còn hiếu kỳ, nhưng cũng chưa ngại nhánh bộ đội này, ngẩng đầu mở cái miệng rộng như chậu máu rống lên nhắc nhở Diệp Phong.

“Ách? Chỉ viện dực nhân vương quốc? Ta có nói muốn chỉ viện dực nhân vương quốc à? Hùng sư nguyên soái nhà người không nên đoán bừa a!” Diệp Phong nhàn hạ ngồi xổm trên lưng Thánh Ma, tay trái vuốt ve đầu của Tiểu Hắc bên chân hắc, hút thuốc cúi đầu nhìn Khố Lạc nguyên soái trong đám đông thú ải liên quân, hiếu kỳ hững hờ hỏi, vì hắc đã dùng đến Sư hồng công nên mặc dù giống như nói chuyện bình thường, nhưng thanh âm vẫn rót vào trong tai mọi người rất rõ ràng!”

“Không phải đến chỉ viện thì hắc đến làm gì?” Khố Lạc nguyên soái và Mễ Cách nguyên soái, nghe Diệp Phong nói xong, đưa mắt nhìn nhau, đều lộ ra thần sắc khó hiểu. Ước Hàn nguyên soái trên tường thành càng bị dọa nhảy dựng, giật mình nhìn về phía Tuyết Lị hỏi việc này là thế nào.

“Lôi Ân, chàng lại quậy phá gì nữa đây ...” Tuyết Lị bị phụ nhân hỏi cũng không biết trả lời thế nào, hai mắt lo lắng nhìn luyến nhân, trong đầu

bắt mãi quả trách.

“Hừ, Lôi Ân-Pháp Lôi Nhĩ đáng chết. Khăng định chỉ là đến để khoe mẽ thôi!” Áo Ni Khắc và Nộ Nham đang chiến đấu dây dưa, nhìn xem Diệp Phong đồng thời bức bối mắng thăm.

“Lôi Ân công tước, ngươi nếu không có ý chi viện dực nhân vương quốc, vậy người mang nhiều binh đến đây để làm gì?” Khố Lạc nguyên soái ngẩng đầu nhìn Diệp Phong nghi hoặc hỏi.

“Ha ha ha, đến làm gì? Chuyện này còn cần phải hỏi sao? Tư Lược đoàn của ta thường làm gì?” Diệp Phong thở ra một hơi khói thuốc, cúi đầu cười to hỏi ngược lại Khố Lạc.

“Tư Lược đoàn làm gì? Chẳng lẽ ngươi muốn đánh cướp?!” Khố Lạc càng thêm nghi hoặc nhìn Diệp Phong.

“Thao, rốt cuộc con mẹ nó cũng bắt đầu hiểu rồi. Không sai, lão tử hôm nay chính là đến để ăn cướp. Tất cả thú nhân và ả nhân nghe lão tử nói đây, lập tức buông vũ khí, tháo trang bị xuống rồi cút đi, nếu không sẽ giết không tha!” Lưu manh công tước đứng thẳng dậy, chỉ vào thú nhân và ả nhân trên trời lẫn dưới đất, hung hăng tự đắc trầm giọng hét lớn!

“Đánh cướp thú ả liên quân?” Ước Hàn, cùng với bọn binh tướng bên phía dực nhân, nghe xong lời nói của Diệp Phong, đều có vẻ mặt dờ khóc dờ cười.

“Tên gia hỏa này thật sự là giỏi diễn trò ... a ...” Tuyết Lị nhìn Diệp Phong trên không, tâm tình tức giận mắng khẽ một câu, kết quả cũng không nhìn nổi bắt đầu cười lên, nàng biết kế hoạch của Diệp Phong, nên cực kỳ tin tưởng vào Diệp Phong.

“Ha ha, tốt, rất tốt, người quả nhiên rất ngông cuồng, hy vọng người được “tiếp đãi” xong sẽ giảm bớt ngông cuồng. Hồng ưng quân đoàn, tiêu diệt phi hành bộ đội của hắn cho ta!” Hoàng kim hùng sư quá giận đến cười lên, gầm gừ quát thét chỉ vào Diệp Phong trên cao.

“Các huynh đệ. Sát. Giải quyết cái tên ngu ngốc mơ mộng không biết tốt xấu đó. Cho hắn biết sự lợi hại của thú nhân chúng ta!” Tướng quân của Hồng ưng quân đoàn, nghe xong mệnh lệnh của Khố Lạc nguyên soái, lập tức quát lớn dẫn đầu hồng ưng nhân, triển khai trùng phong về phía Diệp Phong vốn khinh thị bọn họ.

“Viên trận!”

Lập Phi Nhi, Kiệt Nã Tư, Phi Phi ba người trên không thấy địch nhân xông tới, trước sau mở miệng quát lớn, hô hào thuộc hạ nhanh chóng hình thành một hình tròn trên không trung, bên ngoài là long ung kị sĩ mang trọng trang khải giáp bằng cương thiết có lực phòng ngự rất mạnh, bên trong là bạch điêu xạ thủ và hỏa thương xạ thủ đang nhắm bắn.

“Hừ, Lôi Ân, ngươi nghĩ là bày ra một trận hình cổ quái thì có thể gây ra tác dụng sao? Hôm nay bốn soái sẽ bắt người trả giá bằng cả tính mạng cho sự ngông cuồng của ngươi!” Tam đại phi hành bộ đội của Tư Lược đoàn lập nên một trận hình cổ quái, khiến binh tướng hai bên trên chiến trường đều lộ ra thần sắc kinh ngạc, Khố Lạc nguyên soái thì khinh thường hừ lạnh hét lớn.

“Toàn là bọn con cháu chỉ biết nói mà không làm, kim mao đại cầu, có bản lĩnh thì tên nô tài ngươi cứ lên đây mà giết lão tử!”

Bên trong viên trận, Diệp Phong đứng trên lưng rồng, nhìn hồng ung nhân đang lao tới gần, cùng với hoàng kim hùng sư Khố Lạc phía dưới, khẽ cười nhạo đầy đều cang, nhanh chóng lấy ra Quang Minh sáo trang, mang lên trên người. Thoáng chốc, bạch mang thần quang chói mắt đột nhiên lóe lên từ trên người hắn, dưới ánh mắt kinh thán của binh tướng hai bên trên chiến trường, bắn thẳng lên chân trời!

“Tiểu quỷ, con mẹ ngươi đừng dựa vào Quang Minh sáo trang mà xem thường người khác, hôm nay hồng ung quân đoàn chúng ta sẽ cho người biết cái gì gọi là chết. Quang Minh sáo trang của ngươi, nhất định trở thành đệ nhị sáo quốc bảo của thú nhân vương quốc chúng ta.”

Tướng quân của Hồng ung quân đoàn dẫn quân tiến đánh, vùng thương chỉ vào Diệp Phong cười lạnh mắng to, kêu gọi hồng ung chiến sĩ cầm cương thương triển khai chém giết với long ung kị sĩ ở bên ngoài viên trận của Tư Lược đoàn.

“Hắc hắc, thần quang một khi xuất ra, lập tức các người sẽ nếm được mùi vị của sự sợ hãi!” Diệp Phong nghe xong tiếng mắng, hai mắt nhìn chăm chăm vào tướng quân của Hồng ung quân đoàn, trong đầu hung hăng nghĩ thầm, Thánh Ma to lớn lạng lẽ bay khỏi viên trận, huy vũ Quang Minh thánh kiếm trong tay, thi triển “Kiếm ngạo thương khung, tru yêu tà” tạo ra cự hình bạch mang kiếm khí dài trăm trượng, giống như một tên đồ tể khát máu lao vào giữa đội ngũ của hồng ung nhân, lạnh lùng triển khai đâm chém điên cuồng, căn bản không kẻ nào ngăn nổi cự hình kiếm khí của hắn!

“Quá mạnh, đây là uy lực của Quang Minh sáo trang sao?”

Song phương binh tướng đang chém giết giữa chiến trường, nhìn cự hình kiếm khí của Diệp Phong, đều lộ ra thần sắc chấn kinh, tâm trạng đều hướng về năng lực vô hạn của Quang minh sáo trang. Cũng như vậy, bạch hồ mỹ nhân Nguyệt Doanh và tuyệt thổ thực nữ La Lan, ở phía đông cách đó mười dặm, thông qua viễn vọng kính cũng thấy được tình cảnh đó, trong lòng rất hâm mộ Lộ Ân có được thứ đồ tốt như Quang Minh sáo trang!

“Nếu có thể đoạt lấy Quang Minh sáo trang trở về, công lao này so ra còn lớn hơn đánh chiếm Tạp Tư Đặc Lộ thành!” Thú nhân nguyên soái Khố Đặc, cùng ải nhân nguyên soái Mễ Cách, nhìn Quang Minh sáo trang trên người Diệp Phong trên không, trong mắt tràn ngập dục vọng muốn cưỡng đoạt.

“Một lũ ngu ngốc không biết chuyện, tưởng đây đều là năng lực của Quang minh sáo trang à? Hừ hừ ...” Diệp Phong vung múa kiếm khí chém giết một lúc, nghe những tiếng kinh hô xung quanh, trong lòng vì địch nhân bỏ qua thực lực của hắn nên khinh thường, ra hiệu cho Tiểu Hắc lấy đoản kiếm của nó từ không gian giới chỉ ra, chui vào giữa bọn hồng ung chiến sĩ nhanh chóng tề(cắt, làm thịt) sát!

“Mẹ nó, con khỉ nhỏ này lợi hại quá, mọi người cẩn thận ... a ... đừng ...”

Tiểu Hắc tay phải cầm đoản kiếm, giống như một bóng đen đoạt mệnh vờn qua lại, tốc độ mắt thường không thể thấy, lướt tới lướt lui trong đám hồng ung chiến sĩ, mỗi lần thân ảnh lóe lên là đoạt lấy tính mạng của một hồng ung chiến sĩ, làm cho hồng ung chiến sĩ phần nộ cực độ, nhưng biện pháp để bắt nó thì một chút cũng không có.

Băng sương long ung mặc dù chỉ có một phần ba thực lực của cự long, nhưng mức độ cứng rắn của lân giáp của chúng có thể so với cự long. Bọn chiến sĩ của hồng ung quân đoàn chỉ vừa tiếp xúc liền lĩnh ngộ được sự cường hãn của long ung kị sĩ, phát giác trận thế này không đơn giản.

Thủ phía trước là long ung kị sĩ có lực phòng ngự rất mạnh không thể đột phá. Tiếp theo bên trong viên trận là bạch điều xạ thủ bắn tên, cùng với những viên đạn chết chóc của hỏa thương xạ thủ, đối với bọn chúng đang vây ngoài viên trận tuyệt đối là đả kích chí mạng, khiến số tử vong của chúng gia tăng chóng mặt!

“Oanh long” Tiếng nổ lớn vang lên, bọn hoàng kim hùng sư chịu đựng công kích của mưa tên và dục nhân trưởng thương chiến sĩ, rốt cực cũng đã

dũng mãnh tông vỡ cửa thành tập Tụ Đặc Lộ, vứt bỏ chàng kích khí, cầm lang nha bổng lên tay, triển khai tiến công mãnh liệt hướng về Tập Tụ Đặc Lộ thành. Ước hân công tước cả kinh vội điều động binh lực ngăn chặn!

“Tốt, cửa thành rốt cục bị phá vỡ, toàn quân xuất kích!” Ải nhân nguyên soái Mễ Cách, vẫn quan sát kỹ chiến đấu trên chiến trường, mắt thấy cửa thành bị tông vỡ, lập tức cao giọng truyền lệnh tất cả binh tướng ải nhân phát động tổng tấn công về phía Tập Tụ Đặc Lộ thành.

Thú nhân nguyên soái Khó Lạc thấy thế vừa chuẩn bị ra lệnh thì một kinh biến khiến tất cả binh tướng trên mặt đất của thú ải liên quân sợ hãi bỗng bộc phát, bởi vì mặt đất dưới chân chúng đột nhiên nổ tung, mặt đất liên tục xuất hiện khe nứt cùng hố lớn, những vụ nổ còn kéo theo vô số thạch tử(đá cục), phi sa(cát) bay lên như tên bắn, khiến bọn chúng bị kinh hoảng nên không thể né tránh, không bị tên bắn chết thì là bị ngã vào khe nứt và hố to, tiếng kêu rên thảm thiết thê lương, nhất thời che phủ cả tiếng hảm sát, vang vọng từng hồi như thông suốt cả trời đất!

“Sao lại thế này? Sao lại thế này? Động đất? Không, không đúng, động đất sao lại gây nổ mạnh?”

Khó Lạc và Mễ Cách thấy binh sĩ trên mặt đất từng lớp từng lớp rơi vào lòng đất chết thảm, đưa mắt nhìn nhau, đều không thể giải thích chuyện gì đã xảy ra, giật mình sợ hãi, trước sau gọi ra ma sủng liệt diễm sư thúu và đại địa thương ung, bay lên không trung tránh né sự bạo tạc của mặt đất đang ập đến gần!

Hai người may mắn bay lên không trung, sau khi bay lên quay đầu nhìn xuống đất quan sát, lập tức thấy được một tình cảnh làm họ càng thêm giật mình sợ hãi, dưới lòng đất bị nổ tung có dòng nước ngầm, hơn nữa trong nước tựa hồ có độc, tất cả binh tướng chưa chết rơi vào trong nước, đều bị độc thủy làm cho mục rữa đau đến không muốn sống, gào lên thê lương!

Áo Ni Khắc và Nộ Nham đang quần lấy nhau cùng đều chấn kinh tách ra, lập tức dùng hết khả năng tránh né ảnh hưởng. Ước Hân và binh tướng bên phía dục nhân, nhìn kinh biến đột ngột xảy ra, đầu tiên là giật mình kinh hãi, sau đó đều lộ ra thần sắc cao hứng, đối với bọn họ mà nói, địch binh mà chết hết ráo thì còn tốt hơn!

“Thành công rồi, kế hoạch của Lôi Ân thành công rồi!” Tuyết Lị đứng trên tường thành, nhìn luyến nhân cười rộ trên không giết địch, trong lòng thập phần cao hứng.

“Ha ha ha, kim mao đại cầu, ải nhân lão quỷ, kiến thức được lợi hại rồi chứ, muốn dựa vào nhiều quân mà phô trương tự đắc, lão tử sẽ oanh tạc chết binh lính của các ngươi!” Diệp Phong huy vũ kiếm khí điên cuồng chém vào hồng ưng chiến sĩ chung quanh, trong miệng ha ha cười to hung ác.

“Vụ nổ này do hấn gây ra à??” Lưu manh công tước vừa nói ra, Ước Hàn, Khố Lạc, Mễ Cách cùng binh tướng hai bên không biết nguyên nhân vụ nổ đều lộ ra thần sắc cật kinh(giật mình kinh hãi), không nghĩ đến hấn có thể làm ra mai phục to lớn như thế dưới lòng đất chiến trường!

Diệp Phong vì kế hoạch lần này, đã mất không ít khí lực, ngoài trừ một ít bộ đội cảnh giới mặt ngoài được lưu lại phòng thủ Tinh Quang bình nguyên, Tư Lược đoàn cơ hồ đã tổng động viên, tiến hành đào bới tại phía bắc Tạp Tư Đặc Lộ thành, bố trí tạc đạn. Bởi vì khi đại địa kị sĩ dò xét địa hình, phát hiện nền đất nơi đây mềm xốp, hơn nữa lòng đất còn có nước ngầm, nếu có thể đào rỗng giữa các tầng, cài đặt liên hoàn tạc đạn trên diện tích lớn, nhất định có hiệu quả kì diệu khi phục kích địch nhân.

Diệp Phong nghe đoàn trưởng Thụy Ân của Đại địa kị sĩ đoàn báo cáo sự việc này, lúc đó cao hứng nghĩ ra một chủ ý còn xấu xa hơn, đem dòng nước ngầm chặn lại, để nước dâng lên, sau đó hòa kịch độc có tính ăn mòn vào trong nước, khiến địch nhân rơi vào thì tuyệt đối không có đường sống!

Xem cục diện trên chiến trường bây giờ thì đợi khi bạo tạc chấm dứt, lực địa bộ đội(bộ binh) của thú ải liên quân sẽ hoàn toàn tan rã. Kế hoạch của Diệp Phong xem như thành công một nửa, một nửa còn lại cũng đang âm thầm tiến hành, tên giả hỏa này thật sự xấu xa a ...

Chương 174 : Liên Hoàn , Phản Kích , Diên Cuồng , Chém Giết

Dịch: scubidu

“Tên Lôi Ân - Pháp Lôi Nhĩ này thật là một tay, lại có thể nghĩ ra kế hoạch ác độc như vậy. Phải sử dụng bao nhiêu nhân lực đây?” Ở sườn núi ngoài phía đông thành Tập Tư Đặc Lộ mười dặm, tuyết thỏ thực nữ La lan thông qua kính viễn vọng nhìn tình hình chiến trường giết mình trong miệng cảm khái.

“Chiến tranh không có nói đến ác độc. Có thể đánh bại địch nhân, sử dụng kế sách gì đều đúng. Bất quá Lôi Ân loại chủ ý xấu xa này, e rằng không có người nào có thể nghĩ ra được. Hy vọng trong lúc này hắn có thể đối phó với kim mao sư vương...”

Bạch hồ mỹ nhân Nguyệt Doanh cầm trong tay kính viễn vọng nhìn chiến trường trên không Lôi Ân điên cuồng chém giết trong miệng nhàn nhạt nói, trong đầu nghĩ đến hoàng kim sư vương, mặt cười lộ ra hận ý mãnh liệt.

Nguyệt Doanh thừa nhỏ mất phụ thân, và được nuôi lớn hồ nhân vương đời trước, cũng chính là mẫu thân của nàng. Kỳ thật Nguyệt Doanh không phải là hạng nữ nhân có dã tâm lớn, nàng muốn giành vương quốc thú nhân, hoàn toàn là vì báo thù, báo thù hoàng kim sư vương!

Nữ nhân bạch hồ trong thú nhân vương quốc từ trước đến nay luôn là người phát ngôn xinh đẹp. Trải qua các thời đại bạch hồ nữ vương đều có dung mạo khuynh quốc khuynh thành, mẫu thân của Nguyệt Doanh là nữ vương đời trước, trong khi còn sống được ca ngợi làm đệ nhất mỹ nữ của vương quốc thú nhân.

Nhưng mà, cái tước vị vẻ vang mỹ nữ đệ nhất đã hết lần này đến lần khác hại chết bạch hồ nữ vương đời trước. Bởi vì hoàng kim sư vương nhìn thấy sắc đẹp của nàng, từng nhiều lần hướng tới nàng gửi những lời ái mộ.

Bạch hồ nữ vương vì còn yêu trọng phụ đã chết đi, căn bản không tiếp thụ được ý tứ của hoàng kim sư vương, kết quả làm chọc giận hoàng kim sư vương. Một lần khi vương giả các tộc tới hoàng cung dự yến, trên đường về bị hoàng kim sư vương tự mình ngăn cản, bắt sống nàng rồi cưỡng gian đến chết, sau đó mang tội danh chụp lên người cường đạo!

Bạch hồ nữ vương chết thảm, Nguyệt Doanh dưới sự quan tâm giả dối của hoàng kim sư vương, kế thừa vương vị, trở thành tân bạch hồ nữ vương.

Nguyệt Doanh thưở nhỏ thông minh hơn người, sớm biết được hoàng kim sư vương thêm muốn sắc đẹp của mẫu thân, từ trước đến nay không tin mẫu thân bị cường đạo gian sát. Bởi vậy nàng dùng một lượng lớn nhân lực và tài lực đi điều tra việc này. Cuối cùng nàng từ trong miệng của một gã tên là hoàng kim hùng sư đi cùng hoàng kim sư vương bắt mẫu thân nàng, biết được nguyên nhân chính thức của sự việc!

Mất phụ thân từ bé, Nguyệt Doanh và mẫu thân có tình cảm rất tốt, biết được chân tướng của sự việc, lập tức đã nghĩ ngay vì mẫu thân báo thù. Nhưng hoàng kim sư vương thân là bá chủ cả vương quốc thú nhân, nàng chỉ là nữ vương của hồ nhân nhỏ yếu sao có thể chống lại, cho nên nàng chỉ có thể nhẫn nại ôm hận, đau khổ suy nghĩ kế sách. Mãi đến ba ngày trước gặp được Diệp Phong ngoài ý muốn, linh cơ vừa động nghĩ ra một độc kế, mới có thể đề nghị cùng Diệp Phong hợp tác.

Tiếng nổ mạnh chấm dứt, chiến trường bên ngoài cửa bắc thành Tập Tu Đặc Lộ đã hoàn toàn sứt lún, hình thành hố sâu thật lớn kinh nhân. Bên trong nơi nơi đều là nước độc cùng thây chết trôi, nhìn qua thập phần quỷ dị, cực kỳ kinh khủng.

Lục quân của thú ải liên quân, cơ hồ toàn bộ chết thảm. Nguyên soái thú nhân Khố Lạc và nguyên soái ải nhân Mễ Cách bay quanh ở phía trên nhìn tình cảnh phía dưới mà trợn tròn mắt, trong lòng tràn ngập bi ai cùng sỉ nhục, hận cực điểm lưu manh công tước.

Lục quân bị tan rã. Thú ải liên quân còn lại binh lực không đến bốn thành, so với dự nhân bộ đội không khác biệt lớn. Kế hoạch kinh khủng ác độc như thế, làm tất cả thú nhân và ải nhân còn sống ở đây đều vô cùng kinh ngạc phẫn nộ, khiến tất cả dự nhân đều khoái chí kêu ‘tốt’!

“Lôi Ân, tên súc sanh vô sỉ nguoi, ta phải giết nguoi!”

Bộ đội ải nhân ngoài trừ kim ung kỵ sĩ đoàn, còn lại cơ hồ toàn bộ tan rã, nguyên soái Mễ Cách lửa giận trong lòng bốc cao đến cực hạn, từ trong không gian giới chỉ lấy ra cương thiết đại chùy, phẫn nộ rít gào một tiếng, thúc hông cửu giai ma sủng đại địa thương ung, suất lĩnh kim ung kỵ sĩ đoàn hướng tới lưu manh công tước bên trong kỵ sĩ hồng ung vọt đi!

“Nhiều người muốn giết lão tử, chỉ bằng nguoi cái con sói lớn của tên tiểu ải tử, cứ nằm mơ giết ta đi!” Diệp Phong đang vung vẩy kiếm khiếp điên cuồng chém giết hồng ung chiến sỹ quanh mình, nghe được tiếng rít

gào của Mễ Cách, tay trái chỉ lên trời thả ra một đạo chân khí toàn long chỉ. Đây chính là ánh sáng tín hiệu sau độc kế!

“Tiến công! Tiến công, mọi người không phải lo lắng, binh lực còn lại của chúng ta vẫn có thể công hạ Tật Tư Đặc Lộ thành yếu ớt này. Xông lên, khiến bọn dục nhân rác rưởi mở mang biết được sự dũng mãnh của thú nhân chúng ta!”

Thú nhân nguyên soái Khố Lạc từ không gian giới chỉ lấy ra lang nha bổng, cao giọng rống lên, trên không suất lĩnh thú nhân bộ đội phi hành, quay về Tật Tư Đặc Lộ thành phát động tấn công. Tổn thất hiện nay là hơn phân nửa binh tướng, và việc không thể hạ Tật Tư Đặc Lộ thành, gã căn bản không còn mặt mũi quay về gặp hoàng kim sư vương.

Tuyệt Li mất thấy kế hoạch tình nhân hoàn thành thuận lợi, địch quân phát động tổng tấn công, lập tức ra hiệu cho phụ thân, Ước Hàn nguyên soái. Hai người cùng suất lĩnh bộ đội dục nhân hướng tới địch nhân tiến hành phản công. Khi lực lượng hai bên tương đương, bọn họ không một chút e ngại thú nhân mà uất ức phải thủ thành, không chiến chính là bản lĩnh cực mạnh của dục nhân bọn họ.

“Oanh, oanh, oanh... oanh, oanh, oanh...”

Khi bộ đội dục nhân cùng đại quân thú nhân tại không trung vừa mới chạm mặt, tiến hành chém giết lẫn nhau, ở phương bắc là doanh trại của liên quân, đột nhiên lọt vào pháo kích mãnh liệt, đậm đặc khói đen cùng với lửa lớn không thương tiếc cuồn cuộn bốc lên, thanh thế rất kinh người!

“Không xong rồi, là bộ đội hỏa pháo của Lôi Ân. Mễ Cách nguyên soái, sự tình ở đây giao cho ta, mau quay về đối phó với bộ đội hỏa pháo của hắn!” Khố Lạc nguyên soái đang chỉ huy đại quân tiến công Tật Tư Đặc Lộ thành, nhìn tình huống ở phương bắc, lo lắng cao giọng hét lớn.

Lương thảo cùng quân nhu quân dụng của liên quân đều ở trong doanh trại, nếu như xảy ra sai lầm gì, liên quân tất nguy. Mễ Cách nguyên soái nhìn tình huống của doanh trại, nghe Khố Lạc nói xong, không chút do dự, lập tức dẫn kim ung kỵ sĩ đoàn thay đổi phương hướng bay về doanh trại.

“Ha ha ha, tốt, kế hoạch thứ hai tiến hành thành công. Các người, cùng lão tử phản kích!” Diệp Phong nhìn Mễ Cách muốn đi phía bắc, trong lòng cười thầm, cao hứng ngoài miệng hét lớn, kêu Tiểu Hắc trở về, cười rống vung kiếm, cấp tốc thẳng hướng Mễ Cách nguyên soái ải nhân vọt đi.

Lập Phi Nhĩ, Kiệt Nã Tư, Phi Phi ba người nghe được mệnh lệnh cũng dẫn bộ đội giữ nguyên đội hình, bắt đầu hướng về phía trước phát động phản kích hồng ung chiến sĩ vây quanh bọn họ.

Băng sương long ung với băng sương long tức (hơi thở rồng), với tình trạng địch nhân dày đặc ở đây, trở thành vũ khí mở đường tốt nhất. Cơ hồ mỗi khẩu long tức đều có thể bắn trúng hồng ung chiến sĩ của địch nhân.

“Lôi Ân tiểu tử này, thật là ma quỷ, lại dám mưu toan tính kế với doanh trại của liên quân địch quân, quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên a!” Ước Hàn công tước nhìn hỏ sâu trên mặt đất, phương bắc bị pháo kích cùng với Diệp Phong đang đuổi theo Mễ Cách, trong lòng có ý nghĩ tán thưởng, cũng không biết rằng tiểu tử xấu xa này đã trở thành nữ tể của ông.

Nguyệt Doanh phía đông bắc, nhìn phương bắc bị pháo kích, cũng lộ ra thần sắc tán thưởng, xúc động nếu là có thể hủy diệt lương thảo cùng quân nhu quân dụng của thú ải liên quân, trận chiến này tất thắng không thể nghi ngờ.

“Áo Ni Khắc, ngươi và ta đánh nhau vẫn chưa chấm dứt, đừng hồng chuồn đi. Hôm nay không phải ngươi chết thì chính là ta chết!” Hoàng kim hùng sư Nộ Nham chân đạp bát giai ma súng cuồng sa cự phúc, nhằm phía muốn tránh khỏi sự công kích vào thú nhân chiến sĩ của Áo Ni Khắc, trong miệng nghiêm nghị rồng lên.

“Người không ra người, sư không ra sư. Kim mao quái vật, nếu ngươi muốn chết, ta sẽ thành toàn cho ngươi”

Áo Ni Khắc mắt thấy Nộ Nham vọt tới, lúc này hừ lạnh một tiếng, giương cánh vung kiếm, triển khai thêm một lần đánh nhau kịch liệt.

“Hôm nay các ngươi xuất quân đội đều phải chết không thể nghi ngờ. Tiểu lâu la các ngươi nếu không muốn chết, vì con mẹ nó cút ngay đi cho lão tử!!”

Diệp Phong cười rồng bay lượn cùng muốn tiến đến phương bắc là Mễ Cách khoảng cách càng ngày càng gần. Kim ung kỵ sĩ đoàn đệ lục đại đội của ải nhân kỵ sĩ nhìn thấy tình huống này, lập tức vây xung quanh Diệp Phong tiến hành ngăn cản. Diệp Phong không vui hét lớn, lần lượt xuất ra “thiên địa phách hoàng quyền, nộ long hiện thân, kim cương quyền, phích lịch cuồng long, phong mang ngạo thế, kiếm ngạo thương khung diệt yêu tà, kiếm phách thiên địa phá càn khôn”, gồm những loại tuyệt chiêu có diện tích công kích lớn, giết hết đám ải nhân kỵ sĩ cản đường, khiến bọn chúng

kêu thảm thiết không ngừng, hoảng sợ vạn phần, căn bản là không thể ngăn cản thể công dũng mãnh của hắn!

“Quá, quá lợi hại...” Không chỉ có ả nhân bị công kích giết mình, cả bọn người phía sau là Ước Hàn, Khô Lạc cũng đều giết mình nhìn Diệp Phong, khó có thể tin hắn lại có thể liên tiếp xuất sử ra nhiều tuyệt chiêu hung hãn nhiều như vậy.

Thánh Ma điên cuồng tấn công, Tiểu Hắc chạy rối loạn, Diệp Phong tuyệt chiêu không ngừng, ả nhân nguyên soái Mễ Cách nhìn thấy thuộc hạ không thể ngăn cản Diệp Phong, khoảng cách với hắn ngày càng gần, trong lòng biết không thể tránh né sự thật bị hắn đuổi theo, bắt đắc dĩ phải kêu thuộc hạ tiếp tục phóng đi phía bắc, một mình cười ung nhằm phía Diệp Phong!

Đúng lúc này thì một trận âm thanh lãnh lóe như tiếng phượng kêu vang lên. Ngay sau đó là Liệt Diễm thần quang chói mắt ở phương bắc đột nhiên xuất hiện xông tới, rơi thẳng phía chân trời. Đông phương mỹ nhân Mộng Hình cầm trong tay Liệt Diễm thần kiếm, thân mặc Liệt Diễm sáo trang, cười Liệt dương bất tử điều nhanh như sét đánh hướng tới chiến trường bên này bay đến.

“Liệt Diễm sáo trang?”

Trừ Diệp Phong, Tuyết Lị cùng thành viên Tư Lực đoàn, binh tướng hai bên chiến trường thậm chí cả Nguyệt Doanh và La Lan ở mười dặm phía đông, thấy Mộng Hình trang bị Liệt Diễm sáo trang, cười Liệt dương bất tử điều xuất hiện, tất cả đều lộ thần sắc rung động.

‘Nàng ta đẹp quá a. Lôi Ân đối với nàng nhất định quá tốt...ngay cả Liệt Diễm sáo trang chí bảo trân quý như vậy cũng tặng cho nàng ta’ Ba ngày trước ở chung, Tuyết Lị đã biết không ít sự tình của Diệp Phong. Ngoại trừ giết mình đối với vật phẩm hiếm thấy Truyện Tổng Trận, Diệp Phong mang liệt diễm sáo trang tặng cho Mộng Hình, cùng với mối quan hệ của Diệp Phong và Á Sắt Lâm là những sự tình khiến cho nàng rung động.

Hai kiện sự tình nếu là so sánh thoáng qua, Diệp Phong tặng cho Mộng Hình Liệt Diễm sáo trang, Tuyết Lị đa phần là hâm mộ. Bất quá quan hệ của Diệp Phong và Á Sắt Lâm, đối với Tuyết Lị mà nói thì hoàn toàn phải chấn động. Nàng khó có thể tin giáo hoàng Á Sắt Lâm thánh khiết cao quý lại làm tình phụ bí mật của tình nhân.

“Lôi Ân, thiếp đến giúp chàng” Liệt dương bắt tử điều vọt đến phía trước kim ung kị sỹ đoàn, Mộng Hình nhìn tình nhân khẽ kêu một tiếng thâm tình, tay phải rung thần kiếm Liệt Diễm, tiếp cận trung tâm tốp kỵ sỹ, chém ra Liệt Diễm kiếm khí tiên hành thế công. Động tác thân hình xinh đẹp mê người, nhưng lại xuất ra chiêu kiếm chết người.

‘Lôi Ân đáng chết, Liệt Diễm sáo trang quả nhiên trong tay hấn, ta xem ngươi lần này còn giả bộ ngu ngốc không!’ Áo Ni Khắc nghe được Mộng Hình nói, hai mắt liếc mắt ôm hận nhìn Diệp Phong, trong lòng hung ác cười lạnh, bắt đầu suy ngẫm sau chiến sự, sẽ bắt Diệp Phong giải thích vấn đề này như thế nào.

Ân..mĩ nam dực nhân có phần tự cho là đúng. Lưu manh công tước nếu đã để lão bà lộ ra Liệt Diễm sáo trang, còn có thể sợ chất vấn của một tên đoàn trưởng nhỏ nhoi như gã ư? Đương nhiên không có khả năng.

Chương 175 : Vị Tri Truyện Tống Quyển Trục , Kinh Biển Cùng Thắng Lợi

Dịch: scubidu

“Tiểu ả tử, không nghĩ tới loại không cao như ngươi, còn trẻ mà can đảm không nhỏ a, lại có thể sẵn sàng chính mình đi tìm cái chết. Hắc hắc, lão tử rất thích đối thủ như ngươi!”

Lưu manh công tước nhìn lão bà xinh đẹp hiên ngang xinh đẹp ở trong quần địch, trong lòng biết nàng không có vấn đề gì, hai mắt nhìn rồi xông tới chính mình đối diện ở không xa ả nhân nguyên soái, hắc hắc cười xấu xa tàn sát bừa bãi không kiêng kị.

“Hừ, Lôi Ân, đừng tưởng rằng ngươi có Quang Minh sáo trang có thể vô địch thiên hạ. Hôm nay ta nếu không cho ngươi phải trả giá vì binh tướng đã chết, tuyệt không sống trên thế gian!”

Ải nhân nguyên soái Mễ Cách cầm trong tay cương thiết đại chùy, đứng ở trên lưng đại địa thương ưng, nhìn chăm chăm lưu manh công tước mà trầm giọng tức giận. Gã biết chính mình không đánh lại lưu manh công tước có sự trợ giúp của Quang Minh sáo trang, nhưng gã có trong tay vũ khí bí mật!!

“Ha ha ha, tốt a, lão tử rất muốn nhìn ngươi như thế nào khiến ta phải trả giá!” Diệp Phong tay phải cầm kiếm, song chưởng khoanh trước ngực, nghiêng đầu nhìn lão ải nhân, ha ha cười to cho thêm hứng thú.

“Đáng giận, hồn đản liều lĩnh này...” Mễ Cách nguyên soái nhìn Diệp Phong, trong lòng phẫn nộ, nhìn hắn không có lập tức động thủ, cũng chẳng muốn cùng hắn làm cái chuyện đả đấu vô nghĩa, trực tiếp vận hành toàn thân cuồng sa đấu khí, mãnh động một tiếng, sử ra tuyệt chiêu “cuồng sa phẫn nộ của cự nhân”

Cuồng sa đấu khí mãnh liệt cuộn cuộn, cùng thân hình lùn tịt của gã làm trung tâm bốc lên lan ra, kéo theo quanh gã thổ nguyên tố cùng xao động theo. Đất đá trên mặt đất đột ngột vỡ vụn bay lên, dần dần bao vây gã, lấy hình dáng gã làm bản mẫu hình thành một người cầm chùy khổng lồ cao đạt hai mươi thước, nhảy về hướng Diệp Phong đối diện, vung chùy mãnh liệt đập xuống.

“A! Không tệ, không tệ. Tuyệt chiêu hùng vĩ tráng lệ, đáng tiếc có điểm hoa mỹ mà không có thật, xem lão tử phá tuyệt chiêu của ngươi!”

Diệp Phong vẫn luôn tĩnh lặng nhìn Mễ Cách ra chiêu, mắt thấy đất cát hình thành người khổng lồ vung chùy nện đến, cười lạnh một tiếng, đập lưng Thánh Ma mượn lực xuất chiêu, tay phải kiếm chỉ vào vị trí đan điền của cuồng sa cự nhân, vận công tăng sức mạnh, thân hình giống như một đạo bạch quang, mang theo kinh phong gào thét, vèo một tiếng, trong nháy mắt xuyên vào cự lý không dài của đan điền cự nhân!

Tất cả mọi người trong chiến trường đã thấy Mễ Cách xuất ra tuyệt chiêu, đều hiện ra thần sắc giật mình lo lắng, mắt thấy Diệp Phong bị công kích như một đạo quang mang nhanh chóng xuyên vào đan điền cự nhân. Tất cả trợn mắt lên, chờ đợi xem kết quả!

Trận trận vang lên tiếng bụi cát bay rơi lả tả, đất đá ở trung tâm đan điền cự nhân bắt đầu tan rã, dần dần khiến mọi người ở chiến trường thấy được tình huống bên trong, chỉ thấy thân hình Diệp Phong sau khi xuyên vào vị trí đan điền vẫn bảo trì như cũ tư thế cúi người bắn về phía trước, Quang Minh thánh kiếm ở tay phải cắm ở ngực phải của Mễ Cách, thần tình là nụ cười thắng lợi!

Theo lý thuyết loại tình huống này lưu manh công tước đã thắng, nhưng lúc này mọi người lại thấy được một bộ tình hình cổ quái, nguyên soái Mễ Cách tay phải gắt gao cầm lấy trước ngực Quang Minh thánh kiếm, trên mặt tràn ngập nụ cười đắc ý, tay trái đột nhiên từ sau lưng lấy ra một quyển chuyên ma pháp, nhanh chóng thả ra!

”Trời đây, ngươi a, nguyên lai muốn giở trò ám toán!”

Diệp Phong mặc dù không biết quyển trục trong tay Mễ Cách là cái gì, nhưng nhìn Mễ Cách khuôn mặt tươi cười kia. Diệp Phong dùng trí cũng biết quyển trục nhất định đối với hắn không có lợi, bởi vậy cười cợt một tiếng, tay phải nhanh chóng rút ra Quang Minh thánh kiếm, nhắc chân đá giữa đầu lâu của Mễ Cách, muốn đập cho gã bay đi, bứt ra muốn tránh người đi!

Song, hắn bị Mễ Cách đoán ra, khi thân thể ngã bay thì dùng hết một tia kinh lực cuối cùng, mang ma pháp quyển trục nhưng khi đến bên người hắn. Ma pháp của quyển trục đã khởi động lúc này bộc phát.

Thoáng chốc, bạch mang chói mắt hiện lên, Diệp Phong hét ra một tiếng hét kinh hãi, cả người đột nhiên từ trong không trung biến mất vô ảnh vô

tung, chỉ còn lại có ma pháp quyền trục chậm rãi bay xuống phía dưới.

“Ha ha ha, ta thành công rồi, Lôi Ân - Pháp Lôi Nhĩ. người mặc dù có thể giết chết ta, nhưng người sẽ không biết được vị trí của truyện tổng quyền trục. Cầu cho người không bị truyện tổng đến mình giới, ha ha ha..ách...phốc” Mễ Cách bị trọng thương ở ngực phải và đầu, thân hình đồng thời rơi xuống phía dưới, phát ra một trận trận cười to trả thù kinh người, phun ra một ngụm máu tươi, mỉm cười mà chết. Đại địa thương ung mất đi sự trói buộc của chủ nhân, lập tức giương cánh rời đi.

“Vị trí truyện tổng quyền trục?? Không, sẽ không, sẽ không như vậy, Lôi Ân...Lôi Ân... Lôi Ân!!!” Mộng Hình nghe Mễ Cách cười to, yêu kiều la to bị thương hoảng sợ, giống như nổi điên chém giết vượt qua vòng vây của kim ung kị sĩ, nhằm phía quyền trục đang rơi xuống!

Vị trí quyền trục, một loại quyền trụ chế tạo truyện tổng. Người không có chuẩn bị truyện tổng điểm, thì nó sẽ là đồ thất bại, một khi sử dụng sẽ không thể đoán trước sẽ bị dịch chuyển đến địa phương nào.

So với sự hoảng sợ điên cuồng của Mộng Hình, Phỉ Phỉ và Tuyết Lị cũng đều khăn trương lo lắng rung rung nước mắt nhằm hướng quyền trục bay đến, trong lòng cực độ sợ hãi nam nhân của các nàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Ài nhân đáng chết, ta phải biến tên rác rưởi người mà thành ngàn mảnh!” Kiệt Nã Tư gần như gào lên rít gào điên cuồng, thúc giục Quang Minh bạch vũ vương, hướng tới thi thể Mễ Cách xông đến.

Phần lớn thành viên của Bạch điều xạ thủ đoàn và hỏa thương xạ thủ đoàn cũng đều phần nộ mắng to không ngớt, đi theo trưởng đoàn phóng đi, chỉ còn lại Lạp Phỉ Nhĩ vạn phần lo lắng, dẫn theo long ung kị sĩ ngăn chặn hồng ung chiến sĩ.

“Bối Khắc, người có thể cảm giác được sự tồn tại của Lôi Ân đại nhân không?” Tiểu Hắc chỉ chỉ từ trên lưng rồng nhảy xuống, Hắc Ám chúc tính Lạc Kỳ, hướng tới Quang Minh chúc tính Bối Khắc nghi hoặc hỏi.

“À, cảm giác không được, nhưng mà khế ước của chúng ta không có giải trừ, điều đó chứng minh Lôi Ân đại nhân không có nguy hiểm tính mạng!” Bối Khắc trầm tư trả lời, cúi người nhằm về phía vị trí quyền trục.

So với sự phẫn nộ của Mộng Hình, Phỉ Phỉ, Tuyết Lị cùng với bọn người của Tư Lực đoàn, ải nhân kỵ sĩ của kim ung kị sĩ đoàn mắt thấy Mễ Cách

nguyên soái bị giết, cũng phần nộ hết lớn, hướng phía địch nhân của Mễ Cách nguyên soái đánh tới!

“Không xong, cái quyền trục kia của Mễ Cách hình như là có công dụng dịch chuyển. Lôi Ân thất tung rồi, ngàn vạn lần đừng là vị trí quyền trục a!” Phía đông hơn mười dặm, bạch hồ mã nhân Nguyệt Doanh thông qua kính viễn vọng đã nhìn thấy Diệp Phong biến mất, trong miệng thầm thì cô cô lo âu, lo rằng nếu Diệp Phong xảy ra chuyện gì, nàng mất đi cơ hội tìm hoàng kim sư vương báo thù!

Diệp Phong biến mất, chỉ có mọi người Tư Lược đoàn có quan hệ với hắn lo lắng. Đối với bộ đội dự nhân ảnh hưởng không phải rất lớn. Nhưng mà Mễ Cách bị giết đối với thú ải liên quân có thể là sự đả kích trí mạng, cộng thêm Ước Hàn nguyên soái, nhìn chuẩn thời cơ, dẫn theo dự nhân bộ đội mãnh liệt phản công. Quan chỉ huy, thú nhân nguyên soái Khô Lạc lập tức cảm thấy áp lực gia tăng, lo lắng chỉ huy bộ đội ổn định tác chiến!

“Thập tự truy hồn trăm”

Một tiếng hét vang lên, giống như trong đàn thiêu, của Áo Ni Khắc. Gã thừa dịp Nộ Nham phân tâm chú ý đến thú nhân bộ đội, nhanh chóng vọt tới phái trước Nộ Nham, đánh ra tuyệt chiêu thập tự truy hồn trăm, kiếm khí hình chữ thập lớn mạnh mẽ chói mắt, trong nháy mắt chém ra, muốn nổ chết Nộ Nham!

Không xong...Nộ Nham phân tâm không để ý, thấy thế kinh hãi, mắt thấy đã không kịp tránh tránh, nghiêng răng hạ quyết tâm, dùng tất cả lực lượng, đưa lang nha bổng trong tay hướng tới Áo Ni Khắc đánh ra. Đại địa cự phúc ở lúc này đã phóng ra một kết giới thổ hệ che chắn.

Nộ Nham chỉ dựa vào thân hình lực lưỡng và tốc độ là có thể chống lại cửu gia cường giả, do đó có thể tưởng tượng mà ra, lang nha bổng được cuồng luân phóng ra, lập tức mang cự hình kiếm khí xé rách một miếng, từ trong xuyên ra ngoài, đánh chính giữa hạ âm của Áo Ni Khắc không kịp tránh. Áo Ni Khắc đau đến kinh hô phần nộ kêu lên, nhanh chóng lui về phía sau. Cùng lúc đó, màng chắn thổ hệ cũng không có thể tránh cho bị cự thập kiếm khí xé rách, làm Nộ Nham phát nổ.

So với Áo Ni Khắc còn có thể phi hành với Nộ Nham không có đầu khí hộ thể, dù sao chỉ là thân thể huyết nhục, đối mặt với kiếm khí cường hãn của Áo Ni Khắc này, nhất thời thân thể bị nghiền nát nổ tung mà chết. Cùng với hắn là đại địa cự phúc cũng không tránh khỏi vận rủi hồn về minh giới.

“Nộ Nham!” Thú nhân nguyên soái Khố Lạc, mắt thấy Nộ Nham bị giết, ngẩng đầu phát ra tiếng kêu phản nộ. Phần đông thú nhân chiến sĩ thấy đệ nhất dũng sĩ của bọn họ đều bị giết, sĩ khí càng thêm suy sụp, bị dục nhân bộ đội tấn công mà cuồng quít bại lui!

Bên kia, cũng tồn tại sự phản nộ trong bạch điều xạ thủ, hỏa thương xạ thủ đối với kim ung kị sĩ, cùng triển khai chém giết kịch liệt. Rất hiển nhiên bạch điều xạ thủ và hỏa thương xạ thủ đều là công kích từ xa, hơn nữa nhân số đông hơn, kim ung kị sĩ căn bản không phải là đối thủ của bọn họ, bị bắn giết liên tục kêu thảm thiết ngã xuống mặt đất.

“Lôi Ân...chàng ở đâu...chàng có việc gì không...” Mộng Hình đón được quyền trục, xem xét đó quả thật là vị tri truyện tổng quyền trục chỉ dùng một lần. Thân thể mềm mại run lên nhìn tình nhân trong này. Từ trong mắt nàng sự tức giận quyền trục biến mất, trong mắt phượng chảy ra giọt nước mắt lo lắng, sợ hãi tình nhân có nguy hiểm.

“Mộng Hình...” Phi Phi cười Tật phong cự dục điều bay đến trước mặt Liệt dương bắt tử điều, mắt rung rung nước nhìn thê tử chánh thức của tình lang, nước mắt trong suốt cũng theo đó chảy ra. Lưu manh hầu tử Tiểu Hắc, nhảy đến trên vai Mộng Hình, nhìn nàng và Phi Phi, chỉ ngơ vãi tiếng ngoan ngoan không dám hô nháo.

Bởi vì thời gian ngắn ngủi, Diệp Phong không có thể Tuyết Li giới thiệu cho Phi Phi, cùng là tình phụ, chỉ có cho Lộ Lộ và Nguyệt Nhi biết quan hệ của hắn và Tuyết Li. Do vậy Tuyết Li bay đến trước mặt, cũng không biết phải như thế nào cùng nhị nữ mở lời, chỉ có thể lo lắng sưng, trong đầu nghĩ tình nhân sơ luyến của nàng, trong lòng là vừa nôn nóng vừa sợ hãi.

“Các người không cần lo lắng, khế ước của chúng ta không có bị giải trừ, Lôi Ân đại nhân không có bị nguy hiểm đến tánh mạng. Bất quá chúng ta không thể cùng ngài khai thông, không chừng ngài đang hôn mê!” Bối Khắc và Lạc Kỳ bay đến trên đầu ba vị mỹ nữ, trước sau mở miệng an ủi.

Tam nữ nghe Bối Khắc và Lạc Kỳ nói xong, trong lòng giống như nắm được cỏ cứu mạng có ổn định hơi chút. Mộng Hình đột nhiên ngẩng đầu nhìn binh tướng của thú ải liên quân: “Hỗn đản, đều là hỗn đản các ngươi này. Nếu không có các ngươi, Lôi Ân sẽ không đến nơi này, lại càng sẽ không phát sinh cái sự tình này. Hôm nay các ngươi đều đừng nghĩ còn sống rời khỏi!” Nói xong, nàng cao giọng đối với thành viên Tư Lược đoàn hạ lệnh nói: “Cho bọn chúng nổ chết hết cho ta!”

“Vâng!” Thành viên của ba đại phi hành bộ đội Tư Lược đoàn, lần đầu chứng kiến Mộng Hình phụ nhân phát hỏa, lập tức hết thấy linh mệnh. Các bộ phận trung đội trưởng có không gian trang bị, bắt đầu nhanh nhẹn cấp phát tạc đạn cho thuộc hạ, sau khi châm cho sắp nổ, dùng sức ném về hướng không quân địch quân, khi tạc đạn tiếp cận mục tiêu, vừa vặn đến thời gian phát nổ, sinh ra tiếng bạo phá ầm ầm cao vút, mang địch quân chạy toán loạn kinh hô ra tứ phía.

Công tước đại nhân chẳng biết bị dịch chuyển đi địa phương nào, thành viên Tư Lược đoàn đối xử với binh tướng thú ải liên quân, tất nhiên sẽ không từ tâm mà nương tay. Tất cả truy đuổi địch binh điên cuồng tràn ngập tiếng nổ. Mộng Hình, Phi Phi, Tuyết Li, Tiểu Hắc, Thánh Ma cũng đều theo đó sát nhập vào chiến đoàn, hơn nữa Ước Hàn công tước suất lĩnh dực nhân bộ đội. Hai mặt quân công, nhất thời mang thú ải liên quân giết đi, tràn ngập nguy hiểm, số lượng tử vong gia tăng rất nhanh.

Khố Lạc nguyên soái chứng kiến tình huống này, không biết làm thế nào, chỉ phải kêu gọi bộ đội lui lại. Song Mộng Hình cùng mọi người của Tư Lược đoàn căn bản không buông tha bọn chúng, cộng thêm Ước Hàn nguyên soái cũng ôm suy nghĩ sẵn sàng tiêu diệt bọn chúng, một trường triệt để truy sát nổ ra!

Cùng lúc đó, bộ đội chủ lực còn lại của Tư Lược đoàn, vừa mới đoạt xong doanh trại của thú ải liên quân, chẳng biết Diệp Phong mất đi tung tích, đang vui mừng a a thu hoạch chiến lợi phẩm!

Chương 176 : Vị Tri Địa Cảnh , Thần Khí Thất Linh

Dịch: QuyLai

"Tên lùn đáng chết, tự nhiên dùng truyền tống quyền trực sau lưng lão tử, người tính toán như chó cắn á... ách...chóng mặt quá, mà đây là địa phương nào? Quang Minh sao trang sao lại tự động phân giải??"

Mơ mơ màng màng mở mắt ra, Diệp Phong hồi tưởng lại quá trình bị quyền trực truyền tống, há mồm mắng chửi dữ dội một hồi cho vui đi oán hận, rồi nghiêng đầu quan sát mọi chuyện chung quanh, phát hiện ra mình đang nằm trên mặt đất, Quang Minh sao trang đã phân giải, thánh kiếm cắm trong bụi cỏ không xa bên phải hắn. Chung quanh toàn là đại thụ khổng lồ cùng hoa cỏ đại, trong đầu tràn ngập tầng tầng nghi vấn.

"Lôi Ân đại nhân tỉnh rồi, tỉnh lại rồi!" Trong khi Diệp Phong đang còn nghi hoặc, tại đại sảnh phủ đệ của lĩnh chủ ở Phong Diệp thành, Bối Khắc và Lạc Kỳ cảm ứng được tư duy của hắn, cao hứng nhìn Lộ Lộ ngũ nữ thần tình đang vô cùng ưu sầu hô to.

"Thiếu gia tỉnh rồi sao?! Bối Khắc, Lạc Kỳ, nhanh hỏi xem thiếu gia đang ở chỗ nào!" Lộ Lộ nghe được tiếng hô của Bối Khắc và Lạc Kỳ trước tiên, kinh hãi chạy đến bên thân hình to như ngọn núi nhỏ của chúng, ngẩng đầu nhìn chúng thúc giục.

"Phải rồi, Bối Khắc, Lạc Kỳ, nhanh hỏi xem chàng đang ở chỗ nào!" Tĩnh Hương, Mộng Hình, Nguyệt Nhi, Liên Na tứ nữ cao hứng vây quanh chúng thúc giục.

Khi mấy người Mộng Hình cùng dục nhân bộ đội truy đuổi mạnh mẽ, thú ải liên quân tấn công bộ đội Tập Tư Đặc Lộ hoàn toàn tan rã. Tiểu Hắc chém đứt đầu Nguyên soái Khó Lạc, rồi an toàn quay về liên quân thú nhân vương quốc. Quân số chỉ còn không đến một phần mười, thất bại thê thảm này có thể nói là trận chiến sỉ nhục nhất của thú nhân và ải nhân từ trước tới nay!

Nam Bắc đại lục đệ nhất mỹ nam Áo Ni Khắc, thân dưới bị một lang nha bông đầy giận dữ đánh trúng, mặc dù kịp thời cấp cứu bảo vệ được tánh mạng, nhưng tiểu huynh đệ vỡ nát không thể khôi phục, đành phải cắt đi, làm hắn mất đi tư cách nam nhân. Trong lòng bị một đả kích rất lớn, sau này nhất định sẽ thành trò cười cho thế nhân!

Hai chủ soái của thú ải liên quân chết trận, Ước Hàn công tước đương nhiên không bỏ lỡ cơ hội thuận lợi để đoạt lại những đất đai đã mất này. Liên hợp với quân của Mạt La, Quang Minh hai nước cùng với giáo đình viện binh đang đến, nhằm vào thú ải bộ đội của vương quốc phương bắc triển khai phản công mãnh liệt trên quy mô lớn.

Trăm vạn thú ải liên quân bị giết, chuyện lớn như vậy không tránh khỏi lan truyền ra xa. Đại danh của Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn và Lôi Ân như sấm động vang dội Nam Bắc đại lục!

Nếu như khi trước, Tư Lược đoàn thu được thắng lợi to lớn như thế, chúng thành viên nhất định sẽ cao hứng tổ chức tiệc ăn mừng. Nhưng hôm nay bọn họ căn bản không thể cao hứng nổi, bởi Diệp Phong đã thất tung năm ngày nay, bất vô âm tín, khiến bọn họ mười phần lo lắng.

Lộ Lộ, Nguyệt Nhi, Tĩnh Hương, Liên Na tứ nữ, biết Diệp Phong thất tung mất liên lạc, bị dọa đến mặt mày tái mét, lo lắng khóc lóc, bảo vệ Thánh Ma chờ đợi tin tức. Sau khi nghe Phỉ Phỉ thông báo, Đế Na, Á Sắt Lâm, Ái Lệ Ti tam nữ, cùng với Tuyết Lị mà Diệp Phong vừa mới chơi đùa trên tay, cũng đều lo lắng khóc đến ướt đầm cả người, chẳng biết hẳn tốt xấu ra sao.

Bởi vậy, bây giờ Bối Khắc và Lạc Kỳ hô to Diệp Phong đã tỉnh lại rồi. Lộ Lộ ngũ nữ tự nhiên cao hứng!

'Lôi Ân đại nhân, Lôi Ân đại nhân. Ngài có thể cảm giác được sự tồn tại của chúng ta không?' Bối Khắc và Lạc Kỳ nghe ngũ nữ thúc giục, trong đầu liền hỏi Diệp Phong.

'À. Có thể cảm giác được. Lạc Kỳ, tình trạng chiến trường bên kia thế nào rồi?' Diệp Phong cảm giác được Bối Khắc và Lạc Kỳ hỏi, đứng dậy, hai mắt quan sát tình hình chung quanh, trong đầu nghiêm túc hỏi.

Bối Khắc và Lạc Kỳ thấy Diệp Phong có thể cảm giác được chúng nó nói, lập tức cao hứng thông tri cho Lộ Lộ ngũ nữ, đem tình trạng chiến trường và sự lo lắng của mọi người bên này, toàn bộ nói cho Diệp Phong biết, lại hỏi Diệp Phong đang ở chỗ nào.

'Tên lùn chết tiệt không biết dùng truyện tổng quyền trục đến chỗ nào? Trời sao lại đẻ ra lão vương bát đản, đây là địa phương nào a? Chẳng lẽ ta đã hôn mê ở đây bốn ngày rồi? Bà nội nó, mẹ nó thật là xui xẻo, chờ ta dùng Truyện Tổng Trận trở về! '

Diệp Phong nghe Bối Khắc vào Lạc Kì báo cáo xong, chửi bới dữ dội cho hả tức, rồi định dùng Truyện Tống Trận trong Quang Minh thánh giới, để quay về Phong Diệp thành. Nhưng lúc này bất ngờ xảy ra một chuyện làm hấn vô cùng buồn bực, không gian Quang Minh thánh giới không thể mở ra, căn bản là không thể lấy Truyện Tống Trận ra!

'Trời ơi, trời làm cái gì vậy, hộ giáp đã tự động phân giải, thánh giới như thế nào lia không thể mở ra được thế này?' Diệp Phong nhú mày nhìn Quang Minh thánh giới, thử dùng hạng liên triệu hoán nguyên tố cùng với Quang Minh kết giới, phát hiện những gì liên quan đến thánh giới đều như nhau, không thể sử dụng, nhất thời cảm giác có chút không ổn.

Bối Khắc và Lạc Kì thông qua Diệp Phong tư duy, biết rõ tình huống, cũng thập phần mê muội theo, đem tình hình nói cho Lộ Lộ ngũ nữ đang lo lắng, lập tức ngũ nữ cuống cuống như bị kiến cắn, đi tới đi lui trong đại sảnh, thúc giục Bối Khắc và Lạc Kì, bảo chúng hỏi Diệp Phong xem có biện pháp nào trở về hay không.

'Lôi Ân đại nhân, phu nhân mọi người sai chúng ta hỏi người, có biện pháp gì để trở về không?' Bối Khắc và Lạc Kì thấy ngũ nữ lo lắng thúc giục, lập tức hỏi Diệp Phong.

'Mọi thần khí đều không dùng được, ta cũng không có biện pháp nào cả. Nói mọi người đừng lo quá, chờ ta ra khỏi rừng cây này xem tình hình thế nào!' Diệp Phong gãi đầu, buồn bực, nhú mày phân phó. Thần khí mất linh không xuất ra Truyện Tống Trận, hấn chỉ có thể bằng hai chân rời khỏi rừng cây rồi tìm biện pháp khác!

Lộ Lộ ngũ nữ nghe Bối Khắc và Lạc Kì chuyển cáo, biết được tình nhân không có biện pháp, bất đắc dĩ, đành bảo Bối Khắc và Lạc Kì dặn hấn làm gì cũng cẩn thận.

Không biết mình đang ở đâu, thần khí mất linh một cách kì quái, Diệp Phong cũng mơ hồ cực độ. Hấn ngẫm lại thế cục Nam Bắc đại lục, cùng với kế hoạch bạch hồ mỹ nhân của hấn, sau đứng dậy kiểm tra Quang Minh thánh kiếm, đi tới đi lui một vòng trong rừng. Để tránh chuyện hấn không thể trở về trong thời gian dài làm chậm trễ đại sự, thông qua Bối Khắc và Lạc Kì chuyển cáo, để Mộng Hình tạm thời thay hấn đảm nhiệm vị trí đoàn trưởng, xử lý toàn bộ công việc của Tư Lược đoàn. Sau cùng từ sau áo móc ra một cái khăn hương thơm khoan khoái tiêu hồn, hít hà một cái, tùy ý nhìn nhìn phương hướng, ung dung bước về phương bắc, chuẩn bị tìm chỗ

ăn uống, thưởng cho cái bụng đang kêu ầm ĩ của hắn. Sau đó sẽ thoát khỏi rừng cây tìm biện pháp về nhà!

Cùng lúc đó, tại thần giới vương cung, thánh khiết trang nghiêm Quang Minh thần điện, anh tuấn uy nghiêm Quang Minh thần vương Nặc Á - Tư Kỳ, ngồi trên vương tọa nghe thuộc hạ bạch dục vương Lạc Dịch - Mặc Khắc Tây bẩm báo sự tình nhân giới, gật gật đầu nói: "Chiến loạn đối với nhân giới mà nói là chuyện bình thường, người không cần để ý tới, để cho bọn họ tự mình xử lý, khu vực Thù Lị Nhã chuyển thế chưa có tung tích gì sao?"

"Hồi bẩm thần vương bệ hạ, nơi công chúa điện hạ chuyển thế, đã có một chút dấu vết, nhưng bây giờ vẫn chưa thể hoàn toàn xác định, hơn nữa nếu xác định chính xác là mục tiêu hiện tại, thì tình hình công chúa điện hạ rất là không ổn..." Bạch dục vương Lạc Dịch nhìn Quang Minh thần vương, cung kính trả lời, nói đến hai chữ không ổn, nhìn nhìn một ít thần sứ trong điện, câu nói kế tiếp chỉ có nhấp môi, không phát ra thanh âm gì.

"Người nói nơi Thù Lị Nhã chuyển thế, cùng với tên thanh niên nhân loại sở hữu Quang Minh hộ giáp có quan hệ? Hắn là người như thế nào?" Quang Minh thần vương Nặc Á, sau khi bạch dục vương dừng môi, nhíu mày hỏi.

"Lưu manh vô lại, âm hiểm狡 hoạt, tham lam háo sắc ..." Bạch dục vương khuôn mặt ưu tư trả lời.

"Người lập tức xác nhận nơi Thù Lị Nhã chuyển thế, đem nàng về thần giới!" Quang Minh thần vương Nặc Á nghe được hai chữ 'Háo sắc', lập tức khẩn trương từ vương tọa đứng lên, nghiêm mặt hạ lệnh!

Chương 177 : Thế Giới Tội Ngụy Hiểm , Tội Phức Tạp Đích Sanh Linh Tụ Tập Địa

Dịch: babykit

Tác La Tư đại lục, nằm ở trung tâm của bắc hải, hàng năm có quan hệ mật dịch cùng Thần Châu đại lục, là nơi nổi tiếng ở đông hải, cũng chính là nơi được đồn đãi ở tại phương đông đại lục. Hàng năm một số mạo hiểm gia ra biển, cùng với hải tặc và thương nhân, rất thích cái nơi được gọi là phương bắc đại lục!

Đối với kinh nghiệm phong phú của mạo hiểm gia và hải tặc mà nói, Tác La Tư trong số các lục địa trên thế giới, là một trong bốn lục địa lớn nhất, có thể sánh ngang với ba đại lục là Tát Cáp Đặc ở nam hải, Quang Minh ở đông hải, Thần Châu ở đông hải. Mạo hiểm gia và bọn hải tặc dựa theo hải vực mà gọi bốn đại lục này là phương đông đại lục, phương tây đại lục, phương nam đại lục, phương bắc đại lục!

Tác La Tư đại lục đối với mạo hiểm gia, hải tặc cùng thương nhân là thiên đường. Nơi này gồm những chủng tộc sanh linh đến từ các nơi trên thế giới. Các loại các dạng siêu cấp cường giả cũng không ít. Nơi đây được cho là nguy hiểm nhất trên thế giới, là nơi sanh linh tụ tập phức tạp nhất!

Tác La Tư mặc dù cũng như các đại lục còn lại có không ít quốc gia, nhưng nơi đây chánh quyền tương đối thống nhất, do liên minh chánh phủ có uy quyền nhất ở Tác La Tư xử lý các loại đại sự. Giữa các quốc gia rất ít khi phát sinh chiến loạn. Nhưng cũng có những thế lực phản lại liên minh, thường xuyên gây ra những cuộc nổi loạn nhỏ!

Thành Tập Lợi Phát là thành thị lớn ở giải đất duyên hải Khố Lạp Mã để quốc nằm phía tây của Tác La Tư đại lục. Nó nổi tiếng cả đế quốc về các loại đồ vật xuất xứ từ biển. Ngành công nghiệp thực phẩm (hải sản) rất phát triển, là nơi được mọi người thích lui tới!

Tửu lâu Ba Bỉ nằm ở phía đông của thành Tập Lợi Phát, là nơi có loại rượu ngon nhất (được đặc chế từ ba la quả tửu) của thành. Nó thu hút rất nhiều tửu quỷ và khách vãng lai. Cộng thêm bên phải cách một vách tường là Dũng giả công hội, cường giả hay lui tới, cũng thường xuyên tiện đường ghé vào thưởng thức. Và rồi nơi đây trở thành nơi thu thập tin tức rất tốt!

Dựa theo phạm vi và phong cách kiến trúc của Tác La Tư đại lục, tửu lầu Ba Bì được thiết kế hình tròn, gồm ba tầng, nhìn vào thoát giống hình con ốc, trông rất thú vị!

Lúc hoàng hôn, mặt trời đang lặn ở hướng tây, Diệp Phong miệng ngậm một ngọn cỏ khô, không màng sự đời, lẫn trong đám người dạo quanh thành Tập Lợi Phát một lần, mang theo một khuôn mặt tươi cười, đi vào tửu lầu Ba Bì, đã hấp dẫn không ít ánh mắt của khách khứa ở đây. Bởi vì bộ y phục cùng áo khoác màu đen của hắn rất hiếm có ở Tác La Tư đại lục!

“Chào, mỹ nữ, cho ta một chén Ba la quả tửu nổi danh của các ngươi!” Diệp Phong vui vẻ đi tới quầy, rồi ngồi xuống ở cái ghế trống, rồi nhìn nữ phục vụ đứng phía sau quầy, lộ ra nụ cười quyến rũ (chiêu bài của hắn). Thấy vậy, nữ phục vụ ngượng ngùng đáp lại, rồi đưa cho hắn một chén Ba la quả tửu!

‘Một tiểu tử háo sắc cỡ quái!’ Nhiều khách khứa ở lầu một, nhìn thấy bộ dạng háo sắc đáng ghét của Diệp Phong, tất cả đều thu hồi lại ánh mắt tò mò, rồi kết luận đây chỉ là tên háo sắc rác rưởi.

‘Ân, vị không tệ, cuối cùng cũng giải quyết được cơn sầu rượu trong bụng của lão tử..’ Diệp Phong cười nhẹ rồi đánh giá chất lượng của Ba la quả tửu. Hai con mắt di chuyển bắt đầu đánh giá khách khứa quanh mình, muốn tìm kiếm một con mồi thích hợp!

Tên gia hỏa này rời rừng cây được hai ngày thời gian. Chỉ với những quả cây dại vô vị, cộng thêm trên đường đi nghe người nói đây là Tác La Tư đại lục cái gì đó, cách rất xa với Quang Minh đại lục, làm hắn buồn rầu một hồi lâu.

May là tính cách của hắn cởi mở, có thể thuận theo tự nhiên. Nếu không là người khác đột nhiên bị đày từ cuộc sống đế vương phải lưu lạc đến một nơi muốn no bụng cũng phải khó khăn, dĩ nhiên không thể chấp nhận được. Điều đó trông như hắn lúc này, buồn rầu một lúc, liền thông qua Thánh Ma để truyền đạt, khiến các lão bà ở nhà yên tâm, rồi chuẩn bị du ngoạn một phen cái đại lục chưa biết rõ này!

Tiền bạc ở nhiều đại lục là vật không thể thiếu được. Diệp Phong không thể mở được không gian của Quang Minh thánh giới, bây giờ chính là con quỷ nghèo không có đồng xu dính túi. Nói trắng ra, hắn lúc này uống Ba la quả tửu chính là ăn quýt. Cho nên hắn muốn tìm một con mồi thích hợp để

đánh cướp. Nếu không, lúc tính tiền, hấn sẽ có nhiều việc thú vị khác, ha ha ha

“Bang!”

Trong khi Diệp Phong đang tìm kiếm con mồi, một tiếng động phá cửa truyền đến. Một gã trung niên trắng hán, tóc vàng thân cao hai thước, cơ thể săn chắc, da tay ngăm đen, mặc một bộ y phục màu xanh lục, đập bẻ cánh cửa gỗ của tửu ba, dẫn một đám binh lính tay cầm trường kiếm, mặc quân trang của thành Khố Lạp Mã, đặng đặng sát khi tiến vào!

“Oánh, tiểu tiện nhân ngươi chẳng biết sống chết, lập tức giao ra hết vật đã cướp được, rồi nhận lấy cái chết đi!” Một tiếng quát âm trầm sát nhọn vang lên, một gã thanh niên xấu xí tóc đỏ, người cao lêu nghêu, mặc bộ y phục màu đen, tiến vào tửu lâu, đứng cạnh của trắng hán tóc vàng, rướn cổ lên mà hét to.

“Khắc Mễ Nhĩ thành chủ đại nhân, ngài, ngài sao lại như vậy?” Lão bản lùn mập tóc nâu nhìn tên hung thần ác sát đứng ở cửa, khản trương đi lại, cung kính hỏi trắng hán tóc vàng.

Thành chủ thành Táp Lợi Phát, chính là gã trắng hán tóc vàng với thực lực cường đại vang danh cả Khố Lạp Mã đế quốc, Khắc Mễ Nhĩ – Tây Nặc, nghe lão bản của tửu lâu hỏi, chỉ về thanh niên tóc đỏ bên cạnh, mà nói: “Lạc Lâm, có một nữ đạo tặc nổi danh đã vào tửu lâu của ngươi. Ả đã trộm đi kim bài miễn tội của Cát Tư – Mã Luân Địch thiếu gia!”

Cát Tư – Mã Luân địch thiếu gia? Lão bản tửu lâu Lạc Lâm nghe Khắc Mễ Nhĩ thành chủ nói xong, nhất thời giật mình nhìn về phía thanh niên tóc đỏ, rồi cung kính thi lễ thỉnh an, và tỏ vẻ chẳng biết có đạo tặc tiến vào tửu lâu. Lạc Lâm đối với tên thanh niên trước mắt này, nhi tử độc nhất của công tước Trác Tư – Mã Luân Địch của Khố Lạp Mã đế quốc, chuyên hoành hành bá đạo, không chuyện ác gì không làm, vì thế ông không dám đắc tội!

‘A! Sắp có màn kịch hay để xem rồi! Hắc hắc, có ý tứ...’ Diệp Phong ngồi phía trước quầy, nhìn tình hình ở phía cánh cửa, căn bản không biết ai là ai, nhưng thấy trang phục của binh lính, đại khái đoán rằng bọn chúng chính là người của quan muốn bắt trộm, nhịn không được lộ ra nụ cười hứng thú, trong lòng sinh ra ý niệm xem hí kịch.

Trong khi đó, đám khách khứa ở tầng một của tửu lâu mắt thấy thành chủ Khắc Mễ Nhĩ tiến vào tửu lâu cùng với tên nhi tử độc nhất Cát Tư – Mã

Luân Định có xú danh vang khắp nơi, tất cả đều có ý định rời khỏi, không muốn bị liên lụy bởi nữ đạo tặc.

“Lạc lạc, Cát Tư, tên vô dụng hóa sắc người, lại muốn tặng cho bọn tiểu thư lễ vật gì nữa đây?” Một tràng cười êm ả dễ nghe vang lên, tại cầu thang để lên lầu hai, có một thiếu nữ tóc xanh lục mặc một bộ y phục màu đen quần ngắn, đôi đùi mang lớp vỏ lưới cá, mắt phượng mỹ lệ nhìn Cát Tư, miệng thì cười duyên. Nhưng mà nàng ta thấy được Khắc Mễ Nhĩ thì rõ ràng đã nhướng đôi mày lên!

“Oánh – Lộ Định – Ngải Lị giao kim bài miễn tội của Cát Tư thiếu gia ra, ta sẽ cho người chết một cách thống khoái nhất. Nếu không người sẽ nhận được hình phạt kinh khủng nhất trên đời!” Khắc Mễ Nhĩ thành chủ, chỉ ngón tay về phía thiếu nữ tóc xanh lục tướng mạo thanh thuần động lòng người, rồi trầm giọng quát nhỏ cảnh cáo!

“Oánh – Lộ Định – Ngải Lệ?” Lão bản của tửu lâu và phần đông khách khứa nghe tiếng hăm thanh của Khắc Mễ Nhĩ thành chủ, tất cả đều lộ ra kinh ngạc nhìn về phúc thiếu nữ tóc xanh lục, không nghĩ rằng nàng chính là nữ đạo tặc đỉnh đỉnh đại danh!

Oánh – Lộ Định – Ngải Lệ là nữ đạo tặc năm nay mười chín, nổi danh tại Tác La Tư đại lục, bề ngoài mỹ lệ thanh thuần, cùng với thủ đoạn trộm cắp một thân, khiến cho các quý tộc và phú thương bị nàng chú ý đều vô cùng nhức đầu. Đương nhiên, quan trọng nhất là nàng có một dị năng thiên phú!

‘Hắc hắc, càng ngày càng vui. Lại có một thiếu nữ đạo tặc mỹ lệ...’ Diệp Phong uống Ba la quả tửu, quay đầu nhìn thiếu nữ tóc xanh lục bề ngoài mỹ lệ thanh thuần cùng với thanh niên xấu xí, cao lêu khêu, tóc đỏ, trong đầu liên tục suy nghĩ, mặt lộ ra nụ cười xấu xa.

“Ai, Khắc Mễ Nhĩ thành chủ, ngài quá hung dữ đi. Chẳng lẽ ngài không biết ôn nhu với một nữ hài tử yếu ớt sao?” Oánh, thiếu nữ tóc xanh lục, mắt phượng nhìn Khắc Mễ Nhĩ cao ráo tráng kiện, miệng thì mỉm cười trách móc, rồi bước từ từ về phía cái cửa sổ ở bên phải!

“Tiểu tiện nhân, người đừng nghĩ nói nhảm rồi nhân cơ hội chạy trốn. Dám can đảm cướp kim bài miễn tử của lão tử. Hôm nay lão tử nhất định phải cười người đến chết!” Cát Tư, tên thanh niên tóc đỏ xấu xí, chỉ vào Oánh mà giận dữ mắng to, rồi quát với đám khách khứa xung quanh: “Tất cả người không có liên quan, lập tức rời khỏi nơi này cho bọn thiếu gia. Nếu không đều là đồng đảng của tiểu tiện nhân này!”

Các Tư có xú danh không việc ác gì không làm, đa số khách khứa trong tửu lâu đều đã nghe qua. Bọn họ vốn không muốn tham gia vào thị phi này. Bây giờ vừa nghe Cát Tư nói, lập tức đứng dậy rời khỏi. Lão bản tửu lâu cũng nhăn nhó vì tửu lâu sắp bị phá hư, dẫn đám phục vụ ra khỏi tửu lâu, sợ làm Cát Tư mất hứng!

Mọi người đều rời khỏi. Chỉ một khoảng thời gian ngắn, cả tửu lâu ngoài trừ Diệp Phong đang ngồi yên trên ghế để uống rượu, chỉ còn lại bọn người Khắc Mễ Nhĩ, Cát Tư cùng với thiếu nữ tóc xanh lục, Oánh!

Oánh vừa mới định thừa dịp loạn để phá cửa sổ mà chạy trốn. Nhưng khi đứng sát cửa sổ, thì phát hiện bên ngoài có một lượng lớn xạ thủ giương cung sẵn sàng, khiến nàng phải bỏ qua ý niệm phá cửa sổ chạy trốn, trong lòng lo lắng suy nghĩ phương pháp thoát thân. Khắc Mễ Nhĩ cường hãn, nàng tuyệt đối không thể chống lại. Nếu rơi vào trong tay của Cát Tư, nàng nhất định không có kết cuộc tốt!

“Hắc hắc, tiểu tiện nhân, muốn nhảy qua cửa sổ để chạy trốn sao? Người nhảy đi! Nhảy đi! Đám xạ thủ bên ngoài mà không bắn trúng người, ta mẹ nó đổi thành họ của người!” Cát Tư nhìn Oánh, rồi cười lạnh hung ác, “Lập tức tới đây quỳ xuống giao ra kim bài miễn tử. Nếu không lão tử mà bắt được người, cam đoan sẽ cưới người đến nỗi muốn sống không được, muốn chết cũng không xong!”

“Phì, là tên phế vật chỉ biết ỷ vào gia thế!” Oánh nghe Cát Tư nói xong, tức giận trừng mắt nhìn hừ lạnh.

“Tiểu tiện nhân chẳng biết tốt xấu, người thật thiếu suy nghĩ!” Cát Tư phẫn nộ nhìn Oánh, vừa định gọi binh lính động thủ, Khắc Mễ Nhĩ đột nhiên phát tay ý bảo hần lui về phía sau, hai mắt nhìn chăm chăm Diệp Phong ngồi ở trước quầy, nhíu mày nói: “Tiểu tử, người vừa rời khỏi không có nghe Cát Tư thiếu gia nói sao? Lập tức rời khỏi tửu lâu!”

‘Còn có người ở lại ư?’ Cát Tư và Oánh nghe Khắc Mễ Nhĩ nói, quay đầu nhìn về phía Diệp Phong, lộ ra thần sắc kinh ngạc, đặc biệt là Cát Tư, thiếu chút nữa là dậm chân mất to. Tên tiểu tử tóc đen này tự nhiên không để ý đến nhắc nhở của hần, vẫn ngồi ở ghế mà uống rượu, rõ ràng không để hần trong mắt!!

Chương 178 : Thảo Chi Di Năng , Hắc Hùng Di Năng

Dịch: Vivileo147

“Rượu ngon, rượu ngon ...” Diệp Phong nghe Khắc Mễ Nhĩ thành chủ nói xong, đem Ba la quả tửu trong cốc một lần uống cạn, đứng dậy đi vào bên trong quây, tự tay mình lại rót một chén, nhìn về phía Khắc Mễ Nhĩ nhàn nhạt hỏi: “Vì sao ta vừa nghe được cái gì “chết bất ngờ”, sẽ phải rời đi ngay?”

“Mẹ nó, tiểu tử ngươi muốn chết!!” Cát Tư nhìn Diệp Phong thần sắc lạnh nhạt như vậy, trong lòng lửa giận thiêu đốt, chỉ vào Diệp Phong mở miệng mắng to. Khắc Mễ Nhĩ cũng bị thanh niên trước mắt không biết lai lịch gì làm tức giận nộ hỏa nổi lên.

‘Một thanh niên thú vị với trang phục cổ quái?’ So sánh với sự phẫn nộ của Cát Tư cùng Khắc Mễ Nhĩ, thiếu nữ mỹ lệ tóc xanh lục, Oánh, nhìn Diệp Phong cùng địch nhân của nàng bộ dáng đối nghịch, trong lòng có chút cao hứng, nhưng lại nghĩ Diệp Phong có chút muốn chết, sự cường đại của Khắc Mễ Nhĩ, chính ngay cả nàng đều sợ hãi a!

“Nếu ngươi chẳng biết tốt xấu, vậy ta liền thành toàn cho ngươi!” Khắc Mễ Nhĩ hai mắt nhìn Diệp Phong trầm giọng tức giận hừ, phát tay hạ lệnh cho trên trăm tên binh lính phía sau nói: “Bắt bọn chúng cho ta, chú ý di năng của nữ tặc kia!”

“Dạ!” bọn lính nghe vậy cùng kêu lĩnh mệnh, ăn ý chia làm hai tổ, một tổ nhiều người nhắm phía Oánh, một tổ ít người nhắm phía Diệp Phong, trong miệng sĩ khí lên cao cuống quýt khê quát, phảng phất mục tiêu trước mặt đã thành vật trong túi của bọn chúng!

“Chỉ bằng đồng phế vật này, đừng nghĩ bắt được bốn tiểu thư!”

Oánh mắt thấy đa số binh sĩ hướng nàng vọt tới, khinh thường hừ nhẹ, song chương tại trước ngực giao nhau, khê quát một tiếng “Khởi”, dưới chân đám binh sĩ này ván gỗ đột nhiên vỡ tan, thoát ra một lượng lớn lực thảo cứng cõi quý dị, từ hai chân bọn chúng bắt đầu nhanh chóng quán lên trên, mặc cho bọn chúng gãy giữa như thế nào đều không có hiệu quả chút nào, tiếng xương cốt bị gãy đoạn cùng tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, tình cảnh trái ngược này thật là quý dị!

‘Phốc ..... đây là công phu hay là ma pháp??’ Diệp phong hoàn toàn không nhìn tới binh lính đang vọt tới, chính mắt nhìn thiếu nữ xinh đẹp một tiếng “Khởi”, liền gọi ra một lượng lớn lục thảo quý dị, nhất thời giạt mình đem quả tửu trong miệng phun ra, thật không hiểu đây là chuyện gì!

“Mẹ kiếp, Thảo chi dị năng của tiểu tiện nhân này thật không đơn giản!” Cát Tư mắt thấy binh lính bị lục thảo cuốn lấy không cách nào tránh thoát trước sau chết thảm, trừng mắt nhìn Oánh mỹ lệ cắn răng hừ nhẹ, quay đầu nói: “Khắc Mễ Nhĩ thành chủ, xem ra ngài tự mình ra tay mới có thể bắt ả!”

“Cát Tư thiếu gia không cần lo lắng, hôm nay ả tuyệt đối trốn không thoát!” Khắc Mễ Nhĩ thành chủ tận mắt nhìn thấy bộ hạ chết thảm, sắc mặt đã cực độ khó coi, nghe xong Cát Tư nói, lập tức gật đầu lên tiếng, hai mắt nhìn chăm chăm Oánh, từng bước đi tới.

‘Thảo chi dị năng? Thế giới này còn có người sử dụng siêu năng lượng trong huyền huyền tiểu thuyết?? Hắc hắc, thật có ý tứ...’ Diệp Phong đứng ở sau quầy, tay trái cầm chén rượu, tay phải tùy ý ứng phó với binh lính đang tiến lên công kích, nghe được Cát Tư nói, hai mắt ngạc nhiên nhìn Oánh, đối với nàng càng ngày càng cảm thấy hứng thú.

“Thảo chi ba đào!”

Oánh sử dụng thảo chi dị năng đã giải quyết binh lính muốn công kích nàng, hai tròng mắt khẩn trương dừng ở Khắc Mễ Nhĩ đang đi tới. Không thể kiềm chế được hét lên một tiếng, thúc dục một lượng lớn lục thảo từ dưới đất lao ra, giống như sóng biển lục sắc, nhanh chóng đánh về giữa Khắc Mễ Nhĩ, đem gã chìm vào trong lục thảo ba đào!

‘Thành công rồi?!’ Oánh thấy Khắc Mễ Nhĩ bị thảo chi ba đào bao vây, nhất thời lộ ra thần sắc kinh hãi ngoài ý muốn. Song, tại ngay lúc đó, một trận gấu rống cao vút đột nhiên vang lên, lục thảo vây quanh Khắc Mễ Nhĩ trong nháy mắt bành trướng bạo toái, hiển lộ ra một người cao tới ba thước. Khắc Mễ Nhĩ chính mình hình dáng bên ngoài cùng gấu đen giống nhau.

‘Mẹ kiếp, hôm nay lão tử con mẹ nó được mở mắt rồi, này đều là người a?’ Diệp Phong kinh ngạc nhìn Khắc Mễ Nhĩ toàn thân che kín lông gấu màu đen, cảm giác này cùng thú nhân có điểm tương đồng, nhưng lại hoàn toàn không giống, không khỏi vì Tác La Tư đại lục gây cho hắn cảm giác mới mẻ mà cao hứng, rất muốn hoàn toàn kiến thức hết thấy cái đại lục này!

“Ha ha ha, tiểu tiện nhân, người cho là thảo chi dị năng của người có thể giết chết Khắc Mễ Nhĩ sao?” Cát Tư khinh thường chỉ vào Oánh ha ha cười

to, “hôm nay Khắc Mễ Nhĩ đã sử dụng hắc hùng dị năng, tiểu tiện hóa nhất định trở thành tao hóa dưới khổ của bốn thiếu gia!”

“Phi, đồ cặn bã không biết xấu hổ. Bốn tiểu thư cho dù tự sát, cũng sẽ không cho ý niệm bản thủ trong đầu ngươi thành công!” Oánh khản trương nhìn hắc hùng trạng thái của Khắc Mễ Nhĩ, cắn răng liếc mắt nhìn Cát Tư, tức giận khê kêu, trong lời nói cứng cỏi có chút tuyệt vọng!

“Đồ không biết tốt xấu, đi tìm chết đi!” Khắc Mễ Nhĩ không có tâm tình nghe Cát Tư cùng Oánh mắng chửi lẫn nhau, mở ra mồm gấu hét lớn một tiếng, nhanh chóng hướng Oánh vọt tới, chuẩn bị bắt tiểu nha đầu này, kết thúc chiến đấu!

“Con gấu lớn ghê tởm, bốn tiểu thư với ngươi liều mạng...” Oánh nhìn chằm chằm Khắc Mễ Nhĩ trước mặt nàng, trong lòng thâm hận, song chương đan vào trước ngực, cuống quýt thúc dục sử ra từng phiến lục thảo, từ dưới đất leo lên quấn quanh Khắc Mễ Nhĩ, như muốn xé rách gã.

Đáng tiếc, Khắc Mễ Nhĩ trong hắc hùng trạng thái, cơ thể cực độ cứng rắn, lục thảo của nàng căn bản không cách nào tạo thành tổn thương tới gã, mỗi lần quấn tới đều bị Khắc Mễ Nhĩ phát lực cắt đoạn, làm nàng trong lòng càng thêm tuyệt vọng!

“Tiểu đồng tây, ngươi quán đủ rồi chứ? Đi tìm chết cho ta thôi!”

Khắc Mễ Nhĩ vọt tới đối diện Oánh ba thước, thấy Oánh vẻ mặt hoảng sợ nhìn gã, lập tức đắc ý hùng hồng một tiếng, nhảy lên, hai tay ôm quyền, từ trên đánh xuống đỉnh đầu Oánh.

Thảo chi dị năng không cách nào thương tổn Khắc Mễ Nhĩ, Oánh trong lòng biết không có hy vọng chạy thoát. Đối mặt với chiêu công kích phía trên của Khắc Mễ Nhĩ, nàng tuyệt vọng nhắm đôi mắt lại, chờ đợi một khắc tử vong phủ xuống.

Khắc Mễ Nhĩ ngay giữa không trung, hai quả đấm chuẩn bị đập tới trước thiếu nữ mỹ lệ, một bóng người màu đen, đột nhiên xuất hiện trước mặt gã, đối với gã lộ ra một nụ cười xấu xa, cánh tay phải vung quyền cùng song quyền giống như cái chùy lớn của gã cùng ương ngạnh chạm nhau!

“Bang!”

Khắc Mễ Nhĩ giữa không trung phảng phất như một tòa tiểu sơn, song quyền cùng với quyền đầu của bóng đen chạm nhau, nhất thời truyền ra một tiếng nổ. Ngay sau đó chợt một tiếng gấu hồng vang lên, thân hình cao lớn

của Khắc Mễ Nhĩ phảng phất như một cái điều đứt dây, bay ngược trở lại, “Phốc thông” ngã ở trên mặt đất!

“Cái, cái này sao có thể? Tiểu tử tóc đen này, tự nhiên có thể đánh lui Khắc Mễ Nhĩ trong hắc hùng trạng thái?!” Bại hoại ác thiếu gia Cát Tư, trợn mắt há mồm nhìn tiểu tử tóc đen đem Khắc Mễ Nhĩ đánh ngã xuống đất, vẻ mặt tức thì có biểu tình khó có thể tin được, không cách nào tưởng tượng hẳn có thể chống lại Khắc Mễ Nhĩ!

“Trời, trời ạ! Người thậm chí đánh lui Khắc Mễ Nhĩ ư?!” Thiếu nữ mỹ lệ tóc xanh lục Oánh, nghe được tiếng rống của gấu, mở hai mắt ra, chính mắt trông thấy thanh niên tóc đen trước người giúp nàng giải trừ nguy cơ, cùng Cát Tư lộ ra thần sắc giật mình tương tự, đồng thời trong lòng cũng cảm thấy may mắn chính mình còn có thể còn sống!

“Như thế nào, chẳng lẽ các người nhìn vẻ ngoài, là có thể biết ta đánh không lại con gấu đen kia sao?” Giải quyết binh lính dây dưa xong, Diệp Phong nhanh chóng cứu thiếu nữ xinh đẹp, ngón tay còn tê dại không hoạt động được, quay đầu lại nhìn thiếu nữ mỹ lệ đang trầm tư cười hỏi, trong lòng nhưng lại đang cảm khái khí lực của đại hắc hùng quá mạnh, nếu không phải hẳn vận dụng chân khí hộ thể, ngạnh chọi lực khí khẳng định ăn đau khổ.

“Cái này, cái này, thật xấu hổ... hì hì...” thiếu nữ mỹ lệ thoát ly nguy hiểm, nhìn thanh niên phía trước với biểu tình vui vẻ, ngẫm lại chính mình quả thật có điểm nhìn mặt đánh giá người, không nhận được xấu hổ xin lỗi, lập tức nở nụ cười tinh nghịch!

“Hồng... đáng hận, tiểu đồng tây, ta phải giết ngươi!”

Khắc Mễ Nhĩ ngã xuống đất, cảm giác hai tay bị đánh có chút tê dại, đứng dậy nhìn chằm chằm Diệp Phong phát ra một tiếng gầm gừ điếc tai nhức óc, thân hình cao lớn, nhanh chóng hướng Diệp Phong đánh tới, muốn xé xác tiểu đồng tây thừa dịp gã trên không trung, đột nhiên tập kích gã.

Oánh đối với sự kinh khủng của Khắc Mễ Nhĩ đã có nghe qua, hơn nữa vừa rồi chính mình thử nghiệm, có thể nói là thập phần sợ hãi Khắc Mễ Nhĩ, bây giờ thấy gã lại một lần nữa vọt tới, nhất thời sợ hãi chuyển thân lùi về phía sau, trong miệng khẩn cấp quát với Diệp Phong: “ai, ai, suất ca, chạy mau, Khắc Mễ Nhĩ tức giận lên rất kinh khủng đó!”

“Suất ca?? Hắc hắc, ta cũng quả nhiên rất tuần tú a...” Diệp đại lưu manh được thiếu nữ mỹ lệ một câu suất ca, có chút tự mãn, lộ ra thần sắc

đắc ý vô hình, nhìn Khắc Mễ Nhĩ vọt tới, sách sách cười nói: “Một con gấu cao lớn ngu dốt, cho dù nổi điên lên thì có bao nhiêu kinh khủng?”

“Hồng... tạp toái đáng chết, tự nhiên dám xem thường ta, ta muốn cho ngươi biết cái gì gọi là hối hận!!!” Khắc Mễ Nhĩ nghe tiếng cười của Diệp Phong, phần nộ thiêu đốt đến cực hạn, mõm gấu điên cuồng rít gào, vọt tới ngay phía trước Diệp Phong, hai nắm đấm điên cuồng đánh ra, sinh ra từng phiến quyền ảnh, mang theo kinh phong, đem Diệp Phong hoàn toàn bao phủ vào trong phạm vi tấn công của gã, “Tạp toái, ngươi chết chắc rồi!”

“Ha ha, dị năng của ngươi quả thật kinh người, nhưng loại công thể này chỉ có thể đối phó người ngoài, đối với lão tử vô dụng.” Diệp Phong dưới chân thi triển “tiêu điều kiên khôn bộ” đệ nhị giai “vô ảnh”, tiêu sái qua lại như con thoi trong phạm vi quyền ảnh của Khắc Mễ Nhĩ, trong miệng ngoạ vị cười to.

Hai người quyền ảnh cùng thân ảnh đang dây dưa, trước sau hai bên Cát Tư, Oánh, cùng với mấy binh lính không chết, từ bên ngoài nhìn lại, tựa như một con đại hắc hùng đang truy đuổi một cái bóng, bọn họ cả kinh trợn mắt há hốc mồm, khó có thể tin tốc độ dưới chân Diệp Phong, tự nhiên có thể so bì với quyền tốc của Khắc Mễ Nhĩ!

“Tạp toái ghê tởm, nếu là nam nhân ngươi đừng tránh né như vậy, có can đảm ngạnh đấu như vừa rồi thử xem!” Khắc Mễ Nhĩ đánh không được Diệp Phong, nhịn không được tức giận mắng to.

“Hắc hắc, tốt, đại bồn hùng, nếu ngươi muốn liều mạng, lão tử cho ngươi kiến thức quyền pháp chính thức!”

Diệp phong nghe vậy cười xấu xa, vận khởi ma khí có thêm hủ thực tính, song chưởng cùng động, sử ra long hình quyền “Thương long động thiên” cùng hổ hình quyền “Mãnh hổ xuất áp”, quyền kinh mãnh liệt màu đen, giống như độc long ác hổ, hung tàn rít gào cùng quyền ảnh của Khắc Mễ Nhĩ triển khai ngạnh đấu!

“Bang bang bang...” tiếng song quyền va chạm vang loạn lên dày đặc, Cát Tư, Oánh cùng mọi người trong nhãn thần giật mình, Khắc Mễ Nhĩ cao to, giống như một con điều đứt dây, bị Diệp Phong đánh nga lộn ra nặng nề ngã ở trên mặt đất!

“Hảo, thật là lợi hại, hấn sử dụng đấu khí? Hấn là cao thủ của Thần Châu đại lục??” Cát Tư cùng Oánh nhìn tóc đen trên đầu Diệp Phong, cùng hắc khí hấn sử ra, cùng giật mình, đều cho rằng hấn đến từ Thần Châu đại lục!

“Thế nào, đại bổn hùng, thử qua nắm tay của lão tử rồi, cảm giác như thế nào?” Diệp Phong từ trong cái túi của áo choàng móc ra một cây thanh sảng tiêu hồn, tự nhiên rít một hơi, hai mắt nhìn Khắc Mễ Nhĩ thở dốc dưới đất, cười đều hời.

“Tạp toái, hôm nay ta nhất định đem ngươi băm thây vạn mảnh!!” Khắc Mễ Nhĩ nghe xong Diệp Phong cười đều, song quyền đang chịu đau nhức toàn, đứng lên nhìn Diệp Phong rít gào một tiếng, thân hình lại một lần nữa sinh ra dị biến!

“Không xong, hắn đã tới trình độ có thể tiến hóa lần thứ hai, chúng ta chạy mau!!” Oánh mắt thấy thân hình Khắc Mễ Nhĩ lại dị biến, lo lắng đối với Diệp Phong hô lên...

Chương 179 : Lưu Manh Kiểm Tru Hắc Hùng , Hảo Tiểu Dữ Mỹ Đào Ly

Dịch: Vivileo147

Với hình thể của người, so sánh với bề ngoài của gấu, lần thứ hai tiến hóa Khắc Mễ Nhĩ biến trở lại về ngoài của người, nhưng vẫn giữ lại lớp da hắc hùng cùng với cơ thể cường kiện bảo mãn, hoàn toàn trở thành một cái nhân hùng tổng hợp thể!

‘Trời, lần thứ hai tiến hóa? Hắc hắc, có ý tứ, rất có ý tứ, Tác La Tư đại lục này thật sự là tràn ngập cổ quái...” Diệp Phong nghe xong Oánh khản cấp hô, nhìn Khắc Mễ Nhĩ hình thái lại biến hóa, trong đầu thú vị nghĩ, mỉm cười ngậm miệng đứng tại chỗ không có chạy trốn, rất muốn kiến thức thực lực của Khắc Mễ Nhĩ sau lần thứ hai tiến hóa!

“Uy, suất ca, người như thế nào còn đứng bất động, nếu không trốn sẽ bị giết chết đó!!” Oánh mắt thấy Khắc Mễ Nhĩ tiến hóa lần thứ hai chấm dứt, Diệp Phong lại không chút nào có ý tứ chạy trốn, lập tức lo lắng thúc giục.

“Muốn chạy trốn? Đừng có nằm mơ, hôm nay hai người các người đều phải chết!”

Khắc Mễ Nhĩ nghe Oánh nói xong, há mồm rống giận, dưới chân nhanh đuổi, thân hình như điện, mấy cái liền lách tới trước mặt Oánh đang muốn kéo Diệp Phong quay đầu, song quyền hạ xuống, sử ra thế công so với lần trước nhanh gấp mười lần, quyền ảnh dày đặc mạnh mẽ, giống như chim bay đầy trời, chặn giết tất cả đường lui của Diệp Phong. Chỉ nghe một trận tiếng quyền kích bang bang vang lên, Diệp Phong thân ảnh gầy gò, liền giống như điều đứt dây, bị đánh bay ngược lên, đánh vỡ bức tường sau quán rượu!

“Tên ngốc này, gọi hần mau chạy, thì lại bất động, thật sự là muốn chết!” Oánh mắt thấy một trận quyền ảnh kinh người lóe ra, Diệp Phong bay ngược lại bị chôn vào bức tường phía sau quầy rượu, trong lòng kỳ quái nghĩ, nhắc chân vọt tới, tưởng muốn nhìn tình huống của Diệp Phong, ý đồ dẫn Diệp Phong đồng thời chạy trốn, dù sao Diệp Phong vừa mới cứu nàng một mạng!

“Ha ha ha, tiểu tiện nhân không cần nhìn, hần bị ta đánh trúng hơn mười quyền, tuyệt đối không có khả năng còn sống, người với hần cùng đi chết đi!”

Khắc Mễ Nhĩ đánh trúng hắc mao tiểu tử làm gã vô cùng tức giận rồi, nhìn hành vi của Oánh, đắc ý ha ha cười to, dưới chân nhanh chóng lên đến đối diện Oánh hai thước, song quyền trước người liên tục huy vũ, hiển xuất từng phiến quyền ảnh, còn mang theo kinh phong, hướng Oánh đánh tới!

“Xong hết rồi...” Oánh mắt thấy Khắc Mễ Nhĩ nhanh chóng như thể vọt tới, nhìn quyền kinh hung mãnh dày đặc của hắn, song chưởng tuyệt vọng hộ ở đầu, bị ai chờ đợi tử vong phủ xuống!

“Bang bang... Bang bang bang...” Khắc Mễ Nhĩ quyền ảnh giống như thiết chùy, toàn bộ đánh vào chỗ thiếu nữ mỹ lệ đứng, sinh ra một trận quyền kích hỗn loạn dày đặc âm thanh giống như âm thanh đá cứng vỡ nát. Đánh tới kinh phong quanh mình bay loạn, bụi đất bay lên.

“Oa ha ha ha, tiểu tiện nhân thấp bé kia, tưởng rằng hắc mao tiểu tử có thể cứu người sao? Thật con mẹ nó muốn chết, không chịu đầu hàng cho lão tử cười, bây giờ bị giết thôi... ha ha...” Cát Tư mặc dù không nhìn thấy, nghe thấy tình huống giữa sân, nhưng tin rằng Oánh đã bị giết chết, mặc dù vẫn còn tiếc nuối chưa chơi qua nòng, bất quá vẫn như trước thập phần cao hứng!

“Cát Tư thiếu gia, cẩn thận phía trên, chạy mau!!!” Cát Tư đang còn cười, Khắc Mễ Nhĩ đột nhiên từ trong đám bụi đất thoát ra. Lo lắng hét to với hắn!

“Phía trên??” Cát Tư nghe vậy khó hiểu liền ngẩng đầu lên nhìn, vừa nhìn lên. Nhất thời hai mắt tròn tròn, lộ ra thần sắc hoảng sợ. Xoay người muốn chạy trốn!

“Ngu ngốc, bây giờ mới muốn chạy đã muộn rồi!”

Phía trên Cát Tư, Diệp Phong, trước đó bị tảng đá đè lên, lúc này cánh tay trái đang ôm lục phát thiếu nữ Oánh, tay phải cầm Quang Minh thánh kiếm, hắn vẫn giấu ở sau áo choàng, từ trên không nhìn Cát Tư cười lạnh, vận kinh gia tốc, sử ra “Thiên kiếm quyết” đệ nhất thức “Vô ảnh đoạn hồn”, giống như quỷ my, trong nháy mắt hoa xuất một mảng kiếm ảnh, lách tới trước Cát Tư!

Từng trận tiếng thân thể vỡ tan vang lên, quý tộc ác thiếu man hoành bá đạo, dưới tuyệt chiêu kiếm của đại lưu manh, bị chặt đứt phân thi, mạng bay về nơi nghỉ!

“Hảo, thật là lợi hại, bản lãnh sử dụng kiếm của người thật là lợi hại a...” Oánh y tựa ở trong cánh tay Diệp Phong, giật mình nhìn tàn chi của Cát Tư

trên mặt đất, quay đầu khó tin nhìn Diệp Phong hăm mộ, ngấm lại Diệp Phong vừa mới khi nàng sắp bị oanh sát, đột nhiên từ đám đá thoát ra, ôm nàng tránh khỏi công kích, lại tới tuyệt chiêu thần kỳ tru sát Cát Tư ghê tởm, trong tâm đối với thực lực của Diệp Phong có thể nói là bội phục đến cực điểm!

‘Kiếm thuật thật đáng sợ, hãn cư nhiên có thể giết chết Cát Tư thiếu gia, chẳng lẽ không sợ công tước đại nhân tức giận sao?’ Vài tên binh lính ngã xuống đất trọng thương chưa chết, mắt thấy Diệp Phong trong nháy mắt hủy kiếm giết chết Cát Tư, tất cả đều lộ ra vẻ mặt hoảng sợ.

“Tập toái, ta phải đem người bầm thây vạn đoạn!!” Khắc Mễ Nhĩ tận mắt nhìn thấy thiếu gia của Mã Luân Địch công tước chết ở trong thành của gã, ngấm lại hậu quả của công tước đại nhân tức giận, cực độ tức giận chỉ vào Diệp Phong quát lớn, dưới chân nhanh chóng di động, lại hướng Diệp Phong vọt tới!

“Bầm thây vạn đoạn? Hừ, ta muốn nhìn xem hôm nay là ai đem ai bầm thây!” Diệp Phong buông thiếu nữ mỹ lệ trong lòng ra, tùy ý lui về sau, hai mắt nhìn tới Khắc Mễ Nhĩ tìm kiếm sơ hở, trong miệng khinh thường cười lạnh.

Bởi vì vừa mới phân thân kinh thường, bị Khắc Mễ Nhĩ tốc độ bạo tăng đánh trúng, mặc dù có chánh ma chân khí thâm hậu hộ thể, nhưng vẫn như trước bị đánh rất đau, tâm trạng tức giận động sát khí, không chuẩn bị bỏ qua địch nhân, đề cho bọn họ ngày sau tìm mình gây phiền toái!

“Tập toái vô tri, cho người kiến thức lợi hại của ta, Cuồng Hùng Phong Bạo quyền!”

Khắc Mễ Nhĩ nghe Diệp Phong khinh thường cười lạnh, trong lòng tức giận hơn, miệng trầm thanh gầm lên, song chưởng trước ngực huy vũ cực nhanh, quyền kinh gào thét dày đặc, dưới tình huống hướng hãn vọt tới, giống như cuồng phong bạo vũ, tập hướng Diệp Phong, muốn đem Diệp Phong đánh đến nát bấy!

“Tốc độ cùng lực lượng có thể tính là nhất lưu, đáng tiếc chiêu thức quá đơn giản, không biết biến hóa, xem ta tổng người đi cùng tên ngu ngốc mới chết làm bạn!” Diệp Phong đối mặt với quyền thế như cuồng phong bạo vũ của Mễ Khắc Nhĩ, phát hiện trong chiêu thức có chính sơ hở. Đối với người khác mà nói đối mặt với sơ hở này có lẽ không làm được gì, nhưng đối với Diệp Phong mà nói, sơ hở này cũng đủ để hắn giết chết Khắc Mễ Nhĩ.

Bởi vật hấn phát ra một trận cười lạnh khinh thường, tiêu sái đứng tại chỗ không động, Quan Minh thánh kiếm tay phải “Bá ... bá... bá...” trước người liên tục huy vũ chín phiến bạch mang quang mạc, đầu tí chân kiếm, đâm ra kiếm khí màu trắng liên miên không dứt, lấy chín sơ hở của Khắc Mễ Nhĩ làm trung tâm, cùng quyền ảnh hoa lệ vô cùng triển khai va chạm lớn!

“Phốc phốc phốc...”

Thanh âm va chạm dày đặc không ngừng vang lên, hai người trác y quanh mình, cát bụi bay tứ tung, tình cảnh rất là kinh người, theo quyền ảnh cùng kiếm khí từ từ tiêu tán, chỉ nghe một trận kêu thảm thiết truyền ra, Khắc Mễ Nhĩ phốc thông một tiếng ngã xuống đất, tứ chi bị cắt thành nhiều đoạn, rơi trên mặt đất, chỉ còn một cái thân thể không có tứ chi, té trên mặt đất rên rỉ khó có thể tin!

‘Thật mạnh, quá lợi hại rồi, hấn cư nhiên có thể đánh bại Khắc Mễ Nhĩ dễ dàng như vậy..... nếu như bá hấn làm thầy, ta nhất định sẽ trở nên càng mạnh ... hì hì, cứ quyết định như vậy đi!’ Thiếu nữ mỹ lệ Oánh, tận mắt nhìn thấy Diệp Phong đánh cho Khắc Mễ Nhĩ tàn phế, đối với thực lực của hấn vừa bội phục vừa hâm mộ, trong tâm hoan hỉ hình thành ý niệm bá sư trong đầu.

“Ha, thế nào, đại ngọc hùng, hai người chúng ta rốt cuộc ai vô tri a??” Diệp Phong đi tới trước thân hình tàn phế của Khắc Mễ Nhĩ, chân phải hung hăng giẫm lên ngực trái của gã, cúi đầu nhìn gã cười xấu hổ.

Khắc Mễ Nhĩ vết thương tứ chi bị chặt đứt đang không ngừng chảy máu, đau đến gã cơ hồ sắp mất đi tri giác, mắt thấy Diệp Phong cao ngạo cười xấu xa, khó có thể tin tuyệt chiêu của mình lại bị dễ dàng đồng thời phá giải. Gã trong lòng oa hỏa, há mồm phun ra một ngụm máu tươi, trừng mắt nhìn Diệp Phong tức giận mắng: “Tạp toái đáng chết, cho dù ta hôm nay giết không được ngươi, Khó Lạp Mã đế quốc chúng ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

“Tên vương bát đản nhà ngươi, đừng đem cái gì đế quốc chó má ra dọa lão tử, cùng thiếu gia ngọc của ngươi đi chết đi!” Diệp Phong khó chịu nhìn Khắc Mễ Nhĩ mắng to, dưới chân dùng lực ép xuống, tức thì làm vỡ nát trái tim Khắc Mễ Nhĩ, đem tên Hắc Hùng dị năng này hoàn toàn giải quyết!

“Hấn giết Khắc Mễ Nhĩ thành chủ rồi? Người mau tới, người mau tới a, Khắc Mễ Nhĩ thành chủ bị giết rồi!” Vài tên binh lính trọng thương chưa

chết, thấy Khắc Mễ Nhĩ thành chủ, bị cái hắc phát thanh niên tuyệt chiêu quỷ dị kinh khủng giết chết, lập tức khăn trương hò hét ra bên ngoài.

“Không xong, chúng ta đi mau, người giết Cát Tư cùng Khắc Mễ Nhĩ, Khô Lạp Mã đế quốc nhất định sẽ truy nã chúng ta!” Thiếu nữ mỹ lệ Oánh trong lòng chính đang có chủ ý bãi sư, nghe xong binh lính la hét, đột nhiên bùng tình hậu quả Diệp Phong giết chết hai đại nhân vật, tiến lên lôi kéo hấn muốn bỏ chạy.

“Gấp cái gì, trước tiên chờ ta lấy chiến lợi phẩm rồi hãy nói!” Diệp Phong vung tay thoát khỏi thiếu nữ mỹ lệ lôi kéo, tại trên người Khắc Mễ Nhĩ lật qua lật lại, tìm ra một cái thủy tinh tạp cỡ quái, cùng với một ít kim tệ cỡ quái, lại đi tới trên người Cát Tư lấy ra hai cái thủy tinh tạp lớn, trong miệng nghi hoặc mắng: “Mẹ nó, kim tệ của địa phương này cùng chúng ta khác biệt quá lớn, thủy tinh tạp này để làm gì đây? Để tiền sao?!”

“Trời ạ, người quả thực còn tham tài hơn ta, bây giờ là lúc nào rồi, chạy mau a!” Oánh dờ khóc dờ cười lại tới kéo Diệp Phong, muốn chạy trốn.

Khắc Mễ Nhĩ đối với bộ hạ yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc, bình thường đối với mệnh lệnh của gã, đều tuyệt đối tuân thủ không dám có chút vi phạm. Dựa theo mệnh lệnh của gã, lần này tới bắt nữ đạo tặc, bộ hạ còn lại của gã đều nghiêm thủ trước quán rượu, không có mệnh lệnh của gã, không dám tự tiện tiến vào quán rượu.

Bất quá hiện tại binh lính đóng ở bên ngoài, nghe thấy tiếng la bên trong Khắc Mễ Nhĩ thành chủ bị giết, đều không ngừng được giật mình hướng quán rượu phóng đi, khó có thể tin Khắc Mễ Nhĩ thành chủ cường đại của bọn họ lại bị giết chết. Đám người vây xem quanh tửu quán thấy thế cũng đi theo hướng quán rượu vào, muốn nhìn tình huống bên trong!

“Nhanh, chính là cái hắc phát tiểu tử kia giết Khắc Mễ Nhĩ thành chủ, mọi người nhanh bắt hấn!” Vài tên binh lính trọng thương dưới đất, chỉ vào Diệp Phong, đối với binh lính vừa tiến vào quán rượu cao giọng hô hoán.

“Không xong, chạy mau!” Oánh nhìn binh lính tiến tới, lôi kéo Diệp Phong hướng của sau quán rượu vọt tới. Việc chính đã được giải quyết, lấy hết kim tệ, Diệp Phong cũng không cùng bọn tiểu lâu la này dây dưa, buồn cười đi theo thiếu nữ mỹ lệ hướng ra ngoài chạy trốn!

Không có cường giả như Khắc Mễ Nhĩ, binh lính bình thường căn bản không cách nào ngăn cản Thảo Chi dị năng của Oánh, dưới sự mở đường

của lục thảo quý dị, hai người thuận lợi lao ra quán rượu, hướng ngoài thành chạy đi!

Chương 180 : Cổ Quái Tổ Hợp , Thất Sắc Linh Châu

Dịch: Now or Never

Thủ lĩnh của Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn, lưu manh công tước, bị truyện tổng quyền trực dịch chuyển không biết đi đến địa phương này, nghe nói chẳng có tin tức gì. Việc này khiến cho tại Nam Bắc đại lục xôn xao, làm cao hai vị quốc vương của thú ả liên minh cảm giác rất thống khoái. Bọn chúng phái ra một lượng lớn đại cao thủ đến Tinh Quang bình nguyên, muốn chiếm đoạt Liệt Diễm sáo trang!

Lưu manh công tước cho đến nay vẫn không có tin tức gì. Lộ Lộ ngũ nữ vẫn theo kế hoạch của hắn đã giao, để thành viên Tư Lược đoàn cố ý lộ ra, chính là để các thế lực đối địch của hắn kinh hãi, nhờ vậy mà giảm bớt đi một ít địch quân

Tinh Quang bình nguyên là trọng địa của Tư Lược đoàn, dĩ nhiên sẽ không để cho các thế lực chú ý đến sáo trang, cũng như cường giả chẳng biết sống chết là gì tùy ý xông vào, có ý chiếm đoạt sáo trang. Dựa theo luật của lưu manh công tước đưa ra, người tới đây tất cả giết không tha!

Dực Nhân vương quốc dưới sự hỗ trợ của hai đại đế quốc là Mạt La và Quang Minh cùng Quang Minh giáo đình đã phản kích lại thú ả liên minh, tình thế rất tốt, chiếm được thế thượng phong, việc đoạt lại lãnh địa bị mất chỉ còn là thời gian mà thôi!

Nội loạn trong Tinh Linh vương quốc và Cự Nhân vương quốc vẫn ở thế giằng co, khiến cho quốc cảnh của lưỡng quốc hỗn loạn chí cực. Dân không thể sinh sống, tổn thất có thể nói là rất thảm trọng. Đặc biệt là bộ đội của Cự Nhân vương quốc bị tổn thất rất nặng nề, vì nội chiến cũng có tổn thất nặng nhất!

Bạch hồ mỹ nhân Nguyệt Doanh đối với thất tung của lưu manh công tước lo lắng vạn phần, muốn đi đến Tinh Quang bình nguyên để tìm mấy vị phu nhân bàn bạc. Bại hoại kỵ sĩ Khải Đặc đại diện cho lưu manh công tước, tìm thấy nàng ta, đem hết những kế hoạch mà lưu manh công tước đã sắp đặt, nói cho nàng ta nghe, khiến nàng ta yên tâm hơn, cuống quýt tỏ vẻ sẽ phối hợp ăn ý!

Tình nhân một mình ở tại đại lục mới. Lộ Lộ ngũ nữ mặc dù có thể mỗi ngày thông qua Thánh Ma mà biết tình hình của hắn. Nhưng nổi nhớ nhưng

càng ngày càng gia tăng, không thể chịu đựng nổi, muốn đến đón tình nhân. Các nàng liền phái cự giải trung đội, suất lĩnh thuyền viên, dùng đại hình chung khí chiến hạm Phong Diệp hào của Tư Lược đoàn, mang theo Truyện Tổng Trận khởi hành tiến về phía bắc, muốn nhanh chóng tìm ra Tác La Tư đại lục, để gặp lại tình nhân.

Đại hải với sanh linh ở Nam Bắc đại lục mà nói thì thật là thần bí khôn lường. Muốn ra đại hải mà đi tìm Tác La Tư đại lục, khẳng định là phải tốn kém rất nhiều, chưa kể nói đến thời gian kéo dài rất lâu.

Vì sợ bộ đội của Tát Tư hải quốc tập kích, Lộ Lộ và Nguyệt Nhi gạt Tĩnh Hương, Mộng Hình, Liên Na, trộm đem theo tình phụ của thiếu gia, mỹ nhân ngư công chúa Ái Lệ Ti, cùng đi trên Phong Diệp hào. Nhiệm vụ tìm kiếm Tác La Tư đại lục toàn bộ ủy thác cho Ái Lệ Ti, người quen thuộc với đại dương!

Á Sắt Lâm, Ái Lệ Ti, Đế Na, Phi Phi, cùng với người được lưu manh công tước cấp danh phận là Tuyết Li, năm vị giai nhân này tạm thời chưa thể chánh thức bước vào cửa của lưu manh công tước, chỉ có thể thông qua từ Lộ Lộ và Nguyệt Nhi, tin tức về tình nhân đang ở Tác La Tư đại lục. Các nàng cũng như Lộ Lộ ngũ nữ tương tư rất nhiều, đặc biệt là người mới yêu dục nhân mỹ nữ Tuyết Li có tâm tình u buồn nhất!

Phụ thân của Phi Phi, thủ lĩnh hỏa tinh linh bộ lạc, là người ủng hộ tinh linh công chủ đang cơ làm thủ lãnh của tinh linh. Dựa theo kế hoạch của Diệp Phong, Mộng Hình dẫn các bộ đội chủ lực của Tư Lược đoàn tới phía nam của tinh linh vương quốc thiết lập Truyện Tổng điểm, trợ giúp La Luân đánh bại nhưng đang phải chống lại công chúa!

Việc Diệp Phong muốn giúp lão trượng nhân tương lai đánh bại phản loạn, ngoài trừ là vì mặt mũi của tiểu tình phụ, còn có là muốn tương lai sau này có được sự hỗ trợ của La Luân. Vì thế hắn mới giúp đỡ La Luân, cũng không nghĩ phải giấu diếm việc có Truyện Tổng Trận nữa, và để Phi Phi kể cho La Luân bí mật này, và kế hoạch tương lai.

Việc Diệp Phong thất tung, La Luân vốn chưa kịp lo lắng cho hạnh phúc của Phi Phi, thì từ trong miệng của Phi Phi biết được về Truyện Tổng Trận, ông hiểu rằng cơ hồ mỗi ngày Phi Phi đều gạt ông để đi gặp mặt Diệp Phong, liền giật mình, không biết nên khóc hay cười, cảm giác cũng không rõ. Đồng thời với việc nữ tể tương lai đang ở tân đại lục còn có thể nghĩ kế hoạch tốt như vậy, cũng lấy làm vui mừng!

Kì Cổ Lạp thành, là thành thị lớn nhất trong giải duyên hải của Khố Lạp Mã đế quốc ở Tác La Tư đại lục. Sự phồn vinh tuy không bằng đế đô, nhưng nó không chỉ có rất nhiều hàng hóa từ biển, cũng như từ đại dương. Đây là nơi yêu thích của cái mạo hiểm giả và thương nhân!

Màn đêm phủ xuống, sự đông đúc của Kì Cổ Lạp thành trong đêm tối không giảm. Trên đường từng nhóm người cứ đi đi lại lại, huyên náo như là ban ngày. Đường như không có kết thúc!

Tại giải đất trung tâm của Kì Cổ Lạp thành, Diệp Phong và Oánh đang giả trang, ngồi trong một tửu lâu, thưởng thức những tách trà miễn phí, yên lặng ngồi lắng nghe những việc thú vị của các mạo hiểm giả và những tên thương kiếm hiệp nhân (thợ săn kiếm tiền)!

Tại đại lục Tác La Tư, dững giả công hội và tửu điểm đều là những nơi để thám thính tin tức, nghe ngóng như điều thú vị từ các địa phương khác. Bởi vì Diệp Phong đã sinh sự với Cát Tư và Khắc Mễ Nhĩ, bây giờ hắn và Oánh đã trở thành bị truy nã ở Khố Lạp Mã đế quốc, tiền thưởng đã lên đến trăm vạn kim tệ, và lại mặc kệ sống hay là chết. Vô số thương kiếm hiệp nhân đang tìm kiếm tung tích của bọn họ. Diệp Phong mặc dù không sợ bọn thương kiếm hiệp nhân, nhưng vì không thích bị đánh vào dây dưa, vì vậy liền cùng Oánh dịch dung khác đi.

Hiện tại việc ở nhà đã an bài thỏa đáng, ngoài trừ tiệc nuôi không thể gặp mặt các nữ nhân, Diệp Phong cũng đã phần nào làm quen với cuộc sống mới tại Tác La Tư đại lục. Biến cái rủi thành điềm may, cũng như gia tăng sự hưởng thụ, hoàn toàn không có nỗi bi ai vì thất lạc, mà sự việc lần này cơ hồ trở thành thời gian xả hơi, nghỉ ngơi.

Đương nhiên, điều này cũng có tại vì tính cách lạc quan của hắn. Huống chi còn có một đạo tặc mỹ lệ đáng yêu đồng hành cùng hắn. Đối với một tên sắc lang mà nói, loại kinh nghiệm kích thích mới mẻ này, tự nhiên không có cảm giác bị ai gì!

Gần đây, sau khi được Oánh kể lại cho, Diệp Phong đã có nhận thức sơ bộ với Tác La Tư đại lục, biết rằng nơi này cũng có các dạng cường giả. Trong đó Oánh là một dị năng giả, cũng như người tu luyện thể lực. Luyện khí kiếm sĩ như hắn cũng là một trong số các loại đó.

Tác dụng của cái thủy tinh tạp từ Cát Tư và Khắc Mễ Nhĩ, đối với Diệp Phong rất có lợi. Quả thật là rất lợi, bên trong lại còn có hơn ba vạn kim tệ. Cho dù với đại thủ đại cướp như hắn, cũng phải mất mấy tháng mới kiếm

đủ. Cộng thêm, Oánh nói với hắn, tại Tác La Tư đại lục, với thân thủ của hắn, tuyệt đối sẽ không bao giờ thiếu tiền, làm hắn thập phần cao hứng, chờ mong thể nghiệm hết tất cả mỹ hảo hưởng thụ trên đại lục này!

“Ý, Lôi Ân, người dạy ta một ít võ công để giết người đi?” Oánh đang bận một bộ trang phục màu đen, đã dịch dung che đi dung nhan mỹ lệ, mái tóc thắt bím màu xanh biếc, nghe lời bàn tán của mạo hiểm giả và thưởng kim thiệp nhân trong đại sảnh, mở cái miệng nhỏ nhắn, bất mãn chất vất Diệp Phong!

Từ cái ngày đầu tiên gặp nhau tại Tại Lợi Phát thành, Oánh tỏ vẻ muốn bái Diệp Phong làm sư phụ, muốn Diệp Phong dạy võ công cho nàng. Song, Diệp Phong đại sắc lang này dùng cái lý do rất là hoang đường để cự tuyệt nàng, khiến nàng rất bất mãn!

Ngoại trừ lão bà của ta, bất luận là ai cũng đừng mong học được võ công của ta... Lúc ấy Diệp đại sắc lang chính sắc dùng cái lý do này, cự tuyệt thỉnh cầu của Oánh. Oánh vừa tức giận vừa xấu hổ, muốn đánh hắn nhưng không có cách nào!

Diệp Phong rất vô lại, rất bá đạo, lại còn có phẩm tính cực kỳ háo sắc của một tên lưu manh. Ở chung một thời gian dài, nếu không phải là khờ khạo, cũng dễ rất rõ ràng. Oánh trong khoảng thời gian này cũng tự nhiên nhìn thất bản tính của hắn.

Có đôi khi Oánh thật sự không hiểu, một tên lưu manh có bản tính đáng ghét như vậy, sao lại có thực lực cường đại?

Trải qua nhiều năm làm đạo tặc, cùng với kinh nghiệm sống, Oánh kiên cường muốn học võ công của Diệp Phong là không thể. Sở dĩ mỗi ngày theo hắn để hỏi Diệp Phong về việc này, ngoài trừ làm nữ nhân cho Diệp Phong, nàng đưa ra rất nhiều điều kiện tra đổi. Nhưng Diệp Phong vẫn không chịu dạy cho nàng!

Đối với loại thiếu nữ đạo tặc mỹ lệ như Oánh, Diệp đại sắc lang cảm thấy rất có hứng thú, cho rằng dù Oánh có dùng cái gì trao đổi, cũng không bằng giá trị một mỹ nhân như này. Với tên gia hỏa này mà nói: Ta muốn người, người có thứ gì, cũng đều phải giao ra, hắc hắc!

“Tê.... Hô....” Diệp Phong cũng mặc một hắc y, đang hút một loại thuốc của Tác La Tư đại lục, Phiêu Phiêu Dục Tiên, nhìn Oánh, nhẹ giọng nói: “Nàng không cần lãng phí khí lực. Ngoại trừ nữ nhân của ta, ta sẽ không dạy cho ai bất kỳ võ công nào!”

“Hừ, xú sắc lang, không có lễ giáo đúng là không có lễ giáo, tưởng bọn tiểu thư rất mê võ công của người ư?” Oánh nghe vậy chu mỏ cãi lại, đưa một cái liếc mắt bất mãn cho Diệp Phong, miệng phát ra tiếng oán giận!

“Hắc hắc, tiểu nha đầu, nàng mỗi lần nói chuyện, đều luôn nói đến cái này vậy?” Diệp Phong nhả khói, mỉm cười nhìn Oánh: “À, mỹ nữ, nàng có dám nói lai lịch của nàng cho ta biết không?”

“Không, bất luận là kẻ nào đều không được biết lai lịch của ta!” Oánh học theo cái cách Diệp Phong cự tuyệt này, nghiêng đầu đắc ý cười khê, “Hơn nữa, tên xú sắc lang người cũng đâu có kể rõ ràng lai lịch của người cho ta đâu!”

Tiểu nương bì này, học rất nhanh đó! Diệp Phong nhìn Oánh cười thầm. Đối với lai lịch thần thần bí bí của tiểu nha đầu này rất có hứng thú. Nói lại, hẳn không biết lai lịch của Oánh, Oánh cũng không biết lai lịch của hắn. Hai người bây giờ mặc dù cùng nhau thông tập, giống như hai nhánh cùng thuộc một cây, không rõ ràng về đối phương, lại còn lúc không có việc gì thì thường cãi nhau, đúng là một tổ hợp kỳ quái!

“Chuyện lớn, chuyện lớn. Khó Ni Nhĩ quần đảo xuất hiện dấu hiệu tồn tại của Thất Sắc linh châu. Tất cả mọi người còn ngồi ở đây ư, mau nhanh nhanh đi tìm vận khí nào!” Trận trận tiếng hăm thanh vui mừng vang lên, một mao hiểm giả trẻ tuổi chạy vào giả công hội, vui mừng la lớn cho mọi người trong đại sảnh!

“Thất Sắc linh châu?!” Một tên mao hiểm giả và thưởng kim liệt nhân trong đại sảnh, nghe được tiếng la của tên thanh niên, đều giật mình đứng dậy nhìn hắn, thần sắc rất hưng phấn kích động!

“Uy, huynh đệ, người nói có phải là sự thật không? Cái việc này không thể nói chơi được đâu!”

“Ta thề, chính xác trăm phần trăm! Nhanh, chúng ta cùng đi, nếu có vận khí tốt có được một viên. Như vậy cả đời không cần lo lắng!”

Một tên thưởng kim liệt nhân nghi hoặc hỏi. Tên thanh niên quả quyết, lại còn đề nghị làm đồng bọn của hắn, lập tức làm tăng thêm độ tin cậy hơn, khiến cho các mao hiểm giả và thưởng kim liệt nhân trong đại sảnh tất tất hoan hô, cùng hắn rời khỏi công hội!

“Nhanh, nhanh, Lôi Ân, chúng ta cũng đi Khó Ni Nhĩ quần đảo. Thất Sắc linh châu, nếu có thể lấy được, chúng ta có thể phát tài!” Hai mắt tràn ngập chờ mong của Oánh mỹ lệ, lo lắng kéo Diệp Phong cùng ra ngoài.

“Ài, ài, cái gì là Khố Ni Nhĩ quần đảo? Thất Sắc linh châu là cái quái gì?” Diệp Phong đã chú ý đến thái độ điên cuồng của mạo hiểm giả và thưởng kim liên nhân, đã rất tò mò rồi, giờ bắt gặp vẻ mặt lo lắng của Oánh, lập tức không nhịn được tò mò hỏi.

„Hi hi, muốn biết à? Đầu tiên theo bốn tiểu thư đi mau. Tìm thấy thuyền rồi thì ta sẽ nói cho người biết!“ Oánh nghe hỏi, cố ý không trả lời, lôi kéo Diệp Phong đang bối rối ra khỏi giả công hội!

Chương 181 : Thủy Tinh Thánh Thụ , Lâm Trung Địa Động

Dịch: Now or Never

Khố Ni Nhĩ quần đảo, nằm ở phía tây Tác La Tư đại lục, là nơi có nhiều hòn đảo nhất tại vùng biển phía bắc, được bao bọc bởi một lượng lớn dãy san hô. Bởi vì cách xa đại lục, có rất ít người ở. Bốn phía mặt biển đều trong khiên yên tĩnh. Vị trí cao nhất khoảng bốn mươi thước, lại thêm giữa các đảo có rất nhiều đặc sắc. Hằng năm những đàn chim biển đều bay đến, tạo cho nơi này một cảnh sắc đẹp đẽ hơn!

Thất Sắc linh châu là trân bảo hiếm thấy trong truyền thuyết tại Tác La Tư đại lục, bao gồm bạch, hắc, lam, hồng, lục, tử, hoàng, (trắng, đen, xanh biển, đỏ, xanh lá, tím, vàng) bảy màu. Nó bề ngoài tựa như quả anh đào nhỏ, có xuất xứ từ Thủy Tinh thánh thụ thần kỳ. Người luyện khí theo chúc tính mà ăn vào, đầu khí sẽ bạo tăng. Ma pháp sư theo chúc tính mà sử dụng, uy lực của ma pháp cũng bạo tăng. Người thường ăn vào thì sống thọ hơn!

Nhưng mà bảy viên linh châu này không thể nuốt liền, phải để trong nước sạch, chờ nó tự động hòa tan thì mới có thể dung nạp chúng. Nếu không cẩn thận mà nuốt chúng, chắc chắn khi vào cơ thể, nó sẽ bạo phát, dẫn đến chết người!

Thủy tinh thánh thụ mỗi lần khai hoa, sẽ phát ra bảy quang mang huyết lệ chói mắt. Khi bảy quang mang hiện thế tại Khố Ni Nhĩ quần đảo, thì cùng lúc có thuyền của thương nhân và mạo hiểm giả đi ngang đó, và cũng được chứng kiến một màn đặc biệt này. Bọn họ lập tức cập vào đảo và tiến hành tìm kiếm. Đáng tiếc, đến nay vẫn không có tung tích của thánh thụ!

Tin tức đồn đãi về thất sắc linh châu trân bảo hiếm có hiện thế liền được truyền đi, ngay cả các lộ cường giả của Tác La Tư đại lục cũng không ngoại lệ. Chỉ một vài ngày đã khiến cho Khố Ni Nhĩ quần đảo tấp nập, rất náo nhiệt!

Đảo Hoa Luân, là đảo lớn nhất trong quần đảo Khố Ni Nhĩ. Nước biển xung quanh trong suốt, xung quanh là vô số dãy san hô. Trên đảo là những mảng màu xanh, hoa cỏ nở rất nhiều, thật là một cảnh đẹp!

Sáng sớm, bầu trời quang đãng, không có một chút mây, Diệp Phong vác Quang Minh thánh kiếm sau lưng, vẫn mặc bộ y phục màu đen. Miệng hân ngâm cây Phiêu Phiêu dục tiên. Hắn đang ngồi trên một phiến đá ở trên đảo

Hoa Luân, hưởng thụ không khí trong lành của bãi biển, nhìn những con chim biển đang bay lượn kêu to cùng những tiếng sóng biển, trong lòng cảm thấy rất vui sướng!

“Ai, Lôi Ân, giờ phút này ngươi còn có tâm tình ngắm cảnh à. Mau nhanh tìm thánh thụ đi!” Oánh đang đứng trên phiến đá bên phải, tức giận nhìn Diệp Phong mà trách móc.

“Diên à, vị trí chính xác của thánh thụ không rõ, thì tìm kiếm ở đâu đây? Nàng nếu muốn cực nhọc thì cứ tự đi tìm. Ta không có thích lãng phí thời gian cũng như khí lực. Ngắm phong cảnh còn tốt hơn!” Diệp Phong vẫn ngồi trên phiến đá, lắc lắc cái đầu như thể không màng đến việc gì!

Trong lúc đi thuyền tới quần đảo Khố Ni Nhĩ, tên gia hỏa này được Oánh giải thích, cũng rõ ràng sự tình của Thất sắc linh châu, đối với bảo vật cũng rất có hứng thú. Nhưng mà hắn không có chuẩn bị tốn sức đi tìm, mà chỉ đang âm thầm dùng thủ đoạn không cần tốn công để đoạt lấy. Dù sao Thất sắc linh châu không thể lập tức ăn, bây giờ trên đảo đều có người khắp nơi, nếu phát hiện ra linh châu, rất khó vô thanh vô tức để mang đi.

“Ngươi có lẽ là một tên lưu manh tuy có chí lớn nhưng lại lười biếng. Cứ một mình từ từ ngắm đi, bốn tiểu thụ đi tìm thánh thụ!” Oánh nghe Diệp Phong nói xong, cái miệng nhỏ nhắn chu lên bất mãn một tiếng, rồi xoay người đi thẳng về hướng trung tâm của đảo.

Với tình hình trên đảo bây giờ, vô luận là ai tìm được thánh thụ, đa số đều cũng bị đánh hội đồng. Oánh vốn định là có cao thủ như Diệp Phong bên cạnh, có thể bảo vệ nàng. Nhưng không nghĩ là Diệp Phong lại trông như thế. Không có bảo tiêu, trong lòng nàng tự nhiên cũng không vui!

“Tiểu nha đầu này cứ cho mình có kinh nghiệm phong phú. Cái việc này trông vào rõ ràng là không có lối thoát. Ài, thật sự là làm người ta lo lắng...” Diệp Phong miệng ngậm điều thuốc, nhìn Oánh rời khỏi, buồn cười lắc đầu cảm khái, nhảy xuống khỏi phiến đá, tiếp tục đi trên bãi cát, để ngắm phong cảnh.

Đảo Hoa Luân là hòn đảo lớn nhất của quần đảo Khố Ni Nhĩ, cho dù có một lượng lớn cường giả tìm kiếm các nơi, nhưng căn không có được một chút xú điểm khả nghi nào. Đối mặt với cuộc tìm kiếm đại quy mô này, Oánh dựa theo kinh nghiệm của nàng, chọn những nơi đặc biệt mà tiến hành tìm kiếm!

Thời gian cứ dần dần trôi qua, Diệp Phong đang ở trên bãi cát mà ngắm phong cảnh, từ từ cũng có chút nhàm chán, đặt lưng đánh một giấc ngắn. Đến giữa trưa, cái bụng đói đã kêu rột rột, hắn cũng đứng lên, chuẩn bị đến cái du thuyền có đầy thức ăn, để thưởng cho cái bụng những thức ăn thức uống ngon miệng!

“Kiếm sĩ đại ca, xin hỏi nơi này có phải là đảo Hoa Luân không?” Khi Diệp Phong muốn rời đi, một gã thanh niên tóc đen mặc bộ y phục màu xám, khoảng chừng mười bảy, khuôn mặt anh tuấn, phía sau lưng đeo một cây khảm đao, từ trong nước biển phóng ra, trên người toàn là nước biển, dùng lễ mà hỏi Diệp Phong.

“Ừ, đúng rồi, nơi này chính là đảo Hoa Luân!” Diệp Phong quay đầu quan sát tiểu thanh niên mang đao với tư thế đứng thẳng, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, mỉm cười trả lời, rồi tò mò hỏi: “Tiểu huynh đệ, người từ chỗ nào bơi tới đây vậy?”

“Ha ha, đúng vậy, ta vì không có tiền để đi thuyền, là từ cái đảo Cát Nạp phía đông bơi tới đây!” Tên thanh niên gãi gãi cái đầu, rồi cười cười như không có gì, “Kiếm sĩ đại ca, ta muốn tìm Thủy tinh thánh thụ, đạ ta huynh đã nói cho ta biết, hẹn gặp lại!” Nói xong, tiểu thanh niên liền cười a a, rồi chạy vào trong trung tâm của đảo.

“Từ một nơi xa mà có thể bơi tới đây, tiểu tử này có thực lực và nghị lực không tồi!” Diệp Phong nghiêng đầu nhìn bóng lưng của tiểu thanh niên, trong đầu vừa buồn cười vừa nghĩ. Từ lúc tên gia hỏa nhìn tiểu thanh niên, đã phát hiện y với tư thế đứng thẳng cùng bối đao, không có lộ ra sơ hở gì. Hắn đã cảm giác được, y tuyệt đối là một cao thủ!

“O... O....”

“Trời, đến giờ ăn rồi, người nha thiếu có chút xiu cũng chết sao!”

Diệp Phong buồn cười nhìn bóng lưng của tiểu thanh niên, cái bụng lại đột nhiên kháng nghị kêu lên, làm hắn không vui than, rồi nhanh chóng đi đến chiếc thuyền lớn, tiến vào chọn vài món hải sản ngon miệng, cùng một bình rượu ngon, rồi ngồi ở cạnh cửa sổ, vừa ăn vừa hưởng thụ!

“Uy, các người có thấy không, thật là nhiều cao thủ đến đảo Hoa Luân đó!”

“Dừng, tính toán cái gì, lần này đến Khố Ni Nhĩ quần đảo cao thủ rất nhiều, người cũng không thấy đám người của các đảo khác sao!”

Ngồi ở phòng ăn trong chiếc thuyền, vẫn không bao giờ thiếu những tiếng nghị luận. Khoảng ba mươi tám mạo hiểm giả đang ngồi chung một bàn, miệng thì ăn hải sản, cũng không ngừng bàn tán về việc các cao thủ lần này đến đây.

Song, vào lúc này, một trận tiếng nổ âm âm đột nhiên truyền đến, mọi người trong phòng ăn liền khiếp sợ, du thuyền cũng tựa hồ bị chấn động, rung chuyển một lúc. Khi tiếng nổ dứt, liền sao đó tiếng hảm thanh hỗn loạn vang lên!

“Thanh âm được truyền đến từ phía trong đảo. Thủy Tinh Thánh Thụ. Khẳng định là đã có người tìm thấy được nơi của thủy tinh thánh thụ rồi. Mọi người mau nhanh đi đoạt lấy!” Một tên thương kim liệt nhân trẻ tuổi đứng dậy quát lớn, rồi hấn chạy khỏi phòng ăn, liền lập tức dẫn đầu một đám người ồn ào chạy khỏi phòng ăn. Trong nhất thời chỉ còn là một mình tên gia hỏa Diệp Phong là còn ăn hải sản!

“Ài, dù ở đâu, con người đều không có đổi, bản tính tham lam vẫn có...” Tên lưu manh nhìn đám người rời khỏi, ra vẻ chánh kinh, lắc đầu cảm khái, rồi cầm lấy chén rượu đỏ mà uống hết một hơi, điểm cây Phiêu Phiêu dục tiên, rồi mua một ít thức ăn đến cho Oánh, trả tiền xong, và rời khỏi du thuyền, từ từ đi đến nơi phát ra tiếng nột hảm.

Ở phía tây tại trung tâm của đảo Hoa Luân, nơi có dãy đặc cây đại thụ, lục phát nữ đạo tặc Oánh đang đứng lẫn trong đám người, nhìn cái cây to nhất là cơ quan để vào cửa, thần sắc lộ ra vẻ tức cười. Tại rừng cây này không chỉ có những tiếng hảm thanh hỗn loạn, giờ phút này mọi người từ khắp nơi đều đổ vào đây. Thêm nữa hơn một trăm người không suy nghĩ gì mà tiến thẳng vào cửa.

“Xông lên, xông lên, bọn các ngươi cứ chạy vào để cho cơ quan ở đó làm việc đi, bổn tiểu thư sẽ vào sau...” Oánh trong lòng đang cười thầm.

Cái cơ quan này là do một gã thương kim liệt nhân trung niên vô ý phát hiện được. Lúc ấy Oánh đang ở trong rừng cây, cũng vừa thấy một cây tên đột nhiên bắn ra từ cơ quan, giết chết gã thương kim liệt nhân trung niên đó, trong lòng khẳng định là còn có thêm cơ quan khác, cho nên chần chờ không cùng đám người lập tức xông vào, mà lựa chọn chờ đợi ở bên ngoài cơ hội!

Dù sao bây giờ không thể xác định bên trong có thủy tinh thánh thụ hay không, hơn nữa lại có nhiều người thấy, cho dù có được Thất sắc linh châu,

nàng cũng không có khả năng an toàn rời khỏi. Cho nên với loại tình huống này, chờ đợi thời cơ là lựa chọn hợp lý nhất!

“Uy, tiểu nha đầu, đã bận rộn một buổi rồi, vậy nàng có tìm được thánh thụ chưa?” Người tiến xuống cái động càng ngày càng nhiều, người ở lại trong rừng cây thì càng ngày càng ít. Diệp Phong tới được rừng cây, liếc mắt bắt gặp được lục phát mỹ nữ được hấn dịch dung, lập tức vừa cười vừa đi tới!

“Con sâu lười, ngươi cười cái gì. Bỏn tiểu thư chỉ một lúc nữa là có thể tìm được thánh thụ!” Oánh nhìn Diệp Phong đang đi tức, miệng chu lên hừ nhẹ.

“Nói như vậy chính là vẫn chưa tìm được? Hắc hắc, nếu trước đó nghe lời của ta trên bãi cát chờ tin tức tốt, làm gì phải cực khổ đến thế. Nè, ta đặt biệt đem đến cho nàng!” Diệp Phong cảm thấy vui nhìn Oánh mà cười, đưa tay lấy thức ăn cho nàng.

“Ác..... nguyên lai ngươi là đợi tin tức, sao không nói sớm. Thật sự là gian trá, đáng ghét!” Oánh sớm đã đói bụng, nghe Diệp Phong nói xong, tiếp lấy thức ăn, ngấm lại, đều là do mình chuốc lấy, thật ra không bằng ở lại bãi cát mà chờ tin tức, không nhịn được liền nổi giận, mở miệng trách móc.

“Ài, đúng là một đại tiểu thư điêu ngoa, rõ ràng là muốn tự mình đi tìm thánh thụ, bây giờ lại nổi giận với ta!” Diệp Phong nhìn mỹ lệ thiếu nữ, làm ra một bộ ủy khuất, rồi nhìn vào cái động, và hỏi Oánh: “Thủy tinh thánh thụ ở bên trong đó ư? Có đúng hay không vậy?”

Cái miệng của Oánh vẫn còn đang ăn thức ăn, nhìn vẻ mặt mỉa cười của Diệp Phong, không nhịn được phát ra một tiếng cười duyên, lắc đầu đáp: “Còn không biết bên trong có thánh thụ hay không, nhưng mà ta dám khẳng định là bên trong có cơ quan!”

“Nếu đó là thủy tinh thánh thụ, trong cái động khẳng định cơ quan, hắc hắc.. thú vị... thú vị...” “Diệp Phong nghe vậy nghiêng đầu quan sát cái động, rồi nhả một ngụm khó, mỉm cười xấu xa hắc hắc.

“Tử dạng nhân (tên đáng chết)!” Oánh nhìn vẻ mặt buồn cười của Diệp Phong, mắng một tiếng, rồi nhanh chóng lo cho cái bụng, cùng hấn đợi trong rừng cây, rồi theo nhóm người cuối cùng tiến vào động

Chương 182 : Phong Chi Di Năng Năng Giả , Cổ Quái Oán Linh

Dịch: Now or Never

Con đường đi xuống không dài lắm, Diệp Phong và Oánh theo sau đám người tiến vào một cái động lớn. Đúng như Oánh đã dự đoán, trong động không chỉ có cơ quan, mà có rất nhiều là đẳng khác. Dưới ánh sáng của ngọn đuốc, mọi người đều thấy được rất nhiều thi thể vừa mới chết không lâu, cùng với những cây tên độc, châm độc, bẫy và các loại cơ quan!

“Mẹ nó, cái động này là do con người tạo ra, thật là ác độc quá!” Từ bóng tối phía trước trong động không ngừng truyền ra những tiếng la thảm thiết. Diệp Phong và Oánh cùng mọi người phía trước đều lắc đầu thở dài, tâm trạng cùng nhau cho rằng may mắn mình không phải là người đầu tiên xuống cái động!

“Thế nào, bốn tiêu thư nói có cơ quan đúng rồi chứ!” Oánh vừa tránh những thi thể ở dưới chân vừa tiếp tục đi, nhìn Diệp Phong đang sánh vai đi cùng nàng, đặc ý cười nhẹ nhàng!

“Đúng rồi, đúng rồi, cơ trí của Oánh tiêu thư thật sự làm ta rất là bội phục!” Diệp Phong bắt gặp bộ dạng cười đặc ý yêu kiều của Oánh, trong lòng cười thầm, miệng nhẹ nhàng tán thưởng, rồi thấy Oánh càng cao hứng hơn, lộ ra vẻ mặt càng đặc ý thêm!

Hai người nói rất nhỏ, cộng thêm phía trước không ngừng vang lên tiếng la thảm thiết, cho nên bọn người ở trước vốn không chú ý đến đôi thanh niên nam nữ này, không màn đến họ.

Con đường tối trong cái động không chỉ có dài, mà còn quanh co. Diệp Phong và Oánh theo sau đám người, nghe phía trước không ngừng truyền tới những tiếng la thảm thiết, quan sát những thi thể bất hạnh nằm chết trên mặt đất. Bọn họ từ từ đi, rồi đến được một thạch thất rộng lớn. Ở đó có tới bảy cái cửa động rất giống nhau!

Âm thanh cũng phát ra từ bảy cái cửa động này, chứng tỏ đám người đi trước cũng đang tiến vào đó, và cũng chia ra làm bảy nhóm. Diệp Phong và Oánh cùng người phía trước đối mặt với tình huống phải lựa chọn, rất nhanh phân tán ra hành động.

“Lôi Ân, ta nghĩ nên tiến vào cái cuối cùng đi. Ý của ngươi ra sao?” Oánh nhìn mọi người phía trước đã hành động, quay đầu nhẹ giọng hỏi

Diệp Phong

“À, bầy chọn một, đương nhiên là chọn cái chính giữa rồi!” Diệp Phong ngẩng đầu ra vẻ chánh sắc trả lời, có ý muốn chọc tức Oánh.

“Đáng ghét, người như thế nào lại thích chống đối với ta, không thể theo ý của ta được sao?!” Oánh bất mãn chu mỏ trách Diệp Phong một câu.

“Nàng không phải là gì của ta, ta làm gì phải theo ý của nàng?” Diệp Phong nhìn hình dáng đang tức giận đáng yêu của Oánh, mỉm cười hỏi lại.

“Đáng ghét, người thật sự không có một chút gì phong độ thân sĩ!”

“Dừng, trong mắt ta, thân sĩ là một thứ hỗn đản giả tạo!”

“..... với loại người như người, thật sự không biết nên nói cái gì cho đúng. Bây giờ chúng oánh tù tì đi, người thua thì phải đi vào cái động phía cuối cùng ta!”

“Tốt, cái ý này không tồi....”

Nhìn vẻ mặt hờn dỗi đáng yêu của Oánh, Diệp đại sắc lang không muốn cũng phải chiều ý nàng. Diệp Phong may mắn thắng cuộc, Oánh chỉ còn cánh bất mãn cùng hấn tiến vào cái động ở giữa. Khi bọn họ đang chơi oánh tù tì, thì đám người phía trước đều đã tự tiến vào những cái động rồi.

Độc sa, độc trùng, độc châm, độc dịch, độc xà.... Diệp Phong và Oánh đi vào trong cái động ở giữa, thấy được các cơ quan càng ngày càng thâm độc hơn. Xác người nằm chết trên mặt đất thì vô số. Cũng may là các cơ quan, độc trùng, độc xà toàn bộ đều đã được giải quyết, nếu không bọn họ muốn tiến tới phía trước, cũng phải mất một ít công phu!

Oánh trời sanh rất e ngại đối với mấy loại độc trùng, độc xà, nhìn hiện trường ở đây, cũng không còn câu nệ gì với Diệp Phong cả, khẩn trương ôm chặt cánh tay phải của Diệp Phong, nửa bước cũng không rời khỏi tên ‘bảo tiêu’ đi theo này. Vì nàng sợ rằng sẽ có vài con độc trùng hay độc xà chưa chết ra hù dọa nàng!

“Cáp, tiểu nha đầu không sợ người, nhưng lại sợ mấy cái vật này, có ý tứ... có ý tứ.... hắc hắc..” Diệp Phong vừa đi, quan sát thể hình đáng khần trương của một thiếu nữ, trong lòng cười hắc hắc, rất là đắc ý!

Phía trước có người liều mạng mở đường, phía sau có người tiêu sái đi theo, trong thật là rất được lắm. Từ bảy cái động, mọi người rút cuộc đã tới phần cuối, tụ tập lại một cái thạch thất trống rỗng. So với lúc mấy ngàn người tiến xuống động, chỗ này chỉ còn lại khoảng mấy trăm mạng.

“Mẹ nó, rớt cuột đây là chỗ quái quỷ gì. Chúng ta đã chết nhiều người như vậy, đi đâu cũng không thấy, thật con mẹ nói quá đáng!”

“Ta xem cái này tám phần là có cơ quan, mọi người hãy cẩn thận chút!”

Các nhóm cường giả mắt thấy phía trong trống rỗng, không có thủy tinh thánh thụ mà bọn họ muốn, không ít người bắt đầu đầu mắng to. Có vài người lý trí cũng không còn bình tĩnh, tại mặt đất và vách tường triển khai tìm kiếm, khiến cho phần đông người đang mắng cũng phải tìm kiếm theo!

“Lôi Ân, người không chuẩn bị tìm kiếm sao? Ta cảm thấy mấy cơ quan này tương đối quen thuộc. Người không đi thì để ta đi vậy!” Oánh thấy cơ hồ hầu như tất cả mọi người đều tìm kiếm, lập tức ra vẻ thông minh, rồi một mình đi đến vách tường phía bên trái của thạch thất, bắt đầu quan sát và tìm kiếm

“Tiểu nha đầu không chịu ngồi yên này....” Diệp Phong nhìn vẻ mặt đáng yêu khi tìm kiếm của Oánh, cố kỵ bên trong động có nhiều cơ quan, lo lắng cho gặp phải tai nạn, cũng bước đi, không muốn tiểu mỹ nhân gặp phải chuyện không may!

“A, cái này là cái gì?” Lúc Diệp Phong định đi đến bên cạnh Oánh, một gã trung niên đại hán, lam phát, tại trung tâm của thạch thất, chân trái đạp phải một cục đá nhỏ, nhất thời nó bị ép xuống, làm gã không nhận được nghi hoặc phát ra tiếng động!

“Oanh long! Oanh long! Oanh long...”

Trung niên nam nhân chưa nói dứt câu, trợn trợn tiếng ‘oanh long’ của cự thạch vang lên. Phiến đá dưới chân mọi người đột nhiên rơi xuống phía dưới, là đa số người tìm kiếm cơ quan gặp phải tai nạn, kinh hô không kịp rơi xuống cái động đen phía dưới!

“Lôi Ân, cứu ta, mau cứu ta..” Oánh đang ở vách tường phía bên trái của thạch thất, cũng ngoài ý mà từ từ rơi xuống hắc động, miệng lo lắng cầu cứu Diệp Phong, thân hình chìm dần xuống, thanh âm cũng càng ngày càng nhỏ!

Khoảng cách giữa Diệp Phong và Oánh cũng không nhỏ, công thêm khi đá bắt đầu rơi, thì hắn cũng lo tránh về phía sau. Bây giờ thấy Oánh đã rớt xuống hắc động, căn bản không thể kịp cứu lại. Trong lòng hắn biết rằng, có theo xuống phía dưới cũng không làm được cái gì. Hiện giờ trước mắt là tránh né các phiến đá rơi ở dưới chân, giải quyết nguy hiểm ở trên này, rồi sau đó tìm biện pháp đi xuống xem xét tình hình của Oánh!

“Ha ha, kiếm sĩ đại ca, người cũng ở đây? Chúng ta thật sự có duyên!”

Trong mấy trong người ở trong thạch thất, chỉ còn lại mười người là không có bị rơi xuống hắc động. Diệp Phong thấy tên thanh niên tóc đen đã gặp ở buổi trưa đang tránh né những phiến đá rơi xuống, rất nhanh đã phóng đến gần chỗ hắn, không có chút sợ hãi nào, nhìn hắn ha ha chào hỏi.

“Đúng vậy!” Diệp Phong không để ý thanh niên trước mắt, không cần nói về tốc độ, chỉ cần biết đang trong khốn cảnh lại có thể cười to, vì tâm trạng đang lo lắng cho an nguy của Oánh, nên không có tâm tư để mỉm cười, chỉ đơn giản đáp lại, nhanh chóng rút về phía bảy cái động bên kia.

“Kiệt kiệt... dát dát... hừ hừ hừ...”

Trận trận âm thanh cổ quái vang lên, Diệp Phong cũng không có lên đến cái động bên kia. Từ trong vách tường quanh thạch thất, đột nhiên xuất hiện một lượng lớn oán linh (một loại linh hồn) màu xanh lục bao vây mười mấy người bọn họ.

“Trời đất, sao lại có đám rác rưởi không may này?”

Khi cái màu xanh lục u oán vừa xuất hiện, viên gạch cũng không còn rớt xuống phía dưới. Số viên gạch hiện giờ ở đây còn lại chỉ không quá một phần mười. Mặt đất nhìn giống như một tổ ong, nơi nơi đều là những lỗ đen nhỏ. Diệp Phong đối mặt với mấy oán linh màu xanh lục cản đường, nhảy về phía sau trên một phiến đá, ngẩng đầu nhìn một lượng lớn oán linh quanh mình, nhú mày nghi hoặc.

Hắc phát thanh niên anh tuấn mang bôi đao cùng mười mấy cường giả không có bị rơi xuống, cũng đều tự tìm cho mình một phiến đá, giật mình nhìn oán linh xung quanh. Trong đó có một trung niên nam nhân dễ nhìn cao lêu khêu, tóc ngắn mà xanh lá, tướng mạo hơi cổ quái, gần ở phía trên phía đá, căn bản không có đứng lên nó, mà thân hình lửng lơ phía trên nó!

“Mẹ nó, cái này là bay, như vậy cũng được ư? Lão tử hôm nay cũng đã kiến thức được!” So với mấy trung niên đang bình tĩnh, Diệp Phong đang trầm nghi hoặc nghĩ, không thể giải thích được như thế nào có người có thể lơ lửng mà không rớt xuống!

“Kiệt kiệt kiệt kiệt.. “ Cổ quái tiếng cười lần nữa vang lên. Càng cổ quái hơn, một oán linh màu xanh lục có hình dạng giống như một thuyền trưởng hải tặc, từ chính diện của thạch thất xuất hiện trước mắt bọn người Diệp Phong

“Mẹ kiếp, oán linh cũng có thể làm hải tặc và cả cái cây mọc câu sắt ư??” Diệp Phong nhìn oán linh cổ quái màu xanh lục và cái cây mọc câu hình tam giác bằng sắc, thì có loại cảm giác khóc cười không nổi!

“Những người các ngươi, so với bọn ngu dốt bị bắt có điểm mạnh hơn, không có bị rút xuống dưới!” Cổ quái oán linh cúi người phát ra tiếng cười quái dị, rồi nhìn thẳng về phía gã trung niên tóc xanh lục dễ nhìn đang lo lắng trên phiến đá, và hỏi: “Ta nói có đúng không, phong chi dị năng giả (người có dị năng có tính chất của gió)!?”

“Ha ha, lời nói của oán linh ta lần đầu tiên nghe thấy. Nếu ngươi cho rằng chính mình là đúng, ta cũng không có ý kiến nào!” Trung niên tóc xanh lục nhìn oán linh cổ quái, nhàn nhạt mỉm cười.

“Không hổ là cường giả của Tác La Tư đại lục. Khẩu khí cũng không không tệ!” Cổ quái oán linh nhìn trung niên tóc xanh lục mà cười lạnh: “Đáng tiếc, dù cho ngươi có mạnh thêm gấp trăm lần, cũng đừng nghĩ tới thủy tinh thánh thụ của Cát Lôi Mỗ ta!”

“Cát Lôi Mỗ? Người là chí tôn hải tặc của ba trăm năm trước, Cát Lôi Mỗ - Khang Tư La Địch?” Ngoại trừ Diệp Phong không có quen thuộc Tác La Tư đại lục, lục phát trung niên và bọn người cùng hắc phát thanh niên nghe cổ quái oán linh nói xong, tất cả đều lộ ra thần sắc rung động!

“Chí tôn hải tặc là cái quái gì? Thủy tinh thánh thụ tự nhiên sao lại trong ta một tên oán linh? Như hắn nói, những người phía dưới đèn bị nhốt không có chết? Hắc hắc, con mẹ nó, càng ngày càng có ý tứ...” Diệp Phong nghe tiếng cười của cổ quái oán linh, vừa nghi hoặc khó hiểu, trong lòng cũng vừa an tâm về tình hình của Oánh, rồi nở một nụ cười thú vị.

“Kiệt kiệt kiệt, đúng vậy, lão tử chính là Cát Lôi Mỗ - Khang Tư La Địch. Không nghĩ là đã cách ba trăm năm rồi, lại còn có rất nhiều người nhớ được ta. Thấy các ngươi làm ta cao hứng như vậy, bây giờ lập tức rời khỏi động này. Ta sẽ tha chết cho các ngươi!” Cổ quái oán linh mang theo một tia vui mừng, cuối đầu nhìn bọn người Diệp Phong và cười to.

“Nói đùa, cho dù ngươi là Cát Lôi Mỗ thì thế nào? Ngươi bắt quá bây giờ cũng chỉ là một oán linh mà thôi. Nếu đã biết thủy tinh thánh thụ trong tay ngươi, hôm nay chúng ta nhất định phải đoạt được!” Trung niên tóc xanh dương trước đó đứng phải cục đá là cơ quan, ngẩng đầu nhìn cổ quái oán linh mà hừ lạnh. Những người còn lại cũng không sẵn sàng rời đi bỏ lại thủy tinh thánh thụ!

Chương 183 : Thạch Chi Di Năng , Bí Mật Thông Đạo

Dịch: Now or Never

Cát Lôi Mỗ - Khang Tư La Địch, ba trăm năm trước tại Bắc hải là hải tặc nổi danh nhất, lãnh đạo một lồi đình hải tặc đoàn với thực lực cường đại đủ để chống lại hầu hết các quốc gia. Phối hợp với một thân tuyệt kỹ không ai địch lại, có thể nói là không có đối thủ tại Bắc hải. Được người ta tôn xưng là chí tôn hải tặc

Song một vị siêu cấp cường giả nhân như vậy, khi lúc còn sung sức, hấn thống lĩnh lồi đình hải tặc đoàn, đột nhiên biến mất ở Bắc hải, trở thành một đề tài oanh động nhất thời vào lúc đó, vẫn chưa có lời giải đáp cho đến bây giờ!

Cát Lôi Mỗ và lồi đình hải tặc thất tung, rồi biến thành oán linh tại nơi này, nói đơn giản cũng là bởi do thủy tinh thánh thụ!

Năm đó, lồi đình hải tặc đoàn của Cát Lôi tại một hoang đảo phía đông Bắc hải, bắt gặp được quang mang phát ra do thủy tinh thánh thụ kết quả một lần sau một trăm năm, liền kinh hãi muốn đoạt lấy thánh thụ. Đáng tiếc vì lòng tham của hấn mà đã hại thảm chính hấn lẫn thủ hạ.

Bởi vì tại nơi có thánh thụ, không chỉ có vật thủy tinh thánh thụ chí bảo mà thôi, còn có Oán Linh ma thạch mà vong linh vu sư mơ tưởng. Để đoạt được thủy tinh thánh thụ, thủ hạ của hấn cũng đã tiêu diệt thủ hộ oán tinh ma thạch, và lấy đi hai vật chí bảo thánh thụ lẫn ma thạch!

Nhưng lúc hấn dẫn thủ hạ phản hồi Hoa Luân đảo trở về nơi đóng bí mật, đang lúc ăn mừng thắng lợi, oán linh ma thạch đột nhiên tản ra một khí tức tà ác cường đại, bao trùm cả Hoa Luân đảo. Hấn và tất cả thành viên của lồi đình hải tặc đoàn toàn bộ bị khí tức tà ác hủ thực. Tuy vẫn còn sống và có ý thức, nhưng không lại trở thành oán linh không thể thấy ánh sáng, chỉ có thể cả đời sống trên đảo Hoa Luân.

Điều may mắn duy nhất mà Cát Lôi Mỗ và đám hải tặc có được, chính là oán linh ma thạch có thể cho bọn chúng thân thể oán linh, cung cấp huyền cảnh khoái nhạc bất tận. Những sự tình mà bọn chúng lúc còn sống chưa từng hưởng thụ, đều có thể trong huyền cảnh ảo tưởng dâm ý, giống như thật!

Không còn huyết nhục, thất sắc linh châu đối với Cát Lôi Mỗ mà nói trở thành phế vật. Nhưng hắn không cam lòng đem hủy cái vật chí bảo đã làm hắn biến thành oán linh, muốn vĩnh viễn sở hữu nó. Nói thẳng ra, tuy không thể dùng, hắn vẫn có thể lấy làm vật trang trí!

Đảo Hoa Luân là nơi đóng trú bí mật của Cát Lôi Mỗ, cất giữ một lượng lớn tài bảo mà lúc hắn còn làm hải tặc. Bởi vậy khi còn sống hắn đã tạo ra rất nhiều rất nhiều cơ quan cho nơi trú bí mật này.

Sự sống của oán linh không có giới hạn, chỉ cần không bị

Quang Minh năng lượng công kích, bọn họ có thể vĩnh viễn sinh tồn. Ngoài trừ năng lượng của Quang Minh, bọn họ không e ngại công kích cùng lực lượng khác. Thân thể oán linh bị đánh nát, không cần thời gian dài liền có thể tự động khôi phục. Cơ thể sanh linh bị bọn họ xâm nhập, đều sẽ trở thành oán linh!

“Tiểu quỷ vô tri, nếu các ngươi cứ tham lam như thế, ta đây thành toàn cho các ngươi!” Đã qua khỏi giới hạn, Cát Lôi Mỗ thể mọi người phía dưới không lĩnh tình, giận dữ phát ra tiếng cười hung ác tà dị. Oán linh xung quanh cũng cười kiệt kiệt theo, bao vây bọn họ mà vô lấy!

“Hừ, chỉ một thân thể là linh hồn cũng dám xuất khẩu cuồng ngôn. Xem ta dùng tảng đá của các ngươi đánh cho hồn phi phách tán!”

Một trung niên với mái tóc màu xanh dương, tướng mạo thô trạc, cùng bộ quần áo màu xám nhìn oán linh xung quanh đang nhắm vào mọi người, khinh thường cười lạnh, hai tay múa liên tục, miệng quát một tiếng, chỉ thấy mấy viên gạch ở vách tường của thạch thất và viên đá ở dưới mặt đất cũng như ở mặt đất đột nhiên bị nát vụn thành bụi cát, rồi như bị cái gì đó điều khiển, kết thành mấy cơn lốc lớn ở xung quang mọi người. Sau đó chúng đánh nát đám oán linh đang phóng về phía mọi người!

“Tốt, tốt, thạch chi dị năng quả nhiên là cường hãn. Đáng tiếc đối mặt với oán linh bất tử của chúng ta, dù dị năng của ngươi có lợi hại, cũng không có biện pháp gây thương tổn cho chúng ta, chỉ có phí sức mà thôi!” Cát Lôi Mỗ thấy tình hình phía dưới, hai mắt quỷ dị nhìn trung niên tóc xanh dương, kiệt kiệt cười quái dị, rồi gọi ra ngày càng nhiều oán linh, cơ hồ khiến cả thạch thất không còn một chỗ trống nhỏ. Oán linh bị đánh nát cũng nhanh chóng khôi phục lại hình dạng cũ!

“Thạch chi dị năng? Mẹ kiếp, tên tiểu tử tóc xanh dương này cũng không đơn giản à. Quan sát những tên còn lại ở đây, đều không phải là người bình

thường. Một lần đối mặt với một số lượng oán linh lớn như thế, hắc hắc, thật vui chết mất....’ Diệp Phong nhìn một lượng lớn oán linh lại xuất hiện, trong lòng thầm cười.

“Kì Nhĩ Tư lĩnh chủ, với cái loại bất tử, đánh hoài không chết này, theo ta thấy, nên để cho hai người chúng ta đối phó với bọn chúng, những người còn lại thì đi tìm thánh thụ!” Trung niên tóc xanh lục bận một bộ trang phục màu trắng cũng chính là vị phong chi dị năng, nhìn trung niên tóc xanh dương cùng với mấy người bên cạnh cười nhè nhẹ.

“Ha ha ha, tốt, đề nghị này tốt đó. Có thể cùng Trác Ni tiên sinh liên thủ đối phó với đám rác rưởi, thật là vinh hạnh cho Kì Nhĩ Tư ta!” Trung niên tóc xanh dương được gọi là Kì Nhĩ Tư, cao hứng ha ha cười, hai tay múa liên tục, điều khiển những cơn lốc cát hướng oán linh mà đánh!

Lục phát trung niên Trác Ni mắt thấy Kì Nhĩ Tư triển khai công kích, ung dung đưa hai tay lên, từ tốn điều khiển từng đạo kinh phong, hình thành kiếm nhọn, búa lớn, đạo to, quyền rồng, gió lốc... đánh cho đám oán linh xung quanh nát bầy, không ngừng hét to!

“Đã có Trác Ni tiên sinh và Kì Nhĩ Tư lĩnh chủ đối phó với đám rác rưởi này, mọi người còn chờ gì nữa, mau đi tìm thánh thụ!” Trừ Kì Nhĩ Tư, Trác Ni và Diệp Phong, trong thạch thất còn lại mười hai người, trước sau cùng hét lớn, và triển khai hành động, không còn tìm kiếm ở trong thạch thất, mà cuồng loạn đánh vào vách tường của thạch thất.

Trong mười hai người, có bốn người là bạch sa(cá mập trắng), ngô công (con rết), kim điêu (ó vàng), thiết tiến (mũi tên cứng) dị năng giả, bảy người giống như hắc phát tiểu thanh niên là cách đấu gia, còn lại một người cuối cùng là một Liệt Diễm kiếm sĩ. Tất cả có thực lực không tồi. Nếu dùng thứ hạng ở Nam Bắc đại lục mà nói, bề ngoài quan sát mười hai người này, Diệp Phong đoán rằng nhiều nhất là có bát giai thực lực!

Có công kích của thạch chi dị năng giả và phong chi dị năng giả, trong thạch thất oán linh tuy nhiều, nhưng nhất thời cũng không có cách đến gần phía trước mọi người. Cát Lôi Mỗ thấy tình hình như vậy, trong lòng thầm cười, “Muốn tìm thủy tinh thánh thụ, đừng có mơ. Muốn độ sức với oán linh bất tử chúng ta, lão tử hôm nay sẽ cùng các ngươi cho đến khi kiệt sức!”

‘Hắc hắc, đánh chúng đi. Lưỡng bại câu thương thế mới tốt chứ. Thừa dịp này, cũng nên đi xem tình hình của tiểu nha đầu một cái!’

Diệp Phong nhìn mọi người đang dây dưa cùng oán linh, trong lòng cười xấu xa, thừa lúc mọi người và oán linh không để ý hắn, trong nháy mắt, từ vách tường phía đông nhảy xuống hố đen. Hắn mượn lực của Quang Minh thánh kiếm sắc bén vô cùng, chậm rãi rớt xuống.

Cái động đen này là nơi thông ra với đại dương, đều đã được người ta tu sửa lại, rộng khoảng một trăm thước. Oánh và số đông người rơi vào hắc động, cũng gặp phải dòng nước, nên không bị tan xương nát thịt.

Nhưng mà tình hình hiện giờ của bọn họ không lạc quan lắm, trong lúc bơi trong dòng nước, thì bị một lượng lớn oán linh tập kích. Mặc dù sau khi đã qua rất nhiều cơ quan mai phục, người bây giờ có thực lực đều không tồi, nhưng với tình hình như hiện tại, lại cùng một lượng lớn oán linh đánh nhau, căn bản là không thể có phần thắng được. Nếu không có biện pháp khác, bọn họ bị đám oán linh giết, chuyển thành cái đám nửa chết nửa sống như thế này, chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi!

“Sách sách, trông như chắc là nơi cất giấu thuyền hải tặc rồi!”

Diệp Phong từ phía cái vách phía đông của hắc động, nương theo ánh sáng yếu ớt trong động, dưới chân thì triển Tiêu điều kiện khôn bộ, tránh né đám oán linh đuổi theo, nhìn quanh tình hình trong lòng mà thì thào. Hắn đã tìm được nơi của Oánh và một số người, liền nhanh chóng phóng tới.

“Lôi Ân, người như thế nào bây giờ mới đến, người ta bị dọa muốn chết rồi...” Oánh đang khản trương dùng lực thảo ứng phó với đám oán linh, bảo vệ chính mình, mắt thấy Diệp Phong đã đến, lập tức giống như phát hiện cỏ cứu mạng, khản trương cầm lấy tay phải của hắn rồi trách móc.

“A a, cái này không thể trách ta được. Muốn trách thì chỉ có thể trách chính nàng. Ai bảo tự tiện đi tìm cơ quan chi!” Diệp Phong mỉm cười xấu xa nhìn mỹ lệ đạo tặc. Mắt thấy năm oán linh xung quanh đánh tới, cánh tay phải huy kiếm phóng ra năm đạo bạch mang kiếm khí, trong nháy mắt chém đứt chúng, hoàn toàn giết chết!

“Đáng ghét, người đứng là một xú lưu manh phong tình và khó hiểu!” Oánh thấy Diệp Phong dễ dàng giết chết oán linh, phương tâm vững thêm, cái miệng nhỏ tiếp tục trách móc, tay thì đánh không ngừng lên ngực hắn.

Diệp Phong thấy thế vội cười cười: “Được rồi, được rồi, bây giờ không phải là lúc làm rộn. Chạy, ta cùng nàng lên phía trên xem, không chừng là thánh thụ thủy tinh trong tay của oán linh!”

“Thánh thụ thật sự ở trong tay của đám oán linh này? Quá tốt, ta đã đoán trúng!” Oánh nghe vậy ngạc nhiên, nói nhỏ với Diệp Phong: “Nói cho người biết, bản tiểu thư tại đây phát hiện có một thông đạo bí mật, phỏng chừng có thể tìm được thánh thụ. Chúng ta mau đi xem thử!”

“Bí mật thông đạo?” Diệp Phong cảm giác có không tưởng, nhìn oán, rồi cười nhẹ nhàng nói: “Tiểu nha đầu tham lam, nàng không sợ trong thông đạo bí mật có rất nhiều oán linh sao?”

“Hi hi, không sợ, người lợi hại như vậy, nhất định sẽ giải quyết được oán linh này. Đi thôi, đi thôi, Lôi Ân, chúng ta đi vào thông đạo bí mật đi!” Oánh lôi lôi kéo kéo cánh tay phải của Diệp Phong, nũng nịu, cố ý cạ xát bộ ngực tại cánh tay phải của hắn.

“Hắc hắc, nàng định khêu gợi ả!” Diệp Phong đang cảm thụ bộ ngực mềm mại đầy đặn bên cánh tay phải, miệng cười xấu xa.

“Đáng ghét, mau nhanh đi!” Oánh ngượng ngùng, hờn dỗi, đánh một quyền lên ngực hắn, kéo hắn lạng lẽ đi đến phía cuối, ở tảng đá lớn nhất. Diệp Phong nhìn bộ dạng ngượng ngùng đáng yêu của Oánh, trong lòng vui thắm, đồng thời đi theo nàng, tay phải múa kiếm giải quyết đám oán linh muốn tiến lại gần.

Giọng hai người nói không lớn, không thêm cái động u ám, lại có một lượng lớn âm thanh mãnh liệt truyền ra từ đám oán linh. Bởi vậy căn bản không ai có thể nghe được bọn họ, cũng không ai chú ý đến tung tích của bọn họ. Tất cả mọi người chỉ chuyên tâm đối phó với oán linh quanh mình!

Thạch thất ở phía trên, thạch chi dị năng giả Kỳ Nhĩ Tư, phong chi dị năng giả Trác Ni, cùng bọn người hắc phát tiểu thanh niên đang kịch chiến cùng đám oán linh Cát Lôi Mỗ. Oánh cùng Diệp Phong đến phía trước tảng đá lớn, rồi chỉ vào cái khe hở hiện ra ở bên phải, ý phải Diệp Phong từ từ dời tảng đá về phía bên phải. Thì lộ ra một cái tiểu thông đạo đen kịt

Chương 184 : Đắc Thánh Thụ , Tru Oán Linh , Thu Quát Thiểm Nhân

Dịch: Now or Never

“Tìm được rồi, tìm được rồi. Lôi Ân người xem, ở trung tâm số châu báo chính là thủy tinh thánh thụ. Nó quả nhiên giống như lời đồn đãi, bảy linh châu có bảy màu sắc khác nhau!”

Thông đạo bí mật dần rộng lớn hơn. Diệp Phong chỉ một đường kiếm đã tiêu diệt hơn một trăm oán linh. Hai người đi đến cuối mật đạo, một gian thạch thất xuất hiện. Đập vào mắt là vô số vàng bạc châu báu, chất đầy như núi. Tại trung tâm của số châu báo, là thủy tinh thánh thụ trong suốt chỉ cao có hai mươi li, cùng phía trên chính là thất sắc linh châu, có điểm rất bắt mắt. Oánh thấy được lập tức mừng rỡ hô to!

“Tiếc, nơi này hình như vô được quá dễ, một chút kích thích cũng không có. Bất quá cái gã oán linh khoa trương kia, không hổ là chí tôn hải tặc chó má gì, gia tài cũng thật phong phú!” Diệp Phong nhìn thủy tinh thánh thụ cùng với số châu báo chất thành núi trên mặt đất, điểm cây Phiêu phiêu dục tiên, thả ra một ngụm khói, rồi nghiêng đầu cảm khái!

“Bệnh thần kinh, dễ dàng đi tới không tốt ư?!” Oánh nghe Diệp Phong than thở xong, liền trách khừ, lập tức ngấm lại có điểm không đúng, nghi hoặc hỏi: “Người vừa mới nói chí tôn hải tặc cái gì??”

“Ở trên có một gã oán linh khoa trương, nói hắn là chí tôn hải tặc Cát Lôi Mỗ - Khang Tư La Đặc, rất nổi danh. Máy tên gia hỏa trên đó nghe xong đều giật mình!” Diệp Phong mỉm cười trả lời, từ từ đi tới thủy tinh thánh thụ.

“Trời đất, chí tôn hải tặc Cát Lôi Mỗ - Khang Tư La Đặc? Vậy theo như người nói, đây là chỗ của hắn? Khó trách lại có nhiều tài bảo như vậy. Hi hi, nếu bị bọn tiểu thư thấy được, vậy không dễ dàng buông tha đâu!” Oánh nghe vậy đầu tiên là giật mình, sau đó nhìn số châu báo nhiều như núi, lộ ra vẻ cười tham lam!

“A a, tiểu nha đầu, đừng có ngu ngốc. Nhiều số châu báo vậy, nàng có khả năng mang đi sao? Không ngoài có không ít mấy con quỷ tham lam và giữ nhà đó!” Diệp Phong nghe Oánh nói xong, buồn cười lắc đầu cảm khái, đứng gần phía trước thủy tinh thánh thụ, dùng Quang Minh thánh kiếm đào đất, muốn mang cả rễ của thánh thụ đi luôn.

Oánh biết Diệp Phong nói mấy con quỷ tham lam và giữ nhà là những cường giả ở bên ngoài muốn đoạt bảo, cùng với oán linh trú trong động. Bất quá, nàng rất bất mãn vì bị Diệp Phong khinh khi nàng, “Hừ, tử sắc lang, ngươi lại quá xem thường người. Bốn tiểu thư nói muốn mang đi, thì nhất định có khả năng mang đi!”

Nữ đạo tặc mỹ lệ bất mãn, miệng trách khước, tay phải cho vào trong vạt áo, lấy ra một cái trong như túi vải màu đen không lớn lắm, miệng khẽ niệm “Lớn, lớn, lớn”. Túi vải màu đen dưới ánh mắt kinh ngạc của Diệp Phong, rất nhanh biến thành to lớn thần kỳ. Cuối cùng thành một cái bao bố có thể nhét cả một nam nhân to lớn vào trong đó!

“Đây là cái vật gì. Trước kia không thấy nàng dùng nó?” Diệp Phong vừa đào xong cây thủy tinh thánh thụ, nghi hoặc hỏi Oánh, bị cái bao bố màu đen hấp dẫn.

“Hừ, chưa thấy qua à. Còn dám xem thường bốn tiểu thư ư. Hôm nay cho ngươi kiến thức thêm!” Oánh mở cái miệng hừ nhẹ ra vẻ đắc ý, hai mắt ngưng thị nhìn một lượng lớn châu báu phía trước, rồi mở cái miệng bao bố lớn ra, khẽ kêu một tiếng thu. Bao bố màu đen lập tức phát ra hấp lực mạnh mẽ, điên cuồng thu hết những châu báu trước mặt Oánh!

‘Trời đất, cái này có thể so sánh với Quang Minh thánh giới a!’ Diệp Phong mắt thấy cái bao bố màu đen đang không ngừng hút vào, có điểm khó hiểu, trong đầu giật mình suy nghĩ, rồi hỏi Oánh: “Cái vật này rốt cuộc là gì vậy? Không gian trang bị?”

“Dùng, không chút kiến thức, không gian trang bị đó là vật ở phương tây, còn cái này là Như Ý kiền khôn đại, có xuất xứ từ phương đông đại lục. Công năng của nó cũng giống như không gian trang bị, nhưng tiện lợi hơn, nghe nói là do tiên nhân luyện chế thành!” Oánh để Như Ý kiền khôn đại tự hút lấy số châu báu, về mặt kiêu ngạo nhìn Diệp Phong, trông rất đáng yêu!

‘Như Ý kiền khôn đại, hắc hắc, vật này không tồi, lão tử thích...’ Diệp Phong nghe vậy, quan sát cái Như Ý kiền khôn đại đang hút số châu báu, hai mắt đảo qua đảo lại, lộ ra ý tham lam, đang muốn mở miệng nói về cái kiền khôn đại này, khóe mắt lại đột nhiên phát hiện phía bên trái có một vật gì màu xanh lục, như quái thạch, tản ra một ánh sáng màu xanh lục quỷ dị âm trầm!

“Kỳ quái, viên đá này là gì đây?!” Lúc chỉ để ý số châu báu, Diệp Phong và Oánh không nhìn thấy nó. Bây giờ số châu báu bị kiền khôn đại hút vào,

nó cũng hiện ra. Diệp Phong thấy được, Oánh cũng tự nhiên thấy được, không nhìn được lộ ra thần sắc tò mò.

“Hai tên tiểu quỷ đáng chết, lập tức đem ta tài bảo của ta trở về chỗ cũ!” Lúc hai người đang tò mò, một âm thanh âm trầm vang lên. Nhận được báo tin của thủ hạ, Cát Lôi Mỗ đã buông tha bọn người Kỳ Nhĩ Tư, vừa tức giận vừa vội vàng đãi lĩnh một lượng lớn oán linh ngăn cản, cúi người trừng mắt nhìn Diệp Phong và Oánh rồi gầm lên!

“Lôi... Lôi Ân, thật nhiều oán linh quá, làm sao bây giờ....” Oán linh tới đây rất nhiều, cơ hồ đã lấp kín cả thạch thất. Oánh thấy tình hình như vậy, lập tức thu nhỏ Như Ý đại kiếm khôn đại trong tay, khăn trương lôi kéo tay phải của Diệp Phong mà hỏi.

“Tiểu nha đầu, bây giờ không còn kêu ngạo nữa à? Làm sao bây giờ, nếu chỉ một mình ta, có thể có hy vọng chạy thoát. Còn như mang thêm nàng theo, chắc là hai ta sẽ bị bọn họ xâm nhập biến thành oán linh thôi!” Diệp Phong nhìn hình dạng khăn trương của Oánh, trong lòng cười thầm, nhưng lại thở dài như không có cách nào.

“Ô.. Lôi Ân, người ngàn vạn lần đừng có bỏ ta lại a. Ta cũng sẽ không chống đối người nữa đây. Người thích Như Ý kiếm khôn đại, ta tặng cho người. Cầu xin người vạn lần đừng có bỏ ta lại...” Oánh nghe Diệp Phong nói xong, nhìn đám oán linh âm trầm quỷ dị quanh mình, sợ Diệp Phong bỏ nàng lại một mình mà chạy đi, hai mắt rung rung cầu khẩn lo lắng.

“Ha ha, đừng sợ, ta như thế nào có thể bỏ lại tiểu mỹ nhân như nàng. Chỉ là đùa giỡn với nàng thôi!” Diệp Phong nhìn thấy bộ dáng lo lắng động lòng người, nhìn không được liền mỉm cười thuận tay lấy luôn cái Như Ý kiếm khôn đại trong tay của Oánh, rồi để thánh thụ vào trong đó, hắc hắc cười và nói tiếp: “Bất quá nếu nàng đã nguyện ý tặng nó cho ta. Ta đây đồng ý tiếp nhận vậy, không thể lãnh phí hảo ý của nàng đâu!”

“Đáng ghét, người dọa người ta. Bại hoại, lưu manh, lại còn nhân cơ hội chiếm tiện nghi người ta...” Oánh thấy Diệp Phong không có nàng lại, mặc kệ ý tứ, phương tâm ổn định hơn, đối với việc Diệp Phong nhân cơ hội quơ lấy Như Ý kiếm khôn đại của nàng rất bất mãn, miệng không ngừng trách móc, tay không ngừng đánh lên ngực hắc, nhưng cũng không có ý muốn lấy lại, bởi vì cũng có dành phần cho nàng!

“Đáng giận, đáng giận, hai tên tiểu quỷ các người, tự nhiên không để ý sự tồn tại của Cát Lôi Mỗ ta. Ta muốn đem các người phải trở thành oán

linh, là nô đãi cho tất cả bộ hạ của ta!” Cát Lôi Mỗ mắt thấy Diệp Phong và Oánh cười cười nói nói, không để hấn và thủ hạ của hấn trong mắt, rất là tức giận, liền âm trầm hét lên!

Oánh nghe oán linh trước mắt đang nói, chính là chí tôn hải tặc đỉnh đỉnh đại danh của ba trăm năm trước, Cát Lôi Mỗ, nhất thời bị dọa đến khiếp sợ, khẩn trương ôm chặt cánh tay trái của Diệp Phong, trong lòng rất sợ hãi sẽ bị oán linh nhập thể hóa thành cái loại bất tử như thế này.

“Đừng lo, đối với đám rác rưởi bất tử này, còn dễ dàng hơn là đối phó với đám binh lính phế vật ở Tạt Lợi Phát thành!” Diệp Phong hoàn toàn không chú ý đến Cát Lôi Mỗ đang hét lớn, ôn nhu an ủi mỹ lệ thiếu nữ đang khẩn trương.

“Hồn đản.... đáng giận...” Cát Lôi Mỗ bị Diệp Phong làm cho nổi giận đến cực độ, rồi hạ lệnh cho oán linh quang minh: “Giết tên rác rưởi cuồng vọng này cho ta!” Đám oán linh vừa nghe thủ lĩnh ra lệnh, liền phát ra trận cười quái dị âm trầm, rồi phóng về phía Diệp Phong và Oánh đang bị bọn chúng bao vây!

“Hừ, lão tử hôm nay sẽ quét sách lũ các ngươi.... Huyền thiên cương khí!”

Diệp Phong nhìn đám oán linh đánh tới, cánh tay trái thoát khỏi sự ôm chặt của Oánh, rồi ôm lấy ngực, miệng khinh thường quát nhẹ, thi triển công pháp hộ thể “huyền thiên cương khí” cùng chánh khí mệnh môn mãnh liệt. Tại bên ngoài hấn và Oánh, một vòng khí lưu được hình thành, khiến tất cả oán linh không dám tiến lên!

“Bọn chúng không dám tới. Quá tốt, quá tốt, chúng ta mau chạy thôi!” Oánh đang dựa trên ngực của Diệp Phong, thấy hấn phóng ra một luồng khí giống như ma pháp kết giới, khiến oán linh không dám tiến gần, lập tức vừa kinh hãi tại lòng ngực hấn mà thúc giục. Thánh thụ đã tới tay, châu báu cũng thu được không ít, vậy thì cũng không cần tốn thời gian với đám bất tử oán linh này!

“Hừ, muốn chạy ư? Đừng có mơ! Chỉ là một tên luyện kiếm sĩ Quang Minh hệ mà thôi, bây giờ chúng ta không dám đánh ngươi, nhưng chờ đầu khí của ngươi duy trì không nổi, hai người các ngươi chắc chắn chết chung. Ha ha ha, đám oán linh bất tử chúng ta có sức lực vô hạn. Hôm nay lão tử phải theo, theo hai tên rác rưởi các ngươi cho đến chết!” Cát Lôi Mỗ với hận ý vô hạn, âm trầm cười to.

“Người nghĩ ta sẽ tốn thời gian cùng các người chơi đùa ư? Vô tri bạch si, chết đi!”

Diệp Phong khinh thường cười lạnh, đem kiếm khôn đại để vào trong người, tay phải nâng thánh kiếm, vận hành chánh khí, sử dụng “chí tôn cửu thức” đệ tứ thức “kiếm phách thiên đại phá kiếm khôn”. Chánh thì cường mãnh vô biên, xoay tròn thân thánh kiếm, rồi ngưng tụ thành vô số bạch mang kiếm khí, theo hướng múa của tay phải, mà không ngừng bắn ra, giống như trận mưa kiếm dưới bầu trời, thanh thế thật khinh người. Oán linh xung quanh không kịp tránh né, bị chém chết cho hồn phi phách tán!

‘Trời ơi, đây là chiêu thức gì? Lôi Ân lại lợi hại như vậy ư? Xem ra cả gia gia chưa chắc là đối thủ của hắn...’ Oánh nhìn đám oán linh kêu la thảm thiết cùng với kiếm khí tung hùng vô kị, giật mình trợn mắt há mồm, hai mắt lộ vẻ ngạc nhiên và hâm mộ, trong lòng càng muốn học được tuyệt kỹ của Diệp Phong!

‘Đáng giận, tên rác rưởi này thật sự mạnh!’ Cát Lôi Mỗ nhìn Diệp Phong phóng ra kiếm khí hung mãnh, liên tục giật mình, trong lòng thầm mắng, không có nhanh chóng vào trong. Oán linh ma thạch vẫn ở chỗ cũ, hắn muốn nhanh chóng lấy được oán linh ma thạch!

Dưới cuồng sát của bạch mang kiếm khí, oán linh trong thách thất không bị giết chết, cũng thông qua vách tường chạy ra phía ngoài, chỉ còn mười mấy oán linh lưu lại. Diệp Phong vẫn chú ý đến oán linh Cát Lôi Mỗ, thấy hắn muốn lấy cái viên quái thạch màu xanh lục, lập tức đoán rằng viên đá đó rất có giá trị, rồi cười lạnh xấu xa: “Muốn lấy viên đá, đừng có mơ, lão tử hôm nay sẽ đập nát nó dùm ngươi!” Nói xong, tên gia hỏa này vận kinh khí lên đỉnh đầu thánh kiếm ở cánh tay phải, dẫn theo bạch mang kiếm khí, giống như thủy triều đánh tới Cát Lôi Mỗ

Cát Lôi Mỗ dưới hình dạng oán linh, đối với oán linh ma thạch rất y lại và quý trọng, trên hết tất cả. Bây giờ hắn nghe Diệp Phong muốn hủy ma thạch, tâm trạng kinh hãi, bất chấp kiếm khí đánh lại, vẫn cúi người vươn tay lấy ma thạch, rồi chạy trốn!

Song, khoảng cách giữa hắn và kiếm khí quá gần. Hắn nếu không có ma thạch, thì còn có thời gian chạy trốn, nhưng vì lấy ma thạch, mà hắn đã hoàn toàn rời khỏi thế giới này!

“Oa, Lôi Ân, người đã giết chết hoàn toàn chí tôn hải tặc Cát Lôi Mỗ - Khang Tư La Địch. Cái việc này mà truyền ra ngoài, người nhất định làm

chấn động cả Tác La Tư đại lục. Người thật quá lợi hại đi!” Theo sau tiếng nổ phát ra, kiếm khí trực tiếp đánh trúng Cát Lôi Mỗ, khiến hắn chết hoàn toàn, đập vô vách tường nổ nát bấy. Oánh thấy sự việc này, cao hứng ôm Diệp Phong chúc mừng, cái miệng nhỏ hôn lên mặt hắn một cái.

“Ha ha ha, bốn thiên tài đương nhiên phải lợi hại. Mau, thu thập chiến lợi phẩm, chúng ta rời khỏi nơi này để ăn mừng nào!” Diệp Phong hôn xong mỹ nhân, nhìn thấy mấy oán linh kinh hoảng chạy trốn, cùng với châu báu trong trong thạch thất và quái thạch màu xanh lục không bị nổ bởi kiếm khí, liền cao hứng cười to ha ha

Lần này không chỉ có được thất sắc linh châu tăng cường thực lực cho hắn, lại còn lấy thêm rất nhiều tài bảo và một tảng đá cổ quái. Đúng là thu hoạch lớn. Lưu manh công tước bây giờ muốn làm người hưởng công, để mấy tên ngu ngốc bên ngoài này tiếp tục tìm kiếm trong động, hắc hắc!

Chương 185 : Bạch Si Hoàng Đế Dữ Tham Lam Lưu Manh

Dịch: Now or Never

“Ông trời ơi, ta như thế nào lại xúi quẩy như vậy? Sao lại thích giấu cọt ta như thế này. Lần trước còn có điểm may mắn. Lần này phải nên gọi là gì đây? Mẹ kiếp, đều do cái tinh thạch đáng chết kia. Ta, mẹ nó, đừng có trách ta khi gặp được người!”

Ánh nắng hoàng hôn đang chiếu trên mặt biển mênh mông. Diệp Phong chỉ có thể dùng kiểu bơi chó, nét mặt buồn bực khi đang bơi trên biển, nhìn cái viên tinh thạch trong tay, miệng mắng chửi không ngừng!

Hôm nay là ngày thứ ba tên gia hỏa và Oánh rời khỏi Khố Ni Nhĩ quần đảo. Cách đây khoảng năm thì thần, hấn cùng Oánh ở núi Lạp Dịch thuộc vùng duyên hải tây bộ của Tác La Tư đại lục, hứng trí đem hết một lượng lớn châu báu đồ lên mặt đất, sau đó trở tài nấu nướng, tổ chức ăn mừng thu hoạch lớn này. Kết quả là, ngoài ý muốn từ trong số châu báu này có một viên tinh thạch phát sáng, nhìn trông giống truyện tổng thủy tinh!

Việc bất hạnh đã xảy ra, Oánh bởi vì tò mò, không chờ Diệp Phong ngăn cản, đã khai quan tinh thạch trong tay nàng, là phát động năng lực truyền tống của tinh thạch, đem hấn dịch chuyển đến giữa đại dương mênh mông này!

Viên tinh thạch có xuất xứ từ phương tây luyện kim thuật sĩ, bình thường có một đôi, để thiết lập truyện tống điểm. Nếu chỉ sử dụng một cái, hiệu quả cũng giống như truyện tống quyền trục... Ha ha, giờ phút này, Diệp đại sắc lang lại gặp hậu quả, không biết dịch chuyển đi đâu. Bất quá lần này hấn không có may mắn như lần trước, vừa nhìn chỉ là đại dương mênh mông...

Trong khi Diệp Phong đang buồn bực lúc này, Oánh tại núi Lạp Dịch đã khóc rất nhiều. Bởi vì nàng đã nhìn thấy Diệp Phong gan to luôn lạc quan, lại lộ ra thần sắc khản trương, rồi trước mặt nàng biến mất vô tung, rất lâu không có quay lại. Nàng hiểu được rằng nàng không thể thay đổi được sự thật, trong lòng rất lo lắng cho Diệp Phong đã biến mất, thậm chí mình thật phá hoại. Nàng quyết tâm nhất định phải tìm được Diệp Phong, dù phải cầu xin gia gia vận dụng thế lực của gia tộc của không tiếc...

Nếu nói về việc không vui của Diệp Phong và Oánh lúc này, cũng không bằng được đám cường giả tham lam thất sắc linh châu ở Khố Ni Nhĩ quần

đảo, đã từ trong miệng đám oán linh, biết được Diệp Phong và Oánh đã trộm mang thủy tinh thánh thụ đi, hiện giờ không nhẫn nại được, rời khỏi quần đảo tìm kiếm bọn họ!

Đám thủ hạ oán linh của Cát Lôi Mỗ không chỉ thống khổ vì mất đi ma thạch và thủ lĩnh, lại còn bị đám cường giả đánh cho tiết giận, bị tiêu diệt hoàn toàn!

“Hoàng... thiếu gia, phía trước hình như có một nam nhân đang bơi!”

Mặt biển sáng lạn, phía sau năm dặm cách nơi Diệp Phong đang bên kiêu chó, có một chiếc thuyền lớn với nhiều trang sức hào hoa. Đứng trên đó có một tên mập mạp tóc đen, tướng mạo cực kỳ xấu, mặt một bộ trường bào màu xám của Thần Châu đại lục, thông qua viễn vọng kính đã thấy Diệp Phong một mình bơi trên biển. Rồi gã cung kính bẩm báo với một thanh niên tóc đen, tướng mạo bình thường, mặc một trường bào màu vàng của Thần Châu đại lục đứng bên cạnh.

“Ngu ngốc, nguoi cho rằng là có người bơi trong đại dương mệnh mông này ư? Truyện lệnh cho thuyền tăng tốc, gọi tên kia lên đây, trăm... bốn thiếu gia có hứng thú với hắn!” Thanh niên tóc đen đang nhàm chán, nghe tên mập mạp xấu xí báo lại, rồi nhìn lấy kính viễn vọng, bắt đất dĩ liếc tên mập mạp, rồi hứng thú hạ lệnh.

“Vâng!” Tên mập mạp xấu xí nghe vậy, ngấm lại quả thật không có khả năng có người lại bơi trên đại dương, liền xấu hổ gỡ cái đầu, rồi cung kính ứng thanh lĩnh mệnh, sau đó xoay người rời khỏi boong tàu, tiến lên khoang tàu!

Chiếc thuyền từ từ tiếp cận. Diệp Phong đang buồn bực bơi, nghe được tiếng động, liền quay về phía sau thì đã thấy có thuyền đến, lập tức lộ ra vẻ cao hứng, “Nha nha, tự nhiên lại có thể gặp được một chiếc thuyền lớn, xem ra lão tử còn chưa quá xúi quẩy!”

“Ê, tiểu tử, chụp đây nè!”

Phía trên thuyền từ bên phải của Diệp Phong, tên gia hỏa này định nhảy lên, thì gã mập mạp xấu xí dẫn theo bốn tráng sĩ, thả một sợi dây thừng cho hắn, để hắn nắm lấy.

“Năm tên nam nhân tóc đen? Bọn họ lại mặc trang phục hình như là của người ở Thần Châu đại lục??” Diệp Phong nhìn trang phục tên mập mạp xấu xí và bốn gã tráng sĩ, trong lòng nghi hoặc suy nghĩ, nhưng cũng để cho

đổi phương có mặt mũi liền nắm lấy dây thừng, tùy ý cho bốn gã tráng sĩ kéo hẳn lên!

Nhưng khi hẳn vừa lên phía trên boong thuyền, thì bắt gặp được một tên thanh niên tóc đen mà tên mập mạp xấu xí gọi là thiếu gia, liền trợn mắt há mồm kinh ngạc. Bởi vì tên thanh niên tóc đen trước mặt hẳn này, so với Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ, cũng chính là hẳn bây giờ, hai người đều rất giống nhau. Nếu hẳn lúc này không phải đang dịch dung, mọi người trên boong tàu khẳng định cũng giật mình như hẳn!

“Uy, trên mặt ta có cái gì à? Ánh mắt của ngươi sao lại kỳ quái như thế?” Tên thanh niên tóc đen giống như Lôi Ân, mắt thấy Diệp Phong đang trợn mắt há mồm nhìn hẳn, không vui mà nhú mày.

“A, thật xấu hổ, thật xấu hổ, bởi vì ngươi rất giống một vị bằng hữu của ta, cho nên ta thấy ngạc nhiên. Đa tạ các ngươi đã đến cứu!” Diệp Phong nghe tên thanh niên hỏi xong, thấy hẳn lộ ra vẻ bức tức, cũng không để ý là hẳn đã cứu mình, liền tò mò hỏi: “Xin hỏi đây là vùng biển nào? Các người có phải là người của Thần Châu đại lục không?”

“Đây là Đông hải, thuyền này xuất phát từ đại lục phương đông.” Thanh niên tóc đen gật đầu trả lời, hẳn mắt hứng trí đánh giá Diệp Phong, rồi cũng tò mò hỏi lại: “Ngươi cũng là đến từ phương đông đại lục ư? Nhìn trang phục của ngươi có điểm giống với người ở đại lục phương bắc!”

“À.... Ta có huyết thống của người ở đại lục phương đông, từ thuở nhỏ thì sinh sống ở đại lục phương bắc!” Diệp Phong trả lời, đảo con mắt, âm thầm đánh giá cái thuyền này!

“Ồ, thuở nhỏ sống ở đại lục phương bắc? Tốt, thật tốt, trẫm rất muốn biết sự tình của đại lục phương bắc. Đáng tiếc là luôn không gặp may. Lần này ngươi cùng trẫm hồi cung, kể hết sự tình ở đại lục phương bắc cho trẫm!” Thanh niên tóc đen mừng rỡ cười to, căn bản không muốn Diệp Phong bỏ đi...

“Ngươi xưng ‘trẫm’ là có ý tứ gì?” Diệp Phong nghe thanh niên tóc đen nói xong, trong lòng rất không vui, nhưng lại rất tò mò về thân phận của thanh niên tóc đen này.

“Trẫm chính là đương kim hoàng đế của Thần Châu đế quốc, Chu Ngọc Long. Mấy ngày trước đã dạo chơi ở quy đảo đại lục, hôm nay đang lúc trở về đế quốc. Ngươi đã có vinh hạnh gặp được trẫm, cũng không cần phải trở về đại lục phương bắc, cùng trẫm hồi cung, nhận chức vụ kể lại sự tình ở

đại lục phương bắc cho trăm!” Thanh niên hoàng đế lộ ra thần sắc uy nghiêm, nhìn Diệp Phong mà chính sắc trả lời.

“Uy, người nếu đã biết thân phận của hoàng thượng rồi, còn không mau quỳ xuống tham kiến!” Tên mập mập xấu xí cung kính nhìn Chu Ngọc Long, rồi lớn tiếng nhắc nhở Diệp Phong.

‘Mẹ kiếp, một tên hoàng đế ngu ngốc...’ Diệp Phong nghe vậy, nhìn Chu Ngọc Long lộ ra thần sắc uy nghiêm, trong lòng kinh ngạc cười thầm, hoàn toàn không có ý muốn cùng Chu Ngọc Long hồi cung, cũng không có quỳ xuống. Ân... cũng có thể nói, tên gia hỏa này căn bản đâu có để Chu Ngọc Long hoàng đế này trong mắt!

“Tiểu tử người định làm gì, đã biết thân phận của hoàng thượng, còn không mau quỳ xuống tham...” Tên mập mập xấu xí thấy Diệp Phong nhìn hoàng thượng nhưng không có nhút nhích, lập tức nổi giận quát nhẹ. Tuy nhiên, gã còn chưa nói dứt câu, thì phía bắc của chiếc thuyền lại đột nhiên xuất hiện một chiếc thuyền lớn có cắm một cái cờ hình đầu lâu, đang nhanh chóng bơi tới bên này.

“Không tốt, hoàng thượng, phía bắc có thuyền hải tặc hướng về phía chúng ta!” Một đám hộ vệ nhìn về phía thuyền hải tặc ở phía đông, trì hoãn vây quanh thanh niên hoàng đế Chu Ngọc Long.

“Mau, mau, tăng hết tốc lực rồi khỏi hải vực này, phản hồi quốc cảnh!” Chu Ngọc Long nhìn thuyền hải tặc ở phía bắc tiến đến rất nhanh, mặt lộ vẻ kinh hoảng, rồi lo lắng hạ lệnh cho mọi người. Hắn lần này là trộm ra biển, để đi đến quy bốn đế quốc mà du ngoạn, không có dẫn nhiều hộ vệ, càng phải không thể chống lại sáu chiếc thuyền lớn của bọn hải tặc.

Chu Ngọc Long đúng là một hôn quân tiêu chuẩn, thích du sơn ngoạn thủy, ngày ngày cơ hồ không để ý đến triều chánh, cộng thêm trời sanh có ngoan tật, không thể làm nam nhân chân chính. Đối với phi tần ở hậu cung cũng chỉ là trên danh phận, rất ít khi để mắt tới. Triều chánh của đế quốc lo không xong, hậu cung thì toàn là oán phụ, người ngoài biết được thì đúng là vị hoàng đế cổ quái nhất của Thần Châu!

Tên mập mập xấu xí chính là thái giám thân cận của Chu Ngọc Long, tên là Tiểu Thuận Tử, là một tên gian trá xảo huyệt, thích cạy mạnh hiếp yếu, lại có một công phu nịnh bợ, nên mới được Chu Ngọc Long tín nhiệm!

Hiện tại, hải tặc tiến đến, Tiểu Thuận Tử lo lắng dẫn bốn gã tráng sĩ chạy tới khoang tàu, để ra lệnh tăng tốc. Chu Ngọc Long kinh hoảng được chúng

hộ vệ bảo vệ, rồi dẫn luôn Diệp Phong cùng hấn rồi khỏi boong tàu!

‘Ha ha ha, thuyền hải tặc đến bắt hoàng đế? Cái này, mẹ nó, thật là có ý tứ. Tên bạch si hoàng đế rất giống với lão tử, nếu hấn có chuyện... hắc hắc... hắc hắc..’ Diệp Phong ra vẻ nghe lời đi theo Chu Ngọc Long, hai con mắt giảo hoạt không ngừng đảo qua đảo lại, trong đầu một ý niệm xấu xa lại hiện ra.

Tốc độ của thuyền hải tặc rất nhanh, chiếc thuyền lớn của Chu Ngọc Long căn bản không bằng. Chẳng bao lâu, nó bị thuyền hải tặc đuổi kịp, nhất thời làm hấn rất lo lắng, cuống quýt thúc giục hộ vệ mau truyền lệnh tăng tốc thêm. Diệp Phong ở bên cạnh đang bình tĩnh quan sát, trong lòng không ngừng cười thầm!

“Người trên thuyền đối diện nghe đây, lập tức dừng thuyền lại đầu hàng, nếu không ta ném các người làm mồi cho cá!” Sáu chiếc thuyền hải tặc tạo thành trận thế bao vây, đem chiếc thuyền lớn vào trong trung tâm. Một đám lâu la hải tặc khoa trương la lớn.

“Hỗn đản, các người biết là đang định cướp bóc ai không? Là hoàng đế bộ hạ của Thần Châu đế quốc. Các người tiểu mao tặc này quả thực là quá vô lễ!” Trên boong thuyền, một đám hộ vệ trì kiếm chỉ về phía đám hải tặc, tức giận quát lớn.

“Ha ha ha, con mẹ ngươi, đừng tưởng dùng cái danh là hoàng đế lão nhân, cái này lão tử không thích. Các huynh đệ, lên, giết hết con mồi, chiếc thuyền xa xỉ này là của chúng ta!” Một gã trung niên thô kệch với bộ râu ngắn màu đen, trong tay là một cây búa lớn, đứng ở trên boong thuyền của chiếc thuyền ở phía bên phải, khinh thường cười to ha ha ha.

“Giết...” Chúng lâu la hải tặc vừa nghe xong mệnh lệnh của gã trung niên thô kệch, lập tức hưng phấn la lớn, xuất ra các loại công cụ, hướng về phía chiếc thuyền lớn, rồi triển khai tẩy kiếp đồ sát. Hộ vệ của Chu Ngọc Long mặc dù có bản lĩnh không tồi, nhưng cũng không có biện pháp chống lại một lượng lớn hải tặc quân công, lần lượt đều bị giết thảm thương!

“Làm sao đây, làm sao đây, chẳng lẽ trầm phải chết trong tay của đám hải tặc ư. Không, không, trầm không muốn chết...” Chu Ngọc Long thông qua cửa sổ nhìn đám hải tặc giết chết hộ vệ của hấn, lo lắng đi tới đi lui trong khoang tàu, trong lòng rất hối hận cho chuyến du hành đến quy đảo lần này!

‘Thật là một tên phé vật. Người làm hoàng đế, đơn giản là lãng phí. Hay là đem tặng toàn bộ giang sơn mỹ nhân cho lão tử hưởng thụ đi. Ha ha ha..’ Diệp đại lưu manh nhìn Chu Ngọc Long đang lo âu, trong lòng cười xấu xa, chuẩn bị ra tay!

Chương 186 : Hoàng đế tử, hải tặc diệt, giả chí tôn tức tương hiện thế

Dịch: Now or Never

Phía trên, giữa, dưới ba tầng của chiếc thuyền lớn có khoảng hai trăm người, còn số lượng hải tặc hung hãn từ sáu chiếc thuyền hải tặc thì gấp đến năm lần. Cộng thêm trong số những người trên thuyền chỉ có một số ít là hộ vệ. Vì thế tự nhiên không thể ngăn cản thế công của bọn hải tặc. Việc bị đồ sát sớm muộn cũng tới.

Diệp Phong thừa lúc Chu Ngọc Long và đám hộ vệ bên trong chỉ lo chú ý bên ngoài, đã vô thanh vô tức đi ra ngoài, muốn tìm cái gã mập mạp xấu xí, giọng oai oái như nữ tử, thường lấy le trước mặt đám hộ vệ, cũng chính là thân tín của tên hoàng đế kia!

Lúc này, hoàng hôn đã qua, màn đêm tới, bầu trời đen bao phủ cả mặt biển. Với ưu thế của sắc trời, Diệp Phong thi triển Tiêu điều kiện không bộ, quỷ mị vượt qua khỏi nơi chém giết hỗn loạn, căn bản không ai có thể phát hiện được hắn!

Ở đằng sau chiếc thuyền, tên Tiểu Thuận Tử, thái giám tin cậy của Chu Ngọc Long, đang cùng bốn gã hộ vệ gặp nguy hiểm, lo lắng hoảng sợ đám hải tặc hung ác trước mặt, trong đầu thật sự sợ hãi đối mặt với sự việc này!

“Người... đám hải tặc các người không sợ bị diệt tộc ư? Dám can đảm đánh cướp thuyền của hoàng đế bệ hạ ở Thần Châu để quốc bọn ta ư. Bây giờ còn không mau rời khỏi, ta có thể xin giảm nhẹ tội cho các người...” Tiểu Thuận Tử nhìn ba mươi tên hải tặc trước mặt, hít thật sâu, rồi nói, không cam lòng phải chết như vậy.

“Con mẹ nhà người, lại dám lấy hoàng đế ra dọa người. Loại lừa dối này dọa được bọn lão tử sao. Chết đi!” Đám hải tặc vừa nghe Tiểu Thuận Tử nói xong, đều khinh thường mở miệng mắng, hoàn toàn không tin lời gã nói, giải quyết xong bốn tên hộ vệ, liền lập tức phóng về phía gã, muốn giết hết đám hỗn đản này!

“hết rồi... hết rồi...” Tiểu Thuận Tử mắt thấy hộ vệ bị giết, hải tặc thì chuẩn bị đánh về phía gã, lập tức lộ ra thần sắc tuyệt vọng, trong đầu thoáng hiện lên hình ảnh một ít quan viên đưa cho gã vàng bạc châu báu, vì gã là ‘hùng nhân’ bên cạnh hoàng đế, thập phần hối hận lúc trước không khuyen

bảo Chu Ngọc Long đừng có đi du ngoạn. Bây giờ có tiền cát, nhưng cũng không có mạng để dùng.

“Con heo nhỏ kia, xem lão tử một đao chém ngươi làm đôi này!” Một gã hải tặc tráng kiện cao lớn, cầm đại đao trong tay là người đầu tiên đến phía trước mặt của Tiểu Thuận Tử, giơ tay lên cao bổ xuống. Tiểu Thuận Tử là loại chỉ biết nịnh bợ vô dụng, căn bản không có một tí lực phản kháng, chỉ có hoảng sợ nhìn đại đao đánh xuống.

Trong lúc tên hải tặc cao lớn sắp giết được Tiểu Thuận Tử, thì một tiếng cười vang lên, một cái bóng đen xuất hiện phía trước mặt Tiểu Thuận Tử, một chưởng đã giết chết tên hải tặc đó. Sau đó hắn như tia chớp phóng vào trong đám ba mươi tên hải tặc, giống như tử thần đoạt mệnh, nhanh chóng giải quyết hết bọn chúng!

‘Ta, trời đất, thật là lợi hại, là tên tiểu tử bơi trên biển ư?’ Tiểu Thuận Tử may mắn thoát chết, thì chứng kiến tình cảnh Diệp Phong giết chết đám hải tặc, giật mình đứng yên tại chỗ, thần tình lộ ra vẻ mặt khó hiểu, đồng thời cũng vui mừng vì mình may mắn không chết.

“Ngọa ngọa theo ta, nếu không hợp tác, ngươi sẽ bị chết thảm giống như bọn hải tặc!” Diệp Phong trong nháy mắt xuất hiện trước mặt của Tiểu Thuận Tử, hai mắt lộ tia sát khí, nhắc nhở gã. Tay trái nắm được cổ gã, giống như nắm cổ gà, nhanh chóng dẫn gã rời khỏi khoang tàu, rồi tới một chỗ không người nhìn thấy.

“Cao... cao nhân.. ngài... ngài muốn làm gì?” Tiểu Thuận Tử chứng kiến thân thủ thật sự, và thấy sát khí trong mắt của Diệp Phong, gã vừa nhìn đã biết, bởi vậy không cần phải nhắc nhở, không dám tạo ra tiếng động, rồi cùng tiến đến cái chỗ không người, và vừa khấn trương vừa cung kính hỏi, hoàn toàn không có lộ ra ý tức giận như trước đó với Diệp Phong!

“Ngươi là người gì bên cạnh của hoàng đế. Sự tình của hắn ngươi biết được bao nhiêu?” Diệp Phong trong lòng cười thầm, cố ý trừng mắt lộ sát khí nhìn Tiểu Thuận Tử mà hỏi.

“Tiểu... tiểu nhân chính là thái giám thân cận của hoàng thượng. Sự tình của hoàng thượng, tiểu nhân đều biết rõ...” Tiểu Thuận Tử nhìn ánh mắt của Diệp Phong, trong lòng sợ hãi, không dám giấu diếm, lập tức khấn trương cung kính trả lời.

‘Là một tên thái giám? Khó trách tại sao lại có giọng oai oái như nữ nhân. Hắc hắc, sự tình của hoàng đế, hắn đều biết hết sao? Xem ra lão tử

bắt đúng người, có hẳn sau này việc xử lý dễ dàng hơn...' Diệp Phong nghe vậy thầm cười xấu xa, nhắc chân Tiểu Thuận Tử lên để kiểm tra ở phía dưới, phát hiện quả nhiên không có thứ ngoan ngoạn kia, lập tức chánh sắc nhắc nhở: “Ngoan ngoãn ở chỗ này không được làm rộn cho ta, ta bảo đảm ngươi sẽ không chết. Nếu không không biết ngươi sẽ gặp phải điều xấu gì!”

“Vâng, vâng, vâng...” Tiểu Thuận Tử đâu dám không nghe Diệp Phong, nghe vậy lập tức vâng dạ liên hồi, cuống quýt gật gật cái đầu. Thấy vậy Diệp Phong rất hài lòng, trong lòng thầm cười, tên gia hỏa này là một tên cầu tử sợ chết đủ tiêu chuẩn.

Dưới thế công hung mãnh của bọn hải tặc, trên thuyền lớn, ngoại trừ nơi của Chu Ngọc Long, các nơi phát hiện được người toàn bộ bị giết không chừa ai!

Gã trung niên thô kệch tóc đen râu ria trước đó hạ lệnh cho đám hải tặc tiến công, cầm trong tay là cây búa lớn, dẫn đầu chúng hải tặc trùng trùng vây quanh khoang thuyền ở lầu ba, cao giọng quát: “Bọn rác rưởi bên trong nghe đây, lão tử là đoàn trưởng của Độc Giao hải tặc đoàn, Lục Vân, lập tức ngoan ngoãn nhận lấy cái chết, nếu không sẽ đem các ngươi băm thành trăm mảnh rồi ném cho cá ăn!”

Phía trong bây giờ có khoảng hai mươi hộ vệ, Chu Ngọc Long nhìn thấy một lượng lớn hải tặc vây quanh khoang thuyền, đã làm cho sợ đến phát run. Lần này thì nghe tiếng quát của Lục Vân, hắn lập tức hoảng sợ ngồi bẹp xuống đất, rồi còn tự thì thào nói với vẻ đau thương, “Làm sao đây... làm sao đây.. chẳng lẽ hôm nay trẫm nhất định phải chết ở chỗ này ư...” Hắn bây giờ có hy vọng là đầu hàng tên hải tặc thô kệch thì có thể không chết.

Hai mươi tên hộ vệ nhìn hoàng đế với bộ dáng sợ hãi, trong lòng khản trương không ngừng, tràn ngập nỗi bị ai. Cái loại hoàng đế đáng giá như thế này, bọn họ còn liều mạng để bảo vệ ư?

“Mẹ nó, dám ngang nhiên không coi lão tử ra gì. Các huynh đệ, lên cho ta!” Đoàn trưởng hải tặc Lục Vân, thấy sau khi gã quát xong, lại không có ai ra đầu hàng, hơn nữa không có động tĩnh gì, lập tức nổi giận, rồi đái lĩnh thủ hạ, phá cửa xông vào, muốn giết hết đám hộ vệ.

“Ngươi, các ngươi không được đến. Trẫm là đương kim thiên tử của Thần Châu đế quốc. Các ngươi quá bất kính, muốn bị tru di toàn tộc ư?”

Chu Ngọc Long cùng năm tên hộ vệ còn lại, bị vây vào trong trung tâm của khoang thuyền, nhìn đám hải tặc hung ác, hoảng sợ lên tiếng nhắc nhở.

“Con mẹ các người, các người dám tiểu quý nhất chết, sao lại nói là hoàng đế, mà không nói là tiên nhân gì đó. Mẹ nó, không có cách nào mới mẻ hơn hay sao? Các huynh đệ, giết hết mấy tên hỗn đản này, mọi người trở về mở tiệc ăn mừng!!” Lục Vân căn bản không tin là hoàng đế lại dám chỉ chọn có vài tên hộ vệ như thế này, công thêm trước kia lúc đánh cướp cũng thường xuyên nghe những lời nói hoang, nghe xong lập tức không nhìn được lớn giọng hạ lệnh!

“Hắc hắc, xú tiểu tử, ngươi muốn làm hoàng đế ư? Đến đây, để đao của đại gia chém một nhát, rồi chết đi đầu thai lại có thể ngươi sẽ làm hoàng đế... ha ha...”

“Không, trầm đích thật là hoàng đế. Đừng động thủ, trầm có thể cho các người rất nhiều rất nhiều tài phú và mỹ nữ....”

“Ha ha, ngu mới tin vào lời nói dối của ngươi. Xem đao!”

“Không!!!”

Đám hải tặc cười lớn khuếch truyền thanh thế, Chu Ngọc Long hoảng sợ cực độ, muốn dùng tài phú và mỹ nữ để hấp dẫn. Song căn bản là đám hải tặc không tin hắn là hoàng đế, hoàn toàn không để ý lời của hắn, trực tiếp tiến lên giải quyết mấy tên hộ vệ, rồi sau một tiếng hồi hận của hắn, loạn đao đã đưa hắn rời khỏi nhân thế.

“Ha ha ha, tốt, quá tốt. Hải tặc không hổ là cường đạo ngoan độc nhất trên đời. Hôm nay các người giúp lão tử đỡ phải bận rộn!”

Giải quyết tất cả mục tiêu, Lục Vân nắm chắc cây búa lớn, chuẩn bị gọi chúng hải tặc rời khỏi. Diệp Phong điểm huyết Tiểu Thuận Tử, rồi từ Như Ý kiếm không đại lấy ra Quang Minh thánh kiếm, đột nhiên xuất hiệt ở cột buồm của chiếc thuyền, nhìn bọn chúng mà ha ha cười to.

“Mẹ nó, ngươi là ai? Tự nhiên dám ngông cuồng trước mặt đoàn trưởng của chúng ta, không muốn sống sao?” Chúng hải tặc nghe được tiếng cười của Diệp Phong, đều ngẩng đầu nhìn hắn mà nổi giận mắng to.

“Hôm nay, các người đều phải chết hết!” Diệp Phong cúi đầu nhìn phần đông hải tặc ở phía dưới, lộ ra nụ cười lạnh vô tình!

“Ha ha ha, tiểu quý, ngươi rất gan dạ đó. Chỉ có một mình mà dám ngông cuồng như thế. Hôm nay bản đoàn trưởng muốn xem ngươi có bản lĩnh gì!” Lục Vân nghe Diệp Phong nói xong thì cười lạnh, rồi nhìn xung

quanh mình, phát hiện trên mặt biển không có chiếc thuyền nào, chỉ có một tên thanh niên trước mặt, lập tức nở nụ cười khinh thường, phát tay quát: “Các huynh đệ, hãy để tên tiểu quỷ này kiến thức được cái gì là sợ hãi!”

“Vâng!” Phần đông hải tặc đã sớm cực độ bất mãn với Diệp Phong, vừa nghe mệnh lệnh của đoàn trưởng đại, lập tức hét lớn ứng thanh, tranh nhanh leo lên cột buồm, muốn xử lý tên thanh niên ngông cuồng trước mặt này!

Diệp Phong cúi đầu nhìn tình hình phía dưới, cười lãnh khốc, thân hình chớp động, trong nháy mắt đã rời khỏi cột buồm, huy kiếm nhập vào đám đông, vận hành chánh khí, sử ra cá tuyệt chiêu “Vô ảnh đoạn hồn, Phong mang ngạo thế, Kiếm khí phong bạo, Địa chi đoạn ngân, Kiếm định thiên hạ ngư phong lôi, Kiếm sát hồng trần kinh thiên địa, Kiếm ngạo thương trung tru yêu tà, Kiếm phách thiên địa phá kiên khôn”.

Đồng thời, tay trái và hai chân cũng dùng các tuyệt chiêu “Chân khi toàn long chỉ, Thiên địa phách hoàng quyền, Như lai thiên phạt thủ, Kim cương quyền, Truy phong cuồng long toàn, Như ảnh tùy hình thối, Nộ long hiện thân, Phích lịch cuồng long”. Các tuyệt chiêu không ngừng xuất ra, lần lượt giết chết bọn hải tặc đang trợn mắt há mồm, liên tục kêu thảm thiết, vạn phần hoảng sợ!

‘Không, không thể như vậy. Con người sao lại có thể cường hãn đến như vậy. Chẳng lẽ hẳn là thần tiên trong truyền thuyết sao?’ Lục Vân nhìn tuyệt chiêu của Diệp Phong, cùng với lần lượt thủ hạ của gã bị giết chết, thần tình lộ vẻ mặt không tin, thậm chí còn nghĩ Diệp Phong là thần tiên!

“Hắc hắc hắc, các người đám hải tặc giết người cướp của hàng năm này, nên chuẩn bị để cái mạng trên biển cả, chết đi!”

Diệp Phong xông vào trong đám hải tặc, vừa xuất ra một loạt tuyệt chiêu, cảm giác không tồi lắm, lập tức cười xấu xa không ngừng, thế công nhanh hơn, nhìn tên hải tặc cầm đầu Lục Vân phía dưới, triển khai cuồng sát, giống như một ác ma đoạt mệnh, không thể nào ngăn cản!

Cuối cùng, tên cầm đầu Lục Vân và phần đông hải tặc toàn bộ bị giết dưới thánh kiếm và tuyệt chiêu của Diệp Phong. Những tên hải tặc còn lại trong sót lại đều muốn chạy trốn, thì bị Diệp Phong thi triển cự hình kiếm khí “Kiếm ngạo thương khung tru yêu tà” chém hủy cả chiếc thuyền, toàn bộ đều chìm xuống dưới biển!

“Hắc hắc, tên hoàng đế ngu ngốc đã chết, lão tử chính là chí tôn của Thần Châu đế quốc, đợi cho Ái Lệ Ti đi thuyền tới nơi, có Truyện Tổng Trận, có thể điều động thế lực của tây hải, khi đó giang sơn mỹ nhân cũng đều do lão tử hưởng thụ. Ha ha, ta mẹ nó thật có tài!”

Dưới bầu trên đêm của mặt biển, Diệp đại lưu manh điễm căn Phiêu phiêu dục tiên, trì kiếm đứng ở boong tàu, ngẩng đầu nhìn cảnh bầu trời trong đêm, trong đầu không màng đến mọi việc xung quanh, và chỉ nghĩ đến cuộc sống tuyệt vời sắp có, nhin không được phát ra tiếng cười vô cùng hưng phấn.....

Chương 187 : Nội ưu ngoại hoạn, lưu manh hoàng đế sơ kiến mỹ lệ hoàng hậu

Dịch: Now or Never

Thần Châu đại lục này ở phía tây bắc của dãy Đông Hải, rất thần bí. Núi và sông rất tú lệ, phong mỹ và phì nhiêu. Mấy ngàn năm qua lưu truyền biết bao nhiêu là sự tích lãng mạn giữa tuấn nam và mỹ nữ, cũng như là truyền thuyết mờ ảo về tiên nhân thần kỳ.

Bỏ qua không nói đến lịch sử dĩ vãng, hiện tại cái vùng đất phì nhiêu này đã bị chia thành sáu, bảy thế lực nhỏ, trong đó thế lực lớn nhất là Thần Châu đế quốc, nằm tại trung thổ, dân cư đông đúc, phồn vinh cường thịnh, mấy trăm năm vẫn xưng là bá chủ của địa lục. Sáu tiểu thế lực còn lại hàng năm đều phải cung phụng!

Đáng tiếc, vị thế bá chủ này, từ lúc Chu Ngọc Long hôn quân vô năng đòi thứ ba đăng cơ, đã xuất hiện vấn đề nghiêm trọng. Hoàng đế không phải là hoang dân vô đạo, mà vì thích du sơn ngoạn thủy không lo đến triều chính, ở dưới tự nhiên các quan viên sẽ hủ bại dần, tự kết bè kết đảng, hãm hại trung lương.

Thần Châu đế quốc xuất hiện tình huống như thế, sáu thế lực nhỏ cũng không còn có sự tôn kính như trước, không chỉ không còn cung phụng, mà còn có ý niệm muốn chiếm lấy lãnh thổ của Thần Châu. Hiện nay ở Thần Châu đế quốc, nội ưu ngoại hoạn, nguy cơ tràn ngập, tùy thời đều có thể mà sụp đổ!

Diệp Phong giải quyết xong bọn hải tặc, đứng ở mũi thuyền, không ngừng cuồn cuộn một lúc, rồi đi đến cái kho, nơi tên thái giám Tiêu Thuận Tử bị điểm huyết không thể cử động, cũng như đang vô cùng sợ hãi ngồi ở đấy. Sau đó hắn cúi cái mặt nạ xuống, để lộ khuôn mặt thật giống như của Chu Ngọc Long.

Tiêu Thuận Tử lúc này đang hoảng sợ vì tất cả hải tặc đều bị giết, đã thấy Diệp Phong lộ ra khuôn mặt thật, nhất thời bị dọa đến nỗi phải ngồi bẹp trên boong tàu, thần tình rất rung động, không thể tưởng được Diệp Phong lại có dung mạo giống với hoàng thượng như vậy, nhưng lại có một năng lực kinh khủng!

Thần tiên, hẳn nhất định là thần tiên... Tiểu Thuận Tử đối mặt với một chuỗi hành động kinh người của Diệp Phong, trong đầu mới đưa ra kết luận này!

Tiểu Thuận Tử làm người tương tự như Ba Nhĩ, có người như thế trong tay, Diệp Phong rất có hứng. Lúc này hẳn chỉ cần nói với Tiểu Thuận Tử câu như vậy: ‘Từ nay về sau, trẫm chính là hoàng đế của Thần Châu đế quốc! Ngươi là một tên thông minh, nên hiểu ý tứ trong đó của nó. Chỉ cần ngươi trung thành với trẫm, trẫm nhất định sẽ cho ngươi những thứ tốt. Nếu không cho dù ngươi có thiên quân vạn mã làm chỗ dựa, trẫm có thể tùy thời mà tru sát ngươi!’

Tiểu Thuận Tử là một tên nhạy bén cũng như một thân công phu nịnh bợ, tự nhiên nghe hiểu được trong câu nói của Diệp Phong có hàm ý. Đã tưởng Diệp Phong là thần tiên, căn bản không dám nghịch ý của Diệp Phong. Lúc này gã quỳ xuống bái kiến, cuống quýt thề trung thành vĩnh viễn với Diệp Phong!

Đã quyết định chọn tên Tiểu Thuận Tử này làm nô tài quan trọng, Diệp Phong dùng ma khí biến thi thể của Chu Ngọc Long thành nước. Dưới sự giúp đỡ của Tiểu Thuận Tử, đã cải trang thành hoàng đế Chu Ngọc Long. Sau đó tìm một chiếc thuyền nhỏ, chất đầy lương thực, rồi huy kiếm phá hủy toàn bộ chiếc thuyền lớn, và thuyền hải tặc, cho chúng nó chìm xuống đại dương. Cuối cùng dẫn Tiểu Thuận Tử cỡi thuyền nhỏ bơi về phía đông!

Tiểu Thuận Tử đã từng chứng kiến việc Diệp Phong xử lý thi thể của Chu Ngọc Long một cách tàn nhẫn, cũng như thực lực mạnh mẽ phá nát bảy chiếc thuyền lớn, trong lòng rất run sợ, công phu nịnh bợ cũng vì thế mà được trở tài. Nghe được Diệp đại lược mạnh sẽ cho hưởng hư vinh cao, liền ngao ngao đắc ý. Diệp Phong bắt đầu hỏi Tiểu Thuận Tử về quy củ ở cung đình Thần Châu đế quốc, cùng với vài thói quen của Chu Ngọc Long.

Lúc Tiểu Thuận Tử nói là hạ thể của Chu Ngọc Long có bệnh, không thể làm người, và đa số tàn phi mỹ lệ ở hậu cung làm oán phụ, nói cho Diệp Phong, khiến thiếu chút nữa sắc lang này hưng phấn ngẩng đầu tru như tiếng sói. Nghĩ đến việc cả hậu cung có rất nhiều mỹ nhân có thể để cho hắn thưởng thức. Tên gia hỏa này nghĩ đến điều đó không cao hứng mới là khó.

Cho nên việc hắn giả Chu Ngọc Long cũng phải giả bệnh tật luôn, và thế cục nguy cấp của Thần Châu đế quốc, tên gia hỏa này trong lòng mặc dù cảm khái than thở một phen, nhưng cũng không phải là không có cách giải

quyết. Kế sách cao minh tuyệt đỉnh không có, nhưng âm mưu quỷ kế và kế sáng dơ bẩn, hắc đều có thể động não, hắc hắc...

Trừ loạn quân các nơi không tính đến, hôm nay bên trong Thần Châu đế quốc còn có thái hậu, tể tướng, nguyên soái chia làm ba cỗ thế lực lớn bất hòa với nhau. Thân là hoàng đế Chu Ngọc Long cơ hồ có thể nói là có danh không quyền. Đương kim thái hậu năm nay mới bốn mươi, mỹ lệ động lòng người, tâm cơ thâm trầm, cũng không phải là sanh mẫu của Chu Ngọc Long.

‘Thái giám’ hoàng đế Chu Ngọc Long mặc dù là phế vật, nhưng hắn cũng là một nhất quốc chi quân, là điểm để ba thế lực phía trong tranh giành với nhau. Hắn lên xuất cung, mất tích, các thủ lĩnh của ba thế lực lớn và quan viên đương triều tự nhiên rất lo lắng, phái người tìm kiếm xung quan, không nghĩ là tên hoàng đế phế vật này gặp tai họa, khiến cho cục diện xuất hiện thay đổi lớn, ảnh hưởng đến lợi ích của chính mình!

Ba thế lực lớn cùng quan viên đương triều toàn lực tìm kiếm, cả nước các nơi cơ hồ đầy rẫy tai mắt của bọn họ. Diệp Phong và Tiểu Thuận Tử đi thuyền phản hồi đến một thành thị ở duyên hải Thần Châu đế quốc, lập tức đã bị phát hiện. Sau khi được chúng quan viên nghênh đón, trở về đế đô Thần Châu thành phần hoa ở trung bộ đế quốc!

Trên đường, Diệp Phong từ trong miệng của Tiểu Thuận Tử biết các quy củ của cung đình, cũng như vài thói quen sinh hoạt của Chu Ngọc Long. Bởi vậy tên gia hỏa này đối với những thỉnh an cung kính của các quan viên, đều quan tâm hỏi han. Tất cả đều dựa theo ngữ khí đối đáp của Chu Ngọc Long, không có bị nhìn ra sơ hở nào!

Dù sao việc Chu Ngọc Long gây phiền đã là chuyện thường. Chúng quan viên cũng không thật quan tâm tới hắn, chỉ cần dựa trên danh nghĩa là hoàng đế đã trở về, căn bản không có ai truy cứu việc của hắn nữa. Dù sao hắn là nhất quốc chi quân, công nhiên mạo phạm hắn là đại tội bất kinh. Các quan viên và thế lực đều không nghĩ là để bị nắm cán!

Long Tường cung, tâm cung của tất cả hoàng đế Thần Châu, nằm ở trung tâm của hoàng cung, cảnh sắc rất đẹp, trang trí tinh xảo, rất xa xỉ, kim bích lóng lánh, là một nơi quan trọng nhất trong hoàng cung.

Màn đêm phủ xuống, trời tối đen, tại phòng chính của Long Tường cung, Diệp Phong vừa mới tiến vào hoàng cung, mặc bộ long bào màu vàng trang nghiêm, ngồi trên giường rồng (dành cho vua) được lót vải đỏ, rồi thư giãn

giấy lát, “Lễ nghi cung đình này con mẹ nó thật không thoải mái, làm hoàng đế thật không phải tốt nhất, đúng là đều với bộ mặt giả tạo!”

“Hắc hắc, hoàng thượng, chờ ngài giải quyết xong hết chương ngại. Cái quy củ này, ngài cũng có thể tùy ý sửa đổi!” Thái giám và cung nữ trong tầm cung toàn bộ được cho lui ra. Tiểu Thuận Tử cung kính đứng cạnh giường rồng, nhìn Diệp Phong mà cười tâng bốc. Tên thái giám này gần đây đã biết bản tính của người chủ mới. Đối với tính lưu manh của chủ mới, gã thật ngoài dự liệu, và dĩ nhiên cũng không ngừng nịnh bợ.

“Ha ha ha, nói hay, nói hay, tên xu nịnh người cũng nói được như vậy!” Diệp Phong nghe Tiểu Thuận Tử tâng bốc, trong lòng cao hứng, ha ha cười to, ngón trỏ và ngón giữa ra hiệu. Tiểu Thuận Tử lập tức hiểu ý liền môi cây Phiêu phiêu dục tiên cho hắn.

Tác La Tư đại lục và Thần Châu đại lục vốn có buôn bán qua lại. Cái loại hương yên (thuốc lá) như thế, Thần Châu hoàng cung tự nhiên không thiếu. Không thể ân ái, Chu Ngọc Long dĩ nhiên đặc biệt thích cái này.

‘Những quan viên bây giờ, cùng với ba tên cầm đầu thế lực lớn, gây bao nhiêu uất ức của tên Chu Ngọc Long thái giám hoàng đế này, nhìn trăm giúp người giải quyết mọi chương ngại. Hắc hắc, cũng thuận tiện hưởng thụ mỹ nhân trong hậu cung của người luôn....’ Diệp Phong miệng nhả khó, nhìn tầm cung kim bích lấp lánh, trong lòng cực vui, cười xấu xa.

‘Mẹ nói, Quang Minh sáo trang và Hắc Ám ma kiếm không thể dùng được ở Tác La Tư đại lục, cũng như ở Thần Châu đại lục. Cái này là rốt cuộc là vì cái gì? Chẳng lẽ thần khí ở Tây hải chỉ có thể sử dụng được ở Tây hải thôi ư? À, tiểu nhân ngư mỹ lệ của ta, nàng mau đến nhanh một chút đi!’

Diệp Phong tâm tình cực vui, chuyển ý nghĩ đến việc Quang Minh sáo trang và Hắc Ám ma kiếm không thể sử dụng, có cảm giác một ít không vui, và cũng rất nhớ thị nữ, lão bà, cùng tình phụ ở Tây hải!

Được Thánh Ma báo cho, Lộ Lộ chư nữ sớm đã biết được việc Diệp Phong bị dịch chuyển đến Đông hải, cũng như dã tâm giả làm hoàng đế của hắn, cảm giác vừa vui vừa lo. Sợ hắn gặp phải bất trắc, cũng chờ mong hắn trở thành hoàng đế, như vậy sau này danh phận của chư nữ dễ xử lý hơn.

Mỹ nhân như công chúa Ái Lệ Ti, thống lĩnh Phong Diệp hào ra biển tình kiếm tình nhân, trên đường đã liên lạc với hải mã tuần tra đôi của Tát Tư hải quốc, và gặp mặt phụ hoàng thương yêu của nàng.

Nhân ngư quốc vương Khang Nặc - Tát Tư của Tát Tư hải quốc đối với việc nữ nhi bị nhân loại cướp đi, vẫn để trong lòng, và rất lo lắng. Vốn là rất thông nhận cái tên nhân loại đã bắt nữ nhi bảo bối đi, nhưng Ái Lệ Ti thông minh bằng vào cái miệng ngọt ngào đã giải thích, cũng như dùng danh nghĩa của Diệp Phong, từ Tư Lược đoàn gửi cho Tát Tư hải quốc một lược lớn cương thiết trang bị trong biển cả, khiến Khang Nặc rất vui mừng. Ông cân nhắc việc Diệp Phong có thể trợ giúp hải quốc, cũng như sự thật nữ nhi bảo bối yêu thương Diệp Phong, liền mỉm cười thành toàn quan hệ tình lữ của Diệp Phong và Ái Lệ Ti, và đồng ý để Ái Lệ Ti đến Đông hải để kiếm Diệp Phong!

“Hoàng hậu nương nương giá lâm!” Diệp Phong đang suy nghĩ, thì từ ngoài cung đột nhiên truyền đến âm thanh của thái giám.

“Ồ? Hoàng hậu??” Diệp Phong liền kinh ngạc, nhìn về phía Tiểu Thuận Tử, cười xấu xa, hỏi: “Hoàng hậu này trông như thế nào? Có từng có quan hệ phu thê chánh thức với tên tử thái giám kia không? Biết được bao nhiêu sự tình?”

Tử thái giám chính là cách gọi của Diệp Phong đối với Chu Ngọc Long. Tiểu Thuận Tử lập tức cung kính trả lời: “Hoàng thượng yên tâm, hoàng hậu nương nương tuyệt đối là đệ nhất mỹ nhân của Thần Châu đế quốc chúng ta. Tử thái giám kia không thể quan hệ, bình thường không dám đến gặp nàng, căn bản chưa có sủng hạnh nàng. Y như nô tài thấy, đây là ông trời muốn để hoàng hậu nương nương là của ngài!”

“Đệ nhất mỹ nhân của Thần Châu đế quốc?” Cái này phải gặp mặt!” Diệp Phong nghe nói hoàng hậu không có làm cái việc phu thê với tên tử thái giám, trong lòng rất vui, rồi ngồi trên giường, rút cây Phiêu phiêu dục tiên, nghiêng đầu cười dâm. Thấy thế Tiểu Thuận Tử trong lòng mừng rỡ, trong lòng cũng thầm than cho người chủ mới về cái loại phục vụ bình thường của nam nhân

Cửa hoàng cung mở ra, một mùi hương lan tỏa, bốn ả cung nữ cầm ngọn đèn đỏ, chậm rãi từ ngoài điện bước vào, tách ra hai bên, đứng cúi đầu. Sau đó tám ả cung nữ trang phục chỉnh tề, đỡ hoàng hậu nương nương tiến vào điện.

Hoàng hậu lương thiện trẻ tuổi, đầu đội mũ phượng, khoác một áo bào đỏ, tóc được búi cao, phía sau mái tóc đeo nhiều ngọc châu, mày liễu mắt phượng, miệng rộng mũi cao, dung nhan tuyệt mỹ không giống như người

phạm. Dưới ánh sáng lấp lánh của châu ngọc, khí chất đoan trang cao quý toát ra. Nhưng mắt có vẻ uơn ướn, lại mang theo vẻ lạnh lùng u oán!

“Thần thiếp bái kiến hoàng thượng!” Hoàng hậu nhìn về phía cái giường nơi Diệp Phong đang ngồi, bọn cung nữ phía sau cũng đồng loạt thi lễ!

‘Đúng lúc, đúng lúc, con mẹ nó đúng lúc thật..’ Diệp đại sắc lang đang ngồi trên giường, nhìn hoàng hậu đang quỳ ở phía trước, bị dung nhan mỹ lệ cùng khí chất cao quý hấp dẫn, yét hầu không ngừng nuốt nước miếng, trong đầu tràn ngập những ý niệm xấu xa, nhất thời quên mở miệng đáp lại.

Hoàng hậu vẫn còn quỳ trên mặt đất, không nghe hoàng thượng đáp lại, cảm giác có chút lúng túng, nhưng vì cố kỵ quy củ của cung đình, nàng chỉ đành quỳ tiếp. Cung nữ phía sau cũng không dám đứng dậy.

“Hoàng thượng...” Tiểu Thuận Tử tay khẽ huých Diệp Phong một cái, đại sắc lang mới phục hồi lại tinh thần, nhìn hoàng hậu đang quỳ, mỉm cười phắc tay: “Bình thân!”

“Tạ hoàng thượng!” Hoàng hậu cùng các cung nữ tạ ơn rồi đứng dậy.

“Hoàng hậu đến đây, ngồi lên người trẫm. Đã lâu không có gặp mặt, trẫm rất nhớ nàng!” Lưu manh hoàng đế nhìn hoàng hậu mỹ lệ cao quý, tưởng tượng ra hình ảnh cảm luyến sau này, trong đầu đồng thời đắc ý. Dục hỏa đã chịu đựng rất lâu bộc phát mãnh liệt, mỉm cười ngoắc hoàng hậu lại, cũng không còn kiên nhẫn muốn làm việc đó với tuyệt sắc mỹ nhân bị Chu Ngọc Long lạnh nhạt này!

Chương 188 : Thương tể mỹ lệ hoàng hậu, ý dâm lưỡng vị hoàng phi

Dịch: Now or Never

Chu Ngọc Long không thể quan hệ, hoàng hậu mỹ lệ Hứa Lâm từ lúc vào cung tựa hồ như bị tổng vào lãnh cung, cộng thêm Chu Ngọc Long cố ý tránh nàng, cơ hội nói chuyện của hai người lúc đó rất ít, cũng không thể nảy sinh tình cảm nào. Nàng đến tham kiến Long Tường cung tất cả cũng là vì ngại đến cái quy củ. Bởi vậy nghe Diệp Phong gọi, nhìn vẻ mặt tươi cười của Diệp Phong, nhất thời nghi hoặc giật mình, không thể tin rằng hoàng thượng lại nói là nhớ nàng!!

‘Hoàng thượng hôm nay sao lại như vậy’ Chúng cung nữ cúi đầu đứng bên cạnh hoàng hậu cũng đều thập phần khó hiểu tại sao hoàng thượng hôm nay lại như vậy. Chỉ có Tiểu Thuận Tử biết rõ, đứng bên cạnh cười thầm người chủ mới quả háo sắc!

‘Hắc hắc, không hổ là nữ nhân tôn quý nhất của một nước lớn tại phương Đông, thật hay, với bộ dáng như vậy có thể khiến kẻ khác phải mơ tưởng...’ Lưu manh hoàng đế nhìn hoàng hậu mỹ lệ đang với bộ dạng nghi hoặc khó hiểu, thậm chí cười dâm, ra vẻ chánh sắc hỏi: “Hoàng hậu, trên mặt trẫm có cái gì à? Khanh vì sao cũng sờ nhìn trẫm như thế? Mau, đến ngồi bên cạnh trẫm!”

“Vâng!” Hoàng hậu Hứa Lâm nghe xong lời gọi của Diệp Phong, từ trong sững sờ đã tỉnh táo lại, rồi cung kính khấn trương ứng thanh lĩnh mệnh, tư thái duyên dáng đi tới phía bên phải của Diệp Phong, rồi nhẹ nhàng ngồi lên trường kỷ (một loại cái ghế, nhưng dùng để tựa lưng), mắt phương uơn ướt trộm nhìn Diệp Phong, trong đầu tràn ngập nghi hoặc.

“Hoàng hậu hình như không thích trẫm?” Diệp Phong nhìn hoàng hậu mỹ lệ bên cạnh, phát giác được là nàng thật sự rất đẹp, nhìn không được mỉm cười chọc ghẹo.

“Này... không... không phải... thần thiếp không có.... Thỉnh hoàng thượng thứ tội...” Hoàng hậu không biết rõ tâm tư của Diệp Phong, nghe vậy tưởng rằng hoàng thượng trách tội mình, lập tức khấn trương đứng lên rồi quỳ xuống.

“Ha ha ha, hoàng hậu, trẫm là vừa rồi nói đùa với khanh, không cần phải khấn trương!” Lưu manh hoàng đế cười to rồi cúi người đỡ mỹ nhân đứng

lên. Mỹ nhân ngồi lên đùi của hắn, rồi được hắn ôm vào lòng, sau đó ra lệnh cho Tiểu Thuận Tử và chúng cung nữ: “Các người đều lui ra đi!”

“Vâng!” Hoàng thượng mở miệng hạ chỉ, Tiểu Thuận Tử cùng chúng cung nữ đâu dám không tuân theo, lập tức cung kính ứng thanh lĩnh mệnh, rồi khỏi tầm cung. Chúng cung nữ thường làm bạn với hoàng hậu, rất không hiểu tại sao hoàng thượng hôm nay lại khác thường như vậy. Bởi vì lúc trước mỗi lần hoàng hậu đến tham kiến thỉnh an, vẻ mặt của hoàng thượng đều rất là vội vã!

“Hoàng thượng, thần thiếp có phải đã làm sai điều gì khiến ngài mất hứng phải không?” Hoàng hậu đang ngồi ở trên đùi của Diệp Phong, nghe được hơi thở của nam nhân, ngượng ngùng mở miệng hỏi, khó tin được rằng hoàng thượng lại thân mật với nàng như thế!

“A a, hoàng hậu đừng có đoán lung tung, khanh đâu có làm sai cái gì, là trẫm phải xin lỗi khanh. Những năm gần đây đã để cho khanh sống như một góa phụ!” Diệp Phong ôm hoàng hậu mỹ lệ, thân thể mềm mại tỏa mùi thơm, dục hỏa trong cơ thể đã chiến thắng, tay trái không theo quy củ luồn qua lớp trang phục màu vàng, nhẹ nhàng vuốt ve ngọc đòn của nàng, rồi híp mắt cười, và nói: “Hoàng hậu, trẫm lần này đi biển, đã gặp được một vị lão thần tiên, dạy cho trẫm một bộ tuyệt thế võ công, cũng đã chữa trị lành hoàn toàn cái ngoan tật của trẫm. Bắt đầu từ hôm nay, trẫm tuyệt đối sẽ không đối xử lạnh lùng với khanh nữa. Sau này trẫm muốn mỗi ngày khanh đều ở tại Long Tường cung chờ đợi bị xâm chiếm!”

“Hoàng... hoàng thượng.... Điều này.... Điều này thật chẳng?” Hoàng hậu mỹ lệ nghe lưu manh hoàng đế nói xong, cái mông đầy đặn cảm nhận được ở hạ thể của hắn đang to dần lên, phương tâm cực độ rung động, giật mình nhìn hắn có chút không tin đây là sự thật!

Hôn nhân đại sự của nữ nhân tại Thần Châu đế quốc, đa số đều do an bài của phụ mẫu. Hoàng hậu Hứa Lâm mỹ lệ là nữ nhi độc nhất của tể tướng Hứa Sơn, vì thế lực của gia tộc, đã nghe theo sự an bài của phụ mẫu mà đồng ý lấy hoàng đế Chu Ngọc Long. Trước khi tiến cung, nàng cũng từ trong miệng của phụ mẫu biết được việc Chu Ngọc Long không thể quan hệ, và lại nàng mới lớn, đối với việc của nam nữ không rõ ràng, nên không có để ý điểm ấy.

Nhưng sau khi tiến cung, bị Chu Ngọc Long đối xử lạnh nhạt, hoàn toàn không có được sự sủng ái và quan tâm của trượng phu, khiến nàng bắt đầu

hối hận việc tiến cung, trong lòng tràn ngập ủy khuất và oán niệm. Bây giờ Diệp Phong lại thân nhiệt ôm nàng lâu trong lòng, hơn nữa còn làm cho nàng cảm nhận được kiên định của nam nhân. Nàng nghĩ thật khó để không giật mình!

“Lâm nhi, tất cả đều là sự thật, trăm cũng sẽ không đối xử lạnh nhạt với khanh nữa. Đêm nay trăm sẽ làm cho khanh chánh thức trở thành hoàng hậu!” Lưu manh hoàng đế nhìn mỹ nhân dựa trong lòng ngực, vô sỉ cười âm. Tay trái nhu niết cái mông đầy đặn của nàng, tay phải tiến vào bên trong quần mà vuốt ve cái đùi bóng loáng trắng nõn, cái miệng thì hôn lên đôi môi anh đào của mỹ nhân, cố gắng mở cái miệng nàng ra, tham lam hấp dẫn cái lưỡi mềm mại.

‘thật sự, đây là thật ư. Bệnh tật của hoàng thượng đã hết. Hoàng thượng sẽ không còn lạnh nhạt với ta nữa....’ Hoàng hậu mỹ lệ nhu nhược ỷ ôi trong lòng của lưu manh hoàng đế, tùy ý để hắn vuốt ve và hôn, nhin không được nước mắt sung sướng chảy xuống.

Đối với hoàng hậu mà nói, có thể được sự thương yêu và sủng hạnh của hoàng thượng, mới là điều kỳ vọng nhất của nàng. Cho nên việc hoàng thượng nói đến thần tiên, nàng không hiểu, nhưng cũng không có muốn tra hỏi tiếp. Dù sao ngoan tật của hoàng thượng đã có thể chữa trị, đây cũng là chuyện rất rất tốt!

“Hoàng hậu, khanh sao lại khóc? Có phải đã làm đau khanh?” Diệp Phong thoải mái thưởng thức cái lưỡi mềm mại của mỹ nhân đang dựa trong lòng ngực, thấy từ trong hai mắt nước mắt chảy ra, không nhin được đành chỉ hành động tiết độ, nhìn nàng ôn nhu hỏi.

“Không, thần thiếp bởi vì vui mừng mà rơi lệ....” Hoàng hậu nhìn vẻ mặt của hắn yêu thương đến mình, trong tâm thật ngọt ngào, ngượng ngùng cúi đầu trả lời.

“A, Lâm nhi tốt, những năm gần đây khanh đã chịu khổ nhiều, sau nay trăm nhất định sẽ bồi thường cho khanh ‘gấp bội!’” Lưu manh hoàng đế mang theo nụ cười âm trên mặt, cố ý thở dài cảm khái, rồi để hoàng hậu với thân thể mềm mại mê người trên trường kỷ, đặt ở dưới thân, cười xấu xa: “Lâm nhi, trăm bây giờ phải biến khanh trở thành hoàng hậu chính thức, triệt để trở thành nữ nhân của trăm!”

“Hoàng thượng, cái này không đúng như quy củ...” Hoàng hậu bị hoàng đế lưu manh đặt ở dưới thân, mặt ngọc đỏ bừng, vừa định khuyên bảo theo

quy củ mà tiếng hành, nhưng lời còn chưa dứt, cái miệng của lưu manh hoàng đế đã lần nữa hôn lên đôi môi anh đào của nàng, khiến toàn thân nàng tê liệt, tràn ngập khoái cảm, không thể mở miệng nói chuyện được nữa.

‘Ha ha ha, lão tử đời này con mẹ nó sống thật có giá trị vô cùng, hai nữ vương, một giáo hoàng, bây giờ lại có thêm hoàng hậu. Sau này nhất định sẽ tìm cơ hội đem những nữ nhân cao quý nàyo cùng lên giường cả. Đến lúc đó, khẳng định rất kích thích, hắc hắc...’ Diệp Phong tham lam hấp dẫn cái lưỡi mềm mại của hoàng hậu, hai tay không theo quy củ mà nắm bóp không ngừng đôi nải tử của nàng, trong lòng cười thâm và liên tưởng đến những ý niệm xấu.

Sau khi vị hoàng hậu thiện lương bị hấn đặt ở dưới thân mà xâm phạm không ngừng, trong lòng tràn ngập kinh hãi, ngượng ngùng và chờ đợi, thật sự không nghĩ rằng hoàng thượng lần này gây loạn ở ngoài, thế nhưng lại xuất hiện kỳ tích, khiến nàng không còn phải buồn vì phải sống hết kiếp của một góa phụ!

Cung trang trên người hoàng hậu có cấu trúc phức tạp, lại có thêm mấy loại châu bảo trên đó, Diệp Phong lần đầu gặp được loại này, cảm thấy rất mất nhiều sức lực, nhưng vì tính háo sắc đã nóng lên, không còn dùng phương pháp cởi ra, mà hai tay dùng lực, xé toạt cung trang hoa lệ của hoàng hậu, cuối cùng chỉ để lại trên người nàng cái yếm màu trắng tuyết, và tiết khó.

“Hoàng thượng, thần thiếp sợ...” Hoàng hậu nhu nhược, bị lưu manh hoàng đế hành động thô bạo, mắt thấy chính mình chỉ còn lại cái yếm và tiết khó, phương tâm đại kinh, nhẹn không được mở miệng nói, “Cầu xin ngài thương thần thiếp một chút...”

“Lâm nhi yên tâm. Trẫm nhất định sẽ thương yêu nàng!” Diệp Phong nghe vậy mỉm cười, song trảo tiến lên cái yếm của nàng, đặt trên cái mĩ nhục mềm mại đầy đặt ở đó, thoải mái hưởng thụ nhục cảm, cúi người đè lên thân thể mềm mại của hoàng hậu, miệng kề bên tai của nàng mà thì thầm: “Bảo bối, nói cho trẫm biết, nàng có muốn để cho trẫm chiếm hữu nàng không?”

Bên tai hoàng hậu bị hấn thổi vào, nhất thời thân thể mềm mại run lên, cảm giác khác lạ truyền khắp thân, ngượng ngùng nhắm mắt, rồi nhẹ nhàng đáp: “Muốn...”

“Cái gì? Hoàng hậu, nàng nói gì? Nói lớn lên, trẫm không nghe được!” Diệp Phong nghe xong chữ ‘muốn’ của hoàng hậu, trong lòng đại sảng, ra vẻ không nghe được tiếng đáp lại nhỏ của nàng. Nhìn nữ nhân tôn quý nhất của Thần Châu đế quốc đang ở dưới thân mình với vẻ mặt ngượng ngùng, tên gia hỏa này trong lòng tràn ngập khoái cảm về việc tốt đẹp này!

Hoàng hậu mỹ lệ hai mắt đóng chặt chẳng biết ý niệm xấu xa trong đầu của lưu manh hoàng đế, nghĩ rằng hẳn không nghe được mình trả lời, chỉ phải ngượng ngùng mở miệng nói lại: “Thần thiếp muốn được hoàng thượng sủng hạnh....”

Diệp Phong trong lòng thầm vui, vẫn chưa chịu buông tha nữ nhân cao quý ngượng ngùng này, hai ta kéo tiết khô trắng tuyết của nàng xuống, hai mắt nhìn chăm chăm nơi cấm địa đã ướt át, từ đôi chân ngọc bóng lóng nhỏ nhắn, dọc theo là cái đùi đẹp, tiếp đến là cái mông đầy đặn, miệng cười hắc hắc: “Hoàng hậu, nàng đừng nói nhỏ như vậy, lớn tiếng hơn để trẫm nghe được rõ ràng!”

“Ồ không... hoàng thượng, ngài thật đáng ghét, cố ý trêu chọc thần thiếp...” Hoàng hậu nhắm mắt để mặc hắn kéo cái tiết khô xuống đã ngượng ngùng vô cùng, nghe được tiếng cười đậm không người của hắn, lập tức thẹn thùng chí cực, không nhìn được mở cặp mắt, nhìn hắn, miệng nhẹ giọng hờn dỗi.

“Ha ha, hoàng hậu bảo bối của trẫm thẹn thùng trông rất xinh đẹp!” Lưu manh hoàng đế ha ha cười to, ngồi trên trường kỷ, ôm hoàng hậu, chỉ còn chiếc yếm trắng tuyết trên thân thể mềm mại, vào lòng, cười xấu xa: “Lâm nhi, giúp trẫm cởi trang phục!”

“Ân...” Hoàng hậu nghe hắn khen, trong lòng rất hạnh phúc, nghĩ đến việc sau khi thoát y, liền ngượng ngùng gật đầu ứng thanh, ôn nhu động thủ giúp hắn cởi trang phục, lộ ra thân hình trắng kiêu và cái ‘hung khí’ khiến người ta phải sợ hãi!

Lưu manh hoàng đế lỏa thể, mắt thấy bộ dáng e thẹn của hoàng hậu mỹ lệ, dục hỏa vọt tăng, ôm nàng hồi lâu trên đùi, cười xấu xa: “Lâm nhi, lần đầu tiên của nữ nhân rất đau, để tránh trẫm làm đau nàng, nàng tốt hơn là ngồi lên đi!

“Cái này, hoàng thượng, việc này thần thiếp không thể...” Hoàng hậu bị hắn ôm lâu, cảm thấy ngượng khi đè lên tiểu hòa thượng kiên đỉnh của hắn,

phương tâm cũng đồng thời kích động, nghe hắn nói xong, lập tức càng e thẹn hơn, cúi đầu dựa sát lòng ngực của hắn.

“Không sao, trăm chỉ nàng!” Diệp Phong nhìn mỹ nhân trong lòng ngực, hắc hắc cười, tại bên tai của hoàng hậu mà thì thầm vài tiếng. Hai tay nhẹ nhàng nâng cái mông đầy đặn. Tiểu hoàng thượng đã vào đúng vị trí, rồi hắn bảo hoàng hậu nhẹ nhàng ngồi xuống.

“A...”

Đau lâu không bằng đau nhanh. Khi tiểu hòa thượng được cái nơi tuyệt vời ấy siết chặt, gập phải trở ngại, Diệp Phong đem hai đùi ngọc của hoàng hậu kẹp vào eo của hắn, hai mắt ngưng thị quan sát vẻ mặt ngưng ngùng khăn trương của hoàng hậu. Phía dưới dùng sức đẩy mạnh một cái, tiểu hòa thượng nhất thời phát quan tiến vào, chiếm cứ hoàn toàn cái nơi tuyệt vời đó, khiến hoàng hậu không nhìn được phải mở miệng la đau!

Lưu manh hoàng đế chứng kiến vẻ mặt của hoàng hậu mỹ lệ bị phá thân, trong lòng sảng khoái, rồi thì triển vài động tác lần lờ tán tỉnh giúp mỹ nhân giảm bớt đau đớn, làm tăng khoái cảm, không bao lâu đã làm cho hoàng hậu không còn cảm thấy đau nữa, toàn thân mềm nhũn, mắt phượng mê ly, hơi thở gấp gấp, đạt được cao triều lần đầu tiên!

Từ lúc bị truyện tổng quyền trực đưa đến Tác La Tư đại lục, Diệp Phong vẫn kèm nén dục hỏa trong cơ thể. Bây giờ có một mỹ nhân thiên tiên có thể để hắn tùy ý cười không ngừng, tên gia hỏa này tự nhiên sẽ không buông tha hoàng hậu mỹ lệ. Hai tay ôm gọn cái eo mượt mà của hoàng hậu, đứng lên khỏi trường kỷ, rồi cùng hoàng hậu giữ tư thế giao hợp, hướng đến long sán rộng lớn xa hoa mà đi. Trong lúc di chuyển cái eo, ở nơi sâu của hoàng hậu bị tác động, khiến hoàng hậu phải phát ra những âm thanh tiêu hồn dụ người, cứ tiếp diễn, không hề ngừng.

‘Chu Ngọc Long, tên tử thái giám nguời, tự nhiên lạnh nhạt với mỹ nhân mỹ lệ như vậy, thật không phải là nam nhân. Hừ hừ, sau này lão tử mỗi ngày sẽ làm nữ nhân này dục tiên dục tử, phải ở dưới khổ của ta mà rên rỉ cầu hoan!’

Chu Ngọc Long bởi vì không thể quan hệ, mặc dù cũng theo quy củ thu nạp không ít phi tần, nhưng chánh thức có đủ tư cách chỉ có một hậu hai phi, còn lại đều là lựa chọn đại. Diệp Phong đặt hoàng hậu Hứa Lâm mỹ lệ lên giường, tách hai chân nàng ra, nâng cái mông của nàng lên, ôm cái eo nàng từ phía sau tiến nhập, rồi đồng thời cuồng kỳ không ngừng, trong đầu

nghĩ đến hai hoàng phi khác của Chu Ngọc Long, nhin không được phải nở
một nụ cười xấu xa!

Chương 189 : Lão tử tối thích hợp tổ hôn quân

Dịch: Now or Never

“Hoàng thượng... hoàng thượng... ngài tỉnh lại...”

Màn đêm đã đi, ánh nắng dần hiện, trên long sàng trong phòng ở Long Tường cung, hoàng hậu thân thể mềm mại xích lửa từ trong mộng đẹp để thức dậy, ỷ ỷ ôi ôi nép trên cánh tay phải của lưu manh hoàng đế, hồi tưởng lại tư vị tiêu hồn dục tiên dục tử, phương tâm ngọt ngào, tràn ngập hạnh phúc. Nàng nghĩ đến việc hoàng thượng đã lâu không có thượng triều, lập tức ôn nhu gọi nhẹ bên tai.

Diệp Phong đêm qua nhiều lần đưa tinh hoa vào trong cơ thể của hoàng hậu, hoàn toàn thỏa mãn, sáng khoái ôm xích lửa mỹ nhân cùng ngủ. Lúc này đang mơ đến mộng xuân dâm đãng với ôn nhu thị nữ, phong tao giáo hoàng, mỹ lệ hoàng hậu, cao quý nữ vương, nghe tiếng gọi thanh thúy của hoàng hậu, hấn mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, tay trái kéo cái màng giường, nhìn ra ngoài cửa sổ thấy trời chỉ vừa sáng, không nhìn được lại nhắm mắt ngủ tiếp. Cánh tay phải ôm cái eo quang khiết, tay còn lại không theo quy củ nhu niết bộ ngực đầy đặn, miệng lên tiếng: “Lâm nhi, trẫm rất buồn ngủ, đã trẫm ngủ một lúc, sau khi tỉnh lại sẽ một lần nữa làm nàng cho đến khi dục tiên dục tử!”

“Đáng ghét, hoàng thượng, ngài lại nghĩ đi đâu rồi. Thần thiếp gọi ngài không phải muốn vậy!” Hoàng hậu nghe hấn nói xong, nhất thời mặt ngọc đỏ bừng e thẹn, thân thể mềm mại không thuận theo mà uốn éo trong lòng ngực của hấn, rồi ôn nhu giải thích: “Hoàng thượng, ngài xuất hải du ngoạn một thời gian dài rồi, không có thượng triều. Theo như quy củ, hôm nay phải tảo triều, rời giường sớm hơn mọi khi, để thần thiếp phục vụ ngài thay trang phục!”

‘Trời đất, hoàng đế ở thế giới này cũng phải tảo triều ư? Cái tên hỗn đản nào đã ra cái loại quy củ này....’ Diệp Phong đang nghĩ tới những điểm tốt đẹp khi làm hoàng đế, nghe hoàng hậu mỹ lệ trong lòng ngực ôn nhu giải thích xong, trong lòng lập tức bất sáng, cơn buồn ngủ cũng biến mất, mở cặp mắt nhìn xích lửa hoàng hậu bị hấn ôm vào lòng. Sắc tâm đại động, ở phía dưới tiểu hoàng thượng bởi vì mộng xuân đã bột khởi, cọ xát đôi đùi đẹp trắng nõn của hoàng hậu, hấn xoay người, đặt hoàng hậu ở dưới thân,

hắc hắc cười dâm: “Bảo bối Lâm nhi của trẫm, bỏ qua cái việc tảo triều, để trẫm làm đau nàng một lần nữa!”

“Hoàng thượng, cầu ngài mau rời khỏi giường và thay trang phục thượng triều. Thần thiếp ngủ một đêm ở Long Tường cung, loại sự tình này khẳng định không lừa dối ai được. Thái hậu và các phi tần còn lại biết hoàng thượng vì thần thiếp không tảo triều, thần thiếp cả cái danh hoàng hậu càng khó làm hơn!” Hoàng hậu thân thể mềm mại ôn nhu ôm nam nhân đè ở trên, mang theo một ý làm nũng, ôn nhu cầu khẩn!

Hoàng cung cũng là nơi đầy rẫy những đấu đá với nhau. Một hậu hai phi được Chu Ngọc Long chính thức sách phong, phía sau đều có thế lực gia tộc không nhỏ, hơn nữa quan hệ của bọn họ không tốt lắm, cộng thêm có thái hậu Lưu Khiết mỹ lệ, là thủ lĩnh của thế lực lớn thứ ba ở hậu cung. Hứa Lâm hoàng hậu thật không có tâm, chỉ vì thế lực của gia tộc, mà phải thường xuyên minh tranh ám đấu với thái hậu và hai vị hoàng phi khác!

“Lâm nhi yên tâm, trẫm là hoàng đế cũng sẽ không còn bị chèn ép như trước kia. Nàng là hoàng hậu của trẫm, là quốc mẫu quản lý cả hậu cung, sau này ai dám đối với nàng bất kính, trẫm tuyệt không nới tay!” Diệp Phong rời khỏi thân thể xích lõa của hoàng hậu, ôm nàng một hồi lâu trong lòng ngực, rồi lộ ra biểu thái chính sắc.

Tên gia hỏa này sớm đã từ miệng của Tiểu Thuận Tử biết được trong cung cũng có đấu đá với nhau. Với bản tính lưu manh bá đạo lộng hành của hắn, căn bản không dung dưỡng trong quốc gia của hắn những tên lộng hành hơn hắn. Việc này nhất định phải giải quyết!

Giữa cảm tình của nam nữ, ấn tượng đầu tiên thì rất bền vững. Diệp Phong vào cung, mỹ nhân đầu tiên hắn muốn giữ lấy chính là ôn nhu hoàng hậu. Bởi vậy đối với sự tình sau này, hắn tự nhiên sẽ đứng bên cạnh của hoàng hậu!

“Hoàng thượng, ngài đối xử với thần thiếp quá tốt...” Mỹ lệ hoàng hậu nghe lưu manh hoàng đế biểu đạt thâm tình, mặc dù biết rõ thế cục của đế quốc, trong khi hoàng thượng có ý giúp nàng trong khi không có được nhiều ảnh hưởng gì, nhưng vẫn kích động như trước nũng nịu với hoàng thượng, nước mắt vui mừng lại trào ra. Có được sự sủng ái của hoàng thượng bây giờ, mấy năm nay nàng ở góa xem nhưng không có vô ích!

“Ha ha, xem ra trẫm kia thật sự đã quá lạnh nhạt với nàng, bây giờ bồi đáp lại mới được, khiến cho nàng cảm động trở thành hình dáng này.

Ngoan, đừng khóc, giúp trẫm thay trang phục để thượng triều!”

Diệp Phong nhìn hoàng hậu trong lòng ngực mắt phương chảy nước mắt vui mừng, cười cười rồi ai ủi vài câu, rồi đưa lưỡi ra liếm hết những giọt nước mắt, cũng thuận tiện nhấm nháp luôn cái lưỡi một hồi lâu, sau đó xuống giường để nàng giúp thay trang phục!

Song, tối hôm qua hoàng hậu vừa mới bị phá thân, trong lòng đang ngọt ngào chuyển động thì cảm thấy hạ thể khác lạ. Kết quả vừa mới đứng dậy xuống giường muốn giúp hần thay trang phục, liền cảm thấy thân thể một trận đau buốt, nhu nhuyển ngã vào lòng hần.

Diệp Phong hiện giờ đã là một tay cao thủ về việc hái hoa, thấy tình huống này tự nhiên biết hoàng hậu bị đau, lúc này cười xấu xa và đùa giỡn vài câu, rồi gọi cung nữ giúp hần mặc bộ long bào hoa lệ vào, rửa mặt xong, dẫn dò hoàng hậu nghỉ ngơi ở Long Tường cung, và dẫn Tiểu Thuận Tử hướng long điện mà đi tới!

Lời nói của hoàng hậu Hứa Lâm thật chính xác. Việc nàng đêm qua lưu lại trong Long Tường cung đều bị tất cả người có dã tâm trong hoàng cung, cùng với thủ lĩnh các thế lực lớn bên ngoài biết hết. Bọn người có dã tâm quan sát hoàng hậu trở thành thiếu phụ hạnh phúc đều nghi ngờ tới hoàng thượng, trong lòng không thể hiểu được, hoàng thượng từ khi trở về từ hải ngoại, vì sao đột nhiên lưu hoàng hậu lại, chẳng lẽ ngoan tặc của hần đã chữa lành rồi sao?

Long điện nằm ở phía trước của hoàng cung, để các Thần Châu đế quốc dùng để thương nghị với quần thần, trang trí tinh xảo, rồng phượng được điêu khắc, kim bích lấp lánh, mỗi nơi mỗi chỗ tựa hồ đều có khí phách bất phàm huyền diệu của một chi quốc bá chủ đại lục!

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Văn võ quan viên đứng thành hai hàng tại long điện, đa số đều nhỏ giọng thảo luận việc đêm qua hoàng hậu lưu lại Long Tường cung, mắt thấy hoàng thượng tới, lập tức cung kính quỳ xuống bái kiến!

Diệp Phong ngồi chính tề trên long y, hứng trí quan sát đại điện huy hoàng thuộc về hần, hai mắt cũng để ý đến đám văn võ quan viên với sắc mặt vui **** khác nhau, miệng nhẹ nhàng nói: “Chúng khanh bình thân!”

“Tạ hoàng thượng!” Văn võ quan viên nghe được liền lĩnh mệnh. Ti Lễ thái giám cao giọng nói: “Có việc trình tấu, không việc thoái triều!”

Thanh âm của Ti Lễ thái giám vừa dứt, lão nguyên soái Lý Nghị đứng ở đầu nhóm quan võ, đầu bạc, vẫn còn khỏe mạnh, bước ra không người cúi đầu, râu: “Hoàng thượng, lão thần có việc khai tấu!”

“Chuẩn tấu!” Diệp Phong nhìn lão già không để Chu Ngọc Long trong mắt này, trong lòng bất sáng, ra vẻ lạnh nhạt gật đầu.

“Hoàng thượng, lão thần muốn kể tội của hộ bộ thượng thư Chu Cường. Trong lúc ngài xuất hải, loạn quân phương bắc nhiên lần gây loạn ở phương bắc, gian dân hỗn xược, làm ác không ngừng. Lão thần vốn muốn suất quân kháng địch. Nhưng Chu Cường từ chối vì quốc khố không đủ, không chịu phát lương hưởng, khiến phương bắc hỗn loạn rất nhiều, dân không thể sinh sống, tình hình rất nguy kịch!” Lão nguyên soái Lý Nghị nhìn hộ bộ thượng thư Chu Cường trong đám quan văn, phần nộ mà lớn tiếng chỉ trích, rồi trình lên một bản tấu chương!

Sáu bộ thượng thư gồm lại, hộ, lễ, binh, hình, công của Thần Châu để quốc hiện giờ đại khái đã chia thành ba đảng phái. Lại bộ thượng thư Lưu Đào cùng lễ bộ thượng thư Lưu Cương là người thân cận với thái hậu Lưu Khiết. Hộ bộ thượng thư Chu Cường, và công bộ thượng thư Vương Minh thuộc đảng phái của tể tướng Hứa Sơn. Binh bộ thượng thư Triệu Vô Úy và hình bộ thượng thư Kiều Vũ thuộc đảng phái của nguyên soái Lý Nghị.

‘Dừng, lão tử mẹ nó vừa mới hưởng thụ xong một mỹ nữ, lại phải xử lý mấy việc quốc gia này. Cái này cũng quá thật đi....’ Việc ba đảng phái quan viên, Diệp Phong đã sớm từ Tiêu Thuận Tử kể lại, nghe xong lời chỉ trích lớn tiếng của Lý Nghị, đọc quan tấu chương tiếp từ tay của Ti Lễ thái giám, trong lòng bất sáng mắt. Chu Cường là thành viên trong đảng phái của lão trượng nhân Hứa Sơn, phải để mặt mũi cho hoàng hậu cũng như giải quyết êm đẹp. Vì thế tên gia hỏa này thấy tấu chương xuống bàn, rồi hỏi Chu Cường: “Chu ái khanh, lão nguyên soái cáo buộc khanh chậm trễ quân tình ở phương bắc, ngươi có giải thích gì không?”

“Oan uổng cho vị thần!” Anh tuần cảnh trực vẫn còn trắng kiện, hộ bộ thượng thư Chu Cường, mang theo một tia tức giận, liền rời khỏi hàng, và cung đáp: “Hoàng thượng, phủ nội phải được an toàn trước tiên. Hiện giờ nam man đế quốc đã tại biên giới phía nam của nước ta tập trung một lượng lớn binh lực, có ý xâm phạm lãnh thổ của nước ta. Loạn quân ở phương bắc chỉ là đám ô hợp, căn bản không cần thiết để lão nguyên soái tự mình chinh phạt. Hiện tại việc điều quân nghiêm phòng đại quân nam man đế quốc mới

là việc hệ trọng. Nếu vì loạn quân ở phương bắc mà phải dùng quá nhiều người, lãng phí quân hưởng cùng lương thảo, quốc khố không thể nào cấp đủ cho hết thấy các việc!”

“Hoàng thượng, Chu đại nhân nói rất có lý, lão thần cũng cho rằng trước tiên là đề phòng nghiêm ngặt nam man để quốc. Còn loạn quân phương bắc chỉ là cần xuất một ít binh tướng để chinh phạt là được!” Tể tướng Hứa Sơn năm nay năm mươi, vẫn anh tuấn như xưa, rời khỏi hàng rồi cung kính phụ họa.

Hứa Sơn vì thế lực của gia tộc, đã để ái nữ tiến nhập vào hoàng cung sống một kiếp góa bụa, vẫn còn canh cánh trong lòng, rất là đau xót. Đêm qua từ thân tín trong cung truyền tin nói ái nữ được hoàng thượng giữ lại trong Long Tường cung, khiến ông rất kinh hãi, có cảm giác rất vui mừng.

Bởi vì hoàng thượng chưa từng để phi tần nào ở lại Long Tường cung để chiếm đoạt. Ái nữ có thể đoạt được vinh dự này, tuyệt đối khiến cho gia tộc thăng tiến. Hơn nữa nếu ngoan tặc của hoàng thượng được kháng phục, ái nữ sau này cũng không còn ủy khuất thủ tiết trong cung, cái này mới thật sự là việc vui. Ông cũng chuẩn bị hôm nay sẽ để thân tín tìm ái nữ mà hỏi rõ sự tình!

Tể tướng đại nhân xuất ngôn phụ họa, phần đông quan viên thuộc đảng phái của ông cũng lập tức hỗ trợ hộ bộ thượng thư. Lão nguyên soái Lý Nghị thấy thế tức giận hừ một tiếng, cúi người tâu: “Hoàng thượng, hiện nay nam man để quốc mặc dù ở biên giới phía nam nước ta tập trung binh lực, nhưng chưa có tiến công, có thể điều sứ giả đến đó để thương thuyết. Còn loạn quân phương bắc phát triển càng lúc càng mạnh, căn bản không phải là đám ô hợp như Chu Cường nói!”

“Đúng vậy, hoàng thượng, phái sứ giả đến thương thuyết với nam man để quốc, rồi sau đó thảo phạt loạn quân phương bắc!” Đám quan viên theo phe của nguyên soái cũng phụ họa, khiến cho bên phe của tể tướng phản bác lại. Thành viên hai bên bất hòa, lập tức trong đại điện sinh ra tranh chấp. Còn những quan viên thuộc đảng phái của thái hậu thì nhón nhơ đứng yên, xem náo nhiệt!

‘Trời đất, khó trách tại sao tên Chu Ngọc Long thích du sơn ngoạn thủy. Đối mặt với đám gia hỏa này, ai làm hoàng đế đều phải nhúc nhủ! Mẹ kiếp, xem ra lão tử thích hợp làm một hôn quân, chỉ cần ăn uống vui chơi là được... ngày sau nhất định sẽ tìm một tên thế thân, nếu không phải đối mặt

với đám gia hỏa này, không chỉ có đau đầu, mà cũng khiến lão tử phải hưởng thụ chậm trễ...’

Diệp Phong ngồi trên long y, nhìn quần thần dưới điện tranh chấp, cảm thấy vô cùng nhức óc, trong lòng cực độ bất sảng, đứng dậy phần nộ quát: “Câm mồm cho trẫm, cái việc này trẫm sẽ cẩn thận xem xét, các khanh không cần phải kiến nghị nữa!”

Chu Ngọc Long một lần thượng triều, đều cái gì ba đảng phái quan viên đưa ra, để bọn họ tự do tranh chấp, chờ khi định đoạt xong, thì sẽ nghe theo bên đó, không có một chút năng lực và phách lực để đảm đương của nhất quốc chi quân. Quan viên ba đảng phái nhiều năm qua đã quen với phương thức tranh đoạt này, bởi vậy kháng khái ngang nhiên tranh chấp, không hề khoanh nhượng.

Bây giờ hoàng thượng đột nhiên lại đứng dậy phần nộ quát to, lập tức dọa bọn chúng, tất cả đều câm mồm, thần tình rất ngoài ý, không giải thích được, hoàng thượng tại sao hôm nay lại đột nhiên khác thường hơn mọi hôm!

Diệp Phong thấy quần thần yên lặng, hỏi một tiếng, thấy bọn chúng không còn trình tấu gì nữa, liền để Ti Lễ thái giám quát lớn thoái triều, bãi giá khỏi điện với khuôn mặt bất mãn, để lại chúng quan viên ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, tất cả đều nghi nghi hoặc hoặc....

Chương 190 : Câu tâm đầu giác, mỹ điểm thái hậu

Dịch: Now or Never

“Hứa tướng quân, ngài có phái hiện không, hoàng thượng tựa hồ như có chút khác thường!” Rời khỏi long điện, đang đi trên đường, hộ bộ thượng thư Chu Cường nhìn tể tướng Hứa Sơn phía bên phải, nghi hoặc thì thầm.

“Ân, phỏng chừng hoàng thượng lần này ra biên, khẳng định là đã gặp việc gì. Nếu không sẽ không đột nhiên thay đổi như vậy. Ngài cũng đừng lo lắng, đợi ta phái người kiểm hoàng hậu để hỏi rõ!” Hứa Sơn nhẹ nhàng vuốt râu, rồi đáp lại một cách sâu sắc.

Chu Cường cùng chúng quan viên thuộc đảng của tể tướng nghe tể tướng đại nhân nói, tất cả đều gật đầu cho là có lý, cũng không có tiếp tục nhiều lời. Hoàng thượng đã để cho hoàng hậu thị tẩm (phục vụ trên giường), cái này đối với đảng phái của bọn họ là chuyện tốt.

Ở phía sau không xa đám quan viên thuộc đảng phái của tể tướng, giống như vậy, đám quan viên thuộc đảng phái của nguyên soái, cũng đều vây quanh lão nguyên soái Lý Nghị, nhỏ giọng nghị luận việc khác thường của hoàng thượng hôm nay.

“Nguyên soái, hoàng thượng đêm qua khác thường đã lưu hoàng hậu lại để thị tẩm. Có được mối quan hệ với hoàng hậu, sợ rằng hắn sẽ thiên về phía đảng phái của tể tướng. Cái này đối với chúng ta thật phần bất lợi. Ngài đã chuẩn bị xử lý ra sao?” Binh bộ thượng thư Triệu Vô Úy cao giọng, tướng mạo tầm thường, đi phía sau của Lý Nghị mà cung kính hỏi.

“Triệu đại nhân yên tâm, hoàng thượng bây giờ không có thực quyền. Mặc dù hắn có thể thiên về phía đảng phái của tể tướng, chúng ta cũng không có tổn thất nhiều gì. Bây giờ quan trọng nhất chính là để hoàng thượng ra lệnh toàn lực chinh phạt loạn quân ở phương bắc. Đừng quên chúng ta nắm một nửa binh quyền của đế quốc, cũng như cái kế hoạch lớn kia!” Lão nguyên soái Lý Nghị hừ lạnh một tiếng, rồi nhàn nhạt nói, trong mắt tràn ngập sự tự tin!

Bên trong Long Tường cung, sau khi được hoàng thượng sung hạnh, hoàng hậu nương nương Hứa Lâm lòng vô cùng ngọt ngào không có nghe lời dặn của hoàng thượng lúc rời cung, là phải nghỉ ngơi trên giường, mà đã thay một bộ trang phục màu trắng sạch sẽ vô cùng đoan trang, rồi truyền

lệnh cho ngự trù phòng chuẩn bị điểm tâm cho hoàng thượng. Đồng thời nàng cũng phái cung nữ thân tín thông tri cho phụ thân tin tức vui, ngoan tất của hoàng thượng đã được chữa khỏi!

Diệp Phong vì vấn đề của nam man đế quốc và loạn quân phương bắc, khiến cho rất buồn bực, bãi giá trở về Long Tường cung, cũng không để thái giám truyền báo hoàng hậu ra nghênh đón, mà trực tiếp đi vào. Tiểu Thuận Tử thấy người chủ mới có chút mất hứng, trên đường không dám mở miệng nịnh bợ, chỉ cứ lẳng lặng đi theo.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng!” Hoàng hậu đang ngồi ở trên trường y ở tại đại sảnh của Long Tường cung, thấy hoàng thượng với sắc mặt không tốt đi vào đại sảnh, vội vàng buông chén trà xuống, rồi quỳ xuống thi lễ. Cung nữ đứng trong sảnh cũng tự nhiên lần lượt quỳ xuống!

“Lâm nhi, trẫm không phải dặn nàng nghỉ ngơi trên giường mà? Sao nàng lại tùy ý xuống giường đi lại. Mau đứng lên cho trẫm!” Diệp Phong nhìn hoàng hậu mỹ lệ đã thay bộ trang phục màu trắng có phong thái đoan trang, tâm tình nhất thời đã tốt lên không ít, đi qua tự mình đỡ hoàng hậu đứng dậy!

“Hoàng thượng tảo triều rất sớm, chưa có ăn gì, làm sao thần thiếp có thể tùy ý nghỉ ngơi được!” Hoàng hậu nghe lời quan tâm của hần, phương tâm ngọt ngào, thân thể mềm mại tỏa mùi thơm nhập vào lòng hần. Nàng hiểu được hoàng thượng mất hứng, khẳng định là có việc gì đã xảy ra, vốn muốn mở miệng hỏi, nhưng liền chuyển sang việc hoàng thượng còn chưa dùng bữa, liền ôn nhu nói: “Hoàng thượng, điểm tâm đã chuẩn bị xong, ngài mau dùng bữa đi!”

“Được, được, trẫm hôm nay cùng Lâm nhi dùng bữa!” Ôm thân thể mềm mại thơm ngát, Diệp đại sắc lang lại tiếp tục nghĩ đến vấn đề khó giải quyết, nghe đề nghị ôn nhu của hoàng hậu xong, lúc này liền cao hứng gật đầu đáp ứng. Cho nên cái vấn đề loạn quân phương bắc và nam man đế quốc, hần bây giờ không suy nghĩ nữa. Cũng như còn phải xử lý hắc bạch linh châu của thất sắc linh châu. Dù sao, cái ngai vị hoàng đế này là hần lấy được. Tình thế của đế quốc đã loạn hết, lo lắng cũng vô dụng, cái gì cũng nên phải chậm rãi tiến hành.

Hoàng hậu mỹ lệ thấy hoàng thượng chiều theo ý của nàng như thế, nhất thời lộ ra nụ cười hạnh phúc, rồi luống cuống gọi cung nữ và thái giám đem thức ăn lên đại sảnh!

Đừng xem Thần Châu đế quốc hôm nay có nội忧 ngoại hoạn, rất nguy cấp, nhưng bữa ăn của hoàng thượng không có chút thay đổi gì. Sơn trân dã vị, sanh mãnh hải tiên, cũng đã trên một trăm đĩa. Sau khi cung nữ dọn thức ăn xong xuôi, hương thơm từ thức ăn lập tức kích thích cái bụng của tên lưu manh kêu ‘cô lỗ’.

‘Má ơi, hơn một trăm đĩa thức ăn, hơn nhiều so với sự xa xỉ trước kia của lão tử, làm hoàng đế hưởng thụ ở khía cạnh này thật sướng khoái. Nếu không cần phải quản lý mấy cái chánh vụ nhàm chán thì rất tốt.’ Diệp Phong ôm hoàng hậu mỹ lệ ngồi ở trước bài nhìn trên bàn có hơn trăm đĩa thức ăn, trong lòng ‘sách sách’ cảm khái, tự mình múc một muống súp gà, rồi đưa đến bên miệng của hoàng hậu: “Lâm nhi, thân thể của nàng không tốt, ăn canh gà để bồi bổ!”

“Hoàng thượng ngài đang giấu cợt người ta...” Hoàng hậu nghe hắn nói xong, nhìn vẻ mặt cười của hắn, không thuận theo liền trách móc một tiếng, phương tâm mừng thầm, rồi từ từ mở đôi môi anh đào đỏ ra, uống hết cả muống canh gà. Hoàng thượng tự mình dứt súp, cái này là vinh dự khó có được!

Sau dọn điểm tâm xong, trong sảnh chỉ còn cung nữ thân tín của hoàng hậu, Diệp Phong nhìn mỹ nhân trong lòng ngực với bộ dạng hờn dỗi quấy rầy, trong lòng đại sảnh, không úy kỵ gì húp một ngụm canh gà, rồi bỏ mặt ánh mắt chú ý của cung nữ, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn, đưa canh qua miệng nàng!

“Hoàng thượng...” Mặc dù trong đại sảnh chỉ còn lại cung nữ thân tín của mình, nhưng hoàng hậu mỹ lệ bị lưu manh hoàng đế đùa giỡn như vậy, cũng liền ngượng ngùng, rồi lại hờn dỗi, không thuận theo mà vận vẹo thân thể mềm mại trong lòng của hắn, mặt ngọc nép sát trong lòng của hắn, cảm giác mình hạnh phúc vô cùng!

“Ha ha ha, Lâm nhi, nàng cùng trăm là chồng già vợ già, còn mắc cỡ cái gì. Đến đây, trăm dứt cho nàng ăn!” Diệp Phong dùng cánh tay trái ôm hoàng hậu mỹ lệ, tay trái cũng thừa lúc nấn nóp cái mông đầy đặn của nàng, mà hưởng thụ nhục cảm, miệng thì cao hứng cười to, muốn tự mình dứt cho hoàng hậu ăn.

“Hoàng thượng, ngài làm như vậy, thần thiếp không dám nhận nổi. Hay là để thần thiếp phục vụ ngài dùng bữa nha!” Hoàng hậu ôn nhu hiền hòa, nghe Diệp Phong nói xong, trong lòng thập phần vui vẻ và hạnh phúc.

Nhưng nàng không thể để hoàng thượng bụng đói mà dứt cho nàng ăn. Lúc này liền gấp một miếng thịt cá hấp, rồi cố ý làm nũng, để hoàng thượng âu yếm nàng ăn trước!

“A, a, được được, chúng ta cùng ăn!” Lưu manh hoàng đế nhìn hoàng hậu mỹ lệ đang làm nũng trong lòng hắn, tâm tình càng sáng khoái hơn, cùng hoàng hậu, nàng một ngụm, ta một ngụm mà dứt lẫn nhau cho đôi phương ăn. Tư thế ôm ấp tại một chỗ như thế, chính là tiêu chuẩn của đôi phu thê mới yêu nhau.

Cung nữ đứng xung quanh, nhìn hoàng hậu của bọn họ rút cuộc cũng thoát khỏi biển khổ, được hoàng thượng sủng ái, trong lòng đều thập phần mừng rỡ!

“Hoàng thượng, hôm nay tảo triều có phải đã xảy ra việc gì không? Ngài hình như trước đó không được vui cho lắm!” Hoàng hậu mỹ lệ thông tuệ, ý ỷ ôi ôi trong lòng của hoàng thượng, thấy thời cơ đã đến, ôn nhu hỏi. Dựa theo quy củ của hậu cung, phi tần đều không được tham dự chánh sự. Mặc dù có được sủng hạnh của hoàng thượng, hoàng hậu lúc này muốn hỏi về nó cũng phải cẩn thận.

“Ừ, buổi sáng, trầm bị tranh chấp của hai đảng phái của nguyên soái và tể tướng làm cho có chút phiền não!” Diệp Phong dùng cánh tay trái ôm mỹ nhân, miệng vẫn nhai miếng thịt của cánh gà, mỉm cười trả lời.

Hoàng hậu nghe việc đó có liên quan đến phụ thân của mình, lập tức nhíu mày quan tâm nhìn hắn, cẩn thận hỏi: “Hoàng thượng, có phải là vấn đề của loạn quân phương bắc và nam man đế quốc không? Ngài chuẩn bị xử lý ra sao?”

“Tạm thời chưa có suy nghĩ gì!” Thái hậu ở hậu cung, cùng với một hậu hai phi là những người có mặt mũi, đều có không ít tai mắt để truyền tin tức qua lại, biết được tình hình của quốc gia cũng không phải là kỳ quái. Diệp Phong nhìn vẻ mặt quan tâm của mỹ nhân trong lòng, tự nhiên biết là thế nào, mỉm cười ôn nhu nói: “Yên tâm, có Lâm nhi ở đây, trầm biết phải xử lý ra sao!”

“Tạ hoàng thượng ân sủng!” Hoàng hậu thông tuệ nghe xong hiểu được ý tứ của hoàng thượng, phương tâm vui mừng, cánh tay ngọc ôm chặt cổ hắn, cảm tạ đầy cảm kích. Diệp Phong nhìn hình dáng động lòng người của hoàng hậu, đang muốn đùa vui vài câu, bên ngoài đột nhiên vang đến tiếng của Tiểu Thuận Tử: “Thái hậu giá đáo!!”

Hoàng hậu nghe tiếng báo xong, mảy liền chau lại, thân thể mềm mại lập tức thoát ly khỏi lòng ngực của Diệp Phong, đứng dậy chánh sắc nói: “Hoàng thượng, thái hậu tới, chúng ta mau ra ngoài tiếp giá, để tránh cho người khác nói xấu!”

‘Trời, lại đến lúc không tốt thế này. Hết lần này đến lần khác, lúc lão tử ăn thì lại bị làm phiền. Cái đám nữ nhân này thật là tốn thời gian!’ Diệp Phong nghe vậy trong lòng không vui mà ca thán, rồi cùng hoàng hậu ra khỏi đại sảnh để nghênh đón đại giá của thái hậu!

Bên ngoài Long Tường cung, thái hậu Lưu Khiết mỹ lệ, mặc bộ cung trang màu tím, đầu đội một cái nón có đuôi chim, mắt nhỏ, mặt đẹp, vẻ ngoài quyến rũ, tư thái nhẹ nhàng động lòng người, có vẻ ung dung cao quý, thái độ nghiêm trang!

‘Trời đất, đây chính là thái hậu ư? Đẹp quá, nàng chỉ mới bốn mươi tuổi ư? Sẽ không phải là tuổi giả chứ?’ Diệp đại sắc lang trợn mắt há mồm nhìn tư thái động lòng người của thái hậu mỹ lệ Lưu Khiết, nuốt nước miếng không ngừng, trong lòng không tin được mà thì thầm, cảm giác đại mỹ nhân này vô luận là dung mạo hay hình dáng đều có thể coi lại cực phẩm trong các cực phẩm!

Hoàng hậu không biết ý nghĩ trong đầu của Diệp Phong, thấy hắn nhìn thái hậu mà sững sờ, không cúi đầu thi lễ, lập tức kéo ống tay áo của hắn dùng ánh mắt nhắc nhở hắn nhanh chóng thi lễ. Diệp đại sắc lang sau khi được hoàng hậu nhắc nhở, từ trong kinh ngạc tỉnh lại, vội vàng dẫn hoàng hậu cùng chúng cung nữ thái giám thi lễ thỉnh an thái hậu.

“Hoàng thượng đứng dậy. Các người cũng đều đứng lên đi!” Thái hậu mỹ lệ Lưu Khiết nhìn bọn người hoàng thượng thi lễ bái kiến, mở đôi môi đỏ và phát tay nói, tư thế đoan trang như phương, ung dung cao quý. Thấy vậy Diệp Phong vừa sững sờ, trong lòng vừa hô to “tốt lắm!”

Lưu Khiết dưới sự đón tiếp của Diệp Phong và hoàng hậu, tiến vào đại sảnh, nhìn thấy đĩa thức ăn đang đầy khắp bàn, mở miệng cười nói: “Nguyên lai hoàng thượng đang dùng bữa với hoàng hậu. Ai gia thật là đến không đúng lúc rồi!”

Phong tình vạn chủng, mỹ lệ động lòng người. Lưu manh hoàng đế nhìn Lưu Khiết cười mỹ lệ, trong đầu nhanh chóng đưa ra đánh giá, miệng cung kính cùng hoàng hậu đáp lại, rồi thỉnh Lưu Khiết ngồi lên trường y ở đại sảnh.

Sanh mẫu của Chu Ngọc Long mất sớm, bởi thế Lưu Khiết không có quan hệ thân sanh mẫu tử. Giữa hai người rất có ít tình mẹ con, chỉ là danh xưng thôi. Lưu Khiết ngồi trên trường y nhìn hoàng hậu đứng bên trái, cùng với Diệp Phong đang ngồi bên phải để tiếp đãi, cười hỏi: “Hoàng thượng, nghe nói ngài đêm qua để hoàng hậu ở lại thị tẩm, có phải là bệnh tình đã chuyển biến tốt chăng?”

Diệp Phong tận lực áp chế nhìn Lưu Khiết không để lộ ra ánh mắt hóa sắc, từ từ trả lời: “Tạ thái hậu quan tâm, lần xuất hải này, trẫm gặp một vị lão thần tiên, nói trẫm là nhất quốc chi nhân, không thể mang bệnh mà du sơn ngoạn thủy không để ý đế triều chánh, rồi giúp trẫm chữa trị ngoan tậ, và dạy cho trẫm một bộ võ công tự vệ, muốn trẫm dùng hoàng quyền tạo phúc cho bách tính!”

“Lão thần tiên??” Lưu Khiết nghe hấn nói xong, mày nhú lại, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc, nhưng lại lập tức ra vẻ tin tưởng mà nói: “Không nghĩ được rằng hoàng thượng lại có thể gặp được thần tiên trong truyền thuyết. Chân mạng thiên tử quả nhiên không ai có thể so sánh. Ai gia rốt cuộc không cần phải lo lắng về vấn đề nói dối. Đáng ăn mừng, thật đáng ăn mừng!”

‘Nữ nhân này không đơn giản a...’ Diệp Phong vẫn chú ý đến Lưu Khiết đại mỹ nhân này, tự nhiên thấy được tia nghi hoặc trong mắt của nàng, trong lòng âm thầm kinh hãi, miệng thì cung kích bồi tiếu.

“Hoàng hậu, bây giờ thân thể của hoàng thượng được Khang Phục, Khanh cũng không nên chiếm ngài làm của riêng. Hãy để cho những tử muội còn là một ít cơ hội!” Lưu Khiết nhìn Hứa Lâm mỉm cười nói, ý tứ rất rõ ràng, chính là không muốn để hoàng được một mình được đắc sủng, để tránh cho đảng phái của tể tướng có chỗ dựa là hoàng thượng, mà phá hư thế cục trong triều hiện tại.

“Vâng, thần thiếp nghe lời dạy của thái hậu!” Hoàng hậu mỹ lệ mỉm cười ứng thanh, tâm trạng cũng không lo lắng về lời của thái hậu. Nàng sớm đã quen cùng Lưu Khiết và hai vị hoàng phi kháng minh tranh ám đấu.

Lưu Khiết hôm nay đến gặp hoàng thượng chính là muốn biết vấn đề việc hoàng hậu thị tẩm. Bây giờ biết ngoan tậ của hoàng thượng đã Khang Phục, tính tình và thái độ cũng chuyển biến nhiều, lý do nói là gặp thần tiên khiến nàng khó có thể tin được. Nàng nghe hoàng hậu ứng thanh xong, cũng không biết nói gì nữa, rồi được Diệp Phong và hoàng hậu tiễn, mang

theo nghi vẫn rời khỏi Long Tường cung, chuẩn bị quan sát thật kỹ hơn.
Còn về vấn đề loạn quân phương bắc và nam man đế quốc, nàng không
muốn xen vào, chỉ yên lặng mà tọa sơn quan hổ đấu!

Chương 191 : Thần lưu xuất cung , đế đô bình quyền , hiền phi nương nương

Dịch: darkpanther

Thất sắc linh châu không hổ là chí bảo truyền thuyết của Tác La Tư đại lục. Diệp Phong hái hắc bạch linh châu từ trên Thủy tinh thánh thụ xuống, để vào hai chén nhỏ chứa đầy nước sạch, không đến ba giây, hai viên linh châu lập tức bắt đầu tan rã, đều phát ra hương thơm nồng nàn, khiến người khác ngửi thấy tinh thần sáng khoái, toàn thân thư thái.

“Hoàng thượng, cái cây nhỏ thần kì này của ngài thật xinh đẹp a, nó sao lại thật sự có bảy loại màu sắc? Có thể ăn không?” Thư phòng tại Long tường cung thiên điện, hoàng hậu Hứa Lâm nhìn Thủy tinh thánh thụ cùng ngũ sắc linh châu còn lại trên thư án (bàn đọc sách), ngạc nhiên hỏi Diệp Phong.

Trên chiếc ghế gỗ phía sau thư án, Diệp phong đã cho lui ra toàn bộ thái giám và cung nữ, đang ôm hoàng hậu mỹ lệ trong lòng, nhìn biểu tình kinh ngạc xinh đẹp của nàng, lại ngửi thấy mùi hương do hắc bạch linh châu tỏa ra, tâm tình rất sáng khoái, hôn một cái lên đôi môi đỏ mọng ướm át của hoàng hậu kiều diễm, cười nói:

“Món đồ chơi nhỏ này gọi là Thủy tinh thánh thụ, là lễ vật của lão thần tiên tặng trẫm. Chúng quả thật gọi là thất sắc linh châu, có thể ăn, nhưng không thể tùy ý ăn bậy được, phải bỏ vào trong nước hoàn tan bảy ngày mới được. Nếu trẫm uống trấp dịch của hắc bạch linh châu thì có thể tăng cường năng lực tự bảo vệ rất rất nhiều!”

“A, thần thiếp đã hiểu, cái này giống như là linh đan diệu dược trong truyền thuyết!” Hoàng hậu hiền dịu vừa nghe hắc bạch linh châu có thể tăng cường năng lực tự bảo của hoàng thượng, lập tức lộ ra thần sắc cao hứng, sau đó ngẫm nghĩ, có chút mát mát nói: “Hoàng thượng, đêm nay thần thiếp không thể lại phục thị ngài tại Long tường cung nữa.”

“Hử? Không thể hầu hạ trẫm tại Long tường cung? Tại sao, nàng có sự tình gì sao?” Diệp Phong ôm chặt mỹ nhân, nhìn hắc bạch linh châu có thể tăng cường thực lực cho hắn trong chén, chính là ý dâm đang trời dậy trong đầu, nghe xong hoàng hậu nói, không nhìn được nhú mày nghi hoặc hỏi.

Hoàng hậu thấy hấn nhú mày. Nghĩ rằng làm hấn mắt hứng nên vội vàng nói: “Hoàng thượng, ngài đừng nóng giận, thần thiếp thân là thê tử của ngài, phục thị ngài là việc tối trọng yếu của thần thiếp trong kiếp này, thần thiếp không có sự tình gì muốn làm. Chỉ là thái hậu hôm nay vừa nhắc nhở thần thiếp không thể một mình chiếm trọn ngài. Thần thiếp không thể ngang nhiên phản đối ý tứ của thái hậu, chỉ đành trước tiên nên quay về Phụng Nghi cung. Hơn nữa đêm qua thần thiếp được hoàng thượng sủng ái quá lâu, bây giờ chỗ đó vẫn còn rất đau. Đêm nay cho dù ở lại, cũng không cách nào hầu hạ ...”

Nói đến gần cuối thì gương mặt ngọc khiết bạch của hoàng hậu cũng đã xấu hổ đỏ bừng lên. Thanh âm cũng nhỏ như muỗi kêu, nhìn giống như một tiểu phụ nhân then thùng xấu hổ, bộ dạng khiến người khác rất yêu mến.

Diệp Phong nghe nàng nói xong. Nhìn hình dạng mỹ miều của nàng, trong lòng mừng rỡ, tay trái từ vai trái của nàng hạ xuống, nắm bóp bộ ngực nảy nở săn chắc, tay phải thâm nhập vào trong chiếc váy trắng, lần theo chiếc đùi quang khiết trắng nõn của nàng tiến đến vùng cấm địa mê nhân tiêu hồn kia. Cảm giác được chỗ đó quả thật bị thương không nhẹ, lúc này sủng ái cười nói:

“Lâm nhi của trẫm thật là một hoàng hậu tốt ôn nhu hiền dịu, từ hôm nay nàng không cần quá nhân nhượng thái hậu nữa. Trẫm không hi vọng nàng chịu uất ức, đêm nay phần lớn là do nàng không thoải mái, trẫm tạm buông tha nàng. Chờ nàng khôi phục, trẫm muốn thống thống khoái khoái mở ra hai nơi diệu xử khác của nàng ... ha ha ha ...”

“Ô không ... hoàng thượng, ngài chính là thích khinh thị thần thiếp. thần thiếp không chịu đâu ...” Hoàng hậu tối qua từ miệng của lưu manh hoàng đế đã biết hàm nghĩa của “hai nơi diệu xử khác”, bây giờ nghe hấn tán thưởng và suy nghĩ hoang đường, trong lòng vừa ngọt ngào vừa xấu hổ, không nhịn được nũng nịu vắn vẹo thân mình mê người trong lòng hấn phản đối.

“Thật sự là vu vật khiến người khác yêu thích!” Diệp Phong nhìn mỹ lệ hoàng hậu trong lòng, trong tâm tán thưởng, nghĩ đến Tiểu Thuận Tử lúc sáng có nói với hấn những trò vui tại đế đô, có chút lòng hươu dạ vượn, cùng hoàng hậu hôn nóng bỏng một trận, sau đó để nàng rời đi, thu lại Thủy tinh thánh thụ cùng hai chén nhỏ, cùng Tiểu Thuận Tử cải trang, từ mật đạo

mà Chu Ngọc Long cho người đào bới, lén rời khỏi vòng phòng vệ của hoàng cung!

Kỳ thật với năng lực của Diệp Phong, cho dù không dùng mật đạo, hẳn cũng có thể mang Tiểu Thuận Tử lén rời khỏi hoàng cung, tuy nhiên với cá tính của tên gia hỏa này, tự nhiên sẽ chọn con đường thuận tiện và dễ dàng hành sự, có thời gian tránh né thị vệ tuần tra, không bằng đến những nơi vui vẻ của đế đô!

Lúc hoàng hôn, Diệp Phong bảo Tiểu Thuận Tử tìm cho hắn bản đồ chi tiết của Thần Châu đại lục, đại khái hiểu được sự phân bố thế lực của Thần Châu đế quốc và sáu nước còn lại, cũng như các nơi tập trung binh lực trong nước, cùng với ít nhiều địa điểm phân bố của phản quân. Hiện tại đã nghĩ đến một biện pháp để sắp xếp cho tốt!

Đế đô Thần Châu thành, tọa lạc tại trung ương đế quốc, là thành thị lớn nhất phồn vinh nhất trên cả đế quốc, kiến trúc đẹp vừa cổ kính vừa uy nghiêm. Mỗi khi đến đêm đèn hoa cùng treo lên rực rỡ, ánh sáng trải dài như dòng sông, người đến kẻ đi, náo nhiệt phi thường, đã nổi danh là thành tập nập nhất!

“Thiếu gia, ngài xem phía trước bên trái con đường là Thanh phong trà lâu, là nơi thưởng thức trà nổi tiếng nhất đế đô chúng ta, đặc sản của họ là Thaah phong trà nổi danh cả đế quốc. Hơn nữa khi đang uống trà đồng thời còn được cô nương xinh đẹp đánh đàn trợ hứng!”

Từ cuối mật đạo, đi qua một khu nhà dân nhìn không hết thì không bao lâu đã đi vào con đường phố tập nập người qua lại, Tiểu Thuận Tử toàn thân mặt trang phục hạ nhân màu xám, chỉ vào một trà lâu bên trái con đường, giới thiệu cho Diệp Phong, sau đó lại chỉ chỉ vào một hí viện (nơi diễn kịch) phía trước nói: “Thiếu gia, đó là nơi xem kịch nổi danh đế đô, bên trong có không ít ca kỹ giỏi, ngài có hứng thú đi xem không?”

Diệp Phong mặc một bộ quần áo bằng tơ màu trắng, nhàn nhã cất bước dạo trên đường, nhìn những quầy hàng nhỏ đang chào mời hai bên đường, cùng với đám đông đang tới tới lui lui, trong lòng đầy hứng thú, trong miệng ngâm nga một tiểu khúc mà người khác nghe không hiểu, lướt nhìn trà quán và hí viện, mở miệng nói: “Bỏ thiếu gia không có hứng thú nghe kịch, Khát nước rồi thì đi uống trà tốt hơn!”

Chủ tử đã lên tiếng, Tiểu Thuận Tử lập tức hiểu ngay, chạy trước đến trà quán, trước tiên chọn một chỗ ngồi tốt tại cửa sổ góc phía đông lầu ba, rồi

cung kính dẫn đường cho Diệp Phong lên lầu, hành vi tiêu chuẩn của nô tài.

“Ta nói tiểu thiếu gia, đến địa phương này uống trà có ý tứ gì gì chứ, không bằng đến Dục tiên lâu tìm vài thứ “ngon miệng” chơi đùa, giờ đã lên con nghiện rồi!”

“Ha ha ha, Trần đốc thống thật sự là sắc quỷ, cũng tốt, chúng ta bây giờ đến Dục tiên lâu tìm mấy “món ngon” chơi đùa, đêm nay nhất định cho ngươi tận hứng!”

Diệp Phong và Tiểu Thuận Tử vừa ngồi xuống tại góc phía đông lầu ba, vừa gọi xong nước trà vài một ít điểm tâm, liền nghe từ lầu bốn tiểu dam tiểu ồn ào, Người đầu tiên lên tiếng thì không có gì, nhưng kẻ thứ hai lên tiếng liền gây sự chú ý của Diệp Phong. Đốc thống là chức quan cao nhất phẩm của triều đình!

“Thiếu gia, trên lầu có lẽ là Trần Viễn Sơn của hoàng vệ quân. Trần đốc thống, người này công phu không tầm thường, nhưng tham tửu háo sắc, là người theo phe cánh của nguyên soái!” Tiểu Thuận Tử thấy Diệp Phong nghe được tiếng dam tiểu trên lầu, lập tức mở miệng giải thích.

Hoàng vệ quân, cấm vệ quân, thành vệ quân được xưng là tam đại hộ vệ quân. Trong đó binh lực hoàng vệ quân là năm vạn, là bộ đội tinh nhuệ nhất toàn quốc, trực thuộc hoàng đế, binh tướng không chỉ trẻ tuổi cường tráng, hơn nữa được trang bị tốt, đãi ngộ hậu hĩnh. Đáng tiếc, Chu Ngọc Long vô năng u tối, nhánh bộ đội tinh nhuệ này, sớm đã bị lão nguyên soái Lý Nghi thay thân tín là Trần Viễn Sơn vào từ mấy năm trước. Chu Ngọc Long muốn điều động nhánh bộ đội này, nếu Lý Nghi không chịu, Trần Viễn Sơn tuyệt đối sẽ không hành động.

Cấm vệ quân là bộ đội phòng ngự trú trát tại khu vực chung quanh kinh thành, chủ yếu phụ trách nghiêm phòng khu vực quanh kinh thành không để ngoại địch xâm phạm. Binh lực mười vạn, trước mắt do đệ đệ của thái hậu Lưu Khiết, cấm vệ quân đốc thống Lưu Mạnh chương quản!

Thành vệ quân chủ yếu phụ trách vấn đề trị an của kinh thành, binh lực bốn vạn, do cháu của tể tướng Hứa Sơn, thành vệ quân đốc thống Hứa Chí Dương chương quản!

Ngoại trừ ba nhánh bộ đội ở trên, đế độ còn một nhánh hậu bị quân, chủ yếu là cách xưng hô thống nhất của các loại tân binh, ngày thường giao cho binh bộ huấn luyện, binh lực mười lăm vạn. Nếu các nhánh bộ đội khác có thương tổn hay giải ngũ, tùy lúc sẽ lấy quân bổ sung từ hậu bị quân. Xem

binh bộ là biết ngay, điều này tương đương với nguyên soái Lí Nghị chủ quân!

Tóm lại, nói tới nói lui thì Chu Ngọc Long là hoàng đế không có một chút binh quyền, ba thế lực lớn đã đem binh lực tại đế đô cũng như phân phân bố trên toàn quốc phân chia sạch sẽ.

“Hắc hắc, đường đường là hoàng vệ quân thống quản lại gọi kẻ khác là thiếu gia? Có ý tứ, lão tử phải đến xem kẻ hắc gọi là ai!” Diệp Phong nghe xong giải thích của Tiểu Thuận Tử, trong mắt lóe lên một tia sát khí, trên miệng lại có nụ cười lạnh nhẹ nhàng đầy tự lự. Tiểu Thuận Tử đã thấy qua năng lực của hắn, không kèm được rùng mình một cái, trong lòng thầm nghĩ Trần đốc thống gặp vận rủi rồi.

Tiếng giày da nện lên sàn gỗ dồn dập vang lên, hoàng vệ quân độc thống Trần Viễn Sơn, đầu tóc vẫn còn đen nhánh, trên mặt đầu râu, thân thể cao lớn trắng kiện, mặc một bộ trang phục màu đen, cùng với bốn gã hạ nhân, cùng một thanh niên tuấn mỹ, khí chất cao ngạo, mặc y phục xanh nhạt, tay cầm chiết phiến, từ lầu bốn đi xuống, rời khỏi quán trà!

“Thiếu gia, tiểu tử kia là Lý Minh con cầu tự (tuổi già mới có) của Lí Nghị. Bình thường kẻ hung hăng nhất để đồ chính là hắn, khi nam phách nữ không từ chuyện ác nào, danh tiếng cực xấu!” Tiểu Thuận Tử nhẹ nhàng giải thích cho chủ tử.

“Con cầu tự à? Hừ hừ, tốt, rất tốt...” Diệp Phong ngồi trên ghế, thông qua cửa sổ quan sát Lý Minh cùng Trần Viễn Sơn, hai mắt xoay chuyển loạn lên, trong đầu nảy ra ý xấu, nói với Tiểu Thuận Tử: “Đi, chúng ta cũng đến Dục tiên lâu, thiếu gia tìm vài vị cô nương cho người vui đùa!”

Mang thái giám đi tìm cô nương, tên gia hỏa này cũng thật giỏi lôi kéo. Tiểu Thuận Tử nghe hắn nói xong, lập tức xấu hổ gãi đầu cười theo, tính tiền rồi cùng hắn rời khỏi quán trà, không nhanh không chậm bám theo phía sau bọn Lý Minh.

Cùng lúc đó, hậu cung phòng bị sâm nghiêm, trong Tĩnh Nguyệt cung, nữ nhi của Định Đông vương, Hiền phi Liễu Nhược Yên xinh đẹp như đóa phù dung đọng sương, mặc váy dài bằng sa màu lục, mái tóc đen suôn mềm xoắn ra, đang ưu mỹ ngồi sau rèm án trong thư phòng, nhẹ nhàng cử động ngón tay ngọc trắng nõn, gảy lên cầm khúc u oán cô tịch của nàng.

“Nương nương, lão nô nghe được tin tức từ thái hậu, ác tật của hoàng thượng đã hồi phục. Đêm qua hoàng hậu ở tại Long Tường cung, quả thật

đã cùng hoàng thượng làm việc phu thê!” Nhữ nương tuổi khoảng năm mươi của Liễu Nhược Yên, Triệu ma ma, tiến vào thư phòng, cung kính bẩm báo với nàng, sắc mặt vui mừng, trong ánh mắt mang theo sự cao hứng vì nàng.

“Biết rồi.” Liễu Nhược Yên nghe vậy thoáng nhú mào, tựa hồ vẫn không để việc này trong lòng, vẫn tiếp tục gảy khúc đàn cô tịch u oán của nàng.

Triệu ma ma thấy thế trong lòng thâm than, nhẹ giọng hỏi: “Nương nương, ngài không chuẩn bị đi gặp hoàng thượng sao? Bây giờ là thời cơ rất tốt để có sự sủng ái của hoàng thượng, nếu bị hoàng hậu hay Đức phi cướp trước bá chiếm hoàng thượng, sau này trong cung khẳng định sẽ không còn chỗ đứng cho ngài. Vì bản thân ngài và thế lực của gia tộc, ngài nhất định phải hết sức hành sự sớm đi ạ!”

“Nhữ nương, người yên tâm đi, ta trong lòng đã có tính toán!” Hiền phi nương nương Liễu Nhược Yên nghe vậy lạnh nhạt trả lời, vẫn nhẹ nhàng vỗ về cây huyền cầm của nàng như trước.

Chương 192 : Giang hồ , mỹ nhân , cừu sát

Dịch: darkpanther

Dục tiên lâu, nơi tâm hoan tác loạn của thương gia cự phú, cao quan quý hiển tại đế đô, là nơi phong nguyệt hào hoa nhất, xa xỉ nhất đế đô. Khách làng chơi đến nơi này tâm hoan đều có thân phận nhất định, người thường căn bản không trả nổi tiền vào đây!

Diệt thế ma cung một trong thập đại thế lực giang hồ tại Thần châu đế quốc bao gồm nhất giáo, nhị cung, tam bang, tứ minh, thực lực chỉ dưới Cửu u tà giáo, cùng tề danh với Thiên cơ cung. Dục tiên lâu là sản nghiệp ngầm của Diệt thế ma cung. Dục tiên lâu có thể ở tại đế đô nơi các đại thế lực tụ tập, nguyên nhân chủ yếu là do dẫn đầu trong việc phong tao.

Ngoại trừ ba thế lực lớn của quan phương(thế lực quan quân triều đình), căn bản không ai biết Dục tiên lâu chính là sản nghiệp của Diệt thế ma cung. Đương nhiên, ba thế lực lớn tại đế đô biết nội tình che dấu của Dục tiên lâu, cũng là do Diệt thế ma cung cố ý lộ ra. Bởi vì họ muốn tại đế đô này giở chút mảnh khoe để tạo chỗ đứng, nên muốn lấy lòng ba thế lực lớn, việc gì cũng không thể đắc tội!

“Thiếu chủ, nhi tử độc nhất Lý Minh của nguyên soái cùng Hoàng vệ quân đốc thống Trần Viễn Sơn đã đến đây, muốn mời ngài đến gặp mặt!”

Một gian phòng trên lầu năm vốn không dùng tiếp khách của Dục tiên lâu, Diệt thế ma cung Mị ảnh đàn đàn chủ Sở Hồng mỹ diễm phong tao, mặt một bộ y phục gợi cảm màu lam, nhìn thiếu chủ mỹ lệ Mộ Dung Linh đang ngồi trước cửa sổ ngắm cảnh đêm, cung kính bẩm báo.

“Lại đến à? Tên nhị thế tử này thật sự là một kẻ phiền phức không tầm thường!” Mộ Dung Linh mặc một bộ váy dài trắng như tuyết, đôi mắt phượng câu hồn đang ngắm cảnh đẹp trong đêm, nghe vậy mày liễu cau lại, bất đắc dĩ lắc đầu than thở. Sở Hồng thấy thế hỏi: “Thiếu chủ có muốn thuộc hạ giải quyết điều phiền toái này không?”

“Tính ra, hắn có giá trị lợi dụng rất lớn, diệt trừ hắn sẽ ảnh hưởng đến đại kế của phụ thân, ta và người đi xuống gặp hắn!” Mộ Dung Linh nhún nhún vai, khẽ mở đôi môi đỏ mọng nói lạnh nhạt, đứng dậy cùng Sở Hồng rời khỏi bao sương.

So sánh với chốn phong nguyệt tại tây phương mà Diệp Phong đã kiến thức quá nhiều thì lần đầu đặt chân tới trường phong nguyệt tại phương đông, mang cho hắn không ít cảm giác mới lạ. Tong đại sảnh không có vũ nữ thoát y ăn mặc khêu gợi, chỉ có ca nữ đang gảy đàn xướng khúc. Khách ngồi trong sảnh cũng không giống ở phương tây trong miệng toàn dâm ngôn lãng ngữ, thậm chí hành lạc trước đám đông, ở đây mọi người đều ôn trong tay kĩ nữ xinh đẹp, đang uống trà nghe hát, nhiều nhất là hai tay có chút không quy củ mà thôi.

Bất quá chỉ cần không phải khờ dại thì đều có thể thấy những người này chỉ ra vẻ bên ngoài, chờ đến sau khi đi vào khách phòng, dùng mông để nghĩ cũng biết bọn khách làng chơi ở nơi nào trên thế giới cũng cùng một phường háo sắc!

Đa số khách chơi đến Dục tiên lâu, đều thích tại đại sảnh ôm kĩ nữ xinh đẹp, thưởng thức tiếng đàn và tiểu khúc. Dù sao các chủ nhân đủ tiền vốn đi vào Dục tiên lâu, rất ít có loại sắc quỷ thèm khát chưa từng đùa giỡn nữ nhân. Đối với bọn người có thân phận này, tình không vội nói đến sắc dục, ngồi ở đại sảnh cùng người quen trò chuyện, thưởng thức âm nhạc, là một loại hưởng thụ không tệ!

Lý Minh cùng Hoàng vệ quân đốc thống Trần Viễn Sơn đến Dục tiên lâu đều thích ngồi lại tại đại sảnh một lúc rồi mới tìm kĩ nữ dâm lạc. Vì điều này khiến hai tên háo sắc rất hư vinh, ngồi ở vị trí đầu ở đại sảnh nghe hát, tiếp theo là những khách chơi ở chung quanh đến tham kiến cung kính với bọn chúng.

Tiểu Thuận Tử đi theo Diệp Phong, tại góc phía đông của đại sảnh chọn lựa một chiếc bàn trống, có thể quan sát thấy rõ ràng cử động của Lý Minh và Trần Viễn Sơn tại góc phía tây. Ngồi trên ghế, Tiểu Thuận Tử sờ mó chiếc mặt nạ dịch dung trên mặt mình, cảm giác mười phần tân kỳ, trong lòng bội phục chủ tử không chỉ có thực lực cao tuyệt mà còn có công phu cải trang thần diệu. Lúc này bọn cao quan trong đại sảnh, ai cũng dừng hòng nhận ra thân phận của họ!

Dục tiên lâu kĩ nữ mặc dù tư sắc không tệ, nhưng trong mắt Diệp Phong vốn thưởng thức qua nhiều mỹ nhân cực phẩm, các ả cũng chỉ xem như một ít dung tư tục phấn, không tạo được một chút dục vọng ở Diệp Phong. Bất quá đến kĩ viện mà không tìm cô nương bồi tiếp, khẳng định sẽ khiến người

khác hoài nghi, bởi vậy Diệp Phong cũng để tú bà tìm đếm mấy cô nương bồi tiếp đùa giỡn, để tránh ảnh hưởng đến kế hoạch xấu xa của hắn.

“Uy, ta nói Lam lão bản, người rót cuộc muốn để thiếu gia chúng ta chờ bao lâu? Mau mời Tiết cô nương đến đây!!” Góc phía tây đại sảnh, Trần Viễn Sơn uống cạn một chén liệt tửu, vuốt vuốt những giọt rượu rơi trên râu, cao hứng ngẩng đầu hướng phía lầu trên hét lớn.

“Ai yêu, đến, đến, ta nói Trần đốc thống, ngài thật sự là người nóng vội!”

Sở Hồng và Mộ Dung Linh đối với người ngoài đều dùng tên giả, một người tên là Lam Ninh, một người gọi là Tiết Linh, phân biệt giả làm thân phận Dục tiên lâu lão bản và Thần châu đệ nhất ca cơ. Sở Hồng đang từ trên lầu đi xuống đại sảnh, nghe tiếng quát của Trần Viễn Sơn, vội vàng cúi đầu nhìn xuống dưới, phong tao cười duyên trả lời.

“ha ha ha, tiểu thiếu gia chờ Tiết cô nương, bọn đốc thống thì vẫn chờ Lam lão bản. Nàng nói ta có thể nào không nóng vội?!” Trần Viễn Sơn mắt thấy người đã đến, lập tức cao hứng cười to, ngữ khí tỏ vẻ mười phần ám muội, những khách chơi chung quanh quen biết gã, đều cười to lên theo.

Nhiều năm quản lý chốn phong nguyệt như Dục tiên lâu, Sở Hồng sớm đã sớm có tập quán bị người khác chiếm tiện nghi trên ngôn ngữ, thêm vào Trần Viễn Sơn biết thân phận chính thức của ả, căn bản không dám có chủ ý với ma nữ giết người không chớp mắt như ả. Bởi vậy ả không một chút để ý tiếng cười trong sảnh, phong tao hi hi cười duyên, dẫn Mộ Dung Linh xinh đẹp như tiên, dọc theo thang lầu từ từ đi vào đại sảnh.

“Tới rồi, mau xem, Thần châu đệ nhất ca cơ Tiết Linh, hôm nay mọi người thật sự đã được hưởng vẻ vang của Lý thiếu gia, có thể tận mắt thấy phong thái của Tiết cô nương, tam sanh hữu hạnh, tam sanh hữu hạnh a!”

Phong thái của mỹ nhân Mộ Dung Linh khi chậm rãi bước vào đại sảnh, lập tức hấp dẫn ánh mắt của bốn khách trong sảnh, vô số con mắt hoàn toàn dán chặt trên người nàng, bám chặt không rời, tiếng than thở cùng hâm mộ từ từ vang lên, có không ít người trong lòng thầm mắng Lý Minh mạng chó có lão phụ thân, là Nguyên soái, che chở.

‘Khà khà, đúng lúc, rất đúng lúc, Thần châu đệ nhất ca cơ? Ta còn nhớ Nguyệt nhi hình như là Mạt La đệ nhất vũ cơ? Ca cơ và vũ cơ, hắc hắc, có ý tứ, hắc hắc ...’ Hai mắt Diệp Phong, vốn đang đánh giá mười mấy nam tử ngồi cách bàn Lý Minh không xa, cảm giác những người này có điểm cổ quái, mắt thấy một vị tuyệt sắc mỹ nhân mặc váy dài trắng như tuyết đi vào

đại sảnh, hai con mắt lão liên lập tức tập trung gắt gao vào tuyệt sắc mỹ nhân, không còn tâm tư xem xét bọn xú nam nhân kia.

“A a, Tiết cô nương, mau mau, mời ngồi bên này!” Lý Minh nhìn Mộ Dung Linh xinh đẹp như tiên, trong mắt tràn ngập dục vọng muốn chiếm hữu, cố gắng làm ra một dáng vẻ phong độ, đứng dậy kéo chiếc ghế phía bên phải gã, muốn mời Mộ Dung Linh ngồi bên cạnh gã.

“Đa tạ Lý thiếu gia!” Mộ Dung Linh nhìn ánh mắt Lý Minh, trong lòng kinh bỉ ác tâm, nhưng vì đại kế của phụ thân, chỉ đành cười ngọt ngào, không ngờ lúc nàng vừa định đi tới ngồi xuống, mười mấy nam tử ở bốn phía lầy nhuễn kiếm từ eo ra, nhắm vào Lý Minh.

Bọn khách làng chơi trong đại sảnh, đột nhiên thấy có người rút kiếm muốn giết Lý Minh, đa số người muốn trốn đi, chỉ có một ít quan viên thuộc đảng của nguyên soái, hô hào bọn tùy tùng đến giúp đỡ. Mộ Dung Linh và Sở Hồng thấy tình huống này, liếc mắt nhìn nhau, đều ra vẻ kinh hoảng lui về phía sau. Người dám giết Lý Minh, rất có thể là bọn quan quân của hai đảng còn lại, các nàng không muốn tìm phiền toái đến cho mình.

“Lý Minh, người là đồ súc sinh ý thể hại người, hôm nay ta báo thù cho thê nữ bị người gian sát!”

Đám người chạy tứ tán, tình huống bốn phía Lý Minh dần dần rõ ràng, bao quanh gã và Trần Viễn Sơn cùng với tám gã tùy tùng là tổng cộng mười bảy người, thủ lĩnh là một người mặc tử y, vóc người nhỏ bé, khuôn mặt dùng vải gai che kín, ánh mắt nhìn Lý Minh tràn ngập hận ý!

“Hừ, ta tưởng là ai, nguyên lai là Vương Mãnh của Linh Xà kiếm phái, lần trước để người may mắn chạy thoát, lần này lại dám ngông cuồng trước mặt bản đốc thống, hôm nay bản đốc thống sẽ cho người biết cái gì gọi là chết!”

Trần Viễn Sơn nhìn nam nhân thấp bé dẫn đầu, khinh thường hừ lạnh, tiếp nhận từ trong tay tùy tùng cương đao dài năm thước, bảo hộ phía trước Lý Minh trên mặt đầy nét cười, thần thái tự tin, một chút cũng không để địch nhãn vào mắt!

“Trần Viễn Sơn, người là con chó săn nhờ quyền cậy thế, hôm nay lão tử cho dù chết, cũng phải diệt trừ bọn ác quan không từ chuyện ác nào như các người!”

Vương Mãnh nhìn bộ dạng của Lý Minh và Trần Viễn Sơn, trong lòng lửa giận thiêu đốt, mở miệng mắng lớn, hô hào mười sáu gã đồ đệ còn lại,

liều mạng xông tới sát bọn chúng, triển khai chém giết kịch liệt, muốn nhanh chóng giết chết kẻ vô sỉ trước mặt!

Tám gã tùy tùng của Lý Minh, đều có một thân công lực không thường, thêm vào cao thủ như Trần Viễn Sơn, bọn người Vương Mãnh nếu không thể nhanh chóng giải quyết mục tiêu, tùy tùng của bọn quan viên còn lại xông tới, bọn họ sẽ chắc chắn phải chết.

Linh Xà kiếm phái là một môn phái nhỏ cách đế đô không xa về phía đông, thê tử và nữ nhi xinh đẹp của Vương Mãnh, vì ra ngoài dạo chơi đế đô, bị Lý Minh háo sắc nhìn trúng, bắt về trong phủ, đem mẫu nữ để cùng một giường, cưỡng bức dã man, sau khi chính gã thỏa mãn lại đưa cho tùy tùng hưởng thụ, khiến cho thê, nữ của Vương Mãnh bị cưỡng gian đến chết!

Sau đó, Lý Minh vì để diệt trừ hậu hoạn, để Trần Viễn Sơn mang binh đến tiêu diệt Linh Xà kiếm phái. Vương Mãnh trong tiếng cười gian ác của Trần Viễn Sơn, biết sự tình thê, nữ bị gian sát, trong lòng bị phần cuộn trào, biết không phải là đối thủ của Trần Viễn Sơn, phải dẫn môn nhân liều mạng phá vây, may mắn trốn thoát ma chưởng, vẫn tiềm phục tại đế đô, chờ thời cơ báo thù. Hôm nay hắn thấy Lý Minh mang theo không nhiều tùy tùng, liền trà trộn vào bọn khách làng chơi, muốn nhân cơ hội này báo thù!

‘Hắc hắc, có ý tứ, không nghĩ tới lại có kẻ dám hót tay trên động thủ trước trẫm, nhân phẩm của tên Lý Minh này thật ác liệt a...’ Bọn kĩ nữ bị dọa dẫm chạy trốn lên lầu, lưu manh hoàng đế Diệp Phong nhấp một ngụm trà, nhìn tình huống giữa sân, trong lòng xấu xa cười thầm, ngầm nghĩ rồi dặn dò Tiểu Thuận Tử vài câu, chuẩn bị thực hành trò xấu xa của hắn.

“Thiếu chủ, bọn này không phải là người của hai đại thế lực kia. Có cần cho người của chúng ta đến hỗ trợ Lý Minh không?” Sở Hồng cùng Mộ Dung Linh lùi đến nơi an toàn trên thang lầu, nhìn tình huống trong sảnh nhẹ nhàng hỏi.

“Có Trần Viễn Sơn và nhiều tùy tùng của bọn quan viên, những người đó căn bản không thể ám sát thành công, chúng ta không cần vì lấy lòng Lý Minh mà gây thêm chuyện, nếu bại lộ thân phận để bọn tự xưng là chánh đạo nhân sĩ biết được, khẳng định sẽ dây dưa không dứt, ảnh hưởng đại kế của phụ thân. Cứ để bọn họ tự mình giải quyết!”

Bây giờ Thần Châu đế quốc hỗn loạn bất kham, không thể để ý đến chuyện giang hồ, trước giờ chánh, tà, ma ba đạo bất hòa, không có ước hề của quan phủ, ngày thường tranh đấu trở nên hung bạo, chỉ chút chuyện là

sẽ bùng nổ. Mộ Dung Linh xinh đẹp như tiên, khẽ vén tóc mai bên trái, mỉm cười nói, căn bản không có ý nhúng tay vào.

Chương 193 : Kiểm thuật kinh địch , lưu manh sát thủ

Dịch: darkpanther

Bọn tùy tùng của quan viên đến hỗ trợ trong đại sảnh đều xông lên, Vương Mãnh đang cùng Trần Viễn Sơn chém giết, trong lòng biết nếu không lập tức giải quyết mục tiêu, chính mình và mọi người chắc chắn phải chết, vì vậy thay đổi đấu pháp, liều mạng bỏ qua công kích, dùng tuyệt chiêu “Linh xà thổ tín” nhắm vào Trần Viễn Sơn. Nhuyễn kiếm theo cánh tay phải của gã rung động, hình thành một mũi kiếm nhọn như con rắn dài, nhanh chóng xoay tròn, từng đạo bạch mang kiếm khí bắn ra tua tủa như tên nhọn, từ trong miệng rắn thoát ra, bắn về phía Trần Viễn Sơn.

“Ha ha ha, Vương Mãnh, chiêu Linh xà thổ tín này của ngươi vô dụng với lão tử, xem bọn độc thống tiền ngươi đi đoàn tụ với thê, nữ!”

Trần Viễn Sơn thấy Vương Mãnh sử dụng tuyệt chiêu, miệng ha ha cười to khinh thường, tay phải nâng ngũ xích cương đao lên quá đầu, thi triển ra tuyệt kỹ sát nhân “chiến tương tam liên trảm”, đao kinh màu trắng hùng hậu mênh mêng, theo sự vung múa của cánh tay phải, một trên, một trái, một phải, chia làm ba đường, gầm lên chém về phía Vương Mãnh!

“Oanh...”

Đao kinh mênh mêng cùng kiếm khí bắn tới chạm vào nhau, sinh ra tiếng nổ âm ỉ, khí lưu tràn ngập, kiếm khí của Vương Mãnh không địch lại đao kinh của Trần Viễn Sơn, bị oanh kích trực diện, mặc dù có kinh khí hộ thể, nhưng vẫn bị trọng thương trí mạng!

“Thiên đạo bất công ... thiên đạo bất công .. hự ...” Vương Mãnh lúc sắp chết, trong đầu nghĩ đến thê, nữ bị gian sát đến chết, trong lòng tràn ngập oán hận thê lương gầm lên, cuối cùng hôc ra một ngụm máu, ngã xuống bỏ mình!

“Su phụ!!!” Bọn đệ tử của Vương Mãnh thấy gã chết thảm, nhất thời phát ra trận trện tiếng gào bi thảm, tựa hồ đã nổi điên, lao về phía Trần Viễn Sơn, muốn báo thù rửa hận cho vị sư phụ đã dưỡng dục họ!

“Ha ha ha, bọn phế phẩm các ngươi căn bản không xứng cùng độc thống đại nhân giao thủ, đi chết đi!” Tùy tùng của Lý Minh, cùng với tùy tùng của bọn quan viên đến hỗ trợ, thấy Trần độc thống đã giết đầu lĩnh của thích

khách, đều ha ha cười to, ngăn chặn toàn bộ đệ tử của Vương Mãnh, lạnh lùng dùng loạn đao giết hết!

“Hừ, một đám phế vật không biết lượng sức!” Lý Minh vẫn lảng lảng ngồi xem, thấy toàn bộ thích khách đều bị giải quyết. Nhìn những thi thể trên mặt đất, khinh thường hừ lạnh một tiếng, làm ra một bộ dạng rất có phong độ, đi tới trước Mộ Dung Linh và Sở Hồng, mỉm cười nói: “Tiết cô nương, Lam lão bản, mang loại phiền toái này đến cho các nàng, thật sự là xấu hổ. Tất cả tổn thất hôm nay đều tính lên ta!”

“Ai yêu, Lý thiếu xem ngài nói kỳ vậy, địa phương của chúng ta xuất hiện thích khách. Ngài không trách tội đã là khai ân rồi, sao còn dám đòi ngài bồi thường chứ!” Sở Hồng phong tao nói khách khí, phát tay ra hiệu bọn người làm trong kỹ viện, để chúng rửa sạch hiện trường.

“Không tệ, là một thanh hảo kiếm, nhưng chủ nhân của kiếm lại quá uất ức, ngay cả một tên súc sinh cũng đánh không lại!” Lúc bọn phục vụ trong kỹ viện muốn rửa sạch hiện trường, Diệp Phong mang mặt nạ dịch dung, lại đột nhiên đi tới bên cạnh thi thể Vương Mãnh, nhặt nguyên kiếm của gã lên, búng lên mũi kiếm, mỉm cười lắc đầu than thở.

“Hỗn trướng, tiểu tử ngươi nói gì!?” Trần Viễn Sơn tính nóng như lửa, chính là đang muốn tìm chỗ để “xử lý” Sở Hồng phong tao, nghe Diệp Phong nói, lập tức giận dữ, quay đầu nhìn hấn trầm giọng quát lên!

“Người kia là ai?” Mộ Dung Linh, Sở Hồng, Lý Minh, cùng với quan viên và tùy tùng trong đại sảnh, kỹ nữ, phục vụ, con mắt của mọi người đều chú ý Diệp Phong, không hiểu lai lịch của kẻ nọ, ngang nhiên dám nhục mạ hoàng vệ quân đốc thống!

Thái giám thân cận Tiểu Thuận Tử của lưu manh hoàng đế cũng biết thực lực cường đại của chủ tử, từ đầu đã không lo hấn xảy ra chuyện, được chủ tử dặn dò trước, lúc chủ tử hành động thì tên nô tài này đã sớm rời khỏi Dục tiên lâu, đến một chỗ bí mật phía sau lâu chờ chủ tử đến hội họp.

“Khắc khắc, thì ra ngươi không chỉ là súc sinh mà còn bị điếc nữa!?” Diệp Phong chơi đùa với nhuyễn kiếm trong tay, ngồi lên cạnh bàn gần đó, nghiêng đầu nhìn Trần Viễn Sơn, khinh thường cười nhẹ.

“Mẹ nó, tiểu tử ngươi muốn chết!” Trần Viễn Sơn nghe vậy giận dữ, quay đầu nói với bọn tùy tùng: “Đến chém chết tên tạp toái đó cho lão tử!”

“Vâng!” Có chuyện tốt để lấy lòng Hoàng vệ quân đốc thống, quan viên tùy tùng thuộc đảng nguyên soái tại đây, ai cũng không nghĩ sẽ bỏ qua, đều

cao giọng nhận lệnh, cười nanh ác lao tới thanh niên đang ngồi trên ghế.

Cái bàn nơi Diệp Phong ngồi, vừa có người uống rượu dùng cơm, trên bàn còn để lại ống đũa bằng trúc, trước mắt tên gia hỏa này thấy một đám tùy tùng không biết sống chết hướng về hắn vọt tới, trên mặt lộ ra nụ cười ác độc, tay trái vận dụng nhu kinh vỗ lên mặt bàn gỗ, đem toàn bộ đũa trúc chấn tung lên, lập tức tay trái vận kinh huy vũ, bạch mang chánh khí lập tức dẫn động đũa trúc, như tia chớp bắn về phía bọn tùy tùng không biết sống chết!

“A ... a” Bọn tùy tùng đang xông tới thực lực so với Diệp Phong cách biệt như đất với trời, một ống đũa trúc bay như tên nhanh như điện xẹt, lập tức bắn bọn chúng kêu la thảm thiết, chỉ bỏ công phu vài giây, toàn bộ đều ngã chết trên mặt đất.

“Chánh khí thật mạnh, người kia là ai? Trong chánh đạo cho tới giờ chưa nghe nói qua nhân vật này?” Mộ Dung Linh, Sở Hồng, Trần Viễn Sơn cùng những người có hiểu biết nhìn thủ đoạn dùng đũa trúc giết người của Diệp Phong, đều kinh ngạc nhú mày, càng thêm khó hiểu lai lịch của người này.

“Tiểu tử, ngươi rốt cuộc là ai? Ngang nhiên dám hạ sát thủ với quan binh!” Trần Viễn Sơn quát mắt nhìn Diệp Phong trầm giọng quát mắng, không còn vẻ khinh thường như vừa rồi, đã nổi lên cả mười hai phần sợ hãi. Vận kinh dùng đũa mềm giết người, loại thủ đoạn này gã cũng có thể dùng, bất quá gã tự biết không thể làm dễ dàng như đối phương.

“Hạ sát thủ? Hắc hắc, muốn biết lai lịch của lão tử à? Nói cho ngươi vậy, lão tử xưng danh là “vô danh sát thủ”, hôm nay nhận tiền của người khác, tới lấy hai cái mạng chó của ngươi và Lý Minh!” Người tài cao thì gan lớn, lưu manh hoành đế ngồi trên ghế, đốt một điếu Phiêu phiêu dục tiên, nghiêng đầu nhìn Lý Minh và Trần Viễn Sơn, trong đầu thầm tính kế độc, cười ám muội nói hàm hồ. Hôm nay hắn muốn diệt độc thống Trần Viễn Sơn, ngày sau tìm cách thu hồi binh quyền của Hoàng vệ quân, còn thuận tiện giải quyết tên nhị thế tử Lý Minh, khiến Lý Nghị đoạn tử tuyệt tôn!

“Sát thủ?!”

Người nói vô tình, người nghe có ý, không tính hai đảng đối địch còn lại, Lý Minh và Trần Viễn Sơn bình thường cũng đã đắc tội với vô số người, thêm vào không ai biết nhân vật mà Diệp Phong tự xưng, cho nên Diệp Phong vừa nói ra, hai người bọn chúng cùng Mộ Dung Linh và mọi người ở đây đều tin tám phần.

“Nếu người là sát thủ, bốn đốc thống không rảnh nói nhảm với người, chúng ta dùng tay chân để thấy rõ thực hư vậy!” Đã biết đối phương muốn giết mình, Trần Viễn Sơn trong lòng kinh sợ, hai tay cầm chắc đao, dùng ánh mắt ra hiệu Lý Minh lùi lại phía sau, muốn bắt sống thanh niên trước mặt để hỏi chủ mưu phía sau. Nếu là hai đại thế lực còn lại sai khiến, liền có thể lợi dụng thanh niên này cáo trạng lên hoàng thượng, đả kích thế lực của kẻ đối địch.

“Thiếu chủ, thanh niên này thực lực rất mạnh. Chúng ta có cần hỗ trợ hay không?” Sở Hồng nhìn thanh niên bình phàm giống như một tiểu lưu manh, cùng với Trần Viễn Sơn tay cầm chắc ác đao chuẩn bị chiến đấu tận sức, nhẹ giọng hỏi bên tai Mộ Dung Linh.

“Một sát thủ lại dùng chánh khí, tên này thật hiếm thấy, xem ra hôm nay muốn không hỗ trợ cũng không được. Chúng ta đi cải trang một chút!” Mộ Dung Linh đáp khẽ, cùng Sở Hồng lặng lẽ rời đi.

Thực lực của Trần Viễn Sơn, đa số người ở đây đều biết, thủ đoạn dùng đũa trúc giết người của Diệp Phong cũng khiến mọi người biết rõ thực lực của hắn không tầm thường, bởi vậy bây giờ hai cao thủ muốn so chiêu, tất cả mọi người biết ý lập tức lùi lại phía sau, để tránh bị liên lụy.

“Tiểu tử, Có bản lĩnh gì cứ xuất ra để bốn đốc thống xem thử!” Trần Viễn Sơn thấy đối thủ vận mang theo ý cười bốn cột và rề rà không động thủ, trong lòng cảnh giác không chuẩn bị động thủ trước, muốn cho đối phương ra chiêu trước để thăm dò lai lịch.

“Được rồi, nếu người đã hư ngụy như thế, vậy cho người kiến thực sự lợi hại của lão tử!” Diệp đại lưu manh nhìn Trần Viễn Sơn hắc hắc cười lạnh, thân hình chợt lóe, trong nháy mắt đã tiến đến cách phía trước Trần Viễn Sơn năm thước, hai chân tiến tới trước, tay phải rung động nhuyễn kiếm, vung ra vô số kiếm ảnh, giống như cơn sóng mãnh liệt, nhanh chóng đánh về phía Trần Viễn Sơn.

“Kiếm thuật thật lợi hại ...” Trần Viễn Sơn trong lòng giật mình kinh hãi. Hai tay cầm đao cuống quýt vung múa trước người, chém bổ ra mười mấy đạo đao kinh hùng hồn, muốn ngăn chặn thế công của đối phương. Song lúc ngày đột nhiên xảy ra dị biến, Diệp Phong cầm trong tay nhuyễn kiếm giữa đường biến chiêu, nhún người nhảy lên, vượt qua đầu gã, cúi người vung kiếm, xuất ra một chiêu Vô ảnh đoạn hồn, trong ánh mắt hoảng sợ của Lý Minh, trong nháy mắt đã xuất hiện phía sau Lý Minh.

“Ta ... ta không muốn chết ...” Lý Minh thần sắc hoảng sợ thều thào nói, thân hình ngã phịch xuống đất, trên cổ có một vết thương trí mạng đang chảy máu đỏ tươi!

“Tiểu thiếu gia!!”

Diệp Phong từ lúc ra chiêu đến lúc biến chiêu, đều là sử dụng tuyệt kỹ, tốc độ thật sự quá nhanh. Trần Viễn Sơn và mọi người trong đại sảnh, phản ứng được thì đã thấy Lý Minh bị giết thảm tử, nghĩ đến sự việc sau này nghiêm trọng, vị đốc thống đại nhân này lập tức giống như nổi điên, rút lên vung đao chém về phía Diệp Phong, “Người là tên tạp toái đáng chết, hôm nay bổn đốc thống phải băm thây ngươi ra vạn mảnh!”

“Không biết tiền vốn có đủ để ngươi giết ta không, cùng lên đường một lượt với tiểu thiếu gia ngươi đi!!”

Trần Viễn Sơn điên cuồng lao tới, cương đao múa loạn, đao kinh mênh mông tung hoành, liên tục phá nát những nơi đi qua, khí thế cực kì kinh nhân. Nhưng trạng thái này của Trần Viễn Sơn, trong mắt Diệp Phong cũng là sơ hở trăm chỗ. Chỉ nghe đại lưu manh cười lạnh một tiếng, đứng yên tại chỗ, tay phải vận kinh đem nhuyễn kiếm ném thẳng vào Trần Viễn Sơn, lập tức song chỉ ở tay phải, dùng khí ngự kiếm, dẫn động nhuyễn kiếm nhanh chóng xoay tròn, phát tán ra quang mang chói mắt, phân ra từng đạo bạch mang kiếm khí đối chọi trực diện với đao kinh đang lao đến của Trần Viễn Sơn!

“Oanh oanh ... oanh oanh ...”

Tiếng bạo phá vang lên liên miên bất tuyệt, đao kinh và kiếm khí va chạm sinh ra khí lưu rào rạt, chấn cho cả Dục tiên lâu rung động, trong đại sảnh bụi đất bốc lên, mảnh gỗ bay tá lả, một mảnh hỗn loạn. Đến lúc mọi người thấy rõ tình huống trong sân thì thấy Trần Viễn Sơn thân trúng nhiều kiếm, ngã xuống đất bỏ mạng, mà Diệp Phong thì không thấy bóng dáng!

“Thật lợi hại, quá mạnh, đây là đôi quyết mạnh nhất mà trong đời ta từng thấy. Vô danh sát thủ, giang hồ lại xuất hiện sát thủ cường hãn thế này sao? Chủ nhân nào dùng tiền mua được hãn đều có phúc rồi!” Những người hiểu biết trong đại sảnh, nhìn Trần Viễn Sơn nằm trên đất, sinh ra một trường nghị luận sôi nổi.

“Thiếu gia, ngài đã giải quyết mục tiêu rồi?” Một góc tường kín đáo tại hậu viện Dục Tiên lâu, Tiểu Thuận Tử thấy thiếu gia xuất hiện, lập tức đi ra cung kính hỏi.

Diệp Phong nghe vậy đang định trả lời, hai người vận hắc y bịt mặt, lại đột nhiên từ nóc Dục tiên lâu nhảy xuống, cầm kiếm đứng phía sau hắn, xem thân hình đường cong lá lướt, chắc là hai nữ nhân!

“Giết người rồi muốn bỏ chạy, trên đời không có sự việc tiện nghi như thế!” Mộ Dung Linh dùng khăn đen che mặt ngọc, cầm kiếm nhìn Diệp Phong nói nhàn nhạt, tâm trạng thì rúng động trước. Thực lực của thanh niên trước mắt, nàng vốn tưởng rằng sau khi cải trang trở về có thể dễ dàng bắt thanh niên này, lại không nghĩ rằng Trần Viễn Sơn lại có thể thua dưới kiếm của thanh niên này nhanh như vậy.

“Hương thơm thân thể thanh nhã lắm. Hắc hắc, không nghĩ được Tiết cô nương cũng là cao thủ giang hồ, thật sự là một phát hiện bất ngờ thú vị. Hôm nay quá muộn rồi, không có công phu đùa với các nàng, hôm nào nhất định đến tìm Tiết cô nương cộng độ xuân tiêu, ha ha ha ...”

Đối với cực phẩm mỹ nhân nhi, tên gia hỏa Diệp Phong trước giờ vẫn thập phần quan tâm, gặp một lần sẽ không quên. Tại đại sảnh hắn đã rất thích mùi hương trên người của Mộ Dung Linh cùng với cặp mắt phượng câu hồn của nàng, bây giờ ngửi thấy mùi hương và nhìn vào cặp mắt phượng của Mộ Dung Linh, lập tức nhận ra, tâm trạng vừa nghi hoặc lại đồng thời sắc tâm nổi lên. Nhưng nghĩ đến Hoàng vệ quân độc thống đã chết, hắn cần phải tính toán vấn đề thu tóm binh quyền, chỉ đành mở miệng hắc hắc cười dâm, tay trái chụp lấy vai Tiểu Thuận Tử, chân thì triển Tiêu điều càn khôn bộ, nhảy lên nóc nhà bên phải, như thuận di nhanh chóng triệt thoái, chuẩn bị ngày sau quay lại nghiên cứu tuyệt sắc ca cơ này!

“Đáng giận, tên hỗn đản này!” Mộ Dung Linh thấy tốc độ cực nhanh của Diệp Phong, trong lòng biết hai người mình không thể đuổi kịp, trong đầu nghĩ lại lời nói vừa rồi của Diệp Phong, không nhịn được tức giận dậm chân măng khê, thật sự không ngờ thân phận của mình bị nhận ra.

“Thiếu chủ, thực lực người này quá quý dị, chúng ta nên bẩm báo cho cung chủ, hơn nữa nghe khẩu khí của hắn tựa hồ sẽ còn trở lại, nên phòng bị sớm!” Sở Hồng nhìn thiếu chủ đang tức giận, cung kính nhắc nhở.

“Ai, biết rồi, chúng ta trở về đi, tên hỗn đản kia để lại một nớ lộn xộn, chúng ta còn phải thu dọn!” Mộ Dung Linh nghe vậy thở dài bất đắc dĩ trả lời.

Chương 194 : Lợi dụng tranh chấp , đoạt thủ binh quyền , u oán cầm âm

Dịch: darkpanther

Nhi tử độc nhất Lý Minh ác danh vang dội của nguyên soái, cùng với tên chó săn theo chân Đốc thống Trần Viễn Sơn, tại Dục tiên lâu bị một thanh niên tự xưng Vô Danh sát thủ mưu hại, sự việc này trong đêm đó làm chấn động cả đế đô. Lão nguyên soái Lý Nghị biết tin, đã tức giận đến hộc máu hôn mê, sau khi tỉnh lại phần nộ điều động nhân thủ tìm kiếm Vô Danh sát thủ, treo giải thưởng trăm vạn kim tệ cho cái đầu kẻ này.

Hai kẻ cầm thú khi nam phách nữ bị giết, ngoại trừ quan viên của hai đại thế lực khác vỗ tay khen hay thì đa số cư dân đế đô là cao hứng nhất. Không có hai kẻ cầm thú đó, cuộc sống sau này của họ sẽ tốt hơn rất nhiều!

Bỏ qua nhị thế tử(con ông cháu cha) Lý Minh không tính, chức vụ Hoàng vệ quân đốc thống là cao quan ví như cửa ngõ của cả Thần châu đế quốc, Vô Danh sát thủ cùng lúc diệt trừ hai người này, tuyệt đối có thể nói là một đêm thành danh. Tất cả kẻ hiếu kì tại đế đô đều lan truyền sự tích của hắn, đồng thời mọi người đoán không ra, Vô Danh sát thủ sử dụng võ học chánh đạo này rốt cuộc có lai lịch gì!

Bình minh vừa ló dạng, phía chân trời vừa có mưa phùn lất phất, không khí thanh tân pha lẫn mùi bùn đất, khiến người khác thân thanh khí爽(thoải mái, minh mẫn). Bên trong hoàng cung trọng địa Triều long điện, đầu sở tội phạm “Lưu manh hoàng đế “ Diệp Phong giết chết Lý Minh và Trần Viễn Sơn, đang gác chân này lên chân kia, ngồi trên long ỷ phía sau long án, ra vẻ đầu đầu nhìn quần thần dưới điện đang khua môi múa mép đầu khầu, kì thật trong lòng lại cười khoái trá từng tràng!

Chức vụ cao quan như Hoàng vệ quân đốc thống hiện tại bỏ không, thủ lĩnh của hai thế lực lớn còn lại, lập tức muốn thừa gió bẻ măng, đoạt lấy binh quyền của Hoàng vệ quân. Lão nguyên soái Lý Nghị cũng không phải đèn cạn dầu, tự nhiên sẽ không đem Hoàng vệ quân binh quyền giao vào tay người khác. Hiện ba phương thế lực tại triều, chính là không ai nhường ai đều đề cử người của mình đảm nhiệm Hoàng vệ quân đốc thống!

Ngoại trừ thái hậu Lưu Khiết ngại quy củ nên không thượng triều, quan viên ba đảng ở Triều long điện đều là một dạng đỏ mặt tía tai. Bộ dáng người tranh ta đoạt này quả thực giống như những bát phụ(đàn bà đánh đá

hay bà tám ^^) đang cầu xé trên đường phố. Cần bao nhiêu tức cười thì có bấy nhiêu, một chút cũng không để ý đây là triều đường của Thần Châu đế quốc.

“Hoàng thượng. Chư vị đại thần tranh cãi thế này, không khéo sẽ xảy ra ẩu đả lớn, ngài không lên tiếng can ngăn một chút sao?” Tiểu Thuận Tử đứng bên phải Diệp Phong, thấy quần thần dưới điện tranh chấp đến mặt mày giận dữ, rất có thể tùy lúc sẽ động thủ, nhìn Diệp Phong lại không có chút ý tứ khuyên bảo, không nhìn được thấp giọng hỏi.

“Ấu đả lớn? Ấu đả thì tốt, ta còn chờ chúng bắt đầu đánh nhau đây!” Diệp Phong nghe vậy khẽ mỉm cười. “Để chúng cãi nhau đi, cãi càng kịch liệt, ta càng cao hứng!”

‘Trời ơi, thật sự là vua không ra vua, thần không giống thần, loại sự tình hoang đường này mà truyền ra ngoài, ai có thể tin được đây?’ Tiểu Thuận Tử nghe Diệp Phong nói, nhìn quần thần dưới điện, cảm giác có chút khóc cười không xong.

“Hoàng thượng, Trần Viễn Sơn đốc thống cả đời trung thành với đế quốc. Hiện tại ông ta bất hạnh chết thảm, lão thần cho rằng nên để nhi tử độc nhất của ông ta là Trần Thanh Hòa kế thừa vị trí đốc thống còn khuyết. Nếu thay đổi bằng quân quan khác, chúng binh tướng của Hoàng vệ quân nhất định không phục, lão thần dám cam đoan khi đó sẽ xảy ra đại loạn!”

Quan viên ba bên người tranh ta đoạt cũng đã ba giờ, đều đã có chút miệng lưỡi khô khốc. Lão nguyên soái Lý Nghị thấy hai đại thế lực khác không chịu bỏ qua, nhẹ nhàng khẳng khái vứt sự tình này cho hoàng thượng định đoạt. Và thêm vào một ánh mắt đề tỉnh, nói ra hậu quả khi không tuyển Trần Thanh Hòa, trong lời nói có ý uy hiếp trắng trợn. Từ xưa lão thường dùng chiêu này khiến Chu Ngọc Long ngoan ngoãn nghe lời!

Nếu bây giờ là Chu Ngọc Long, đối mặt với tranh chấp của quần thần và uy hiếp của Lý Nghị, khẳng định sẽ trúng chiêu, ngoan ngoãn gật đầu đồng ý. Đáng tiếc, bây giờ hoàng đế là do tên lưu manh trời không sợ đất không nghe Diệp Phong làm, tên gia hỏa này vừa nghe Lý Nghị uy hiếp, lập tức thở dài ra vẻ than thở sự tình này khiến hắn khó xử, không hề chính diện hồi đáp uy hiếp của Lý Nghị.

“Lý nguyên soái, ta nghe ý tứ trong lời nói của ông, tự hồ là đang uy hiếp hoàng thượng?” Tể tướng Hứa Sơn, đã từ trong miệng của ái nữ biết được hoàng thượng gặp được thần tiên, ác tật đã kháng phục nên tính tình

đại biến, bấy giờ thấy hoàng thượng không có trực tiếp đáp lại uy hiếp của Lý Nghị, trong lòng không hề đồng ý với ý nghĩ của Lý Nghị, lúc này mở miệng chỉ trích.

“Hứa tướng nói rất đúng, ta xem nguyên soái chính là có ý này!” Lại bộ thượng thư Lưu Đào để một bộ râu ngắn chỉnh tề, cực lực phụ họa lời nói của Hứa Sơn, lập tức khiến cho đảng của tể tướng và đảng của thái hậu toàn bộ chia mũi giáo về Lý Nghị, giận dữ mắng lão đam uy hiếp hoàng thượng, thật là đại nghịch bất đạo!

“Các người không cần ngậm máu phun người, bọn soái chỉ là nói lên sự thật, tuyệt không có ý uy hiếp!” Lý Nghị không ngờ bản thân đã xuất ra biện pháp uy hiếp, hoàng thượng lại không hề lập tức đáp ứng như trước kia, trong lòng như có lửa đốt, lại đối mặt với sự chê bai giận dữ của quần thần, lão đầu này đành phải mặt dày chối phắt. Bọn quan viên trong đảng của lão, tự nhiên cũng lên tiếng giúp đỡ.

“Không nghĩ được nguyên soái đại nhân nói những lời này lại có thể mặt dày chối bỏ. Ta xem người muốn Trần Thanh Hòa kế thừa chức vụ Hoàng vệ quân đốc thống, căn bản là có tư tâm riêng!”

“Hừ, các vị đại nhân, nói những lời đó ở đây là muốn phụ trách việc có phải không, các người nói ta dấu điểm tư tâm, có chứng cứ gì? Ta xem chính các người mới đúng là có tư tâm riêng!”

Đảng của tể tướng và đảng của thái hậu đều chỉ trích nguyên soái Lý Nghị. Người sau cũng không chịu nhường, lập tức mặt dày phản bác. Ba phe quan viên lập tức phần nộ tranh biện, khiến tranh chấp trong điện càng trở nên kịch liệt.

“Đủ rồi, tắt cả câm miệng cho trầm. Các người xem Triều long điện là loại địa phương nào? Là nơi chợ búa để bọn đầu đường xó chợ đấu khẩu mắng người à?” Quan viên ba phe đang lúc tranh chấp kịch liệt, Diệp Phong trên long ý đột nhiên vỗ mạnh long án, đứng dậy quắc mắt nhìn quan viên dưới điện, quát lên chát vắn.

“.... Bọn thần có tội ... thỉnh hoàng thượng trách phạt!” Quan viên ba phe lần đầu thấy hoàng thượng nổi giận, bị hành động đột ngột của hoàng thượng dọa cho nhảy dựng, thấy hấn về mặt giận dữ, trong lòng mặc dù nghi hoặc hành vi của hấn, nhưng cũng không dám công nhiên phản kháng, e ngại xúc phạm vương pháp sẽ bị thế lực đối địch nắm gáy, vì vậy đều tự giác quỳ xuống thỉnh tội!

Diệp Phong tại Thần châu đế quốc thế đơn lực cô, muốn thu hồi binh quyền, biện pháp duy nhất là từ sự tranh chấp bất hợp của ba phe mà nhân cơ hội xuống tay. Lúc này tên gia hỏa nhìn quần thần quỳ cuống thỉnh tội, trong lòng đắc ý cười thầm, miệng lại nghiêm chỉnh nói: “Mỗi lần quốc nội có việc, trăm điều để các khanh chia sẻ vì trung thành với đất nước, tùy ý để các khanh bày tỏ ý kiến, nhưng các khanh mỗi lần đều là thế này, có sự tình gì tranh chấp đều là tranh cãi không ngót. Các khanh không phiền nhưng trăm phiền, trước mặt trăm mà tranh chấp công khai. Các khanh còn có hình tượng của trọng thần đương triều sao? Từ nay về sau, Hoàng vệ quân sẽ do trăm tự mình chương quản, miễn cho các khanh phải nói cái này không được, cái kia không được, bãi triều!!”

Giọng nghiêm chỉnh vừa dứt, lưu manh hoàng đế không để cho bọn quan viên cơ hội nói chuyện, liền phát tay áo bãi giá đi ra khỏi Triều long điện, để lại bọn quan viên, người nhìn ta, ta nhìn người, không thể ngờ hoàng thượng từ nhỏ không có chính kiến, bình thường tùy ý để bọn chúng tranh chấp, lại làm ra hành động kinh người như thế, còn muốn tự mình chương quản Hoàng vệ quân.

“Ha ha, nguyên soái đại nhân, hoàng thượng tự mình chương quản Hoàng vệ quân, lần này người sẽ không nói hoàng thượng không đủ tư cách chứ?”

Hoàng thượng tự mình chương quản Hoàng vệ quân, cũng là làm giảm bớt thế lực của nguyên soái nhất đẳng, đối với hai đẳng khác cũng không có tổn thất, tể tướng Hứa Sơn mặc dù nghi hoặc sự thay đổi của hoàng thượng, nhưng đối mặt với sự thật không thể công nhiên chống lại, lão chỉ đành phải buông tha binh quyền của Hoàng vệ quân, nhìn nguyên soái sắc mặt cực kỳ khó coi, cười to trêu chọc!

“A a, Hứa tướng thật sự là hay nói đùa, hoàng thượng là nhất quốc chi quân, ai dám nói hoàng thượng không đủ tư cách, đó không phải là đại nghịch bất đạo sao?” Chúng quan viên thuộc thái hậu đẳng cùng với tể tướng đẳng, đều cười phụ họa, nhìn về phía bọn quan viên của Nguyên soái đẳng, cười nhạo lộ vẻ đắc ý.

“Hoàng thượng có thể tự mình chương quản Hoàng vệ quân là vinh dự cho tất cả binh tướng của Hoàng vệ quân, bản soái thế nào lại nói loại lời đại nghịch bất đạo này. Tảo triều kết thúc, bản soái còn có việc muốn làm, xin không tiếp chuyện nữa, cáo từ!”

Lão nguyên soái Lý Nghi trong lòng cực kì bất mãn với việc hoàng thượng muốn tự mình chưởng quản Hoàng vệ quân, nhưng lại có hai phái khác đang mất hờ trừng trừng, lão lại không dám công nhiên phản kháng hoàng thượng, phạm vào tội đại nghịch bất đạo, chỉ đánh phải nuốt lửa hận vào lòng, cười nói rào đón vài câu, quay người dẫn đầu quan viên thuộc đảng của lão, uất ức rời khỏi Triều long điện. Thấy thế quan viên của hai đảng còn lại, trong lòng đều rất sáng khoái.

“Hắc hắc, hoàng thượng, hôm nay ngài dùng chiêu này thật lợi hại, chỉ cần nhẹ nhàng lợi dụng bọn tể tướng một chút, liền có thể đoạt lấy binh quyền của Hoàng vệ quân từ trong tay nguyên soái. Cao, thật sự là cao. Có quân vương anh minh thần vũ như ngài, Thần châu đế quốc chúng ta thống nhất đại lục chỉ là chuyện sớm muộn ...”

Bãi giá đi đến hậu cung, Tiểu Thuận Tử thấy lưu manh hoàng đế hạ lệnh cho lui toàn bộ tùy tùng, chuẩn bị bộ hành đến Phượng nghi cung của hoàng hậu, cung kính nhẹ giọng cười, triển khai công phu nịnh nọt cầm tay của gã!

“Ha ha, Tiểu Thuận Tử người chính là thích võ mông ngựa. Bất quá ta thích, ngoan ngoãn đi theo trẫm, tuyệt đối sẽ không thiếu cái lợi cho người!” Thiên xuyên vạn xuyên, mã thí bất xuyên, hoàng đế nghe xong sự cung kính của tên thái giám ỏi tởa, trong lòng rất sáng khoái, cao hứng gật đầu biểu thái.

Tiểu Thuận Tử nghe vậy mừng rỡ, vừa định nịnh nọt tiếp vài câu, phía động lại truyền đến tiếng đàn u oán cô tịch, thu hút sự chú ý của gã và lưu manh hoàng đế.

“Bà nội nó, thật mất hứng, tiếng đàn chó má này từ đâu tới, nghe thấy làm trẫm khó chịu trong lòng!” Diệp Phong nghe tiếng đàn cô tịch u oán, cảm giác trong lòng rất khó chịu, trong nháy mắt nhớ đến cha mẹ tại địa cầu, cùng với chư vị giai nhân tại tây hải, “Tiểu Thuận Tử, đi xem là ai đang gảy đàn, ra lệnh dừng lại lập tức. Hoàng cung của trẫm chỉ có hoan nhạc, không muốn có loại thanh âm tan nát lòng này!”

“Hoàng thượng, đây .. đây khẳng định là Hiền phi nương nương đang gảy đàn!” Tiểu Thuận Tử nghe vậy gãi gãi đầu, lên tiếng giải thích, lập có lập tức đi chấp hành mệnh lệnh. Bớt giỡn đi, mĩ lệ hoàng phi khẳng định có thể lực gia tộc bên ngoài cung, hơn nữa rất có thể được tân chủ tử sủng hạnh, gã tất nhiên không dám dễ dàng đắc tội!

“Hiền phi Liễu Nhược Yên?” Diệp Phong nghe giải thích xong, thuận miệng hỏi một câu, thấy Tiểu Thuận Tử gật đầu xác định, lúc này ngẫm nghĩ, đổi hướng đi về phía đông, trong miệng cười hắc hắc nói: “Đi, đến giúp mỹ lệ hoàng phi của trẫm cởi bỏ sự cô tịch và u oán làm người ta tan nát cõi lòng này!”

Chương 195 : Tinh minh hoàng phi, thiên cơ bí thuật, đả đổ chinh phục

Dịch: darkpanther

Tĩnh Nguyệt cung, trong lương đình tại hoa viên hoa cỏ nở rộ, giả sơn như rừng, Hiền phi nương nương Liễu Nhược Yên mặc một bộ váy dài cung trang màu tím, ngón tay ngọc tinh tế lướt trên cầm huyền, lúc đang đàn tấu cầm khúc cô tịch u oán, hai tai đột nhiên khẽ động, mày liễu nhíu lại, môi anh đào hé mở, lạnh lùng nói: “Hoàng thượng không cho thái giám bẩm báo đột nhiên giá lâm, thần thiếp không nghênh đón từ xa, xin ngài thứ tội!”

“Hoàng thượng?!” Triệu ma ma và bốn người cung nữ đang đứng hầu trong sảnh, nghe vậy giật nhìn nhìn cửa vào của hoa viên, kinh ngạc thấy hoàng thượng xuất hiện trước mắt, vội vàng quỳ xuống cung kính: “Nô tỳ tham kiến hoàng thượng!”

‘Ta vừa tiến vào hoa viên là nàng đã có thể phát hiện?? Xem ra mỹ nhân cô độc này không đơn giản nha ...’ Diệp Phong nhíu mày nhìn bóng lưng của Hiền phi Liễu Nhược Yên, trong lòng nghi hoặc khẽ lắm nhảm, ra hiệu cho bọn Triệu ma ma đứng dậy, chấp tay chậm rãi đi vào lương đình, nhìn bóng lưng của mỹ nhân mỉm cười nói: “Thính lực của ái phi thật là lợi hại, trăm vốn định cho nàng bất ngờ, không nghĩ tới vừa tiến vào hoa viên đã bị nàng phát hiện rồi!”

“Hoàng thượng đã quá khen!” Liễu Nhược Yên nghe vậy nhàn nhạt trả lời, vẫn quay lưng về phía Diệp Phong như cũ và nhẹ nhàng gảy đàn, trên mặt không có chút thần sắc cung kính, thậm chí còn không làm cả lễ nghi thỉnh an tối thiểu khi phi tần nhìn thấy hoàng thượng.

Triệu ma ma cùng bốn ả cung nữ, thấy chủ tử của các nàng tỏ thái độ bất kính với hoàng thượng, trong lòng lo lắng vạn phần, thật sự không ngờ chủ tử hôm nay lại khác thường như thế, dùng loại thái độ này đối đãi với hoàng thượng, không cần nói đến việc tranh sủng cùng hoàng hậu và Đức phi, chỉ cần không rơi đầu đã là vạn hạnh rồi!

‘Tiểu bì nương này thái độ không đúng, chẳng lẽ nàng đã phát hiện cái gì?’ Diệp Phong nghĩ ngợi nghi hoặc trong đầu, cất bước đi tới trước mặt Liễu Nhược Yên, ngẩn ngơ nhìn dung nhan tuyệt sắc khuynh quốc khuynh

thành của nàng, vừa định mở miệng nói chuyện. Liễu Nhược yên đã ngưng gảy đàn, liếc mắt nhìn hắn quay lại Triệu ma ma cùng bốn ả cung nữ, hạ lệnh: “Các người đều lui đi, không có mệnh lệnh của ta không được đi tiến đến!”

“Vâng!” Triệu ma ma cùng bốn ả cung nữ không hiểu hôm nay chủ tử vì sao bất thường, nhưng thân là nô tài không thể trái lệnh của chủ tử, chỉ phải cung kính lên tiếng nhận mệnh, cất bước rời khỏi lương đình đi ra hoa viên.

Tiểu Thuần Tử đi theo Diệp Phong đứng hầu ngoài lương đình, thấy thế nhanh nhạy nhìn Diệp Phong, thấy hắn gật đầu với gã, lập tức nổi gót rời đi, khiến cho hoa viên rộng lớn, chỉ còn lại Diệp Phong và Hiền phi Liễu Nhược Yên.

“Hoàng thượng hôm nay đột nhiên giá lâm Tĩnh Nguyệt cung thanh lãnh của thần thiếp, là có sự tình gì à?” Liễu Nhược Yên ngồi trên chiếc đôn đá, đôi mắt đẹp long lanh nhìn chăm chăm vào hai mắt của hoàng thượng đối diện, khẽ mở đôi môi đỏ mọng lạnh nhạt hỏi.

Diệp Phong nhìn đôi mắt đẹp trong như nước của hoàng phi mỹ lệ, đi đến sát cái bàn đá ngồi đối diện với nàng, mỉm cười nói: “Trẫm chỉ là bị tiếng đàn của ái phi hấp dẫn đến đây. Tịnh không có sự tình gì!”

“A? Thật sự là như thế sao?” Liễu Nhược Yên nhìn chăm chăm vào mắt Diệp Phong, hiện lên một tia khinh thường, miệng lạnh lùng nói: “Bản thân người có việc gì, trong lòng tự biết rõ, dẹp bỏ ý nghĩ bậy bạ trong đầu người đi, từ nay về sau không cho phép trở lại Tĩnh Nguyệt cung. Chỉ cần người không làm ảnh hưởng thế lực Liễu gia, ta vĩnh viễn không vạch trần người, nếu không người biết rõ hậu quả rồi đấy!”

“Ách? Ái phi, nàng nói cái gì, sao trẫm nghe một câu cũng không hiểu?” Diệp Phong nghe cô độc mỹ nhân trước mắt nói, tự nhiên là hiểu được ý tứ trong đó. Trong đầu như có sét đánh, chân động dị thường, trên mặt cố gắng bày ra vẻ mặt không hiểu giả ngốc hỏi lại, tâm trạng khó tin được Liễu Nhược Yên đã biết hắn là đồ giả mạo.

Liễu Nhược Yên nhìn vẻ mặt giả ngốc của Diệp Phong, đôi mắt trừng lên nhìn hắn một cái, cười lạnh hỏi: “Nghe nói người gần đây tại trên triều đã có biểu hiện biến hóa rất nhiều? Nếu ta đem sự tình người giả mạo hoàng thượng chứng thực cho ba thế lực lớn, người nói bọn họ sẽ nghĩ thế nào?”

“Hắc hắc, có ý tứ, nàng sao lại biết ta là giả mạo?” Người ngay trước mặt không nói lời giả, Liễu Nhược Yên đã nói ra những lời ở mức đó, Diệp Phong tự nhiên không thể giả vờ nữa, lúc này khôi phục vẻ mặt cười cợt của điều nhân lang, nhìn Liễu Nhược Yên mỉm cười hỏi ngược lại.

“Cung chủ Thiên cơ cung là sự phụ ản mặt của ta, ngươi nói ta làm thế nào biết được hả?” Liễu Nhược Yên nhìn vẻ mặt cợt nhả của Diệp Phong, gương mặt tuyệt sắc lộ ra nét cười khó hiểu, lạnh nhạt nói: “Thần sắc trong mắt ngươi, từ chấn động lúc trước, đến dễ chịu như bây giờ, thay đổi thật là nhanh. Có phải đã nổi ý muốn giết ta diệt khẩu?”

“Trời ạ, nàng lại có bí thuật của Thiên cơ cung? Có thể thông qua ánh mắt biết ý nghĩ trong lòng ta, tiểu bì nương này thật không đơn giản a!” Thiên Cơ cung với phong thủy tướng thuật, ngũ hành bát quái, chiêm bốc tinh là nhưng bí thuật nổi tiếng cả Thần Châu đại lục. Diệp Phong đã sớm nghe Tiểu Thuận Tử nói qua về thế lực giang hồ đầy sắc thái truyền kì này, giờ phút này nghe Thiên Cơ cung chủ là sự phụ của Liễu Nhược Yên, lập tức mười phần buồn bực, đã hiểu Liễu Nhược Yên tại sao biết hắn là đồ giả mạo. Với bí thuật của Thiên Cơ cung, Liễu Nhược Yên đã từng tiếp xúc với Chu Ngọc Long, muốn bói sanh tử của hắn thật không khó.

“Bị ta nói trúng tim đen, cảm giác rất không thoải mái phải không?” Hiên phi Liễu Nhược Yên nhìn hoàng đế giả mạo đang nhú chặt mày, tự tin cười lạnh.

“Ha ha ha, đúng vậy, bị nàng nói trúng tim đen thì ta tự nhiên sẽ không các nào cao hứng được!” Diệp Phong nhìn thấy bộ đang cười lạnh tự tin của Liễu Nhược Yên, trong lòng bực bội, thầm nảy ý xấu, đột nhiên ha ha cười to, nhìn nàng cười nhạt nói: “Bất quá, nếu nàng muốn dùng sự tình thân phận này uy hiếp ta, có thể nói khẳng định với nàng, tuyệt đối không có khả năng. Trước mặt mà nói, những kẻ dám lộ mặt làm địch nhân với ta, cơ hồ đều chết rất thảm!”

“Thế nào, bị ta nói then quá hóa giận à, bây giờ muốn giết ta diệt khẩu?” Liễu Nhược Yên cười lạnh nói: “Ta khuyên ngươi hãy thành thật một chút, ta có Thần Châu đệ nhất khinh công “Thiên Cơ bộ” để tự bảo vệ, dù thực lực ngươi có cường thịnh hơn nữa, cũng đừng nghĩ làm tổn thương được một sợi tóc của ta!”

“Hừ, Thần Châu đệ nhất khinh công? Hiên phi nương nương xinh đẹp của trẫm, nàng muốn cùng ta so chân sánh tay à?” Diệp Phong nghe vậy

khinh thường hừ lạnh, nhìn thẳng vào hai mắt Liễu Nhược Yên, có ý phát ra ngoài sát khí nồng đậm hơn!

“Nếu người đã không biết tốt xấu, ta cũng không ngại tốn chút thời gian, vạch trần tên hoàng đế giả mạo nhà ngươi!” Liễu Nhược Yên ý mình có Thiên Cơ bộ tự bảo vệ, đối mặt với sát khí của Diệp Phong, một chút cũng không sợ, cười lạnh phản bác.

“Hiền phi, nàng không nên tự tin như vậy, càng không nên đắc tội với trẫm, sự tự tin của nàng hôm nay nhất định sẽ hại cả đời nàng!” Diệp Phong lạnh lùng nhìn Liễu Nhược Yên, trầm giọng quát khẽ, hữu trào vung lên, trong nháy mắt chụp vào vai trái của nàng!

“Xem ra người rất tự tin vào thực lực của chính mình, vậy chúng ta xem thử cuối cùng thì ai có thể đắc ý!” Thân thể mềm mại của Liễu Nhược Yên uốn về phía sau, để lại một đạo tàn ảnh, trong nháy mắt đã lộn nhào thoát ra khỏi lương đình, tư thế uy mỹ chấp tay nhìn Diệp Phong.

‘Tiêu bì nương, với loại tốc độ này cũng dám đấu với lão tử, xem ta chinh người thế nào đây!’ Diệp Phong đã biết tốc độ của Liễu Nhược Yên, trong lòng đắc ý cười thầm, miệng hừ nhẹ nói: “Nếu chúng ta đều rất tự tin, không bằng đánh cược một lần thì thế nào?”

“Đánh cược !?” Liễu Nhược Yên nghe hắn nói xong, đôi mắt xoay chuyển, trong lòng thầm nghĩ có lẽ có thể nhân cơ hội này củng cố thêm thế lực cho gia tộc, vì vậy gật đầu nói: “Được thôi, người nói chúng ta đánh cược thế nào!”

“Cứ so sánh tốc độ trong hoa viên này. Trong vòng trăm bước, nếu ta bắt không được nàng, từ nay về sau sẽ làm nô đầy cho nàng, nghe theo mệnh lệnh của nàng. Ngược lại, nếu ta có thể bắt được, nàng cũng sẽ làm nô đầy của ta, nghe theo mệnh lệnh của ta!” Diệp Phong ra vẻ tỉnh táo nói ta ý nghĩ xấu xa trong đầu hắn.

‘Cơ hội tốt, trước mắt đế quốc có nội loạn, nếu tên hoàng đế giả này phục tùng ta, thêm vào Thiên Cơ bí thuật của ta, đừng nói giúp cha củng cố thế lực gia tộc, cho dù muốn xây dựng lại cả đế quốc mới, đều không phải việc khó.’ Liễu Nhược Yên tinh minh tự tin, hiểu rõ tình huống đế quốc như lòng bàn tay, nghe Diệp Phong nói xong, trong lòng thầm nghĩ rồi gật đầu nói: “Được, chúng ta một lời đã định, nếu như phản hối, trời tru đất diệt, chết không tử tế!!”

“Được, nếu như phản hồi, trời tru đất diệt, chết không tử tế!!” Diệp Phong ra vẻ trịnh trọng phụ họa, giơ hai tay lên làm ra bộ dạng, tạo dáng như chuẩn bị chộp lấy người!

Người học tập Thiên Cơ bí thuật, không cho phép phả hồi lời thề và hứa hẹn, Liễu Nhược Yên mặc dù tự tin, nhưng hạ một lời thề độc liên quan đến cả đời, nàng cũng không dám khinh thường, mắt nhìn đối phương làm ra bộ dạng muốn bắt người, nàng lập tức di động nhẹ nhàng nhưng liên tục, thi triển ra Thần Châu đệ nhất khinh công Thiên Cơ bộ. Thân thể mềm mại trong nháy mắt di động đồng thời để lại mấy mươi đạo tàn ảnh, bắt đầu chạy tới chạy lui trong hoa viên, muốn làm cho Diệp Phong hoa mắt, trong thời gian ngắn ngủi một trăm bước, thắng lợi sẽ thuộc về nàng.

“Một chút tài mọn, xem trầm cho nàng kiến thức cái gì gọi là khinh công chính thức!”

Diệp Phong nhìn rất nhiều tàn ảnh của mỹ nhân, trong miệng khinh thường cười lạnh, khẽ hừ một tiếng, sử dụng “Tiêu điều càn khôn bộ” đệ tam trọng “Ảo ảnh”, thoáng chốc đã thấy kì tích hiện ra, kinh phong rít gào, lấy ban thể tên gia hỏa này làm trung tâm, đột nhiên có trên trăm phân thân ảo ảnh xuất hiện, giống y như chân thân, đánh về phía tàn ảnh của Liễu Nhược Yên.

“Hả, đây là khinh công gì? Làm thế nào mà mỗi thân ảnh đều như thật?!” Liễu Nhược Yên đang thi triển Thiên Cơ bộ trong hoa viên, bay qua lại cực nhanh, thấy được rất nhiều thân ảnh thần kì quỷ dị của Diệp Phong, trong lòng cực kì chấn động, dưới chân càng tăng lực thi triển Thiên Cơ bộ, đã có chút sợ thất bại...

“Hắc hắc hắc, Hiền Phi nương nương mỹ lệ, nàng đã được chú định đời này sẽ là nữ nô thứ nhất của trẫm, ngoan ngoãn nhận mệnh đi!” Tiếng cười xấu xa bầy bạ mơ hồ lan ra, giống như có hơn trăm người cùng lúc lên tiếng, khiến Liễu Nhược Yên khó có thể phân tích rõ chân thân của Diệp Phong ở đâu, trong lòng thâm hô không xong rồi, đã phát hiện chỗ ảo diệu trong thân pháp của Diệp Phong.

Song, nàng phát hiện cũng đã quá muộn, tiếng cười thô bỉ dần tan biến, chỉ thấy hơn trăm thân ảnh của Diệp Phong đột nhiên tăng tốc, giống như thực thể đánh tan các tàn ảnh của nàng, cuối cùng hoàn toàn vây quanh chân thân bao vây tại trung ương, đồng loạt tiến lên, đánh tới.

“Xong rồi ... ta đã thua ...” Liễu Nhược Yên nhìn hơn trăm thân ảnh đang đánh tới mình, không thể nhận biết đâu là chân thân, tốc độ cũng không nhanh như đối phương, chỉ đành cắn răng nhắm mắt, xấu hổ chấp nhận sự thật không thể thay đổi này!

“Thế nào, mỹ nhân nhi, lần này còn tự tin là Thiên Cơ bộ của nàng là Thần châu đệ nhất không?” Hơn trăm thân ảnh của Diệp Phong nhào tới sát Liễu Nhược Yên, đột nhiên biến mất vào không khí, chỉ để lại chân thân trước mặt Liễu Nhược Yên, nhẽ nhàng nâng đôi má của Liễu Nhược Yên, cười xấu xa hỏi.

“Khinh công thân pháp của ngươi có thể khiến người khác sinh ra ảo giác, các phương diện đều vượt trội Thiên Cơ bộ, không cần phải nói những lời làm ta xấu hổ này nữa. Ngươi yên tâm, Liễu Nhược Yên ta không phải người nói mà không giữ lời, thua là thua, sau này ta chính là nô đãi của ngươi, tùy ý nghe theo sai khiến từ ngươi!” Liễu Nhược Yên nhìn hoàng đế giả trước mặt xúc phạm mình, trong lòng mặc dù khúat nhục, nhưng lại không có ý bất phục, bướng bỉnh không chịu yếu thế.

‘Chỉ một lần là có thể nhìn ra ảo diệu tối hậu trong Tiêu điều càn khôn bộ của ta? Ánh mắt của tiểu bì nương này cũng quá độc rồi?! Bất quá với cá tính chịu nhận thua cuộc của nàng, thật sự là không tệ, có phong cách của nữ trung hào kiệt. Hắc hắc, đáng tiếc đáng tiếc, sau này nàng có tinh minh hơn nữa cũng chỉ là “trái cấm” của lão tử. Một hoàng phi nữ nô tinh minh duệ trí, ha ha ha, cuộc đánh cược này thật sự là phát tài lớn, ta thật có tài mà ...’ Lưu manh hoàng đế nhìn hoàng phi mỹ lệ, tinh minh duệ trí, nhận thua cược, trong lòng sáng khoái, cười thầm thô bỉ ngang ngược không sợ gì.

Chương 196 : Hoàng hậu, hoàng phi, lưu manh dân hoàng

Dịch: Babykit

“Ha ha ha, Lâm nhi, bảo bối tốt của trẫm, không nghĩ rằng nàng lại đến Long Tường cung, khó trách trẫm đến Phụng Nghi cung cũng không tìm thấy nàng. Mau đứng lên, trẫm không phải đã nói với nàng, sau này không cần phải đa lễ như thế!”

Sắc lang hoàng đế sau khi thắng cuộc, đã mang theo hoàng phi nữ nô đến Phụng Nghi cung nhưng không tìm thấy hoàng hậu, phản hồi Long Tường cung thấy hoàng hậu ôn nhu trong bộ cung trang màu xanh biển, tư thái đẹp mắt tiến đến nghênh tiếp, liền lập tức cao hứng cười to, cúi người đỡ mỹ nhân đang quỳ đứng lên.

“Thần thiếp biết hoàng thượng yêu thần thiếp, nhưng lễ nghi của tổ tông không bỏ được. Thần thiếp thân là hoàng hậu phải làm gương!” Hoàng hậu nương nương ôn nhu được hoàng thượng đỡ dậy, nhìn Hiền phi mỹ lễ đi phía sau hoàng thượng, tưởng rằng hôm nay hoàng thượng muốn sủng hạnh Hiền phi, lúc này đoạn trang thuận thế đứng dậy. Hứa Lâm mặc dù sớm biết hoàng thượng sẽ không chỉ có một mình nàng là nữ nhân, nhưng việc này cũng không khỏi khiến nàng phải ghen.

“Thần thiếp tham kiến hoàng hậu nương nương!” Hiền phi Liễu Nhược Yên thân vận bộ cung trang màu tím trong mắt thấy thái độ thân mật giữa hoàng thượng và hoàng hậu, cũng như quy củ mà thi lễ với hoàng hậu.

Hoàng hậu thấy vậy định khách sao một tiếng, thì Diệp Phong không thích cái loại quy củ phiền phức này, liền mở miệng trước: “Tốt rồi, đều là nữ nhân của trẫm, không cần khách khí như vậy, cùng trẫm tiến cung.” Vừa nói, đại sắc lang bên trái nắm bàn tay của Hiền phi, bên phải ôm cái eo của hoàng hậu, hứng trí đi vào trong đại sảnh.

Đầu tiên là tảo triều, sau đó gặp Hiền phi, rồi bận rộn một trận, cái bụng của Diệp Phong đã sớm bắt đầu kháng nghị, khi tiến vào đại sảnh đã truyền lệnh cho người đem thức ăn lên, rồi cùng hoàng hậu và Hiền phi dùng bữa. Sau đó tên gia hỏa điểm cây Phiêu phiêu dục tiên, ngồi lên cái ghế phía sau trác án (cái bàn), phân phó cho Tiểu Thuận Tử: “Người đi phái người thông tri với phó tướng của Hoàng vệ quân cùng tiến cung gặp trẫm!”

“Vâng!” Tiểu Thuận Tử cung kính nhận lệnh rời khỏi. Diệp Phong nhìn hoàng hậu và Hiền phi, thấy nhị nữ dùng ánh mắt nhìn đối phương, đều có chút địch ý, lúc này ý bảo cung nữ toàn bộ rời khỏi, rồi để hoàng hậu và Hiền phi đứng phía trước, và hỏi: “Nữ nô mỹ lệ của trẫm, bắt đầu từ bây giờ, nàng phải nghe lời của trẫm phải không?”

“....vâng.” Liễu Nhược Yên nghe vậy trong lòng rất ngượng, cũng quật cường gật đầu trả lời, nhưng mà đôi mắt không dám nhìn hoàng hậu đối diện.

‘Nữ nô?’ Hoàng hậu Hứa Lâm chẳng rõ việc gì, nghe hoàng thượng nói xong và Hiền phi đáp lại, nhất thời trợn mắt há mồm, khó có thể tin được hoàng thượng lại gọi Hiền phi là nữ nô...

“A a, Lâm nhi, có phải là đang giật mình, rất khó tin phải không?” Diệp Phong nhìn hình dáng giật mình của hoàng hậu ôn nhu bên trái, trong lòng ám sáng, tay ôm cái đùi trái của nàng, nhìn Liễu Nhược Yên mà cười xấu xa: “Hiền phi tự tin mỹ lệ của bọn ta, hôm nay cùng trẫm đánh cá và thua cuộc. Từ nay về sau không có người ngoài, nàng ta chính là nữ nô của trẫm. Lâm nhi, trẫm ở loại phương diện đó có nhu cầu rất lớn, cái này thân thể nàng cũng đã thể nghiệm qua. Làm hoàng hậu, nàng cũng nên chuẩn bị trong lòng cùng các phi tần khác phân hưởng trẫm. Trẫm thật không thích nữ nhân của chính mình phải mình tranh ám đấu. Nàng là hoàng hậu tốt trong lòng của trẫm, bảo bối tốt, hy vọng nàng cũng bỏ qua những việc trước kia, cùng hòa thuận ở chung với Nhược Yên!”

Hoàng hậu ôn nhu biết rõ hoàng thượng ở phương diện đó rất dũng mãnh, nghe hắn nói xong, đầu tiên là cuộc cá cược ngoài ý muốn, rồi đến cái loại sự việc ngượng ngùng này, cuối cùng nghe được sáu chữ ‘hoàng hậu tốt, bảo bối tốt’, âm thầm mừng rỡ, nhìn Hiền phi ôn nhu, rồi gật đầu nói: “Thần thiếp là nữ nhân của hoàng thượng, chỉ cần Hiền phi muội muội đồng ý, thần thiếp tất cả đều theo an bài của hoàng thượng!”

“Ha ha, tốt, tốt, không hổ là hoàng hậu tốt của trẫm, quả nhiên có ý nghĩ của quốc mẫu!” Diệp Phong nghe vận liên cao hứng và hôn lên cái miệng của hoàng hậu một cái, cánh tay phải thì len qua lớp trang phục đặt trên đùi phải của Hiền phi đang đỏ mặt, rồi chánh sắc nói: “Nhược Yên, nàng đã thua cuộc đáng cược, đều là nữ nhân của trẫm, phụ thân của nàng, Định Đông vương, trẫm sẽ không có ý hại đến ông ta. Bây giờ Lâm nhi đã khẳng

định bỏ qua tị hiềm trước kia, nàng sau này cũng không nên đối địch với nàng ta nữa, hiểu không?”

“Rõ.” Liễu Nhược Yên ngượng xấu hổ nhẹ nhàng gật đầu ứng thanh. Nàng thường ngày cùng hoàng hậu tam nữ minh tranh ám đấu, cũng vì giúp đỡ cho phụ thân. Bây giờ hoàng thượng đã hứa sẽ không có hại đến phụ thân nàng, nàng tự nhiên cũng không cần đấu tranh nữa.

“Ngoan, làm nữ nhân phải nên như vậy. Trầm thích nhất là nữ nhân ôn nhu nhu thuận, giống như Lâm nhi vậy, ha ha ha....” Diệp Phong hai bên cùng ôm hoàng hậu và Hiền phi cười to cao hứng, nhìn Hiền phi với hình dáng ngượng ngùng xấu hổ, sắc tâm đại động, hạ thể đã sẵn sàng, cái miệng không thành thật đột nhiên tập kích đôi môi đỏ mọng của Hiền phi, và thừa dịp này đang giật mình há mồm đem cái lưỡi nhập vào trong miệng nào, dùng kỹ xảo không ngừng nhắm nháp.

Hiền phi lần đầu tiên bị nam nhân hôn, bị lưu manh hoàng hôn trước mặt của hoàng hậu, nhất thời như sét đánh, phương tâm kinh hãi, căn bản muốn tránh khỏi, nhưng không có khả năng vì sức lực lớn của lưu manh hoàng đế, cộng thêm ánh mắt phản kháng đó nhìn hấn cũng không được gì, nghĩ đến thân phận của chính mình hiện giờ, chỉ đành ngượng ngùng nhắm mắt, tùy ý để hấn khinh bạc, đồng thời cũng có chút thích loại kích thích này.

Hoàng hậu Hứa Lâm mắt thấy hoàng thượng và hiền phi hôn nhau, phương tâm mặc dù có chút ghen, nhưng ngấm lại lời nói của hoàng thượng là hấn thích nữ nhân ôn nhu nhu thuận, cùng với sáu từ ‘hảo hoàng hậu, hảo bảo bối’ này, liền bỏ hết điểm chua xót, âm thầm quyết định sẽ dùng điểm ôn nhu nhất của mình để khóa chặt tâm của hoàng thượng, củng cố địa vị của chính mình trong lòng hoàng thượng.

Sắc lang vĩnh viễn đều không thay đổi được bản chất háo sắc. Lưu manh hoàng đế miệng hưởng thụ miệng và lưỡi của Hiền phi, hai tay cũng bắt đầu không như quý củ mà nắn bóp không ngừng ngọc đồn và bộ ngực của hai vị mỹ nhân, khiến hai vị tuyệt sắc ở Thần Châu đế quốc, bị đùa giỡn đến nổi thân thể mềm mại nóng lên, mặt ngọc đỏ bừng, toàn thân tràn ngập cảm giác kích thích khác lạ!

“Ái phi, mau pha cho trầm trà ngon!” Sẽ còn tiếp kiến bọn phó tướng của Hoàng vệ binh, không thể lập tức thương tể nhị nữ, Diệp Phong dục hỏa đã lên cao, nhìn cái bàn phía trước rộng rãi, trong đầu nổi lên ý niệm xấu xa, mở miệng gọi Liễu Nhược Yên ra ngoài, rồi đặt mặt ngọc đỏ bừng của

hoàng hậu mỹ lệ, cố ý nhịu mày khó chịu: “Lâm nhi, nơi đó của trẫm đã khó chịu rồi!”

“Cái này, cái này, hoàng thượng ngài còn phải tiếp kiến phó tướng của Hoàng vệ quân. Sau khi ngài hoàn tất đại sự, thần thiếp sẽ tiếp tục phục vụ tốt cho ngài được không?” Hoàng hậu then thùng cúi đầu trả lời.

“Nhưng bây giờ trẫm rất khó chịu, muốn được thưởng thức tư vị tiêu hồn với nàng. Nếu không, nàng để trẫm...” Diệp Phong nhìn hình dáng then thùng của hoàng hậu, trong lòng cười âm, miệng thì vẫn nói là khó chịu, cuối cùng thì thầm nhỏ bên tai của hoàng hậu một câu.

“Hoàng thượng, ngài.. ngài như thế nào lại nghĩ ra cái việc dâm dăng như vậy. Thần thiếp sẽ không....” Hoàng hậu nghe lời thì thầm của hắn xong, liền rất e then, rồi trách móc, vốn định cự tuyệt, nhưng thấy vẻ mặt rất khó chịu đó của hắn, trong lòng không đành, suy nghĩ rồi cúi đầu nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng, nếu ngài nghĩ ra, thì dạy cho thần thiếp...”

“Hắc hắc, Lâm nhi tốt, nàng đích thực là bảo bối của trẫm. Trẫm sau này nhất định sẽ yêu nàng nhiều hơn!” Ý niệm dơ dáy trong đầu đã thành công, lưu manh hoàng đế cao hứng cười hắc hắc, rồi nhẹ giọng bên tai hoàng hậu mà chỉ điểm.

Phía trên cái bàn trong thư phòng, có một tấm trải bàn rộng được trải, làm che đi phần từ bàn đến đất. Hoàng hậu e then nghiêm mặt nghe Diệp Phong nói xong, nhẹ nhàng xóc cái tấm trải bàn phía trước hắn lên, rồi quỳ gối giữa hai chân hắn, rồi ôn nhu động thủ giúp hắn lấy ra cái vật xấu xa đang hùng mãnh kiên đỉnh, ngượng ngùng chép miệng vài cái, hai tay nhẹ nhàng cầm lấy, và mở đôi môi anh đào đỏ hồng mê người, đưa lưỡi tới gần để liếm lộng nó.

“Tê.... Lâm nhi, nàng thật quá tốt, làm rất tốt, trẫm thật thoải mái...” Từ sắc lang ngồi ở trên ghế, hưởng thụ hoàng hậu đang dùng cái miệng để phục vụ, nhục thể và nội tâm hiện lên khoái cảm mãnh liệt, nhìn không được phải hí mắt và thở gấp. Nghe thấy, hoàng hậu lại càng ngượng ngùng vô hạn, dĩ nhiên càng cố gắng phục vụ cái căn nguyên đem lại hạnh phúc cho mình.

“Ý, hoàng hậu đâu?” Hiền phi Liễu Nhược Yên đang bưng trà bước vào thư phòng, thấy hoàng thượng hí mắt rất thoải mái, trong thư phòng lại không thấy bóng dáng của hoàng hậu, nhìn không được lộ ra thần sắc nghi hoặc.

‘Hắc hắc, nàng ta mà thấy được cảnh này, không biết biểu tình sẽ ra sao?’ Diệp Phong đang híp mắt thấy Hiền phi tiến vào, trong đầu nghĩ xấu xa, hai tay giữ chặt hoàng hầu, không để nàng dừng phục vụ lại.

“Hoàng thượng, thỉnh ngài dùng trà...” Hiền phi đi tới bên phải của Diệp Phong, đặt chén trà lên trên bàn, liền thấy hoàng hậu đầu liềm lộng cái vật giữa hai chân hắc, nhất thời mắt đẹp giật mình trợn lên, thần tình rất rung động, không thể tin rằng một hoàng hậu ngày thường đoan trang cao quý lại có thể làm cái việc dâm dăng như vậy!

‘Trời...’ Hoàng hậu bị Diệp Phong giữ chặt, không thể đứng dậy, đang lúc cúi đầu hàm dưỡng tiểu hòa thượng, mắt phải đã thấy thân dưới của Hiền phi, trong lòng thẹn thùng thâm hô, không dám để Hiền phi thấy được vẻ mặt nàng lúc này.

“Lâm nhi không cần phải thẹn thùng, nàng và Nhược Yên đều là nữ nhân của trẫm, phục vụ cho trẫm cũng là việc thường tình, không cần phải hổ thẹn như thế!” Lưu manh hoàng đế nhìn hoàng hậu ở phía dưới thân, cùng Hiền phi mỹ lệ bên cạnh, cũng lộ ra biểu thái không ngại ngùng, nói với Hiền phi: “Nhược Yên, hoàng hậu đã làm mẫu, trẫm bây giờ muốn nàng cùng nàng ta đồng thời phục vụ trẫm!”

“Cái này...” Liễu Nhược Yên nghe vậy nhất thời giật mình nhĩ Diệp Phong, có chút không thể tiếp nhận cái loại yêu cầu dâm loạn này.

“Sao, hoàng hậu thân là người đứng đầu hậu cung, đều đã dùng tâm để phục vụ trẫm. Chẳng lẽ phi tử như nàng cũng ngại ngùng hơn nàng ta? Nàng không nghe lời của trẫm nói ư?” Diệp Phong đang tưởng tượng cái cảnh hoàng hậu và hoàng phi đồng thời thổi tiêu cho hắc, tự nhiên hưng phấn lên, mắt thấy Liễu Nhược Yên có ý cự tuyệt, lập tức nhiều màu tỏ vẻ bất mãn.

Hiền phi Liễu Nhược Yên, nghe hắc nói xong, nhìn hoàng hậu dưới thân hắc, ngẫm lại lời hứa của chính mình, thâm nghiêng răng, ngượng ngùng quỳ bên cạnh hoàng hậu, nhìn thấy cái vật hung mãnh kiên đỉnh của nam nhân trước mắt, mờ mịt chẳng biết phải làm như thế nào là tốt. Diệp Phong thấy thế lập tức mở miệng chỉ dẫn, rồi để nàng làm giống như hoàng hậu, dùng tay vuốt ve, và dùng môi anh đào cùng cái lưỡi liềm lộng hàm dưỡng

‘Ha ha ha, sáng khoái, thật tốt! Chu Ngọc Long, tên tử thái giám người lãnh nhạc với nữ nhân. Lão tử sẽ thương yêu và hưởng thụ mỹ nhân này, sẽ đem quốc gia này biến thành thiên đường hưởng thụ của ta!’

Diệp Phong nhìn tình cảnh dâm dăng, tuyệt sắc hoàng hậu và hoàng phi, quỳ gối dưới khó để thổi tiêu cho hân, thân thể sảng khoái cực kỳ, cảm giác rất kích thích, híp mắt nhìn lên trần mà thầm nói, điểm cây Phiêu phiêu dục tiên, rồi để mặc cho hai vị tuyệt sắc dùng miệng phục vụ.

Chương 197 : Hoài trung nữ mưu, bạch vũ dục vương

Dịch: 0vo0tinh

“Khải bẩm hoàng thượng, hoàng vệ quân Quách Đào, Triệu Cương, Lý Nguyên, Vương Mạnh, Chu Phong năm vị phó tướng đang chờ yết kiến!” Bên ngoài thư phòng vang lên tiếng Tiểu Thuận Tử bẩm báo.

Lúc này trong thư phòng, hoàng hậu mỹ lệ và hiền phi kiều diễm đang tại thân dưới của Diệp Phong hầu hạ, đôi môi anh đào ngậm tiểu đệ đệ của hân, tận tình phục vụ.

“Hoàng thượng, dừng lại đi nha, nếu để ngoại nhân nhìn thấy, bọn thiếp chẳng còn mặt mũi nào gặp người khác đó.” Hoàng hậu Hứa Lâm và Hiền phi Liễu Nhược Yên nghe thấy trước sau dừng lại, thân hình vẫn quỳ dưới hạ thể của hân, ngẩng đầu nhìn, nhẹ giọng cầu khẩn.

“Ách...mấy tên gia hỏa này thật biết chọn thời gian đến ha. Nhược Yên, nàng hãy đứng dậy đi, cùng trẫm gặp bọn họ. Ah!, tiếp tục, tiếp tục, Lâm nhi, đừng dừng lại, nàng yên tâm nha, núp dưới khăn bàn này, không ai thấy nàng được đâu, trẫm sao có thể để lão bà của mình bị mắc cỡ trước mặt ngoại nhân!”.

Dưới sự hầu hạ của hoàng hậu mỹ lệ và Hiền phi kiều diễm làm cho lưu manh hoàng đế sảng khoái muốn bộc phát, dù cho trời có sập hân cũng không thể bỏ qua sự sung sướng này. Lúc này Diệp Phong kêu Hiền phi đứng dậy bên trái hân, mỉm cười an ủi hoàng hậu tiếp tục phục thị hân tiêu hồn một phen, hướng ra ngoài cửa nói : “Cho bọn họ tiến vào!”

“Tuân lệnh!” Ngoài thư phòng Tiểu Thuận Tử lĩnh mệnh, đẩy cửa thư phòng, để cho năm tên phó tướng hoàng vệ quân tiến vào.

“Chúng thần tham kiến hoàng thượng, tham kiến Hiền phi!” Năm tên phó tướng sau khi tiến vào thư phòng, nhìn thấy sau trác án (bàn dành cho hoàng thượng) là hoàng thượng và hiền phi, lập tức quỳ xuống thi lễ.

Hoàng hậu Hứa Lâm lập tức cảm thấy khẩn trương, khẩu ngọc (miệng đẹp) đang chứa tiểu đệ đệ của Diệp Phong không dám phát ra âm thanh gì, sợ ngoại nhân biết được hình dáng và cử động phóng dăng của nàng hiện giờ.

“Bình thân!” Diệp Phong hạ thể hưởng thụ sự hầu hạ của hoàng hậu, khoát tay bảo năm tên phó tướng đứng dậy. Hân cười đề cập đến chuyện

chính: “Sáng nay tảo triều, trẫm đã tuyên bố tự mình sẽ nắm giữ toàn bộ Hoàng vệ quân, các khanh đều đã biết rồi chứ?”.

“Khởi bẩm hoàng thượng, chúng thần đều đã nghe nói!” Năm tên phó tướng đồng thanh trả lời.

Diệp Phong nhìn chăm chú vào ánh mắt và sắc mặt của năm tên phó tướng: “Các khanh đều đã biết, vậy trẫm cũng không cần nhiều lời, các khanh năm người cùng với binh lính của mình đều sẽ do trẫm đích thân điều khiển, không được tự ý điều động Hoàng vệ quân, người nào kháng lệnh trẫm sẽ trừng trị thích đáng, các khanh đều hiểu chứ?”.

“Hiểu rõ!” Năm tên phó tướng nghe xong lộ ra sắc mặt khác nhau, trước sau cao giọng lĩnh mệnh.

Diệp Phong nhìn phản ứng của bọn hắn, ngầm nghĩ trong tâm, mỉm cười gật đầu: “Tốt. Rất tốt, chỉ cần các khanh trung thành ra sức vì trẫm, trẫm tuyệt đối sẽ không bạc đãi các khanh, cách khanh hãy lui xuống đi!”.

“Chúng thần xin cáo lui!” Năm tên phó tướng lĩnh mệnh thi lễ cáo lui.

Dưới trác án, hoàng hậu Hứa Lâm rút cục cũng thở phào nhẹ nhõm, buông tiểu đệ đệ của Diệp Phong ra, cuống quýt thở gấp, môi anh đào và chiếc lưỡi thơm có chút cảm giác tê dại.

‘Hoàng hậu thật sự tâm đầu ý hợp với hắn...’ Liễu Nhược Yên nhìn thấy, không khỏi suy nghĩ chẳng biết Diệp Phong đã bắt đầu sủng ái hoàng hậu bao lâu rồi, nhìn hoàng hậu tại hạ thể của hắn quý gồi thờ dốc, hình dáng thật mê người, rất khó giải thích được hoàng hậu như thế này lại theo tên giả hoàng đế này!

“Hô! Lâm nhi, nàng thật là hảo bảo bối của ta!” Diệp Phong nhìn hình dáng dụ nhân của hoàng hậu đang thở gấp mệt mỏi, sủng ái ôm chặt nàng vào ngực, âu yếm hôn một cái.

“Chỉ cần hoàng thượng cảm thấy cao hứng là thần thiếp đã mãn nguyện rồi...” Hoàng hậu ngồi ở trên đùi của hắn, đôi ngọc thủ ôm chặt, tựa người trước ngực hắn ngượng ngùng đáp nhẹ, liếc nhìn bất hảo sang Hiền phi đang đứng bên trái.

“Ha ha ha. Trẫm có được hiền thê như Lâm nhi, quả thật là tam sinh hữu hạnh!” Diệp Phong nghe vậy thì nghĩ đến bảo bối Lộ Lộ ở nơi Tây Hải xa xôi, cao hứng cười to nói.

Hắn nhìn vị Hiền phi tinh thông thiên cơ bí thuật đang đứng bên trái, đối với việc quan sát lời nói và sắc mặt mọi người thực sự có tài năng, ngầm

ngĩ hỏi: “Nhược Yên, trẫm vừa rồi nói chuyện với năm người bọn chúng, vẻ mặt của chúng chắc nàng cũng thấy được!”

“Ân, thần thiếp đã nhận thấy.” Liễu Nhược Yên là nữ tử thông minh, nghe Diệp Phong hỏi liền thấu hiểu ý tứ của hắn.

Nàng nhẹ nhàng phân tích: “Năm vị phó tướng Hoàng vệ quân này đều có danh tiếng tại đế đô, có điều giữa bọn họ chỉ bằng mặt không bằng lòng. Trong đó ba người Triệu Cương, Lý Nguyên, Chu Phong đều là thân tín của Lý Nghị nguyên soái, một tay đề bạt. Còn lại hai người Quách Đào và Vương Mãnh có được chức vụ như ngày nay đều là do công lao của họ tự giành được, đối với đế quốc một lòng trung thành, không nhin được ba người Triệu, Lý, Chu dựa vào quan hệ thân thích mà được quyền thế, bình thường đều có nảy sinh tranh chấp. Hoàng thượng muốn nắm giữ hoàn toàn hoàng vệ quân, ngài phải trọng dụng hai vị Quách Đào và Vương Mãnh, dần loại bỏ ba người kia đi!”

Thần Châu đế quốc đặt nặng quan điểm ‘nam nữ thụ thụ bất thân’ làm đầu, Liễu Nhược Yên hiện tại là nữ nô của tên lưu manh hoàng đế, không chỉ bị hắn khi phụ hôn qua nhẹ nhàng mà bản thân đã hưởng sự sủng ái của hắn, căn bản nàng sẽ không có ý nghĩ tìm đến nam nhân khác. Huống chi gia thế và quyền hành của Diệp Phong thật to lớn, đối với gia tộc nàng cũng là sự nương tựa vững chắc, vì vậy khi nghe Diệp Phong hướng đến hỏi, nàng tự nhiên sẽ không giấu diếm điều gì.

“Ha ha, nói thật hay, nói thật hay, cùng với ái phi xinh đẹp thông minh như nàng bàn chuyện chính sự thật là sáng khoái!” Từ ánh mắt của năm tên phó tướng, hắn cũng đã đoán được đại khái, nay nghe Nhược Yên giải thích thêm, hắn không nhin được cao hứng cười to, đem vị Hiền phi đang đứng kế bên ôm vào lòng ngực, ôn nhu hỏi: “Ái phi, nàng nói nếu trẫm muốn nắm giữ hoàn toàn đế quốc thì nên làm gì bây giờ?”

Liễu Nhược Yên ngồi trên đùi của hắn, đối diện với hoàng hậu, ngẫm nghĩ đáp: “Hiện giờ giữa hoàng thượng, hoàng hậu và thần thiếp có hai mối quan hệ, chúng ta có thể bí mật liên hợp với Hứa thừa tướng cùng Định Đông Vương phụ thân của thiếp, tạo áp lực lên hai vây cánh của nguyên soái và thái hậu, loại bỏ dần các trọng thần có chức vụ cao của họ. Trước mắt nguyên soái Lý Nghị là người ngang ngược nhất, hoàng thượng có thể xuống tay với lão đầu tiên!”

‘Ai da, cái loại sự tình tranh giành quyền lực này nói thì dễ, đến khi giải quyết thì thật phiền phức, một khi quan hệ đến quyền lực và ích lợi, hai vị nhạc phụ tương lai sẽ không dễ dàng từ bỏ... Bất quá chờ khi bảo bối mỹ nhân ngư của ta đến, có thêm tư lược đoàn và binh lực của tây hải tộc nhân, khi đó bọn họ đối với ta không khách khí cũng không được.’

Tể tướng và Định Đông vương vì quyền thế gia tộc của mình mà không tiếc cho hoàng hậu cùng Hiền phi vào cung làm nội ứng, bọn họ đối với dục vọng của mình lớn như thế nào cũng có thể tưởng tượng được.

Diệp Phong lúc này trái ôm phải ấp, đôi thủ trừ tại nhục đòn phong mãn đầy đặn của các nàng nhẹ nhàng sờ nắn, trầm tư suy nghĩ, cất tiếng hỏi: “Ái phi nói rất có lý, đối với việc bọn Nam man và loạn quân phương bắc, nàng có suy nghĩ gì ko?”.

“Loạn quân ở phương bắc cơ bản chỉ là bọn người ô hợp, nguyên nhân bọn họ có thể quật khởi nghĩa, đều là do An Bắc Vương tuổi cao mang bệnh, dẫn đến con cái tranh quyền. Nếu hoàng thượng không an tâm, thần thiếp nguyện thảo một phong thư kèm thánh chỉ gửi cho phụ thân Định Đông Vương lãnh binh đi dẹp loạn. Còn về bọn Nam man, thần thiếp nghĩ chuyện này tuyệt đối không đơn giản, nhất định còn có điều ẩn dấu phía sau, hoàng thượng có thể làm như vậy...như vậy...”.

Hiền phi Liễu Nhược Yên thông minh đương nhiên hiểu được trong lòng hoàng thượng còn có kị dục vọng quyền lực của tể tướng và phụ thân mình, nên không nói ngay mà để hấn trầm tư suy nghĩ một lúc rồi mới chính sắc nói lên kế hoạch của mình.

Khác xa với lời đồn đãi bên ngoài, Liễu Nhược Yên tiến nhập hoàng cung không phải tất cả đều do chủ ý của Định Đông vương, mà là nàng vì nghĩ đến phụ thân mình hằng ngày buồn rầu lo lắng về sự suy bại vị thế của gia tộc, nên tự nguyện tỏ vẻ nguyện ý tiến cung. Tại Liễu phủ, vị hiền phi này nổi danh là một nữ nhân tinh thông, lời nói rất có trọng lượng.

“Ân, ái phi nàng nói có lý. Nghe như nàng vừa nói, Nam man đế quốc quả thật không đơn giản như bên ngoài. Trẫm phải tới đại doanh Hoàng vệ quân để kiểm tra một phen, sau khi nghe lời ái phi phân ưu giải tỏa lo lắng, trẫm liền có thể rảnh rồi hưởng thụ hai nàng một phen, ha ha ha...”.

Lưu manh hoàng đế nghe xong kế hoạch của Liễu Nhược Yên, không ngăn được cao hứng cười to, ôn nhu ôm lấy hoàng hậu và hoàng phi, không nhận được hôn hai nàng, trong chốc lát tâm tính đại phát, để nhị nữ quỳ tại

hạ thể của hần tiếp tục phục thị, cuối cùng bộc phát tất cả tình hoa vào trong miệng ẩm áp của hoàng hậu.

Phát tiết xong dục hỏa, Diệp Phong tạm thời thu lại ý nghĩ tiêu hồn với nhị nữ trên giường, đối mặt với nhị nữ nói: “Lâm nhi, Nhược Yên, các nàng đi tìm nam trang thay vào, trẫm muốn kiểm tra Hoàng vệ quân, nhân tiện dẫn hai nàng xuất cung du ngoạn luôn!”

“A!, thật sao hoàng thượng? Ngài muốn dẫn bọn thiếp xuất cung du ngoạn hả?” Ôn nhu hoàng hậu và Hiền phi tinh minh nghe vậy sắc mặt không nén nổi vẻ kinh ngạc.

Tại Thần Châu đế quốc quy củ rất nghiêm khắc, kể cả hoàng hậu và tất cả phi tần trong đại nội hoàng cung đều không được tự tiện xuất cung. Từ lúc tiến vào hoàng cung đã như đặt chân vào phòng giam xa hoa lỏng lẻo. Lúc này trong thâm cung nghe được hoàng thượng muốn dẫn các nàng xuất cung du ngoạn, hiển nhiên nhị nữ đều cảm thấy cao hứng!

“Ha ha, xem các nàng thật sự cao hứng, trẫm thân là quốc quân chi chủ, một việc nhỏ này chẳng lẽ không làm cho lão bà của mình được sao? Các nàng nhanh thay nam trang đi, mỹ nhân như hai nàng mà giữ nguyên xuất cung, bảo đảm nam nhân trên đường đều sẽ điên đảo thần hồn. Sau này có thời gian, trẫm sẽ thường xuyên cùng các nàng xuất cung du ngoạn, hai nàng không phải suốt ngày ở trong thâm cung buồn chán!” Diệp Phong nhìn nhị nữ vẻ mặt cao hứng, chực cười gật đầu nói.

“Tạ ơn hoàng thượng!” Hứa Lâm và Liễu Nhược Yên nghe thấy Diệp Phong sau này sẽ thường xuyên dẫn các nàng xuất cung du ngoạn, lập tức cao hứng thi lễ đáp tạ, sau đó rời khỏi thư phòng thay nam trang. Diệp Phong cũng được cung nữ hầu hạ thay đổi bộ y phục màu tím.

Đông hải Thần Châu đại lục cùng với Tây hải nam bắc đại lục, khoảng cách xa xôi, thời gian vì thế cũng bất đồng, so với nơi ở của Diệp Phong lúc này là ban ngày, thì tại Tây hải, chực vị giai nhân của hần đang chìm vào mộng điệp.

Đêm khuya lặng lẽ, tại phủ đệ lĩnh chủ Phong Diệp thành, trong phòng ngủ xa hoa, ngũ nữ Lộ Lộ, Nguyệt Nhi, Mộng Hương, Tĩnh Hương, Liên Na đang cùng một chỗ say giấc nồng, hằng ngày hầu tử lưu manh tiểu Hắc đều làm nũng quăn quít lấy các nàng ở trên giường, đột nhiên nó kêu lên một tiếng, trợn mắt đứng ở đầu giường, nhìn đối diện cửa phòng đang có một dục nhân bạch y anh tuấn, kinh hãi cuống quít kêu to.

“Tiểu Hắc, nửa đêm rồi người còn kêu loạn gì vậy!” Lộ Lộ ngũ nữ nghe tiếng kêu của tiểu Hắc đều đã bừng tỉnh, Liên Na nữ vương bực mình đầu tiên mở miệng.

Ngay khi các nàng vừa dứt lời, đôi diện cửa phòng, dực nhân anh tuấn đột nhiên phát đôi cánh chim, hướng ngũ nữ lao tới, làm cho các nàng đều chấn động. Ngũ nữ lúc này nội y dính sát thân thể mềm mại, muốn đứng dậy nghênh địch, bất quá tên dực nhân này tốc độ quá biến thái, cơ hồ trong nháy mắt đã xuất hiện trước các nàng, căn bản không cho ngũ nữ phản kích, phóng tới vô số ảo ảnh!

“Chi!”

“Vút!”

Ngay lúc ngũ nữ sắp bị ảo ảnh chạm tới, tiểu Hắc nộ kêu một tiếng, trong nháy mắt nhảy vào phạm vi công kích của dực nhân anh tuấn, hai quyền nện lên ngực trái của hắn.

“Oanh!” Một kích thành công, dực nhân anh tuấn bị lưỡng quyền làm cho chấn động tê dại, vắng tới vách tường nơi đầu giường.

“Người là ai? Đêm khuya dám xâm nhập vào Phong Diệp thành” Hồng mang lóe lên chói mắt, thừa dịp tiểu Hắc đánh lui dực nhân anh tuấn, Mộng Hình nhan chóng lấy ra Liệt Diễm sáo trang tổ hợp, kiếm xuất tại trước Lộ Lộ tứ nữ bảo vệ, kinh hãi nhìn dực nhân, khẽ chát vắn!

Cùng lúc đó, bại hoại Khải Đặc, Ai Đức, và Lạp Phi Nhĩ, Thánh Ma nghe được tiếng hét chói tai của tiểu Hắc, cùng với Tư Lược đoàn thành viên, hướng phòng đoàn trưởng lao tới.

“Thật không ngờ ta đường đường là bạch vũ dực vương Lạc Dịch, lại bị thất thế trước một quyền của Kỵ Linh Hầu. Ha! Người dưới tay tên Lôi Ân - Pháp Lôi Nhĩ quả nhiên đều cổ quái khiến ta ngạc nhiên. Đáng tiếc không thể mang theo người thường thuận di, nếu không làm gì phải tổn hao năng lượng đến như vậy!”

Bạch vũ dực vương Lạc Dịch đưa tay phải xoa chỗ đau trước ngực, mắt thấy Mộng Hình mặc Liệt Diễm sáo trang cùng tiểu Hắc đang tiến về phía hắn, đồng thời tai nghe tiếng bước chân của thành viên Tư Lược đoàn đang tiến tới, trong lòng chỉ còn cười khổ một tiếng, hóa thành đạo bạch quang, trong nháy mắt biến mất vô tung. Lộ Lộ ngũ nữ và tiểu Hắc trợn mắt há miệng, giật mình kinh ngạc.

Chương 198 : Mưu hại trung thần, bạn nghịch thí quân

Dịch: agger090

“Quách huynh, Vương huynh tới nhanh như vậy, mời ngồi, năm người chúng ta sau khi nghe lệnh trực tiếp từ hoàng thượng không để lặp lại vấn đề tình trạng đảng phái chống đối. Hôm nay ba người chúng ta thành tâm cùng hai vị huynh đệ giảng hoà đồng tâm hiệp lực thống lĩnh Hoàng vệ quân, tiêu bỏ qua hiềm khích tận trung vì hoàng thượng. Tiểu đệ trước tiên kính một chén!”

Phía bắc đế đô, tại quân doanh của hoàng vệ quân, trong nghị sự trướng, Triệu Cương, Lý Nguyên, Chu Phong phụng mệnh Lý nguyên soái chuẩn bị thủ tiêu Quách Đào cùng Vương Mãnh vào hôm nay, cho nên giả vờ thiết yến muốn cùng hai người bỏ qua hiềm khích cùng nhau giảng hoà.

“Ba vị huynh đệ khách khí quá, các người bỏ qua hiềm khích bài trừ, chống đối cùng hai người chúng ta, tận lực vì đế quốc, đây là phúc cho đế quốc thật đáng mừng.” Quách Đào cùng Vương Mãnh thấy Triệu Cương ba người cùng nâng chén đối ẩm trong lòng mặc dù với việc bọn họ đột nhiên đề nghị giảng hoà vô cùng nghi hoặc, nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ khách sáo, lúc này khách khí ứng thanh nâng chén.

“Đúng vậy, đúng vậy năm người chúng ta đấu đá với nhau nhiều năm như vậy, hôm nay có cơ hội hoà giải, đây không chỉ là tin vui cho mọi người mà còn là phúc cho đế quốc. Hôm nay mọi người phải uống cho thống khoái.” Triệu Cương, Lý Nguyên, Chu Phong ba người thấy Quách Đào, Vương Mãnh uống xong chén rượu liếc nhau trong lòng cười thầm, tiếp tục nâng chén mời rượu.

Quách Đào cùng Vương Mãnh nhìn ba người trước mặt mà trong lòng nghi hoặc, không tin ba người bọn họ có thể dễ dàng thoát ly đảng phái của nguyên soái như thế. Mặc dù ba người bọn họ đều xấu xa nhưng đã đối đãi khách khí với mình, mình không thể để cho họ xấu mặt. Dù sao nơi này là ở trong quân doanh, ba người có âm mưu cũng không có khả năng ở đây làm hại đến mình, vì hai người vẫn có thuộc hạ, bên ngoài còn có tâm phúc trung thành.

“Hắc, hắc, Quách Đào, Vương Mãnh hai người các người không biết tốt xấu, nhiều năm qua vẫn không chịu đi theo nguyên soái mà còn chống đối

chúng ta khắp nơi. Hôm nay các người phải chết không nghi ngờ gì nữa!” Triệu Cương, Chu Phong, Lý Nguyên ba người vừa cùng Quách Đào, Vương Mãnh ăn uống trông đầu hung hăng nghĩ.

Quân tử làm việc cố kỵ vì đạo nghĩa, tiểu nhân làm việc thì không có gì cố kỵ. Quách Đào cùng Vương Mãnh là người chính trực mặc dù đã cố tình đề phòng nhưng bọn họ không thể ngờ rằng Triệu Cương ba người sau lưng đều là kẻ tiểu nhân bỉ ổi. Hôm nay sợ rằng hai người sẽ phải chịu một số phận bi đát.

“Nhược Yên muội muội, muội xem đây là cửa hàng trang sức, kia là trà lâu còn có hý viện (nhà hát). Đã lâu không được thấy những địa phương này. Bệ hạ, đa tạ ngài đã dẫn thiếp xuất cung!”

Hoàng hậu Hứa Lâm xuất cung chạy tới đại doanh hoàng vệ quân bây giờ đang đứng trên đường. Bạch sắc nam trang ngắm nhìn cảnh sắc xung quanh, cao hứng xem hoàng hậu Hứa Lâm đáng vẻ như con chim nhỏ vui sướng không ngừng nói chuyện với Nhược Yên vừa hướng tới Hoàng Thượng cảm tạ.

“Thiếu gia, ngài xem, Lâm tỷ vừa ra khỏi cung liền cao hứng biến thành tiểu cô nương một chút cũng không có giữ vẻ đoan trang cùng uy nghiêm. Xem ra người sau này không cho nàng ra ngoài, nhất định đã làm cho nàng thất vọng!”

Liễu Nhược Yên cùng hoàng hậu trang phục giống nhau đang cao hứng nhìn xung quanh. Bất quá vị tài nữ này không có như hoàng hậu bộc lộ hết ra ngoài. Nghe hoàng hậu nói như vậy nàng liên nhân cơ hội nhắc nhở hoàng thượng sau này phải cho bọn họ xuất cung. Khi xuất cung các nàng cùng Tiểu Thuận Tử không gọi Diệp Phong là hoàng thượng.

“Nếu Lâm nhi thích, sau này rảnh rồi ta sẽ mang bọn nàng xuất cung. Nhược Yên không cần nhắc khéo lắm”. Diệp Phong tâm tình vốn đang vui vẻ, vừa thông qua sự chuyển cáo của Thánh Ma, biết được chuyện Phong Diệp thành bị dục nhân thần bí xâm nhập, trong lòng đang sốt ruột lo âu, nghe hoàng hậu cùng Hiền phi nói như vậy, miễn cưỡng lộ ra nụ cười.

“Thiếu gia, ngài hình như có điều gì không vui?” Nhược Yên phát hiện biểu hiện khác lạ của hoàng thượng nghi hoặc nhẹ giọng hỏi.

“Không có gì, đang suy nghĩ làm thế nào để thanh trừ ba chương ngại trong hoàng vệ quân. Tốt rồi, chúng ta làm xong việc rồi lúc trở về sẽ tiếp tục ngắm phong cảnh. Lập tức đi đến đại doanh, đi nhanh nào!”

‘Ách, mới uống một ít rượu như vậy sao đột nhiên lại thấy choáng váng thế này?’ Trong nghị sự trưởng ba người Triệu Cương đang chuốc rượu người có tửu lượng cực cao là Vương Mãnh. Vương Mãnh cảm giác có gì đó không đúng trước tiên liền quay sang nhìn sang bên cạnh thấy Quách Đào cũng như mình có vẻ hồ đồ. Hắn kinh sợ lập tức đứng dậy hướng tới Triệu Cương ba người quát: "Các ngươi đã bỏ gì vào rượu và thức ăn?"

“Ừa, Vương huynh, người làm sao vậy? Không đâu lại tửu lượng của ba chúng ta nên như thế à?” Triệu Cương, Chu Phong, Lý Nguyên ba người đã bỏ mê dược trong rượu, nay thấy mê dược sắp phát tác lại nhìn Vương Mãnh ra dáng kinh sợ thì đều đứng dậy ra vẻ nghi hoặc hỏi, trong lòng cười thầm.

“Trong rượu và thức ăn chắc chắn có vấn đề. Ba người các ngươi ở trong quân doanh dám làm những chuyện thế này, lão tử không tha cho các ngươi.” Vương Mãnh lắc lắc đầu tránh cơn buồn ngủ đang ập đến chỉ vào Triệu Cương ba người gầm lên, hữu thủ nhanh chóng rút bội đao bên hông ra tưởng như muốn động thủ.

"Tiết tham tướng, sự tình có biến, lập tức báo động nhanh" Quách Đào trầm tĩnh không giống như Vương Mãnh lập tức rút đao mà cao giọng thông tri cho thủ hạ tâm phúc ở bên ngoài.

"Ha ha ha, Quách Đào, Vương Mãnh hai tên ngốc các ngươi không cần kêu nữa, tùy tùng bên ngoài của các ngươi đã bị thuộc hạ lão tử mai phục bắt rồi. Qua hôm nay các ngươi vĩnh viễn biến mất trên cõi đời này. Hoàng vệ quân sẽ như trước do Nguyên soái chỉ huy." Triệu Cương, Lý Nguyên, Chu Phong ba người thấy Quách Đào, Vương Mãnh được tính phát tác lúc này không cố kỵ gì nữa đều đắc ý cười to.

"Lũ tiểu nhân tí bĩ các ngươi đắc ý quá sớm hai người chúng ta tại quân doanh ngộ hại, các ngươi sẽ là đối tượng hiềm nghi lớn nhất. Hoàng Thượng nhất định không buông tha các ngươi." Quách Đào cùng Vương Mãnh kêu gào lạc cả giọng thấy bên ngoài không có động tĩnh gì trong lòng biết đã trúng kế rồi liền chỉ vào Triệu Cương ba người mà mắng.

“Ha ha, bất quá chắc gì hoàng đế bắt tài kia sẽ báo thù cho các ngươi, nguyên soái đã sớm chuẩn bị, chúng ta sẽ không động thủ tại đây. Trước tiên cho binh lính tống các ngươi về nhà sau đó đem cả nhà các ngươi ra giết, nhất định không để lại bất cứ dấu vết nào. Ha ha ha...”

Đại sự đã định, hoàng vệ quân sắp trở thành đồ trong túi của ba người, Triệu Cương, Lý Nguyên, Chu Phong trong lòng đắc ý nhìn Quách Đào cùng Vương Mãnh đang cố gắng chống chọi tác dụng của mê dược, ha ha cười to.

“Lão tử hôm nay cho dù phải chết cũng kéo theo ba tên tiểu nhân các ngươi trừ họa cho đế quốc và bá tính.” Vương Mãnh nghe vậy vô cùng kinh sợ, tức giận gầm lên một cước đá đổ bàn ăn đồng thời bỏ đao về phía Lý Nguyên là kẻ cười to nhất. Quách Đào cũng theo sát xông lên.

Triệu Cương ba người dựa vào các mối quan hệ mới có được địa vị như ngày hôm nay, luận về bản lĩnh chân chính bình thường ba người liên thủ cũng không phải là đối thủ của Vương Mãnh lại càng không bằng Quách Đào. Bất quá bây giờ Quách Đào cùng Vương Mãnh thực lực đại giảm căn bản không thể đả thương họ. Hơn nữa hoàn toàn để họ hí lộng, phát tiết nhưng oán niệm cho trước kia không địch lại Quách Đào và Vương Mãnh.

“Hắc hắc, không thể tưởng tượng được đệ nhất hổ tướng Vương Mãnh của hoàng vệ quân chúng ta lại không chịu nổi một kích.” Chu Phong nhanh chóng lên ra sau lưng Vương Mãnh cười lạnh xuất một chưởng vào lưng, phốc một tiếng, khiến cho hắn ngã nhào như một con chó, phải thổ huyết, mà trong lòng vô cùng tức giận, nhưng lực bất tòng tâm không thể bắt được đối phương.

“Tiểu nhân ti bỉ, Quách Đào ta dù phải chết cũng không để gian kế của các ngươi thành công. Vương huynh, bọn họ muốn chúng ta chết tại nhà, chúng ta sẽ chết tại nghị sự trường này xem bọn ngươi trả lời như thế nào với hoàng thượng cùng với binh lính trong hoàng vệ quân.” Quách Đào đã bắt đầu hôn mê kéo Vương Mãnh nói, muốn tự sát tại nghị sự trường.

“Hừ hừ, tưởng tự sát dễ dàng như sao, xem ta bắt các ngươi ...” Triệu Cương nghe vậy cười lạnh muốn động thủ. Đột nhiên ngoài trường vang lên một trận rên la sau đó vài tên lính lão đảo chạy vào trong trường.

“Sao lại thế này?” Triệu Cương, Lý Nguyên, Chu Phong thấy tình huống này đều kinh hãi hướng ra ngoài quát hỏi. Quách Đào cùng Vương Mãnh mừng như điên vì nghĩ rằng tâm phúc của bọn họ bên ngoài không bị bắt.

“Triệu Cương, Chu Phong, Lý Nguyên ba tên nghịch thần các ngươi dám sau lưng trảm mưu hại trung thần!”

Hơn mười đạo bạch quang kiếm khí trong nháy mắt xuyên thủng nghị sự trường, Diệp Phong trong tay cầm một thanh kiếm bình thường của binh

lính đứng giữa vòng vây của hoàng vệ binh nhìn ba người Triệu Cương trầm giọng gầm lên.

Hiền phi Liễu Nhược Yên tay cầm áo choàng che cho hoàng hậu Hứa Lâm, giật mình, nhìn về nhìn bình tĩnh của Tiểu Thuận Tử, kinh hãi đứng bên cạnh Diệp Phong.

“Hoàng....hoàng thượng?” Triệu Cương, Lý Nguyên, Chu Phong mắt thấy kiếm khí tiêu tán đối diện xuất hiện một người cầm kiếm đích thị là thiên tử, nhất thời bị dọa nhảy dựng lên, khó có thể tin rằng hoàng thượng có thể xuất hiện vào lúc này.

“Mặc tướng tham kiến hoàng thượng!” Quách Đào, Vương Mãnh rất ngạc nhiên về thực lực của hoàng thượng nhưng việc hoàng thượng xuất hiện đúng lúc làm cho bọn họ có thể tránh được cái chết đã làm sự vui mừng che lấp hoàn toàn sự nghi hoặc trong lòng họ.

"Hắn đúng là hoàng thượng ư?!" bốn tên lính vây quanh Diệp Phong nhìn cử động của Triệu Cương ba người cùng Quách Đào hai người tất cả đều choáng váng, ta nhìn người, người nhìn ta không biết phải làm thế nào cho tốt.

Những binh tướng này đều là tâm phúc do ba người Triệu Cương an bài trước, trong bốn người Diệp Phong thì Tiểu Thuận Tử có mang thái giám lệnh bài có thể vào trong doanh truyền chỉ, nhưng khi đến trung tâm thì bị binh tướng ngăn trở, nói gì cũng không cho đi. Diệp Phong giận dữ xuất ra biểu tượng của hoàng đế là cửu long kim bài, mặc dù binh tướng xung quanh bị dọa khiếp cũng không dám cho bọn họ kinh động đến năm vị phó tướng trong nghị sự trưởng.

Nói đùa sao? Ba vị phó tướng ở bên trong đang mưu hại hai phó tướng khác. Nếu người này thật sự là hoàng thượng, đi vào thấy như vậy thì ba vị phó tướng phải chết, bọn họ là đồng đảng nên sẽ có kết cục giống nhau. Còn nếu không phải là hoàng thượng mà bọn họ dễ dàng để người lạ đi vào làm hỏng đại sự thì ba vị phó tướng cũng không tha cho họ. Cho nên mấy người này có mấy lá gan cũng không dám cho người lạ đi vào dễ dàng mà liệu mình ngăn cản.

“Triệu Cương Lý Nguyên, Chu Phong các người muốn tạo phản phải không? Các người lập tức ra lệnh cho thuộc hạ bỏ vũ khí xuống cho trẫm?” Diệp Phong hữu thủ cầm kiếm chỉ vào ba người Triệu Cương trầm giọng quát, trong lòng cười thầm đây là cơ hội tốt để diệt trừ bọn chúng.

"Triệu huynh, Lý huynh, việc này hôm nay bị hấn tận mắt chứng kiến, chúng ta chắc chắn bị tội tru di cử tộc vào nay mai. Trước mắt chúng ta ở đây đều là tâm phúc, không bằng phái người bao vây hấn, rồi khiến hấn cùng Quách Đào và Vương Mãnh biến mất khỏi thế gian này." Mưu hại trung thần bị hoàng thượng chứng kiến tuyệt đối là tử tội. Chu Phong tay chân khẩn trương, căn rằng nảy ra ý định độc ác đưa ra ý niệm thí quân với Triệu Cương, Lý Nguyên

Giết hoàng thượng có lẽ sẽ còn một đường sống, không giết thì phải chết không nghi ngờ gì cả. Triệu Cương cùng Lý Nguyên nghe vậy đều bảo người đi sai tâm phúc bao vây rồi trầm giọng quát: "Các người không cần hoảng sợ, hoàng thượng hiện giờ đang ở trong cung, kẻ này chỉ là người có dung mạo giống hoàng thượng, đích thị là tặc nhân giả mạo hoàng thượng. Các người lập tức bắt hấn, bốn tướng quân tất hướng về hoàng thượng mà báo công trạng của các người, bảo đảm mọi người đều được trọng thưởng"

Chương 199 : Tru sát, toán mệnh

Nếu trước mặt này thật sự là hoàng thượng, đáng binh lính động thủ, là đại tội tru cử tộc. Nếu trước mặt không phải là hoàng thượng, binh lính không động thủ thì phạm vào quân lệnh, sau này khẳng định không có kết quả tốt. Nghe Lý Nguyên cao quát xong, bọn lính nhất tâm quyết định, đều chuẩn bị động thủ.

“To gan, bọn loạn thần tặc tử các ngươi, tự nhân dám động thủ với đương kim thiên tử, có phải là chán sống rồi không? Cần thận lúc hoàng thượng hồi cung sẽ tru cử tộc các ngươi!” Thái giám Tiểu Thuận Tử biết rõ thực lực cường đại của chủ nhân, đối với bọn binh tướng của Hoàng vệ binh xung quanh không chút sợ hãi, cao giọng hét to rất có khí thế.

“Câm miệng, tên thái giám giả mạo kia, tự nhiên dám cùng thẳng nhãi này to gan giả mạo đương kim thiên tử. Hôm nay các ngươi nhất định phải chết. Các tướng sĩ, cùng ta giết!” Lý Nguyên và Chu Phong nghe vậy cố ý nổi giận hét to, rồi giương đao dẫn đầu bọn binh tướng xung quanh triển khai trùng sát Diệp Phong bị vây bên trong.

Quách Đào và Vương Mạnh thấy tình hình này lo lắng vạn phần, thật muốn hộ giá, nhưng mê được đã phát tác được tính, bọn họ hoa mắt choáng váng, lao đảo trên mặt đất, mơ màng như muốn ngủ, không thể chống lại, căn bản không có khả năng hộ giá.

“Hoàng thượng...” Hoàng hậu Hứa Lâm nhu nhược mắt thấy một lượng lớn binh tướng vọt tới mãnh liệt, khẩn trương nắm chặt tay phải của Diệp Phong. Nàng đến bây giờ hoàn toàn rung động thực lực của hoàng thượng!

“Lâm nhi, đừng sợ, trăm sẽ không để bất cứ kẻ nào làm tổn thương nàng!” Diệp Phong dùng tay trái ôm eo hoàng hậu, rồi đưa một ánh mắt cẩn thận cho Hiền phi, tay phải vận kinh khí múa kiếm, tạo ra luồng kiếm khí hùng hồn mênh mông, đem tất cả các binh tướng muốn tiến gần bọn họ, toàn bộ giết hết, không hề lưu tình!

“Tên tặc tử này võ công quá cao, mọi người cẩn thận. Lưu tham tướng, điều cung thủ lại đây bắn chết hắn!” Chu Phong mắt thấy võ công của hoàng thượng cường hãn như thế, trong lòng kinh hãi vạn phần, rồi ác độc muốn dùng loạn tiễn để giết.

“Loạn thần tặc tử, tự nhiên dám kích động binh tướng Thần Châu để quốc động thủ với thiên tử. Tội của ngươi đáng chết vạn lần!”

Liễu Nhược Yên nghe Chu Phong nói vậy, trong lòng kinh sợ, biết rằng có cung thủ thì bên mình nhất định phải chết, lúc này trầm giọng quát, thi triển Thiên Cơ bộ, nhảy người lên, múa trường lăng (tầm vài dài) màu tím bên tay phải, vận kinh khí, rồi xoay vòng trường lăng, giống như linh xà xuất động, nhanh chóng cuốn quanh hông Chu Phong, rồi dùng sức mạnh. Chỉ thấy bạch mang của trường lăng lóe lên, Chu Phong bị bẻ gãy cột sống, chết thảm tại chỗ!

‘Hiện phi lợi hại như vậy ư?!’ Hoàng hậu Hứa Lâm và thái giám Tiểu Thuận Tử chứng kiến Liễu Nhược Yên múa trường lăng giết được Chu Phong, cả hai đều lộ ra thần sắc khiếp sợ.

“Ha ha ha, Nhược Yên, không nghĩ được nàng không chỉ có mưu cao, công phu cũng không tệ. Trẫm không thể thua này, nhìn trẫm phán tử hình đám loạn thần tặc tử này!”

Diệp Phong nhìn Liễu Nhược Yên, cao hứng cười ha ha, vịn phải dùng lực đá Tiểu Thuận Tử bay lên không, tay trái ôm eo hoàng hậu, tay phải nắm chặt trường kiếm, thân hình dùng chân trái làm trục, quay tròn tại chỗ rất nhanh, phát ra kiếm khí không ngừng. Thoáng chốc chỉ thấy vô số bạch mang kiếm khí lấy hắn làm trung tâm, bay tứ phía, tựa như quần long xuất hải, không ngừng nghỉ, mãnh liệt oanh tạc, giết hết đám binh tướng đang kêu gọi mẹ xung quanh, và kinh hãi chạy trốn.

‘Thực lực của hoàng thượng không tưởng chừng đại như vậy? Hắn quả thật có thể bằng với sư phụ của ta, được liệt vào Thần Châu thiên bảng...’ Liễu Nhược Yên thi triển Thiên Cơ bộ dễ dàng tránh được kiếm khí bay loạn, phóng người lên cao, nhìn hoàng thượng ra chiêu ở phía dưới, trong lòng rung động dị thường.

Lý Nguyên chợt vật thoát khỏi phạm vi bay của kiếm khí, trong lòng hoảng sợ vạn phần, đang muốn chạy trốn, đột nhiên vang lên một trận cười lạnh, “Lý Nguyên, tên phản nghịch tặc tử ngươi, còn muốn chạy trốn sao? Cùng đồng đảng của ngươi chết đi!”

Âm thanh cười lạnh dứt, bạch mang chói mắt, trong nháy mắt đã xuyên qua sau lưng của Lý Nguyên. Sau đó chỉ thấy Diệp Phong ôm hoàng hậu Hứa Lâm, đứng trước mặt Lý Nguyên đã chết thảm ngã xuống.

Bọn binh tướng tâm phúc của Triệu Cương, Lý Nguyên, Chu Phong mắt thấy hai vị phó tướng bị giết hoảng sợ thực lực của Diệp Phong, chỉ ở xa xa vây mà không dám tiến đến. Liễu Nhược Yên thấy Triệu Cương trong đám người muốn lên ngựa chạy trốn, lập tức lên đến bên cạnh Diệp Phong nhắc nhở: “Hoàng thượng, Triệu Cương muốn chạy trốn, người này không thể giết, nên bắt sống hắn...”

“Ừ.. ái phi nói rất có đạo lý, nhìn trẫm bắt tặc tử này!” Diệp Phong nghe ý tứ của Liễu Nhược Yên, gật đầu tán thưởng, rồi đem Hứa Lâm giao cho Liễu Nhược Yên, chân thi triển Tiêu diêu kiếm khôn bộ cực nhanh, chỉ vài bước đã phóng tới gần phía trước của Triệu Cương muốn lên ngựa chạy trốn, vận kinh khí, rồi nhanh chóng phóng ra, trúng vào ba đại huyệt của Triệu Cương, khiến cho gã hoảng sợ, đứng yên tại chỗ, không thể di động.

Sau trận đánh nhanh chóng này, tất cả binh tướng trong đại doanh cơ hồ đều chạy đến trung tâm để xem. Tâm phúc của ba tên Triệu Cương mắt thấy bại vị phó tướng toàn bộ bị giết, đứng yên tại chỗ hoàn toàn choáng váng, cũng không có ngăn cản binh tướng tiến đến quan sát tình hình của Quách Đào và Vương Mãnh.

“Ta, chúng ta chỉ là trúng mê dược, không có gì. Mau, mau tham kiến hoàng thượng!” Quách Đào và Vương Mãnh cố gắng nhịn đau, mơ mơ màng màng chỉ vào Diệp Phong, rồi thúc giục chúng binh tướng xung quanh đang xem xét tình hình của bọn họ, trước tiên quỳ xuống bái lễ, “Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn, vạn tuế!”

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” Hai vị phó tướng quỳ trước tiên, Diệp Phong cũng phối hợp xuất ra cửu long kim bài. Chúng binh tướng thấy tình huống này, lập tức cao giọng hô ‘hoàng thượng vạn tuế’, lần lượt quỳ xuống bái kiến.

Diệp Phong nhìn một đám người quỳ xuống trước mắt hiện nay, trong lòng đại sảnh, rồi nhìn tâm phúc của nghịch thần đang khẩn trương quỳ xuống, mở miệng quát: “Ba tên Triệu Cương, Lý Nguyên, Vương Mãnh đại nghịch bất đạo, muốn giết vua soán vị. Chúng binh tướng Hoàng vệ binh nghe lệnh, lập tức bắt hết đám dư đảng của ba tên nghịch thần cho trẫm!”

“Vâng!” Âm thanh lĩnh mệnh vang cả trời xanh, một đám binh tướng nhanh chóng tiến đến bọn dư đảng tâm phúc của ba tên Triệu Cương toàn bộ bắt giữ quỳ trên mặt đất.

Quách Đào và Vương Mãnh được bộ hạ uống giải được, đại não thanh tỉnh rất nhiều, lập tức đến phía trước Diệp Phong quỳ xuống, hồ thẹn nói: “Mặc tướng đề phòng bất cẩn, để cho ba tên nghịch thần làm ra việc đại nghịch bất đạo này, tội chết vạn lần, thỉnh hoàng thượng trách phạt!”

“Hai vị ái khanh đều là người chính trực, không thể bằng đám tiểu nhân này, cho nên không có tội, sau này nên cẩn thận một chút. Hiện nay, ba tên Triệu Cương bị trừ danh khỏi Hoàng vệ quân, trước khi tuyển chọn nhân tài kiệt xuất, bộ đội tinh duệ nhất của trẫm sẽ làm phiền hai vị ái khanh chịu khó thống lĩnh. Sau khi xử lý tội danh của ba tên nghịch này, trẫm sẽ gia phong cho hai khanh chức phó thống lĩnh Hoàng vệ quân, có uy lực cả đế quốc!” Diệp Phong nhìn hai người mỉm cười nói.

“Tạ hoàng thượng!” Hai người chính mình thất chức làm xuất hiện đại sự như thế, hoàng thượng không những không có trách phạt mà còn phong thưởng, Quách Đào và Vương Mãnh ngoài ý muốn trong lòng rất cảm động, trước sau khấu đầu bái tạ.

Diệp Phong bảo hai người bình thân, rồi kể lại sự việc một lần, cùng hoàng hậu, Hiền phi và thái giám Tiểu Thuận Tử dưới sự hộ tống của một nhóm của Hoàng vệ binh do Vương Mãnh chỉ huy, Triệu Cương bị áp giải đi cùng, trên đường đi, dưới ánh mắt ngạc nhiên của dân chúng, phong quang quang trở về hoàng cung.

“Hoàng thượng, ngài đã làm gì mà khiến Triệu Cương cứng như đá không thể nhúc nhích vậy?” Vương Mãnh tướng quân được lệnh giải Triệu Cương vào ngục. Trở lại Long Tường cung, sau Liễu Nhược Yên cùng hoàng hậu Hứa Lâm phục vụ hoàng thượng thay trang phục, tò mò nói ra nghi hoặc trong lòng.

“Đúng vậy, hoàng thượng, võ công của ngài đều là do vị lão thần tiên dạy phải không?” Vừa mới tiếp nhận chén trà xanh trong tay cung nữ, muốn đưa cho hoàng thượng, Hứa Lâm nghe vậy cũng tò mò hỏi.

“Làm Triệu Cương cứng đờ không thể cử động, là thuật điểm huyệt trong số các võ công mà lão thần tiên dạy cho trẫm. Trẫm có được năng lực hôm nay, tất cả đều do lão thần tiên thưởng tứ!” Diệp Phong nghe hai vị mỹ nhân hỏi, trộm nháy mắt với Liễu Nhược Yên, ngồi lên trường kỷ, ôm hoàng hậu Hứa Lâm vào trong lòng, nhận lấy chén trà và uống, cười to cao hứng.

‘Sách điểm huyết? Lão thần tiên?’ Hiền phi Liễu Nhược Yên đã thấy ánh mắt của hoàng thượng, tự nhiên hiểu được ý tứ thế nào, nhìn hoàng hậu hạnh phúc nép sát ngực hắn không hề có nghi ngờ gì, tâm trạng không nhịn được cười gượng ép, và rất bội phục vị hoàng thượng giả này, có thể khiến cho hoàng hậu ôn nhu nghe lời.

“Hoàng thượng, bây giờ ba cái chức phó tướng ở Hoàng vệ binh khuyết, nguyên soái sẽ không bỏ qua binh quyền này, và hai thế lực khác cũng nhân cơ hội tranh quyền. Ngày mai ngài chuẩn bị ứng phó như thế nào?!” Liễu Nhược Yên nhìn hoàng thượng, trầm tư hỏi.

“Hắc hắc, việc này trẫm đã có tính toán, ái phi không ngại thì hãy nói ý nghĩa của nàng xem!” Lưu manh hoàng đế nhìn hoàng phi mỹ lệ cũng là nữ nô của hắn, đặt nàng trên đùi phải, ôm chặt một hồi lâu, cười xấu xa hắc hắc.

“Hoàng thượng, thần thiếp sẽ nói cho ngài nghe, ngài đừng như vậy mà.” Liễu Nhược Yên tựa trên ngực của hoàng thượng, phong tình vạn chủng hờn dỗi một tiếng, rồi từ từ nói ra ý của mình.

“Ha ha ha, ái phi quả nhiên không hổ là nữ nhân tài ba, tương lai nhất định sẽ là mưu sĩ tốt nhất của trẫm!” Diệp Phong tay trái ôm hoàng hậu, tay phải ôm Hiền phi, cao hứng cười to ha ha, tay phải thưởng thức cái mông của Liễu Nhược Yên, cười đậm: “Ái phi, bây giờ trẫm nói việc đảng hoàng với này. Trả lời cho trẫm, có muốn đêm nay để trẫm ‘khai bao’ nàng không?”

“Hoàng thượng... cầu ngài đừng hí lộng thần thiếp như vậy nữa?” Liễu Nhược Yên nghe hắn nói xong, ngượng ngùng xấu hổ cúi đầu hờn dỗi, cùng lúc đó hoàng hậu cũng đỏ mặt mỉm cười.

“Cái này cũng ngượng ngùng sao, các nàng đều là nữ nhân của trẫm, phục vụ trẫm ngủ cũng là việc thiên kinh địa nghĩa!” Đại sắc lang tay trái nắm bộ ngực của hoàng hậu, tay phải thì đặt lên đùi của ái phi, miệng thì cười xấu xa hắc hắc không ngừng ngừng gì.

Liễu Nhược Yên để mặc bay tan của hắn đặt lên đùi, trong lòng thầm than một tiếng, nhìn hắn ôn nhu nói: “Hoàng thượng, ngài có thể cho thần thiếp một giọt máu không, để thần thiếp bói một quẻ cho ngài?”

“Ồ, ái phi muốn đoán số mệnh của trẫm? Được, trẫm rất muốn kiến thức Thiên Cơ bí thuật của nàng!” Diệp Phong nghe vậy cao hứng gật đầu đồng ý.

“Thiên Cơ bí thuật?! Nhược Yên muội muội, muội biết Thiên Cơ bí thuật ư? Tốt rồi, trước kia cũng chưa từng nghe nói muội biết võ công a?” Hoàng hậu Hứa Lâm nghe vậy tò mò nhìn Liễu Nhược Yên hỏi.

“A a, hoàng hậu tỷ tỷ của ta, để thần thiếp trước tiên bói một quẻ cho hoàng thượng, sau đó sẽ kê cho tỷ. Hoàng thượng, chúng ta vào thư phòng đi!” Liễu Nhược Yên mỉm cười ứng thanh, cùng với Diệp Phong với cõi lòng chờ mong và hoàng hậu thập phần tò mò, nhanh chóng tiến đến thư phòng.

Chương 200 : Thần bí linh hồn , chư thần nghi hoặc

Dịch: QuyLai

"Thần vương bệ hạ, Lạc Dịch vô năng, đi tìm chuyển thể của công chúa, kết quả lại bị một linh hầu cổ quái cản trở, không thể hoàn thành mệnh lệnh của ngài, xin bệ hạ giáng tội!" Quang Minh thần điện thánh khiết trang nghiêm, bạch dực vương Lạc Dịch - Mặc Khắc Tây - Đan Tất quỳ lạy Quang Minh thần vương, hồ thẹn thỉnh tội!

"Một ky linh hầu nhỏ bé có thể cản trở người?!" Quang Minh thần vương tựa hồ tâm tình đang lúc thoải mái, nghe vậy không chút tức giận, ngược lại thập phần tò mò.

"Đúng vậy, là một ky linh hầu rất cổ quái, lực lượng mạnh mẽ ngay cả ta cũng thẹn không sánh bằng. Hơn nữa tốc độ nhanh phi thường, cùng với ky linh hầu bình thường có khác biệt rất lớn!" Bạch dực vương cung kính trả lời.

"Xem ra không chỉ có Lôi Ân -Pháp Lôi Nhĩ không đơn giản, ngay cả sủng vật dưới tay hắn cũng không bình thường." Quang Minh thần vương lắc nhai nghe rất buồn cười, nói với bạch dực vương: "Lạc Dịch, Thù Lị Nhã chuyển thể tạm thời không cần để ý tới. Sau này ta sẽ tự mình đi xem xét!"

"Thần vương bệ hạ muốn thân hành đi?!" Bạch dực vương giật mình nhìn thần vương, không hiểu được vì sao đột nhiên lại định chỉ việc tìm kiếm công chúa.

"Đúng vậy, ta tự đi!" Quang Minh thần vương gật đầu cười nói: "Trước khi người trở về, Quang Minh nữ thần vừa mới liên lạc với ta. Nguyên lai nữ thần đại nhân của chúng ta, sở dĩ thất tung, hoàn toàn là vì Lôi Ân - Pháp Lôi Nhĩ này. Không, nói chính xác, là vì thần bí linh hồn."

"Cái gì?? Thần vương bệ hạ, ngài nói nữ thần thất tung là vì Lôi Ân, còn cái gì vì thần bí linh hồn nữa a?" Bạch dực vương nghe Quang Minh thần vương nói xong, trở nên thập phần hồ đồ.

"Sự tình là như thế này. Quang Minh nữ thần còn trước cả ta, đã bắt đầu tìm kiếm Thù Lị Nhã chuyển thể. Khi người phát hiện Thù Lị Nhã đã là nữ nhân của Lôi Ân thì chú ý hơn tới Lôi Ân, phát hiện ra Lôi Ân rất cổ quái

thần bí. Sau khi nữ thần và minh vương liên lạc, chứng thật Lôi Ân - Pháp Lôi Nhĩ chân chính đã chết bởi một quyển sách bọc sắt rơi vào đầu!"

Quang Minh thần vương nhìn bạch dực vương nghiêm mặt giải thích: "Cổ quái nhất là, linh hồn hiện đang chiếm cứ thân thể Lôi Ân, ngay cả minh vương cũng tra không ra lai lịch. Quang Minh nữ thần vì điều tra lai lịch thực sự của hắn, trước sau đã đi khắp đông, bắc, nam ba phương, cùng rất nhiều thần linh liên hệ, điều tra sự tình của hắn, kết quả không thu được gì cả. Hơn nữa thần linh ba phương đối với thần bí linh hồn trong cơ thể Lôi Ân không tra ra được chút manh mối nào. Hiện nay thần bí linh hồn này là một câu đố cho tất cả tứ phương thần linh chúng ta. Chư thần ba phương kia đối với thần bí linh hồn tham lam háo sắc này vô cùng hứng thú!"

"Tứ phương chư thần tra không ra lai lịch?? Có thể linh hồn trong cơ thể Lôi Ân không thuộc về thế giới chúng ta chăng? Cuối cùng ta đã hiểu được Quang Minh nữ thần vì cái gì mà thất tung, ngay cả bệ hạ cũng tìm không được."

Mỗi phương chư thần có lãnh thổ riêng, xưa nay đều không xâm phạm lẫn nhau. Ngoại trừ đại thần như Quang Minh nữ thần, cho dù Quang Minh thần vương rời khu vực của mình đi nơi khác đều bị mất thần lực. Quang Minh nữ thần đi tam phương lãnh thổ khác, Quang Minh thần vương cảm giác không được sự tồn tại của nàng, cũng là chuyện rất bình thường. Bạch dực vương nghe thần vương giải thích xong, cùng với sự nghi hoặc về linh hồn kia là sự cao hứng thập phần vì đã biết nguyên nhân thần nữ thất tung.

"Chuyện của Thù Lị Nhã đã là sự thật không thể văn hồi. Bây giờ đành phải cùng Quang Minh nữ thần điều tra lai lịch linh hồn kia. Ta lại phải tự mình đi xem rồi." Quang Minh thần vương nhìn bạch dực vương, mỉm cười nói.

"Nguyên soái, kế hoạch chúng ta muốn trừ Quách Đào, Vương Mãnh vừa mới tiến hành, hoàng thượng đột nhiên đến hoàng vệ quân đại doanh, sự tình thật sự quá xảo hợp. Ta xem hơn phân nửa là hoàng thượng nhằm vào ngài. Hôm nay hắn không chỉ có tính tình thay đổi, hơn nữa còn có thể dùng võ công, cũng không vô năng ngu ngốc như xưa. Nếu cứ như vậy đại quyền bị tước đoạt dần, sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ bị hoàng thượng và hai đảng còn lại tiêu diệt. Không bằng dốc hết tất cả tiến hành cái đại kế hoạch kia!"

Màn đêm phủ xuống, mặt thất phủ nguyên soái, Lý Nghị cùng với một bọn quan viên đang bí mật bàn luận về việc hôm nay phát sinh ở hoàng vệ quân đại doanh. Binh bộ thượng thư Triệu Vô Úy nghiêm mặt mở miệng khuyên.

"Đúng vậy nguyên soái không thể tiếp tục như vậy được. Hoàng thượng hôm nay không thể so với trước kia. Tình hình cứ tệ đi như vậy, sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ bị tiêu diệt!" Hình bộ thượng thư Kiều Vũ cùng với đám quan viên còn lại đều phụ họa.

"Được, nếu các vị hăng hái như vậy, bản soái lập tức liên lạc với đồng bọn của chúng ta. Đại kế hoạch thành công, chúng ta cùng hưởng cả phiên giang sơn!" Lý Nghị từ trên ghế cao hưng phấn đứng dậy, vung tay hô to.

"Cùng hưởng giang sơn!" Triệu Vô Úy, Kiều Vũ và quan viên đều đứng dậy phụ họa.

Cùng lúc đó, tại hoàng đế thư phòng ở Long Tường cung, Hiền phi Liễu Nhược Yên đang nhìn chăm chú những dụng cụ bói toán của mình, hai mắt dính chặt vào quả bói, tròn mắt không ngừng đảo qua đảo lại, miệng lải nhải những lời đầy nghi hoặc: "Tại sao lại như vậy? Không có khả năng a! Rõ ràng là người sống, sao có thể hiện ra là người đã chết? Hơn nữa ngôi sao chủ mệnh cũng không có??"

"Nhược Yên, ngươi nói cái gì? Quái tượng có vấn đề gì à?" Diệp Phong và hoàng hậu Hứa Lâm đứng bên cạnh Liễu Nhược Yên, nghi hoặc nhìn nàng tò mò hỏi.

"Không, không có gì, đại khái là thiên cơ bí thuật của ta có vấn đề, hiện ra quả lạ bảo là hoàng thượng ngài là người chết, thật quá giả dối!" Liễu Nhược Yên nghe hai người hỏi, chẳng biết phải giải thích như thế nào, nhìn Diệp Phong sững sờ trước mặt, đành đem mối hoài nghi trút cả lên thiên cơ bí thuật.

Người nói vô tình, người nghe hữu ý. Diệp Phong vừa nghe Liễu Nhược Yên nói, trong đầu không nhận được âm thanh lấy làm lạ. Không ngờ thuật bói toán thiên cơ bí thuật lại lợi hại như vậy, có thể bói ra Lôi Ân đã chết.

"Nhược Yên, những trò bói toán này, tin thì sẽ linh, không tin sẽ không linh. Đại khái là trẫm bình sanh không tin, cho nên bói với trẫm mất linh. Nàng không cần vì việc này mà cau mày lo lắng, trẫm không phải đang sống sững sờ trước mặt ngươi sao!" Lưu manh hoàng đế vòng tay ôm Hiền phi vào lòng, mỉm cười an ủi. Hoàng hậu cũng phụ họa khuyên giải.

Liễu Nhược Yên nghe bọn họ khuyên bảo, lộ ra nụ cười, đang định mở miệng nói, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng hô to của Tiểu Thuận tử: "Thái hậu giá đáo!"

'Trời, đại mỹ nhân ơi là đại mỹ nhân, lúc này đến đây làm gì a. Thật sự là làm trầm chậm trễ việc mở đài hoa của Nhược Yên...' sâu thẳm trong lòng lưu manh hoàng đế vang lên những tiếng lải nhải vô sỉ. Hắn nhanh chóng cùng hoàng hậu và hiền phi ra thư phòng tiếp giá, đón thái hậu vào đại sảnh.

"Hoàng thượng, ai gia nghe nói người bị nghịch thần tập kích ở hoàng vệ quân đại doanh, nhưng lại chính tay kết liễu nghịch thần. Là thật vậy chăng?" Thái hậu Lưu Khiết mặc áo dài màu tím hoa lệ đoan trang, tư thái ưu mỹ ngồi xuống cái giường dài trong đại sảnh, cặp mắt xinh đẹp nhìn Diệp Phong ôn nhu hỏi.

'Nhìn xem, rõ ràng là lời nói dối, thám thính hư thực! Một ả đàn bà đã tâm như vậy muốn cái gì? Ngàn vạn lần đừng ép trầm giết một đại mỹ nhân xinh đẹp động lòng người như người a!' Diệp Phong nhìn thái hậu Lưu Khiết xinh đẹp động lòng người, trong lòng lăm nhăm những lời câu bản, ngoài miệng a a cười nói: "Đúng vậy, nhờ có lão thần tiên dạy cho trầm thần công bảo mệnh, nếu không hôm nay e trầm sẽ không thể hồi cung rồi."

"Nga? Lại là lão thần tiên? Hoàng thượng gặp được vị lão thần tiên này, thật là có phúc khí a, không chỉ chữa lành cố tật, lại học được võ công!" Đôi mắt xinh đẹp của thái hậu Lưu Khiết gay gắt nhìn chăm chăm Diệp Phong thản nhiên nó, căn bản không tin có lão thần tiên như vừa nói. Bắt đầu từ khi nàng biết hoàng thượng có võ công, là trong lòng đã nghi hoàng thượng trước mặt này là giả.

'Lão bà nương này khẳng định bắt đầu nghi ngờ. Xem ra giải quyết xong Lý Nghị, lập tức phải đối phó nàng.' Diệp Phong nhìn Lưu Khiết âm thầm tính kế, mỉm cười nói: "Đúng vậy, trầm có thể gặp được lão thần tiên, tuyệt đối là phúc đức ba đời!"

"Không tưởng được hoàng hậu và Hiền phi trong thời gian ngắn ngủi có thể ở chung với nhau hòa hảo như vậy. Thật sự ngoài sức tưởng tượng của ai gia Tốt rồi, hoàng thượng, ai gia chính là đến thăm người. Người không có việc gì ai gia có thể yên tâm trở về." Lưu Khiết mắt thấy trong ánh mắt hoàng hậu và Hiền phi không có địch ý, trong lòng nghi hoặc, mở miệng khiêu khích một câu, rồi đứng dậy bỏ đi.

Hoàng cung bốn vị tuyệt sắc giai nhân minh tranh ám đấu đã là chuyện như cơm bữa. Hứa Lâm và Liễu Nhược Yên nghe vậy đều không để ý lời Lưu Khiết nói, ra về cung kính theo Diệp Phong hộ tống nàng rời khỏi Long Tường cung.

'Xem ra hoàng hậu và Hiền phi đã xóa bỏ hiềm khích. Chu Ngọc Long có năng lực to lớn như vậy không? Không, tuyệt đối là không có khả năng, vị hoàng thượng này nhất định có vấn đề, phải điều tra một chút ...' Lưu Khiết theo chúng cung nữ trở về. Trên đường hồi cung, nhìn lên cảnh trời đêm, nghe trong lòng có điều khó nghĩ.

"Lâm nhi, Nhược Yên, xem ra thái hậu đối với việc các nàng có thể hòa thuận ở chung thập phần ngoài ý muốn a!" ôm hai vị tuyệt sắc tiến vào phòng ngủ, trong đầu Diệp Phong nghĩ đến thái hậu xinh đẹp, sung sướng ngồi ở bên giường, trái ôm phải áp hai nàng, hắc hắc cười ngạo.

"Đây đều là hồng phúc của hoàng thượng, thần thiếp và Nhược Yên muội muội mới có thể xóa đi tị hiềm trước đây, hòa thuận ở chung!" Hoàng hậu Hứa Lâm ôn nhu, ngồi trên chân trái Diệp Phong, nhu thuận đáp nhẹ.

"Ha ha, Lâm nhi quả đúng là bảo bối tốt của trẫm. Đêm nay trẫm đầu tiên chiếm hữu Nhược Yên, sau đó sẽ xâm phạm nàng, nàng không ngại chứ?" Trên mặt Diệp Phong xuất hiện nụ cười vô sỉ. Hoàng hậu ngượng ngùng lắc đầu nói: "Đương nhiên không ngại. Hoàng thượng thân cận Nhược Yên muội muội là lần đầu, thần thiếp như thế nào lại không biết tốt xấu chứ!"

"Hoàng thượng, ngài thật là vô lại, cố ý trêu ghẹo ép hoàng hậu nói làm người ta xấu hổ ..." Hiền phi Liễu Nhược Yên, ngồi ở đùi phải Diệp Phong đùi phải, giả bộ làm nũng không chịu theo.

"Hắc hắc, ái phi tốt của trẫm, hảo mưu sĩ, hảo nữ nô, đêm nay trẫm nhất định cho nàng thừa sống thiếu chết, cùng trẫm hưởng thụ, hắc hắc ..."

Lưu manh hoàng đế tham lam háo sắc, mặt dày vô sỉ hắc hắc cười dâm, cánh tay phải thô bạo ôm hiền phi, miệng rộng nhanh chóng tiến lên như muốn mở đôi môi anh đào ra, lưỡi điên cuồng tham lam không cố kị gì đảo qua đảo lại, ma trảo cũng háo sắc sờ loạn bên trong quần dài quần dài trắng như tuyết của nàng.

Hoàng hậu Hứa Lâm thấy cảnh này, nhu thuận đứng dậy nép vào bên giường im lặng nhìn hoàng thượng sung hạnh hiền phi. Không lâu sau, lưu manh hoàng đế đem Hiền phi nương nung nửa kín nửa hở, lột sạch, lộ ra

thân hình xích lữa mềm mại trắng nõn đầy đặn, hương thơm mê người. Miệng thì tham lam nuốt lấy chiếc lưỡi thơm tho, tay trái thì vuốt ve bộ ngực sữa đầy đặn, tay phải nắn cặp mông tròn trịa, trong lòng âm ỉ đã ghiền.

"Hoàng thượng, thần thiếp sẽ hoàn toàn trở thành nữ nhân của ngài. Sau này, ngài nhớ thương yêu thần thiếp a ..."

"Yên tâm, trăm có vợ đẹp tức trí đa mưu như nàng, hận không được một ngày "làm" nàng mười lần, tám lần, như thế nào lại không "làm" nàng chứ. Đến đây, tài nữ, trăm muốn tiến vào!"

Liễu Nhược Yên then thùng nói nhỏ, lưu manh hoàng đế mặt dày trả lời, đứng dậy quỳ gối nhìn vào ... đầy hấp dẫn của nàng, đem cặp đùi đẹp để thon dài trắng nõn đặt trên vai, nhìn bộ dáng then thùng khân trương của nàng, tiêu hòa thượng càng có hứng thú dễ dàng tìm đúng mục tiêu, nương theo nụ cười dâm dật của hắn, phá quan tiến vào, làm Liễu Nhược Yên thống khổ kêu lên một tiếng. Tay ngọc đùi ngà quấn chặt lấy hắn, tùy ý hắn hưởng thụ chính mình ...

Chương 201 : Các hoài quỷ thai , viên trung khóc thanh .

Dịch: kaka27th

“Tham kiến hoàng thượng, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế. !”

“Chúng khanh bình thân !”

“Tạ, vạn tuế gia”

Vào lúc khai triều sáng sớm, bên trong Triều Long điện rực rỡ với ánh vàng và xanh của ngọc bích, văn võ bá quan người người quỳ bái. Đêm qua lưu manh hoàng đế phóng túng hưởng thụ thân thể mềm mại Hiền phi, khoái cảm phá xử mỹ nhân cực phẩm, lập tức khoát tay ra hiệu cho chúng thần bình thân.

“Có việc tấu trình, không việc bãi triều.” Ti Lễ lão thái giám cao giọng nói.

“Khải bẩm hoàng thượng, hôm qua ngài tại đại doanh của hoàng vệ binh bất ngờ bị bọn làm phản hành thích, lão thần cho rằng có âm mưu lớn, vấn đề thật không nhỏ, cũng không phải ba vị phó tướng đủ can đảm làm ra, cần phải tra xét kỹ, tìm ra kẻ chủ mưu đứng sau.”

Âm thanh mạnh mẽ của lão thái giám vừa dứt, tể tướng Hứa Sơn bước ra đầu tiên bẩm tấu. Chúng quan viên sau khi thấy ông khởi xướng, đều bước ra phụ họa theo, ý tứ hết sức rõ ràng. Triệu Cương ba người chính là thân tính Lý Nghị, bọn họ nhân cơ hội quan trọng chèn ép thế lực bè phái nguyên soái.

“Hoàng thượng, hạ thần cũng cho rằng việc này tra kỹ” Lại bộ thượng thư Lưu Đào cùng chúng quan viên theo đảng phái của thái hậu cũng lên tiếng. Có cơ hội chèn ép đối thủ, bọn họ không bao giờ bỏ qua.

“Chư vị đại nhân nói rất phải. Hoàng thượng, quả thật phải cho điều tra việc này!” Ngoài dự đoán của mọi người, nguyên soái Lý Nghị cư nhiên cùng hai phe đối lập khẩn xin đề nghị hoàng thượng điều tra việc này, làm lưu manh hoàng đế quan viên hai phe đối lập đều lấy làm kinh hãi.

“Lão già kia làm cái quỷ gì đây, theo lý thuyết lẽ tất nhiên lão phải giở trò với hai phe đối lập mới đúng!” Diệp Phong hai mắt che dấu thần sắc nhìn chằm chằm Lý Nghị, trong lòng nghi hoặc không hiểu, tùy ý cười nói: “Nếu chư vị ái khanh đều nghĩ sự tình bên trong cần điều tra, vậy việc này sẽ do tể tướng, nguyên soái dẫn hình, lại nhị bộ cùng thận trọng điều tra.”

“Vi thần tuân chỉ!” Tể tướng Hứa Sơn, nguyên soái Lý Nghị, cùng với hình, lại nhị bộ thương thư, nghe vậy cũng lĩnh mệnh. Chiêu này chính là chiêu số thường dùng của vô năng hoàng đế Chu Ngọc Long, đầu đầu nhất chính là án kiện khiến cho ba đảng cùng điều tra, bên nào tìm ra kết quả, bên đó liền định đoạt.

“Hoàng thượng, ngày nay hoàng vệ quân không có người quản lý, năm phó tướng lại có ba người mưu phản, nếu không kịp thời lựa chọn người thay thế, sợ rằng có vấn đề xảy ra!” Lại bộ thương thư Lưu Đào bước ra nhắc nhở, muốn nhân cơ hội đem hoàng vệ quân nắm vào tay.

“Hoàng thượng, Lưu đại nhân nói phải ạ, hoàng vệ quân phó tướng, hẳn là nhanh chóng chọn lựa!” Tể tướng Hứa Sơn nghe vậy bước ra phụ họa cùng với người cầm đầu bên đảng phái của thái hậu đứng ra phụ họa theo. Nguyên soái Lý Nghị vẫn đứng ở tại chỗ cũ, không có nói lời nào, có vẻ có chút dị thường.

Diệp Phong nhíu mày nhìn Lý Nghị một chút, hướng Hứa Sơn quan viên nói: “Chức vị phó tướng hoàng vệ quân, trầm đã suy nghĩ ổn thỏa, do tham tướng cầm vệ quân Diêu Lượng, tham tướng thành vệ quân Đỗ Long, tham tướng hoàng vệ quân Triệu Cường bổ sung vào chỗ trống!”

Diêu Lượng thuộc nhất đảng thái hậu, Đỗ Long thuộc nhất đảng tể tướng, Triệu Cường thuộc nhất đảng nguyên soái, ba chỗ trống do quan viên ba đảng thay thế. Hứa Sơn quan viên hai đảng nghe hoàng đế nói xong, trong lòng cao hứng, tự nhiên sẽ không phản đối.

Lý Nghị nhìn hoàng thượng từng là ngu ngốc vô năng, bây giờ lập tức đại biến, thậm chí người mang cường hãn võ công, trong lòng cười thầm, cung kính hỏi: “Hoàng thượng, ngày nay phương bắc làm phản cùng Nam Man đế quốc nhìn chăm chăm như hổ đói. Không biết hoàng thượng đã có quyết sách gì?”

Diêu Lượng, Đỗ Long, Triệu Cường ba tham tướng, toàn bộ đều là tiền cử của Liễu Nhược Yên. Ba người này đều là tướng tài không bình thường, hơn nữa là người uyển chuyển, có lòng thuần phục đế quốc, bắt đất dĩ vì hoàng thượng vô năng ngu ngốc, đành phải trà trộn bên trong tam đại sinh tồn, chờ đợi ngày xuất đầu.

‘Chờ lão tử thuần phục ba người thành tâm phúc, ta xem các người cao hứng đến cỡ nào..’ Diệp Phong ngồi ngay ngắn trên long y nhìn ba đảng quan viên phía dưới không có phản đối, trong đầu thầm đắc ý, giọng cứng

cỏi mà nói: “Quân phản loạn phương bắc nổi dậy, phần lớn là vì vua phương bắc nhiều bệnh, con cháu bất hòa tranh quyền, đoạt lợi mà tạo thành. Trẫm đã truyền lệnh cho Đông vương thống quân chinh phạt bình định. Về phần vấn đề của Nam Man đế quốc, cũng không được xem thường, trẫm quyết định phái hoàng vệ quân đi đến biên giới phương nam chặt chẽ dần trận phòng bị. Địch nhân nếu dám tới xâm lấn, tức khắc cho bọn họ biết lợi hại của Thần Châu đế quốc ta!”

‘Hừ, mặc dù người bản chất nhiều lần thay đổi, võ công cao tới đâu, cuối cùng cũng là cá mao đầu tiểu tử, phái hoàng vệ quân đi, vừa đúng ý ta.’ Nguyên soái Lý Nghị nghe vậy trong lòng mừng thầm, trên mặt không để lộ thần sắc, than thở nói: “Hoàng thượng anh minh, có hoàng vệ quân tiến vào phương nam, nhất định có thể giải quyết vấn đề nam man đế quốc!”

‘Lão ta lại cự nhiên không phản đối?’ Quan viên hai đảng phái khác, thấy hoàng thượng nói xong, Lý Nghị lập tức ứng thanh đồng ý, tất cả đều nghi hoặc nhíu mày, không thể tin được mà nhìn lão. Theo như lúc trước lão đối với sự tình thế này phải kịch liệt tranh giành, lẽ tất nhiên là muốn tự mình thống quân tới phương nam mới đúng, như thế nào lại đột nhiên buông tha chứ?

‘Tình hình có biến, lão đầu họ Lý này không bình thường. Xem ra nếu đúng như suy đoán của Nhược Yên, lão đầu kia khẳng định là không còn kiềm chế rồi!’ Diệp Phong nghe vậy trong lòng ngẫm nói thầm, mặt khác nhìn quan viên hai đảng, thản nhiên hỏi: “Nguyên soái đã đồng ý quyết sách của trẫm, chúng ái khanh còn lại có ý kiến phản đối?”

‘Lời này là mệnh lệnh, ngài là hoàng thượng, sự việc được quyết định, nguyên soái cũng đồng ý, điều này chúng ta như thế nào phản đối!’ Bọn người tể tướng Hứa Sơn cùng quan viên hai đảng phái khác, trong lòng buồn bực nói thầm, đều lắc đầu tỏ vẻ, không có ý kiến, trong trường hợp này mà phản đối. Khẳng định phiền toái, hơn nữa đối với hoàng thượng mười phần bất kính, chỉ cần mở miệng nhất định bị nguyên soái nắm lấy không tha, bọn họ cũng không muốn làm chuyện điên rồ này.

Diệp Phong thấy mọi người im lặng, lúc này lại nghe một vài quan viên bẩm báo, sau khi xử lý thỏa đáng những việc vụn vặt, thấy mọi người không có sự tình gì nữa, lập tức ý bảo Ti Lễ thái giám cao giọng bãi triều, ly khai Triều Long điện.

“A a, hôm nay nguyên soái đại nhân tựa hồ có chút khác thường” hoàng thượng trước khi rời đi, tể tướng Hứa Sơn thấy Lý Nghị đang đi ra ngoài điện, cười ha ha ẩn ý thăm dò, muốn biết vì sao lão hôm nay lại khác thường.

‘Hứa lão quý, chớ đắc ý, việc lớn của bốn soái mà thành công, người thứ nhất trừ diệt chính là ngươi!’ Lý Nghị nhìn bộ dáng cười a a trẻ con, trong lòng khó chịu thầm mắng, giả vờ thờ dài cười nói: “Hứa thừa tướng cười chê. Ta đã già, không còn khí lực cùng các người tranh quyền nữa, hết thấy thuận theo tự nhiên đi!” Nói xong, lão đầu này cũng không đợi Hứa Sơn có phản ứng kinh ngạc, nhanh chóng cất bước ra khỏi đại điện.

‘Cái lão đầu này rốt cuộc hôm nay sao lại thế này?’ Hứa Sơn cùng hai đảng quan viên quanh mình, thấy thái độ khác thường của Lý Nghị, trong đầu tràn ngập nghi vấn.

Hoàng vệ quân, nam bắc quân vụ đều được an bài thỏa đáng. Diệp Phong miệng ngâm Phiêu phiêu dục tiên, cùng thái giám Tiểu Thuận Tử phía sau, trên đường phản hồi Long Tường cung. Nếu người khác chột nghe sẽ không hiểu ẩn ý trong đó, nghĩ đại quyền đế quốc đang từng bước một hướng sát vào hắn, trong lòng vô cùng cao hứng.

“Hoàng thượng, nghe được không ? Tiếng khóc ở phía đông Tĩnh Thủy viên không có ngừng!” Thái giám Tiểu Thuận Tử, lỗ tay giật giật, dường như có nghi vấn suy nghĩ một chút, đi tới gần lưu manh hoàng đế cung kính nhắc nhở.

Đang lúc tiểu Diệp Phong sung sướng hưởng thụ, hôm nay phải lên triều sớm hoàn toàn đều do hoàng hậu cùng với Hiền phi, ngang ngạnh kéo dây, trên đường đi chột nghe tiếng khóc u oán ở Tĩnh Thủy viên. Bất quá lúc ấy nhanh chóng lên thượng triều, chưa kịp đi xem tình huống, bây giờ nghe Tiểu Thuận Tử đề tỉnh, lúc này vỗ vỗ đầu, nghiêm mặt nói: “Ngươi không đề cập chuyện này trăm đây cũng đã quên rồi, đi, đến Tĩnh Thủy viên xem chuyện gì xảy ra!”

Tĩnh Thủy viên, nếu nói trắng ra chính là nòi ở hoàng cung để nuôi dưỡng cá, diện tích chiếm không nhiều. Lầu các đình đài được xây dựng không theo quy tắc bình thường. Mặt nước trong suốt đến thấy cả đáy. Nơi có đủ mọi chủng loại kim ngư, phối hợp đoá đoá hoa sen đang hé nở, cảnh sắc hiện ra mỹ lệ mê người .

‘Ta nói, thanh âm này sao mà nghe rất quen tai, thật sự là Đức phi nương nương.’ Đi tới Tĩnh Thủy viên, thái giám Tiểu Thuận Tử nhìn thấy phía trước dưới lương đình, một thân tuyệt sắc mỹ nhân mặc cung trang lục sắc liên y trường quần, không dám lộ ra vẻ vui mừng trong lòng, “Hoàng thượng, tiếng khóc trong đình chính là của Đức phi nương nương!”

Nếu như không cảm giác quen thuộc đối với tiếng khóc, tên thái giám chết bầm này tuyệt đối không bao giờ quản tới. Nhưng Đức phi ở trong cung có địa vị cùng với thế lực của gia tộc không hề thua kém hoàng hậu với Hiền phi. Với loại sự tình này nói chủ tử phải xem mỹ nhân, đồng thời còn có thể nhân cơ hội này lấy lòng nương nương thật là việc tốt ạ, gã không thể nào bỏ qua.

‘Mẹ nó, phi tần của Chu Ngọc Long, thật sự toàn là mỹ nữ xinh đẹp. Làm hoàng đế chính là con mẹ nó gom toàn đồ tốt về tay, sở hữu lão bản đều là mỹ nhân xinh. Hắc hắc, tính toán lại, một hậu hai phi cộng thêm một thái hậu, lão tử coi như đều gặp. Chờ một chút, không đúng, mỹ nhân này hình như là ngoại sanh nữ của nguyên soái, như thế nào trong cung khóc, bị người ta khi phụ? không có khả năng a.. chẳng lẽ là cố ý..?’

Diệp Phong nhìn thấy tuyệt sắc mỹ nhân khóc trong đình, trong đầu bật tràng cười dâm đãng, đồng thời thật tò mò vì sao đức phi ở trong đình khóc, lúc này ra hiệu Tiểu Thuận Tử lưu lại bên ngoài đình chờ, tự mình chậm rãi đi tới, ha hả cười nói: “Thật rõ ràng trăm còn tưởng rằng cung nữ gặp chuyện gì ủy khuất mà khóc, nguyên lai là Đức phi nương nương xinh đẹp của trăm. Mau nói cho trăm, rốt cuộc là chuyện gì, có phải hay không có người khi phụ nàng, nói ra, trăm giải quyết cho nàng.”

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng!” Đức phi Tô Vân một thân lục trang, nghe tiếng quay đầu lại thấy hoàng thượng, lập tức đứng lên cung kính hành lễ, mắt phượng mỹ lệ mê người, chạy nhè những giọt lệ trong suốt, hiện ra dung nhan tuyệt sắc khóc càng lớn hơn nước mắt tuôn trào, phối hợp cùng đôi môi nhỏ rung rung, khiến ai nhìn thấy liền nhin không được lòng dâng lên nỗi thương tiếc, giống như một tiểu tức phụ (cô dâu nhỏ) bị ức hiếp.

“À à, là ai chọc ái phi của trăm thành ra bộ dạng khóc như thế này, thật là chẳng biết tốt xấu!” Sắc lang hoàng đế thấy Tô Vân hình dáng đau buồn đáng thương, tiến đến nâng nàng đứng lên, cười a a nói: “Ái phi mau nói cho trăm, là ai chọc giận nàng, trăm làm chủ cho nàng !”

“Hoàng thượng.. ồ... ồ” Tô Vân được hoàng thượng bước tới nâng dậy, vừa nghe hắn nói, thuận thế liền dựa vào lòng ngực hắn, khóc ô ô tựa như làm nũng, thanh âm ngọt trong trẻo cùng với thân thể mềm mại uốn éo làm nũng, nhất thời khiến cho đại sắc lang này thiếu chút nữa chịu không nổi định đương trường đè nàng xuống cười lên.

“Được rồi, được rồi, ái phi, đừng khóc nữa, là ai khi dễ nàng, nói ra trẫm thay nàng làm chủ!” Diệp Phong tay trái ôm vòng eo nhu nhuyến của Tô Vân, tay phải nhẹ nhàng giúp nàng gạt nhẹ nước mắt, miệng thì ôn nhu an ủi.

“Thần thiếp không dám nói...” Tô Vân đôi môi nhỏ cong lên, lắc đầu.

Diệp Phong kinh ngạc hỏi: “Không dám nói? Như thế nào, người khi dễ nàng rất lợi hại sao? Không sao cả, nói cho trẫm, trẫm nhất định làm chủ cho nàng!”

“A, vậy thần thiếp nói, hoàng thượng không được trách thần thiếp.” Tô Vân miệng nhỏ cong lên, ngẩng đầu nhìn hoàng thượng, mang theo ý làm nũng, bày tỏ thái độ đáng yêu.

“Hắc hắc, trẫm như thế nào nữ trách ái phi xinh đẹp mê người như nàng chứ, mau nói đi!”

“Hảo đã vậy thần thiếp nói, là...” Tô Vân nghe hoàng thượng nói là sẽ không trách phạt mình, lập tức nụ cười mê người hiện ra với vẻ vui mừng, nhẹ nhàng bên tai hoàng thượng, nói ra người khi dễ nàng. Diệp Phong nghe được kết quả trợn mắt há mồm, một trận kinh ngạc, sau đó lộ ra vẻ mặt dờ khóc dờ cười.....

Chương 202 : Tam hải cực thế, vô sĩ sắc lang, huyết tẩy hoàng thành

Thần Châu lịch, năm 9581 tháng 6, Định Đông vương Liễu Trường Hà phụng chỉ thống lĩnh mười vạn quân tiến về phương bắc thảo phạt đám loạn quân loạn đảng. Diêu Lượng, Đỗ Long, Triệu Cường ba người được thăng làm phó tướng của Hoàng vệ quân cùng Quách Đào và Vương Mạnh chia làm năm lộ thống lĩnh Hoàng vệ quân tiến tới biên cảnh ở phía nam. Mọi việc đều thực hiện theo kế hoạch của Diệp Phong và Liễu Nhượng Yên.

Muốn cho Diêu Lượng, Đỗ Long, Triệu Cường ba người tiến cung nghị sự mà không bị ba đảng phái thế lực phát hiện, căn bản là không có khả năng. Bởi vậy cái đêm ngay sau khi tuyên bố chỉ ý tại triều, Diệp Phong dẫn Tiểu Thuận Tử và Liễu Nhượng Yên ăn mặc trang phục khác để xuất cung, bí mật cùng ba người Diêu Lượng trực tiếp gặp mặt, để muốn ba tên này sẽ tận trung vì triều đình, thắng lợi tới tay, cứ y theo kế hoạch của hắn mà thực hiện.

Tể tướng Hứa Sơn từ trong thư của Hứa Lâm hoàng hậu biết được hoàng thượng muốn diệt trừ đảng phái của nguyên soái, trong lòng mừng rỡ, cũng phối hợp với những việc ghi trong thư hắng ngày gửi tới của hoàng hậu, cứ như vậy mà thực hiện. Dù trước đó ông tiến hành thăm lý Triệu Cường, nhưng không thể kết án hết được. Để tiến hành diệt trừ nguyên soái, chỉ có một cách, là chuyển hướng làm sao chỉ chứng nguyên soái mới là chủ mưu!

Theo lý thuyết, đại sự Định Đông vương lên phía bắc, hoàng vệ quân xuống phía nam đã định, Diệp Phong đứng ra phải cao hứng lắm. Nhưng mà mấy ngày nay, hắn bởi vì vấn đề của Đức phi Tô Vân mà cảm thấy vô cùng nhức đầu.

Trước tiên, Tô Vân thuở nhỏ phụ mẫu mất sớm, được Lý Nghị nguyên soái nuôi lớn, xem Lý Nghị như là sanh phụ. Diệp Phong muốn diệt trừ Lý Nghị, nếu muốn cùng nàng sinh ra cảm tình, sau này sẽ rất khó giải quyết.

Tiếp theo, Tô Vân vì hẹp hòi, luôn bắt hòa cùng hoàng hậu và Hiền phi, động một chút là chảy nước mắt làm nũng với Diệp Phong, khiến cho hắn dở khóc dở cười. Làm đau không được, làm phiền lòng cũng không xong, cái đại mỹ nhân yêu kiều này, hết lần này đến lần khác đều đề cập đến quan hệ với Lý Nghị, hắn cũng không có cách đưa nàng ta lên giường mà giờ

chòn. Còn nữa, sau khi diệt trừ Lý Nghi, lại phải an trí như thế nào cho nàng đây, Diệp Phong nghĩ mãi đến nhức cả đầu!

Cũng may là tình hình ở Nam Bắc đại lục bên kia đã đem đến cho tên gia hỏa này một vài tin vui. Bởi vì tại Nam Bắc đại lục, theo kế hoạch của hắn, đại chiến đã bộc phát toàn diện. Mạt La, Quang Minh, dục nhân, ba nước dưới sự trợ giúp của gia nông pháo của Tư Lược đoàn, phối hợp với Bạch Hồ nữ vương Nguyệt Doanh tại quốc nội của thú nhân vương quốc mà gây loạn, đánh cho liên quân thú ải liên tục bại trận phải lui về, thắng lợi đã đến rất gần!

Cự nhân vương quốc quần long vô thủ, không thể lo cho chính mình, tự nhiên sẽ không tham gia chiến trang. Còn cuộc đại chiến giữa phản nghịch với hỏa tinh linh bộ lạc của thủ lĩnh La Luân, với sự trợ giúp của Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn cũng chiếm được ưu thế. Mộng Hình có Liệt Diễm sáo trang cũng vừa vặn khác chế Huyền Băng sáo trang của thủ lĩnh thủy tinh linh, khiến cho loạn quân không thể dựa vào thần khí mà chiếm ưu thế!

Bỏ qua thế công của gia nông phó, Băng sương long kỵ sĩ Lạp Phi Nhĩ suất lĩnh long ung kỵ sĩ đoàn, trong trận đại chiến phát huy chiến lực kinh người, rất khinh khủng, không gì có thể cản được, được xem là binh đoàn mạnh nhất của Mạt La hoàng gia Tư Lược đoàn!

Liệt Diễm kỵ sĩ đoàn, Đại địa kỵ sĩ đoàn, hỏa thương xạ thủ đoàn, bạch điều xạ thủ đoàn, Lôi Đình đại đao đoàn cũng với chiến lực bất phàm mà dương danh thiên hạ. Dưới chủ ý của Diệp Phong, Liên Na và Tĩnh Hương công khai tuyên bố Mạt La đế quốc và Quang Minh đế quốc hợp làm một, tạm thời lấy cái danh rất kinh thế, Nhân Tộc liên minh.

Trừ mỹ nữ hỏa tinh linh Phi Phi, Khải Đặc, Ai Đức, Lạp Phi Nhĩ, Thụy Ân, Kiện Nã Tư, Khang Dịch, La Phi, Kiệt Khắc, Lạc Kỳ, Lôi Nặc, Lạc Tư, Cách Thụy mấy tên chủ soái của Tư Lược đoàn, toàn bộ nhận quốc tịch của Nhân Tộc liên minh, được phong là hầu tước tước vị, những thuộc hạ trọng yếu ở dưới cũng được phong tước vị tương ứng!

Cùng lúc đó, thế lực phản liên minh ở Tác La Tư đại lục, đột nhiên đối với liên minh chính phủ triển khai xâm nhập mãnh liệt. Trong nhất thời khiến cả Tác La Tư đại lục tràn ngập chiến loạn, lòng người hoang mang. Còn có việc phi thường cổ quái hơn nữa, thành viên của thế lực phản liên minh lại toàn lực tìm kiếm hạ lạc của một tên thanh niên tóc đen có tên là

Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ, thậm chí còn đưa ra mức thưởng rất cao, 5 trăm vạn kim tệ (5 triệu)!

“Hoàng thượng, ngài mau buông thần thiếp ra đi, trong cung có rất nhiều tai mắt của quan viên, bị bọn họ bắt gặp rồi đem việc này truyền ra ngoài, thần thiếp không có mặt mũi để làm người. Ngài đêm nay không phải sẽ phục dụng tráp dịch của linh châu sao? Cần nhanh giải quyết chánh sự đi!”

Đang hoàng hôn, một trăm đóa hoa tại Long Tường cung nở rộ, ở dưới đình trong cái hoa viên cảnh sắc tuyệt đẹp, Hiền phi Liễu Nhược Yên mặc bộ cung trang màu xanh biển, đầu đội vương miện trông rất thành thực, mặt mày đỏ hồng, ngượng ngùng ngồi trên đùi của lưu manh hoàng đế, mắt phượng mê ly mang theo một tia cảm kích, miệng thì nũng nịu cầu khẩn.

“Hắc hắc, hoàng hậu vẫn chưa đến, việc của linh châu cũng không cần gấp. Tất cả cung nữ và thái giám đều bị trảm cho lui xuống, trong hoa viên chỉ còn có hai người chúng ta. Ái phi nàng không cần phải mắc cỡ như vậy. Hơn nữa, nàng còn có cái quần dài đáng yêu này. Ngoan, cùng trẫm ngoạn ngoạn một chút đi!”

Cánh tay trái của Diệp Phong ôm cái eo của Hiền phi, tay phải thì đặt lên cái mông đầy đặn chỉ còn ngăn bởi lớp quần của nàng, hạ thể thì không ngừng khiêu khích hưởng thụ cảm địa của nàng, và liên tục thở ra những hơi thở thoải mái. Hắn nghe được liên chăm chú nhìn mỹ nhân mà cười dâm, cái miệng cũng bỏ qua, tấn công đôi môi anh đào, hôn nó một cái.

“Đức phi nương nương, hoàng thượng có lệnh, ai cũng không được đi vào quấy rầy!”

“Hỗn láo, người tránh ra cho ta, bốn cung hôm nay nhất định phải gặp được hoàng thượng!”

“Đức phi nương nương... Đức phi nương nương....”

Trong lúc Diệp Phong đang ôm Liễu Nhược Yên mà hưởng thụ dưới mái đình, bên ngoài vang lên tiếng khuyên can của Tiểu Thuận Tử và tiếng giận dữ của Đức phi, sau đó thì thấy Tô Vân đang vận một bộ trang phục màu vàng, miệng lầm bầm đi vào hoa viên!

‘Ài, Đức phi à Đức phi, nàng thật sự là quấy rầy trẫm mà!’ Diệp Phong nhìn mỹ nhân hay làm nũng đang tiến tới về phía mình, cảm thụ ở phía dưới Hiền phi rất khẩn trương khiến cho hắn lo lắng, trong đầu tức giận nghĩ.

“Hoàng thượng, mau buông thiếp ra, bị Đức phi thấy được, thần thiếp sẽ bị truyền ra ngoài thành là một đảng phụ....” Liễu Nhược Yên đang ngồi

trên đùi của Diệp Phong, khẩn trương lo lắng cầu xin tha thứ bên tai của hắn, lại không biết vì thân hình run rẩy vì lo lắng khiến cho đại sắc lang có được khoái cảm mãnh liệt.

“Yên tâm, có trăm ở đây, tuyệt đối sẽ không để nàng bị phát hiện!” Diệp Phong thoải mái cười xấu xa. Cái tên sắc lang này đang chơi đùa sáng khoái, căn bản không có khả năng dễ dàng buông tha mỹ nhân.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng!” Đức phi Tô Vân nhìn thấy Liễu Nhược Yên được hoàng thượng ôm vào lòng, trong lòng lửa ghét nổi lên, cái miệng thì chặt chặt vài tiếng, đi vào dưới mái đình rồi quỳ xuống bái kiến.

Tiểu Thuận Tử theo ở phía sau, cũng quỳ xuống, nhìn hoàng thượng với ánh mắt tỏ vẻ bất khả kháng. Không có biện pháp, Đức phi muốn vào, gã căn bản không dám cưỡng ngạnh ngăn cản. Phải biết rằng hoàng thượng đối với vị phi tử mỹ mạo này, mặc dù chưa có sủng hạnh, nhưng rất có hứng thú, và có ý tứ sủng ái. Nếu làm Đức phi nổi giận, sau này Đức phi đã đắc sủng, khẳng định gã sẽ không được yên thân!

“Ái phi mau đứng dậy, trăm không phải đã nói, lúc không có ngoại nhân, không cần phải đa lễ như vậy!” Diệp Phong cùng Liễu Nhược Yên đang ở trong trạng thái giao hợp, không thể đứng dậy, cho nên hắn chỉ phát tay bảo Tô Vân đứng lên.

Tô Vân không biết hoàng thượng và Hiền phi đang làm gì, thấy hoàng thượng chỉ lo ôm Hiền phi, không có như trước đứng dậy đỡ nàng, hai mắt nhất thời xuất hiện nước mắt ủy khuất, chậm rãi đứng dậy, cùng lúc liếc Hiền phi một cái, cúi đầu mà nước nức nở nói: “Hoàng thượng, ngài thật thiên vị.....”

‘Ài, xem ra hôm nay nhất định là phải thất vọng rồi.’ Diệp Phong nhìn Tô Vân với bộ dáng cúi đầu ủy khuất, mặc dù biết đây là bản lĩnh đặc biệt của nàng, nhưng cũng chỉ ý bảo Tiểu Thuận Tử lui ra, rồi nhanh chóng rời khỏi cấm địa của Hiền phi, và kéo quần lên, sau đó đến an ủi.

Vị mỹ nhân Tô Vân này đối với Diệp đại sắc lang có lực sát thương rất mạnh. Nếu muốn hắn dễ dàng bỏ qua cho mỹ nhân như thế nào, trừ khi là có cái gì lớn hơn thu hút hắn. Có thể nói, từ khi hắn gặp được Tô Vân, đã không định buông tha cho mỹ nhân này. Bất quá hắn muốn diệt trừ Lý Nghị, phải nghĩ ra yêu sách vẹn toàn, nếu không sau này không có cách nào cùng Tô Vân ở chung.

“Tốt rồi, ái phi đừng khóc nữa, trăm đổi với các nàng đều thương yêu như nhau, như thế nào lại thiên vị được!” Diệp Phong ôm Tô Vân vào sát người, bàn tay lau khô nước mắt, miệng ôn nhu an ủi.

Tô Vân thấy hoàng thượng tự an ủi mình, ủy khuất trong lòng bớt đi một ít. Trong khi ỷ ôi trong lòng ngực của hoàng thượng, liếc Liễu Nhược Yên một cái để thị uy. Nàng vẫn luôn để trong lòng đối với việc hoàng thượng thường sủng hạnh hoàng hậu và Hiền phi.

‘Không biết xấu hổ, lại dùng chiêu này để lấy lòng hoàng thượng...’ Liễu Nhược Yên thấy cái liếc mắt của Tô Vân, nhìn hoàng thượng ôm nàng ta mà nhíu mày bất mãn, trong lòng ghen ghét thì thầm, cũng liếc lại Tô Vân một cái. Nếu không phải sợ hoàng thượng phiền lòng, các nàng đã đấu đá nhau rồi, không tính toán gì sẽ gây khó cho nhau, và hai vị hoàng phi này khẳng định sẽ bắt đầu nói xấu về nhau!

“Hoàng thượng, tráp dịch của hắc bạch linh châu đã hòa tan hoàn toàn, thần thiếp đã giúp ngài chuẩn bị xong xuôi rồi.” Trong lúc hai vị hoàng phi còn đang dùng ánh mắt đấu nhau, hoàng hậu ôn nhu Hứa Lâm từ trong cung đi ra, ôn nhu bẩm báo, thấy được Đức phi liền nhíu mày, rất không cao hứng. Nàng và Liễu Nhược Yên đã hòa thuận nhau, lại còn đứng chung một chiến tuyến đối địch với Đức phi!

“Tốt, làm việc chánh sự thôi!” Diệp Phong gật đầu, buông Đức phi ra, gọi Tiểu Thuận Tử, rồi nói với tam nữ: “Nhược Yên cùng đi với trăm, Lâm nhi, Vân nhi trước tiên là tiến cung chờ đợi!”

“Hoàng thượng, ngài định đi đâu? Không thể dẫn thần thiếp đi theo sao?” Đức phi thấy hoàng thượng bỏ mình lại, muốn rời đi, chỉ mang theo Hiền phi, trong lòng không thoải mái, mở miệng kêu lên.

“Cái việc này nhất thời rất khó giải thích với ngài. Nàng cứ tiến cung cùng hoàng thượng mà chờ đợi, trăm khi về sẽ kể lại cho nàng!” Diệp Phong mỉm cười vuốt ve cái mặt của Đức phi, rồi nháy mắt cho Liễu Nhược Yên một cái, cùng nàng và Tiểu Thuận Tử rời khỏi Long Tường cung, chạy đến mật đạo xuất cung.

Diệp Phong muốn mượn lực lượng của hắc bạch linh châu, đem Thiên Địa Chí Tôn công tăng lên tầng thứ tám. Theo bảo điển ghi lại, lần này sẽ có nguy hiểm rất nhiều, hẳn phải tìm một địa điểm bí mật, cho nên khi đến mật đạo, chỉ do Liễu Nhược Yên và Tiểu Thuận Tử thủ cửa giúp hẩn!

Hoàng hôn qua đi, màn đêm phủ xuống, tại phủ nguyên soái, Lý Nghị đang chấp tay đứng, nhìn bóng đêm ở hoàng cung, mắt lóe một tia quang mang, xoay người, hỏi một trung niên anh tuấn bất phàm, trong một bộ y phục màu đen: “Tiết cung chủ, ngài đã chuẩn bị tốt chưa?”

“Mọi việc đã sẵn sàng, chỉ chờ nguyên soái hạ lệnh, lập tức sẽ tiến nhập hoàng cung mà lấy đầu của Chu Ngọc Long!” Hắc y trung niên tay đang vuốt ve bộ râu ngắn, mỉm cười trả lời.

“Tốt, tối nay chúng ta sẽ huyết tẩy Hoàng thành, tiêu diệt tất cả chương ngại!” Lý Nghị nhìn về phía hoàng cung mà nói lớn với sự cao hứng.

Chương 203 : Cung đình đại loạn , ma cung cung chủ , thiên ky lão nhân

Chu Ngọc Long lúc còn sống có chỉ thị đào thông một mật đạo bí mật. Nó nằm ở phía sau Long Tường cung, nhìn bên ngoài như một hòn non bộ ở giữa. Sau khi Diệp Phong tiến vào mật đạo, Liễu Nhược Yên liền lệnh Tiểu Thuận Tử đi xung quanh dò xét, chính mình thủ vệ tại trong hòn non bộ, đích thân bảo vệ an toàn cho hoàng thượng vận công.

Vừa tiến vào đại sảnh Long Tường cung hoàng hậu Hứa lâm cùng Đức phi Tô Vân chờ hoàng thượng quay về. Lúc đó cả hai đều mang vẻ mặt pha ánh mắt không tốt, nhìn ra là cái liếc mắt bất hoà, rồi mở miệng hình thành cục diện tranh chấp.

Thời gian bây giờ đã dần vào đêm khuya, như thường lệ đã là thời khắc hoàng cung rất yên lặng, nhưng mà, trộm trộm tiếng la to chém giết đột nhiên xuất hiện, làm phá đi cục diện an tĩnh, khiến người trong cung nghe tiếng mà kinh hãi!

“Sao lại thế này”Hứa Lâm cùng Tô Vân, trước sau đứng dậy, đi ra đại sảnh hướng thái giám hỏi. Đáng tiếc thái giám đối với sự tình bên ngoài cũng không biết chuyện gì, tuyệt nhiên không thể trả lời các nàng, đành phải chạy tới xem xét.

Từ Nghi cung chính phòng, ngồi ngay ngắn trên giường nhỏ, tư thái đẹp đẽ là Thái hậu Lưu Khiết, nghe âm thanh chém giết, lộ ra một tia tiểu ý nhàn nhạt nói: “xem ra ta đoán đúng, Lý Nghị điều động quân dự phòng, mời tới một lượng lớn cao thủ giang hồ, quả nhiên là muốn mưu phản.”

“Lạc lạc, tử tử bảo muội nhanh chóng dẫn người tới hoàng cung, nguyên lai là vì việc này.” Mặc áo lụa màu đen liền quần dài, tướng mạo vóc dáng cùng Lưu Khiết gần như giống nhau đều là mỹ nhân thành thực, ngồi trên ghế, tay ngọc vuốt mái tóc dài bên trái áp sát ở sau tai, mắt hạnh xinh đẹp nhìn Lưu Khiết nhẹ nhàng cười duyên, tư thế lả lướt, phong tình vạn chủng.

“Ài, nếu không phải sự tình quan trọng to lớn, ta cũng sẽ không làm phiền giáo chủ muội muội ngàn dặm xa xôi tới hoàng cung hỗ trợ a.” Lưu Khiết nhẹ giữ váy dài màu xanh nhạt, nhìn mỹ nhân trang phục đen lắc đầu cảm khái.

“Tỷ, chúng ta đúng là thân tỷ muội, tỷ cùng muội đừng khách khí như vậy, cảm giác rất lạ.” Hắc trang mỹ nhân nhìn Lưu Khiết mỉm cười nói, lúc

này trong sảnh không có người lạ, nếu là có người ở đây lúc này, nghe nàng nói xong, khẳng định phải chấn động. Thái hậu Lưu Khiết quả thật có một muội muội sinh đôi tên là Lưu Vũ Phi. Căn cứ tương truyền, muội muội sinh ra chưa đến một năm liền mắc bệnh mà chết, bây giờ hắc trang mỹ nhân tự xưng là thân muội của Lưu Khiết, sự thực to lớn này làm người ta ngoài ý liệu.

“Vũ Phi, người cũng không còn nhỏ nữa như thế nào lại chẳng biết nặng nhẹ vậy hôm nay không thể so với trước kia. Thân phận ta và người nếu là bị người ngoài biết, khẳng định có thể làm thiên hạ đại loạn, sau này nhớ lấy việc này không thể đề cập.” Trong ánh mắt Lưu Khiết mang theo sự yêu thương, nhìn hắc trang mỹ nhân nghiêm mặt nhắc nhở. Lưu Vũ Phi đích thực là muội muội thân sinh của nàng.

“Yên tâm đi, thái hậu là tỷ tỷ của ta, muội muội người như thế lại chẳng biết nặng nhẹ sao? Trong khi ta nói chuyện, người trong thiên hạ có thể nghe lén vẫn chưa có sinh ra.” Hắc trang mỹ nhân, cũng chính là Lưu Vũ Phi, nhìn Lưu Khiết tự tin nói: “Tỷ, nghe nói gần đây Chu Ngọc Long tính tình biến đổi lớn, cố hết sức thâm tóm quyền lực, với lại còn lĩnh hội võ công. Tỷ vì sao không thừa dịp Lý Nghị mưu phản tạo một cơ hội mang hắc diệt trừ?”

“Hoàng thượng bắt đầu từ lần trước trộm ra biên trở về, quả thật giống như người thay đổi lột xác. Ta vẫn hoài nghi hắc là giả mạo.” Lưu Khiết trầm tư ứng thanh.

“Giả mạo hoàng thượng?” Lưu Vũ Phi nghe vậy thoáng kinh ngạc, ngẫm nghĩ, rồi nói: “Tỷ, vô luận hoàng thượng này là giả hay thật, với hành vi của hắc bây giờ, sau này đối với người nhất định bất lợi. Không bằng muội muội giúp người giết trừ hắc nha?”

“Không được, hoàng thượng không có con cái, hơn nữa trong hoàng thất cũng chỉ có hắc là nam nhân duy nhất, lấy tình thế đế quốc hôm nay, nếu hắc chết, không có người kế thừa ngôi vị, quần long vô chủ, thiên hạ nhất định đại loạn, lúc đó đối với ta càng thêm bất lợi.” Lưu Khiết lắc đầu nói, không tiếp tục cùng muội thảo luận đề tài này, yêu cầu nàng mang cái khăn đen che mặt lại, rồi hướng ra ngoài quát: “Lí công công!”

“Lão nô tham kiến thái hậu” Lão thái giám Lí công công là tâm phúc của thái hậu, nghe tiếng đi vào đại sảnh, cung kính thi lễ.

“Tình huống bên ngoài như thế nào rồi?” Lưu Khiết nghiêm mặt hỏi, Lí công công đáp: “Bẩm thái hậu, hết thấy đều như tính toán của người mà tiến hành.”

“Ân, rất tốt.” Lưu Khiết hài lòng gật đầu, hạ lệnh nói: “Người phái người đi thông tri cho thống lĩnh cấm vệ quân Lưu Mãnh, lập tức hành động”

“Vâng!” Lí công công nghe tiếng lĩnh mệnh, lui khỏi chính phòng.

Một lượng lớn quân dự bị quốc gia từ mật đạo phủ Nguyên soái chen chúc xuất hiện, xông ra đường cái, không ngừng nhằm đến hoàng cung, người cản trở trên đường điên cuồng bị chém giết, hoàn toàn nhiễu loạn để đồ bình thường nhìn như tưởng tình hình tốt, trong lúc nhất thời đã có một lượng lớn nhân mã, không ai được yên ổn, dân chúng vô tội làm cho khiếp sợ phải đóng cửa trong nhà, sợ bị liên lụy.

“Nương nương.....nương nương...không tốt rồi.....quân dự bị tạo phản rồi...đang ở trong cung giết hại nơi nơi...” Canh phòng hòng non bộ sau Long Tường cung, Tiểu Thuận Tử nghe tiếng đi dò xét tình huống, lo lắng chạy đến trước mặt Liễu Nhược Yên, khẩn trương bẩm báo.

“Quân dự bị? Không nghĩ tới Lý Nghị như vậy nhịn không được rồi. Xem ra hôm nay để đồ thế nào cũng phải dâng lên một phen tinh phong huyết vũ...” Liễu Nhược Yên bắt đầu nghe được âm thanh chém giết, thì mờ mờ đoán ra kết quả, nghe Tiểu Thuận Tử bẩm báo xong, lắc đầu cảm khái.

“Nương nương, hoàng thượng giữa lúc đang bế quan, lúc này quân dự bị làm loạn, chúng ta nên làm gì bây giờ?” Tiểu Thuận Tử lo lắng hỏi.

Liễu Nhược Yên mỉm cười dặn dò nói: “không cần kinh hoàng, để đồ không phải nơi chỉ có duy nhất thế lực Lý Nghị, ngoài ra hai thế lực nhất định không cho phép bị lão ta tàn sát bừa bãi không kiêng kị. Người trước tiên đi mời hoàng hậu đến đây, chú ý đừng làm cho Đức phi cùng đi theo.”

“Vâng!” Tiểu Thuận Tử nghe vậy nghĩ đến để đồ hai thế lực lớn khác, trong lòng hơi thoải mái, lên tiếng trả lời mệnh lệnh vội vã đi tìm hoàng hậu.

Quân dự bị xông vào hoàng cung, vô luận thái giám, cung nữ hay vệ binh tất cả đều không buông tha, không bao lâu thì cuộc chém giết đã đến trung tâm khu vực của Long Tường cung, làm thái giám, cung nữ khóc cha kêu mẹ, hoảng sợ vạn phần, khắp nơi chạy trốn.

“Những tên hỗn đản này, lại dám cả gan xông vào hoàng cung làm xằng làm bậy, chẳng lẽ không sợ hoàng thượng chu di cửu tộc các người sao?” Cùng hoàng hậu sóng vai đứng ở cửa Long Tường cung Đức phi Tô Vân chỉ vào binh tướng quân hậu bị vây quanh trước mặt, phần nộ yêu kiều quát.

“Cái này...Đức phi nương nương, chúng tôi là nghe mệnh lệnh từ Nguyên soái mà làm việc, thỉnh cầu người đừng gây khó xử, cho phép chúng tôi tiến vào...” Một gã tướng quân cung kính nhìn Tô Vân bẩm báo.

“Cái gì? Cứu cứu bảo các người tới? người, người...” Tô Vân lại ngây ra, vừa nghe lời này cũng hiểu được là ý tứ gì, cứu cứu của nàng đã mưu phản rồi.

“Hừ, nhìn trang phục của binh tướng, sự tình đã xảy ra vừa liếc mắt đã biết như vậy, làm gì phải giả bộ ra vẻ giết mình!” Hoàng hậu nhìn dự bị quân cùng ánh mắt kinh ngạc của Tô Vân, trong lòng lo lắng đồng thời ngoài miệng khinh bỉ hừ lạnh.

“Người..người..” Tô Vân đối mặt với loại tình huống trước mắt này, nghe xong câu nói của Hứa Lâm, hoàn toàn không có lời phản bác, trong lúc nhất thời xấu hổ nhìn Hứa Lâm, chẳng biết nên nói cái gì tốt.

“Hoàng hậu, người hay là nhanh chóng cùng Đức phi nương nương tránh đi cùng một chỗ, nếu không đừng trách thần đòi xử với người không khách khí!” Thành viên chấp hành nhiệm vụ hôm nay, đều là người của Lý Nghị, đối với Tô Vân bọn họ lễ độ cung kính, đối với hoàng hậu lại không một điểm nề mặt mũi.

“Hỗn láo, hoàng hậu thân là mẫu nghi thiên hạ, các người lại dám đối với nàng bất kính, quả thực đại nghịch bất đạo. Bảo chúng ta rời đi, lẽ nào còn nghĩ đi vào giết vua sao?” Tô Vân nhìn thấu mục đích này của binh tướng, che ở trước người hoàng hậu, chỉ vào bọn chúng phần nộ quát, không có ý tránh đi. Vô luận hoàng thượng cùng nàng chưa thật sự là phu thê, hoàng thượng vẫn là trượng phu của nàng, đây là sự tình cả nước đều biết. Nếu hoàng thượng bị hại, nàng há không phải là cả đời thủ hoát (quả phụ) sao?

Binh tướng dự bị quân trong thấy Tô Vân cố chấp như thế phòng thủ trước cửa làm cho bọn họ không thể đi qua, nhất thời sững sốt ở tại chỗ chẳng biết làm như thế nào cho tốt. Gặp Đức phi nương nương do Nguyên soái nuôi dưỡng lớn lên ai cũng không muốn làm mất lòng quá.

“Vân nhi, người tránh ra!” Chính là lúc hai bên binh tướng trong lòng khó xử, nguyên soái Lý Nghị thúc ngựa dẫn theo một đội binh tướng chạy tới, nhìn Tô Vân nghiêm mặt bảo.

“Cửu cửu, người như thế nào có thể mang binh tấn công hoàng cung. Đây là đại nghịch bất đạo, là tội lớn tru di cửu tộc đó!” Tô Vân hai mắt rung rung nhìn cửu cửu của nàng, thì thào hỏi.

“Hừ, hoàng thượng từ sau khi ra biển hồi cung, liền khắp nơi đả kích ta, rõ ràng là muốn diệt trừ Lý gia chúng ta. Vân nhi, người ngẫm lại hẳn đối đãi như thế nào với hoàng hậu và Hiền phi, còn đối với người sao?” Lý Nghị cười ngựa dừng bước, khinh thường hừ nhẹ, “Vân nhi, nghe lời lui qua một bên đi!”

Tô Vân nghe xong lời Lý Nghị, nghĩ đến Hoàng thượng gần đây đối với mình thái độ khi nóng khi lạnh, không nhịn được cúi đầu nước mắt trào ra, giữa hai bên chiến tuyến, bồn chồn trong lòng không thể quyết định.

“Nguyên soái, không cần để Đức phi nương nương khó xử nữa, hoàng thượng căn bản không có tại Long Tường cung.” Âm thanh trong trẻo cùng nhắc nhở vang lên, chỉ thấy ở bên trong Long tường cung Hứa Lâm và Tô Vân, thì đột nhiên lóe ra một đạo bóng đen, trong nháy mắt đứng ở bên phải khoái mã của Lý Nghị, sau đó hơn trăm tên cùng hắc trang phục giống nhau đều là hắc y nhân bịt mặt, trước sau từ Long Tường cung thoát ra, dừng lại ngay trước Lý Nghị.

“Vân nhi, nói cho ta biết , hoàng thượng trốn tại địa phương nào!” Lý Nghị nhìn Tô Vân nhíu mày hỏi

“Ta không biết....” Tô Vân vui mừng lắc đầu đáp, nàng thực không biết hoàng thượng đến nơi nào.

Lý Nghị nghe vậy nhìn Tô Vân lắc đầu, nhìn Hứa Lâm, quát tháo ra lệnh: “Bắt hoàng hậu lại cho ta, ả nhất định biết hoàng thượng trốn ở nơi nào!”

Bắt Hoàng hậu nhu nhược tay trái gà không chặt, đối với quân dự bị việc này là dễ dàng, mệnh lệnh nguyên soái vừa ra, lập tức có một tướng lãnh kêu mấy binh lính nhằm hướng hoàng hậu.

“Ha ha ha, không nghĩ tới đường đường là nguyên soái đế quốc, cùng cung chủ Ma cung lại có thể cả một người đàn bà nhu nhược đều không buông tha, việc này nếu là truyền ra ngoài, nhị vị e rằng sẽ lưu danh thiên cổ a!”

Một trận tiếng cười già nua vang dội nổi lên, bạch mang chợt lóe trước người hoàng hậu, tướng lĩnh và vài tên binh lính đang phóng tới nàng, nhất thời cùng ngâm lên đau đớn, bay ngược trở lại, rơi xuống đất.

“Không nghĩ tới, từ xưa đến nay không màng thế sự như Thiên cơ lão nhân, cũng sẽ lại quản lí tranh đấu cung đình này, thậm chí còn học theo miệng lưỡi sắc bén của trẻ con đường phố.”

Bạch mang biến mất, một gã mi trắng bệch, diện mục hiền lành, là lão nhân áo bào tro, tay vuốt râu trắng dài, xuất hiện trước mắt mọi người. Hắc y nhân bịt mặt đứng bên phải Lý Nghị, nhìn lão nhân áo bào tro khinh thường cười lạnh.

Chương 204 : Chánh , tà , ma , hỗn loạn đại chiến

“Nghe nói Thiên cơ cung chủ Sở Thần Phong, xưa nay không màng thế sự, giờ lại hà cố làm gây rối. Nếu như bây giờ người rời khỏi, bốn soái có thể bắt kẻ hành vi người vừa mới làm, cho phép người li khai.” Lý Nghị cười ngửa nhíu mày nhìn Thiên cơ cung chủ đột nhiên xuất hiện, nghiêm mặt nói.

“Đa tạ ý tốt của Lý nguyên soái, bất quá sự tình của ngày hôm nay, lão phu nhất định không thể không đếm xỉa đến. Nguyên soái nếu là tin tưởng thiên ý, mau thù hồi mệnh lệnh, chủ động hướng về hoàng thượng nhận tội. Nếu không chắc chắn có thể liên quan đến toàn gia tộc!” Thiên cơ cung chủ Sở Thần Phong dường như có ý khuyên bảo.

Bây giờ trong hoàng cung nơi nơi đều là binh tướng quân dự bị, nếu muốn truy tìm hoàng thượng cùng thái hậu, có thể nói là nằm trong tầm tay. Chỉ cần binh bộ thượng thư Chu Cường bên kia giải quyết xong Hứa Sơn, mang Thần châu đế quốc sửa thành thiên hạ của Lý thị, nghe Sở Thần Phong nói xong, trách hấn trong lòng không biết điều, cười lạnh không nói.

Đứng ở bên phải Lý Nghị là ma cung cung chủ Mộ Dung Vô Cực, thì cười ha hả nói: “Thiên cơ lão quỷ, người lúc này không cần bận tiếng đe dọa, hoàng cung hôm nay nơi nơi đều là người của bọn ta, người cho dù có mạnh lại bội phản, cũng không có khả năng xoay chuyển càn khôn.”

“Mộ Dung cung chủ, người cho rằng người mang bí danh Tiết Trường Không liền có thể che được tai mắt thiên hạ, không bị phát hiện? Người thực sự là quá tự đại, thật quá xem thường các thế lực khác rồi.” Sở Thần Phong đối mặt với sự bất kính của Mộ Dung Vô Cực, vẫn bảo trì nụ cười hiền hòa.

“Mộ Dung cung chủ, đừng cùng hấn nói lời vô ích, mau bắt lấy hoàng hậu tra hỏi hoàng thượng ẩn ở nơi nào.” Lý Nghị nhỏ giọng nhắc nhở Mộ Dung Vô Cực.

“Thiên cơ lão quỷ, hôm nay bốn cung chủ sẽ tự mình lĩnh giáo thực lực của người” Mộ Dung Vô Cực nghe xong lời nhắc nhở của Lý Nghị, dùng ánh mắt hướng về kẻ dưới tay, quát nhẹ một tiếng, phi thân bay lên, trên không bỏ chưởng xuống, nhắm Sở Thần Phong tấn công. Mọi người còn lại

trong ma cung nhìn cung chủ động thủ, cũng thuận theo hướng về phía hoàng hậu, muốn vây lấy bắt sống.

“Lạc lạc, lạc, diệt thể ma cung ưa thích lấy nhiều bắt nạt ít đích thực quả nhiên đồn đại không sai. Nhiều người như vậy ức hiếp một người trói gà không chặt như hoàng hậu nương nương đây, các người thực không biết thương hương tiếc ngọc. Nghe nói mấy năm gần đây, Thiên cơ cung sinh ra không ít nhân tài, vì sao nơi này lại chỉ có mình sở cung chủ? Cũng không cho là lão nhân này là lãnh tụ chúng bạch đạo ấy mà đang chơi âm mưu ư?”

Trận trận tiếng cười duyên xinh tươi động lòng người vang lên, thái hậu Lưu Khiết cùng muội muội sinh đôi Lưu Vũ Phi, dùng khăn đen che mặt, mặc váy lụa đen liền quần dài, bay bổng bồng bềnh hạ xuống trên tường bên phải hoàng hậu, nhìn mọi người phía dưới lạc lạc cười duyên, đối với Mộ Dung Vô Cực và Sở Thần Phong đều thập phần khinh thường.

“ngươi là người phương nào?” Mộ Dung Vô Cực cùng Sở Thần Phong mắt thấy tư thái mê người của nữ tử che mặt đột nhiên xuất hiện, đều nhíu mày lui về chỗ cũ, người trước quát nhẹ hỏi, người sau cũng rất làm tò mò.

“Ha ha...Mộ Dung Vô Cực, ngay cả giáo chủ chúng ta đi tới đế đô, ngươi cũng không biết. Dựa vào tính cảnh giác này, ngươi cũng dám lại có thể cùng nguyên soái đốt nát mưu toan phản nghịch, quả nhiên buồn cười tột cùng.”

Một trận âm trầm cười to truyền đến, bốn gã mặc trang phục xám, lão nhân đầu bạc trên lưng khoác áo tơi màu xanh biếc, trong tay cầm đao, thương, kiếm mang theo một đám người bịt mặt cầm kiếm, từ xung quanh hiện ra. Cầm đầu là bốn lão già, phân biệt đứng ở hai bên tả hữu Lưu Vũ Phi.

“Hừ, hóa ra là u hồn minh quỷ tứ pháp vương của Cửu U giáo, bốn lão già các người vẫn còn sống lâu, sống đến bây giờ còn chưa chết!” Mọi người ở đây đã thấy bốn lão già cùng bốn người bịt mặt mặc lục trang trên ngực phải có kí hiệu bộ xương khô, lập tức biết ngay thân phận của bọn họ. Mộ Dung Vô Cực nhăn trán nhíu mày, trong lòng rung động, nhìn dáng vẻ mê người của Lưu Vũ Phi, cười lạnh nói: “không nghĩ tới giáo chủ của Cửu U tà giáo thế lực đệ nhất giang hồ Thần châu lại trẻ tuổi như vậy, nhưng lại là hạng nữ lưu, xem ra Cửu U tà giáo nhất định đi xuống dốc rồi.”

“Từ lâu nghe ma cung cung chủ Mộ Dung Vô Cực cuồng ngạo tự đại, không coi ai ra gì. Hôm nay vừa thấy quả nhiên người cũng như tên.” Lưu

Vũ Phi hai mắt nhìn chăm chăm Mộ Dung Vô Cực, trong miệng nhàn nhạt cười lạnh: “đáng tiếc, cái loại người này thông thường đều biết không có kết cục tốt lành!”

Mộ Dung Vô Cực nghe vậy hừ lạnh một tiếng, quay về phía Lý Nghị nhỏ giọng nói: “Lý nguyên soái, tình huống có biến, trước tiên bên này do ta ứng phó, người nhanh đi điều thêm binh tướng tới, thuận tiện liền hỏi thăm tình huống bên kia của Chu thượng thư.”

Tà đạo thủ lĩnh Cửu U tà giáo, cùng chính đạo thủ lĩnh Thiên cơ cung đồng thời nhúng tay, Lý Nghị cho dù có sự giúp đỡ của mười lăm vạn đại quân, cũng không dám khinh thường đám cao thủ giang hồ này. Đối mặt với tình huống đột phát này trước mắt, không cần Mộ Dung Vô Cực nói, lão cũng đã nhận thức tình huống có biến. Bởi vậy Mộ Dung Vô Cực vừa nói ra, vị nguyên soái đại nhân này lập tức quát ra lệnh binh tướng xung quanh tiến lên giết địch, kêu vài tên tâm phúc cười ngửa xoay người, muốn rời đi điều động tập hợp binh tướng, thuận tiện làm rõ ràng địch quân còn có bao nhiêu người.

Thiên cơ cung chủ Sở Thần Phong cùng với Lưu Vũ Phi và bọn người ta giáo nhìn Lý Nghị rời đi, đều không đuổi theo. Người trước ung dung tiêu sái vượt râu đứng ở phía trước hoàng hậu và Đức phi, chúng nhân tà giáo chủ động tiếp cận binh tướng dự bị quân. Lưu Vũ Phi tự mình vung hắc ty trường lăng, đánh trả Mộ Dung Vô Cực. Một tràng chém giết nhất thời bộc phát.

“Cửu cửu..” Đức phi Tô Vân hai mắt rơi lệ, nhìn bóng lưng cửu cửu cười ngửa đi xa, đau khổ quy gối trên mặt đất. Đối với tương lai tràn ngập sự thất vọng. Trận nổi loạn này vô luận kết quả thế nào, vận mệnh của nàng đều không thể có kết cục tốt đẹp. Lý Nghị thành công, hoàng thượng chết, nàng trở thành quả phụ. Lý Nghị thất bại, nàng làm không tốt cũng bị liên lụy, hoàng thượng sợ rằng cả đời sẽ đều không đề ý tới nàng.

Hoàng hậu Hứa Lâm đứng ở bên cạnh, đối với Tô Vân vừa mới hành động cực lực bảo vệ nàng và hoàng thượng, rất làm cảm kích, giờ nhìn thấy Tô Vân bất lực quỳ xuống đất hình dáng khóc lóc, trong lòng thập phần không đành lòng, muốn khích lệ nàng, nhưng lại chẳng biết nói gì cho tốt, vừa định nâng đứng dậy, lại đột nhiên thái hậu Lưu Khiết cùng vài ba mươi tên hộ vệ, từ bên trong Long Tường cung đi ra.

“Hoàng hậu, tình huống khẩn cấp, hoàng thượng ở đâu, mau nói cho ai gia biết” Lưu Khiết từ cửa sau Long Tường cung tiến vào, chỉ thị hộ vệ tìm kiếm không có phát hiện tung tích của hoàng thượng, trong lòng nghi hoặc, đành phải vội đến trước mặt Hứa Lâm gần đây rất được hoàng thượng sủng hạnh

‘Hoàng thượng bế quan, trước từng nói tuyệt đối không được quấy rầy, nếu không tính mệnh sẽ nguy hiểm..’ Hứa Lâm nhìn Lưu Khiết đi tới, trong đầu nghĩ tới cảnh cáo của hoàng thượng trước đây, lại nghĩ đến mối quan hệ giữa thái hậu và hoàng thượng lúc này, lập tức lắc đầu nói: “Hoàng thượng cùng Hiền phi vừa rời đi, nói là có sự tình trọng yếu, thần thiếp không dám hỏi nhiều, cũng không biết bọn họ ở nơi nào!”

“Cái này cũng được ư, có sự tình gì còn quan trọng hơn là dẹp loạn ư? Hẳn chẳng lẽ nhìn không thấy trong cung đã đại loạn sao?” Lưu Khiết nghe Hứa Lâm nói xong, nhìn bên ngoài Long Tường cung chém giết rất hỗn loạn, bất mãn lắc đầu cảm khái. Đối với lời nói của Hứa Lâm vẫn chưa tin hoàn toàn, trong lời nói có ý nhắc nhở nàng tình huống khẩn cấp, mau nói sự thật.

Đáng tiếc, Hứa Lâm cũng không quá tin nàng, sợ nàng nhân cơ hội mưu hại hoàng thượng, xác định quyết tâm theo hoàng thượng phân phó, không mang nơi hoàng thượng trú ẩn nói cho bất luận kẻ nào.

“Khải bẩm thái hậu, tại phủ tể tướng bị phản quân mãnh liệt tập kích, đột nhiên xuất hiện một đám cao thủ của Thiên cơ cung, tể tướng đại nhân hiện giờ đã thoát hiểm, thống lĩnh thành vệ quân Hứa Chí Dương đang dẫn quân đội giao chiến với phản quân trong thành. Do phản quân chiếm lĩnh bốn cổng thành, nên giờ phút này cấm vệ quân đang công thành.”

Nhằm lúc Lưu Khiết và Hứa Lâm trong lòng suy nghĩ, tâm phúc của Lưu Khiết là thái giám Lí công công, theo sau là vài tên hộ vệ, từ cửa sau Long Tường cung, cung kính hướng tới thái hậu bẩm báo.

Lưu Khiết nghe Hứa Sơn không bị giết, trong lòng thầm than một tiếng đáng tiếc, gạt đầu phân phó Lí công công tìm hiểu thêm tin tức, rồi nói với Hứa Lâm và Đức phi: “Nơi này đang đánh nhau, thập phần nguy hiểm, hai người cùng ai gia cùng rời đi.”

“Tạ ơn thái hậu, thần thiếp muốn ở lại chỗ này chờ hoàng thượng.” Hứa Lâm nhìn Tô Vân đang khóc, không muốn cùng đi với thái hậu, lắc đầu cự

tuyệt. Tô Vân giữa lúc trong lòng thương tâm, hoàn toàn không chú ý tới Lưu Khiết nói.

Lưu Khiết nói ra đề nghị như vậy, cũng là do thuận miệng khách sao, sống chết của hoàng hậu hay Đức phi, nàng mới không muốn để ý tới. Nếu nhị nữ chết, ngày sau đối với nàng ắt phải có lợi, bởi vậy nàng nhìn thấy Hứa Lâm cự tuyệt, Tô Vân không nói lời nào, lập tức xoay người mang hộ vệ rời đi, không muốn lưu lại loại chỗ nguy hiểm. Nàng cùng Cửu U tà giáo có quan hệ mật thiết, không muốn bị bắt luận kẻ nào biết tới.

“Ài, hậu cung của Thần Châu thực không phải nơi tốt lành. Nha đầu Nhược Yên, quanh năm ở chỗ này, chắc là chịu không ít bắt nạt.” Bảo hộ phía trước người hoàng hậu là thiên cơ lão nhân Sở Thần Phong, mang toàn bộ đối đáp giữa hoàng hậu và thái hậu lọt vào trong tai, trong đầu rất là bùi ngùi ái đồ.

Chiều theo đúng Lí công công mà bẩm báo, giờ phút này đế đô đã hoàn toàn bị chìm đắm chiến trường nổi loạn, dân chúng khóc cha kêu mẹ, binh tương quát tháo chém giết nổi lên tứ phía, chỉ thấy đế đô bên trong chém giết, bên ngoài điên cuồng công thành, phối hợp thiêu đốt phòng ốc gây nên hùng hùng cháy lớn, khiến tình cảnh này có vẻ càng thêm hỗn loạn.

“Chu thượng thư, tình hình Hứa Sơn bên kia sao rồi?” Lý Nghị trên đường thuận lợi đuổi tới bên ngoài cửa cung vừa vặn gặp binh bộ thượng thư Chu Cường đi tới, lo lắng mở miệng hỏi.

Chu Cường vội vã, mồ hôi đầy mặt, nhìn thấy Lý Nghị, tức khắc như nhìn thấy một loại người đáng tin tưởng, mang tình huống trong ngoài thành, toàn bộ nói cho Lý Nghị.

“Đáng giận, không nghĩ tới lại bị Thiên cơ cung làm rối loạn hư một bước kế hoạch lâu dài.” Lý Nghị nghe nói cao thủ Thiên cơ cứu Hứa Sơn, thành vệ quân và cấm vệ quân lại nhanh chóng xuất hiện phản công, trong lòng vừa sợ vừa giận, sợ hãi cùng bất an bắt đầu mạnh mẽ trong đầu, vừa nghĩ vừa mở miệng phân phó Chu Cường đi tập hợp tất cả binh tướng, lui giữ hoàng cung, tránh bị thành vệ quân và cấm vệ quân hai mặt giáp công.

Đại kế nổi loạn đã triển khai, lúc này trước mắt liền xuất hiện nan đề lớn nữa, Lý Nghị cũng không còn gì để lui, cần phải đơn độc đưa ra nhất trí, triệt để nắm lấy hoàng cung, dùng hoàng thượng và thái hậu để uy hiếp, lại tiếp tục phối hợp trên âm mưu từ trước hợp tác với nam man đế quốc, mang đại quyền Thần Châu thu tóm vào tay.

So sánh với hỗn chiến đại chiến trong ngoài đế đô, trong hoàng cung hỗn chiến loại nhỏ vẫn duy trì như trước, hơn nữa bên ngoài cung mức độ kịch liệt không giảm chút nào, nhất là chương ảnh bay lượn của Mộ Dung Vô Cực, cùng dải lụa bay vút của Lưu Vũ Phi. Hai người mặc dù đều chưa xuất toàn lực, nhưng vẫn cứ đánh cho tàn ảnh liên tục, phá liên tục. Nhưng mà lúc này ở phía chân trời, lại có một biến hóa làm tất cả mọi người chú ý, dần dần hiện rõ....

Chương 205 : Hủy diệt thiên khiến , lưu manh đẳng tràng

“Oanh ... .. tư tư ... ..”

Sấm sét đột nhiên vang lên, điện quang tư tư, để đô mọi người đang trong chém giết, rốt cuộc thấy được biến hóa trên bầu trời ở hoàng cung. Chỉ thấy phía chân trời trên mây đen dày đặc, bốc lên lan tràn, sấm sét trập trập, điện quang thẳng tắp, giống như rồng điện giương nanh múa vuốt, điên cuồng thị uy, tình cảnh rất là kinh người!

“Chuyện gì xảy ra?” ý nghĩ này manh sanh trong đầu mọi người tại đế đô, mọi người nhìn dị tượng đột nhiên phát sinh phía chân trời, tất cả đều mê hoặc không giải thích được đây là chuyện gì xảy ra.

“Thiên tượng hôm nay rõ ràng không có dị tượng này, đây là bởi vì sao??” Thiên cơ lão nhân Sở Thần Phong nhìn tình huống trên bầu trời, trong đầu nghi hoặc nghĩ, đột nhiên cả kinh, mở miệng đối với mọi người ngoài Long Tường cung quát: “Mọi người nhanh rời hoàng cung đi, đây là thiên khiến (trời phạt), hủy diệt thiên khiến! Có người nghịch thiên tu luyện tà công, ảnh hưởng tới thiên đạo trật tự, phải gấp báo ứng!!!”

Một ngàn năm trước, tà đạo từng có vị tuyệt đỉnh cao thủ, nghịch thiên tu luyện cấm kỵ võ học “Tru ma thí thần công”, ông trời không tha, lọt vào hủy diệt thiên khiến, bị thiên lôi cuồng phách mà chết, truyền lưu giang hồ thật lâu sau đó. Ngoài Long Tường cung, Mộ Dung Vô Cực, Lưu Vũ Phi cùng các cao thủ, đều nghe nói qua chuyện này, lúc này vừa nghe Sở Thần Phong quát, nhất thời kinh hãi, lớn tiếng quát kẻ dưới tay lui ra ngoài hoàng cung!

‘Thiên ... Thiên khiến ... này làm sao bây giờ, hoàng thượng còn đang trong mật đạo...’ Hoàng hậu Hứa Lâm mắt thấy mọi người đều chạy trốn, ngẩng đầu nhìn phía chân trời điện lưu mư hồ dục hạ, trong đầu lo lắng nghĩ, nhắc bước muốn tới mật đạo tìm Diệp Phong. Song, Sở Thần Phong ngay lúc này đột nhiên một tả một hữu giữ lấy vai nàng cùng Đức phi, thả người bay ra ngoài hoàng cung.

“Buông ra, buông ta ra, ta muốn đi tìm hoàng thượng!” Hứa Lâm bị Sở Thần Phong bậc này cao thủ đè lại bả vai, tự nhiên vô lực tránh thoát. Mắt thấy mình bay nhanh rời xa Long Tường cung, nàng lập tức lo lắng mở miệng khê kêu.

“Không còn kịp rồi, thiên lôi lập tức sẽ đánh xuống, hoàng hậu bây giờ không đi, không chỉ có tìm không được hoàng thượng, ngay cả mình cũng đều bị đánh chết!” Thiên Cơ lão nhân nhìn bầu trời cháng sặc nói, không cho hoàng hậu giãy dụa, mang nàng cùng Đức phi thất hồn lạc phách, bay ra ngoài.

Tiểu Thuận Tử nghe Liễu Nhược Yên tới tìm hoàng hậu, vẫn trốn ở sau hòn núi giả bên trái Long Tường cung, không có cơ hội đến gần hoàng hậu. Hôm nay thấy bầu trời đột sinh dị tượng, song phương chém giết đều chạy trốn, hoàng hậu lại bị mang đi, trong lòng hoảng sợ có thừa, phải đi tìm chủ tử của gã.

“Hoàng thượng, hoàng thượng, thiên khiên, xuất hiện thiên khiên rồi, ngài tu luyện công pháp gì?? Tại sao lại có cháng ma chân khí mãnh liệt như thế? Ngài mau dừng lại đi, nếu không trời phạt phủ xuống, chúng ta cùng hoàng cung đồng thời bị đánh nát!”

Ngoài cửa mật đạo giả sơn phía sau Long Tường cung, Hiền phi Liễu Nhược Yên cùng với Thiên Cơ lão nhân đồng dạng đoán ra tình huống, vận dụng cháng khí hộ thể, chống đỡ ma khí mãnh liệt xung quanh, lo lắng mở cơ quan, chiêu hô với Diệp Phong bên trong, trong đầu cực độ mê hoặc hẳn tu luyện công pháp gì, đột nhiên lại dẫn phát thiên khiên!

Từ bên ngoài nhìn vào, giờ này cả giả sơn lẫn phía sau Long Tường cung đều che kín cháng ma chân khí mãnh liệt mênh mông, giao chức đan xen. Vây lấy hòn giả sơn xoay nhanh xung quanh, giống như hắc bạch thần long, tràn ngập chính khí cùng hung tàn sát ý. Thái giám Tiểu Thuận Tử chạy đến bên này thấy tình huống này, sợ đến ngồi bẹp xuống đất, hoàn toàn bị hai cỗ khí thể uy hiếp không dám nhúc nhích!

“Oanh...”

“Oanh oanh ...”

Đột nhiên, giả sơn từ trung tâm bắt đầu vỡ nát, đá vụn loạn tiên, khí lưu mãnh liệt, hơn nữa càng thêm kinh khủng chính là, điện lưu từ phía chân trời, cũng là lúc hình thành từng đạo tia chớp giống như cuồng mãng, từ không trung bổ xuống. Trong ánh mắt hoảng sợ của Tiểu Thuận Tử cùng Liễu Nhược Yên, trong phạm vi ở giữa phía sau Long Tường cung, hai người cùng với Diệp Phong không rõ tình huống trong giả sơn, toàn bộ bị bao trong đó.

“Không nghĩ tới ta Sở Thần Phong đã sống bao nhiêu năm, có thể từng nhìn thấy nhân lực không cách nào chống lại thiên khiên, đây đến tột cùng là như thế nào dẫn phát...”

Thiên lôi từng đạo điên cuồng đánh xuống, phạm vi cũng càng ngày càng lớn, phòng ốc thạch bản bị đánh trúng không một thứ nào không nát bấy bạo tán. Mọi người chạy trốn ra ngoài cung thấy tình huống này, trong lòng hoảng sợ, liều mạng thoát đi. Sở Thần Phong thấy tình huống này, trong đầu ngoài hoảng sợ còn có một tia hưng phấn!

“Hoàng thượng ... ngài ngàn vạn lần không nên có chuyện gì a ... nếu không thần thiếp chỉ có thể lấy cái chết xuống âm phủ hầu hạ ngài.” Hoàng hậu Hứa Lâm, chính mắt thấy thiên lôi từ mật đạo đánh vào, trong lòng nhất thời có cảm giác thật sự âu sầu, sợ hãi hoàng thượng vừa mới tới bên nàng, lại rời nàng đi. Đối với nàng mà nói, nếu lại mất đi hoàng thượng thương yêu sủng hạnh, thật sự không bằng chết theo, miễn cho ở trong thâm cung chịu tội.

Thiên lôi điên cuồng đánh xuống thế cục càng ngày càng mạnh, trong đa số người chạy ra hoàng cung, tia chớp vô tình đã đánh nát không ít người, vĩnh viễn ở lại trong cung. Những người may mắn chạy thoát, đều ôm ngực thở phào nhẹ nhõm.

“Mộ Dung cung chủ, tình hình có biến, bây giờ thành vệ quân cùng cấm vệ quân đã bắt đầu quay lại , hoàng cung bị hủy, chúng ta không có chỗ phòng thủ, lại càng không biết tình hình của hoàng hậu cùng hoàng thượng, người nói bây giờ nên làm như thế nào thì tốt?”

Thiểm điện dừng lại, mây đen tan dần, Nguyên soái Lý Nghị đã từng chính mắt thấy thiên khiên phủ xuống, tại cửa chính hoàng cung cùng Mộ Dung Vô Cực hội hợp một chỗ, lo lắng mở miệng hỏi. Liên tiếp biến cố xảy ra, khiến lão có chút không ổn được tâm tình.

Mộ Dung Vô Cực đã ổn định được một chút tâm tình kích động sau khi kiến thức trời phạt, nhìn Lý Nghị chánh sắc nói: “Nguyên soái không cần kinh hoảng, để đô bốn cửa phòng ngự công sự kiên cố hoàn thiện, người khiến cho Chu thượng thư mang binh đi ngăn chặn cấm vệ quân vào thành, ta đi tìm bắt Hứa Sơn, khống chế thành vệ quân, không lo không cách nào thay đổi thế cục!”

“Tốt, liền như vậy đi!” Lý Nghị nghe vậy thấy có lý, vội vàng gọi Chu Cường đi chỉ huy ngăn chặn cấm vệ quân, chính mình cùng Mộ Dung Vô

Cực triệu tập binh tướng, mang người ma cung, hỏi ra chỗ ở Hứa Sơn, suất đội chạy như điên.

Vừa mới thiên khiến thần uy, đã hoàn toàn đem song phương thế lực chém giết trong hoàng cung đánh tan, Cửu U tà giáo giáo chủ Lưu Vũ Phi, đại lĩnh thuộc hạ giáo đồ, mất phần lớn thời gian, mới ở bắc hoàng cung tìm được tử tử của nàng thái hậu Lưu Khiết.

“Muội muội, ta vừa mới nghe Lí công công truyền tới, Lý Nghị cùng Mộ Dung Vô Cực hình như đi tìm Hứa Sơn rồi. Bây giờ cấm vệ quân không cách nào công nhập để đô, toàn khát thành vệ quân tại ngăn chặn hậu bị quân. Ngàn vạn lần không thể để cho Hứa Sơn rơi vào tay Lý Nghị, chúng ta nhanh đi hỗ trợ!” Thái hậu Lưu Khiết quần dài tuyết bạch đã dính đầy tro bụi, lau đi mồ hôi trên trán, nhìn kỳ muội Lưu Vũ Phi lo lắng thúc giục.

“Ai, quan trường tranh đấu thật sự buồn cười. Hứa Sơn bình thường không có qua lại với tử tử, hôm nay chúng ta lại không giúp lão không được!”

Lưu Vũ Phi nghe Lưu Khiết nói xong, buồn cười lắc đầu cảm khái, cánh tay phải vừa giữ eo nhỏ Lưu Khiết, thả người bay đi, đại lĩnh tà giáo chúng nhân, cùng với hộ vệ của Lưu Khiết, chạy đi trợ giúp Hứa Sơn.

Thành vệ quân cùng hậu bị quân tiếp tục chém giết, tiếng khóc la của dân chúng để đô vẫn không dừng. Thiên khiến qua đi bụi đất chậm rãi tiêu tán. Phóng mắt nhìn lại, lúc này hoàng cung đã hoàn toàn trở thành phế khu, khắp nơi đều là những mảnh vỡ vụn, cùng với liệt hỏa vô tình, nếu là bình thường, đây chính là tiêu điểm cực độ hấp dẫn ánh mắt. Chỉ tiếc tình thế trước mắt, căn bản không có ai có tâm tình để ý tới hoàng cung đã bị oanh phế.

“Ha ha ha, tể tướng đại nhân, người loại này đại nhân vật, dưới tình huống hôm nay chính là trở thành tiêu điểm chú ý. Người cho rằng trốn ở trong Quan Tinh lâu là có thể tránh khỏi con mắt của ta sao?”

Phía tây hoàng cung, Quan Tinh lâu cao tới bảy tầng, Lý Nghị suất lĩnh đại đội nhân mã, vây quanh Quan Tinh lâu, cùng Mộ Dung Vô Cực sóng vai nhìn Hứa Sơn trên lầu, đắc ý ha ha cười to.

“Lý Nghị, Lý thị người sáu đời trung thần, không nghĩ tới đến phiên người, cư nhiên ra một tên phản nghịch loạn thần tặc tử mưu phản, thật không biết sau này người có mặt mũi gì đối mặt với liệt tổ liệt tông của người!”

Hậu bị quân vây quanh Quan Tinh lâu binh tướng đã đạt trên vạn. Thành vệ quân quay lại bảo vệ ngoài Quan Tinh lâu mới hơn hai ngàn, ai mạnh ai yếu có thể tưởng tượng biết. Hứa Sơn dưới sự bảo vệ của Thiên Cơ cung Âm, Dương, Khôn, Càn tứ đại trưởng lão cùng với chúng đệ tử, đứng ở đỉnh Quan Tinh lâu, nhìn tình huống phía dưới, cau mày cười lạnh, trong lòng lại đang lo lắng kỳ vọng cấm vệ quân nhanh lên một chút công phá cửa thành giết đến đây.

“Hừ, Chu Ngọc Long ngu ngốc vô năng, gây nên thiên hạ đại loạn, dân không còn chỗ sống, căn bản không xứng làm hoàng đế, người không cần phải nói những lời này để kích ta!” Lý Nghị ngẩng đầu nhìn Hứa Sơn khinh thường cười lạnh, đối với chúng binh tướng quát to: “Lên cho ta, ai có thể bắt sống Hứa Sơn, thưởng trăm vạn kim tệ!”

Tục ngữ nói dưới trọng thưởng tất có dũng phu, huống chi là đôi phương đang chiếm đại ưu thế. Hậu bị quân chúng binh tướng vừa nghe Lý Nghị nói, nhất thời phấn khích lên, cùng thành vệ quân bảo vệ quân triển khai chém giết, muốn lên lâu bắt sống Hứa Sơn lĩnh thưởng.

“Lạc lạc lạc, Mộ Dung cung chủ, chúng ta vừa mới còn chưa đánh xong, người như thế nào lại đột nhiên chạy tới đây vậy!” Tiếng cười duyên vũ mị truyền tới, tà giáo giáo chủ Lưu Vũ Phi xinh đẹp mê người, ôm tỷ tỷ của nàng đáp xuống trước cửa chính Quan Tinh lâu, nhìn Mộ Dung Vô Cực cùng binh tướng đang giao chiến, mở môi anh đào lạc lạc cười duyên.

“Yêu nữ, vừa mới có thiên khiến xuất hiện, người tránh thoát một kiếp, lần này ta nhất định phải cho người chết ở dưới Huyền Ma công của ta.” Mộ Dung Vô Cực mắt thấy Lưu Vũ Phi cùng tà giáo chúng nhân lại tới làm loạn, trong lòng đại hận, khẽ quát một tiếng, ra lệnh Hung, Tàn, Phệ, Huyết, Cuồng, Phong, Tâm, Ác, Dâm chín ma tướng, đại lĩnh ma cung chúng nhân đi đối phó tà giáo lâu la, chính tự mình đánh giết tới Lưu Vũ Phi.

“Hừ, hôm nay bốn giáo chủ khiến cho tên cuồng vọng tự đại người biết cái gì gọi là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên!” Lưu Vũ Phi đối mặt với Mộ Dung Vô Cực đang bay tới, khinh bỉ cười lạnh một tiếng, thả người dựng lên, chân ngọc nhảy lên đầu binh tướng đang chém giết mượn lực, mấy cái bay lên, vọt tới gần trước mặt Mộ Dung Vô Cực, giơ tay cùng cứng đối cứng liều mạng một chương. Thoáng chốc bạo phá truyền tới, khí lưu tứ tán, binh tướng phía dưới hai người toàn bộ bị liên lụy chết thảm, cho

bọn hắn khắp nơi không địa, hai người đều tự lui ra phía sau năm bước, mới đứng vững thân ảnh.

“Cửu U tà công cũng quả nhiên không đơn giản, xem ra ta không xuất toàn lực, là không ...” Mộ Dung Vô Cực ngưng thần nhìn Lưu Vũ Phi đang chuẩn bị xuất toàn lực, song lời còn chưa dứt, một trận rồng ngâm rung động thiên địa lại đột nhiên truyền tới, chín trắng, năm đen, mười bốn đầu chân khí hình thành trường long, đột nhiên từ trời cao xạ xuống, đưa hậu bị quân chung quanh hắn đánh tới kêu thảm thiết bạo toái, mở ra một tảng lớn đất trống!

“Hắc hắc hắc, rất náo nhiệt a, không nghĩ tới trăm bề quan tu luyện còn chưa tới một ngày công phu, thì có người muốn phản nghịch tạo phản rồi, làm hoàng đế thật là khó a!!”

Một vài tiếng cười hắc hắc đặc hữu lưu manh vang lên, sau khi long khí tán đi, chỉ thấy Diệp Phong miệng ngâm câu Phiêu Phiêu dục tiên, đứng ở khoảng đất trống giữa Mộ Dung Vô Cực cùng Lưu Vũ Phi, cánh tay phải thoải mái ôm Liễu Nhược Yên, hai mắt ác độc hung hăng nhìn Lý Nghị cùng Mộ Dung Vô Cực, trên mặt tràn ngập ý cười.

Chương 206 : Hủy thiên diệt địa thương khung tuyệt , sát!

Dịch: VIVILEO070

“Chánh ma chân khí đồng thời phóng thích? Điều này sao có thể? Chẳng lẽ vừa mới nghịch thiên tu luyện công pháp lọt vào thiên khiến chính là hoàng thượng sao?!”

Dưới Quan Tinh lâu, Mộ Dung Vô Cực, Lưu Vũ Phi và các giang hồ cao thủ, cùng với Thiên Cơ cung chủ Sở Thần Phong vừa mới mang theo hoàng hậu và Đức phi chạy tới, nhìn hoàng thượng tiêu sái đứng ở giữa hai đại cao thủ, vẻ mặt đều là thần sắc rung động, khó có thể tin tu luyện tà công lại là hoàng thượng, hơn nữa nhìn bộ dáng hẩn tợn hồ đã luyện thành công.

“Hoàng thượng... hoàng thượng...” Hoàng hậu Hứa Lâm đứng cạnh Sở Thần Phong ở phía đông Quan Tinh lâu, nhìn Diệp Phong kinh hãi hô lên. Trong đầu Hứa Lâm nàng, không có nghi hoặc lẫn rung động này của giang hồ cao thủ. Đối với nàng mà nói, trượng phu có thể còn sống xuất hiện trước mặt nàng, so với cái gì cũng đều trọng yếu hơn!

‘Lâm nhi ngoan, ở bên kia chờ đi, không nên lại đây!’ Diệp Phong nghe được tiếng hô ôn nhu của hoàng hậu của hắn, nhanh chóng dùng ánh mắt biểu đạt tâm ý với nàng.

Hứa Lâm tính cách ôn nhu thể thiết, hơn nữa hiểu sâu sắc đạo sắc mặt, vừa nhìn ánh mắt hoàng thượng, lập tức liền hiểu được ý tứ của hắn, lúc này không lên tiếng nữa, chỉ là hai mắt như trước tràn ngập thần sắc ân cần.

So sánh với phía dưới, Đức phi Tô Vân nhìn hoàng thượng cùng cữu cữu trước mắt lại có vẻ thập phần thống khổ, trong lòng đau như dao cắt, mắt đẹp không ngừng chảy ra nước mắt trong suốt!

“Ha ha ha, không nghĩ tới Thần Châu đế quốc Hoàng đế bệ hạ của chúng ta, cư nhiên cũng biết tu luyện tà công thiên đạo không tha, là bởi vì hôn quân tham lam, hay còn là ma đạo chúng ta võ công mạnh mẽ dụ người đây?” Diệp Phong kinh nhân xuất hiện, làm toàn trường một mảnh yên tĩnh, Mộ Dung Vô Cực không thích loại hào khí này, đầu tiên trấn định tâm thần, mở miệng ha ha cười to.

“Như thế mà không biết, cư nhiên cũng có thể trở thành một phương bá chủ trên giang hồ. Thật sự là khiến cho trầm thất vọng. Nói cho ngươi, trầm tu luyện chính là Chí Tôn công pháp thần diệu nhất trên đời, điều tiết âm

dương, dung hợp chánh ma, cương nhu tịnh thể, tương sanh tương khắc, cũng không phải tà công trong miệng tên ngốc nguời!” Diệp Phong hai mắt còn nhìn tình huống chung quanh, nghe tiếng cười, nghiêng đầu nhìn Mộ Dung Vô Cực, hé miệng trào phúng cảm khái.

“Chê cười, chánh ma nhị khí tương khắc lẫn nhau, tuyệt đối không có khả năng dung hợp. Nguời mặc dù đồng thời có chánh ma nhị khí, nhưng là họa hay phúc còn không biết. Hôm nay bốn cung chủ liên tự mình lãnh giáo tà công tạo thiên khiên này của nguời có môn đạo gì!” Mộ Dung Vô Cực khinh thường lắc đầu cười khế. Đối với hấn Ma cung cung chủ mà nói, hoàng đế uy nghiêm cùng quyền lợi không cách nào ảnh hưởng tâm tư lão.

“Chỉ bằng nguời?” Diệp Phong nghe vậy cười cười, nhìn về phía Lý đại nguyên soái khóa mã tâm hư nhìn hấn, trầm giọng nói: “Lý Nghị, bây giờ lập tức đình chỉ hành vi phản nghịch của nguời. Nể mặt Đức phi, trầm tha cho nguời một mạng!”

Tên gia hỏa này muốn tha cho Lý Nghị một mạng, tất cả đều là nể mặt Tô Vân, không muốn Tô Vân sau này khó sống. Đáng tiếc, Lý Nghị đang giật mình nhìn thực lực cường hấn của hấn, nghe vậy lại đột nhiên tỉnh táo lại, hít một hơi thật sâu, chánh sắc nói: “Thắng làm vua, thua làm giặc. Chu Ngọc Long nguời mấy năm gần đây ngu ngốc vô đạo, đem đế quốc làm thành hỗn loạn không chịu nổi, dân không có chỗ sống.. hôm nay lại tu luyện tà công như thế. Ngay cả ông trời cũng đều bị nguời gây tức giận, càng thêm tỏ vẻ nguời không xứng làm hoàng đế. Hôm nay không phải nguời tử, chính là ta vong. Chúng tướng sĩ, vì tương lai của đế quốc, vì nguời nhà các nguời, giết cả hoàng đế này, lật đổ Chu thị hoàng triều, xông lên. Ai có thể lấy được đầu cả hoàng đế, chính là khai quốc Đại tướng quân ngày sau!”

Binh tướng hậu bị quân ở đây, từ khi hoàng thượng bắt đầu xuất hiện, ý phản nghịch trong đầu nhiều ít có chút dao động, bất quá giờ phút này nghe Lý Nghị nói, nghĩ đến bọn họ tham gia phản loạn, nếu Nguyên soái thất bại bọn họ tất cả đều là loạn thần tặc tử, lúc này lĩnh mệnh vọt lên phía trước, giữa khai quốc công thần và loạn thần tặc tử, bọn họ tự nhiên muốn chọn nguời trước.

‘Không nghĩ tới lão tử khó được tâm tình tốt, tưởng muốn tha cho hấn một mạng, hấn cư nhiên không lĩnh tình, làm nguời tốt khó a, chính là làm bạo quân vẫn tốt hơn!’

Lưu manh hoàng đế nhìn hậu bị quân điên cuồng tiến lên quanh mình, nhìn thoáng qua Mộ Dung Vô Cực đang ngưng thần chuẩn bị động thủ, chuẩn bị giải quyết trước nhân vật cực mạnh này, lại nữa trong địch quân bắt tên cầm đầu, vì vậy dấn dò với Liễu Nhược Yên một tiếng cẩn thận, cánh tay phải vung lên, liền dùng kinh khí và dẻo dai quãng năng tới bên hoàng hậu cùng Thiên Cơ lão nhân.

“Ai, mỹ nữ, nhìn tình thế ngươi tạm thời hãy là đứng ở phía trầm, mà đầu vô tri kia liền do trầm tới xử lý, phiền toái ngươi hỗ trợ ta một chút bảo vệ tể tướng đại nhân văn nhược này!” Diệp Phong nghiêng đầu nhìn tà giáo giáo chủ Lưu Vũ Phi, khăn đen che mặt tư thái vũ mị, dùng truyền âm thuật bốn cợt nói.

“Lạc lạc, tốt a!” Lưu Vũ Phi bên tai đột nhiên có tiếng vang lên, cả kinh, cũng may năng thân đứng đầu một giáo, định lực bất phàm, trong nháy mắt liền phản ứng lại, cười duyên một tiếng, xoay người nhảy vào trong giáo đồ đang ngăn cản hậu bị quân, song thủ huy vũ mãnh lực dài, vô tình giết hại hậu bị quân binh tướng quanh mình, nhưng hai mắt không có đình chỉ chú ý Diệp Phong. Đối với hoàng thượng thần bí cổ quái này hết sức cảm thấy hứng thú, nhất là công pháp khiến trời phạt nợ của hắn.

“Trước kia chưa có gặp ngươi, bốn cung chủ tự nhận cuồng vọng bản lĩnh thiên hạ vô song, không nghĩ tới cư nhiên lại gặp được một cao thủ so với ta còn cuồng hơn, hy vọng ngươi có tiền vốn để cuồng vọng, xem chừng!”

Mộ Dung Vô Cực tức giận nhìn Diệp Phong thông dong đứng ở đối diện hắn trầm giọng khế quát, dưới chân lao nhanh về phía trước, song chưởng giờ cao mãnh liệt xuất chưởng, trong phút chốc liền chém ra chín chín tám mươi một chưởng, chưởng kinh màu đen hùng hồn âm ngoan, giống như ác điều giang cánh lúc ẩn lúc hiện.

“Sách sách, đây là thực lực của một đời đứng đầu Ma cung sao? Thật không thể trách!” Lưu manh hoàng đế đối mặt với chưởng kinh âm ngoan đánh tới, khinh thường cười lạnh một tiếng, tay trái trước người tiêu sái huy động nửa vòng, ma khí chí âm chí nhu nhất thời quanh thân hắn hình thành một bức tường khí hình tròn, đem toàn bộ chưởng ảnh ngăn cản bên ngoài, căn bản không thương được hắn một chút nào.

“Ma khí thật thuần chánh, cư nhiên đối với chưởng lực của ta có năng lực khắc chế hòa tan...”

Mộ Dung Vô Cực mặc dù vừa không có xuất toàn lực, nhưng vẫn như trước bị ma khí của Diệp Phong khiến cho lấy làm kinh hãi, bất quá lão cũng hiểu được bây giờ không phải lúc giật mình. Thế công đầu không có hiệu quả, lão lúc này thả người dựng lên, từ trên cao hạ xuống, toàn lực sử ra tuyệt kỹ “Huyền ma tru sát chưởng”, chưởng kinh màu đen mênh mông như biển, giống như nộ hải cuồng đào, dày đặc điều toản, khóa giết tất cả đường lui của Diệp Phong, còn mang theo kinh phong thét gào, như muốn cắn nuốt xé rách!

Đối phương dù sao cũng là Thần Châu đế quốc siêu cấp cao thủ, Diệp Phong nhìn lão toàn lực sử ra tuyệt chiêu, không có tự phụ, dựa vào khí tường phòng ngự, song chưởng giơ lên quá đầu, mềm nhẹ tiêu sái vũ động, chánh ma nhị khí trong nháy mắt tại đỉnh đầu hấn, hình thành một cái kinh khí bát quái đồ thật lớn, theo hấn vận kinh thôi động, oanh đặc một tiếng cùng chưởng kinh từ trên đè xuống, đánh lên trên nó, nhất thời làm cho khí lưu bạo xuất, mặt đất đất đá vỡ nát, kinh phong cuồng hô rít gào, chung quanh khoảng cách gần quá, binh tướng lại không kịp, đều mất mạng chết thảm!

“Hừ, không nghĩ tới tà công của ngươi thật sự còn có chút môn đạo, xem ra không ra tuyệt kỹ, nhất thời khó bắt ngươi a!”

Mộ Dung Vô Cực từ không trung xoay tròn hạ xuống, đứng ở đối diện Diệp Phong cười lạnh, từ trong như ý kiếm khôn đại lấy ra độc môn binh khí của hấn Bàn Long Hàn Thiết thương.

‘Mẹ kiếp, cái tên rác rưởi này cũng có bản lĩnh a. Xem ra muốn giải quyết hấn phải lãng phí không ít thời gian, vẫn là trước hết nghĩ cách nắm được Lý Nghị cho thỏa đáng...’ Diệp Phong nhìn một chút Lý Nghị cùng với đám người Hứa Vân, Liễu Nhược Yên, Tô Vân, Lưu Khiết, đang khấn trương nhìn bọn họ đánh nhau, hai tay vận dụng nhu kinh trên mặt đất hút lên hai thanh trường kiếm, ngưng thần nhìn Mộ Dung Vô Cực, trong đầu bắt đầu tính toán, đối với Mộ Dung Vô Cực lộ xuất một sở hử không phải rất rõ ràng.

Cao thủ so chiêu, không cho phép có chút sơ hử nào, Mộ Dung Vô Cực đang lo không cách nào lập tức giải quyết Diệp Phong, mắt thấy hấn chú ý Lý Nghị, lộ ra sơ hử, lập tức huy thương mà lên, sử ra tuyệt kỹ cực mạnh “Huyền ma truy hồn thương” muốn đưa hấn một lần đánh gục!

Tốc độ thương cực kỳ mau lẹ, kéo theo khí lưu hình thành thương thể gió lốc, thương kinh âm hàn lạnh như băng, giống như cuồng phong bạo vũ dày đặc kích xạ, tiến tới mãnh liệt, hủy mọi thứ cứng nhất, chỉ trong nháy mắt, đâm liền hàng ngàn lỗ.

“Hắc hắc, đại ma đầu, ngươi dễ lừa như vậy, thật không phải ngốc bình thường, đi tìm chết đi!!!”

Diệp Phong nhìn chuẩn Mộ Dung Vô Cực, cùng với phản quân phía sau, cười xấu một tiếng, nhanh chóng sử ra “Thiên Địa Chí Tôn công” thức thứ chín “Đao kiếm hợp kỹ” hủy thiên diệt địa, trời cao tuyệt!

Chỉ thấy chánh ma nhị khí điên cuồng từ trong cơ thể hấn bạo xạ ra, mãnh liệt chạy ra, chí cương chí nhu, duệ liệt sắc bén, đưa hấn đoàn đoàn vây quanh, vô cùng vô tận phách khí cùng sát ý, không ngừng lan tràn, ngay cả ông trời đều tựa hồ cảm giác được khí phách cùng sát ý này, vốn chân trời mờ mờ tỏa sáng, trong nháy mắt mây đen dày đặc, điện thiểm lôi minh, thậm chí đại địa đều rung động rất nhỏ!

“Đây, đây là chiêu thức gì a? Thậm chí có thể làm cho thiên địa biến sắc?!” Sở Thần Phong, Lưu Vũ Phi, Liễu Nhược Yên mọi người ở đây, cảm thụ dưới chân đại địa run rẩy, nhìn dị biến phía chân trời, cùng với chánh ma nhị khí quanh thân Diệp Phong, tất cả đều giật mình mở to hai mắt chú ý.

"Tur ... phốc ..."

Thương kính cùng chánh ma nhị khí xoay quanh Diệp Phong đánh vào nhau, phát ra từng trận âm quái lạ, chánh ma nhị khí hấp thu thương kính không địch lại, và từ từ phá đi. Mộ Dung Vô Cực đang toàn thân quán chú, thấy tình huống này, lập tức cao hứng quát nhẹ một tiếng, tăng lực thêm một chút. Đáng tiếc, liền trong lúc này, Diệp Phong đã động kiếm, điện phía chân trời đã động, thậm chí đất đá dưới đất cũng động theo.

"Sát!!!"

Tiếng hét lớn tràn ngập máu tanh sát ý từ trong miệng Diệp Phong truyền ra, song chương của hấn huy động dung hợp trường kiếm thiểm điện tự nhiên, lấy thế giao xoa, chém về phí trước, chỉ thấy chánh ma nhị khí tổng hợp tự nhiên thiểm điện, cùng với cường hoành kiếm khí cát bay đá chạy, dày đặc, giống như biển gầm kích vào Mộ Dung Vô Cực, đem Mộ Dung Vô Cực cùng mấy ngàn hậu bị quân binh tướng phía sau hấn, bao phủ cắn nuốt, truyền ra vô số tiếng nổ mạnh cùng tiếng kêu thảm thiết.

“Tràng phản nghịch này kết thúc rồi, người nói đúng không? Nguyên soái đại nhân của trẫm?” Nổ mạnh chấm dứt, tro bụi tán đi, Diệp Phong đứng ở trong hậu bị quân bảo vệ Lý Nghị, trường kiếm nhẹ đặt lên cổ Lý Nghị mặt như tro tàn, lãnh khốc cười khẽ.

Chương 207 : Tiêu diệt bạn nghịch, thù tiên quan vị

Dịch: VIVILEO070

Theo tiếng kêu thảm thiết từ từ tiêu tán, tất cả mọi người ở đây từ trong khiếp sợ thanh tỉnh, trong phạm vi Diệp Phong kiếm khí thôn phệ, mặt đất bị nứt nẻ dữ dội, khắp nơi đều là thân người chất đầy, giống như địa ngục nhân gian, làm kẻ khác thấy buồn nôn

“Ha ha ha... không nghĩ tới ta cử binh mưu phản là bởi vì người Chu Ngọc Long... đột nhiên thảm bại cũng là bởi vì người Chu Ngọc Long, ý trời, ý trời, trời muốn diệt ta Lý thị nhất tộc...” Lý Nghị mặt như tro tàn, hai mắt nhìn tàn thì toái thì trên mặt đất, nghe được tiếng Diệp Phong cười nhẹ, tuyệt vọng ngẩng đầu cuồng tiếu, nhìn Diệp Phong nói: “Việc hôm nay một mình ta gây nên, cùng Vân nhi không quan hệ. Nó căn bản không biết gì!” Nói xong đặt kiếm lên cổ dùng sức, tự mình cắt cổ chết.

“Cửu cửu...” Tô Vân nhìn Lý Nghị người nuôi lớn nàng tự tuyệt mà chết, trong lòng bị thông, khóc một tiếng, ngất đi trong ngực hoàng hậu.

Lý Nghị cùng Mộ Dung Vô Cực hai tên chủ mưu, một tên tự vận, một tên ngay cả thi thể đều nhìn không thấy, tràng phản loạn này tự nhiên tới cuối. Cửu ma tướng Mộ Dung Vô Cực thủ hạ suất lĩnh ma cung chúng nhân đều chạy trốn. Thiên Cơ cung chủ Sở Thần Phong cùng Tà giáo giáo chủ Lưu Vũ Phi trước sau đại lĩnh môn đồ đuổi theo.

Tể tướng Hứa Sơn chủ động hướng Diệp Phong thỉnh mệnh, phân phó thành vệ quân khiêng thi thể Lý Nghị, bắt đầu trong thành truyền ra tin tức phản nghịch chủ mưu bị hoàng thượng tru sát, đồng thời suất binh tới công đánh cửa Đông thành, trong ứng ngoài hợp đánh tan thủ vệ hậu bị quân, đem cấm vệ quân công thành quản lý nghiêm ngặt

Tin tức Lý Nghị tự vẫn truyền ra, cộng thêm cấm vệ quân đánh vào trong thành phối hợp cùng thành vệ quân, hậu bị quân binh tướng cùng với đảng quan viên của Lý Nghị, đều buông khí giới đầu hàng, toàn bộ bị bắt.

Hoàng cung kiến trúc bị thiên khiến kích hủy, tu kiến lại phải mất không ít thời gian. Hoàng thượng, thái hậu, Hiền phi và Đức phi vẫn hôn mê, cùng một đám người trong cung chỉ phải tạm thời chuyển qua Bắc Hành cung.

Phản loạn mặc dù lắng xuống, nhưng đế đô chịu đại kiếp này, trước tiên không nói hoàng cung bị hủy, ngay cả nhà cửa cùng tài sản của dân chúng,

cũng chịu tổn thất rất lớn. Bởi vậy chiến loạn vừa lắng, không còn tiếng chém giết, tiếng khóc của dân chúng liền cơ hồ vang tận mây xanh, cả đế đô đều lâm vào trong bi ai. So sánh với sự phồn hoa ngày trước, có thể nói là một trời một vực.

“Ai, phát sinh chuyện lần này, không may nhất chính là đế đô dân chúng rồi” Hoàng hậu Hứa Lâm, cùng với hoàng thượng đứng ở Bắc Hành cung, trên tiều lầu trong hậu hoa viên. Tai nghe tiếng khóc bi ai bất lực, hai mắt nhìn dân chúng ngoài cung bộ dáng khóc lóc, nhin không được tâm đau xót thở dài.

Diệp Phong mặc long bào, đang đứng ở phía trên cao cau mày nhìn tình huống trong đế đô, nghe tiếng hoàng hậu thở dài, tỉnh táo mở miệng nói: “Chuyện đều đã xảy ra. Than thở không giải quyết được vấn đề, nghĩ biện pháp bỏ cứu mới là quan trọng nhất!”

“Hoàng thượng, ngài chuẩn bị xử trí Lý thị nhất tộc như thế nào, cùng với quan viên tham dự lần phản loạn này?” Hiền phi Liễu Nhược Yên đứng ở bên phải Diệp phong trầm tư nói: “Hoàng thượng nếu không nỡ làm khó Đức phi, đối với Lý thị nhất tộc khẳng định phải bỏ qua sao?”

“Trẫm quan sát mặt Đức phi, đã đem truyện nói rõ ràng rồi. Lý Nghi không quản chết sống nhất định phải hại chết thân nhân của lão. Chuyện này đợi quan viên còn lại kết luận, nghe ý kiến của bọn chúng rồi hãy nói!” Diệp Phong nhàn nhạt lên tiếng.

Phản nghịch mưu phản, hơn nữa không tiếp thụ khuyến hàng, bậc này tru cửu tộc trọng tội. Nếu là bỏ qua, sau này không phải người người đều dám tùy ý mưu phản. Lý thị nhất tộc cùng quan viên tham dự nhất định phải chết, bất quá nhìn tại trên mặt Đức phi, Diệp Phong không muốn tự mình mở miệng. Dù sao trong lúc gặp mặt quần thần, dám chắc sẽ có đôi đầu Lý Nghi đề ra việc này thôi!

Liễu Nhược Yên vừa nghe hoàng thượng muốn trong lúc gặp mặt quần thần mới quyết định chuyện của Lý thị, lập tức hiểu được dụng ý của hắn, lúc này không có nói lại vấn đề này, suy nghĩ một chút vẫn còn muốn hỏi hoàng thượng tu luyện công pháp ra sao, đồng dạng thái giám Tiều Thuận Tử cùng nàng trong nháy mắt khi tia chớp đánh xuống được hoàng thượng, lại trong lúc này bấm báo thái hậu đến.

“Thái hậu, ngài mệt mỗi một đêm không đi nghỉ ngơi, tìm trẫm có việc gì không?” Sau khi cùng hoàng hậu và hiền phi đồng thời hướng Lưu Khiết

thi lễ, Diệp Phong ra vẻ tò mò nhìn đại mỹ nhân hỏi.

“Hoàng thượng không cần suy nghĩ nhiều, ai gia không có đại sự gì, chỉ thấy hoàng thượng võ công siêu tuyệt, có thể tại trong thế cục hỗn loạn này ngăn cơn sóng dữ, vì liệt tổ liệt tông cao hứng mà thôi!” Lưu Khiết thay đổi một thân màu lam cung trang, nhìn Diệp Phong mỉm cười lên tiếng, “được rồi, không biết hoàng thượng tu luyện là võ công gì, cư nhiên lại dẫn phát tự nhiên tia chớp?”

Vấn đề này có thể nói là câu hỏi chung của tất cả đại nhân vật đêm qua. Diệp Phong sớm đã suy nghĩ tốt như thế nào trả lời, nghe xong Lưu Khiết nói, lập tức mở miệng trả lời: “Khiến cho thái hậu chê cười rồi, trăm tu luyện chính là Thiên Địa Chí Tôn công lúc đầu lão thần tiên dạy cho trăm. Đây là âm dương kết hợp, chánh ma đồng tu huyền diệu công pháp, thích hợp nhất để vương tu luyện. Nghe ý tứ trong lời nói của lão thần tiên, loại công pháp này chỉ có chân mệnh thiên tử mới có thể tu luyện, người bình thường mạnh mẽ tu luyện ắt gặp thiên khiển!”

‘Tiểu tử thúì, lại lấy cái gì lão thần tiên ra hồ lộng ai gia, cần thận bị sét đánh chết!’

Mọi người đối với Diệp Phong có thể dưới thiên khiển thần uy bảo vệ tánh mạng không chết, vẫn cảm giác khó có thể tin. Lưu Khiết nghe xong Diệp Phong nói, nhìn giả hoàng đế ghê tởm này, trong lòng tức giận nói thầm, mắt thấy tim không được cái gì, đành phải gật đầu nói: “Nguyên lai như thế, hoàng thượng có thể gặp được lão thần tiên, thật sự là hảo phúc khí. Được rồi, nghe nói rất nhiều đại thần đang chuẩn bị tiến cung gặp mặt hoàng thượng, ai gia sẽ không quấy rầy hoàng thượng nữa.”

‘Mẹ, cái ả nữ nhân đầy dã tâm này, lại nhiều lần tới dò xét, rõ ràng là muốn gây khó khăn cho lão tử, sau này nhất định cho người kiến thức lợi hại của lão tử, hắc hắc...’ Sau khi cùng Hứa Lâm cùng Liễu Nhược Yên đồng thời thi lễ, Diệp Phong nhìn bóng lưng Lưu Khiết tư thái ưu mỹ, trong lòng hung hăng nói thầm, nghĩ đến cuối cùng nhịn không được âm thầm phát ra tiếng cười dâm.

Như lời Lưu Khiết, nàng vừa đi không bao lâu, chấp sự thái giám liền tới bẩm báo Húc Sơn chúng quan viên cầu kiến. Diệp Phong ý bảo hoàng hậu cùng Hiền phi đi trước tẩm cung của mình, sau đó liền chạy đi nghị sự thánh gặp mặt quần thần!

“Khải bẩm hoàng thượng, hậu bị quân phản nghịch đã toàn bộ tước vũ khí giam giữ, các công sự bổ cứu trong thành cũng đang trong tiến hành, bất quá nếu nghĩ trọng kiến hoàng cung, phải cần lượng lớn kim tiền cùng thời gian. Hoàng thượng sợ rằng tạm thời chịu khuất thân tại trong hành cung!” Quân thần quỳ xuống triều bái, sau khi Diệp Phong ý bảo bình thân, tể tướng Hứa Sơn thứ nhất mở miệng góp lời.

Diệp Phong gật đầu nói: “Ân, rất tốt, việc này có Hứa thừa tướng xử lý, trăm an tâm rồi. Vấn đề xây lại hoàng cung, chậm rãi làm cũng được. Việc cần lúc này là trước tiên giải quyết dân tâm, đợi khanh đi truyền lệnh các cấp thông tri để đô dân chúng, từ hôm nay miễn đi bọn họ ba năm thuế phú!”

“Hoàng thượng thánh minh!” Hứa Sơn nghe vậy thoáng kinh ngạc, lập tức quỳ xuống lĩnh chỉ, quan viên còn lại cũng đều quỳ xuống. Bây giờ dù hoàng thượng bất luận trong tay có binh quyền hay không, nhưng siêu tuyệt võ công của hắn như vậy, chúng quan viên liền không được có chút bất kính, cho nên vỗ mông ngựa tuyệt đối không phải chuyện xấu!

“Chúng khanh bình thân!” Diệp Phong giơ tay ý bảo mọi người đứng dậy, suy nghĩ một chút tùy ý hỏi: “Người trong giang hồ đuổi theo Ma cung, cũng không có quay lại sao?”

“Hồi hoàng thượng, người trong giang hồ này cũng không có phản hồi!” Cẩm vệ quân Lưu Mãnh với bộ râu ngắn, cao lớn uy vũ, một thân già dặn, cung kính lên tiếng, thỉnh kỳ nói: “Hoàng thượng, có muốn hay không thân sai người tiêu diệt hết yêu nhân ma cung?”

Diệp Phong lắc đầu nói: “Quên đi, chủ mưu đã chết, còn lại một ít tiểu lâu la thành không được việc gì lớn, không cần lao sư động chúng đuổi theo, truyền lệnh các nơi đối bọn chúng tiến hành truy nã là được!”

“Vâng!” Lưu Mãnh lên tiếng lĩnh mệnh. Thành vệ quân thống đốc Hứa Chí Dương, xuất liệt (đi ra khỏi hàng ngũ), và tâu: “Hoàng thượng, Lý thị nhất tộc cùng chúng quan viên tham dự phản loạn, đã bị nhốt trong đại lao, theo Thần Châu luật pháp, những người này phản nghịch mưu phản, theo lý nên tru sát cửu tộc, để trừ hậu hoạn. Nhưng còn Đức phi nương nương không biết sự tình, cũng từng kiệt lực bảo vệ hoàng thượng, về tình về lý đều không nên tính vào trong.”

“Đúng vậy, hoàng thượng, phản nghịch đáng chết, Đức phi nương nương cũng nên tha tội!”

Hoàng thượng nói rõ có thể nể mặt Đức Phi tha thứ Lý Nghị một mạng, sung ái đối với nàng có thể nhìn ra là biết. Chuyện này chúng quan viên đã toàn bộ biết được, bọn họ muốn toàn bộ diệt trừ đối đầu, tự nhiên sẽ không vì một Đức phi mất đi gia tộc thế lực, chọc hoàng thượng mất hứng. Bởi vậy Hứa Chí Dương vừa nói ra, đảng của Thái hậu, Lại bộ thượng thư Lưu Đào, lập tức xuất liệt phụ họa, làm cho trong triều còn thừa hai đảng quan viên, đều mở miệng phụ họa.

‘Mẹ kiếp, này hỗn đản còn thật sự là con mẹ nó hiểu được thế nào là nhân tình thế thái, bất quá nhân tình này lão tử thích, hắc hắc...’ Diệp Phong nhìn quần thần trong lòng cười thầm, chánh sắc nói: “Nếu chúng khanh đều cho rằng như vậy, thì cứ như vậy làm đi. Hình bộ thượng thư tham dự mưu phản, quan viên xuất hiện chỗ trống, Hứa tể tướng, Lưu Đào, dám nghịch thần này giao cho hai khanh toàn quyền phụ trách!”

“Vi thần lĩnh mệnh!” Hứa Sơn, Lưu Đào nghe vậy cùng kêu lên lĩnh mệnh, Diệp Phong dùng lại tiết mục cũ, đa đảng cùng thăm tra, không thiên vị không giúp bên nào.

“Hoàng thượng, Lý Nghị cùng Binh, Hình hai bộ thượng thư mưu phản, không ít trọng chức xuất hiện chỗ trống, vi thần cho rằng, hẳn là phải nhanh tuyển ra quan viên thế chỗ, để tránh chậm trễ quốc sự!” Lưu Đào cung kính nói ra mục đích hiện có lớn nhất của hai đảng giờ phút này.

Lý Nghị nhất đảng tan biến, quan vị cùng quyền lợi, tự nhiên thành vật hai đảng còn lại tranh đoạt, chuyện này Diệp Phong còn chưa nghĩ ra, nghe Lưu Đào nói xong, lập tức lắc đầu nói: “Quan viên vị trí bị khuyết nhiều lắm, việc này không vội, đợi trăm ngày lại mới định đoạt lại, chớ vì ái khanh có người nào thích hợp, ngày khác không ngại đề cử nhiều hơn!”

Có những lời cuối cùng này của Hoàng thượng, chúng quan viên ở đây tất cả đều mừng rỡ, không có tiếp tục kiên trì việc này. Diệp Phong thấy tình huống này trong lòng buồn cười, đang muốn thăm mắng bọn họ vài câu. Tiểu Thuận Tử lại hoảng sợ bồi rối từ ngoài đại sảnh chạy đến, tại bên tai hắn nhẹ giọng nói thêm vài câu.

“Cái gì?!” Diệp Phong ngồi trên ghế, nghe vậy giật mình đứng dậy, phát tay ý bảo quần thần tán đi, liền cùng Tieru Thuận Tử rời nghị sự đại sảnh, chạy tới hành cung phía sau.

“Hứa tể tướng, hoàng thượng vội vã chạy vào hậu cung, có hay không chuyện gì quan trọng?” Trên đường xuất cung, Công bộ thượng thư Vương

Minh, tò mò hướng Hứa Sơn hỏi.

“Sẽ không đâu, trong thời gian này, có chuyện trọng yếu hoàng thượng nhất định sẽ nói, ta xem hơn phân nửa là vấn đề phi tần ở hậu cung. Không nói chuyện này, chúng ta mau trở về thương nghị tuyển ai đi cạnh tranh quan vị. Lần cạnh tranh này sẽ quan hệ đến địa vị ngày sau của chúng ta!”
Tể tướng Hứa Sơn chấp tay mà đi, lắc đầu trả lời.

Chương 208 : thâu khuy mỹ diễm thái hậu đích lưu manh

Dịch: VIVILEO070

HNTD

“Hoàng thượng, ngài đã trở về, mau đi xem một chút Đức phi đi. Nếu không phải cung nữ phát hiện kịp thời, nàng phòng chừng không cứu được nữa.” Trong lúc Diệp Phong vội vã chạy tới ngoài phòng Đức phi ở, Hoàng hậu Hứa Lâm cùng Hiền phi Liễu Nhược Yên, trước sau tiến lên quỳ xuống thi lễ, cung kính bẩm báo!

“Ân, các người đều đứng lên đi!” Diệp Phong nhú mào gạt đầu, ý bảo nhị nữ đứng dậy, nhắc chân đi vào phòng ngủ. Trong mắt chỉ thấy Tô Vân ngọc dung tiêu tụy, mặc áo ngủ màu hồng, đang nằm tại trên giường rơi lệ, trên cổ còn lưu lại vết bầm trong khi treo cổ sinh ra.

Tô Vân muốn chết không được, khóe mắt chứng kiến hoàng thượng đi tới, lập tức xấu hổ quay đầu nhắm mắt, đối với chuyện cứu cứu mưu phải vẫn đặt mãi trong lòng.

“Có trẫm ở đây sẽ không xảy ra chuyện gì, các người đều đi ra ngoài đi!” Diệp Phong thấy thái độ của Tô Vân, quay đầu phân phó Hứa Vân, Liễu Nhược Yên cùng với hai hàng cung nữ đang đứng toàn bộ đi ra ngoài, mỉm cười đi tới bên giường, nắm bàn tay trắng nõn mềm mại của Tô Vân, nhẹ giọng cười nói: “Như thế nào, thấy trẫm tới nhưng lại cố ý không nhìn trẫm, có đúng hay không muốn cho trẫm trị khanh tội bất kính a?”

“Hoàng thượng, thần thiếp không mặt mũi nào sống nữa, cầu ngài cho thần thiếp được chết đi!” Tô Vân nghe vậy quay đầu mở mắt, nhìn Diệp Phong xấu hổ nói, nước mắt trong suốt, từ trong hốc mắt từng giọt tích tích chảy xuống.

“Đây là nói cái gì, ái phi như vậy một cái đại mỹ nhân xinh đẹp, trẫm còn chưa kịp sung hạnh, bồi đắp những việc trước kia cho khanh, như thế nào bỏ được cho người chết đây. Chuyện mưu phản cùng khanh không quan hệ, trẫm không trách khanh. Việc này không bao lâu mọi người sẽ quên đi, khanh không nên suy nghĩ miên man nữa!” Diệp đại sắc lang mỉm cười lau nước mắt cho Tô Vân, chánh sắc khuyên bảo.

“Hoàng thượng ngài đại lượng, không trách tội thần thiếp, nhưng thần thiếp không cách nào quên được chuyện ngày hôm qua. Ngài để cho thần

thiếp lấy cái chết tạ ân thôi!” Tô Vân thấy hoàng thượng như thế coi trọng chính mình. Trong lòng cảm kích ngọt ngào, nhưng vẫn như trước không cách nào quên chuyện mưu phản.

“Hắc hắc, khanh không có biện pháp quên, vậy trẫm lại giúp khanh cũng tốt.” Diệp Phong nhìn mỹ nhân thương cảm nằm tại trên giường, lộ ra chiều bài cười thâm của hắn. Bàn tay bắt đầu hoạt động, si mê trên ngọc đồn tròn trịa của Tô Vân vuốt ve.

“Hoàng thượng, ngài đừng như vậy, thần thiếp cùng nghịch thần quan hệ mật thiết, không xứng hầu hạ ngài, ngàn vạn lần không muốn đem đến cho ngài vận xui!” Nếu là trước kia, Tô Vân đối mặt hoàng thượng say mê khiêu khích nhất định sẽ nhiệt tình vũ mị tự chui vào lòng, mặc hắn muốn làm gì thì làm. Đáng tiếc hôm nay nhưng lại trong lòng có bóng ma, đem chính mình tưởng tượng cực độ không chịu nổi. thậm chí không xứng được hưởng ân huệ của hoàng thượng.

“Như thế nào có thể sẽ có vận xui, không cho miên man suy nghĩ, người chỉ biết làm trẫm khoái hoạt, tuyệt đối sẽ không có cái gì vận xui. Lại đây, để cho trẫm thay ái phi xinh đẹp thay quần áo... hắc hắc...” Diệp đại sắc lang hoàn toàn không để Tô Vân nũng nịu giãy dụa, đôi bàn tay chia làm hai đường. Chiếm cứ Tô Vân ngọc phong cao vút cùng với nhục đồn tròn trịa, cách áo ngủ màu hồng mỏng manh, tận tình hưởng thụ da thịt mềm mại, trong lòng thập phần thèm muốn. Nhìn hắn vẻ mặt thâm tiếu, tựa như mỹ nhân trước mắt đã bị hắn thượng mã thương tể.

“Hoàng thượng, thần thiếp là nữ nhân mang đến bất hạnh, căn bản không đáng giá cùng ngài được như vậy. Ngài nhanh buông thần thiếp ra, cho thần thiếp đi theo Lý thị nhất tộc đi chết cùng. Miễn cho khiến ngài khó xử!” Tô Vân được nam nhân từng ngày đêm tưởng nhớ chòng ghẹo vuốt ve, thân thể khó tránh khỏi sẽ có phản ứng khoái cảm, mặt ngọc vốn tiều tụy, hiện ra rặng mây đỏ ngượng ngùng, thân thể mềm mại run rẩy nóng lên, cực lực muốn thoát ly ma trảo của Diệp Phong, trong miệng không ngừng cầu khẩn.

“Được rồi, trẫm không muốn nghe nói lại những lời như vậy. Trẫm không cho khanh chết, không cho phép khanh chết. Đại loạn vừa qua khỏi, tâm tình của trẫm vừa mới khôi phục, khanh không nên lại cấp trẫm thêm rối loạn!” Hai tay của Diệp Phong không tứ ngược vô ký hưởng thụ, hai mắt lại bất mãn nhìn Tô Vân, nhieu mày quát nhẹ, đáng tiếc vừa mới dứt lời, nhìn Tô Vân bộ dáng thương cảm vừa là xấu hổ vừa là cảm kích, liền không

nhìn được xấu xa cười nói, “Bất quá ái phi nếu vẫn còn cảm giác bất an, vậy sau này mỗi đêm để cho trẫm đặt ở dưới thân tròng phật đi!”

“Hoàng thượng...” Tô Vân nghe Diệp Phong quát nhẹ thêm cười xấu, cảm kích nhào vào trong lòng hắn, ô ô phóng thanh khóc rống, đối với hoàng thượng có thể như thế đối đãi nàng cảm giác vui mừng, không dám nói lại chuyện chết gây cho hoàng thượng mất hứng.

Nữ nhân đều thích được trượng phu âu yếm sủng ái. Tô Vân không chỉ có thích, hơn nữa khát vọng đã lâu. Từ khi bắt đầu vào hoàng cung, nàng vốn khát vọng ngày này đến. Bây giờ nàng thân chịu tội lại được tới hoàng thượng như thế quan tâm sủng ái, tự nhiên không cách nào không cảm kích vui mừng. Mặc dù không cách nào quên hết chuyện phản loạn, cảm giác rất mâu thuẫn, nhưng thấy hoàng thượng như vậy bảo hộ thương yêu nàng, ý muốn chết trong lòng nàng có thể nói thật lớn yêu bớt.

Lưu manh hoàng đế song chương mềm nhẹ ôm mỹ nhân trong lòng, hai tay không quy củ tại trên nhục đòn nàng vuốt ve xoa bóp, tâm tình cực tốt, đến khi tiếng khóc dần dần yếu bớt, mới mở miệng cười nói: “Khóc xong rồi cảm giác có hay không tốt hơn. Ngoan, không nên lại cầu chết, sau này ngoan ngoãn ở lại bên cạnh hầu hạ trẫm, coi như là khanh vì chính mình chuộc tội!”

Cười hắc hắc an ủi Tô vân một trận, sau xác định nàng không còn lòng muốn chết, Diệp Phong mới thở phào nhẹ nhõm, nhỏ giọng cười thâm với Tô Vân, để nàng từ từ thiếp đi, sau đó liền ra khỏi phòng cho hoàng hậu cùng cung nữ đi vào cùng nàng.

“Hoàng thượng thật sự là bác ái a, đối với Đức phi là phi tử cùng nghịch thần quan hệ mật thiết này, đều tốt như thế!” Hoàng hậu cùng cung nữ tiến vào trong phòng, Hiền phi Liễu Nhược Yên được lưu lại bạ giá, nhìn Diệp Phong mỉm cười nói, trong lời nói có cỗ ghen tuông chua chát.

“A a, Nhược Yên, lúc không có ai nàng không cần cẩn thận như vậy. Từ bác ái này, trẫm là không dám nhận. Trẫm triệt để vẫn là một tên háo sắc. Điều này trẫm cho tới bây giờ không phủ nhận, hưởng thụ mỹ nhân, là trẫm bình sinh niềm vui thú đệ nhất!” Diệp Phong cùng Liễu Nhược Yên sóng vai đi trong hành lang không người, cười a a thản nhiên nói.

“Hoàng thượng, ngài có lúc thật sự làm cho người ta rất khó đoán, thật không biết đế quốc có ngài vị thiên thiên hoá nhật, tràn ngập hoang đường thần bí đế vương này, tới cùng là tốt hay xấu!” Liễu Nhược Yên tay trái nhẹ

vuốt mái tóc, nhìn Diệp Phong lắc đầu cảm khái, suy nghĩ một chút nhẹ giọng hỏi: “Hoàng thượng, có thể hay không nói cho thiếp chuyện trước kia của ngài?”

“Hắc hắc, ái phi, nàng có biết hay không trăm muốn làm nhất là cái gì hoàng đế không?” Diệp Phong cười xấu vờn cánh tay ôm vai Liễu Nhược Yên, không đáp hỏi lại.

Liễu Nhược Yên nhìn hắc bộ dạng xấu xa, cười dài hỏi: “Hoàng thượng có đúng muốn làm hôn quân nhất đây hay không?”

“Ha ha, không nghĩ tới ái phi với thời gian ở chung không dài, lại có thể hiểu rõ trăm như thế. Tại trên đời này, ngoại trừ Lộ Lộ hẳn là nàng là người hiểu rõ trăm nhất.” Diệp Phong cao hứng cười to, với thực lực hôm nay, hoàn toàn có thể cảm giác được chung quanh có người hay không, bởi vậy hẳn xác định không có người ngoài, cười rộ lên có chút tứ ngược vô ky.

Liễu Nhược Yên ngạc nhiên nói: “Hoàng thượng, Lộ Lộ là ai? Quá khứ ngài là gì a?”

“Hắc hắc, tạm thời giữ bí mật, không lâu tương lai gần nàng liền sẽ biết thôi, đến lúc đó trăm cho nàng một sự ngạc nhiên!” Diệp Phong hắc hắc cười nói, bàn tay tới bên hông Liễu Nhược Yên, thập phần hưởng thụ mềm nhẹ vuốt ve, “Được rồi, ái phi, bây giờ một đẳng thế lực của Lý Nghị bị diệt trừ, kế tiếp trăm chuẩn bị đối phó thái hậu xinh đẹp động lòng người của chúng ta, nàng nghĩ như thế nào?”

Liễu Nhược Yên vẫn đối với quá khứ của vị giả hoàng thượng thần bí này thập phần cảm thấy hứng thú, bất quá thấy hẳn không chịu nói, chỉ phải thôi, nghe xong câu nói kế tiếp, cảm giác ra hẳn đối với thái hậu xinh đẹp có chút ý niệm xấu xa trong đầu, bất đắc dĩ lắc đầu nhìn hẳn, nói: “Thái hậu nhất đẳng sớm muộn đều phải đối phó, bất quá bây giờ Lý Nghị nhất đẳng vừa diệt, sợ rằng không phải thời cơ diệt trừ thái hậu nhất đẳng!”

“Ân, nàng nói không sai, bất quá trăm cũng không có tưởng tượng lập tức liên động tới thái hậu nhất đẳng, có thể trước một chút điểm tới không, tỷ như nói trước từ binh quyền của nàng làm chút tay chân!” Diệp Phong gật đầu lên tiếng, nói đến mặt sau lộ ra một bộ tươi cười gian trá.

Liễu Nhược Yên thông tuệ nghe xong hẳn nói, nhìn vẻ mặt của hẳn, lập tức liền hiểu được ý tứ của hẳn, nhin không được cười khanh khách nói: “Hoàng thượng, ngài cười thật là gian trá, ngài sẽ không đi đến chỗ kia của thái hậu làm quân tử chứ?”

“Cáp, ái phi thật sự là tri âm của trẫm...” Diệp Phong nghe vậy cao hứng cười cẩu, tại đôi môi đỏ mọng mê người của Liễu Nhược Yên hôn một cái, tỉ mỉ nói ra ý nghĩ trong lòng.

Đêm xuống, màn đêm phủ xuống để đô tràn ngập bi thương hào khí, dân chúng nhận được hoàng thượng hạ lệnh thông tri miễn thuế ba năm, oán niệm cùng thống khổ trong lòng mặc dù giảm bớt rất nhiều, bất quá nhà cửa bị hủy, nhất thời trong một lúc bọn họ vẫn còn không cách nào hoàn toàn từ trong bi thương thoát ly.

Phía sau hành cung, nóc phòng ngủ của thái hậu Lưu Khiết, một bóng đen vô thanh vô tức từ trên cao như điện xạ rơi xuống, hiện ra hình dáng một nam tử trang phục đen, từ trong ánh mắt hắn con người loạn chuyển, tràn ngập ý xấu phân biệt, này không phải người khác, chính là xú lưu manh Diệp Phong.

‘Mẹ kiếp thật là không ít bố trí thủ hộ, cư nhiên có hơn ba mươi mỹ lệ cao thủ giả trang cung nữ, may mắn lão tử thực lực bạo tăng, nếu không còn thật mẹ nó bất hảo làm rồi!’

Tìm đúng trên đầu phòng ngủ Lưu Khiết, lưu manh hoàng đế trong đầu tính toán, lặng lẽ nằm sấp xuống, đưa tay bắt đầu nhẹ lấy viên ngói. Trong đoạn khoảng cách từ phòng ngủ của hắn đến phòng ngủ của Lưu Khiết, hắn thấy được không ít cung nữ cảnh giác mang công phu, từ trên tướng mạo khí chất quan sát, cung nữ này tuyệt đối không phải tiện ty hàng năm ở tại trong thâm cung, chắc là ngoại nhân giả trang.

‘Tốt, tốt, đúng lúc, đúng lúc a, lão tử đêm nay tới mẹ nó quá là đúng lúc...’ Mái ngói mở ra, Diệp Phong chứng kiến tình huống trong phòng ngủ, hai mắt lập tức mở lớn như đèn pha, tràn ngập ánh mắt say mê, bởi vì Lưu Khiết đang cởi quần áo chuẩn bị tắm rửa, cái này có thể tiện nghi Diệp Phong tử sắc lang này rồi.

Lưu Khiết mái tóc dài màu đen phủ lên bộ ngực, căn bản không biết trên nóc có người rình coi, tư thái tùy ý mê người bỏ đi cung trang đoan trang màu trắng, chân ngọc nhấc cao bước vào trong thùng tắm đầy nước nóng cùng cánh hoa, thành thực mỹ phụ thần bí diệu dụng, vừa vặn bị sắc lang trên nóc nhà nhìn trực tiếp, tham lam nuốt nước miếng.

“Ai, không biết muội muội bên kia tình huống như thế nào...” Lưu Khiết ngồi ở trong thùng tắm, ngọc thủ trắng nõn mềm nhẹ vuốt ve đầu vai tròn trịa trong sáng, mắt phượng mê người mang theo một tia lo lắng, thì thảo

nói nhỏ, môi anh đào đỏ tươi có vẻ mềm mại ướt át, bộ ngực sữa lộ ra trên mặt nước hơn phân nửa, tròn trịa đầy đặn, hiện ra như câu mê người, lại thêm chân ngọc thon dài mông lung mờ hồ dưới nước, xinh đẹp làm kẻ khác tưởng đang trong mộng.

‘Trời ạ, con mẹ này quá có vị nữ nhân, thật muốn ném thử a... đang tiếc, chính là vẫn là làm chánh sự cho thỏa đáng trước đã!’

Lưu Khiết ngọc thể xinh đẹp thành thực, khiến Diệp Phong thấy dục hỏa dâng cao, dưới khổ sinh ra phản ứng sinh lý mãnh liệt, hận không được lập tức nhảy xuống cuời lên đại mỹ nhân này, bất quá nghĩ lại mục đích đêm nay đến đây, việc này chỉ phải tạm thời nhẫn lại, phiêu nhiên từ nóc nhà phi xuống, chuẩn bị từ cửa sổ đi vào.

Chương 209 : Hoàng Kim Thủ Long phù, lưu manh hí thái hậu

Dịch: VIVILEO070

HNTD

“Trời, cứ nhiên tìm không được, ả nữ nhân này lại đem long phù giấu ở địa phương nào đây?”

Bình phù, lệnh tiền điều binh khiển tướng của Thần Châu đế quốc, Hoàng Kim Thủ Long phù của cấm vệ quân ở đế quốc, là Lưu Khiết cùng thống lĩnh Lưu Đào mỗi người cầm một nửa. Mục đích lớn nhất của Diệp Phong lần này đến đây, chính là trộm lấy một nửa Hoàng Kim Thủ Long phù của Lưu Khiết, để ngày sau có lý do điều khiển cấm vệ quân. Đáng tiếc bây giờ lại không tìm được.

“Ân... ân”

Diệp Phong chính đang buồn rầu tìm tòi, Lưu Khiết trong thùng tắm sau bình phong bên kia phòng ngủ, đột nhiên truyền ra một trận tiếng rên rỉ khe khẽ. Loại rên rỉ này đối với Diệp Phong mà nói có thể nói vừa nghe đã hiểu. Tiếng rên rỉ dễ chịu của nữ nhân khát vọng, hẳn chính là thường xuyên nghe.

‘Làm cái quỷ gì? Vô duyên vô cớ tự mình tại trong thùng tắm rên rỉ? Phòng chường mù này đang ‘tự xử’ chứ... hắc hắc, này có chút ý tứ...’ Diệp Phong kinh ngạc tò mò, trong tai nghe Lưu Khiết rên rỉ ngọt ngào mê người, trong đầu say mê nghĩ, cũng không cố tìm bình phù, vô thanh vô tức lướt tới bên bình phong, vươn đầu nhìn coi.

Giống như sắc lang suy nghĩ, Lưu Khiết trong thùng tắm, tay trái chính đang vuốt nhẹ hồng anh đào mê người trước ngực, tay phải đưa xuống dưới khó vuốt ve cấm địa, quả thật là đang dùng hai tay tự mình an ủi.

‘Hắc hắc, không nghĩ vậy bà này không chỉ có dã tâm lớn, hơn nữa còn đối với dục vọng cũng rất bất mãn, có ý tứ, rất có ý tứ, sau này lão tử không lo không hài lòng!’

Lưu manh hoàng đế nghe được thanh âm của thái hậu xinh đẹp, nhìn nàng mắt phượng mê ly, không ngừng tự an ủi cử động, trong đầu xấu xa nói thầm, suy nghĩ một chút chánh sự lần này đến đây, nhanh chóng từ trong Như ý kiển khôn đại lấy ra một thanh chủy thủ cùng một cái khăn đen.

“Ai, lúc nào ta mới có thể thoát ly loại thống khổ này đây...” Lưu Khiết đang rên rỉ tự an ủi, khép mắt phượng, vẻ mặt say mê thì thảo tự nói.

“Dùng sự quyền rũ và quyền thế của thái hậu, hoàn toàn có thể tìm vài nam nhân hàng đêm giúp người giải quyết dục hỏa, cần gì tự mình len lén trộm sờ sờ làm loại chuyện này đây!” Diệp Phong nghe xong Lưu Khiết tự nói, lấy khăn đen che mặt, đi tới sau thùng tắm, chủ thủ đặt trên cần cổ trắng nõn của Lưu Khiết, cố ý dùng quai thanh quai khí khâu âm trêu chọc, để miễn cho bị Lưu Khiết nhận ra tiếng, hắn chỉ có thể thay đổi một chút khâu âm của mình.

“A... người, người là ai, xông vào phòng ai gia rình coi có mục đích gì, chẳng lẽ không biết đây chính là tội lớn diệt tộc!” Lưu Khiết đột nhiên bị người bịt mắt dọa hoảng sợ, giật mình muốn đứng dậy gọi về hộ vệ thủ ở ngoài, bất quá lập tức nghĩ đến nàng đang toàn thân xích lõa, bị hộ vệ chứng kiến tình cảnh này lại mất hết mặt mũi, chỉ còn cách che lại bộ ngực đầy đặn nhìn người bịt mắt chất vấn.

‘Dừng, hoàng đế nếu bị phán diệt tộc, người ả lăng lơ giống nhau cùng đi chết theo...’ Diệp Phong nhìn Lưu Khiết khẩn trương trong lòng ngẫm nghĩ. Tay trái cầm chủ thủy không có thuận tiện, tay phải không nhàn rỗi cũng không quy củ từ mặt sau sờ đến phía trước nắm lấy kiên đỉnh trắng nõn, không cách nào một lần nắm hết bộ ngực sữa đầy đặn, si mê xấu xa cười nói: “Mục đích sao, là nhất định có rồi, bất quá ta lại không nghĩ rằng lại nhìn thấy thái hậu len tự an ủi. Loại chuyện này dựa vào chính mình lấy tay là không cách nào giải quyết hết. Nếu thái hậu muốn, tại hạ không ngại cho người ném thử tư vị nam nhân!”

“Vô lại, cứ nhiên dám nói chuyện với ai gia như vậy, người, người vô sỉ cực kỳ!” Mạng của mình trong tay đối phương, Lưu Khiết đối với bàn tay Diệp Phong tại trước ngực nàng xoa bóp không dám phản kháng. Nhưng nghe Diệp Phong xấu xa cười, nhin không được mở miệng giận dữ mắng.

“Hừ, mỹ nhân của ta, nhỏ tiếng. Bên ngoài khắp nơi đều là hộ vệ của người. Nếu người lớn tiếng kêu lên, bị bọn họ nghe được, ta chỉ có thể cho người hương tiêu ngọc tổn, xích lõa gập người, tiếng xấu ngàn năm!” Diệp Phong đắc ý cười xấu, tay phải say mê tại bộ ngực sữa cực có thủ cảm, thuận thế hướng lên, nhẹ nhàng vỗ về má phải của Lưu Khiết.

“... người rốt cuộc muốn thế nào!?” Lưu Khiết vừa phẫn nộ lại bất đắc dĩ trừng mắt người bịt mắt chất vấn. Nếu là người trần truồng bị bên ngoài hộ

vệ nhìn thấy, hơn nữa nơi này còn có một nam nhân, chuyện truyền ra nàng căn bản không còn mặt mũi gặp người khác.

“Hắc hắc, rất đơn giản, lão tử muốn Cẩm vệ quân Hoàng Kim Thủ Long phù của ngươi, chỉ cần ngươi giao ra đây, ta lập tức đi ngay, tuyệt không thương tổn ngươi.” Diệp Phong si mê cười xấu xa. “Nhưng nếu ngươi muốn, ta cũng vui vẻ lưu lại một hồi cho ngươi nếm thử tư vị nam nhân. Nếu ngươi dám giờ trò, ta có bản lãnh tiến đến, liền dám chắc có bản lãnh đi ra ngoài. Chỉ tiếc đến lúc đó ngươi đại mỹ nhân xinh đẹp này nhất định phải xích lửa hương tiêu ngọc tổn!”

“Ngươi vô sỉ, hèn hạ! Là ai phái ngươi tới?”

“Cáp, ngươi đoán nếu hộ vệ bên ngoài tiến đến, thấy ta cười trên ngươi để cường gian, bọn họ sẽ có phản ứng gì?”

“Lưu manh, không biết xấu hổ, ngươi hèn hạ!”

“Hắc hắc, lão tử chính là lưu manh! Không muốn làm trò cười cho đế quốc, lập tức giao ra Hoàng Kim Thủ Long phù, nếu không đừng trách lão tử nhịn không được dục hỏa, bây giờ lập tức tiến hành với ngươi!”

“vô sỉ...”

Lưu Khiết giận dữ khế quát. Diệp Phong dâm đẳng cười xấu. Như thế không quá bao lâu, Lưu Khiết liền cắn răng nhận thua, chỉ chỉ trên đầu giường, ôm hận nói: “Hoàng Kim Thủ Long phù ngay dưới đầu giường của ta, ngươi tự mình đi lấy đi!”

Không có biện pháp, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu. Bây giờ không phải Lưu Khiết một người chết là có thể xong hết mọi chuyện. Nếu là nàng thật sự xích lửa bị nam nhân này cường gian, để cho hộ vệ chứng kiến, không chỉ có nàng không có mặt mũi làm người, Lưu thị nhất tộc của nàng cũng sẽ bị vĩnh viễn sỉ nhục, không cách nào đặt chân tại đế quốc!

“Đại mỹ nhân ngươi quả nhiên thức thời, khó trách có thể ngồi trên vị trí thái hậu. Lại đây, khiến cho đại gia cuối cùng thưởng thức thưởng ngươi tuyệt vời!” Diệp Phong thấy Lưu Khiết cắn răng nhận thua, lập tức đắc ý cười khế, tay phải đè vai trắng nõn bóng loáng của nàng, dùng sức một cái, liền đem nàng thân thể mềm mại tính cảm xích lửa mê người, từ trong thùng tắm ra, ôm cả người.

“Vô lại, ta đã nói ra chỗ Thủ Long phù, ngươi còn muốn làm cái gì?” Lưu Khiết xích lửa lửa bị sắc lang trước mặt ôm, trong lòng khản trương

cực điểm, sợ đối phương có thật làm ra chuyện xâm phạm kia hay không.

“Hắc hắc, đại mỹ nhân, ngươi muốn vì dục vọng mà khó chịu, chẳng lẽ không muốn ta làm người dễ chịu sao?” Tay trái Diệp Phong vuốt ve kiêu đồn căng tròn trắng nõn của Lưu Khiết, còn tay phải xoa nắn hung bộ phong mãn đầy đặn của nàng, miệng xấu xa cười, mắt thấy nàng lộ ra thần sắc hoảng sợ, mới bổ sung nói: “Yên tâm, lão tử nếu muốn làm người, lần sau sẽ chuẩn bị đầy đủ, thống khoái chơi đùa vui vẻ ... hắc hắc...”

Sắc lang vô sỉ vừa nói xong, liền lập tức nhin không được nhẹ giọng cười dâm, ôm thân thể mềm mại xinh đẹp của Lưu Khiết đi tới bên giường, từ dưới đầu giường lấy ra Hoàng Kim Thủ Long phù bỏ vào trong ngực. Lưu Khiết trong lòng quả thực hận thấu dâm tặc vô sỉ này, nhưng ngại vì tình thế cũng chỉ có thể mặc hắn ôm, ngoan ngoãn nhìn hắn lấy đi Hoàng Kim Thủ Long phù của mình. Đồng thời cũng có chút may mắn dâm tặc này không có ý niệm động nàng trong đầu.

“Đại mỹ nhân thật sự là ngoan a, hôn người một cái, coi như là thưởng!” Nhiệm vụ hoàn thành, lưu manh hoàng đế nhìn thành thực mỹ nhân trong lòng ngực một tia âm đạm, si mê cười dâm một tiếng, không đợi Lưu Khiết hoảng sợ tránh né, miệng liền che lại đôi môi đỏ mọng mê người của Lưu Khiết, kịch liệt cuồng hôn, thừa dịp Lưu Khiết thở dốc mở ra hàm răng tuyết trắng, đem cái lưỡi mềm mại thơm tho nhiều năm chưa có vị người thường, hút vào trong miệng tham lam mút lấy. Đồng thời đôi bàn tay si mê, cũng không buông tha kiêu đồn căng tròn trắng nõn của Lưu Khiết.

“Ngô ngô... ngô...” Từ sắc lang hôn quá mức kịch liệt, khiến Lưu Khiết hô hấp khó khăn, nhin không được liều mạng giãy dụa. Đáng tiếc lại căn bản vô dụng, phản ứng làm nàng bị xâm phạm khoái cảm càng tăng mãnh liệt.

“Hắc hắc, đại mỹ nhân, không nghĩ tới cái miệng nhỏ nhắn này của ngươi không chỉ có nhìn mê người, ném thử tư vị lại càng tuyệt diệu. Lần sau lão tử nhất định hảo hảo nhấm nháp!” Diệp Phong cuồng hôn một cái thoải mái, buông ra Lưu Khiết bị khiêu khích đến thân thể mềm mại vô lực, tại kiêu đồn đầy nhục cảm của nàng vỗ một cái, trong nháy mắt từ cửa sổ bay ra ngoài, đồng thời cũng lưu lại câu nói khiến cho Lưu Khiết cực độ phẫn nộ: “Đại mỹ nhân, nữ nhân lão tử nhìn trúng, không có ai có thể chạy thoát, mau mau buông tha quyền thế đối với ngươi vô dụng này đi. Người đời này nhất định là nữ nhân của lão tử!”

“Dâm tặc, ta Lưu Khiết đời này kiếp này đều sẽ không buông tha ngươi” Lưu Khiết nhìn bóng lưng dâm tặc biến mất trước mắt mình, trong đầu nghĩ câu nói hần lưu lại, phần nộ cần răng thâm hận, không dám gọi về hộ vệ lộ ra việc này. Bởi vì Hoàng Kim Thủ Long phù quá mức trọng yếu, nếu là bị hoàng thượng cùng tể tướng biết, dám chắc sẽ không bỏ qua thời cơ cực tốt đả kích nàng.

Hiện tại trong phòng ngủ của Đức phi Tô Vân, hoàng hậu Hứa Lâm cùng Hiền phi Liễu Nhược Yên, cho lui tất cả cũng nữ cung nữ và thái giám, đang mới cùng Tô Vân hòa thuận ở chung nói chuyện phiếm. Sau khi Diệp Phong theo kế hoạch thay quần áo xong tới, Hứa Lâm đã từ trong miệng Liễu Nhược Yên biết được tình huống, lập tức ân cần tiến lên hỏi: “Hoàng thượng, ngài đã trở về, có bị thương hay không? Chuyện thành công rồi chứ?”

“Trẫm tự thân xuất mã đi làm, làm sao có chuyện không thành công, hoàng hậu không cần lo lắng. Trẫm một điểm cũng không có chuyện gì, đêm nay với ba người các nàng đại chiến một đêm cũng không có vấn đề gì, hắc hắc...” Diệp Phong tại Lưu Khiết bên kia cố nén xuống dục hỏa, đưa hoàng hậu ôn nhu của hần ôm vào trong lòng, say mê cười xấu xa.

“Hoàng thượng, ngài thật không đứng đắn!” Hứa Lâm mặc cung trang lụa mỏng màu vàng nhạt, ngượng ngùng mừng rỡ trong lòng hoàng thượng làm nũng. Tô Vân thấy hâm mộ không thôi, nghĩ đến hoàng thượng ban ngày cùng nàng nói, cũng thẹn thùng theo. Liễu Nhược Yên nhìn nhị nữ, cười khanh khách nói: “Ta xem hoàng hậu tỷ tỷ, chính là đi tìm hoàng thượng làm nũng, nếu không nhìn hoàng thượng vẻ mặt xuân phong đầy mặt là biết hần thành công rồi, cần gì mở miệng đi hỏi đây!”

“Được a, Nhược Yên muội muội, ngươi dám giễu cợt tỷ tỷ, xem ta làm thế nào sửa trị ngươi!” Hứa Lâm đã cùng Hiền phi cảm tình tốt rồi, nghe vậy xấu hổ kiều mị kêu lên, thoát khỏi ngực Diệp Phong, nhào tới Liễu Nhược Yên bên giường, cười dài bắt lấy nàng để chọc lét, nhất thời nhị nữ vui vẻ làm nhộn cả phòng.

“Hắc hắc, xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, đêm nay có ba mỹ nhân các nàng làm bạn, trẫm nhất định phải hảo hảo chơi đùa cho thống khoái!” Diệp Phong nhìn ba vị tuyệt sắc giai nhân trên giường, dục hỏa thoáng bốc bốc phát tới cực điểm, dâm đăng xấu xa cười vài tiếng, nhanh chóng thoát quang quần áo nhảy tới.

Hứa Lâm, Liễu Nhược Yên đều đã là người từng trải, mắt thấy hoàng thượng đánh tới, cố ý tránh né khiêu khích, không cho hắn dễ dàng bắt được mình. Chỉ có Tô Vân mặc bạch trang chờ mong vạn phần, kích động ngồi ở trên giường không động, bị hoàng thượng nhảy tới, đặt ở dưới thân.

Đôi mắt Lưu Khiết, Diệp Phong có chút cố kỵ, không thể lập tức hành động, đôi mắt chuẩn hoàng phi của chính mình, này có thể một chút đều không khách khí, ép mỹ nhân xuống, miệng rộng lập tức không kiêng kỵ hôn, đôi tay lại cùng công tới, bộ ngực, cặp đùi đồng thời bị xâm phạm, trêu chọc Tô Vân kích động vạn phần, thân thể mềm mại nóng lên, thở gấp liên tục.

“Ái phi, nàng lập tức sẽ hoàn toàn trở thành nữ nhân của trẫm, cao hứng không?”

“Ân...”

Diệp Phong thô bạo xé rách quần áo Tô Vân, khiến cho nàng nằm trên giường, tách ra chân ngọc thon dài trắng nõn, quỳ gối trên đế khó, mỉm cười hỏi, nhìn vẻ mặt mỹ nhân chờ mong vạn phần, đặc ý nhìn tới hoàng hậu cùng Hiền phi hầu hạ hai bên trái phải, đôi nhị nữ lộ ra nụ cười xấu xa, hai tay cầm chân ngọc lả lướt của Tô Vân, trên thân ép xuống, tiểu hòa thượng tà ác thoáng chốc lại khai khẩn một mảnh ruộng tốt, lấy đi trình tiết của một tuyệt sắc mỹ nhân.

Chương 210 : phong diệp hào để đạt, lập tháp lão đầu

HNTD

“Thấy rồi, nhìn thấy rồi, Đông phương Thần Châu đại lục, chúng ta rốt cuộc tới rồi. Lộ Lộ, chúng ta rốt cuộc chạy tới Thần Châu đại lục trong truyền ngôn rồi...”

Thần Châu đại lục phương tây hải vực gợn sóng rực rỡ, 'Phong Diệp Hào' phún ra nồng đậm khói đen từ xa xôi tây hải tới rồi, hết tốc độ di chuyển ngoài khơi. Lộ Lộ và U Nguyệt Nhi, và Ái Lệ Ti trước sau cùng nhau bước tới, đồng thời đứng ở trên mũi tàu nhìn phương đông Thần Châu đại lục dần dần hiện ra trong mắt, nhìn không được phát ra tiếng hoan hô hưng phấn.

“Tìm được Thần Châu đại lục, thì có thể mỗi ngày nhìn thấy thiếu gia. Lộ Lộ tỷ sau này cũng không cần lén rơi nước mắt nữa!” U Nguyệt Nhi đầu buộc mã vĩ (tóc đuôi ngựa), thân mặc y phục xanh biếc, ngọc thủ đặt tại trên hộ lan trước mũi tàu, nhìn Lộ Lộ phía bên phải mỉm cười trêu chọc.

“Đúng vậy, còn muội cũng không cần thường xuyên nằm mơ cầu thiếu gia về nhà, khiến cho chúng ta luôn bị muội nói mơ đánh thức, hì hì...” Lộ Lộ tay trái giữ lại mái tóc bị gió thổi loạn, kéo quần dài màu trắng bị gió muốn thổi bay, trong lòng nghĩ tới thiếu gia của nàng, trong miệng mỉm cười lên tiếng.

“Cái gì nha? Ta làm gì có nói mơ a, ta như thế nào không biết?” U Nguyệt Nhi bĩu môi phản bác lại Lộ Lộ. Lộ Lộ a a cười nói: “Bình thường người nói mơ, bị người vạch trần ban đầu cũng không chịu thừa nhận!”

U Nguyệt Nhi nghe vậy lẽ cái lưỡi thom tho, làm mặt quỷ, quay đầu nhìn Ái Lệ Ti bên trái, nói sang chuyện khác: “Ti Ti, theo như lời thiếu gia, trung bộ Thần Châu đại lục, trên bờ hẳn là phía Tây Thần Châu đế quốc biên giới tiểu quốc Tây Sa. Thiếu gia nói đó cơ hồ đều là sa mạc, chắc chắn khó đi, chúng ta có hay không nên thay đổi chỗ lên bờ?”

“Tây Sa còn hơn Thần Châu, mặc dù là một tiểu quốc, nhưng bây giờ nếu bỏ qua nó tìm nơi khác lên bờ, khẳng định phải phí nhiều thời gian. Lôi Ân bên kia cần chúng ta hiệp trợ, phải nhanh lên chạy tới Thần Châu đế quốc. Đi Tây Sa đế quốc thôi, dù sao Đại địa kỵ sĩ đoàn của Thụy Ân đối

với sa mạc hết sức rõ. Cẩn thận một chút hản là không có vấn đề!” Ái Lệ Ti trầm tư trả lời.

“Cũng đúng, xem ra đi Tây Sa đế quốc là đường tắt tốt nhất!” U Nguyệt Nhi suy nghĩ một chút gật đầu lên tiếng. Lộ Lộ quay đầu nói: “Được rồi, chúng ta đi trước đem tin tốt nói cho Tĩnh Hương các nàng đi. Khiến cho các nàng cao hứng một chút!”

“Hảo a!” U Nguyệt Nhi mỉm cười gật đầu. Lộ Lộ nhìn Ái Lệ Ti thần sắc có chút mất mát, ôn nhu khuyên nhủ: “Ti Ti, người không nên làm khó quá, chờ chúng ta nhìn thấy thiếu gia, chàng nhất định sẽ công khai danh phận của muội, sẽ không để cho muội ảm núp Tĩnh Hương các nàng!”

“Ân, các tỷ nhanh trở về đi, ta không có việc gì!” Ái Lệ Ti mỉm cười nói. Lộ Lộ cùng U Nguyệt Nhi liếc mắt cho nhau một cái, bất đắc dĩ cười, sóng vai tiến vào khoang tàu để Truyện Tống trận, lưu lại Ái Lệ Ti một mình trên mũi tàu, nhìn Thần Châu Đại Lục phía trước.

Thần Châu đế đô phát sinh phản loạn binh biến lớn nhất từ trước tới nay, hơn nữa lọt vào trời phạt tập kích, đại sự bậc này tự nhiên khó có thể giấu diếm. Trải qua truyền bá, việc này hôm nay đã truyền khắp cả Thần Châu đại lục.

Đế quốc hoàng đế Chu Ngọc Long ngu ngốc vô năng, đột nhiên như kỳ tích có siêu tuyệt võ công, cũng làm ra một chút minh quân, cái việc lạ này, thành chủ đề nói chuyện của dân chúng trong thành, thủ lĩnh các nước có ý đồ xâm lược Thần Châu quốc thổ, đối với vấn đề Chu Ngọc Long thập phần mê vông.

Dưới sự khốc liệt của tử tướng và thái hậu hai đảng, Lý thị nhất tộc cùng với quan viên tham dự phản loạn, sau khi bị toàn bộ dân chúng đế đô trên đường thóa mạ, tất cả bị chém đầu. Về phần quan vị của bọn họ để lại, đa số bị tử tướng, thái hậu hai đảng tranh nhau, chỉ còn nguyên soái cũng binh bộ thượng thư vẫn khuyết. Nguyên nhân rất đơn giản, hai đảng trong lúc đó tranh đấu quá hung, trên thực quyền còn là hoàng đế gian trá, chuẩn bị để cho bọn họ tận tình tranh đấu, đem mâu thuẫn nhiệt náo càng lớn càng tốt.

Tin tức Lưu Khiết bị đánh cắp một nửa Hoàng Kim Thủ Long phù, làm Thái hậu nhất đảng quan viên có chút lo lắng, bí mật phái ra một lượng lớn nhân thủ, chung quanh tìm kiếm Thủ Long phù hạ lạc. Đáng tiếc, đến nay không hề có tin tức.

Thần Châu đế quốc tinh duệ bộ đội Hoàng Vê Quân ngăn cản nam phương biên cảnh, cùng Trần Nam vương bộ đội lo lắng vạn phần hội quân. Nam Man đế quốc vốn tụ tập được mười lăm vạn đại quân, sau khi nghe tin Lý Nghị phản loạn thất bại, đột nhiên phân tán binh lực đóng ở biên cảnh, làm chúng tướng quan Cẩm Vê quân cùng Trần Nam vương Trầm Dịch Thần, cảm thấy ngoài ý muốn khó hiểu, không thể làm gì khác hơn là án binh bất động, giám thị địch tình, trên báo triều đình, xin hoàng thượng định đoạt.

“Hoàng... thiếu gia, ngài thật sự muốn ra khỏi đế đô sao? Nếu lại khiến cho đại thần trong triều biết, sợ rằng lại xảy ra loạn a!” Đang buổi trưa tại đế đô trên đường ở cửa đông thành, thái giám Tiểu Thuận Tử dịch dung giả trang, tất cung tất kính đi theo phía sau chủ tử lo lắng hỏi.

“Từ khi lão tử đi tới đế đô này, liền mẹ nó vẫn không có đi ra ngoài. Hôm nay nói cái gì cũng phải đi ra ngoài chuyển chuyển, luôn ở một chỗ mang theo quá nhàm chán rồi. Ngươi không cần sợ hãi, có Hiền phi ở trong cung giả trang trầm, tuyệt đối không có vấn đề!”

Đồng dạng dịch dung cải trang lưu manh hoàng đế, trong miệng ngâm cây Phiêu phiêu dục tiên, đi ở trên đường, thả ra khói thuốc tiêu sái lên tiếng, phối hợp với bộ trang phục màu xanh quần dài hấp dẫn. Toàn bộ đều là một phần của một quý tộc bại gia tử.

Tiểu Thuận Tử thấy hoàng thượng nói như vậy, biết không cách nào thay đổi ý nghĩ của hắn, không thể làm gì khác hơn là cung kính đi theo phía sau, không dám nói nhảm thêm nữa.

Hai người thuận đường mà đi, liền mua hai con ngựa chiến, từ đông nhai đi ra khỏi cửa thành. Diệp Phong giục ngựa đứng ở ngoài đế đô, nhìn quan đạo rộng rãi bình thản phía đông, nhạc du du quay đầu hỏi: “Tiểu Thuận Tử, đế đô phía đông có chỗ nào chơi không?”

“Này...” Tiểu Thuận Tử suy nghĩ một chút nói: “Thiếu gia, theo người bình thường mà nói, phía đông chỗ chơi tốt nhất hẳn là Trường Nhạc thành, nơi đó là nơi giang hồ nhân sĩ tụ tập. Trong thành nhiều nhất chính là nơi tầm hoan tác nhạc, nhất là đồ phường được hoan nghênh nhất. Bất quá ngài giàu nhất thiên hạ, đồ phường loại địa phương này, tự nhiên không có hứng thú!”

“Giang hồ nhân sĩ tụ tập? Đồ phường? Ai, xem ra bằng sự phát triển của thế giới này, chỉ có địa phương này có thể chơi.” Diệp Phong nghe vậy

thoáng cảm khái lắc đầu, thản nhiên nói: “Đi thôi, vậy đi Trường Nhạc thành chơi đùa, lão tử cũng thử cùng dân vui vẻ, ha ha ha...”

Đại lưu manh cười xấu một trận, giục ngựa giơ roi rộn ba đi, tiểu thái giám vội vàng giục ngựa như điên đi theo, trong lòng lại cảm khái chủ tử làm người thật sự cùng người khác bất đồng, không ở trong cung hưởng thụ mỹ nhân làm bạn, hết lần này tới lần khác muốn đi ra gây chuyện!

Đối với người sinh hoạt tại thời đại này mà nói, khoảng cách cười ngựa từ đế đô tới Trường Nhạc thành chỉ có nửa ngày lộ trình, căn bản không thể tính là xa. Bất quá đối với Diệp Phong mà nói, nửa ngày mới đến một cái thành thật sự khiến cho hắn có chút buồn bực trong đầu không ngừng đối với Thánh Ma oán trách nếu chúng nó tại đây thì tốt rồi.

“Thiếu gia, này Trường Nhạc thành ngài vừa lòng không? Phía trước có cái Tứ Hải tử lâu, trước kia nô tài cùng Chu thái giám đã tới, nghe nói là số một số hai trong thành. Chạy nửa ngày ngài có muốn hay không đi vào ăn một chút gì?” Tiến vào Trường Nhạc thành, thái giám Tiểu Thuận Tử nắm hai con ngựa chiến, đi theo phía sau Diệp Phong, chỉ vào một tử lâu phía trước, cung kính nhắc nhở.

“Ân, đi trước ăn một chút gì cũng tốt!” Diệp Phong hai mắt đánh giá người đi đường trong Trường Nhạc thành, phát hiện đa số là giang hồ nhân sĩ lưng đeo đao kiếm, cùng tình cảnh đế đô không giống nhau, cảm giác có chút thú vị, nghe xong Tiểu Thuận Tử nhắc nhở, lúc này gật đầu đồng ý.

Hai người tiến vào Tứ Hải tử lâu, bên trong đa ngồi không ít giang hồ nhân sĩ, đang hăng hái vui vẻ quyền uống rượu cao hứng, Diệp Phong lại lên lầu, tìm nơi kín đáo tại lầu một, vừa ngồi xuống ăn vài miếng thịt, một người đầu đầy tóc bạc rồi bời, mặc bộ quần áo rách rưới màu xanh lục, là một lão nhân tay cầm hồ lô rượu, bước đi loạng choạng vì say rượu, nhìn một chút tình huống, thẳng hướng Diệp Phong bên này mà đến.

“Uy, lão đầu, lão đầu, đi đi đi, đây không phải chỗ ngươi tới, cầm cái này đi nhanh lên thôi!” Tử lâu tiểu nhị, cầm chút thức ăn thừa, nhồi vào trong lòng lão đầu, liền đuổi lão đi ra ngoài.

Một lão đầu dơ dáy bẩn thỉu, tự nhiên không ai sẽ chú ý nhiều lắm. Nhưng Diệp Phong lại phát hiện cặp mắt mập mờ của lão đầu này, một mực nhìn chăm chăm hắn, cảm giác có chút cổ quái, vốn định mở miệng gọi lão lưu lại, đáng tiếc chờ hắn muốn nói thì lão đầu đã bị tiểu nhị đuổi ra ngoài rồi.

“Thiếu gia, ngài đối với lão đầu kia có hứng thú? Có muốn hay không nô tài đem lão trở về?” Tiểu Thuận Tử phát hiện ánh mắt chủ tử đối với lão đầu có chú ý, cung kính hỏi hần.

“Không cần, một cái lão đầu mà thôi, không cần để ý!” Diệp Phong tùy ý khoát khoát tay. Sau khi thức ăn đưa lên, chủ tớ hai người cùng nhau ăn no bụng. Một lúc sau trả tiền đi ra tửu lâu, đi trên đường, nhắm thẳng đồ phở đi tới.

Trường Nhạc đồ phở, nơi đánh bạc lớn nhất trong Trường Nhạc thành, từng làm vô số đồ quý tang gia bại sản, cũng khiến cho không ít người may mắn trong một đêm trở nên giàu có.

Diệp Phong quần áo hấp dẫn, đích thực là một thiếu gia bại gia, thêm có người hầu Tiểu Thuận Tử. Hán tử ở cửa đồ phở, vừa thấy người như thế tới, lập tức lộ ra cung kính tươi cười, khách khách khí khí đưa hai người đi vào, trong lòng lại cười trộm lại tới thêm một tên đầu to.

“Cũng không biết là trùng hợp a, hay là có âm mưu. Diệp Phong cùng Tiểu Thuận Tử tiến vào đồ phở người đến người đi, nhìn một chút mấy bàn đánh bạc, lại phát hiện lão đầu vừa gặp ở tửu lâu, đang đồ xí ngầu. Mà cặp mắt hỗn trọc của lão đầu, từ khi Diệp Phong tiến đến, liền rời bàn đồ, tập trung vào Diệp Phong.

‘Hắc, xem ra lão nhân này có chút vấn đề...’ Diệp Phong nhìn lão đầu, rất có hứng thú ôm ngực đứng ở tại chỗ không có đi tiếp.

“Thiếu gia, lão nhân này có điểm cổ quái, sợ rằng sẽ có chuyện.” Tiểu Thuận Tử đứng ở bên phải Diệp Phong, nhỏ giọng nói thầm.

“Không cần lo!” Diệp Phong khẽ cười một tiếng, dẫn Tiểu Thuận Tử đi tới lão đầu, phía bên phải bàn đồ xí ngầu, ý bảo Tiểu Thuận Tử tùy tiện chơi, chính mình rất có hứng thú nhìn, đồng thời âm thầm quan sát lão đầu. Đánh bạc thắng thua đối với Diệp Phong mà nói, căn bản không có lực chú ý, nặng yếu nhất chính là tiêu khiển.

So sánh với lưu manh hoàng đế, thái giám xấu xa Tiểu Thuận Tử, đối với đánh bạc có thể nói là thập phần cảm thấy hứng thú, thấy chủ tử cho tự mình tùy tiện chơi, lập tức hưng phấn nhập cuộc.

Bên kia, lão đầu ngoại trừ đồ ra đại lẫn tiểu, chính là dùng đôi mắt nhỏ quan sát Diệp Phong, một bộ vẻ mặt tươi cười. Lấy bộ dáng này với bộ dáng lợm thợm, thật là tức cười.

Chương 211 : chu thị trường minh đế , nhất cá lão thần tiên

HNTD

Tục ngữ nói mười lần đồ thì chín lần lừa gạt, Diệp Phong ngồi ở trên ghế bàng quan nhìn Tiểu Thuận Tử đặt tiền đánh bạc, liền phát hiện ra cách thức. Nhà cái kia tướng mạo bình thường, hai mắt tinh ranh. Từ lúc Tiểu Thuận Tử đặt bạc, đã cố ý để cho gã thắng vài ván, lúc đó mới xuất ra ngàn cách lừa gạt, khiến gã thua thì nhiều mà thắng thì ít, đến mức đó lập tức buông tha, hoàn toàn sa vào cái bẫy.

Loại đồ phường này ai mà tin bọn chúng không giờ trò lừa gạt, người đó chính là siêu cấp ngu ngốc. Diệp Phong đến nơi này chính là vì muốn nhìn cái mới mẻ, đánh bạc với món tiền nhỏ này hẳn bây giờ một chút cũng không hứng thú, cho nên khi trông thấy đối phương giờ trò đối trá, hẳn cũng thôi không muốn vạch trần.

“Uy lão đầu , ngươi đã thua hết rồi, nhanh mau tránh ra, nhường chúng ra chỗ chơi!”

Diệp Phong đang ngậm cây Phiêu Phiêu dục tiên, chuẩn bị đi đến bàn khác, nhìn bên trong phương pháp đồ bạc khác, mấy tay cờ bạc ở phía sau lão già nhếch nhác, mắt thấy lão già thua sạch như không đi khỏi, cản trở bọn họ đặt bạc, nhìn không được quát tháo khó chịu, động thủ lôi lão già từ trên ghế xuống.

“Ai, thanh niên bây giờ, thật sự không biết phải tôn kính người già.” Lão già nhếch nhác dốc bình rượu vào mồm, lắc lư cái đầu cảm khái nói, vừa muốn cất bước rời đi, thì một tráng hán thô kệch, cao lớn, mập mạp mặc trường sam màu tím bằng tơ lụa, mang theo hai hán tử khuôn mặt hung ác, tức giận vội vàng đi tới, một tay nắm chặt cổ áo của lão già, nổi giận quát: “Tử lão đầu, ngươi lại có thể cả gan cầm hòn đá nói lão tử là hoàng kim muốn đổi lấy thẻ đánh bạc, ta gặp ngươi là không nhìn được nữa!”

“Cái gì? Ta cảm rõ ràng là hoàng kim, ngươi lúc ấy thấy rõ ràng mà, bây giờ lại nói lời này, có phải muốn khi dễ lão nhân gia ta không nhi tử a?” Lão già nhếch nhác bị chộp lấy hai chân cách mặt đất, tức giận nhìn tráng hán kêu gào, chỉ chỉ Diệp Phong, a a cười nói: “Quai tôn, đừng nhìn xem nữa a, mau tới cứu ta!”

“To gan, người lão nhân này lại dám xưng hô như thế với hoàng...thiếu gia của nhà ta, quả thật tội không thể tha!” Tiếng cười của lão đầu truyền ra, Diệp Phong còn chưa nói cái gì. Tiểu Thuận Tử đã dậm chân chỉ vào lão đầu mà mắng.

‘Nha cái tử lão đầu này, lại có dũng khí chiếm tiện nghi của lão tử, đợi người mất mặt!’ Trong lòng Diệp Phong hung dữ nói thầm, khuôn mặt mỉm cười ý bảo Tiểu Thuận Tử im lặng ngồi xuống.

“Vị khách nhân kia không nhận ra lão già này sao?” Tráng hán đang xách lão già nhếch nhác, nhìn Diệp Phong khách khí hỏi.

“Không nhận ra, một điểm quan hệ cũng không có, các người cứ tiếp tục!” Diệp Phong nhìn lão già, mỉm cười lên tiếng, phớt lờ một bộ mặt thấy chết mà không cứu.

“Tử lão đầu, lại lần nữa lừa gạt lão tử, hôm nay không lột một lớp da của ngươi, ta Hồ Đại Thiên sẽ đổi sang họ ngươi!” Tráng hán nghe xong câu trả lời của Diệp Phong, hung hăng nhìn lão đầu ngược lại đang tươi cười, xách lão dẫn theo thuộc hạ đi ra cửa sau.

“Ai, ai, quai tôn, người thấy bọn chúng khi dễ lão nhân ta như thế nào, mau tới giúp đỡ a!” Lão già bị tráng hán xách đi, bấp chận đạp loạn lung tung, quay đầu nhìn Diệp Phong không ngừng gào to, làm bộ dạng tức cười vậy khiến các con bạc xung quanh đều cười to, Diệp Phong căn bản không để ý đến lão.

Nơi đồ phùng này, chuyện dọn dẹp những con ma bài mắc nợ như này thường xuyên xảy ra. Bởi vậy khi lão già vừa biến mất, sự náo nhiệt chấm dứt. Các con bạc xung quanh nhanh chóng khôi phục trạng thái như cũ, tiếng gào la điên cuồng đánh bạc lại vang lên,

“Thiếu gia, lão già vừa rồi bắt kính đối với ngài, tại sao không giáo huấn lão một chút vậy?” Tiểu Thuận Tử nghi hoặc hỏi, trong lòng thái giám này có chút vì chủ tử mà bức bối không tiêu.

“Lão nhân kia căn bản là nhằm vào ta, sẽ không đơn giản như vậy. Đi, đi theo xem lão lừa gạt bằng thủ đoạn gì” Diệp Phong nhả đầu thuốc ra, dẫn Tiểu Thuận Tử rời khỏi bàn đánh bạc, đi ra cửa sau của đồ phùng.

Ngoài cửa sau của đồ phùng Trường Nhạc, vốn là một ngõ nhỏ tối đen như mực, thêm nữa lúc này bóng đêm đã khuya, bóng tối càng dày. Diệp Phong và Tiểu Thuận Tử vừa mới ra khỏi cửa, liền nghe thấy ba tiếng kêu thầm truyền ra, ngay sau đó là một trận cười a a quái dị truyền vào trong tai

hai người, ”Hoàng đế giả, gặp ở rừng cây nhỏ ngoài phía bắc thành mười dặm.”

“...thiếu gia, đây là tiếng cười của lão nhân kia, lão hình như biết chuyện của ngài...” Tiểu Thuận Tử nói ra suy nghĩ trong đầu, căng thẳng nhìn về phía Diệp Phong.

“Chỉ là một lão già mà thôi, coi thần tình khẩn trương của ngươi, mau đi thôi!” Diệp Phong nhìn ba hán tử hôn mê trên mặt đất một chút, tức giận trợn mắt nhìn Tiểu Thuận Tử một cái, bảo hắn đi dắt ngựa.

“Từ lão đầu, đừng vòng vo lãng phí thời gian, lão tử muốn xem ngươi có bản lĩnh gì!” giục ngựa chạy như điên tới khu rừng nhỏ ngoài phía bắc thành mười dặm, Diệp Phong sau khi xuống ngựa đã bắt đầu hung hăng nói nhỏ.

“Hắc hắc, quai tôn, sao còn không vào, mà ở bên ngoài chửi lão nhân gia ta, thật sự là một chút quy củ cũng không hiểu!” hai người vừa mới tiến vào rừng cây, chỉ thấy lão già nhếch nhách ở bên trong, ngẩng lên mặt đất nhìn bọn họ cười hắc hắc.

“Lão gia hỏa, nói đi, ngươi rút cuộc có mục đích gì” Diệp Phong nhìn lão già thần nhiên cười khế, nói, ”Đừng nói nhảm quanh co với ta!!”

“Hảo, nếu ngươi thẳng thắn như vậy, ta cũng không nói nhảm với ngươi. Hôm nay lão nhân gia ta tới vạch trần ngươi giả mạo hoàng đế!” Lão già tu bình rượu, nghiêm mặt nói.

“Còn nói nhảm, nếu ngươi tiếp tục không nói, đừng trách ta không để cho ngươi cơ hội!” Diệp Phong sắc mặt không chút thay đổi, nhìn lão đầu cười lạnh, căn bản không tin đây là mục đích thực sự của lão già. Bởi vì nếu là muốn vạch trần thân phận của hắn, tất nhiên lựa chọn ở đế đô, mà không phải là thành Trường Nhạc nhỏ này,

“Ai, quả nhiên không đơn giản, khó trách ngay cả cục diện rối rắm mà Ngọc Long để lại, ngươi cũng có thể ngăn chặn con sóng dữ. Có lẽ đế quốc Thần Châu có ngươi làm Hoàng đế, mới là thích hợp nhất.” Lão già nhìn Diệp Phong đột nhiên lắc đầu cảm khái như có chút mất mát, tức khắc mỉm cười hỏi:” Ngươi biết ta là ai không?”

“Thúi lắm, lão không nói lão tử sao biết, từ lão già ngươi, quả thực giống như nét vẽ mấy ả phóng đảng!” Diệp Phong nghe lão già nói xong, trong thần sắc của lão, trong lòng nghi hoặc, trong lòng bức bối khó chịu, chửi rủa, lộ ra bản sắc lưu manh.

“À...cái gì cũng tốt, chỉ là tính cách có chút giống lưu manh, hơn nữa háo sắc vô cùng!” Lão già nhếch nhác nhìn Diệp Phong cười thâm, thần nhiên nói:” Ta gọi là Chu Trường Minh, lần này biết ta là ai rồi chứ?”

“Chu Trường Minh?Chu Trường Minh là ai?” Diệp Phong nghe vậy ngạc nhiên, quay đầu vừa muốn hỏi Tiểu Thuận Tử một chút, đã thấy móng của gã ngồi bệt xuống đất nhìn lão già nhếch nhác căng thẳng run rẩy, không nhìn được đã đá gămột cước, ”ngươi đang hoảng chút coi, lão nhân này là ai, ngươi biết không?”

“Lão. . lão...lão là gia gia của Chu Ngọc Long. Năm đó thực lực Thần Châu đang hưng thịnh, Trường Minh đại đế đột nhiên mất tích...” Tiểu Thuận Tử giống như gặp phải quỷ, nhìn lão già nhếch nhác, lắp bắp lên tiếng.

“Cái gì? Lão nhân này cũng là hoàng đế?” Diệp Phong nghe xong lời giải thích cũng không khỏi lấy làm kinh hãi, hai mắt giải hoạt nhìn nhìn đánh giá lão già Chu Trường Minh, có chút ý niệm xấu xa trong đầu muốn giết người diệt khẩu.

“Giả quái tôn, không nên có ý niệm giết người diệt khẩu trong đầu nha. Lão nhân gia ta không phải là người người có thể giết được!” Lão già nhếch nhác nhìn Diệp Phong hắc hắc cười quái dị.

“Ai, ta mà là cháu ngươi!” Diệp Phong cười lạnh một tiếng, bỗng chớp động, trong nháy mắt lao đến trước mặt lão già, chân trái quét ngang ra, dùng tư thế sét đánh không kịp bưng tai, đá giữa đầu lão già.

Đáng tiếc trên mặt Diệp Phong không có thấy vẻ mặt vui mừng, ngược lại nhú mảy cảnh giác, bởi cái hấn đá trúng chính là một đạo tàn ảnh, có thể dưới tốc độ của hấn, lưu lại cho hấn một đạo tàn ảnh, tốc độ của lão nhân này tuyệt đối không có dưới hấn...

“Hắc hắc, giả quái tôn, thế nào, ta đã nói không nên có suy nghĩ muốn giết người diệt khẩu, bây giờ phục chưa!” trên một cây cỏ thụ cách đó không xa Diệp Phong, lão già Chu Trường Minh, xách bầu rượu ngồi trên trạc cây, đắc ý cười xấu xa.

“Hắc hắc, có ý tứ, thật có ý tứ, ta càng ngày càng cảm thấy hứng thú với mục đích hôm nay của ngươi, chỉ nói vậy thôi, lão bất tử hỗn đản!” Không thể lập tức giết chết Chu Minh Trường, Diệp Phong không vội vã, hai tay khoanh ngực nghiêng đầu nhìn Chu Trường Minh, lộ ra chiêu bài cười ác ý.

“A, như vậy mới đúng, đối mặt một lão gia người mà lo lắng, quá mất mặt phong độ của vương giả, làm hoàng đế nhất định phải tự tin!” Chu Trường Minh nhìn Diệp Phong gật đầu, nói: ”đừng nghĩ rằng ta vì phế vật Chu Ngọc Long kia mà đến báo thù. Hôm nay lão nhân gia ta tới tìm người, đúng là phụng mệnh mà làm việc thôi!”

“Người lão gia hỏa này thật có ý tứ. Ta giết Chu Ngọc Long, đoạt lấy thiên hạ của Chu thị các người, người không có tức giận, còn chửi mắng Chu Ngọc Long, có ý tứ, rất có ý tứ” Diệp Phong nhìn Chu Trường Minh tức cười, tò mò hỏi:” Người vừa mới rồi nói là phụng mệnh làm việc, lấy thân phận Trường Minh đại đế của người, chẳng lẽ còn ai có thể ra lệnh cho người sao?”

“Hắc hắc, ta sao phải tức giận? Chu Vô Ky, Chu Lập Đức, Chu Ngọc Long, ba phế vật bất hiếu này, hôn quân vô đạo, làm cho quyền lợi đế quốc phân tán, dân chúng lầm than, ném hết thể diện của hoàng tộc Chu thị chúng ta, giết sạch ba linh hồn của bọn chúng, còn không đủ tiêu hóa mỗi hận trong lòng của ta. Nếu không phải ta không thể nhúng tay vào chuyện của thế gian, thì ba phế vật bất hiếu này, sớm đã bị ta giết một vạn lần. Bây giờ có tiểu tử người giả mạo Chu Ngọc Long làm hoàng đế, khiến hoàng tộc Chu thị của chúng ta vẫn hồi thể diện, người nói ta nên tức giận không?”

Chu Trường Minh nhìn Diệp Phong đỉnh đạc mà nói:” Về vấn đề người hỏi không ai có thể ra lệnh cho ta, cần phải giải thích như vậy, lấy thân phận của ta bây giờ, con người đương nhiên không thể ra lệnh cho ta. Bất quá bây giờ lão nhân gia ta là thần tiên, sở dĩ tìm tới người, hoàn toàn là tuân theo ý chỉ của Thiên đế!”

“Thiên đế?? Người là thần tiên?? Còn diệt linh hồn của con, cháu mình?! Con mẹ nó việc này cũng được sao?” Diệp Phong trợn mắt há mồm nhìn Chu Trường Minh , thần sắc giật mình cường điệu hóa vô cùng.

“Ha ha ha, biết sự lợi hại của lão nhân gia ta chưa? Không nên căng thẳng, ta chỉ phụng mệnh tới hỏi vấn đề của người mà thôi. Nói ra hiện tại tiểu tử người là bảo vật a, chứ thần tứ phương đối với người cảm thấy cực độ hứng thú!” Chu Trường Minh cao hứng nhìn Diệp Phong cười to ha ha.

“Ách? Chứ thần tứ phương cảm thấy rất hứng thú đối với ta? Bọn họ sao cảm thấy hứng thú với ta??” Diệp Phong lắc lắc đầu hỏi, đầu có chút hoang mang bối rối.

“Hắc hắc, việc này mà ngươi cũng còn làm ra vẻ lừa dối ư!” Chu Trường Minh tu bình rượu, nhìn Diệp Phong hắc hắc cười xấu xa.

Chương 212 : Thần tiên , chiếu xao bắt ngộ , khai quốc chỉ bảo thiên tử kiếm

HNTD

Diệp Phong nghe vậy trong lòng cả kinh, đại khái nghĩ ra nguyên nhân của câu chuyện, bất quá nhìn Chu Trường Minh với bộ dạng ra vẻ khó hiểu như trước, hỏi:” Muốn ta nói về sự giả mạo, người có ý gì đó?”

“Ha ha, lấy đầu óc gian xảo này của tiểu quỷ ngươi, có thể nghe không hiểu ý tứ của lão nhân gia ta sao? Đừng giả bộ nữa, Lôi Ân -Pháp Lôi Nhĩ và Chu Ngọc Long đều không phải là thân phận thật của ngươi!” Lão già nhếch nhác Chu Trường Minh nhìn Diệp Phong ha ha cười to:” Nói đi, ngươi rốt cuộc là ai?”

‘Mẹ kiếp, thân của thế giới này thật đúng là lợi hại nha, lão tử chân chính không phải là Lôi Ân, bọn họ cũng có thể biết. Nha cái này cũng là mẹ hần cái gì cùng thân nào đó cao cao tại thượng, lại điều tra con người của ta ...’ Diệp Phong trong tim hung hăng đem chư thần tứ phương ân cần gửi lời hỏi thăm một lần, nhìn Chu Trường Minh, phát tay điểm thủy huyết (huyết ngũ) của Tiểu Thuận Tử thần sắc đang chấn kinh, làm gã hôn mê ngã xuống đất, mới cười lạnh nói: “Lão già, lão phụng chỉ Thiên Đế tới tìm ta, chỉ là muốn hỏi ta là người nào sao?”

“Đúng vậy, hắc hắc, chư thần tứ phương vì muốn biết rõ lai lịch của ngươi, cơ hồ đã vận dụng toàn bộ biện pháp hiện có. Đáng tiếc đến nay vẫn không thể biết. Sự tĩnh lặng nhằm chần chừ ngàn năm của thần giới tứ phương rốt cuộc cũng khiến các vị thần cùng nhau giải quyết sự mới mẻ này. Vương giả trong tứ phương thần, thậm chí còn dùng trò chơi đánh cuộc của nhân loại mà ngươi vừa mới chơi. Thiên Đế bệ hạ anh minh thần vũ của Đông Phương bọn ta, vì muốn thắng cược để lộ thần uy của phương đông bọn ta, liền để cho ta tự mình tới hỏi ngươi, đứa cháu giả mạo này!” Chu Trường Minh vừa chứng kiến Diệp Phong chỉ một ngón tay điểm đến tiểu thái giám, thoáng kinh ngạc, bất quá cũng không để trong lòng, hưng phấn nói:” Mau, đứa cháu giả mạo, mau nói cho ta biết ngươi rốt cuộc là ai. Lão nhân gia ta trở về lĩnh thưởng ha ha...”

‘Cáp , lại phái một lão già miệng đầy hơi rượu đến làm việc, cái lão Thiên Đế kia đúng là ngu ngốc hay là khinh thường ta đây? Ít nhất cũng

phải gửi tới ta người tốt hơn, tìm một MM thần tiên xinh đẹp đến. Thật sự là một điểm cũng không hiểu được lòng người, lão tử nói ra mới là lạ!’

Tiểu lưu manh vừa nghe Chu Trường Minh nói rõ chư thần tứ phương điều tra không ra lai lịch của hắn, lại mang hắn ra đánh cuộc, linh cơ vừa động, cảm giác được đây là một cơ hội tốt để bắt bí, lúc này cười xấu xa tà dị nói: “Tử lão đầu, quai tôn của lão sớm đã chết, tạm thời ta giả trang làm hoàng đế. Ta thừa nhận ta không phải là Lôi Ân - Pháp Lôi Nhĩ, nhưng mà lão tiểu tử ngươi nếu muốn biết ta là ai, cũng không có cửa, nằm mơ đi!”

“Cái gì? Tiểu tử ngươi lại dám nói chuyện với ta như thế sao, chẳng lẽ không sợ ta giết ngươi sao?” Chu Trường Minh mắt thấy Diệp Phong kiêu ngạo ngang ngược không chịu nói cho lão, lúc này lấy khẩu khí tức giận ra uy hiếp: “Tiểu quỷ, ta tuy là thần tiên, không nên ép ta giết ngươi, nói mau!”

“Cáp, thần tiên không phải hướng đến từ bi mà ôm ấp, cứu khổ cứu nạn sao? Sao thần tiên như ngươi lại bởi vì ta không chịu nói bí mật của mình mà giết người? A, lời này của người nếu truyền ra ngoài, dân chúng nhân gian sẽ bình luận như thế nào về thần tiên các ngươi? Chư thần tam phương khác sẽ nhạo báng các ngươi như nào?” Diệp Phong nghiêng nghiêng đầu ngó Chu Trường Minh mỉm cười nói về mặt tràn đầy sự thần sắc khinh thường, như heo sắp chết không sợ nước sôi.

“Ách...tiểu quỷ đừng vội trở tài miệng lưỡi lợi hại, nếu lại không trả lời vấn đề, đừng trách lão nhân gia ta động thủ đối với ngươi!” Chu Trường Minh nghe xong câu trả lời của Diệp Phong, trong lòng cũng có điều cố kị, nhưng vì phải hoàn thành sự mệnh, lão nhân này vẫn như trước quật cường uy hiếp.

“Được thôi, động thủ đi. Nếu lão không bắt được ta, không đầy nửa tháng, ta cam đoan chuyện hôm nay sẽ truyền khắp đại lục, làm cho thần, mọi người thế gian đều biết hành vi độc ác của đông phương thần tiên ngươi!” Diệp Phong hắc hắc cười, vẻ mặt lộ ra bộ dạng vô lại.

“Ghe tởm! Tiểu tử thôi này, theo lời đồn đại quả nhiên khó đối phó, rốt cuộc ngươi muốn thế nào mới bằng lòng nói cho ta biết lai lịch?”

Chư thần tứ phương muốn biết lai lịch của Diệp Phong, tất nhiên đã điều tra không ít điều về hắn. Chu Trường Minh trước khi đi cũng đã biết con người này là người hiếm thấy đang cùng tu luyện cả chính tà, có thể dễ dàng ngăn cả sự trừng phạt của trời, thực lực đã gần chạm tới tam lưu tiểu

thần của lão, tất biết nếu động thủ khẳng định không dễ dàng bắt được. Lời vừa rồi chỉ là sự đe dọa cho có mà thôi, không nghĩ đến đối phương một chút cũng không sợ lão.

“Thật ra, lai lịch của ta không phải là không thể nói cho các người. Nhưng chuyện này sẽ nói như thế nào, đều là việc riêng tư cá nhân của ta, toàn bộ không thể cho các người biết, liền tùy ý nói ra sao? Quay về thăm dò lại tính khí của ta, mới tới tìm ta nói chuyện tiếp!”

Bí mật của mình, nói cái gì Diệp Phong cũng không tiết lộ. Mà tên gia hảo lớn gan này vì muốn được chút bảo pháp của thần tiên, đã nghĩ sau này nói dối cho tốt, bây giờ hoàn toàn là bịa chuyện đánh bịp.

“Điều tra tính cách của người? Lưu manh, vô lại, âm hiểm, tham lam, háo sắc, có vẻ như là phẩm chất của người, còn nữa không có đứng đắn..” Chu Trường Minh nghe vậy trầm tư nói thầm, linh cơ vừa động, trừng mắt nhìn Diệp Phong nói:” Tiểu tử người không định tống tiền lão nhân gia ta chứ?”

“Đừng nói tống tiền khó nghe như vậy, đây gọi là giao dịch!” Diệp Phong nhìn Chu Trường Minh hắc hắc cười gian xảo, ”thỏa mãn ích lợi trước mắt, ta một chút cũng không thể giữ lại bí mật của mình. Mấu chốt là lão có muốn cùng ta giao dịch điều kiện hay không thôi!”

“Tiểu tử người thật tâm đùa giỡn lão nhân gia ta ư? Người ở Đông Tây đại lục có được lãnh thổ rộng lớn, chiếm đoạt mỹ nhân toàn xinh đẹp như thiên tiên. Kim tiền, mỹ nhân, quyền thế, người cái gì cũng không thiếu, ta còn có cái gì có thể cùng người trao đổi?” Chu Trường Minh thối râu mép trừng mắt nhìn Diệp Phong gầm lên, trong lòng mắng to tiểu tử này như gian thương!

Diệp Phong gian tà cười nói:”Kim tiền, mỹ nhân, quyền thế, những cái tốt như vậy lại có không ít người chê sao? Đương nhiên, nếu lão chỉ dùng đồ vật tầm thường trao đổi cùng ta, đó là không có cửa, đưa pháp bảo tiên đan của thần tiên các người mang ra có lẽ ta sẽ đáp ứng!”

“Cái gì? Tiểu tử người rõ ràng là đang tống tiền ta!” Chu Trường Minh phần nộ hết lớn. Diệp Phong thấy thế bĩu môi, quay đầu nắm Tiểu Thuận Tử đang nằm trên đất, cất bước đi, trong miệng cười xấu xa nói:” Nếu lão không muốn giao dịch, vậy vĩnh viễn đừng biết nữa. Dù sao còn chư thần tam phương khác sớm muộn sẽ tự mình đến hỏi ta, hắc hắc..”

“Thời đại thật sự là biến đổi rồi, con người có thể vô sỉ đến mức này!” Chu Trường Minh tức giận khiến gương mặt già nua phải đỏ bừng, nhìn bóng lưng của Diệp Phong quát: “Tiểu Tử, ngươi dừng lại, ta dùng cái bầu rượu này có thể thu luyện yêu ma quỷ quái trao đổi với ngươi!”

“Thu luyện yêu ma quỷ quái? Là cái hồ lô nhỏ này sao?” Diệp Phong nhìn cái tiểu hồ lô màu đỏ trong tay Chu Trường Minh, lắc mạnh đầu nói: “Không đổi, ta không phải là đạo sĩ đuổi ma trừ yêu, phải chơi phí của với cái này thì có tác dụng gì?”

“Chơi phí của? ngươi lại dám nói chơi phí của bầu rượu trừ tà của ta? Thật là có đạo lý há, chẳng biết tốt xấu gì!” Chu Trường Minh nghe vậy bị tức giận đến mức toàn thân phát run, chỉ chỉ Diệp Phong, trong bụng thật muốn giáp huân hấn, nhưng vừa nghĩ đến mệnh lệnh của Thiên Đế, đành cắn răng nhẫn nhịn nói: “Ta chỉ có bầu rượu trừ tà này có được bản lĩnh của pháp bảo, bất quá trong hoàng lăng của Chu thị chúng ta, có thứ như vậy có lẽ ngươi sẽ thích!”

“Xem ra lão không phải là đại tiên có đồ tốt!” Diệp Phong hắc hắc cười chế nhạo một câu, tò mò hỏi: “Trong hoàng lăng của Chu thị có thứ gì tốt?”

Chu Trường Minh trừng mắt nhìn Diệp Phong một cái, nghiêm mặt như chưa từng có nói: “Tượng trưng cho sự ban thưởng của Thiên Đế dành cho Hoàng Đế của sinh linh phương Đông, Thiên tử kiếm!”

“Thiên tử kiếm?? Hắc hắc, cái này quả thật là đồ tốt. Nhưng muốn dùng nó đổi bí mật của ta, chính là vẫn không đủ phân lượng!”

Thiên tử kiếm có thực lực rất mạnh, có thể đuổi ma trừ yêu, uy trấn nhiếp hồn sinh linh phương Đông, là chí bảo quan trọng có thể kha sáng Thần Châu đế quốc. Cái này trong lúc Diệp Phong và Liễu Nhược Yên thân mật trong chăn mền khi tán gẫu đã nghe nói qua. Nghe nói sau khi đại đế khai quốc sớm băng hà, Thiên tử kiếm đột nhiên biến mất, không nghĩ tới lại ở trong hoàng lăng.

Thiên tử kiếm tuy tốt, đáng tiếc Diệp Phong nghe đến món hàng này, chỉ biết là thanh Thiên tử kiếm, căn bản không thể làm cho hắn bỏ đi ý niệm bắt bí trong đầu, chứ thần tứ phương cũng muốn biết. Đây chính là cơ hội tổng tiền rất lớn, nếu bỏ qua hẳn khẳng định sẽ hối hận cả đời.

“Tiểu tử thú vị, ngươi hơi quá đáng đấy, làm người không thể tham lam đến mức này!!” Chu Trường Minh gần như gầm lên điên cuồng.

“Từ lão đầu, người tạm thời vì ta đừng rống to vậy. Nhìn coi địa vị người là quốc quân một đời của Chu thị, quay về tìm Thiên Đế của lão thương lượng rồi trở lại cùng ta nói chuyện, tin rằng Thiên Đế ở trên cao nhất định so với lão hào phóng hơn!” Diệp Phong trong lòng nghĩ ra ý niệm xấu xa, cười dài khoát khoát tay, xách Tiểu Thuận Tử, cất bước đi ra rừng cây.

“Ai, xem ra chỉ có thể trở về thỉnh Thiên Đế định đoạt thôi. Đế quốc Thần Châu của hoàng triều Chu thị ta rơi vào tay loại tham lam đồ vật này, rốt cuộc là phúc hay họa đây..” Chu Trường Minh nhìn Diệp Phong đang biến mất trong tầm mắt lão, ngẩng đầu nhìn lên trời, thở dài bất đắc dĩ.

Sắc trời đã tối, Diệp Phong rời khỏi rừng cây, giải khai huyết đạo của Tiểu Thuận Tử. Sau khi nghiêm giọng cáo không được tiết lộ chuyện này ra ngoài, hai người đi vào Trường Nhạc thành trọ lại một đêm. Sáng sớm ngày thứ hai giục ngựa quay về Đế đô. Sau khi gặp Chu Trường Minh, Diệp Phong sớm đã không còn tâm tư đi bộ nữa!

“Hoàng thượng, ngài sao ra ngoài lâu về vậy, làm hù chết thần thiếp” trong phòng ngủ tạm thời của hoàng hậu, Đức phi Tô Vân thích nhất được làm nũng với Hoàng thượng, khi Diệp Phong vừa mới trở lại, liền làm nũng nhào vào trong ngực hắn, cũng hờn dỗi trách móc.

“Ha ha, ái phi yên tâm, trẫm không có việc gì!” lưu manh hoàng đế tay trái ôm eo thon của Đức Phi, tay phải vỗ nhẹ hai cái ngoài ngọc đồn, nhìn hoàng hậu và hiền phi ở bên cạnh mỉm cười, đối với người sau hỏi:” không để lộ ra chân tướng chứ?”

“Không có, tất cả đều thuận lợi .Hoàng thượng ở trong cung khó nén lâu như vậy, ra ngoài đi du ngoạn lại một ngày đã trở về, có phải đã gặp chuyện gì?” Liễu Nhược Yên đối với tính cách của Diệp Phong rất hiểu rõ, hết sức khó hiểu khi hắn thật vất vả mới tìm được cơ hội đi chơi, vì sao lại chỉ chơi một ngày đã về.

“Hắc, Nhược Yên quả không hổ là tri âm của trẫm, đoán không sai!” Diệp Phong nhìn Liễu Nhược Yên hắc hắc cười nói:” Trẫm đi ra ngoài lần này, gặp một lão già, phát hiện nơi hạ lạc của Thiên tử kiếm chí bảo khai quốc của Thần Châu đế quốc chúng ta “

“Thật vậy chăng? Hoàng thượng, vậy Thiên tử kiếm kia hiện ở nơi nào?” Có Thiên tử kiếm, có thể lực trợ giúp Hoàng thượng cũng có quyền vua, Liễu Nhược Yên nghe vậy nhin không được vui mừng hỏi.

“Đừng nóng vội, có câu nói một ngày không thấy như cách ba mùa thu, ba vị mỹ nhân các nàng trước tiên hầu hạ trẫm rồi hãy nói chuyện..ha ha ha” Lưu manh hoàng đế ha ha cười đậm đặng, bắt lấy ba vị tuyệt sắc giai nhân của hắn, tâm tình trong lòng vô cùng sảng khoái, hắn bắt đầu trò chơi hoang đâm

Chương 213 : lục quốc kết minh , cứu đạo long ngâm

HNTD

“Tỷ, tình huống không ổn, có tin truyền báo. Tây Sa, Bách Cỗ, Đông Du, Bắc Du, năm nước biên hoang lần lượt phái sứ thần đi tới Nam Man để quốc muốn kết minh tiến công Thần Châu!”

Trải qua việc lần trước bị cướp đi hoàng kim thủ long, thái hậu Lưu Khiết liền cảnh giác để cho mọi người đến bí mật bảo vệ nàng. Giáo chủ Tà giáo Lưu Vũ Phi, vừa mới tiếp nhận phi cấp truyền thư, biết chuyện sứ tiết của năm nước chạy đến Nam Man để quốc, hoảng hốt chạy vào đại sảnh thông báo cho Lưu Khiết.

“Cái gì?” Lúc này trời vừa sáng sớm, Lưu Khiết đang ngồi trên giường mềm uống trà, nghe vậy kinh hãi đứng dậy, lập tức lắc đầu thở dài nói:” chẳng lẽ ông trời muốn hủy diệt Thần Châu để quốc sao? Đừng nói sáu nước liên minh, lấy tình hình trong nước hiện nay, chỉ cần ba nước Nam Man, Bắc Du, Tây Sa đồng thời tấn công, là có thể tiêu diệt thành công Thần Châu. Sáu nước kết minh, cái này ngay cả đánh cũng không cần đánh!”

“Tỷ, người đừng vội a, chuyện chưa phải tới mức xấu nhất đâu. Hơn nữa, chuyện kết minh của bọn chúng cũng không chắc thành công!” Lưu Vũ Phi trong lòng cũng hiểu rõ Thần Châu để quốc đã có nguy hiểm tràn ngập, nhưng ngoài miệng cũng chỉ có thể an ủi tỷ tỷ như thế.

“Ai, người không cần an ủi ta. Năm nước có thể cùng phái ra sứ tiết, cái này đủ chứng minh sáu nước lúc trước sớm đã có liên lạc. Chuyện kết minh chỉ e là đã thành không thể cứu vãn!” Lưu Khiết lắc đầu cảm khái, hai chân lo âu đi tới đi lui.

Lưu Vũ Phi chứng kiến bộ dạng vậy của Lưu Khiết, trong lòng biết khuyên nữa cũng vô dụng, suy nghĩ một hồi rồi nói:” Tỷ, mặc dù nói tình huống hiện tại đối với Thần Châu rất bất lợi, bất quá nếu có thể tập trung binh quyền, mượn lợi thế địa hình lui về thủ một phương, có thể giữ lại một bộ phận quốc thổ, không đến mức mất nước!”

“Nga, ý của người là bảo ta đi tìm hoàng thượng và Hứa Sơn sao?” Lưu Khiết nghe vậy bèn hỏi lại, theo lời mọi người, nàng cũng hiểu được cái này rất có lý.

Lưu Vũ Phi nghiêm mặt nói:” Hứa Sơn không phải là kẻ ngu. Ông ta cầm quyền nhiều năm như vậy về đối ngoại sẽ không phải không có mật thám. Việc này hơn phân nửa là ông ta đã biết được. Hoàng thượng đã ở hoàng cung nhiều năm lại không có nhiều quyền lợi, phải cần tỷ tỷ tự mình báo cho hần một chút, tốt hơn hết mau triệu tập quần thần thương nghị đối sách!”

“Ừ, người nói đúng. Hứa Sơn hẳn là đã biết chuyện này. Ta bây giờ sẽ đi gặp hoàng thượng!” Lưu Khiết trầm ngâm lên tiếng, lập tức xuất cung khởi giá đi tới tẩm cung tạm thời của hoàng thượng. Theo quy củ hậu cung không thể tham dự chánh sự, hiện nay nàng cũng không có kỳ nhiều về cái này. Dù sao thân phận của nàng ở đế đô, tất cả mọi người trong triều trong lòng đều rõ!

Tỷ muội Lưu Khiết đoán đúng, tể tướng Hứa Sơn cũng đã từ mật thám truyền báo, biết chuyện sáu nước liên minh, giờ phút này đang sốt ruột đứng ngoài tẩm cung chờ hoàng thượng để bẩm báo chuyện nghiêm trọng này. Thế nhưng lại bị thái giám Tiểu Thuận Tử, Đức phi Tô Vân, cùng ái nữ Hứa Lâm ngăn cản bên ngoài.

“Hoàng hậu, Đức phi nương nương, lão thần thật có chuyện cực kỳ trọng yếu, phải lập tức diện kiến hoàng thượng!” Hứa Sơn đứng ở bên ngoài tẩm cung, nhìn Hứa Lâm và Tô Vân lo lắng bẩm báo. Xung quanh nhiều người hỗn tạp, Hứa Sơn không dám nói rõ chuyện lục quốc liên minh muốn tấn công. Hứa Lâm mặc dù là ái nữ của ông, nhưng dựa theo quy củ ông cũng không có thể dám gọi ra tên của họ.

Hứa Lâm và Tô Vân từ trước đến giờ chưa từng thấy qua Hứa Sơn lộ ra thần sắc lo lắng như thế, tất biết rõ chắc chắn ông có chuyện trọng yếu. Nhưng hoàng thượng và Hiền phi đã lặng lẽ sớm bí mật đi hoàng lăng, căn bản không có ở trong Hành cung. Các nàng cho dù để Hứa Sơn đi vào, cũng không gặp được hoàng thượng. Hơn nữa huống chi hoàng thượng trước khi sắp đi đã nói qua phải giữ bí mật chuyện này.

“Phụ thân, người rốt cuộc có chuyện trọng yếu gì? Ngày mai trở lại không được sao?” Hứa Lâm nhìn bộ dạng lo âu của phụ thân, khó khăn hỏi.

“Chuyện hết sức nghiêm trọng. Hoàng hậu, Đức phi, ai gia và Hứa Sơn hôm nay nhất định phải nhìn thấy hoàng thượng, các người tránh ra!”

Hoàng hậu vừa mới dừng câu hỏi, Hứa Sơn còn chưa có trả lời, một thanh âm dễ nghe mà uy nghiêm của nữ nhân đột nhiên vang lên. Thái hậu

Lưu Khiết đi cùng Lý công công và một cung nữ, đi tới bên ngoài tấm cung.

“Tham kiến Thái hậu!” Mọi người vừa thấy thái hậu giá lâm, vội vàng tham bái. Hứa Sơn nhìn vẻ mặt của Lưu Khiết, liền minh bạch đôi phương cũng đã biết được việc sáu nước liên minh. Tể tướng cầu kiến, hoàng hậu và Đức phi có thể thoái thác. Thái hậu giá lâm thì các nàng không có biện pháp.

“Hoàng hậu, Đức phi, các người lập tức tránh ra, ai gia và Hứa Sơn có chuyện trọng yếu phải hướng Hoàng thượng bẩm báo!” Lưu Khiết sau khi thấy Hứa Lâm và Tô Vân thi lễ vẫn làm khó đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích. không nhìn được cau mày khế quát.

Hứa Lâm và Tô Vân nhìn tình thế bất đắc dĩ, đành phải mời Thái hậu và Hứa Sơn vào trong sảnh, cung kính nói:” Thái hậu, hoàng thượng sáng sớm hôm nay đã xuất cung rồi”

“Cái gì? Xuất cung ?” Lưu Khiết giật mình cau mày, ”vậy hoàng thượng đến nơi nào?”

“Cái này...” Hứa Lâm và Tô Vân sau nghe vậy hơi khó không biết trả lời thế nào. Hứa Sơn sau khi vào trong sảnh lại không kiêng dè nữa, nhìn ái nữ, bèn chôn nói: “Hoàng hậu, Nam Man, Tây Sa cùng sáu nước đang chuẩn bị kết minh tấn công Thần Châu. Thần Châu chúng ta bây giờ tràn ngập tình huống khẩn cấp, con mau nói cho chúng ta biết Hoàng thượng ở nơi nào đi!”

“Sáu nước liên minh?” Hứa Lâm và Tô Vân nghe thấy vậy liền khiếp sợ, biết là chuyện nghiêm trọng, không dám giấu diếm nữa, lúc này cùng đồng thanh giải thích, ” Hoàng thượng và Hiền phi đã đi hoàng lăng rồi!”

“Hoàng lăng? Hoàng thượng lúc này đi hoàng lăng làm gì?” Lưu Khiết và Hứa Sơn cùng nghi hoặc hỏi. Hứa Lâm và Tô Vân liếc mắt nhìn nhau, phối hợp ăn ý lắc đầu nói không biết, cảm giác không nên đem chuyện của Thiên tử kiếm nói ra.

Lúc này tìm được hoàng thượng rồi triệu tập quần thần, thương thảo đối sách mới là chuyện quan trọng nhất phải làm. Lưu Khiết và Hứa Sơn mặc dù tò mò khó hiểu, nhưng cũng không rảnh rồi hỏi tiếp, cùng Hứa Lâm và Tô Vân vội vã chạy tới hoàng lăng.

Núi Bàn Long, vị trí ở cách đế đô Thần Châu năm dặm ngoài phía bắc. Rừng suối thanh tĩnh và đẹp đẽ, cảnh sắc ưu mỹ, là bảo địa có phong thủy

tốt nhất cả nước. Hoàng lăng của Chu thị nhân đó tọa lạc ở đây, đối với bảo địa có phong thủy rất quan trọng này. Các triều đại hoàng đế của Chu thị đều phái tướng lĩnh trung thành nhất của đế quốc, cầm binh trấn thủ.

Cơ Thanh Phong, một thanh niên tuấn tú tài năng văn võ song toàn, là hậu nhân của dòng dõi danh tướng Cơ thị của Thần Châu. Khi Trường Minh đại đế trị vì, gia gia của hắn là Cơ Vạn Lý từng được vinh dự làm Nguyên soái xuất sắc nhất từ trước đến nay của Thần Châu đế quốc. Đáng tiếc Trường Minh đại đế đột nhiên thất tung, sau khi Chu Vô Kỳ đăng cơ hôn quan vô đạo, đối với đại quyền trong tay của Cơ Vạn Lý rất úy kỵ, nhiều lần chèn ép, khiến cho lòng trung thành của Cơ Vạn Lý tâm tro ý lạnh, chủ động buông bỏ binh quyền, đến trấn thủ ở hoàng lăng nhỏ nhoi này, tiếp tục thành tâm cống hiến hết sức làm việc cho tiên hoàng Chu thị.

Sau khi Cơ Vạn Lý và cha của Cơ Thanh Phong qua đời, đang trị vì là Chu Ngọc Long cầm quyền trong tay, đối với việc mất binh quyền như trước và lòng trung thành trấn ở hoàng lăng của Chu thị. Chu Ngọc Long có chút kinh nể mà tin tưởng, lần đầu tiên không dám để cho người của ba đảng phái chen chân vào hoàng lăng, mà lúc ấy để cho Cơ Thanh Phong đang lúc thiếu niên, tiếp nhận chức tướng thủ hoàng lăng.

Dòng tộc Cơ thị ở Thần Châu đế quốc danh vọng cực cao, thêm nữa binh tướng đóng ở hoàng lăng hết sức ủng hộ Cơ Thanh Phong. Khi ấy Thái hậu, Tể tướng, Nguyên soái ba đảng mặc dù đối với việc không thể chen chân vào hoàng lăng cảm thấy tiếc nuối, nhưng cũng không có ngỗ ngược lại ý tứ của Chu Ngọc Long, khiến cho Cơ Thanh Phong dễ dàng tiếp nhận chức tướng thủ. Dù sao đối với ba đảng lúc đó, năm ngàn tinh binh đóng ở hoàng lăng, cũng không cần tính toán gì, chỉ cần không cho đối kháng đến chức vụ là được, cho hoàng thượng chút mặt mũi cũng tốt.

‘Để Cơ Thanh Phong nhận chức tướng thủ, không cho ba đảng tham gia, Chu Ngọc Long đời này cuối cùng làm được một việc tốt’ Diệp Phong và Liễu Nhược Yên chạy tới hoàng lăng, nhìn tướng thủ anh tuấn Cơ Thanh Phong suất lĩnh binh tướng quỳ xuống tham bái, trong lòng cảm khái nghĩ.

“Hoàng thượng, hôm nay không phải là ngày tế tổ tiên, không biết người đi giá tới hoàng lăng có gì phân phó?” Cơ Thanh Phong sau khi dưới sự ra hiệu của Diệp Phong đứng dậy, cung kính hỏi. Đối với vị hoàng đế trẻ tuổi trước mắt này, Cơ Thanh Phong kính nể hơn nữa, trong lòng vẫn còn có lòng cảm kích. Nguyên nhân rất đơn giản, thứ nhất hoàng thượng năm đó

để cho hấn kế thừa chức của phụ thân trấn thủ hoàng lăng, khiến một đời Cơ thị nhà hấn không thể nói ra; thứ hai, sự tích gần đây của hoàng thượng khiến hấn kính nể, trong lòng thậm chí còn đoán hoàng thượng không phải hôn quân, chỉ là nhiều năm qua một mực che dấu thực lực, chờ đợi thời cơ.

“Cơ ái khanh, không cần suy nghĩ nhiều, trăm lần này đến đây, chỉ là muốn tiến vào lăng lấy một món đồ!” Diệp Phong nhàn nhạt nói, ra hiệu cho Cơ Thanh Phong truyền lệnh mở cửa lăng mộ, hấn muốn đi vào.

‘Đi vào hoàng lăng lấy đồ?’ Cơ Thanh Phong nghe xong rất lấy làm tò mò, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, cung kính lĩnh mệnh, truyền lệnh mở cửa lăng mộ. Vốn định hộ tống cùng Diệp Phong đi vào, đáng tiếc khi Diệp Phong tới cửa, lại mở miệng phân phó hấn và Hiền phi cùng chờ ở bên ngoài, tự mình cầm bản đồ cơ quan tiến vào.

Trọng địa của hoàng lăng, không chỉ bên ngoài có trọng binh trấn thủ, bên trong lại xếp đặt giống như mê cung, cơ quan tầng tầng lớp lớp, không có bản đồ hướng dẫn không thể biết cơ quan, tùy tiện đi vào tuyệt đối là chín đường chết một đường sống. Diệp Phong dựa theo hướng dẫn của bản đồ, không bao lâu đã dễ dàng tiến vào bên ngoài mộ thất của Đại đế khai quốc Thần Châu Chu Thiên Triệu.

‘Hắc hắc , xem ra lão tử kiếp này nhất định là có duyên với mộ phần, chẳng biết cái Thiên tử kiếm khai quốc chí bảo kia là bộ dạng gì nhỉ? Lão tử dùng có thể thuận tay hay không chứ?’

Tiểu lưu manh đứng bên ngoài mộ thất, nhìn cửa đá đặc ý nghĩ dâm, tay trái ấn lên cơ quan bí mật ở góc tường, ngênh ngang đi vào, song trong lúc hấn còn chưa thấy rõ tình huống bên trong phòng, thì chín âm thanh rỗng ngâm lạnh lóát bá đạo, cao vút đỉnh tai nhức óc đột nhiên truyền ra, khiến hấn hoảng hốt.

“Trong mộ sao có tiếng long ngâm?” Liễu Nhược Yên, Cơ Thanh Phong cùng đông đảo binh tướng trấn lăng , nghe được tiếng rỗng ngâm cao vút truyền ra, đều kinh hãi, nhất là Cơ Thanh Phong và cùng binh tướng, bọn họ đóng ở đây nhiều năm cũng không gặp qua loại chuyện này.

“Tình huống có biến, mọi người chuẩn bị tiến vào lăng cứu giá!” an nguy của Hoàng thượng là quan hệ với cả nước, Cơ Thanh Phong không dám chậm trễ, lúc này la hét truyền lệnh, muốn suất binh tiến vào cứu giá.

Liễu Nhược Yên thấy tình huống vậy nhúu mày ngăn cản, nói: “Đừng kinh hoảng, lấy thực lực của hoàng thượng, cho dù gặp phải rồng cũng an

toàn trở ra. Các người chớ đi vào khiến hoàng thượng phân tâm, phá hư đại sự của người!”

“Cái này...” Hoàng thượng vào lắng, trong những người ở đây, tất nhiên Hiền phi là cao nhất, Cơ Thanh Phong và binh tướng nghe vậy mặc dù lo lắng, nhưng nghĩ thực lực của hoàng thượng trong lời đồn đại, cũng chỉ phải im lặng chờ bên ngoài.

Tiếng long ngâm lạnh lót bá đạo, cao vút, không chỉ có mọi người ở trong núi Bàn Long nghe rõ, mà đám người Lưu Khiết, Hứa Sơn, Tô Vân, Hứa Lâm vừa mới đến chân núi cũng đều nghe được rất rõ ràng.

Chương 214 : Lưu manh hợp kê VS cứu long vân đỉnh vạn chúng phục tru

HNTD

“Phường yêu nghiệt nào dám mặc long bào xông vào hoàng lăng của Chu thị ta!!”

Âm thanh uy nghiêm đầy tức giận chất vấn, vang lên trong tai Diệp Phong. Giữa lăng mộ là quan tài bằng làm bằng hàn ngọc ở không trung. Chín đạo long khí màu vàng tím thanh thể khiến cho người ta sợ hãi đang đan xen xoay quanh. Chỉ thấy bạch mang chói mắt dao động dữ dội, bạch mang hình thành nên một lão nhân uy nghiêm, mặc long bào màu trắng, xuất hiện ở trong mắt Diệp Phong,

“Ách..? Ánh sáng cũng có thể biến thành người? Chẳng lẽ là linh hồn? Trẫm là đương kim thiên tử, tiến vào hoàng lăng của Chu thị ta có gì là không thể? Người là ai? Sao ở bên trong hoàng lăng?” Diệp Phong kinh ngạc nhìn lão nhân đang lơ lửng ở không trung phía trên quan tài bằng đá, ra vẻ trêu chọc hỏi lại. Thật ra nhìn lão nhân xuất hiện ở trong mộ này, lại còn mặc long bào, có chín rồng xoay quanh, Diệp Phong đã đoán ra được thân phận đối phương.

“To gan, trẫm là hoàng đế khai quốc Chu Phá Thiên, trên người tiểu nhân ngươi không có huyết mạch của Chu thị, dám giả mạo tử tôn của Chu thị ta. Xông vào hoàng lăng của Chu thị ta, rốt cuộc có mục đích gì?” Chu Phá Thiên chỉ Diệp Phong trầm giọng gầm lên, tay phải bắt đầu có ý trừ tà.

‘ Mẹ kiếp, liếc mắt là có thể nhìn thấu lão tử là hàng giả, có chút đạo hạnh’ Diệp Phong trong lòng thầm mắng. Ngẩng đầu lên nhìn Chu Phá Thiên, ha ha cười to nói:” ngươi, cái tên may mắn kia, lại còn dám nói ta là yêu nghiệt, quả thực không biết gọi là gì. Nếu ta đoán không sai, ngươi hẳn là linh hồn của Chu Phá Thiên đúng không? Không nghĩ tới lão tử trước đó gặp thần tiên của Chu thị, sau này lại gặp phải quỷ hồn của Chu thị, thật sự con mẹ nó có rất ý tứ. Lão quỷ, nói cho ngươi biết, hoàng triều của Chu thị hiện tại tất cả đã quy về ta, sau này thiên hạ cũng không phải của Chu thị các ngươi nữa. Hôm nay lão tử chính là tới lấy chí bảo khai quốc của ngươi, Thiên tử kiếm!”

“Hừ, yêu nghiệt nhỏ nhoi đừng tưởng rằng có thể nhìn ra linh hồn của trăm thì không tệ. Nói hoàng triều của Chu thị ta đã quy về sở hứa của ngươi, quả thực là chuyện tiểu lâm. Ngươi mơ tưởng che đậy trăm sao!” Chu Phá Thiên nhìn Diệp Phong cười lạnh coi thường, đồng thời cũng có chút nghĩ hoặc về câu nói thần tiên Chu thị của hắn, ” Trăm vì bảo vệ hoàng triều Chu thị của ta, sau khi chết lấy linh hồn trăm thủ long mạch. Nếu hoàng triều Chu thị của ta bị ngươi tiêu diệt, trăm tuyệt đối sẽ biết việc này đầu tiên!”

‘Long mạch?’ Diệp Phong nghe vậy dường như có chút gật gật đầu, mở miệng cười lạnh nói:” Không hổ là đại đế khai quốc, sau khi bản thân đã chết đi, còn muốn con cháu đời đời có thể thiên thụ vạn đại thống trị Thần Châu. Đáng tiếc, con cháu Chu thị ngu xuẩn của ngươi hôn quân vô đạo, không biết sự khổ tâm này của ngươi, làm cho đế quốc phiền loạn khắp nơi, dân chúng không thể tạm thời sinh sống. Lão tử đã cho nhánh duy nhất cuối cùng của Chu thị rời đi nhân thế, hiện tại Chu thị hoàng triều của ngươi, đã tuyệt chủng trên đời này rồi. ha ha ha..”

“Cái gì? Ngươi lại dám như thế đối với tộc duy nhất của Chu thị ta, trăm phải cho ngươi chết không được tử tế!” Chu Phá Thiên nghe xong nổi giận, cánh tay phải vung lên, chín đạo long khí màu tím vàng trên đầu, lập tức phản nộ ngấm lên rít gào, giương nanh múa vuốt đánh về phía Diệp Phong.

“Hừ, lão quỷ, muốn giết ta sao, liền xem ngươi có bản lĩnh này hay không!” Tuy nói con cháu phạm nhân của Chu thị đã bị chính mình giết chết, nhưng Diệp Phong không muốn cùng quỷ hồn cường đại của Chu Phá Thiên đánh nhau ở đây, nếu không sẽ phá hủy long mạch, nói không chừng sẽ ảnh hưởng tới vận thế của Thần Châu đế quốc. Bởi điều này khi mắt thấy chín đạo long khí tử kim đánh về hướng hắn, lập tức hừ lạnh một tiếng, vươn người lên, lảo không xoay người, đầu dưới chân trên, vận dụng hai luồng chân khí chính ma, ngón tay xuất ra chiêu “Liệt địa độc giao thôi” đem hai luồng chân khí chánh ma tương sinh tương khác, xuyên qua cơ thể mà ra, hắn ra chiêu lấy mũi chân trái làm trung tâm, đan chéo quần quanh, xoay quanh mà bay nhanh, tựa hồ hình thành nên một con giao long cự đầu, nương theo đó thân hình hắn chạy quanh, chân dính chặt trên trần phòng.

“Oanh oanh...”

Tiếng như bộc phá vang lên, hai luồng chân khí chính ma của Diệp Phong hình thành nên lực chân của độc giao, dễ dàng đánh vỡ nóc phòng,

từ trong mật thất chạy thoát ra ngoài, với lại kinh khí chưa giảm, người đã bắn thẳng lên bầu trời.

“Yêu nghiệt vô sỉ, trăm có long khí tử kim hộ thể, không sợ ánh mặt trời, ngươi đừng mơ chạy thoát!”

Chu Phá Thiên đã nhìn thấy Diệp Phong sử ra thời kinh, hẳn có thể đồng thời phóng ra hai chân khí chính ma, cảm thấy thập phần giật mình, nhất thời sửng sò, không có ngăn chặn, để cho Diệp Phong dễ dàng chạy thoát ra ngoài. Khi tinh thần trở lại như cũ, mới tức giận quát một tiếng, lăng không bay vút, dưới sự phản nộ của long khí tử kim xoay quanh, lao ra mộ thất, trực muốn bắt lấy Diệp Phong.

Tiếng bộc phá mãnh liệt và long ngâm đã làm Liễu Nhược Yên cùng với Cơ Thanh Phong và binh tướng ở phía dưới bên ngoài lăng mộ kinh hãi khi phát hiện ra tình huống trên trời. Cùng lúc đó, Lưu Khiết, Hứa Sơn, Tô Vân, Hứa Lâm cùng chúng hộ vệ, cung nữ đi theo, đã chạy tới lăng mộ, chứng kiến tình thế kinh người trên trời.

Thái hậu và Hoàng hậu cùng nhau giá lâm, Liễu Nhược Yên, Cơ Thanh Phong và đám người đang chấn kinh trên bầu trời, vội vàng cung kính quỳ xuống tham kiến.

Chu Phá Thiên từ trần đã ngàn năm rồi, tất nhiên sẽ không ai nhận ra lão. Lưu Khiết đối với Liễu Nhược Yên và đám người kia nói câu miễn lễ, nhìn hoàng thượng đang bay lên trên không, cùng với quái nhân và long khí mang khí thể bức nhân đuổi theo phía dưới, nghi hoặc hỏi Liễu Nhược Yên: “Hiền phi, đây xảy ra chuyện gì?”

“Thái hậu, thần thiếp cũng không biết, không lâu sau khi hoàng thượng tiến vào lăng mộ, liền xuất hiện ra tình huống này!” Liễu Nhược Yên ra về cung kính trả lời một tiếng, rồi xoay đầu tiếp tục theo dõi hoàng thượng ở trên không,

“Cung tiễn thủ chuẩn bị!” Cơ Thanh Phong hai mắt ngưng thần nhìn tình cảnh hiểm thấy trên trời, trong miệng cao giọng quát ra lệnh cho cung tiễn thủ bắn giết thân hình quái nhân, hiệp trợ Hoàng thượng trừ địch.

“Thái hậu và Hứa Sơn sao lại tới đây? Chẳng nhẽ trong cung xảy ra chuyện gì?”

Hướng lên trên bay vút, Diệp Phong quay đầu lại nhìn Chu Phá Thiên sắp đuổi tới, vừa vặn nhìn thấy Lưu Khiết và Hứa Sơn cùng đám người ở bên dưới, trong lòng nghi hoặc một chút, lập tức thân hình không bay lên

mà quay xuống, chắp hai tay vận công , sử ra một chiêu “Thái cực bát quái trường”.

Chu Phá Thiên thấy thế phát động long khí tử kim, bắn lên trên nghênh kích, chỉ thấy vô số đồ hình Thái Cực, bát quái trường kinh ở giữa không trung, cùng chín đạo long khí, va chạm kịch liệt như thể nước với lửa, sinh ra liên tiếp tiếng bực phá âm âm vang liên tiếp, khí lưu mãnh liệt bắn ra tứ phía. Lưu Khiết, Hứa Lâm cùng đám người bên dưới ngoài lăng mộ đều bị khí lưu ảnh hưởng, bị đẩy liên tục về phía trước.

Trường kinh tiêu tan, long khí lui về phía sau. Ở không trung một người một quỷ, trong lúc giao tranh khoảng cách chỉ có vài thước, lập tức một hồi quyền phong múa loạn xạ, tràn ngập bóng trường, chỉ kinh bay vèo vèo, bóng chân liên tục, bắt đầu thiết lập một trận kinh thiên động địa.

‘Thật mạnh, như vậy mới chánh là cao thủ quyết đấu. Không nghĩ tới, ta, Cơ Thanh Phong, cuộc đời này lại có thể may mắn chứng kích chiến như vậy!’ Giữa những người ở bên dưới, thân thủ tốt nhất là tướng trấn thủ hoàng lăng Cơ Thanh Phong, cũng chỉ có hần mới có thể miễn cưỡng thấy rõ chút tàn ảnh của trận giao phong trên trời.

Đẳng cấp của những người còn lại, đa số chỉ có thể nhìn được tàn ảnh một người một quỷ trên không trung, cùng với tiếng nổ mạnh do kinh khí va chạm sinh ra, và chín đạo long khí tử kim phần nộ rít gào truy kích Diệp Phong,

“Kinh khí thật mạnh, giả hoàng đế này rốt cuộc lai lịch như nào? Lại có thể cường hãn đến mức này? Long khí tử kim hình như chỉ có đế vương có, cái như là khí thể của lão nhân này sao lại có long khí tử kim? Chẳng lẽ hần là quỷ hồn của hoàng đế nào đó ở Thần Châu đế quốc.”

Cái gọi là người trong nghề vừa ra tay, là có thể nhận ra rõ. Giáo chủ tà giáo Lưu Vũ Phi giấu mình ở sườn dốc núi Bàn Long, nhìn Diệp Phong cùng Chu Phá Thiên giao tranh trên không, trong đầu nghi hoặc suy đoán.

‘Yêu nghiệt mạnh mẽ không dễ giết, nếu để lâu thì ánh mặt trời sẽ bất lợi với ta, xem ra chỉ có thể vận dụng nó ra thôi’ Chu Phá Thiên và Diệp Phong cùng nhau cận chiến, trong đầu nghĩ nhanh, dẫn động chín rồng kiềm chế Diệp Phong, sau đó thân hình lui về phía sau, khẽ quát một tiếng, tay phải vận kinh đánh vó mộ thật phía dưới rồi phát ra hấp lực.

Trong nháy mắt, chỉ nghe một tiếng ngân vang trong trẻo của kiếm truyền ra. Một thanh trường kiếm dài bốn thước, rộng hai tấc, toàn thân

trong suốt có hình rồng, từ trong mộ phá cửa bắn ra. Chuôi kiếm tựa hồ có linh tính, khi đến gần Chu Phá Thiên, ngoan ngoãn tiến vào tay lão.

“Đây là Thiên tử kiếm?” Diệp Phong trông thấy trường kiếm trong suốt, trong mắt tràn ngập thần sắc tham lam.

“Yêu nghiệt, hôm nay ngươi nhất định khó thoát cái chết!” Chu Phá Thiên nhìn ánh mắt tham lam của Diệp Phong trầm giọng gầm lên, tay phải giơ kiếm quát:” Cứu long vắn đỉnh vạn chúng phục tru!”

“Kẻ này gây loạn ở hoàng lăng của Chu thị ta, là ác quỷ định thôn nuốt binh khí đế vương, nghĩ rằng có long khí và Thiên tử kiếm của Chu thị ta, là có thể giành lấy thiên hạ sao? Hôm nay trẫm muốn cho ngươi biết cái gì kêu là chân long thiên tử!”

Tiểu lưu manh mắt thấy đôi phương sử ra tuyệt chiêu, nhìn mọi người phía dưới, linh cơ nhất động lộ ra một tia cười xấu xa, nhìn Chu Phá Thiên đang cầm phần trào dâng hét lớn, từ trong cái túi Như ý càn khôn, lấy ra Quanh Minh thánh kiếm và Hắc Ám ma kiếm tuy đã mất đi uy lực, nhưng vẫn chém sắt như chém bùn, dành cho Chu Phá Thiên một chiêu hợp kỹ trước giờ chưa từng có.

Cái này chỉ có ở loại hàng vô sỉ như Diệp Phong, mới có thể đối kháng với địch nhân trước mắt. Quay lại căn người ta một cái, đem việc của mình nói thành chính nghĩa một phương, đem Chu Phá Thiên nói thành ác quỷ muốn thôn nuốt binh khí đế vương.

Chu Phá Thiên xuất ra chiêu kiếm, nghe xong Diệp Phong nói, lập tức bị tức giận đến mức nộ hỏa cuồng thăng, càng thêm điên cuồng làm chiêu thực uy lực tăng lên, thế phải đem giống yêu nghiệt vô sỉ này giết chết dưới kiếm.

Kiểm phách thiên địa phá càn khôn + hận thiên hận địa cuồng bạo trăm + chánh ma quân long kinh thế vũ VS cứu long vắn đỉnh vạn chúng phục tru. Một trận đại giao phong long trời lở đất. Trong ánh mắt của Lưu Vũ Phi cùng đám người Lưu Khiết, Hứa Lâm phía dưới lộ ra sự kinh hãi. Va chạm bắt đầu!

“Oanh oanh oanh...oanh oanh oanh...”

Tính ra có mười đạo hắc bạch long khí của chân khí chánh ma dày đặc đan chéo vào nhau cùng kiếm khí bay lượn đầy trời cuồng trăm, cùng chín đạo long khí tử kim ngang đối kháng. Luồng khí nổ mạnh mãnh liệt lan rộng ra, giống như biển gầm không thương tiếc. Cả ngọn Bàn Long sơn, từ

đỉnh núi cho tới đáy của lũng mộ, tất cả đều lọt vào sự ảnh hưởng của sự không thương tiếc kia, liên tục sinh ra tiếng bộc phá. Lưu Khiết cùng đám người thấy thực trạng vậy, không có lòng nhìn xem nữa, đều chạy trốn tránh né, trong đầu tràn ngập sự rung động của cú va chạm đôi kháng này!

“Lão quỷ, ngươi là người, mà ta phải dùng đến tầng thứ tám Thiên địa chí tôn, lần đầu thi triển hợp kỹ đối phó với địch nhân. Yên nghỉ rồi khỏi thế giới này!”

Tiếng nổ mạnh chưa dừng, bụi mù chưa tan, nhưng tiểu lưu manh lại thừa dịp Chu Phá Thiên vì toàn lực thi triển, hồn thể đã bị ảnh hưởng bên trong, trong nháy mắt xuất hiện ở sau lưng lão, hung hăng dùng tru tà chánh khí, đâm lão một đao.

“Vô sỉ yêu nghiệt...vô sỉ yêu nghiệt...” Chu Phá Thiên tuy có long khí tử kim hộ thể, nhưng gặp phải chánh khí có tác dụng khắc chế đối với quỷ hồn, cuối cùng không cách nào ngăn cản được, bị đao đâm mà hồn phi phách tán, phát ra tiếng kêu rên thê lương đỉnh tai nhức óc.

“Phi, mẹ kiếp chó má khai quốc đại đế ngươi, cùng lão tử tranh đoạt thiên hạ, giết chết ngươi!” Tiểu lưu manh sau khi giết chết địch nhân, bay xuống một chỗ trên đỉnh núi, nhìn hồn phách của Chu Phá Thiên tiêu tán, hung hăng cười lạnh, gương mặt kia nhìn người chết trên không, đúng chuẩn của tiểu nhân đắc chí.

Chương 215 : bắc phương tiếp báo , toàn lực nghênh chiến

HNTD

Trận quyết chiến hoành tráng kinh nhân chấm dứt. Khí lưu tiêu tán, Lưu Khiết, Hứa Sơn, Liễu Nhược Yên, Cơ Thanh Phong cùng đám người sau khi hoảng hốt tránh đi đều quay về hoàng lăng. Hứa Lâm, Tô Vân, Liễu Nhược Yên tam nữ càng lo lắng chạy tới gần hoàng thượng, hỏi han tình trạng của hần.

“Yên tâm, đối với cái loại chẳng biết tốt xấu này, muốn tranh giành với trẫm. Trẫm nắm rất chắc chắn, tuyệt sẽ không bị thương!” Diệp Phong dường như nhìn đầy thâm ý với Lưu Khiết và Hứa Sơn, ôn nhu vỗ về Hứa Lâm tam nữ.

“Hoàng thượng, lão thần có chuyện quan trọng bẩm báo!” Hứa Sơn nghe xong lời nói thâm ý của Hoàng thượng, trong lòng thất kinh, cung kính tiến lên bẩm báo:” Hoàng thượng, Tây Sa, Bách Cổ, Đông Du, Bắc Du, năm nước biên hoang liên tiếp phái sứ thần chạy tới Nam Man đế quốc, muốn kết minh rồi tiến công Thần Châu chúng ta!”

“Hả?” Diệp Phong nghe vậy cau mày lộ ra thần sắc ngưng trọng, nhìn Hứa Sơn và Lưu Khiết vẫn im lặng, lập tức hiểu rõ vì sao bọn họ đến nơi này tìm mình, lúc này phát tau nói:” Bối giá hồi cung, truyền lệnh chúng thần đến đại điện hành cung nghị sự!”

Hoàng thượng vừa mới hiển lộ võ công siêu tuyệt , đã khắc sâu đậm vào trong đầu mọi người. Đối với thực lực khủng khiếp của hần đều e ngại, bây giờ nghe hần phát lệnh ra nào dám không theo, lập tức lĩnh mệnh bối giá. Lưu Khiết và Hứa Sơn đối với võ công siêu tuyệt của hoàng thượng cũng đều hết sức kiêng kỵ

Hoàng thượng tức tốc triệu kiến, thêm nữa trong sự âm thầm thúc giục của Lưu Khiết và Hứa Sơn, quan viên hai đảng ở đế đô, trong lòng tất biết đã có chuyện lớn, nhận được truyền lệnh lập tức lấy hết tốc độ bình sinh, chạy tới đại điện hành cung, trong lúc đó thăm tri trao đổi tham khảo vì sao hoàng thượng lại triệu kiến khẩn cấp bọn họ.

“Chúng ái khanh vội vã dùng tốc độ rất mau đó!” Diệp Phong cùng Lưu Khiết, Hứa Sơn đi vào đại điện hành cung, nhìn chúng quan viên đang bàn luận, làm ra vẻ cười đùa một tiếng, đi lên trên bậc thềm, uy phong ngời

xuống, quan sát Lưu Khiết, lập tức ra lệnh cho người khác cấp cho nàng ghế ngồi.

‘Thái hậu vào điện nghe chánh sự, đây là lần đầu tiên a? rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?’

Quan viên hai đảng không biết tình huống, mắt thấy thái hậu tiến vào chánh điện nghe chính sự, đều lộ ra thần sắc hoang mang. Bất quá quan viên của phe thái hậu mang theo ít nhiều sắc mặt hoan hỉ, mà những người còn lại của phe tể tướng ngoài trừ Hứa Sơn biết rõ, tất cả sắc mặt đều khó coi.

“Hứa tể tướng, khanh nói cho chư vị ái khanh một chút tình hình ngày hôm nay đi!” Diệp Phong nhìn bộ dạng bối rối của quần thần dưới điện, thân nhiên nói với Hứa Sơn, người sau liền đem chuyện sáu nước sắp liên minh, nói cho quần thần trong điện.

“Cái gì? Sáu nước liên minh tấn công. Cái này làm thế nào có thể cho phải?” Quần thần hai đảng nghe Hứa Sơn nói xong, lập tức khiếp sợ mở miệng nghị luận.

Diệp Phong nhìn các thần tử dưới điện mà chỉ có thể nhẫn nại có hạn, trong bụng bất đắc dĩ cảm khái một tiếng, ngó Lưu Khiết và Hứa Sơn, nhàn nhạt nói:” Các khanh đối với việc này thấy thế nào?”

Quan viên hai đảng gặp câu hỏi của hoàng thượng, đều nhìn về phía Hứa Sơn và Lưu Khiết chờ bọn họ mở miệng lên tiếng. Lưu Khiết và Hứa Sơn liếc mắt nhìn nhau, người trước tiên phong mở miệng nói:” Tình hình bây giờ, sáu nước tất đã sớm ngầm xác định chuyện liên minh, hiện tại lại phái sứ thần, chỉ bất quá là đi tuyên cáo cho thiên hạ tình hình. Theo tình huống trước mắt của nước ta, căn bản không có cách nào ngăn cản được liên quân sáu nước. Ai gia cho rằng tập hợp binh lực của cả nước, di chuyển Đế đô về phía Đông, mượn địa thế thuận lợi mà phòng thủ, có lẽ có thể tránh đi tai họa diệt quốc!”

Phía Đông Thần Châu nhiều núi cao nước chảy xiết, địa hình này đối với việc phòng thủ rất có lợi. Nhưng di rời đế đô về phía Đông thì cũng bằng với việc chấp tay đem hơn phân nửa giang sơn cho người ta. Diệp Phong nghe vậy tuy biết đây là kế hoạch trước mắt rất tốt, nhưng vẫn ngầm từ chối đề nghị của Lưu Khiết như trước. Bởi vì vương bài của hắn, đã đến trung bộ của Tây Sa đế quốc.

Hoàng thượng đang nghĩ cái gì, dưới điện quần thần tất nhiên không biết. Nhưng lời Lưu Khiết vừa ra, quan viên của phe Thái hậu, đã lập tức ào ào phụ họa. Diệp Phong trông thấy vậy nhìn nhìn Hứa Sơn, nâng chung trà lên uống một ngụm trà xanh, nhẹ giọng hỏi:” Hứa tể tướng có suy nghĩ gì?”

Đối diện với việc sáu nước liên minh, vẫn có thể y nguyên trấn định như thế. Hoàng thượng không phải đã có cái kế sách gì chứ? Hứa Sơn nhìn thần sắc điềm tĩnh của Hoàng thượng, trong đầu suy nghĩ cảnh giác, ngoài miệng cung kính đáp:” Theo tình hình này, cái nhìn của lão thần và thái hậu giống nhau. Không biết Hoàng thượng đã có kế sách vạn toàn hay không?”

Tể tướng thừa nhận đồng tình với lời nói của Thái hậu, không chỉ có quan viên của hai phe lộ ra vẻ mặt bất ngờ, mà Lưu Khiết cũng nhìn Hứa Sơn, lại nhìn hoàng thượng bình tĩnh tự nhiên, không có chút vội vàng nào, hơi nhíu mày, thậm chí hơi xuất, cũng cảm giác sự điềm tĩnh của hoàng thượng như thế có chút kì quái.

“Báo...khải bẩm Hoàng thượng, phương Bắc báo tin thắng trận. Định đông vương Liễu Trường Hà, dễ dàng tiêu diệt quân phản bội, sắp khai hoàn hồi triều!” Tiểu thái giám giơ cao tấu chương báo tin thắng trận, hết sức phấn khởi tiến vào điện quỳ xuống bẩm báo.

“Tốt, rất tốt, Định đông vương quả nhiên dũng mãnh như năm xưa!” Diệp Phong xem kết quả tấu chương lấy từ trong tay Ti Lễ thái giám, hưng phấn ha ha cười to, sai người mang bản đồ tới, trải ở trên bàn, nghiêm mặt nói:” Truyền lệnh tướng thủ hoàng lăng Cơ Thanh Phong lập tức vào cung đến gặp!” Nói xong, cúi đầu quan sát bản đồ, không nhiều lời nữa.

Lưu Khiết, Hứa Sơn cùng quan viên hai đảng, nghe tin thắng trận từ phương bắc báo về, đều mừng rỡ, nhưng thấy Hoàng thượng trấn tĩnh như thường sai người đi tìm tướng quân thủ hoàng lăng, tất cả đều không rõ suy nghĩ của hắn, tò mò người nhìn ta, ta nhìn người, không biết như thế nào cho tốt, đành phải im lặng chờ đợi.

“Tướng trấn thủ hoàng lăng Cơ Thanh Phong, tham kiến hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế!” Cơ Thanh Phong phụng mệnh chạy tới, tiến vào trong điện, quỳ xuống cung kính tham bái.

“Ái khanh bình thân!” Diệp Phong mỉm cười ra hiệu cho Cơ Thanh Phong bình thân, ngẩng đầu lên rồi nói: “Cơ ái khanh, hiện giờ Nam Man, Tây Sa, Bách Cổ, Đông Du, Bắc Du, sáu nước biên hoang liên minh, muốn

chiếm lãnh thổ Thần Châu ta. Trẫm muốn cho khanh tới phương Nam, tạm thời thay chức thống soái Hoàng vệ quân. Khanh có bằng lòng không?”

Cơ Thanh Phong nghe vậy cả kinh, lập tức mừng rỡ vạn phần mà khấu đầu tạ ơn, “Tạ ơn ân điển của hoàng thượng, Cơ Thanh Phong nhất định dốc hết khả năng, không phụ hoàng ân!”

Dựa vào uy vọng danh tướng của Cơ thị ở Thần Châu đế quốc, Cơ Thanh Phong vẫn võ song toàn đi đảm nhiệm thống soái Hoàng vệ quân, chắc chắn có kẻ dưới phục tùng. Lưu Khiết cùng Hứa Sơn và chúng quan viên, thấy hoàng thượng sắc phong cho Cơ Thanh Phong, cũng không phản đối cái gì. Dù sao binh quyền của Hoàng vệ quân, hiện giờ đang ở trong tay hoàng thượng.

“Hoàng thượng, ngài chuẩn bị ứng phó như thế nào với liên minh sáu nước?” Lưu Khiết nhìn thấy hoàng thượng không triệu hồi Hoàng vệ quân, ngược lại phái một thống soái đi tiếp quản, nhin không được nói ra sự nghi hoặc trong lòng.

“Toàn lực nghênh chiến!” Diệp Phong thản nhiên lên tiếng phát lệnh.

“Cái gì? Toàn lực nghênh chiến?” Lưu Khiết, Hứa Sơn, Cơ Thanh Phong cùng chúng quan viên nghe vậy đều kinh hãi, khó có thể tin hoàng thượng lại đưa ra một sự lựa chọn không sáng suốt như thế. Theo thực lực tàn suy yếu nhược của Thần Châu, đối chọi với đại quân như lang như hổ của sáu nước, cái này căn bản không mấy may thắng được!

“Hoàng thượng suy nghĩ lại, khả năng của quốc gia ta thật sự khó có thể chống lại liên quân sáu nước!” Ngoại trừ Cơ Thanh Phong, Lưu Khiết cùng đám người đều mở miệng khuyên bảo.

Diệp Phong nghiêm mặt cười nói:” Các khanh không cần lo lắng, sự cử động của sáu nước đều ở trong sự tưởng tượng của trẫm. Trẫm đã sớm liên minh với một đại quốc mạnh mẽ ở hải ngoại, phối hợp cùng năng lực hiện nay của Thần Châu ta, thừa sức ngăn cản liên quân sáu nước!”

“Đại quốc ở nước ngoài??” Lưu Khiết, Hứa Sơn, Cơ Thanh Phong cùng mọi người giật mình nhìn Diệp Phong, “Hoàng thượng, vùng biển xung quanh Thần Châu đại lục, ngoại trừ Quy Bồn tiểu quốc trên Quy đảo đại lục, còn lại hình như không có quốc gia có năng lực gì a?”

“Các khanh không cần phải lo lắng suy nghĩ nhiều, chỉ cần tập trung binh lực, đóng ở những vùng biên giới có lợi thế địa hình, hết sức canh phòng nghiêm ngặt, trẫm nhất định sẽ cho các người biết sự ngu xuẩn cỡ nào của

liên quân sáu nước!” Diệp Phong uống ngụm trà, cười lạnh vô tình, “ Nếu như trong một tháng các khanh không thấy có hy vọng, trầm lập tức nghe theo đề nghị của các khanh, di chuyển Đế đô về Đông!”

Hứa Sơn, Lưu Khiết cùng với chúng quan viên, nghe xong lời nói của hoàng thượng, người nhìn ta, ta nhìn người, nhất thời không biết nên nói các gì, đành tạm thời nghe theo ý tứ của hoàng thượng. Như vậy cho dù, nếu trong một tháng thật có thể như theo lời của hoàng thượng, là tốt hơn hết, còn nếu không thể, chuyện dời Đế đô về đông hoàng thượng sẽ nghe bọn họ.

Lưu manh hoàng đế trông bề ngoài của hai đảng tương đối không có phản đối, trong lòng hết sức hài lòng. Lúc này hắn cùng các đại thần khác bắt đầu nói vấn đề tập trung binh lực, lựa chọn địa điểm canh phòng nghiêm mật, cho đến khi màn đêm phủ xuống, tất cả mọi chuyện tương đối thương nghị ổn thỏa, mới ra lệnh cho Cơ Thanh Phong lập tức đi trước xuống phía Nam.

“Hứa tể tướng, ngài nói quyết định lần này của hoàng thượng, có thể có hy vọng không? Hải ngoại đại quốc gì đó có thể sẽ xuất hiện không?” rời khỏi hoàng cung, công bộ thượng thư Vương Minh, đi ở trên đường tò mò hỏi Hứa Sơn.

“ Không biết, hoàng thượng hôm nay đã không phải là hôn quân vô năng năm đó dù sao chỉ có thời gian một tháng, dựa theo ý tứ của hắn mà làm đi. Nếu như không được chúng ta sẽ dời đế đô về phía đông. Các người nhớ lấy, ngàn vạn lần đừng làm hoàng thượng nổi giận, nếu không nhằm vào võ công tuyệt thế của hắn hiện giờ, cho dù có thiên quân vạn mã, cũng không chắc chắn ngăn cản được hắn giết người!” Hứa Sơn chau mày, dường như có suy nghĩ đắn đo chúng quan viên bên cạnh.

“Tỷ, các người ở đại điện thương nghị lâu như vậy, đã nghĩ ra đối sách gì chưa?” Lưu Khiết vừa mới tiến vào tầm cung tạm thời, muội của hắn Lưu Vũ Phi liền tò mò tiến lên hỏi.

Lưu Khiết thấy vậy lập tức đem toàn bộ sự tình diễn ra, nói cho muội muội. Lưu Vũ Phi nhin không được nghi hoặc nói:” Hải ngoại đại quốc? Cái này rốt cuộc hoàng thượng là sao? Thần thần bí bí!”

“ Vũ Phi, người nhận thấy võ công của hoàng thượng như thế nào?” Lưu Khiết nhú màu nhìn muội muội mà hỏi.

“Trừ mấy lão quỷ ẩn cư trong lời đồn, nếu không chỉ sợ là không có ai có thể địch nổi!” Lưu Vũ Phi trầm tư trả lời. Lưu Khiết hỏi:” Ngay cả người cũng không phải đối thủ của hấn?”

“Tỷ tỷ đánh giá ta quá cao rồi. Hôm nay nhìn hấn cùng quỷ hồn kỳ quái kia đánh nhau, ta mới biết được thế nào là cường giả chân chính. Lấy thực lực của ta, miễn cưỡng có thể đấu thế lực ngang nhau với quỷ hồn!” Lưu Vũ Phi lắc đầu cười khổ.

“Không nghĩ tới hoàng thượng không chỉ có đại quyền, lại có võ công tuyệt thế uy nhiếp quần thần, con đường của ta sau này, chỉ e sẽ không đi tốt a..” Lưu Khiết cảm khái nói thầm.

“ Tỷ, người không cần phải bi quan như vậy, hoàng thượng kia cho dù cường thịnh trở lại, hấn cũng không có thực quyền quá lớn. Hơn nữa ta một mình một người không phải là đối thủ của hấn, nhưng cộng thêm các cao thủ còn lại của tà giáo, có thể không để hấn ngang ngược được. ” Lưu Vũ Phi ôn nhu khuyên bảo, “ chuyện của sau này thì sau này hãy nói đi, có lẽ đến lúc đó có thể nghĩ ra toàn bộ kế sách mà!”

“ A a, lời muội muội rất có đạo lý, ta quá đa sầu đa cảm rồi, bây giờ quan trọng nhất chính là đối mặt với liên quân sáu nước!” Lưu Khiết mỉm cười nói. Tạm thời đè sầu lo trong lòng xuống.

Chương 216 : binh lâm thành hạ bách quan sâu , hoàng đế trưởng trung nhạc du du

HNTD

Sáu nước liên minh là lần đầu tiên từ trước đến nay ở Thần Châu đại lục. trong chốc lát bị những kẻ ngòi lê đôi dép truyền khắp cả lục địa. Dân chúng Thần Châu đế quốc không ở trong liên minh, đều hiểu rõ cả sáu nước này nhất định muốn tấn công nước mình, cả ngày lo lắng sợ hãi, phập phồng bất an. Cả Thần Châu đế quốc giống như bị đám mây bí ai bao phủ.

Đối mặt với những tình thế bất lợi này, lưu manh hoàng đế sau khi bí mật thu Thiên tử kiếm, lập tức nghĩ ra ý chỉ tuyên cáo cả nước, đem ngự giá đích thân tới trước biên giới, thề sống chết bảo vệ quốc gia, tuyệt không thối lui co rút, bản thân không làm vua mất nước, dân không làm nô lệ vong quốc!

Tuyên cáo vừa ra, theo đó quan viên của hai đảng thái hậu, tể tướng đều phối hợp, dựa theo kế hoạch của Diệp Phong, tập trung toàn bộ binh lực của cả nước đi đến biên giới, khiến cho dân chúng nhìn thấy hoàng thượng vô năng năm đó đối mặt với cường địch sáu nước, chẳng những không lập tức chạy trốn, ngược lại muốn ngự giá thân chinh bảo vệ đất nước, mặc kệ hấn là vì ngôi vị hoàng đế của mình hay là vì thần dân thiên hạ, trong lòng bách tính cũng an tâm chút ít.

Vì hưng vong của quốc gia, người dân có trách nhiệm đều thấy hoàng đế vô năng đối diện với sáu nước cường địch cũng không vứt bỏ con dân mà chạy trốn, nên các lộ anh hùng hào kiệt của Thần Châu giang hồ không muốn làm nô lệ mất nước, đương nhiên đều chạy ra biên giới, muốn hiệp trợ quân đội kháng địch.

Liên minh sáu nước đối với bảy mươi vạn binh tướng của Thần Châu, cùng hành vi đi ra biên cảnh của các lộ hào kiệt giang hồ, có tâm ý rất khinh thường. Trước mặt hai trăm vạn quân của liên minh, đế quốc Thần Châu thối rữa nhiều năm, cơ bản không chịu nổi một kích!

Quan viên hai đảng có quyền cao chức trọng trước mặt ở Thần Châu đế quốc đối với việc phải lấy trứng chọi đá, mà còn hành động ngự giá thân chinh của hấn, cảm thấy rất là nghi hoặc, không hiểu hấn rốt cuộc nắm chắc

cái gì mà muốn chiến sáu nước. Đồng thời, các lộ hào kiệt giang hồ có thể động thân tương trợ, cũng làm thế lực hai đảng rất bất ngờ !

Hiện nay liên minh sáu nước tập trung đại quân đã tới gần phái ngoài biên giới Thần Châu. Một trận đại chiến hiểm thấy chưa từng có trong lịch sử sắp bộc phát!

Cửa khẩu phía Tây, là một cửa khẩu trọng yếu sau cùng của Thần Châu đế quốc và Tây Sa đế quốc. Vì nguyên ngân không đủ binh lực, bởi vậy một ít thôn nhỏ ở cửa khẩu phía Tây, tất cả bị Thần Châu đế quốc buông bỏ. Còn thì cư dân di chuyển vào các nơi sâu quan nội. Diệp Phong muốn chọn tây môn quan làm điểm, làm trận đánh đầu tiên của hãn ở Thần Châu đế quốc.

Màn đêm buông xuống, trong soái trường doanh trại của ba mươi vạn đại quân Tây Sa đế quốc, nguyên soái A Bố Đô tướng mạo uy vũ, thân hình cường tráng, mặt chiến giáp hoàng kim của Tây Sa, ngồi ở vị trí chủ soái nhìn bản đồ trên bàn, hướng tới các tham tướng đang nửa quỳ ở trước hời:” Hoàng đế ngu xuẩn béo mập của Thần Châu đã đến cửa khẩu phía tây rồi sao?”

“ Bẩm báo nguyên soái, mật thám quan nội dùng bồ câu đưa tin, hoàng đế Thần Châu đã đến phía Tây từ một canh giờ trước. Theo như binh lính quan sát, hiện nay hoàng đế Thần Châu tựa hồ đang bãi giá ở trên lầu cửa khẩu nhìn về đội hình quân ta!” Tham tướng cung kính trả lời.

“Ha ha ha, tục truyền hoàng đế Thần Châu ngu ngốc vô năng kia, gần đây dường như biết võ công. Chờ lúc xuất trận, ta Đạt Nhĩ Lạp nhất định phải biết so tay với vị vua này!” Đạt Lạp Nhĩ, dũng sĩ đệ nhất Tây Sa đế quốc, cao lớn uy mãnh, thân trên để trần, ngồi ở ghế đầu dưới trước, nghe xong lời nói của tham tướng, nhin không được mở miệng cười to.

“Hoàng đế Thần Châu này quả thực không biết tốt xấu gì, sở hữu phía đông có lợi thế địa hình hiểm yếu không lui, lại muốn liều mạng đánh bừa đại quân sáu nước. Nếu là đế quốc Thần Châu của mấy trăm năm trước, có lẽ không sợ liên minh sáu nước. Nhưng lấy tình hình hiện nay của Thần Châu đế quốc, muốn đối kháng với đại quân sáu nước, căn bản là tự tìm đường chết” Chúng tướng dưới quyền đều nói.

“Cuồng Sa tướng quân nghe lệnh!” Nguyên soái A Bố Đô nhìn nhìn Cuồng Sa tướng quân Kha Lạc Bố đang ngồi bên phải Đạt Nhĩ Lạp, hạ lệnh

nói:” Báo cho binh tướng của người, rạng sáng ngày mai chính thức tấn công tây môn quan!”

“Vâng!” Kha Lạc Bồ tướng quân nghe vậy hưng phấn đứng dậy lĩnh mệnh.

“Không hổ là các binh sĩ sinh tồn ở trong sa mạc. Nhìn qua quân đội của Tây Sa đế quốc này không chỉ có kỷ luật nghiêm minh, mà còn có một đàn voi hung dữ mạnh mẽ!”

Trên thành Tây môn, lưu manh hoàng đế nhìn về nơi đóng quân của địch quân ở hướng Tây, mở miệng thở dài khen ngợi, quay đầu lại hỏi thống lĩnh cấm vệ quân Lưu Mãnh ở phía sau:” Lưu thống lĩnh, nếu là người suất lĩnh mười vạn cấm vệ quân Thần Châu, mượn vào lợi thế của cửa khẩu bảo vệ Tây quan, chống cự ba mươi vạn binh tướng của Tây Sa, người tự nhận có thể ngăn cản bao lâu?”

“Bẩm hoàng thượng, nếu là lương thảo sung túc, sĩ khí bình thường, thần nắm chắc việc phòng thủ buộc địch rút quân. Nhưng nếu với thế cục hiện tại này để phòng thủ, thần thật sự khó có thể dự đoán có thể kiên trì thủ trong bao lâu!” Lưu Mãnh trong lòng bất đắc dĩ thàn than, ngoài miệng cung kính trả lời.

Lấy sĩ khí đã suy sụp, kinh nghiệm tác chiến của mười vạn cấm vệ quân không cáo, đối chọi với sĩ khí dâng cao của ba mươi vạn chiến sĩ dũng mãnh hàng năm sinh sống ở sa mạc, còn phải lo lắng cho tình thế của năm đại chiến trường khác, Lưu Mãnh đối diện với loại chiến tranh không hiểu rõ này, hoàn toàn không biết nên trả lời thế nào cho vị hoàng thượng thần thần bí bí đến ghê ghớm chiến này.

“Hoàng thượng, theo cái nhìn của lão thần, bây giờ lui giữ phía Đông có thể giảm bớt không nhỏ tổn thất. Nếu muốn chân chính đánh tiếp thì hãy nghĩ lui lại, chỉ sợ binh lực của nước ta đại bại không ít” Tể tướng Hứa Sơn nhìn trận thế của Tây Sa đế quốc, trong lòng càng thêm cho rằng hoàng thượng khăng khăng ngang ngạnh rất không sáng suốt.

“Hoàng thượng, khoảng thời gian một tháng của người, đã còn không tới năm ngày nữa, nhưng tình huống vẫn như cũ đối với chúng ta rất bất lợi. Ai gia đồng ý với ý kiến của Hứa Tể tướng, hãy cứ lui giữ phía Đông đi!” Thái hậu nghiêm mặt khuyên bảo. Hoàng thượng ngự giá thân chinh, Lưu Khiết và Hứa Sơn thân là đứng đầu hai đảng, tất nhiên là phải đi theo.

“Ha ha ha, thái hậu, Hứa tể tướng, các người đều đánh giá quá cao quân đội Tây Sa rồi. Mặc dù bọn chúng cường hãn hơn cả vệ quân rất nhiều, nhưng trăm không có để chúng trong mắt. Tiếp tục qua hai ngày nữa, các người sẽ biết cái gì mới kêu chân chính là binh đoàn vô địch!” Diệp Phong nhìn Lưu Khiết và Hứa Sơn, cấp cấp cười to vài tiếng hết sức lông bông, xoay người nghênh ngang đi khỏi tường thành.

Lưu Khiết và Hứa Sơn nhìn tình huống này, nhìn nhau một cái, trong lòng có chút hối hận đã theo ý tứ của hoàng thượng đến đây nghênh chiến, nhưng giờ cho dù hối hận cũng không còn kịp. Hoàng thượng bản thân dựa vào võ công siêu tuyệt, tuy bọn họ có thực quyền rất lớn, cũng không e ngại bọn họ. Với lại nếu lúc này manh nha phản lại, giang sơn của Thần Châu tất hẳn sẽ hai tay dâng tặng cho lục quốc.

Không thể tránh né được, Lưu Khiết, Hứa Sơn cùng đông đảo quan viên triều đình đi cùng đến đây, đành chờ hai ngày sau có thể xuất hiện kỳ tích không.

“Hoàng thượng, người rốt cuộc nắm chắc cái gì có thể ngăn con sóng dữ, đánh lui liên quân sáu nước? Thật sự có đại quân của hải ngoại tới trợ giúp không? Bây giờ không có thể đùa giỡn như vậy!”

Diệp Phong trở lại đại tướng xa hoa của hoàng đế, Liễu Nhược Yên đi theo tới đây, cùng Hứa Lâm và Tô Vân đã ăn mặc cải trang bí mật đến, đều vây quanh lo lắng hỏi. Đối với chuyện thế lực của mình ở Tây hải đã chạy đến, Diệp Phong không có tiết lộ với bất luận người nào, nếu không chuyện hấn giả hoàng thượng này nhất định sẽ lộ ra. Bởi vậy Liễu Nhược Yên tam nữ cũng giống đám người Lưu Khiết, không giải thích được hấn vì sao tự cho có nắm chắc đánh lui đại quân sáu nước.

“Không có nói đùa, trăm thân là Hoàng đế của Thần Châu, há có thể đối với chiến hỏa mà đùa giỡn. Các nàng chỉ cần tin tưởng trăm là được, không cần suy nghĩ nhiều!” Diệp Phong mỉm cười lên tiếng, đi tới long sàng mềm mại dễ chịu, nhìn Hứa Lâm và Tô Vân mặc trang phục cung nữ màu hồng nhạt, ngẫm lại gần đây bốn ba ngày đêm đã không có chơi đùa với các nàng, vì thế không nhịn được cảm giác có chút hưng phấn dâng lên, “Lâm nhi, Vân nhi, đi sai người chuẩn bị nước cho tắm, bốn ba trên đường, rốt cuộc có thể tắm rửa thoải mái, ngủ trên giường một giấc rồi”

Liễu Nhược Yên trông hoàng thượng đoán chắc như vậy, kìm nén nghi vấn ra khỏi miệng. Hứa Lâm và Tô Vân nhìn ánh mắt si mê của hoàng

thượng, lập tức hiểu rõ ý niệm trong đầu hắc, trên mặt cùng hiện lên mây đỏ, cũng có chút khát vọng được sung hạnh. Dù sao đi đến đây, các nàng hóa trang làm cung nữ, vẫn duy trì khoảng cách với hoàng thượng, không thể tưởng tượng bản lĩnh của Hiền phi, có thể rất dễ dàng bồi tiếp hoàng thượng!

“Ông....”

Diệp Phong mắt thấy Hứa Lâm và Tô Vân ra khỏi trướng, nhàn hạ vô sự, ôm Hiền phi ngồi ở bên giường, từ trong túi Như ý càn khôn lấy ra Thần Châu chỉ bảo “Thiên tử kiếm”, một tiếng rút kiếm ra khỏi vỏ xanh biếc, nhìn thân kiếm trong suốt sáng long lanh, tán ra hơi lạnh uy nghiêm, than thở nói:” Thiên tử kiếm này không biết là chế tạo từ vật gì, không chỉ sắc bén vô cùng, còn trong suốt xuyên thấu, quả nhiên là bảo vật hiếm có” Vừa nói, thoáng vận kinh vào kiếm trên tay, chỉ thấy chín long khí tử kim vòng quanh thân kiếm và cánh tay hắc, bay dạo xung quanh.

“Thiên tử kiếm là sự tượng trưng chân long thiên tử, hoàng thượng được bảo vật này, có thể nói như hổ thêm cánh!” Liễu Nhược Yên dán ở ngực trái Diệp Phong ôn nhu nói,” nhưng sao cho đến nay ngài không chịu tin tưởng thần thiếp hoàn toàn vậy, tại sao lại không thể đem toàn bộ bí mật nói cho thần thiếp?”

“Hắc hắc, điều đó dùng ra bản lĩnh của nàng hầu hạ trầm đi. Nếu nàng đêm nay có thể thắng được trầm, nàng muốn biết cái gì trầm đều nói cho nàng!”

“Như vậy sao được, hoàng thượng ngài biết rõ thiếp không phải đối thủ của ngài, lại nói như vậy, chàng thật xấu a!”

“Được,được, cái đó còn cộng thêm Lâm nhi và Vân nhi nữa, chỉ cần các nàng ba đêm có thể thắng được trầm, muốn biết cái gì cũng không có vấn đề!”

Hiền phi Liễu Nhược Yên lần đầu lộ vẻ quyến rũ làm nũng, lưu manh hoàng đế thấy vậy hơi bị ngẩn ngơ, si mê, thêm cho nàng điều kiện khác, bàn tay xấu xa không thể chờ thêm nữa mà cùng điên cuồng kéo xé, đem ông quần cung trang màu trắng của Liễu Nhược Yên, ở trên người xé giống như vải rách, chẳng những không tìm cách che đi thân thể trắng nõn, mà còn tăng thêm tính dụ hoặc của mỹ nhân.

“Hoàng phi nữ nô của trầm, xuất ra toàn bộ bản lĩnh của nàng đi, nếu không ngày mai nàng nhất định bị trầm cười không xuống giường được, ha

ha!”

Lưu manh hoàng đế cười đậm một tiếng, cời long bào vút xuống giường, quỳ gối giữa hồng mỹ nhân, tách ra chân ngọc trắng bóc thon dài của nàng, đỡ lên vai, nắm chặt chân ngọc không xương nhu nhược kia, thô bạo tiến vào cắn đũa mềm mại của mỹ nhân, cười điên cuồng, không kiêng kỵ.

Hứa Lâm và Tô Vân, dẫn cung nữ khiêng bồn tắm siêu lớn, tiến vào trong trướng, trông thấy màn giường được buông xuống, trong đó truyền ra tiếng thống khoái và sung sướng của Hiền phi cùng tiếng rên rỉ, lập tức liền biết Hoàng thượng lại bắt đầu hoang dâm, vội vàng ra hiệu cho cung nữ bỏ bồn tắm xuống đi ra khỏi trướng.

Sắc lang bộ hạ nhìn hai vị tuyệt sắc ra ngoài đã trở về, lập tức đã tập hợp các tư thế, ôm Liễu Nhược Yên vừa đi vừa tròng kích, tiến vào bồn tắm siêu lớn để nàng đứng vịn ở cạnh bồn, từ sau lưng lợi dụng cười điên cuồng, đồng thời cũng kéo hai vị tuyệt sắc vào trong bồn. Giống như Hiền ohi xoay lưng về phía hấn hình thành tam giác quyết đồn, để cho hấn có thể tùy tâm sở dục đùa bỡn hoang dâm.

Chương 217 : Nhất kiếm chiến thiên quân

HNTD

Lúc hoàng hôn, dưới ánh mặt trời chiếu sáng chói lọi đất trời, ở sa mạc hoang vu khô khan cách doanh trại Tây Sa đế quốc hơn năm mươi dặm về phía Tây Nam, Bãng sương long kỵ sĩ Lạp Phi Nhĩ, hầu tước của liên minh nhân tộc, thân mặc áo giáp nặng màu bạc sáng lóa của long kỵ, nhìn nhìn Kiệt Nã Tư, Khải Đặc, Ai Đứa, Thụy Ân, Phi Phi , Khang Dịch cùng sáu binh đoàn trưởng ở bên cạnh, nói:” Các vị, thời gian không còn nhiều nữa, dựa theo ý tứ của đoàn trưởng đại nhân, chúng ta nên bắt đầu hành động được rồi?”

Khải Đặc, Kiệt Nã Tư, Ai Đức, Thụy Ân, Khang Dịch năm người nghe vậy, không trả lời ngay, tất cả đều quay đầu nhìn Phi Phi, thái độ rất rõ ràng, đều hỏi ý kiến của mỹ nữ tinh linh này. Từ khi Diệp Phong bắt đầu rời đi, sự vụ bên kia Tây hải, cơ hồ đều giao cho các giai nhân hoặc tình nhân bí mật của hắn xử lý, cho nên Tư lược đoàn gần đây như Khải Đặc, Ai Đức, đều tương đối thích vỗ mông ngựa Phi Phi.

Sắp có thể nhìn thấy tình nhân, tâm trạng hôm nay của tinh linh mỹ nữ Phi Phi rất tốt, nhìn ánh mắt của năm người Kiệt Nã Tư, Khải Đặc, lại nhìn sắc mặt hơi không biết làm gì của Lạp Phi Nhĩ, hơi gật đầu nói:” bắt đầu đi!”

Có một lời của Phi Phi, Khải Đặc, Lạp Phi Nhĩ sáu người lập tức xoay người gọi các thành viên Tư lược đoàn đang xếp hàng, Liệt diễm kỵ sĩ, Long ưng kỵ sĩ, Bạch điều xạ thủ, Hỏa thương xạ thủ, Hỏa pháo xạ thủ,, Lôi đình đao khách, thành viên bảy đại binh đoàn lực chiến đầu cực mạnh của Tư lược đoàn, toàn bộ xếp hàng chỉnh tề!

“Xuất phát!”

Theo một tiếng hiệu lệnh của Phi Phi, bảy đại binh đoàn lập tức kết hợp thành đội hình trật tự, nhanh chóng thẳng tiến về Tây môn quan, Long ưng kỵ sĩ và Bạch điều xạ thủ tốc độ cao nhất bay lượn trên không trung, tiếp theo là Liệt diễm kỵ sĩ và Đại địa kỵ sĩ bốn ba ở sa mạc, Hỏa thương xạ thủ cùng Lôi đình đao khách, thì ở hai cánh của hỏa pháo xạ thủ mà đi!

Bên kia ngoài cửa Tây môn quan, nguyên soái A Bố Đô của Tây Sa đế quốc, thân mặc áo giáp của quân đội Cuồng Sa, cầm trong tay loan đao đi ra

trước trận. nhìn tướng sĩ của nước mình, trong công thành chiến dũng mãnh không sợ, thậm chí chính mình đánh trống vì các tướng sĩ mà đánh trợ uy, khiến cho các tướng sĩ bắc thang bắn tên, tất cả sĩ khí dâng cao, tiếng hô giết rung trời!

Nếu bàn về thủ đoạn hành hạ người, nguyên soái A Bố Đô có thể so với các tướng lĩnh của Thần Châu đế quốc còn cao minh hơn nhiều. Rạng sáng đến cường công một lần, không đợi đại quân Thần Châu thu dọn chuẩn bị đầy đủ, đã lại tấn công tiếp.

“Ai, thật sự là những chiến sĩ dũng mãnh không sợ chết, nếu là quân ta có thể có khí thế thấy chết không sợ này của họ, có phải tốt bao nhiêu a!” Ở trên công thành, tể tướng Hứa Sơn nhìn quân đội như bão cát của Tây Sa đế quốc dũng mãnh can đảm tấn công, lại nhìn gương mặt sầu lo của binh tướng nước mình, nhin không được đành bắt đắ dĩ lắc đầu cảm khái.

“Đáng hận Thần Châu đế quốc đã thối nát nhiều năm, lại cũng không có cái huy hoàng và cường thịnh của năm xưa! “ Thái hậu Lưu Khiết cùng nhing xuống tình hình chiến trận mà lắc đầu bùi ngùi.

Lưu manh hoàng đế đang thoải mái hút thuốc, nghe xong lời nói của hai người, nhin không được cười nói:” Thái hậu và Hứa tể tướng đều các đại nhân vật quyền cao chức trọng ở Thần Châu, sao đối mặt với chiến trường bé xiu này, lại không có tự tin như thế? Kế hoạch của trẫm đã tiến hành sớm trước một ngày. Thần Châu quốc thổ tuyệt không có rơi ở trong tay man nhân ở nơi hoang vu này!”

Nói trắng ra ai cũng hiểu, nhìn không thấy hy vọng thực sự, Lưu Khiết, Hứa Sơn và quan viên đi theo loan giá, đối với thế cục trước mặt của Thần Châu, vẫn như cũ lo lắng đến cực điểm. Trước mắt dựa vào tin truyền báo của những quân phòng thủ, sáu cứ điểm đại phòng thủ, toàn bộ đã lọt vào sự mãnh công, không đầy một tháng, Thần Châu đế quốc tất bại không thể nghi ngờ!

“Uy, hôn quân của Thần Châu đế quốc, binh tướng của ngươi căn bản không cách nào ngăn cản sự tiến công của quân ta, mau mau mở cổng thành đầu hàng, nguyên soái A Bố Đô của chúng ta có thể đảm bảo ngươi không chết!” Tây Sa đệ nhất dũng sĩ Đạt Nhĩ Lạp, nghe theo sự phân phó của A Bố Đô, vận dụng tuyệt học độc môn Hổ khiêu công, đứng ở trước trận dương dương đắc ý cao giọng gào lên.

“Ha ha ha, dân tộc dã man các người ở nơi hoang vu, chỉ biết cậy mạnh hiếu thắng, để cho binh sĩ xung phong tự tìm đường chết, không biết vận dụng đầu óc, lại còn mồm xuất ra ý tứ cuồng ngôn bảo trăm đầu hàng, quả thực là một đám dã thú đến chiếm tiện nghi!” Diệp Phong trên công thành, nhìn Đạt Lạp Nhĩ xích lỏa thân trên, khinh thường nói, thanh âm tuy nhỏ, nhưng lại có thể truyền khắp cả chiến trường.

“Thằng bé Thần Châu, khoe sự lợi hại của miệng lưỡi, người cứu không được quốc gia sắp bị diệt. Nếu là nam nhân thì ra khỏi thành đến đây cùng ta Đạt Nhĩ Lạp đánh một trận, để cho người biết sự lợi hại của dũng sĩ Tây Sa ta, người dám không?” Đạt Lạp Nhĩ dùng sức quơ quơ hai thanh thiết chùy ngàn cân trong tay, nhìn Diệp Phong khinh thường hét lớn.

“Chuyện tiểu lâm, thứ hoàng đế rác rưởi ngu ngốc vô năng này, há có thể là đối thủ của đệ nhất dũng sĩ Tây Sa chúng ta, hấn không sợ đập thành thịt nhão sao? Ha ha ha...” Binh tướng quân Cuồng Sa trên chiến trường, đều ha ha cười to. Còn binh tướng Thần Châu nghe được trong lòng rất không thể tiếp thụ.

“Man ngu nhỏ bé của dã man dân tộc, lại có can đảm hướng đến trăm mà khiêu chiến. Hôm nay trăm liền cho người biết thần uy thiên triều kêu là gì!”

Diệp Phong ở trên không hạ xuống, chấp tay đứng ở trước trận thế của đại quân Tây Sa ngoài trăm bước, hai mắt lạnh lẽo nhìn thiên quân vạn mã trước mặt, cùng sự giật mình của Đạt Nhĩ Lạp, khinh thường nói:” Một thân cậy mạnh, lại cũng có thể xưng là Tây Sa đệ nhất dũng sĩ, xem ra nơi của dã man tộc các người, không hề có nhân tài có thể nói chuyện!!”

“Ha ha ha, không nghĩ rằng hoàng đế vô năng trong lời đồn, quả nhiên thân có võ công siêu tuyệt. Đáng tiếc, đáng tiếc, người không biết khi ra khỏi thành, càng gia tăng tốc độ mất nước của người!”

Nguyên soái A Bố Đô thúc ngựa đứng ở trung tâm đại quân, nhìn hoàng đế Thần Châu đứng ở trước mặt ngoài trăm thước, vẻ mặt vui mừng lẫn sợ hãi cười to ha ha. Dưới loại tình huống này, A Bố Đô muốn giết chết đối phương, có thể nói là dễ dàng!

“Xong hết rồi, hoàng thượng sao càn rỡ như thế, chính mình lại đi ra chịu chết!” Tế tướng Hứa Sơn trông tình huống ngoài thành, trong lòng lo lắng, nhịn không được thở dài nói:” lão phu lúc đầu thật không nên nghe theo ý tứ xuất chinh của hấn. Thần Châu đế quốc hết rồi, hết rồi...”

“Ài!” Lưu Khiết nhìn nhìn Hứa Sơn thở dài, trong bụng thầm than một tiếng, bắt đầu lo lắng sau khi binh bại nên làm cái gì bây giờ. Nhiều quan viên phía sau hai người, phần lớn binh tướng phía dưới, dường như cũng đều chán nản một nửa.

Tướng lĩnh xông lên công thành của Cuồng Sa đế quốc, nhìn hoàng đế địch nhân ở tiền trận phía sau lưng mình, lại nhìn khí thế càng suy sụp của binh tướng Thần Châu, trong lòng mừng rỡ, xoay người quát bộ hạ, toàn lực lui về sau, chạy gấp đến hoàng đế của địch nhân, có cơ hội giết thủ lĩnh cao nhất của địch, không cần phải lãng phí tính mạng của binh lính.

Lưu manh hoàng đế một thân một mình, đứng ở trong hai mặt giáp công của địch quân, nhìn binh tướng và quan viên ở bên trong Tây môn quan, liếc liếc nhìn hai mặt quân địch, tỏ khí phách lắm liệt vung tay nói to:” Không nghĩ rằng hôm nay trăm may mắn có thể độc chiếm thiên quân vạn mã. Đến đây đi, dân tộc dã man, để trăm nhìn xem các ngươi có thể chịu được bao nhiêu lâu!”

Bất kể hoàng đế này năm xưa có vô năng bao nhiêu, hiện tại hẳn thể hiện khí thế của kẻ làm vua không sợ thiên quân vạn mã, đã đáng được kính trọng. Thử hỏi trong thiên hạ, có thể bao bao nhiêu người có thể giống như hắn đối mặt với thiên quân vạn mã mà không biến sắc như vậy?

Kẻ cả A Bố Đô ở trong binh tướng quân Tây Sa, trong lòng cũng dấy lên một tia ý nghĩ kính nể. Và những binh tướng Thần Châu ở trong Tây môn quan cũng chấn động nổi lên một chút tinh thần.

“Các tướng sĩ, mở cổng thành theo Thống soái đi cứu giá!” Hoàng thượng nếu chết, Thần Châu tất sụp đổ. Thống soái cấm vệ quân Lưu Mãnh mắt thấy hoàng thượng bị đại quân vây quanh, liền muốn mở cổng thành suất binh, đi ra ngoài cứu giá.

Trên chiến trường không có tiếng hô chém giết. Diệp Phong nghe rõ lời nói của tướng quân Lưu Mãnh, ngẩng đầu lên nhìn nhìn sắc trời, nhàn nhạt nói:” Lưu thống soái đừng vội hoảng hốt, những binh hèn tướng nhát của dã man tộc này, trăm còn không để vài mắt, đợi ở trong thành chờ lệnh trăm!”

“ Ngươi, trẻ con giỏi này, không biết sống chết này, hôm nay ông nội ngươi nếu không đập ngươi thành thịt nhão, ta mẹ ngươi sẽ theo họ ngươi!!” đệ nhất dũng sĩ Tây Sa Đạt Nhĩ Lạp, bị Diệp Phong nói, tức giận oa oa kêu to, vung vẩy song chùy cất bước điên cuồng xông lên, thề muốn đem hoàng đế đối diện đập thành bùn nhão!

“Hừ đại man ngu cũng không phải rất đàn, lại muốn theo họ trăm, nhập vào hoàng triều Chu thị của ta. Đáng tiếc, hoàng triều Chu thị của ta không thu nhận loại man hoang ngu ngốc này!”

Diệp Phong trông Đạt Nhĩ Lạp than thở cười khẽ, từ trong túi Như ý càn khôn lấy ra Thiên tử kiếm, rút kiếm ra khỏi vỏ, chăm chú nhìn địch binh quanh mình, không có chút sợ hãi nào cười lạnh nói:” Đến đây đi, để trăm mở mang hiểu biết các ngươi rốt cuộc có phải những dũng sĩ chân chánh không sợ hãi không!”

Dứt lời, toàn lực vận hành ma khí trú vào bên trong Thiên tử kiếm, vùng kiếm vẫy ra chín đạo long khí tử kim, xen lẫn là các hắc mang kiếm khí hung tàn bạo ngược, lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai, trong nháy mắt luôn vào bên trong đám địch quân, kéo lên một trận tinh phong huyết vũ, tiếng kêu thê lương thảm thiết!

‘Đi? Long khí tử kiếm? Cái này không phải là công phu của quý hồn ở hoàng lăng năm đó sao? Cái thanh kiếm kia hình như cũng là của quý hồn sao?’ Thiên tử kiếm niên đại đã lâu, Lưu Khiết và Hứa Sơn cùng quan viên cũng không nhận ra, bây giờ nhìn thấy hoàng thượng xuất ra thanh kiếm này, trong lòng đều nhớ tới quý hồn trong hoàng lăng, trong đầu có chút mơ hồ nghi hoặc.

“Man ngu, nhớ kỹ lấy, chỉ biết cậy vào sức mạnh, vĩnh viễn cũng không thành được cao thủ, nhìn trăm ban cho ngươi một chiêu!”

Binh tướng vây quanh Diệp Phong, bị hấn đột nhiên phát ra chín đạo long khí tử kim cùng kiếm khí hắc mang, lại càng hoảng sợ, đoán đây là chân khí của cao thủ Thần Châu. Đạt Lạp Nhĩ dưới sự kinh ngạc, còn không có phản ứng tiếp theo, đã thấy Diệp Phong như quỷ mị trong nháy mắt xuất hiện ở trước mặt hấn năm thước, vùng kiếm xuất ra chín đạo long khí tử kim, đem hấn nổ tan xương nát thịt.

Hài hước cho dũng sĩ đệ nhất của Tây Sa, ngay cả một chiêu của lưu manh hoàng đế cũng đỡ không nổi!

“Hừ, cho dù võ công siêu tuyệt cũng không có thể là địch thủ của đại quân ta, cung tiễn thủ chuẩn bị, giương tên bắn chết hấn!”

Nguyên soái A Bố Đô cười ngựa đứng ở trung tâm đại quân, không nghĩ Hoàng đế vô năng trong lời đồn lại cường hãn như thế, quá ngoài ý muốn, mắt thấy bạn thân Đạt Lạp Nhĩ bị giết, tức giận nhin không được hừ lạnh, hét lớn ra lệnh bắn tên, muốn bắn cầu hoàng đế này thành con nhím

Chương 218 : Lưu manh phát uy , Tư lược đoàn diệt địch .

HNTD

“Suru suru suru..suru suru suru...” Xạ thủ trong Tây Sa đại quân, nghe theo mệnh lệnh của nguyên soái, nhắm vào hoàng đế địch quân mà cùng bắn vạn tiễn. Chớp mắt chỉ thấy tên bay ùn ùn đến, như cuồng phong bạo vũ, vút thẳng tới Diệp Phong, căn bản không cho hấn khe hở né tránh nào!

“Một đám xạ thủ nhỏ nhoi muốn lấy mạng của trẫm, quả thực là nằm mơ giữa ban ngày!”

Diệp Phong đối mặt với mưa tên ùn ùn kéo đến, khinh thường hừ lạnh một tiếng, vận hành chánh ma nhị khí cương nhu hợp thành. Ở bên ngoài cơ thể hình thành một quả cầu hai màu trắng đen, bao bọc đan xen xoay quanh cơ thể hấn, xoay tròn cực nhanh, càng lúc càng lớn, tưởng chừng như tất cả mũi tên bắn trúng quả cầu nhị khí, toàn bộ bị hút vào. Chỉ trong nháy mắt quả nhị khí đã thành một trái cầu cổ quái bọc kín bởi cung tên.

“Cái này, đây là công phu gì? Lại không sợ vạn tiễn cùng bắn?” Nguyên soái A Bô Đô nhìn trái cầu nhị khí đầy cung tên, quá rung động, vô cùng không hiểu cầu hoàng đế đã dùng công phu gì.

“Nguyên soái, nghe nói võ công của Thần Châu, cho tới bây giờ không thể cùng lúc tu luyện chánh ma nhị khí. Hoàng đế này hình như khai sáng ra kỳ tích, theo ta ngài về trước quân doanh chờ Mạc tướng quân đến đối phó với hấn đi!” Tướng quân Cuồng Sa Kha Lạc Bô, mắt thấy Hoàng đế Thần Châu võ công khủng khiếp, lo lắng xuất hiện ngoài ý muốn, muốn cho nguyên soái về trước quân doanh.

“Hừ, bất luận hấn dù có mạnh, rốt cuộc cũng chỉ là một người. Đối mặt với binh tướng quân ta, hấn cuối cùng cũng có khoảnh khắc mệt mỏi mà thôi!” Nguyên soái A Bô Đô làm dụi xuống một chút tâm trạng, coi thường cười lạnh, hạ lệnh cho chiến sĩ Cuồng Sa xông lên, xạ thủ tiếp tục bắn.

“Hô....suru suru suru..”

Trong lúc xạ thủ đại quân đang chuẩn bị cùng bắn tên lần thứ hai, Diệp Phong bên trong quả cầu bị hàng loạt mũi tên găm vào, bỗng vận kinh đem toàn bộ cung tên bắn ngược trở lại. Trong nhất thời chỉ thấy cung tên trên quả cầu nhị khí, như ác quỷ lấy mạng, bắn vào toàn bộ binh tướng xung quanh hấn, khiến người ngã ngựa đổ, chết nhưng rơm rạ.

“Hảo, hoàng đế chúng ta võ công có một không hai ở trời đất, phóng mắt khắp thiên hạ, không người nào có thể địch nổi!”

Bên trong Tây môn quan, không biết ai muốn vỗ mông ngựa liên hô to một tiếng như vậy, kéo theo binh tướng tận mắt chứng kiến thân công của hoàng đế, đều theo đó mà hô to vang dậy. Sĩ khí đã mất trước đây, tựa hồ trong nháy mắt này quay về mà dâng cao dữ dội.

“Đáng ghét, Chu Ngọc Long, hôm nay bản soái rất muốn cho binh tướng của ngươi chết thảm, trả giá bằng máu...” Nguyên soái A Bố Đô trông thấy phần lớn binh tướng Tây Sa bị bắn chết, quá đau lòng, nhìn Diệp Phong trầm giọng gầm lên, chưa biết nói gì tiếp, đã nghe phía Tây chợt truyền đến từng hồi từng hồi rùng rùng lạnh lẽo cao vút.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” A Bố Đô, Kha Lạc Bố cùng chúng nhân Tây Sa, và mọi người ở trong Tây môn quan, nghe được âm thanh long ngâm. Tất cả đều nhìn về phía tây với ánh mắt tràn ngập nghi hoặc. Sau một cái nhìn, hết thảy đều kinh hãi phát hiện phía tây có quái long cùng đại điêu chờ người ừn ừn mà kéo đến.

“Tốt, viện binh đã tới, thống lĩnh cấm vệ quân Lưu Mãnh nghe lệnh, lập tức dẫn binh tướng Thần Châu ta, ra cổng giết địch!”

Diệp Phong mắt thấy phía tây Long ung kỵ sĩ đoàn và Bạch điêu xạ thủ đoàn đã đến, lập tức hưng phấn giơ cao tay quát lên, vung kiếm mang theo chín đạo long khí, chém giết địch quân, điên cuồng tàn sát, giống như ác ma đoạt mệnh.

“Giết!!!” Bầy long kỵ sĩ Lạp Phỉ Nhĩ, thấy đoàn trưởng đại nhân ở phía dưới, bị tầng tầng binh lính địch quân vây quanh, lập tức giơ súng hô to một tiếng, suất lĩnh long ung kỵ sĩ đoàn, giương súng xông vào quân địch, liều mạng giết địch!

Cùng lúc đó, một trận nổ mạnh “Oanh oanh oanh” kinh thiên động địa bất chợt vang lên, đại doanh Tây Sa bị hỏa pháo bộ đội của Tư lực đoàn oanh tạc mãnh liệt, khiến cho tất cả binh tướng chưa xuất chiến ở bên trong quân doanh, hoảng sợ vạn phần, tránh né chung quanh, liên tục kêu thảm thiết...

“Cái này, cái này.. cái này hình như là Diêu vũ hỏa pháo???”

Năm ngàn năm trước, đại lục Thần Châu từng xuất hiện một do thợ thủ công hỏa khí tên là Hàn Diêu Vũ đúc ra hỏa pháo Diêu Vũ chấn động đại lục, làm vua các nước đều thêm thuồng. Đáng tiếc người này sau khi bị gian

tặc hãm hại, dẫn đến Diêu Vũ hỏa pháo và phương pháp chế tạo, toàn bộ theo đó biến mất.

Bây giờ quan viên bên trong Tây môn quan, nhìn thấy tình huống trong quân doanh Tây Sa bị hỏa pháo oanh tạc, lập tức nghĩ đến Diêu Vũ hỏa pháo năm đó khiến vua các nước rất tiếc nuối.

“Các tướng sĩ, viện binh hùng mạnh của chúng ta đã tới. Vì sự quan vinh của dân tộc, vì dân chúng ở trong nước, xông lên!”

Thống lĩnh cấm vệ quân Lưu Mãnh, nghe lệnh của hoàng thượng, mắt thấy thật sự có viện binh hùng mạnh tới trợ giúp, lập tức hùng tâm phấn chấn, ra lệnh cho binh lính mở rộng cổng thành, suất lĩnh cấm vệ quân sĩ khí đã dâng cao, hướng đến địch quân triển khai phản công!

“Diêu Vũ hỏa pháo? Không thể nào, trên đời này sao có thể còn nhiều Diêu Vũ hỏa pháo vậy?” A Bố Đô đối mặt với cục diện tới đột ngột, quá rung động khó có thể tin nói thầm một tiếng, lập tức tỉnh ngộ hạ lệnh:” Mau, toàn quân lui về phía sau, bắt bộ đội hỏa pháo của địch nhân!”

Nguyên soái vừa ra lệnh một tiếng, binh tướng Tây Sa đã sớm kinh hoàng không thôi, lập tức lui về sau như bầy ong vỡ tổ. Diệp Phong nhìn thấy tình huống này há có thể dễ dàng buông tha bọn chúng, lúc này phân phó cho Long ung kỵ sĩ đoàn và Bạch điều xạ thủ đoàn đi ngăn chặn, hét to ra lệnh cho Lưu Mãnh suất cấm vệ quân cùng mình điên cuồng truy kích chém giết phía sau!

“Giết!” Quân doanh của Tây Sa bị hỏa pháo oanh tạc, đã trở nên rối loạn. A Bố Đô muốn suất binh đi bắt bộ đội hỏa pháo của địch binh, lại lọt vào sự phục kích ở hai cánh của Liệt Diễm kỵ sĩ đoàn và đại địa kỵ sĩ đoàn cưỡi ma thú, tức khắc bị bộ đội trước giờ chưa từng gặp này, đánh cho không ứng phó kịp. Phía trước hỏa pháo bộ đội của Tư Lược đoàn, có lôi đình đao khách và hỏa thương xạ thủ đứng chặn, căn bản không cho phép quân Tây Sa làm tổn thương đến bộ đội hỏa pháo. Dưới sự mãnh công lẫn nhau, hai bên tiến vào trận chiến kéo dài kịch liệt!

“Thật kì dị, bộ đội quá hùng mạnh, đây là viện binh của đại quốc nước ngoài mà hoàng thượng nói sao? Mặc dù binh lực không nhiều lắm, nhưng có hỏa pháo này, đế quốc Thần Châu của chúng ta có lẽ thật sự được cứu rồi!” Thái hậu Lưu Khiết cao quý xinh đẹp đứng ở trên lầu thành, nhìn chiến trường phía Tây, mừng rỡ nói thầm, đồng thời trong lòng có chút ít sợ hãi. Lấy võ công tối cao của hoàng thượng hôm nay, thêm nữa lại có

đồng minh cường hãn như vậy, chỉ sợ sau khi dẹp yên loạn bên ngoài, nàng cùng Hứa Sơn sẽ rơi vào sự đả kích!

So với sự sợ hãi của Lưu Khiết, chúng quan viên ở đây cùng vui mừng xen kinh hãi khi có viện quân cường đại, đồng thời cũng lo lắng sự việc sau này. Chỉ có tâm trạng của Hứa Sơn hơi tốt một chút, dù sao ông có nữ nhi bây giờ rất được hoàng thượng sủng ái.

Tiếng hô quát chém giết rung trời, tiếng pháo âm vang, cùng tiếng ngựa kêu thảm thiết liên miên không dứt. Ban đầu đại quân Tây Sa chiếm ưu thế tuyệt đối. Đối mặt với Tư Lược đoàn cùng cấm vệ quân Thần Châu hai mặt giáp và hỏa pháp oanh tạc, nhanh chóng rơi vào thế hạ phong.

Lưu manh hoàng đế vùng Thiên tử kiếm, điên cuồng vấy ra long khí tử kim, giống như cuồng long xuất hải, điên cuồng chém giết ở trong lòng quân địch, hoàn toàn không có địch binh nào có thể ngăn một chiêu của hắn, không bao lâu hắn đã vọt tới A Bồ Đô cũng ở trong trận thế.

“Nguyên soái vô tri của dã man dân tộc, hôm nay trẫm muốn cho người biết, cái gì kêu là thiên ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu nhân. Sau khi người chết không lâu, trẫm nhất định khiến cho chủ tử của người cùng nhau xuống địa ngục!”

Nhìn thấy nguyên soái của địch nhân cách mình chưa đầy trăm thước, Diệp Phong phi thân bay lên, cười lạnh tàn sát bừa bãi, vùng kiếm tung ra chín đạo long khí, một thế bổ xuống hắn ở phía dưới, dưới ánh mắt hoảng sợ của A Bồ Đô.

“Không...” Nguyên soái A Bồ Đô lúc đầu đầy lòng tin tưởng, không cam lòng hét lên một tiếng không hoàn chỉnh, đã bị long khí nổ thành tan xương nát thịt.

“Nguyên soái chết rồi...” binh tướng Tây Sa, mắt thấy nguyên Soái thủ lĩnh của bọn chúng bị giết, đều kinh hãi, sĩ khí càng thêm suy sụp, bị Tư Lược đoàn và Cấm vệ quân giết đã không thành đội ngũ, chạy trốn xung quanh!

“Các người là những tiểu dân ở nơi hoang vu, lại dám can đảm liên minh với các dân tộc nhỏ yếu còn lại quấy nhiễu quốc thổ Thần Châu của ta. Ban đầu trẫm định phải đem tất cả các người giết hết, nhưng nhìn trời cao có đức hiếu sinh, chỉ cần các người mau chóng buông khí giới đầu hàng, trẫm sẽ tha chết cho các người!”

Diệp Phong bốc người lên cao, nhảy đến một gã đang cười trên lưng một long ung kỵ sĩ, vận dụng Sư tử hồng từ trên cao truyền xuống, nhìn binh tướng Tây Sa đang hoảng hốt chạy trốn phía dưới, trầm giọng hô lên.

Trong quân đội khó tránh khỏi có không ít tên cứng đầu cứng cổ không biết sống chết, Diệp Phong vừa nói xong, vài tên tướng lĩnh Tây Sa đang chạy trốn, lập tức mở mồm tức giận phản bác, may có bạch điều xạ thủ của Kiệt Nã Tư trong nháy mắt bắn giết đánh gục, mới dẹp loạn ý niệm phản kháng trong đầu đám tướng lĩnh còn lại, tất cả đều dẫn bộ hạ buông khí giới đầu hàng!

Chiến tranh kết thúc, Thần Châu đế quốc giành được thắng lợi hoàn toàn. Thái hậu, tể tướng cùng chúng quan viên bên trong Tây môn quân và Liễu Nhược Yên, Hứa Lâm, Tô Vân vừa nghe thấy tin truyền đến đều cao hứng xuất quan đến đây nghênh giá!

Ở khoảng cách xa không nhìn rõ tướng mạo của viện binh, Lưu Khiết, Hứa Sơn, Liễu Nhược Yên đám người phía đầu hàng nghênh đón hoàng thượng, trông thấy rõ tướng mạo của đám người Lạp Phi Nhĩ, Kiệt Nã Tư, Khải Đặc đi theo phía sau hoàng thượng liền thần sắc kinh ngạc. Tất cả đều lộ ra vẻ mặc ngạc nhiên, bọn họ là lần đầu tiên nhìn thấy dị nhân tộc như này.

“Hoàng thượng, những dũng sĩ này chính là viện binh của đại quốc hải ngoại mà ngài nói sao?” Liễu Nhược Yên tò mò nhìn đám người Lạp Phi Nhĩ, hỏi ra điều mà mọi người trong lòng nghi hoặc.

“Ha ha ha đúng vậy, những dũng sĩ này là viện quân cường lực của trẫm!” Diệp Phong chỉ vào đám người Lạp Phi Nhĩ, cao hứng cười to như diễn kịch, đám người Lạp Phi Nhĩ sớm đã biết nên làm như thế nào, vừa nghe Diệp Phong nói xong, lập tức lấy lễ nghi thân sĩ của Tây hải, hướng về mọi người vãn an. Chúng nhân thấy vậy trong lòng cảm thấy mới mẻ.

“Chư vị quý tộc tôn quý của Đông hải Thần Châu, chúng ta là bộ đội chủ lực dưới trướng của hai vị nữ vương của liên minh Nam Bắc đại lục ở Tây hải. Hai vị nữ vương liên minh từng bí mật đi du lịch thưởng thức cảnh sắc ưu mỹ của Thần Châu đại lục, tình cờ gặp hoàng đế bệ hạ chí cao vô thượng, vừa gặp hoàng thượng đã ái mộ, định hạ hôn ước. Lần này chúng tôi phụng mệnh của hai vị nữ vương, đến đây hiệp trợ hoàng đế bệ hạ chí cao vô thượng chống đỡ những kẻ xâm lược không biết sống chết!” Đứng

ở phía sau Diệp Phong, tên mập mạp xấu xí hay nịnh bợ Ai Đức đem những lời nói lấp liếm chuẩn bị trước đó, mồm mép ăn nói bừa bãi mà nói ra.

“Tây hải nữ vương? Du lịch Thần Châu? Vừa thấy hoàng thượng đã ái mộ còn định hạ hôn ước? cái này...” Lưu Khiết, Liễu Nhược Yên, Hứa Sơn cùng mọi người nghe Ai Đức nói xong, cùng cảm thấy không thể tưởng tượng, nhưng sự thật trước mắt đã xảy ra, bởi vậy bọn họ không thể không tin.

“Lôi Ân, nhân gia cùng tử muội đều nhớ chàng, đuổi nhanh những người này rời đi một chút!” Tinh linh mỹ nữ Phỉ Phỉ, hai tròng mắt như có nước vẫn thâm tình để ý tới người yêu, thấy bọn họ nói chuyện không dứt, đành mở miệng nhỏ giọng thúc giục.

“Trước mắt hơn hai trăm vạn đại quân của hai vị hôn thê của ta đã xuất hiện ở sáu đại chiến trường. Bây giờ trẫm muốn dẫn hầu tước Lạp Phỉ Nhĩ đi trước đến các nơi khác để đánh tan hoàn toàn liên minh sáu nước” Diệp Phong nghe xong câu thúc giục của tinh linh mỹ nữ, cũng kìm nén sự ngửa ngáy trong lòng, lúc này nói căn dặn:” Thái hậu, Hứa tể tướng, việc còn lại ở đây sẽ do hai vị các người thay mặt trẫm xử lý đi!”

Nói xong, hắn dùng ánh mắt ý bảo hoàng hậu, Hiền phi, Đức phi tam nữ ngoan ngoãn chờ đợi, cùng đám người Lạp Phỉ Nhĩ đi về hướng Nam, chuẩn bị thông qua Truyện Tổng Trận đã sớm bố trí chu đáo, đến chiến trường phương Nam. Để lại Thái hậu, Tể tướng cùng quan viên hai đảng dõi theo bóng lưng hắn, quay mặt nhìn nhau không biết làm sao, không nghĩ đến hoàng thượng lại cùng vương có lực lượng như vậy có hôn ước, tương lai của bọn họ rất tăm tối

Chương 219 : Cứu biệt trọng phùng, đông tây tương tụ

HNTD

Có hàng trăm vạn hùng binh của liên minh Nam Bắc nhân tộc đại lục cùng sự phối hợp, giúp đỡ của hỏa pháo, đồng thời tiêu diệt toàn quân Tây Sa đế quốc, mãnh liệt tấn công doanh trại của ngũ quốc. Cũng vì khinh thương, mà vô tình bị thương nặng, binh lực năm nước tổn thất lớn. Thắng lợi kỳ tích thuộc về Thần Châu đế quốc!

Màn đêm hạ xuống, ở chiến trường phương nam cửa Bạch Hồ, thống lĩnh hoàng vệ quân ra sức ngăn cản đại quân nam man. Cơ Thanh Phong cùng tướng lĩnh mang ánh mắt khiếp sợ nghênh tiếp lưu manh hoàng đế cười rống cùng bộ đội viện quân bên ngoài kinh người.

“Tham kiến hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” Âm thanh rung động, đối với lễ nghi của hoàng gia, Cơ Thanh Phong cùng tướng lĩnh không dám quên, gần như ngay lập tức mang thuộc hạ chạy vội ra cửa, nghênh đón Hoàng thượng nhập quan.

“Chúng khanh bình thân!” Diệp Phong nhìn chiến trường, mắt thấy tổn thất không nhiều lắm, gạt đầu hài long, hướng về quân giữ cửa hạ lệnh nói: “mở rộng cửa ra, nghênh đón quân liên minh của trăm vào thành khánh chúc!”

“Vâng!” Binh lính giữ cửa nghe vậy, cung kính lĩnh mệnh, mở rộng cổng Thanh Long thật to. Theo một tiếng lĩnh mệnh của Diệp Phong, tất cả binh tướng tiến vào cửa Thanh Long.

Bởi vì Tư Lực đoàn khủng bố cùng đại danh Lôi Ân - Pháp Lôi Nhĩ, hiện nay ở Nam Bắc đại lục không ai không biết. Tướng lĩnh quân liên minh khi âm thầm tiến đến trợ giúp Thần Châu đế quốc, thì có không ít người nhận thức Diệp Phong. Bất quá bọn họ nhận được chỉ ý của nữ vương, vô luận sự tình gì cũng không được nói lung tung, phải nghe mệnh lệnh từ Lôi Ân công tước. Bởi vậy bọn họ trong lòng liền có nghi hoặc nhưng cũng không dám trái lệnh

“Cơ thống lĩnh, tướng sĩ đã chiến đấu mệt mỏi. Tôi nay phải tiếp đón mọi người cho tốt, thuận tiện mang quân đến từ Tây hải, nhấm nháp một chút mỹ thực Đông hải của chúng ta”

Tiến vào cổng, hoàng đế lưu manh ngậm điều thuốc, sáng khoái phân phó Cơ Thanh Phong. Diện mạo đó hoàn toàn không cân xứng với khí thế của hoàng đế, căn bản chỉ là một tiểu lưu manh.

Nhưng dù hình tượng hoàng đế hay lưu manh như thế nào, với sự hiểu biết cùng thực lực cường đại của hắn, Cơ Thanh Phong đều không dám thất lễ, nghe xong phân phó, lập tức cao giọng hạ lệnh tiếp đãi. Chủ nhân có võ công siêu tuyệt, thủ đoạn cao minh, còn có liên minh cường đại, hắn căn bản không còn lo lắng.

Dẫn dò một số việc vụn vặt xong, hoàng đế lưu manh cùng mỹ nữ tinh linh của hắn, một mình tiến vào trường bông rộng thùng thình. Không có ngoại nhân ở đây, Phi Phi nhớ tên lưu manh đã lâu, lập tức hô lên một tiếng, nhào vào ngực Diệp Phong làm nũng, kể ra nỗi khổ tương tư.

“Ha ha ha, tiểu Phi Phi xinh đẹp vẫn còn ưa khóc như vậy. Tốt rồi tốt rồi, mau mang Truyện Tổng Trận ra, để ta thấy các nàng nào!” Diệp Phong hai tay ôm Phi Phi, nhìn thân hình giai nhân vừa khóc vừa nói, cao hứng ha ha cười to.

“Hừ không có một điểm lương tâm nói an ủi nhân gia một chút, đã vội vã muốn thấy các nàng kia!” Phi Phi ỷ ôi trong lòng Diệp Phong, nhìn hình dáng cao hứng của hắn, trong lòng cũng mang theo vui sướng, miệng thoát ra một tiếng kiêu sân bất mãn, từ không gian giới chỉ thả ra Truyện Tổng Trận.

Bên kia, trước mặt Diệp Phong là tiếng khóc của hảo Lộ Lộ, Nguyệt Nhi, Đế Na, Á Sát Lâm, Ái Lệ Ti, Tuyết Lệ lục nữ, mắt mồn mồn chờ đợi Truyện Tổng Trận mở ra, lập tức trước sau đi vào.

“Lôi Ân..” Ánh mắt nhớ ái nhân đã lâu, sáu vị giai nhân đi ra từ Truyện Tổng Trận, đều mừng rỡ vây quanh hắn. Thời gian ruột gan lo lắng cho hắn cuối cùng cũng chấm dứt.

“Ha ha, chư vị ái phi, trăm nhớ các nàng thật là khổ a. Lại đây, để trăm hôn một cái!” Diệp Phong đắc ý dung khẩu khí hoàng đế, lôi kéo thị nữ Nguyệt Nhi, tình phụ Đế Na, Á Sát Lâm giáo hoàng, Ái Lệ Ti công chúa, Tuyết Ly MM, mỗi người hôn một cái, cuối cùng tiến đến đối diện với Lộ Lộ, một tay mang nàng nhập trong lòng ngực, tại bên tai nhẹ nhàng nói: “Lộ Lộ, thiếu gia rất nhớ nàng, không có nàng hầu hạ hàng ngày, thực khó chịu a”.

“Lộ Lộ cũng nhớ thiếu gia. Thiếu gia sau này đừng tiếp tục rời xa Lộ Lộ nha!” Lộ Lộ hướng về thiếu gia tưởng nhớ ngày đêm, nhìn thiếu gia lại như xưa đối với mình rất sủng ái, nước mắt kích động, nhịn không được trào ra.

“Thế nào, ta nói đúng chứ, thiếu gia quả nhiên là chính xác thích Lộ Lộ nhất!” U Nguyệt Nhi đứng bên cạnh Diệp Phong, nhìn các chư nữ khác hắc hắc cười.

“Ài, Lộ Lộ gặp ai làm cho người ta thích!” Nữ nhân lớn tuổi nhất, Á Sắt Lâm giao hoàng phong tao xinh đẹp, cười dài nhìn Diệp Phong, nói về Lộ Lộ.

Lộ Lộ chăm sóc ôn nhu, lương thiện, điều này chư nữ đều rõ ràng minh bạch. Diệp Phong đặc biệt sủng ái nàng, chư nữ cũng hiểu. Bởi vậy mặc dù trong lòng không thoải mái, nhưng cũng không có ý đối địch với Lộ Lộ.

“Hắc hắc, nữ giáo hoàng ngồi tít trên cao của chúng ta, như thế nào trong mắt lại mang theo một cỗ mãnh liệt dục vọng vậy?” Diệp Phong đại sắc lang nhìn dục niệm trong ánh mắt của phong tao Á Sắt Lâm, vươn tay phải, ôm cái eo nhỏ nhắn của nàng, bàn tay to dùng sức trên nhục đồn tròn trịa săn chắc siết một cái.

Á Sắt Lâm thuận thế dựa vào lồng ngực Diệp Phong, phong tình vạn chủng, tại bên tai hẩn thấp giọng: “ngươi là tiểu sắc lang, lại dám buộc bốn giáo hoàng vẫn ở Tây hải, một mình ở đây hưởng phúc, có tin hay không lão nương cho ngươi đội nón xanh?”

“Nàng này chưa đủ lẳng lơ, chờ lão tử giải quyết xong hết chiến loạn bên này, khẳng định mỗi ngày chơi đùa nàng đến nỗi không xuống giường được!” Diệp Phong hung hăng vỗ một cái tại mông to của thực nữ lẳng lơ này, nhẹ giọng cười dâm.

“Sách sách, hai người các ngươi dám trước mặt chúng ta âm thầm thâm nói chuyện, thật là chẳng biết sống chết a!” Đế Na xinh đẹp động lòng người nhìn hình dáng Diệp Phong cùng Á Sắt Lâm ôm nhau gần gũi âm thầm to nhỏ, hừ nhẹ một tiếng, nhần nại hàm tiếu, nghiêm mặt nói: “Lôi Ân, mau tìm ba hũ dấm chua của chàng đi. Khi chàng không có mặt, các nàng ấy rất buồn rầu đó.”

“Ân, ta hiểu mà, các nàng về trước đi. Sự tình bên này giải quyết xong, quay lại kinh thành Thần Châu, ta lập tức thu xếp mọi chuyện. Sau này mang tất cả các nàng theo ta ngủ trên một giường!” Diệp Phong hí mắt

nhìn chur nữ cười xấu xa, ý bảo các nàng tạm thời quay trở về, bảo Lộ Lộ cùng Nguyệt Nhi, đi tìm Tĩnh Hương, Liên Na và Mộng Hinh.

So với cái ôm nhiệt tình nóng bỏng của chur nữ trước đó, ba hũ giấm lớn vừa bước ra từ Truyện Tổng Trận, nhìn thấy Diệp Phong tiến đến bỏ nhào, phản quyền điên cuồng đập, lỗ tai kéo mảnh liệt, yêu kiều quát Diệp Phong không có lương tâm. Sau khi vứt bỏ sự tình tại Tây hải làm các nàng phiền muộn, bản thân lại làm hoàng đế Đông hải ôm mỹ nhân.

“Tốt rồi, tốt rồi, ba vị lão bà đại nhân của ta, là ta sai, đều là ta sai. Một thời gian không nhìn thấy, ta vì nhớ các người muốn chết. Mau, xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng, chúng ta ngủ đi ...ha ha...”

Diệp Phong biết rõ biện pháp giải quyết tam nữ tốt nhất bây giờ, chính là mang các nàng lên giường làm các nàng không còn một chút khí lực tính toán với mình. Nếu không khẳng định buổi tối hôm nay hẳn chịu đựng không nổi. Bởi vậy lúc này cười to 1 tiếng, lập tức mang Tĩnh Hương tam nữ đi vào giường, điên cuồng xé rách váy các nàng, ra hiệu Lộ Lộ cùng Nguyệt Nhi tới hỗ trợ đè Liên Na và Mộng Hinh, còn mình đè Tĩnh Hương quỳ ở đầu giường, mặc nàng phản kháng giãy dụa, cường ngạnh tiến vào trong, làm hẳn tưởng niệm đã lâu cảm địa mềm mại này. Sau một thời gian chia ly bắt đầu hưng phấn dâm loạn.

.....

Đối với người nhớ nhung ái nhân như Tĩnh Hương, Mộng Hinh, Liên Na, các nàng cảm thấy tức giận với hành vi thân mật cuồng bạo của Diệp Phong sau đó đương nhiên hợp lại đối phó, hờn dỗi đấm vài cái. Nhưng cũng thừa nhận, đòi chân thật trừng trị Diệp Phong, các nàng cũng không thể.

Liên minh sáu nước mất thấy Thần Châu đế quốc đột nhiên xuất hiện viện quân kì bí, đều cảm thấy cực độ rung động không giải thích được. Đặc biệt là Tây Sa đế quốc, ba mươi vạn đại quân bị tiêu diệt, quốc lực lâm vào cảnh mất nước, căn bản không thể tiếp tục phái binh tham chiến, chỉ có thể điều binh đóng ở biên quan, đề ngừa Thần châu phản công.

Liên minh sáu nước khuyết mất một nước, năm nước còn lại tổn thất thảm trạng như nhau, cũng hiểu được đối mặt với địch nhân đột nhiên xuất hiện một lượng lớn viện quân cùng quân trang hỏa pháo gì đó, bọn họ căn bản không hề có phần thắng. Bởi vậy một vài ngày sau, đại quân năm quốc gia còn lại đành chỉ tấn công, lui binh đóng ở biên quan.

Thần Châu đế quốc lấy một chọi sáu, có viện binh tương trợ, không chỉ có thắng lợi lớn, còn làm bị thương địch quân, dân chúng trong nước vô cùng cao hứng hoan hô. Lo âu trong nháy mắt rời đi Thần Châu đế quốc, thay vào đó là một cảnh tươi tắn tốt lành. Bọn hải tử còn ca ngợi hoàng thượng thật anh minh!

An bài sự tình phòng thủ biên cảnh tốt, tại sáu cửa khẩu để lại một lượng lớn gia nông pháo. Xa giả lưu manh hoàng đế ra oai tại các nơi dưới sự hoan hô ủng hộ của bách tính, tất cả phản hồi Thần Châu đế đô. Hoàng cung chưa trùng tu xong, đại giá hoàng đế tiếp tục ở lại Hành cung.

Đại chiến chấm dứt, phản hồi đế đô, hoàng đế cũng văn võ bá quan đương nhiên khó tránh sắp đặt yến tiệc mừng công. Trên bàn tiệc, Liên Na nữ vương và Tĩnh Hương nữ vương thân mặc vương bào Tây phương hoa lệ, xuất đầu lộ diện, xuất hiện tại trong mắt bách quan Thần Châu, làm bọn người Lưu Khiết, Hứa Sơn đều kinh nghi các nàng tới Thần châu khi nào.

Do Lạp Phỉ Nhĩ cùng chúng nhân ở Tây hải cũng có mặt tại nội sảnh, hôm nay ngồi phía trong, có vẻ thập phần thích thú. Những kẻ Tây hải trọng yếu dưới tay Diệp Phong, toàn bộ cùng Tĩnh Hương, Liên Na ngồi xuống bên trái, chúng quan viên Đông hải cùng thái hậu, hoàng hậu, Hiền phi, Đức phi ngồi xuống bên phải.

“Chúng khanh đừng quá đa nghi, Nam Bắc đại lục có một loại thủy tinh cực kì trân quý, có thể lập thành trận pháp, chuyên chở không gian qua lại. Hai vị nữ vương lần này chính là từ thông qua trận này, từ Tây hải xa xôi chở qua đây mà đến.” Diệp Phong ngồi trên cao nhìn xuống, mắt thấy chúng quan viên tràn ngập nghi hoặc, mỉm cười nói: “Khải Đặc, trăm cho phép khanh bí mật đặt ở Thanh Long quan ngoại một toà Truyện Tổng Trận”

“Vâng!” Khải Đặc nghe vậy cung kính lĩnh mệnh, từ trong không gian giới chỉ xuất ra một toàn Truyện Tổng Trận. Diệp Phong nhìn thấy quan viên Thần Châu thần tình tò mò Truyện Tổng Trận, ngầm nghĩ ra hiệu Khải Đặc tiến vào trận biểu diễn một lần, và hướng về thống lĩnh cấm vệ quân Lưu Mãnh nói: “Lưu thống lĩnh, tiện thể bắt đầu từ khanh, đầu tiên đại biểu chúng thần đi thể nghiệm một chút kích thích từ Truyện Tổng Trận!”

“...tuân chỉ” Khải đặc tiến vào trong trận đột nhiên biến mất, Lưu Khiết, Hứa Sơn, Liễu Nhược Yên cùng mọi người đều vì đó chấn kinh. Lưu Mãnh nghe hoàng thượng yêu cầu chính mình thử trận, có chút khản trương,

nhưng lập tức ngấm lại Khải Đặc đi vào đều bình an trở về, có chút ít yên tâm, liền bước vào Truyện Tổng Trận.

Thông qua Truyện Tổng Trận, Lưu Mãnh nháy mắt xuất hiện tại Thanh Long quan ngoại một cách bí mật: “Cái này, cái này, ta, cái này có thật chẳng? Trên đời này lại có trận pháp thần kì như thế? Thần Châu đế quốc ta nếu có bảo bối thần kì bực này điều binh khiển tướng, phối hợp cùng thần uy hỏa pháo, không phải nhất thống thiên hạ trong tầm tay sao?”

Lưu Mãnh đứng ở một chỗ khác của Truyện Tổng Trận nhìn bạch lang kì sĩ thuộc Quang Minh Tứ Lực đoàn phụng mệnh phòng thủ, nhìn cách đó không xa là Thanh Long quan, dùng hết sức nhéo má mình, không phải cảm giác nằm mơ, lập tức thần sắc kinh hãi rung động, nhanh chóng phản hồi đại sảnh ở Hành cung, cung kính khom lưng thi lễ Tĩnh Hương và Liên Na, kích động quỳ xuống hướng về Diệp Phong nói: “vạn tuế, thần đã chứng kiến sự thần kì của Truyện Tổng Trận. Đế quốc Thần Châu ta nếu có trận này hỗ trợ, hoàng thượng nhất thống thiên hạ trong tầm tay”.

Lưu Khiết, Hứa Sơn, Liễu Nhược Yên cùng chúng nhân Đông hải vừa nghe Lưu Mãnh nói, nhất thời ngạc nhiên vang lên mộ trận nhỏ to nghị luận. Diệp Phong thấy bọn họ như vậy, cười to nói: “Chúng khanh không cần nhiều lời, đợi trăm cho các ngươi từng người thử qua thì biết thần kì trận này. Bây giờ trăm có chuyện rất trọng yếu phải tuyên bố.

Chương 220 : Hạnh phúc của lưu manh .

HNTD

Lưu Khiết, Hứa Sơn đứng đầu quan viên hai đảng, nghe hoàng thượng có chuyện quan trọng muốn tuyên bố, trong lòng đều không khỏi có chút hồi hộp lo lắng, lo sợ hoàng thượng muốn nhân cơ hội này diệt trừ bọn họ. Dù sao bây giờ hoàng thượng không chỉ có võ công siêu tuyệt, hơn nữa có Tây hải đại quốc ủng hộ, muốn giết bọn họ đã không còn kiêng kỵ như ngày xưa!

‘Bọn hỗn đản này, thấy lão tử thế lực to lớn, cuối cùng cũng biết sợ hãi rồi!’ Diệp Phong nhìn xuống thấy bộ dạng khản trương của quan viên Thần Châu, trong lòng hung hăng thầm nghĩ, nghiêm mặt nói:” Thần Châu đế quốc ta đã hỗn loạn nhiều năm, các mặt của mình so với các tiểu quốc xung quanh đều không bằng. Nếu không có liên quân Tây hải giúp đỡ, thì chuyện bị sáu nước hủy diệt, chỉ là sớm muộn. mấy ngày gần đây. Trẫm đã nhiều lần suy nghĩ, quyết định làm lại từ đầu các định chế luật pháp về thuế má của đế quốc, cải tổ biên chế quân đội đế quốc, đương nhiên, biên chế lại quân đội tiến hành trên các trụ cột hiện có, biên chế quan viên không thay đổi. Chúng khanh vẫn như trước cần phải chân thành vì đế quốc mà dốc hết sức, hiểu không?”

“Hoàng thượng thánh minh, chúng thần đã hiểu!” Lưu Khiết, Hứa Lâm những người ở hậu cung, Hứa Sơn cùng quan viên nghe Diệp Phong nói xong, như được đại xá, quỳ xuống tâng bốc. Cho dù hoàng thượng chinh đốn đế quốc như thế nào, chỉ cần không tước quan vị của bọn họ, đã giống như không bằng trừ đi tâm tư của họ.

“Được, rất tốt, nếu chúng khanh có thể hiểu được ý trẫm, vậy từ ngày mai trở đi, đế quốc lập tức tiến hành cải cách!” lưu manh hoàng đế nhìn chúng thần đang quỳ xuống, cao hứng ha ha cười to, thuận tay lấy cây Phiêu phiêu dục tiên.

Thật ra Diệp Phong cũng từng muốn phải diệt trừ thế lực của hai đảng còn lại, nhưng gần đây nhiều lần nghĩ không ổn. Ngày trước một đảng nguyên soái rõ ràng, đã liên lụy phần lớn quan viên, làm lòng người trong đế quốc hoang mang, các hoạt động tổ chức nảy sinh hiện tượng trì trệ. Cho

nên lần này hẳn không cho phép hai đảng lập tức bị bài trừ. Tốt nhất có thể uy hiếp thu phục được, nếu như không được, sẽ diệt cũng không muộn!

“Được rồi, trải qua sự thương nghị với hai vị nữ vương, trẫm quyết định sau khi chính thức thực hiện cải cách, lập tức cùng hai vị nữ vương thành hôn, thành lập mặt trận trao đổi Đông Tây đại lục!” Diệp Phong đầy tự tin nói:” Đến lúc đó hai đại quân hợp lại, tung hoành Đông Tây đại lục, nhất định chưa từng có từ xưa đến nay, hùng mạnh không thể ngăn cản!”

“Hoàng thượng thánh minh, nhất thống thiên hạ, thiên thu vạn đại” Chúng quan viên lại tiếp tục nịnh nọt!

Diệp Phong ra hiệu cho chúng khanh bình thân. Khải Đặc trông những quan viên này, nói với tên béo mập thô tục đang gặm xương thịt kho tàu:” Ai Đức, đám gia hỏa kia giống như người ghép lại a, đều nịnh hót thông thạo a!”

“Muốn chết, không rảnh đấu với người!” Ai Đức gặm xong xương thịt kho tàu của Tây hải, cảm giác quá thích, nghe xong Khải Đặc nói, rất tức giận trợn mắt liếc gã.

Hoàng đế đã đạt được mục đích, chúng quan viên cũng không có tổn thất gì. Buổi yến hội gặp mặt này vẫn duy trì đến khi màn đêm phủ xuống. Chúng thần đều rung động sau khi thể nghiệm qua Truyện Tổng Truyện, mới thỏa mãn chấm dứt. Bất luận là nòng cốt của Tư Lược đoàn Tây hải, hay là rất nhiều quan viên Thần Châu, hôm nay đều rất hào hứng ăn uống!

Lưu Khiết trở lại tẩm cung tạm thời, đem chuyện trên tiệc rượu, nói cho muội muội Lưu Vũ Phi. Người sau suy nghĩ một hồi lâu mới nói:” Tỷ, ta xem hôm nay hoàng thượng đã đưa ra cải cách như vậy, tất không nghĩ giữa lúc khác thanh trừng quan viên hai đảng, làm đế quốc vì tranh quyền mà tê liệt. Hẳn rất có thể là muốn dựa vào năng lực của hắn hiện tại mà uy nhiếp quần thần, ngày sau nếu có ai dám can đảm không thuận ý hắn, sợ rằng khó thoát chết!”

“Ai, suy nghĩ của hoàng thượng hôm nay đã rất rõ ràng, những đại thần kia, khi trở về ngâm lại việc ở tiệc rượu phỏng chừng đều có thể hiểu được. Xem ra Lưu thị nhất tộc của chúng ta ở Thần Châu đế quốc, sẽ không có cách gì để làm bừa bãi không kiêng kỵ giống như vài năm trước được!” Lưu Khiết lắc đầu thở dài bất đắc dĩ.

Lưu Vũ Phi thấy thế trầm tư một phen, nhú mày nói:” Tỷ, hoàng thượng bản thân có võ công siêu tuyệt, lại có sự chống lưng của đại quốc nước

ngoài. Âm sát, chính biến, mưu phản đều không thể thực hiện được. Ta coi tỷ hay là nên mau rời khỏi đế đô là hay hơn, để tránh hoàng thượng khi diệt trừ kẻ đối lập, người đầu tiên xuống tay nhằm từ tỷ!”

“Không được, ta nếu đi, địa vị của Lưu thị nhất tộc ở đế quốc khổ tâm đấu tranh trong nhiều năm mới giành được, ắt toàn bộ sẽ mất đi!” Lưu Khiết lắc đầu nói, nhìn muội muội đang lo âu, ôn nhu nói:” Yên tâm đi, dù sao ta là thái hậu của Thần Châu, hoàng thượng cho dù muốn diệt trừ kẻ đối lập, cũng sẽ không giết ta được dễ dàng. Cùng lắm sau này chúng ta không đối địch với hắn, theo ý hắn là được”

“Ài, xem ra chỉ có như thế thôi. Tỷ thanh xuân của người mấy năm nay là vị lợi ích của gia tộc mà bị hủy đi” Lưu Vũ Phi nhíu mày cảm thán.

So với sự lo lo lắng của tỷ muội Lưu thị, thì tâm trạng trước mắt của tể tướng Hứa Sơn, ít nhiều có thể tốt hơn so với các nàng. Dù sao Hứa Sơn có con gái rước làm hoàng hậu, hoàng thượng cho dù muốn trừ kẻ bất đồng, cũng sẽ dè chừng cảm nhận của hoàng hậu, để cho Hứa thị nhất tộc của bọn hắn một con đường lui!

“Lão Đại, người bây giờ thật sự có thể bá đạo a, không chỉ có hai lão bà nữ vương, chính mình cũng lên làm hoàng đế của đại quốc to lớn. Bây giờ chúng ta có lực lượng hùng mạnh như vậy, ngày sau đừng nói nhất thống hai đại lục Đông Tây, cho dù tung quân xuất hải, tung hoành thế giới cũng không phải vấn đề gì a!”

Diệp Phong để Liên Na và Tĩnh Hương ở trong tâm cung tạm thời. Lộ Lộ, Nguyệt Nhi, Tĩnh Hương, Liên Na, Mộng Hình, ngũ nữ cùng các đầu não trọng yếu của Tư Lược đoàn, chia nhau ngồi xuống. Ai Đức nhìn Diệp Phong ôm hai nữ vương lão bà, ton hót nịnh nọt!

“Tiểu tử người, thời gian dài không gặp như vậy, công phu võ mông ngựa xem ra cao lên a?” Diệp Phong trông bộ dạng nịnh bợ của Ai Đức, cười cười quay sang sắc mặt ngày càng âm trầm hung ác của Ba Nhĩ hỏi:” Người hiện tại có bao nhiêu chiến binh khô lâu rồi?”

“Bẩm thiếu gia, đã sắp xếp thành một binh đoàn khô lâu!” Ba Nhĩ cung kính lên tiếng trả lời, thanh âm khàn giọng âm u, mọi người ở đây khi nghe được đều cảm giác rất không thoải mái.

“Tốt, rất tốt, không bao lâu nữa sẽ sử dụng. Các khô lâu của người sẽ mở rộng thành những bộ đội đông nhất của Tư Lược đoàn!” Diệp Phong gật

đầu hài lòng, hướng Mộng Hình hỏi:” Chiến tranh ở nam bắc đại lục còn chưa chấm dứt sao?”

Mộng Hình gật đầu nói: “Nhanh thôi, trước khi rời Thần Châu, vương quốc Cự nhân đã cùng chúng ta kết thành liên minh, cùng thảo phạt liên quan thú ải cùng phản nghịch của tinh linh. Bây giờ cục diện của nam bắc đại lục, hoàn toàn nằm trong tầm tay!”

“Ừ, xem ra ta còn có cơ hội quay về đánh một trận cuối của nam bắc đại lục nhỉ!” Diệp Phong nghe vậy gật đầu mỉm cười, Tĩnh Hương nhìn nhìn hắn, dùng ánh mắt ra hiệu cho chúng đầu não của Tư Lược đoàn. Bọn người Khải Đặc lập tức biết điều lộ ra mặt cười, lần lượt đứng dậy cái lui.

“Lôi Ân, ta nghe Nguyệt Nhi nói, chàng hôm nay có chuyện muốn nói cho ba người chúng ta biết a?” Liên Na ngồi trên chân trái Diệp Phong, cánh tay ngọc ôm cổ hắn, con mắt đẹp mang theo một tia uy hiếp ôn nhu hỏi.

“Ừ...” Diệp Phong nhìn vẻ mặt của Liên Na, quay đầu lại thoáng thấy U Nguyệt Nhi như cười trên nỗi đau của người khác, lúng túng hắc hắc cười nói:” Phải, phải, có việc cần nói!”

“Hừ, nàng ta giấu lâu như vậy, chàng còn không chịu nói!” Tĩnh Hương, Liên Na, Mộng Hương tam nữ nghe vậy trợn mắt nhìn hắn một cái, cùng hừ lạnh.

“Ách?.. các nàng đã biết ta muốn nói gì sao?” Diệp Phong tò mò nhìn tam nữ hỏi.

“ Nếu muốn người không biết, trừ phi chính mình đừng làm. Chàng tử sắc lang này, lại ra ngoài thâm tình, còn bảo Lộ Lộ cùng Nguyệt Nhi hỗ trợ gạt chúng ta. Chàng cho chúng ta là ba người ngu ngốc a, không bao giờ phát hiện sao?” Tĩnh Hương mắt đẹp nén giận, nhìn sắc lang đáng ghét ngồi trước mắt này khiến nàng vừa yêu vừa hận, rất phần nộ hờn dỗi. Tay ngọc không nể những người trước mặt mà véo lỗ tai của sắc lang.

“A a... lão bà đại nhân, các nàng đều biết rồi a?” Diệp Phong nhìn đôi mắt của ba hũ giấm đang nén giận, xấu hổ a a cười ngốc nghếch, quan đầu nhìn Lộ Lộ và Nguyệt Nhi, lại phát hiện thần sắc trên mặt nhị nữ cũng ngạc nhiên, không cần nghĩ đã hiểu ra, hai nàng cũng là vừa mới biết.

“Hừ, chàng, quý phong lưu đáng ghét này, có năm người chúng ta còn muốn đi ra ngoài trêu hoa ghẹo cỏ, thâm tình khoái hoạt. Nói, chàng rất

cuộc có bao nhiêu tình phụ!” Ngọc thủ Mộng Hình dùng hết sức đấm bốp trên vai Diệp phong, khẽ mở đôi môi anh đào, tức giận chất vấn.

Diệp Phong nghe vậy liền nhìn Tĩnh Hương và Liên Na, thấy gương mặt các nàng ung dung, thần sắc nghiêm chỉnh, định lấy lại công đạo với hắn, chỉ có thể một năm một mười nói ra tất cả tình phụ.

“ Hào a chàng xú sắc lang này, Đê Na, Phi Phi, Tuyết Li, còn có giáo hoàng Á Sắt Lâm cùng công chúa mỹ nhân ngư? Chàng hỗn đản này, các nàng còn thêm một hậu hai phi người vừa mới thu được gần đây, chàng rõ ràng có mười ba thê thiếp!!”

Tĩnh Hương, Mộng Hình, Liên Na mặc dù đối với chuyện lăng nhăng bên ngoài của ái tình, đã nghe sơ qua, nhưng không có ngờ lại nhiều như thế, hơn nữa trong đó còn có một giáo hoàng và một công chúa mỹ nhân ngư, một lần xuất ra thêm mười tỷ muội chia nhau trượng phu. Ba bình giấm chua lớn này sau khi xem như thừa nhận là đã vào nhà, mang Diệp Phong đặt ở trên giường liền bắt đầu đấm cắn điên cuồng

“Ai ai, các lão bà đại nhân, cho ta mặt mũi, dù sao ta bây giờ cũng là hoàng đế a, ngàn vạn lần đừng cắn ôi chao...Ai nha.. tiểu đệ đệ của ta, Mộng Hình, nàng muốn mưu sát thân phu nàng a?”

“Từ sắc lang này, giết chàng cũng không được tốt. Ta để cho chàng phong lưu nè, cho chàng thâm tình nè...”

Mỹ nữ đấm cắn có bao nhiêu đau đớn? Lưu manh hoàng đế da thô thịt dày đối với sự dạy bảo của ba lão bà, căn bản không có nhiều cảm giác đau, bất quá vì cho tam nữ giải tỏa tức giận,.....!

Thật ra Tĩnh Hương tam nữ sớm đã biết Diệp Phong thâm tình, nhưng không có đi xem mà vạch trần hắn. Tĩnh Hương tam nữ căn bản không quá kích động, cùng lắm chỉ là cho Diệp Phong bài học cho ra hết. Dù sao bây giờ hắn là hoàng đế, hậu cung có mười mấy lão bà, cũng không tính là nhiều.

Cuối cùng, tam nữ đánh cũng đã đánh mệt, cắn cũng mỏi miệng, bắt động. Lưu manh hoàng đế sau khi mang theo một trận loạn phát, cùng dẫu rằng đầy người, từ trên giường vể vạng đứng dậy, ý bảo Lộ Lộ thả ra Truyện Tổng Truyện đi tìm năm vị tình nhân.

Đê Na, Phi Phi, Tuyết Li, Á Sắt Lâm, Á Lệ Ti ngũ nữ gương nhìn mặt khô hài thảm hại không chịu nổi của Diệp Phong, lại nhìn nhìn tam nữ thờ

hồn hên đang trừng mắt nhìn hắn, lập tức hiểu ra chuyện gì vừa xảy ra, đều hé miệng cười trộm!

”Ha ha ha, mùa xuân tươi đẹp cuối cùng đã tới, giải quyết xong việc thù tình, giờ đây đã có thể một lần cùng các mỹ nhân. Cái này mới là tuyệt vời khi làm hoàng đế a. Các lão bà, trầm đến nhé, hôm nay tất cả các nàng đều phải bị xử lý, ha ha ha....”

Nhìn trong phòng lại thêm mười mỹ nhân tuyệt sắc không giống nhau, hoàng đế lưu manh dâm dăng vô sỉ, nhìn không được hưng phấn nở nụ cười đứng lên, mở rộng hai tay, bắt đầu hưởng thụ đêm hoang dâm không có tiền lệ của hắn.

Chương 221 : Vũ lâm thịnh hội, câu tâm đầu giác, thần tiên tái hiện

HNTD

Núi Thương Long là ngọn núi cao nhất ở Thần Châu đế quốc, nằm ở trung tâm của đế quốc, là nơi có cảnh sắc tuyệt đẹp được xen kẽ những con sông. Đồi núi lên xuống đều đặn, những rừng cây tùng mọc trải rộng, lại còn có rừng trúc, hoa cỏ nở rộ, còn có thác nước Long Ngâm hùng vĩ, nhìn từ trên cao xuống, giống như một thần long đang tọa trên mặt đất, phát ra những tiếng ngáy của rồng đang ngủ!

Màn đêm phủ xuống, phía đông núi Thương Long, tại một tửu quán nhỏ trong trấn La Dương, Diệp Phong đang trong trang phục của bình dân, mang theo Lộ Lộ và Ba Nhĩ với trang phục của tùy tùng, ngồi ở gần lan can, nhìn giang hồ cao thủ tấp nập trên đường, tâm trạng rất lầy lăm tò mò.

Trước mắt, bên trong Thần Châu đế quốc việc đại sự đều vẫn đang vận hành, đặc biệt là quân đội, có thể nói là đã thay đổi rất nhiều. Những trang bị vũ khí cũ bị đem vứt bỏ, ngày nay là những vật mới tinh do các công tượng ở hai đại dương Đông và Tây cùng chế tạo.

Diện tích của Thần Châu đại lục rất rộng lớn, có thể là đứng đầu tứ hải. Những mỏ quặng kim loại cực kỳ phong phú. Bộ binh của quân đội và hai loại kỵ binh, về khái giáp, bộ binh hạng nhẹ, dựa theo thiết kế căn bản ở Đông hải, Tây hải đã chế tạo ra lân giáp bằng cương thiết. Còn kỵ binh hạng nặng, thì dựa theo thiết kế căn bản của Tây hải, Đông hải chế tạo ra cương thiết chế trọng kỵ trang bị.

Trải qua trận đại chiến cùng với liên minh sáu nước, sau khi quân đội Thần Châu hiện giờ được cải tạo trang bị và thay đổi biên chế, binh lực được tinh giảm còn sáu vạn. Cái này đối với một đại quốc như Thần Châu mà nói như vậy không đủ, nhưng việc chiêu binh mãi mã phải cần có một khoảng thời gian dài và tiền bạc, căn bản không thể nhanh chóng hoàn thành, chỉ có thể từ từ thực hiện.

Có trợ giúp của thế lực Tây hải, lưu manh hoàng đế hiện giờ ở Thần Châu đế quốc có thể nói là không còn có kỵ gì. Mỗi ngày thượng triều có đại sự gì, hần đều độc đoán độc tài. Một lần nữa không cho hai đảng phái kia có cơ hội kiếm lời. Mà thành viên của hai đảng phái cũng không dám có chút oán hận, hết thầy đều là hoàng thượng nói gì thì là cái đó!

Đại chiến ở Tây hải, bên mình chiếm ưu thế tuyệt đối, chánh quyền ở Đông hải coi như đã ổn định. Diệp Phong nghĩ là các vị giai nhân có thể giúp hắn giải ưu phiền, liền nhân cơ hội giống như tại đế đô ở Mạt La, mang theo Lộ Lộ và Ba Nhĩ xuất ngoại du ngoạn thư thả.

“Thiếu gia, trong trấn này dường như có chút không đúng, khắp nơi đều là người giang hồ mang vũ khí!” Vong linh vu sư Ba Nhĩ trong trang phục của tùy tùng, ngồi ở bên phải của Diệp Phong mà nói nhỏ.

“Ừ, quả thật có điểm kỳ quái!” Diệp Phong uống một ngụm trà rồi trả lời, phát tay gọi tên tiểu nhị, tò mò hỏi: “Tiểu nhị, bình thường ở La Dương trấn này đều là du khách, sao hôm nay lại có nhiều người giang hồ quá vậy?”

“A, khách quan, ngài không biết à? Ngày mai là đại hội võ lâm mười năm một lần của Thần Châu giang hồ, được cử hành tại trung tâm của núi Thương Long. Hiện giờ trong nước, chánh, tà, ma ba đạo cao thủ đều tụ tập ở gần phụ cận của núi Thương Long!” Tiểu nhị khách khí trả lời.

“Ồ, nguyên lai là như thế, không nghĩ được rằng lần này ta xuất ngoại lại đúng thời điểm này!” Diệp Phong nghe xong lại nổi lên hứng thú, mất ra vài đồng tiền nhỏ thưởng cho tiểu nhị, rồi cho gọi vài món ăn dọn lên, cùng Lộ Lộ và Ba Nhĩ vừa ăn vừa tán dóc.

“Thiếu gia, chàng muốn đi xem cái đại hội võ lâm kia ư?” Lộ Lộ nữ cải nam trang, mái tóc dài màu tím được cuộn lên giấu ở dưới cái mũ, nhìn Diệp Phong nhẹ nhàng hỏi.

Diệp Phong gật đầu cười: “Đương nhiên, chúng ta bây giờ ra ngoài để vui chơi. Đã có sự tình kích thích thú vị như vậy, đương nhiên là phải nhanh đến để xem náo nhiệt!”

“Hắc hắc, trong khoảng thời gian gần đây, những quan viên ninh bộ bẩm báo lại thành viên chủ lực của Tư Lược đoàn rằng, người giang hồ của Thần Châu đế quốc đều là không có cô kỵ ai, là mãng phu không để hoàng đế trong mắt. Thiếu gia, ngài có muốn một lần thu thập hoặc tiêu diệt bọn chúng không?” Ba Nhĩ âm hiểm cười.

Diệp Phong nghe thấy nháy mắt để Lộ Lộ cấp cho một cây Thanh sắc tiêu hồn, vừa định mở miệng nói chuyện, thì lại đột nhiên thấy có hai nữ nhân từ dưới lầu đi lên, hơn nữa là người hắn nhận thức được. Đó chính là lão bản Lam Trữ của Dục Tiên lâu tại đế đô, cùng với ả Tiết Linh danh kỹ.

Bất quá hiện giờ nhìn rõ là Lam Trữ có thái độ cung kính với Tiết Linh, so với lần gặp mặt trước có sự khác nhau!

‘Hắc, mục tử bà và tiểu nương bì này khẳng định có chuyện, không chỉ có công phu, mà còn có điểm chủ không ra chủ, phó không ra phó!’ Diệp Phong nhìn Tiết Linh với bộ dạng mỹ lệ động nhân cùng với mục tử bà Lam Trữ, trong đầu thầm tính toán.

Tiết Linh và Lam Trữ bây giờ tự nhiên là nữ nhi của cung chủ Diệt thể ma cung Mộ Dung Linh và Mị ảnh đàn đàn chủ Sở Hồng. Nhị nữ lên lầu, đánh giá khách khứa quanh mình một phen, liền ngồi xuống gọi tiểu nhị để chọn thức ăn.

Đối với lưu manh hoàng đế, cảm thú công tước, Lộ Lộ và Ba Nhĩ hiểu rất rõ ràng, mắt thấy tuyệt sắc mỹ nhân từ dưới lầu đi lên, con mắt của thiếu gia lại nhìn chằm chằm người ta không có rời khỏi, liền lập tức liên tưởng đến thiếu gia đã động ý niệm xấu xa trong đầu.

Kỳ thật Diệp Phong lần này có điểm oan uổng. Tên gia hỏa này hiện giờ nhìn Mộ Dung Linh và Sở Hồng, hoàn toàn không có động ý niệm xấu xa trong đầu, mà là tò mò thân phận lai lịch của nhị nữ. Cái này không phải là chuyện đại sắc lang đột nhiên chuyển đổi không còn háo sắc, mà là hắn bây giờ đã có mười ba vị tuyệt sắc hồng nhan khác nhau, còn có thể để hắn tùy ý đùa giỡn, phát tiết nhục dục, mỗi tối đều cùng mười ba mỹ nhân tầm hoan tác nhạc trên giường, đã tốn hết một đêm thời gian của hắn. Nếu không phải tinh lực của hắn cường mạnh, hiểu được phòng trung bí thuật, hơn nữa còn có thể ngồi xuống điên tức thay thế cho ngủ, phỏng chừng hắn đã không xong rồi (^-^). Cho nên tên gia hỏa này bây giờ đã không còn như trước, nhìn thấy mỹ nhân là động ý niệm xấu xa trong đầu!

“Thiếu gia, ngài nhìn trúng cái tiểu nữ kia ư? Có muốn ta đi bắt nàng ta không?” Ba Nhĩ cười dâm bên tai Diệp Phong. Tuy nhiên Diệp Phong nhún mày bảo gã im miệng, không được quấy rầy mình. Tên gia hỏa này đang vận dụng thánh thuật, để nghe lén trò chuyện của Mộ Dung Linh và Sở Hồng!

“Tiểu thư, cung chủ bị cầu hoàng đế làm cho trọng thương, đến nay không thể hồi phục như lúc mạnh nhất. Huyền ma công tằng cuối của ngài cũng không thể luyện thành. Bây giờ tham gia đại hội tranh đoạt võ lâm minh chủ, ngài có nắm chắc không?!” Sở Hồng nhẹ giọng hỏi Mộ Dung Linh.

Mộ Dung Linh để ý khách khứa quanh mình, nói nhỏ: “Không nắm chắc cũng phải tranh. Đề ma đạo thống trị võ lâm là giấc mộng của phụ thân. Ta nhất định phải giúp người thực hiện. Võ lâm đại hội lần trước, vì tam đạo bất hòa không thể kết thúc, nên không có tuyên minh chủ. Lần này chúng ta lợi dụng bất hòa của tam đạo, mà diệt trừ đối lập. Nơi này không phải là nơi để bàn luận. Lên núi hội họp với cửu ma, rồi chúng ta tiếp tục thương nghị!”

‘Cung chủ? Huyền ma công? Bị hoàng đế đả thương? Ách..? Chẳng lẽ tiểu nương bì này là nữ nhi của cung chủ Ma cung Mộ Dung Vô Cực? Mộ Dung Vô Cực đó lại không chết ư? Hắn ta cũng có thực lực a?’ Diệp Phong nghe những lời của Mộ Dung Linh và Sở Hồng, cảm giác rất thú vị, trong đầu tò mò suy nghĩ.

Mộ Dung Linh và Sở Hồng tùy ý ăn một chút thức ăn, no nê liền rời khỏi, và chạy tới núi Thương Long. Diệp Phong vốn đã nghĩ tới xem kịch ở núi Thương Long, hiện giờ phát hiện ra dư nghiệt Ma cung từng tham gia mưu phản, tự nhiên sẽ không dễ dàng buông tha, lúc này mang Lộ Lộ và Ba Nhĩ, theo sau nhị nữ mà tiến vào núi Thương Long!

Võ lâm đại hội mười năm một lần, ngày mai mới bắt đầu, tất cả người trong giang hồ đều tới đây. Bây giờ xung quanh núi Thương Long tất cả khách sạn đều đầy nghẹt, khiến cho trong núi có một lượng lớn người trong giang hồ lập trại trong núi để tạm nghỉ. Có thể tưởng tượng được rằng tầm quan trọng của đại hội võ lâm là bao nhiêu!

Mộ Dung Linh, Sở Hồng và cửu ma của Ma cung hội họp ở nơi hơi khó chịu, đương nhiên là đối với Diệp Phong mà nói là không tốt, còn đối với bọn người Mộ Dung Linh không phải là không tốt. Bởi vì nơi bọn họ hội họp là chỗ đóng đông người nhất, tam giáo cửu lưu trên giang hồ, hạng giết người đều lớn tiếng bàn luận trong lúc bọn người Mộ Dung Linh mật đàm, căn bản Diệp Phong không thể nghe lén được!

“Mẹ nó, tự nhiên lại chọn cái địa phương này hội họp, thật là mẹ nó, không để ý tới thể diện của trẫm!” Lưu manh hoàng đế dẫn Lộ Lộ và Ba Nhĩ theo bóng đêm, giấu người ở phía trên một đỉnh núi nhỏ gần bọn người Mộ Dung Linh, quan sát đám người nhao nháo ở dưới, không sáng khoái oán hận.

“Thiếu gia, làm gì phiền toái như vậy, để ta gọi ra Khô lâu binh đoàn, cùng bọn chúng vui đùa chút, vậy mới hấp dẫn hơn?” Ba Nhĩ hung hăng

nói.

Diệp Phong không khách khí cú một cái lên đầu Ba Nhĩ, mắng: “Người là tên đàn độn, người gọi ra khô lâu binh đoàn chỉ có thể hù dọa chúng một hồi, chờ bọn chúng phát hiện khô lâu của người chỉ có chiến lực của một bình dân, lập tức sẽ đập nát đám khô lâu mà người dày công tạo nên. Hơn nữa, khô lâu của người, lão tử sau này còn có chỗ dùng tới!”

“Thiếu gia, nếu nơi này không còn gì thú vị nữa, chúng về hoàng cung trước đi. Tình Hương các nàng ấy không thấy chàng trở về, khẳng định sẽ xử lý chàng đó!” Lộ Lộ ôn nhu khuyên bảo.

“Cũng tốt, đêm nay về trước, ngày mai sẽ đến đây sớm với tiểu súc sanh chơi đùa một hồi!” Diệp Phong nghe vậy liền đồng ý. ‘Tiểu súc sanh’ trong miệng của hắn là ‘lão nhị’ lưu manh hầu tử Tiểu Hắc, còn hắn tự nhiên là đệ nhất ở Tư Lược đoàn

Có loại bảo bối Truyện Tổng Trận này thật là tốt. Diệp Phong ban ngày dẫn Lộ Lộ và Ba Nhĩ du ngoạn khắp nơi, ban đêm lại có thể thông qua Truyện Tổng Trận trở về hưởng thụ mười ba mỹ nhân cùng phục vụ cho hắn....

“Sách sách, tên Lôi Ân không phải Lôi Ân này, xú tiểu tử Ngọc Long không phải Ngọc Long, thật là quá may mắn, không tưởng còn có cái Truyện Tổng Trận nữa. Con mẹ nó, tiểu tử này thật giàu cả thiên hạ, lại còn dám hăm dọa lão nhân gia ta, thật là hỗn đản chí cực. Lại không biết Thiên đế lần này phái xuống đàm phán với hắn một phen. Con bà nó, một lần cơ hộ lĩnh thưởng tốt đều bị tên tiểu tử này phá hủy, thật là mất mặt quá!”

Diệp Phong ba người tìm một nơi bí mật ít người, thả ra Truyện Tổng Trận, phân phó tiểu độ Bạch lang tuần tra nghiêm mật thủ trước trận, rồi rời đi. Chu Trường Minh đã tu luyện thành tiên đứng ở một đỉnh núi không xa, nhìn Truyện Tổng Trận mà ca thán khó chịu!

Tại khu rừng trúc ở phía tây của núi Thương Long, Tà giáo giáo chủ Lưu Vũ Phi nhìn U, Hồn, Minh, Quỷ, tứ pháp vương đang cung kính quỳ trước mặt, cùng với phần đông giáo đồ, chánh sắc hỏi: “Sự tình chuẩn bị tới đâu rồi!”

Tứ pháp vương nghe vậy đồng thanh đáp: “Bẩm giáo chủ, mọi việc đã hoàn tất, chỉ chờ đại hội ngày mai bắt đầu, giáo chủ ra lệnh một tiếng, lập tức...” Lưu Vũ Phi nghe bốn người nói, nhưng không chờ bọn chúng nói xong, liền phát tay gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Chương 222 : Đại hội, ngẫu ngộ, phần thanh, danh thần

HNTD

Võ lâm đại hội mười năm một lần, đối với đám giang hồ ở Thần Châu, chánh, tà, ma, ba đạo mà nói, không thể nghi ngờ gì là chuyện quan trọng nhất. Chỉ cần một đạo có thể xưng minh chủ, hai đạo khác trong mười năm kế đó khẳng định sẽ có cuộc sống khó khăn hơn. Bởi vậy, mỗi lần đại hội võ lâm, ba đạo đều dùng hết khả năng của chúng, không có tâm nhân nhượng gì cả.

Đương nhiên, nơi này tự nhiên cũng không thể thiếu những tên muốn lưu danh. Những người đã thành danh trong ân oán của võ lâm, cũng như những người đã ẩn danh, hoặc là cao thủ hiếm có với dã tâm lớn!

Cảnh sắc của núi Thương Long này rất hùng vĩ, một nơi phong thủy tốt, tự nhiên sẽ không thiếu được những môn phái muốn chiếm cứ đỉnh núi này. Từng có một ít môn phái muốn chiếm nơi này làm địa bàn, nhưng hiện giờ trong phạm vi khoảng trăm dặm của ngọn núi này thật không dễ dàng chiếm cứ. Bởi vì Thiên cơ cung, đứng đầu chánh đạo, trước mắt là chiếm núi này. Ngoại trừ người của Thiên cơ cung, ngoại nhân còn lại căn bản không biết được!

Hồ Tụ Linh nằm ở trung tâm núi Thương Long. Mặt hồ rộng lớn yên bình. Nước trong hồ trong suốt có thể nhìn thấu. Ven hồ địa thế đơn giản, hoa cỏ nở rộ. Đáng tiếc, cứ mỗi mười năm, nơi này lại bị tàn phá không nhỏ một lần. Nguyên nhân chỉ có một, võ lâm đại hội được tổ chức tại đây!

Vào buổi sáng, mây bay phía trên, võ lâm thịnh hội có thiên khí rất tốt, khiến người giang hồ cảm thấy cuộc sống tươi đẹp hơn. Cuối cùng cũng đã đến, chỉ thấy ven hồ Tụ Linh cảnh sắc đẹp đẽ đó, rất nhiều người giang hồ từ các nơi đổ về. Những hành vi thô thiển và tiếng quát tháo của những tên nào đã hoàn toàn phá hư cảnh sắc hài hòa của hồ Tụ Linh!

Từ bốn phía của ven hồ, tại một vài tiểu sơn (núi nhỏ) nhìn xuống, thì có thể thấy rõ ràng người giang hồ tụ tập tại ven hồ đại khái chia làm ba nhóm. Chuyện này không cần suy nghĩ cũng biết, tự nhiên là nhân sĩ của ba đạo chánh, tà, ma, đều tự kiếm người đồng đạo mà đồng hành!

“Hô.... Thiên khí hôm nay thật tốt. Có gió mát thổi, có mỹ nhân làm bạn, còn có đám cao thủ ở phía dưới diễn trò. Thú vị, thật là thú vị!”

Ở trên ngọn đồi phía đông của hồ Tự Linh, Diệp Phong miệng ngậm cây Thanh sắc tiêu hồn, dịch dung cái trang ngồi ở trên đỉnh đồi, cầm trong tay kính viễn vọng nhìn tình hình ở ven hồ, cùng lúc hưởng thụ được Lộ Lộ đâm bóp nhẹ nhàng sau lưng, mỉm cười thập phần sáng khoái!

“Chi chi... chi chi...” Lưu manh hầu tử Tiểu Hắc, phía sau hai người mang theo cái bình hồ lô nhỏ mà Lộ Lộ làm cho nó, cứ một bước đi là uống ba hớp, miệng thì không biết đang kêu cái gì, dù sao hình dạng xem ra rất hưng phấn. Gần đây tiểu súc sanh này lại yêu thích đặc sản của Mạt La đế quốc, hồng bồ đào tửu (rượu nho), mỗi ngày phải uống vài bình hồ lô!

“Người nha, tiểu súc sanh, học cái gì không học, lại học theo người uống rượu. Uống rượu cũng không phải là lỗi của người, nhưng uống đến say mèm làm loạn ảnh hưởng tâm tình của lão tử mới chính là tội ác chí cực!” Diệp Phong quay đầu về phía Tiểu Hắc, ca thán không vui, nhân cơ hội nó đang uống rượu không có phòng bị, vô lại phóng ra một đạo kinh khí, đem Tiểu Hắc đánh bật về phía sau hơn mười thước.

“Chi... chi chi chi.. chi chi..”

Tiểu súc sanh từ lúc bắt đầu nuốt ma tinh đã dần dần trở nên không hề có kỵ ai, rất có khí thế lưu manh của Diệp Phong. Tại Tự Lực đoàn ngoại trừ Lộ Lộ, ai cũng không dám bắt kính với nó. Đương nhiên Diệp Phong cũng có thể tính là một. Bất quá khi Diệp Phong muốn giáo huấn tiểu súc sanh này, cũng không thể bắt được nó. Tiểu Hắc đột nhiên bị đánh, lập tức không phục chỉ vào Diệp Phong, giơ một chân lên rồi kêu loạn, giống như một tên du côn!

“Tên tiểu súc sanh, ngươi lại muốn đấu với lão tử, biến đi!?”

“Chi chi.. chi.. chi chi chi...”

“Kêu cái gì mà kêu, lão tử nghe không hiểu ngươi nói gì, mau lên một chút, để còn chơi chết người ta!”

“Chi!!!...”

Thật tốt, một người một khi, người một câu, ta một câu, hoàn toàn không thể câu thông. Cặp gia hảo này một bộ hình dáng du côn của lưu manh. Lộ Lộ ở bên thấy được, không nhịn được phát ra tiếng cười như chuông bạc!

Hai người một khi bên này đang đùa vui, võ lâm thịnh hội ở ven hồ Tự Linh cũng đã bắt đầu. Người cầm đầu của ba đạo thế lực khách sáo một câu, võ lâm đại hội liền chánh thức bắt đầu!

Nếu là đại hội võ lâm, tự nhiên là tỷ thí võ công. Quy củ của luận võ rất đơn giản, sanh tử phục thuộc vào bản lãnh, có thể đứng ra ở trung tâm, nhận khiêu chiến của quần hùng thiên hạ mà không bại cho đến khi đại hội võ lâm chấm dứt, thì sẽ đảm đương chức võ lâm minh chủ, nhận được hoàng kim mãnh hổ lệnh có thể hiệu lệnh các phái trong giang hồ!

Loại quy củ luận võ này, lên thượng đài trước tự nhiên là bất lợi. Mỗi lần đại hội đều là những người mới nổi trong võ lâm lên trước, tỷ thí với nhau, nhân cơ hội này thi triển thân thủ dương danh giang hồ.

Cao thủ thực sự, độ sức với đám người mới nổi, nếu bọn họ ngay từ đầu lên đài, sẽ có hai cục diện không tốt xảy ra. Một là bị mọi người các phái luân phiên khai chiến đến khi ngã gục mới thôi. Hai là làm cho đám mới nổi không dám lên, chỉ còn một ít đại nhân vậy là có trọng lượng, ảnh hưởng đến hào khí của đại hội. Dù sao các phái của ba đạo đều muốn những thủ hạ trong lớp người mới thi triển quyền cước trước, để dương danh giang hồ!

“Tại hạ Trương Tam xin thỉnh giáo!”

“Tại hạ Lý Tứ!”

“Tại hạ Vương Nhị Ma Tử!”

“Tại hạ....”

Đại hội bắt đầu, người trong giang hồ muốn nhân cơ hội này để dương danh đều lên đài. Trong đó có một vài nhân vật nhỏ của tam giáo cửu lưu, và những tên trẻ tuổi cuộn cuộn ý chí muốn góp vui, bị cao thủ đá một cước bay khỏi đài, gây ra trận cười!

“Ài, đám người giang hồ này lại phá hủy một cảnh đẹp rồi. Hoa cỏ xinh tốt ở đây tự nhiên lại bị bọn chúng làm thành cái bộ dạng này. Vì một cái chức võ lâm minh chủ không được triều đình công nhận, lại có tiếng vang dữ dội như vậy, thật sự là quá vô lý. Đáng tiếc cho cái cảnh sắc đẹp đẽ của hồ Tụ Linh!”

Phía đông của hồ Tụ Linh, bên ngoài chỗ ít người, một thanh niên anh tuấn trong trang phục của thư sinh, nhìn hoa cỏ bị dẫm đạp trên mặt đất, cùng với đám ồn ào này, không có chút phong độ quân tử của người trong giang hồ, bất đắc dĩ lắc đầu cảm khái.

Cũng thật xảo hợp, thanh niên nói lời như vậy cũng vừa khéo lúc đi xuống từ đỉnh đồi ở phía đông, được Diệp Phong ở phía bên cạnh nghe thấy. Diệp Phong cảm giác có hứng thú, quan sát tên thanh niên, cười cười

hỏi: “Các hạ đã khinh thường người giang hồ như vậy, vì sao còn muốn tới đại hội võ lâm này?”

Tên thanh niên nghe được, nhìn về phía Diệp Phong đang trong trang phục màu đen của một vị công tử, cùng với Lộ Lộ nữ cải nam trang đang ôm Tiểu Hắc, tưởng rằng tên công tử tài phú này là muốn đến đây xem náo nhiệt, lập tức lắc đầu cảm khái: “Bỉ nhân vốn là thư sinh đến để đô thi cử, thế nhưng đương kim triều chánh hủ bại, quan giám khảo thu nhận hối lộ, cho nên thất vọng trở về cố hương, nơi nhiều năm trước gặp phải tai ương không được quan cứu tế, đến đây chỉ là sự trùng hợp mà thôi!”

Giỏi thật, tên này lại nhiều lời như vậy. Người ta chỉ hỏi hắn có một câu, hắn lại trả lời một tràng. Bất quá người nói vô tình, người nghe cố tình. Diệp Phong hôm nay là Thần Châu đại đế, đối phương nói triều chánh hủ bại, quan giám khảo nhận hối lộ, dân chúng gặp tai ương thì không có cứu tế. Cái này không phải nói rằng hắn là hôn quân hay sao?

“Thiếu gia, thiếp thấy người là chỉ là thất vọng chí cực, nên mới nói như vậy, chàng đừng có để ý!” Lộ Lộ thiện lương thấy thiếu gia nghe thư sinh nói xong, sắc mặt trở nên âm trầm khó đoán, lo lắng tên thanh niên có chí này vô cớ chêu chọc đến thiếu gia mà mất mạng, liền hảo tâm nhỏ giọng khuyên bảo.

“Yên tâm, thiếu gia của nàng dù không phải người tốt, nhưng cũng nhận ra tên thanh niên này có chí lớn!” Diệp Phong nhìn Lộ Lộ nhẹ giọng mỉm cười. Hắn nghe thư sinh nói xong, sờ dĩ sắc mặt khó chịu, tất cả là vì trong lòng đang mắng đám quan lại đương triều, cũng không có ý trách tội tên thư sinh kia.

“Nghe thư sinh nói như vậy, đương kim triều đình thật là quá hủ bại. Vì duyên phận gặp được nhau, tại hạ Lôi Ân, là thương nhân đến đây du ngoạn, chẳng biết thư sinh xưng hô thế nào, cố hương gọi tai kiếp ra sao?” Diệp Phong cười cười hỏi thư sinh.

Thư sinh dẹp bỏ nỗi bi ai qua rồi khách khí nói: “Công tử thật khách khí, bỉ nhân là Đông Phương Vô Kỵ, cố hương ở tỉnh Ngân Xuyên phía bắc. Nói đến đây, dân chúng của tỉnh Ngân Xuyên chúng ta, quả thực bị đám quan lại khinh thường còn không bằng heo chó. Bỉ nhân muốn đến để đô để đạt được công danh, rồi hướng hoàng thượng mà cáo trạng đám quan lại ở Ngân Xuyên, lại không nghĩ rằng khoa khảo ở đô cũng tham nhũng!”

‘Ách, tên gia hóa này nếu ở địa cầu, khẳng định là một tên phần nô, không hổ là người đọc sách, miệng có thể nói ra được. Ân, khẩu khí cũng không tệ, tựa hồ không có thích đám quan lại tham nhũng. Hẳn tất nhiên có thể còn lên cao hơn, thú vị thật!’

Diệp Phong nghe thư sinh nói toàn Ngân Xuyên tỉnh đều gặp tai ương cuộc sống còn không bằng cả heo chó, nhúu mà rất không vui, sau đó lại nghe khẩu khí của thư sinh về kỳ khoa khảo, cảm giác rất thú vị, lúc này chánh sắc nói: “Đông Phương huynh, tựa hồ đối với khoa khảo rất tự tin à? Hôm qua ta nghe hoàng thượng nói rằng, khoa khảo lần này có tình trạng hồi lộ, chuẩn bị thi lại một lần nữa, Đông Phương huynh không có nghe gì ư?”

“Cái gì? Hoàng thượng muốn tổ chức một kỳ khoa khảo khác? Việc này có thực không?” Đông Phương Vô Kỵ nghe xong giật mình nhìn Diệp Phong.

Diệp Phong gật đầu nói: “Đúng vậy, nơi đây cách đế đô phải mất hai ngày lộ trình, ta xem Đông Phương có tự tin như vậy, hay là mau nhanh đến đế đô để dự thi đi, sao lại ở đây xem náo nhiệt khiến chậm trễ tiến trình!”

“Ai, Lôi huynh có điều không biết, ta lúc trong trường thi, từng mắng chửi tên quan giáo thị nhận hồi lộ, có thể rời khỏi đế đô đã là may mắn lắm rồi. Muốn một lần nữa dự thi, sợ là không có cơ hội!” Đông Phương Vô Kỵ lắc đầu cảm khái.

“Như vậy....” Diệp Phong nghĩ nghĩ rồi xoay người về phía Lộ Lộ lấy ra một miếng điêu long bạch ngọc, đưa cho thư sinh: “Đông Phương huynh, huynh đệ của ta có chút giao tình với tể tướng Hứa Sơn. Nếu huynh dự thi bị cản trở, thì đem miếng ngọc này đưa cho Hứa tể tướng. Ông ta mà thấy miếng ngọc sẽ nhất định giúp huynh!”

“Cái này, Lôi huynh cùng ta bình thủy tương phùng, Vô Kỵ không dám nhận vật quý giá này!”

Miếng điêu long bạch ngọc của Diệp Phong không thể là phàm phẩm được. Nó có tên là ‘Bạch Long Tí Hộ, chất lượng ngọc thuộc loại thượng đẳng, rất có công hiệu trừ tà giải độc. Vốn vậy tùy thân của lịch đại hoàng đế, chỉ có điều công lực Diệp Phong thâm hậu, căn bản không sợ trời lạnh, cho nên đưa cho Lộ Lộ. Đông Phương Vô Kỵ dù là một tên thư sinh bần cùng, nhưng liếc mắt cũng biết miếng ngọc nà giá trị không nhỏ, bởi vậy lắc đầu không dám nhận.

“Ha ha, Đông Phương huynh không cần khách khí. Khi huynh nhanh chóng đến để đô đạt công danh, lúc đó ta sẽ đến tận cửa, đến lúc ấy huynh trả lại cho ta cũng được!” Diệp Phong cười nói, đem Bạch long tí hộ giao cho Đông Phương Vô Kỵ: “Nơi này là chỗ thị phi, Đông Phương huynh không nên ở lâu, hay là mau nhanh chóng đến đô đi!”

“Lôi huynh... đại ân đại đức, Đông Phương Vô Kỵ ta suốt đời không quên. Ngày sao nếu có thể cao trúng, tất sẽ báo đáp chi ân hôm nay của huynh!” Đông Phương Vô Kỵ nghe Diệp Phong nói xong, nhận lấy Bạch long tí hộ, chấp tay cảm kích nói, rồi xoay người theo con đường đi rời khỏi ngọn núi.

Cũng không biết, cả đời này của hắn, bởi vì tao ngộ này, lại được biến hóa phúc khí cao ngất, trở thành Đốc sát ngự sử danh chấn cho đời sau ở Thần Châu, yêu thương dân chúng, chuyện trị tham quan ô lại. Đương nhiên, việc này để nói ở phía sau, bây giờ Đông Phương Vô Kỵ chỉ là một thư sinh bần cùng, hoàn toàn không biết Bạch long tí hộ trong tay gã có thể phản tử hình toàn bộ đám tham quan ô lại ở tỉnh Ngân Xuyên.

Chương 223 : Ngạo thị quần hùng

HNTD

“Thiếu gia, chàng tựa hồ rất coi trọng thư sinh kia?” Lộ Lộ nhìn Diệp Phong tò mò hỏi: “chàng không sợ hấn từ Hứa tể tướng biết quyền lợi của ‘Bách Long tí hộ’, cầm lấy đi gây ác khắp nơi sao?”

Diệp Phong mỉm cười nói: “Không cần lo lắng, Đông Phương Vô Kỵ này thuộc về loại tiêu chuẩn chánh nghĩa ngu trung. Nếu hấn có thể một lần cao trúng, dám chắc là nhân tài dễ sử dụng sẽ không phản nghịch. Chỉ cần sử dụng thích đáng, ngày sau hấn sẽ rất có chỗ hữu dụng!”

Lộ Lộ nghe vậy gật đầu không có lên tiếng nữa, đối với việc thiếu gia đem ‘Bách Long tí hộ’ cho Đông Phương Vô Kỵ mượn, nàng không có cảm giác bất mãn gì. Bởi vì như ‘Bách Long tí hộ’ bảo vật đẳng cấp này, Thần Châu hoàng cung có nhiều, thiếu gia đưa cho nàng cũng chỉ là một cái ‘Bách Long tí hộ’!

Đừng xem Thần Châu đế quốc triều chánh thôi nát, không phồn vinh bằng nhân tộc liên minh của Nam Bắc đại lục, nhưng lạc đà dù gầy vẫn lớn hơn ngựa. Trước tiên bất luận Thần Châu đế quốc quốc thổ diện tích có thể so với cả Nam Bắc đại lục, lại nói Chu thị hoàng triều trăm ngàn năm qua thu được bảo vật cũng có thể nói là đếm không hết, không phải Nam Bắc đại lục có thể có được.

“Hừ, hôm nay lão tử là tới tranh đoạt võ lâm minh chủ, trò hề nhảm chán của các ngươi cũng nên kết thúc rồi!”

Giữa sân luận võ, hai gã tà đạo người mới thực lực không tầm thường, đang ngươi tới ta đi đánh nhau kịch liệt. Người trong ma đạo, “Hung Ma”, ma tướng đứng đầu ở Diệt thể ma cung, đột nhiên thả người nhảy vào vòng chiến, vận dụng “Cuồng Sur Hung Ma kinh”, đem hai người chấn rơi ra khỏi võ đài.

“Hung ma, ngươi thân là trưởng bối, đột nhiên ra tay với hai hậu bối, chẳng lẽ không sợ bị mọi người chế nhạo sao?!” Cửu U tà giáo một trong tứ pháp vương, mặc trường bào màu xanh biếc, Minh pháp vương, mập mạp xấu xí, mặt một bộ y phục màu đen, hai tay khoanh trước ngực, cười lớn. Tướng mạo kinh khủng của Hung Ma, bị tà đạo cao thủ khi dễ ma đạo cao

thủ, chúng nhân tà đạo còn lại, nghe xong Minh pháp vương nói, lập tức phụ họa theo cười nhạo Hung Ma!

“Phi, các người này âm trầm xảo trá, đám hỗn đản quỷ không ra quỷ, người không ra người, tự nhiên dám có ý tứ chế nhạo lão tử. Ngâm lại các người ngày thường làm nhưng việc gì rồi hãy mở miệng đi, ác tâm!” Hung Ma đứng giữa đài, khinh thường cười lạnh, tựa hồ cố ý muốn cùng tà đạo đối nghịch. Ma cung chúng nhân, cùng với đông đảo người trong ma đạo, đều phụ họa theo.

Người trong lưỡng đạo, ngoại trừ ma cung thiếu cung chủ Mộ Dung Linh, cùng tà giáo giáo chủ Lưu Vũ Phi không có lên tiếng, còn lại toàn bộ bắt đầu âm ỉ. Cả hội trường lập tức náo nhiệt giống như chợ thịt.

“Chư vị! Chư vị! Bớt nóng một chút, bây giờ không phải lúc tranh chấp, mọi người chỉ nên dùng tay biết bên nào có điều lẽ phải hơn!” Thiên Cơ cung Âm, Dương, Càn, Khôn tứ đại trưởng lão mở miệng muốn khuyên dừng lưỡng đạo chúng nhân, kết quả lại trước sau lọt vào ma, tà lưỡng đạo giận dữ mắng, “Lão già kia, đừng có ở đó mà ỷ già làm phách, chuyện của đại gia không cần người quản!”

Âm, Dương, Càn, Khôn tứ đại trưởng lão trong giang hồ chánh đạo, luôn luôn uy vọng rất cao, hơn nữa chánh tà ma ba đạo luôn luôn bất hòa, chánh đạo chúng nhân vừa nghe tứ đại trưởng lão bị mắng, lập tức phần nộ gia nhập tranh chấp, tạo thành tình huống ba đạo chúng nhân mọi người cùng nhau chửi mắng. Có thể tạo thành thế cục ra tay đánh nhau!

“Một đám ngu ngốc, bị người cố ý kích động tranh chấp đều không biết, lại còn muốn tranh chấp võ lâm minh chủ. Ai nếu lên làm minh chủ của đám ngốc các người, khẳng định bị người làm trò cười!”

Một trận cười lạnh truyền ra. Diệp Phong, thân mặc hắc trang, miệng ngâm Phiêu phiêu dục tiên, tiêu sái đi từng bước từng bước tới giữa hội trường. Bên cạnh hầu tử Tiểu Hắc vui vẻ cầm theo đoản kiếm cùng bầu rượu.

“Vô lại, người con mẹ nó là ai, ngang nhiên dám ở đây đồng dục, quả thực không đem chúng ta tam đạo chúng nhân để vào mắt!” Vài tiếng mắng chửi vang lên, ma đạo cùng lưỡng đạo chúng nhân, trước sau lao ra sáu thanh niên phần nộ, cầm trong tay vũ khí hướng Diệp Phong giết tới.

“Bang! Bang! Bang! Bang! Bang! Bang!”

Diệp Phong cười lạnh đứng tại chỗ nhìn địch nhân không động đậy, chỉ nghe sáu tiếng vang nhẹ nhàng chính tề truyền ra. Khi tam đạo chúng nhân còn chưa có nhìn ra tình huống, sáu thanh niên vọt tới gần trước Diệp Phong giống như điều đứt dây, bay ra ngoài, ngã xuống đất hôn mê!

Mọi người ở đây đa số không biết đây là vì sao, đều kinh ngạc nhìn Diệp Phong. Hiện trường vốn hỗn loạn, cũng bởi vậy lặng yên xuống. Thiên Cơ lão nhân Sở Thần Phong đức cao vọng trọng, đi tới trước chánh đạo quần hùng, nhìn Diệp Phong mang theo nghi hoặc bất mãn nói: “Ra chân thật nhanh. Xin hỏi các hạ là cao nhân phái nào, vì sao phải tới gây loạn võ lâm đại hội!” Diệp Phong vừa mới cuồn cuộn nói như vậy, thì ngay cả vị lão nhân gia này xưa nay tính tình luôn luôn tốt, nghe xong cũng có chút mất hứng!

Diệp Phong là ai? Nếu nói hắn là sống bởi tính lưu minh, một chút cũng không quá đáng. Lần này hắn chính là tới chơi đùa, tới gây chuyện, đương nhiên sẽ không cho người giang hồ này mặt mũi. Càng huống chi người giang hồ nếu là xuất hiện mình chủ thống nhất lại, cùng triều đình đối nghịch, đối với giang sơn hắn bất lợi, bởi vậy hắn há có thể không đến làm loạn?

Bất quá Thiên Cơ lão nhân trước mắt này là sư phụ của Liễu Nhược Yên, Diệp Phong trong lòng ít nhiều đối với lão nhân này có chút hảo cảm, coi như cấp mặt mũi nói: “Nguyên lai là đỉnh đỉnh đại danh Thiên Cơ lão nhân. Hắc hắc, kẻ hèn vô môn vô phái, thường xuyên làm một chút thu tiền tài của người, thay người làm một ít sự tình, nhớ kỹ mấy ngày trước, hình như có người cho ta nổi lên cái tên gọi Vô Danh sát thủ. Tên này không tệ, ngài liền gọi ta Vô Danh đi. Về phần ta vì sao phải tới làm loạn sao, đương nhiên là thu tiền của người, thay người làm việc rồi!”

“Vô Danh sát thủ?! Thu tiền của người khác tới làm loạn đại hội? Con mẹ nó người tiểu tử có đúng hay không điên rồi, người biết đây là địa phương nào không? Ngang nhiên dám đến nơi này làm càn! Sống lâu không thích ư, người mẹ nó hiềm mệnh quá dài a?!” Tà Ma lương đạo chúng nhân đều mở mồm mắng to. Người gặp qua bức họa Vô Danh sát thủ bị truy nã, càng đều cả giận nói: “Người tiểu tử mơ tưởng giả mạo tới hãm hại người khác. Lão tử gặp qua bức họa Vô Danh sát thủ, người căn bản không phải hắn!”

“Một đám ngu ngốc, người trong lúc giết người tùy tiện để cho người ta chứng kiến chân diện mục a? Đương nhiên có chút thủ đoạn cải trang, thay đổi dung mạo!” Diệp Phong hai tay khoanh trước ngực, hai mắt hoàn thị đông đảo người mắng chửi, khinh thường cười nói: “Lão tử hôm nay chính là tới đảo loạn, các người có thể đem ta làm như thế nào?!”

Một mình một người ngạo thế thiên hạ quần hùng, kiêu ngạo hống hách nói, lão tử hôm nay chính là tới đảo loạn, các người có thể đem ta làm như thế nào? Loại lời nói vô lại này trong hai trăm năm, sợ rằng cũng chỉ Diệp Phong dám nói.

Cái gì gọi một câu nói trên trời tức thiên hạ quần hùng, nhìn tình huống giữa sân đám người tính tình táo bạo mắng chửi Diệp Phong cuồng vọng, vô tri, ngu ngốc, người điên, bệnh thần kinh, mọi người có thể hiểu rõ.

“Ha ha ha, tốt, tốt lắm. Tiểu tử, tiểu tử ngươi thật sự rất can đảm!” Kế hoạch Diệt thế ma cung muốn kích động tam đạo tranh đoạt hỗn chiến, bị Diệp Phong làm loạn. Hung Ma luôn luôn hung tàn ác độc, trong tiếng đám người chửi mắng, đi tới giữa hội trường, nhìn Diệp Phong cười to nói: “Hôm nay ta Hung Ma liền đại biểu thiên hạ quần hùng, lĩnh trước hướng người lãnh giáo một hai!”

Quần hùng ở đây đã có không ít người muốn giết Diệp Phong, chỉ là lo lắng Diệp Phong dám một mình nhập tràng khiêu chiến quần hùng, thực lực mạnh như thế nào, còn đang lo lắng mà thôi, bây giờ Hung Ma nếu muốn lãnh giáo trước, mọi người tự nhiên sẽ không phản đối. Trong nhất thời tiếng mắng chửi lắng xuống, tất cả con mắt đều chú ý Diệp Phong cùng Hung Ma. Hôm nay cho dù người có cừ oán với Hung Ma, đều hy vọng Hung Ma chiến thắng. Nguyên nhân không có hai, tiểu tử cuồng vọng trước mắt quá đáng ghét!

“Vị này tự xưng Vô Danh cao nhân, nếu là có người muốn người tới đảo loạn, hẳn là sẽ không chỉ lo người một người thôi? Gọi đồng bọn của người đều đi ra, mọi người sáng tỏ lãnh giáo một phen tốt không?” Mộ Dung Linh thấy Hung Ma không đợi mình lên tiếng, liền xuất hiện khiêu chiến. Vì tìm tòi chi tiết của đối phương, liền đi ra khỏi đám người Ma đạo, khách khí mở miệng đối với Diệp Phong mỉm cười.

“Hắc hắc, kẻ hèn luôn luôn độc lai độc vãng, không cùng người hợp tác. Lần này chỉ có một mình ta đến đây. Tiết cô nương không cần đa nghi!” Diệp Phong nhìn Mộ Dung Linh, hắc hắc cười đậm nói: “Ngày đó kẻ hèn

rời khỏi Dục Tiên lâu tương đối vội vàng. Hôm nay rốt cuộc có thể hay không với nàng một đêm vui vẻ. Không biết muốn chơi đùa danh kỹ Tiết Linh một đêm, phải trả bao nhiêu tiền? Người ra giá đi, ta lần này chính là thu không ít dong kim đây!”

“Nguyên lai người thật là Vô Danh sát thủ, không nghĩ tới người bản lãnh cải trang hoán mạo còn thật lợi hại, một chút cũng không thua cái mồm thối đầy phân chó của người!” Mộ Dung Linh nghe Diệp Phong nói, ngoài ý muốn, trong lòng có thể nói lửa giận thiêu đốt, hận không thể đem hân lộ da rút xương!

“Thiếu cung chủ không cần để ý tới rác rưởi này, thuộc hạ hôm nay muốn cho hân biết, cái gì gọi là chết!! Rác rưởi tiếp chiêu, lão tử đánh nát người!!”

Diệp Phong dậm tiếu vừa ra, Mộ Dung Linh cùng Ma cung chúng nhân đều giận dữ, Hung Ma càng rít gào một tiếng, vận khởi Cuồng Sư Hung Ma kinh, mang theo ma khí tàn phá, giống như một con hắc sư tử nổi điên, cực nhanh đánh về phía Diệp Phong.

“Sư tử thật hung dữ, không biết có thể có bao nhiêu bản lãnh?” Diệp Phong nhìn Hung Ma cười cười khinh thường, thẳng đến Hung Ma cách hân không đủ ba thước, mới thu lại nụ cười, tản mát ra sát ý đặc hơn cùng chánh khí mêm mông, hai mắt lạnh lùng nhìn hung ma, sát khí lẫn nhiên nói một câu: “Cút!!”, chánh khí mêm mông mãnh liệt, trong nháy mắt hình thành một con rồng giận dữ màu trắng, phát va long ngâm cao vút bá đạo, gương nanh múa vuốt đánh lên hắc sư tử Hung Ma. Chỉ nghe một tiếng nổ truyền ra, hắc sư tử Hung Ma liền bị Bạch Long đánh tan, cả người giống như đứt dây, phốc thông một tiếng té rớt về phía đám người ma đạo!

Hung Ma tại Thần Châu giang hồ mặc dù không tính là đỉnh cấp cao thủ, nhưng cũng là cường giả nổi tiếng. Vô Danh sát thủ nhẹ quát một tiếng, liền sử dụng cực thuần chánh khí hình thành long khí, có thể đánh tan Hung Ma, thực lực mạnh có thể tưởng tượng là biết. Chúng nhân ở đây thấy cảnh tượng này, đều kinh hãi. Những người trước vốn muốn động thủ giết Diệp Phong, tất cả đều vuốt mồ hôi lạnh, may mắn chính mình không có xuất tràng trước, nếu không dọa người không nói, mạng nhỏ đều có thể khó giữ được!

“Long khí thật tinh thuần, hân hình như giống một người...” Cửu U tà giáo giáo chủ Lưu Vũ Phi, nhìn Diệp Phong nghi hoặc nhẹ giọng nói thầm.

U Hồn Minh Quỷ tứ lão bên cạnh nàng nghe được đều lộ ra thần sắc tò mò, không rõ giáo chủ đang nói cái gì!

“Hảo công phu, thật sự là hảo công phu, khó trách các hạ dám một mình một người khiêu khích thiên hạ quần hùng.” Hung Ma bị long khí đánh lui, có Hắc sư ma khí hộ thể, trong cơ thể mặc dù chấn động không nhẹ, nhưng vẫn như trước có thể lên đài. Trong Cửu ma tướng, Tâm Ma, tướng mạo anh tuấn, thân hình nhu nhược giống như thư sinh, thông thường là đầu não của chín người, mắt thấy đại ca tình như thủ túc của mình bị đánh thành trọng thương, lúc này đối với bảy người khác dùng ánh mắt ra hiệu, tám người đồng thời cùng Hung Ma đi ra khỏi hàng đứng ở trước mặt Diệp Phong.

“Chín huynh đệ ta có lời thể đồng sanh cộng tử, các hạ nếu làm bị thương đại ca ta, mặt mũi này chúng ta nhất định phải tìm trở về. Hôm nay chúng ta cửu ma tướng liền thay thiên hạ quần hùng triệt để lãnh giáo một chút thủ đoạn của các hạ. Cho dù đánh một trận thân tử, cũng phải lưu người táng thân nơi đây, miễn cho chuyện truyền ra ngoài, khiến cho các quốc cao thủ nghĩ chúng ta Thần Châu không người, võ lâm đại hội bị một tiểu nhi lai lịch bắt minh phá hư, đến lúc đó chỉ có thể chui xuống đất thôi!”

Tâm Ma này có thể quá xấu xa đi, chín đánh một trước không nói, cuối cùng còn nói vòng vo không thể để cho Diệp Phong còn sống rời đi, nếu không chuyện truyền ra ngoài, giang hồ cao thủ nơi này, sau này đều đi chui xuống đất thôi, khỏi lại ở trên đường lẫn lộn!

“Hắc hắc, phát biểu thật khảng khái, bất quá người nói như vậy, dám chắc có người không hiểu, thẳng thắn một chút tốt hơn, không phải chính là không thể khiến ta sống rời đi sao!?” Diệp Phong hai tay ôm ngực, nghiêng đầu nhìn Hung Ma kinh thường nói: “Đồn đại Diệt thể ma cung cửu ma tướng cửu ma mãnh thú trận không người có thể phá, hôm nay ta đến là muốn lãnh giáo lãnh giáo!”

Chương 224 : Tu là vô tình đồ

HNTD

“Con mẹ nó, tiểu tử này quá ngông cuồng rồi, đơn giản là không biết đến sự tồn tại của mọi người, hôm nay nói thế nào cũng không để hấn sống sót rồi đi!”

“Đúng, loại người này so với mấy tên gia hỏa của tà ma lưỡng đạo còn đáng hận hơn. Lão tử bây giờ cảm thấy cửu ma tướng giết người không chớp mắt bắt đầu nhìn thuận mắt hơn hấn!”

Tên gia hỏa khá lắm, những lời nói và rồi của Diệp Phong đã đem chính mình đẩy ra làm bia ngắm của mọi người, ngoại trừ Lộ Lộ đứng ở bên ngoài đám đông lặng lẽ quan sát, cùng vài đại nhân vật của ba nhóm thì mọi người còn lại cơ hồ đều muốn bóp chết hấn.

Tâm Ma thấy tình huống này, trong lòng cười thầm, đưa mắt ra hiệu cho bát ma còn lại, lúc này lấy Diệp Phong làm trung tâm, phân tán thành một vòng tròn, đều tự vận hành Hung thú ma công. Trong phút chốc, đã thấy hùng sư, cự ngạc, độc tà, biên bức, thương ung, hồ ly, ác lang, độc xà chín con động vật màu đen do ma khí hình thành, trước sau vây lấy cửu ma tướng!

“A, không hổ là Hung thú ma công, một lũ rõ ràng toàn là súc sinh!” Diệp Phong khoanh tay trước ngực đứng giữa vòng vây, không hề sợ hãi nhìn cửu ma tướng đang bao vây mình. Tiểu Hắc vẫn vác Kiếm Linh hồ lộ đứng cạnh chân hấn, liếc nhìn chín con động vật bằng ma khí, quay đầu khinh thường phun một bãi nước bọt.

“Xem ra công phu múa lưỡi của các hạ cũng không đơn giản, con khi nhỏ của ngươi rất thú vị, ta mượn xem thử!”

Cửu ma tướng tai nghe lời trêu chọc của Diệp Phong, mắt thấy Tiểu Hắc bất kính, có thể nói lửa giận đang thiêu đốt trong lòng. Tâm Ma cười lạnh một tiếng, dẫn đầu phát động hắc hồ ma khí của gã, nhún người lao về phía Diệp Phong, muốn trước hết đánh chết con khi của hấn.

Bát ma còn lại tự nhiên cũng không bàng quan bất động, trước sau hướng về Diệp Phong lao tới, hơn nữa còn phân công khá rõ ràng. Độc xà, độc tà đánh vào hạ thân, hùng sư cự ngạc, ác lang tấn công trung bộ. Biên bức, thương ung tung người lên tấn công vào đầu!

“Người thông minh đôi khi lại chết nhanh hơn kẻ bình thường ngu ngốc!”

Diệp Phong không để ý đến bát ma còn lại, nhìn Tâm Ma cười hung ác, lập tức quát khê một tiếng “Long bàn hồ cứ vạn thú thôi tị”. Song chưởng dùng chánh khí mệnh mỏng nhẹ nhàng tạo ra một bức tường khí hình thái cực trước người, sau đó song chưởng dùng sức chân mạnh, miệng hét lớn một tiếng. Lập tức thấy mãnh hồ cường long trong nháy mắt xuất hiện quanh người hắn, đón lấy sự hợp công của bát ma tướng!

“Ầm ầm ...a!! ...”

Tiếng nổ rung đất liên tiếp vang lên, long hồ nhị khí va chạm với bát đại mãnh thú, sinh ra tiếng nổ kịch liệt, đã triệt tiêu thế công của nhau, Diệp Phong vẫn đứng thẳng tại chỗ, bát ma tướng lại bị khí lưu đẩy lùi, không chút ngăn trở lớn nào. Trong đó kẻ thảm nhất không phải một trong bát ma lấy cứng chọi cứng mà là Tâm Ma vốn đi giết Tiểu Hắc.

Tâm Ma giao hoạt vốn nghĩ rằng giết một hầu tử dễ như trở bàn tay, thật sự không ngờ đến tốc độ và lực lượng của hầu tử này. Quả thực chỉ có thể dùng từ “biến thái” để hình dung. Mắt thấy hai trảo của gã đã bắt trúng hầu tử, kết quả đối phương lại đột nhiên biến mất tăm trước mắt gã, sau một khắc đã xuất hiện trên đỉnh đầu của gã, phát ra một trận cười xấu xa làm gã lông tóc dựng đứng, một kiếm rất nhẹ nhàng chém rớt cánh tay phải của hắn!

“Lão thất. Lão thất... người thế nào rồi?” Bọn người Hung Ma thấy Tâm Ma bị Tiểu Hắc chặt đứt cánh tay phải, một cước dậm lún vào mặt đất, trong miệng không ngừng ho ra máu, đều khiếp sợ chạy đến.

“Trời ơi, sao lại thế này? Ta rõ ràng thấy Tâm Ma đã bắt được hầu tử rồi, như thế nào đột nhiên biến thành như vậy. Con hầu tử đó đã leo lên đầu Tâm Ma lúc nào, nó lấy đâu ra khí lực lớn như vậy?”

Người của ba phe đang xem cuộc chiến ở chung quanh, nhìn Tâm Ma đang chảy máu ở giữa sân, cùng với hầu tử đang đứng cạnh Vô Danh sát thủ lắc mông kêu chí chóe như đang báo công lĩnh thưởng, trong đầu tràn ngập nghi vấn!

“Tên tiểu súc sinh nhà ngươi, lão tử hiện tại đang liều mạng, ngươi lại có tâm tình đùa giỡn với ta, rõ ràng có thể một kiếm chém bay đầu hắn, ngươi vì cái gì mà hạ thủ lưu tình. Mẹ nó, uống công nuôi ngươi rồi!” Diệp Phong lấy một điều Phiêu phiêu dục tiên, xem thủ ánh mắt giật mình của mọi

người chung quanh, trong lòng rất vui, lại ra vẻ bất mãn đá một phát vào hông của Tiểu Hắc.

“Giáo chủ, người này thực lực sâu không thể dò, chúng ta còn cần thực hiện bước kế hoạch đó không?” Cửu u tà giáo U hồn minh quý tử pháp vương, nhìn Lưu Vũ Phi nhíu mày xin lệnh.

“Trước hết hãy chờ một lát nữa!” Lưu Vũ Phi nhìn chăm chăm vào Diệp Phong, lắc đầu trả lời.

Tâm Ma đã trọng thương, dưới ánh mắt chú ý của bát ma còn lại và thiên hạ quần hùng, nhìn đau đứng dậy, vận công cầm máu, muốn cùng các huynh đệ liên thủ tái chiến. Hung Ma xiết chặt hai nắm đấm, trừng mắt nhìn Diệp Phong mắng: “Mẹ nó, dám phé cánh tay của Thất đệ, lão tử không để yên cho ngươi!” Nói xong, tên gia hỏa này đã muốn xông lên báo thù.

Không ngờ vào lúc này, một âm thanh uy nghiêm quen đến mức không thể quen hơn với gã, độ nhiên vang lên bên tai gã, “Các ngươi không phải là đối thủ của hắn, lui ra!”

“Cung chủ?!” Cửu ma tướng kinh ngạc nhìn về phía thanh âm phát ra, thì thấy Ma cung cung chủ Mộ Dung Vô Cực, mặc một bộ trường bào màu đen viền vàng, đang giậm hùng hực đứng trước bọn người ma đạo.

“Lão hồn đản quả nhiên không chết!” Diệp Phong nhìn Mộ Dung Vô Cực hừ nhẹ thầm mắng. Mộ Dung Linh đưa mắt nhìn cha lo lắng hỏi khẽ: “Phụ thân, người bị thương?”

“Yên tâm, phụ thân lần này xem như gặp họa mà được phúc. Bây giờ không chỉ thương thế khỏi hẳn, Huyền ma công cũng đã đạt đến cảnh giới tối cao!” Mộ Dung Vô Cực mỉm cười trả lời. Nghe thấy thế Mộ Dung Linh cùng cửu ma tướng và bọn người ma cung đều mừng rỡ. Chánh tà lưỡng đạo cao thủ thì không ít người nhíu mày lại.

Tục truyền, bốn trăm năm trước người khai sáng của Diệt thế ma cung, chinh là dựa vào Huyền ma công chí cao cảnh giới, hoành hành Thần châu đại lục vài mươi năm mà không có địch thủ, được tôn xưng là Thần Châu giang hồ nhất đại truyền kỳ nhân vật. Bây giờ Mộ Dung Vô Cực lại có thể luyện tới chí cao cảnh giới, chánh tà lưỡng đạo tự nhiên sẽ lo lắng!

Mộ Dung Vô Cực trước ánh mắt chú ý của thiên hạ quần hùng, đi tới đối mặt với Diệp Phong, mỉm cười hỏi: “Vị tiểu huynh đệ này, thanh âm và chánh khí của người dường như rất quen thuộc với ta, chúng ta đã từng gặp mặt hay chưa?”

“Hắc hắc, Mộ Dung cung chủ vang danh Thần Châu giang hồ nhiều năm, sao lại quen biết loại tiểu nhân vật như ta. Bất quá ta cũng đã âm thầm thấy qua cung chủ vài lần rồi!” Tiểu lưu manh lại bắt đầu ăn nói quàng xiên.

“Ồ?!” Mộ Dung Vô Cực nghe vậy nhú mày gật đầu, nhìn Diệp Phong, cảm giác chân khí và ngôn từ của hắn rất giống đương kim hoàng thượng, lại có chút thiên lệch càng lúc càng lớn không có chỗ nào tương tự.

“Như thế nào, Mộ Dung cung chủ cũng muốn đại biểu thiên hạ quần hùng, khẳng khái tự ý tiến lên xuất chiến à?” Diệp Phong thở ra một hơi khoái thú, mỉm cười hỏi.

Mộ Dung Vô Cực rất thản nhiên cười nói: “Vị trí võ lâm minh chủ này, Mộ Dung Vô Cực ta đã chờ đợi nhiều năm, hôm nay phải tranh lấy, mong rằng tiểu huynh đệ có thể thành toàn!”

‘Tên nô tài nguoi lần trước đã phản lão tử một lần, lần này nếu để nguoi lên làm minh chủ, lão tử không phải đã nuôi tại họa trong nhà mình sao?!’ Diệp Phong nhìn Mộ Dung Vô Cực nghiêng đầu thăm mắng, lạnh nhạt cười nói: “Ta thật sự rất muốn nể mặt của Mộ Dung cung chủ. Đáng tiếc, ta đã nhận tiền của người khác, không có đường quay lại. Nói lời thật lòng, ta thà đắc tội với thiên hạ quần hùng, cũng không dám đắc tội với vị chủ thuê kia!”

Lời này nói rất có ý tứ, thà đắc tội thiên hạ quần hùng, cũng không dám đắc tội vị chủ nhân kia. Mọi người ở đây vừa nghe lời này, lập tức bị kích thích lòng hiếu kỳ, không rõ rốt cuộc là người phương nào, lại có thể khiến người trẻ tuổi khoa trương cuồng vọng nhưng thực lực không tầm thường e sợ đến thế, thậm chí không tiếc đắc tội thiên hạ quần hùng!

Thủ lĩnh tà đạo Lưu Vũ Phỉ vẫn im lặng quan khán không lên tiếng, tiến lên vài bước, nhìn Diệp Phong mỉm cười nói: “Tại Thần châu, người có thể không sợ thiên hạ quần hùng, e rằng chỉ có hoàng đế cao cao tại thượng, lẽ nào tiểu huynh đệ là nhân mệnh lệnh của hoàng đế, đến đây làm loạn à?”

Lời của Lưu Vũ Phỉ vừa nói ra, quần hùng đều lần lượt gật đầu. Nàng nói một điểm cũng không sai, hiện giờ người ở Thần Châu dám không sợ thiên hạ quần hùng, ngoại trừ cử ngũ chí tôn nắm cả đế quốc, thì khó tưởng tượng còn ai có thể có thực lực như thế!

‘Mẹ nó, lão tử là chính mình thuê chính mình, hắc hắc ...’ Diệp Phong cười thầm trong lòng, nhìn Tà giáo giáo chủ xinh đẹp động nhân, sung mãn phong vị thành thực trước mắt, sắc mặt mỉm cười nói: “Từ trước đã nghe nói

giáo chủ của Cửu u tà giáo là vị giai nhân hiếm thấy xinh đẹp như tiên, phong hoa tuyết đại, hôm nay vừa thấy quả nhiên bất phàm. Đáng tiếc, nàng đã đoán sai, hoàng đế kia ta còn chưa để vào mắt, nếu là mỹ nhân trong hậu cung của hần cùng vị thái hậu mỹ diệu từng được xưng là Thần Châu đệ nhất mỹ nữ, ta sẽ nguyện ý vì các nàng ra sức!”

Loại hành vi háo sắc nhìn nữ ma đầu, miệng khinh thường Thần châu đại đế, ý dâm hậu cung tuyết sắc, trong thiên hạ, sợ rằng cũng chỉ có một tên tiểu lưu manh dám làm như vậy!

Mọi người tại đây vừa nghe những lời này của hần, đều lộ ra thần sắc cười khở, không biết hình dung tên tiểu tử cuồng vọng trước mắt như thế nào. Ngay cả Lưu Vũ Phi vẫn nghĩ tiểu tử này là đương kim hoàng thượng, tức thì vị mấy lời nói này khiến cho trong đầu đầy nghi vấn.

“Ai, ta nói các người, bây giờ bỉ nhân nói thế nào cũng nên tính là công địch của võ lâm các người, có cần lãng phí thời gian vậy hay không, ta còn muốn về nhà ăn cơm đó, chỉ bằng các người cùng tiến lên, chúng ta đánh xong rồi nghỉ ngơi có được không?” Tiểu lưu manh quay đầu nhìn quần hùng chung quanh mình, miệng nói ra lời nói kinh người.

“Mẹ nó, lão tử nhịn không nổi, các huynh đệ, mọi người cùng tiến lên, băm nát tên rác rưởi cuồng vọng này, cho hần biết cái gì gọi là trời cao đất rộng!”

“Đúng, băm nát hần!”

Quần hùng chung quanh đã hoàn toàn bị tiểu lưu manh chọc giận, ngoại trừ người của Cửu U tà giáo cùng hai cung Thiên Cơ, Diệt Thế, còn lại cơ hồ đều bốc hỏa xông về phía Diệp Phong mà giết. Những người này ngày thường cơ hồ đều là đại gia, hôm nay chịu loại ám ức này, không chém chết Diệp Phong thì e rằng cả đời họ sẽ không cam tâm!

Thiên Cơ lão nhân Sở Thần Phong, Diệt Thế cung chủ Mộ Dung Vô Cực, Cửu U giáo chủ Lưu Vũ Phi, là Thần Châu đương kim tam đại cao thủ, nhìn cục diện lúc này trong hội trường, trong lòng thâm than đại hội đã bị Vô Danh sát thủ phá hư một nửa rồi. Nếu hần không chết, đại hội chỉ sợ rằng thật sự bị phá hỏng!

“Tu La vô tình đồ ...”

Diệp Phong vận kinh vào tay phải hút Tiểu Hắc vào lòng bàn tay, đứng một mình ngạo thị quần hùng đang lao về phía hần, mỉm cười nói ra một

câu cực độ vô tình, từng chữ từng chữ nói ra làm chấn động tâm của quần hùng.

Tu La vô tình đồ, là bí thuật có sát ý tối cường trong bảo điển, không thuộc về bất kì chiêu thức nào, chính là dựa vào sát ý của địch nhân chung quanh mình, làm tăng lên tu vi và sát khí của người dùng thuật này, khiến người dùng thuật này tận tình hưởng thụ khoái cảm giết chóc, phát tiết những bức dọc trong lòng, sát khí của địch nhân chung quanh càng nhiều, người dùng thuật càng vô tình, trước mắt số lượng của quần hùng, cũng đủ đẩy sát ý của Diệp Phong và Tiểu Hắc tới đỉnh điểm.

Trời, trong chớp mắt âm u; đất, lay động run rẩy; ánh sáng, trong chớp mắt như nhuộm máu; sát ý bạo tăng đến đỉnh điểm. Biến hóa xong, Diệp Phong đơn độc đối mặt thiên hạ quần hùng, cùng với Tiểu Hắc trong tay hắc, tong ánh mắt nghi hoặc tò mò của quần hùng, đột nhiên phát sinh biến hóa, toàn thân phát ra hồng quang khùng bố, hai mắt đỏ rực như máu, ngẩng đầu phát ra hai tiếng kêu, một người một khí, giống như Tu La đến từ địa ngục, nhảy vào đám người, giết chóc vô tình!

Lộ Lộ vốn thiện lương, ngay lúc thiếu gia nói ra Tu La vô tình đồ, liền không đành lòng quay người rời đi, đi tới phía sau một hòn núi nhỏ ở ven hồ phía đông. Tuy nhiên, nàng không chú ý đến, có một đôi mắt đẹp ôn nhu từ ái đang quan sát nàng!

Chương 225 : Diên phong hỏa bính , long hổ loạn vũ

HNTD

“Thật sự là một hài tử kì quái, khi thì thiện đãi thiên hạ thần dân, khi thì lại giết chóc vô tình như vậy. Hắc đơn giản là tên quái thai tập hợp hết tính xấu và tốt của con người. Ngay cả Thù Lị Nhã khôi phục thần lực và trí nhớ, cũng để hắc tùy ý làm chuyện sai trái, hắc có mị lực lớn như vậy sao?!”

Đỉnh cao nhất của núi Thương Long, một mỹ nhân tóc trắng tuyệt sắc, áo trắng bay bay, trên người lưu chuyển quang minh thần quang lấp lánh, đôi mắt mang theo một vẻ từ ái khó giải thích, nhìn tình cảnh giết chóc ở trung tâm hội trường, cùng với Lộ Lộ đang trốn phía sau tiểu sơn, phát ra một tiếng thở dài cảm khái.

“Sát! ...sát! ...sát! ...”

Trung ương hội trường, Diệp Phong trong ánh mắt ngây ngốc, khiếp sợ cực độ của quần hùng, do quan hệ với việc thi triển Tu La vô tình đồ, bây giờ trong đầu nếu có một khái niệm thì phải là “Giết!” Ngoại trừ tiêu súc sinh là súng vật trung thành của hắc, tất cả người còn lại trong mắt hắc đều là đối tượng để đồ sát, hắc thậm chí đã nhắc đao kiếm lên, đồng thời thi triển Hiên viên kiếm pháp và Xi vuơ đao pháp, giết cho những kẻ địch cản trở hắc căn bản không thể đánh trả được!

So sánh với hắc, hầu tử Tiểu Hắc đồng thời gia tăng sát khí, giống như địa ngục tu la, giết người so với Diệp Phong không chậm chút nào, hơn nữa nó giết chóc còn quỷ dị hơn, chuyên môn chém vào đầu người khác, thấy nó như “thuần di” trong đám người. Mục tiêu bị nhắm trúng, không chờ thấy được hình dáng của nó thì đầu đã tiếp xúc thân mật với mặt đất rồi.

“Đây, đây là công phu gì, chẳng lẽ là pháp thuật sao? Làm sao lại có thể ảnh hưởng đến thiên địa cùng ánh mặt trời, điều này quá phi thường rồi.”

Thiên Cơ lão nhân Sở Thần Phong cơ hồ có thể nói là Thần Châu vạn sự thông, nhưng nhìn Diệp Phong và Tiểu Hắc vô tình đồ sát trong đám người, cùng với sự biến hóa của thiên địa và ánh mặt trời, trên mặt toàn là thần sắc chấn động không thể tin, cực kì không hiểu đây là loạn công phu gì.

“Yêu pháp. Khẳng định là yêu pháp!” Tà giáo giáo đồ cùng người của hai cung chưa xông lên đều lắc đầu than khế.

Lưu Vũ Phi và Mộ Dung Vô Cực thấy Thiên Cơ lão nhân cũng lộ ra thần sắc cực độ khó hiểu, cũng ít nhiều tin rằng đây là yêu pháp. Dù sao cục diện trước mắt cũng khó có thể tưởng tượng ra.

Phía sau tiểu sơn ở ven hồ phía đông, Lộ Lộ lặng lẽ ngồi trên mặt đất, mê mải vài món trang sức mà thiếu gia khi du lịch lúc gần đây mua cho nàng. Trên mặt đầy vẻ tươi cười ấm áp, cho nên tiếng kêu thảm thiết thì hội trường bên kia, nàng đã không hề nghe thấy. Với vị mỹ nhân thiện lương này đối với tiểu lưu manh trung tâm bất nhị, đã dùng miên cầu (giống bông gòn) bịt kín lỗ tai!

Trong mắt Lộ Lộ, thiếu gia làm gì cũng đúng, dù nàng nghĩ bây giờ thiếu gia làm vậy có chút tàn nhẫn, nhưng nàng cũng không có nghi ngờ tâm tư của thiếu gia. Đơn giản là tránh qua một bên, không biết là tốt.

“Thù Lị Nhã, ngươi chuẩn bị để mặc hắc chém giết như vậy sao?!” Lúc Lộ Lộ đang say mê, một thanh âm ôn nhu từ ái, ngọt ngào dễ nghe khiến người khác nghe được tâm tình thư sướng, đột nhiên vang lên trong đầu nàng.

“Ba Tháp ...” Lộ Lộ nghe thấy, gương mặt ngọc trắng nõn lộ ra thần sắc kinh ngạc, trang sức trong tay rơi xuống đất, đứng dậy nhìn quanh. Không một bóng người, lập tức quỳ phục trên mặt đất, cúi đầu không nói, thân thể mềm mại không ngừng run rẩy.

“Ai, không nghĩ được ngươi chuyển thế một lần, thế mà lại biến thành bộ dạng này. Nếu không phải ngươi đã khôi phục thần quang và trí nhớ, ta thật không dám tin ngươi là Quang Minh công chúa ôn nhu thiện lương trước kia!”

Đỉnh núi cao nhất của núi Thương Long. Mỹ nhân tóc bạc trên người lấp lánh quang minh thần quang, nhìn Lộ Lộ phía dưới, lắc đầu than thở một tiếng, bạch mang lóe lên, sau một hắc đã xuất hiện trước mặt Lộ Lộ. Khoảng cách xa như vậy trong nháy mắt đã đến, đã vượt rất xa khỏi phạm vi của võ học, chỉ có thể nói là thần lực.

“Thù Lị Nhã tham kiến Quang Minh nữ thần!” Lộ Lộ quỳ trên mặt đất, cung kính lễ bái mỹ nhân tóc bạc, những lời mỹ nhân tóc bạc nói trên đỉnh núi, đã hoàn toàn truyền vào trong đầu nàng.

Mỹ nhân tóc bạc, cũng chính là Quang Minh nữ thần trong lời nói của Lộ Lộ, nhìn nàng lắc đầu nói: “Thù Lị Nhã, ngươi lúc tại Tây Hải đã khôi phục thần lực cùng trí nhớ, tại sao không lập tức quay về thần giới, ngược lại

muốn đi tới Đông hải nơi người không cách nào sử dụng thần lực. Chẳng lẽ người không biết đây là sự tình rất nguy hiểm sao?”

Trong chư thần phương Tây, ngoại trừ Quang Minh nữ thần, thần linh nào rời khỏi phương Tây, đều sẽ mất đi thần lực. Lộ Lộ nghe Quang Minh nữ thần nói, khẩn trương quỳ trên mặt đất ngẫm nghĩ, hít sâu vào một hơi rồi nói: “Ta không muốn trở về!”

Quang minh nữ thần nhíu mày hỏi: “Vì sao lại không muốn trở về? Vì Lôi Ân kia à?”

“Vâng, nữ thần, Thù Lị Nhã không thể không có chàng, ngài để ta ở lại bên chàng đi!” Lộ Lộ cúi đầu cầu khẩn.

“Ài, cuộc sống loài người chỉ hai mươi năm ngắn ngủi, lại có thể khiến người vứt bỏ thân phận công chúa thần giới để làm tỳ nữ cho một hoàng đế nhân loại, làm người phạm chẳng lẽ tốt như vậy sao? Người xác định hẳn yêu người à? Hẳn là loại người háo sắc tự tư làm việc tùy tiện theo tâm tình, làm thế nào có thể chuyên tâm yêu người?” Quang Minh nữ thần thở dài nói.

“Hai mươi năm đối với thần giới mà nói thì không đáng kể, nhưng đối với loài người, hai mươi năm cũng là thời gian dài đằng đằng. Khi ta còn chưa hồi phục thần lực và trí nhớ, trước khi gặp được chàng, ta đối với cuộc sống của loài người, quả thật rất thất vọng, nhưng từ khi gặp chàng, loại thất vọng này dần dần biến thành hưởng thụ và chờ mong. Chàng cho ta sự khoái lạc chưa từng có trước kia, là cảm giác mà ta chưa từng trải qua tại thần giới quy củ quá nhiều, khô khan vô vị. Ta muốn cả đời có được cảm giác này. Chàng tuy rất háo sắc tự tư, hơn nữa lại có mười mấy nữ nhân, nhưng ta có thể khắc định người chàng yêu thương nhất chính là ta. Quang Minh nữ thần từ ái, ngài hãy để cho Thù Lị Nhã mãi mãi ở lại bên cạnh chàng nha!” Lộ Lộ khẩn thiết nhìn nữ thần mà cầu xin.

“Làm người thật sự là tốt như vậy sao?” Quang Minh nữ thần thì thầm có vẻ trầm tư, lại nhìn Lộ Lộ nghĩ ngợi, nói: “Người nói người hẳn yêu nhất là người, vậy tại sao hẳn đem bí mật trong lòng che dấu không nói cho người? Người biết không, hẳn căn bản không phải là Lôi Ân -Pháp Lôi Nhĩ, bây giờ tứ phương chư thần đều đang điều tra hẳn. Hẳn đã bị xếp vào loại nhân vật nguy hiểm gần như Vu Ma tại phương nam.”

“Ta biết, ta sớm biết chàng không phải là Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ. Chàng tên thật gọi là Diệp Phong!” Lộ Lộ nói ra lời nói kinh người.

Quang Minh nữ thần nghe vậy nhú mày: “Diệp Phong? Nói vậy hẳn là người phương Đông? Đây là chính miệng hắn nói cho ngươi à? Sẽ không lừa ngươi chứ?”

“Không, đây không phải là chàng nói cho ta biết!” Lộ Lộ ôn nhu nói, nhìn không được khẽ nở nụ cười, “Đây là do chàng khi ngủ cao hứng nằm mơ nói lớn ra. Sự tình này đủ chứng minh người chàng yêu nhất là ta, bởi vì ta từng hỏi qua những nữ nhân còn lại của chàng, có hay không từng nghe chàng nói mơ. Kết quả trả lời là chàng mọi lần đều ngủ say như chết. Chỉ có ở cùng một chỗ với ta thì chàng mới nói mơ thôi!”

“A, nói vậy là chỉ khi hắn ở cùng một chỗ với ngươi, mới có thể buông lỏng thần kinh hạ thấp cảnh giác?” Quang Minh nữ thần nghe vậy gật đầu hiểu rõ, ngâm nghĩ nói: “Vậy những năm gần đây ngươi từ trong những lời nói mơ của hắn, biết được bao nhiêu sự tình của hắn?”

“Việc này... Thù Lị Nhã không dám lừa gạt nữ thần, nhưng không có sự đồng ý trước của hắn, ta không thể phản bội mà tiết lộ bí mật của chàng. Ta chỉ có thể nói, bí mật của chàng ta đại khái đã biết toàn bộ!” Lộ Lộ nhìn Quang Minh nữ thần nói có vẻ khó xử. Không dám man trá nữ thần, lại không dám phản bội Diệp Phong, nàng không khó xử mới là lạ!

“Ai, xem ra địa vị của hắn trong lòng của ngươi đã vượt xa cả ta rồi, được rồi, ta sẽ không ép buộc ngươi trong việc này. Còn việc ngươi không muốn quay về thần giới. Ngươi hãy suy nghĩ lại cho tốt. Được rồi, nhớ kỹ phải nói cho hắn, thống trị giả Vu Ma tại nam phương đại lục, gần đây đã chuẩn bị xâm lấn phương đông, ý đồ thống trị thế giới, người này tu vi vượt hơn hắn. Thần giới sẽ mặc kệ loại sự tình này, để hắn tự mình cản trở. Chớ để làm ra quá nhiều chuyện xấu, thân là vương giả phải tạo phúc một phương, để tránh Thiên Đế không tha!” Quang Minh nữ thần lắc đầu thờ dài, trong nháy mắt đã biến mất trước mặt Lộ Lộ.

Quang Minh nữ thần thân thành từ ái vừa đi, Lộ Lộ thà làm thị nữ của tiểu lưu manh cũng không muốn về làm Quang Minh công chúa, lập tức cảm thấy áp lực giảm đi. Quỳ trên mặt đất thở phào nhẹ nhõm, nàng thật sự đã sợ Quang Minh nữ thần cường hành bắt nàng về thần giới. Như vậy nàng căn bản không có đường phản kháng.

Còn về lời nhắc nhở cuối cùng mà Quang Minh nữ thần để lại cho nàng nói cho Diệp Phong, cũng khiến nàng cảm thấy rất khó xử, loại lời nói này thì nàng làm sao nói với thiếu gia chứ? Nói là Quang Minh nữ thần nhờ

truyền đạt à? Với tình tình của thiếu gia, khẳng định phải hỏi đến gốc rễ của vấn đề. Đến lúc đó việc nàng giấu diếm thân phận sợ sẽ làm thiếu gia không cao hứng.

Tứ phương chư thần không có tình huống đặc biệt, trước đến giờ không quản chuyện của cõi phàm, tên nam phương Vu Ma đó nếu bị Quang Minh nữ thần nói là nhân vật nguy hiểm hạng nhất trong mắt tứ phương chư thần, thực lực khẳng định không tầm thường, việc này nhất định nhất định phải để thiếu gia sớm có phòng bị!

Bên kia, thiện hạ quần hùng vốn vô cùng phần nộ, đối mặt với Diệp Phong và Tiểu Hắc giống như Tu La vô tình đánh mãi không chết, đã dần dần cảm thấy sợ hãi, không có sát ý và uy phong như lúc ban đầu, bắt đầu từng người lui lại phía sau, không dám trêu chọc hai tên ác ma này!

Tu La vô tình đồ là dựa vào sát ý để duy trì, sát ý của quần hùng chung quanh đã giảm mạnh, sát ý của Diệp Phong và Tiểu Hắc tự nhiên cũng giảm theo, bất quá cho dù như thế, hai tên đại tiểu lưu manh này vẫn như nhau mạnh không thể ngăn cản!

Mộ Dung Vô Cực thấy tình huống này, quay đầu nói với Sở Thần Phong và Lưu Vũ Phi: “Nhị vị, bây giờ ba nhóm chúng ta đã ở cùng một trận tuyến, ta cho rằng không nên để chém giết tiếp tục như vậy. Chỉ bằng chúng ta ba người đồng thời toàn lực xuất thủ, một lần đánh gục hẳn, ý của nhị vị thế nào?”

Sở, Lưu hai người nghe vậy đưa mắt nhìn nhau, đều tự ngẫm nghĩ, trước sau gật đầu đồng ý. Cùng Mộ Dung Vô Cực ngưng tụ công lực cùng lúc, chú ý Diệp Phong, chuẩn bị ra tay thật tốt, muốn một chiêu đánh gục hẳn. Ba đại cao thủ đứng đầu muốn liên thủ đối địch, thuộc hạ của ba người phía sau đều lộ ra thần sắc kích động nôn nóng!

“Có sơ hở, cơ hội tốt, chúng ta lên!”

Diệp Phong đang đồ sát địch nhân quanh mình chợt nhiên lộ ra một chỗ sơ hở, Mộ Dung Vô Cực thấy thế quát nhẹ, toàn lực vận hành Huyền ma công, sử dụng chiêu thức mạnh nhất Nhân thương hợp nhất, cả thân người bị ma khí bao trùm, giống như một con cự mãng đói mồi, như mũi tên bắn ra, mang theo kinh phong hùng hồn, bắn về phía Diệp Phong.

Lưu Vũ Phi cũng tung ra hai dải lụa dài xanh lục, nhún người nhảy lên, lao tới trước cực nhanh, dải lụa dài mang theo tà khí liên miên, giống như hai ác linh dưới địa ngục, đánh về phía Diệp Phong.

“Càn khôn vô cực bát quái chương!” Ngay lúc Mộ Dung Vô Cực và Lưu Vũ Phi đánh tới Diệp Phong, Sở Thần Phong ý vào tuyệt đỉnh kinh công đi sau mà tới trước, tung ra Bát quái chương kinh đả dồn nén mạnh mẽ, giống như quái vũ đầy trời, điên cuồng tấn công Diệp Phong.

“Tới hay, lúc này mới gọi là cao thủ chân chính!”

Diệp Phong sắp thoát khỏi trạng thái của Tu La vô tình đồ, cảm giác ba cổ công lực cường đại ập đến gần, hưng phấn cười lạnh một tiếng, thúc đẩy chánh khí phát tán ra ngoài, dùng ma khí âm thầm hộ thể, xoay tròn tại chỗ tùy cơ ứng biến, song quyền tả long hữu hổ, cấp cho ba người đang tới hoàn toàn không liên lạc một đòn Long hổ loạn vũ!

Cuồng long bay múa, mãnh hổ vô loạn, cự mãng mau lẹ, ác quỷ tru lên, chương kinh tung bay. Tuyệt chiêu của bốn cường giả đỉnh cấp chọi nhau, liên tục bạo phá, trời nghiêng đất lệch, cát ba đá chạy, cả hội trường thành một vùng hỗn loạn!

Chương 226 : Phong thần, thần bạch hằng tâm

HNTD

‘Thoải mái, ba tên này không hổ là cao thủ đệ nhất. Hắc hắc, hôm nay lão tử đùa thật vui, không thích nữa, lão tử phải tạm biệt đây!’

Tứ đại cao thủ toàn lực ra chiêu, đất đá bay mù mịt cả một khoảng rộng. Kẻ khác không thấy rõ ràng tình huống bên trong, Thiên Cơ lão nhân Sở Thần Phong thân trúng hơn mười chiêu của Diệp Phong, ngay cả có ma khí hộ thể thâm hậu, cũng bị thương nhẹ, nội tạng chấn động dữ dội!

Bất quá lấy tình hình của lão mà so sánh, ba người Mộ Dung Vô Cực, Lưu Vũ Phi, Sở Thần Phong tệ hại hơn, đáng biệt là hai người đứng phía trước đánh với Diệp Phong là bị thương nặng nhất. May mắn là Sở Thần Phong không chỉ khiến Diệp Phong bị thương, uy lực công kích của long hổ nhị khí cũng rất nhỏ, cho nên bị thương không nặng lắm!

“Phụ thân, phụ thân, người ổn không?”

Cát bụi tiêu tán, mặt đất ổn định, quần hùng thiện hạ đều thấy rõ tình huống. Đáng tiếc bọn họ chỉ thấy ba người Mộ Dung Vô Cực đứng tại chỗ điều tức, hoàn toàn không thấy dấu vết của Diệp Phong. Mộ Dung Linh lo lắng cho phụ thân, kinh hoảng đi tới hỏi.

“Ta không sao!” Mộ Dung Vô Cực lắc đầu trả lời, nhìn hai đại cao thủ khác thở dài: “Thật không nghĩ rằng trong thiên hạ lại có người cường hãn như vậy. Chúng ta ba người liên thủ công kích, đều không thể bắt được hắn. Thật là buồn cười, chúng ta nhiều người như vậy, thế nhưng lại bị một thanh niên với một hầu tử phá hủy đại hội võ lâm!”

Lưu Vũ Phi và Sở Thần Phong nghe Mộ Dung Vô Cực nói xong, cả hai đều nhíu mày thở dài một hơi. Lúc này bọn họ hoàn toàn không nên nói cái gì thêm. Bây giờ thương thế của bọn họ và tình hình của quần hùng giữa sân, đại hội võ lâm căn bản không thể tiếp tục tiến hành.

Vô Danh sát thủ và hầu tử sủng vật đánh với quần hùng Thần Chân, làm hỏng đại hội võ lâm, an toàn rời đi. Tin tức này một khi truyền ra, khẳng định là kinh thiên động địa!

“Thiếu gia, sắc mặt ngài không tốt, có phải là đã bị thương rồi không?”

Diệp Phong hội hợp với Lộ Lộ ở truyện tổng điểm để phản hồi đề đô, rồi chạy đến tẩm cung. Lộ Lộ ôm Tiểu Hắc vào lòng, trong lòng biết thiếu gia

không ngại gì, vì muốn báo cho thiếu gia sự việc của Vu Ma ở phương nam, mở miệng ôn nhu hỏi, chuẩn bị nói rõ thân phận cho thiếu gia biết.

“Yên tâm, ta không sao. Nếu không nắm chắc sẽ toàn vẹn trở ra, nàng cho thiếu gia muốn gây sự với đám cao thủ giang hồ kia sao? Ha ha.. “ Diệp Phong trả lời, cuối cùng nhìn không được nở một nụ cười. Với thực lực càng ngày càng mạnh, hắn đã dần đến cảm giác tịch mịch của cao thủ. Hiện nay có thể đánh một trận thống khoái như thế, thật sự khiến hắn cao hứng.

Lộ Lộ thấy thiếu gia cao hứng như thế, trong lòng vui lên, thầm nghĩ đây là thời cơ tốt để kể thân phận thật sự. Thế nhưng nàng vừa mở miệng, phía trước tầm cung đột nhiên truyền tới tiếng hét phẫn nộ của thị vệ.

Bây giờ đã là hoàng hôn, như mọi việc hằng ngày gần đây mà nói, chư nữ Tĩnh Hương, Liên Na, Phi Phi, Hứa Lâm vừa mới chánh thức trở thành tỷ muội, lúc nà đang ở tầm cung nói chuyện phiếm. Nếu có thì chỉ là cao thủ đánh lén thôi? Diệp Phong vừa nghe tiếng hét của thị vệ, lập tức thi triển Tiêu điều kiện không bộ, trong nháy mắt đã biến mất trước mặt Lộ Lộ đang muốn nói thân phận thật sự.

Lộ Lộ mắt thấy thiếu gia nhanh chóng biến mất, tâm trạng cũng lo lắng cho an toàn của chư vị tỷ muội. Lúc này bỏ qua sự tình của chính mình, buông Tiểu Hắc ra, rồi nhanh chân đi. Nàng thi triển Vô ảnh vô tung chạy theo. Đáng tiếc ở phương đông nàng không thể vận dụng thần lực, nếu không nói lại rằng, nàng dù gì cũng là Quang Minh công chúa của Thần giới, muốn chuyển thân nhanh qua tầm cung, có thể nói là dễ như ăn bánh!

“Người là ai? Như thế nào ngang nhiên tiến vào cung điện của Thần Châu hoàng thất ta. Rốt cuộc có mục đích gì?”

Diệp Phong cực nhanh chạy đến đại sảnh ở tầm cung, lập tức nghe được tiếng phẫn nộ của Liễu Nhược Yên với một thanh niên thân vận trường bào màu trắng, tay cầm thiết phiến, tướng mạo anh tuấn, khí thế thanh dật bất phàm.

Đối với điềm gỡ này, đột nhiên lại xuất hiện một thanh niên anh tuấn trong đại sảnh, Liễu Nhược Yên chư nữ hiểu được người này nhất định không đơn giản, tất cả đều không dám khinh thường. Bọn thị vệ càng như đối địch bao vây thanh niên!

Thanh niên anh tuấn đối với phẫn nộ của Liễu Nhược Yên, cùng việc bị vây bởi bọn thị vệ, không có úy kỵ gì, mặt với bảo trì nụ cười, nhìn thấy Diệp Phong đến đây cực nhanh, nhẹ nhàng nói: “Tại hạ là Phong Dương, là

đồng liêu của lão nhân từng bí mật lãnh giáo với người. Hôm nay là phụng mệnh đến đây muốn cùng người bàn lại về vấn đề đó!”

“Ồ? Nguyên lai là như thế. Các người lui ra!” Diệp Phong vừa nghe thanh niên nói, lập tức hiểu ra được ý tứ, lúc này phát tay lệnh cho bọn thị vệ rời khỏi đại sảnh. Bởi vì thanh niên này đã trở thành tiên đồng liêu với Trường Minh đại đế, nói cách khác là một thần tiên. Bọn thị vệ đối mặt với hắn chỉ là chết chắc!

“Mời ngồi!” Thị vệ lui ra, Diệp Phong bảo chư nữ lui qua một bên, rồi khách khí mời Phong Dương ngồi xuống, trong đầu cười nham hiểm, tò mò hỏi: “Chẳng biết các hạ lần này đến đây muốn thương nghị cái gì?”

Phong Dương trả lời: “Dựa theo yêu cầu của người, có thể ra điều kiện để thỏa mãn người cùng người trao đổi!”

Diệp Phong hai mắt đảo qua đảo lại, cười cười hỏi: “Thế các ngài định dùng cái gì để trao đổi với ta?”

“Ta sẽ dùng điều kiện cho người, đều là việc cực kỳ trọng yếu đối với người!” Phong Dương nhẹ nhàng nói tiếp: “Đầu tiên là có thể làm thiên tử kiểm ở chí tôn long mạch phát huy hết uy lực. Tiếp theo là một tin tức trọng yếu liên quan đến nhân sinh thiên hạ và hai đại dương!”

Diệp Phong nghe vậy ngạc nhiên hỏi: “Chí tôn long mạch? Uy lực mạnh nhất của thiên tử kiểm? Nói như vậy bây giờ thiên tử kiểm chưa phát huy đến năng lực cực hạn? Ngài nói đến tin tức trọng yếu liên quan đến sự sống chết của thiên hạ và hai đại dương, thế là thế nào? Ngài muốn trao đổi với ta, có thể nói rõ ràng hơn không!”

“Nói thì phải nói rõ ràng, nhưng mà cái này muốn người dùng bí mật để trao đổi!” Phong Dương nhẹ nhàng trả lời, nhìn thần sắc chần chờ chưa quyết trên mặt của Diệp Phong, rồi dùng ánh mắt nhìn Lộ Lộ đứng ở một bên, mỉm cười: “Người không cần phải lo lắng, có thể bỏ đi chí tôn vận khí của chí tôn long mạch của đế vương sáu nước cái này không sao. Cuối cùng cái tin tức ta muốn nói ra, có thể cực kỳ quan trọng đối với người. Không tin, người có thể hỏi vị phương tây tiêu thư mỹ lệ này!”

“Là ý gì?” Diệp Phong giao hoạt háo sắc này, cảm giác trong lời của Phong Dương có vấn đề, không nhịn được nhin mày lộ ra nghi hoặc nhìn Phong Dương và Lộ Lộ!

“Sự việc sao lại có liên quan tới Lộ Lộ?” Tĩnh Hương, Liên Na, Mộng Hinh, Hứa Lâm chư nữ đều nghị hoặc nhìn Lộ Lộ thì thầm.

Lộ Lộ không nghĩ rằng một phương đông thần tiên lại chính mình nói về việc đó. Với tính tình của thiếu gia, Lộ Lộ nếu trước đó nói ra thân phận của mình, thiếu gia sẽ không có giận nằng nhiều vì đã giấu diếm sự tình. Bây giờ đến đây, việc này rõ ràng là không bị người khác nói trước?!

Lộ Lộ luôn ôn nhu thiện lương, hôm nay bị Phong Dương đưa vào chỗ khó, nằng nhìn Phong Dương, động não, đi tới bên cạnh Diệp Phong nhẹ giọng nói: “Thiếu gia, không cần đáp ứng điều kiện của hần. Nếu để chư thần tứ phương biết được bí mật của chàng, có lẽ sẽ bất lợi đối với chàng. Quy củ của thần giới là mặc kệ sự việc ở trần gian, chỉ cần chàng không lộ ra bí mật, hơn nữa với thân phận nhất quốc chí tôn của chàng, bọn họ không có biện pháp gì với chàng. Cái việc trọng yếu đó thiếp có thể nói cho chàng nghe!”

‘A!? Lộ Lộ như thế nào lại biết nhiều việc như vậy?’ Diệp Phong nhìn vẻ mặt khẩn trương nhìn chính mình của Lộ Lộ, trong đầu tràn ngập nghi vấn, nhưng mà vẫn như trước tin vào lời của Lộ Lộ, rồi nói với Phong Dương: “Không cần thiết, ta đối với điều kiện của người không có hứng thú!”

‘Chư thần tứ phương tự nhiên vì một tên nhân loại tham lam này đánh cuộc. Bây giờ thần giới thật sự càng ngày càng nhàm chán. Thiên đế muốn thực hiện cái loại hoang đường này, phong thần ta không dám từ chối’ Phong Dương nhìn Diệp Phong mỉm cười, dừng ánh mắt trên người Lộ Lộ, nhẹ nhàng nói: “Đã như vậy, cuộc trao đổi này thất bại, tại hạ cáo từ!” Nói xong, hần trong nháy mắt biết mất trước mặt mọi người!

Diệp Phong ngồi trên ghế, điểm cây Thanh sắc tiêu hồn, uống một ngụm trà, rồi đứng dậy nhìn chư nữ đang nghi hoặc Lộ Lộ, nhú mày nói với Lộ Lộ: “Nàng đi theo ta!”

Lộ Lộ thấy sắc mặt thiếu gia không tốt, vội vàng căn môi, thần tình rất là hối hận đi theo thiếu gia vào phòng ngủ, để lại Tĩnh Hương chư nữ nghi hoặc chờ đợi trong sảnh

“Lộ Lộ, cái này rốt cuộc là như thế nào? Nàng có phải là có việc gạt ta!?” Vào phòng ngủ, Diệp Phong khó chịu ngồi trên giường, nhú mày nhìn Lộ Lộ chất vấn. Tên gia hỏa này thật sự sợ rằng Lộ Lộ mà hần tín nhiệm nhất, làm ra chuyện phản bội hần.

“Thiếu gia, thiếp, thiếp....” Lộ Lộ khó xử nhìn Diệp Phong, khẩn trương nói: “Thiếu gia, kỳ thật thiếp là...”

Sự tình đã đến nước này, Lộ Lộ cũng phải nói ra thân phận thật. Lúc này đem toàn bộ chân tướng kể cho Diệp Phong nghe, hơn nữa còn nhất mạnh rằng khi việc đã đến giữa đường, sau đó tỉnh lại thì mới biết thân phận chính thức của nàng.

“khái khái.. khái khái.... Nàng nói cái gì?... nàng chính là chuyển thể của Quang Minh công chúa của phương tây thần giới?... Trời đất, thế giới này cũng có cái loại chuyển thể như vậy sao?”

Thân phận này của Lộ Lộ thật là kinh người. Cho dù Diệp Phong tên hóa sắc từng trải, nghe nói đến việc đường đường là một Quang Minh công chúa cao cao tại thượng ở thần giới lại làm thị nữ cho mình đã nhiều năm nay, cũng không nhìn được giạt mình, và sắc khói thuốc, ho liên tục!

“Thiếu gia, ngài mau uống trà...” Lộ Lộ thấy thiếu gia không ngừng ho, quan tâm bùng chén trà tới, “Thiếu gia, thiệp biết chàng khẳng định rất giận thiệp vì đã giấu chàng lâu như vậy. Nhưng thiệp thực sự không có ác ý, chỉ là không biết phải nói sao cho chàng. Chàng không trách thiệp chứ..” Vừa nói, nước từ trong mắt của Lộ Lộ chảy ra nhanh.

“Ha ha ha, gốc tử, đây là chuyện tốt mà! Nàng là nữ nhi của Quang Minh thần vương, ta không phải là nữ tỳ của lão sao? Hắc hắc, nói vậy lão trượng nhân sau này khẳng định sẽ chiếu cố nữ tỳ như ta?” Diệp Phong cười xấu xa ha ha rồi ôm Lộ Lộ.

Kỳ thật trong lòng tên gia hỏa này không phải có điểm khó chịu, nhưng chỉ là nghĩ Lộ Lộ nên nói cho hắn chân tướng sớm hơn mà thôi. Dù sao cũng không phải là việc xấu gì, không phải cho hắn ‘đội nón xanh’. Nếu hắn chỉ vì cái sự việc này mà nổi giận với bảo bối Lộ Lộ của hắn, thì hắn thật không phải là nam nhân. Nhưng mà tên gia hỏa này cũng thật nham hiểm, lại lập tức đến lợi ích từ lão trượng nhân, mà không nghĩ đến việc lão trượng nhân có đồng ý quan hệ của hắn và Lộ Lộ hay không!

Lộ Lộ thấy thiếu gia không những không có trách khừ mình, mà thần sắc cũng vui mừng, không nhìn được thở phào nhẹ nhõm may mắn, rồi vì dựa sát vào người thiếu gia, khiến ngực nàng ấm áp hơn.

“Ân...? Lộ Lộ, cái việc này, ngoài trừ ta, không nên nói cho người khác, ngay cả Tĩnh Hương các nàng. Miễn cho việc các này không biết phải đối xử với nữ thần phương tây này thế nào. Được rồi, cái gã thần tiên phương đông nói nàng biết việc quan trọng gì, đó là cái gì?” Diệp Phong trầm tư đắn đo, tò mò hỏi.

“Là như thế này, Quang Minh nữ thần nói với thiếp....” Lộ Lộ nghe vậy liền kể hết những việc sắp xảy ra mà Quang Minh nữ thần nói cho nàng, từ đầu tới cuối, cho Diệp Phong nghe.

Chương 227 : Ngoai địch dữ tai hoang

HNTD

Gần đây, tình hình căn cứ của Quy Bồn đế quốc ở vùng biển phía đông mật thám điều của bảy quốc gia Thần Châu. Bảy quốc gia vô tình phát hiện rằng cái bọn quốc gia phát triển mấy ngàn năm đó, Bát Dát tộc, lại tập trung một lượng lớn binh lực, dùng thuyền bơi ra biển, có ý đồ tấn công Thần Châu đại lục, hoàn toàn không còn kính sợ các quốc gia của bọn họ!

Đêm tối yên tĩnh lặng lẽ, hoàng cung của Đại Quy Bồn đế quốc, Hiểu Khuyển bệ hạ, tại dân gian được mệnh danh là đệ nhất dâm ma, lắc lắc cái đầu, con mắt màu xanh lục đang nhìn quần thân cung kính quỳ gối, tay trái sờ sờ lên cái thi kí xấu xí trên mặt, mở miệng chánh sách hỏi:

“Công việc tiến hành tấn công Thần Châu đế quốc tới đâu rồi? Bảy quốc gia Thần Châu có động tĩnh gì không? Các người ngàn vạn lần đừng có đem cái tin xấu cho bọn vương, nếu không vu thần vĩ đại trách tội, các người cũng trở thành như chính bọn Thần Châu kia!”

Phần đông quan viên mặc trang phục của Đại Quy Bồn đế quốc trong điện ngẩng đầu nhìn bệ hạ Hiểu Khuyển xấu xí của bọn chúng, lên tiếng cùng một lượt: “Thỉnh bệ hạ yên tâm, bảy quốc gia Thần Châu vẫn như trước xem thường Đại Quy Bồn đế quốc của chúng ta, hoàn toàn không có hành động gì. Có được vũ khí bí mật của vu thần vĩ đại, chúng ta nhất định có thể thành công chiếm cứ Thần Châu đại lục, vì vu thần vĩ đại, trở thành tiên phong thống nhất Đông hải!”

“Tốt, thật tốt, chỉ cần các người có thể thành công hoàn thành nhiệm vụ, bọn vương nhất định sẽ có trọng thưởng!” Hiểu Khuyển bệ hạ nghe vậy cao hứng gật đầu, cái miệng rời khỏi vương tọa, phất tay bảo mọi người rời khỏi đại điện, lấy ra một thủy tinh cầu trong suốt đặt lên bàn, rồi quỳ xuống niệm vài câu chú ngữ, cung kích bái lạy: “Vu thần vĩ đại, tình hình trước mắt tiên hành rất thuận lợi!”

“Ân, Hiểu Khuyển, lòng trung thành của người bọn vu thần rất vui. Sau khi thành công lấy Thần Châu, người chính là đệ nhất nhân ở Đông hải. Tất cả mỹ nữ ở Đông hải đều thuộc về người!” Một thanh âm khàn khàn âm trầm xuyên qua thủy tinh cầu truyền khắp đại điện.

“Hiếu Khuyển khấu tạ vu thần vĩ đại....” Hiếu Khuyển bệ hạ cao cao tại thượng của Bát Dát tộc nghe thanh âm khàn khàn, giống như một con chó, quay về phía thủy tinh cầu cuống quít bái lạy, miệng không người nịnh bợ, đem những điều của đám quan viên báo cho y, cơ hồ nói ra hết!

.....

“Lão đại, cái bọn quan viên địa phương của Thần Châu đế quốc này, cũng giống như đám thành chủ tại Nam Bắc đại lục, phốt lờ những mệnh lệnh ở trên, khắp nơi đều như nhau, không chỉ có một người làm, tựa hồ như không theo ý chỉ của người, đã tăng thêm thuế má!”

Bại hoại kỵ sĩ Khải Đặc và Ai Đức mập mạp xấu xí, đang trên đường đi tới thành thị bờ biển phía đông của Thần Châu, nhìn lão đại sắc mặt khó chịu của bọn họ, lắc đầu cảm khái. Nghe được Lộ Lộ đi phía sau Diệp Phong không nhịn được thở dài trong lòng, cảm thông cho dân chúng Thần Châu bị tai ương.

“Cái đám quan viên ương ương ở Thần Châu đại quốc này, đương nhiên không thể so được với lĩnh chủ ở Nam Bắc đại lục. Lấy đạo làm vua, đám trò bản thủ của bọn chúng, khẳng định con mẹ nói không thua lão tử!” Diệp Phong hừ nhẹ ca thán, rồi hung ác cười lạnh: “Nếu bọn chúng dám chống lại ý tứ của lão tử, như vậy cũng không cần khách khí với chúng. Các người dọc đường gặp tên quan nào, ghi nhớ hết rồi chứ?”

“Đã nhớ hết, chỉ chờ lão đại phát lệnh trừng phạt!” Khải Đặc và Ai Đức nghe vậy cùng trả lời, trên mặt không ngừng cười nham hiểm, tất cả đều là vẻ mặt cười trên sự đau khổ của kẻ khác, cười thầm bọn tham quan dám chống lại lão đại của bọn họ, quả thật là chẳng biết cái gì là muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong!

Diệp Phong từ khi biết Vu Ma ở nam phương và Đại Quy Bồn đế quốc đột nhiên đến xâm chiếm, cảm giác sự việc có chút không tốt, mặt ngoài thì không khoa trương gì cả, âm thầm phái phi hành bộ đội của Tư Lược đoàn đầu tiên là tại khắp bờ biển phía đông của đế quốc thiết lập truyền tống điểm, chuẩn bị tiêu diệt đám Quy Bồn rác rưởi này. Khải Đặc và Ai Đức vì có thể hân thưởng cảnh tượng của Thần Châu, thưởng thức mỹ nữ các nơi, liền một đường dài chạy tới bờ biển phía đông. Kết quả là mỹ nữ thì không thể chơi đùa, bọn họ chỉ có thấy tai ương và tham quan. Hai người bọn họ làm sao có thể ngon miệng được?

“Bất quá lão đại, việc xử lý đám quan viên ở Thần Châu đế quốc này, cần nhất là phải có chứng cứ, hơn nữa đám quan lại lại dám tham lam như thế, khẳng định đã có người ở đế đô. Bằng vào miệng của hai người bọn ta, người không có khả năng phục chúng được đâu?” Khải Đặc tò mò hỏi.

Diệp Phong được Lộ Lộ đưa một cây Thanh sắc tiêu hồn, khinh thường cười lạnh: “Điểm ấy có thể làm khó đợ lão tử ư? Sau lưng đám tham quan này, khẳng định là có trọng thần ở đế đô. Cùng tốt, lão tử thừa dịp này, một lần xử lý hết bọn chúng!”

“Hắc hắc, xem ra lần này chúng ta có thể chơi đùa đám tham quan Thần Châu này?!” Khải Đặc và Ai Đức thích loại thăm vắn ngược đãi, nghe lão đại nói xong, mỗi người cũng tự mỉm cười, trong đầu suy nghĩ ý âm ác.

Ba tên bại hoại và ôn nhu thị nữ, lúc này cách thủ phủ Đông Lâm thành ở Minh Châu tỉnh đông bộ không xa, trên đường nhìn thấy toàn là tai dân đáng thương, trong lúc hoảng hồn, gấp rút chạy tới Đông Lâm thành.

So với đám nạn dân bụng đói rên rỉ, phải ăn cả cỏ cây, trong Đông Lâm thành tình hình mặc dù không thể nói là thiên đường, nhưng cũng có thể coi là đất lành. Đương nhiên, điều này cũng do binh lính không cho nạn dân tiến vào thành, không có quan hệ, bọn họ không được hưởng thụ cái miền đất lành này!

“Tốt, cái thành thị này rất tốt!” Những lời này, Diệp Phong từ trong đám nạn dân đi ra, bắt đầu tiến vào thành, cũng không ngừng cười lạnh. Lộ Lộ, Khải Đặc, Ai Đức ba người trong lòng đều rất rõ thiếu gia cực độ phần nộ tình huống này. Cái dạng này rất ít khi xuất hiện, mỗi lần xuất hiện, là có một số người phải học máu miệng.

Trên đường đi, đều là tai dân, căn bản không thể tìm được cái gì để ăn, tên mập mập Ái Đức bụng kêu cô cô, bây giờ tiến vào Đông Lâm thành, tên gia hỏa này tự nhiên không tránh khỏi đề nghị Diệp Phong đi dùng bữa trước!

Vào Đông Lâm thành, muốn dọn dẹp đám quan lại địa phương, cũng không có thời gian dùng cơm, Diệp Phong dù không đói, nhưng cũng vì Lộ Lộ và hai tên bại hoại kia. Bởi vậy, bốn người tầm một tửu lâu dành cho khách nhân.

Với cục diện của Đông Lâm thành hiện giờ, nạn dân và quan viên tự nhiên là chủ đề của các thực khách tại tửu lâu. Bốn người Diệp Phong nghe

bọn thực khách nghị luận, sau khi thức ăn được dọn ra hết, vừa chuẩn bị ăn, lại đột nhiên nghe được một trận âm thanh to truyền vào tử lâu.

“Mẹ nó, tránh ra tránh ra, không thấy công tử của tổng đốc chúng ta giá đáo hay sao? Con mẹ nó, mau lăn đi, coi chừng lão tử giết hết các người!” Nghe được tiếng quát tháo hung hãn, tất cả mọi người đều rõ, đây là tiếng của một tên nô tài. Người sinh sống tại Đông Lâm thành càng rõ ràng đây là nô tài Thượng Đức Đông của phủ tổng đốc, ai cũng đứng dậy, không ăn vào.

“Lão bản, mau chuẩn bị cho công tử nhà ta tám loại thức ăn như cũ!” Tiếng quát dứt chưa lâu Thượng Đức Đông mặc trang phục màu xám của hạ nhân, nghênh ngang đi vào tử lâu, rồi hướng tới lão bản ở quây hô to, sau đó lập tức cúi đầu đối với vị thiếu gia khô gầy, tướng mạo cực xấu, quần áo hoa quý bên cạnh gã, nghênh đón vào tử lâu.

“Lão bản đối với Từ Vinh, tên công tử của tổng đốc, cùng với tên thủ hạ Thượng Đức Đông, có thể nói như ôn thần. Nhưng lại không dám làm trái ý bọn chúng, chỉ có thể tiến lên mở miệng cười tiếp đãi, miệng không ngừng tăng bốc.

“Người quá nhiều đi, ta bảo lão Triệu nhà ngươi, mau cấp cho công tử nhà ta một gian yên tĩnh một chút!” Tên nô tài ý lại Thượng Đức Đông liếc mắt nhìn thực khách trong sảnh, bất mãn ra lệnh cho lão bản tử lân. Song, lúc lão bản cười cười, định thỉnh công tử của tổng đốc tiến vào một gian phòng, Từ Vinh dừng cước bộ lại, nhìn dị quốc mỹ nữ Lộ Lộ ngồi bên cạnh của Diệp Phong, yết hầu không ngừng nuốt nước miếng, lộ ra vẻ mặt tham lam dâm tiện.

“Ý, không nghĩ rằng, không nghĩ rằng, nơi này tự nhiên đúng lúc lại có một dị quốc mỹ nhân như thế. Thiếu gia, ngài nhìn kia..?” Tên cậu nô tài Thượng Đức Đông của Từ Vinh, rất rõ ràng cá tính của chủ tử, vừa thấy chủ tử nhìn dị quốc mỹ nữ lộ ra vẻ mặt đó, lập tức hiểu được ý của chủ tử, vội vàng cười nham hiểm với chủ tử.

‘Nhi tử của tổng đốc tỉnh Minh Châu? Tốt, tự nhiên chuốc lấy cái chết...’ Khải Đặc và Ai Đức nhìn vẻ mặt dâm tiện của Từ Vinh và Thượng Đức Đông, liếc mắt cho nhau, trong lòng cười thầm.

“Ai, tiểu nữ, nàng hôm nay thật may, được công tử tổng đốc nhìn trúng nàng. Đến đây, theo chúng ta trở về!” Thượng Đức Đông nhận được ánh

mắt ám chỉ của chủ tử, lập tức dẫn đám gia đình cường tráng ở phía sau, đi tới phía trước bàn của Diệp Phong, nhìn Lộ Lộ cười xấu xa.

Diệp Phong mắt đầy sát khí cười lạnh nhìn Thượng Đức Đông, đang chuẩn bị nhấc chân phẩy đi gã, lại nghe từ lâu truyền đến một tiếng quát: “To gan, tên nô tài nguoi thật sự là càng ngày càng không lý lẽ, tự nhiên dám giữa chốn thanh thiên bạch nhật cưỡng bức dân nữ!”

Đám ngang nhiên mắng nô tài của tổng đốc phủ, việc này tại Đông Lâm thành rất hiếm có. Mọi người ở đây kể cả Diệp Phong nghe tiếng quát đều nhìn ra phía cửa, thì thấy thủ vệ thiên tổng vận bộ quân trang, mang theo hai tên lính, chỉ vào Thượng Đức Đông.

“Ý, thiếu gia, người này hình như là thư sinh mà chàng đã từng giúp đỡ ở kỳ đại hội võ lâm!” Lộ Lộ nhìn thấy thiên tổng đó, tò mò nhẹ giọng nhắc nhở thiếu gia.

Lộ Lộ thấy, Diệp Phong cũng tự nhiên thấy, bất quá tên gia hỏa này trên mặt hiện lên nghi hoặc rất nhiều. Trước vài ngày, trong cuộc thi khảo mới nhất, tên Đông Phương Vô Kỵ này đã đoạt được vị trí thứ nhất. Nếu không phải vì Diệp Phong lúc ấy lo lắng việc của Vu Ma và Bát Dát tộc, khẳng định nhất định sẽ tiếp kiến hắn một lần. Theo lý thuyết mà nói, hắn là tên thư sinh văn nhược có tiền đồ, nên phải được phong chức quan văn, như thế là hắn lại mặc trang phục thiên tổng ngũ phẩm?

“A, ta tưởng là ai, nguyên lai là Phương Đông thiên tổng!” Thượng Đức Đông nhìn tên Đông Phương Vô Kỵ, thấy thiếu gia nhìn chằm chằm Lộ Lộ, không có ý bỏ qua, khách khí cười cười, đột nhiên biến sắc quát mắng: “Phương Đông Vô Kỵ, con mẹ nguoi, có biết xấu hổ không. Một tên quan viên ngũ phẩm nhỏ nhoi lại dám xen vào việc của công tử nhà ta? Nguoi cũng không lo cái tính sợ té đái của nguoi ư, cẩn thận coi chừng làm rớt bội đao và quân trang. Không muốn mất chức quan, bây giờ lập tức biến mất!!”

Đông Phương Vô Kỵ nghe vậy hừ lạnh, liếc mắt nhìn Thượng Đức Đông, rồi đưa ánh mắt về phía Diệp Phong, ánh mắt lộ ra thần sắc kinh hãi, dẫn theo hai tên binh lính, cố gắng giữ cho quân trang và bội đao trên người, đi tới mừng rỡ chấp tay nói: “Lôi Ân huynh, từ khi từ biệt ở núi Thương Long, ta đã phái người tìm huynh, nhưng không có tin tức gì, không nghĩ huynh đến nơi này!”

“A a, thật là trùng hợp, không nghĩ có thể gặp được Đông Phương huynh!” Diệp Phong mỉm cười đáp trả, nhìn trang phục của Đông Phương

Vô Kỵ, nhú mảy ngạc nhiên hỏi: “Đông Phương huynh thân là văn nhân, như thế nào lại làm võ tướng?”

“A, đó là một câu chuyện dài...” Đông Phương Vô Kỵ thất vọng lắc đầu thở dài, hoàn toàn không có chú ý đến công tử Từ Vinh của tông đồ, cùng bọn cầu thụ hạ Thượng Đức Đông, đã đang rất giận dữ!

Chương 228 : Thảo bao tổng đốc dữ lưu manh hoàng đế

HNTD

“Đông Phương Vô Kỵ, tiểu người từ lúc tiếp nhận chức thiên tổng, đã khắp nơi chống đối bọn công tử. Đừng tưởng rằng bọn công tử không dám giáo huấn người. Đừng ý vào cái ngũ phẩm của người, cho dù có tăng thêm 2 cấp, bọn thiếu gia cũng có thể phế bỏ người!” Từ Vinh xấu xí háo sắc, chỉ vào Đông Phương Vô Kỵ phần nộ hét lớn, rồi hạ lệnh: “Đến đây, bắt tiểu tử này cho ta, mang về tổng đốc phủ!”

Công tử của tổng đốc ra lệnh một tiếng, Thượng Đức Đông lập tức dẫn tám gã gia đình định bắt Đông Phương Vô Kỵ. Bọn binh tướng của sở thú lúc trước vẫn thường tuân lệnh của tổng đốc, từ khi Đông Phương Vô Kỵ thượng nhậm, mặc ngoài thì luôn theo lệnh của y, nhưng bên trong thì ngầm ngầm chống đối.

Bởi vậy, hai tên lính hiện giờ bên cạnh Đông Phương Vô Kỵ thấy công tử của tổng đốc muốn giáo huấn y, lập tức ra vẻ kinh hoàng lùi về sau, một chút ý chống cự cũng không có.

Đông Phương Vô Kỵ thấy tên mấy ác nô của tổng đốc phụ cười nham hiểm muốn bắt y, thủ hạ lại không dám bảo vệ y, lúc này phần nộ chỉ vào Từ Vinh quát: “Tên ác ôn lừa người như người, thường ngày không nhưng hiếp đáp dân chúng, bây giờ ngang nhiên dám ra tay đối với mệnh quan triều đình. Người quả thật là coi thường vương pháp, bọn quan nhất định phải đến để đồ đồ tố cáo người!”

“Ha ha ha, vương pháp? Tố cáo ta? Tên thư sinh ngu muội không biết trời đất này, nói cho người hay, tại tỉnh Minh Châu, lời của bọn công tử chính là vương pháp, người muốn tố cáo ta? Hừ hừ, người nghĩ rằng người còn mạng để rời tỉnh Minh Châu ư...” Từ Vinh cười ta ha ha không ngừng. Song gã vừa dứt lời, miệng còn chưa khép lại, một màn thầu (bánh bao) đột nhiên được Khải Đặc phóng tới, ngăn cái miệng xấu của gã lại!

“Chỉ mấy tên ác nô nhỏ nhoi mà thôi, Đông Phương thiên tổng cần gì phải sợ!” Ai Đức sau động tác của Khải Đặc liền cười một tiếng, đột nhiên rời khỏi chỗ ngồi, tay cầm đại đao, nhanh đến nỗi Từ Vinh và Thượng Đức Đông đều không thấy rõ, đánh trọng thương toàn bộ tám gã gia đình.

Có người ngang nhiên trước mặt Từ Vinh đánh gia đình của tổng đốc phủ, hơn nữa là cao thủ với tốc độ cực nhanh. Cảnh này khiến thực khách đang ngồi khiếp sợ, trong nhất thời mọi người đều đứng dậy muốn ly khĩa, không muốn bị liên lụy vào cái việc xúi quẩy không có hy vọng!

“Người, các người như thế nào dám bắt kính với bọn công tử. Các người chẳng lẽ không biết phụ thân ta là ai chẳng? Ta xem các người có lẽ đã chán sống rồi!?”

Nói về năng lực đánh nhau, Từ Vinh và Thượng Đức Đông với hai tên bại hoại này làm sao bằng được. Từ Vinh mắt thấy gia đình bị đánh, vốn định lập tức rút lui tìm người, nhưng lại ngại vì mất thể diện, nhục nhã chạy trốn, lúc này miệng nhả cái màn đầu, nhìn Khải Đặc và Ai Đức gầm lên để hu trương thanh thế.

“Một tạp chủng tổng đốc nhỏ nhoi, ngang nhiên dám làm xằng làm bậy trước mặt lão đại bọn ta. Ta xem người con mẹ nó mới là chán sống.” Khải Đặc nhìn Từ Vinh cười lạnh một tiếng, nhanh chóng phóng tới gần phía trước, tóm lấy cái tai của gã mà vặn, miệng hung hăng cười lạnh: “Để người nhìn Lộ Lộ nè. Ta cho người nhìn Lộ Lộ đó!”

Thượng Đức Đông thấy chủ tử bị đối phương bắt được, lặng lẽ lùi về phía sau, muốn ra ngoại gọi cứu viện. Đáng tiếc, động tác của làm sao thành công được, so với hấn Ai Đức còn có thể. Tên mập mập xấu xí cười vài tiếng, đi tới phía trước hấn, rồi tổng cho hấn một cú ‘Phì Đức Cuồng Thích’ vừa mới sáng tạo....

Từ Vinh, Thượng Đức Đông chủ phó hai người bị đánh, thực khách muốn rời khỏi đều thấy rõ, trong lòng đều vỗ tay kêu tốt, đồng thời cũng bắt đầu dĩ liên tưởng tới, bốn người Diệp Phong dám bắt kính với công tử của tổng đốc, phỏng chừng khó sống sót rời khỏi Minh Châu tỉnh!

Diệp Phong hút thuốc và uống trà, nghe tiếng kêu thảm thiết của Từ Vinh và Thượng Đức Đông, quan sát tình cảnh bị ngược đãi của bọn chúng, cũng không có chút đồng tình, lại còn lộ ra một tia cười lạnh, rồi nói với Đông Phương Vô Kỵ: “Đông Phương huynh, đến đây, ngồi xuống cạnh với ta một chén!”

Đông Phương Vô Kỵ đã bị hành động của Khải Đặc và Ai Đức làm sửng sốt, vạn lần không nghĩ đến bọn họ dám động thủ đánh Từ Vinh và thủ hạ. Cái này nếu để Từ Trữ biết, khẳng định sẽ không buông tha bọn họ, bèn nói: “Ta khuyên Lôi huynh, huynh mau gọi bằng hữu của người dừng tay,

rồi nhanh chóng rời khỏi tỉnh Minh Châu này. Cái tên ác quan Từ Trữ kia nếu biết các người đối đã với nhi tử của lão như thế, khẳng định sẽ không buông tha cho các người!”

“Đông Phương huynh không cần lo cho chúng ta!” Diệp Phong mỉm cười nói: “Mà Đông Phương huynh nếu đã biết Từ Trữ là ác quan, vì sao không tới để tố cáo lão, ngược lại để mặc lão ngư nhục dân chúng?”

“Ài, ta là một văn nhân, bị phái cho đảm nhiệm chức võ quan, căn bản không có quyền lợi và năng lực để tố cáo Từ Trữ, nếu không ta đã đã thực hiện rồi. Các ác quan kia trong triều có người bảo hộ. Không thể gặp được hoàng thượng, cho dù dùng tấu chương cũng sẽ bị cướp mất giữa đường, để nó không thể đến được tay của hoàng thượng!” Đông Phương Vô Kỵ thở dài lắc đầu với một thất vọng cực độ: “Ta bây giờ rốt cuộc đã biết, cái gì là làm tham quan đã khó, làm thanh quan càng khó hơn!”

“Ồ, nguyên lại là như thế!” Diệp Phong gật đầu hiểu rõ, và nói: “Cái này nếu Đông Phương huynh gặp được hoàng thượng, huynh có dám ngay trước mặt cáo trạng Từ Trữ không?”

“Chỉ cần có khả năng gặp được hoàng thượng, cho dù có chết, ta cũng phải tố cáo tên cầu quan Từ Trữ này!” Đông Phương Vô Kỵ kích động nói: “Kỳ thật không cần phải là mệnh quan triều đình như ta, cho dù là dân chúng vô tri tại tỉnh Minh Châu này, gặp được hoàng thượng, cũng sẽ tố cáo cầu quan Từ Trữ này. Đáng tiếc hoàng thượng lại như thế nào sẽ đến cái loại địa phương này chứ...”

“À ha, Đông Phương đại nhân nên lạc quan một chút. Có lẽ hoàng thượng bây giờ đã tới Minh Châu tỉnh này rồi?” Lộ Lộ thấy thiếu giam cầm không có biểu lộ thân phận, và lời than của Phương Đông Vô Kỵ, nhin không được cười duyên khuyên bảo.

“Ài, cô nương không cần phải nói những lời như thế. Hoàng thượng có rất nhiều việc cần xử lý, như thế nào lại có thể tùy tiện đến Minh Châu tỉnh này?” Đông Phương Vô Kỵ không có cảm giác khác, vẫn thở dài như trước.

Thế giới này là dành cho những tên nịnh bợ tham lam phú quý và danh vọng. Bọn người Diệp Phong bên kia đang giáo huấn đám Từ Vinh, bên này trong phủ tổng đốc, một tiểu nhân trước đó có mặt ở tử lâu, vì tham tài đã tới thông báo tin tức, nhờ bọn gác cổng truyền lại, công tử của tổng đốc đại nhân tại tử lâu bị ác nhân khi phụ!

Công tử bị người khác ức hiếp, bọn gác cửa vừa nghe được, không cầu thả, lập tức tiến vào trong phủ, rồi bẩm báo với tổng đốc mập mạp xấu xí đang ngồi uống trà trong đại sảnh, Từ Trữ.

Từ Trữ người này thuở nhỏ chính là xuất thế của chiếc muống súp của nhị thế tổ, sở dĩ hôm nay có được thành tựu, tất cả đều là dùng tiền tài để mua, cho nên về phương diện học vấn, miễn cưỡng có thể nói là một tên không đàn lắm. Người muốn nói về cái tài của lão, đây có thể chính là khi làm quan đã làm giàu từ chính dân chúng.

Bọn gác cửa báo có người nói là Từ Vinh bị đánh cho Từ Trữ nghe. Từ Trữ vừa nghe trong tâm thầm nói, tại Đông Lâm này còn có người cả gan đánh bao bồi nhi tử của ta ư?

“Từ Ân, lập tức chuẩn bị ngựa cho ta, mang theo vệ binh, cùng ta đến tửu lâu bắt người!” Từ đại tổng đốc đập tay xuống bàn, phân phó, tức giận vội vàng mang theo vệ binh và mấy tên ác nô, đi tới tửu lâu nơi bọn người Diệp Phong đang ở đó!

Người nói đúng, bản lãnh ngược đãi người của Khải Đặc và Ai Đức hai tên bại hoại thật là không tồi. Chỉ một hồi công phu như vậy, đám rác rưởi Từ Vinh và Thượng Đức Đông bị bọn họ đánh không còn ra dạng người, nhưng vẫn còn giữ cho chúng tỉnh táo, để từng phút ném cảm giác đau nhất thấu tim!

“Lôi huynh, thời gian không còn sớm nữa, ta nghĩ các người hay là mau đi đi. Nếu không Từ Trữ nhận được tin đến đây, các người không thể thoát được!” Đông Phương Vô Kỵ lo lắng việc Từ Trữ tới sẽ không tha cho bọn người Diệp Phong, vì vậy hai ba lần đều khuyên bọn họ nên nhanh chóng đi khỏi.

“Ha ha, Đông Phương huynh không cần phải lo nhiều, giờ muốn đi cũng đã trễ. Người có nghe tiếng vó ngựa không, rõ ràng cầu quan Từ Trữ đó đã mang người tới” Diệp Phong nhả ra ngụm khói, nhìn chủ phó Từ Vinh cười to ha ha.

Từ Vinh đang bị ngược đãi vừa nghe lão tử của gã tới nơi, lập tức phản chấn lên, hô: “Đông Phương Vô Kỵ, và còn có ba tên hỗn đản các người, chờ phụ thân ta đến, bốn công tử muốn các người chết không có chỗ chôn!”

Đông Phương Vô Kỵ cẩn thận lắng nghe thanh âm bên ngoài, phát hiện quả nhiên có một lượng lớn tiếng vó ngựa, lúc này càng thêm lo lắng thúc giục bốn người Diệp Phong đi lập tức. Mà lưu manh hoàng đế của chúng ta

không những không đi, lại còn để Khải Đặc Ai Đức hung hăng tác vào mặt của Từ Vinh!

Một trận tiếng vó ngựa dồn dập rồi ngưng hẳn, ngay sau đó liền nghe vài câu quát tháo, và thấy tổng đốc Từ Trữ mang theo một đám vệ binh tay cầm vũ khí, giận dữ vội vàng vào tửu lâu.

Không vào tửu lâu thì còn may mắn, vừa vào tửu lâu thì thấy nhi tử trong sảnh đã bị đánh không còn hình dạng người, Từ Trữ nổi giận tại chỗ chỉ vào bọn người Diệp Phong mắng: “Mấy tên tạp chủng các người cả gan dám đánh nhi tử của ta thành ra như vậy. Ta phải cắt các người ra thành từng mảnh!! Ách? Tốt a, Đông Phương thiên tổng, nguyên lai đám người này là do người chỉ thị. Lên, bắt hết bọn người này cho ta!!”

Chúng vệ binh nghe vậy định tiếng lên bắt người. Diệp Phong nhìn Từ Trữ ở phía trước mở miệng hỏi: “Nếu ta nhớ không sai, cái chức tổng đốc của người là do tiên đế phong phải không?”

“Ách..?” Từ Trữ nghe xong liền sửng sốt, phát tay ý bảo vệ binh dừng lại, nghi hoặc nhìn Diệp Phong hỏi: “Người như thế nào biết bản đốc là do tiên đế đích thân phong tặng? Người là ai?”

Theo lý thuyết, những tổng đốc cao cấp nhất phẩm trở lên, đều gặp qua hoàng thượng, còn Từ Trữ này là ngoại lệ, lão ngay cả chữ chỉ biết một vài, còn tất cả đều là dùng tiền để mua được địa vị ngày hôm nay, căn bản không dám gặp hoàng thượng. Nếu không một khi bị hoàng thượng phát hiện lão không biết chữ, đừng nói đến việc giữ cái chức, ngay cả cái đầu cũng không giữ nổi!

‘Chúa ơi, cái tên quan đương nhiệm này, tổng đốc mà lại không nhận ra được hoàng thượng. Chu Ngọc Long và lão ba của hắn quả thực đều là dạng ngu ngốc trí tuệ kém cỏi!’ Diệp Phong nhìn Từ Trữ trong lòng không có giận mà chỉ cười thầm, suy nghĩ rồi nói: “Người trước hết đừng hỏi ta là ai, người có biết người đã phạm những tội gì không?”

‘Ấn...? Tiểu tử này rốt cuộc là ai...’ Từ Trữ mắt thấy đối phương với thái độ dị thường, cảm giác không tẻ, đoán rằng đối phương có thể là có địa vị. Bấy quá tên gia hỏa này nghĩ đến chết cũng không thể nghĩ là trước mắt đây là hoàng thượng. Chuyển đổi suy nghĩ, vì dù sao ở đây cũng có người, lập tức nhìn nhi tử không còn ra dạng hình người, cảm thấy xót xa, hừ lạnh: “Tiểu tử người thật là ngông cuồng, cả gan nói những lời như thế với bản đốc. Ta hôm nay sẽ nghe, người nói ta đã phạm tội gì nào?”

“Tên Từ Vinh thường ngày tác quái tác quái người có biết không?”

“Biết!”

“Tai dân khắp cả tỉnh Minh Châu, số người chết không thể đếm nổi, người có biết không?”

“Biết!”

“Triều đình ra lệnh xuống cho các địa phương phát chẩn lương thực cứu tế tai dân, tất cả quan viên khắp các nơi thuộc Minh Châu tỉnh đều không chấp hành, người có biết không?”

“Biết!”

Diệp Phong liên tiếp hỏi ba vấn đề, Từ Trữ đều không do dự cười lạnh đáp trả. Tức đến phát hỏa, lưu manh hoàng đế không ngừng gật đầu: “Tốt, quá tốt, thật quá tốt, Từ đại tổng đốc thật không có cảm giác lo âu gì. Nếu ta nhớ không lầm đương triều tể tướng Hứa Sơn, chính là người trong triều đỡ đầu cho người?”

“Không sai, cả điều này người cũng biết, xem ra người thật không phải người tầm thường. Hôm nay bản đốc trả lời những việc đó cũng là cho người một chút thể diện. Người cũng nên yên tâm mà ra đi!” Từ Trữ gật đầu cười lạnh, chuẩn bị lúc này tru sát bọn người Diệp Phong!

Chương 229 : Trừng phạt , ngự sử , tai dân

HNTD

“Xem ra lão trượng nhân cũng đôi lúc cũng có khi không suôn sẻ, có lẽ bị cái ổ rơm của nhà ngươi làm liên lụy!” Diệp Phong nhìn Từ Trữ muốn động thủ bắt người, khinh thường cười lạnh một tiếng, rồi nháy mắt với Khải Đặc, nói: “Phóng trận, gọi một trăm quan viên và tể tướng Hứa Sơn tới đây gặp ta!”

“Vâng!” Khải Đặc mỉm cười nhìn Từ Trữ, ứng thanh lĩnh mệnh, phóng ra Truyện Tổng Trận, lập tức biết mất trước ánh mắt kinh ngạc của Đông Phương Vô Kỵ và bọn người Từ Trữ.

“Cho ngươi một cơ hội cuối cùng, mau khai ra người rút cuộc là ai. Nếu không đừng trách bản đốc vô tình!” Từ Trữ nghe Diệp Phong đề Khải Đặc đi tìm một trăm quan viên và Hứa Sơn tới đây, mặc dù thấy được tên tiểu tử này đã nổi giận, nhưng Khải Đặc đột nhiên biến mất, không thể không nhận được mà chánh sắc hỏi.

“Ngu ngốc, biết lão đại chúng ta là, ngươi chỉ có nước chết sớm mà thôi!” Ai Đức đập lên bụng của Từ Vinh, nhìn lão tử Từ Trữ nham hiểm cười.

“Phụ thân, đừng dài dòng với bọn chúng. Mau cứu con đi, con không thể chịu nổi nữa, con sắp chết rồi...” Từ Trữ căn bản muốn biết thân phận của bọn người Diệp Phong, nhưng thấy nhi tử thống không như thế, lập tức ra lệnh cho vệ binh động thủ bắt người.

Đáng tiếc, có tên lôi đình đao khách Ai Đức này, bọn vệ binh thủ hạ của Từ Trữ căn bản không thể tiếp cận chỗ của Diệp Phong, Lộ Lộ và Đông Phương Vô Kỵ

“Tặc tử, khó trách dám khoa trương như vậy, nguyên là cũng có một chút công phu. Lên, đưa cung thủ đến đây, bắn chết bọn chúng!” Từ Trữ nhìn Ai Đức một tay đại đao, giải quyết xong đám vệ binh, trong lòng giật mình, miệng hét lên, lệnh cho người gọi cung thủ tới.

“Lôi huynh, các người công khai đối đầu với quan địa phương, có thể giáng vào cái đại tội phản nghịch mưu phản đó!” Đông Phương Vô Kỵ cảm giác được thân phận của Diệp Phong không hề đơn giản, nhưng thấy hẳn

công khai đối đầu với quan địa phương như thế, không thể kiềm được lo lắng.

“Đông Phương huynh không cần nhiều lời, chỉ cần đứng xem!” Diệp Phong lạnh lùng nhìn Từ Trữ, nhẹ nhàng đáp lại Đông Phương Vô Kỵ, rồi nói với tên Ai Đức: “Mập mập, trước tiên làm cho Từ gia bọn chúng sau này không còn làm bậy nữa!”

“Rõ!” Ai Đức vừa nghe lão đại nói, lập tức hiểu ý, trong lúc đánh nhau, cầm trường đao, bỏ về phía Từ Vinh, nhắm ngay tiểu đệ đệ. Chỉ nghe Từ Vinh hét một tiếng thê lương tuyệt vọng, âm thanh hoảng sợ, rồi ngất tại chỗ. Máu từ trong người liên tục chảy ra từ hạ thể của gã.

“Không, Vinh nhi, Vinh nhi!!” Từ Trữ thấy nhi tử bị cắt cái bảo bối, lúc này hai mắt đỏ ngầu rất khiếp sợ, trừng mắt với Diệp Phong, rồi gầm lên với chúng binh tướng phía sau, “Giết, giết tên hỗn đản này cho ta. Ai có thể lấy được thủ cấp, sẽ được thưởng thập vạn kim tệ!”

Có trọng thưởng tất có dũng phu, chúng binh tướng vừa nghe được giết chết Diệp Phong sẽ được thưởng thập vạn kim tệ, con mắt lập tức đỏ lên, muốn giết người để lĩnh thưởng. Song, lúc này, một trận tiếng hét to lắng ưu lự đột nhiên truyền từ Truyện Tổng Trận ra, “dừng tay, tất cả dừng tay hết cho ta. Bọn hỗn đản các ngươi, cả gan dám động thủ với hoàng thượng, chẳng lẽ không sợ bị tru cử tộc sao?!”

Âm thanh làm mọi người giật mình, tể tướng Hứa Sơn đi ra từ Truyện Tổng Trận phần nổi trừng mắt Từ Trữ, khẩn trương đi tới trước Diệp Phong quỳ xuống, tham kiến: “Tham kiến hoàng thượng vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế!”

“Tham kiến hoàng thượng vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế!” Một nhóm quan viên phía sau Hứa Sơn nhìn thấy Diệp Phong đều quỳ xuống tham kiến.

“Hắn, hắn là hoàng thượng ư?!” Chúng binh tướng khiếp sợ nhìn quan viên từ Truyện Tổng Trận đi ra, hoảng sợ lần lượt quỳ xuống, toàn thân run rẩy. Vừa rồi bọn họ còn động thủ với hoàng thượng, cái này là tử tội tru cử tộc!

“Phác....” Tổng đốc vừa lùn vừa mập nhìn Diệp Phong, run rẩy, miệng nuốt nước miếng, tuyệt vọng ngồi bẹp trên mặt đất.

‘Hoàng thượng, hắn là hoàng thượng. Ta thế nào hai lần gặp được hoàng thượng.... Khó trách trước đó hắn biết hoàng thượng mới mở kỳ khoa khảo mới, cái này đều là chủ ý của hắn...’ Đông Phương Vô Kỵ nhìn Diệp

Phong khiếp sợ mà nghĩ, lập tức quỳ xuống bên cạnh Diệp Phong, từ trong người lấy ra một quyển sách, cung kính nói: “Thần, Đông Phương Vô Kỵ tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế. Hoàng thượng, thần đại diện cho dân chúng tại Minh Châu tỉnh, tố cáo tham quan Từ Trữ đã ngư nhục dân chúng, còn dung túng cho con cháu làm điều ác, ăn chặn khoảng tiền cứu chẩn tai lương...”

“Đông Phương ái khanh bình thân, Thần Châu đế quốc của trẫm có thể có một thần tử như ngươi thật rất tự hào!” Diệp Phong tiếp nhận tấu chương của Đông Phương Vô Kỵ, rồi liếc sơ nó, nhìn Từ Trữ cười lạnh: “Ngươi còn gì để nói không?”

“Hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng tha mạng...” Đến nước này, Từ Trữ còn có thể nói gì đây, chỉ có thể không ngừng đập đầu cầu khẩn hoàng thượng có thể tha mạng cho lão.

“Tha mạng? Tốt, chỉ cần tai dân chịu khổ ngoài thành tha thứ cho ngươi, trẫm cũng sẽ không để ngươi chết!” Diệp Phong cười lạnh một tiếng, rồi nói với chúng binh tướng bên cạnh Từ Trữ: “Đi, đem cái tên rơm rưới này cho những dân chúng gặp nạn ở ngoài thành, để xem tai dân có chịu tha tội cho hắn không!”

“Vâng!”

“Hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng tha mạng...”

Binh lính lĩnh mệnh mang Từ Trữ ra ngoài. Từ đại tổng đốc hoảng sợ không ngừng cầu xin tha tội. Điều là do lão ngăn chặn đường lương thực của dân chúng bị nạn khiến họ không có gì để ăn, với điểm này lão cũng biết tai dân bên ngoài sẽ không tha cho lão!

Diệp Phong nhìn Từ Trữ bị lôi ra ngoài, vẫn ngồi trên ghế uống trà, quay đầu thì Lộ Lộ lại vội tới để đám bóp cho hắn, thanh thần nhắm mắt, rồi hỏi: “Lại bộ thượng thư Lưu Đào đâu?”

“Có thần!” Lại bộ thượng thư Lưu Đào nghe hoàng thượng hỏi, vội vàng khăn trương rời khỏi hàng ngũ, và đáp lại.

“Hôm nay trẫm có một việc khó hiểu muốn hỏi khanh!” Diệp Phong trợn mắt nhìn Lưu Đào, rồi lại nhắm mắt hỏi: “Đông Phương Vô Kỵ là người tài đã đoạt được ân khoa, căn bản được an bài cho chức quan văn, vì sao hôm nay lại đảm nhiệm một chút thủ vệ thiên tử? Các người muốn văn nhân cầm đao lên chiến trường ư?!” Câu cuối cùng lưu manh hoàng đế cơ hồ gầm lên.

“Cái này, cái này...” Lưu Đài nghe vậy tay lau mồ hôi trên trán nhìn Hứa Sơn ở một bên, lộ ra vẻ mặt người đã hại chết ta, rồi bầm báo: “Hoàng Thượng, chức quan của Đông Phương Vô Kỵ là do Hứa Sơn cố ý nhờ lại bộ của thần an bài cho. Thần tưởng rằng Hứa tể tướng coi trọng nhân tài, cho nên không có phản đối gì, vì thế....”

‘Gia hỏa này lại đẩy qua!’ Diệp Phong vừa rồi hỏi chỉ là muốn cảnh cáo chúng thần, cũng không định nhân cơ hội trừ Lưu Đài và Hứa Sơn. Dù sao đều là nhân vật trọng yếu của hai đảng phái, mặc dù hiện giờ hai đảng phái đều phải dưới sức mạnh của hắn, chỉ còn lại cái danh mà thôi, nhưng vì thể diện của thái hậu và hoàng hậu, hắn vẫn để yên!

“Hứa tể tướng, Khanh giải thích như thế nào?”

“Lão thần có tội...” Hứa Sơn nghe hoàng thượng hỏi vậy, lập tức buồn rầu khăn trương khẩu đầu ứng thanh.

Nói cho cùng cái vị tể tướng đại nhân này cũng là xui xẻo. Lần trước Đông Phương Vô Kỵ tại trường thi nhục mà quan viên, chính là thân tín của lão. Bởi vì Diệp Phong mở thêm một kỳ thi mới, đổi hết tất cả khảo quan của lần trước, bởi vậy Đông Phương Vô Kỵ mới thuận lợi tiến vào kỳ thi, căn bản không cần dùng cái vòng bạch long kia.

Nhưng Đông Phương Vô Kỵ đạt hạng nhất của kỳ thi, cái tên quan viên bị y nhục mạ, liền tìm đến Hứa Sơn, thỉnh Hứa Sơn giúp đỡ. Hứa Sơn thấy đối phương chỉ là một tên thư sinh, cũng chẳng có là nghiêm trọng, cùng câu thông với Lưu Đài, sắp cho Đông Phương Vô Kỵ vào một chức võ quan, chỉ là giáo huấn một chút.

Diệp Phong nhìn hình dáng khăn trương buồn rầu quỳ trên mặt đất của lão trượng nhân, cảm giác có chút quái lạ, liền tiến lại gần nhỏ giọng hỏi vì sao phải nhắm vào Đông Phương Vô Kỵ.

Hứa Sơn đem hết tất cả chi tiết sự việc kể lại. Diệp Phong không tức giận, chỉ nhíu mày nói: “Thần là tể tướng một nước lại an bài chức vụ loạn xạ, thật sự là hồ đồ, phạt Khanh một năm bổng lộc, hồi đế đô phải đóng cửa tĩnh tu một tháng!”

“Lão thần lĩnh chỉ, tạ ân điển của hoàng thượng!” Hứa Sơn vừa nghe hoàng thượng chỉ phạt lão như thế, lập tức thở phào nhẹ nhõm, mừng rỡ lĩnh chỉ tạ ơn. Đối với vị tể tướng quyền cao chức trọng như lão mà nói, không cần là một năm bổng lộc, mười năm lão cũng không lo gì.

Phạt tể tướng xong, và lại bộ thương thư Lưu Đào cũng có phần giúp đỡ, cho nên cũng bị phạt nho nhỏ một năm. Chúng quan viên còn lại thấy hoàng thượng xử lý Hứa Sơn và Lưu Đào như thế tự nhiên hiểu được là do thể diện của hoàng hậu và thái hậu, nếu không với tác phương cứng rắn của hoàng thượng gần đây, hai vị này có thể nhân lúc này mà bị trừ khử!

“Đông Phương Vô Kỵ nghe phong!”

“Có thần!”

“Hôm nay, trẫm ban cho khanh cái chức Đặc Thiết Đốc Sát ngự sử, chuyên để xử lý tham quan vô lại của đế quốc. Chỉ cần có chứng cứ xác thực, khanh có thể dựa theo luật mà luận tội, tiền trẫm hậu tấu, nếu có phản kháng, hãy dùng cái vòng bạch long mà trẫm đưa cho khanh, điều động quân đội xung quanh mà tru cửu tộc!”

Đông Phương Vô Kỵ nghe được hoàng thượng giao cho mình trọng trách như vậy, lập tức kích động, rồi quỳ xuống nói: “Thần Đông Phương Vô Kỵ, tạ chủ long ân, hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế!”

‘Đốc Sát Ngự Sử..?’

So với Đông Phương Vô Kỵ kích động vạn phần, chúng quan viên còn lại đề nghe được cái chức vụ và đại quyền do hoàng thượng đưa ra, tất cả đều đầu đầu, sau này có nhận hối lộ, cũng phải vạn phần cẩn thận, nếu không bị tên thư sinh nay tố cáo, chỉ có có thảm mà thôi!

“Đông Phương Vô Kỵ, trẫm ban đại quyền như thế cho khanh, chính là coi trọng chánh khí thanh liêm của khanh. Khanh nhớ lấy, vạn lần đừng để quyền lợi mà làm lay động tâm trí, là việc ác, nếu không trẫm sẽ không tha cho khanh!” Diệp Phong nhỏ giọng nhắc nhở Đông Phương Vô Kỵ.

“Vi thần tuyệt đối không phụ long ân của hoàng thượng!” Đông Phương Vô Kỵ chính sắc lãnh mệnh.

Diệp Phong hài lòng gật đầu, lệnh cho hộ bộ thương thư, triệu tập một lượng lớn binh lính, thông qua Truyền Tống Trận đến quốc khố mễ lương của đế đô, thông qua Truyền Tống Trận mà vận chuyển đến đây.

Đối với tai dân bị nạn hiện nay mà nói, lương thực lúc này trong mắt bọn họ chính là chí bảo vô giá. Lưu manh hoàng đế ra lệnh một tiếng, Đông Lâm thành ngập vào trong lời chúc tụng, nhất thời tràn ngập tức hoan hô vô hạn và ồn ào. Tai dân xung quanh tất cả được giúp đỡ, nhất thời chạy ra ngoài thành mà trút giận lên tên tham quan Từ Trữ đã hại bọn họ, rồi đồng loại tán dương hoàng đế đã cứu bọn họ.

“Hoàng thượng giá đáo!” Tiếng truyền khai cùng theo tiếng ồn ào, lưu manh hoàng đế mang theo bảo bối Lộ Lộ của hắn cùng với hơn trăm quan văn quan võ ra tới ngoài thành.

“Các người nhìn đó là hoàng thượng, là hoàng thượng, hoàng thượng đã cứu sống mọi người, tham kiến hoàng thượng...” Tai dân thấy đại giá của hoàng thượng, đều quỳ xuống hoan hô.

“Thiếu gia, chàng xem, làm chuyện tốt cảm giác thật tốt a!” Lộ Lộ đứng ở bên cạnh thiếu gia mỉm cười nói.

“Cáo, cảm giác được vạn nhân hoan hô bá láp thật không tồi, nhưng đối với đám tai dân mà nói, có thể cho bọn họ ăn mới chính là vương đạo. Ta phỏng chừng trước đó bọn họ đều đói khát, khẳng định không ít thâm rửa vị hoàng đế như ta!” Tử lưu manh hưởng thụ cảm giác vinh dự được vạn nhân bá láp, miệng nhàn nhạt đáp lại.

Chương 230 : – Thế cục , Tây hải

HNTD

Bắc hải nội chiến diễn ra không ngừng. Đông hải chiến loạn lúc có lúc không. Nam hải bị Vu Ma chiếm hết. Tây hải đại chiến cũng gần kết thúc. Trong tứ đại hải vực, nhìn từ ngoài vào, thì có thể Nam hải là thái bình nhất. Cái đó chỉ là nhìn vào bề ngoài. Thật ra, Nam hải bị Vu Ma thống trị, có thể nói là địa phương không thái bình nhất. Cư dân mỗi ngày đều phải lo lắng cuộc sống, nếu bọn họ làm Vu Ma mất hứng, huyết nhục của bọn họ sẽ trở thành vật để tu luyện tà thuật!

Đại lục mới của địa tinh ở Tây hải, gần ngàn năm nay đều an tĩnh và hòa thuận. Địa tinh quốc vương Tạp Nhĩ Nặc cùng Lưỡng Tê đế vương tích dịch (thần lằn) Nhân Bá Khắc – Tư Đinh, đột nhiên đạt thành một hiệp nghị liên minh. Trong đó không còn gây ra chiến loạn với nhau nữa, quân đội hai bên tập trung lại thành một, ын ý muốn tấn công một ai đó.

Từ lúc bắt đầu thiết lập Truyện Tổng Trận ở địa tinh đại lục, Diệp Phong cũng không xao lãng để bộ hạ giám thị tình hình ở đây. Cử động của địa tinh vương quốc và Lưỡng Tê đế quốc, hẳn tự nhiên không khó khăn biết được, khiến hắn nghi hoặc. Bất quá, hai đại chủng tộc cũng không có hành động gì tiếp, Diệp Phong cũng không đoán ra được ý đồ của bọn chúng!

Bát Dát tộc hạm đội ở Đông hải đã tiến vào xung quanh hải vực để lên Thần Châu đại lục. Dựa theo hàng tuyến, mục tiêu của Bát Dát tộc là dân tộc du mục không có hải chiến lớn, Đông Du đế quốc!

Nam man, Tây Sa, Bách Cổ, Đông Du, Bắc Du, Biên Hoang, sáu nước lần trước liên minh lại với nhau cũng là vì muốn chia cắt lãnh thổ của Thần Châu đế quốc. Hiện giờ thế lực của Thần Châu đế quốc mạnh mẽ, bọn họ không dám tùy tiện xâm phạm, và hợp tác ын ý lúc trước cũng tự nhiên mà tan rã.

Bởi vậy, Nam Man, Tây Sa, Bách Cổ, Bắc Du, Biên Hoang khi biết mục tiêu của Bát Dát tộc là Đông Du đế quốc, mặc dù biết Bát Dát tộc sẽ gặp khó khăn, nhưng không có xuất ra hiệp trợ gì, và cũng chuẩn bị để cuộc chính này khiến thực lực của Đông Du giảm đi!

Tương tự, lưu manh hoàng đế âm hiểm thâm độc cũng tự nhiên mừng rỡ xem trò hề của các nước. Vì một núi không thể có hai cọp, trừ phi đó là

nhất công nhất mẫu. Xung quanh Thần Châu lục quốc, mỹ nữ không chỉ không có quyền cao chức trọng để hấn xử lý, cũng nhưng thêm thường thế lực của hấn. Loại nguy cơ này đối với hấn mà nói nhất định phải diệt trừ.

.....

Buổi tối, trăng ẩn hiện cùng tinh tú. Bắc bộ Nam Bắc đại lục của Tây hải, Bất Lạc thành, được xưng là phòng tuyến mạnh nhất của tinh linh vương quốc, sắp phải nghênh đón một trận đại quyết chiến sẽ được ghi vào sử sách!

“Tát Lỗ Mạn thủ lĩnh, hôm nay thú nhân và tinh linh chúng ta chỉ còn lại có mười vạn, tình hình đối với chúng ta rất bất lợi. Cái Bất Lạc thành này dù phòng ngự rất kiên cố, nhưng điều kiện tiên quyết là phải có băng hệ ma pháp phụ trợ, nếu không với kiến trúc từ cây cối này, bị hỏa pháo của quân địch oanh tạc, toàn quân chúng ta sẽ toàn bộ bị hủy diệt. Ngài có kế sách gì để nghênh địch không?” Trong đại sảnh của Bất Lạc thành, hoàng kim sư vương Bồ La Tư thân vận đại địa sáo trang, thoát nhìn uy vũ bất phàm đang đứng đối diện Tát Lỗ Mạn, băng tinh linh thủ lĩnh, mà nhíu mày hỏi.

Hai gã gia hỏa này bởi vì địch nhân cường đại nên mới kết minh, nguyên bản vốn tưởng rằng có thể ngăn cơn sóng dữ, lấy lại những gì đã mất, nhưng lại không nghĩ rằng sẽ liên tiếp bị bại, bị buộc phải rút tới cái Bất Lạc thành này. Lĩnh thổ hiện giờ của tinh linh vương quốc và thú nhân vương quốc ngoài trừ Bất Lạc thành, toàn bộ đều bị địch nhân chiếm hết. Ai nhân vương quốc quân chết, dân hành, bị đánh bại hoàn toàn.

“Yên tâm, Bồ La Tư bệ hạ, có ta và huyền băng sáo trang, cái Bất Lạc thành này chính là một thành lũy siêu cấp chắc chắn. Phối hợp với đại địa sáo trang của ngài, cho dù hỏa pháo của bọn chúng cường thịnh trở lại, cũng không có khả năng đánh được chúng ta!” Băng tinh linh Tát Lỗ Mạn mặc huyền băng sáo trang, tướng mạo cực kỳ anh tuấn, trầm tư trả lời. Bộ dáng nhìn qua khiến người phải phát lạnh!

“Ài, hy vọng có thể thủ được. Không nghĩ được rằng, ta, hoàng kim sư vương, tự nhiên cho đến hôm nay phải lâm cảnh này...” Hoàng kim sư vương ngày trước một thân oai vệ ở thú nhân vương quốc, Bồ La Tư, lắc đầu bi ai cảm khái: “Đều là do cái ả tiểu hồ ly lẳng lơ Nguyệt Doanh kia. Nếu không có ả, ta tuyệt đối không bị thất thế như ngày hôm nay!”

‘Hừ, còn không nói là do chính ngươi gây nghiệt ư!’ Tát Lỗ Mạn nghe Bồ La Tư nói xong, trong lòng tức giận hừ lạnh. Hoàng kim sư vương lần

này sẽ dĩ phải đến Bất Lạc thành này, hoàn toàn là vì bị địch quân tiến công, lại còn bạch hồ tộc cùng với mấy tiểu tộc khác, gây rối ở trong thú nhân vương quốc, khiến không thể chi viện kịp thời!

“Báo.... Thủ lĩnh, địch quân đã bao vây tứ phía của Bất Lạc thành. Binh lực ít nhất phải tới năm mươi vạn!” Tinh linh truyền lệnh linh vội vã tiến vào đại sảnh bẩm báo với Tát Lỗ Mạn!

“Tới thật nhanh, có Truyện Tổng Trận thật là thuận tiên a!” Tát Lỗ Mạn bất đắc dĩ lắc đầu cảm khái, rồi nói với Bồ La Tư: “Su vương, đi thôi, ra nghênh địch. Bây giờ thực của chúng ta không bằng địch quân, tốt nhất cảm tặc tiên cảm vương (giết giặc bắt chủ soái trước), như vậy tổn thất mới có thể ít được, thắng lợi sẽ lớn nhất!”

“Đành phải như thế thôi. Bây giờ cái tốt nhất của chúng ta chính là có được hai loại thần khí. Đối phó với cái tiêu biểu tử có Liệt Diễm sao trang dĩ nhiên là có dư!” Bồ La Tư gật đầu ứng thanh, cùng Tát Lỗ Mạn ra khỏi đại sảnh, tập hợp quân đội, chuẩn bị nghênh địch.

Năm dặm phía bắc Bất Lạc thành, Diệp Phong, Mộng Hình, và Lạp Phi Nhĩ, Khải Đặc, Ai Đức các thành viên chủ lực của Tư Lược đoàn, đang đứng ở vị trí cao, và đồng thời quan sát tiến độ hành quân của bên mình, cũng như dùng viễn vọng kính để chú ý tình hình trong Bất Lạc thành!

“Cáp, hai tên gia hỏa ngu ngốc, lại muốn dùng cây cối để chống lại địa hỏa pháo của bọn ta. Ta muốn nghe tiếng kêu thê lương thảm thiết khi bị hỏa thiêu!” Ôi tòa bàn tử Ai Đức nhìn kiến trúc bằng cây cối của Bất Lạc thành, cao hứng cười to ha ha.

“Còn nói, ta nói tên tử mập mập biết, người trước khi đắc ý phải dùng đại não được không. Đừng quên là Tát Lỗ Mạn có huyền băng sao trang, chỉ còn có băng hệ ma pháp phối hợp, tuyến phòng ngự của Bất Lạc thành tuyệt đối có thể ngăn cản gia nông pháo của chúng ta!” Bại hoại kỵ sĩ Khải Đặc nhân cơ hội mà trêu Ai Đức.

“Kháo, tiểu tử nguoi, con mẹ nó luôn chống đối với lão tử ư!” Ai Đức phần nổi chìm mất với Khải Đặc. Hai tên bại hoại này lại bắt đầu mắng nhau.

Diệp Phong nhìn hai tên đó, rồi quay đầu hỏi Lạp Phi Nhĩ: “Người có cái nhìn ra sao?”

“Hiện giờ thực lực quân bên ta mạnh mẽ, binh lực siêu việt hơn bọn chúng rất nhiều. Ta nghĩ bọn chúng sẽ không tiến hành tử thủ, mà nhất định

dựa vào hai loại thần khí để giết chủ soái của bên ta!” Lạp Phi Nhĩ suy nghĩ rất lâu, rồi trả lời.

“Ân, nói không sai, tử thủ nhất định đối với bọn chúng chắc chắn bị bại. Diễm này khẳng định bọn chúng không thể không biết!” Diệp Phong gật đầu hài lòng, quát to: “Truyền lệnh, toàn quân tăng tốc tiến lên. Chúng ta hôm nay sẽ cho bọn chúng có được cơ hội biết thế nào là chiến đấu dũng mãnh!”

Khi liên minh quân đội tới tới ngoài thành Bất Lạc, Tát Lỗ Mạn đã lợi dụng huyền băng sáo trang của hắn, thi triển mất trăm cái băng sương hàng lâm lên trên cả tòa kiến tạo bằng cây cối của Bất Lạc thành, biến nó trở thành một tòa băng thành cực kỳ chắc chắn!

“Uy, Tát Lỗ Mạn, Bồ La Tư, các ngươi, hai tên ngu xuẩn này, mau nhanh đến đây nhận lấy cái chết. Mẹ nó, lão tử nhìn thấy đã nghĩ muốn giáo huấn các ngươi. Hôm nay là cơ hội cuối cùng, xem các ngươi có thủ được cái thành này không, cũng như còn có khả năng chạy thoát không!”

Hai bên đối đầu mắng chửi nhau cũng là sự việc bình thường, nhưng mà Khải Đặc làm như vậy, và Liệt Diễm kỵ sĩ đoàn của hắn mất chửi ở ngoài thành người ta thật sự là hiếm thấy!

Tát Lỗ Mạn nghe vậy chỉ cười lạnh nhìn Khải Đặc nhưng không lên tiếng. Bồ La Tư khinh thường quát: “Vô danh tiểu tốt, lăn qua một bên, gọi cái ả nữ nhân thống soái của các ngươi đến đây cho bốn vương nói chuyện!”

Bởi vì Diệp Phong không có ở đây, thống lĩnh chiến tranh ở Tây hải bên này cơ hội đều do Mộng Hình, có Liệt Diễm sáo trang, làm chủ tướng. Bây giờ Diệp Phong từ một nơi bí mật dấu mặt, Tát Lỗ Mạn và Bồ La Tư đương nhiên là muốn gặp Mộng Hình để khiêu chiến!

“Sư tử, ngươi kêu loạn cái gì đó? Muốn cùng bốn tiểu thu so cao thấp à?” Mộng Hình mặc bộ hỏa hồng thần khí, hai tay nắm chặt đi tới phía trước nhóm bộ đội, ngẩng đầu nhìn hoàng kim sư vương đang ở trên tháp cây bị đông lại, nhàn nhạt cười.

“Ha ha ha, không nghĩ tới tiểu biểu tử ngươi lại dám ra đây, có khí phách. Hôm nay bốn vương sẽ bắt tiểu biểu tử ngươi về để thưởng cho binh tướng, cảm ơn ngươi sẽ sáng khoái muốn chết!”

Bồ La Tư ngẩng cái đầu sư tử sừ sụ ha ha cười to, cánh tay phải nắm chắc chiến phủ dài ba mét, phóng người xuống từ cái tháp cây cao hơn vài

mét, trực chỉ hướng tới phía của Mộng Hinh.

“Ngậm cái miệng chó của ngươi lại. Xem bốn tiểu thư trăm cái đầu chó của ngươi đây!” Mộng Hinh bị Bồ La Tư chọc giận, phốc một tiếng, rồi rút ra Liệt Diễm thần kiếm, bước tới nghênh tiếp Bồ La Tư. Song phương lập tức triển khai giáp lá cà. Hai món thần khí chạm vào nhau, tạo ra ngọn lửa và đất cát, khiến cho binh lính bộ đội song phương đều phải lùi về sau để tránh né!

“Đại tẩu cố lên...”

“Đại tẩu tất thắng!!”

Khải Đặc và Ai Đức hai người nịnh hót, nhìn Mộng Hinh đang đấu với hoàng kim sư vương, không ngừng hét to, để trợ thêm uy thế!

“Xem ra Hinh nhi đã hoàn toàn nắm giữ cách sử dụng Liệt Diễm sáo trang rồi. Hoàng Kim sư vương nhiều lắm chỉ có thể đánh hòa với nàng thôi..” Diệp Phong đứng ở trong đại bộ đội, nhìn tình huống phía trước, hài lòng lắm lắm. Song hắn còn chưa nói xong, Tát Lỗ Mạn đang đứng ở tháp cây quan sát cuộc chiến, đột nhiên dùng một truyện tổng quyền trực, trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh hoàng kim sư vương, huy vũ huyền băng trường thương, hoàn toàn không có nhân phẩm liên thủ với hoàng kim sư vương công kích Mộng Hinh!

“Con mẹ nói, Bồ La Tư, Tát Lỗ Mạn, hai tên rác rưởi các ngươi, thân là đầu lĩnh, lại dám dùng thủ đoạn hai đánh một ư. Thật là mất hết thể diện của tinh linh cao quý và thú nhân nhân dũng mạnh!” Khải Đặc, Ai Đức dẫn đầu đám tướng tướng mở miệng mắng chửi Bồ La Tư và Tát Lỗ Mạn. Khiến cho tinh linh và thú nhân trong Bất Lạc thành để cảm giác thủ lĩnh của bọn chúng làm như vậy là bỏ hết mặt mũi của chủng tộc.

Đối phó với một tên hoàng kim sư vương, Mộng Hinh còn có thể không thua, nhưng cộng thêm một Tát Lỗ Mạn có tính khắc chế nàng, tình huống sẽ không tốt. Hai người đồng loạt tấn công, khiến cho nàng cuống quýt lui về sau, căn bản không có lực đánh trả!

“Hừ, hai tên rác rưởi không biết xấu hổ, thích hai đánh một à? Lão tử đến đây cùng các ngươi chơi đùa!” Tiếng hét phẫn nộ của đại lưu mang vang lên, hắc bạch quang mang lóe sáng, thần quang của ma kiến và thánh kiếm đã lâu không hiện giờ phát ra. Nương theo lực di động cực nhanh, Diệp Phong trong nháy mắt đã xuất hiện phía trước Mộng Hinh, ngăn cản tất cả thế còn của đại địa chiến phủ và huyền băng trường thương!

Chương 231 : – Thánh ma và Băng thổ

HNTD

<!--spoiler-wrap-->

“Người, người là Lôi Ân - Pháp Lôi Nhĩ?! Người còn chưa chết? Vì sao người lại đồng thời sở hữu Quang Minh thánh kiếm cùng Hắc Ám ma kiếm?”

Tát Lỗ Mạn và Bồ La Tư bị mệnh mông hắc bạch kiếm khí mạnh mẽ bức lui về phía sau, nhìn vào thánh ma song kiếm trong tay Diệp Phong, thần tình rung động, thần sắc trông khó có thể tin được, không nghĩ tới Lôi Ân - Pháp Lôi Nhĩ đã thất tung lại đột nhiên xuất hiện. Hơn nữa trong tay lại nắm giữ ma kiếm, kinh khủng hơn chính là kiếm khí của hắn, hình như hắn đồng thời thi triển Quang Minh cùng Hắc Ám hai loại kiếm khí.

“Dùng chánh ma song kiếm lại đồng thời sử dụng Quang Minh cùng Hắc Ám hai loại kiếm khí? Lôi Ân - Pháp Lôi Nhĩ lại đột nhiên trở về. Trời ơi, thú thần vĩ đại chẳng lẽ ngài muốn hủy diệt chúng ta ư?...” Thú nhân và tinh linh trong Bất Lạc thành, nhìn thấy tình huống bên ngoài, đều tỏ vẻ khó có thể tin được.

“Hình nhi, nàng trở về đi, nơi này để ta ứng phó.” Diệp Phong mỉm cười phân phó Mộng Hinh, nhìn Bồ La Tư hòa Tát Lỗ Mạn cười nham hiểm nói: “Thế nào, không nghĩ tới lão tử đột nhiên xuất hiện phá hỏng chuyện tốt của các người. Muốn dựa vào hai bộ thần khí để xoay chuyển tình thế, con mẹ nó đừng nằm mộng nữa. Hôm nay các người tất chết không thể nghi ngờ!”

Nếu Bồ La Tư hòa Tát Lỗ Mạn ở trong thành không ra, Diệp Phong cố kỵ số lượng lớn tinh linh xạ thủ cùng thú nhân phi hành, bọn họ không có biện pháp. Nhưng bọn chúng đã ra ngoài bây giờ khó tưởng tượng có thể an toàn rút lui.

“Hừ, Lôi Ân người đừng quá hung hăng, cho dù người sở hữu hai thanh vũ khí cực mạnh, cho dù người có thể sử dụng Quang Minh sáo trang, hai chúng ta vị tất đã thua vào tay người” Tát Lỗ Mạn rung động, cố hồi phục tinh thần hung ác nhìn Diệp Phong cười lạnh.

“Chỉ bằng vào hai người các người, lão tử căn bản không cần đeo Quang Minh sáo trang, các người đi tìm chết đi” Diệp đại lưu manh khinh thường

cười lạnh. Bay người lên, tiện tay hướng về phía hai người phóng ra mấy trăm đạo hắc bạch kiếm khí phong tỏa tất cả đường lui của hai người làm cả hai chỉ biết vận kình chém ra phủ kình cùng thương kình ngạnh bính.

Lưỡng sáo thần khí cùng biến thái cường giả ngạnh bính đôi đầu, nhất thời sinh ra đạo khí lưu va chạm với nhau, sản sinh sức công phá mãnh liệt. Trên không trung Diệp phong đột nhiên biến mất, một khắc sau bỗng xuất hiện giữa hai người rất nhanh triển khai cuộc chiến giáp lá cà hai chọi một, nhanh đến nỗi phổ thông cường giả căn bản không thấy rõ thân ảnh của họ.

Mộng Hình trì kiếm thối lui về nơi phía trước của quân đội, nhìn tình lang cực tốc đả đấu, cùng với tình huống của Bất Lạc thành, mở miệng quát: “Toàn quân nghe lệnh, chuẩn bị công thành!”

“Tuân lệnh” Nữ thống lĩnh mệnh lệnh một tiếng, toàn quân hưng phấn ứng thanh lĩnh mệnh. Trong thời gian này Mộng Hình, nữ thống lĩnh, đã có được lòng quân, tất cả binh tướng đều thập phần bội phục. Đương nhiên, cũng có trong đó là hai tên nịnh bợ Khải Đặc và Ai Đức

Tuy nói rằng hai lớn hơn một, nhưng Bố La Tư cùng Tát Lỗ Mạn trong lòng lo lắng binh lực bọn họ ở Bất Lạc thành không đủ, vừa nghe Mộng Hình cao giọng ra lệnh cho binh lính chuẩn bị, tự nhiên bị phân tâm. Như vậy càng đối với lưu manh có lợi.

Mộng Hình mong muốn chính là tình huống này, mắt thấy hai người phân tâm bị Diệp Phong tấn công mãnh liệt, Mộng Hình lập tức phát tay quát : “ Không quân quấy nhiễu địch, hỏa pháo yểm hộ, lục quân toàn lực công thành!”

“Tuân lệnh!”

“Oanh oanh...”

“Giết.....”

Tiếng nhận lệnh, tiếng oanh tạc, tiếng thảm sát sau khi mệnh lệnh của mộng hình phát ra không lâu liền điên cuồng vang lên. Có Lạp Phỉ Nhĩ, Kiệt Nã Tư dẫn đầu phi hành bộ đội, phụ trách quấy nhiễu địch nhân. Hỏa pháo bộ đội phụ trách yểm hộ. Lục quân tấn công mãnh liệt với sĩ khí mạnh mẽ đánh cho tinh linh cùng thú nhân vô lực hoàn thủ, tình trạng nguy ngập.

“Không xong..” Bố La Tư cùng Tát Lỗ Mạn thấy bên mình không có thủ lĩnh tọa trấn bị địch nhân tấn công đến luống cuống tay chân, quân không ra quân, trong lòng đều hô không xong, muốn thoát thân trở về thành nhưng bị thế công của cừu nhân Diệp Phong làm cho không thể thuận lợi thoát đi.

Hai tên gia hỏa này không nghĩ được rằng, cùng nhau giết Mộng Hinh, lại sắp bị giết bởi Lôi Ân – Pháp Lôi Nhĩ!

“Hai vị, các người có di ngôn gì không?” Diệp Phong cầm khoái kiếm chạy giữa hai người, gian ác cười lạnh.

“Lôi Ân, người không cần nói nhảm, hôm nay không phải người chết thì ta vong, xem chiêu” Bồ La Tư gầm lên một tiếng, toàn lực thi triển địa tuyến mới tham ngộ ra 'Phủ Hải Cuồng Đào' phủ kinh cực kì cương mãnh, mang theo cát bay mù mịt, giống như vô số đợt sóng lợi phủ hướng đến Diệp Phong.

“Băng tuyết khiêu thiên!”

Tát Lỗ Mạn thấy Bồ La Tư xuất tuyệt chiêu, lập tức phối hợp toàn lực thi triển tuyết chiêu, rung thương xuất ra thương ảnh đầy trời. Huyền băng sáo trang làm rung chuyển đất trời, hình thành băng tuyết đầy trời, bao phủ cả bầu trời chiến trường. Nhiệt độ giảm xuống nhanh chóng, thương kinh hướng đến Diệp Phong.

“Có ý tứ, ta thích!” Đưa mắt nhìn tình huống, Diệp Phong đối mặt với uy lực kinh thể của hai loại thần khí, tâm trạng cảm khái một tiếng, hai tay giờ lên khỏi đầu. Chánh ma nhị khí mãnh liệt mệnh mông, hình thành hai con cuồng long hắc bạch bá đạo, thả người theo hấn, sắp nhập vào trong thể công của hai người.

“Đinh đinh... đang đang... bang bang.. oanh...” Tiếng kim thiết giao kích, khí lưu va chạm, bạo phá kịch liệt liên tiếp rung động truyền ra. Tam đại cường giả dùng mạng tạo thành cục diện này, khiến binh tướng hai bên đang kịch chiến, đều giật mình ngẩng đầu lên để nhìn!

Khí lưu tràn ngập, cát bụi bay lên, tiếng nổ chấm dứt. Tại chỗ ba người đánh nhau, nơi nơi đều là bụi đất. Mãi đến khi một cơn gió thoảng qua, mọi người hai bên mới nhìn tình huống giữa sân. Chỉ thấy Diệp Phong hai tay cầm kiếm, thân hình hướng về phía trước, lộ ra một bộ dáng thập phần khí thế. Còn Bồ La Tư và Tát Lỗ Mạn thì từ trên không trung rơi xuống phía dưới!

“Bang!” Hai người ngã xuống đất, cùng lúc đoạn khí. Hai sáo trang thần khí lập tức phân tán ra, rơi trên mặt đất.

Diệp Phong vận kinh khí thu băng, thả hai bộ thần khí vào trong Quang Minh thánh giới, nhìn lên Bất Lạc thành, quát: “Tinh linh, thú nhân trong thành nghe đây. Thủ lĩnh và quốc vương các người đã chết, nếu không

muốn bỏ mạng, lập tức buông khí giới đầu hàng. Ta có thể cam đoan để các người trở về cố hương. Nếu còn tiếp tục phản kháng, giết không tha!!”

“Nhân loại ti bỉ, người đừng có mơ tưởng thú nhân sẽ đầu hàng người. Mọi người mau báo thù cho sư vương... ách... người...” Một gã hoàng kim hùng sư mở miệng mắng chửi, muốn gọi bọn thú nhân cùng báo thù cho sư vương, kết quả bị một thương đâm chết của một tên tên ngu nhân cường tráng muốn đầu hàng.

Chiến đấu đã đến lúc này, thú nhân và tinh linh muốn đánh tiếp tục không có mấy người. Bọn người đó sau khi bị tàn sát, số còn lại toàn bộ buông vũ khí đầu hàng. Giao hậu sự giao cho Lạp Phi Nhĩ xử lý, Diệp Phong và Mộng Hình nhanh chóng chạy về hoàng cung của Liên Minh nhân tộc.

“Lôi Ân, Mộng Hình, thế nào rồi, các người đã tiêu diệt bọn thú nhân và tinh linh rồi chưa?” Hai người vừa tiến và tầm thất của nữ vương trong hoàng cung, thấy chư nữ toàn bộ đều ở đây, Phi Phi miệng đang nói chuyện về cái trang sức đẹp mắt, rất là tò mò, khi thấy được bọn họ lập tức mừng rỡ tiến lên mà hỏi.

“Ha ha, trăm tự thân xuất mã, cái đạo lý không bị tiêu diệt sao có được?” Diệp Phong ha ha cười to, ôm Phi Phi và Mộng Hình tới ngồi xuống giữa đám mỹ nữ.

Tây hải hoàng cung đối với Tây hải chư nữ đã không còn tính hấp dẫn nào, nhưng đối với ba vị mỹ nữ đến từ Đông hải, Hứa Lâm, Liễu Nhược Yên, Tô Vân rất là đặc biệt cuốn hút, khiến cho ba vị tâm tình vui vẻ dị thường. Đương nhiên, các nàng hàng năm đều ở trong thâm cung, có thể có cơ hội tới Tây hải để ngắm cảnh, tuyệt đối là một sự hưởng thụ!

Không kể đến chuyện của nhân tộc. Thú ải liên quan hoàn toàn bị đánh bại. Tinh linh phản nghịch đã bị diệt trừ. Phụ thân của Tuyết Lị, Ước Hàn công tước, dưới sự giúp đỡ của Á Sắt Lâm giáo hoàng, đã lên làm quốc vương của dực nhân vương quốc. Cự nhân vương quốc nhân số ít ỏi, muốn ăn ngon nhưng lười, thỏa mãn hiện trạng, hoàn toàn phục tùng an bài của quân liên minh. Bây giờ có thể nói, Tây hải hoàn toàn là thiên hạ của Diệp Phong.

“Lôi Ân, diệt trừ xong Bồ La Tư và Tát Lỗ Mạn. Bây giờ Tây hải hoàn toàn là thiên hạ của chúng ta. Chẳng bây giờ muốn tập trung binh lực tiêu

diệt sáu nước còn lại ở Đông hải phải không?” Á Sắt Lâm giáo hoàng mỹ lệ thành thực nhìn tiểu tình nhân tò mò hỏi.

“Không được, nếu muốn tiêu diệt sáu nước ở Đông hải, phải cần một khoảng thời gian dài. Bây giờ chúng ta không biết cái Vu Ma ở Nam hải kia lúc nào xâm phạm. Hơn nữa những cử động gần đây của đám rác rưởi Bát Dát tộc cũng rất kỳ quái, trước tiên nên tiêu diệt Bát Dát tộc!” Diệp Phong trầm tư trả lời, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Tây hải bên này quan trọng nhất chính là chinh đốn quân đội, kiến tạo gia nông pháo và chung khí chiến hạm!”

“Cái Vu Ma ở Nam hải kia thật sự lợi hại như lời đồn đại ư? Chẳng lẽ kết hợp thế lực Đông Tây của chúng ta, còn không đánh lại hắn?” Tĩnh Hương nghi hoặc hỏi.

Diệp Phong và Lộ Lộ cũng không có đem chư thần tứ phương đều cô kỵ Vu Ma nói cho chư nữ biết, chỉ nói là có tin tức chuẩn xác truyền đến. Bởi vậy Diệp Phong vừa nghe Tĩnh Hương hỏi, lập tức lên tiếng: “Mọi việc cẩn thận là tốt, cho dù thực lực Vu Ma như thế nào, chúng ta cũng phải phòng bị kỹ lưỡng!”

“Được rồi, Hương tỷ tỷ, đừng nhắc tới chánh sự nữa, nghe thật là phiền a!” Phỉ Phỉ ôm cái eo của Tĩnh Hương, dựa lên ngực ỷ ôi hờn dỗi.

“Hắc hắc, Phỉ Phỉ không thích nghe chánh sự. Chúng ta bây giờ bàn việc khác đi!” Lưu manh hoàng đế cười thâm, trong nháy mắt đã tiến lên, nhào tới Phỉ Phỉ và Tĩnh Hương, đặt nàng ở dưới thân....

Cùng lúc đó, hoàng cung thú nhân vương quốc, vừa mới trở thành thú nhân nữ vương dưới sự giúp đỡ của quân liên minh, bạch hồ mỹ nhân Nguyệt Doanh ngồi ngay ngắn trên vương tọa, nhìn đại điện huy hoàng kim bích, trong đầu nghĩ tới mẫu thân bị hại chết, và hoàng kim sư vương đã bị trừng phạt, rốt cuộc những giọt nước mắt đã kiềm nén bao nhiêu năm cũng từ từ chảy xuống!

“Hò.... không, nữ vương, ngài nên nghĩ về tương lai đi. Hi Á hồ vương biết ngài đã báo đại cừu cho bà, nhất định sẽ rất cao hứng đó!” Tuyết thảo thực nữ La Lan ôn nhu khuyên bảo Nguyệt Doanh.

“Yên tâm, ta không có việc gì, chỉ là vui mừng mà thôi!” Nguyệt Nhi vẫn để những giọt nước mắt đó, mỉm cười trả lời. La Lan nhìn thấy nàng, suy nghĩ, rồi hỏi: “Nữ vương, ngài thật sự chuẩn bị gả cho cái tên Lôi Ân

kia ư? Dĩ tâm của hấn hình như thập phần rất lớn. Ngài nếu gả cho hấn, coi như đem thú nhân vương quốc tặng cả cho hấn rồi.”

“Nếu hấn muốn vậy, ta sẽ y theo ước định, mà báo đáp hấn!” Nguyệt Doanh nhân nhật đáp lại, cảm khái nói: “Kỳ thật thú nhân vương quốc bây giờ trong mắt hấn căn bản không đáng nhắc tới. Mặc dù ta không biết sự tình ở đại lục phương đông của hấn, nhưng quan sát vẻ mặt khi nói chuyện với nữ nhân của hấn, ta cam đoan hấn tại Đông hải đã đạt tới được một thế lực lớn và những thứ tốt nữa!”

Chương 232 : Thất hoàng tụ tập

HNTD

<!--spoiler-wrap-->Phong Sa trấn, là nơi không ai quản ở biên cảnh của Biên Hoang đế quốc với Thần Châu đế quốc. Diện tích rất nhỏ, cư dân đều là những thương dân ít tiền tạm ở đây. Bởi vì nơi này hoang vu, lại có bão cát to, vì thế ngày thường rất có ít người đi lại. Do đó tiểu trấn rất âm đạm!

Gần đây, Thần Châu đại lục lại tiếp nhận một tin tức mới nóng hổi. Bát Dát tộc, trước đó luôn kính sợ với các quốc gia ở đại lục, đột nhiên tiến vào, đụng chạm với Đông Du đế quốc. Thế công mãnh liệt, không thể ngăn cản, lại thêm có một loại ám khí có khả năng phát ra độc khí, khiến cho Đông Du đế quốc thảm bại kinh hoàng, tình hình nguy cấp, đành phải phái sứ giả đến sáu nước còn lại để cầu cứu!

Đông Du đế quốc trong bảy nước tại Thần Châu đại lục có thực lực nhất định có thể xếp thứ ba. Bây giờ Đông Du bị Bát Dát tộc đánh cho đến tình trạng như vậy. Bảy nước tại đại lục tất cả đều cảm thấy tính nghiêm trọng trong tình huống này, không dám khinh thị địch nhân. Nam Man, Tây Sa, Bách Cổ, Bắc Du, Biên Hoang, năm nước trước sau đều tỏ ra muốn phái binh giúp Đông Du, còn Thần Châu đế quốc từng bị sáu nước tấn công, cũng phát ra ý tứ muốn trợ giúp!

Mặt trời đã ngã về hướng tây, ánh nắng hoàng hôn như hòa chói chang chiếu khắp nơi. Trên con đường chính của Phong Sa trấn ít người qua lại, hôm nay đã phá lệ, nghênh tiếp đến sáu cánh nhân mã, hơn nữa lại rất trang trọng, trông như là hoàng tộc của Nam Man, Tây Sa, Bách Cổ, Bắc Du, Biên Hương, Đông Du.

Trang phục của sáu nước rất khác nhau. Có một lượng lớn hộ vệ theo kiệu lớn, đứng thành một vòng quanh gian tử quán tại trung tâm của tiểu trấn. Sau đó sáu trung niên nam tử trong bộ thương nhân bình thường của sáu nước, trước sau rời khỏi kiệu, tiến vào tử quán.

“Mạnh huynh, Đạt Lợi huynh, Đoạn huynh, Hô Duyên huynh, Mã huynh, hôm nay năm vị huynh đệ có thể chịu khó tới đây bàn luận viện trợ, ta Da Luật Minh cơ thật sự là cảm kích vô cùng!”

Thân mặc một bộ trang phục của Đông Du thương nhân, trung niên tướng mạo uy nghiêm đầu tiên tiến vào tử quán, cũng là đương kim đại đế

của Đông Du đế quốc, Da Luật Minh Cơ, đứng ở trong sảnh chấp tay hướng với năm người còn lại tiến vào mà cảm tạ!

Có thể có được lễ đãi người của Da Luật Minh Cơ, tự nhiên là năm vị có cùng đế vị ở Nam Man, Tây Sa, Bách Cổ, Bắc Du, Biên Hoang. Lần này Da Luật Minh Cơ cùng sáu quốc vương còn lại thương thảo, có thể nói là phí rất nhiều khổ tâm. Và chỉ có thể chọn Phong Sa trấn, nơi ít có người tụ tập, cũng như không thuộc quốc gia nào.

Nếu không như thế, y muốn hội họp tại trong đế quốc của y, các đế vương còn lại chưa chắc đều tham gia. Dù sao lòng phòng người cũng là tất cả. Tại trong quốc gia của y, nếu y động thủ, các đế vương còn lại cũng chỉ chờ cái chết!

“Da Luật huynh quá khách khí rồi. Chúng ta cùng nhau liên minh, hôm nay đế quốc Đông Du của huynh gặp nan, chúng ta sao lại có thể khoanh tay đứng nhìn chứ?!” Nam Man - Mạnh Đạt, Tây Sa - Đạt Lợi Long, Bách Cổ - Đoạn Hoành, Bắc Du - Hồ Duyên Hạo Nhật, Biên Hoang - Mã Vô Cực, năm vị đế vương bất đồng khí thế, trước sau đều chấp tay nói lời khách sáo với Da Luật Minh Cơ!

‘Hừ, nếu không phải Bát Dát tộc đột nhiên trở nên lợi hại như vậy, dám hỗn đản các người không hỗ trợ trăm mới là lạ!’ Da Luật Minh Cơ nghe các vị đế vương nói xong, trong lòng cảm thấy khó chịu thậm mắng, còn mặt thì mỉm cười bảo mấy vị ấy cùng ngồi, sau đó nhìn xem sắc trời bên ngoài, cố ý ngạc nhiên nói: “Đã đến giờ để hội họp, như thế nào lại còn chưa thấy người của Thần Châu đế quốc vậy?”

“Người ta là đại quốc Thần Châu đế quốc, thực lực hùng hậu, đương nhiên là không thể so sánh với tiểu quốc chúng ta. Loại đùa giỡn này cũng là rất bình thường!” Tây Sa đế vương Đạt Lợi Long, trong lời nói kèm theo một cái cười lạnh. Tên gia hỏa này vẫn nhất rõ kỹ việc Thần Châu đế quốc giết chết nguyên soái và đệ nhất dũng sĩ của y!

“Di, như thế nào lại có người dùng sức mạnh của quốc gia để đùa giỡn vậy? Ta sao lại không biết? Chư vị, các người đến quá chậm rồi. Ta ở đây đã đợi hơi lâu đó!”

Khi Đạt Lợi Long vừa dứt lời, năm vị đế vương còn lại muốn mở miệng nói tiếp, Diệp Phong thân vận bộ Thần Châu trường bào màu vàng, dẫn theo vong linh vu sư Ba Nhĩ và thái giám Tiểu Thuận Tử, đi tới cái thang ở lầu hai, nhìn sáu vị đế vương, mỉm cười, bước xuống.

“Ha ha ha, nguyên lai Chu huynh đệ đã đến từ sớm. Như vậy bảy người chúng ta đã đủ rồi. Đến đây, Chu huynh đệ mời ngồi!” Da Luật Minh Cơ thấy Diệp Phong từ lầu hai bước xuống, trong mắt hiện lên một tia thần sắc giật mình, lập tức mỉm cười khách sáo, mời Diệp Phong ngồi xuống. Cái tửu quán này đã bị Da Luật Minh Cơ bao hết, và đã âm thầm phái người canh giới. Diệp Phong có thể vô thanh vô tức xuất hiện ở lầu hai, đã làm cho Da Luật Minh Cơ không thể không giật mình!

‘Xem ra Chu Ngọc Long có một thân võ công siêu việt như lời đồn đãi quả nhiên không sai!’ Sáu vị đế vương đến trước, không ai không phải là cao thủ tập võ từ nhỏ. Diệp Phong có thể vô thanh vô thức xuất hiện ở lầu hai, mà không bị bọn họ phát hiện. Cái này cũng đủ để bọn họ càng ngày càng kinh hãi hơn!

“Vị này có thể là Đạt Lợi huynh của Tây Sa đế quốc phải không? Chẳng biết huynh vừa nói ai đang đùa giỡn vậy?” Lưu manh hoàng đế không lập tức ngồi xuống, nghiêng đầu, nhả khói, nhìn Tây Sa – Đạt Lợi Long, mỉm cười hỏi.

Đạt Lợi Long nghe vậy, trong lòng hận không thể giết được Diệp Phong, nhưng cố kỵ sự cường mạnh của Thần Châu đế quốc hiện giờ, chỉ phải hừ nhẹ một tiếng, nhẩn nhẩn mà không lên tiếng trả lời.

Thương thảo hôm nay đối với Đông Du đế quốc của Da Luật Minh Cơ là quan trọng nhất. Y thấy lưu manh hoàng đế đầu tiên là nói xiên xỏ Đạt Lợi Long, vội vàng chuyển đề tài, nói: “Chư vị, hôm nay bảy người chúng ta có thể tụ cùng một chỗ, tuyệt đối là việc ngàn năm khó gặp. Ta nghĩ mọi người hay là mau chóng thượng nghị chuyện quan trọng đối phó với Bát Dát tộc đi. Nói thật không sợ các người cho là đùa, Đông Du đế quốc của ta, mỗi khắc đều có người dân chết thảm dưới sự tàn nhẫn và ám khí của bọn chúng!”

“Da Luật huynh nói không sai. Bây giờ địch nhân của Thần Châu đại lục chúng ta là cái Bát Dát tộc đột nhiên cường mạnh. Mọi người nên đồng tâm hợp lực mới đúng!” Nam Man đế vương Mạnh Đạt mở miệng nói tiếp: “Tin rằng mọi người đã từ mạng lưới tình báo riêng, biết được tình hình hiện giờ của Bát Dát tộc. Ta nghĩ không cần Da Luật huynh lãng phí thời gian trình bày lại. Trực tiếp đi vào chánh đề, mọi người có kế sách gì để diệt địch, đều cứ đem ra thượng nghị đi!”

‘Hừ, tôn tử Nam Man bọn người, lần trước tấn công cửa nhà của lão tử là do người dẫn đầu, bây giờ lại nhân cơ hội làm người tốt u. Có cơ hội lão tử nhất định sẽ giết người!’ Diệp Phong nhìn Nam Man – Mạnh Đạt, trong lòng khó chịu thầm mắng.

“Quy giả quân đội của Bát Dát tộc, mặc dù hung tàn dũng mãnh, tâm lý thì biến thái không ngại sanh tử, nhưng cái này cũng không phải là cái đáng sợ nhất. Hiện tại bọn chúng hầu hết dùng côn trùng có khả năng phóng khí độc mà người ta cố kỵ. Điểm này khiến người khác thật đau đầu. Binh tướng nào chỉ cần hút phải khí độc, không đầy một canh giờ, khẳng định chỉ còn một vũng nước hôi thối!” Da Luật Minh Cơ nhíu mày nói, quan sát Bách Cổ đế vương Đoạn Hoàng, khách khí hỏi: “Bách Cổ quốc của Đoạn huynh, có rất nhiều cao thủ dùng độc. Chẳng biết huynh đối với loại độc này của Bát Dát tộc, có cái nhận xét như thế nào?”

“Ách... cái này.... Nói thật cũng rất là tà môn đó. Độc trùng này của Bát Dát tộc đều là loại cũ hết. Nhưng cách dùng và chứng trạng sau khi bị trúng độc, ta đều chưa từng thấy qua!” Đoạn Hoàng trên mặt kèm theo một sự khó hiểu, cảm khái trả lời.

“A, Đoạn huynh có biện pháp đối phó với độc trùng hay là phương thức chữa trị hữu hiệu với loại độc đó không?” Da Luật Minh Cơ hy vọng, hỏi tiếp. Đoạn Hoàng bất đắc dĩ lắc đầu, nói: “Loại độc trùng này thật sự quá tà môn, cho dù chết đều xuất hiện độc khi do tự bạo. Ta căn bản không có kế sách để đối phó. Còn về phương thức chữa trị, cũng phải cần một thời gian nhiều để ta nghiên cứu một chút!”

“Nói như vậy, độc trùng này là vấn đề khó đối phó rồi!” Bắc Du đế vương Hô Duyên Hạo Nhật trầm tư ca thán, nhìn thấy Diệp Phong bên cạnh không lo lắng gì, chỉ nhả khói thuốc, tò mò hỏi: “Chẳng biết Chu huynh để về việc này có cái nhìn gì?”

Diệp Phong nhìn Hô Duyên Hạo Nhật, mỉm cười nói: “Cái nhìn thì không dám nhận, chỉ là ta nghĩ rằng việc này có chút kỳ lạ!”

“Ồ? Kỳ lạ ở đâu?” Lưu manh vừa nói ra, thì các vị đế vương, ngoài trừ Đạt Lợi Long, tất cả đều tò mò lên tiếng hỏi.

“Tất cả mọi người đều có mặt thám tại Quy Bồn đại lục. Cái việc này chúng ta tâm cũng hiểu được không cần nói ra. Nhưng chẳng biết các người có nghĩ tới hay không, Bát Dát tộc làm sao có loại độc trùng như vậy? Bọn chúng là từ đâu có được đảm lượng như thế, dám xâm phạm Thần Châu đại

lục? Cho dù độc trùng có lợi hại đi, bọn chúng cũng nên biết nếu bảy nước liên minh với nhau, cho dù tổn thất sẽ lớn, nhưng đều có thể tiêu diệt hết toàn bộ binh lực của bọn chúng. Ta bây giờ cảm thấy kỳ lạ về động cơ của bọn chúng tấn công Thần Châu đại lục, mà không phải về cái loại độc trùng này!” Diệp Phong mỉm cười nói.

“Tê....” Biên Hoang đế vương Mã Vô Cực nghe Diệp Phong nói xong, hít một hơi dài, nhìn Diệp Phong nhíu mày nói: “Ý tứ của Chu huynh đệ là, có người đang âm thầm giúp đỡ Bát Dát tộc tấn công Thần Châu đại lục?”

“Đúng vậy!” Diệp Phong gật đầu trả lời.

“Nếu là như vậy, thì việc bọn chúng đột nhiên lớn mật hành động như thế, có thể đã được giải thích rõ ràng. Nhưng mà ai có dã tâm đó, có thể khiến Bát Dát tộc liều mạng tấn công chúng ta?” Nam Man đế vương Mạnh Đạt trầm tư nói tiếp.

Diệp Phong nói: “Cái này chỉ khi nào chủ mưu sau lưng của đám rác rưởi kia xuất hiện, chúng ta mới có thể biết được. Quy giả và độc trùng cũng không phải là thứ đáng sợ nhất. Bây giờ chúng ta, việc cần làm là nên cẩn thận để phòng động tác của tên chủ mưu kia!”

“Chu huynh đệ, người nói độc trùng tịnh không hề đáng sợ. Nhưng chúng ta bây giờ không có biện pháp đối phó với chúng nó!” Da Luật Minh Cơ nói. Bây giờ là quốc gia của y bị độc trùng xâm phạm. Người khác không sợ, còn y thì sợ.

“Da Luật huynh không cần lo lắng. Người có nghĩ tới việc, nếu đám độc trùng này khi chết còn có thể thả ra độc khí, chúng ta có thể dùng biện pháp đặc biệt đối phó chúng nó, ví dụ như là dùng băng tuyết đông băng lại!” Diệp Phong a a cười to.

‘Ách.... Chiêu này có thể có hữu dụng. Xem ra tên Chu Ngọc Long này là có chuẩn bị mà đến, cố ý tạt trước mặt chúng ta lộ ra thân thủ!’ Da Luật Minh Cơ nghe vậy mừng rỡ thầm nghĩ, đồng thời cũng kinh hãi cẩn trọng. Năm vị đế vương còn lại cũng không phải ngốc, Da Luật Minh Cơ nghĩ đến, bọn họ cũng tự nhiên nghĩ được.

“Thật là anh hùng xuất thiếu niên. Không tưởng là sáu lão già chúng ta, cộng lại đều không có biện pháp hữu dụng như của Chu huynh đệ!” Da Luật Minh Cơ, Mạnh Đạt, Đạt Lợi Long, Hồ Duyên Hạo Nhạ, Mã Vô Cực, Đoạn Hoành, sáu người trước sau mở miệng khách sáo.

Tuy nhiên sáu đại đế vương này thật sự có phải là không có biện pháp đối phó với độc trùng không, phải nhờ đến sự nhắc nhở của Diệp Phong mới tỉnh ngộ. Điều này ai mà biết được. Dù sao bọn họ thân mình là một đế vương vĩ đại, thủ hạ đều giỏi văn giỏi võ...

Chương 233 : Nộ chế giang hồ

HNTD

Bầu trời trong xanh sáng sủa, những con gió mùa thu thổi nhẹ, Khoa Nhĩ Thiết thảo nguyên có khoảng cách gần nhất với bờ biển, cũng chính là chiến trường giằng co giữa Đông Du và Bát Dát tộc. Một trận chém giết lớn máu chảy thành sông lại tái diễn. Binh tướng hai bên đều coi đôi phương như cừu địch không đội trời chung, luôn xuống tay rất tàn nhẫn!

So với trận chiến trước đó có khác biệt, giờ đây, bộ đội Đông Du đế quốc đã dùng nhiều biện pháp đặc biệt đối phó với độc trùng, ví dụ như là dùng băng kính của giang hồ cao thủ, kỵ binh lực lưỡng thì cầm một khối băng hay thuốc mê. Tất cả mọi thứ công cụ, chỉ cần có thể chống lại không để độc khí xâm nhập là được. Hơn nữa những cái để khiêng vác, binh tướng Đông Du cơ hồ đều chuẩn bị kỹ.

Trải qua cuộc gặp gỡ của bảy vị hoàng đế, bảy nước ở Thần Châu bên ngoài đã đạt được hiệp nghị liên minh trừ địch. Thẻ theo đề nghị của Da Luật Minh Cơ, và lưu manh hoàng đế có hung thú ngấm cảnh bãi biển, Nam Man đế vương Mạnh Đạt, Tây Sa đế vương Đạt Lợi Long, Bách Cổ đế vương Đoạn Hoành, Bắc Du đế vương Hô Duyên Hạo Nhật, Biên Hoang đế vương Mã Vô Cực, năm vị quốc quân tất cả đều bí mật đến Khoa Nhĩ Thiết thảo nguyên để quan sát chiến cuộc.

Dĩ nhiên, trên đường tiến đến, Bắc Du đế quốc và Biên Hoang đế quốc phân biệt phát ra một vạn kỵ binh để làm hộ vệ cho bảy vị đế vương. Thật sự, hộ vệ chỉ là công việc bên ngoài mà thôi, ngoài trừ Diệp Phong ra, năm vị đế vương còn lại đều sợ Da Luật Minh Cơ sẽ gây bất lợi cho bọn họ ở trên đường. Cho nên có binh tướng đi theo của Bắc Du và Biên Hoang, ít nhất có thể đảm bảo an toàn. Nếu như có phát sinh ngoài ý muốn, việc đầu tiên là giết hoặc bắt sống Da Luật Minh Cơ.

‘Lôi Ân...Lôi Ân... Lôi Ân... Lôi Ân thân ái..... Đông hải lão bà của ngài có việc tìm ngài!’ Đứng ở trên cột quan sát trong quân doanh của Đông Du, Diệp Phong đang rất hứng thú quan sát Đông Du kỵ binh đang tiến công, trong đầu lại đột nhiên truyền đến âm thanh của Thánh Ma.

‘Có chuyện gì vậy?’

‘Người giang hồ gì đó ở quốc gia mới của ngài, hình như lại tổ chức cái võ lâm đại hội gì đó. Đông phương lão bà giúp ngài giải quyết chính vụ của ngài, nhận được tin tức liền nhờ ta chuyển lại cho ngài, gọi ngài trở về!’

‘Lại là đại hội võ lâm. Cái đám hỗn đản này, mẹ nó, không thể dừng được sao, luôn gây phiền hà dưới chân lão tử. Nếu các ngươi muốn chết, lão tử sẽ tiêu diệt toàn bộ các ngươi. Nói cho Nhược Yên biết, ta lập tức trở về!’

Thông qua tinh thần câu thông, Diệp Phong đã biết nguyên nhân của vấn đề, trong lòng không vui, nói một tiếng với Thánh Ma, rồi lại nói với sáu vị đế vương khác: “Các vị, thật là xấu hổ. Ta đột nhiên cảm thấy hơi chóng mặt. Nơi này tiếng la lớn quá, ta nghĩ ta phải trở về nghỉ ngơi một chút!”

“Ồ? Thân thể của Chu huynh đệ nhiễm bệnh ư? Có cần ta truyền ngự y đến xem bện cho ngài không?” Da Luật Minh Cơ lộ ra biểu thái quan tâm. Y có lẽ không muốn Thần Châu hoàng đế gặp tai nạn tại quốc thổ của y. Nếu không, sẽ lọt vào giáp công hai mặt, cái đó y có thể chịu được ư?

“Ta không sao, chỉ có một chút vấn đề nhỏ mà thôi. Đại khái là tối qua uống quá nhiều, chơi hơi lâu, ngủ không đủ, mới gây ra như vậy. Trở về ngủ một giấc sẽ tốt lại thôi!” Diệp Phong ngáp một cái rồi mỉm cười nói, đưa tay cho Tiểu Thuận Tử đỡ hắt, phản hồi đại trưởng mà Da Luật Minh Cơ đã an bài cho hắn!

“Ha ha ha, Da Luật huynh, xem ra cô nương của Đông Du các người có kỹ thuật không tệ a. Không tưởng lại có thể khiến tiểu tử háo sắc có thực lực không rõ này mệt mỏi như vậy!” Tây Sa đế vương Đạt Lợi Long, khi Diệp Phong đã rời đi, liền ha ha cười to.

Năm vị đế vương còn lại nghĩ đến buổi yến tiệc tối hôm qua, cái hình ảnh Diệp Phong háo sắc ôm ấp đám mỹ nhân Đông Du, tất cả đều không nhịn được mỉm cười.

“Thiếu gia, có việc gì vậy? Người thật không thoải mái ư?” Vừa tiến vào trong trướng, vong linh vụ sư Ba Nhĩ hiểu rất rõ thiếu gia, lập tức tò mò hỏi.

“Ân, đám hỗn đản giang hồ ở Thần Châu lại tổ chức đại hội võ lâm nữa. Dám ở bên cạnh lão tử lập ra cái loại minh chủ thống nhất võ lâm gì đó. Đẹp cái mộng lớn của mẹ hắn đi!” Diệp Phong vừa nói vừa mắng, rồi ra lệnh cho Ba Nhĩ ở lại trong trướng không cho phép ai vào, còn mình thì thả ra Truyện Tổng Trận, dẫn Tiểu Thuận Tử về Thần Châu để đồ.

“Hoàng thượng, chàng chuẩn bị đối phó ra sao với đám người giang hồ muốn tuyền minh chủ này?” Trong Hành cung, Liễu Nhược Yên nhìn lưu manh hoàng đế mà tò mò hỏi.

“Đơn giản! Thu phục, giải tán, giết chết!” Diệp Phong trả lời đơn giản rõ ràng, phân phó Tiểu Thuận Tử truyền lệnh cho Hoàng vệ quân và Long Ứng, bạch điều, Liệt Diễm, đại địa, lôi đình, hỏa thương, hỏa pháo bảy đại binh đoàn của Tư Lược đoàn, toàn bộ tập hợp, thông qua Truyện Tổng Trận chạy tới núi Thương Long!

Trên núi Thương Long lúc này, Cửu U tà giáo, Diệt Thế ma cung, Thiên Cơ cung cầm đầu ba đạo quần hùng, tập trung lại một lần nữa, để tổ chức đại hội võ lâm. Mục đích thứ nhất là tuyền minh chủ, thứ hai là tìm ra Vô Danh sát thủ, để báo thù cho sỉ nhục của lần trước!

“Sở cung chủ, ngài cho rằng Vô Danh sát thủ lần này còn có thể quay lại nữa chăng?” Lưu Vũ Phỉ trong bộ y phục mê người, nhìn những người mới đang tỵ thí trong sân, quay đầu hỏi Thiên Cơ lão nhân Sở Thần Phong cách bên phải không xa.

“Cái này, thật là một ẩn số. Lão phu sao có thể biết được đây?” Thiên Cơ lão nhân mỉm cười đáp lại. Mộ Dung Vô Cực nói tiếp: “Lần trước để hấn chạy thoát. Lần này chúng ta không thể lại để hấn thoát được. Nếu không chúng ta cũng không cần lẩn lộn trên giang hồ nữa!”

“Mộ Dung cung chủ quá cố chấp vậy!” Thiên Cơ lão nhân lắc đầu cảm khác, hai mắt rời khỏi Mộ Dung Vô Cực và Lưu Vũ Phỉ, chăm chú nhìn người mới luận võ ở trong sân.

“Hống!!... Hống!!...”

Đám người trong giang hồ xem luận võ trông rất chăm chú, thì một trận tiếng long ngâm đột nhiên vang lên làm rung động cả trời đất. Diệp Phong chân đứng trên song đầu Thánh Ma, cùng với Băng Sương long kỵ sĩ Lạp Phỉ Nhĩ, bạch điều xạ thủ Kiệt Nã Tư, dẫn đầu long ưng kỵ sĩ và bạch điều xạ thủ của Tư Lược đoàn, rất nhanh đã xuất hiện. giống như một mảng mây đen lớn, vây quanh trên bầu trời đám quần hùng Thần Châu!

“Cái này? Đây là quái vật gì đây? Long đầu ưng thân (đầu rồng, mình chim ưng)? Lại còn có một con hai đầu ư? Sao lại có nhiều người ngồi trên đám quái vật đó?” Quần hùng Thần Châu ở phía dưới, lần đầu nhìn thấy cự long hai đầu và long ưng, bạch điều của Tây phương, căn bản không biết gì.

Ở đây trong đám quần hùng, chỉ có ma cung từ tham dự vào cuộc tạo phản ở đế đô, các cao thủ của tà giáo và Thiên Cơ cung, nhìn thấy Diệp Phong thì biết rằng hoàng đế đã tới. Còn sự cường hãn đám long ung kỵ sĩ và bạch điều xạ thủ trên bên trời, cũng chỉ có Lưu Vũ Phi và mấy người thủ lĩnh của tà giáo là biết rõ.

Diệp Phong đứng ở trên lưng rồng, phía sau là đám thủ hạ, nhìn Sở Thần Phong, nhíu mày nói: “Sở cung chủ, Thiên Cơ cung các người luôn được cho là nhân sĩ chánh phái, chẳng lẽ không biết rằng triều đình không cho phép người giang hồ lập bè kết đảng, tổ chức cái loại đề cử mình chủ ư?”

“Cái này...” Sở Thần Phong bị hoàng đế hỏi, không biết nên trả lời như thế nào. Triều đình Thần Châu quả thật có điều lệ này, nhưng từ lúc sáng lập đến giờ, không có mấy ai trong giang hồ tuân thủ cả. Và lại người của triều đình cũng không truy cứu, càng ngày, cơ hồ tất cả giang hồ nhân sĩ đều bỏ qua loại điều lệ này!

“Uy, tiểu tử ngươi, con mẹ nó, là ai. Dẫn đám quái vật và người đến đại hội võ lâm của chúng ta là muốn gì?!” Đại nhân vật biết rõ thân phận của Diệp Phong, không lên tiếng, nhưng tiểu nhân vật tính tình nóng nảy, lại không biết trời cao đất rộng mà mở miệng mắng chửi.

“To gan, đám lỗ mãng các người chẳng biết chết sống. Dám mắng thiên tử Thần Châu. Lên, bao vây bọn chúng cho tay. Một tên đều không được thoát!” Tiếng mắng chửi từ trong sân phát ra không ngừng, viên chỉ huy đám binh tướng vây quanh bên ngoài, Cơ Thanh Phong, nghe thấy, nổi giận đùng đùng, suất lĩnh Hoàng vệ quân mau chóng phóng tới bên ngoài đám đông, phần nộ hét to. Tên gia hỏa này có độ trung thành rất cao đối với hoàng thất của Thần Châu, hoàn toàn có thể dụng từ ‘ngu trung’ để hình dung!

Liệt Diễm kỵ sĩ, đại địa kỵ sĩ, lôi đình đao khách, hỏa thương xạ thủ, hỏa pháo xạ thủ cũng lần lượt dưới sự dẫn đầu của đoàn trưởng, theo sau Hoàng vệ quân. Vũ khí, hỏa khí đều nhất nhất nhắm chuẩn vào đám quần hùng Thần Châu!

“Hắn, hắn là hoàng thượng?!”

Quần hùng bị bao vây trùng trùng điệp điệp, nghe tiếng quát của Cơ Thanh Phong, quan sát cục diện hiện tại, đều ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Phong, lộ ra thần sắc khiếp sợ. Chúng không thể tưởng tượng được rằng, hoàng thượng lại đến đại hội võ lâm của bọn chúng!

“Bọn người giang hồ các người quả thực chẳng biết sống chết. Đã thấy hoàng thượng còn không mau quỳ xuống!” Cơ Thanh Phong mắt thấy quần hùng không có thi lễ với hoàng thượng, trong lòng càng thêm phần nộ, rút bội kiếm bên hông ra, chỉ vào quần hùng rồi lại quát to.

Quỳ gối trước hoàng thượng, là việc rất bình thường tại Thần Châu đế quốc, căn bản không phải là mất mặt mũi gì. Quần hùng ở đây nghe Cơ Thanh Phong quát, đa số lập tức quỳ xuống, chỉ còn số ít nhìn đám binh tướng xung quanh, rồi cũng quỳ xuống trong thế gượng ép. Cả ba vị thủ lĩnh của bao đạo Thiên Cơ lão nhân, Mộ Dung Vô Cực, Lưu Vũ Phi cũng không ngoại lệ.

“Mộ Dung Vô Cực, mạng của ngươi thật lớn a. Bị trẫm đánh trọng thương lại còn chưa chết, cũng tiếp tục tham gia cái đại hội võ lâm này. Xem ra ngươi thật không dễ trẫm trong mắt!” Diệp Phong nhìn Mộ Dung Vô Cực đang quỳ nhưng không phải là tình nguyện, mở miệng cười nhàn nhạt.

“Hừ, lúc trước ngươi hôn dung vô năng, khiến cho dân chúng của Thần Châu chịu khổ. Mỗi người đều muốn phản. Nếu luận về đại tội trong thiên hạ, Chu Ngọc Long ngươi cũng có thể xem như là tàn bạo!” Mộ Dung Vô Cực ý mình có tài, nên cả gan, thấy hoàng đế nhắc tới món nợ cũ, trong lòng biết hôm nay sợ rằng không dễ dàng thoát được, lúc này không hề khách khí, đứng dậy nhìn hoàng đế mà cười lạnh.

“Ha ha ha, có chuẩn bị. Mộ Dung Vô Cực, ngươi thật sự có chuẩn bị!” Diệp Phong cúi đầu nhìn Mộ Dung Vô Cực lớn tiếng cười lạnh, quan sát đám quần hùng còn lại, chánh sắc nói: “Hôm nay, trẫm trên còn có quốc vụ phải xử lý, không có thời gian rảnh lãng phí ở đây. Đại hội võ lâm của các ngươi là vi phạm pháp luật. Từ nay về sau, nếu còn có người tham dự loại đại hội như vậy, theo lựa tru di cửu tộc. Có ai không phục, cứ thử xem công phu các ngươi lợi hại, hay là đại quân của trẫm mạnh mẽ!!”

“Hôn quân, ngươi rõ ràng là sợ chúng ta đề cử võ lâm minh chủ, đoạt ngôi hoàng đế của ngươi. Ngươi muốn chúng ta không tổ chức đại hội, lão tử là người thứ nhất không phục. Xem thương!” Trung tâm hội trường, một đại hán ngông cuồng ở phía dưới Diệp Phong, phần nổi rống lên. Tay phải nắm chặt trường thương, mang theo kinh phong và sự tự tin, đánh thẳng lên đầu Diệp Phong.

“Chẳng biết sống chết!” Diệp Phong khinh thường hừ lạnh, tay phóng ra chín đạo long khí màu tím, đánh nát trường thương, làm nổ toanh tên đại hán. Tiếp đó hắn tròng mắt quần hùng phía dưới, đôi mắt đầy khí phách lần sát khí, phần nộ quát: “Còn ai không, mau đứng ra!”

Đại hán vừa mới bị giết, là một cao thủ nhất lưu nổi danh trong giang hồ, tuyệt đối vớ thể liệt vào trong trăm người mạnh. Hoàng đế chỉ nhẹ nhàng hóa giải công kích, giết chết tên đại hán, lập tức khiến quần hùng khiếp sợ. Đối mặt với hoàng đế cường hãn như thế và thiêu quân vạn mã, quần hùng ở đây mặc dù không ít người trong lòng không phục, nhưng cũng không dám coi thường vọng động!

“Tốt, thật tốt. Nếu không có ai phản đối, vậy từ hôm nay, trẫm sẽ đưa ra mấy luật lệ cho người giang hồ các ngươi. Mộ Dung Vô Cực, thấy ngươi rất có can đảm, trẫm hôm nay tạm thời không giết ngươi!” Diệp Phong thấy quần hùng không có lên tiếng phản kháng, rồi đưa ánh mắt ra hiệu cho Cơ Thanh Phong ở phía dưới, cười rống bay về hướng Truyền Tống Trận ở bên kia. Đồng thời, một cái kế hoạch nham hiểm đối phó với giang hồ nhân sĩ, đã có sẵn trong đầu của hắn.

Chương 234 : Như ý bình thai , thập tứ đế long

HNTD

Cơ Thanh Phong thấy hoàng thượng đưa mắt ra hiệu cho hắn, trong lòng hiểu ý, xua tan toàn bộ giang hồ nhân sĩ bên hồ, lại phái số lớn binh tướng bám theo giám sát, không để những người này đi rồi lại đến, sau đó vội vã đi về phía hoàng thượng bẩm báo!

Xây dựng lại hoàng cung cần nhiều nhân lực, vật lực và thời gian, hiện tại nơi gặp tai họa ở Thần Châu rất nhiều. Diệp Phong nghe đề nghị của Liễu Nhược Yên, trong lúc phát chẩn cho tai dân, không có phô trương lãng phí để nhanh chóng xây dựng hoàng cung. Bởi vậy hoàng cung trước mắt sẽ chưa hoàn công, Diệp Phong và chư nữ đều nghỉ đêm tại Tây hải.

“Con bà nó, tên tiểu hồn đản Lôi Ân, thật là hay đùa, lại có thể dùng loại Truyện Tống Trận này điều binh khiển tướng!”

Đêm xuống, lão thần tiên khinh người Chu Trường Minh theo Cơ Thanh Phong quay về đế đô, một đường đi theo Cơ Thanh Phong đi vào căn phòng nhỏ có Truyện Tống Trận thông đến Tây hải hoàng cung, sau khi chính mắt nhìn Cơ Thanh Phong tiến vào, lắc đầu than một tiếng, rồi cũng cất bước đi vào.

Lưu manh hoàng đế đang cùng chư nữ dùng cơm chiều, nghe Tiểu Thuận Tử nói Cơ Thanh Phong đến báo, nghĩ đến quy củ hắn đặt ra cho người giang hồ, cười gian không ngớt, trực tiếp đi đến thư phòng gặp Cơ Thanh Phong.

“Tham kiến hoàng thượng, thần đã xua tan toàn bộ giang hồ thảo mãng trong Thương Long sơn, và phái người giám sát bọn chúng rồi đi!” Sau khi Diệp Phong ngồi xuống, Cơ Thanh Phong lập tức quỳ xuống bẩm báo.

“Ừ, khanh làm rất tốt!” Diệp Phong gật đầu tán thưởng, mỉm cười nói: “Trẫm vừa nghĩ đến một vài kế hoạch, khanh dẫn người theo đó mà làm ...”

“Hoàng thượng thánh minh, vi thần nguyện đem toàn lực làm tốt chuyện này!!” Cơ Thanh Phong nghe kế hoạch của hoàng thượng, cảm giác rất là mới lạ, vội khầu đầu nhận lệnh.

“Cơ ái khanh, Cơ thị các khanh đều là đời sau xuất nhân tài, chức vụ nguyên soái cũng từng giao vào gia tộc khanh. Hôm nay ta lại cho Cơ thị các người huy hoàng như ngày xưa!” Diệp Phong nghiêm chỉnh nói, phát

tay đưa nguyên soái lệnh bằng vàng cho Cơ Thanh Phong. Nói: “Bắt đầu từ hôm nay, khanh chính là tân nhiệm nguyên soái của Thần Châu đế quốc. Phải cố gắng làm tốt trách nhiệm của mình, không để cho tổ tiên khanh mất mặt, khiến trẫm thất vọng!”

“Cơ Thanh Phong tạ chủ long ân, thần nhất định sẽ không phụ kì vọng của hoàng thượng!” Cơ Thanh Phong tiếp nhận Nguyên soái lệnh. Khấu đầu tạ ơn cực kì kích động, có thể vì Cơ thị trọng chấn uy vọng của tướng soái danh môn, chính là giấc mộng cả đời của tiểu tử này.

“Được rồi, Cơ ái khanh, người đi làm việc đi!” Diệp Phong nhẹ giọng nói, sau khi Cơ Thanh Phong rời khỏi, nhìn trên trần của thư phòng, cười lạnh nói: “Cao nhân phương nào đang rình rập trên nóc phòng. Không bằng xuống đây trò chuyện xem sao?”

“Ha ha, tiểu quỷ, công phu của người lại có tiến bộ. Có thể phát hiện lão nhân gia ta tại nóc phòng!” Chu Trường Minh trên nóc nhà, nghe Diệp Phong nói, hóa thành một đạo bạch quang, trong nháy mắt đã xuất hiện đối diện Diệp Phong.

“Ách? Là lão? Làm sao mà thần tiên hiện tại lại thích làm lương thưởng quân tử(quản tử ôm xà nhà) vậy? Hay là muốn hỏi bí mật của ta vậy?”

“Không, không, không, lão nhân gia không có hứng thú với bí mật rắc rối của người. Thiên đế cũng nghe lời khuyên của Phong thần, không tiếp tục trao đổi với người nữa!” Chu Trường Minh lắc đầu nói: “Ta lần này đến, là muốn nhờ người tìm giúp ta một thứ. Đương nhiên, lão nhân gia sẽ không để người hỗ trợ suông, sẽ có thứ tốt cấp cho người!”

“Ách ...? Đây hình như là có ý trao đổi!” Diệp Phong nghe vậy hai con mắt xoay chuyển lảo liên, nhìn Chu Trường Minh nói: “Ta muốn xem trước thứ mà lão sẽ cho ta!”

“Cái gì? Lại có người như người. Loại sự tình này thì người nên hỏi trước ta muốn người làm việc gì chứ?!” Chu Trường Minh bị tên Diệp Phong tham lam thành tính này chọc tức đến mức thổi râu trợn mắt.

Tên gia hỏa Diệp Phong lại làm ra vẻ mặt bất cần. Lấy một điều thuốc rồi nghiêng đầu nói: “Không cho ta xem thứ đó thì mọi việc miễn bàn!”

“Được, được. Trước hết cho người xem thứ đó, con mẹ nó không biết bà nào lợi hại như vậy, có thể sinh ra thứ người như người!” Chu Trường Minh rất bực mình lắm bầm vài tiếng, quay đầu đi ra thư phòng: “Đến đây, thứ ta muốn cho người rất lớn, không thể đặt vừa trong hoàng cung của người!”

“Sao? Hoàng cung của ta chứa không nổi? Lão già của ta, lão cho ta cái thứ to như vậy, sẽ có tác dụng gì?” Diệp Phong nhắc chân chạy theo ra ngoài, tò mò chất vấn.

“Hừ hừ, hãy chờ xem!” Chu Trường Minh trừng mắt nhìn Diệp Phong một cái, hai người một đường đi khỏi thư phòng, đi tới hoa viên ngoài tầm cung, Chu Trường Minh lấy từ Càn khôn đại lý trong người ra một tấm nhỏ bằng kim loại, ném lên không trung, thoáng chốc, vật kim loại bắt đầu biến lớn điên cuồng, nháy mắt thể tích đã có thể che phủ cả hoàng cung, khiến tất cả thị tòng cung nữ trong cung đều khiếp sợ, sinh ra hoảng loạn.

“Trời ạ, lão đầu, lão sẽ không cho ta cái khối đại gia hỏa bằng sắt này chứ?” Diệp Phong không hao ý lạnh lùng nhìn Chu Trường Minh.

“Kháo, tiểu quỷ vô tri, đừng nghĩ rằng khối như ý bình thai này vô tác dụng!” Chu Trường Minh trừng mắt nhìn Diệp Phong, nghiêm chỉnh nói: “Người cứ nghĩ một chút, nếu đem hoàng cung bị phá hỏng tại Đông hải của ngươi, kiến tạo lại trên bề mặt của nó, mỗi ngày ở tại không trung, sẽ là cảm giác gì? Hơn nữa thứ này cũng giống pháp bảo có thể dùng để phi hành đó!”

“A, đề nghị này thật không sai, làm một hoa viên tại không trung có thể phi hành ...” Diệp Phong nghe nói lại có suy nghĩ riêng khê lăm bằm, nhìn Chu Trường Minh nói: “Được rồi, nói cho ta biết lão muốn ta làm việc gì!”

“Rất đơn giản, đến Thần châu long mạch lấy khối lưỡng nghi huyền thạch đến đây cho ta!” Chu Trường Minh mỉm cười nói, trong mắt mang theo thần sắc mười phần tham lam.

“Lưỡng nghi huyền thạch? Chưa nghe nói qua, là thứ gì?” Diệp Phong tò mò hỏi, ngẫm nghĩ lại cười gian: “Lão đầu, Thần châu long mạch ở địa phương nào, lão nếu biết tảng đá tại đó, tại sao không tự mình đến, ngược lại dùng thứ này trao đổi với ta?”

Chu Trường Minh nói: “Thần châu long mạch nằm tại chân của ngọn chủ phong (ngọn núi chính) của Thương Long sơn. Nơi đó có mười bốn con đế long cường hãn bá đạo, ngoài trừ vương giả có tướng đế vương, còn lại bất luận là thần, ma, quỷ, quái, tiến vào đều bị công kích. Lão nhân gia ta thành tiên chưa lâu, không nghĩ đến việc đi trêu chọc mười bốn con rồng biến thái đó!”

“Chết tiệt, thần ma quỷ quái đều không dám đến địa phương đó, lão để ta đi? Nhìn ta giống ngu lắm à? Hơn nữa, lão nhìn ta có tướng đế vương à?!”

Diệp Phong bực bội trừng mắt nhìn Chu Trường Minh khinh bỉ.

“Nói nhảm, người bây giờ chiếm cứ thân thể của Ngọc Long, là vương giả của Thần Châu đế quốc, đương nhiên có tướng đế vương. Mặt dù linh hồn là của một tên tiểu lưu manh bây bạ, bất quá người có Thiên tử kiếm có thể hiệu lệnh cho mười bốn con rồng biến thái, cho nên người đi khẳng định không có vấn đề!” Chu Trường Minh ngoài mặt nghiêm chỉnh trả lời, trong lòng lại cười thầm, kì thật Diệp Phong đi có xảy ra chuyện gì không, lão cũng không dám khẳng định, bất quá lưỡng nghi huyền thạch với tu luyện của lão có chỗ tốt vô cùng, cho nên lão nhất định phải có được.

“Thế nào, người không muốn đi? Nếu người không đi thì cũng được, ta đi tìm vương giả của lục quốc còn lại thương lượng. Bất quá ta muốn nhắc nhở người một chút, nếu như bị người trong số bọn họ đuổi đi mười bốn con đế long, thì quốc vận của lục quốc bên ngoài sẽ suy kiệt, trong vòng nửa năm, lúc đó bị người khác tiêu diệt thì đừng trách ta!”

“Ồ, một nước làm sai sáu nước suy vong?” Diệp Phong nghe xong những lời này của Chu Trường Minh, ngẫm nghĩ rồi cười hắc hắc, tiến lên quàng lấy bả vai của Chu Trường Minh, cười bỉ ổi nói: “Lão đầu, nể tình lão và ta đều cùng là loại người bây bạ, chuyện giúp đỡ này làm ta bận rộn rồi, mau dạy ta phương pháp sử dụng như ý bình thai!”

“Ai, ai, đừng nghĩ đến chủ ý quỷ quái để tiếp cận lão nhân gia ta!” Chu Trường Minh hất tay Diệp Phong ra, thu hồi như ý bình thai trên không trung, ném cho Diệp Phong, nói: “Sử dụng rất đơn giản, giống như Càn khôn đại.” Thứ này là như ý bình thai gì chứ, chỉ là phế phẩm trong lúc Chu Trường Minh tu luyện tiên khí, cái thứ này đối với tiên nhân mà nói chính là rác rưởi!

Diệp Phong không biết giá trị của thứ “như ý bình thai” này trong mắt tiên nhân, chỉ biết là thứ đồ chơi này cho hắn vài chỗ tốt, cười hì hì thử dùng càng lúc cảm thấy càng thuận tay, lúc này vỗ vỗ bả vai Chu Trường Minh, nói: “Rất tốt, lão đầu, lão cuối cùng cũng làm một việc có lợi hàng đầu cho hoàng triều Chu thị các người. Yên tâm, vài ngày tới ta sẽ đến long mạch lấy tảng đá lão cần!”

“Hừ, có cái gì để lo chứ, lão nhân gia ta còn không sợ tiểu tử người phản hối. Lão bà của người đến, ta đi trước đây!” Chu Trường Minh nghiêng đầu nói, đột nhiên hóa thành một đạo bạch quang biến mất đột ngột.

“Hê, lão tử này luôn luôn thích biến thành ánh sáng, thể hiện cái gì chứ, lão nghĩ lão rất tiêu sái à?!” Diệp Phong hé miệng lẩm bầm.

“Lôi Ân, xảy ra việc gì, mới rồi là cái gì che phủ hoàng cung?” Tĩnh Hương chur nữ chạy đến hoa viên, nhìn Diệp Phong tò mò hỏi.

“Hắc hắc, các nàng nhìn xem sẽ biết, trẫm vừa mới có được một bảo bối!” Diệp Phong cười hắc hắc nói, phát tay ném như ý bình thai lên không trung, khiến nó biến đèn mức lớn nhất, ước chừng gấp đôi diện tích hoàng cung.

“Oa, một khối sắt thật lớn a, đem thứ này đến chiến trường đập địch nhân, khẳng định rất có lực sát thương!” U Nguyệt Nhi kinh ngạc nhìn bình thai cười nói.

“Ân, đúng vậy, đề nghị này của Nguyệt Nhi rất hay nha!” Chur nữ còn lại đều đồng ý lời nói của U Nguyệt Nhi.

“Ách ...? Sao ta lại không nghĩ tới chứ? Cứ vậy mà tính, tác dụng của cái thứ này thật không nhỏ a!” Diệp Phong cũng là nghe thế ngạc nhiên, bất quá tên gia hỏa này nhìn chur nữ, lập tức cười nói: “Vậy các nàng muốn thứ này dùng trên chiến trường hay là chỉ dùng để kiến tạo một tòa hoàng cung có thể tùy ý phi hành tại Đông hải vậy?”

“Hoàng cung có thể tùy ý phi hành tại Đông hải? Nếu có thứ này, chẳng phải chúng ta có thể dừng lại du ngoạn tại bất cứ nơi đâu tại Đông hải, hưởng thụ cuộc sống tốt nhất ...” Chur nữ nghe xong Diệp Phong nói, đều nhìn nhau, tất cả đều lộ ra thần sắc kinh hỉ.

“Chúng ta muốn xây phi hành hoàng cung!” Chur nữ cùng lên tiếng đáp lại Diệp Phong

“Ách, gần đây ta đang chuẩn bị đánh trận, thứ đồ chơi này có thể đưa đi sử dụng, hay là không xây phi hành hoàng cung nữa!” Diệp Phong cố ý đùa giỡn.

“Chàng đi chết mặc chàng, đem thứ này giao cho chúng thiếp!” Liên Na không đồng ý đánh cho Diệp Phong một quyền, nắm lấy áo hăn uy hiếp như muốn đòi lấy như ý bình thai, chur nữ còn lại vì hoàng cung di động cũng đều tiến lên uy hiếp, chỉ còn Lộ Lộ đứng tại chỗ mỉm cười nhìn thiếu gia bị chúng nữ quần ấu.

Chương 235 : Biến thái quân đội

HNTD

Sáng sớm, phía trước trận của đại quân Bát Dát tộc tại Khoa Nhĩ Thiết thảo nguyên, lục quân đại tướng Tùng Đảo Nhất Lang thân mặc chiến bào của Đại Quy Bồn đế quốc, cưỡi trên một con ban lan mãnh hổ, nhìn Đông Du đế quốc hoàng đế Da Luật Minh Cơ, cao giọng quát: “Da Luật bệ hạ, độc trùng của Đại Quy Bồn đế quốc cường đại thế nào, người đã kiến thức qua, tin rằng người không phải là một quân vương vô tri, mau bỏ qua thứ chiến đấu vô vị này, buông khí giới đầu hàng đi, Tùng Đảo Nhất Lang ta cam đoan, chỉ cần người hiệp trợ Đại Quy Bồn đế quốc, thành tựu tương lai của người so với hiện tại sẽ càng cao hơn!”

“Ha ha ha, Tùng Đảo Nhất Lang, một lục quân đại tướng của một Quy đảo tiểu quốc nho nhỏ, thế mà lại dám xuất khẩu cuồng ngôn bắt trẫm đầu hàng. Không cần phải si tâm vọng tưởng nữa, ra tay sẽ biết cao thấp ngay!”

Đông Du ký binh trận tiền, Đông Du hoàng đế Gia Luật Minh Cơ cầm thương mặc giáp, nhìn Tùng Đảo Nhất Lang khinh thường cười lạnh. Đã vài ngày y dựa vào biện pháp của Diệp Phong để ngăn cản quân đội Bát Dát tộc, quả thật đã vãn hồi không ít bại thế, nhưng độc trùng của Bát Dát tộc giống như dùng không hết, diệt một đám, chúng lại cho ra hai đám, thật sự khiến Da Luật Minh Cơ đau đầu!

“Da Luật bệ hạ, người nhanh như thế thật không thông minh, nghĩ lại binh lính của người đi, bọn họ đều có người nhà, chẳng lẽ người muốn làm thê tử của họ mất đi trượng phu, phụ mẫu mất đi nhi tử sao?” Tùng Đảo Nhất Lang rất kiên nhẫn tiếp tục khuyên bảo.

“Ta khinh, người con mẹ nó thứ rác rưởi Quy đảo, bớt phóng rắm chó một chút. Đông Du chúng ta không có chiến sĩ sợ chết. Hoàng thượng, hạ lệnh tiến công đi!!” Tiếng khuyên bảo của Tùng Đảo Nhất Lang vừa dứt, Da Luật Minh Cơ chưa kịp lên tiếng, Đông Du ký binh phía sau y đều mặc kệ, đồng loạt lên tiếng chửi mắng Tùng Đảo Nhất Lang.

Da Luật Minh Cơ đối với biểu hiện không sợ sinh tử của tướng sĩ nước mình, cảm giác cao hứng phi thường, không đáp lại thỉnh cầu của bọn tướng sĩ, cũng không để ý đến lời khuyên của Tùng Đảo Nhất Lang. Vị hoàng đế bệ hạ này, xoay người giục ngựa chạy tới trong trận doanh, xuống ngựa đối

mặt với sáu vị đế vương khác đang âm thầm quan sát chiến địa, nói: “Chư vị, tình thế hôm nay, các vị đều thấy được. Không phải Đông Du kỵ binh của ta sợ chết, thật sự là độc trùng của địch quân quá lợi hại, hơn nữa số lượng quá nhiều. Tin rằng nếu quân Đông Du của ta bại, chư vị đối mặt với loại Quy giả không sợ chết cùng độc trùng của chúng, cũng sẽ rất đau đầu đó?”

Da Luật Minh Cơ là trong lời có ý, y đang âm thầm nhắc nhở Diệp Phong và sáu vị đế vương mau chóng phái binh đến tăng viện giáp công, không nên cố ý chậm trễ tốc độ chi viện, nếu không Đông Du binh bại, bọn họ cũng không có hậu quả tốt!

Nam Man Mạnh Đạt, Tây Sa Đạt Lợi Long, Bách Cổ Đoạn Hoàn, Bắc Du Hô Duyên Hạo Nhật, Biên Hoang Mã Vô Cực, nghe Da Luật Minh Cơ nói xong đều thấy yết hầu chạy lên xuống, lên tiếng nói: “Da Luật huynh đừng gấp, chúng ta lập tức phái người đến thúc giục, nhất định khiến bộ đội đến trợ giúp nhanh nhất có thể!”

‘Cáp, xem bọn người kia câu tâm đầu giác, trong lòng muốn để cho Đông Du bị hại sau đó lại chiếm tiện nghi, màn biểu diễn này thật thú vị! Diễn kịch đến đây cũng nên dừng, tiếp tục sẽ bất lợi cho đại cục!’ Diệp Phong nhìn năm vị đế vương trong lòng cười thầm. Quay về Da Luật Minh Cơ nói: “Da Luật huynh không cần lo lắng, kì thật bộ đội của huynh để chúng ta, đã bí mật trong đêm qua đi đến phía sau địch quân, bây giờ chỉ cần người hạ lệnh cho Đông Du kỵ binh xung kích, đại quân của Thần Châu đế quốc chúng ta, nhất định có thể phối hợp với người trước sau giáp công. Một lần đánh bại bọn rác rưởi hải ngoại này!”

“Ồ? Đại quân của Chu huynh đệ đã đến phía sau địch quân? Nhanh như vậy sao? Chu huynh đệ sẽ không nói giỡn chứ?” Da Luật Minh Cơ cùng năm vị quân vương còn lại nghe vậy đều kinh ngạc nhìn Diệp Phong. Sáu người bọn họ đều âm thầm bố trí không ít mật thám tại đây, không lý do gì mà Thần Châu đế quốc điều động địa quân đến phía sau mà họ lại không biết. Phải biết rằng, loại sự tình này cho dù không có mật thám, cũng đã là rất khó giấu diếm.

“Sáu vị không cần nghi ngờ, Da Luật chỉ cần hạ lệnh tiến công. Ta cam đoan sẽ có địa quân xuất hiện phối hợp!” Diệp Phong nói tự tin, cơ hồ vỗ ngực cam đoan.

Da Luật Minh Cơ thấy tình huống này cảm giác càng thêm nghi hoặc, nhưng bây giờ cho dù không có viện binh phối hợp giáp công thì trận này y vẫn nhất định phải đánh như thế, vì vậy chỉ đành trả lời khách khí, tiến đến kị binh trận tiền, cao giọng ra lệnh cho Đông Du kị binh, triển khai ba đường trái phải giữa xung kích vào địch quân.

“Hoàng đế ngu xuẩn vô tri, hể lại vẫn chấp mê bất ngộ, Vu Thần vĩ đại sẽ trừng phạt các ngươi!” Tùng Đào Nhất Lang mắt thấy địch quân lại triển khai xung kích, miệng hung hăng nói một câu phát tay ra lệnh Quy giả đại quân, mang theo độc trùng, toàn quân nghênh địch.

Đông Du kị binh trước giờ tốc độ và lực xung kích rất nổi tiếng, trước kia đối chiến cùng các nước, cho dù gặp phải binh chủng tương khắc, cũng sẽ không gặp thiệt hại quá lớn, đang tiếc hôm nay gặp phải quy giả cầm võ sĩ đao cùng phi tiêu, độc trùng, lại có vẻ thua sút mười phần, hai uân chạm mặt, Đông Du kị binh bắt đầu thiệt hại!

“Ai ..” Da Luật Minh Cơ dừng ngựa tại trận tiền, nhìn hình huống kị binh của phía mình, tự vị trong lòng mười phần khó chịu, quay đầu nhìn Diệp Phong, cất tiếng thở dài.

Song, ngay lúc này, Diệp Phong nở một nụ cười tự tin với y, trong giây lát, một loạt tiếng nổ vang lên, thì thấy trên không phía sau hậu phương Bát Dát tộc, đột nhiên bay tới vô số đạn pháo màu đen, giống như mưa rơi xuống nổ giữa đám quân của chúng, khiến những Quy giả này bị nổ đến kinh hoàng thất thố, kêu la thảm thiết!

“Hỏa pháo thật là lợi hại, lần trước hẳn nhờ vào thứ này cùng bộ đội ở hải ngoại, đã vẫn hồi nguy cơ. Phải tìm biện pháp mang loại hỏa pháo này về nước nghiên cứu, tìm kế sách ứng phó!” Nam Man đế vương Mạnh Đạt, cùng cùng với năm vị đế vương có quân đội từng bị tổn hại bởi hỏa pháo, thấy pháo đạn màu đen xuất hiện vừa bất ngờ khi quân đội Thần Châu đế quốc thật sự đã đến hậu phương của địch nhân, ngoài ra còn lo lắng chính mình sau này sẽ ứng phó thế nào với loại hỏa pháo uy lực cường hãn này của Thần Châu đế quốc!

“Giết!!!”

Sáu vị đế vương đang kinh hãi, phía sau Bát dật tộc, Băng sương long kị sĩ Lạp Phi Nhĩ cùng bại hoại tinh linh Kiệt Nã Tư, dẫn theo Long ưng kị sĩ đoàn và Bạch điêu kị sĩ đoàn, từ trên không bất ngờ đánh úp Bát dật tộc.

Cùng lúc đó, Ai Đức cùng tướng lĩnh Tư lược đoàn, cũng dẫn đầu các lộ địa quân của Thần Châu, triển khai tập kích địch quân!

“Tướng quân, quân ta phía sau bị địch quân không rõ lai lịch tấn công bất ngờ!” Truyền lệnh binh gấp gấp tránh né oanh tạc của hỏa pháo, chạy đến bên cạnh Tùng Đảo Nhất Lang, thở hào hển bầm báo!

Trong lúc này, không cần bầm báo Tùng Đảo Nhất Lang cũng biết sau lưng mình bị tập kích, “Hỗn đần, không nghĩ đến bọn người Thần Châu này cũng thật sự âm hiểm, lại có thể vô thanh vô tức đều khiển đại quân đến phía sau quân ta!”

“Tướng quân, tình huống nguy cấp, chúng ta bây giờ nên làm gì?” Quy giả tướng lĩnh vừa mới dâng cao sĩ khí, bây giờ bị oanh tạc và giáp công đều náo loạn khẩn trương không ngớt.

“Lần này chúng ta nhận được tử mệnh lệnh phải hạ được Đông Du đế quốc, bây giờ đường lui dẫu bị ngăn chặn, chúng ta chỉ có thể xuất ra một chiêu tối hậu, giết chết Đông Du hoàng đế, để báo ân điển của Thiên Quy bệ hạ, cùng quyền uyển của Vu thần đại nhân!!” Tùng Đảo Nhất Lang rút ra võ sĩ đao bên hông vung lên cao quát lớn.

“Thề báo đáp Thiên Quy bệ hạ cùng Vu Thần đại nhân!” tất cả Quy giả tướng lĩnh đều rút đao trả lời.

“Kì quái, bọn quan quân Bát Dát tộc làm cái gì mà ồn ào thế?” Bắc Du đế vương Hô Duyên Hạo Nhật, nhìn hành động của tướng lĩnh Bát Dát tộc, nhìn không được nghi hoặc lầm nhảm. Năm vị đế vương còn lại cũng đều óc mờ mịt.

“Chờ một lát xem hành động tiếp theo của chúng thì sẽ biết!” Diệp Phong cũng rất tò mò, rất hứng thú nhìn trò chơi của tướng lĩnh Bát Dát tộc khẽ mỉm cười.

Lời Diệp Phong vừa dứt, sáu vị quân vương còn lại chưa lên tiếng, đã thấy Tùng Đảo Nhất Lang dẫn đầu tướng lĩnh Bát Dát tộc, đột nhiên mở miệng hét lớn, niệm liên tiếp một tràng chú ngữ, thoáng chốc, tất cả độc trùng quanh bọn chúng, đều giống như nổi điên liên tiếp tự bạo, đem toàn bộ độc khí phát tán ra!

“Không xong, mau, mau lui, lũ tạp chủng này toàn là lũ điên!” Khải Đặc và Ai Đức dẫn quân chạy phía trước tiên, thấy hành vi tự sát của đối phương, khiến cho độc khí lan tràn, trong lòng kinh hãi, vội vàng ra lệnh bộ hạ toàn lực lui về phía sau!

Đông Du kị binh, Thần Châu đại quân, cùng với bọn người Lạp Phi Nhĩ trên không trung, thấy thế cũng đều kinh sợ tránh né. Không thể tưởng tượng đối phương lại dùng loại chiêu thức này.

“Trời ơi, đây là loại bộ đội gì? Có thể thấy tình thế không ổn thì dùng đầu pháp tự sát? Có tệ hơn thì bọn chúng vẫn có thể rút lui một nửa binh lực, bây giờ không có tướng lĩnh, quy giả còn lại không phải để mặc cho chúng ta tùy ý chém giết sao?” Bách Cổ đế vương Đoạn Hoành, nhìn độc khí trên chiến trường, cực kì khó hiểu lắc đầu cảm khái.

“Không đúng, bọn quy giả của Bát dật tộc sao lại không tránh độc khí, ngược lại còn lao vào bên trong? Bọn chúng đều điên rồi sao?” Da Luật Minh Cơ chỉ vào đám quy giả Bát Dật tộc đang lao về phía độc khí, nói về khó hiểu.

“Ách ... Đánh trận kiểu này, có ý tứ, thật sự là rất có ý tứ, lão tử muốn nhìn lũ tạp toái này có thể làm ra trò biến thái gì!” Diệp Phong nghiêng đầu nhìn chiến trường, trong lòng cười thầm.

Lúc bộ đội của Đông Du và Thần Châu toàn bộ rút khỏi phạm vi độc khí, cả chiến trường cơ hồ bị độc khí màu đen bao phủ, tất cả quy giả của Bát Dật tộc đều ở bên trong, mọi người ở bên ngoài có thể nghe thấy rõ ràng tiếng kêu rên thê lương của quy giả phát ra từ bên trong.

“Đây là hành động gì, rốt cuộc thì xảy ra chuyện gì?” Sự khó hiểu và mờ mịt lan ra trong tim mọi người bên ngoài, hành động này của đại quân Bát Dật tộc, thật sự vượt xa khỏi suy nghĩ thường tình.

“A a ... Thiên Quy bệ hạ vạn tuế, Vu Thần vĩ đại vô địch!” Một trận tiếng kêu gào cổ quái rì rào vang lên, trung ương chiến trường đột nhiên xuất hiện hấp lực cường đại, liên tục hấp thu toàn bộ độc khí hiện có. Hiện ra trước mặt mọi người ở bên ngoài, tình cảnh khiến bọn họ hết sức chấn động.

“Thiên nộ, đây là yêu thuật gì vậy, đây, đây có còn là bọn người Bát Dật tộc vừa rồi không?”

“Không có khả năng, trên đời sao lại có sự tình thế này, chỉ tốn một chút công phu, vài mươi vạn đại quân tốt đẹp đã biến thành cái thứ này?”

Tiếng nghị luận không thể tin lan truyền trong quân đội của hai bên Đông Du đế quốc và Thần Châu đế quốc. Vô luận là quan chức lớn nhỏ, tất cả mọi người đều bị tình cảnh trước mặt làm cho rung động!

“Nha nha liễu cá phi đích, bọn tạp toái này thật sự còn chiêu này, với loại hình thái này trên chiến trường, binh chủng nào có thể là đối thủ của bọn chúng?” Tình huống trước mặt khiến ngay cả Diệp đại lưu mnah trước nay hồng hách cũng cảm thấy rất là đau đầu

Chương 236 : Vu Ma

HNTD

Cả một vạt cỏ xanh giữa chiến trường trung ương, vốn đã bị đám nhân mã đạp bằng từng cọng cỏ, lại thêm độc khí hoành hành, hoàn toàn tàn úa. Mà phần lớn binh tướng của Bát Dát tộc cũng vì độc khí này mà mất mạng, chỉ còn lại được có vài vạn ác tâm quái vật toàn thân xơ xác đang phát ra độc khí, người không ra người, ma không ra ma!

"Tiêu diệt đám heo Thần Châu này, vì lòng trung thành với Thiên Quy bệ hạ và vu thần đại nhân, giết ..."

Tùng Đảo Nhất Lang áo quần cả người rách nát, chỉ còn lại có một thân chiến bào là có thể chứng minh thân phận, giơ cao võ sĩ đao trong tay hét lên với đám quái vật binh tướng Bát Dát tộc quanh mình, thúc giục đám thủ hạ lúc này cũng như những mảnh hổ hình dạng quỷ dị không giống bất cứ thứ gì, dẫn chúng nhằm hướng Đông Du kỵ binh vội tới, mục tiêu là Đông Du hoàng đế Da Luật Minh Cơ!

"Giết...Giết..." Phần đông binh tướng quái vật, nghe đại tướng hiệu lệnh xong, lập tức vung đao hét lớn, nhằm về phía Đông Du kỵ binh, cơ hồ điên cuồng triển khai đợt tấn công quỷ dị!

"Chu huynh đệ, đám quái vật này trên người tất cả đều là độc khí, sợ rằng so với độc trùng kia của ta còn lợi hại hơn. Ta xem chỉ có hỏa pháo của người mới có khả năng đối phó bọn họ!" Da Luật Minh Cơ mắt thấy đám quái vật bên địch triển khai tấn công, vội vàng quay đầu nói với Diệp Phong, ý tứ rất rõ ràng, là muốn cho hỏa pháo bộ đội của Diệp Phong đối phó đám quái vật này!

"Quan sát độc khí, độc lực của đám quái vật này rất mạnh, sợ rằng phải hơn độc trùng lúc trước mấy chục lần. Đông Du kỵ binh nếu phải đương đầu với đợt tấn công này, tất toàn bộ sẽ bị tiêu diệt. Chu huynh đệ, lần này mọi người chỉ còn biết trông cậy vào người rồi!" Bách Cổ - Đoạn Hoành đế vương cau mày nói giúp cho Da Luật Minh Cơ!

Diệp Phong nghe hai vị hoàng đế nói xong, xem tốc độ xông lên của địch quái, so với trước kia nhanh hơn rất nhiều, thậm chí còn vượt qua bố cục của Đông Du kỵ binh. Hai mắt đảo qua, thoáng chút tà ý cười ha ha nói với Da Luật Minh Cơ: "Hai vị yên tâm, mọi người là minh hữu. Ngọc Long tự

nhiên sẽ không để tặc tử biến thái này làm cản. Da Luật huynh, mau ra lệnh cho kỵ binh của huynh lui về phía sau, để cho hỏa pháo bộ đội của ta đến đối phó bọn họ!"

Da Luật Minh Cơ chỉ sợ Diệp Phong không chịu hỗ trợ, bây giờ vừa nghe Diệp Phong nói thế, tự nhiên không có chút suy nghĩ khách khí trong đầu, vội hô to lệnh cho toàn quân lui lại. Năm vị đế vương còn lại cũng theo Đông Du kỵ binh bãi giá lui về phía sau. Chỉ có Diệp Phong là quay lại chỉ huy hỏa pháo bộ đội, tổ hợp thành một vòng tròn, không có theo chân bọn họ thoát lui!

"Mẹ nó, đám tạp chủng Bát Dát tộc đang làm cái quái gì vậy, làm sao mà vừa hút độc khí không lâu đã biến thành hình dạng hùng hổ như vậy. Uy. Ai Đức, ngươi có thể hiểu được chút nào không?" Bại hoại kỵ sĩ Khải Đặc thống lĩnh Liệt Diễm kỵ sĩ đoàn lui ra phía sau cánh phải của chiến trường, nhìn địch quái xông về phía Đông Du kỵ binh chém giết, trong lòng cố kìm độc khí trên người địch quái, vô cùng buồn bực ca cẩm với Ai Đức!

"Nói nhảm. Từ nhỏ đến lớn, ngươi đã từng thấy có lúc nào những vấn đề ngươi không hiểu mà ta hiểu được hay không?" Ai Đức mồm như bốc khói, trợn trắng mắt tức giận nhìn Khải Đặc.

"Ân...? Hình như là chưa, ta thông minh như vậy còn không hiểu, loại xuân trư như ngươi làm sao mà hiểu được!" Khải Đặc tỉnh ngộ gật đầu cười mỉa. Con giận của Ai Đức bốc lên đến đỉnh đầu, xem bộ gã xúc động đến sắp xông tới, bất quá lúc này thanh âm của Diệp Phong vang lên bên tai bọn họ:

"Mẹ nó, hai thằng chó các ngươi, đây là chỗ nào mà còn lời qua tiếng lại. Tất cả câm miệng lại hết cho lão tử!"

Lời dứt người đến, thân ảnh Diệp Phong đã như quỷ xuất hiện trước mặt hai người, trợn mắt nhìn bọn họ. Hắn ngẩng đầu nhìn Lạp Phi Nhĩ và Kiệt Nã Tư trên trời nói: "Dẫn bộ đội của các ngươi, từ trên trời oanh kích xuống, , chú ý không cần phải giết đám quái vật này nhanh quá!"

"Rõ!" Lạp Phi Nhĩ hòa Kiệt Nã Tư lúc đầu mới nghe liền sửng sốt, sau đó lập tức hiểu được lưu manh hoàng đế chính là muốn cho Đông Du bị tổn thất nặng nề, liền lập tức lĩnh mệnh dẫn người bay về phía địch quái.

"Lôi Ân, lúc này là cơ hội rất tốt để diệt trừ sáu vị hoàng đế còn lại, không bằng chúng ta nhân thời cơ thuận lợi này, tiện tay tiêu diệt đám bọn

họ được không?" Phi Phi thống lĩnh hỏa thương xạ thủ đoàn, thân mật kéo tay Diệp Phong, cười nói.

"Không vội, sáu tên đó mà chết đi, đất nước của bọn họ nhất định sẽ đại loạn, đến lúc đó cho dù chúng ta có chiếm được, cũng rất là phiền phức, phải mất thời gian rất là dài mới khôi phục được. Đối phó với sáu tên này, ta đã có diệu kế!" Diệp Phong bình thản trả lời, ra lệnh cho hỏa pháo bộ đội ngấm chính xác địch quái, thông thả mà oanh tạc, cố ý cho địch quái cơ hội đuổi theo Đông Du kỵ binh!

Pháo đạn bắn ra, tiếng nổ rung trời, Nam Man đế vương Mạnh Đạt, cùng với năm hoàng đế còn lại giục ngựa lui lại, rồi quay đầu lại nhìn hỏa lực hùng mạnh của Thần Châu đế quốc, nhíu mày nói: "Chư vị, ta xem sáu nước chúng ta nếu như không muốn diệt vong, sợ rằng lại phải liên minh một lần nữa. Nếu không với dã tâm của Chu Ngọc Long, hẳn tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha chúng ta!"

"Đúng vậy, nếu mọi người chúng ta mà không đồng tâm hiệp lực, sợ rằng sau khi đuổi được Bát Dát tộc đi rồi, sẽ là lúc Chu Ngọc Long hẳn động thủ với chúng ta đó!" Tây Sa Đạt Lợi Long, Bách Cổ Đoạn Hoành, Bắc Du Hô Duyên Hạo Nhật, Biên Hoang Mã Vô Cực, bốn vị hoàng đế đều phụ họa.

Chỉ có Da Luật Minh Cơ nhìn đám Đông Du kỵ binh phía sau không ngừng bị địch quái độc tàn sát, chém giết, vô cùng đau lòng nói: "Chư vị, chuyện sau này hay là để ngày sau hẵng bàn lại. Nếu để hắc biết chuyện chúng ta bây giờ đang tìm cách liên minh chống lại hắc, sợ là tất cả chúng ta hôm nay đều phải chết đó!"

Năm vị hoàng đế còn lại vừa nghe Da Luật nói đều hiểu tên này bây giờ đang lo lắng mất đi sự trợ giúp của Chu Ngọc Long, không dám đắc tội với Chu Ngọc Long, bởi vậy bất đắc dĩ cũng không dám nhiều lời.

Đám tàn quân Đông Du kỵ binh đang rút lui đánh với binh tướng Bát Dát tộc đã bị độc khí cải tạo, thực lực cao thấp thực là quá chênh lệch, lại thêm Diệp Phong cố ý làm tiêu hao Đông Du kỵ binh. Truy kích chém giết như vậy không đến ba thời thần, Đông Du kỵ binh đã bị độc giết hơn phân nửa, mà biến dị binh tướng của Bát Dát tộc, vẫn còn hơn một vạn quân. Bọn họ cho dù bị pháo bắn đứt lìa hai chân, vẫn không thể ngăn cản bọn họ tiếp tục xông lên truy kích Đông Du kỵ binh.

Da Luật Minh Cơ đối mặt loại tình huống này, mặc dù rất lo lắng, nhưng cũng không có biện pháp nào cả. Trận chiến này chấm dứt, Đông Du đế quốc của hắn nhất định trở thành thế lực yếu nhất trong bảy nước ở Thần Châu!

Trận chiến truy đuổi này vẫn tiếp tục cho đến khi Diệp Phong cảm giác được Đông Du kỵ binh đã hoàn toàn tan tác, mới ra chiêu kết thúc. Tư Lược đoàn hỏa pháo bộ đội và không quân bắt đầu điên cuồng oanh tạc địch!

"Lũ heo Thần Châu đáng chết, ta phải biến các ngươi toàn bộ thành những vong hồn dưới gậy của vu thần bệ hạ!!"

Tùng Đảo Nhất Lang thấy quân địch điên cuồng oanh tạc, giận giữ gầm lên một tiếng kinh thiên động địa, bắt đầu lăm nhăm niệm một tràng chú ngữ cổ quái. Trong thoáng chốc, chỉ thấy mây đen che kín bầu trời, nồm nược kéo về, một cỗ khí tức quỷ dị hôi thối, như thủy triều mạnh mẽ dâng lên, thiên hôn địa ám, tình cảnh rất là cổ quái!

"Ách? Chú ngữ này có thể làm thay đổi bầu trời sao? Thủ đoạn không ít a!" Diệp Phong ngẩng đầu nhìn dị biến phía chân trời, lăm nhăm đầy hứng thú!

"Đại Quy Bồn đế quốc lục quân đại tướng, Tùng Đảo Nhất Lang, cung thỉnh vu thần vĩ đại hàng lâm, trừng trị đám heo Thần Châu vô tri này ..."

Tùng Đảo Nhất Lang giơ cao võ sĩ đao, hét lớn một tiếng, chỉ thấy đám khí tanh hôi nhanh chóng tụ lại trên đầu hắn, từ từ tan biến hiện ra mộ kẻ mặc pháp bào màu xám, cầm trong tay khô lâu quyền trượng, tóc xõa tung bay, là một người ở dạng khí nhìn không rõ dung mạo!

"Tham kiến vu thần, tham kiến vu thần..." Ngay khi người trong dạng khí cao như tòa tháp mười tầng xuất hiện, đám binh tướng biến dị của Bát Dát tộc còn sống sót lập tức làm theo Tùng Đảo Nhất Lang, quỳ xuống tham bái. Mọi người ở đây nhìn thấy đều kinh ngạc và tò mò, không nghĩ ra đối phương dùng pháp thuật gì, có thể lấy khí tạo thành người!

"Không ngờ chúng ta phải gặp nhau nhanh như vậy, bá chủ của Đông Tây nhị hải!" Người dạng khí cao cao tại thượng, không thèm nhìn Tùng Đảo Nhất Lang và đám quái vật còn đang quỳ lạy, cũng chẳng lý đến đám người còn lại còn đang sững sờ, cúi đầu nhìn Diệp Phong, lộ ra một nụ cười quỷ dị!

Diệp Phong ngẩng đầu nhìn người bằng khí, nở nụ cười rất thú vị: "Có ý tứ, thật có ý tứ, nếu ta đoán không sai, người chính là Vu Ma ở Nam Hải?"

"Đúng vậy, ta chính là Vu Ma ở Nam Hải, bị tứ phương chư thần xếp vào hàng nhân vật nguy hiểm nhất đứng trên người!!" Vu Ma dạng khí, hưng phấn vung tay hét lớn, nhìn Diệp Phong nói: "Ta phải xung hô với người như thế nào đây? Lôi Ân - Pháp Lôi Nhĩ, hay là Chu Ngọc Long?"

"Chỉ là một cái xung hô mà thôi, người muốn gọi gì cũng được!" Diệp Phong nhẹ nhàng ung dung gật đầu, nhìn về phía vu ma nói: "Đông Hải lợi dụng Bát Dát tộc làm tiên phong. Vậy Tây Hải xúi dục địa tinh và lưỡng tê nhân làm loạn, đều là do người bày trò đúng không?"

"Đúng vậy, đó là còn chưa kể đến những việc nhỏ nhất khác đã bị người xử lí, đều là ván cờ do ta bày ra!" Vu Ma cười trả lời "Lôi Ân, ta rất khâm phục suy nghĩ và thực lực của người, tin rằng nếu người quy thuận ta, không đến năm mươi năm nữa, thực lực ta và người đạt đến một cảnh giới cao hơn. Tất cả mọi giới trong trời đất này, sẽ là thiên hạ của chúng ta. Đến lúc đó thần cũng chỉ là nô bộc cho cho chúng ta. Người không phải rất thích nữ nhân sao? Thử nghĩ tình cảnh khi chúng ta chinh phục thế giới này, tất cả nữ thần đều nằm dưới chân người rên rỉ sẽ như thế nào!!!"

"Ách...? Tất cả nữ thần đều nằm dưới chân ta rên rỉ, không phải rất sáng oai sao? Nghe cũng rất hấp dẫn... đáng để ta suy nghĩ một chút..." Diệp Phong nghe Vu Ma nói xong, trên mặt hiện ra một nụ cười âm dật. Nghe thế mọi người ở đây đều kinh hãi, không ngờ được Vu Ma lại mua chuộc như vậy.

"Lôi Ân, chàng điên rồi, những lời như vậy chàng cũng dám nói..." Phi Phi kéo tay áo Diệp Phong, giọng nhẹ nhàng pha chút tức giận: "Chàng không được đáp ứng quy thuận tên đáng chết này đó!"

"Thế nào Lôi Ân, quy thuận ta đi, chỉ cần người chịu quy thuận ta, tương lai không xa, tất cả nữ nhân của thế giới này, đều là vật cho người đùa giỡn dưới chân a!" Vu ma lại mở miệng nói.

"Ai, thật không biết người làm sao lại có thể trở thành Nam Hải bá chủ. Người thật là vô tri, hay là quá tự tin vậy? Sao lại có thể vọng tưởng lão tử sẽ quy thuận người?" Diệp Phong lắc đầu cảm khái, đột nhiên mở mồm mắng to: "Khốn kiếp, người con mẹ nó là thứ rác rưởi người không ra người, quỷ không giống quỷ, mau đá một bãi rồi soi bản mặt của người vào đó xem thử nhé."

"Nga nga nga ... không hổ là lão Đại, như thế nào có thể đầu hàng cái loại tạp chủng này được, lão Đại vạn tuế!" Khải Đặc và Ai Đức phụ họa

theo tiếng mắng của Diệp Phong, nói cười ầm ĩ.

"Ha ha ha...ha ha ha...hay...rất hay... Lôi Ân, ngươi có gan lắm. Hôm nay ta không có tâm tình đùa với ngươi, ngươi lo mà cẩn thận khổ luyện, chờ đợi thời khắc huy hoàng bốn ma huyết tẩy Thần Châu đi!!" Vu Ma không giận mà cười, cánh tay phải vung lên, mang theo tất cả các chiến sĩ đã hi sinh trên chiến trường, cùng với Tùng Đảo Nhất Lang và linh hồn của đám quái vật đã chết, trong nháy mắt biến mất ngay trước mắt mọi người. Còn lại đám Da Luật Minh Cơ lục đại đế vương đều kinh ngạc, trong đầu không ngừng lập đi lập lại lời Vu Ma nói sẽ huyết tẩy Thần Châu.

Chương 237 : Thái hậu , giáo chủ , hai tỷ muội xinh đẹp

HNTD

Sau trận chiến trên thảo nguyên Khoa Nhĩ Thiết, Đại Quy Bồn đế quốc toàn quân bị tiêu diệt, nguyên khí đại thương, trong thời gian ngắn không có khả năng lại tiến hành xâm lấn. Mạnh Đạt, Đoạn Hoành, Mã Vô Cực, Đạt Lợi Long, Hô Duyên Hạo Nhật, Da Luật Minh Cơ sáu vị đế vương đã từng tận mắt chứng kiến thực lực của Thần Châu đế quốc, ngoài ra còn có Nam Hải Vu Ma quỷ dị hùng mạnh, trong lòng ngồn ngộn trăm mối tơ vò, vô cùng buồn bực. Trận chiến kết thúc cũng không ở lại thêm chút nào, lập tức lên đường trở về nước của mình. Cũng lúc này, gian kế thâm hiểm của Diệp Phong cũng bắt đầu vận hành!

Hơn mười vạn thi thể các binh tướng chết trận ở thảo nguyên Khoa Nhĩ Thiết đều do Diệp Phong đứng ra nhận hết toàn bộ. Ngoài mặt thì nói là muốn đem những người này chôn cất cẩn thận, nhưng người mà hắn phái đến chủ quản xử lý vụ này là vong linh vụ sư Ba Nhĩ. Tên gia hỏa này có ý đồ gì, không cần nói cũng biết!

Cơ Thanh Phong dựa theo chỉ thị của Diệp Phong, đối với Thần Châu giang hồ, đã tiến hành một cuộc cải cách mạnh mẽ thần tốc trước nay chưa từng có. Những bang phái giang hồ bất mãn triều đình, toàn bộ đều bị chìm trong biển máu, còn những tổ chức bang phái giang hồ còn lại, toàn bộ đều phải đến quan phủ địa phương xin chứng thư bảo đảm, kê khai rõ ràng danh sách thành viên, nếu không tuân theo sẽ bị ghép tội mưu phản, diệt cử tộc!

Đến ngay như ba môn phái bá chủ là Hồn Thế tà giáo, Thiên Cơ cung, cùng với Diệt Thế ma cung bá đạo như vậy, dưới sức ép của đế quốc đại quân hùng mạnh, đành cúi đầu đi xin cái thư bảo đảm trước nay chưa từng có...

Không còn cách nào khác, cục diện bọn họ gặp phải hôm nay không giống như những tình tiết sáng khoái trong tiểu thuyết võ hiệp, trong lòng không phục triều đình thì có thể trốn tránh đám quan binh rồi ám sát hoàng đế. Trước hết chưa nói đến hoàng cung phòng thủ nghiêm mật, chỉ nói đến võ công cao cường của đương kim hoàng đế, làm sao bọn chúng có thể ám sát. Bởi vậy, muốn không bị quân đội huyết tẩy, chỉ có thể cúi đầu trước quan lại địa phương!

Đúng như Diệp Phong phỏng đoán, địa tinh và lưỡng tê nhân ở Tây Hải đột nhiên liên minh điều động quân đội, quả thật là do Vu Ma điều khiển. Theo tin của mật thám Tư Lược đoàn trên địa tinh đại lục báo về, địa tinh và lưỡng tê nhân đã lên thuyền ra khơi, mục tiêu là nam bắc đại lục!

Thần Châu đại lục sản vật phong phú, tuyệt đối nhiều hơn Nam Bắc đại lục đến mấy lần. Thợ chế tạo Lạc Tư cùng luyện kim thuật sĩ Mạn Nỗ Ai Nhĩ, trong khoảng thời gian này dẫn theo một lượng lớn ả nhân công tượng, tìm kiếm những mỏ khoáng vật tại các nơi trên Thần Châu, không những đã phát hiện hơn mười mỏ quặng thạch, còn tìm được không ít truyện tổng thủy tinh, làm cho Diệp Phong nghe được cao hứng mãi không thôi.

Hơn nữa, khi hoàng hôn xuống, trên Như Ý bình đài, lưu manh hoàng đế còn hào phóng đãi tiệc ban thưởng cho những ả nhân đi tìm mỏ quặng thạch lần này. Có Như Ý bình đài, lại phối hợp với truyện tổng thủy tinh mới phát hiện, sau đó lưu manh hoàng đế muốn đem đế đô đặt ở địa phương nào cũng không có vấn đề gì. Tùy việc mà có thể cho phép quan viên trong triều phối hợp truyện tổng trận với như ý bình đài đã được chuẩn bị trước. Quan viên trong triều có việc, có thể vượt qua sự ngăn cản của hoàng cung cao cao tại thượng, nhanh chóng bẩm báo!

"Đến đây, Lạc Tư, trăm mời người một chén. Lần này có thể tìm được truyện tổng thủy tinh, công lao của ả nhân các người không nhỏ, sau khi yến tiệc trăm nhất định sẽ có thưởng!" Lưu manh hoàng đế ngồi trên ghế chủ tọa, cầm chén rượu vừa mới bị uống sạch trong tay, nhìn Lạc Tư cao hứng cười to.

"Đoàn trưởng... à không. Hoàng Thượng, cái này là việc chúng ta nên làm...hắc hắc..." Lão ả nhân hưng phấn khách sáo một câu, rồi nâng chén một hơi uống sạch, thuận miệng vỗ mông ngựa: "Đi theo đoàn trưởng ... không đúng. Là đi theo Hoàng Thượng, ai nha ta sao vẫn luôn khó thay đổi xung hô quá. Tóm lại đi theo đoàn trưởng chính là rất tốt a. Không chỉ mỗi ngày đều có vật tư tốt dùng để chế tạo, còn có thể uống chén rượu lớn, ăn khối thịt to, đòi người như vậy thật sự là quá mỹ diệu rồi!"

"Ha ha, lão quỷ nhà người từ lúc nào học được mấy lời này của Khải Đặc vậy..." Linh Ngưu kỵ sĩ La Phi và Bạch Lang kỵ sĩ Kiệt Khắc, nhìn khắp Lạc Tư rồi cười to. Những người còn lại nghe như thế cũng cười vui không thôi, làm cho không khí của buổi tiệc mừng công càng thêm vui vẻ.

Không lâu sau, mọi người vì uống hùng hùng hực hực như trâu, đã có không ít phần say túy lúy.

"Lôi Ân, chàng hôm nay đã uống quá nhiều rồi, cũng nên dừng lại đi, rượu chè cũng chẳng tốt đẹp gì đâu, uống nhiều hại người. Đi, chúng ta dìu chàng trở về nghỉ ngơi!"

Diệp Phong đang cảm thấy có chút say, Tĩnh Hương dẫn chư nữ tới cạnh bàn hắc, khuyên bảo vài câu, cũng mặc kệ hắc đồng ý hay không đồng ý, hợp lực dìu hắc rời khỏi yến tiệc, tiến vào Truyện Tống Trận chuyển đến hành cung ở bình đài.

Diệp Phong hôm nay uống quả thật hơi nhiều, trở về phòng ngủ để cho chư nữ hầu hạ, tắm rửa sạch sẽ, sau đó nằm trên giường chưa được bao lâu đã ngáy khò khò. Chư nữ nhìn thấy đều cười trộm, kéo nhau rời khỏi phòng ngủ tiến vào phòng khách nói chuyện phiếm!

Duyên phận trêu người, đôi khi thật là xảo diệu. Tà giáo hùng tâm tráng chí bị Diệp Phong đánh cho cơ hồ biến mất, giáo chủ Lưu Vũ Phỉ nửa đêm lén vào hành cung, mong có thể gặp tỷ tỷ của nàng. Không ngờ xảo hợp ngay khi Diệp Phong mắc tiểu tỉnh dậy, không muốn kinh động chư nữ âm thầm đi ra ngoài, phát hiện động tĩnh, thấy được thân ảnh của nàng!

"Ách? Có ý tứ, không ngờ còn có người dám tự tiện lén vào địa bàn của lão tử..." Nửa đêm ra ngoài đi tiểu, đột nhiên thấy bóng người nhảy trên nóc nhà, hơn nữa thoát nhìn còn giống như là một nữ nhân, lưu manh hoành tráng lập tức nổi lòng hiếu kỳ, cũng mặc kệ mình đang mặc mỗi đồ ngủ, tung người nhảy lên nóc phòng, nhằm hướng thân ảnh Lưu Vũ Phỉ đuổi tới.

Lưu Vũ Phỉ vận bộ hắc y và bịt mặt, thực lực so với Diệp Phong có một khoảng cách, căn bản không biết hắc đang theo dõi phía sau. Hai người một trước một sau, không màng đến hộ vệ ở Hành Cung, bỏ qua bọn học, phi người tới phòng ngủ của Thái hậu Lưu Khiết. Lưu Vũ Phỉ mỗi lần đến đây, đều là lặng lẽ từ cửa sổ phía sau mà vào. Lần này cũng không ngoại lệ, nhưng khi nàng tiến vào trong phòng, cùng với Lưu Khiết đang ở trên giường bốn mắt nhìn nhau, nhưng lại lộ ra thần sắc kinh hãi, ngàn vạn lần không tưởng rằng tỷ tỷ đang tự thỏa mãn. Tình cảnh cảnh này thật là xấu hổ...

‘Hả, ả tao nương Lưu Khiết này lại tự thỏa mãn ư?! Sẽ không phải là mỗi ngày đều như vậy à? Ách... lão tử của tên hoàng đế ngốc khi đã chết lâu

rồi, cũng khó trách nàng muốn phát tiết.... Còn cái ả bịt mặt thân thủ không tề kia có quan hệ gì với nàng ta đây?’

Diệp Phong đang nằm trên nóc nhà, nhìn xuống phía dưới, liền thấy tình huống trong phòng. Hai mắt nhìn chăm chăm Lưu Lưu thân thể đầy đặn đang xích lửa, trong đầu đồng thời nghĩ tới ý niệm xấu xa, lại rất tò mò quan hệ của nữ tử bịt mặt với Lưu Khiết.

“Tỷ, xin lỗi, ta không biết tỷ, tỷ tại.... “ Lưu Vũ Phi xấu hổ lấy tay gỡ tấm khăn bịt mặt xuống, rồi xin lỗi với Lưu Khiết.

‘Ý, là nàng ta, tiểu nương của Hồn thế Tà giáo ư? Nàng gọi Lưu Khiết là tỷ? Chẳng lẽ... A, lão tử hiểu rồi, nàng có thể là muội muội bị chết sớm của Lưu Khiết. Lưu gia cũng thật có chủ trương, một người thì ở cung làm hậu, còn một người thành giáo chủ của Tà giáo. Nếu lão tử không xuất hiện, sợ rằng hơn một nửa Thần Châu đế quốc đã rơi và tay của tỷ muội bọn họ rồi!’ Diệp Phong nghe Lưu Vũ Phi lên tiếng, ngạc nhiên suy nghĩ.

Mặt đỏ bừng, Lưu Khiết cực kỳ xấu hổ. Lấy cái mền che lại thân thể, nhìn về phía muội muội mà lắc đầu nói: “Tính ra, cái này không thể trách muội. Là ta không thể chịu đựng được, luôn nghĩ về cái việc của nam nữ...”

“Tỷ, mấy năm nay thật là khổ cho tỷ!” Lưu Vũ Phi đến bên đầu giường, nhìn Lưu Khiết ôn nhu nói.

‘Thật là một lỗi lầm, có hai nữ nhân này, mà ngươi lại bỏ phí..... ‘ Khi Lưu Khiết lấy mền che lại thân thể, Diệp Phong lúc dục hỏa bị kích thích, nhìn không thấy được thân thể của nàng nữa, trong lòng lập tức ca thán. Nhìn Lưu Khiết một cái, rồi tiếp đó là đến Lưu Vũ Phi không có cảnh giác, sắc tâm đại động, ý dâm xuất hiện, hắn liền xoay người bay theo lối vào trước đó Lưu Vũ Phi dùng để tiến vào. Rất nhanh, hắn nhảy vào trong phòng, điểm trúng huyệt của Lưu Vũ Phi, khiến cho Cửu U tà khí nhất thể không thể sử dụng được.

Lưu manh hoàng đế đột nhiên đánh lén, đối với tỷ muội Lưu Vũ Phi mà nói, thật sự là quá đột ngột. Khi các nàng quay đầu nhìn về phía lưu manh hoàng đế đến y phục không chỉnh tề, đều bị dọa khiếp vía.

“Là ngươi? Hoàng... hoàng thượng, ngươi như thế nào có thể xông vào phòng ngủ của ai gia!?” Lưu Khiết dùng sức giữ chặt cái mền che thân thể, khẩn trương nhìn Diệp Phong rồi quát hỏi.

“Cáp...” Diệp Phong nghe vậy, sờ sờ tiểu đệ đệ, nhìn Lưu Vũ Phi, rồi cười nói với giọng điệu dâm tiện vô sỉ: “Trẫm vừa định ra ngoài đi tiểu, là

xảo hợp bắt gặp vị giáo chủ mỹ lệ này âm thầm tiến vào Hành Cung, trong lòng rất tò mò liền đi theo. Không nghĩ rằng, nàng lại chính là muội muội của thái hậu, lại càng không nghĩ rằng thái hậu xích lửa nằm ở trên giường tự thỏa mãn.... Hắc hắc....”

“Người... Cái này...” Hai bí mật chí mạng, cùng lúc bị hoàng thượng phát hiện, Lưu Khiết nhìn Diệp Phong y phục không chỉnh tề, đang cười dâm, liền chỉ vào hắn, nhưng lại không biết nói gì cho tốt đây!

Đồng dạng, Lưu Vũ Phi bị Diệp Phong điểm huyết không thể vận khí, trong lòng cũng lo lắng vạn phần, chẳng biết thế nào là tốt. Bây giờ hai tỷ muội các nàng, đối mặt với lưu manh hoàng đế võ công vô song, căn bản không có đường để phản kháng!

“Hắc hắc, nhìn kỹ lại, hai tỷ muội các người thật sự là rất giống nhau!” Diệp Phong đi tới bên giường, hai tay phân biệt nâng khuôn mặt thành thực mỹ lệ của tỷ muội Lưu Khiết, cười không ngừng, và nói:” Người bình thường không biết gì nếu biết rằng một thái hậu cao cao tại thượng, lại tự thỏa mãn, và còn có một muội muội là thủ lĩnh của tà giáo. Điều này không biết có náo nhiệt lên không? Liệt tổ liệt tông của Lưu gia có thể không bị thóa mạ ư?”

“Người muốn thế nào?!” Lưu Khiết nhìn Diệp Phong vẻ mặt xấu xa, trong lòng biết hắn nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội diệt trừ chính mình, không nhìn được có chút tuyệt vọng.

“Hắc hắc, ta muốn thế nào ư? Đại mỹ nhân khát muốn, nàng đoán xem ta muốn thế nào?” Diệp Phong đặt mông lên giường, cánh tay trái giương ra muốn ôm lấy Lưu Vũ Phi đang giãy dụa, tay phải thì đưa khuôn mặt mỹ lệ và khăn trương của Lưu Khiết đến gần, rồi hôn một cái lên đôi môi hồng mê người, và mỉm cười xấu xa.

“Hồn dân, người biết người đang làm gì không? Ta là mẫu hậu của người!” Lưu Khiết phần nộ trùng mắt với Diệp Phong, nhưng vì ngại bị ngoại nhân thấy việc này nên không dám la to, chỉ nhẹ giọng mắng!

“Bệnh thần kinh, lão tử không có thích cái loại luyện mẫu. Lão mẹ của ta cũng không có cái phúc làm mẫu nghi thiên hạ. Người đã hoài nghi thân phận của ta đã lâu, chẳng lẽ người giờ này còn tin rằng ta là cái con heo ngọc Chu Ngọc Long ư?” Diệp Phong nhìn Lưu Khiết rồi mỉm cười, tay trái đặt lên ngọc đồn đầy đặn của Lưu Vũ Phi, bóp một cái, cười nói: “Giáo chủ mỹ lệ của ta, nàng tốt nhất là nghe lời, nếu không đừng đem nàng nhốt vào

nhà lao để thưởng cho những tên phạm nhân trong đó!” Nói xong, tên hào sắc vô sỉ này dùng tay phải nháp vào trong. Ngón trỏ không khách khí tiến vào cảm địa đã ướt nhẹp của Lưu Khiết.

“Vô sỉ..” Lưu Khiết và Lưu Vũ Phi cảm tức nhìn tên dân quân vô sỉ mặt dày trước mắt này, trước sau cùng mắng hai chữ ‘vô sỉ’

“Hắc hắc... các nàng không phải là người thứ nhất mắng trảm vô sỉ. Đã có duyên gặp trảm, thì để trảm khiến cho các nàng biết thế nào là thế giới của nữ nhân. Và cũng sẽ làm cho thái hậu mỹ lệ cao quý của chúng ta không lại dùng ngón tay để giải quyết cơn khát vọng.... hắc hắc...”

Lưu manh hoàng đế nhìn hai tỷ muội mỹ lệ trước mắt, cười cực kỳ xấu xa vô sỉ, phát tay ném hai nàng lên giường, giống như con sói đói khát, quăng hết y phục trên người.

Chương 238 : Vô Sĩ

HNTD

Trong lúc Lưu Manh hoàng đế đang ôm ấp thưởng thức đôi tỷ muội xinh đẹp mỹ lệ thì cũng cùng lúc ấy, cá nhân vật nòng cốt của Tư Lược đoàn như Khải Đặc, Ai Đức, Lạp Phi Nhĩ đều thống lĩnh bộ thuộc thi hành theo kế sách của hắn mà tróc nã đồ sát hoàng đế của lục quốc đang trên đường trở về đế đô cùng với tất cả hộ vệ và tùy tùng của họ.

Sáng hôm sau, Lộ Lộ, Tĩnh Hương chúng nữ lần lượt tỉnh dậy, bọn họ không thấy Diệp Phong đâu liền phái hạ nhân đi tìm, nhưng rốt cuộc là tìm khắp cả Hành cung mà vẫn không thấy bóng dáng của hắn ở đâu. Điều đó đã khiến chúng nữ thắc mắc không nguôi, vì họ không rõ vì sao Diệp Phong lại đột nhiên thất tung như thế.

Thật tội nghiệp cho những mỹ nữ này một lòng lo lắng cho ái lang của mình, nhưng bọn họ không thể ngờ rằng, vào lúc này đây, Lưu Manh hoàng đế đại sắc lang lại đang gian dâm Lưu Khiết tỷ muội ở tại tẩm cung của Thái hậu.

“Hắc hắc.....đại mỹ nhân sao thế? Nàng đã dôn nén dục hỏa suốt hai mươi năm rồi mà vẫn chưa bạo phát lần nào sao? Trăm cười nàng cho hết cứng đầu luôn, có phục chưa?”

Trong suốt đêm Lưu Khiết tỷ muội bị tên hôn quân háo sắc kia gian dâm, thì bọn họ không ngừng nghe tiếng đám thị vệ ở bên ngoài nháo nhào chạy đi tìm kiếm hắn, ở bên cạnh là nàng giáo chủ mỹ lệ đang say ngủ, nhìn xuống dưới thì thấy hắn đang áp hạ thân vào giữa hai đùi ngọc của Lưu Khiết, còn miệng thì cười hắc hắc đầy vẻ dâm dăng, hai tay thì không ngừng sờ loạn trên người của mỹ nhân.

“Ngươi, ngươi vô sĩ.....đồ cầm thú....a.....đừng.....không muốn đâu....ngươi đừng sờ loạn lên nữa. Ta không được rồi.....xin....xin ngươi.....ta....ta phục rồi.....” Lưu Khiết vốn đang căm hận Lưu Manh hoàng đế, nay nghe những lời đó thì trừng mắt mắng hắn, nhưng lại bị thủ đoạn của hắn khiến cho nàng chịu không được mà phải bật lên tiếng rên, và rốt cuộc cũng phải cầu xin hắn. Thật ra, việc bị Lưu Manh hoàng đế cười suốt một đêm quả thật không phải là việc mà một nữ nhân bình thường có

thể chịu nổi, vì vậy nếu cứ cứng đầu thì chỉ có tự chuốc lấy một kết quả không tốt mà thôi.

“Hắc hắc....chịu phục rồi sao? Ta còn muốn xem nàng có thể ngoan cố được bao lâu nữa đây. Nào, rên lớn lên nào. Hắc, cho dù là trinh phụ hay liệt nữ khi ở trước mặt lão tử đây thì cũng phải cúi đầu khuất phục ta nữa, huống hồ chi là một tao bà nương lâu ngày không được thỏa mãn như nàng?”

Diệp Phong thấy Lưu Khiết, người mà ai ai cũng muốn truy cầu mà không được, nay rốt cuộc đã chịu khuất phục mình, nên rất cao hứng và buông ra tràng cuồng tiếu. Sau đó hắn mới nâng đôi đùi ngọc của mỹ nhân lên và để chúng kẹp chặt lấy hông của mình, còn thân mình thì cúi xuống ôm chặt lấy Lưu Khiết, cuồng nhiệt hôn lên môi nàng, đồng thời cũng phóng xuất hết bao nhiêu tinh hoa vào địa đạo mỹ diệu của nàng.

“Sau này, hai tỷ muội nàng sẽ là tình nương bí mật của lão tử ta, nếu có thêm nam nhân thì cứ sai người đến thông tri với ta, bắt tất phải dùng đến ngón tay nữa. Đừng bao giờ nuôi ý tưởng phản kháng đấy, trẫm không muốn hạ thủ vùi liễu dập hoa, huống chi các nàng lại còn phải gánh vác cả Lưu gia nữa.”

Sau khi vô sỉ sắc lang bạo phát dục vọng của mình, hắn liền ngồi dậy mặc lại y phục. Nhìn thấy Lưu Khiết toàn thân ướt đầm mồ hôi và đang thở nặng nhọc trên giường, và cả Lưu Vũ Phi đang ngủ say ở bên cạnh, hắn cười dài đắc ý, rồi cất bước rời khỏi phòng ngủ của Lưu thị tỷ muội, để lại mỹ nhân vừa được thỏa mãn dục hỏa, cả thể xác và tâm linh đều bị đả kích cực mạnh, nằm rũ rượi trên giường mà không biết phải làm sao mới tốt.....

oooOooo

“Lôi Ân, tôi qua chàng lại đi đâu? Sao lại ra hình dáng như thế? Có phải là lại bị cung nữ câu dẫn rồi không?” Thì ra Diệp Phong vừa thi triển Tiêu Diêu Càn Khôn bộ tránh khỏi nhãn tuyến của đám thị vệ, vừa trở về phòng ngủ thì đã bị chúng nữ xúm vào truy vấn rồi rít ròi.

“Làm gì có chứ, đã có các nàng ở đây rồi, sao trẫm lại ngu ngốc đến nỗi phải đi câu dẫn cung nữ làm chi? Cả đế đô này có ai mà không biết các mỹ nhân của trẫm là những người xinh đẹp mỹ lệ nhất? Sở dĩ tối hôm qua trẫm ra ngoài là vì phát hiện có cao thủ thâm nhập vào cung, nên mới đuổi theo truy bắt a.” Diệp Phong thản nhiên ngồi xuống giữa chúng nữ, thuận tay ôm lấy Lộ Lộ vào lòng, và tùy tiện nói ra đại một lý do cho chúng nữ tin tưởng.

“Thật không? Người đâu? Bắt được chưa?” Tĩnh Hương trừng mắt, đưa hai tay nhéo vào hông của hắn, lộ ra thần sắc không tin tưởng.

Diệp Phong không hề bối rối, thản nhiên nói: “Đương nhiên là đã bắt được. Trẫm đã đích thân ra tay thì làm sao có thể thất bại được? Nhưng trẫm cũng đã hạ sát hắn ngay tại đương trường rồi. Thì ra hắn là pháp vương do Cửu U tà giáo phái đến để hành thích trẫm, căn bản là không thể lưu lại cái mạng của hắn.”

“Giang hồ tại Thần Châu này thật là hỗn loạn, giờ đây cũng khó phân biệt được ai tốt ai xấu nhỉ. Cả tòa hành cung này cũng không được an toàn mấy, có thể cho bọn chúng ra vào dễ dàng như thế. Xem ra sau này chúng ta nên ở lại phương tây là tốt nhất.” Liên Na nữ vương lên tiếng với giọng đầy vẻ bất mãn. Chúng nữ nghe xong cũng không còn gì để chất vấn nữa.

“Thiếu gia, trên thân của người vẫn còn mùi hương của thái hậu đấy, mau đi tắm đi, cẩn thận coi chừng bị phát hiện.” Lộ Lộ thừa dịp chúng nữ không để ý liền nhẹ giọng nhắc nhở Diệp Phong. Nàng mỉm cười nhìn vẻ mặt cảm động của hắn, rồi tự mình đi chuẩn bị nước nóng.

Sau khi thoải mái tắm nước nóng và dung điểm tâm với chúng nữ xong, Lưu Manh hoàng đế lập tức bãi giá để đến nghị sự sảnh. Tại đây đã có mặt đông đủ văn võ bá quan, hễ là những ai có tư cách tham gia triều chính đều đã phân ngôi thứ, xếp sẵn hai hàng chờ đợi từ lâu.

“Tham kiến hoàng thượng, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

“Chư khanh gia, bình thân!”

Hai hàng quan viên cung kính quỳ xuống bái lạy và tung hô vạn tuế khi thấy Lưu Manh hoàng đế bước vào. Bản thân hắn thì tâm tình rất sáng khoái, khoát tay ra hiệu cho chúng nhân đứng lên, rồi mới quay sang hỏi Khải Đặc đang đứng trong hàng võ quan: “Sự tình kết thúc chưa?”

“Lão.....khải bẩm hoàng thượng, tất cả đã giải quyết xong.” Khải Đặc nghe hỏi thì định gọi hai tiếng “lão đại” như trước, nhưng kịp thời nhớ đến như vậy là không ra thể thống gì, vì vậy mà vội vàng đổi lại cách xưng hô.

“Tốt! Làm rất tốt! Như vậy là giờ đây cả hai bên hải dương đông và tây đều đã lọt vào tay lão tử. Để ta xem tên Vu Ma kia làm sao để huyết tẩy Thần Châu đây.” Diệp Phong cao hứng gật đầu tán thưởng. Đột nhiên, từ trong hàng Đông Hải văn quan, Đốc Sát Ngự Sử Đông Phương Vô Kỵ bước ra, hai tay cung kính nâng lên một tập danh sách rồi thưa: “Hoàng thượng,

đây là danh sách của các tham quan cùng với tội hành của họ do vi thần gần đây phát hiện được. Xin người ngự lãm.”

Diệp Phong tiếp lấy tập danh sách xem qua một lượt, rồi gật đầu nói: “Quả thật là không ít nhĩ. Được rồi, việc này sẽ do ta và Hình bộ giải quyết thích đáng, sau đó sẽ do Lại bộ cử người bổ nhiệm thay thế.”

“Dạ!” Đông Phương Vô Kỵ cùng với Hình, Lại nhị vị thượng thư đồng thanh cất tiếng lãnh mệnh.

“Hiện nay biên chế của quan viên vẫn còn có chút vấn đề, xem ra sau khi giải quyết việc của Vu Ma xong thì ta cũng phải chỉnh đốn lại tất cả một phen. Có lẽ cũng nên để cho bọn Lạp Phi Nhĩ, Khải Đặc đảm nhiệm các chức võ quan trong quân đội thôi.” Diệp Phong vừa đưa mắt nhìn khắp một lượt các quan viên ở dưới điện vừa nghĩ thầm trong đầu. Sau khi nghe bẩm báo thêm một số việc, hần giải quyết qua loa cho xong, rồi ngậm đưa mắt ra hiệu cho Khải Đặc đến hậu hoa viên kiến giá, sau đó mới thoái triều.

“Hê, con mẹ nó, Không Gian Giới Chỉ khi không sao lại bốc khói thế này?” Diệp Phong vừa ngồi xuống trong tòa lương đình của hậu hoa viên, chợt phát hiện có khói bốc lên, hần không biết luồng khói này bốc lên từ khi nào, bất giác buột miệng chửi một tiếng.

Chợt lúc đó, Lộ Lộ hấp tấp chạy đến bên cạnh hần, trên tay có cầm một bao Thanh Sảng Tiêu Hồn, nét mặt của nàng tỏ ra áy náy, nói với Diệp Phong: “Thiếu gia, ta quên tiếp thêm cái này cho người rồi....”

“Không sao, được ôm bảo bối Lộ Lộ của trẫm thì còn đã thích hơn cả dùng nó nữa!” Lưu Manh hoàng đế cười hì hì, ôm lấy Lộ Lộ đặt lên đùi mình, rồi cuồn nhiệt hôn lên chiếc miệng nhỏ nhắn của nàng.

“Lão đại, sáu tên khờ đến rồi đây!”

Trong lúc Diệp Phong đang âu yếm Lộ Lộ thì Khải Đặc và Ai Đức thống lĩnh mười mấy tên Lôi Đình đao khách cùng áp giải hoàng đế của lục quốc đến, bọn họ lúc này đều bị bịt miệng và trói quặt hai tay ra sau lưng.

“Ừm...ừm....!!”

Mạnh Đạt, Đoạn Hành, Mã Vô Cực, Đạt Lợi Long, Hồ Duyên Hạo Nhật, và Da Luật Minh Cơ sáu người vừa nhìn thấy Diệp Phong đang ôm ấp hôn hít mỹ nhân, liền phẫn nộ phát ra những tiếng bất mãn, trong lòng cực kỳ thống hận tên hỗn đản này đã trở mặt bắt giữ bọn họ.

Diệp Phong nhìn thấy bộ dạng của sáu người, liền cố nén cười, chỉ vào Khải Đặc và Ai Đức quát: “Ta nói hai tên cầu nhân các ngươi thế nào hả, có

biết sáu người họ là ai chẳng? Bọn họ chính là những bậc đế vương của lục quốc, sao các người dám đối đãi với bọn họ như thế? Coi chừng bị chu di cửu tộc đấy nhé!” Nói xong, hắn liền đưa ngón trỏ lên và chỉ vào bên mép miệng.

Khải Đặc và Ai Đức nghe được lời ấy cùng với cử chỉ của Diệp Phong, lập tức minh bạch ý tứ của hắn, một mặt thì cố nén cười, một mặt thì ra hiệu cho đám Lôi Đình đao khách tháo khăn nhét trong miệng của sáu người bọn họ ra.

“Chu Ngọc Long, người thật là một tên tiểu nhân bội tín bội nghĩa, đã nói là sẽ liên minh để cùng chống ngoại địch, nhưng người lại bí mật phái người đến tập kích chúng ta. Người không xứng làm nhất quốc chi quân!” Biên Hoang đế vương Mã Vô Cực vừa có thể mở miệng thì lập tức trừng mắt, lớn tiếng mắng chửi Diệp Phong.

“Con mẹ nó, con rùa đen này không biết chết là gì mà, người cho rằng mình còn đang ở trên đất của Biên Hoang đế quốc hay sao? Dám ngang nhiên thóa mạ lão đại của ta? Mẹ nó....” Mã Vô Cực vừa chửi xong, năm người kia cũng định chửi theo vài câu, nhưng lại thấy Ai Đức trừng mắt, mắng như tát nước vào mặt Mã Vô Cực như thế nên chỉ đành im hơi, không dám lên tiếng nữa. Đã rơi vào tay người thì không nên tự chuốc nhục, đó mới là thông minh.

“Ài, kỳ thật bảy quốc chúng ta kết minh, quan hệ rất mật thiết. Các người phải nên biết rõ, ai nấy cũng đều muốn độc chiếm Thần Châu, giờ đây cần gì phải nói đến nhân nghĩa đạo đức chứ? So về thực lực, ta có thể sánh ngang với các người, nhưng so về mặt thủ đoạn thì các người còn kém ta xa, và cũng chính vì thế mà các người mới có kết cục như hôm nay. Các người chỉ có thể tự trách bản lãnh mình không bằng người mà thôi!” Diệp Phong cố làm ra vẻ cảm thán, lắc đầu thốt. Hắn vốn chẳng hề quan tâm đến sự cảm thụ của đối phương chút nào.

“Hừ, thật là đáng hận! Tên tiểu tạp chủng người thật đáng chết....” Hoàng đế lục quốc vừa nghe xong lời của Diệp Phong thì trong lòng đều mắng thầm. Da Luật Minh Cơ thoáng suy nghĩ chốc lát, rồi cố nén giận hỏi: “Chu Ngọc Long, người bắt sáu người bọn ta đến đây, rốt cuộc là có mục đích gì?”

“Chu Ngọc Long, nếu như sáu người bọn ta bị chết, vậy người có biết hậu quả sẽ như thế nào không?” Nam Man hoàng đế Mạnh Đạt trừng mắt

nhìn Diệp Phong, đồng thời cũng nhẹ giọng đề tỉnh hắn.

“Ha ha ha, lục vị hắn là phải biết, nếu ta đã dám bắt chư vị thì đã không còn sợ gì nữa cả, và lại càng không sợ sẽ bị quân đội của chư vị xâm phạm. Còn nếu như chư vị đã muốn biết lý do tại sao ta lại bắt chư vị, vậy thì ta cũng có thể nói cho chư vị biết.” Diệp Phong ngẩng cao đầu và cất tiếng cười dài, đôi mắt của hắn lạnh lùng nhìn sáu người, nhấn mạnh từng chữ: “Sáu người các ngươi tất cả đều phải chết!”

“Ngươi.....” Bách Cổ hoàng đế Đoạn Hoành thấy Diệp Phong muốn tiêu diệt sáu người bọn họ thì trong lòng không khỏi chấn kinh, vội cuống quýt nói: “Chu Ngọc Long, giờ đây ngoại địch đang xâm phạm, ngươi mà tiêu diệt chúng ta rồi, tất Thần Châu sẽ bị đại loạn. Đến lúc đó thì tất cả mọi người đều trở thành vong quốc nô, vậy có đáng chăng?”

“Hắc hắc, lão tử đã dám giết các ngươi thì tất là đã có sẵn đôi sách cho sau này. Các ngươi cứ yên tâm mà chết đi!” Diệp Phong ôm Lộ Lộ trong lòng và bật cười sảng khoái, đồng thời cũng ngầm biểu thị cho đám người Khải Đặc áp giải hoàng đế lục quốc đi, và cứ theo kế mà hành sự.

Chương 239 : Đế Long , Huyền Thạch , Thần Lực

HNTD

Thần Châu lịch, tháng 5 năm 9582, Nam Man Mạnh Đạt, Bách Cổ Đoạn Hành, Tây Sa Đạt Lợi Long, Biên Hoang Mã Vô Cực, Bắc Du Hô Duyên Hạo Nhật, Đông Du Da Luật Minh Cơ sáu vị hoàng đế đã chính thức công bố tại Thần Châu đế đô là sẽ cùng liên thủ với Thần Châu đế quốc để thành lập liên minh kháng địch, minh chủ là Chu Ngọc Long, sẽ ngự giá thân chinh để dẹp tan quân xâm lược.

Các đại thần của lục quốc tuy rất hiểu kỳ đối với quyết định đột ngột này của sáu vị hoàng đế, nhưng sau khi bọn họ vội vã tìm đến Thần Châu đế đô để diện kiến quân chủ của mình, thấy rõ các vị hoàng đế không hề bị uy hiếp gì cả, và quyết định kiến lập thất quốc liên minh rất kiên định nên cũng không nói gì nữa.

Huống chi, Thần Châu đại lục bấy lâu nay vẫn rất hùng mạnh, việc kết minh lần này cũng là điều dễ hiểu. Rốt cuộc thì sách lược của Lưu Manh hoàng đế cũng thành công, giờ đây hẳn thật chẳng khác nào là hoàng đế của cả lục quốc, bởi vì sáu người kia vốn không phải là người thật, mà chẳng qua chỉ là những thế thân do Diệp Phong tuyển lựa ra.

Còn hoàng đế chân chính của lục quốc tất nhiên là đã bị tru sát, trở thành những bộ khô lâu người không ra người, quỷ không ra quỷ của Ba Nhĩ. Bọn họ mỗi ngày đều phải đau khổ chỉ dạy cho những kẻ thế thân làm sao để giả mạo bọn họ, nếu không thì phải chịu rất nhiều sự thống khổ.

Có được toàn bộ binh lực của nam bắc đại lục, lại thêm giờ đây Thần Châu đại lục cũng đã dần ổn định, tất nhiên là Lưu Manh hoàng đế không thể nhẫn nhịn được nữa, nên muốn tiêu diệt bát dật tộc ở Đông hải vốn đã đầu kháo Vu Ma. Chỉ với một mệnh lệnh của Diệp Phong mà trận đại chiến với bát dật tộc lập tức tiến vào giai đoạn chuẩn bị toàn diện.

Song, hiện nay Long Ứng kỳ sĩ đoàn đã đến Quy Bồn đại lục để thiết lập Truyện Tổng Trận. Gần đây bách vạn hùng binh của Thần Châu đại lục vừa kháng cự với Vu Ma ở tận miền Nam Hải xa xôi đã phát hiện ra đối phương cũng sử dụng Truyện Tổng Môn, là vật vốn có công năng không khác gì với Truyện Tổng Trận, và hiện nay phe địch đã điều tập một số lượng lớn Nam Hải hắc nhân chiến sĩ đến để trợ giúp bát dật tộc.

Quy Bồn đại lục sẽ là nơi diễn ra trường đại chiến kinh thiên động địa, mà từ trước đến nay thế giới này chưa bao giờ có.

oooOooo

Đêm rất yên tĩnh, Diệp Phong trong bộ hắc y, tay cầm Thiên Tử kiếm, một mình tiến đến dưới chân ngọn chủ phong của Thương Long sơn. Nhìn tòa sơn mạch nguy nga hùng vĩ, hắn khẽ mỉm cười đầy vẻ tham lam, đoạn tung người phóng lên và xoay một vòng trên không, đồng thời rút kiếm ra khỏi vỏ và chỉ mũi hướng về đỉnh núi, sau đó thì hóa thân như một tia chớp phá thạch mà xuyên thẳng vào trong.

Theo lời của Chu Trường Minh, Diệp Phong dùng kiếm nhất mực xuyên thẳng vào sơn mạch, chẳng bao lâu sau thì đến được một địa đạo trong lòng núi.

"Hồng hồng hồng.....hồng hồng hồng..." Từng trận long ngâm đầy vẻ bá đạo vang lên cao vút. Diệp Phong dùng bước nhìn khắp bốn phía, đột nhiên thấy mười bốn con tử kim đế long từ từ xông tới bao vây lấy hắn.

"Thân là đế vương, tay cầm Thiên Tử kiếm, nhưng lại không có chút khí chất đế vương nào. Thật là kỳ lạ! Nhân loại, ngươi xông thẳng vào Thần Châu long mạch là có ý gì?"

Trong mười bốn con tử kim đế long, con dài nhất và lớn nhất vừa lắc lư chiếc đầu to lớn, vừa tỏ vẻ khinh địch, lên tiếng nói với hắn. Lời lẽ của nó tràn ngập bá khí vô thượng và cực kỳ uy nghiêm.

Hai mắt của Diệp Phong đảo nhanh một vòng để đo lường mười bốn con tử kim đế long, tuy trong lòng cũng thầm kinh sợ, nhưng ngoài mặt hắn vẫn thản nhiên cười nói: "Ta nghe một lão nhân nói, nếu như ai có được thanh kiếm này thì sẽ có thể điều khiển được thập tứ đế long các ngươi và trở thành bậc vương giả của Thần Châu đại lục. Vì vậy nên ta mới đến đây."

"Không sai, sấm ngôn có nói, người nào sở hữu Thiên Tử kiếm đích thật là có thể điều khiển được chúng ta, nhưng ngươi thì lại không được. Bởi vì một bậc vương giả chân chính tất phải có khí chất của bậc đế vương, trong khi ngươi chẳng những không có một chút nào, mà ngược lại, trong người ngươi còn có cả ma khí và ác tập [1] của nhân loại. Ngươi không xứng để điều khiển chúng ta." Con đế long đầu đàn bình tĩnh đáp lại.

"Vậy sao? Chẳng phải sấm ngôn đã nói là hễ có được Thiên Tử kiếm thì có thể điều khiển các ngươi hay sao? Tại sao bây giờ bảo ta không có khí chất của đế vương rồi các ngươi không cần tuân thủ quy củ và nghe theo

mệnh lệnh của ta? Vậy xin hỏi, ai là người đã định ra thứ quy củ này?” Diệp Phong khẽ xoay đầu lại chất vấn đế long.

“Vốn không có quy củ gì cả, chỉ là chúng ta xem người không được thuận mắt mà thôi.” Đế long vương chiếc cổ găm lên một tiếng, rồi nói tiếp: “Tuy nhiên, nếu người có thể đả bại được chúng ta để chứng minh rằng Thần Châu đại lục này quả thật không còn ai có khả năng tranh đoạt hoàng vị với người nữa, vậy thì chúng ta tất sẽ phục tùng mệnh lệnh của người.”

“Mẹ nó, nói cả nửa ngày rốt cuộc cũng chỉ là muốn lão tử đấu với mười bốn con quái vật các người, thật đúng là đồ hỗn chương con mẹ nó, lại còn âm hiểm hơn cả lão tử.” Diệp Phong thầm chửi ở trong lòng một câu, đoạn khẽ huy động bảo kiếm trong tay, trầm giọng nói: “Nếu đã phải đả bại các người thì các người mới chịu phục, vậy thì lại đây, ngày hôm nay là do các người bức bách trẫm phải ra tay đây.”

“Tốt! Coi như là cũng có một chút đảm lược của bậc vương giả!”

Con đế long đầu đàn cất tiếng tán thưởng, sau đó thì cất một tiếng ngâm dài, rồi cúi đầu hướng về phía Diệp Phong mà xông tới, cả mười ba con đế long còn lại đang bao vây xung quanh hắn cũng đồng thời xông tới.

“Các người đã không tin vào sấm ngôn, không tin trẫm có mang dấu ấn của đế vương. Được lắm, xem kiếm!”

Hai chân của Diệp Phong khẽ dụng lực điểm lên mặt đất, rồi lẳng không phóng lên cao, tay vũ lộng Thiên Tử kiếm bao phủ lấy toàn thân, tạo ra chín đạo tử kim long khí hộ thể, đồng thời cũng toàn lực vận khởi chánh ma nhị khí trong cơ thể, và đánh ra một chiêu Long Hồ loạn vũ cực kỳ bá đạo. Chỉ trong thoáng chốc, bạch long và hắc hổ đã quán chặt lấy mười bốn con đế long.

Căn địa động này tuy khá rộng rãi, nhưng vẫn không thể chịu đựng và dung nạp được mười đạo long khí và một đạo hổ khí do mười bốn con đế long và Diệp Phong cùng lúc phát ra, vì vậy mà khi song phương vừa triển khai trận đấu kịch liệt thì bên trong địa động lập tức phát ra những tiếng nổ cực lớn và liên miên bất tuyệt. Chỉ trong chớp mắt mà địa động đã không còn chịu được nữa, toàn thể vách đá cũng bắt đầu sụp đổ, kéo theo cả tòa Thương Long sơn rung động không ngớt.

“Oành!!!” Một tiếng nổ cực lớn vang lên, mười bốn con đế long cùng với Diệp Phong lúc này đang được long hổ nhị khí bao bọc lấy cùng lao ra

khởi địa động, đồng thời cũng phóng lên đỉnh núi và tiếp tục trận đấu kịch liệt.

Thương Long sơn đột nhiên xảy ra dị biến, làm kinh động đến tòa Thiên Cơ cung ẩn tàng ở bên trong lòng núi. Cung chủ là Thiên Cơ lão nhân Sở Thần Phong lập tức thống lĩnh chúng đệ tử xuất động để tìm hiểu nguyên do, khi họ vừa ngẩng đầu quan sát thì đã thấy ở trên không trung có bóng nhân ảnh được bao bọc bởi long hổ nhị khí đang giao đấu với mười bốn con đế long, thì ai nấy đều trợn mắt há miệng, nhìn đến si ngốc.

“Thập tứ đế long? Không phải bọn chúng chính là mười bốn con đế long của Thần Châu long mạch hay sao? Thật không ngờ.....thật không ngờ thập tứ đế long trong truyền thuyết kia lại xuất hiện ở Thương Long sơn này.” Thiên Cơ lão nhân nhìn lên trận chiến ở trên không mà trong lòng thập phần kích động, tử lâm nhảm nói một mình.

“Nhân loại kia, ngươi cũng rất cường hãn. Tin rằng tìm khắp Thần Châu đại lục cũng khó có ai xứng làm đối thủ của ngươi. Nếu như ngươi muốn tiêu diệt những bậc vương giả khác, điều đó hẳn là không khó, ít ra so với việc thu phục bọn ta thì đơn giản hơn rất nhiều. Vậy tại sao ngươi lại còn đến đây tìm chúng ta?” Con đế long đầu đàn vừa dùng đuôi của mình quật ra một kích thật mạnh vào Diệp Phong, đồng thời cũng lên tiếng truy vấn hần.

Diệp Phong lảng không tránh một chiêu công kích cực mạnh của đối phương, rồi lên tiếng: “Vì muốn tiêu diệt triệt để vương khí của các quốc gia khác, nên việc phát động chiến tranh là một việc không thể tránh khỏi, mà việc đó sẽ làm hao tổn sức nước rất nhiều. Hơn nữa, một khi chiến tranh xảy ra thì thế nào sinh linh cũng sẽ đồ thán, máu chảy thành sông. Và lại, ta cũng đã hứa với lão nhân kia là sẽ giúp lão tìm ra Lưỡng Nghi Huyền Thạch từ chỗ các ngươi. Vì vậy mà ta chọn cách thu phục các ngươi.”

“A, thì ra là vậy. Xem ra bọn ta chờ đợi cái ngày đại lục thống nhất đã lâu, giờ đây nó đã đến rồi!” Con đế long đầu đàn ngửa cổ cất tiếng ngâm cao vút, sau đó thì ra lệnh cho mười ba con đế long còn lại lập tức đình chiến và vây quanh lấy Diệp Phong.

“Thế này là thế nào? Cái đám súc sinh này sao tự nhiên lại không đánh nữa? Mẹ nó, có phải là bọn chúng đang sửa soạn sử ra tuyện chiêu nào đó không?” Diệp Phong ngạc nhiên quan sát mọi cử động của mười bốn con đế

long, nhưng ngoài miệng vẫn hỏi: “Thế nào? Không cần đánh nữa sao? Có phải là các người muốn sử dụng tuyệt chiêu hay không?”

“Không cần đâu nữa! Thân là đế long tiếp cận Thần Long, nên trong lúc người tiến vào động thì ta đã nhìn ra được trên người người có một loại công đức quang rất cường liệt. Điều đó đã chứng minh rằng người tuyệt không phải là một tên hôn quân bất tài vô năng, vì vậy mà vừa rồi chúng ta chỉ muốn thử người mà thôi.” Con đế long đầu đàn cất tiếng đáp lại.

“Ta hiểu rồi, thì ra vừa rồi chỉ là một phen đùa giỡn!” Diệp Phong hứng chí ngửa cổ cười vang. Mười bốn con đế long dưới hiệu lệnh của con đầu đàn, lập tức hóa thành mười bốn đạo tử kim (vàng tím) rồi dung nhập vào thanh Thiên Tử kiếm mà Diệp Phong đang nắm trong tay.

“Hê, té ra thu thập thập tứ đế long lại đơn giản như vậy sao? Hôm nay vận khí của lão tử quả thật rất tốt nhỉ!” Lưu Manh hoàng đế cảm nhận được thanh Thiên Tử kiếm ở trong tay giờ đây lại toát ra một loại đế khí rất cường đại, nên trong lòng rất cao hứng, bất giác không nhìn được mà cất tiếng hú dài, sau đó liền tung người nhảy xuống đất.

“Ha ha ha, hảo tiểu tử! Quả nhiên lão phu nhìn không lầm, người có thể thu phục được thập tứ đế long đó đúng là một hành động minh trí nhất.” Diệp Phong vừa hạ mình xuống đất thì bỗng có một người mặc tấm trường bào rách rưới xuất hiện trước mắt, thì ra người đó chính là Chu Trường Minh, trong tay y đang ôm một khối đá trắng to bằng quả dưa hấu.

“Hảo cái đầu lão, có phải cái đó là Lưỡng Nghi cái quái thạch gì đó mà lão cần không? Lão cũng đến đây, sao vừa rồi không ra tay giúp ta chứ? Nếu không phải do bọn chúng có ý đầu hàng sớm thì e rằng trăm đã bị tổn thất lớn rồi.” Diệp Phong trừng mắt mắng Chu Trường Minh.

“Hắc hắc, lão phu cũng chỉ mới vừa đến, vừa đến thôi. Nhưng cứ theo lời người, lão phu lập tức trở về chế luyện pháp bảo đây, còn người cũng nên trở về Hành cung đi, đã có một vị siêu cấp nữ thần đến đó rồi đó. Nữ nhân đó không có gì tốt đâu, người ngàn vạn lần đừng nuôi ý tưởng đen tối với ả đấy.” Chu Trường Minh vừa cao hứng vuốt vuốt Lưỡng Nghi Huyền Thạch mà lão vừa lấy được ở trong địa động, vừa đề tỉnh Diệp Phong, sau đó thì đột nhiên biến mất vô tung vô ảnh.

“Chờ đã, lão hoạt đầu, lại còn để lộ cái thứ thần tiên pháp thuật tạp nham đó ở trước mặt lão tử, hừ, sao không nói cho hết lời chứ hả.” Diệp Phong

cát tiếng mắng một câu, đoạn quay người rời đi, trong đầu rất thắc mắc không biết siêu cấp nữ thần mà Chu Trường Minh vừa nhắc đến là ai....

oooOooo

Tại Hành cung của Thần Châu đế đô, Quang Minh nữ thần đang đứng trong phòng của Lộ Lộ. Người này chính là vị thần linh chí cao của Tây Hải, mặc dù đã cố gắng thu liễm tất cả thần quang trên người, nhưng vẫn toát ra một khí chất thần thánh. Bà ta đang nhìn Lộ Lộ quỳ ở dưới đất, khẽ nhíu mày và hỏi: “Người hãy suy nghĩ cho kỹ, nếu người vẫn chấp nhất muốn theo hắn, vậy thì ta sẽ thu hồi tất cả thần lực và giải trừ đi thân phận Quang Minh công chúa của người đây!”

“Thuộc hạ vẫn muốn được đi theo chàng. Thỉnh lão nhân gia hãy thu hồi lại tất cả thần lực và thân phận của thuộc hạ!” Lộ Lộ một mực cung kính vừa quỳ lạy vừa cầu khẩn.

“Ài.....ái tình trên nhân thế quả thật là có thể khiến cho người sẵn lòng từ bỏ đi thân phận Quang Minh công chúa và cả thần lực của mình..... Được lắm, ta sẽ thành toàn cho người. Hy vọng rằng trong tương lai, người sẽ không hối hận về hành động của ngày hôm nay.”

Quang Minh nữ thần khẽ lắc đầu cảm khái, tay phải thoáng động, lập tức phát ra một đạo bạch quang bay về phía Lộ Lộ. Trong nháy mắt, từ trong người Lộ Lộ lập tức bộc phát rất nhiều quang mang chói mắt, thì ra nàng đã bị Quang Minh nữ thần hấp thu tất cả thần lực của mình.

“Từ nay về sau, người không còn là Tây phương Quang Minh công chúa nữa, mà chỉ là một nữ tử tầm thường của nhân loại, vạn sự phải hết sức cẩn thận!” Quang Minh nữ thần nhìn thân thể bạc nhược vì mất đi thần lực của Lộ Lộ mà cảm thán và đề tỉnh nàng một câu. Sau đó tay trái của bà ta thi triển pháp lực, chỉ thoáng chốc, từ giữa lòng bàn tay của bà ta liền hiện ra món pháp bảo Quang Minh Sáo Trang, rồi nói với Lộ Lộ:

“Món pháp bảo Quang Minh Sáo Trang này là do ta trải qua một thời gian dài chiến đấu với Hắc Ám Ma Vương mà trang bị thành. Nay do Lôi Ân đạt được nhiều phúc duyên, điều đó cũng chứng tỏ rằng ta và hắn hữu duyên. Khi Nam phương Vu Ma đến Đông Hải, hy vọng rằng Lôi Ân có thể nhờ đến thần lực của ta ở trong món pháp bảo này mà bảo vệ lấy tính mạng và cũng bảo vệ được cho Đông Hải!” Lối vừa dứt, Quang Minh nữ thần cũng lập tức biến mất ngay trước mắt Lộ Lộ, chỉ để lại Quang Minh Sáo Trang đang từ từ hạ xuống bên cạnh nàng.

Chú thích:

[1] ác tập – tập quán ác độc

Chương 240 : Tiễn Tân Thời Đại

HNTD

Thần Châu lịch tháng 8 năm 9582, đây là thời kỳ được hậu thế gọi là giai đoạn chiến tranh mang tính cách quyết định và quan trọng nhất. Đông, Nam nhị hải song phương cộng lại có sáu trăm vạn đại quân, tụ tập tại lãnh thổ của Đông Hải tiểu quốc là Bát Dát tộc, triển khai trận huyết chiến kinh thiên động địa đầy máu tanh. Chỉ trong một thời gian mười ngày ngắn ngủi, tổng số thương vong của song phương đã lên đến trăm vạn, còn nhân số thương vong cũng nhiều vô kể.

Vào lúc hoàng hôn, ánh tà dương đỏ rực như máu, tại trung bộ bình nguyên của Quy Bồn đại lục đã bị ảnh hưởng nặng nề bởi chiến loạn, tình hình nơi này chẳng khác nào địa ngục trần gian, nó tựa hồ như không còn thấy được ánh nắng mặt trời nữa vậy. Và giờ đây, nó lại một lần nữa phải tiếp thêm đại quân của song phương.

Phóng mắt nhìn ra khắp bình nguyên, toàn thể nơi này đã được chia ra thành hai phe, đại quân của song phương được trải rộng che kín cả bình nguyên, sát khí đằng đằng, biển người trùng trùng điệp điệp. Quang cảnh chiến trường thập phần tiêu điều và tràn ngập mùi máu tanh, tình cảnh ấy khiến cho người ta nhìn vào mà cảm thấy kinh tâm động phách.

“Lôi Ân, thật không ngờ trận chiến quyết định thắng phụ của chúng ta lại tới nhanh như thế, xem ra sự tình mà ta muốn tránh cũng không tránh được.”

Một loạt tiếng thở dài cảm khái vang lên, rồi bỗng nhiên từ trên bầu trời của Nam Hải đại quân, chợt thấy xuất hiện từng quầng vân vụ ào ào cuộn tới, che phủ cả vầng thái dương, ngay lập tức sau đó liền thấy một người mặc pháp bào màu xám tro, tay cầm khô lâu quyền trượng, tóc xỏa tung bay trong gió. Sắc mặt của người đó trắng bạch và thâm trầm, lão quả đúng là Vu Ma, vừa xuất hiện từ thiên không, giờ đây lại đang bay lơ lửng trên cao.

Lúc này tại trước mặt của đại quân Đông Hải, Diệp Phong đang mặc trường bào đen, hai tay chấp sau lưng, miệng thở khói thuốc phì phèo. Hắn trầm trệ đứng thẳng trên lưng của Thánh Ma, nhìn Vu Ma ở phía đối diện rồi khinh bỉ nói: “Đồ bệnh thần kinh, đối với tư tưởng của những kẻ xâm

lược mà nói, thì những việc người đang thể hiện cũng chỉ là tầm thường mà thôi, hà tất còn phải ra vẻ hư ngụy như thế?”

“Ha ha ha, người cũng là một kẻ khá thú vị đấy chứ, một thân tập trung những tính cách xấu xa của con người gộp lại, nào là ti bỉ vô sỉ, thô lỗ háo sắc, và lại thường xuyên làm ra những việc khiến người ta cảm động. Mâu thuẫn, thật sự là rất mâu thuẫn.” Vu Ma khoanh hai tay trước ngực, cười nói châm biếm Diệp Phong, tuy nhiên, vẻ cười cợt của lão ở trong mắt người khác lại tràn đầy vẻ âm trầm quỷ dị.

Diệp Phong lạnh giọng nói: “Tên gia hỏa người thật là nói nhiều nhỉ. Rất tiếc là hiện nay chúng ta đang ở tại chiến trường chứ không phải là đang đối ẩm chuyện xướng, trầm không có thời gian mà nói chuyện dài dòng với người.”

“Ài, xem ra chúng ta không thể cảm thông cho nhau rồi!” Vu Ma lắc đầu cảm khái, rồi lại nói tiếp: “Trong mười ngày qua, song phương chúng ta đã mất đi rất nhiều chiến sĩ. Nếu cứ kéo dài thế này, e rằng cả đôi bên đều sẽ bị lưỡng bại câu thương, chi bằng hãy để hai người chúng ta quyết đấu một trận trước?”

Diệp Phong cười nói: “Ý hay lắm, chỉ cần trong hai chúng ta có một người ngã xuống, vậy thì trường chiến tranh này cũng có thể kết thúc rồi. Tốt! Ta chấp nhận ý kiến của người.”

“Ha ha ha....giờ đây phóng mắt nhìn khắp thiên hạ, loại người sáng khoái như người còn lại rất ít, thậm chí là sắp bị tuyệt chủng đến nơi. Và cũng chỉ có mỗi người xứng làm đối thủ cùng phân tài cao hạ với bốn ma mà thôi. Nào, lại đây!”

Vu Ma nói xong thì buông một tràng cười đặc biệt hưng phấn, thanh âm vừa dứt thì đã thấy lão xuất hiện ngay tại trung tâm chiến trường trong khi binh tướng của song phương đều không thể nhìn thấy rõ được lão đã di chuyển như thế nào.

Diệp Phong cũng không hề khách khí với lão, ra hiệu cho Thánh Ma chở Tiểu Hắc lùi về phía sau, rồi toàn thân phóng đi như một tia điện xẹt, đồng thời, tay cũng tung ra một chiêu Kim Cương quyền, đánh mạnh vào Vu Ma.

“Chiêu thức tuyệt lắm!” Vu Ma đối mặt với một chiêu trong Kim Cương quyền của Diệp Phong mà chỉ cười nhạt một tiếng, tay phải cầm Khô Lâu quyền trượng khua nhẹ một cái, phía trước mặt lão lập tức xuất hiện một

luồng khí hôi, dễ dàng hóa giải Kim Cương quyền của Diệp Phong mà không hề phát ra một tiếng động nào.

“Thủ đoạn không tệ!” Diệp Phong ở trên cao quát nhẹ một tiếng, toàn thân bỗng lại gia tăng tốc độ, chỉ trong chớp mắt đã đến trước mặt Vu Ma và huy động cả tay lẫn chân để triển khai cuộc cận chiến với lão. Vu Ma vẫn không hề xuất ra một chiêu thức nào mà vẫn có thể tránh né các đòn tấn công dễ dàng, tuy nhiên, vì tốc độ của hai người quá nhanh, nên trong mắt của những người quan chiến, Vu Ma lại có vẻ như đang bị Diệp Phong đánh cho đến nỗi tay chân cuống quýt mà phải liên tiếp thoái lùi về sau.

“Thế nào, người vẫn còn nghĩ tới việc giữ lại thực lực hay sao? Với sức công kích thế này thì làm sao người có thể đả thương ta được?” Song nhãn của Vu Ma toát ra những tia quang mang màu xám tro, nhìn chăm chăm vào Diệp Phong và bật ra tiếng cười khẩy.

“Ha, người suy nghĩ thật là đơn giản, thử ném chiêu này xem.” Trong lòng Diệp Phong thầm chửi đối phương một tiếng, miệng khẽ cười khi, rồi thân ảnh chợt nhoáng lên và bắt đầu xoay chuyển xung quanh Vu Ma. Chỉ trong chớp mắt, hắn đã tạo ra hàng trăm bóng nhân ảnh, cùng lúc tay đâm chân đá cực nhanh.

“Đây mới có chút đáng để xem chứ, chỉ tiếc là lực vẫn còn quá yếu, căn bản là vẫn chưa thể đả thương ta được!” Vu Ma huy vũ quyền trượng phát tán ra từng luồng khí hôi bao quanh lấy lão, và hóa giải toàn bộ những sự công kích của Diệp Phong, sau đó lại nói: “Người đã công kích không ít chiêu thức rồi, bây giờ đến lượt ta.”

“Tốt! Ta cũng đang muốn lãnh giáo vài cao chiêu của lão đây!” Diệp Phong hừ nhẹ đáp lại, nhưng tốc độ công kích vẫn không hề chậm lại, và vẫn điên cuồng tấn công Vu Ma.

“Để ta cho người xem cái gì gọi là tốc độ!” Vu Ma buông một tràng cười lạnh, rồi thân ảnh đột nhiên biến mất ngay trước mắt Diệp Phong. Diệp Phong thấy tình cảnh đó, đầu mày khẽ nhíu lại rồi thu hồi thân ảnh của mình và tĩnh lặng đứng nguyên một chỗ, tập trung tinh thần để truy tìm tung tích của Vu Ma.

“Cho người ném thử chiêu thức của ta như thế nào!” Lời vừa dứt thì những tiếng nổ lớn bắt đầu vang lên, rồi tiếp theo đó là có hơn vài trăm bóng thân ảnh của Vu Ma đột nhiên từ dưới đất trời lên và cùng lúc đánh thẳng vào Diệp Phong với những luồng lực đạo cực kỳ mãnh liệt.

Diệp Phong thấy vậy thì vội thi triển Như Lai Thiên Phật Thủ, nhanh chóng ngăn đỡ những thế công điên cuồng của Vu Ma, đồng thời cũng liên tiếp bắn ra các đạo chỉ kinh để tìm kiếm chân thân của lão.

“Muốn tìm ta chẳng? Ở đây này!” Một tiếng cười lạnh vang lên, chân thân của Vu Ma đột nhiên xuất hiện ở sau lưng Diệp Phong, lão tránh một kinh đang đánh tới và tung ra một đạo hơi khí quỷ dị công thẳng vào người hắn, cùng với tiếng nổ thật lớn, Diệp Phong cũng bị đánh bay đi và nặng nề rơi xuống đất.

Những người đang quan chiến hiện có Lộ Lộ, Tĩnh Hương chư nữ đang ở tại Thần Châu để đô mà hồi hộp theo dõi trận chiến qua trái thủy tinh cầu, còn ở tại hiện trường thì có đám Lạp Phỉ Nhĩ, Khải Đặc, Cơ Thanh Phong và chư binh tướng. Chúng nhân nhìn thấy tình huống vừa xảy ra thì đều cả kinh, không ai ngờ rằng Vu Ma lại quá ưu lợi hại như thế, cả Diệp Phong là người chưa từng bại bao giờ mà tựa như cũng không thể kham nổi một kích của lão vậy.

Vu Ma thu liễm thân ảnh, dừng lại tại trung tâm chiến trường. Lão đưa mắt nhìn Diệp Phong đang nằm trên đất, cười nói: “Với thực lực hiện nay của ngươi, đối với nhân loại mà nói, thì ngươi đã đạt đến cực hạn. Nói một cách khác, đối với người thường, ngươi đã không còn đối thủ nữa rồi. Tuy nhiên, ta đã tu luyện thành ma, không còn dễ dàng bị người thường sát tử được nữa.”

“Thật không ngờ một tên Vu Sư như ngươi, khi động thủ trông cũng giống một chiến sĩ lắm!”

Diệp Phong tung mình nhảy lên, hắn cười dài ha hả rồi xuất ra Thiên Tử kiếm, “keng” một tiếng, kiếm đã rời khỏi vỏ. Hắn nhìn thẳng vào Vu Ma, nói: “Ma thì có gì là đáng kể? Chúa tể chân chính của thế giới này thủy chung vẫn là nhân loại. Ngày hôm nay, bốn nhân sẽ trăm yêu trừ ma, lưu danh hậu thế!”

“Ha ha ha.....tốt! Thật là cuồng ngôn! Lại đây, hãy để ta được kiến thức công phu sở trường của ngươi!” Vu Ma vừa chỉ vào Diệp Phong vừa ngửa cổ cười lớn.

“Ông...” tiếng kiếm ngân lên trong vút. Diệp Phong với khuôn mặt tràn đầy sát khí, chỉ trong nháy mắt đã thấy xuất hiện ở sau lưng Vu Ma.

“Kiếm này thì sao?”

“Cũng tầm thường thôi, tốc độ quá chậm, chỉ có thể rượt được cái bóng của ta mà thôi!” Tiếng cười vừa vang lên, Vu Ma lại biến mất ở sau lưng Diệp Phong, và lần này thì xuất hiện lơ lửng ở trên đầu hắn.

“Mẹ nó, tốc độ của lão thật không phải là tốc độ của con người mà!” Diệp Phong thầm hận trong lòng, nghĩ rằng không thể sử dụng tốc độ được, chỉ đành dựa vào tuyệt chiêu và lực lượng của bản thân. Nghĩ vậy, hắn liền giơ kiếm lên thủ thế, đồng thời vận kinh thôi xuất ra thập tứ đế long của Thiên Tử kiếm, bọn chúng vừa thoát ra ngoài liền giơ nhanh múa vuốt, không ngừng gầm rống rất hung tợn.

“Cửu Ngũ Chí Tôn Vương Giả Khí, rốt cuộc thì ngươi cũng đã chịu xuất ra toàn lực, thật là đáng tiếc, cực kỳ đáng tiếc! Chỉ cần thêm mười năm nữa thôi là ngươi sẽ có thể đạt được bản lãnh như ta ngày hôm nay.” Vu Ma cười nói xong, tay trái trước mặt lão liền phóng ra một đạo hôi khí va chạm trực diện với thập tứ đế long.

Ngay lúc đó, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, binh tướng song phương đều bị khí lưu cường đại ép cho phải thoái lui liên tiếp. Ngay cả bậc cao thủ như Diệp Phong mà cũng không thoái lui không được, tuy nhiên, Vu Ma là kẻ trực diện tiếp chiêu thì lại không hề bị thương tích gì cả, lão vẫn đứng yên tại đó nhìn Diệp Phong cười khinh.

“Mẹ kiếp, lão tặc này thật không phải là người mà, có lẽ lão còn lợi hại hơn cả lão tạp mao thần tiên Chu Trường Minh nữa đây!” Diệp Phong nắm chặt Thiên Tử kiếm, hai mắt nhìn như dán chặt vào lão Vu Ma lúc này đang lơ lửng ở trên không, trong lòng thập phần tức tối.

“Xem ra trận chiến ngày hôm nay bọn ma chiến thắng quá dễ dàng, không có chút lạc thú nào. Ngươi phải đi trước rồi, sau đó sẽ là toàn bộ đám thủ hạ trung thành của ngươi, tất cả sẽ được tiễn đưa sang Minh giới để bồi tiếp ngươi!”

Vu Ma từ trên cao nhìn nhìn xuống Diệp Phong từ tốn nói, tay phải của lão giơ cao Khô Lâu quyền trượng, miệng niệm nhanh một loạt chú ngữ. Liền ngay lúc đó, chợt thấy xung quanh Diệp Phong đột nhiên bốc mùi hôi cực kỳ nồng nặc, lại thêm các luồng khí hôi ám càng lúc càng dày đặc, trùng trùng điệp điệp bao vây lấy hắn.

“Hãy tận tình hưởng thụ đi. Ngươi chính là người đầu tiên ở trên đời này được ném mùi Tử thần quyến luyến, ngươi sẽ không phải chịu sự thống khổ khi được tiễn đưa sang Minh giới, cứ việc tận tình hưởng thụ sự khoái cảm

của tử vong đi, ha ha ha!” Diệp Phong vũ lộng chánh ma kiếm khí và thập tứ đế long, cố gắng xung phá luồng khí hôi dầy đặc nhưng vẫn không thể thành công. Vu Ma nhìn hấn giống như con chim trong lồng thì thích chí cười vang không ngớt.

“Không, không thể nào! Lôi Ân, chàng mau ra đi, mau ra đi. Chàng làm sao có thể bị lão đánh bại chứ, chàng tuyệt không thể bỏ rơi chúng ta.”

“Lão đại, lão đại, ngươi mau xuất tuyệt chiêu đi! Ngươi mới đúng là thiên hạ vô địch, mau hiệp chết cái tên người không ra người, quỷ không ra quỷ kia đi!”

“Hoàng thượng, hoàng thượng.....tất cả mọi người cùng mau đi cứu giá!”

Chư nữ đang quan chiến tại đế đô cùng với bọn Khải Đặc, Ai Đức, chúng nhân trong Tur Lược đoàn, Cơ Thanh Phong và toàn bộ binh tướng của Đông Hải, ai ai cũng mắt thấy Diệp Phong bị khốn mà không có cách nào thoát ra được, lại thêm nghe được tràng cười cuồng dại của Vu Ma thì trong lòng vạn phần kinh hãi, mọi người đồng thất thanh kêu lớn. Cơ Thanh Phong là người đầu tiên lĩnh xuất thuộc hạ xông ra định cứu hoàng thượng.

Vu Ma ngoảnh đầu nhìn Cơ Thanh Phong và Đông Hải binh tướng đang xông tới thì chỉ cười khinh một cái, tay áo khẽ phát ra một đạo cuồng phong, rồi nói: “Bồn ma và hấn giao đấu còn chưa xong mà cái ngươi đã muốn xông vào trợ chiến? Mau rút về cho ta!”

Vu Ma chỉ phát nhẹ tay một cái mà đã tạo nên cơn cuồng phong cực mạnh, thổi bạt đi cả Cơ Thanh Phong và chúng binh tướng hơn mười vạn người rời khỏi mình ngựa, bay dạt về phía sau, và thọ thương không nhẹ.

“Thật là mạnh khủng khiếp, lão tặc ấy quả không phải là con người mà. Chúng ta làm sao có thể thắng được bọn chúng đây?”

Toàn bộ binh tướng của Đông Hải đại quân nhìn thấy vị hoàng thượng thiên hạ vô địch của mình bị Vu Ma dễ dàng đả bại như vậy, rồi lại thấy một cái phát tay nhẹ nhàng của lão cũng khiến cho hàng vạn binh tướng bị trọng thương, nên ai nấy đều trợn mắt há hốc miệng, chấn kinh đến cực độ, bao nhiêu sĩ khí cũng đều bị tan biết trong chốc lát.

“Trong thế giới này, chỉ có bồn ma mới là bậc vương giả duy nhất, chỉ có chúng ta mới là bậc chí tôn chân chính. Hỡi tứ phương chư thần, các

ngươi hãy nghe cho rõ đây, trong tương lai, bồn ma nhất định sẽ tiêu diệt tất cả các ngươi, và triệt để cai quản thế gian này, ha ha ha.....”

“Hồng, hồng...”

“Bệnh thần kinh, lão tử còn chưa chết mà ngươi đã vội chia phần điên cuồng như thế hử!”

Vu Ma vừa cười dứt tiếng thì Diệp Phong cũng từ bên trong trùng vây của hồi ám khí phát ra một tiếng long ngâm kinh thiên động địa, sau đó liền thấy từ bên trong có một đạo quang mang chói mắt chọt lóe lên và lập tức làm tan biến đi tất cả luồng hồi khí, chỉ để lại Diệp Phong trong bộ Quang Minh trang phục, lưng đeo Thánh kiếm, còn tay thì vẫn cầm chắc Thiên Tử kiếm. Hắn đứng thẳng tại đó, nhìn Vu Ma cười lạnh.

Tại bên cạnh Diệp Phong lúc này, chánh khí bốc lên ngùn ngụt, cùng lúc đó, ma khí từ bốn phương tám hướng cũng trùng trùng điệp điệp cuộn tới. Nếu có ai quan sát kỹ, hẳn sẽ phát hiện được thập tứ tử kim đế long đang không ngừng lưu chuyển ở trong nội thể của Diệp Phong.

“Thật hay quá, Lôi Ân không việc gì, không việc gì.....” Chúng nữ tại đế đô và các binh tướng của Đông Hải đang hiện diện tại chiến trường nhìn thấy Diệp Phong vẫn bình an vô sự, thì đồng cất tiếng hoan hô rất hứng khởi, bao nhiêu sĩ khí vừa bị tiêu thất thì liền được dâng cao trở lại như cũ ngay.

Vu Ma nhìn Diệp Phong thoáng vượt ra ngoài ý liệu của mình, sau đó mới nhìn tới bộ Quang Minh trang phục, cười lạnh nói: “Quả là thần lực rất cường đại, thật không ngờ ngươi lại còn có món bảo bối ấy. Xem ra bốn ma có chút xem thường ngươi rồi, nhưng không sao, có như vậy thì trận chiến này mới đầy hứng thú chứ.”

“Ngươi đúng là một tên điên rồi không ai bì được, nhưng lại cũng có vài phần giống lão tử, chỉ đáng tiếc là đầu óc của ngươi lại có chút vấn đề, thần kinh không được mấy bình thường, nếu không thì chúng ta cũng có thể kết thành bằng hữu. Nhưng giờ đây, ta vẫn lập lại câu nói vừa rồi, đó là ngày hôm nay, lão tử nhất định sẽ làm một anh hùng trăm yêu trừ ma.”

Diệp Phong với bộ Quang Minh trang phục trên người, chỉ kiếm vào Vu Ma nói. Sau đó thì quát lớn một tiếng, rồi thì chánh ma nhị khí đang bao bọc xung quanh hắn cùng với thập tứ đế long ở trong nội thể cùng lúc bốc lên mãnh liệt. Thập tứ đế long xuyên qua cơ thể Diệp Phong mà hiện thân ra ngoài, rồi không ngừng giờ nanh múa vuốt quay cuồng bay lượn khắp châu thân của hắn, trong khi đó, chánh ma nhị khí thì lại hình thành từng

dòng chảy cuộn lấy những còn đế long kia, phàng phát như là người, rỗng, và khí ba loại hợp nhất thành một thể vậy.

“Hừ....quả là một áp lực cực mạnh! Làm sao hấn lại có thể tăng cường thực lực nhanh chóng như vậy?” Vu Ma nhìn Diệp Phong đang được đế long và chánh ma nhị khí bao vây khắp chung quanh, thì không thể tránh khỏi chấn động trong lòng.

Diệp Phong trông thấy biểu tình của Vu Ma thì đắc ý cười lớn: “Thật không ngờ người sử dụng Tử Thần Quyển Luyện chẳng những không giết được ta, trái lại còn giúp ta đột phá tầng cuối cùng của Thiên Địa Chí Tôn công mà đạt đến thời khắc đỉnh điểm, tối cường nhất trong đời của ta.”

Kỳ thật, cả tên gia hỏa Diệp Phong này cũng không ngờ rằng hôm nay lại có thể đột phá tầng cuối cùng của Chí Tôn công, phần công lao đó đều nhờ vào việc Quang Minh nữ thần đã tặng cho hấn bộ Quang Minh trang phục để giúp hấn một lần nữa lại gia tăng thần lực. Nhờ có bộ trang phục này hộ thể, cùng với việc chánh khí trong nội thể bạo phát, khiến cho ma khí phải tự vận hành và hấp dẫn ngoại lực để chi viện, vì vậy mới dẫn đến tình huống hiện nay.

Huống chi, may mà hôm nay cái cầu mệnh của tên gia hỏa này được thập tứ đế long hộ thể, nếu không thì dù hấn có muốn thuận lợi thông qua sự tranh chấp của chánh ma nhị khí, tuyệt không thể là một việc có thể hoàn thành trong nhất thời hay nửa khắc. Chỉ kể đến việc trong quá trình chánh ma nhị khí bạo trướng, với mức độ bùng nổ dữ dội ấy trong cơ thể của hấn thôi mà không khiến cho hấn bị nổ banh xác thì đã là vạn hạnh lắm rồi.

“Đây mới là thời khắc đỉnh điểm của ngươi sao? Quả nhiên là rất cường đại! Tốt, hôm nay bốn ma sẽ đánh ra một kích với toàn lực, tổng tiến người đi gặp Minh vương!”

Vu Ma vừa nghe xong lời của Diệp Phong thì bật tràng cười dài, tay phải giơ cao Khô Lâu quyền trượng, trầm giọng quát: “Tử Thần Giáng Lâm!” Ngay lúc đó, không gian đột nhiên trở nên cực kỳ tĩnh lặng, bóng tối kéo đến che mờ thị tuyến của chúng nhân, rồi một bóng nhân ảnh âm trầm khủng bố, tay cầm liêm đao, toàn thân được khoác pháp bào và chỉ để lộ ra đôi mắt đỏ rực và đặc biệt to lớn. Người này xuất hiện ở trên đỉnh đầu của Vu Ma một cách vô thanh vô tức, khí thế khiến người kinh hãi cực độ.

“Hừ, chỉ là một tên Tử Thần hư huyền, hãy xem lão tử phá cái chiêu Tử Thần Giáng Lâm rảm thôi của ngươi đây!”

Sau khi Diệp Phong trầm giọng quát lớn xong, hắn liền tung mình nhảy lên cao, tay nắm chặt kiếm điều khiển chánh ma nhị khí cùng với thập tứ đế long với một khí thể bài sơn đảo hải, công thẳng về hướng Vu Ma. Ngay lập tức, Tử Thần cũng huy vũ liêm đao xông đến, trực diện đón đỡ lấy cường lực của đôi phương.

“Oành!”

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Tiếng nổ này cực lớn, từ trước đến nay chưa bao giờ có tiếng nổ nào lớn như thế, trong nhất thời, âm hưởng của tiếng nổ tạo ra uy lực chí cường, hoàn toàn vượt quá sức tưởng tượng của con người. Áp lực của nó khiến cho binh tướng của song phương đều trở thành mục tiêu công kích, những tiếng kêu rên bi thương và thảm thiết đồng loạt vang lên không dứt.

Lộ Lộ chur nữ ở tận nơi xa xôi là Thần Châu để đô vì sự ảnh hưởng cực lớn của tiếng nổ mà không thể tiếp tục theo dõi trận đấu được nữa, các mỹ nhân đều nóng lòng sốt ruột, chẳng khác nào những chú kiến đang bò trên chảo lửa, chỉ hận không thể lập tức bay đến đấu trường để quan sát chiến cuộc.

Sau khi tiếng nổ chấm dứt, nhìn lại chiến trường, các binh tướng của song phương đều không còn lấy một người đứng vững, tất cả đều ngã nhào lăn lộn trên đất. Tuy nhiên, chỉ còn lại Diệp Phong lúc này đang xiêu xiêu vẹo vẹo, tay phải chống kiếm đỡ lấy thân mình, và Vu Ma tay nắm quyền trượng đang cúi thấp đầu là hai người duy nhất vẫn còn đứng vững tại hiện trường.

“Tử Thần của ngươi quả thật là rất hung mãnh, chỉ tiếc nó là do hư huyền mà thành. Nếu như nó là Tử Thần thật sự, thì hôm nay kẻ phải chết nhất định sẽ là ta, và kiếp sau cũng không cần phải xem ngươi là địch nhân nữa. Nhất là giờ đây, ta tuy có đến hai thanh bảo kiếm, nhưng tuyệt đối sẽ không còn cơ hội để dùng chúng thêm lần nào nữa.”

Diệp Phong vừa ném thanh Thiên Tử kiếm sang một bên, vừa châm một điều Thanh Sáng Tiêu Hồn và mỉm cười nói với Vu Ma. Nếu quan sát kỹ, người ta sẽ thấy được ở trên đỉnh đầu của lão có một thanh kiếm xuyên thấu qua đó, và chỉ lưu lại cái chuôi kiếm ở ngoài. Đó chính là chuôi của Quang Minh thánh kiếm.

“Ngươi đúng là một đối thủ tốt. Ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên ngươi. Nếu quả có kiếp sau, ta nhất định sẽ đánh bại ngươi!” Vu Ma chậm

chập giương to hai mắt nhìn Diệp Phong, lão cố dùng chút sức tàn để nói lời cuối cùng, rồi toàn thân từ từ đổ gục xuống, khí tuyệt thân vong.

“Hà, cuối cùng cũng tổng tiền được tên bệnh thần kinh cả đến lúc chết cũng không người kế tục!” Diệp Phong nhìn thi thể của Vu Ma mà lắc đầu cảm khái. Thanh âm của hắn còn chưa dứt, thì chợt nghe “phanh!” một tiếng, bộ Quang Minh trang phục trên người hắn cùng với thanh thánh kiếm trên thân Vu Ma chợt đồng loạt nổ tung thành những mảnh vụn, hoàn toàn tiêu thất.

“Lão...lão đại, ha ha ha, ta đã sớm biết người đúng là thiên hạ vô địch mà. Nay lão tặc này đã chết, vậy thì Nam Hải cũng chính là thiên hạ của chúng ta rồi!” Khải Đặc vừa rồi bị chấn động cực mạnh nên thụ trọng thương, gã ngã nằm trên đất nhìn Diệp Phong chiến thắng mà không kèm được tràng cười hưng phấn.

“Hừ, muốn chiếm đoạt Nam Hải của chúng ta, các người đã vui mừng quá sớm rồi đây. Vu Ma vĩ đại đã sớm an bài kế sách, dù các người có chiến thắng được người, thì chúng ta cũng hoàn thành phần việc của mình rồi!”

Trong lúc Khải Đặc cười lớn thì chợt nghe tiếng nữ nhân phần nộ vang lên từ phía hậu phương của chúng binh tướng Nam Hải. Thì ra tại một cửa vào của Truyện Tổng trận, lúc này đang có vô số vu sư và binh tướng đang ồ ạt tràn ra, xem bộ dạng của chúng như là muốn xông đến để báo thù cho Vu Ma vậy.

“Mẹ nó, lại có trường nhiệt náo lớn rồi đây!” Diệp Phong nghiêng đầu nhìn hắc nữ vu sư đang thống suất hàng ngũ vu sư và Nam Hải binh tướng, rồi không khỏi lắc đầu cảm khái. Với bộ Quang Minh trang phục đã bị chấn nát, chỉ dùng mộng để nghĩ thôi thì cũng đủ biết là thương thế của hắn không nhẹ rồi, mà vào thời khắc này thì toàn bộ đại quân của Đông Hải đều ngã gục trên đất, còn đối phương thì lại có viện binh, vì vậy, nếu phải dựa vào thương tích của hắn thì tình huống quả thật là cực kỳ bất diệu.

“Vì Vu Ma đại nhân mà báo cừu!” Hắc nữ vu sư suất lĩnh đại quân xông tới, tay vừa giơ cao và quát lên một tiếng, thì toàn bộ hắc nhân chiến sĩ của Nam Hải cũng đồng loạt hô lớn, rồi ồ ạt xông về hướng Diệp Phong.

“Ha ha ha, thật không ngờ tại cái quốc gia trên đông phương tiểu đảo này mà lại náo nhiệt như thế, thật là thú vị, thật là thú vị!” Trong lúc Diệp Phong đang tìm cách đối phó với quân địch trước mắt thì đột nhiên thấy

một lão nhân cao gầy, tóc xanh, dưới cằm có bộ râu dê, chột giống như một trận gió xuất hiện ngay tại chiến trường.

“Uy, Lôi Ân, tên hồn trưởng sắc lang đáng chết này, cuối cùng cũng để bốn tiểu thư tìm được người rồi. Hừ, không ngờ lai lịch của người lại to lớn như thế, vậy mà trước kia lại dám lừa gạt bốn tiểu thư, thật là đồ đáng chết!” Thì ra người vừa lên tiếng chính là thiếu nữ mỹ lệ đến từ Bắc Hải, Oánh - Lộ Dịch – Ngải Ly. Nàng vừa mới đến thì đã khua tay chỉ chỗ vào Diệp Phong.

“Ừa, nàng không phải là nữ đạo tặc tối mỹ lệ của Bắc Hải đó sao? Thế nào, nàng tìm ta lâu rồi phải không? Có phải là rất nhớ ta không?” Diệp Phong vui mừng nhìn Oánh - Lộ Dịch, rồi nói tiếp: “Tuy nhiên, nói đi thì cũng phải nói lại, lúc trước nàng rất tinh nghịch, đã từng đùa cợt ta tại đây, không ít thì nhiều ta cũng phải cảm tạ nàng a!”

“Hi hi, muốn cảm tạ ta thì phải có lễ vật thật phong phú mới được, nếu không thì quả là uổng công bốn tiểu thư đã vượt ngàn dặm để đến tận địa phương này mà trợ giúp người.” Oánh - Lộ Dịch cười hi hi nói với Diệp Phong, rồi bước nhanh đến bên cạnh hắn, và sau lưng nàng chính là đại bộ phận của Bắc Hải quân.

“Ha ha ha, Oánh tiểu thư thân ái của ta, thì ra là nàng đến chi viện cho ta, xem ra phần lễ vật này không nhỏ đó nhé!” Diệp Phong nhìn thấy có viện binh thì trong lòng thở phào nhẹ nhõm, rồi hắn quay đầu nhìn về phía hắc nữ vu sư và lục phát lão đầu có thân thủ bất phàm kia.

“Hi hi, người nên cảm tạ gia gia của ta mới phải. Nếu không có người đồng ý thì ta cũng không tài nào giúp người kiếm ra được nhiều đây viện binh a!” Oánh - Lộ Dịch bước đến cạnh lục phát lão nhân và cười nói giới thiệu lão với Diệp Phong.

Diệp Phong từng quen biết Oánh - Lộ Dịch tại Bắc Hải, nên biết được lục phát lão nhân quả đúng là gia gia của nàng, vì vậy mà không dám chậm trễ, hắn lập tức thi lễ và cảm tạ lão rất mực cung kính.

Gia gia của Oánh - Lộ Dịch là Tát Cổ Tư - Lộ Dịch – Ngải Ly, là thủ lĩnh của liên minh phiên quân tại Bắc Hải, và cũng chính là đương kim vương gia của Bắc Hải. Lão là người hòa ái nên đối với hắn cũng rất khách khí, nói: “Tiểu huynh đệ, đứa tôn nữ này của ta rất hợp duyên với người, từ ngày người bị thất tung, nó đã không ngừng tìm kiếm người khắp nơi. Trước đây không lâu, nó biết được người hạ lạc ở đâu, và hơn nữa, còn biết

được người sắp sửa tiến hành chiến tranh, nên dù thế nào cũng bắt lão đầu tử ta phải đến đây chi viện cho bằng được.”

“Gia gia thật đáng ghét! Người trở thành nhiều chuyện từ khi nào thế?” Oánh Lộ Dịch then thùng, dậm chân giận dỗi rồi nói.

“Hừ, đám dị tộc các ngươi thật đáng chết, dám ngang nhiên xem các Nam Hải chiến sĩ chúng ta như không tồn tại. Tất cả đều đáng chết, hãy giết hết bọn chúng cho ta!” Hắc nữ vu sư phần nộ chỉ vào ba người bọn Diệp Phong mà quát tháo.

“À, từ lúc mới đến chỉ mãi lo nói chuyện thôi. Tiểu huynh đệ, đám quân vô dụng này hãy để lão đầu tử ta giúp ngươi thanh toán!”

Tát Cổ Tư mỉm cười nói với Diệp Phong, sau đó liền hóa thành một trận cuồng phong, xông thẳng vào đội ngũ của Nam Hải binh tướng. Lão thi triển dị năng Tự Nhiên hệ siêu cường nhất của bản thân, tựa như trận cuồng phong hung mãnh ngăn cản toàn bộ địch quân, rồi phối hợp với quân lực theo sát phía sau cùng lúc triển khai một trận đồ sát.

Cùng lúc đó, Lộ Lộ và Tĩnh Hương chur nữ do vì không yên tâm nên đã triệu tập đại lộ binh mã, cùng xuyên qua Truyền Tống Trận để đến chi viện cho Diệp Phong. Lưỡng quân vừa hội hợp thì đã mặc sức chém giết, không lâu sau, toàn bộ Nam Hải dư nghiệt đều bị tru diệt.

“Ha ha ha, lão đại, cung hỷ, cung hỷ! Tiêu diệt được Vu Ma rồi, từ nay sẽ không còn ai là đối thủ của ngươi nữa!” Sau khi trận đấu kết thúc, Ai Đức mang thương tích đầy mình đến bên cạnh Diệp Phong và không quên buông một câu vồ mông ngựa.

“Tiểu huynh đệ, căn cứ vào tin tức tình báo của Bắc Hải quân chúng ta, hiện nay người đang nắm trong tay Đông, Tây đại lục, lại thêm tiêu diệt được Vu Ma, tất nhiên là người có khả năng trở thành bá chủ thế giới a. Lão đầu tử ta rất thích kết giao với một nhân vật như ngươi, nói không chừng, quan hệ giữa chúng ta sau này còn có thể tiến thêm một bậc nữa nhỉ!” Tát Cổ Tư vừa cười nói, vừa liếc nhìn về phía tôn nữ bảo bối của mình.

“Xem ra lão đầu này đến đây tương trợ ta cũng là muốn mượn dịp kết minh mà thôi. Té ra lão cũng không quá ngốc, biết rõ mục tiêu tối hậu của lão tử sẽ là Bắc Hải. Tốt thôi, đem tiểu nha đầu đó làm vật đổi chác, kể ra cũng không tệ. Sớm muộn gì thì Bắc Hải cũng sẽ lọt vào tay của lão tử thôi!” Diệp Phong tính toán nhanh trong đầu, còn ngoài miệng thì cũng cười phụ họa theo Tát Cổ Tư.

“Tốt, tất cả mọi người hãy mau thu dọn chiến trường. Thời khắc huy hoàng của chúng ta đã đến, không lâu nữa, Đông Hải, Tây Hải, và Nam Hải sẽ là thiên hạ của chúng ta!” Lưu Manh hoàng đế đứng thẳng ngay tại trung tâm chiến trường, tay giơ cao tuyên bố rất hùng hồn với tam quân.

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” Chúng nhân của Đông, Tây nhị hải cùng quỳ xuống tung hô.

Một trường đại chiến thế giới khốc liệt vô tiền khoáng hậu vừa kết thúc, Nam Hải không còn tuyệt thế cường giả như Vu Ma nữa nên đã trở thành vật trong túi của Diệp Phong. Riêng Bắc Hải, ngày nào còn sự tồn tại của Oánh - Lộ Dịch thì Diệp Phong sẽ vẫn giữ mối nhân tình với Tát Cổ Tư.

Diệp Phong hẳn giờ đây đích thị là chí tôn vương giả độc nhất vô nhị của cả thế giới!

oooOooo

Hậu Ký:

-Thần Châu lịch, tháng 12 năm 9582, Diệp Phong chính thức sắc phong cho Lạp Phi Nhĩ và Cơ Thanh Phong làm Đông, Tây nhị hải đại nguyên soái, phong hàm công tước. Khải Đặc, Ai Đức, La Phi, Kiệt Nã Tư, Thụy Ân, Khang Dịch, Kiệt Khắc, Lạc Kỳ, Lôi Nặc chín người được phong làm chủ tướng của Tư Lược đoàn, phân biệt như sau: Liệt Diễm tướng quân, Lôi Đình tướng quân, Linh Ngưu tướng quân, Tinh Linh tướng quân, Sa Mạc tướng quân, Hỏa Pháo tướng quân, Bạch Lang tướng quân, Cự Giải tướng quân, Cự Nhân tướng quân, phong hàm công tước. Mạn Nỗ Ai Nhĩ và ả nhân Lạc Tư thì được phong làm thế giới thủ tịch luyện kim thuật sĩ và thế giới thủ tịch chế tạo đại sư!

-Thần Châu lịch, tháng 1 năm 9583, Diệp Phong ngự giá thân chinh, tấn công sáu nước lân cận, dịch dung giả mạo sáu vị hoàng đế để tuyên bố đầu hàng. Hoàng thất của sáu nước ấy đều bị tru diệt. Thần Châu đại lục được triệt để thống nhất.

-Thần Châu lịch, tháng 2 năm 9583, Tây Hải Tinh Linh tướng quân Kiệt Nã Tư suất lĩnh Tây Hải không quân quét sạch chiến hạm xâm lược của Địa Tinh và Lưỡng Tê Nhân tại Tây Hải. Liệt Diễm tướng quân Khải Đặc, Lôi Đình tướng quân Ai Đức, và Sa Mạc tướng quân Thụy Ân suất lĩnh Tây Hải lục quân, thông qua Truyền Tống Trận rồi chia quân làm ba đường, mang theo thế công áp đảo đã hoàn toàn tiêu diệt Địa Tinh vương quốc và Lưỡng Tê Nhân đế quốc!

-Thần Châu lịch, tháng 5 năm 9583, Đông Hải nguyên soái Cơ Thanh Phong và Tây Hải nguyên soái Lạp Phỉ Nhĩ cùng suất lĩnh một nửa binh lực của Đông, Tây nhị hải đại cử tấn công Nam Phương đại lục, thế như chẻ tre, không có thế lực nào là có thể chống đỡ nổi. Chỉ trong một thời gian độ nửa năm thì đã bình định xong các thế lực cát cứ tại Nam Phương đại lục, triệt để công hãm Nam Phương lục địa.

-Thần Châu lịch, tháng 8 năm 9583, Diệp Phong thân suất trăm vạn Thần Châu thiết kỵ, nhanh chóng dẹp tan Quy Bồn đại lục, hoàn toàn phá đi mối lo tâm phúc vẫn tiềm phục tại Đông Hải.

-Thần Châu lịch, tháng 2 năm 9584, Nhân Ngư công chúa Ái Lệ Tư và Cự Giải tướng quân Lạc Kỳ dưới sự hỗ trợ của Hải quân của phụ thân nàng, đã thành công dẹp tan các quốc đảo nhỏ tại Đông, Tây, Nam, Bắc tứ đại hải vực. Lại một lần nữa khuếch trương lãnh thổ của Lưu Manh hoàng đế.

-Thần Châu lịch, ngày 1 tháng 1 năm 9585, Diệp Phong cử hành đại lễ hỷ sự tại Không Trung hoàng cung, một thịnh sự vô tiền khoáng hậu, và chính thức nghênh hôn Lộ Lộ, Tĩnh Hương chư nữ, cùng với Thù Nhân nữ vương Nguyệt Doanh và Bắc Hải công chúa Oánh - Lộ Dịch – Ngải Ly!

-Thần Châu lịch, tháng 4 năm 9586, Hắc Ám đại ma vương của Tây Hải ma giới mưu đồ tái xâm phạm Nam Bắc đại lục, kết quả là bị tam hải đại quân đánh cho tan tành. Sau cùng thì Hắc Ám ma vương cùng Diệp Phong đơn đả độc đấu, rồi bị Lưu Manh hoàng đế chém bay đầu, cửa vào ma giới lại một lần nữa bị phong ấn.

-Thần Châu lịch, tháng 6 năm 9590, Bắc Hải vương gia Tát Cổ Tư qua đời, chỉ để lại một thân nhân duy nhất để kế thừa hoàng vị là Oánh - Lộ Dịch.

-Thần Châu lịch, tháng 1 năm 9591, Oánh Lộ Dịch chính thức truyền lại hoàng vị cho Diệp Phong. Đến đây, thế giới Đông, Tây, Nam, Bắc tứ đại hải vực, toàn bộ lãnh thổ đều quy về tay của Lưu Manh hoàng đế, tạo nên một thời đại mới của cuộc diện nhất thống thiên hạ.

-o0o- ĐẠI CÔNG CÁO THÀNH -o0o-